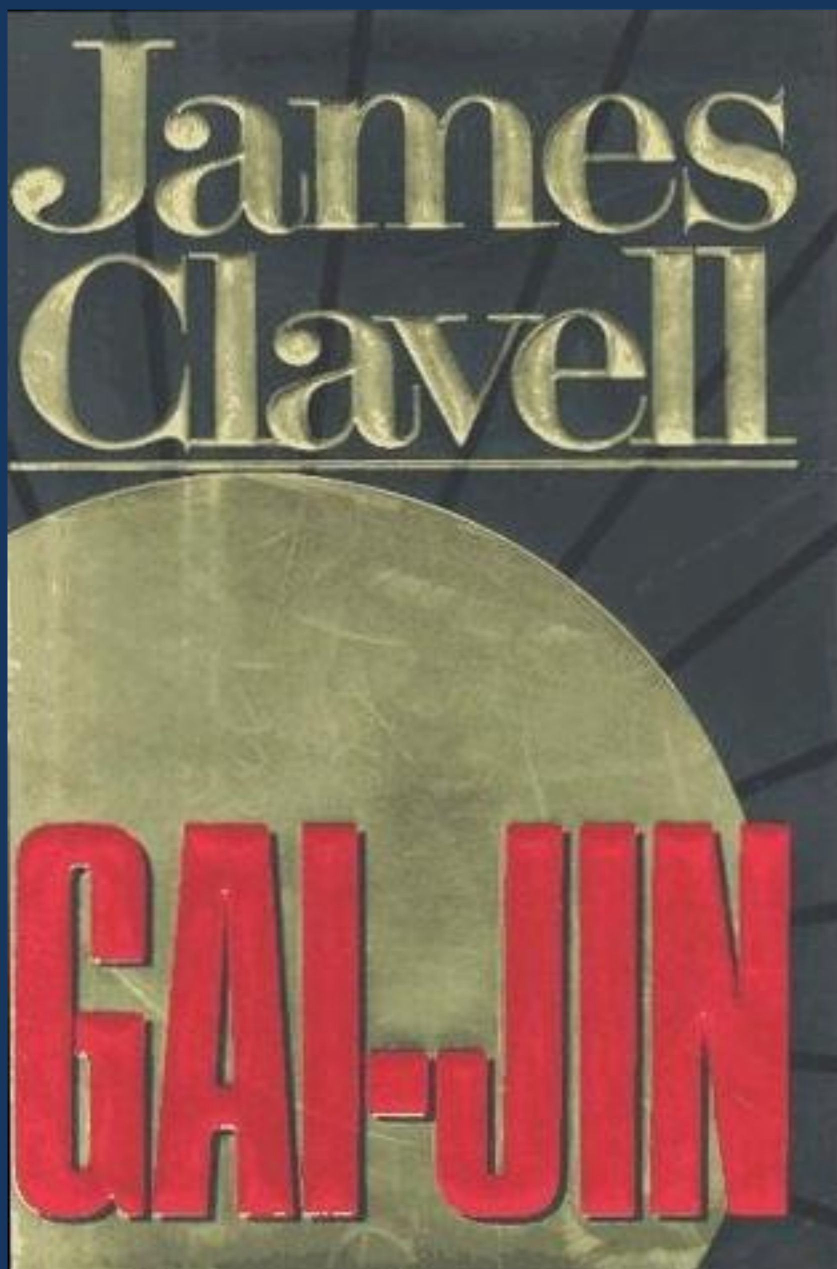

James
Clavell
GAI-JIN

蓋

金

James Clavell

GAI-JIN

Acţiunea romanului Gai-Jin, cuvînt care înseamnă "venetic" în japoneză, se desfăşoară în Japonia, in 1862 şi este cel de-al treilea din tetralogia SHOGUNULUI.

Este un roman de ficţiune, nu un roman istoric. Multe evenimente au avut loc aşa cum ne spun istoricii şi cărţile de istorie, ceea ce nu înseamnă neapărat că relatează exact ceea ce s-a întâmplat în realitate.

De asemenea, cartea nu se referă la personaje reale, care să fi existat, după cum nu se referă nici la vreo companie reală. Numele regilor, reginelor şi împăraţilor au fost păstrate, la fel ca şi cele ale unor generali şi ale altor persoane sus-puse. Dar in afară de aceste cazuri, mi-am permis să mă joc de-a istoria, fabulind cum. de ce şi când s-au petrecut toate, ce rol au avut unii oameni, pentru a se potrivi cu propria realitate şi, poate, pentru a spune adevărata istorie a ceea ce a fost şi a trecut.

autorul

PRINCIPALELE PERSONAJE

MALCOLM STRUAN, 20 de ani, fiul cel mai mare şi moştenitorul lui Culum Struan

CULUM STRUAN. 39 de ani, tai-panul actual al Companiei Struan, Nobila Casa, fiul lui Dirk Struan ;

DIRK STRUAN, fondatorul companiei

TESS STRUAN, 36 de ani, soţia lui Culum. fiica lui Tyler Brock;

GORDON CHEN. 48 de ani, preailustrul Chen, comprador al Companiei Struan din Hong Kong, fiu nelegitim al lui Dirk Struan ;

JAMIE MOAY, 39 de ani, director al Companiei Struan din Japonia ;

Dr. RONALD HOAG, 46 de ani, medicul familiei Struan ;

TYLER BROCK, 72 de ani, tai-pan şi fondator al Companiei Brock şi Fiii ;

Sir MORGAN BROCK, 48 de ani, fiul sau, fratele vitreg al lui Tess ;

NORBERT GREYFORTH, 39 de ani, şeful Companiei Brock in Japonia ;

Sir WILLIAM AYLESBURY, 47 de ani, ministrul ambasador al Marii Britanii in Japonia ;

Dr. GEORGE BABCOTT, 28 de ani. adjunct al ministrului şi chirurg

PHILLIP TYRER, 20 de ani. diplomat, ucenic interpret de japoneză

Amiralul CHARLES KETTERER. 46 de ani, comandantul flotei britanice în Japonia ;

Lt. JOHN MARLOWE, 28 de ani, căpitanul fregatei cu aburi, 21 de tunuri Pear, în momentul de faţă aghiotant al amiralului Ketterer;

SETTRY PALLIDAR, 27 de ani, căpitan de dragoni ;

DIMITRI SYBORODIN, negustor american, de origine cazacă ;

EDWARD GORNT, 28 de ani, negustor în Shanghai, din Virginia ;

HEATHERLY SKYE, 41 de ani, singurul avocat din Japonia ; HENRY BONAPARTE SERATARD. 41 de ani, ministrul ambasador al Franţei în Japonia ;

ANDRE PONCIN, 38 de ani, negustor, spion al legaţiei franceze ;

Contele ALEXI SERGHEIEV, 35 de ani, ministrul ambasador al Rusiei ţariste ;

ANGELIQUE RICHAUD, 18 ani, iubita lui Malcolm Struan, fiica lui Guy Richaud comerciant francez în China, copila ambasadorului francez :

Seniorul TORANAGA YOSHI, 26 de ani, descendent al Shogunului Toranaga, membru al Consiliului Bătrânilor, tutore al moştenitorului, shogunul minor;

KOIKO, 26 de ani, Tayu - gheişă cu cel mai înalt rang în ierarhia respectivă, ai-jin (preaiubita) seniorului Yoshi ;

Doamna HISAKO. 29 de ani, soţia seniorului ;

INEJIN, 42 de ani, hangiu, cel mai mare spion al seniorului ;

MISAMOTO, 31 de ani, pescar, condamnat de justiţia Japoneză, deghizat în samurai, interpret tainic de engleză americană.

SHOGUNUL NOBUSADA, 16 ani, al paisprezecelea shogun ;

Prinţesa YAZU, 16 ani, soră vitregă a împăratului Komei : Seniorul ANJO, 47 de ani, daimyo al provinciei Kii, şeful Consiliului Bătrânilor ;

Seniorul SANJIRO, 46 de ani, daimyo al provinciei Sotsima ;

KATSUMATA, 36 de ani, cel mai de încredere sfetnic al seniorului ;

Seniorul OGAMA, 28 de ani, daimyo al provinciei Choshu; Seniorul HIRO, 28 de ani, daimyo al provinciei Tosa ; WAKURA, 46 de ani, Lord şambelan al curţii Imperiale 'din Kyoto ;

MEIKIN, 44 de ani, marna-san a gheişei Koiko, în Casa Wisteria din Yedo ;

RAIKO. 42 de ani, marna-san a Casei La Trei Crapi, din .Yokohama ;

FUJIKO, curtezană la casa La Trei Crapi, vizitată de Phillip Tyrer

NEMI, curtezană, iubita ai-jin a lui Jamie McFay ;

HINODEH, curtezană, iubita ai-jin a lui André Poncin ;

SHISHI (oameni bravi), celule revoluţionare ale samurailor idealişti, xenofobi fanatici, conduşi în taina de

KATSUMATA, 36 de ani, cel mai de încredere sfetnic al seniorului Sanjiro din Satsuma, numit şi Corbul

HIRAGA, 22 de ani, poreclit şi Uklya, Nakama, Otami. conducător al shishilor din Choshu ;

AKIMOTO, 24 de ani, din Choshu, vărul celui de dinainte:

ORI, 17 ani, din Satsuma ;

SHORIN. 19 ani. din Satsuma ;

SUMOMO, 17 ani, sora lui Shorin, viitoarea soţie a lui Hirugo.

Volumul 1

Yokohama

14 septembrie 1862

Tânăra cuprinsa de panica galopa in cea mai mare viteză înapoi, spre coasta, până la care mai avea o jumătate de milă. străbătând potecile înguste dintre mlaştini şi câmpurile de orez. Soarele după-amiezii cobora spre apus. Fata călărea femeieşte, într-o parte, şi, deşi era o adevărată expertă, de astă dată reuşea cu greu să-şi menţină echilibrul în şa. Pălăria îi zburase demult din cap, costumul ei verde de călărie, o adevărată mindrie a croitorilor parizieni, era sfîşiat de mărăcini şi pătat de sânge, iar părul blond roşcat flutura în vînt.

Cravaşa poneiul să alerge mai -repede. Acum vedea cocioabele mărunte ale satului de pescari Yokohama, care se îngrămădeau în jurul gardului înalt şi al canalelor ce înconjurau colonia străinilor şi turnurile celor două mici biserici din interiorul incintei. Se gândea cu recunoştinţă că acolo, în golf, erau o mulţime de negustori englezi, francezi, americani şi ruşi, precum şi o duzină de nave de război, cu aburi şi cu pânze.

Mai repede. Peste podeţele înguste de lemn, peste canale, şanţurile de Irigaţie care brăzdau străzile în cruciş şi-n curmeziş. Poneiul ei era lac de sudoare, avea o rană adâncă pe greabăn şi dădea semne de oboseală. Se poticni puţin, dar fata îl strânse mai tare şi îl conduse ferm pe poteca ce ducea prin sat spre podul de lemn de deasupra canalului circular, făcu un ocol spre poarta centrala, spre casa de garda a samurailor şi spre Casa japoneză a Vămilor.

Samuraii înarmaţi cu cele două săbii ale lor o văzură apropiindu-se şi încercară s-o oprească, dar fata ţişni printre ei şi pătrunse pe strada principală a coloniei, de pe faleză. Unul dintre samurai se

repezi după un ofiţer. Fata struni scurt frâul calului şi începu să strige gîfiind :

- Au secours... Aidez moi , ajutor !

Promenada era aproape pustie, cei mai mulţi locuitori îşi făceau siesta, căscau în birourile lor, sau se amuzau în Casa Plăcerii care se afla în afara incintei.

- Ajutooor! strigă ea din nou, iar cei câţiva bărbaţi împrăştiaţi de-a lungul străzii, negustori englezi, soldaţi în permisie şi mai ales marinari, precum şi câţiva servitori chinezi se uitară buimăciţi la ea.

- Dumnezeule mare, ia te uită ! Asta e franţuzoaica aia..;

- Ce s-a întâmplat ? Cristoase, priveşte la hainele ei!

- Da, ea e, aia mişto, Ţîţă de Angel, care a venit acum câteva săptămâni...

- Aşa e, Angélique... Angélique Beecho sau Reecho, un nume de-ăsta ciudat...

- Dumnezeule, priveşte, e plina de sânge !

Toţi începură să se apropie de ea, cu excepţia chinezilor, care se făcură imediat nevăzuţi.

- Charlie, adu-l pe Sir William !

- Isuse Cristoase, uitaţi-vă la poneiul ei, o să moară dacă mai sângerează în halul ăsta, chemaţi veterinarul, striga un negustor corpolent. Ei, tu, soldatule, dă fuga la general, caută Broscoiul, e tutorele ei, o, pentru Dumnezeu, la ambasadorul francez, mai repede strigă el nerăbdător, arătând cu mina spre o clădire cu un singur etaj pe care flutura drapelul francez. Mai repede ordonă el şi soldatul porni în goană în timp ce el se îndrepta cât putea de repede spre fată (ca toţi negustorii, purta joben, o haină largă, de stofă, peste pantalonii strimţi, ghete în picioare şi transpira abundent in soare). Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat, domnişoară Angélique ? strigă el, apucând frâul, înspăimântat la vederea noroiului şi a sângelui care îi acopereau chipul, hainele şi părul. Sunteţi rănită ?

Ajutor... Ajutaţi-mă (în franceză în original),

- Moi, non., nu, nu cred. dar am fost atacaţi. Ne-au atacat japonezii.

Fata încerca să-şi recapete suflul şi să-şi stăpânească tremurul corpului, fiind încă sub impresia groazei şi îşi dădu părul de pe faţă. Făcu un semn nerăbdător cu mâna spre interiorul ţinutului, spre vest oarecum, unde, în depărtare, se desena silueta Muntelui Fujii.

- Repede, acolo... au nevoie de ajutor !

Cei aflaţi în apropierea ei repetau îngroziţi celor aflaţi mai departe ceea ce tocmai auziseră, într-un vacarm din ce în ce mai mare în care se puneau o mulţime de întrebări :

- Cine? Cine a fost atacat? Sunt francezi sau englezi?. Atacaţi ? Unde ? Iar ticăloşii ăştia cu două săbii! Unde naiba s-a întâmplat asta...

întrebările se suprapuneau una peste alta, şi fata nu reuşea să răspundă, dar nici n-ar fi putut vorbi coerent, abia respira in timp ce toată lumea o asalta din toate părţile, înghesuind-o. Tot mai mulţi bărbaţi se apropiau in fugă, punându-şi hainele şi pălăriile din mers, mulţi dintre ei erau deja înarmaţi cu pistoale şi muschete, câţiva aveau chiar ultimul model de armă cu repetiţie. Unul dintre aceşti bărbaţi, un Scoţian bărbos, lat In umeri, cobori în fugă treptele unei clădiri impunătoare cu două etaje, pe frontispiciul căreia stătea Scris : Struan A Company Bărbatul îşi croi cu greu drum spre ea.

- Linişte, pentru Dumnezeu! striga el şi în tăcerea care se lăsă brusc, continuă : Repede, spuneţi-ne ce s-a întâmplat! Unde este domnul Struan cel tânăr ?

- O, Jamie, e... eu, eu.,., fata făcu un efort disperat să-şi adune puterile, buimăcită şi dezorientată cum era. O, mon Dieu !

Bărbatul întinse mâna spre ea, o bătu uşurel pe umăr, ca pe un copil, ca s-o facă să se liniştească pentru că, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi din colonie, o adora.

- Liniştiţi-vă, nu mai sunteţi in primejdie, domnişoară Angélique. Calmaţi-vă. Dar lăsaţi-i loc să respire, pentru Dumnezeu! spuse Jamie McFay, bărbat la treizeci şi nouă de ani, directorul general al Companiei Struan în Japonia. Acum, spuneţi-ne, ce s-a întâmplat ?

Fata îşi şterse lacrimile şi îşi dădu părul blond roşcat într-o parte.

Aşa Am.;: am fost atacaţi.;, atacaţi de samurai, zise ea cu o voce subţirica cu accent plăcut ; toţi se întinseră ca să audă mai bine.

Eram... eram pe... eram pe drumul mare..., fata arătă din nou spre interiorul Insulei. Acolo !

- Pe drumul Tokaido ?

- Da, asta este. Tokaido...

Era vorba de marele drum de coastă pentru călători, aflat cam la o milă şi ceva la vest de colonie şi care unea capitala shogunului, Yedo, cu restul Japoniei. Atât în capitală, cât şi în restul teritoriului japonez, accesul străinilor era interzis.

- Călăream... pe acolo, fata făcu o pauză, apoi cuvintele începură să curgă normal. Domnul Canterbury, Philiip Tyrer, Malcolm, adică domnul Struan şi cu mine călăream pe drum şi dintr-odată a apărut un şir lung de samurai cu steaguri, noi i-am lăsat să treacă şi apoi... apoi doi dintre ei s-au repezit la noi, l-au rănit pe domnul Canterbury, s-au repezit la Malcolm - domnul Struan - care scosese pistolul şi Philiip a ţipat la mine să fug să aduc ajutoare, fata începu din nou să tremure. Repede, au nevoie de ajutor!

Oamenii se grăbeau deja spre cai şi spre arme. Se auziră strigăte furioase:

- Aduceţi armata.

- Samuraii l-au prins pe John Canterbury şi pe băiatul ăla tânăr, Tyler, i-au măcelărit pe şoseaua Tokaido,

- Dumnezeule, fata spune că samuraii au omorât pe unii din băieţii noştri!

- Unde s-au petrecut toate astea ? strigă Jamie McFay reuşind să acopere zgomotul şi să-şi ţină în frâu nerăbdarea. Puteţi să ne descrieţi mai exact locul unde s-a întâmplat nenorocirea ?

- Lângă şosea, înainte de Kana... Kana şi nu mai ştiu cum.

- Kanagawa ? întrebă el numind o mică aşezare pescărească şi o staţie de schimb de pe drumul Tokaido, la o milă de-a curmezişul golfului şi ceva peste trei mile de drumul de coastă.

- Oh.,, da. Kanagawa. Mai repede!

Din grajdurile lui Struan, fuseseră scoşi in grabă caii şi înşeuaţi rapid. Jamie îşi aruncă o puşcă peste umăr.

- Nu fiţi îngrijorată, îi găsim imediat. Dar ce s-a întâmplat cu domnul Struan ? N-aţi văzut, a reuşit să scape, a fost rănit ?

- Nu, n-am văzut nimic, am văzut numai începutul, sărmanul domn Canterbury, o... călăream chiar lângă el când samuraii..., fata izbucni în lacrimi. N-am mai privit nici o clipă înapoi, am făcut ce mi s-a spus şi am venit cât mai repede după ajutor.

Fata se numea Angélique Richaud şi avea optsprezece ani. Era pentru prima oară când ieşise dincolo de gardul coloniei, McFay sări în şa şi porni în goană. Isuse Cristoase, îşi spunea el, n-am mai avut nici un fel de necazuri de peste un an de zile, căci altfel nu i-aş fi lăsat să plece. Eu sunt acum răspunzător de toate astea, moştenitorul lui Struan e acolo şi eu răspund de el. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce s-o fi întâmplat ?

Curând după aceea, McFay, însoţit de vreo duzină de negustori şi de un ofiţer de dragoni cu trei dintre lăncierii lui îl găsiră pe John Canterbury la marginea drumului Tokaido, dar le fu destul de greu să-l privească. Era decapitat şi fragmente din membrele lui zăceau împrăştiate prin apropiere. Tăieturi cumplite de sabie se vedeau pe tot corpul lui. Fiecare din ele ar fi putut fi mortală Nu se vedea nici urmă de Tyrer sau Struan şi nici coloana de samurai, Nici unul dintre trecători nu ştia nimic despre crimă, nici cine a comis-o, nici când şi nici de ce.

- Jamie, crezi că ceilalţi doi au fost răpiţi ? întrebă un american, reprimându-şi anevoie senzaţia de vomă.

- Nu ştiu, Dmitri, şi McFay încercă să-şi pună creierul în funcţiune. Cineva trebuie să se întoarcă şi să-l anunţe pe Sir William... şi aduceţi o ladă sau un sicriu.

Alb la faţă, studia mulţimile de oameni care treceau pe acolo şi se fereau grijulii să privească spre ei, deşi observau absolut totul. Drumul de pământ bătătorit, bine întreţinut, era plin de şiruri disciplinate de oameni care se deplasau de la şi spre Yedo, oraşul care într-o zi avea să se numească Tokyo. Bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, bogaţi şi săraci, cel mai mulţi japonezi, numai din când în când câte un chinez cu haină lungă. Predominau bărbaţii, îmbrăcaţi cu toţii în chimo-nouri de diferite stiluri şi preţuri şi fel de fel de pălării de pânză şi de paie. Negustori, hamali pe jumătate goi, preoţi

budişti, îmbrăcaţi în robe portocalii, ţărani venind sau ducându-se la piaţă, ghicitori ambulanţi, scribi, profesori şi poeţi. O mulţime de litiere şi lectici pentru cei mai înstăriţi, purtate de doi, patru sau şase hamali. Cei câţiva samurai mergând ţanţoşi prin mulţime priveau fioros la ei.

- Ăştia ştiu cine a făcut-o, toţi ştiu, zise McFay.

- Sigur că da, matierebitz spuse clocotind de furie Dmitri Syborodin, americanul, un bărbat solid, de treizeci şi opt de ani, prieten cu Canterbury. N-ar fi greu să-l silim pe unul din ei să ne spună.

In acel moment observară un grup de vreo doisprezece samurai opriţi, privindu-i cu atenţie. Purtau cu toţii arcuri, iar occidentalii ştiau foarte bine ce ţintaşi dibaci erau samuraii.

- Nu e chiar aşa uşor, Dmitri, spuse McFay. Pallidar, tânărul ofiţer de dragoni, spuse pe un ton ferm :

- Ne-am descurca uşor cu ei, domnule McFay, dar nu este recomandabil fără învoire - evident, dacă nu ne atacă. Sunteţi în perfectă siguranţă. Settry Pallidar trimise un dragon să aducă un detaşament din colonie cu un sicriu, în timp ce americanul era vizibil iritat de tonul lui autoritar.

- N-ar fi rău să începeţi să căutaţi prin împrejurimi. Oamenii mei or să vă ajute şi ei, imediat ce vor sosi. Mai mult ca sigur că ceilalţi doi se află pe aici pe undeva, răniţi.

McFay se cutremură şi arătă spre cadavru :

- Sau ca el ?

- Posibil, dar să sperăm că nu. Dumneavoastră trei lua-ţi-o pe aici, ceilalţi răspândiţi-vă şi...

- Hei, Jamie, îl întrerupse intenţionat Dmitri, care nu putea suferi uniformele, soldaţii şi ofiţerii, mai ales pe cei britanici. Ce-ar fi să mergem la Kanagawa, poate ştie ceva cineva de la legaţia noastră.

Pallidar nu luă în seamă ostilitatea americanului, căci o înţelegea, întrucât îi cunoştea foarte bine faima şi isprăvile. Dmitri era american de origine cazacă, fost ofiţer de cavalerie al Statelor Unite, al cărui bunic, fusese ucis în luptele cu englezii din timpul Războiului cu America din 1812.

- Kanagawa este o idee bună, domnule McFay, spuse el. Cu siguranţă că acolo se ştie ce era cu procesiunea de samurai ce a trecut pe aici şi cu cât aflăm mai repede cine e vinovatul, cu atât mai bine. Atacul a fost probabil ordonat de unul dintre regii sau prinţii lor. Dacă punem mâna pe ticălos, Dumnezeu să-l aibă în paza lui.

- Dumnezeu să-i aibă în pază pe toţi ticăloşii, zise Dmitri înţepat.

Nici de astă dată, căpitanul cu uniforma elegantă, nu răspunse provocării, dar nici n-o lăsă să treacă neobservată;

- Foarte corect, domnule Syborodin, spuse el calm. Şi orice om care îmi spune mie ticălos trebuie să-şi facă foarte repede rost de un secondant, un pistol ori o sabie, de un linţoliu şi de cineva care să-l îngroape. Domnule McFay, aveţi suficient timp până la apusul soarelui. Eu rămân aici să-mi aştept oamenii şi după aceea vin după dumneavoastră. Daca aflaţi ceva la Kanagawa, vă rog să-mi trimiteţi vorbă.

Pallidar avea douăzeci şi patru de ani şi îşi iubea cu înflăcărare regimentul. Cu un dispreţ abia disimulat, privi la grupul pestriţ al celorlalţi bărbaţi, majoritatea negustori,

- Domnilor,.., vă sugerez să începeţi să căutaţi. Răspândiţi-vă dar păstraţi contactul vizual unul cu altul, Brown, tu te duci cu grupul acesta şi căutaţi prin pădure. Sergent, răspunzi de ei!

- Da, domnule Haideţi, veniţi,

McFay îşi scoase haina şi o aruncă peste trupul lui Canterbury, apoi încalecă din nou şi porni grăbit, împreună cu prietenul lui american, spre nord, spre Kanagawa, care se afla la o distanţă de o milă

Dragonul rămăsese acum singur. Stătea călare în apropierea cadavrului şi privi la samurai. Şi aceştia priveau la el. Unul din ei făcu un gest cu arcul. Poate era o ameninţare; poate nu. Pallidar rămase nemişcat, cu sabia la îndemână în teacă. Lumina soarelui îi făcu tresele aurii să sclipească. Drumeţii de pe Tokaido mergeau grăbiţi, în tăcere, înspăimântaţi; Calul lui Pallidar bătea nervos cu copita în pământ, zăngănindu-şi harnaşamentul.

Atacul acesta nu seamănă cu altele care s-au mai întâmplat, îşi spunea el din ce în ce mai mânios. Or să trebuiască să plătească cu

vârf şi îndesat : să ataci patru oameni, printre care şi o femeie şi să omori un englez aşa prosteşte I Asta înseamnă război.

Cu câteva ore mai înainte, ieşiseră călare toţi patru pe poarta principală, pe lingă Casa Vămilor, salutaseră în treacăt garda de samurai care le făcuse în silă o plecăciune şi porniseră la trap pe potecile înguste şi sinuoase spre Tokaido. Toţi erau foarte buni călăreţi, iar caii lor deosebit de vioi,

In onoarea Angelicăi, purtau cele mai bune jobene şi cele mai elegante haine de călărie pe care le aveau, trezind invidia tuturor bărbaţilor din colonie, o sută şaptesprezece rezidenţi europeni, diplomaţi, negustori, măcelari, băcani, fierari, constructori de nave, aventurieri, cartofori, o mulţime de pierde-vară şi misiţi, cei mai mulţi englezi, funcţionari eurasiatici sau chinezi, la care se adăugau câţiva americani, francezi, olandezi, germani, ruşi, australieni şi un elveţian. Printre rezidenţi erau şi trei femei, toate trecute de prima tinereţe, două englezoaice, soţiile unor negustori, cea de-a treia din Oraşul Beat sau Mahalaua Beţivilor, cum era numit cartierul clasei de jos. Nu existau copii. Cincizeci, şaizeci de servitori chinezi.

John Canterbury, un englez chipeş, cu faţa colţuroasă, făcea pe călăuza. Scopul acestei escapade era de a-i arăta lui Philiip Tyrer drumul pe uscat spre Kanagawa unde aveau loc din când în când întâlnirile cu oficialităţile japoneze, în interiorul teritoriului delimitat pentru colonie. Tyrer, un tânăr de douăzeci şi unu de ani, sosise cu o zi înainte de la Londra prin Pekin şi Shanghai, fiind proaspăt numit interpret la Legaţia britanică, în dimineaţa aceea, auzindu-i pe cei doi fără să vrea la club, Malcolm Struan spusese :

- Pot să vă însoţesc şi eu, domnule Canterbury şi domnule Tyrer ? Este o zi perfectă pentru a face turul împrejurimilor. Mi-ar face plăcere s-o invit şi pe domnişoara Richaud să vină cu noi - nu a văzut încă nimic din ţinuturile acestea.

- Vom fi onoraţi, domnule Struan, şi Canterbury se felicita în gând pentru norocul avut. Sunteţi amândoi bineveniţi. Drumul este destul de bun, deşi nu sunt prea multe de văzut..: pentru o doamnă.

- Cum aşa ? întrebă Tyrer.

- Kanagawa a fost timp de secole de-a rindul un punct important pe drumul de la şi spre Yedo şi un loc însemnat de popas pentru călători, cel puţin aşa mi s-a spus. Plin de ceainării, cum se numesc pe aici majoritatea bordelurilor.

Unele dintre ele merită să fie vizitate, deşi noi nu suntem întotdeauna bineveniţi, ca la casa noastră proprie, Yoshiwara, de dincolo de mlaştină.

- Case de tirfe ? întrebase Tyrer.

Ceilalţi doi izbucniră în rîs văzînd ce mutră făcea acesta.

- Exact, domnule Tyrer, spusese Canterbury, Dar nu sunt ca bordelurile noastre de noapte sau ca bordelurile din Londra, Ori din altă parte a lumii. Cu lotul deosebite. O să afli in cu-rând, deşi aici este obiceiul ca fiecare să-şi aibă concubina lui, dacă îşi poate permite.

- Nu cred că o să fiu vreodată în stare de una ca asta, spuse Tyrer,

Canterbury rîse.

- Poate că da. Mulţumind lui Dumnezeu, rata de schimb nefavorizează, pe cuvîntul meu! Bătrânul yankeu Townsend Harrls a fost un mare şmecher,

Ochii ii străluciră când îşi aminti de el. Haris fusese primul consul general american numit aici la doi ani după ce amiralul Pery forţase deschiderea Japoniei către lumea exterioară, mai întîi în '53 şi apoi în '54 cu cele patru vase negre, primele nave cu aburi zărite vreodată în apele Japoniei. Cu patru ani în urmă, după tratative care duraseră mai mulţi ani, Harris reuşise să încheie tratate, ratificate ulterior de motorul Powers, care garantau accesul în anumite porturi. Tratatele fixau, de asemenea, o rată de schimb foarte favorabilă între dolarii de argint mexicani - moneda universală pentru schimburi comerciale care circula în Asia - şi oban-ul de aur japonez, astfel încât dacă schimbai dolari mexicani pe obon-i şi apoi invers, puteai să-ţi dublezi sau chiar să-ţi triplezi suma.

- Atunci să luăm masa devreme şi apoi să pornim. Ne »om întoarce la timp pentru cină, domnule Struan.

Excelent. Sper că veţi veni să luaţi masa în saloanele Companiei Oferim o mică petrecere in cinstea domnişoarei Richaud.

- Vă mulţumim foarte mult. Sper că lai-pe-nul se simte moi bine.

- Da, mult mai bine, tata s-a refăcut aproape complet. Nu asta am aflat eu din poşta de ieri, se gândi îngrijorat John Canterbury, pentru că ceea ce afecta Nobila Casă — numele sub care erau cunoscuţi în lumea întreagă Struan şi Compania - ii afecta pe toţi în egală măsură. Circulă zvonul că tatăl tău a avut încă un atac.

Nu contează, nu se întâmplă prea des ca unul ca mine să aibă norocul de a sta de vorba cu un viitor tai-pan în carne şi oase, sau cu un înger ca fata aceasta, O să fie o zi mare !

Odată porniţi la drum, deveni încă şi mai amabil.

- O, domnule Struan...; mai rămâneţi mult timp aici ?

- Incă vreo săptămână. După aceea mă întorc acasă. La Hong Kong.

Struan era cel mai înalt dintre ei trei. Avea ochi albaştri; părul castaniu roşcat, legat într-o coadă la spate părea mai în vârstă decât cei douăzeci de ani ai săi.

- N-am nici un motiv să mai rămân, cu Jamie McFay aici treburile sunt pe miini bune. A făcut o treabă foarte bună,ne-a deschis calea spre Japonia.

- E o minte strălucită, domnule Struan. Asta-i realitatea Cea mai bună de aici. Doamna va pleca şi ea cu dumneavoastră ?

- A, domnişoara Richaud ? Cred că se va întoarce odată cu mine - aşa sper. Tatăl ei m-a rugat să am grijă de ea, deocamdată, atât timp cât se află aici, este pupila ministrului francez, spuse el liniştit.

Se prefăcu a nu băga de seamă sclipirea din ochii celuilalt, nici faptul că Tyrer era cufundat într-o discuţie cu Angélique în franceză, limbă pe care el o vorbea cu dificultate. Când şi el se lăsase furat de farmecul ei. Nu pot să le fac din asta nici lui Canterbury şi nici altcuiva, îşi zise el amuzat şi porni ceva mai repede, ca să facă loc şi celorlalţi, căci drumul se îngustase foarte mult.

Terenul era plat, presărat din loc in loc cu tufişuri de bambus şi câte o pădure, atinsă deja de ruginiu toamnei, care se adăposteau raţe sălbatice şi vînat de tot felul Peste tot se întindeau mlaştini cultivate cu orez şi câmpuri îngrijit, lucrate. Cărările erau înguste, căci se cultiva fiecare fişie de pământ, Peste tot, pîriiaşe şi canale, mirosul de

excremente umane - singurul îngrăşământ existent în Japonia - prezente pretutindeni, Fata şi Tyrer îşi ţineau batistele parfumate ta nas, deşi o briză răcoroasă se făcea simţită dinspre mare şi reuşea să îndepărteze în cea mai mare parte mirosul neplăcut şi celelalte nenorociri cauzate de umiditatea verii - muşte; ţinţari şi alte calamităţi, Dealurile din depărtare, acoperite de păduri dese, erau adevărate tapiserii de roşu, auriu şi maro" mesteceni, molizi galbeni şi purpurii, arţari rododendroni sălbatici, cedri şi pini.

- Este foarte frumos aici, nu-i aşa, domnule Tyrer? Ce păcat că nu se vede mai clar Muntele Fujii.

- Ou, mais dema'm elle sera lă Mais, mân Dieu, Mademoiselle, quelle puanteur, ce duhoare, răspunse fericit tyrer în franceza lui fluentă, limbă esenţială pentru orice diplomat.

Canterbury se apropie hotărât de fată, îndepărtându-l pe tânăr.

- Vă simţiţi bine, domnişoară ?

- O, da, vă mulţumesc, dar mi-ar face plăcere să pornesc puţin la galop. Sunt aşa de fericită că am ieşit dincolo de gard.

De când sosise împreună cu Malcolm Struan cu două săptămâni în urmă, la bordul vasului cu aburi al Companiei Struan care făcea curse regulate de două ori pe lună, fusese păzită tot timpul cu străşnicie. Şi pe bună dreptate, îşi spuse Canterbury, cu toate gloatele şi vagabonzii aceştia din Yokohama şi, de ce să nu recunoaştem, şi cu mulţimea de piraţi care mişună pe aici.

- Când ne întoarcem, puteţi să mergeţi la pista de curse, dacă doriţi.

- O, ar fi minunat, mulţumesc.

- Vorbiţi o engleză încântătoare, domnişoară Angelique şi aveţi un accent minunat. Aţi urmat vreo şcoală în Anglia ?

- O, nu, domnule Canterbury, rise ea şi John se simţi cuprins de un val de căldură ; chipul ei frumos şi pielea ei delicată radiau. N-am fost niciodată în ţara dumneavoastră. Fratele meu mai mic şi cu mine am fost crescuţi de mătuşa Emma şi unchiul Michel, Mătuşa Emma era englezoaică şi a refuzat să înveţe franţuzeşte. A fost pentru noi mai mult mamă decât mătuşă. O umbră îi întunecă chipul. Asta s-a

întâmplat după ce mama a murit născându-l pe fratele meu, iar tata a plecat în Asia.

- O, îmi pare rău.

- A trecut mult timp de atunci, domnule, şi mă gândesc la draga mea mătuşă Emma ca la o mamă ! calul se frământă o clipa, fata îl struni automat. Am avut noroc.

- Este prima dumneavoastră vizită in Asia ? întrebă el, deşi ştia răspunsul, însă dorea s-o audă vorbind, ştia chiar mai multe despre ea, căci frânturile de informaţii şi zvonuri treceau rapid de la un bărbat vrăjit la altul.

Da, dar mîine va fi acolo. Dumnezeule, domnişoară, ce duhoare.

- Da. pentru prima dată vin în Asia şi zîmbetul ei îl lumină din nou existenţa. Tatăl meu este negustor în colonia dumneavoastră din Hong Kong şi am venit în vizită la el. Este prieten cu domnul Seratard de aici. care a fost amabil şi mi-a aranjat această vizită. S-ar putea să-l cunoaşteţi - Guy Richaud sau Fraţii Richaud.

- Bineînţeles, este un domn deosebit de distins, răspunse el politicos deşi nu făcuse niciodată cunoştinţă cu el şi ştia numai din auzite ce relatau alţii despre acesta : un fustangiu, străin neînsemnat care venise aici cu câţiva ani în urmă, în-cercând să-şi cîştige cumva existenţa. Suntem cu toţii foarte onoraţi de vizita dumneavoastră aici. Dacă-mi permiteţi, aş dori să dau o masă în cinstea dumneavoastră, la club.

- Vă mulţumesc, am să-l întreb pe domnul Seratard, care este gazda mea aici. Angelique îl văzu pe Struan că aruncă o privire în urmă şi îl făcu un semn prietenesc cu mâna. Domnul Struan a avut amabilitatea să mă însoţească aici.

- Da ?

Ca şi când noi n-am fi ştiut, işi zise Canterbury şi se întrebă oare cum poţi pune mâna şi păstra o comoară de fata ca asta, şi se întrebă care este situaţia tânărului şi strălucitorului Struan, care îşi putea permite acest lucru. Şi se mai întrebă oare cât de adevărate erau zvonurile în legătură cu faptul că lupta pentru dominaţie între Compania Struan şi principalul lor rival, Brock şi Fiii se înteţise din

nou, ceva în legătura cu războiul civil din America, ce izbucnise cu un an în urmă. Miza avea să fie imensă de astă dată, căci nimic nu stimula afacerile mai mult decât războiul şi cele două părţi începuseră deja să se înfrusnte co nişte maniaci, sudiştii la fel de nebuni ca şi unioniştii.

- Angelique, priveşte ! Struan işi struni calul, arătind cu mâna în depărtare

La o sută de iarzi în faţa lor, dincolo de o mică ridică-tură se vedea drumul principal. Călăreţii se apropiara.

- Nu mi-aş fi imaginat niciodată că Tokaido este atât de mare, cu atita omenire, spuse Philiip Tyrer.

Cu excepţia citorva călare pe ponei, toţi ceilalţi mergeau pe jos.

- Dar... unde sunt căruţele, cabrioletele, trăsurile ? Şi apoi, chiar mai ciudat decât asta, izbucni Angelique. unde sunt cerşetorii ?

Struan rîse.

- Răspunsul este simplu, Angelique. Ca multe alte lucruri din ţara asta, sunt interzise. Struan îşi potrivi jobenul într-un unghi mai ştrengăresc. In Japonia nu sunt acceptate nici un fel de vehicule cu roţi. Din ordinul shogunului, nici o roată în Japonia ! . - Dar de ce ?

- Este o modalitate foarte sigura de a ţine populaţia la respect, nu găseşti ?

- Da, într-adevăr. Canterbury rîse sardonic, apoi făcu un gest cu mâna spre şosea. Şi, să mai adăugăm că în ţara asta, oricine, mic sau mare, de la vlădică la opincă, trebuie să aibă acte de călătorie, un permis de călătorie, chiar şi pentru a ieşi din satul lor. Ordinul este valabil şi pentru prinţi şi prinţese. Şi uită-te la samurai - ei sunt singurii oameni din Japonia care au voie să poarte arme.

- Dar fără un sistem de transporturi poştale şi de căi ferate, cum poate să se desfăşoare viaţa în ţara aceasta ? întrebă perplex Tyrer.

- In stil japonez, ii spuse Canterbury. Să nu uitaţi niciodată că japonezii au un singur mod de a face lucrurile : in felul lor. Japonezii nu seamănă cu nimeni şi cel mai puţin cu chinezii. Aşa e, domnule Struan ?

- Da, într-adevăr, nu seamănă cu nimeni.

- Nici un fel de vehicule cu roţi nicăieri, domnişoară, astfel incit toate bunurile, alimentele, peştele, carnea, materialele de construcţie, fiecare sac de orez, fiecare surcică, fiecare balot de pânză, fiecare cutie de ceai sau sac cu praf de puşcă, fiecare bărbat, femeie sau copil care îşi poate permite aceasta - trebuie să fie cărat în spinarea cuiva, sau transportat cu barca, ceea ce înseamnă pe mare, căci nu au nici un râu navigabil, aşa ni s-a spus, numai câteva mii de pîrîiaşe.

- Dar cum este in colonie ? Acolo sunt permise roţile ?

- Da, într-adevăr, sunt permise, domnişoară, avem câte roţi ne pofteşte inima, deşi oficialii lor drăcuie cât îi ţine gura... o. mă scuzaţi, domnişoară, adăugă el repede, stânjenit. Ştiţi, aici, în Asia, nu prea suntem obişnuiţi cu doamnele. Aşa cum spuneam, aici, în Japonia, oficialii japonezi, Bakufu, ca cei din serviciile civile de la noi, s-au tîrguit câţiva ani buni pe tema asta, până când, în cele din urmă. ministrul nostru le-a spus să se ducă-n p... adică s-o lase baltă, pentru că era vorba de Spania noastră şi cu asta ba sta ! Iar cât despre cerşetori, cerşitul este interzis, de asemenea.

Angelique scutura uşor din cap şi pana de la pălărie săltă drăgălaş.

- Pare un lucru imposibil, zise ea. Parisul este... Parisul e plin de ei şi oriunde te-ai duce in Europa e plin de cerşetori Mon Dieu, Malcolm, dar cum este la voi, în Hong Kong ?

- In Hong Kong este cel mai rău, spuse Malcolm Struan zîmbind.

- Dar bine, cum pot oare să le interzică cerşetorilor să cerşească ? întrebă Tyrer perplex. Fără îndoială că mademoi-selle Angelique are dreptate. Toată Europa este plină de cerşetori. Londra este cel mai bogat oraş din lume, dar este de-a dreptul invadată de ei.

Canterbury zîmbi într-un fel ciudat.

- Nu există cerşetori pentru că Preaputernicul Mahăr, Shogunul, regele lor, a spus că nu mai există cerşit şi vorba lui e lege. Orice samurai are dreptul să-şi încerce oricând tăişul săbiei pe pielea oricărui cerşetor - sau a altui amărât păduchios - sau a oricui altcuiva care nu este samurai. Dacă eşti prins cerşind înseamnă că ai încălcat legea şi eşti imediat băgat la popreală, la închisoare, Iar odată ajuns acolo, singura sentinţă care te aşteaptă este moartea. Asta e singura lor lege.

- Alta nu există ? întrebă fata şocată.

- Mi-e teamă că nu. Astfel că japonezii sunt extrem de ascultători când este vorba de legile lor.

Canterbury rîse din nou sardonic şi privi în urmă, la drumul întortocheat care se întrerupea brusc din cauza unui şuvoi de apă cam la o milă şi Jumătate mai încolo. Torentul trebuia trecut fie pe Jos prin vad, fie în spinarea cuiva, Pe malul celălalt se afla o barieră. Acolo toţi făceau o plecăciune şi prezentau actele la control inevitabilei gărzi de samurai. Ticăloşi nenorociţi, îşi spuse el în gând, încântat totuşi de averea pe care o strângea rapid aici şi de noul lui fel de viaţă care se con-centra acum în jurul lui Akiko, concubina lui de peste un an. Da, iubito, tu eşti cea mai bună, cea mai adorabilă, cea mai iubitoare din toata Yoshiwara.

- Priviţi, spuse Angelique.

Pe marea şosea Tokaido se vedeau acum grupuri de trecători care se opriseră şi arătau înspre ei, zgîindu-se la ei şi vorbind tare, reuşind să acopere tot vacarmul foielii aceleia omeneşti. Pe multe din chipurile lor se puteo citi fie ură, fie teamă.

- Nu-i băgaţi in seamă, domnişoară, sunteţi străină pentru ei, atât şi nimic mai mult. Atita-i duce mintea. Probabil că sînteţi prima femeie civilizată pe care o văd, Canterbury arătă cu mâna spre nord. Yedo este in direcţia aceasta, cam la vreo douăzeci de mile. Bineînţeles, ne e interzis accesul acolo.

- Cu excepţia delegaţiilor oficiale, spuse Tyrer.

- Aşa este, cu un permis special pe care Sir William nu a reuşit să-l obţină niciodată, oricum nu de când sunt eu aici şi eu am sosit printre primii. Se spune că Yedo este de doua ori mai mare decât Londra, domnişoară, că acolo locuiesc peste un milion de suflete şi că este fantastic de bogat, iar castelul shogunului este cel mai mare din lume.

- Şi credeţi că asta ar putea fi o minciună, domnule Canterbury ? întrebă Tyrer.

Chipul negustorului se lumina.

- Sunt mincinoşi învederaţi, ăsta-i adevărul adevărat, domnule Tyrer, cei mai pricepuţi mincinoşi din lume, faţă de ei chinezii sunt

neprihăniţi ca Arhanghelul Gabriel. Nu v-aş invidia dacă ar trebui să traduceţi ceea ce spun ei, căci niciodată nu rostesc ceea ce gândesc

De regulă. Canterbury nu era chiar aşa de vorbăreţ dar acum voia să facă impresie asupra fetei şi a lui Struan cu cunoştinţele lui, dacă tot i se oferise această ocazie. Dar tot vorbind atâta i se făcuse sete. In buzunarul hainei avea o ploscă plată de argint, dar îşi dădea seama cu regret că ar fi fost un gest urât să tragă din ea în prezenţa fetei.

- Oare nu am putea obţine un permis ca să mergem şi noi acolo, Malcolm, la Yedo ? întrebă ea.

- Mă îndoiesc. Dar ai putea să-l întrebi pe domnul Seratar

- Am să-l intreb.

Angélique remarcă faptul că pronunţase numele corect, fără ,,d", aşa cum îl învăţase ea. Foarte bine, îşi zise ea, cu privirile rămase tot asupra drumului Tokaido.

- Unde se termină şoseaua ? întrebă ea. făcind o pauză stranie, Canterbury răspunse :

- Nu ştim Toată ţara este învăluită în mister şi este limpede că japonezii intenţionează să păstreze acest mister. Nu ne iubesc deloc, pe nici unul dintre noi. Ne numesc gan; adică străini. Mai au şi un alt cuvînt pentru noi care înseamnă „persoană diferită". Nu ştiu care e diferenţa între ele, atâta doar mi s-a spus că gan nu este un cuvînt politicos. Canterbury rise. Oricum, nu ne iubesc. Şi noi sintem diferiţi - sau ei sunt. Aprinse un trabuc. La urma urmelor aşa este japonia închisă ermetic, aproape două sute de ani şi jumătate până când Perry Cotlet-de-Oaie-Bătrână a deschis-o acum nouă ani, spuse el cu admiraţie. Zvonurile susţin că Tokaido se termină într-un oraş mare, un fel de incintă sacra numită Keeotoh, unde trăieşte marele lor preot, numit Mikado: Este un loc atit de aparte, atât de sacru, încât este absolut interzis tuturor, cu excepţia câtorva japonezi.

- Diplomaţii au voie să călătorească în interiorul ţării; spuse sever Tyrer Tratatul nostru stipulează acest lucru, domnule Canterbury

Negustorul işi aranja mai bine jobenul cu blană de biber de care era deosebit de mindru şi se decise să nu se lase scos din răbdări de

tinărul acela ticălos amărât, cu vocea aia de îngîmfat. îşi zise el. Aş puteo să te frâng în doua fără să trag nici măcar o băşină.

- Depinde de felul în care interpretaţi tratatul şi dacă doriţi să vă păstraţi capul pe umeri, nu v-aş sfătui să ieşiţi în afara limitelor teritoriului stabilit, adică vreo câteva mile la nord şi la sud, spre interiorul ţării indiferent ce spune tratatul - cel puţin nu acum. înainte de a avea aici un regiment sau doua:

Cu toată stăpânirea lui de sine, pieptul plin al fetei care se desena perfect sub sacoul verde, ajustat, îl tulbura.

- Suntem deocamdată ţintuiţi aici, continuă el, dar nu e rău. La fel este şi în colonia noastră de la Nagasakhi. la două sute de leghe spre vest.

- Leghe ? Nu înţeleg, spuse fata ascunzîndu-şi bucuria şi satisfacţia pe care i-o dădea atmosfera uşor lascivă din jurul ei Ce înseamnă asta ?

Tyrer răspunse plin de importanţă.

- O leghe este aproximativ egală cu trei mile, mademoiselle.

Tyrer era inalt şi suplu, nu terminase de mult timp universitatea şi era vrăjit de ochii ei albaştri şi de eleganţa ei pariziana -

- Deci. ce spuneaţi, domnule Canterbury ? reluă el discuţia.

Negustorul işi desprinse privirile de pe pieptul fetei

- Spuneam că nu va fi mult mai bine nici când se vor deschide celelalte porturi, Va trebui foarte curând să ne facem drum dincolo de ele, dacă vrem să facem comerţ cu adevărat.

Tyrer îi aruncă o privire severă :

- Vă gindiţi la un război ?

- De ce nu ? La ce altceva servesc flotele ? Armatele ? Treburile merg foarte bine în India, in China, peste tot. Suntem Imperiul Britanic, cel mai mare şi cel mai puternic care a existat vreodată pe faţa pământului. Am venit aici să facem comerţ şi, în acelaşi timp, putem să le dăm legi, să instituim o altă ordine şi să introducem adevărata civilizaţie.

Canterbury privi din nou spre drum, iritat de animozitatea de acolo

- Sunt tare uriţi, nu-i aşa, domnişoară ?

- Mon Dieu, tare aş vrea să nu se mai uite aşa la noi,

- Mi-e teamă că n-aveţi încotro şi va trebui să vă obişnuiţi cu treaba asta, aşa este peste tot. Şi după cum spune domnul Struan, la Hong Kong e cel mai rău Şi pentru că veni vorba, domnule Struan - spuse el pe un ton devenit brusc plin de stimă - nu pot să nu vă spun că lucrul de care avem noi nevoie aici este tocmai o insulă a noastră, o colonie a noastră, nu o amărâtă de fîşie de pământ împuţită de-a lungul coastei pe care n-o putem apăra, care ar putea fi supusă în orice moment oricăror atacuri şi şantaje, dacă n-or fi flota noastră ar trebui să luăm şi noi o insulă, aşa cum a făcut străbunicul dumneavoastră, Dumnezeu săl binecuvînteze

- Poate că vom avea, spuse Malcolm Struan pe un ton confidenţial, emoţionat la amintirea vestitului său strămoş, tai-panul Dirk Struon, întemeietorul companiei lor şi al coloniei, cu vreo douăzeci şi ceva de ani în urmă, în '41

Fără să-şi dea seama ce face, Canterbury scoase încet losca din buzunar şi trase un gît din ea, se şterse la gură cu dosul palmei şi o puse la loc.

- Haideţi mai departe, spuse el. Am să merg eu înainte, ca să vă arăt drumul. Daţi-i încolo pe japonezi ! Dac-o să fie nevoie, o să mergem în şir unul câte unul Domnule Struan, poate ar fi bine să călăriţi alături de domnişoara, iar dumneavoastră, domnule Tyrer, să încheiaţi şirul.

Foarte incântat de sine însuşi, Canterbury îşi îndemnă poneiul să pornească la pas întins. Când Angelique ajunse în dreptul lui, ochii lui Struan se luminară ca de un zîmbet. Se îndrăgostise făţiş de ea din primul moment când o văzuse, cu Patru luni în urmă, la Hong Kong, din prima zi când sosise acolo, ca să ia insula cu asalt, Păr blond, un ten perfect, ochi adânci, albaştri, un năsuc în vînt răsărind din ovalul unei feţe care nu era câtuşi de puţin frumoasă, însă exercita o atracţie bizară, care-ţi tăia respiraţia, ceva foarte parizian, inocenţa şi tinereţea sa peste care se suprapunea o senzualitate perceptibilă, constantă, deşi Involuntară şi care parcă implora să fie domolită. şi aceasta într-o lume de bărbaţi fără femei necăsătorite, fără prea multe speranţe de a-

şi găsi vreo soţie in Asia şi, în orice caz, nu o soţie ca ea. Mulţi dintre bărbaţi erau bogaţi, unii dintre ei adevăraţi prinţi ai comerţului.

- Nu-i băga în seamă pe localnici, Angelique, îl şopti el. Sint pur şi simplu copleşiţi de tine.

Fata zîmbi şi făcu o plecăciune cu capul ca o împărătească.

- Merci, monsieur, vous êtes très aimable.

Struan era foarte mulţumit şi acum era şi foarte sigur pe el. Destinul, joss, Dumnezeu ne-a adus pe unul în calea celuilalt, se gândi el înflăcărat, întrebîndu-se oare când să-i ceară tatălui său permisiunea să se însoare. De ce nu la Crăciun ? La Crăciun ar fi fost perfect. O să ne căsătorim la primăvară şi o să locuim în Casa Mare de pe Pisc în Hong Kong. Ştiu că mama şi tata o adoră, o, Dumnezeule, sper ca tata să se facă bine. O să dăm o petrecere de Crăciun, uriaşă... Intrând pe şosea, începură să înainteze mai repede, străduindu-se totuşi să nu stânjenească circulaţia. Dar, vrând-nevrând, prezenţa lor neaşteptată şi mai ales a fetei, pentru marea majoritate a japonezilor bănuitori, care nu văzuseră niciodată oameni de această ţinută, aceste dimensiuni şi culori - la care se adăugasa impresia produsă de jobenele lor, de hainele de postav, pantalonii bufanţi şi ghetele de călărie, costumul de călărie al fetei, ghetele ei şi poziţia ei în şa, pălăria înaltă cu pană -; toate acestea creau în mod inevitabil strangulări ale circulaţiei.'

Atât Canterbury, cât şi Struan urmăreau cu atenţie oamenii de pe şosea, care se învârteau pe lîngă el şi în jurul lor, lă-sându-le însă mereu loc să treacă. Nici unul dintre bărbaţi nu simţea şi nici nu presimţea nici un pericol. Angelique se ţinea aproape de ei, făcindu-se că nu observă privirile curioase; hohotele de rîs şi miinile care se întindeau uneori să o pipăie, şocată de modul în care bărbaţii îşi ridicau chimonourile şi îşi arătau fără jenă brâul de pânză şi goliciunea. „Draga mea Colette, n-o să-ţi vină să crezi", continua ea în gând scrisoarea pe care intenţiona s-o termine în seara aceasta şi s-o trimită celei mai bune prietene din Paris, „dar cei mai mulţi dintre nenumăraţii hamali care circulă pe drumurile publice nu poartă decât acest şorţuleţ micuţ care, în faţă, nu acoperă mai nimic, iar în spate se transformă într-o frânghiuţă subţire intre cele două fese Jur că este

adevărat şi mai pot să afirm că mulţi dintre localnici sunt foarte păroşi, deşi sunt mici în alcătuirea lor. Mă întreb dacă Malcolm..." Angelique simţi că roşeşte.

- Şi oare accesul în capitală ne este chiar interzis, Phillip ? zise ea vrând să facă conversaţie.

- Nu, dacă ne luăm după tratat - Tyrer era foarte încântat, trecuseră doar câteva minute şi fata nu i se mai adresa cu „domnule". Conform tratatului s-a stabilit ca toate legaţiile străine să fie la Yedo, în capitală. Mi s-a spus că legaţiile au fost evacuate din Yedo anul trecut când a fost atacată legaţia noastră. E mai bine să fii la Yokohama, sub protecţia tunurilor de pe vasele din port.

- Atac ? Ce atac ?

- O, au fost nişte descreieraţi, li se spune ronini - sunt un fel de proscrişi, asasini - vreo duzină de ticăloşi din ăştia au atacat legaţia noastră la miezul nopţii. Legaţia Britanică. Iţi dai seama ce nenorocire ticăloşii au omorât un sergent şi o santinelă...

Tyrer se opri, căci Canterbury se răsuci în loc, trase de frâul calului şi arătă ceva cu cravaşa.

- Uitaţi-vă acolo !

Toţi se opriră lingă el. Vedeau foarte bine acum steagurile înalte, subţiri, ţinute sus de grupul de samurai, care se îndrepta în direcţia lor, cam la o sută de iarzi mai încolo. Toţi călătorii se împrăştiară în mare viteză care încotro, boccelele şi lecticile erau aruncate la pământ, călăreţii se grăbeau să descalece, apoi îngenuncheau rapid pe marginea drumului, cu capul lăsat în jos, bărbaţi, femei şi copii şi rămâneau nemişcaţi. Numai cei câţiva samurai aflaţi pe drum rămaseră în picioare. Când cortegiul trecu prin dreptul lor, făcură o plecăciune politicoasă.

- Cine este, Phillip ? întrebă Angelique emoţionată Poţi să distingi semnele ?

- Nu, îmi pare rău, mademoiselle, încă nu. Se spune că e nevoie de ani de zile ca să le înveţi semnele scrierii şi toata fericirea lui Tyrer se evaporă la gândul muncii anevoioase care îl aştepta.

- Poate că e shogunul ? Canterbury rîse.

- Nici o şansă. Dacă ar fi fost el, ar fi înconjurat toată regiunea cu un cordon de luptători. Se spune că are o sută de mii de samurai gata să sară la cel mai mic semn al său. Dar este oricum o persoană importantă, un rege.

- Şi ce trebuie să facem când va trece pe lîngă noi ? întrebă fata.

- Le dăm salutul regal, spuse Struan. Ne luăm pălăriile din cap şi strigăm de trei ori ura. Dar ce vei face tu ?

- Eu, chéri ? Angelique zîmbi, căci tânărul îi plăcea foarte mult şi îşi aminti ce îi spusese tatăl ei, înainte de a pleca din Hong Kong spre Yokohama : „încurajează-l pe acest Malcolm Struan, dar fii cu băgare de seamă, fetiţa tatii. L-am încurajat şi eu, discret, în sensul acesta. Este o partidă minunată pentru tine, tocmai de aceea am insistat să mergi în excursie să vizitezi Yokohama, fără însoţitoare, cu condiţia să te escorteze el pe unul din vasele lui. Peste trei zile împlineşti optsprezece ani şi este timpul să te măriţi. Ştiu că nu are decât douăzeci de ani şi este cam prea tânăr pentru tine, dar este inteligent, este fiul cel mai mare, o să moştenească Nobila Casă peste un an sau doi - circulă zvonul că tatăl lui, tai-panul este mult mai bolnav decât pare dispusă Compania să recunoască în public.

- Dar este englez, spusese ea gânditoare, papa, dumneata îi urăşti pe englezi, aşa ai spus. Aşa este, nu ?

- Da, fetiţa tatii, dar nu în public. Anglia este cea mai bogată ţară din lume, cea mai puternică, iar în Asia englezii domnesc peste tot. Struan înseamnă Nobila Casă şi firma Fraţii Richaud este mică. Am avea nişte avantaje dacă am putea pune mâna pe afacerea lor cu francezii. Sugerează-i treaba asta.

- O, nu pot, papa, asta ar fi... Nu pot, papa.

- Acum eşti femeie, nu mai eşti copil, iepuraşul tatii. Ispiteşte-l, sedu-l şi va ajunge el singur la ideea aceasta. Tot viitorul nostru depinde de tine. In curând Malcolm Struan o să fie tai-pan. Iar tu, tu ai putea împărţi cu el toate acestea...

Bineînţeles că l-aş adora dacă ar fi soţul meu, îşi zise ea, Cât de înţelept este papa ! Ce minunat e să fii francez, adică o fiinţă superioară. Nu mi-e greu să-mi placă, ba chiar să-l şi iubesc pe acest Malcolm cu ochii lui stranii şi cu înfăţişarea lui tânără şi bătrână in

acelaşi timp. O, sper din toată inima că mă va cere in căsătorie Angelique oftă şi îşi întoarse atenţia către prezent.

- O să-mi înclin capul, aşa cum facem în Bois, atunci când trece Majestatea Sa. împăratul Louis Napoleon. Ce facem acum, Phillip ?

- Poate n-ar fi rău să ne întoarcem, spuse Tyrer neliniştit: Toată lumea spune că sunt foarte suspiciosi când ne văd în preajma prinţilor lor.

- Aiurea, spuse Canterbury. Nu este nici un pericol, mulţimea nu atacă niciodată, aici nu e ca în India, în Africa sau în China, După cum spuneam, japonezii sunt extrem de obedienţi faţă de lege. Suntem în interiorul limitelor stabilite prin tratat şi vom face ceea ce facem întotdeauna, adică îi vom lăsa să treacă, ne vom ridica pălăriile politicos ca în faţa oricărui potentat al zilei şi apoi ne vom vedea de drum. Sunteţi înarmat, domnule Struan ?

- Bineînţeles.

- Eu nu sunt, spuse Angelique cu o uşoară ezitare în glas şi cu ochii la steagurile care erau acum la mai puţin de o suta de metri. Cred că şi femeile ar trebui să aibă pistoale daca bărbaţii sunt înarmaţi.

Toţi fură şocaţi,

- Uită gândul acesta. Tyrer ?

Simţindu-se destul de ştânjenit, Tyrer îi arătă lui Canterbury pistolul lui mic, marca Derringer.

- Este un cadou de la tata, dar n-am tras niciodată cu el.

- Nici n-o să ai nevoie, trebuie să fii atent numai la samuraii fanatici, unul sau doi care sunt înverşunaţi fanatici împotriva străinilor. Sau la ronini. N-ai de ce să-ţi faci griji, n-am mai avut necazuri de mai bine de un an şi ceva.

- Necazuri ? Ce necazuri ? întrebă fata.

- Nimic, spuse el, nevrând s-o neliniştească şi incercând se repare gafa, Citeva atacuri din partea câtorva fanatici, unul sau doi, nimic important.

Fata ridică din sprâncene.

- Dar domnul Tyrer a spus că a fost un atac în masă împotriva Legaţiei Britanice şi câţiva soldaţi au fost omorîţi.' Asta nu este grav ?

- Ba da, atunci a fost foarte grav.

Canterbury îi zîmbi subţire lui Tyrer care descifra exact mesajul : ,.Eşti un mare nătărău dacă ai fost în stare să-i vesteşti unei doamne aşa ceva."

- Dar erau numai nişte asasini izolaţi. Reprezentanţii sho-gunatului ne-au jurat că ii vor prinde şi îi vor pedepsi.

Vocea lui suna destul de convingător, însă se întreba cât de mult ştiau Struan şi Tyrer : cinci oameni ucişi pe străzile Yokohamei în primul an. Anul următor, doi ruşi, un ofiţer şi un marinar de pe un vas de război rusesc, măcelăriţi în bucăţele, tot la Yokohama. Două luni mai tîrziu, doi negustori olandezi. Apoi tânărul interpret de la Legaţia Britanică, înjunghiat pe la spate şi lăsat să sângereze până a murit. Heusken, secretarul Misiunii Americane, făcut în bucăţi în timp ce se întorcea călare acasă de la o petrecere la Legaţia Prusacă. Şi anul trecut, un soldat britanic şi un sergent ucişi lingă dormitorul consulului general ! Fiecare asasinat fusese premeditat şi neprovocat, se gândi el mânios, comis de un două-săbi. Niciodată nu fusese nimeni jignit, nu li se aruncase nici o provocare şi, ceea ce era şi mai rău, nici unul din aceşti ticăloşi nu fusese niciodată prins şi pedepsit de atotputernicii Bakufu ai shogu-nului, oricât de mult au ţipat şi au protestat şefii legaţiilor noastre şi indiferent ce promisiuni au făcut japonezii. Şefii noştri sunt nişte nătărăi idioţi. Ar fi trebuit să ordone imediat flotei să bombardeze Yedo. fără milă şi atunci ar fi încetat şi teroarea, am fi putut dormi liniştiţi în paturile noastre, fără nici un fel de gărzi care să ne păzească şi am fi putut să ne plimbăm nestingheriţi pe străzi, pe orice străzi, fără să tremurăm de frică la apropierea samurailor. Diplomaţii nu sunt decât nişte căcăcioşi, iar filfizonul ăsta este un specimen pe cinste al tagmei lor.

Privea îngrijorat steagurile, încercând să descifreze caracterele. In spatele cortegiului, după ce acesta trecea şi se depărta suficient, oamenii se adunau de pe jos şi îşi continuau drumul. Cei care mergeau în aceeaşi direcţie cu procesiunea, se ridicaseră şi ei şi porniseră la drum, la o distanţă respectuoasă.

Se simţeau oarecum ciudat, stând călare, atit de sus deasupra rândurilor nesfîrşite de oameni în zdrenţe, îngenuncheaţi pe ambele

laturi ale drumului, cu capetele în ţărână şi cu fundurile în sus. Cei trei bărbaţi încercau să ignore goliciunea oamenilor, stânjeniţi de prezenţa fetei acolo, care era şi ea stânjenită la rândul ei.

Rindunle de samurai se apropiau tot mai mult. Erau doua coloane, fiecare formată din aproximativ o sută de oameni, apoi veneau alte steaguri şi câteva rânduri strinse în jurul unei lectici negre de lac, purtată de opt hamali asudaţi. In urma lor veneau alţi samurai, apoi ponei încărcaţi cu baloturi şi la urmă de tot o amestecătură pestriţă de hamali încărcaţi de bagaje. Toţi samuraii purtau chimonouri gri cu aceleaşi însemne, trei bujori împletiţi, care erau şi pe steaguri, şi pălării de paie legate sub bărbie. La cingătoare purtau cele două săbii, una lungă şi una scurtă. Unii dintre ei aveau arcuri şi săgeţi, câţiva purtau muschete. Printre ei erau câţiva îmbrăcaţi în veşminte mai elegante decât ale celorlalţi. Coloana înainta. Cu o spaimă crescândă, Struan şi ceilalţi vedeau tot mai clar ce sa citea pe chipurile tuturor, în ochii aţintiţi asupra lor : furie. Struan fu primul care rupse tăcerea :

- Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem...

Dar înainte ca el sau vreunul din tovarăşii lui să fi putut face vreo mişcare, un samurai tânăr, lat în umeri, ieşi din rând şi se repezi spre ei, urmat de încă un bărbat şi se înfipserâ în faţa lor, între ei şi lectica care tocmai se apropia. Fierbînd de furie, primul bărbat aruncă la pământ steagul şi ţipă, Injurân-du-l ca să-i facă să se îndepărteze, dar violenţa furiei lui îl paralizase pe europeni. Coloanele ezitară o clipă, apoi îşi re-luară ritmul şi porniră mai departe. Populaţia îngenuncheata nu se clintise. Se lăsase o tăcere profundă, grea, bolnavă, în care nu se auzea decât zgomotul paşilor. Samuraiul se răsti din nou la ei. Canterbury era cel mai aproape de el. Cutremurat de spaimă, supus îşi îndemnă poneiul s-o pornească din loc. Dar acesta se întoarse spre lectică, nu in direcţia opusă. Fulgerător, samuraiul îşi scoase sabia ucigaşă, strigă sonno-jof şi lovi cu toată puterea. In aceeaşi clipa celălalt bărbat se repezi la Struan. Lovitura Ii reteză lui Canterbury braţul deasupra bicepsului şi îi tăie o felie din şold. Negustorul privea fără să creadă la ciotul braţului, din care ţîşnea sângele, improşcând-o pe fată. Sabia vîjîi, descriind încă un arc

brutal. Struan băgă mâna în buzunar după revolver, în timp ce celălalt samurai se repezea spre el cu sabia în aer. Mai mult din instinct decât din calcul, se răsuci din calea săbiei care îl nimeri uşor în piciorul stâng şi se înfipse în umărul calului, care necheză de durere, se dădu înapoi cuprins de panică, lovindu-l pe samurai. Struan ochi şi trase din coltul cel mic, dar calul se dădu iarăşi înapoi şi glonţul zbură în aer, fără să facă nimănui nici

un rău. încercă să stăpânească animalul şi trase din nou, fără să observe că primul bărbat se apropia de el pe la spate

- Atenţie ! urlă Tyrer, revenindu-şi în fire.

Totul se petrecu atât de repede, încât avea impresia că ororile pe care le vedea erau rodul imaginaţiei lui - Canterbury pe jos în agonie, calul lui fugind inspăimântat, fata înlemnită în şa, Struan cu arma ridicată pentru a doua oară şi sabia ucigaşă în spatele lui. Văzu că Struan reacţionează la ţipătui iui, calul înspăimântat zvîcni sub el, iar lovitura care l-ar fi omorât fu deviată de hăţuri sau de oblîncul şeii şi îl răni la şold. Struan se clătină în şa şi scoase un urlet de durere.

Acesta îl electriza pe Tyrer. înfipse pintenii în burta calului şi se repezi împotriva atacatorului lui Struan. Bărbatul sări într-o parte neatins, observă fata şi se repezi asupra ei cu sabia ridicată, Tyrer îşi răsuci calul înspăimântat, o văzu pe Angelique care privea împietrită de groază la samurai.

-. Fugi !. Du-te după ajutoare strigă el şi se repezi asupra bărbatului care reuşise din nou să scape şi stătea cu sabia ridicată, in poziţie de atac.

Timpul se opri în loc. Phillip Tyrer ştia că este un om mort. Dar asta nu părea să mai aibă vreo importanţă, acum, când văzuse că Angelique îşi întorsese calul in loc şi o luase la sănătoasa. Tyrer uitase de Derringerul din buzunar. Pentru el nu mai era timp, nici loc de scăpare. O fracţiune de secundă, tinărul samurai ezită, delectându-se cu plăcerea de a ucide, apoi se aruncă la el. Neajutorat, Tyrer încercă să se dea înapoi. Atunci se auzi o bubuitură şi glontele îl lovi din plin pe samurai, aruncându-l cu braţele desfăcute, sabia ii căzu din mâna rănindu-l pe Tyrer uşor în braţ. O clipă, lui Tyrer nu-i veni să creodă că mai era încă în viaţă, apoi îl văzu pe Struan ce se clătina in şa, cu

sângele şiroind din rana de la şold, cu arma aţintită asupra celuilalt samurai, în timp ce calul lui înnebunit se poticnea şi se cabra.

Struan apăsă din nou pe trăgaci. Arma era chiar lingă urechea calului. Ixplozia îl făcu să-şi piardă controlul, muşcă din zăbală şi porni în galop, în timp ce Struan făcea eforturi disperate să-l stăpinească. Samuraiul se întoarse imediat spre el şi clipa aceasta ii oferi lui Tyrer şansa de a-şi înfige pintenii în burta calului, a se răsuci rapid şi o porni în goană după Struan, spre nord.

- Sonno-jo răcni în urma lor samuraiul, turbat de furie că ii scăposeră.

John Canterbury gemea şi se zvârcolea în ţărână în apropierea călătorilor împietriţi de groază care şedeau cu toţii îngenuncheaţi şi cu frunţile în pământ. Furios, samuraiul cel tânâr ii dădu lui Canterbury pălăria jos din cap cu o lovitură de picior şi îl decapita dintr-o singură mişcare. După aceea îşi şterse cu mare grijă sabia de haina acestuia şi o puse la loc în teacă. In tot acest timp, cortegiul continuă să treacă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu ochi care vedeau totul, dar nu lăsau să se vadă nimic. Nici unul dintre drumeţii sărmani nu-şi clintise fruntea din ţărână. Celălalt samurai şedea cu picioarele încrucişate sub el, pe pământ şi îşi îngrijea rana de la umăr, foloslndu-şi chimonoul ca tampon, ca sa oprească scurgerea sângelui. Sabia plina de sânge îi zăcea încă în poală. Celălalt se oplecâ deasupra lui şi îl ajută sâ se ridice în picioare, îşi şterse sabia pe chimonoul celui mai apropiat trecător. o femeie in vârstă, care tremura de spaima, dar conţinut să rămână cu capul în ţarina. Amândoi bărbaţii erau tineri şi bine făcuţi. Işi zîmbiră, apoi examinară rana. Glonţul trecuse exact prin muşchiul braţului. Nici un os nu fusese atins. Shorân, cel mai vârstă, spuse :

- Rana e curată, Ori.

- Ar fi trebuit să-i omorim pe toţi.

- Karmo.

In acel moment, grupul masiv de samurai şi cei opt purtători de lectică înspăimântaţi trecură prin dreptul lor, prefâcindu-se cu toţii că nu-l vâd pe cel doi bărbaţi şi cadavrul de lingă ei. Cei doi tineri făcură

o plecăciune. Ferestruica îngustă a lecticii se deschise pentru o clipă, apoi se închise din nou.

2

- Uitaţi, domnule Struan, beţi asta, spuse doctorul blînd, aplecându-se deasupra patului de campanie.

Se aflau la infirmeria, legaţiei Britanice din Konogawa şi doctorul reuşise să oprească în cea mai mare parte hemoragia. Tyrer se aşezase pe un scaun lîngă fereastră Cei doi bărbaţi sosiseră cu o Jumătate de oră mai înainte.

- O să vă simţiţi mai bine.

- Ce este aceasta ?

- O licoare magică - în cea mai mare parte laudanum; o tinctură de opium şi morfină după reţeta mea proprie. O să vă curme durerile.

Trebuie să vă peticesc puţin, dar nu trebuie să vă faceţi griji, am să recurg la eter ca să vă adorm cât mai bine.

Struan se simţi străbătut de un fior de teamă. Eterul în chirugie era o inovaţie recentă, foarte lăudată, totuşi numai un experiment.

- Eu, eu n-am mai făcut aşa ceva... n-am mai avut nici o operaţie şi nu... nu cred...

- Nu vă faceţi griji... Anestezicele sunt ceva sigur, atunci când sunt folosite cum trebuie şi de cine trebuie - doctorul George Babcott avea douăzeci şi opt de ani, mult peste un metru nouăzeci şi era bine proporţionat. Am folosit eterul şi cloroformul de mai multe ori în ultimii cinci sau şase ani, cu rezultate excelente. Vă rog să mă credeţi, nu veţi simţi nimic, este o adevărată binecuvîntare pentru pacient.

- Aşa este, domnule Struan, spuse Tyrer. încercând să dea şi el o mână de ajutor şi ştiind că nu are cum - braţul lui fusese deja tamponat cu iod, cusut, bandajat şi fixat într-o eşarfă. Tyrer mulţumea norocului că rana fusese relativ superficială Am cunoscut la Universitate un tip care mi-a povestit că i-au scos apendicele cu cloroform şi că nu l-a durut deloc - ar fi dorit să fie încurajator, dar ideeo oricărei operaţii şi a cangrenei care urma de cele mai multe ori îl înspăimânta şi pe el.

- Nu uitaţi, domnule Struan, spunea Babcott, încercând să-şi ascundă îngrijorarea, au trecut aproape cincisprezece ani de când doctorul Simpson a utilizat pentru prima oară cloroformul în chirurgie şi de atunci am mai învăţat o mulţime de lucruri, Am lucrat cu el la Infirmeria Regală un an întreg înainte de a pleca în Crimeea - chipul lui se întrista brusc. Am învăţat şi acolo o mulţime de lucruri ; ei bine, acum războiul acela s-a terminat, nu mai avem de ce să ne facem griji, drăgălaşul de laudanum o să vă dea şi nişte vise erotice dacă aveţi noroc.

- Şi dacă nu am ?

- Aveţi, Amândoi sunteţi nişte norocoşi.

Struan se sili să zîmbească în pofida durerilor cumplite pe care le simţea.

- Am avut noroc să vă găsim aici şi încă atât de repede; asta e sigur.

Simţind o încredere instinctivă în Babcott, Struan dădu pe gât băutura incoloră şi se lăsă din nou pe spate, aproape leşinat de durere.

- Acum îl vom lăsa pe domnul Struan să se odihnească puţin, spuse Babcott. Dumneavoastră aţi face mai bine să veniţi cu mine. domnule Tyrer, căci mai avem unele treburi de făcut.

- Desigur, domnule doctor. Struan, pot să fac ceva pentru dumneata, să-ţi aduc ceva ?

- Nu, nu, mulţumesc... nu trebuie să mă aştepţi.

- Ei, nu vorbi prostii, sigur că am să te aştept - Tyrer îl urmă nervos pe doctor şi închise uşa în urma lui. O să se facă bine ? întrebă el.

- Nu ştiu. Din fericire, săbiile samurailor sunt întotdeauna foarte îngrijite şi tăieturile făcute de ele sunt la fel de curate şi frumoase ca cele de scalpel. Te rog să mă scuzi o clipă, în după-amiaza aceasta eu sunt aici singura persoană oficială şi acum, după ce am făcut tot ce era posibil din punct de vedere medical, se cuvine să acţionez în calitate de reprezentant al Majestăţii Sale.

Babcott era adjunctul lui Sir William. Ordonă cuterului Legaţiei care se afla în golful Yokohama să sune alarma, trimise un servitor

chinez să ia legătura cu guvernatorul local, apoi un altul ca să afle ce daimyo sau prinţ trecuse prin Kanagawa cu câteva ore în urmă, alertă detaşamentul de şase soldaţi pe care il avea în subordine şi îi turnă lui Tyrer o porţie mare de whisky.

- Bea-l, e medicament. Ziceai că asasinii strigau ceva la voi ?

- Da, era ceva cam aşa „sonooo... sono-iii..."

- Nu înţeleg ce ar putea fi. Simte-te ca acasă, mă întorc imediat. Trebuie să mă pregătesc. Doctorul ieşi.

Pe Tyrer îl durea cumplit braţul, căci avea şapte copci in el. Deşi Babcott era foarte priceput, Tyrer avusese nevoie de toată voinţa lui ca să nu urle de durere. Dar nu urlase şi lucrul acesta îi făcuse plăcere. Ceea ce îl dobora erau însă valurile de groază care încă mai continuau să-l zguduie şi care îl făceau să simtă nevoia s-o ia la fugă şi să alerge încotro vedea cu ochii. „Eşti un laş", murmura el, îngrozit de această descoperire.

Ca şi infirmeria, antecamera mirosea a chimicale care ii întorceau stomacul pe dos. Se duse spre fereastră şi trase adine aer în piept, încercând, fârâ succes, să-şî limpezească gândurile, apoi sorbi puţin whisky, da de obicei, gustul era aspru şi neplăcut. Privi în pahar. Nu vedea decât imagini urâte; foarte urâte. Fu scuturat de un fior. Se sili sâ privească direct in lichidul din pahar. Era brun-auriu şi mirosul lui ii amintea de casa părinteasca din Londra, de tatăl său care şedea în faţa căminului cu paharul în mână, în timp ce mama lui tricota liniştitor. Cele două servitoare strângeau masa, totul era atât de calm, paşnic şi răspândea o atmosfera de siguranţă şi căldură. Totul îi amintea de Garroway, cafeneaua lui favorită de pe Cornhill, unde totul respira căldură şi siguranţă .şi de universitate, unde se simţea emoţionat şi sigur printre prieteni. In siguranţă. Toată viaţa se simţise în siguranţă, dar acum ? Panica începu să-l cuprindă din nou. Isuse Cristoase, ce fac eu aici ?

*

După ce scăpaseră de samurai, fără a se fi depărtat insă destul de drumul Tokaido, calul lui Struan începu să şchioapete din ce în ce mai tare din cauza greabănului pe jumătate retezat şi la un moment dat se prăbuşi, trântindu-l pe Struan la pământ. Căderea îi produse dureri

cumplite. Cu mare greu-tate, tremurând încă de frică, Tyrer îl ajută pe Struan să se ridice şi să se urce apoi pe propriul lui cal, dar abia putea să-l ţină pe bărbatul mult mai înalt şi mai greu în şa. Tot timpul privea cu teamă spre cortegiul care se pierdea în depărtare,' aşteptând în orice clipă să apară de undeva un samurai călare.

- Crezi că o să rezişti ?

- Sper că da, spuse Struan cu voce stinsă ; avea dureri cumplite. Ce s-a întâmplat cu Angelique, a scăpat ?

- Da, a scăpat. Diavolii ăia l-au ucis pe Canterbury.

- Da, am văzut. Eşti... eşti rănit ?

- Nu. nu chiar, Numai o zgârietură la braţ.

Tyrer îşi sfîşie haina, înjură de durere şi îşi examina rana care era o tă-ietură subţire în partea cărnoasă a antebraţului. Curăţă sângele cu o batistă, apoi o folosi ca bandaj.

- Nu sint tăiate nici un fel de artere sau vene - dar de ce ne-au atacat ? De ce ? Nu le-am făcut nici un rău.

- Nu pot... nu pot să mă întorc. Ticălosul m-a lovit in şold Cum... cum... cum arată ?

.{)

Cu mare grija, Tyrer trase la o parte marginile spintecate ale hainei. Lungimea şi profunzimea rănii, agravate prin căzătură, îi produseră un şoc. Singele ieşea pulsând din rană. în-spăimântându-l şi mai tare.

- Nu e bine. Trebuie să găsim un doctor. Şi asta cât mai repede.

- Da, ar trebui.,, ar trebui să ocolim spre Yokohama.

- Da, cred că aşa ar trebui sa facem.

Tânărul îl sprijinea pe Struan şi încerca să gindească cit mai clar. Oamenii de pe drumul Tokaido continuau să arate cu mâna spre ei. Neliniştea lui creştea. Kanagawa era mai a-proape şi vedea chiar câteva turle.

- Una dintre ele trebuie să fie a noastră, murmură el, simţind un gust greu în gură.

Observă atunci că mîinile îi erau pline de sânge şi inima i se strânse de spaimă, apoi tresări uşurat descoperind că acela nu era sângele lui, ci, în cea mai mare parte, al lui Struan.

- Să mergem.

- Ce... ce ai spus ?

- O să mergem la Kanagawa - este mai aproape şi drumul este liber. Văd deja câteva temple, unul din ele trebuie să fie al nostru. Trebuie să fie pe undeva şi un steag fluturând.

În conformitate cu obiceiul japonez, legaţiile erau adăpostite în încăperile unor temple budiste. Numai templele şi mănăstirile aveau încăperi in plus sau clădiri anexe suficient de spaţioase şi de încăpătoare, astfel încât Bakufu rezervase câteva dintre ele pentru legaţiile străine, pină când acestea îşi vor fi construit propriile sedii.

- Puteţi să vă ţineţi in şa, domnule Struon ? Am să duc eu calul de dîrlogi.

- Da.

Struan privi calul său care gemea de durere, încercă să se ridice şi să fugă, dar se prăbuşi din nou, fără vlagă, la pământ, căci picioarele nu îl mai ajutau. Singele şiroia năvalnic din rana oribilă. Calul zăcea tremurând.

- Curmă-i suferinţa şi hai să mergem.

Tyrer nu mai împuşcase niciodată până atunci un cal. işi Şterse sudoarea de pe mîini Derringerul lui avea două ţevi şi era încărcat cu două cartuşe din acelea noi, de bronz, cere aveau şi glonţ şi detonator. Poneiul tremura din tot trupul dar nu, putea merge mai departe, Tyrer îl mângîie pe cap o secundă încercind să-l mai liniştească, apoi işi apropie pistolul de urechea lui şi apâsâ pe trăgaci. Îl uimi cit de subit muri calul, La fel şi zgomotul făcut de armă. Puse pistoletul la loc în buzunar. Se şterse din nou pe mîini, ca în transă.

- Este mai bine să ne ţinem departe de şosea, domnule Struan, este mai bine să rămânem aici, e mai sigur.

Le trebui mult mai mult timp decât îşi închipuiseră ca să ajungă la Kanagawa, căci fură nevoiţi să traverseze o sumedenie de pîrîiaşe şi şanţuri cu apă. Struan îşi pierdu cunoştinţa de două ori, şi Tyrer reuşi numai cu mare greutate să-l împiedice să cadă din nou. Ţăranii care lucrau în smîrcurile cu orez se făceau că nu-i văd, sau îi priveau duşmănos, întor-cându-se apoi la munca lor. Tyrer îi blestema în gând şi mergea mai departe. In primul templu nu era nimeni, cu

excepţia câtor-va budişti înspăimântaţi, raşi în cap, în haine portocalii, care dispărură imediat în încăperile interioare, de cum ii zăriră. In curtea din faţa templului era o mică fîntină. Mulţumind lui Dumnezeu, Tyrer bău puţină apă rece. apoi umplu din nou cana şi îi dădu şi lui Struan. Acesta bău, dar nu mai ştia de el din cauza durerilor.

- Mulţumesc. Mai e... mai e mult ?

- Nu, nu mai e mult, răspunse Tyrer, neştiind încotro s-o apuce şi încercând să-şi păstreze cumpătul Ajungem imediat.

Aici poteca se bifurca - un drum mergea spre coastă şi spre un alt templu care se ridica deasupra caselor satului, celălalt se afunda în oraş, spre alt templu Fără vreun motiv anume, Tyrer alese drumul spre coastă. Poteca făcea o mulţime de cotituri, şerpuia, apoi o lua din nou spre est. Nu se vedea nici un om pe nicăieri, dar le simţeai ochii pretutinder. Apoi zări poarta principală a templului, flamura britanică şi soldatul în uniformă purpurie şi aproape că îi veni să plîngă de bucurie şi de mândrie. Fură observaţi imediat de soldat, care se grăbi să le vină în ajutor. Alt soldat alergă după sergentul de gardă şi, cât ai clipi din ochi, doctorul Babcott se şi arătă în fugă, dominîndu-i cu statura lui.

- Dumnezeule atotputernic, dar ce s-a întâmplat ? Fu simplu de povestit - era atât de puţin de povestit !

- Aţi mai asistat vreodată la o operaţie ?

- Nu, domnule doctor.

Babcott zîmbi, chipul lui era blind şi purtările alese mâinile i se mişcau cu uşurinţă şi dexteritate in timp ce-l dezbrâca cu grijă pe Malcolm Struan, căzut Intr-o stare de semileşin, purtându-se cu el de parcă ar fi fost un copil adormit.

- Ei bine, în curând veţi asista. Va fi o experienţă foarte bună pentru dumneavoastră. Am nevoie de ajutor şi sunt singur aici astăzi. O să ajungeţi înapoi la Yokohama la vremea cinei.

- O să... o să încerc.

- Probabil că o să vă vină să vomitaţi - asta e de cele mai multe ori din cauza mirosului. Dacă simţiţi că vă vine să vomitaţi, mergeţi la lighean, nu vărsaţi peste pacient. Babcott îi aruncă o privire

cercetătoare, cântărindu-l din ochi şi între-bîndu-se în ce măsură se putea baza pe acest tânăr căruia i se citea groaza în priviri, apoi se întoarse la pacientul său. O să-i dăm să miroasă eter, apoi ne apucăm de treabă Spuneaţi că aţi fost la Peking ?

- Da, domnule, patru luni. Am venit aici prin Shanghai şi am sosit acum câteva zile. Tyrer era incântat că i se oferea Ocazia să vorbească, căci în felul acesta putea să nu se ginândeascâ la ororile prin care trecuse. Cei de la Foreign Office au considerat că o scurtă şedere în China, la Pekin, ca să învăţ caracterele chinezeşti, ar fi de folos in învăţarea japonei.

- Pierdere de vreme. Dacă vrei să vorbeşti - a propos, noi îi spunem limba japoneză, ca şi chineză - dar dacă vrei să citeşti şi să scrii corect, atunci caracterele chinezeşti nu-ţi sunt de prea mare folos. Îi întoarse pe cei inert într-o poziţie mai confortabilă. Cam câtă japoneză ştiţi ?

Tyrer se simţi şi mai nefericit.

- Practic, nu ştiu nimic. Numai câteva cuvinte. Ni s-a spus că vom găsi manuale şi gramatici japoneze la Peking, dar n-am găsit nimic.

Cu toată îngrijorarea şi neliniştea pe care i le provocase incidentul, doctorul Babcott se opri pentru o clipă din lucru şi izbucni in ris.

- Gramaticile sunt o raritate şi nu am ştiinţă de nici un fel de dicţionar, cu excepţia celui al părintelui Alvito, din 1601, care este în portugheză - şi nici pe acesta nu l-am văzut niciodată, am auzit numai despre el. Mai este unul la care lucrează de mai mulţi ani reverendul Priny. Doctorul îi scoase lui Struan cămaşa albă de mătase, îmbibată de sânge. Ştii olandeză ?

- Tot aşa, numai câteva cuvinte. Toţi interpreţii care se Pregătesc pentru Japonia ar trebui să facă un curs de olandeză de şase luni, dar Foreign Office ne-a trimis încoace cu

primul vapor disponibil. Dar de ce este olandeza limba oficială folosită de administraţia japoneză ?

- Nu este. Foreign Offlce-ul greşeşte, şi nu in privinţa aceasta. Dar este singura limbă europeană vorbită în prezent de câţiva Bakufu.

Am să-l ridic acum uşor, dumneavoastră să-i scoateţi cizmele şi opoi să-i trageţi în jos pantalonii, dar foarte blînd,

Tyrer făcu ce i se spusese, folosindu-se destul de neînde-mânatic de braţul teafăr. Acum Struan zâcea complet dezbrăcat pe masa de operaţie în partea cealaltă erau instrumentele chirurgicale, alifiile şi sticluţele cu fel şi fel de medicamente. Babcott se întorsese cu spatele şi îşi puse un şorţ mare, Impermeabil. Tyrer avu Imediat Impresia că are un măcelar în faţa ochilor. Simţi că stomacul I se revolta şi abia apucă să ajungă la lighean. Babcott oftă. De cite sute de ori mi-am vărsat şi sufletul în astfel de împrejurări. Dar am nevoie de ajutor aşa că băiatul ăsta trebuie totuşi să se comporte ca un bărbat în toată legea.

- Vino încoace, trebuie să lucrăm repede.

- Nu pot, nu pot si gata.;. Doctorul îşi înăspri brusc vocea.

- Ba o să poţi. Vii imediat aici şi mă ajuţi aşa cum trebuie că altfel Struan moare, şi eu cu mâna mea îţi rup oasele!

Tyrer veni clătinîndu-se spre el.

- Nu aici, pentru numele lui Dumnezeu, de portea cealaltă ! ţine-l de mîini !

Struan deschise ochii pentru o clipă când simţi atingerea lui Tyrer, apoi se cufundă din nou în coşmarul lui, murmurând cuvinte fără şir

- Eu sunt, şopti Tyrer, neştiind ce altceva să spună

De cealaltă parte a mesei, Babcott deşurubase căpăcelul unei sticluţe mici, fără etichetă şi turna acum puţin din lichidul gălbui pe o cîrpă groasă de in.

- Ţine-l bine, spuse el în vreme ce ii apăsă tare cîrpa fui Struan pe gură şi pe nas.

Imediat Struan simţi că se sufocă şi apucă tamponul cu o putere surprinzătoare,

- Pentru Dumnezeu, ţine-l mai bine, ţipă Babcott. Tyrer îl prinse pe Struan de încheieturile braţelor, uitând de

propria lui durere, scoase un strigăt, dar reuşi totuşi să-l ţină deşi mirosul de eter îl întorcea maţele pe dos. Struan încă se mai lupta, răsucindu-şi capul în toate părţile ca să scape, căci

simţea că este împins într-o prăpastie fără fund. Incet-încet, puterile îi slăbiră, apoi se stinseră cu totul,

- Excelent, spuse Babcott, Uimitor cit de puternici pot fi uneori pacienţii,

Îl întoarse pe Struan cu faţa in jos şi ii aşează capul într-o poziţie confortabilă. Rana işi arătă acum toată întinderea oribilă - începea din spate, mergea de-a lungul cutiei toracice şi se sfîrşea în apropiere de ombilic.

- Stai cu ochii pe el şi spune-mi dacă incepe să se agite - când îţi spun eu, îi administrezi din nou eter.

Dar Tyrer era din nou aplecat deasupra ligheanului.

- Mai repede

Babcott nu îl aşteptă, ci îşi lăsă mîinile să zboare, căci era obişnuit să opereze în condiţii mult mai grele decât acestea. Crimeea - zeci de mii de soldaţi care mureau - cei mai mulţi de holeră, dizenterie şi variolă - apoi toţi răniţii aceia, urletele lor sinistre în noapte, ca şi în timpul zilei. Apoi apăruse Doamna cu Lumina, care reuşise să facă ordine în spitalele militare. Sora Nightingale poruncea, flata, cerea, ameninţa, implora, dar reuşi cumva să-şi impună ideile ei noi, curăţase toată murdăria, lipsa de igienă, alungase deznădejdea şi moartea fără rost, găsindu-şi timp să-i viziteze pe bolnavi la cele mai neaşteptate ore ale nopţii, cu lampa cu ulei sau candela ţinută sus, deasupra capului, luminîndu-şi drumul printre paturi.

- Nu ştiu cum de izbutea, mormăi el.

- Poftim ?

Babcott ridică privirile şi îl văzu pe Tyrer, alb la faţă, cu ochii aţintiţi la el. Uitase complet de existenţa lui.

- Mă gândeam la Doamna cu Lumina, spuse el, îngă-duindu-şi sa vorbească pentru a se calma, fără a-şi abate a-tenţia de la muşchii sfîrtecaţi şi venele retezate.

- Florence Nightingale. A venit în Crimeea cu treizeci şi opt de surori şi în patru luni a redus rata mortalităţii de la patruzeci la sută la aproximativ doi la sută

Tyrer cunoştea aceste cifre statistice ca oricare englez şi era foarte mândru de faptul că ea fusese aceea care pusese de fapt bazele profesiunii de infirmieră.

- Cum arată, aşa, ca persoană ?

- Cumplită, dacă nu păstrai curăţenia peste tot aşa cum cerea ea. Altfel - era pîinea lui Dumnezeu - în sensul cel mai creştinesc al cuvîntului. Se născuse în Italia, la Florenţa - de aici şi numele ei - deşi era englezoaică pur singe.

- Da ! Tyrer simţi căldura din vocea doctorului. Minunat. Minunată femeie. Aţi cunoscut-o personal ?

Ochii lui Babcott nu se dezlipiră de rană, nici de degetele lui dibace care pipăiau peste tot şi dăduseră peste lucrul de care se temea - intestinul retezat. înjură fără să-şi dea seama. începu să caute cu delicateţe celălalt capăt. Duhoarea era tot mai puternică.

- Vorbeai de olandeză. Ştii de ce unii japonezi vorbesc olandeza ?

Cu un efort uriaş, Tyrer îşi dezlipi privirea de la mîinile doctorului şi încercă să-şi astupe nările. Simţea că stomacul începe să-i clocotească.

- Nu, domnule.

Struan începu să se mişte. Babcott spuse imediat :

- Mai dă-i puţin eter... aşa, e bine... nu apăsa prea tare. Bine. Bravo. Cum te simţi ?

- Groaznic.

- Nu contează - degetele începură să caute din nou, a-proape fără voia doctorului, scoaseră cu delicateţe afară celălalt capăt al intestinului retezat. Spală-te pe mîini şi dă-mi acul ăla care are aţă în el - colo, pe masă. Tyrer se execută. Bine. Mulţumesc. Babcott începu să-şi cîrpească pacientul, cosea cu multă siguranţă. Ficatul nu este lovit, atins puţin, dar nu tăiat. Rinichii în ordine, /ch/ban - asta înseamnă în japoneză foarte bine. Am şi câţiva pacienţi japonezi. Ca răsplată pentru munca mea ii rog să-mi spună fraze şi cuvinte în limba lor. Am să te ajut să înveţi, dacă vrei.

- Aş... ar fi minunat - /ch/ban. Imi pare rău că nu prea sunt de mare folos.

- Nu-i adevărat. Detest să fac lucrurile astea singur. Mă simt... ei bine, mă simt înspăimântat.

O vreme, în încăpere nu mai există nimic altceva decât degetele lui. Tyrer privi chipul lui Struan, lipsit acum de orice culoare. Cu o oră în urmă, fusese rumen şi puternic, acum arăta tras şi macabru, doar pleoapele-i tremurau din când în când. Ciudat, îşi zise el, cât de ciudat să-l văd acum pe Struan aici gol. Acum două zile nici nu auzisem de numele lui, de acum suntem legaţi unul de altul ca doi fraţi. Viaţa a devenit

cu totul alta pentru noi, va fi alta pentru amândoi, chit că ne place sau nu. Şi mai ştiu că el este curajos, iar eu nu sunt.

- A, ai întrebat de olandezi, continua Babcott, fără să fie foarte atent la «cele ce rostea, concentrat asupra cusăturilor sale. Cam de prin 1640, singurele legaturi pe care le-au avut japonezii cu exteriorul, în afara chinezilor, au fost olandezii. Tuturor celorlalţi străini li se interzisese să acosteze în Japonia, mai ales spaniolilor şi portughezilor. Japonezii nu-i înghit pe catolici pentru că s-au băgat în politica lor prin 1600. La un moment dat, cel puţin aşa spune legenda, Japonia devenise aproape în întregime catolica. Ştii ceva despre treburile astea ?

- Nu, domnule.

- Aşa că olandezii au fost toleraţi pentru că nu au adus niciodată misionari aici, ci au vrut să facă numai comerţ ! O clipă Babcott tăcu, în timp ce degetele lui continuau să coasă, apoi începu din nou să turuie. Şi cum spuneam, căţiva olandezi, numai bărbaţi, nici un fel de femei, au primit îngăduinţa de a se aşeza aici, dar au trebuit să respecte restricţii foarte severe şi să nu depăşească o mică regiune, o insulă de trei acri In portul Nagasaki, numită Deshima. Olandezii s-au supus tuturor legilor făcute de japonezi, au făcut temenele cu fruntea la pământ, îmbogăţindu-se în tot acest timp. Au adus aici cărţi,

atunci li s-a permis, au făcut comerţ - atât căt li s-a îngăduit i au intermediat negoţul cu China, care este esenţial pentru japonezi - au

cărat mătăsurile şi argintul chinezilor în schim-ul aurului, hîrtiei, lacului, sculpturilor în lemn - ai văzut cum arată ?

- Da, domnule, am fost trei luni la Peking.

- O, da, scuză-mă, am uitat. Nu contează. După cum susţin ziarele olandeze din preajma anului 1600, primul dintre shogunii Toranaga, ceea ce echivalează la ei cu împăratul, a hotărât că influenţa străinilor era împotriva intereselor Japoniei, aşa că a închis graniţele ţării şi a decretat că japonezii nu au voie să construiască nici un fel de nave maritime şi nici să părăsească ţara - oricine părăsea ţara nu mai avea dreptul să se întoarcă sau, dacă se întorcea, era omorât pe loc. Legea asta mai există şi acum. Degetele i se opriră, căci sfoara subţire se rupsese şi Babcott înjura acum supărat. Dă-mi celălalt ac. Nu pot să fac rost de un catgut ca lumea, deşi mătasea asta e bună. încearcă să bagi aţă în unul din celelalte ace, dar mai ìntìi spaló-te pe mâini. Şi spală-te încă o dată şi după ce termini treaba. Mulţumesc.

Tyrer era foarte bucuros sa aibă ceva de făcut, se întoarse dar degetele nu-l prea ascultau, simţea din nou că îl ia cu vomă, că se clatină capul. '

- Ce spuneaţi, în legătură cu olandezii ?

- A, da. Şi aşa, cu mare băgare de seamă, olandezii şi japonezii au început să înveţe unii de la alţii, deşi olandezilor le era interzis, în mod oficial, să înveţe japoneza. Cam acum zece ani, Bakufu a înfiinţat o şcoală de limba olandeză...

Amândoi bărbaţii auziră paşi alergând. O bătaie nervoasă în uşă. Sergentul grenadier, lac de sudoare, care fusese bine instruit să nu întrerupă niciodată o operaţie, se opri în cadrul uşii

- Vă rog să mă scuzaţi că vă întrerup, dar pe drum se vad patru ticăloşi care vin spre noi. Arată ca un fel de delegaţie;. Sunt cu toţii samurai.

Doctorul nu se opri din cusut.

- Lim s-a dus la ei ?

- Da, domnule.

- Condu-i în sala de primire şi spune-i lui Lim să aibă giijă de ei. O să vin şi eu acolo imediat ce termin.

- Da, domnule ! Sergentul mai privi o dată spre masa chirurgicală, apoi dispăru.

Doctorul termină încă o cusătură, făcu nodul, tăie aţa apoi tamponă singele care şiroia din rană şi începu o nouă cusătură

- Lim este unul din asistenţii noştri chinezi. La noi chinovii fac toată alergătura, unde e vorba de alergătură, nu că oi fi buni vorbitori de japoneză, sau oameni de încredere, nu...

- O, şi noi... a fost la fel... am descoperit acelaşi lucru la Pekin, sunt nişte mincinoşi inveterati, domnule.

-- Japonezii sint chiar mai răi - dar, într-un fel. nu e chiar aşa. Nu sunt mincinoşi, de fapt, adevărul este alunecos şi depinde de dispoziţia vorbitorului. Este foarte important pentru dumneata să înveţi repede să vorbeşti japoneza. Nu avem nici un interpret al nostru, dintre oamenii noştri.

- Nici unul ? făcu Tyrer ochii mari.

- Nici unul. Părintele vorbeşte foarte puţin, dar nu putem recurge la ajutorul lui. Japonezii îl detesta pe misionari şi pe preoţi. Avem numai trei vorbitori de olandeza în colonie, un olandez sadea, un elveţian care este interpretul nostru şi un negustor din Colonia Capului, dar nici un englez, in colonie vorbim un amestec ciudat de graiuri, un fel de Ungua franca pe care il numim ..pidgin", ca şi la Hong Kong, la Singapore şi în alte porturi chineze cuprinse în Tratat şi recurgem la compromisuri, adică la intermediari pentru afaceri.

- Aşa era şi la Pekin.

Babcott sesiză schimbarea de ton din vocea lui şi îşi dădu seama de pericolul pe care il prevestea. Ridică ochii şi văzu că Tyrer este gata să cedeze nervos şi să vomite din nou dintr-o clipă-n alta.

- Te descurci foarte bine, zise el încurajator, apoi se îndreptă ca să-şi alunge durerile din spate, în timp ce sudoarea îi curgea şiroaie pe tot trupul, se aplecă din nou, aşeză cu mare grijă la loc intestinul cusut în cavitate şi începu să coasă repede o altă tăietură. Cum ţi-a plăcut la Pekin ? întrebă el deşi lucrul acesta nu-l interesa, însă voia să-l facă pe Tyrer să vorbească mereu, era mai bine decât să facă o criză, îşi zise el, nu mă pot ocupa de el decât după ce îl închid pe nefericitul ăsta. N-am fost niciodată acolo. Ţi-a plăcut ?

- Păi, ăăă, da... da, da, foarte mult. Tyrer încercă să-şi adune toate puterile, dar o durere cumplită de cap îl făcu aproape să se

clatine. Manciurienii au fost supuşi, în momentul de faţă, aşa că putem merge oriunde, fără teamă - manciurienii, un trib nordic provenind din Manciuria cuceriseră China în 1644 şi acum, domneau sub numele de dinastia Ching, Da, puteam să călărim peste tot... fără... fără nici un fel de probleme... chinezii erau... nu erau prea prietenoşi, dar...

Aerul deveni din ce în ce mai greu în încăperea închisă, iar duhoarea ajunse aproape de nesuportat. Tyrer avu un spasm, vomită din nou, apoi, ameţit, se întoarse la masă.

- Iertare...

- Ce ziceai despre manciurieni ?

Dintr-o dată Tyrer simţi că-i vine să urle că puţin îi pasă de manciurieni şi de Pekin şi de tot, că nu voia decât să fugă, să fugă încotro vedea cu ochii ca să scape de putoarea asta şi de spaima din el.

- La dracu cu...

- Vorbeşte / Vorbeşte /

- Ni s-a spus... âaă... că sunt nişte oameni aroganţi, urîţoşi şi că toţi chinezii îi urăsc de moarte pe manciurieni, spuse Tyrer cu o voce îngreţoşată, dar cu cât se concentra mai mult asupro relatării, cu atât simţea mai puţin nevoia să fugă, şi

continuă şovăitor. Da, se pare că sunt îngroziţi cu toţii ca nu fumva Răscoala taipingilor de la Nankin să se extindă şi să Cuprindă Pekinul, căci acesta ar fi sfîrşitul...

Se opri, ascultând cu atenţie. Avea un gust sălciu în gură şi capul îl durea şi mai rău.

- Ce este ?

- Mi se pare... că... că am auzit nişte strigăte. Babcott ascultă şi el, dar nu auzi nimic.

- Zi mai departe despre manciurieni.

- Da... păi... da. Răscoala taipingilor. Circulă zvonul că în ultimii ani peste zece milioane de ţărani au fost ucişi sau au murit de foame. Dar la Pekin e linişte - sigur, acum doi an! Palatul de Vara a fost incendiat şi prădat de forţele britanice şi franceze, aşa cum a ordonat Lordul Elgin în cadrul represaliilor şi asta fără îndoială că le-a oferit

manciurienilor o lecţie pe care n-o vor uita aşa de curând. N-o să mai îndrăznească să omoare cu atâta uşurinţă vreun englez. Oare asta va face şi Sir William aici ? Va ordona represalii ?

- Dacă am fi ştiut împotriva cui să îndreptăm represaliile, am fi început de mult. Dar împotriva cui să ne îndreptam? Nu putem bombarda Yedo pentru o mâna de asasini necunoscuţi...

Nişte glasuri furioase îl întrerupseră, se auzea engleza sergentului amestecata cu sunetele guturale japoneze. Uşa fu dată de perete de un samurai, în spatele căruia alţi doi îl ameninţau pe sergent cu săbiile pe jumătate scoase din teacă; pe coridor se vedeau şi doi grenadieri cu puştile pregătite. Cel de-al patrulea samurai, un bărbat mai în vârstă, intră în încăpere. Tyrer se dădu înapoi lipindu-se de perete, îngrozit, retrăind coşmarul morţii lui Canterbury.

- Kinjiru ! ordonă Babcott şi toţi încremeniră.

Pentru o clipă se păru că bărbatul mai în vârstă, acum foarte furios, va scoate sabia şi va ataca. Atunci Babcott se răsuci şi se întoarse cu faţa spre el, cu scalpelul în pumnul lui enorm, plin de sănge pe mîini şi pe şorţ, gigantic şi înspăi-mântător.

- Kinjiru! porunci el din nou, apoi arătă cu scalpelul spre uşă. Afară ! Dete. Dete... dozo / le aruncă tuturor o privire grea, apoi se întoarse la ei cu spatele, continuînd să coasă şi să tamponeze. Sergent, du-i în camera de primire - fii politicos ! "

Da, domnule ! sergentul le făcu semne să vină după el celor patru samurai care vorbeau intre ei supăraţi.

Dozo, spuse el murmurând Veniţi încoace, ticăloşi afurisiţi şi făcu semn cu mâna să-l urmeze. Samuraiul mai în vârsta le facu un gest poruncitor cu mâna celorlalţi şi păşi inainte Imediat ceilalţi trei făcură o plecăciune şi porniră dupa el. Babcott îşi şterse stânjenit o picătură de sudoare de pe bărbie cu dosul palmei şi continuă lucrul, simţind dureri cumplite in spate şi la ceafă.

Kinjiru, înseamnă interzis, spuse el cu o voce calmă, deşi inima ii bătea nebuneşte ca totdeauna cănd se aflau prin preajma samurai cu săbiile scoase din teacă, iar el nu avea un pistol in mină, încărcat şi cu cocoşul ridicat. Fusese confruntat de prea multe ori cu ravagiile provocate de săbiile lor. atât în trupurile europenilor, cât şi în ale

semenilor lor - căci luptele şi certurile smgeroase dintre samurai erau ceva frecvent în Yokohama, Kanagawa şi în împrejurimile acestora, Dozo înseamnă vă rog. dete - ieşiţi afară. Este foarte important să foloseşti cuvintele vă rog şi mulţumesc cănd vorbeşti cu japonezii. Mulţumesc se spune domo. Să-l foloseşti chiar dacă răcneşti la ei, şi aruncă o privire spre Tyrer, care era tot lipit de perete şi începuse să tremure. Este nişte whisky în dulap.

- Ma... simt bine...

- Ba nu, nu te simţi deloc bine. Eşti în stare de şoc. la o porţie zdravănă de whisky. Soarbe din el. Imediat ce termin

aici îţi dau ceva sa nu mai vomiţi.

- Nu trebuie să-ţi faci griji înţelegi ?

Tyrel dădu din cap. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe faţă, dar simţea că nu le poate opri şi nu era în stare să se mişte din loc.

– Ce... ce s-a întîmplat cu mine ? şopti el anevoie. Eşti în stare de şoc, nu-ţi fă griji. O să treacă. Un lucru normal la război şi aici suntem mereu în război. Termin îndată, apoi o sa ne ocupăm de ticăloşii ăia.

- Cum... cum o să faceţi ?

- Nu ştiu, şi în vocea doctorului se simţi o uşoară ezitare, în timp ce curăţa din nou rana cu un petic de cîrpă dintr-un teanc care se micşorase vizibil - căci mai avea de făcut încă multe cusături. Probabil că voi face ca de obicei, am să încep să dau din mâini la ei şi să le explic ca ministrul nostru o să le arate, ei lor şi o să încerc să aflu cine v-a atacat. Bineînţeles; vor nega că ştiu ceva, ceea ce s-ar putea să fie chiar adevărat - se pare că nu ştiu niciodată nimic despre nimeni. Nu seamănă cu nici unul din popoarele pe care le-am mai cunoscut. Nu ştiu dacă sunt pur şi simplu tâmpiţi sau inteligenţi şi ascunşi ca nişte adevărate genii. Nu putem pătrunde în societatea lor - şi nici chinezii nu pot - nu avem nici un fel de aliaţi printre ei, nu putem mitui pe nici unul dintre ai lor ca să ne ajute, nici măcar nu putem vorbi cu ei direct. Suntem atât de neajutoraţi. Te simţi mai bine ?

Tyrer luă o gură de whisky. înainte de aceasta îşi ştersese lacrimile, copleşit de ruşine, işi clătise gura şi îşi turnase apă în cap.

- Nu chiar foarte bine... dar... mulţumesc. Ce e cu Struan. După o pauză, Babcott spuse :

- Nu ştiu. Nu se ştie niciodată !

Inima îi tresări auzind alţi paşi ; Tyrer păli. O bătaie în uşă. Aceasta se deschise Imediat.

- Isuse Cristoase, exclamă Jamie McFay, cu ochii pironiţi la masa plină de sănge şi tăietura adîncă din trupul lui Struan,

O să se facă bine ?

- Hello, Jamie, spuse Babcott. Ai auzit de...

- Da, venim chiar de la Tokaido, am luat urma domnului Struan la întâmplare. Dmitri este şi el afară. Vă simţiţi bine; domnule Tyrer ? Ticăloşii l-au măcelărit pe sărmanul Canterbury în bucăţele şi l-au lăsat pradă corbilor... Tyrer se repezi din nou la lighean. Mc Fay rămase stânjenit la uşă. Pentru numele lui Dumnezeu, George, ce este cu domnul Struan ?

- Nu ştiu ! Izbucni mânios Babcott, neputinţa lui manifes-tându-se ca un acces de furie, nu înţelegea de ce unii pacienţi trăiau şi alţii, cu răni mai uşoare, mureau, de ce unele răni se infectau şi altele se vindecau. A pierdut litri de sânge, am cusut un intestin secţionat, trei tăieturi, mai am de cusut trei vene şi doi muşchi şi de închis plaga şi numai Dumnezeu ştie câtă murdărie a intrat în el din aer, dacă e adevărat că aceasta provoacă cangrena şi infecţiile. Nu ştiu ! Naiba să mă ia, habar n-am ! Acum plecaţi naibii de aici şi încercaţi să scoateţi ceva de la ticăloşii ăia împuţiţi de Bakufu ; poate aflaţi cine a făcut porcăria asta,

- Da, sigur, scuză-ne. George, spuse McFay, tulburat şi şocat de violenţa lui Babcott, om, de regulă imperturbabil şi adăugă în grabă O să încercăm, adică Dmitri şi cu mine, dar ştim deja cine a făcut-o, am aflat de la un băcan chinez din soi. E foarte ciudat, toţi samuraii erau din Sotsuma şi."

- Unde dracu e asta ?

- Zicea că este un regat în apropiere de Nagasaki, pe o insulă din sud, cam la şapte sute de mile de aici şi...

- Şi ce naiba fac aici, pentru numele lui Dumnezeu ?

- Omul nu ştia, dar s-a jurat că au înnoptat la Hodogaya, o staţie de poşta pe drumul Tokaido la mai puţin de zece mile de aici, şt regele era cu el.

3

Sanjiro, seniorul de Satsuma, un bărbat solid, bărbos, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, purtând doua săbii preţioase şi o mantie albastra din mătasea cea mai fină, îşi miji ochii duri. fără milă, privind la consilierul lui cel mai apropiat.

- Atacul acela a fost un lucru bun sau rău ?

- A fost bun, înălţimea Ta, spuse încet Katsumata, ştiind că spionii mişună peste tot. Cei doi bărbaţi erau singuri, aşezaţi după ritualul autohton, unul în faţa celuilalt, în încăperile cele mai bune ale unui han din Hodogaya, un sat de pe parcursul drumului Tokaido, la numai două mile depărtare de colonie.

- De ce ?

De şase secole, strămoşii lui Sanjiro domniseră în Satsuma, cea mai bogată şi mai puternică feudă din Japonia - cu excepţia celor ale duşmanilor lui de moarte, clanul Toranaga şi îşi apăraseră cu înverşunare independenţa

- Pentru că se vor crea neînţelegeri între shogunat şi gai-jini, spuse Katsumata. un bărbat zvelt, cu muşchi de oţel, spadasin neîntrecut şi cel mal renumit dintre sensei -profesori - de arte marţiale în provincia Satsuma. Cu cât dinii aceştia vor avea mai multe conflicte între ei, cu atât mai curind va izbucni lupta şi cu cât va Izbucni mai repede, cu atât mai bine, pentru că asta ne va ajuta să-l dăm Jos pe Toranago şi marionetele lui şi vei putea să întemeiez! un nou shogunat, să pui un alt shogun, alţi oficiali. Satsuma va deveni provincia principală Iar tu vei putea deveni unul dintre noii roju (roju era o altă denumire a Consiliului celor Cinci Bătrâni care domnea în numele shogunuluî).

Un roju ? De ce numai unul din ei, se gândi în taina San-jiro. De ce nu ministru principal ? De ce nu shogun ? Am suficienţi strămoşi vestiţi pentru aceasta. Două secole şi jumătate de shoguni Toranaga ne ajung cu vărf şi îndesat ! Nobusada, al paisprezecelea, ar trebui să fie ultimul. Jur pe capul tatălui meu, va fi ultimul !

Shogunatul fusese întemeiat de Seniorul Toranaga în 1603, după ce cîştigase bătălia de la Sekigahara, unde legiunile lui luaseră patruzeci de mii de capete de duşmani. Cu lupta de la Sekigahara, Toranaga lichidase, practic, toată opoziţia şi, pentru prima oară în istoria ţării, cucerise tot Nipponul, Jara Zeilor, cum îşi numesc japonezii patria, supunîndu-l unei conduceri unice. Acel strălucit general şi administrator, care deţinea atunci puterea absolută în treburile curente ale statului, a acceptat cu recunoştinţă, imediat, titlul de shogun, cel mai înalt rang pe care îl poate avea un muritor, din partea acelui împărat fără nici o putere, care l-a confirmat, în mod legal, în postul de dictator Toranaga se grăbi să transforme shogunatul într-o instituţie ereditară, decretând imediat că, pe viitor, toate chestiunile curente, laice erau numai de domeniul shogunatului, în timp ce problemele spirituale rămâneau de competenţa împăratului. In ultimii opt sute de ani, împăratul, Fiul Cerului, şi curtea sa trăiseră închişi între zidurile Palatului Imperial de la Kyoto. O singură dată pe an ieşea dintre zidurile palatului pentru a vizita sanctuarul Ise, dar, chiar şi atunci, era ascuns tuturor privirilor, chipul lui nu fusese niciodată văzut în public. Chiar şi în interiorul zidurilor, era apărat de privirile tuturor, cu excepţia membrilor familiei, de slujbaşi ereditari, zeloşi şi de o etichetă mistică, străveche. In felul acesta, marele senior care avea în stăpânire Porţile Palatului era acela care hotăra cine să intre şi cine să iasă din palat, avîndu-l de fapt în stăpânirea sa pe împărat, şi, evident, folosindu-se de influenţa şi de puterile lui. şi deşi toţi japonezii, fără excepţie, considerau că împăratul este de origine divină, că este fiul Cerului şi că descindea direct din Zeiţa Soarelui din timpuri imemoriale; datina istorică făcea ca împăratul şi curtea lui să nu aibe nici un fel de armată şi nici un fel de venituri, decât ceea ce îi oferea Mai Marele Porţilor în fiecare an, după cum îi era vrerea,

Decenii la rând, shogunul Toranaga, apoi fiul şi nepotul acestuia, domniseră cu înţelepciune, exercitând însă in acelaşi timp un control nemilos. Generaţiile următoare slăbiseră strânr soarea, un număr din ce în ce mai mic de slujbaşi acumulaseră tot mai multa putere, grăbindu-se, la rândul lor, să-şi decreteze jposturile ereditare.

Shogunul rămăsese şeful titular, dar, un secol mai tîrziu, devenise o simplă marionetă - ales, ce-i drept, întotdeauna din familia Toranaga de către Consiliul Bătrânilor; Actualul shogun, Nobusada, fusese ales în această funcţie cu patru ani în urmă, pe cănd avea doisprezece ani.

Şi nu va mai rămâne mult timp cu ea, îşi promise Sanjiro In gând, revenind la problema care îl neliniştea.

- Katsumata, omorurile, deşi îndreptăţite, ar putea să-i provoace pe gai-jini prea rău şi asta n-ar fi bine pentru Satsuma.

- Eu nu văd nici un motiv de îngrijorare, înălţimea Ta. împăratul vrea să-i vadă pe gai-jini expulzaţi, tu vrei la fel, şi tot asta doresc şi cei mai mulţi dintre daimyo. Faptul că cei doi samurai sunt din Satsuma o să-i facă plăcere împăratului. Nu uita că ne-am îndeplinit perfect misiunea la Yedo.

Cu trei luni în urmă, Sanjiro îl convinsese pe împăratul Komei, prin mijlocitorii săi de la Curtea Imperială din Kyoto, să semneze personal mai multe „dorinţe" pe care i le sugerase Sanjiro şi să-l numească pe el însoţitorul imperial la Yedo, unde acesta trebuia să înmâneze oficial documentul. Se asigura în felul acesta că „dorinţele" împăratului vor fi acceptate şi, odată acceptate, era greu să mai fie vreodată nesocotite. In ultimele două luni el fusese acela care condusese tratativele şi, inplicit se suciseră şi se răsuciseră membrii Consiliului, Sanjiro îi dominase şi reuşise, în fine, să obţină consimţământul lor scris cu privire la unele reforme menite să zguduie şi să slăbească toată instituţia shogunatului. Lucrul cel mai important era că obţinuse acordul lor oficial pentru a anula Tratatele atât de detestate, semnate împotriva voinţei împăratului şi putea astfel să-i alunge pe nesuferiţii de gai-jini şi să închidă din nou ţara, aşa cum fusese înainte de sosirea nedorită şi intrata forţată a lui Perry.

- Apropo, şi ce e cu nebunii ăia doi care au rupt rândurile Şi au omorât fără să primească ordin ? întrebă Sanjiro.

- Orice acţiune care pune într-o situaţie neplăcută pe Bakufu îţi este de folos ţie.

- Sunt de acord că atitudinea acelor gai-jini a fost provocatoare. Viermii aceia n-aveau ce căuta în apropierea mea: Steagul meu şi

steagul imperial se aflau în primele rânduri, in-terzicăndu-le să se apropie,

- Aşa că lasă-i pe gai-jini să suporte consecinţele actelor lor. Au pătruns cu forţa pe malurile noastre şi au pus piciorul în Yokohama împotriva voinţei noastre. Cu oamenii pe care îi avem acum, dacă îi atacăm prin surprindere într-o noapte, putem distruge toată colonia şi toate satele învecinate fără nici o dificultate. Am putea face lucrul acesta la noapte şi rezolvăm în felul acesta problema o dată pentru totdeauna.

- Yokohama, da, printr-un atac prin surprindere. Dar nu putem să ne atingem de flota lor, nu putem să ne luptăm cu tunurile lor.

- Da, înălţimea Ta. Şi gai-jinii vor riposta imediat. Flota lor va bombarda Yedo şi îl va distruge.

- De acord, şi cu cât mai curând, cu atât mai bine. Dar prin aceasta nu se va distruge shogunatul şi după ce vor fi terminat cu Yedo se vor năpusti asupra mea şi îmi vor ataca capitala mea, Kagoshima. Nu pot să-mi asum acest risc.

- Eu cred că se vor mulţumi cu Yedo. Dacă le distrugem baza, vor trebui să se îmbarce din nou pe vase şi să plece înapoi, la Hong Kong, Căndva, în viitor, se vor mai întoarce, dar vor trebui să aducă forţe serioase ca să-şi reconstruiască baza. Şi, ceea ce este încă şi mai rău pentru ei, vor avea nevoie de forţe de pază ca să şi-o menţină.

- Au învins China, Maşina lor de război este invincibilă.

- Aici nu este China şi noi nu suntem nişte prăpădiţi de chinezi laşi şi fricoşi ca să ne speriem de moarte în faţa unor împuţiţi ca ăştia. Spun că vor numai să facă negoţ. Foarte bine, şi noi vrem să facem negoţ - să ne aducă arme, tunuri şi vase ! Katsumata zîmbi şi adăugă insinuant : Dacă vom incendia şi vom distruge Yokohama, vom spune, bineînţeles că atacul a fost ordonat de Bakufu la cererea shogunatului. Cănd se vor întoarce gai-jinii, indiferent cine va exercita atunci controlul asupra shogunatului, va accepta cu greu să plătească o modestă despăgubire şi, în schimb, gai-jinii vor fi fericiţi să rupă tratatele acelea ruşinoase şi să facă negoţ cu noi în termenii decişi de noi.

- Ne vor ataca la Kagoshima, spuse Sanjiro. N-avem cum să-i respingem.

- Golful nostru este periculos pentru vase, nu este deschis ca Yedo, apoi avem bateriile secrete de coastă, avem un tun olandez camuflat şi devenim din ce în ce mai puternici cu fiecare lună care trece, O astfel de acţiune războinica din partea gai-jinilor ii va uni pe toţi daimyo, pe toţi samuraii, toata ţara într-o forţa Irezistibila, sub steagul tău. Armatei gai-jinilor nu pot cîştiga pe uscat. Acesta este Pământul Zeilor şi zeii vor veni şi ei în ajutorul nostru, spuse Katsumata înflăcărat fără să creadă nici un cuvînt din cele rostite, manipulîndu-l in continuare pe Sanjiro aşa cum făcuse ani de zile.

- Un vînt divin, vîntul kamikaze a distrus armatele lui Kublai Han acum şase sute de ani, de ce nu s-ar repeta lucrul acesta şi acum ?

- Aşa este, spuse Sanjiro. Zeii ne-au salvat atunci. Dar gai-jinii sunt gai-jini şi cine ştie ce viclenie mai pun la cale. Ar fi o prostie să-i provocăm la o luptă pe apă, atâta timp cât n-avem vase de război - deşi, sigur, dacă zeii sunt de partea noastră, ne vor apăra.

Katsumata rîse în sinea lui, Nu există nici un fel de zei, nici zei, nici cer şi nici viaţă după moarte. Trebuie să fii prost să crezi altfel, trebuie să fii un prost de gai-jin, cu dogmele alea stupide. Eu cred în ceea ce a spus marele Dictator General Nakamura în poemul lui funerar : Din nimic in nimic, Castelul Osaka şi tot ceea ce am făcut nu este decât un vis în adîncul unui vis.

- Colonia gai-jinilor este la discreţia ta, mai mult ca ori-cănd. Cei doi tineri care aşteaptă acum să fie judecaţi ţi-au deschis drumul. Te rog să-l urmezi, Katsumata ezită o clipă şi coborî şi moi mult vocea. Umblă zvonul că sunt shishi, înălţimea Ta,

Sanjiro îşi îngustă şi mai mult ochii. Shishi - oamenii spiritului, numiţi astfel pentru vitejia şi faptele lor de arme deosebite - erau tineri revoluţionari care formau vărful de lance al revoltei uriaşe, nemaiîntâlnite, puse la cale împotriva shogu-natului, Reprezentau un fenomen recent, se spunea că nu sunt mai mult de o sută cincizeci în toată ţara. Shogunatul şi cei mai mulţi dintre daimyo îi considerau nebuni, terorişti de care trebuiau să se descotorosească, Cei mai mulţi

dintre samurai, mal ales luptătorii de rând, îi considerau luptători fideli care duceau o luptă neînduplecată şi înverşunată în slujba binelui; dorind-să-i oblige pe membrii clanului Toranaga să desfiinţeze shogunatul şi să redea toată puterea împăratului de la care, aşa cum credeau ei, puterea fusese uzurpată prin forţă de Seniorul Toranaga, cu două sute de ani şi jumătate înainte. Pentru cei mai mulţi dintre oamenii de rând, ţărani şi neguţători şi, mal ales, pentru Lumea Plutitoare a gheişelor din Casele Plăcerii, shishi erau personaje de legendă despre care se cânta, se recitau poezii şi care erau adoraţi.

Toţi erau samurai, tineri idealişti, majoritatea provenind de pe feudele Satsuma, Choshu şi fosa, unii dintre ei erau xenofobi fanatici, majoritatea ronini - oameni ai valurilor, pen-tru că erau liberi ca valurile - erau samurai fără stăpân, sau samurai care fuseseră alungaţi de stăpânii lor pentru neascultare sau crimă şi fugiseră din provincia lor ca să scape de pedeapsă sau care fugiseră din proprie voinţă, crezînd într-o nouă şi cumplită erezie : că poate exista o îndatorire mai înaltă decât cea faţă de stăpânul lor, faţă de familie şi anume datoria faţă de împărat, şi numai faţă de el.

Cu căţiva ani în urmă, mişcarea shishi, care cîştigase în amploare, se organizase în celule secrete unde se străduiau să redescopere străvechiul bushido - vechile practici şi precepte de auto-disciplină, datorie, onoare, moarte, scrimă şi alte ocupaţii războinice caracteristice samurailor, arte de mult date uitării de toată lumea, cu excepţia câtorva sensei care au menţinut vie învăţătura bushido. Codul bushido fusese dat uitării pentru că, sub stăpânirea de fier a lui Toranaga, se instaurase în toată Japonia o pace trainică care dura de două secole şi jumătate şi legea interzicea toate practicile bushido într-o ţară care fusese timp de secole de-a rândul teatrul războaielor civile.

Cu multă băgare de seamă, shishi începuseră să se întâl-nească, să poarte discuţii şi să făurească planuri. Şcolile de scrimă deveniră adevărate focare de nemulţumire. Printre shishi apărură fanaticii şi radicalii, unii buni, alţii răi. Dar aveau o trăsătură comună generală — erau cu toţii împotriva shogunatului şi se opuneau cu înverşunare

deschiderii porturilor Japoniei pentru străini şi pentru comerţul cu străinii.

In acest scop, în ultimii patru ani, comiseseră atacuri sporadice împotriva gai-jinilor şi puseseră la cale o revoltă uriaşă, de o amploare nemaiîntâlnită, împotriva domnitorului legal, shogunul Nobusada, împotriva atotputernicului Consiliu al Bătrânilor şi a Bakufu-lui care, teoretic, executa toate ordinele acestuia, reglementând toate aspectele vieţii.

Shishi îmbrăţişaseră o lozincă atotcuprinzătoare. Sonno : Onorează-l pe împărat şi expulzează-i pe străini ; şi juraseră să înlăture din calea lor pe oricine li s-ar opune, indiferent de preţ.

- Chiar daca sunt shishi, spuse Sanjiro supărat, nu pot permite ca acest act public de neascultare să rămână nepedepsit, deşi sunt de acord că acei gai-jini ar fi trebuit să des-Calece şi să îngenuncheze, ca de obicei, şi să se poarte ca nişte persoane civilizate. Da, ei sunt cei care i-au provocat pe oamenii mei. Dar asta nu-i scuză pe cei doi.

- Aşa este, înălţimea Ta.

- Atunci spune care este sfatul tău, insistă el iritat. Dacă sunt shishi aşa cum spui şi eu îl omor sau le poruncesc să-şi tacă seppuku, am să fiu asasinat înainte să răsară luna, indiferent căţi oameni de gardă aş avea în jurul meu - nu încerca să negi asta, ştiu că aşa va fi. Este un lucru dezgustător să aibă o putere atât de mare, mai ales că sunt, cei mai mulţi dintre ei, numai nişte gosh de rând.

- Poate că tocmai în asta constă puterea lor, înălţimea Ta, răspunse Katsumata (goshi era rangul cel mai de Jos al Samurailor, provenind din familii de samurai săraci de la ţară, cu ceva mai sus decât ţăranii luptători din vremurile vechi, care nu aveau nici o speranţă ca opiniile lor să fie respectate sau măcar ascultate de slujbaşii de rang inferior, ca să nu mai vorbim de însuşi daimyo). Nu au nimic de pierdut decât vieţile:

- Dacă cineva are de făcut o plîngere, am să-l ascult, bineînţeles că am să-l ascult. Oamenii deosebiţi au parte de educaţie deosebită.

- De ce să nu-i lăsăm să conducă atacul împotriva gai-jinilor ?

- Şi dacă n-o să fie nici un atac ? Nu pot să-i predau celor din Bakufu, nici gând, şi nici gai-jinilor.

- Cei mal mulţi shishi nu sunt decât nişte idealişti tineri, fără prea multă minte şi fără un ţel anume. Unii dintre ei sunt scandalagii sau tâlhari de care nu este nevoie pe lumea aceasta. Deşi unii dintre ei pot fi oameni valoroşi, atunci cănd sunt folosiţi corect - un spion mi-a spus că cel mai în vărstă din el, ohorin, a făcut parte din echipa care

l-a asasinat pe ministrul şef Li.—

- So ka

Intâmplarea avusese loc cu patru ani în urmă. Nesocotind toate sfaturile, Li. care manevrase în aşa fel incit băiatul Nobu-aaa să fie ales shogun, sugerase şi o căsătorie foarte nepotrivita între băiat şi sora vitregă a împăratului în vărstă de doisprezece ani şi, lucrul cel mai rău, negociase şi semnase Tratatele pe care le urau cu toţii. Moartea lui nu fusese regretata aproape de nimeni şi cel puţin de Sanjiro

- Trimite după ei.

Acum în camera de audienţe o fată ii servea ceai lui Sanjiro. Katsuma şedea alături de el. De jur-împrejur, în picioare, zece bărbaţi din corpul de gardă, Toţi înarmaţi. Cei doi tineri, îngenuncheaţi în faţa lui, cu frunţile la pământ, nu erau înarmaţi, deşi săbiile lor se aflau la îndemână, pe tatami. Nervii le erau întinşi la maximum, dar nu lăsau să se vadă nimic. Fata făcu o plecăciune şi plecă, ascunzîndu-şi teama.

Sanjiro nici nu observă cănd aceasta ieşi. Ridică in mină cupa elegantă de porţelan de pe tavă şi sorbi din ceai. ii plăcea gustul ceaiului şi era fericit că este conducător şi nu supus, făcându-se că studiază cupa, admirând-o, dar cu atenţia concentrată asupra celor doi tineri. Aceştia aşteptau impasibili, socotind că le sunase ceasul.

Sanjiro nu ştia nimic despre băieţi, decât ceea ce ii spusese Katsumata : că amândoi erau goshi, soldaţi pedeştri, aşa cum fuseseră şi părinţii lor Fiecare din ei avea o soldă de un koku pe an - o măsură de orez uscat, cam cinci obroace, suficient pentru a hrăni o familie timp de un an de zile. Amândoi erou din sate din apropiere de Kagoshimo, Unul avea nouăsprezece ani. celălalt, care fusese rănit şi stătea cu braţul legat, şaptesprezece. Urmaseră amândoi şcoala selectă de samurai de la Kagoshima, pe care o înfiinţase ei cu douăzeci de ani

în urmă pentru cei care dovedeau aptitudini deosebite. Aici se făceau antrenamente speciale in plus şi se studiau şi manuale olandeze alese cu multă grijă. Amândoi învăţaseră bine. erau necăsătoriţi, îşi petreceau timpul liber perfecţionîndu-se în măiestria armelor şi studiind. Amândoi ar fi putut fi avansaţi în viitor. Pe cel mai în vârstă îl chema Shorin Anato, pe cel mai tânăr Ori Ryoma. Tăcerea devenea din ce in ce mai apăsătoare. Sanjiro începu dintr-odată să vorbească, adresându-i-se lui Katsumata, co şi când cel doi băieţi nici n-ar fi existat :

- Dacă vreunul din oamenii mei, indiferent cât de valoroşi ar fi, Indiferent cât de mult ar fi fost provocaţi, indiferent din ce motiv ar comite un act de violenţă pe care eu nu l-am autorizat. şi dacă oamenii aceştia ar rămâne la discreţia mea, ar trebui fără îndoială să-l pedepsesc cu foarte multă severitate.

- Da, Inălţimea Ta.

. Sanjiro văzu sclipirea din ochii consilierului său.

- Trebuie să fii prost ca să fii neoscultătot. Dacă nişte oameni ca aceştia ar vrea să rămână în viaţă, singura lor şansă ar fi să fugă, să devină ronini, chiar dacă ar fi să-şi piardă solda. Ar fi păcat de vieţile lor, dacă, întimplător, ar fi vorba de oameni valoroşi.

Privi apoi spre tineri, cercetându-i atent cu privirea. Spre marea lui uimire, nu reuşi să citească nimic pe chipurile lor pe care nu se vedea decât aceeaşi pasivitate gravă ca mai înainte. Sanjiro deveni mai atent.

- Ai perfectă dreptate, Inălţimea Ta. Ca de obicei, adăugă Katsumata. Dar s-ar putea ca nişte oameni de felul acesta, în special dacă este vorba de oameni de onoare, ştiind că ţi-au tulburat armonia, ştiind că nu ai de ales şi trebuie să-i pedepseşti cu severitate, oamenii aceştia deosebiţi, chiar dacă devin ronini, vor şti să-ţi apere şi mai departe Interesele, chiar mai. mult decât înainte.

- Nu există astfel de oameni, spuse Sanjiro incă în sinea lui că şi consilierul lui fusese de acord cu el, şi îşi întoarse privirea nemiloasă spre cei doi tineri. Oare există ?

Cei doi tineri încercară să înfrunte privirea aceea cumplită dar fură copleşiţi. Işi lăsară ochii in jos Shorin, cel mai mare, murmură :

- Da, există astfel de oameni. Inălţimea Ta.

Tăcerea deveni şi mai apăsătoare, în timp ce Sanjiro aştepta ca şi cel deal doilea tânăr să-şi declare credinţa la fel. Atunci mai tânărul Ori dădu abia perceptibil din capul plecat, îşi oşeză mîinile cu palmele întinse pe tatami şi se aplecă şi mai mult.

- Da, stăpâne, aşa este.

Sanjiro era foarte mulţumit pentru că acum, fără nici o cheltuială, obţinuse loialitatea lor şi avea şi doi spioni în interiorul mişcării - de care avea să răspundă Katsumata.

- Oamenii de felul acesta ar putea fi folositori, dacă ar exista, vocea Lui Sanjiro era tăioasă şi categorică. Katsumota, scrie imediat o scrisoare către oamenii din Bakufu şi informea-ză-i ca doi goshi, pe nume... se gândi o clipă, fără să dea atenţie agitaţiei care se stîrnise în cameră... pune ce nume vrei tu, au rupt rindurile şi au omorât nişte gai-jlni astăzi din cauza atitudinii lor provocatoare şi insolente, gai-Jinii erau înarmaţi cu pistoale pe care le îndreptau ameninţător împotriva lecticii mele. Aceşti doi oameni, simţindu-se provocaţi, ca

de altfel, toţi oamenii mei, au fugit înainte de a-i putea prinde şi lega. Aruncă apoi o privire spre tineri. Cât despre voi, o să veniţi înapoi în prima gardă de noapte ca să vă ascultaţi sentinţa.

Katsumata adăugă grăbit :

- înălţimea Ta, pot să-ţi sugerez să adaugi în scrisoare că au fost declaraţi proscrişi, ronini, că li s-au tăiat soldele şi s-a pus un premiu pe capetele lor ?

- Doi koku. Afişează asta la ei în sat când ne întoarcem. Sanjiro îşi întoarse privirile spre Shorin şi Ori şi le făcu cu mâna semn să plece. Cei doi făcură o plecăciune adîncă şi părăsiră încăperea. Sanjiro fu încântat să vadă că amândoi aveau chimonourile ude de transpiraţie în spate, deşi după-amiaza nu era foarte călduroasă.

- Katsumata, spuse Sanjiro când fură din nou singuri, în legătură cu Yokohama, trimite pe câţiva dintre cei mai bun! spioni ai noştri ca să vadă ce se petrece acolo. Porunceşte-le să se întoarcă la căderea nopţii şi porunceşte tuturor samurailor să fie gata de luptă.

- Da, înălţimea Ta, Katsumata îşi ascunse zîmbetul de satisfacţie.

După ce tinerii ieşiră de la Sanjiro şi trecură prin cercurile de paznici, Katsumata îi ajunse din urmă.

- Urmaţi-mă, le spuse el şi-i canduse pe potecile şerpuitoare ale grădinii spre o uşă care nu era păzită. Duceţi-vă imediat la Kanagawa, la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Este o casă sigură şi vor mai fi acolo şi alţii prieteni. Grăbiţi-vă !

- Dar, Sensei, spuse Ori, mai întîi trebuie să ne luăm săbiile celelalte şi armurile şi banii şi...

- Tăcere ! Katsumata băgă supărat mâna în chimonoul său şi scoase o pungă cu câteva monede în ea.

- Luaţi asta. Şi să-mi daţi înapoi de două ori pe atât pentru obrăznicia voastră. La apusul soarelui am să trimit după voi oameni cu ordinul să vă ucidă dacă sunteţi mai aproape de un ri.

- Da, Sensei, îmi cer iertare că am fost atât de necuviincios.

- Cuvintele tale de iertare nu sunt primite. Sunteţi amândoi nişte proşti. Ar fi trebuit să-i omorîţi pe toţi barbarii, nu numai

pe unul - mai ales pe fată, pentru că asta i-ar fi umplut de furie pe gai-jini ! De cîte ori v-am spus ? Ei nu sint nişte persoane civilizate, ca noi, au alte păreri despre lume, despre religie şi despre femei. Sinteţi nişte timpiţi şi idioţi l Aţi început atacul bine, dar n-aţi fost în stare

să-l continuaţi fără milă şi fără să vă gândiţi la vieţile voastre. Aţi ezitat l Şi de aceea aţi pierdut ! Proştilor ! mai spuse el încă o dată. Aţi uitat tot ce v-am învăţat !

Turbat de furie, Katsumata il lovi cu toată forţa pe Shorin peste faţă cu dosul palmei. Imediat Shorin făcu o plecăciune adîncă şi începu să murmure cuvinte disperate de iertare, căci îi stricase lui Sensei wa-ul, îl făcuse să-şi piardă armonia interioară. Cantinua să-şi ţină capul plecat, încercând din răsputeri să-şi stăpânească durerea. Ori stătea neclintit, aşteptând a doua lovitură. Aceasta lăsă o urmă ca de arsură pe obrazul lui. Imediat se aruncă şi el la pământ, cerându-şi umilit iertare; ţinîndu-şi plecat capul care îi zvîcnea de durere şi de frică. O dată, un caleg, cel mai bun în mânuirea spadei dintre ei toţi, îi răspunsese insolent lui Katsumata în timpul unui exerciţiu de luptă.

Fără nici o ezitare, Katsumata îşi băgase sabia în teacă, îl atacase cu mîinile goale, îl dezarmase, îl umilise, îi rupsese amândouă mîinile şi il trimisese înapoi, în satul lui, pentru totdeauna.

- Te rog, îndurare, Sensei, spuse Shorin.

- Mergeţi la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Dacă vă voi trimite un mesaj, să faceţi de îndată ceea ce vă cer, indiferent despre ce ar fi vorba. A doua oară n-o să mai aveţi ocazia ! Imediat, aţi înţeles ?

- Da, da, Sensei, te rog, îndurare, murmurară cei doi la unison.

Îşi strânseră chimonourile şi o luară la fugă, bucuroşi să se afle cit mai departe de el, mai înspăimântaţi de el decât de Sanjiro. Katsumata fusese timp de câţiva ani de zile principalul lor profesor de arte marţiale şi, în taină, de alte arte : strategie, istorie trecută, prezentă şi viitoare, le spusese de ce nu-şi făceau Bakufu datoria, de ce eşuase Toranaga, de ce şi cum trebuie reparate stările de lucruri. Katsumata era unul dintre puţinii shishi clandestini care deţineau titlul de hatamoto -cansilier de onoare cu acces permanent la stăpânul său - samurai de vază cu o soldă anuală personală de o mie de cafcu.

- Eeee, ce bogat este îi şoptise Shorin lui Ori când aflase Prima dată.

- Banii nu înseamnă nimic. Sensei spune că dacă ai putere, nu mai ai nevoie de bani.

- De acord, dar gindeşte-te la familiile noastre, la tatăl tău şi al meu, ar putea să-şi cumpere o bucăţică de pământ care să fie al lor şi n-ar mai fi nevoiţi să trudească pe cămpurile altora. Şi nici noi n-ar mai trebui să muncim aşa, din când în când, ca să mai facem rost de un bănuţ pe deasupra.

- Ai dreptate, spusese Ori.

- Nu-ţi face griji, rîsese Sborin. Noi n-o să primim niciodată nici măcar o sută de koku şi dacă i-am avea, i-am cheltui pe fete şi pe sake şi am deveni daimyo în Lumea Plutitoare. O mie de koku înseamnă toţi banii din lume.

- Nu, nu înseamnă. Adu-ţi aminte ce ne-a zis sensei. La una din şedinţele secrete cu grupul lui special de acaliţi, acesta spusese :

- Veniturile provinciei Satsuma se ridică la şapte sute cincizeci de mii de koku şi aparţin stăpânului nostru, daimyo, care are dreptul să le împartă după cum socoteşte de cuviinţă. Şi acesta este un obicei la administraţiei pe care va trebui să-l schimbăm. După ce se va realiza schimbarea radicală, veniturile feudelor vor fi împărţite de un Cansiliu de Stat, alcătuit din oameni înţelepţi aleşi dintre samuraii de toate rangurile, de sus şi de jos, indiferent de vârstă, cu candiţia ca acel bărbat să fie înţelept şi să se fi făcut remarcat ca om de onoare.' Acelaşi lucru se va întâmpla şi pe celelalte feude, căci întreaga ţară va fi guvernată de un Consiliu Suprem al Statului cu sedlui la Yedo sau la Kyoto, ales dintre samuraii de onoare, sub conducerea Fiului Cerului.

- Sensei, ai spus orice om ? Asta înseamnă că pot fi şi dintre ai lui Toranaga ? întrebase Ori.

- Nu se va face nici un fel de discriminare, dacă omul este de onoare şi valoros,

- Sensei, te rog, spune-ne despre Toranaga. Cunoaşte cineva cu adevărat ce avere au ? Ce suprafaţă de teren deţin sub controlul lor ?

- După Sekigahara, Toranaga a luat pământurile duşmanilor săi morţi, ceea ce înseamnă cam cinci milioane de koku venit anual, o treime din întreaga avuţie a Niponului, pentru el şi pentru familia lui pe vecie.

In tăcerea grea care se lăsase, Ori spusese în numele tuturor :

- Cu o asemenea avere am putea avea cea mai mare flotă din lume, cu o mulţime de vase de război şi tunuri, am

putea avea cele mai bune armate şi cele mai bune arme, am putea să-i aruncăm afară pe gai-jini !

- Am putea chiar să purtăm război cu ei şi să ne lărgim graniţele, adăugă încet Katsuma. Şi să ne spălăm ruşinea de mai înainte.

inţeleseseră cu toţii imediat că se referea la tairo, generalul Nakamura, predecesorul lui Toranaga şi suveranul acestuia, marele general-ţăran care era pe atunci Mai Marele Porţilor şi, drept recunoştinţă, primise din partea împăratului cel mai inalt titlu la care putea aspira un muritor, acela de tairo ceea ce însemna Dictator - dar nu pe acela de shogun, la care rîvnise cu o adevărată obsesie, dar pe care nu-l putuse obţine niciodată. După ce cucerise şi supusese toată

ţara, mai ales prin faptul că îl convinsese pe duşmanul său, Toranaga, să-i jure credinţă lui şi urmaşilor lui, strânsese o flotă uriaşă şi pornise o campanie puternică împotriva ţării Chosen sau Ko-rea cum i se mai spunea câteodată, cu scopul de a duce lumina în acel ţinut şi de a-şi asigura un cap de pod pentru campania împotriva Tronului Dragonilor din China. Dar armata lui a fost înfrântă şi a trebuit curând să se retragă acoperin-du-se de ruşine, aşa cum se mai intâmplase şi altă dată, în secolele precedente, când alte două încercări asemănătoare ale japonezilor dăduseră greş, sfîrşindu-se cu un dezastru la fel de mare, deşi tronul Chinei continua să-i atragă ca un magnet.

- Ruşinea aceasta trebuie spălată, ca şi ruşinea pe care a suferit-o Fiul Cerului din cauza lui Toranaga care a uzurpat puterea lui Nakamura atunci când acesta a murit, l-a ucis soţia şi copilul, a făcut una cu pământul castelul lor din Osaka şi a jefuit destul timp moştenirea Fiului Cerului ! Sonno-joi !

- Sonno-joi ! răspunseseră toţi ca un ecou, înflăcăraţi.

Odată cu lăsarea serii, tinerii se simţiră din ce în ce mai obosiţi, căci fuga continuă ii secătuise de vlagă. Insă nici unul din ei nu voia să recunoască acest lucru, aşa că-şi continuară drumul până ajunseră la marginea pădurii. In faţa lor se întindeau smîrcurile cultivate cu orez de ambele laturi ale drumului Tokaido, care ducea spre suburbiile oraşului Kanagawa, drept în faţa lor. Malul mării se afla in partea dreaptă.

- Hai... hai să ne oprim o clipă, spuse Ori, pe care il chinuia cumplit braţul rănit, îl durea şi capul, şi pieptul, dar nu voia să arate.

- Foarte bine, şi Shorin era la fel de extenuat ca şi Ori, dar se prefăcu că nu-i pasă şi izbucni în rîs. Eşti un slăbănog, parc-ai fi o babă.

Găsi un loc uscat pe pământ şi se aşeză jos, mulţumit, începu apoi să privească cu precauţie de jur-împrejur, în timp ce îşi trăgea sufletul. Drumul Tokaido era aproape pustiu, căci pe timpul nopţii circulaţia era interzisă de Bakufu, iar eventualii călători erau supuşi unui tir încrucişat foarte sever de întrebări şi pedepsiţi aspru dacă deplasarea lor se dovedea a fi nejustificată. Mai mulţi hamali şi

călători întîrziaţi se grăbeau spre bariera Kanagawa, pe când cei mai mulţi se aflau deja la adăpost, făceau baie sau chefuiau în hanuri, după pofta inimii - acestea fiind foarte numeroase în toate locurile de popas de pe parcursul drumului Tokaido. In toată ţara, barierele drumului se închideau la lăsarea întunericului, şi nu se mai ridicau decât în zori şi toate erau păzite de samuraii locali. Dincolo de golf, Shorin vedea stâlpii cu lămpi cu ulei care luminau promenada, câteva din casele din colonie, precum şi vasele aflate la ancoră în rada golfului. Deasupra orizontului se ridica luna, pe jumătate plină.

- Ce-ţi mai face braţul, Ori ?

- Bine, Shorin. Suntem la mai mult de un ri de Hodogaya;

- Da, însă eu nu mă simt liniştit până nu ajung la Han. Shorin începu să-şi maseze gîtul, încercând în felul acesta să-şi alunge durerea de la ceafă şi din cap, lovitura lui Katsumata îl năucise.

- Când eram în faţa stăpânului Sanjiro, credeam că săntem terminaţi, credeam că o să ne condamne la moarte.

- Şi eu la fel.

In timp ce vorbea, Ori simţi că-i este rău, braţul îi zvîcnea la fel de tare ca şi pieptul care-i sălta, gîfîind. Obrajii îi ardeau. Cu mina sănătoasă alungă absent un roi de insecte de noapte.

- Dacă ar..., eram gata să pun mâna pe sabie să-l trimit acolo înaintea noastră.

- Şi eu la fel, numai că sensei era cu ochii pe noi şi ne-ar fi ucis înainte să fi putut face vreo mişcare.

- Da, ai dreptate, din nou ai dreptate, tânărul fu scuturat de un fior. Când m-a plesnit am crezut că mi-a zburat capul de pe umeri. Eeee, ce putere are, de necrezut. Mă bucur că este de partea noastră şi nu împotriva noastră. Ne-a salvat viaţa, l-a supus pe stăpânul Sanjiro voinţei sale ! Ori deveni

dintr-odată sumbru. Shorin, spuse el, în timp ce aşteptam, ca să-mi păstrez puterea, mi-am cam spus poemul funerar. Shorin deveni şi el grav

- Poţi să mi-l spui

- Da.

Sonno-joi ia apusul soarelui, Nimic nu s-a risipit. Fac acum saltul In neant.

Shorin reflectă asupra epitafului, savurându-i echilibrul Cuvintelor şi cel de-al treilea nivel al gândirii. Apoi spuse solemn :

- Este foarte înţelept pentru un samurai să-şi compună din timp epitaful, Eu încă nu am reuşit, dar ar trebui s-o fac, căci după aceea, toată existenţa reprezintă ani în plus - îşi răsuci capul într-o parte şi în alta cât a putut de mult, încheieturile ii trosniră şi se simţi mai bine. Ştii, Ori, spuse el apoi, sensei a avut dreptate, amândoi am şovăit, de aceea am pierdut.

- Am şovăit, are dreptate, aş fi putut s-o ucid foarte uşor pe fată, dar m-a paralizat pentru o clipă. N-am mai văzut niciodată... şi hainele acelea ale ei străine şi chipul ca o floare ciudată cu nasul mare ca o orhidee monstruoasă, cu doua pete albastre şi cu stamine galbene - ochii aceia incredibili, de pisică siameză, claia aceea de paie galbene sub pălăria caraghioasă, atât de respingătoare şi, totuşi, atât de atrăgătoare! Ori rîse nervos. Am fost ca vrăjit. Cu siguranţă că este un spirit kaml din lumea întunericului.

- Smulge-i hainele de pe ea şi ai să vezi că este cât se poate de adevărată, cât despre faptul că ar putea fi atrăgătoare... asta nu ştiu.

- Şi eu m-am „gândit la asta şi m-am întrebat oare cum o arăta. Ori ridică ochii şi privi la lună pentru o clipă. Dacă aş împărţi perna cu ea cred că... cred că aş păţi ca bărbătu-şul păianjenului cu femela sa.

- Vrei să spui că te-ar ucide după aceea ?

- Dacă, dacă aş împărţi perna cu ea, cu forţa sau de bună voie, femeia asta m-ar ucide - Ori dădu cu mâna prin aer, căci Insectele deveneau insuportabile. N-am mai văzut niciodată o femeie ca ea. Şi nici tu, nu aşa, nefi ?

- Nu, totul s-a petrecut atât de repede şi eu încercam să-l ucid pe urâtul ăla mare cu pistolul, iar ea a fugit.

Ori privea spre luminile pale ale Yokohamei.

- Mă întreb oare cum o cheamă, ce-o fi făcut când s-a întors ? N-am mai văzut aşa ceva - era aşa de urâtă şi totuşi...

Shorin era neliniştit. De regulă, Ori nu prea le băga în seamă pe femei, le folosea atunci când simţea nevoia, le lăsa să-l distreze, să-l servească. In afară de sora lui adorată, nu-şi amintea ca Ori să fi vorbit vreodată de vreo femeie.

- Da, karma - Ori îşi aşeză mai bine bandajul peste rana care cantinua să zvîcnească, de sub bandaj începu să picure sângele. Dar chiar şi aşa, nu ştiu dacă am pierdut. Trebuie să aşteptăm, trebuie să vedem ce .se întimplă. întotdeauna am plănuit să ne repezim la gai-jini din prima clipă, la prima ocazie - am avut dreptate să-i atacăm în acel moment.

Shorin se ridică în picioare.

- M-am săturat să tot fiu serios, să discut despre kami şi moarte. O Bă avem timp să ne saturăm de ele. Sensei ne-a dăruit viaţa pentru sonno-joi. Din nimic în nimic. Dar acum avem înaintea noastră o noapte întreagă de care să ne bucurăm. O baie, un sake, apoi o Doamnă a Nopţii, suculentă şi frumos mirositoare şi umedă... - rîse încetişor. O floare, nu o orhidee, cu un nas frumos şi ochi cuviincioşi. Hai să...

Se opri brusc. Dinspre răsărit, din direcţia oraşului-port Yokohama. se auzi ecoul unei lovituri de tun, apoi o rachetă luminoasă străpunse întunericul.

- Asta e ceva obişnuit ?

Nu ştiu - in Faţa lor se vedeau lămpile primei bariere. E mai bine s-o luăm prin cămpul de orez, să nu ne vadă gărzile.

- Da Este mai bine să traversăm drumul aici şi să ne apropiem mai mult de caastă. Nu se aşteaptă la intruşi din partea aceasta, putem să evităm patrulele şi hanul este mai aproape.

Traversară drumul in goană, aplecaţi, apoi porniră pe una din potecile care treceau prin cămpul recent plantat cu orez de iarnă. Dintr-odată se opriră. Dinspre drumul Tokaido se auzea tropot de copite şi zăngănit de harnaşamente. Se lăsară imediat pe vine, aşteptară o clipă, apoi ridicară uşor capetele. Zece dragoni în uniforme, înarmaţi cu carabine, conduşi de un ofiţer, făcură cotul. Soldaţii fură zăriţi Imediat de samuraii de la barieră, care scoaseră un strigăt de avertisment. Din colibe ieşiră îndată alţi samurai care li se

alăturară. în câteva clipe, douăzeci de samurai se aliniaseră în spatele barierei, în frunte cu un ofiţer.

- Ce facem; Ori ? şoptî Shorin.

- Aşteptăm.

În timp ce ei priveau, şeful samurailor ridică mina şi strigă :

- Stai !

Apoi dădu uşor din cap. în loc să facă o plecăciune, aşa cum se cuvenea.

- Aveţi permis pentru călătoria pe timpul nopţii ? Vă rog să-mi arătaţi hîrtiile.

Furia lui Ori începu să crească, vozînd obrăznicia făţişă a ofiţerului gai-jin, care se oprise la vreo zece paşi de barieră, strigase ceva în limba lui ciudată şi ceru cu un gest poruncitor să i se deschidă bariera, fără să descalece şi să facă o plecăciune cuviincioasă, aşa cum cerea eticheta.

- Cum îndrăzneşti să fii atât de necuviincios ! Plecaţi de ici ! răcnise supărat samuraiul, care nu se aşteptase la o semenea insultă şi le făcu semn să se întoarcă.

Ofiţerul gai-jin latră un ordin. Imediat oomenii lui îşi scoaseră carabinele de pe umăr, le îndreptară spre samurai, apoi, la un al doilea ordin scurt, traseră o salvă de avertisment în aer. Reîncărcarâ imediat şi îndreptară armele drept spre samurai înainte să se fi stins zgomotul primei împuşcături. O linişte rău prevestitoare se lăsă peste întregul ţinut. Shorin şi fi rămaseră cu gura căscată. De când ştiau ei, armele erau încărcate pe ţeava puştii şi li se dădea foc.

- Astea sunt arme cu încărcător şi cartuşe din alea noi. şopti Shorin emoţionat, nu mai văzuseră niciodată Invenţiile astea noi, însă auziseră despre ele, şi samuraii erau la fel de încurcaţi.

- Eeee, ai observat cit de repede au reîncărcat ? Am auzit că un soldat poate trage de zece ori până încarci tu o dată pe gura ţevii.

- Dar ai văzut ce disciplină, Shorin, şi la ei. şi la cai. Abia dacă s-au clintit !

Ofiţerul gai-jin făcu din nou un semn poruncitor să i se deschidă bariera, lăsând să se înţeleagă cât se poate de limpede că, in caz contrar, toţi samuraii vor fi omoriţi pe loc.

- Lăsaţi-i să treacă, mîrîi şeful samurailor

Ofiţerul de dragoni se repezi dispreţuitor înainte, aparent fără nici un fel de teamă, urmat de oamenii lui cu chipuri posomorite, toţi cu armele gata de atac. Nici unul din ei nu lua

În seama pe gardieni şi nu răspunse la plecăciunile lor cuviincioase.

- Vom raporta cazul imediat şi vom cere să ni se prezinte scuze, spuse samuraiul turbat de camportarea lor jignitoare, deşi încerca să nu-şi arate furia.

După ce trecură dragonii, bariera fu lăsată din nou, iar Ori şopti furios

- Ce purtare ruşinoasă ! Dar ce puteau face împotriva acestor arme ?

- Ar fi trebuit să atace şi să-i omoare înainte ca ei să apuce să tragă. Eu n-aş fi făcut ceea ce a făcut laşul acesta; eu aş fi atacat şi aş fi murit, spuse Shorin cu genunchii tre-murând de furie.

- Da. Aşa cred...

Ori se întrerupse brusc, iar furia i se evaporă ca prin minune la gândul care-i venise brusc în minte.

- Vino repede, şopti el grăbit, O să aflăm unde se duc şi poate reuşim să furăm câteva din armele astea.

Barca cea mare a Marinei Regale apăru din singeriul amurgului şi se îndreptă spre cheiul Kanagawa, construit trainic din piatră şi lemn, spre deosebire de celelalte cheiuri improvizate care împestriţau malul, inscripţii mari în engleză şi In japoneză avertizau : Proprietatea Legaţiei Maiestăţii Sale Britanice; Kanagawa — accesul străinilor interzis

Vîslaşii se opinteau în rame, ambarcaţia înainta iute, deşi era plină ochi de soldaţi înarmaţi din infanteria marină. O fîşie roşie se mai vedea încă la orizont. Apa era uşor agitată; luna se ridica încet pe cer, în timp ce vîntul mâna norii

Unul din grenadierii de la Legaţie aştepta la capătul cheiului. Alături de el era un chinez cu faţa rotundă care purta o haină lungă, încheiata până-n gît şi avea în mână un băţ cu o lanternă în vărf.

- Ramele sus ! ordonă boţtmanul.

Imediat toate vîslele se ridicară, marinarul de la prova sări pe cheli şi legă şalupa de o baba, infanteriştii marini coborîră imediat într-o ordine desăvârşită şi se aşezară în poziţie

de apărare, cu armele pregătite de luptă. Sergentul care îi comanda studia terenul. La pupa, era un ofiţer de marină. Şi Angelique Richaud. Ofiţerul o ajută să coboare pe chei.

- Bună seara, doamnă, domnule, spuse grenadierul, sa-lutându-l pe ofiţer. Dumnealui este Lim, asistent la legaţie.

Lim se zgîi la fată.

- 'Nă sea'a, domnu, repede venit foarte, heya ? Donşor enit aşa repede încaace, nu canteste.

Angelique era nervoasă, purta o bonetă şi o rochie albastră cu crinolină peste care îşi pusese un şal care se potrivea perfect cu paloarea chipului şi cu părul ei blond.

- Cum se simte domnul Struan ? Soldatul răspunse politicos :

- Nu ştiu, doamnă, domnişoară. Domnul doctor Babcatt este cel mai bun medic din regiunea asta, aşa că sărmanul omn Struan o să se facă bine dacă va vrea Dumnezeu. O să-i facă multă plăcere să vă vadă - a întrebat mereu de dumneavoastră. Nu ne aşteptam să veniţi mai devreme de mîine dimineaţă.

- Şi domnul Tyrer ?

- Este bine, domnişoară, a avut numai o rană mai superficială. Ar fi mai bine să mergem.

- E departe ? Lim interveni iritat :

- Nu departe, ayeeyah, hopa-hopa imediat ajunge. Ridică apoi lanterna şi porni în noapte, mormăind ceva în japoneză. Ce ticălos obraznic, îşi spuse ofiţerul. Locotenent în Marina Militară Regală, John Marlowe pe nume, era un bărbat înalt. Porniră în urma

chinezului. Imediat infanteriştii marini se aşezară în poziţie de apărare, formând un fel de scut, avangarda.

- Vă simţiţi bine, domnişoară Angelique ? întrebă el.

- Da, mulţumesc, îşi trase mai bine şalul pe umeri şi porni cu grijă înainte Ce miros oribil !

- Probabil că este din cauza excrementelor pe care le folosesc ca îngrăşăminte şi a refluxului.

Marlowe avea douăzeci şi opt de ani, ochi albaştri şi părul de culoarea nisipului, era căpitanul navei Majestăţii Sale Britanice Pear, o fregată cu aburi cu 21 de tunuri, dar acum juca rolul de aghiotant al Amiralului Ketterer.

- Doriţi cumva o lectică ? întrebă el

- Mulţumesc, nu este nevoie. Mă simt foarte bine.

Lim mergea in frunte, luminîndu-!e drumul prin străduţele întortocheate şi înguste ale satului. Cei mai mulţi dintre locuitorii Kanagawei dormeau, deşi din când în când se mai auzeau strigăte şi rîsete ale chefliilor, bărbaţi şi femei, care răzbăteau din spatele zidurilor înalte, în care se vedea din loc în loc cite o uşă închisă cu bare. Peste tot dăinuia o mulţime de semne japoneze înscrise decorativ.

- Acestea sunt hanuri, hoteluri ? întrebă ea.

- Cam aşa ceva, răspunse Marlowe evaziv.

Lim chichoti pe înfundate, auzind acest schimb de cuvinte. Vorbea o engleză fluentă - învăţată într-o şcoală a misionarilor din Hong Kong. Dar fusese instruit să ascundă cu grijă acest fapt, aşa că folosea întotdeauna dialectul pidgin şi făcea pe prostul, astfel încât ştia multe secrete care valorau foarte mult pentru el, pentru superiorii lui ierarhici şi pentru canducătorul lor, ilustrul Chen, Gordon Chen, campradorul lui Struan. Campradorul, de regulă un eurasiatic de origine bună, era un intermediar absolut indispensabil între negustorii europeni şi chinezi, care trebuia să cunoască bine engleza şi câteva dialecte chineze şi de ale cărui mîini se lipeau zece la sută din valoarea tuturor tranzacţiilor perfectate. O, tânără înfumurată care trăieşti din lascivitatea neîmpărtăşită, pe care o răspândeşti în jur, îşi zicea Lim amuzat în sinea lui, căci ştia o mulţime

de lucruri despre ea, mă întreb care din urât mirositorii ăştia cu ochi rotunzi o să fie primul care o să te întindă pe jos şi o să-ţi pătrundă prin Poarta ta de Jad la fel de urât mirositoare ? Eşti oare atit de neatinsă pe cât te pretinzi, sau nepotul Diavolului-cu-Ochi-Verzi s-a desfătat deja cu Norii şi Ploaia în braţele tale ? Pe toţi zeii, mai mari sau mai mici, am să aflu cât de curând, căci servitoarea ta este fiica celei de-a treia verişoare a surorii mele. Ştiu deja că flocii tăi ar avea nevoie să mai fie bărbieriţi, că sunt la fel de blonzi ca şi părul tău din cap şi mult prea deşi ca să fie pe placul unei persoane civilizate, dar presupun că sunt foarte buni pentru un barbar ! Puah ! Ayeeyah, dar viaţa este atât de Interesantă. Pun rămăşag că acest atac va aduce şi diavolilor străini şi Mâncătorilor de Spurcăciuni din aceste insule multe necazuri. Minunat ! N-au decât să se înece în proprlui rahat ! Interesant că nepotul Diavolului-cu-Ochi-Verzi fusese rănit foarte rău şi în felul acesta cantinua joss-ul nefericit a! bărbaţilor din această familie, interesant că vestea aleargă deja.

în mare taină, spre Hong Kong, prin cel mai rapid curier al nostru. Cât de înţelept sunt ! Dar eu fac parte din Regat ut de Mijloc şi bineînţeles că sunt un om superior. Dar veştile bune pentru unii sunt rele pentru alţii. întâmplarea aceasta va zgudui puternic Nobila Casă. Dacă suntem informaţi din vreme, eu şi prietenii mei vom scoate un profit uriaş. Pe toţi zeii, am să pun zece la sută din profitul meu pe următorul cal de la cursele din Happy Valley care va purta numărul paisprezece, numărul zilei de astăzi după numărătoarea arborilor.

- Ho ! strigă el, arătând cu mâna înainte. Turnurile centrale ale templului se conturau deasupra clădirilor şi rândurilor de case mici, cu un singur nivel, separate una de alta prin garduri, ceea ce le făcea să pară ascunse ntr-un fagure de albine.

La poarta bine luminată a templului erau de gardă doi grenadieri şi un sergent. Alături de ei se afla doctorul Babcatt.

- Hello, Marlowe, spuse el zîmbind. Ce plăcere neaşteptată ! Bună seara, mademoiselle. Ce...

- Scuzaţi, domnule doctor, îl întrerupse Angelique, ridicînd privirea la el uimită de dimensiunile lui Malcalm, adică 'omnul Struan, am auzit că a fost rănit grav.

- A primit o lovitură de sabie foarte urâtă, dar l-am cusut şi acum doarme adînc, spuse Babcatt repede, l-am dat un sedativ Vă duc la el într-o clipă. Dar ce s-a întâmplat, Marlowe, e ce...

- Şi Philiip Tyrer ? Interveni din nou fata. Este şi el, adică fost şi el rănit ?

- Are numai o rană uşoară, mademoiselle, dar pentru oment nu puteţi face nimic, amândoi au luat sedative. Ce-i doi infanteriştii marini, Marlowe ?

- Amiralul a considerat că este mai bine să ai o protecţie plus, în cazul că se ordonă evacuarea.

- E chiar aşa de grav ? fluieră uimit Babcatt.

- Chiar în clipa aceasta este in curs de desfăşurare o reuniune. Amiralul, generalul, Sir William împreună cu reprezentantul francez, cel german, cel american şi cel rus şi, ăăă..; Frăţia neguţătorilor, adăugă Marlowe sec. Presupun că lucrurile s-au agravat, apoi se întoarse spre sergentul Marinei Militare Regale. Am să-ţi inspectez postul ceva mai tîrziu, şi adăugă adresându-se sergentului grenadierilor. Te rog să-i dai sergentului Crimp tot ajutorul de care are nevoie, arată-i unde să-şi încartiruiască oamenii. Numele dumitale, te rog ?

- Towery, domnule.

- Iţi mulţumesc, sergent Towery.

- Poate vreţi să veniţi cu mine amândoi, să vă ofer o ceaşcă de ceai ? spuse Babcatt.

- Mulţumesc, nu, răspunse fata, încercând să fie politicoasă, dar arzînd de nerăbdare. Nu putea suferi obiceiul acesta englezesc de a oferi tot timpul ceai, sub orice pretext. Dar aş dori să-i văd mai degrabă pe domnii Struan şi Tyrer.

- Da, bineînţeles, pe aici.

Doctorul observase că fata este gata să facă o criză dintr-o clipă-n alta şi decise că avea, într-adevăr, mare nevoie de o ceaşcă de ceai, poate dres cu o picătură de brandy, un sedativ şi apoi în pat.

- Sărmanul Phillip, a avut un şoc foarte puternic, îmi închipui că şi pentru dumneavoastră trebuie să fi fost oribil.

- Se simte bine ?

- Da, foarte bine, repetă el răbdător. Poftiţi, veţi vedea singură.

Doctorul îi conduse prin curte. Fură opriţi de un ropot de copite şi de zăngănitul harnaşamentelor. Spre marea lor uimire văzură o patrulă de dragoni care se apropia de ei.

- Dumnezeule mare, e Pallidar, spuse Marlowe. Dar ce face aici ?

Priveau la ofiţerul de dragoni care tocmai răspunsese salutului infanteriştilor marini şi grenadierilor şi acum descăleca;

- Daţi-i drumul, spuse Pallidar, fără să-i observe pe Marlowe, Babcatt şi Angelique. Ticăloşii ăştia de japonezi au încercat să ne bareze drumul, pe Dumnezeul meu! Din păcate; blestemaţii ăştia afurisiţi s-au răzgândit, căci altfel şi-ar fi plantat floricele... în acel moment o văzu pe Angelique şi se opri brusc. O, Isuse Cristoase, o..; îmi cer iertare, îmi pare nespus de rău, domnişoară, ăăă... N-am ştiut că erau doamne aici..? ăă, bună, John, bună, doctore.

- Bună, Settry, spuse Marlowe. Domnişoară Angelique îmi permiteţi să vi-l prezint pe căpitanul Settry Pallidar, cel slobod la gură, din Regimentul Opt de Dragoni al Majestăţi Sale. Domnişoara Angelique Richaud.

Fata dădu din cap rece, iar el făcu o plecăciune ţeapănă;

- Imi cer scuze, domnişoară, spuse el. Doctore, am fost trimis să asigur protecţia legaţiei, în caz de evacuare.

- Şi amiralul ne-a trimis deja pe noi, spuse tăios Marlow ! Cu puşcaşii marini.

- Poţi să le dai drumul acuma, dacă am venit noi.

- Du-te... îţi sugerez să ceri noi ordine. Mîine. Deocamdată aici eu sunt mai mare în grad şi preiau comanda. Şi o arma superioară. Doctore, poate ar fi bine s-o canduci pe domnişoara să-i vadă pe domnul Struan.

Babcatt îi urmărise amuzat pe cei doi tineri care se înfruntau, căci îi erau amândoi simpatici. Aparent prieteni, în realitate adversari

neîmblînziţi. Tăuraşli ăştia or să se ia în oarne într-o zi de-adevăratelea - Doamne fereşte să nu fie pentru vreo femeie.

- Ne vedem mai tîrziu, spuse el, luînd braţul Angelicăi şi ndepărtându-se cu ea.

Cei doi bărbaţi priviră în urma lor. Apoi, Pallidar îşi scose bărbia în afară şi spuse :

- Aici nu suntem pe puntea nici unui vas. Asta e o treabă pentru armată.

- Rahat.

- Ti-ai pierdut şi minţile o dată cu bunele maniere ? La naiba ai adus o femeie aici, când numai Dumnezeu ştie ce poate să se întâmple ?

- Pentru că importantul domn Struan a cerut s-o vadă şi, întrucât din punct de vedere medical este o idee bună, fata l-a convins pe amiral să-i dea voie să vină în seara asta aici, deşi eu nu am fost de acord şi mi-a ordonat s-o însoţesc aici şi s-o aduc teafără şi nevătămată înapoi. Sergent Towrey ?

- Da, domnule !

- Pină la noi ordine, preiau integral comanda - încartiruieşte-i pe dragoni şi ai grijă să se simtă bine. Poţi să le duci caii la grajd ? Ai destul furaj ?

- Da, domnule, avem suficient spaţiu de cazare. Cu mâncarea stăm mai prost

- Când a fost ea destulă în locurile astea blestemate Marlowe îi făcu semn să se apropie. Dă-le de ştire tuturor, zise fioros, că nu vreau nici un fel de lupte şi încăierări aici — dacă se întâmplă aşa ceva, fiecare ticălos primeşte o sută de lovituri de bici, indiferent cine ar fi.

Barul de la Clubul Yokohama, cea mai mare încăpere din colonie şi, în cansecinţă, locul de întâlnire al membrilor acestuia, era plin până la refuz, căci erau prezenţi aici aproape toţi locuitorii coloniei - numai cei prea beţi ca să stea în picioare sau bolnavi lipseau din vacarmul asurzitor de aici. Ţipau cu toţii în cele mai diferite limbi, unii dintre ei erau înarmaţi şi îşi ridicau pumnii ameninţător, înjurându-i pe cei câţiva bărbaţi eleganţi aşezaţi la o masa ridicata pe un podium la celalalt capăt al încăperii. Cei de la masă nu se lăsau

deloc mai prejos, înjurau şi ei de mama focului, iar amiralul şi generalul de lingă ei păreau gata să facă apoplexie.

- Mai spune o dată chestia asta şi te chem afară...

- Du-te dracului, ticălosule...

- E război, Wullem trebuie să...

- întoarceţi naibii armata şi flota aia şi bombardaţi Yedo...'

- Striviţi-le capitala aia afurisită...

- Canterbury trebuie să fie răzbunat. Wullum trebuie să..;

- Aşa e. Wullum e de vină, John Canter era prietenul meu...

- Ascultaţi cu toţii...

Unul dintre bărbaţii aflaţi la masă începu să bată în tăblia mesei cu un ciocănel ca să se facă linişte. Dar asta-i înfurie şi mai tare pe negusto-rii, hangiii, cartoforii, geambaşii, măcelarii, misiţii şi derbedeii adunaţi acolo. Jobene, sacouri multicolore, haine de stofă, lenjerie, cizme de piele, bogaţi şi săraci, un aer greu, stătut, mirosind a fum, a trupuri omeneşti nespălate, a bere stătută, whisky, gin, rom şi vin trezit.

- Linişte, pentru Dumnezeu, lăsaţi-l pe Wullum să vorbească...

Omul cu ciocănelul răcni :

- William, pentru Dumnezeu ! William, nu Wullum, sau Willum sau Willam! William Aylesbury, de câte ori trebuie să vă spun ? William I

- Aşa e, lăsaţi-l pe Willum să vorbească, ce dracu !

Cei trei barmani care serveau băuturile în spatele tejghelei lungi rîdeau.

- Mare aiureală şi întâlnirea asta, nu-i aşa ? spuse unul dintre ei ştergând tejgheaua cu o cîrpă murdară.

Barul era adevărata mândrie a coloniei, construit în mod liberal ceva mai mare decât cel de la Jockey Clubul din Sanghai, care fusese până atunci cel mai mare din Asia şi d două ori mai mare decât cel din Hong Kong. Pe perete erau la'turi pline cu sticle de băuturi tari, vin şi butoiaşe de bere.

- Lăsaţi-l pe amărât să vorbească !

Bărbatul cu ciocănelul, Sir William Aylesbury, oftă Era ministrul Angliei în Japonia, şi şeful corpului diplomatic. Ceilalţi bărbaţi erau

reprezentanţii Franţei, Rusiei, Prusiei, Americii, Işi pierdu răbdarea şi făcu un semn către un tinăr ofiţer care stătea în picioare în spatele mesei. Imediat acesta scoase pistolul şi trase un foc în tavan. Tencuiala căzu jos în liniştea care se lăsă brusc.

- Mulţumesc, spuse Sir William, Acum, dacă binevoiţi să faceţi puţină linişte, domnilor, putem începe. era un bărbat înalt, bine legat, în jur de cincizeci de ani, cu un chip hotărât şi nişte urechi mari. Repet, întrucât veţi fi afectaţi cu toţii de ceea ce vom decide noi, colegii mei şi cu mine dorim să discutăm în public ceea ce vom face ca urmare a acestui incident. Dacă nu vreţi să ascultaţi sau dacă atunci când vi se va cere părerea n-o să v-o expuneţi cu minimum de înjurături, atunci vom discuta chestiunea cu uşile închise şi după aceea, când vom fi decis ce urmează să se întâmple, vă vom informa şi pe voi.

Se auzi un murmur de dezaprobare, dar nici un fel de ostilitate făţişă.

- Bine. McFay, aşadar, ce spuneai ?

Jamie McFay era aproape de fruntea mesei, cu Dimitri alături, pentru că îl reprezenta pe Struan, cea mai mare casă de comerţ din Asia şi era, de regulă, şi purtătorul de cuvînt al negustorilor şi meseriaşilor, care aveau adesea şi ei propriile flote de ciipere înarmate şi mercenari.

- Ei bine, domnule, ştim că cei din Satsuma au înnoptat la Hodogaya, nu departe de noi, spre nord şi că regele lor este cu ei, spuse el, foarte îngrijorat de soarta lui Malcolm Struan. Regele acesta se numeşte Sajiro, sau cam aşa ceva şi eu cred că ar tre...

Cineva răcni :

- Eu zic să-i înconjurăm pe ticăloşii ăştia la noapte şi să-i terminăm !

Un ropot de aplauze izbucni furtunos şi se stinse apoi la protestele celorlalţi, care înjurau şi spuneau :

- Dar lăsaţi-l să termine...

- Vă rog să continuaţi, domnule McFay, spuse Sir William supărat.

- Ca de obicei, atacul nu a fost provocat, John Canterbury a fost mutilat îngrozitor şi numai Dumnezeu ştie de cât timp va avea nevoie domnul Struan ca să se vindece. Dar este pentru prima oară când putem să-l Identificăm pe ucigaşi s-au, cel puţin, regele o poate face şi este mai mult ca sigur că are puterea să-i prindă pe făptaşi, să ni-i predea şi să plătească daune... se auziră din nou aplauze. Nu sunt departe şi, cu trupele pe care le avem, îi putem ţine în şah.

Izbucniră strigăte furioase şi urlete care cereau răzbunare. Henri Bonaparte Seratard, ministrul francez din Japonia, întrebă tare :

- Aş dori să-i întreb pe domnul general şi pe domnul a-miral care este opinia domniilor lor ?

Amiralul răspunse imediat :

- Am cinci sute de puşcaşi marini în flotă...

Generalul Thomas Ogilvy îl întrerupse politicos, dar ferm :

- Dragul meu, aici este vorba de o operaţie pe uscat. Domnul Ceraturd... - bărbatul cărunt, cu faţa roşie care avea în jur de cincizeci de ani stâlci cu grijă numele franţuzesc, folosind şi apelativul „domnule" ca insulta să fie şi mai limpede. Avem o mie de oameni cantonaţi în carturi, două unităţi de cavalerie, trei baterii cu cele mai moderne tunuri şi mai putem chema încă opt sau nouă mii de infanterişti britanici şi indieni şi trupe de rezervă în decurs de două luni din acest moment, de la fortăreaţa noastră din Hong Kong. Generalul începu să se joace cu epoleţii săi aurii. Nu se pune problema ca forţele Majestăţii Sale reunite sub comanda mea să nu poată duce la bun sfîrşit o asemenea expediţie.

- Sunt de acord, spuse amiralul şi cuvintele lui fură acoperite de alte ropote de aplauze.

Când acestea încetară, Seratard spuse blînd :

- Aşadar, sunteţi în favoarea unei declaraţii de război ?

- Nici vorbă de aşa ceva, domnule, spuse generalul a cărui antipatie pentru francez era pe deplin împărtăşită de acesta, am spus numai că putem face ceea ce este necesar atunci când va fi necesar şi când vom fi obligaţi. Consider că acest „incident" este o chestiune care ţine de competenţa exclusivă a ministrului Majestăţii Sale care ar

trebui să ia o decizie după ce se va fi consultat cu noi, fără a fi organizat această dezbatere nelalocul ei.

Unii scoaseră strigăte de aprobare, alţii răcniră furioşi :

- Da' totul se plăteşte cu argintul nostru şi din taxele noastre, aşa că Avem şi noi dreptul să spunem ce şi cum. De parlament aţi auzit vreodată !

- In incident a fost implicat şi un cetăţean francez, spuse Seratard infierbîntat, reuşind să acopere zgomotul, deci este şi onoarea Franţei în joc.

Se auziră glume insinuante şi înjurături. Sir William recurse din nou la ciocănel şi aceasta ii dădu posibilitatea ministrului american, Isiah Adamson, să spună rece :

- Ideea de a porni un război de la acest incident este o prostie, iar aceea de a-l răpi sau de a-l sechestra pe un rege în ţara lor suverană este nebunie curată - o mostră tipică de egoism imperialist. Primul lucru care trebuie făcut este să fie informaţi cei din Bakufu, apoi...

Foarte iritat, Sir William replică :

- Doctorul Babcatt i-a informat deja la Kanagawa şi au negat că ar şti ceva. Mai mult ca sigur că vor face cum fac întotdeauna şi o vor ţine tot aşa. Un supus britanic a fost ucis în mod bestial, altul rănit grav, oaspetele nostru de onoare speriat de moarte şi aceste acte criminale, trebuie să subliniez încă o dată cele spuse de domnul McFay pe bună dreptate, au fost comise pentru prima oară de criminali pe care îi putem identifica. Guvernul Majestăţii Sale nu va permite ca aceste fapte să rămână nepedepsite... - o clipă, vocea lui fu acoperită de strigătele de satisfacţie, apoi Sir William adăugă : Singurul lucru asupra căruia trebuie să cădem de acord este care să fie modalitatea de pedepsire şi când şi unde trebuie să se petreacă aceasta. Domnul Adamson ? îl consultă el pe american.

- Intrucât nu am fost direct implicaţi, nu am nici un fel de recomandări de făcut.

- Domnul Conte Sergheiev ?

- Sfatul meu oficial este să ne năpustim peste Hodogaya şi s-o facem bucăţele, pe ea şi pe toţi cei din Satsuma aflaţi acolo, spuse

liniştit rusul, un bărbat de vreo treizeci de ani, puternic, bărbos, şeful misiunii ţarului Alexandru II. Dreptul forţei, brutale şi imediate, asta "este singura diplomaţie pe care o înţelegem şi o vor înţelege vreodată japonezii. Vasul meu de război ar fi onorat să conducă atacul.

Se lăsă o tăcere stranie. Mi-am închipuit eu că aşa o să răspunzi, îşi spunea Sir William. Şi nu sunt deloc sigur că greşeşti. Ah, Rusia, frumoasa şi extraordinara Rusia, ce păcat că suntem duşmani ! Cea mai plăcută perioadă din viaţa mea am petrecut-o la Petersburg. Cu toate acestea, n-o să vă lăsăm să vă extindeţi în apele acestea. Am oprit invazia voastră din insulele Tsushima, anul trecut şi anul acesta o să vă împiedicăm să le furaţi Sanhaiul.

- Iţi mulţumesc, dragă conte. Herr von Heimrich ?

Prusacul, mai în vârstă, fu concis :

- Nu am nimic de spus, Herr Consul General, în afara faptuiui că declar oficial că guvernul meu Consideră că aceasta este o problemă numai a guvernului dumneavoastră şi nu o chestiune de partide mărunte...

Seratard roşi :

- Eu nu Consider că...

- Vă mulţumesc pentru sfaturile dumneavoastră, domnilor, interveni ferm Sir William, curmând schimbul de replici care s-ar fi dezlănţuit între ei.

Depeşele sosite cu o zi în urmă de la Foreign Office din Londra spuneau că s-ar putea ca în curând Marea Britanie să fie implicată într-unui din acele războaie fără sfîrşit din Europa -de astă dată între trufaşa, războinica Franţă şi trufaşa, războinica. Prusie, dar nu se arăta de partea cui va fî Anglia. De ce naiba oare străinii nu sint în stare să se camporte ca nişte persoane civilizate, asta nu pot eu să înţeleg.

- înainte de a trage o cancluzie, continuă el tăios, profit de faptul că toţi membrii importanţi ai camunităţii noastre se află aici, de faţă, ocazie pe care nu am mai avut-o până acuma, pentru a sublinia statutul nostru : Noi avem tratate legal încheiate cu Japonia. Ne aflăm aici pentru a face comerţ, nu pentru a cuceri teritorii, Trebuie să acţionăm prin intermediul birocraţilor din Bakufu - care este ca un

fel de burete - o dată pretinde că este atotputernic, o dată că nu are nici o putere în faţa regilor lor. Nu am reuşit niciodată să ajungem la cei care deţin cu adevărat puterea, la Marele Ministru sau Shogun - de fapt, nici nu ştim sigur dacă există.

- Trebuie să existe, spuse rece von Heimrich, pentru că renumitul nostru călător şi fizician, doctor Engelbert Kaempfer, care a trăit la Deshima din 1690 până în 1693, dîndu-se drept olandez, a relatat că l-a vizitat la Yedo. în timpul pelerinajului lui anual.

- Asta nu dovedeşte că mai există încă şi acum, spuse caustic Seratard. Oricum, sint de acord că există un shogun şi Franţa este de părere că ar fi bine venit un cantact personal cu acesta

- O idee admirabilă, domnule, spuse Sir William înroşin-du-se. Şi cum să procedăm ?

- Să trimitem flota împotriva oraşului Yedo imediat, răspunse prompt rusul şi să-i cerem o audienţă pe loc, altfel le distrugem oraşul. Dacă aş avea o flotă atât de minunată ca o

dumneavoastră, mai intii aş distruge oraşul pe jumătate şi apoi aş cere audienţa... Ba mai mult chiar, i-aş porunci acestui sho-gun să se prezinte la bordul vasului meu în zorii zilei următoare şi l-aş spânzura.

Se auziră multe strigăte de aprobare.

- Este, fără îndoială, şi- aceasta o soluţie, dar Majesta-tea Sa ar prefera o cale ceva mai diplomatică. O altă chestiune acum : nu avem aproape nici un fel de ştiri despre ceea ce se petrece în ţară. Aş aprecia foarte mult dacă negustorii ne-ar ajuta să dobîndim informaţii folositoare. Domnule Mc Fay, dintre toţi comercianţii, dumneata ar trebui să fii cel mai bine informat, ai putea să ne ajuţi ?

McFay spuse cu multă prudenţă :

- Acum câteva zile, unul dintre furnizorii noştri japonezi de mătase i-a spus campradorului nostru chinez că unele dintre regate - omul a folosit cuvîntul „feudă" şi i-a numit pe regi daimyo - se răsculaseră împotriva administraţiei Bakufu, şi mai ales cei din Satsuma şi din alte ţinuturi numite Tosa şi Choshu...

Sir William remarcă imediat interesul pe care îl manifestau ceilalţi diplomaţi şi se întrebă dacă fusese un lucru înţelept din partea lui să pună astfel de întrebări în public.

- Unde sunt aceste teritorii ? întrebă el.

- Satsuma este în apropiere de Nagasaki, în insula din sud. Kyushu, spuse Adamson, dar Choshu şi Tosa, nu ştiu.

- înălţimea Voastră, interveni un marinar american cu un plăcut accent irlandez, Tosa este în Shikoku, insula aceea mare din marea interioară. Choshu este mai departe spre vest, în insula principală, domnule Adamson, aproape de strîmtori. Am trecut de mai multe ori prin acele strîmtori, nu au mai mult de o milă în partea cea mai îngustă. Aşa cum spuneam, Choshu este regatul de Dincolo de strîmtori, cam la o milă. Este cel mai bun şi mai scurt drum de la Hong Kong la Shanghai sau încoace. Localnicii o numesc Strîmtoarea Shimono-seki şi o dată am încercat să cumpărăm de la ei apă şi peşte, dar n-au fost prea primitori.

Mai intervenіră şi alţii în sprijinul celor spuse de marinar, care trecuseră şi ei prin strîmtori, dar nu ştiuseră că regatul se numeşte Choshu.

- Numele dumitale, te rog ? întrebă Sir William.

- Paddy O'Flaherty, boţman pe baleniera Albatross din Seattle, înălţimea Voastră.

- Mulţumesc, spuse Sir William şi îşi notă în minte să trimită mai tirziu după O'Flaherty ca să afle mai multe amănunte şi să-i spună dacă există hărţi ale acestei regiuni, iar dacă nu, să ordone marinei militare să întocmească de urgenţă hîrtiile. Continuă, te rog, domnule McFay, spuse el. Răsculaţi, spuneai ?

- Da, domnule. Negustorul acesta de mătase - nu ştiu câtă încredere se poate avea în el - dar spunea că este o luptă pentru putere între mai-marele lor, căruia el îi spunea întotdeauna shogun, oamenii din Bakufu şi un rege sau daimyo pe nume Toranaga.

Sir William observă că ochii rusului se aprinseră şi mai tare pe chipul lui cu trăsături aproape asiatice.

- Da, dragă conte ?

- O, nimic, Sir William. Dar nu este acesta numele conducătorului menţionat de Kaempfer ?

- Da, da, într-adevăr, aşa este. Mă întreb de ce nu mi-ai spus niciodată până acum că ai citit această carte rară şi atât de plină de învăţăminte, scrisă în germană, limbă pe care dumneata nu o cunoşti, de unde deduc că a fost tradusă şi în rusă ? Poate că „toranaga" în limba lor înseamnă conducător. Continuă, te rog, domnule McFay.

- Asta este tot ce i-a spus omul campradorului meu, dar mă fac luntre şi punte să aflu mai multe. Iar acum, spuse McFay politicos dar ferm, pornim în seara asta spre regele Satsuma de la Hodogaya sau nu ?

Fumul gros se văluri în tăcere.

- Mai are cineva ceva de adăugat în legătură cu această răscoală ?

Norbert Greyforth, şeful firmei Brock & Sons, principalul rival al lui Struan, zise :

- Am auzit şi noi unele zvonuri în legătură cu această răscoală, dar am crezut că este ceva în legătură cu preotul lor şef, acela căruia îi spun mikado şi despre care se zice că locuieşte la Kyoto, un oraş de lîngă Osaka. Am să mai fac şi eu cercetări. In altă ordine de idei, mă alătur celor spuse de McFay în legătură cu seara aceasta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Era mai înalt decât McFay şi se vedea clar că îl urăşte. După ce exclamaţiile şi strigătele se potoliră, Sir William spuse :

- Iată ce vom face. fn primul rând, nu va avea loc nici un atac in noaptea aceasta...

Imediat izbucniră strigăte de nemulţumire :

- Dă-ţi demisia, ne ducem noi singuri, haideţi, să-i înşfă-căm pe ticăloşi...

- Nu putem, fără trupe...

- Faceţi linişte şi - ascultaţi, pentru Dumnezeu, răcni Sir William. Dacă se va găsi cineva atât de tâmpit încât să pornească în seara

aceasta asupra oraşului Hodogaya, va trebui să răspundă atât în faţa noastră cât şi în faţa japonezilor. Este interzis ! Mîine vom pretinde în mod oficial - vom pretinde — ca Bakufu şi shogunul să prezinte scuze oficiale imediat, să ne predea pe cei doi ucigaşi pentru a fi judecaţi şi spânzuraţi şi să plătească pe loc o despăgubire în valoare de o sută de mii de lire sau să suporte consecinţele.

Câţiva dintre cei prezenţi aprobară, cei mai mulţi mormăiră însă nemulţumiţi, mulţi dintre ei erau gata să se încaiere, căci spiritele erau tot mai încinse din cauza alcoolului care li se cam urcase la cap. McFay şi Dmitri îşi făcură loc afară, la aer curat.

- Dumnezeule, este mult mai bine aici. McFay îşi ridică puţin pălăria de pe cap şi se şterse de sudoare.

- Putem schimba o vorbă, McFay ? Acesta se întoarse şi îl văzu pe Greyforth.

- Bineînţeles.

- In particular, dacă eşti amabil.

McFay se încruntă, apoi se îndreptă spre promenada pe jumătate goală, de-a lungul cheiurilor şi al falezei, îndepăr-tindu-se de Dmitri care nu făcea parte din Casa Struan, însă avea legături comerciale cu aceasta prin Caoper-Tillman, una din campaniile americane.

- Da ?

Norbert Greyforth coborî vocea.

- Ce este cu Hodogaya ? Voi aveţi acolo două vase, noi avem trei şi o mulţime de băieţi vînjoşi, cei mai mulţi din oamenii din flota comercială sunt gata să vină cu noi, şi am putea face rost şi de un tun sau două. John Conterbury mi-a fost prieten. Bătrânul meu ţinea foarte mult la el şi vreau să-l răzbun. Ce zici ?

- Dacă Hodogaya ar fi fost port, n-aş fi şovăit nici o clipă. Dar nu putem ataca pe uscat. Aici nu este China.

Ţi-e frica de amărîţii ăştia ?

- Nu mi-e frica de nimeni, spuse McFay cu prudenţă. Dar nu putem lupta cu succes dacă nu avem trupe regulate, Norbert, este imposibil. Eu doresc această răzbunare mai mult ca oricine altcineva.

Greyforth se uită de jur-împrejur ca să fie sigur că nu-i ascultă nimeni,

- Intrucât tu ai adus vorba în seara asta şi noi nu avem ocazia prea des să stăm de vorbă, trebuie să-ţi spun că şi noi am auzit că vor fi tulburări mari pe aici cât de curând.

- Te referi la răscoală ?

- Da. O să avem necazuri mari. Am avut fel de fel de semne. Intermediarii noştri pentru mătase s-au purtat foarte ciudat în ultimele câteva luni, au ridicat preţul la materia primă, au întîrziat cu livrările, cu plăţile şi au cerut mereu credite în plus. Cred că şi la voi este la fel.

- Da.

Se întâmpla foarte rar ca cei doi bărbaţi să vorbească despre afaceri.

- Nu ştiu mult mai mult, dar îmi dau seama că sunt aceleaşi semne care au fost şi în America înainte să înceapă războiul civil. Dacă se întâmpla şi aici aşa ceva, o să ne lovească cumplit. Fără flotă şi trupe suntem terminaţi şi putem fi alungaţi de aici.

După o pauză, McFay zise :

- Şi ce propui ?

- Trebiue să aşteptăm să vedem ce se întâmpla. De la planul lui Willie nu am speranţe prea mari, la fel ca şi tine. Rusul avea dreptate în legătură cu ceea ce trebuie făcut. Dar între timp - Greyforth făcu un gest cu capul spre mare, unde se aflau două dintre cliperele lor. Cliperele mergeau încă mai repede înapoi în Anglia decât vasele cu aburi. Ne ţinem registrele şi mostrele la bord, am mărit cantitatea de praf de puşcă pe care o avem aici, şi am comandat încă două mitraliere Gat-ling, tipul acesta nou.

- La naiba, şi noi am făcut la fel, rîse McFay.

- Am auzit şi asta şi tocmai de aceea am făcut cajananda,' dar in cantitate dublă faţă de a voastră.

- Cine v-a spus ? Care este spionul vostru ?

- Moş Nicalae, spuse Greyforth sec. Ascultă, ştim cu toţii că invenţiile astea noi şi cartuşele metalice au modificat cursul şi soarta

războaielor, fapt dovedit de numărul răniţilor din bătăliile de la Bull Run şi Fredericksburg.

- Impresionant, intr-adevăr, aşa mi-a spus şi Dmitri. Spunea că sudiştii au pierdut patru mii de oameni într-o singură după-amiază. Teribil. Şi

- Am putea şi noi şi voi să le vindem japonezilor tone de astfel de arme, dar ideea mea ar fi să cădem la învoială că nu le vom vinde şi să ne asigurăm că nici un alt ticălos nu importă şi nici nu le introduce prin cantrabandă. Să le vinzi japonezilor vase cu aburi şi tunuri vechi e o treabă, iar puştile cu repetiţie şi mitralierele sunt cu totul altceva. De acord ?

McFay fu surprins de această ofertă. Deveni suspicios. Dar se stăpâni, reuşind să nu arate nimic, căci era sigur că Norbert nu va respecta tîrgul şi strânse mâna întinsă a acestuia.

- De acord.

- Bun. Cum se mai simte tânărul Struan ?

- Când l-am văzut eu ultima dată, acum o oră sau cam aşa ceva, nu prea grozav.

- O să moară ?

- Nu, doctorul mi-a dat asigurări că nu va muri. Urmă un zîmbet rece.

- Ce pot să ştie doctorii ? Dar dacă se întâmplă aşa ceva, Nobila Casă ar putea să eşueze.

- Nimic nu va putea face să eşueze Nobila Casă. Dirk Struan a avut grijă de asta.

- Să nu fii chiar atât de sigur. Dirk e mort de peste douăzeci de ani, fiul lui, Culum, e cu un picior în groapă, iar dacă moare Maicalm, cine va prelua puterea ? Doar nu fratele lui mai mic care nu are decât zece ani în ochi îi apăru o strălucire ciudată. Bătrânul Brock are, ce-i drept, şaptezeci şi trei de ani, dar este la fel de zdravăn şi de isteţ ca întotdeauna.

- Dar noi suntem totuşi Nobila Casă, iar Culum este tai-panul ei, adăugă McFay, iar Bătrânul Brock nu a ajuns nici acum administrator al Jockey Clubului din Happy Valley şi nu va fi niciodată.

- Vine şi asta, şi chiar destul de curând, Jamie, ca şi toate celelalte. Culum Struan nu va mai controla multă vreme votul de la Jockey Club, iar dacă fiu-său dă ortul popii, ei bine, a-tunci, dacă numărăm toate voturile prietenilor noştri o să avem exact atâtea câte ne trebuie.

- Asta nu se va întâmpla. Greyforth deveni mai dîrz.

- S-ar putea ca Bătrânul Brock să ne onoreze curând cu o vizită aici, împreună cu Sir Morgan.

Morgan este în Hong Kong ?

McFay încerca să-şi ascundă mirarea. Sir Morgan Brock era fiul cel mare al bătrânului Brock, care conducea cu mult succes biroul lor de la Londra. Din cite ştia Jamie, Morgan nu fusese niciodată în Asia până atunci. Dacă Morgan a apărut dintr-odată în Hong Kong... oare ce şmecherie mai pun la cale? se întrebă el uşor neliniştit. Morgan era specializat în operaţiuni bancare şi îşi întinsese cu mare dibăcie tentaculele în Europa, Rusia, America de Nord, atacând rutele navale şi clienţii lui Struan. De când începuse războiul din America, cu un an în urmă, McFay ca şi alţi directori din cadrul firmei Struan primiseră rapoarte îngrijorătoare referitoare la eşecurile înregistrate de afacerile lor atât în America de Nord, cât şi în America de Sud, unde Culum Struan investise din belşug.

- Dacă bătrânul Brock şi fiul său binevoiesc să ne onoreze cu prezenţa lor, va fi o cinste pentru noi să le oferim o cină.

Greyforth rîse scurt, fără veselie.

- Mă îndoiesc că vor avea timp, doar atunci când vă vor verifica registrele, după ce o să preluăm firma voastră.

- Asta nu se va întâmpla niciodată. Dacă mai aflu ceva despre răscoală, îţi trimit vorbă. Te rog să faci acelaşi lucru. Iar acum îţi urez noapte bună.

McFay îşi ridică exagerat de politicos pălăria şi se îndepărtă. Greyforth rîse în sinea lui, încântat de seminţele pe care le sădise. Bătrânul va fi fericit să culeagă roadele, işi zise el, şmulgându-le din rădăcină.

Dr. Babcatt îşi tîra obosit picioarele în lungul coridorului cufundat în întuneric al Legaţiei din Kanagawa. Ducea o mica

lanternă cu ulei şi purta un halat peste pijamaua de finet. Undeva, jos, se auzi un ceas care bătu ora două. Cu un gest absent, dr Babcatt băgă mâna în buzunar după propriul ceas, se uită la el, căscă, apoi bătu la o uşă.

- Domnişoară Angelique !

După câteva clipe, fata răspunse somnoroasă :

- Da ?

- Aţi dorit să ştiţi când se va trezi domnul Struan.

- O, da, mulţumesc.

O clipă mai tîrziu, uşa se deschidea şi Angelique ieşi din cameră. Părul îi stătea puţin ciufulit, ea arăta încă adormita.

- Cum se simte ?

- Îi este puţin cam rău şi are şi ameţeala, spuse Babcatt; canducând-o de-a lungul coridorului şi apoi în jos, pe scări; spre infirmerie, unde erau încăperile pentru bolnavi.

- Are febra şi pulsul îi este cam accelerat, dar asta era de aşteptat, bineînţeles, l-am dat un medicament ca să-i atenueze durerile. Este un băiat tânăr şi viguros, aşa că totul va fi bine.

Când îl văzu pentru prima oara pe Maicalm, fu şocata de paloarea lui şi izbita de duhoare. Nu mai fusese niciodată până atunci într-un spital, într-o sală de operaţii sau într-un salon cu bolnavi. In afară de ceea ce citise în ziarele pariziene despre moarte şi boală şi despre valurile de epidemii ucigătoare - rujeolă, variolă, tifos, holeră, pneumonie, meningită, tuse canvulsivă, - şi altele de felul acesta care zguduiau din când în când Parisul, Lyonul şi alte oraşe, nu ştia nimic despre boli. Se bucurase întotdeauna de o sănătate bună, la fel ca şi unchiul, mătuşa şi fratele el. Il atinse fruntea cu mâna tremu-rând, îi dădu la o parte o şuviţă de păr transpirată, dar, alungată de mirosul greu, se grăbi să iasă cât mai repede din încăpere. Intr-o cameră alăturată dormea liniştit Tyrer. Spre marea ei uşurare, aici nu se simţea nici un fel de miros. Observă că avea un chip destins şi plăcut, spre deosebire de al lui Malcolm care era schimonosit de durere.

- Phillip mi-a salvat viaţa, domnule doctor, spuse ea: După ce domnul Conterbury a fost, a... eu am încremenit de groază şi atunci

Phillip s-a năpustit cu calul spre ucigaş, dîn-du-mi astfel posibilitatea să fug. Am fost... o, nu pot să vă spun cât de cumplit a fost...

- Cum arăta omul ? Aţi putea să-l recunoaşteţi ?

- Nu ştiu, era un localnic, cred că era tânăr, dar nu ştiu, e greu să-ţi dai seama ce vârstă au şi era primul japonez pe care îl vedeam mai de aproape. Purta un chimono cu o sabie scurtă la brău şi una mai mare, plină toată de sânge şi gata să...

Ochii i se umplură de lacrimi. Babcatt o liniştise, îi dăduse un ceai cu câteva picături de laudanum şi îi promise că îi va da de ştire când se va trezi Struan. Şi iată, îşi spuse ea, acum s-a trezit, iar eu îmi simt picioarele ca de plumb, mă ia cu ameţeală şi mă doare îngrozitor capul. Mai bine nu veneam aici, Henri Seratard mi-a spus să aştept până mîine dimineaţă. Şi căpitanul Marlowe a fost împotrivă, şi nu ştiu ce m-o fi apucat

să-l rog aşa de insistent pe amiral ? Nu ştiu, nu eram decât prieteni, nu iubiţi şi nici logodnici... Oare am început să-l iubesc, sau am vrut numai să fac pe curajoasa, am jucat teatru, pentru că toată această zi a fost ca o melodramă de Dumas, coşmarul de pe şosea n-a fost real, agitaţia din colonie n-a fost reală şi nici mesajul lui Malcolm care a ajuns la scăpătatul soarelui nu a fost real : „Te rog să vii să mă vezi cit poţi mai repede", scris de doctor la cererea lui - şi nici eu nu sunt reală, joc numai rolul eroinei principale... Babcatt se opri.

- Am ajuns. O să-l găsiţi cam obosit, mademoiselle. Vreau numai să mă asigur că totul este bine, apoi vă las singură cu el un minut sau două. S-ar putea să-şi piardă cunoştinţa din cauza medicamentului, dar nu trebuie să fiţi îngrijorată şi dacă aveţi nevoie de mine să ştiţi că sunt alături, în sala de operaţii. Nu-l suprasolicitaţi nici pe el, nici pe dumneavoastră şi nu vă faceţi nici un fel de griji. Nu uitaţi însă că aţi trecut şi dumneavoastră prin momente grele.

Angelique trase aer în piept, arboră un zîmbet şi îl urmă pe doctor înăuntru.

- Bună, Malcolm, mon cher.

- Bună.

Struan era foarte palid, îmbătrinise, dar avea privirea limpede. Doctorul începu să vorbească liniştitor, îl examina, îi luă pulsul, îi

pipăi fruntea, dădu din cap aprobator ca pentru sine, spuse că pacientul se simţea bine şi ieşi.

- Eşti atât de frumoasă, spuse Struan, cu o voce pierită, tot ce mai rămăsese din glasul lui viguros de altă dată.

Avea o senzaţie stranie că pluteşte, dar că este în acelaşi timp ţintuit de pat şi de salteaua de paie îmbibată cu sudoare. Angelique veni mai aproape. Mirosul era la fel de puternic, deşi ea încerca să-l ignore.

- Cum te simţi ? Am fost îngrijorată când am auzit că ai fost rănit.

- Joss, spuse el, utilizînd un cuvînt chinezesc care însemna destin, noroc, voinţa zeilor. Eşti atât de frumoasă.

- Ah, chéri, ce mult oş dori ca să nu se fi întâmplat nimic din toate acestea, să nu fi vrut să merg la plimbare, să nu fi dorit să vizitez Japonia...

- Joss, Este... este a doua zi, nu-i aşa ?

- Da, atacul a fost ieri după-amiază.

Creierul lui părea să aibe dificultăţi în transpunerea gân-durilor în cuvinte şi îi era la fel de greu să alcătuiască cuvinte şi să le rostească, după cum şi ei îi venea tot mai greu să stea acolo.

- Ieri ? E o viaţă de om de atunci, L-ai văzut pe Phillip ?

- Da, l-am văzut ceva mai devreme, dar era adormit, aşa că am să mă duc la el după ce plec de la tine. De fapt, ar fi mai bine să te las, doctorul Babcatt a spus să nu te obosesc'

- O, te rog, nu, nu pleca, Angelique. Ascultă-mă, Angelique. Nu ştiu... când am să pot să călătoresc...

Ochii i se împăienjeniră pentru o clipă, căci îl încercă un val de durere, dar trecu repede. Când îşi fixă din nou privirea asupra ei, îi văzu spaima întipărită de chip şi o interpretă greşit.

- Nu te nelinişti, McFay o să aibă grijă să fii însoţită şi să ajungi cu bine la Hong Kong. Nu-ţi face griji, te rog.

- Mulţumesc, Malcolm, da, cred că aşa ar trebui să fac, am să mă întorc miine sau poimîine. Fata văzu dezamăgirea bruscă de pe chipul lui şi adăugă imediat : Sigur că până a-, tunci o să te simţi mai bine şi o să putem merge împreună. O; Henri Seratard îţi transmite salutări...

Fata se opri îngrozită, căci Struan fu copleşit de un va! de durere cumplită, care îi schimonosi chipul. El încercă să se stă-pânească, dar nu reuşi, căci măruntaiele lui voiau să dea afară otrava cumplită a eterului care părea că se insinuează prin toţi porii şi celulele creierului, dar nu era în stare, căci stomacul lui fusese golit de tot ce se putea - însă fiecare spasm îi înteţea durerile, tuşea înăbuşitoare nu reuşi să scoată la iveală decât puţin lichid putred. Cuprinsă de panică, Angelique se repezi spre camera doctorului şi puse mâna pe clanţă.

- Nu-i nimic, Angelique... nu-i nimic, spuse el cu o voce pe care fata mai că n-o recunoscu. Mai stai o clipă...

Struan văzu groaza de pe chipul ei şi o interpretă din nou greşit, luînd-o drept compătimire profundă şi dragoste. Spaima îl părăsi şi se lăsă pe spate să-şi recapete puterile.

- Draga meo, am sperat, am sperat atât de mult... sigur că ţi-ai dat seama că te-am iubit din prima clipă ! spasmele îl storseseră de vlagă, dar convingerea fermă că ceea ce vedea pe chipul ei era lucrul pentru care se rugase, îl făcea să simtă o adîncă împăcare. Cred că nu pot să gândesc foarte clar, dar .am vrut să te văd şi să-ţi spun... Dumnezeule, Angelique, sunt epuizat de operaţie, de medicamente, am fost îngrozit ca voi muri şi că n-o să mai apuc să te văd, n-am fost. niciodată aşa de îngrozit, niciodată.

- Şi eu am fost îngrozita, Malcolm, totul a fost atât de cumplit. Angelique simţea că începuse s-o mănînce pielea, o durea capul şi ii era frică să nu-i vină să vomite dintr-o clipă în alta. Şi doctorul şi toţi ceilalţi m-au asigurat că ai să te faci bine curind.

- Acum nu-mi mai pasă, pentru că ştiu că mă iubeşti, dacă am să mor, înseamnă joss şi, în familia noastră, noi ştim că nu putem scăpa de joss. Tu eşti steaua mea norocoasă, magnetul meu călăuzitor... am ştiut asta din prima clipă. O să ne căsătorim...

Cuvintele lui se stinseră. Urechile îi vijiiau şi ochii i se umeziseră, pleoapele îi tremurau, în timp ce băutura cu opiu îşi făcea efectul şi-l transporta într-o lume unde exista durere, dar era transformată în linişte... o să ne căsătorim la primăvară...

- Malcolm, ascultă, n-ai să mori şi... ahrs, trebuie să fiu cinstită cu tine... - apoi cuvintele începură să curgă fluent. Nu vreau să mă

căsătoresc încă, nu sunt sigură dacă te iubesc, nu, nu sunt sigură, va trebui să ai răbdare şi chiar dacă te iubesc, tot n-am să pot trăi în locurile acestea îngrozitoare, şi nici la Hong Kong. De fapt. ştiu că nu pot, aş muri numai la gândul că ar trebui să trăiesc în Asia, cu mirosurile astea şi oamenii aceştia oribili. Mă întorc la Paris, unde mi-e locul, cât mai curând şi n-am să mă mai întorc aici niciodată, niciodată, niciodată.

Dar el nu mai auzea nimic. începuse deja să viseze şi

murmura uşor : .....mulţi, mulţi copii... sunt aşa de fericit că mă

iubeşti... m-am rugat atât de mult... acum... o să trăim pentru totdeauna în Casa Mare de pe colină. Dragostea ta mi-a alungat teama, teama de moarte, întotdeuna mi-a fost teamă de moarte, am fost atât de aproape de ea, gemenii, surioara mea Mary, au murit atât de tineri. Tata este pe moarte... Bunicul a murit tot de moarte violentă... dar acum... acum totul s-a schimbat... o să ne căsătorim la primăvară. Da ?"

Struan deschise ochii. Pentru o clipă o văzu clar pe Angelique, îi văzu chipul schimonosit de groază, mîinile strânse şi repulsia din priviri şi vru să strige. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu, sunt într-o cameră de spital şi ştiu că cearşafurile sunt îmbibate de transpiraţie şi că miroase a urina şi că totul pute îngrozitor, dar asta este pentru că am fost rănit, pentru Dumnezeu, am fost rănit, dar acum am fost operat şi am să mă fac din nou bine, bine, bine...

Dar nu reuşi să rostească nici unul din cuvintele acestea, văzu că ea spune ceva, că deschide repede uşa şi că o ia la fuga, totul într-un coşmar, căci visele frumoase dispăruseră. Uşa se trânti de perete şi zgomotul pe care îl făcu îi răsună ca un ecou în minte : din nou bine, din nou bine, din nou bine...

Stătea acum sprijinita de uşa dinspre gradina, trăgând cu nesaţ aer în piept, încerclnd să-şi recapete stăpânirea de sine : Maica Preacurata, dă-mi putere şi dă-i puţina linişte omului acesta şi ajută-mă să plec cât mai repede din locurile acestea,' Babcatt se apropie de ea.

- E bine, nu vă faceţi griji. Poftiţi, beţi asta, îi spuse el blînd, dîndu-i o băutura cu opiu. O să vă liniştiţi şi o să dormiţi mai bine.

Fata îl ascultă. Lichidul nu avea nici un gust, nici bun; nici rău.

- Şi el doarme liniştit. Haideţi, e timpul să mergeţi şi dumneavoastră la culcare.

O ajută să meargă sus, pe scări. In faţa uşii dormitorului ei avu o clipă de ezitare.

- Somn uşor. O să dormiţi bine.

- Mi-e teamă pentru el. Mi-e foarte tare teamă.

- Nu aveţi de ce. Dimineaţă o să fie mai bine, veţi vedea,

- Mulţumesc, acum mă simt foarte bine. El... cred că Malcolm îşi închipuie că va muri. Aşa e ?

- Bineînţeles că nu, este un tânăr viguros şi sunt sigur că se va reface rapid.

Babcatt repeta aceleaşi platitudini pe care le mai spusese de câteva mii de ori şi nu spunea adevărul : Nu ştiu, nu poţi şti niciodată, totul depinde de voinţa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Considera că este corect să dai speranţe celor dragi şi să-i uşurezi de povara neliniştii, deşi nu era drept să-l faci răspunzător pe Dumnezeu dacă pacientul urma să trăiască sau să moară. Chiar şi aşa, dacă eşti neajutorat, dacă ai făcut tot ce ai putut şi cât ai putut de bine, ce altceva poţi să spui ca să rămîi cu mintea întreagă ? Câţi tineri ca acesta n-al mai văzut şi a doua zi erau morţi sau vindecaţi, după cum fusese voinţa Domnului. Oare era numai voinţa Domnului ? Cred ca este vorba mai curând de lipsa noastră de cunoştinţe. şi este şi aceasta tot voinţa lui Dumnezeu. Dacă există. Fără să vrea, fu scuturat de un fior :

- Noapte buna, fiţi liniştita.

- Mulţumesc. Angelique puse bara peste uşă şi se duse la fereastra. împinse obloanele grele, Oboseala o copleşea. Aerul nopţii era cald şi plăcut măngîietor, luna se înălţase sus pe cer. Işi scoase halatul şi se şterse cu un prosop, murind de dorinţa de a adormi cât mai repede. Cămaşa de noapte era udă de transpiraţie şi i se lipise de trup. Ar fi vrut să se schimbe, dar nu-şi adusese decât una singură. Jos, grădina mare era brăzdată de umbre şi se vedea un podeţ peste un mic pîrîiaş. O briză blinda măngîia vărfurile arborilor. Lumina lunii năştea multe umbre. Unele dintre ele se mişcau din când în când.

Cei doi tineri o zăriră chiar în momentul in care apăru în cadrul uşii dinspre grădină, la numai patruzeci de metri de ei. Ascunzătoarea lor era bine aleasă şi le oferea o vedere bună asupra grădinii, precum şi asupra porţii principale, casei gărzilor şi celor două santinele pe care le pândeau. Se afundară şi mai mult în frunziş, uimiţi s-o vadă şi încă şi mai uimiţi la vederea lacrimilor care îi curgeau pe obraji. Shorin şopti :

- Ce înseam...

Se întrerupse brusc, O patrulă formată dintr-un sergent şi doi soldaţi se apropia de ei, fiind prima care se apropia de ascunzătoarea lor. Patrula dădu colţul, apropiindu-se pe poteca ce mergea de-a lungul zidului. Tinerii se pregătiră, apoi încremeniră nemişcaţi ; hainele lor negre, lipite de trup. Le acopereau în întregime capul cu excepţia ochilor şi îi făceau aproape invizibili în întuneric. Patrula trecu la cinci paşi şi cei doi shishi ar fi putut lesne ataca fără nici un fel de risc din acel tufiş. Shorin - vînătorul, luptătorul şi conducătorul în lupta în care Ori era cel ce gândea şi plănuia - ar fi fost dispus să se năpustească, insă Ori hotărîse că nu vor ataca decât o patrulă formată din unul sau doi oameni, asta în cazul în care n-ar fi vorba de o situaţie fără ieşire sau n-ar mai apuca să pătrundă în depozitul de arme.

- Acum tot ce facem trebuie să fie făcut în tăcere, spusese el mai înainte. Şi să avem răbdare.

- De ce ?

- Aici este legaţia lor. După obiceiul lor. asta înseamnă că aici este pământul lor, teritoriul lor - şi este păzit de soldaţi pregătiţi de luptă şi deci noi le încălcăm drepturile. Dacă reuşim, o să-i speriem cumplit. Dacă ne prind, suntem terminaţi

Urmăreau mai departe din tufiş patrula care se îndepărta, remarcând modul liniştit şi calm în care se mişcau soldaţii. Ori şopti tulburat :

- N-am mai văzut niciodată aşa ceva - adică nişte soldaţi aşa de bine instruiţi şi de disciplinaţi. O să fie greu să-i înfruntăm în luptă deschisă cu armele lor.

- Vom cîştiga întotdeauna, replică Shorin. In curând vom avea şi arme. într-un fel sau altul, iar codul Bushido şi curajul nostru îi vor nimici. Putem să-i batem uşor era foarte încrezător în puterile lui. Ar fi trebuit să-i ucidem pe cei din patrulă şi să le luăm armele.

Sunt foarte fericit că n-am făcut-o, îşi spuse Ori, foarte neliniştit. Braţul îl durea îngrozitor şi, deşi se străduia să pară indiferent, ştia că n-ar fi făcut faţă unei lupte cu sabia.

- Dacă n-ar fi fost hainele astea negre ne-ar fi descoperit.

Privirea i se întoarse înapoi, la fată.

- Am fi putut să-i ucidem foarte uşor pe toţi trei. Foarte uşor. Şi să le furăm carabinele şi să sărim înapoi peste zid.

- Oamenii aceştia sunt foarte dibaci, Shorin, nu sunt nişte negustori grei de cap. Ori- păstra un ton neutru, ca de obicei, Căci nu voia să-şi jignească prietenul, sau să-i rănească mândria atât de sensibilă, avea nevoie de calităţile lui la fel de mult ca şi Shorin de ale sale, nu uitase că Shorin fusese acela care deviase glontele ce l-ar fi omorât pe şoseaua Tokaido. Avem suficient timp. Până în zori mai sunt două luminări. Asta însemna aproape patru ore. Ori arătă spre uşă. Oricum, fata ar fi dat alarma.

Shorin trase aer in piept şi se blestemă.

- Eeee, prostul de mine ! Sunt un prost, ai dreptate, din nou ! îmi pare rău.

Ori îşi concentră toată atenţia asupra ei : ce are femeia aceasta deosebit în ea încât mă tulbură, mă fascinează ? se întreba el. Apoi îl văzu pe uriaş apărând lîngă ea. Din informaţiile pe care le primise la Han, ştia că acesta era vestitul doctor englez care făcea adevărate minuni, îngrijindu-i pe toţi

acei care apelau la el, fie el japonezi sau concetăţeni de-al lui: Ori ar fi dat orice ca să înţeleagă ceea ce îi spusese doctorul fetei. Fata

îşi şterse lacrimile, bău ascultătoare ceea ce îi oferise el, apoi doctorul o conduse înapoi, înăuntru, ea închise uşa şi puse bara de-a curmezişul ei. Ori murmură :

- Uluitor - şi fata şi uriaşul.

Shorin îi aruncă o privire. încă mai era supărat pe sine pentru că nu-şi dăduse seama că fata ar fi putut da alarma când trecuse patrula pe lîngă ei.

- Hai să pătrundem în magazia de arme, şopti el nerăbdător, sau să atacăm altă patrulă, Ori.

- Aşteaptă ! Avînd mare grijă să nu facă vreo mişcare prea bruscă ce ar fi putut fi observată, Ori îşi ridică măna acoperită de mănuşa neagră, mai mult ca să-şi mişte puţin braţul; decât ca să-şi şteargă sudoarea. Katsumata a spus să avem răbdare, aseară Hiraga ne-a dat acelaşi sfat.

Ceva mai devreme, când ajunseseră la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii, spre marea lor bucurie, îl găsiseră pe Hiraga; prietenul lor şi mult admiratul conducător al tuturor luptătorilor shishi din provincia Choshu, care locuia tot acolo. Ştirea cu privire la atacul lor îi parvenise deja.

- Atacul vostru a fost foarte nimerit, deşi voi nu aveaţi de unde să ştiţi asta, spusese cu multă căldură Hiraga, un bărbat chipeş, în vârstă de douăzeci şi doi de ani şi de statură înalta pentru un japonez. O să stîrnească tot viesparul Yokohamei,' Acum gai-jinii vor începe să se agite, trebuie să pornească împotriva celor din Bakufu care nu vor face şi nu pot face nimic ca să-i potolească. Ce bine ar fi dacă gai-jinii ar organiza represalii împotriva Yedoului. Dacă ar face aşa şi ar zdrobi oraşul Yedo, acesta ar fi semnalul pentru ca noi să punem măna pe Porţile Palatului ! Odată împăratul eliberat, toţi daimyo se vor răscula împotriva shogunatului şi îl vor distruge, pe el şi pe toţi cei din clanul Toranaga. Sonno-joi !

Toastară sonno şi pentru Katsuma care îi salvase şi le fusese profesor celor mai mulţi dintre ei şi servise în taină şi cu înţelepciune mişcarea sonno-joi. Ori îi şopti lui Hiraga despre planul Lui de a fura arme de la englezi.

- Eeee, Ori, este o ! dee foarte bună şi se poate realiza, spuse Hiraga gânditor, dacă ai răbdare şi aştepţi momentul potrivit. Armele acestea sunt de valoare în anumite operaţii. Personal, detest aceste arme dezgustătoare - ştreangul, sabia sau cuţitul îmi plac mai mult - sunt mai sigure, tăcute şi mult mai înfricoşătoare, indiferent cine ar fi ţinta atacului - un daimyo sau un barbar. Am să vă ajut. Pot să vă dau' un plan al terenului şi haine ninja.

Ori şi Shorin se luminară la faţă.

- Poţi să ni le procuri ?

- Bineînţeles.

Ninja erau o sectă foarte secretă de asasini special antrenaţi care operau exclusiv în timpul nopţii. îmbrăcămintea lor neagră îi ajuta să întreţină vie legenda cu privire la in-vizibilitatea lor.

- La un moment dat aveam intenţia să dăm foc Legaţiei. Hiraga rîse şi goli încă o sticlă de sake, băutura caldă îi dezlegase limba mai mult ca de obicei. După aceea am renunţat la a--ceastă idee şi m-am gândit că este mult mai bine s-o ţin sub observaţie. Am fost de multe ori acolo, deghizat în grădinar sau noaptea, ca ninja - este surprinzător cât de multe poţi afla, chiar dacă nu ştii decât foarte puţină engleză.

- Eeee, Hiraga-san, nu ştiam că vorbeşti engleza, spuse Ori, uimit de această revelaţie. Unde ai învăţat-o ?

- Oare cum poţi învăţa ce ştiu gai-jinii dacă nu de la un gai-jin ? Un olandez din Deshima, un lingvist care vorbea japoneza, olandeza şi engleza. Bunicul meu a scris o petiţie către daimyo-ul nostru şi i-a sugerat că acest om ar trebui lăsat să vină la Shimonoseki, pe **socoteala** lor, ca să predea olandeza şi engleza timp de un an, experimental, iar după aceea să facă comerţ. Mulţumesc, spuse Hiraga către Ori care îi umpluse din nou politicos ceaşca. Gai-jinii sunt atât de naivi; dar şi aşa de ahtiaţi după bani, lată că suntem în cel de-al şaselea an „de experienţă" şi facem negoţ numai când vrem şi cu ce vrem noi - arme, tunuri, muniţie, cartuşe şi anumite cărţi.

- Ce mai face respectabilul tău bunic ?

- O duce foarte bine cu sănătatea, mulţumesc de întrebare.

Hiraga făcu o plecăciune, politicos. Cei doi făcură şi ei câte o plecăciune mai adîncă decât a lui Hiraga. Ce minunat este să ai un astfel de bunic, îşi spuse Ori, să te bucuri de o asemenea protecţie în cadrul unei generaţii - nu ca noi care tre-puie să luptăm ca să supravieţuim în fiecare zi, suntem flămânzi în fiecare zi şi ne chinuim disperaţi să ne plătim impozitele. Oare ce or să gândească acum despre mine tatăl şi bunicul meu ? Am ajuns ronin şi s-a dus acel Icaku atit de trebuincios familiei !

- Ar fi o onoare pentru mine să fac cunoştinţă cu el. Shoya al nostru nu este ca el.

Timp de mai mulţi ani, bunicul lui Hiraga, un ţăran fermier înstărit de lîngă Shimonoseki şi sprijinitorul în taină al mişcării sonno-joi, fusese shoya. Shoya, numit sau ereditar, era conducătorul unui sat sau al unui grup de sate şi avea o mare influenţă şi puteri juridice, răspundea de fixarea şi strângerea impozitelor şi era, în acelaşi timp, singurul tampon şi protector al ţăranilor şi fermierilor împotriva practicilor incorecte ale suzeranului samurai pe a cărui feudă se afla satul sau satele. Fermierii şi unii ţărani posedau şi lucrau pământul dar, conform legii, nu aveau dreptul să-l părăsească. Samuraii erau proprietarii tuturor produselor şi singurii care aveau dreptul să poarte arme, dar, **conform** legii, nu aveau dreptul să posede pământ. Astfel încât depindeau unii de alţii, într-o inevitabilă spirală de suspiciune şi neîncredere - iar stabilirea cantităţii de orez care trebuia predată ca impozit în fiecare an era de fiecare dată subiectul unui compromis incredibil de delicat. Shoya era acela care trebuia să menţină echilibrul între cele două părţi. Sfatul lui era cerut adesea de către suzeranul lui, pentru unele chestiuni care depăşeau problemele satului ba uneori chiar şi de însuşi daimyo. Bunicul lui Hiraga era u-nul dintre aceştia.

Cu câţiva ani în urmă i se permisese să dobindească statutul de samurai „goshi" pentru el însuşi şi pentru descendenţii lui ca dar din partea daimyo-ului - o manevră obişnuită a tuturor daimyo - de regulă datornici vînduţi - de a scoate nişte bani în plus de la solicitanţi. Iar daimyo-ul din Choshu nu făcea nici el excepţie. Hiraga rîse, căci sake-ul i se urcase bine la cap.

- Am fost ales şi eu pentru această şcoală a olandezului şi am regretat de nenumărate ori această onoare, engleza sună aşa de urât şi este aşa de grea.

- Erau mulţi ca tine la şcoala asta ? întrebă Ori.

Prin aburii de sake, Hiraga auzi un clopoţel de alarmă şi îşi dădu seama că oferea prea multe informaţii. Căţi elevi din Choshu erau la această şcoală era treaba provinciei Choshu şi reprezenta un secret de stat şi, oricât i-ar fi admirat şi apreciat pe Shorin şi Ori, aceştia erau totuşi din Satsuma, aşadar străini şi nu erau sau nu fuseseră întotdeauna aliaţii lor, adesea, dimpotrivă, fuseseră duşmani şi întotdeauna potenţiali adversari.

- Eram numai trei care învăţam engleza, spuse el încet ca şi când le-ar fi dezvăluit un mare secret, în loc de treizeci, numărul real al elevilor şi sub imperiul alertei interioare, iraga adăugă : Ascultaţi, acum, că sunteţi şi voi ronini ca majoritatea prietenilor mei şi ca şi mine, trebuie să ne strângem mai mult rândurile. Am de gând să fac ceva peste trei zile, şi mă puteţi ajuta şi voi.

- Mulţumim, dar noi trebuie să aşteptăm un mesaj de la Katsuma.

- Bineînţeles, el este şeful pentru Satsuma, spuse Hiraga gânditor. Dar nu uita, totuşi, Ori, că acum esti ronin şi vei ră-mâne ronin până vom învinge, nu uita că pe noi se sprijină sonno-joi, noi suntem oamenii faptei, Katsuma nu riscă nimic. Noi trebuie... - trebuie să uităm că eu sunt din Choshu şi voi doi din Satsuma. Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii. Este o idee foarte bună să vă continuaţi acţiunea începută pe drumul Tokaido şi să furaţi la noapte nişte arme. Omorîţi un om sau doi în interiorul legaţiei, dacă puteţi, căci asta va fi o provocare imensă ! Dacă puteţi s-o faceţi în tăcere şi fără să lăsaţi nici un fel de urme, cu atât mai bine. Orice e bine, dacă puteţi să-i provocaţi.

Cu informaţiile primite de la Hiraga, fusese uşor să se strecoare în templu, să numere dragonii şi pe ceilalţi soldaţi şi să găsească o ascunzătoare perfectă. Apoi apăruseră pe neaşteptate fata şi uriaşul aceia şi intraseră după aceea înăuntru şi din acea clipă cei doi shishi rămăseseră buimăciţi, cu ochii la uşă.

- Ori, acum ce facem ? întrebă Shorin cu voce gîtuită.

- Ne ţinem strict de plan.

Minutele treceau anevoie. Când se deschiseseră obloanele e la etajul întîi, amăndoi îşi dăduseră seama că în viaţa lor intervenise un element nou. Acum îşi peria părul cu o perie cu măner de argint, Indiferentă. Shorin spuse cu o voce răguşită :

- In lumina lunii nu pare chiar aşa de urâtă. Dar în nişte iţe mari ca ale ei, poţi să ricaşezi, zău aşa !

Ori nu răspunse, cu ochii pironiţi la fată. Dintr-odată, fata se opri şi aruncă o privire în jos. Chiar spre ei. Deşi nu avea cum să-i vadă sau să-i audă, inimile începură să le bată mai repede. Aşteptau cu răsuflarea tăiată. Fata mai căscă o dată, epuizată, incepu din nou să-şi perie părul, apoi puse jos peria. Era atât de aproape, incit Ori avea impresia că ar fi fost de ajuns să întindă măna ca s-o poată atinge. în lumina din încăpere vedea detaliile broderiei de mătase de pe cămaşa de noapte, sfîrcurile sinilor tari, în sus şi expresia aceea obsedantă pe care o văzuse la ea ieri — oare ieri fusese ? - şi care oprise lovitura ce i-ar fi curmat viaţa.

O ultimă privire spre lună, încă un căscat, apoi trase o-bloanele spre ea, dar nu le închise complet, nici nu puse bara. Shorin rupse tăcerea şi spuse ceea ce gândeau amăndoi :

- E uşor să ne căţărăm până acolo.

- Da, dar am venit aici ca să punem măna pe arme şi să le facem pagube. Am... Ori se opri, căci îi venise o idee măreaţă, o diversiune minunată, mult mai preţioasă decât prima;

- Shorin, şopti el, dacă o reduci la tăcere, îi faci bucuria dar n-o ucizi, ci o laşi numai fără cunoştinţă, ca să aibă cine le spune apoi ruşinea pe care a păţit-o şi apoi omorîm împreună câţiva soldaţi şi plecăm cu sau fără arme - asta chiar în interiorul Legaţiei lor - nu crezi că or să înnebunească de furie ?

Lui Shorin i se tăie respiraţia la frumuseţea acestei idei.

- Da, dar e mai bine să-i tăiem beregata şi să scriem Tokaido cu sângele ei. Du-te, eu stau de pază aici, spuse el, iar când Ori şovăi, adăugă : Katsumata a spus că am greşit atunci când am şovăit. Ultima dată ai ezitat. De ce să eziţi din nou ?

A fost o hotărîre luată într-o fracţiune de secundă. Ori o luă la goană spre clădire, o umbră printre multe alte umbre. Ajunse la adăpostul clădirii şi începu să se caţere.

La casa gărzii, unul dintre soldaţi spuse încet:

- Nu te întoarce, Charlie, dar cred că am văzut pe cineva fugind spre clădire.

- Cristoase, cheamă-l pe sergent, ai grijă !

Soldatul se prefăcu că se întinde, apoi intră în casa gărzii. Îi trezi repede pe sergentul Towery şi ii repetă ce văzuse sau ce i se păruse că vede.

.-. Cum arăta ticălosul ?

- N-am prins decât mişcarea, sau mi s-a părut că văd o mişcare, domnule. Nu sunt foarte sigur, poate a fost numai o umbră.

- Foarte bine, băiete, să aruncăm o privire. Sergentul Towery îl trezi pe caporal şi pe un soldat şi îi conduse pe amândoi în grădină.

- Cam pe aici a fost, domnule sergent.

Shorin îi văzu venind. Nu putea face nimic ca să-l avertizeze pe Ori care era acum aproape de fereastră, camuflat în hainele lui negre şi de umbre. Îl văzu ajungând la pervaz, des-chizînd uşor unul din obloane şi dispărând după aceea în interior. Oblonul se mişcă uşor şi ajunse din nou în poziţia iniţială. Karma, îşi spuse, şi se întoarse cu gândul la ceea ce îl aştepta pe el.

In momentul în care Ori pătrunse în cameră, controla singura uşă şi văzu că bara era pusă. Fata dormea. Îşi scoase sabia scurtă şi se îndreptă spre pat. Era un pat cu patru stâlpi şi baldachin, primul de acest fel pe care îl vedea Ori şi totul i se părea foarte ciudat la el - aspectul lui trainic, stilpii, perdelele, lenjeria de pat - timp de o secundă se întrebă oare cum e să dormi într-un astfel de pat, atât de sus de la podea, în loc de a dormi ca japonezii, pe saltele pătrate, uşoare, de paie care se întindeau seara şi se strângeau dimineaţa. Inima îi bătea acum cu putere şi încercă să-şi domolească respiraţia,

căci nu voia s-o trezească încă, el neştiind că ea fusese puternic drogată. în cameră era întuneric, însă lumina lunii pătrundea prin obloane şi văzu părul ei blond revărsat pe umeri, ghici canturul sinilor şi al membrelor sub cearşaf. Era învăluită într-un parfum care îl ameţea. Auzi apoi zăngănit de baionete şi zgomote în grădină. încremeni. O fracţiune de secundă rămase neclintit. Scoase cuţitul, gata s-o ucidă, dar fata nu se mişcă. Respira mai departe egal, liniştit. Ori şovăi o clipă apoi se apropie de fereastră şi privi afară, îi văzu pe soldaţi. Oare m-au văzut pe mine sau l-au descoperit pe Shorin ? se întrebă el cuprins de panică. Dacă e aşa, a-tunci am căzut în capcană, dar nu contează, tot pot să împlinesc ceea ce mi-am pus în minte şi poate că or să plece., oricum, am două ieşiri, fereastra şi uşa. Răbdare, aşa ne-a sfătuit întotdeauna Katsuma. Foloseşte-ţi mintea, aşteaptă calm apoi loveşte fără ezitare şi fugi când se iveşte momentul. Surpriza este arma ta cea mai bună !

Simţi cum i se stringe stomacul Unul dintre soldaţi se îndrepta spre ascunzătoarea lor Deşi Ori ştia exact unde se află Shorin, nu-l putea distinge Aşteptă cu respiraţia tăiată să vadă ce se întâmpla. Poate că Shorin o să-i facă să se îndepărteze. Dar, indiferent ce se va întâmpla, ea va muri, îşi promise el.

Shorin îi vedea pe soldaţi apropiindu-se şi se străduia zadarnic să găsească o cale de a ieşi din capcană, blestemăn-du-l pe Ori. Probabil că-l zăriseră ! Dacă il ucid pe cîinele ăsta, nu am cum să-i ajung şi pe ceilalţi înainte ca ei să mă împuşte, Nu pot să ajung la zid fără să fiu văzut.

Ce prostie din partea lui să schimbe planul, sigur că-l zăriseră, i-am spus eu că femeia asta o să ne aducă necazuri -ar fi trebuit s-o omoare acolo, pe şosea... Poate ca barbarul ăsta n-o să mă vadă şi o să am timp să mă reped la zid..,

Lumina lunii căzu pe tăişul baionetei lungi cu care soldatul sonda frunzişul, dîndu-l la o parte din când în când ca să vadă mai bine. Moi aproape... şi mai aproape. Şase paşi, cinci, patru, trei...

Shorin stătea nemişcat, cu masca trasă peste ochi şi îşi ţinea respiraţia. Soldatul aproape că îl atinse trecind pe lîngă el, apoi porni mai departe, se opri din nou o clipă, mai făcu câţiva paşi, vârî din

nou baioneta în frunziş şi Shorin începu să respire normal, Simţea cum sudoarea îi curge pe spate, dar acum ştia că scăpase şi că, in câteva clipe, va fi Dincolo de zid.

Din locul unde stătea, sergentul Towery îi vedea pe ambii soldaţi, ţinea arma în mină cu cocoşul ridicat, dar era la fel de nesigur ca şi ei şi nu voia să dea o alarmă falsă. Noaptea era frumoasă, vîntul adia uşor, luna lumina bine. Era uşor să-ţi închipui fel de fel de umbre ale duşmanilor in locul acesta blestemat. îşi zise el. O. Isuse Cristoase, cum aş vrea să fiu din nou acasă, în bătrâna şi buna Londră.

- 'Seara, sergent Towery, ce se intâmplă aici ?

- 'Seara, domnule, Towery salută prompt. Era ofiţerul de -dragoni, Pallidar, şi-i explică ce i se raportase S-ar putea să nu fi fost decât o umbră, dar e mai bine să verificăm acum decât să ne pară rău după aceea.

- Mai bine ia încă vreo câţiva oameni şi verifică...

In clipa aceea soldatul cel tânăr de lîngă tufişuri se răsuci şi lăsă muscheta în jos.

- Domle sergent! strigă el emoţionat şi înspăimăntat ticălosul e aici !

Shorin se şi repezi la atac cu sabia ucigătoare ridicată, dar instrucţia temeinică a soldatului avu cîştig de cauză şi Shorin trebui să se oprească în faţa baionetei îndreptate spre pieptul lui, în timp ce ceilalţi veneau alergând, Pallidar scoţîndu-şi din mers revolverul. Shorin încercă din nou să atace, dar fu oprit de puşca lungă cu baionetă, apoi alunecă intr-o parte, evită ascuţişul baionetei şi o luă la fugă spre zid, prin tufişurile dese. Tânărul soldat se luă după el.

- Atenţie ! strigă Towery când tânărul se avintă in desiş, stăpânit acum de dorinţa de a ucide.

Soldatul nu auzi strigătul de alarmă, intră în tufiş şi muri pe loc, cu sabia scurtă a samuraluiui înfiptă adînc în piept. Shorin o smulse, convins acum că nu mai avea nici o scăpare, căci ceilalţi îl înconjuraseră din toate părţile.

- Namu Amida Butsu ! în numele lui Budha Amida -striga el copleşit de propria-i spaimă şi, îndreptându-şi astfel sufletul spre Budha, răcni din toate puterile : Sonno-jol, nu pentru a-l preveni pe

Ori, ci pentru a-şi face testamentul, apoi, cu toată forţa născută din disperare, îşi înfipse cuţitul în gît.

Ori văzuse aproape toate acestea, nu şi sfîrşitul. In momentul în care soldatul strigase şi se repezise la atac, Ori ţîşnise repede pe pat, aşteptându-se ca fata să se trezească dar, spre marea lui uimire, ea nu se mişcă şi nici ritmul calm al respiraţiei nu i se modificase. Se opri lingă ea in picioare, aş-teptând să deschidă ochii, căci voia să-l vadă şi pe el şi cuţitul lui înainte de a-l folosi. Apoi auzi strigătul de ,,Soiino-joi" şi înţelese că Shorin se dusese dintre cei vii, urmară după a-ceea alte zgomote. Dar fata tot nu se mişca. Ori rânji, dezve-lindu-şi dinţii, respiraţia ii deveni şuierătoare. Dintr-o dată nu mai rabdă s-o privească aşa şi începu s-o scuture cu braţul rănit, fără să ia în seamă durerea. Ii puse cuţitul fetei în gît, gata să-i curme ţipătul înainte de a apuca ea să schiţeze vreun gest. Dar fata nu se clinti.

Lui Ori totui i se părea un vis incredibil, o zgilţii incercând din nou s-o trezească fără a reuşi şi dintr-o dată işi aminti că doctorul ii dăduse să bea ceva şi îşi spuse că trebuia să fi fost un medicament, unul din drogurile acelea noi ale occidentalilor despre care le vorbise Hiraga şi rămase cu gura căscată. Ca să fie şi mai sigur, o scutură din nou, dar fata

mormăi ceva şi se afundă şi mai adinc în pernă, Ori se întoarse la fereastră. Mai mulţi bărbaţi trăgeau trupul soldatului afară din tufişuri. Apoi văzu cum il tîrăsc afară şi pe Shorin de un picior, de parcă ar fi fost hoitul unui animal. Acum cele două trupuri zăceau alături unul de altul, atât de ciudat de asemănătoare în moarte. Veniră în grabă şi alţi oameni şi se auzeau strigăte la ferestre. Un ofiţer se aplecă deasupra trupului lui Shorin. Unul dintre soldaţi ii smulse masca neagra de pe faţă. Ochii lui Shorin erau încă deschişi, trăsăturile cam torsionate, cuţitul continua să stea înfipt. Se auziră alte voci şi mai veniră încă vreo câţiva oameni.

Acuma era agitaţie şi în interiorul casei şi pe coridor. Ori simţi cum îi creşte încordarea. Pentru a zecea oară se asigură că uşa era bine închisă şi nu putea fi deschisă pe dinafară; apoi se ascunse în spatele perdelelor patului cu patru stâlpi; destul de aproape de ea ca s-o poată ajunge, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Se auziră paşi pe

coridor, apoi bătăi în uşă,' Pe sub ea se vedea o dungă de lumină. Bătăile se înteţiră,' strigăte. Ori îşi pregăti cuţitul.

- Mademoiselle, aţi păţit ceva ? era vocea lui Babcatt:

- Mademoiselle, mademoiselle, strigă Marlowe, deschideţi uşa !

Alte bătăi, alte strigăte.

- Din pricina prafurilor mele de dormit, domnule căpitan,' nu răspunde. Era atât de deprimată, sărmana fată, şi avea nevoie de somn. Nu cred că se va putea trezi.

- Dacă nu se trezeşte sparg blestemata asta de uşă ca să fiu sigur că nu s-a întâmplat nimic. Obloanele de la fereastră sunt deschise, Dumnezeule mare !

Alte bătăi puternice în uşă. Angelique deschise ochii tulburi.

- Qu'est-ce qui se passe ? Ce este ? murmură ea, mai mult adormită decât trează.

- Sunteţi bine ? Est-ce qui ca va ?

- Mai's oui, bien sur... Pourquol ? Qu'y a-t-il ?

- Deschideţi uşa o clipă. Ouyrez la porte, sunt căpitanul Marlowe.

Nemulţumită şi buimacă, Angelique se ridică in capul oaselor în pat. Spre propria uimire, Ori o lăsă să se ridice şi să meargă spre uşă. îi trebui câtva timp ca să tragă bara şi să deschidă uşa pe jumătate, ţinîndu-se de ea ca să-şi păstreze echilibrul. Babcatt, Marlowe şi un infanterist marin aveau lu

minări în mină. Flăcările licăreau, Iar cel trei bărbaţi se zgîiau la ea : cămaşa ei de noapte era foarte franţuzească, foarte fină şi diafană.

- Noi, e... voiam să vedem că nu aţi păţit nimic, made-moiselle. Noi, ăăă... am prins un bărbat în tufişuri, spuse Babcatt în grabă, dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

Işi dădu seama că fata abia înţelege ce-i spune. Marlowe îşi desprinse privirea de pe trupul fetei şi privi peste umărul ei, în odaie.

- Excusez-moi, mademoiselle, s'il vous piait, spuse el jenat, cu un accent acceptabil şi trecu pe lîngă ea ca să inspecteze camera.

Sub pat nu era nimic, numai o oală de noapte. Dădu la o parte perdelele patului din partea unde s-ar fi putut ascunde cineva, nici o altă uşă, sau dulap. Obloanele scîrţîiau mişcate de vînt. Marlowe le deschise larg.

- Pallidar ! Mai e ceva acolo, jos ?

- Nu, răspunse Pallidar. Nu se vede nimic, nici un semn. Poate că a fost singur şi pe el l-o fi văzut soldatul când s-a strecurat aici. Dar controlează bine toate încăperile din partea aia.

Marlowe dădu afirmativ din cap, mormăi o înjurătură şi spuse :

- Dar ce dracu' crezi că fac aici ?

In spatele lui, perdelele patului se mişcară înfoiate de o briză uşoară şi dezveliră picioarele lui Ori, încălţate cu feb/, şosetele cu un deget. Luminarea lui Marlowe tremură şi se stinse, iar când acesta închise obloanele şi se întoarse cu spatele spre fereastră, nu desluşi în întunericul adînc din spatele patului şosetele lui Ori. Nu vedea de fapt mai nimic altceva decât silueta Angelicăi care stătea în uşă, pe jumătate adormită îi ghicea fiecare părticică a trupului şi ceea ce vedea ii tăia respiraţia.

- Totul este în ordine, spuse el jenat de privirile stăruitoare pe care i le aruncase, bucurându-se de vederea trupului ei într-un moment în care arăta lipsită de apărare, apoi făcând pe severul, se îndreptă spre uşă. Vă rog să zăvoriţi uşa şi... somn uşor, spuse el ieşind, deşi ar fi dorit tare mult să mai rămână.

Incă şi mai buimăcită, Angelique murmură ceva şi închise uşa. Bărbaţii aşteptară până auziră zgomotul făcut de bară în lăcaşul ei. Babcatt spuse şovăitor :

"- Mă îndoiesc că o să-şi mai amintească faptul că ne-a deschis uşa.

Infanteristul marin-îşi şterse sudoarea de pe frunte, văzu că Marlowe se uită la el şi nu-şi putu reprima un rânjet,

- Ce dracu' ai de eşti aşa de fericit ? se răsti Marlowe la el, deşi ştia foarte bine motivul.

- Eu, domnule, păi, ăăă, nimic domnule, spuse imediat soldatul.

Rânjetul dispăruse, chipul lui era numai nevinovăţie. Soldat sau ofiţer, tot una-i, îşi zise el, şi Lui i se scoală la fel, se zgîia la ea de parcă era gata s-o înghită, şi ce scurt şi cîrlion-ţat era părul ăla de jos şi cele mai ale dracu' ţîţe pe care le-am văzut vreodată ! Băieţii n-or să mă creadă când am să le spun ce-am văzut.

- Da, domnule, nici o vorbă, spuse el virtuos când Marlowe îi porunci să nu povestească nimic din ceea ce văzuseră. Aveţi dreptate, domle ofiţer, nici o vorbuliţă, mucles, îl asigura el şi porniră mai departe, spre încăperea următoare, cu gân-dul tot la fată.

Angeiique se rezemă de uşă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Nu putea să-şi ordoneze gândurile - un bărbat în grădină, ce grădină, dar Malcolm era în grădina Casei Mari; nu, e aici jos, rănit, nu, asta era în vis, dar parcă el a spus ceva despre căsătorie şi că vom locui în Casa Mare... Malcolm,' oare el este bărbatul care m-a atins ? Nu, a spus că o sa moară. Ciudat, doctorul a spus că o să se facă bine, toata lumea spune că o să fie bine, care bine, ce bine ? De ce nu excelent sau foarte bine ? De ce ? Angelique renunţă, căci dorinţa de a dormi o copleşea. Luna lumina printre şipcile obloanelor şi fata porni clătinîndu-se prin semi-întuneric spre pat, unde se prăbuşi fericită pe salteaua moale. Cu un oftat de uşurare, îşi trase cearşaful peste ea numai pe jumătate, se întoarse pe o parte şi în secunda următoare se cufundase Intr-un somn adînc.

Ori se strecură în tăcere afară din ascunzătoarea lui, mirat de a se vedea încă în viaţă. Deşi se lipise cât mai strâns de perete, şi el şi săbiile lui, orice cercetare mai amănunţită l-ar fi descoperit imediat. Văzu ca bara de la uşă fusese pusă la locul ei şi că fata dormea profund, cu un braţ sub pernă şi celalalt peste cearşaf.

Bine, işi zise el, fata poate să mai aştepte. Mai întîi, să vedem cum am să ies din capcana asta ? Pe fereastra sau pe usă ?

Intrucât printre şipcile obloanelor nu vedea bine, împinse uşurel, mai întîi un oblon, apoi pe celalalt. Jos mişunau incă soldaţii.

Pină în zori mai erau cam trei ore. Norii începeau să se adune pe cer şi în curând aveau să acopere luna. Trupul lui Shorin zăcea grămadă pe cărare, ca un stîrv. Pentru o clipa; fu uimit să vadă că nu i-au luat capul, dar apoi îşi aminti că gai-jinii nu aveau obiceiul să ia capetele ca să le arate altora, sau să le numere,

Va fi greu să fuga pe acolo fără să fie văzut. Daca nu pleacă de acolo, va trebui să deschid uşa şi să încerc prin interior. Asta înseamnâ că va trebui să las uşa deschisa. Moiine pe fereastra, daca se poate. Se apleca, privi cu băgare de seama afara şi zări o carnişa îngusta sub fereastra, care ducea spre alta fereastra şi apoi încanjura clădirea, căci se afla într-o camera de colţ. Se simţi foarte emoţionat, In curând norii vor acoperi luna. Atunci am să fug. O să scap. Sonno-joî ! Acuma fata.

Fără un zgomot, aranja din nou bara de la geam, in aşa fel încât obloanele rămaseră întredeschise şi se întoarse la pat. Sabia lui cea lunga era tot în teaca. O puse la îndemănă, pe plapuma de mătase albă. Alb, îşi zise el, Cearşaf alb, carne albă, albul, culoarea morţii, Potrivit. Perfect pentru a scrie pe el. Ce să scrie ? Să-şi scrie numele ?

Fără graba, trase cearşaful de pe ea. Cămaşa de noapte a fetei depăşea puterea lui de înţelegere, era făcută să ascundă totul şi nimic. Membrele. Şi sânii aşa de mari în camparaţie cu cei ai femeilor pe care le cunoscuse, picioarele lungi şi drepte, fără nici o urma a acelei curburi elegante pe care o aveau femeile lor din cauza statului în genunchi ani de-a rindul. Şi din nou, parfumul acela al ei. In timp ce ochii o examinau, simţi că începe să se învărtoşeze.

Cu celelalte femei, nu fusese niciodată aşa. Excitaţia em minima. Multe glume deocheate şi profesionalism. Consumat rapid, de regula, în aburi de sake, ca să nu le distingă vreodată. Dar acum avea tot timpul la dispoziţie. Fata era tânără, dintr o altă lume. Dorinţa îi crescu şi mai mult, mădularul şi mai tare.

Vîntul făcea să scîrţîie obloanele, dar nu era nici o primejdie, nici aici, nici în restul casei. Totul era liniştit. Fata dormea pe jumătate culcată pe burtă. O împinse uşurel, o dată

şi încă o data şi ea se întoarse ascultătoare pe spate, cu capul lăsat comod într-o parte şi părul revărsat în cascada de partea

cealaltă. Ofta adînc, cufundîndu-se în îmbrăţişarea saltelei. La gît avea o cruciuliţă mica de aur.

Ori se apleca şi puse tăişul cuţitului său ascuţit ca un brici sub dantela de la gîtul cămăşii de noapte, ridica uşor şi apoi împinse lama în jos, învingând rezistenţa slaba a materialului. Acesta se desparţi in doua şi căzu de o parte şi de alta a trupului fetei. Ori nu mai văzuse niciodată o femeie goală cu totul dinaintea privirii lui ca acum. Şi nici nu mai fusese vreodată atât de excitat. Inima îi zvîcnea nebuneşte. Crucea micuţă strălucea. Intr-un gest inconştient, fata îşi mişca măna şi o aşeză între picioare, rămănînd acolo. El o ridică, o dădu la o parte, apoi depărta genunchii unul de altul. Blînd.

5

Angelique se trezi chiar înainte de revărsatul zorilor. Dar nu complet. Drogul o mai stăpânea încă, avusese visuri, visuri ciudate şi violente, visuri erotice, ameţitoare, copleşitoare, dureraase, senzuale, cumplite, cum nu mai trăise niciodată. Prin obloanele întredeschise vedea linia sângerie a orizontului spre răsărit şi grupuri stranii de nori, care păreau să se potrivească de minune cu visele stranii pe care le avusese. Când se mişcă să-i vadă mai bine, simţi o durere în şale, dar nu-i dădu atenţie, lâsăndu-şi ochii să alunece pe contururile ciudate ale norilor, iar mintea spre visurile care o atrăgeau cu o forţă irezistibilă In clipa în care era gata să adoarmă din nou, îşi dădu seama că era goala, işi trase cămaşa de noapte pe ea şi. cearşaful deasupra. Şi adormi.

Ori stătea în picioare lîngă pat. Tocmai ieşise din căldura aşternutului. Costumul ninja era pe podea. Şi şorţul cu care-şi acoperea sexul tot acolo. O clipă privi în jos, spre ea, admi-rând-o pentru ultima dată. Ce trist este, îşi zise el. Ultima dată este întotdeauna foarte trist. Apucă sabia cea scurtă şi o scoase din teacă.

In camera de dedesubt, Philiip Tyrer deschise ochii. încăperea în care se afla îi era necunoscută, îşi dădu seama că

este in templul de la Kanagawa, că doar cu o zi înainte fusese o zi cumplită, operaţia aceea îngrozitoare. Babcatt spunea că am stare de şoc, murmură el cu limba grea şi un gust de coclească în gură. Isuse Cristoase, oare asta să fie o scuză ? O-bloanele erau întredeschise şi vîntul şuiera prin ele. Vedea răsăritul soarelui. Cer roşu dimineaţa, semn rău, îşi zise el. Oare o să fie furtună ? Se ridică în capul oaselor şi îşi cercetă bandajul de la mână. Era curat, nu se vedeau pete de sânge proaspăt şi se simţi foarte uşurat. Dacă nu punea la **socoteala** faptul că era ameţit şi avea puţină greaţă, putea spune că se simte bine. O, Doamne, cât aş vrea să mă fi purtat mai bine ! Făcu un efort ca să-şi amintească ce se mai întâmplase după operaţie, dar totul rămăsese în ceaţă. Ştiu că am plîns. Nu-mi venea să plîng, dar lacrimile îmi curgeau pe obraji, le-am simţit.

Făcu un efort şi alungă gândurile negre. Se ridică din pat şi deschise şi mai mult obloanele. Se simţea mai în putere şi îi era foame. Lîngă el era o cană cu apă, îşi stropi faţa, îşi clăti gura şi scuipă apoi apa pe geam, în grădină. După ce bău puţină apă se simţi mult mai bine. Grădina era pustie, mirosea a vegetaţie umedă. Din locul unde se afla, vedea o parte a zidului templului şi grădina, cam atât. Printr-o deschizătură dintre capaci, zări casa gărzii şi pe cei doi soldaţi de acolo. Constată că fusese băgat în pat în cămaşa de mătase şi cu izmenele lungi de lină pe el. Vestonul şifonat, pătat de sânge; era pe un scaun, pantalonii şi ghetele murdare alături. Nu contează, bine că am scăpat cu viaţă. începu să se îmbrace. Dar ce o fi cu Struan ? Şi Babcatt - în curând va trebui să dau ochii cu el. Nu avea brici, aşa că nu putu să se bărbierească. Nu exista nici pieptene. Nu contează nici asta. Işi trase ghetele în picioare. Din grădină venea ciripitul păsărelelor, strigăte îndepărtate în japoneză, nişte cîini lătrau. Dar nu se auzea nici unul din sunetele acelea atât de familiare în orice oraş norma! din Anglia, nici un fel de strigăte : „Apă proaspătăăăă ! Stridii de Calchester ! Proaspete, din dimineaţa asta ! De vînzare, stridii de vînzare ! Direct de la tipar, ultimul capitol din cartea domnului Dickens. numai un penny, numai un penny. The Times, The Times, citiţi totul despre scandalul domnului Disraeli, totul..."

Oare o să fiu dat afară ? se întrebă el, simţind un gol în stomac la gândul de a se întoarce acasă copleşit de ruşine, un adevărat dezastru, exclus din Ministerul de Externe al Majes

taţii Sale, reprezentantul celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Oare ce o să creadă Sir William despre mine ? Dar ea, Angelique ? Slavă Domnului că a reuşit să scape şi să fugă la Yokohama. Dar o să mai vrea oare să stea de vorbă cu mine ? O, Dumnezeule, oare ce am să mă fac ?

Şi Malcolm Struan se trezise. Cu citeva clipe mai devreme, un fel de al şaselea simţ il avertizase asupra pericolului nişte zgomote venite de afară îl treziseră şi avea impresia că veghea de câteva ore, aşa cum zăcea acolo. Era întins pe patul de campanie şi îşi amintea foarte bine de operaţie, faptul că fusese rănit foarte grav şi că s-ar putea să moară. Fiecare respiraţie îi provoca dureri cumplite. Chiar şi cea mai neînsemnată mişcare.

Dar n-am să mă mai gândesc la durere, am să mă gân-desc numai la Angelique, am să mă gândesc că ea mă iubeşte şi.., Dar ce e cu visurile acelea urâte ? Visurile în care se făcea că Angelique mă urăşte şi fuge de mine Nu pot suferi visurile Urâte şi mi-e silă că trebuie să zac neputincios aici, că sunt slab, eu care am fost întotdeauna atât de puternic, care am crescut întotdeauna în umbra fratelui meu, Dirk Struan cel mare, Diavolul-cu-Ochi-Verzi. O, cât de mult aş vrea să am şi eu ochii verzi şi să fiu atât de puternic. Dar el este călăuza mea şi eu voi fi la fel ca el, aşa voi fi. Ca de obicei, duşmanul nostru dintotdeauna, Tyler Brock, stă la pândă. Tata şi mama îmi ascund cele mai multe lucruri, bineînţeles, însă eu am auzit unele zvonuri şi ştiu mai multe decât îşi închipuie ei. Bătrâna Ah Tok, care este pentru mine chiar mai mult decât o mamă - căci nu ea a fost aceea care m-a purtat în braţe până la vârstă de doi ani, şi m-a învăţat cantoneză, şi mi-a arătat ce e viaţa şi mi-a ales prima fată ? Ah Tok îmi şopteşte zvonurile care circulă şi la fel face şi unchiul Gordon Chen, care îmi spune tot ce se întâmpla. Nobila Casă are necazuri. Nu-i nimic, o să ne ocupăm noi de ele, Eu o să mă ocup. Căci pentru asta am fost pregătit şi am învăţat toată viaţa. Dădu la o parte cuvertura şi ridică un picior, încercând să se ridice, dar durerea îl opri.

încercă încă o dată tot fără succes. Nu contează, îşi spuse el slăbit. Nu am de ce să-mi fac griji, o s-o fac mai tîrziu.

- Mai vrei nişte ouă, Settry ? întreba Marlowe, care era la fel de înalt ca şi ofiţerul de dragoni dar nu la fel de lat în umeri. Amândoi făceau parte din înaltă societate, erau fii de ofiţeri de carieră, cu chipuri plăcute, bronzate.

- Nu, mulţumesc, răspunse Settry Pallidar, Nu mănînc mai mult de două. Trebuie să mărturisesc că aici se găteşte mizerabil. Le-am spus servitorilor că îmi plac ouăle bine prăjite, nu aşa, ca o flegmă, dar oamenii ăştia au nisip în cap în loc de creier. De fapt, al naibii să fiu dacă pot să mănînc ouăle altfel decât cu pîine prăjită, din aceea bună, englezească, Nu au acelaşi gust. Ce crezi că se va întâmplă acum, în legătură cu Conterbury ?

Marlowe avu un moment de şovăială. Se aflau la legaţie, în sufragerie, la masa mare de stejar la care puteau şedea douăzeci de persoane şi care fusese adusă din Anglia special în acest scop. Odaia de pe colţ era spaţioasă şi plăcută, ferestrele dădeau spre grădină şi trei servitori chinezi în livrea îi serveau la masă, Tacâmurile erau puse pentru şase persoane. Ochiuri prăjite cu slănină în sufertaşe de argint încălzite la luminare, pui la grătar, şuncă rece sărată şi plăcintă cu ciuperci, o bucată de friptură de vită aproape râncedă, biscuiţi tari ca fierul, o plăcintă cu mere uscată Bere blondă, neagră şi ceai ,

- Ministrul ar trebui să ceară reparaţii imediate, ucigaşii să ne fie predaţi fără întîrziere, iar în caz contrar, să ordone flotei să atace Yedo.

- Ar fi mai bine să intrăm în forţă - avem suficiente trupe pentru aceasta - să ocupăm capitala şi să-l dăm jos pe regele lor... Cum îi spun ? A, da, shogun şi să numim un conducător din partea noastră, apoi să transformăm Japonia în protectorat. Ba ar fi chiar şi mai bine pentru el să-i includem în imperiu - Pallidar era obosit, căci rămăsese treaz aproape toată noaptea, uniforma îi era descheiată, dar se

pieptănase şi se bărbierise. Făcu un semn unuia dintre servitori. Ceai, te rog.

Tânărul chinez, îmbrăcat cuviincios, înţelese perfect, dar se holbă intenţionat la el, spre marele amuzament al celorlalţi servitori.

- Heya, domnul ? Ce-ai Ce fel de ce-ai spus ? Vreau ce-ai heya?

- O, nu contează, pentru numele lui Dumnezeu ! iritat, Pallidar se ridică şi se duse spre bufet cu ceaşca de ceai in mână, îşi turnă singur ceai, în timp ce servitorii continuau să privească în tăcere la chipul insolent al acestui diavol străin, ascultând apoi cu atenţie ceea ce discutau cei doi. Este o chestiune de forţă militară, bătrâne. Şi am să-ţi spun sincer, generalul ar fi foarte necăjit să piardă fie şi numai un grenadier din cauza unui ucigaş sifilitic, îmbrăcat ca Ali Baba. Ar vrea - şi noi toţi am vrea - ca răzbunarea să vină de la Dumnezeu.

- Nu ştiu ce s-ar întâmpla în cazul unei debarcări — flota poate evident să vă croiască drum, dar n-am idee cât de mulţi samurai sunt acolo şi nici de ce forţe dispun.

- Dar pentru numele lui Dumnezeu, indiferent câţi sunt sau ce forţe au, ne putem descurca cu ei, nu sunt decât o mână de băştinaşi înapoiaţi. Sigur că ne vom descurca. Ca şi în China. N-am înţeles de ce nu am anexat China, ca să terminăm cu ea o dată pentru totdeauna.

Toţi servitorii auziseră şi înţeleseseră cuvintele lor. Işi jurară ca atunci când Regatul Cerurilor va avea arme şi vase de război să-i ajute şi ei pe ceilalţi să-i bage pe barbari cu nasul în propria scîrnăvie şi să le dea în felul acesta o lecţie care să le fie de învăţătură pentru o mie de generaţii. Toţi servitorii fuseseră aleşi de Ilustrul Chen, Gordon Chen, campradorul Nobilei Case.

- Mai vreau un bucată ou foarte bune, domnu ? întrebă cel mai curajos dintre ei şi rânji la Pallidar, în timp ce îi băga sub nas câteva ouă preparate în mod deliberat ca să aibă aspect de flegmă. Foarte bun ouă.

- Nu, mulţumesc. Pallidar împinse tava la o parte dezgustat. Ascultă, Marlowe, cred că... - se întrerupse căci uşa se deschise şi intră Tyrer. O, hello, dumneata trebuie să fii Philiip Tyrer de la legaţie, apoi Pallidar se prezentă, îl prezentă şi pe Marlowe şi continuă să vorbească, imi pare nespus de rău de nenorocirea care vi s-a întâmplat ieri, dar sunt măndru că pot să-ţi strâng măna. Şi domnul Struan şi domnişoara Richaud i-au spus lui Babcatt că dacă n-ai fi fost dumneata, amăndoi ar fi fost morţi.

- Aşa au spus ? Oh ! lui Tyrer nu-i venea să-şi creadă urechilor. Totul s-a petrecut atât de... atât de repede. Eram în-spăimăntat de moarte.

Acum, după ce spusese lucrul acesta cu voce tare, se simţea ceva mai bine. Ba chiar şi mai bine; când îşi dădu seama

că cei doi Consideră teama lui o dovadă de modestie, îi oferă un scaun şi poruncesc servitorilor să-i aducă de mâncare. Marlowe zise :

- Când am fost astă noapte la dumneata să te vedem, erai ca dus de pe lume, dar ştiam că Babcatt ţi-a dat un seda-tiv, aşa încât bănuiesc că nu ai auzit încă de ucigaş.

Tyrer simţi că i se strânge stomacul.

- Ce ucigaş ? îi povestiră despre el, şi despre Angelique. Este şi ea aici

- Da, şi ce femeie curajoasă !

Timp de o clipă, Marlowe rămase cu gândul la ea. Nu avea nici o prietenă mai apropiată, nici. acasă, nici în altă parte, numai câteva verişoare cu care s-ar fi putut eventual însura, dar nu ţinea la nici una în mod special şi pentru prima oară lucrul acesta îi făcea plăcere. Poate că Angelique o să rămănă aici... şi apoi mai vedem. Era foarte emoţionat. înainte de a pleca din Plymouth, portul lui de origine, cu un an înainte, tatăl lui, căpitanul Richard Marlowe, îi spusese :

- Băiete, ai împlinit douăzeci şi şapte de ani, ai vasul tău acum - deşi este o rablă împuţită - eşti cel mai mare dintre fraţi şi e timpul să te însori. Când te vei întoarce din expediţia în Extremul Orient o să ai peste treizeci de ani, cu puţin noroc, voi fi şi eu pe atunci vice-amiral şi o să... ei bine, pot să-ţi dau câteva guinee în plus, dar să nu spui

nimic maică-tii, şi nici fraţilor sau surorilor. E momentul să te hotărăşti ! Ce zici de verişoara ta Delphi ?

Promisese că se va gândi la întoarcere. Acuma va trebui probabil să se aşeze la casa lui.

- Domnişoara Angelique a dat alarma în colonie şi după aceea a insistat să vină aici aseară. Domnul Struan o rugase să vină să-l vadă cât mai urgent - se pare că nu e prea bine, de fapt este foarte rău rănit, aşa că am adus-o .încoace. Este o adevărată doamnă.

- Da ! se lăsă o tăcere ciudată, în care fiecare ştia la ce se gândesc ceilalţi. Dar de ce să fi venit asasinul aici ?

Ceilalţi doi sesizară nervozitatea din glasul lui.

- Probabil ca să mai facă şi alte ticăloşii. Dar nu ai de ce să fi neliniştit, căci l-am prins pe individ. L-ai văzut pe domnul Struan în dimineaţa aceasta ?

- Am trecut pe la el, dar dormea, sper că se va face bine. Operaţia a fost grea şi...

Tyrer se opri, auzind voci afară, Pallidar se ridică şi se duse la fereastră, urmat de ceilalţi. Sergentul Towrey ţipa la un japonez pe jumătate gol, care era în capătul celălalt al grădinii, făcându-i semn să se apropie.

- Ei, tu, vino-ncoace !

Bărbatul, probabil grădinar, era bine făcut şi tânăr. Se afla cam la douăzeci de iarzi de ei. Purta numai acoperitoarea pentru şolduri şi ducea pe unul din umeri o legătură de vreascuri şi crengi înfăşurate pe jumătate într-o cîrpă neagră, murdară de noroi, încercând să culeagă rapid şi alte surcele.

O clipă rămase drept, apoi începu să facă plecăciuni umile către sergent.

- Dumnezeule, indivizii ăştia nu au simţul decenţei, spuse Pallidar scîrbit. Nici chinezii nu se îmbracă aşa - sau indienii.

I se văd toate daravelele...

- Mi s-a spus că se îmbracă şi iarna tot aşa, cel puţin unii dintre ei, spuse Marlowe, se pare că nu simt frigul.

Towrey strigă din nou şi îi făcu semn japonezufui să se apropie. Bărbatul continua să facă plecăciuni, dar în loc să se apropie de el,

păru că a înţeles greşit şi se întoarse ascultător, continuînd să facă plecăciuni şi dispăru după colţul clădirii. Când trecu prin dreptul ferestrei lor, ridică pentru o clipă privirea, apoi mai făcu o plecăciune umilă şi se îndreptă rapid spre locuinţele servitorilor, aproape ascunse cu totul în frunziş,

- Curios, spuse Marlowe.

- Ce anume ?

- O, nimic, mi s-a părut că toate aceste plecăciuni nu sunt decât o înscenare ! se întoarse şi văzu că Tyrer era alb ca varul la faţă Isuse, ce s-a întâmplat ?

- Eu, eu... omul ăsta, cred că, nu sunt sigur, dar cred că este unul din cei doi, ucigaşii de la Tokaido, cel pe care l-a împuşcat Struan. Nu i-aţi văzut umărul, nu era bandajat ?

Pallidar reacţiona primul. Sări pe fereastră, urmat îndeaproape de Marlowe care pusese măna pe sabie, Se repeziră împreună printre copaci. Dar nu găsiră nimic, deşi căutară peste tot.

Era aproape de amiază. Se auzi din nou o bătaie uşoară în uşă şi din nou :

- Madomoiselle ? Mademoiselle ? Babcatt o striga încetişor de pe coridor, căci nu voia s-o trezească dacă nu era neapărat necesar. Angelique nu răspunse. Rămase încremenită în mijlocul camerei şi privea ca fascinată la uşa zăvorită.

Abia respira, cu halatul strâns înfăşurat în jurul trupului şi chipul ca de ceară. începu din nou să tremure.

- Mademoiselle ?

Aşteptă o clipă. Paşii se pierdură în depărtare şi fata răsuflă uşurată, încercând disperată să-şi stăpânească tremurul. Işi reluă mersul spre fereastră şi spre pat, înainte şi înapoi, ceea ce făcuse mereu în ultimele ore. Trebuie să iau o decizie, îşi spuse ea disperată. Când se trezise a doua oară nu-şi aminti de prima trezire. Acum mintea îi era clară şi stătea în patul şifonat fără să se mişte, bucuroasă că este trează, odihnită, flămândă şi însetată, abia aşteptând să bea prima ceaşcă de cafea a zilei, servită cu pîine franţuzească crocantă, aşa cum o făcea bucătarul şef din Yokohama. Dar nu sunt în Yokohama, sunt în Kanagawa şi astăzi nu voi avea parte decât de o

ceaşcă oribilă de ceai englezesc cu lapte. Malcolm ! Sărmanul Malcolm, sper că o să se facă bine. O să ne întoarcem astăzi la Yokohama, o să iau primul vapor către Hong Kong, apoi la Paris... Dar, oh, ce vise am avut, ce vise !

Fantasmele nopţii îi erau încă vii în memorie şi se amestecou cu alte imagini - Tokaido, mutilarea lui Conterbury şi apoi purtarea atât de ciudată a lui Malcolm care se gândea că se vor căsători. îi reveni în nări mirosul din sala de operaţie, dar îl alungă repede, căscă şi se întinse după ceasul pe care îl lăsase pe noptieră. Făcând această mişcare, simţi o durere în şale. O clipă sa gândi dacă nu e vorba de un ciclu venit ceva mai devreme, căci nu îl avea chiar foarte regulat, dar alungă gândul ca imposibil. Ceasul arăta 10 :20. Era încrustat cu lapis-lazuli şi îi fusese dăruit de tatăl ei, când împlinise optsprezece ani, la 8 lulie, acum două luni şi ceva, la Hong Kong. Cât de multe se întâmplaseră de atunci, îşi zise ea. O să fiu atât de fericită să mă întorc la Paris, la lumea civilizată şi să nu mă mai întorc niciodată, nicio...

Realiză brusc că este aproape goală sub cearşaf. Spre marea ei uimire îşi găsi cămaşa de noapte sfîşiată în întregime în faţă - nu se mai ţinea decât pe umeri şi pe braţe. Ridică cele două bucăţi, nevenindu-i să creadă. Vrând să vadă mai bine, se dădu jos din pat şi se duse spre fereastră - simţi din nou durerea aceea uşoară. Acum, la lumina zilei, văzu pata de sânge de pe cearşaf şi găsi o urmă între picioare.

- Cum poate oare să-mi vină ciclul... începu să numere zilele, să le adune şi iar să le numere, dar fără nici un rezultat. Ultimul ciclu se oprise cu două săptămâni în urmă. Observă apoi că era udă şi nu înţelegea de ce - dintr-odată inima i se strânse şi fu cât pe-aci să leşine când creierul îi strigă că visurile nu fuseseră visuri, ci realitate şi că fusese violată în timp ce dormea.

- Nu se poate, ai înnebunit, nu se poate ! şoptise ea, simţind că se sufocă. O, Dumnezeule, fă să fi fost un vis, o parte din visurile acelea.

începu să pipăie prin pat, cu inima bătând nebuneşte. Eşti trează acum, nu mai este un vis, eşti trează ! Işi cercetă trupul cu grijă, o dată şi încă o dată, cu şi mai multă atenţie. Avea suficiente cunoştinţe ca să-

şi dea seama că umezeala aceea nu era întâmplătoare şi că himenul îi fusese rupt. Acesta era adevărul : fusese violată. Camera începu să se învârtă. O, Dumnezeule, sunt nenorocită, viaţa mea e distrusă, viitorul distrus, pentru că nici un bărbat de condiţie bună, nici un bărbat care se respectă nu va mai vrea să mă ia de nevastă, acum, când am fost pătată şi căsătoria este singura cale prin care o fată poate să-şi asigure un viitor fericit, nu există nici o altă cale... Când, în cele din urmă, năvala sentimentelor i se mai domoli, când reuşi din nou să gândească şi să vadă realitatea din jurul ei îşi dădu seama că zăcea trântită de-a curmezişul patului. încercă, tremurând din toate mădularele, să reconstituie noaptea trecută. îmi amintesc că am zăvorât uşa. Se uită la ea. Uşa era tot zăvorită, bara era la locul ei. îmi amintesc de Malcolm şi de camera lui îngrozitoare şi că am fugit de la el, îmi amintesc de Philiip Tyrer care dormea liniştit. Doctorul Babcatt mi-a dat să beau ceva şi apoi am mers sus.. Băutura! O, Dumnezeule! Am fost drogată! Dacă Babcatt poate să opereze liniştit după ce le dă bolnavilor băutura aceea, bineînţeles că s-a putut întâmpla ce s-a întâmplat, şi eu am fost absolut inconştientă, dar lucrul acesta nu-mî este de nici un folos acum! S-a întâmplat cu adevărat!

Dacă rămân şi însărcinată ?! Panica o copleşi din nou. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi aproape că îi veni să ţipe. încetează îşi şopti ea poruncitor, făcând un efort uriaş de a se autocontrola. încetează imediat, să nu mai aud un sunet! Eşti singură, nimeni nu te poate ajuta, nimeni, numai tu singură, trebuie să te gândeşti ! Ce ai de gând să faci ? Gândeşte-te! Respiră adînc deşi simţea împunsături în inimă şi încercă să-şi controleze mintea care începea s-o ia razna. Cine a fost bărbatul ? Bara este tot la locul ei, aşa că nu a putut veni pe uşă. Stai puţin, îmi amintesc foarte vag... Sau poate că a fost tot din visul de mai înainte... îmi amintesc că i-am deschis uşa lui Babcatt şi... şi ofiţerul acela de marină. Marlowe... pe urmă am pus din nou bara. Da, aşa este ! Cei puţin, aşa cred ! N-a vorbit franţuzeşte... ba da, dar prost, apoi au plecat şi eu am pus bara la loc, de asta sunt sigură. Dar de ce au bătut la uşă în toiul nopţii ? Căută din nou cu disperare în mintea ei dar nu reuşi să găsească nici un răspuns şi nici

nu era foarte sigură că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat ! Imaginile nopţii se estompau tot mai mult. Unele dintre ele. Concentrează-te !

Dacă n-a venit pe uşă, atunci a venit pe fereastră. Privi spre fereastră şi văzu că bara care o închidea era pe jos, lîngă zid, nu în rama ei. Aşadar, oricine ar fi fost, a intrat pe fereastră ! Dar cine ? Marlowe, Pallidar sau poate chiar bunul doctor, toţi mă cunosc. Cine ştia că am fost drogată ? Babcatt. Poate că le-o fi spus şi celorlalţi, dar, cu siguranţă, nici unul din ei nu putea fi atât de mizerabil, nici unul n-ar fi îndrăznit să se caţere din grădină, pentru că sigur că aş fi ţipat din răsputeri...

întreaga ei fiinţă gemea şi îi şoptea : Fii atentă l Tot viitorul tău depinde de cât ai să fii de grijulie şi înţeleaptă. Ai. grijă. Eşti chiar sigură că s-a întâmplat aşa ceva în timpul nopţii? Dar dacă ai visat ? Poate că... Acum n-am să mă mai gândesc la asta, dar numai un doctor ar putea să-mi spună cu certitudine şi acesta va trebui să fie Babcatt. Stai puţin, poate că ţi-ai rupt singură membrana aceea prin somn, în timpul coşmarului, căci a fost un coşmar - nu-i aşa ? S-a mai întâmplat şi altor fete. Da, dar acelea au rămas tot virgine, şi asta nu explică oricum lichidul acela... îţi aminteşti de sărmana Jeanette de la mănăstire, sărmana şi prostuţa Jeanette, care s-a îndrăgostit de unul dintre negustori şi i-a permis totul şi apoi ne-a povestit şi nouă amănuntele. N-a rămas însărcinată, dar a fost descoperită şi în ziua următoare a fost dată afară pentru totdeauna şi după aceea am aflat că s-a măritat cu măcelarul din sat, singurul bărbat care a mai vrut s-o ia de nevastă. Eu nu am permis nimic nimănui, dar şi mie o să mi se întâmple acelaşi lucru, nu ajută la nimic, un doctor ar putea să-mi spună cu siguranţă, dar nici asta nu mi-ar fi de nici un folos şi apoi gândul că Babcatt sau orice alt doctor să fie atât de intim cu mine, să-mi împărtăşească secretul... Cum aş putea să-i încredinţez un asemenea secret ? Dacă se află... Trebuie să ţin totul secret! Dar cum, cum am să pot şi ce o să fac după a-ceea ? La întrebarea asta am să răspund mai tirziu. Mai întîi să înţeleg cine a fost. Nu, mai întîi să te speli de murdăria lui şi după aceea o să gândeşti mai bine. Trebuie să gândeşti foarte clar.

îşi scoase scîrbită cămaşa de noapte şi o aruncă pe jos, apoi se spălă cu grijă şi în profunzime, încercând să-şi amintească toate procedeele contraceptive pe care le ştia şi pe care Jeanette le aplicase cu succes. Apoi îşi puse halatul şi îşi pieptănă părul, îşi curăţă dinţii cu praf de dinţi. Abia după aceea se privi în oglindă. îşi examina cu multă atenţie chipul. Nu se vedea nimic. Desfăcu halatul. Nici pe membre sau pe sini -doar sfîrcurile erau puţin mai roşii. Se uită din nou fix în o-glindă : Nu s-a schimbat nimic, nimic. Dar s-a schimbat totul!

Observă atunci că-i dispăruse şi cruciuliţa,, de aur, pe care o purta întotdeauna la gît, şi când era trează, şi când dormea. Căută metodic în pat, apoi sub pat şi de jur-împrejur. Nu rămăsese îngropată prin cearşeafuri, nici sub perne, nici între cuverturi. Ultima şansă - să fi rămas agăţată în dantela cearşafului de plapumă. O ridică de jos şi o examina cu atenţie. Nimic. Atunci văzu cele trei caractere japoneze, trasate cu cruzime pe albeaţa cearşafului, scrise cu sânge.

Soarele strălucea pe cruciuliţa de aur. Ori o ţinea de lănţişorul ei fin, privind-o fascinat.

- De ce ai luat-o ? întrebă Hiraga.

- Nu ştiu.

- A fost o greşeală că n-ai ucis femeia Si, ai făcut o greşeală.

- Karma.

Se aflau în siguranţă, la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Ori făcuse baie şi se bărbierise iar acum privea la Hiraga mijind din ochi şi îşi spunea : Tu nu eşti stăpânul meu - am să-ţi spun numai ce vreau eu să ştii, atât şi nimic mai mult. îi povestise despre moartea lui Shorin şi despre faptul că se căţărase pe fereastră şi intrase în cameră, că fata dormea adînc şi că nu s-a trezit, dar nimic altceva, decât că se ascunsese acolo foarte bine, că apoi îşi scasese hainele ninja căci ştia că va da ochii cu cineva şi îşi ascunsese sabia în ele, coborîse în grădină şi abia apucase să strângă câteva crengi ca să facă pe grădinarul când şi fusese zărit ; şi cum reuşise să scape, chiar după ce îl recunoscuse pe omul de pe drumul Tokaido. Dar despre fată nimic altceva. Cum aş putea spune cu vorbe ale muritorilor, cum aş putea povesti cuiva că, datorita ei, eu am devenit una cu zeii, că atunci

când am întins-o şi am văzut-o eram beat de dorinţa, când am pătruns-o am pătruns-o ca un Iubit şi nu ca un violator, nu ştiu de ce, dar aşa a fost, am intrat încet, cu grija şi atunci ea m-a cuprins cu braţele de umeri, s-a cutremurat toata şi m-a strâns, deşi nu s-a trezit nici o clipa, mă ţinea strâns de tot, iar eu mă ţineam, mă ţineam din răsputeri şi apoi m-am slobozit, de necrezut cât am putut. N-aş fi crezut niciodată că poate fi atât de minunat, ae pătimaş, de satisfăcâtor, de împlinit Celelalte nu valorează nimic în comparaţie cu ea. M-a făcut să ating stelele, dar nu de aceea am lăsat-o în viaţă. M-am gândit foarte mult s-o ucid. Şi apoi să mă sinucid acolo, în camera ei. Dar ar fi fost un gest egoist, să mor în culmea fericirii, atât de mulţumit. O, dar cum aş fi dorit să mor. Insă moartea mea trebuie să fie dăruită pentru sonno-joi. Numai pentru asta. Nu pentru mine.

- A fost o greşeală că n-ai ucis-o, spuse din nou Hiraga, intrerupând şirul gândurilor lui Ori. Shorin avea dreptate, dacă ai fi ucis-o ai fi dus la îndeplinire planul nostru mai bine decât oricum altfel.

- Da.

- Atunci de ce ?

Am lăsat-o în viaţă pentru zei, dacă există zei, ar fi putut spune Ori, dar nu spuse. Zeii m-au avut în stăpânirea lor şi m-au pus să fac ceea ce am făcut şi eu le mulţumesc. Acum sunt un om împlinit. Cunosc viaţa, tot ce mai trebuie să cunosc este moartea. Eu am fost primul ei bărbat şi mă va ţine minte toată viaţa, chiar dacă dormea. Când se va trezi va vedea scrisul meu trasat cu sângele meu şi va şti ! Vreau ca ea să trăiască întotdeauna. Eu voi muri în curând. Karma. Ori puse cruciuliţa într-unui din buzunarele secrete de pe mâneca chimo-noului său şi mai bău puţin ceai verde, înviorător, căci se simţea deosebit de satisfăcut şi viu.

- Ziceai că aţi făcut o incursiune ?

- Da, Avem de gând să dăm foc Legaţiei Britanice din Yedo.

- Bine. Să fie cât mai curând.

- O să fie. Sonno-joi !

La Yokohama, Sir William spuse supărat :

- Mai spune-le încă o. dată pentru ultima dată, pentru numele lui Dumnezeu, că Guvernul Majestăţii Sale cere o reparaţie imediata de o sută de mii de lire sterline în aur pentru acest atac neprovocat şi pentru asasinarea unui supus britanic. Pentru Dumnezeu, este interzis să fie omorîţi englezii - kinjiru! Şi vrem să ne fie predaţi ucigaşii din Satsuma în trei zile, căci altfel vom porni la acţiune.

Stătea în camera mică şi înghesuită de audienţe de la Legaţia Britanică din Yokohama, de cealaltă parte a golfului, flancat de miniştrii prusac, francez şi rus, de ambii amirali —; cel britanic şi cel francez şi de general, cu toţii la fel de exasperaţi ca şi el. În faţa lor, aşezaţi ceremonios pe scaune, se aflau doi reprezentanţi locali ai administraţiei Bakufu, samuraiul Şef al Gărzii din colonie şi guvernatorul Kanagawei, în a cărei jurisdicţie se afla Yokohama. Purtau pantaloni largi şi chi-monouri, iar peste acestea o manta cu umeri largi, ca două aripi, legată la brâu, şi cele două săbii. Era clar că nu sunt în apele lor şi în adîncul sufletului erau furioşi. In zorii zilei, soldaţi înarmaţi au apărut în uşa Casei Vămilor, atât la Yokohama, cât şi la Kanagawa, lovind cu patul armelor în uşă cu o furie nemaiîntâlnită şi-i convocaseră pe cei mai înalţi reprezentanţi oficiali şi pe guvernator la o întâlnire .imediată, la ora prânzului, grabă, de asemenea, nemaiîntâlnită.

Intre cele două delegaţii şedeau interpreţii, aşezaţi pe perne. Japonezul şedea în genunchi, celălalt, un elveţian pe nume Johann Favrod, şedea cu picioarele încrucişate sub el. Limba lor comună era olandeza. întâlnirea dura deja de două ore - din engleză se traducea în olandeză, apoi din olandeză în japoneză şi apoi invers. Toate întrebările lui Sir William erau înţelese greşit, ocolite sau trebuiau repetate de câteva ori, se cereau amânări sub cele mai felurite pretexte : „pentru a se consulta cu autorităţile superioare, ca să instituie examinarea şi cercetarea cazului" ; „O, da, în japoneză examinare este cu totul altceva decât cercetare. Excelenţa sa, guvernatorul de Kanagawa ne explică în amănunţime că..." ; „O, excelenţa sa, guvernatorul de Kanagawa vrea să vă explice în mod detaliat că el nu are competenţă juridică asupra provinciei Satsuma care este un regat separat..." ; O, dar excelenţa sa, guvernatorul de

Kanagawa a înţeles că acuzaţii aveau pistoalele în mîini şi acuzaţii sunt vinovaţi pentru că nu au respectat obiceiurile străvechi japoneze..." ; „Câţi străini spuneţi că erau în grupul acela care ar fi trebuit să îngenuncheze şi... dar obiceiurile noastre..." Expuneri anoste ale guvernatorului japonez, trans puse anevoie de interpret într-o olandeză departe de a fi fluentă şi le traduse apoi în engleză.

- Spune exact aşa cum am zis eu, Johann.

- Aşa fac, domnule, de fiecare dată, dar sunt sigur că tâmpitul ăsta nu traduce exact, nici ceea ce spuneţi dumneavoastră, nici ce spun japonezii.

- Ştim, la naiba, sigur că ştim asta, când a fost altfel ? Te rog, continuă.

Johann traduse foarte exact cuvintele englezeşti. Interpretul japonez roşi, ceru să i se explice ce înseamnă cuvîntul imediat şi realiză apoi o traducere politicoasă, cuviincioasă şi aproximativă, sperând că va fi acceptată. Dar chiar şi aşa guvernatorul pufni în barbă la auzul durităţilor. Tăcerea deveni mai apăsătoare. Degetele lui începură să bată darabana pe mînerul săbiei, apoi rosti scurt trei sau patru cuvinte. Traducerea fu foarte lungă. Johann spuse împăciuitor:

- Lăsând la o parte toate fleacurile, guvernatorul spune că va transmite „rugămintea" dumneavoastră autorităţilor potrivite la timpul potrivit.

Sir William roşi vizibil, amiralii şi generalul şi mai tare.

- „Rugăminte ?" Spune-i ticălosului exact : nu este nici o rugăminte, este o cerere, o revendicare ! Şi mai spune-i că pretindem o audienţă IMEDIATA la shogunul din Yedo în răstimp de trei zile ! Trei zile, pentru numele lui Dumnezeu ! Şi mă duc acolo cu navele de război.

- Bravo, spuse contele Sergheiev.

Johann îşi dădea seama de pericol, şi tălmăci cuvintele cu o fidelitate atenuată. Interpretul japonez rămase cu gura căscată apoi se porni să turuie în olandeză precipitat. Johann răspunse avalanşei de cuvinte cu două vorbe care dădură naştere unei tăceri bruşte, înspăimântate.

- Nanva ? Ce înseamnă asta ? Ce-a spus ? întrebă fioros guvernatorul care înţelesese perfect ostilitatea şi nu şi-o ascundea nici pe a lui.

Imediat interpretul îi oferi o versiune mai blinda, dar chiar Şi aşa guvernatorul explodă într-un paroxism de ameninţări şi cereri pe care interpretul le transpunea în cuvintele pe care credea că străinii ar fi dorit să le audă, apoi asculta din nou Şi traducea din nou.

- Ce spune, Johann ? Sir William trebui să ridice vocea deasupra zarvei, căci interpretul le răspundea guvernatorului

şi oficialilor Bakufu, care tipou unul lo altul şi la interpret. Ce dracu' shogun ?

Johann era foarte fericit acum - ştia că întrevederea urma să se încheie peste câteva momente şi se va putea întoarce laBarul Lung ca să mănînce şi să-şi bea şnapsul.

- Nu ştiu nimic, cu excepţia faptului că guvernatorul repetă că tot ce poate face este să transmită rugămintea dumneavoastră etc, etc, la momentul potrivit, etc, etc. Dar nu există nici o posibilitate ca shogunul să vă facă onoarea etc, etc. Pentru că este împotriva obiceiurilor lor etc, etc...

Sir William izbi cu pumnul în masă. In tăcerea care se lăsă arătă cu măna spre guvernator, apoi spre sine :

- Watashi... eu..., apoi arătă cu măna prin fereastră, spre Yedo. Watashi merge la Yedo ! Ridică apoi trei degete : TREI ZILE cu o navă de război !

Se ridică şi ieşi din cameră ca o furtună. Ceilalţi îl urmară. Traversă holul şi pătrunse in biroul lui, se îndreptă spre bufetul cu geamuri şi îşi turnă puţin whisky.

- Mai doreşte cineva ? întrebă el când ceilalţi îl înconjurară, turnă automat scatch pentru amirali, pentru general şi pentru prusac, vin roşu pentru Seratard şi o porţie zdravănă de vodcă pentru contele Sergheiev. Cred că am respectat planul. Imi pare rău că a durat cam mult, spuse el.

- Mi-a fost teamă să nu ţi se rupă un vas de sânge, spuse Sergheiev, golindu-şi paharul şi turnîndu-şi altul.

- Ei, trebuia să închei întrevederea oarecum dramatic.

- Aşadar, peste trei zile la Yedo ?

- Da, dragă conte. Domnule amiral, pregăteşte flota să ridice ancora în zori, pregăteşte vasele de luptă în mod vizibil, curăţă punţile, lustruieşte tunurile, fă instrucţie cu toată flota şi ordonă-le să fie gata de luptă în orice clipă. Generale, cinci sute de soldaţi vor fi de ajuns ca escortă de onoare. Monsieur, nava amiral franceză va binevoi să ni se alăture ?

- Bineînţeles, răspunse Seratard. Vă voi însoţi, se-nţelege, dar aş sugera ca sediul să fie stabilit la Legaţia Franceză şi să fim îmbrăcaţi în uniformă de gală.

- Nici un fel de uniforme de gală, este vorba de o misiune de pedeapsă, nu de prezentarea scrisorilor de acreditare. Asta va fi mai tîrziu. Nu sunt de acord nici cu locul de întâlnire; a fost ucis un conaţional de-al nostru şi, cum să spun, factorul decisiv este totuşi flota noastră.

- Evident că este decisivă în apele acestea şi în momentul de faţă, chicoti Von Heimrich. Păcat că nu am o duzină de regimente de cavalerie prusacă, căci am putea tăia în felii toată Japonia dintr-o suflare, terminînd cu prostia lor enervantă şi lipsa de maniere care ne iroseşte atâta timp.

- Numai o duzină ? întrebă Seratard.

- Ar fi suficient, Herr Seratard, pentru toată Japonia -. trupele noastre sunt cele mai bune din Europa - bineînţeles, după cele ale Majestăţii Sale, adăugă el politicos. Din fericire, Prusia îşi poate permite să disloce douăzeci, poate chiar şi treizeci de regimente pentru acest mic sector şi să mai aibă încă suficiente trupe pentru a face faţă oricărei probleme pe care am putea s-o avem, mai ales în Europa.

- Da, ei bine... interveni Sir William, văzînd că Seratard roşeşte. Plec spre Kanagawa să rezolv nişte treburi. Domnule amiral, domnule general, poate mai stăm puţin de vorbă când mă întorc. Am să vin eu la bord. O, domnule Seratard, ce spuneţi de Mademoiselle Angelique ? Aţi fi de acord s-o escortez la întoarcere ?

Fata ieşi din cameră abia după-amiaza tîrziu, porni pe coridor, apoi în jos, pe scări, spre holul principal de la intrare. Purta acum din

nou rochia cu crinolină din ziua de dinainte, era din nou elegantă, mai eterică ca oricând, îşi aranjase părul şi îşi creionase ochii. Se simţea în jurul ei un parfum suav şi se auzea foşnet de jupoane. Santinelele de la intrarea principală o salutară şi murmurară stânjeniţi cuvinte de bun venit, buimăciţi de frumuseţea ei. Un servitor chinez se holbă la ea şi dispăru apoi imediat. Uşa se deschise înainte ca ea să apuce să pună măna pe clanţă, Babcatt ieşi şi se opri în faţa ei.

- O, bună ziua, domnişoară Angelique, pe cuvîntul meu, sunteţi atât de frumoasă ! spuse el aproape bîlbîindu-se.

- Vă mulţumesc, domnule doctor - avea un zîmbet blind şi o voce caldă. Voiam să vă întreb.., Putem sta un moment de vorbă ?

- Bineînţeles, poftiţi înăuntru. Simţiţi-vă ca acasă. Babcatt închise uşa infirmeriei, o invită pe cel mai bun scaun şi se aşeză şi el în spatele biroului, tulburat de frumuseţea ei strălucitoare şi coafura înaltă care îi punea în valoare linia perfectă a gîtului. Doctorul avea ochii roşii şi era foarte obosit. Dar asta este viaţa mea, işi zise el, bucuros că poate s-o privească.

- Băutura aceea pe care mi-aţi dat-o seara trecută, era un fel de drog ?

- Da, este un fel de drog. Am făcut-o ceva mai tare; pentru că eraţi foarte, foarte tulburată.

- Mi s-au învălmăşit toate în minte, Tokaido, apoi venirea aici şi vederea lui Malcolm. Deci spuneţi că băutura era foarte puternică ?

- Da, dar nu este periculoasă, nu aveţi de ce să vă temeţi. Somnul este cel mai bun medicament, somnul adînc, şi, pe Zeus, aţi dormit foarte bine, este aproape ora patru. Cum vă simţiţi ?

- încă puţin obosită, mulţumesc, zîmbi din nou. Cum se mai simte domnul Struan ?

- Nu este nici o schimbare. Tocmai mă pregăteam să mă duc să-l văd, dacă doriţi, puteţi veni şi dumneavoastră. Se poate spune că e bine. O. apropo, l-au prins pe individul a-cela.

- Care individ ?

- Cel despre care v-am vorbit eu noaptea trecută, intrusul.

- Nu-mi amintesc nimic din toiul nopţii.

Babcatt îi spuse ce se întâmplase la uşa ei şi jn grădină, cum unul dintre ticăloşi fusese împuşcat, iar celălalt fusese zărit în dimineaţa aceea, dar reuşise să scape şi Angelique avu nevoie de toată puterea ei de stăpânire ca să rămână calmă şi zîmbitoare şi să nu urle din răsputeri ceea ce gândea ! Tu, fiu al lui Satan, cu licoarea ta şi incompetenţa ta blestemată. Doi indivizi ? Celălalt era cu siguranţă la mine în cameră când ai venit acolo şi n-ai fost în stare să-l găseşti şi să mă salvezi, tu şi celălalt idiot, Marlowe, care este la fel de vinovat. Sfîntă Fecioară, dă-mi putere, ajută-mă. Sfîntă Fecioară, ajută-mă să mă răzbun pe amăndoi. Şi pe el, Indiferent cine este Maică Preacurată, răzbună-mă. Dar de ce să-mi fi furat cruciuliţa, din moment ce nu s-a atins de nici una din celelalte bijuterii ale mele şi ce semnificaţie au semnele pe care le-a lăsat ? Şi de ce le-a trasat cu sânge, cu sângele lui ? Angelique văzu că doctorul o privea fix.

- Oui ?

- Spuneam daca n-aţi vrea să-l vedeţi pe domnul Struan acum ?

O. da, chiar vă rog, fata se ridica, stăpână pe sine de asta dată. O, mi-e teama că am vărsat cana cu apă pe cearşafuri - aţi vrea să-i spuneţi servitoarei să le strângă ?

- Aici nu avem servitoare, rîse Babcatt. Este împotriva regulilor japoneze. Avem numai servitori chinezi. Nu vă faceţi ariji, chiar din momentul în care aţi ieşit din camera au şi început să facă curăţenie... - Babcatt se întrerupse, căci fata pălise. Ce s-a întâmplat ?

Pentru o clipa, Angelique alerga cu gândul înapoi, în camera, amintindu-şi cum frecase şi spălase totul, îngrozita că petele nu ieşeau. Dar până la urma ieşiseră şi îşi aminti că verificase şi controlase totul de mai multe ori, aşa că secretul ei rămăsese neatins - nu lăsase nici o urma, nici de sânge, nici de secreţie, secretul ei era la adăpost pentru totdeauna, atâta timp cât va fi suficient de puternica şi va duce la îndeplinire planul pe care îl elaborase. Trebuie să fie înţeleaptă, trebuie neapărat. Babcatt fu şocat de paloarea chipului ei şi de gesturile febrile cu care degetele ei strângeau spasmodic materialul fustei. Se apropie în graba de ea şi o cuprinse pe după umeri.

- Nu mai fiţi neliniştita, acum totul e bine, sunteţi în siguranţa, zău aşa.

- Da, vă rog să mă scuzaţi, murmura ea înspăimântată, cu capul ascuns la pieptul lui şi izbucni în plîns. Mi-am amintit...' de... de sărmanul Conterbury,

Angelique se privea parcă din afară, lăsându-l pe doctor s-o măngiie, sigură că planul ei era unica scăpare, unicul plan înţelept : nu s-a întâmplat nimic. Nimic, nimic, nimic. Ai să crezi aşa până la următorul ciclu. Şi atunci, dacă vine, ai să crezi aşa pentru totdeauna. Şi dacă nu vine ? Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.

Luni, 17 septembrie

- Gai-jinii sunt nişte viermi fără maniere, spuse Nori Anjo clocotind de furie - Nori Anjo era şeful rou-ului, Cansilluiui celor Cinci Bătrâni, un bărbat bondoc, cu faţa rotundă şi veşminte scumpe. Au respins scuzele noastre politicoase cu care

ar fi trebuit să se încheie incidentul de pe Tokaido şi acum, cu obrăznicie, cer în mod oficial audienţă la shogun - scrisoarea este oribilă, cuvintele insolente, uitaţi aici, citiţi singur, tocmai a sosit.

Cu o nerăbdare abia disimulată, întinse sulul adversarului său mult mai tânăr, Toranaga Yoshi, care şedea în faţa lui. Erau singuri într-una din încăperile de audienţă în corpul central al castelului Yedo şi porunciseră tuturor paznicilor să plece. O măsuţă joasă, de lac roşu se afla între cei doi bărbaţi. Pe ea era aşezată o tavă neagră de ceai, cu ceşti de ceai şi un ceainic dintr-un porţelan fin ca o coajă de ou.

- Ce spun gai-jinii nu are importanţă. Yoshi luă sulul, dar nu-l citi. Spre deosebire de Anjo, veşmintele lui erau simple şi purta săbii de luptă, nu de ceremonie. Trebuie să-i silim cumva să facă ceea ce dorim noi. Yoshi era daimyo al provinciei Hisamatsu, o feudă mică, dar importantă din apropiere şi descendent direct al primului shogun Toranaga ; la „sugestia" recentă a împăratului şi în pofida opoziţiei înverşunate a. lui Anjo, tocmai fusese numit Tutore al Moştenitorului - băiatul shogun şi desemnat să ocupe postul vacant din Consiliul celor Cinci, un nobil înalt, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, cu mîini fine şi degete lungi Indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să-l vadă pe shogun, spuse el, căci ar însemna confirmarea legalităţii

Tratatelor care nu sint încă, de fapt, ratificate. O să le refuzăm cererea insolentă.

- Sunt de acord că este insolentă, totuşi trebuie să facem ceva şi să hotărîm şi in privinţa acelui cîine ticălos din Satsuma. Sanjiro.

Amăndoi erau foarte iritaţi de această problemă cu gai-jinii care le tulburase wa-ul. armonia interioară, de două zile. Amăndoi doreau să încheie cit mai curând această întâlnire -Yoshi se grăbea să se întoarcă în apartamentul lui de dedesubt, unde îl aştepta Koiko, iar Anjo la o întâlnire secretă cu un doctor. Afară era soare şi o atmosferă plăcută, se simţea mirosul de mare şi de pămănt reavăn pe care îl aducea printre şipcile obloanelor închise o briză uşoară, incă nu se simţea ameninţarea iernii. Dar iarna o să vină, se gândea Anjo, căruia durerea din măruntaie îi abătea atenţia de la discuţie. Urăsc iarna, anotimpul morţii, anotimpul tristeţii, cu cerul trist, marea tristă, pământul trist şi urât, şi îngheţat, copacii goi şi frigul care îţi chinuieşte încheieturile, aducându-ţi aminte cât eşti de bătrân Era un bărbat cărunt în vârstă de patruzeci şi şase de ani, daimyo de Mikawa şi fusese principalul pilon al puterii rou, de când dictatorul tairo li fusese asasinai cu doi ani înainte. In timp ce tu, mucosule, se gindea el morocănos, nu eşti numit decât de două luni în Consiliu şi de patru săptămăni Tutore - două numiri politice periculoase, făcute în pofida protestelor noastre. Ar fi timpul să ţi se mai reteze aripile.

- Bineînţeles că noi toţi apreciem sfatul tău, adăugă el cu o voce mieroasă fără să creadă ceea ce spune, cum de altfel nici interlocutorul lui nu credea. De două zile, gai-jinii îşi pregătesc flota pentru luptă, trupele lor fac instrucţie zilnic şi mîine soseşte conducătorul lor. Ce soluţie ai ?

- Aceeaşi ca şi ieri, cu sau fără sulul lor oficial : le trimitem incă o scrisoare de scuze pentru ,.regretabila întâmplare" înfăşurată într-un sarcasm pe care nu vor fi niciodată în stare să-l sesizeze, din partea unei persoane oficiale pe care nu o vor cunoaşte niciodată şi potrivită în aşa fel să sosească înainte ca şeful gai-jin să plece din Yokohama şi rugându-l să ne mai acorde un răgaz pentru „cercetări". Dacă asta nu-l satisface şi dacă el sau ei vin la Yedo, n-au decât. Trimitem un funcţionar umil, ca de obicei, care nu ne poate obliga pe noi cu

nimic, il trimitem aşadar la Legaţia lor ca să poarte tratative şi in felul acesta le dăm puţină supă, dar nici o bucăţică de peşte. Şi amănăm, şi amănăm...

- între timp însă ar fi cazul să ne exercităm dreptul ereditar al shogunatului şi să-i poruncim lui Sanjiro să ni-i predea pe ucigaşi imediat pentru a fi pedepsiţi, să plătească despăgubirea imediat prin intermediul nostru şi să-i instituim imediat arest la domiciliu. Să-i poruncim ! spuse Anjo mănios. Nu ai experienţă in chestiunile înalte al shogunatului.

Stăpânindu-şi furia şi dorind foarte mult să-l trimită pe Anjo imediat la pensie pentru prostia şi lipsa lui de maniere, Yoshi spuse :

- Dacă ii vom porunci aşa ceva lui Sanjiro, nu ne va da ascultare, şi atunci vom fi siliţi să pornim război împotriva lui. Iar Satsuma este prea puternică şi are prea mulţi aliaţi. Nu am mai avut războaie de două sute cincizeci de ani. Nu suntem pregătiţi de război. Războiul este...

Se făcu dintr-o dată tăcere. O tăcere stranie. Fără să vrea, amăndoi bărbaţii puseră măna pe săbii. Ceştile de ceai şi ceainicul porniră să zăngăne. Pămăntul începu să se scuture, tot turnul se clătină, o dată, şi încă o dată. Cutremurul dură treizeci de secunde. Apoi se termină la fel de brusc cum ince-

puse. Cei doi bărbaţi aşteptau impasibili, cu ochii la ceştile de ceai. Nu urmă nici o replică. Nici o replică.

Aşteptarea se instalase în tot castelul Yedo. Toate vieţuitoarele erau în aşteptare. Nimic.

Yoshi sorbi puţin ceai, apoi aşeză meticulos ceaşca din nou în centrul farfurioarei. Anjo îl invidia pentru puterea lui de a se controla. înlăuntrul său, Yoshi era foarte tulburat şi îşi zicea - astăzi zeii mi-au zîmbit, dar ce va fi data viitoare, sau mai încolo - în orice clipă, sau peste o luminare de timp, în după-amiaza aceasta, sau la noapte sau mîine dimineaţă ? Karma ! Astăzi am scăpat, dar foarte curând va fi alt cutremur, unul mai cumplit, ucigaş, aşa cum a fost acum şapte ani, când era cât pe-aci să mor şi numai la Yedo au pierit o sută de mii de oameni în timpul cutremurului şi al incendiilor care urmează întotdeauna după el, ca să nu mai punem la socoteală miile

de oameni luaţi de talazurile mării şi înecaţi de valul uriaş tsunami care se ridicase în acea noapte din ocean şi măturase de pe faţa pământului atîţia oameni, printre care şi pe Yuriko, pe atunci iubirea vieţii mele. Işi porunci să-şi domine frica.

- Războiul este cât se poate de nepotrivit în acest moment. Satsuma este foarte puternică, iar armatele din Tosa şi Choshu o să se alieze pe faţă cu ei, nu suntem destul de puternici ca să-i zdrobim singuri.

Tosa şi Choshu erau feude aflate departe de Yedo, amăn-două duşmani tradiţionali ai sogunatului.

- Cei mai importanţi daimyo vor veni sub steagul nostru, dacă vor fi chemaţi, iar restul îi vor urma pe aceştia, spuse Anjo, încercând să ascundă efortul pe care îl făcea ca să-şi desprindă măna de pe minerul săbiei, căci era încă înspăimăntat.

Yoshi era perspicace şi bine pregătit, sesiză teama lui Anjo, şi şi-o notă în minte, bucuros de ceea ce văzuse la adversarul lui.

- Nu, nu vor veni, spuse el, cel puţin deocamdată. Vor întîrzia, vor trage de timp, ne vor amăna şi nu ne vor ajuta niciodată efectiv să zdrobim Satsuma. N-au curaj.

- Dacă nu acum, atunci când ? furia lui Anjo se risipise, alungată de teama pe care i-o produceau cutremurele. Trăise un cutremur cumplit pe vremea când era copil - tatăl devenise o torţă vie, mama şi cei doi fraţi se prefăcuseră în scrum în faţa ochilor lui. De atunci, la cea mai mică clătinare a pământului, retrăia ziua aceea, în toată oroarea ei şi simţea din nou în nări mirosul de carne arsă şi îi răsunau în urechi ţipetele lor înfricoşate. Oricum, trebuie să-l potolim pe dinele ăsta mai devreme sau mai tîrziu. De ce să n-o facem acum ?

- Pentru că trebuie să aşteptăm pină vom fi mai bine înarmaţi. Ei — adică Satsuma, Tosa şi Choshu — au arme moderne, tunuri şi puşti, dar nu ştim câte. Şi câteva vase cu aburi.

- Vîndute lor de gai-jini împotriva dorinţelor shogunatului.

- Cumpărate de ei din cauza slăbiciunii noastre.

- Nu sunt eu răspunzător de asta ! se înroşi la faţă Anjo.

- Nici eu ! degetele lui Yoshi se strânseră pe minerul săbiei. Aceste feude sunt mai bine înarmate decât noi - indiferent din ce

motive. îmi pare foarte rău, trebuie să aşteptăm, fructul Satsuma nu este încă destul de putred ca să riscăm să începem un război pe care nu-l putem cîştiga singuri. Suntem izolaţi, iar Sanjiro nu este, vocea lui deveni mai categorică. Dar sunt de acord că va trebui să-l învăţăm minte cât de curând.

- Mîine voi cere Consiliului să emită un ordin de război.

- Pentru binele shogunatului, al tău şi al întregului clan Toranaga, sper că ceilalţi mă vor asculta pe mine.

- Vom vedea mîine - capul lui Sanjiro trebuie pus într-o ţeapă şi expus ca exemplu pentru toţi trădătorii.

- Sunt de acord că Sanjiro trebuie să fi ordonat masacrul de pe Tokaido numai ca să ne creeze nouă necazuri, spuse Yoshi. Asta o să-i scoată din minţi de furie pe gai-jini. Singura noastră soluţie este amănarea. Misiunea trimisă de noi în Europa trebuie să se întoarcă dintr-o zi în alta şi atunci necazurile noastre vor lua sfîrşit.

Cu nouă luni in urmă, în ianuarie, shogunatul trimisese prima delegaţie oficială din Japonia la bordul unui vas cu aburi în America şi în Europa cu ordinul secret de a renegocia Tratatele - rou le Considera „proiecte de înţelegeri neautorizate," - cu guvernele englez, francez şi american şi de-a anula sau amăna orice alta deschidere de noi porturi. Ordinele lor erau clare. In momentul de faţă, Tratatele ar trebui să fie a-nulate. Anjo spuse ameninţător :

- Aşadar, dacă nu putem porni război, eşti totuşi de acord că Sanjiro trebuie înlăturat ?

Bărbatul cel tinăr era mult prea precout ca să-şi dea acordul făţiş şi se întreba oare ce avea de gând Anjo, sau ce plănuise deja. Işi aşeză sabia mai comod şi se prefăcu a reflecta la această problemă, constatând încă o dată că noua funcţie ii plăcea foarte mult. iată-mă, aşadar, din nou în centrul puterii. O, da, Sanjiro m-a ajutat să ajung aici, dar asta numai pentru a-şi atinge scopul lui murdar - acela de a mă distruge făcându-mă răspunzător în mod public de toate necazurile pe care ni le-au provocat blestemaţii aceştia de gai-jini, trans-formăndu-mă astfel într-o ţintă de cea mai mare importanţă pentru blestemaţii de shishi - toate astea pentru a uzurpa drepturile noastre ereditare, pentru a ne lua averile şi shogu-natul. Nu contează,

eu ştiu ce pune la cale el şi dinele lui, Katsumata, care sunt adevăratele lui intenţii în privinţa noastră, intenţiile lui şi ale aliaţilor lui, din Tosa şi Choshu. N-o să-i meargă, jur pe strămoşii mei.

- Cum ai vrea să-l înlături pe Sanjiro ?

Chipul lui Anjo se întunecă, căci îşi aminti de cearta violentă pe care o avusese cu acesta cu numai câteva zile în urmă.

- iţi repet, spusese Sanjiro, ascultă de sugestiile împăratului : convoacă imediat o adunare a tuturor daimyo, cere-le cu umilinţă să formeze un Consiliu pentru a sfătui, a reforma şi a conduce shogunatul, rupe tratatele acelea infame şi ilegale cu gai-jinii, porunceşte să se închidă toate porturile pentru gai-jini, iar dacă refuză, alungă-i imediat !

- Iţi amintesc din nou, numai shogunatul are dreptul să se ocupe de politica externă, de orice fel de politică, nu împăratul şi nici tu ! Ştim amăndoi că l-am decepţionat, îi spusese Anjo, urându-l de moarte pentru ascendenţa lui, pentru armatele lui, pentru bogăţiile şi pentru sănătatea lui atât de evidentă. Sugestiile sunt ridicole şi irealizabile. Am menţinut pacea timp de două sute şi...

- Da, întru îmbogăţirea lui Toranaga. Dacă refuzi să-l asculţi pe stăpânul nostru suprem, pe împărat, atunci dă-ţi demisia sau fă-ţi seppufcu. Ai ales un copil ca să fie shogun, trădătorul acela de tairo li a semnat „tratatele" din cauza administraţiei Bakufu, gai-jinii sunt aici şi pentru asta-i răspunzător Toranaga !

Anjo se învineţise de furie, exasperat de răutatea şi de şicanele care durau-de mai multe luni şi şi-ar fi scos imediat sabia din teacă dacă Sanjiro nu ar fi fost protejat de mandatul imperial.

- Dacă tairo li n-ar fi negociat şi n-ar fi semnat tratatele, gai-jinii ar fi bombardat toată ţara şi acum am fi umiliţi precum China !

- Supuşi ? Ce prostie !

- Ai uitat că Palatul de Vară de la Pekin a fost incendiat şi jefuit, Sanjiro-donno ? Acum China este practic dezmembrată şi guvernarea nu mai este în mîinile chinezilor. Ai uitat că le-au cedat englezilor, cel mai mare duşman al lor, una din insulele lor, Hong Kong, acum douăzeci de ani şi acum insula aceea a devenit un bastion invincibil ? Tlentsin, Shanghai, Swatow sunt acum dominate de gai-jini şi au

devenit porturi permanente, de sine stătătoare, cuprinse în tratat. Ce zici dacă ne iau şi nouă o insulă tot aşa ?

- O să-i împiedicăm, noi nu suntem chinezi.

- Cum ? îmi pare rău că eşti orb şi surd şi cu capul in nori. Acum un an, în momentul în care s-a terminat ultimul război cu China, dacă i-am fi provocat ar fi trimis toate flotele şi armatele acelea împotriva noastră şi ne-ar fi zdrobit exact la fel. Numai înţelepciunea administraţiei Bakufu i-a oprit. Nu ne-am fi putut opune acelor armii uriaşe, nici tunurilor şi nici armelor lor.

- Sunt de acord că shogunatul este răspunzător pentru faptul că eram nepregătiţi, era obligaţia lui Toranaga. Ar fi trebuit să avem tunuri moderne şi vase de război încă de acum câţiva ani, ştiam de existenţa lor de atîţia ani de zile. Oare nu ne-au avertizat olandezii de zeci de ori despre invenţiile lor, dar ne-am băgat capetele în oala de noapte ca să nu auzim şi să nu vedem nimic ! L-aţi trădat pe împărat. Aţi fi putut ceda cel mult un port, Deshima, dar de ce a trebuit să oferiţi Yoko-hama, Hirodate, Nagasaki, Kanagawa ticălosului de american Townsend Harris şi să le permiteţi accesul în Yedo pentru legaţiile lor neobrăzate ! Dă-ţi demisia şi lasă-i pe alţii mai pricepuţi să salveze Ţara Zeilor...

Amintindu-şi de această ceartă violentă, Anjo începu să transpire, mai ales că îşi dădea seama că în multe privinţe avea dreptate. Scoase o batistă de hîrtie din mâneca largă şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi de pe creştetul ras şi îi aruncă o privire lui Yoshi, gelos pe înfăţişarea lui, pe comportamentul lui sigur de sine, dar cel mai mult pe tinereţea şi pe virilitatea lui devenită deja legendară. Nu e mult de cind era aşa de uşor să fii mulţumit, normal să fii potent, îşi zise dintr-odată nefericit, dar acum, cu durerea asta continuă. în burtă... Nu e mult de când putea să-şi stîrnească bărbăţia foarte uşor şi s-o simtă tare - iar acum nu mai era în stare

nici chiar cu o persoană pe care o dorea foarte mult, nici cu cele mai sofisticate tehnici, alifii sau medicamente.

- Sanjiro poate îşi închipuie că nu putem ajunge pânăla el, dar se înşală, spuse el în cele din urmă. Pune-ţi şi tu

mintea la contribuţie, Yoshi-donno, tânărul dar atât de înţeleptul nostru consilier, cum să-l înlăturăm, altfel s-ar putea ca tocmai capul tău să ajungă într-o ţeapă nu peste prea mult timp.

Yoshi hotărî să nu ia cele spuse ca o ofensă şi zise :

- Ce propun ceilalţi Bătrâni ?

- Vor vota aşa cum le voi spune eu, rise viclean Anjo.'

- Dacă nu mi-ai fi rudă, ţi-aş sugera să demisionezi sau să-ţi faci seppuku.

- Ce păcat că nu eşti ilustru! tău tiz ca să poţi da cu adevărat ordine, nu-i aşa ? Anjo se ridică anevoie. Am să le trimit acum răspuns, să mai amăne. Mîine vom vota în chestiunea cu Sanjiro, pentru a-l reduce la tăcere... - Se întoarse furios spre paznicul care deschisese brusc uşa. Yoshi îşi şi trăsese sabia afară din teacă. Am poruncit...

Paznicul înspăimăntat murmură umil :

- Imi cer iertare, Anjo-sama...

Furia lui Anjo dispăru ca prin farmec când un tânăr dădu înlături paznicul şi pătrunse vijelios în încăpere, urmat îndeaproape de o fată, care avea doar un metru jumătate înălţime. Amăndoi erau îmbrăcaţi cu multă îngrijire şi fierbeau de furie, in urma lor veneau patru samurai înarmaţi, apoi o matroana şi o doamnă de onoare. Imediat, atât Anjo cât şi Yoshi înge-nunchează şi îşi puseră frunţile pe tatami. Suita făcu o plecăciune de răspuns. Tânărul, shogunul Nobusada, nu se înclină. Nici fata, prinţesa imperială Yazu, soţia lui. Erau amăndoi de aceeaşi vârstă — şaisprezece ani.

- Cutremurul acesta mi-a spart vaza favorită, spuse tânărul emoţionat, ignorându-l într-adins pe Yoshi. Vaza mea favorită ! făcu semn să se închidă uşile, garda lui rămase înăuntru, la fel ca şi femeile din suita soţiei lui. Vreau să vă spun că mi-a venit o idee minunată.

- Imi pare nespus de rău pentru vază, sire, spuse Anjo pe un ton blînd. Aţi avut o idee ?

- Noi... eu am hotărât, noi, eu şi soţia mea, noi am ho-tărât să mergem la Kyoto să-l vedem pe împărat şi să-l întrebam ce să facem cu gai-jinii, cum să-i dăm afară ! tânărul

privi radiind de bucurie la soţia sa şi aceasta dădu din cap fericită. Vom merge luna viitoare - va fi o vizită de stat !

Anjo şi Yoshi simţiră amindoi cum le explodează creierii, amăndoi ar fi vrut să se repeadă şi să-l strângă de gît pe mucosul ăla pentru nechibzuinţa lui. Dar se stăpâniră amindoi perfect, căci erau amăndoi obişnuiţi cu prostia şi. îngîmfarea lui stupidă şi, pentru a mia oară, blestemară in gând ziua când se propusese această căsătorie şi când fusese împlinită.

- Este o idee interesantă, spuse Anjo precaut, cercetând-o cu privirea pe fată şi observînd că aceasta era concentrată asupra lui şi că, la fel ca întotdeauna, deşi buzele îi zîmbeau, ochii îi erau duri. Am să supun această sugestie în faţa Consiliului Bătrânilor şi o vom examina cu toată atenţia.

- Bine, spuse plin de importanţă Nobusada, un tinerel mic, firav, doar ceva peste un metru şaizeci înălţime, care purta întotdeauna sandale cu talpa groasă, geta, ca să para mai înalt, cu dinţii daţi cu vopsea neagră, aşa cum cerea eticheta curţii de la Kyoto, deşi nu se cerea şi în cercurile shoguna-tului. Trei sau patru săptămăni vor trebui să fie suficiente pentru a pregăti totul, zise el şi zîmbi nevinovat către soţia sa. Am omis ceva, Yazu-chan ?

- Nu, sire, spuse ea blînd, cum aţi putea uita ceva ? avea chipul delicat şi aranjat după stilul Curţii de la Kyoto : sprân-cenele pensate şi, în locul lor, desenate arcuri mari, trasate pe machiajul alb al feţei, dinţii vopsiţi în negru, părul negru ca pana corbului ridicat în sus şi fixat cu ace de păr mari, ornamentate, un chimono roşu, împodobit cu frunze ruginii, de toamnă şi un obi auriu - prinţesa imperială Yazu, sora vitregă a Flului Cerului, soţia Lui Nobusada de şase luni, care se gân* dea la el de la doisprezece ani, se logodise cu el la paisprezece şi se căsătorise la şaisprezece. Bineînţeles că o decizie venită din partea ta nu poate fi o sugestie.

- Bineînţeles, onorată prinţesă, spuse repede Yoshi. Dar ne pare foarte rău, sire, în patru săptămăni nu se pot face toate aranjamentele necesare pentru o întrevedere atit de importantă. Pot să-mi permit să vă sfătuiesc să căntăriţi implicaţiile posibile, căci o asemenea vizită ar putea fi interpretată greşit.

Zîmbetul lui Nobusada pieri.

- Implicaţii ? Sfaturi ? Ce implicaţii ? Interpretată greşit ? De către cine ? De tine ? întrebă el dur.

- Nu, nu sire, nu de mine. Doream numai să subliniez faptul că nici un shogun nu s-a dus niciodată la Kyoto ca să ceară sfătul împăratului şi ar fi de-a dreptul periculos să se creeze un asemenea precedent în timpu! shogunatului înălţimii Tale.

- De ce? întreba supărat Nobusada. Nu înţeleg.

- Pentru că, aşa cum vă amintiţi, shogunul este singurul care are datoria ereditară de a lua decizii în locul împăratului, împreună cu Consiliul Bătrânilor şi shogunatul - Yoshi păstra un ton blajin. In felul acesta. Fiul Cerului are posibilitatea să-şi petreacă timpul luînd cantact cu zeii pentru noi toţi şi shogunatul are datoria să oprească intâmplările comune şi viaţa cotidiană să-! tulbure wa-ul.

- Ceea ce spune Toranaga Yashi este adevărat, soţul meu, spuse blînd prinţesa Yazu. Din nefericire, gai-jinii i-au tulburat deja wa-ul, aşa cum ştim cu toţii, astfel încât ar fi deopotrivă un act de politeţe şi de curtoazie să-i cerem sfatul fratelui meu. Prea Luminatul, fără a încălca datinile istorice.

- Da, tânărul îşi umflă pieptul. Aşa am hotărât !

- Consiliul va lua imediat în Considerare dorinţa dumneavoastră, spuse Yoshi.

Chipul lui Nobusada se schimonosi de furie şi urlă :

- Dorinţa ? Este o hotărîre ! N-ai decât să le-oprezinţt şi lor, dar eu am hotărât. Eu sunt shogun, nu tu. Am hotărât ! M-au ales pe mine, iar pe tine te-au respins - toţi daimyo credincioşi te-au respins. Eu sunt shogun, vere !

Toţi erau speriaţi de izbucnirea lui. Cu excepţia fetei. Ea zîmbea în sinea ei, ţinea privirea plecată în jos şi îşi spunea : în sfîrşit, răzbunarea mea începe să se simtă.

- Este adevărat, sire, spuse Yoshi păstrând un ton moderat, deşi culoarea îl pierise din obraji. Dar eu sunt tutore şi trebuie să vă dau sfatul meu împotriva...

- N-am nevoie de sfatul tău ! Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau un tutore, şi n-am nevoie de nici un fel de tutore, vere, în nici un caz de tine.

Yoshi îl privea turbînd de furie pe tinăr. Cindva eram şi eu exact la fel ca tine, se gândi el rece, o marionetă - mi s-a poruncit să mă duc acolo sau Dincolo, am fost luat din familia mea că să fiu adoptat de alta, că să fiu căsătorit, sau alungat şi omorât aproape de şase ori şi toate acestea numai pentru că zeii au decis că eu să mă nasc fiul tatălui meu - aşa cum şi tu. idîot patetic ce eşti, te-ai născut fiul tatălui tău. Sunt la fel ca tine în multe privinţe, dar n-am fost niciodată un bufon, am fost întotdeauna un bărbat cu spada în mână, mi-am dat întotdeauna seama cind eram tratat ca o marionetă, iar acum nu mai sunt marionetă. Sanjiro din Satsuma nu ştie încă, dar el este cel care m-a transformat în păpuşar,

- Atâta timp cât sunt tutore, voi apăra, sire, spuse el, şi privirea i se fixa asupra fetei, atât de fină şi delicată. Pe adumneovoastră şi familia dumneavoastră.

Fata nu-i înfrunta privirea. Nu era nevoie. Amăndoi ştiau că râzbolui fusese declarat.

- Suntem fericiţi să ne bucurăm de protecţia ta, Toronaga-samo

- Eu nu ! scrîşni Nobusada. Ai fost rivalul meu, acum nu mai eşti nimici Peste doi ani împlinesc optsprezece ani şi a-tunci am să domnesc singur, iar tu,, arâtâ spre chipul impasibil al lui Yoshi cu un deget tremurător, înspâimăntându-i pe toţi, cu excepţia fetei. Daco nu înveţi să fii ascultător, o să..: o să fii alungat in Insula din Nord pentru totdeauna. Mergem la Kyoto !

Se.răsuci pe călcîie, iar un paznic deschise grăbit uşa. Soţia sa îl urmă, apoi ieşiră şi ceilalţi, iar când rămaseră din nou singuri, Anjo îşi şterse transpiraţia de pe gît.

- Ea este..., ea este pricina şi couza acestei agitaţii şi-a semeţiei lui, spuse el posomorit. De când a venit ea, caraghiosul asta a devenit şi mai prost decât era.

Yoshi îşi ascunse uimirea : Anjo făcea un comentariu atât de periculos cu voce tare.

- Ceai ?

Anjo dădu afirmativ din cap. gelos din nou pe eleganţa şi puterea de stăpânire a lui Yoshi. Nobusada nu e chiar atât de prost, într-un anumit fel, se gândi el. Sunt de acord cu el în ceea ce te priveşte, cu cât te îndepărtăm mai repede, cu atât va fi mai bine, pe tine şi pe Sanjiro, amăndoi ne faceţi necazuri. Oare Consiliul ar putEa vota să-ţi limitam puterile sau să te exileze ? E drept că îl faci întotdeauna să-şi iasă din fire pe. băiatul ăsta zănatic, ori de clte ori te vede. Dacă n-ai fi tu; m-aş descurca şi cu scorpia de nevastă-sa, fie ea chiar şi sora împăratului. Şi cind te gândeşti că nu numai am fost In favoarea căsătoriei, dar eu am fost acela care am dus la îndeplinire stratagema tairo-ului li, chiar împotriva voinţei împăratului, care nu era de acord cu o asemenea alianţă. Nu am refuzat noi prima lui propunere, când ne-a oferit-o pe fiica lui in vârstă de treizeci de ani, apoi pe cea de un an până când, in cele din urma, o cedat presiunilor noastre şi a fost de acord cu sora sa vitregă ? Bineînţeles că această legătura strînse a ui Nobusada cu familia imperială ne întăreşte împotriva Lui Sanjiro şi a seniorilor din exterior, împotriva Lui Yoshi şi a celor care l-ar fi vrut pe el în scaunul shogunulul. Legătura va fi şi mai puternică dacă vor avea un fiu - asta o va îmblînzi şi pe ea şi îi va curăţa sângele de venin. O sarcină i-ar fi foarte necesară. Doctorul băiatului ar trebui să-l mărească doza de ginseng, sau să-i dea nişte pilule speciale co să aibă mai multă putere, e cumplit să fii atât de firav la vârsta asta. Da, cu cât va fi mai curând însărcinată, cu atât mai bine. Işi termină ceaiul şi spuse :

- Ne vedem la întâlnirea de mîine.

Amăndoi se prosternară adînc. Yoshi plecă şi ieşi afară, la aer. Avea nevoie de un răgaz de gândire. Jos se vedeau fortificaţiile solide de piatră, cu trei şanţuri concentrice, traversate de poduri mobile, cu ziduri monstruoase. în Interiorul castelului erau suficiente încăperi pentru cincizeci de mii de samurai şi zece mii de cai, pe lîngă numeroase holuri, săli şi palate pentru familiile alese, credincioase, dar numai pentru familia Toranaga în interiorul primului şanţ, şi o mulţime de grădini pretutindeni. în corpul central, deasupra şi dedesubtul lui, erau spaţiile de locuit cele mai sigure şi apartamentele sacre pentru shogunul în activitate, familia, curtenii şi favoriţii lui. Şi

încăperile tezaurului. In calitate de tutore, Yoshi locuia şi el aici, fără să fi fost binevenit, totuşi în siguranţă, căci locuia împreună cu garda sa personală.

Dincolo de şanţul exterior se desfăşura primul cerc de palate ale regilor daimyo. Erau reşedinţe spaţioase, bogate, strălucitoare, apoi altele mai modeste, apoi şi mai modeste, câte o reşedinţă din aceasta pentru fiecare daimyo din ţară.' Toate fuseseră stabilite de shogunul Toranaga personal şi construite în **conform**itate cu noua lege promulgată de el, sank'm-kotoi, legea reşedinţei alternative. „Sank'm-kotai. spunea el; cer* .fiecărui daimyo să construiască imediat şi să păstrsze pentru totdeauna o reşedinţă potrivită sub zidurile castelului meu, în poziţiile exacte pe care le-am decis eu, unde el, familia sa şi,cei câţiva seniori din anturajul lui trebuie să locuiască în mod permanent. Fiecare palat să fie somptuos şi fără construcţii de apărare O dată la trei ani, daimyo are voie să se întoarcă la feuda sa şi să petreacă acolo un an cu seniorii lui, dar fără soţie, concubine, mamă, tată sau capii, sau copiii copiilor, sau cu oricare alt membru apropiat din familie — ordinea după care daimyo vor pleca sau vor rămâne aici va fi riguros reglementată in **conform**itate cu următoarea listă şi "după următoarea programare..."

Cuvîntul „ostatec" nu fusese menţionat niciodată, deşi luarea de ostateci, la ordin sau oferiţi de bună voie, pentru a sigura bunăvoinţa mai marelui, era un obicei curent. Chiar şi Toranaga fusese ostatec pe vremea când era copil la dictarul Goroda. întreaga lui familie fusese ostatecă la succesorul lui Goroda, Nakamura, aliatul şi suveranul lui. Iar el însuşi; Itimul şi cel mai mare, se hotărîse pur şi simplu să extindă acest obicei prin sank'm-kotai, pentru a-i ţine pe toţi la discreţia lui.

„În acelaşi timp, scrisese el în Testamentul Său, un document secret destinat numai unora dintre descendenţii lui, sho-gunii următori vor trebui să-i încurajeze pe toţi daimyo să-şi construiască palate elegante, să ducă o viaţă de plăceri şi desfătări, să se îmbrace elegant şi să se distreze cât mai mult, pentru a-i face să-şi irosească veniturile anuale în koku care,' după legea străveche şi imuabilă aparţin numai respectivului daimyo. In felul acesta cu toţii vor deveni curând datori vînduţi, vor fi şi mai mult dependenţi de noi şi, ceea ce

este şi mai important - nu vor mai avea colţi, în timp ce noi vom continua să fim cumpătaţi şi ne vom feri de extravaganţă. Dar chiar şi aşa, unele feude, cum ar fi Satsuma, Mori, Tosa sau Kii, de exemplu, sunt atât de bogate că, în pofida acestor extravaganţe, vor avea oricum un surplus periculos. De aceea, din când în când shogunul îi va invita pe daimyo de pe aceste feude să-i dăruiască vroa câteva leghe de drum, un palat, o grădina, o casă a plăcerii, un templu, în cantităţile şi la intervalele de timp specificate in documentul următor..."

- Atât de inteligent, atât de clarvăzător, murmură Yoshi Fiecare daimyo prins într-o plasă de mătase, incapabil să se răscoale Dar toate acestea fuseseră distruse de prostia Lui Anjo. Prima „cerere" a împăratului pe care o adusese Sanjiro la Consiliu - înainte ca Yoshi să fi devenit membru al aces» tuia - fusese să se abolească vechiul obicei. Anjo şi ceilalţi s-au zbătut cât s-au zbătut, s-au certat şi, în final, au consimţit. Aproape peste noapte, cercurile de palate se goliră de toate soţiile, concubinele, copiii, rudele şi războinicii şi in câteva zile Se transformară într-un loc pustiu, în care nu mai rămăseseră decât câţiva perceptori de dări. Cea mai buna pîrghie a noastră pierdută pentru totdeauna, se gândi întristat Yoshi. Cum a putut oare Anjo să fie aşa de prost ? îşi lăsă privirea să rătăcească Dincolo de palate, peste capitala cu un milion de suflete care slujeau castelul şi îi hrăneau, un oraş brăzdat în lung şi-n lat de pîriiaşe şi poduri, cele mai multe de lemn. Acum se vedeau destul de multe focuri - urmările cutremurului - pe tot drumul către mare. Un palat mai mare de lemn fusese cuprins de flăcări. Işi aminti indiferent că era palatul seniorului din Sai: Bine, Sai îl sprijină pe Anjo. Familiile au plecat, însă Consiliul le poate ordona să reconstruiască palatul şi cheltuielile acestea îi vor strivi definitiv. Lasă-i în pace, mai bine gândeşte-te care este scutul nostru împotriva gai-jinilor ? Trebuie să existe unul ! Toată lumea spune că pot incendia Yedo, dar că nu pot pătrunde în castel şi nici nu pot susţine un asediu îndelungat Nu sunt de acord. Ieri Anjo le-a relatat din nou celor din Consiliu cunoscuta poveste cu asediul de la Malta, acum vrEa trei sute de ani, când armatele turceşti nu au reuşit

să alunge vroa şase sute de covaleri viteji din castelul lor. Anjo spusese :

- Noi avem zeci de mii de samurai, toţi ostili faţă de gai-jini, trebuie să învingem, trebuie să-i facem să plece.

- Dar nici turcii, nici creştinii nu aveau tunuri, îi replicaase el. Nu uitaţi, shogunul Toranaga a luat castelul din Osaka cu ajutorul tunurilor primite de la gai-jini - viermii ăştia ar putea face şi ei acum acelaşi lucru.

- Dar chiar şi aşa, noi ne vom fi retras din timp în munţi, în siguranţă, la adăpost. Intre timp, fiecare samurai, fiecare bărbat, femeie sau copil din ţara, chiar şi împuţiţii de negustori, se vor uni sub steagul nostru şi vor cădea asupra lor ca lăcustele. Nu avem de ce să ne fie teama, spuse măndru Anjo,' La castelul Osaka fusese altceva, era un daimyo împotriva altui daimyo, nu era vorba de o invazie. Inamicul nu poate susţine o luptă pe uscat. In lupta pe uscat noi trebuie să cîştigâm.

- Dar vor distruge totul în urma lor, Anjo-sama. Nu vom mai avea pe cine şi ce să guvernam. Singura noastră şansa este să-i învăluim pe gai-jini aşa cum păianjenul îşi învăluieşte In plasa Lui o prada mult mai mare decât el. Trebuie să fim ca păianjenul, trebuie să găsim o pânză de păianjen. Dar nu voiau să-l asculte. Ce e aia un păianjen ?

„Mai intîi să înţelegi bine problema, scrisese Toranaga in Testamentul său şi apoi, cu răbdare, vei putea să găseşti şi soluţia."

Problema fundamentală cu străinii este pur şi simplu a-ceasta : cum să ne însuşim cunoştinţele lor, armele, flotele, bogăţia lor şi să facem comerţ cu ei în termenii stabiliţi de noi, dar să-i alungăm de aici, să anulăm tratatele inechitabile şi-să nu permitem nici unuia din ei să pună piciorul pe pămăn-tul nostru fără anumite restricţii foarte severe.

Testamentul continua : „Răspunsul la toate problemele ţării noastre se găseşte aici, sau în cartea lui Sun Tzu Arta Răiboluiui şi în răbdare".

Shogunul Toranaga a fost cel mai răbdător conducător din lume, îşi zise el, mirându-se pentru a mia oară. Dar chiar dacă

Toranaga era stăpân absolut în ţară, în afara castelului Osaka, invincibila fortăreaţă construită de dictatorul Nakamura, a aşteptat doisprezece ani ca să se închidă capcana pe care o pusese la cale şi să-şi înceapă asediul. Castelul se afla în stă-pânirea deplină a Doamnei Ochiba, văduva dictatorului, şi a fiului lor în vârstă de şapte ani, Yaemon, căruia Toranaga îi jurase solemn credinţă - precum şi a celor optzeci de mii de samurai credincioşi şi fanatici.

A fost nevoie de doi ani de asediu, de trei sute de mii de soldaţi, de tunul de pe vasul olandez Erasmus al lui Anjin-san. un pilot englez care a condus vasul până în Japonia, de un regiment de carabinieri antrenat tot de el, o sută de mii de răniţi, de toată viclenia lui şi de inevitabilul trădător din interior pentru co Doamna Ochibo şi Yaemon să prefere să-şi facă seppucu decât să fie capturaţi. După aceea, Toranaga întărise castelul Osaka, distrusese tunul, desfiinţase regimentul de puşcaşi, interzisese producerea şi importul de arme de foc, distrusese puterea preoţilor iezuiţi portughezi şi a unor daimyo creştini, realocase feudele, îşi exilase toţi duşmanii, promulgase legile din Testament, interzisese roţile, construcţia navelor oceanice şi cu regret, luase o treime din toate veniturile pentru el însuşi şi rudele apropiate. Ne-a făcut puternici, murmură Yoshi. Testamentul lui ne-a dat puterea să menţinem ţara curată şi pacea în felul în care a dorit el Nu am voie să-l dezamăgesc. Eeee, ce bărbat I Şi cât de înţelept a fost din partea fiului său, Sudara, cel de-al doilea shogun, să schimbe numele dinastiei în Toranaga, în locul numelui adevărat de Yoshi - ca să nu uităm niciodată de unde ne tragem. Oare ce m-ar sfătui să fac ? Mai întîi să am răbdare, apoi mi-ar cita din Sun Tzu : „Cunoaşte-ţi inamicul ca pe tine însuţi şi nu trebuie să te temi nici de o sută de bătălii. Cunoaşte-te pe tine însuţi, dar nu şi pe duşman şi pentru fiecare victorie cîştigată vei suferi şi o înfrângere. Nu te cunoaşte nici pe tine, nici pe duşman şi vei fi înfrânt în toate bătăliile". Ştiu câte ceva despre duşman, dar nu destul, îi mulţumesc din nou tatălui meu pentru că m-a făcut să înţeleg valoarea educaţiei, pentru că mi-a adus atât de mulţi profesori pentru materii atât de diferite de-a lungul anilor, atât străini cât şi japonezi. Din păcate, nu am fost prea talentat la limbi străine, aşa că a trebuit să învăţ prin intermediari : de

la negustorii olandezi istoria universală, apoi de la un marinar englez, ca să verific adevărul celor spuse de olandezi şi să-mi deschid mai bine ochii - tot aşa după cum Toranaga se folosise de Anjin-san la timpul său şi apoi de toţi ceilalţi. Chinezul care m-a învăţat arta guvernării, literatura şi ştiinţa lui Sun Tzu. Bătrânul preot francez renegat de la Pekin care şi-a petrecut un an învăţîndu-mă cine a fost Machiavelli, traducându-l sîrguincios în coractere chinezeşti pentru mine, acesta fiind paşaportul lui pentru a putea trăi pe domeniile tatălui meu şi pentru a se bucura de Lumea Sălciilor Plîngătoare pe care o adora. Piratul american alungat de pe corabie la Izu care mi-a vorbit despre castelul lor numit Casa Albă şi despre războaiele prin care i-au exterminat pe localnici. Rusul emigrat dintr-un loc de pedeapsă numit Siberia care pretindea că este prinţ şi că avusese zece mii de sclavi şi îmi spunea poveşti despre nişte oraşe pumite Moscova şi Petersburg şi toţi ceilalţi, dintre care unii nu mi-au predat decât câteva zile, alţii câteva luni, dar niciodată un an întreg şi nici unul din ei nu ştiuse exact cine sunt eu, iar eu nu aveam voie să le spun, tata era aşa de grijuliu şi de secretos şi atât de cumplit când era furios.

- Când oamenii aceştia pleacă de aici, ce se întâmplă cu ei, tată ? întrebase el la început. Sunt atât de speriaţi cu toţii, De ce trebuie să fie aşa speriaţi ? Le-ai promis o răsplată, nu-i aşa ?

- Ai numai unsprezece ani, fiul meu. Iţi trec cu vederea,' pentru prima şi ultima oară, lipsa ta de politeţe şi îndrăzneala de a-mi pune întrebări. Pentru co să-ţi aminteşti de mărinimia nea, vei trăi fără nici un fel de mâncare trei zile, te vei urca lingur pe muntele Fuji şi vei dormi fără pătură. Yoshi fu străbătut de un fior. Pe atunci nu ştia ce înseamnă cuvîntul mărinimie. In zilele acelea fusese cât p-aci să moară, dar împlinise ceea ce i se poruncise. Drept răsplata pentru efortul lui de autodisciplina, tatăl lui, daimyo de Mito, H spusese că urma să fie adoptat de familia Hisamatsu pentru a deveni astfel moştenitor al ramurii Toranaga.

- Tu eşti cel de-al şaptelea fiu al meu. In felul acesta vei avea propria moştenire şi vei avea strămoşi mai nobili decât fraţii tăi.

- Da, tată, răspunsese el, inghiţindu-şi lacrimile.

Pe vremea aceea nu ştia că fusese destinat să devină sho-gun, nici nu i se spusese aşa ceva vreodată. După aceea, când shogunul Iyeyoshi murise de meningită cu patru ani în urmă, iar el împlinise douăzeci şi doi de ani, fusese propus pentru această funcţie de tatăl său, dar tairo Ii se opusese şi cîştigase forţele personale ale lui şi puseseră măna pe Porţile Palatului. In felul acesta fusese numit vărul său, Nobusada. Yoshi, familia lui, tatăl lui şi toţi sprijinitorii lor mai importanţi şi influenţi fuseseră condamnaţi la un arest sever la domiciliu. Abia după ce Ii fusese asasinat, Yoshi fusese eliberat şi reinstalat în drepturile şi onorurile sale, împreună cu cei care mai supravieţuiseră. Tatăl lui murise în timpul arestului la domiciliu.

Eu ar fi trebuit să fiu shogun, îşi spuse el pentru a mia oară. Eram pregătit, eram gata să opresc decăderea instituţiei shogunatului aş fi putut crea un nou tip de legătură între shogunat şi toţi daimyo şi aş fi putut să mă descurc foarte bine şi cu gai-jinii. Aş fi luat-o pe prinţesa aceasta de soţie, n-aş fi semnat niciodată înţelegerile acelea şi nici n-aş fi permis ca negocierile să meargă atât de rău. Aş fi terminat eu cu Townsend Harris şi aş fi început o eră nouă, o eră de schimbări pentru a acomoda lumea exterioară la ritmul nostru nu al lor. Dar, deocom-dată, eu nu sunt shogun, Nobusada a fost ales shogun în mod corect, tratatele există, prinţesa Yazu există, iar San-jiro, Anjo şi gai-jinii bat la porţile noastre. Se simţi scuturat de un fior. Ar trebui să fiu mai circumspect. Otrăvirea este o artă veche, o săgeată ziua sau noaptea, asasinii ninja sunt cu sutele peste tot, gata să se lase angajaţi. Şi mai sunt şi shishii. Dar un răspuns trebuie să existe ! Care este acela ?

O sumedenie de păsări de mare se roteau deasupra oraşului şi deasupra castelului, întrerupându-i şirul gândurilor. Studie cerul. Nu se vedea nici un semn de schimbare, de furtună, deşi aceasta era luna schimbărilor, când încep să sufle vinturile mari care aduc cu ele Iarna " Iarna va fi rea în anul acesta, Nu va fi foamete, aşa cum a fost acum trei ani, dar recolta este totuşi slaba, mai slaba decât anul trecut,,. Stai puţin ! Ce a spus Anjo ! Ceva ce mi-a amintit de un lucru ! Se întoarse şi făcu semn unuia din paznicii săi, simţindu-se foarte emoţionat.

- Adu-l aici pe spion, pescorul, cum îi zice ? A, da, Misa-moto, adu-l aici în secret la sediul meu, imediat - este păzit acum în Casa de Răsărit a Gărzllor.

3

Morţi, 18 septembrie

Exact în zorii zilei, tunul de pe nava amiral trase unsprezece salve. în momentul In care cuterul Lui Sir William ajunse la scara de acces. Dinspre mal se auzi ecoul slab al uratelor - toţi bărbaţii treji veniseră să vadă plecarea flotei spre Yedo. Vîntul se înteţea, marea era frumoasa, cerul uşor acaperit. Sir William fu întimpinat oficial la bord, Phillip Tyrer îl seconda, iar restul personalului se îmbarcase deja pe celelalte vase de război însoţitoare, Cel doi bărbaţl purtau redingote şi jobene; Tyrer avea braţul susţinut într-o eşarfa. Îl zărirâ pe amiralul Ketterer, care li aştepta pe puntea principală, alături de el se afla John Marlowe, amăndoi îmbrăcaţi în uniformă - pălării cu boruri largi, jiletci albastre cu nasturi şi eghileţi aurii, cămăşi albe, veste, pantalani bufanţi şi ciorapi, pantofi cu cataramă şi săbii strălucitoare. Imediat, Phillip Tyrer îşi spuse : La naiba, ce elegant şi chipeş e întotdeauna John Marlowe, la fel ca şi Pallidar în uniforma asta. Să fiu al naibii dacă eu am astfel de haine de ceremonie, de fapt nu am nici un fel de îmbrăcăminte în care să pot rivaliza cu ei şi sunt sărac ca un şoarece de biserică în comparaţie cu ei şi n-am ajuns nici măcar secretar adjunct. La dracu ! Nimic nu se compară cu o uniforma pentru un bărbat care vrea să facă impresie asupra unei fete..: Aproape că se izbi de Sir William care se oprise în vârful scării, în timp ce amiralul şi Marlowe îl salutau politicos, ignorându-l pe Phillip. Să fie ai naibii, îşi spuse el, concentrează-te? si tu eşti la datorie, la fel ca şi ei şi, la fel ca şi ei, în slujba puterii ! Ai grija, implică-te şi tu în acţiune ! Wee Willie Winkie e parcă lovit de streche de ieri, când i-ai dat raportul !

- Bună dimineaţa, Sir William, bine aţi venit la bord !

- Mulţumesc. Bună dimineaţa, domnule amiral Ketterer, răspunse Sir William ridicându-şi jobenul. Tyrer ii urmă exemplul, în timp ce vintul le umfla la amăndoi redingotele. Daţi-i drumul, vă rog. Ceilalţi miniştri sunt pe vasul amiral francez.

- Bine.

Amiralul ii făcu semn lui Marlowe. Marlowe salută imediat, se duse spre căpitanul care se afla pe puntea deschisă, chiar in faţa coşului şi a catargului principal şi salută din nou.

- Amiralul vă transmite complimentele sale, domnule. Porniţi spre Yedo.

Comenzile fură date şi urmate rapid, marinarii strigară de trei ori ura, în câteva clipe ancora fu ridicată la bord şi în sala cozonelor, trei punţi mai jos, echipele de fochişti, dezbrăcaţi până la briu, aruncară câteva lopeţi în plus în cuptoare cântând pe alt ritm acum, tuşind şi strănutând în aerul plin tot timpul de funingine şi fum. In partea cealalta, în sala maşinilor, mecanicul şef ordonă „jumătate înainte" şi maşinile uriaşe începură să învârtă axul elicei. Şi se puse în mişcare nava Majestăţii Sale Euryalus, construită la Chatham cu opt ani în urmă, o fregată crucişător cu trei catarge, un coş, încărcătură de 3.200 tone, 35 de tunuri, un echipaj complet de 359 ofiţeri, marinari şi soldaţi - la care se adăugau alţi 90 de oameni care lucrau sub punţi, fochişti şi mecanici. In ziua a-ceea toate pânzele fuseseră strînse şi punţile erau pregătite de luptă.

- O zi plăcută, domnule amiral, spuse Sir William. Se aflau pe puntea de comandă. Phillip Tyrer şi Marlowe, care se salutaseră în tăcere, se ţineau şi ei aproape.

- Deocamdată, da, fu de acord amiralul, care era întotdeauna stânjenit în compania persoanelor civile, mai ales când era vorba de o persoană ca Sir William. care era superiorul lui pe linie ierarhică.

- Apartamentul meu este la dispoziţia dumneavoastră, dacă doriţi.

- Mulţumesc ! pescăruşii plonjau şi ţipau deasupra siajului lor. Sir William îi studie o clipă, incercând să-şi alunge deprimarea. Mulţumesc, dar prefer să rămăn pe punte. Nu l-aţi cunoscut încă pe domnul Tyrer, aşa cred ! Este noul nostru interpret in devenire.

Amiralul remarcă pentru prima oară prezenţa lui Tyrer.

- Bine aţi venit la bord, domnule Tyrer, avem mare nevoie de vorbitori de japoneză aici. Ce mai face rana dumneavoastră ?

- Nu face rău, vă mulţumesc, domnule, spuse Tyrer, încer-când încă o dată să se retragă în ananimat.

- Hmm ! O întimplare foarte neplăcută.

Ochii de un albastru pal ai amiralului scrutau marea şi vasul. Amiralul avea o faţă rumenă şi bătută de vînt, cu o guşă mare şi o calerică cută groasă de carne dare se revărsa la ceafă, peste gulerul scrobit. Examina o clipă cu un ochi critic fumul care ieşea pe coş, analizîndu-i culoarea şi mirosul, apoi mormăi şi scutură câteva fire de funingine de pe vesta sa impecabilă.

- Ceva în neregulă ?

- Nu, Sir William. Cărbunele pe care îl avem aici nu se compară cu cel de la Shanghai, ca să nu mai vorbim de cel din Welsh sau din Yorkshire. Are prea multe impurităţi. Destul de ieftin când putem face rost de el, dar asta nu se întâmpla prea des. Ar trebui să insistaţi să vi se aducă transporturi mai substanţiale, pentru noi este o problemă majoră aici, majoră, sir.

Sir William dădu din cap posomorit.

- Am cerut, dar se pare că aici nu au aşa ceva.

- O calitate lamentabilă, indiferent de unde ar veni. Astăzi nu putem folosi pânzele, pentru că vîntul suflă împotriva noastră. Maşinile sunt foarte potrivite pentru acest gen de exerciţii şi pentru manevre în apropierea ţărmului. Chiar şi cele mai bune vase de război cu vele, chiar un cliper ar avea nevoie de timp de cinci ori mai lung ca să ajungă la Yedo şi nu ar avea nici suficient spaţiu de manevră.

Sir William nu mai avea umor după o noapte nedormită şi reacţiona instantaneu la lipsa de politeţe a amiralului şi la prostia lui de a-i povesti ceva unanim recunoscut.

- Chiar aşa ? întrebă el iraonic. Nu contează, în curând vom avea o marină militară datată în întregime cu ţucale cu aburi şi o să terminăm o dată pentru totdeauna cu velele.

Tyrer îşi ascunse un zîmbet în momentul în care amiralul roşi, căci acesta era un punct sensibil al ofiţerilor navali, amplu dezbătut în ziarele londoneze care porecleau viitoarele flote „ţucale" de diferite

dimensiuni, comandate de ţucălari de diverse grade, înveşmăntaţi în uniforme adecvate.

- Asta nu se va Intâmpla în viitorul foarte apropiat şi nu va fi niciodată cazul pentru navele de cursă lungă, de blocadă sau pentru flotele de luptă ! Amiralul aproape că-şi latră cuvintele. Nu avem nici o posibilitate să cărăm după noi toată cantitatea de cărbune de care avem nevoie dintr-un port în altul şi să mai avem şi tehnică de luptă. Trebuie să folosim velele pentru a economisi combustibilul. Civilii nu se prea pricep la chestiunile de marină... asta îi aminti de atacurile actuale ale guvernului liberal împotriva devizurilor curente ale marinei militare şi tensiunea îi crescu brusc. Dar pentru a asigura protecţia căilor noastre maritime şi integritatea imperiului, co o piatră de temelie a politicii guvernamentale, marina militară trebuie să aibă la dispoziţie de două ori mai multe vase - de lemn sau de oţel, cu vele şi cu aburi, sau şi cu aburi şi cu vele, cu cele mai bune maşini şi cele mai moderne tunuri, obuze şi explozive din lume.

- O idee admirabilă, dar absolut depăşită în momentul de faţă, impracticabilă şi chiar prea costisitoare pentru Lordul Cancelar al finanţelor.

- Ar fi mai bine să nu fie aşa, pentru numele lui Dumnezeu - cuta de ceafă se făcu stacojie. Domnul Zgîrie-Brânză Gladstone ar trebui să înţeleagă mai repede care ne sunt priorităţile. Am mai spus-o şi alta dată : cu cât vor fi înlăturaţi mai repede de la putere liberalii şi vor fi înlocuiţi de tory cu atât va fi mai bine. Nu-i vorbă, mulţumesc lui Dumnezeu, Marina Regală are suficiente nave şi guri de foc ca să scufunde flotele franceză, americană şi rusă chiar în apele lor. Dar ce ne facem dacă cele trei ţări îşi unesc forţele împotriva noastră în conflictul care se preconizează ? iritat, amiralul se întoarse şi strigă, deşi Marlowe era destul de aproape : Domnule Marlowe, semnalizează-i navei Pearl ! A ieşit din formaţie, ce Dumnezeu !

- 'Jeles, da, domnule ! Marlowe plecă imediat.

Sir William privi spre pupa, nu văzu nimic deosebit printre navele care veneau în urmă, apoi se concentră din nou asupra amiralului :

- Secretarul de Stat Russell este prea inteligent ca să se lase antrenat într-o aventură ca asta. Prusia va declara război Franţei, Rusia va sta deoparte, americanii sunt prea ocupaţi cu Războiul lor civil, cu Cuba spaniolă şi Filipinele şi tentaţi de insulele Hawai. Apropo, am propus să anexăm una sau două din insulele astea, înainte de a pune americanii mâna pe ele. Ar fi nişte puncte foarte bune pentru încărcot cărbuni. Marlowe se îndreptă amărit spre semnalizator, cu ochii fa nava Pearl nava lui, clasa Jason, cu trei catarge, un singur coş. 21 de tunuri, o fregată cu capacitate de 2100 de tone, aflată temporar sub comanda primului său secund, Locotenentul Lloyd, darindu-şi să fi fost la bordul vasului şi nu pe post de lacheu al amiralului, li transmise semnalizatorului mesajul şi îl urmări apoi cum utilizează steguleţele de semnalizare şi descifra singur mesajul. înainte ca tânărul să-i raporteze :

- Zice că-i pare rău, domnule.

- De cât timp eşti semnalizator ?

- De trei luni, domnule:

- Ai face bine să mai înveţi codurile, şi asta cât mai repede. Mesajul suna aşa : „Căpitanul Lloyd, de pe nava Peail îşi cere scuze". încă o greşeală ca asta şi ai încurcat-o.

- Da. domnule, îmi pare rău, spuse tânărul pleoştit. Marlowe se întoarse la amiral. Spre marea lui uşurare, disputa potenţială dintre cei doi părea să se fi stins şi acum discutau diverse planuri de acţiune la Yedo şi implicaţiile pe termen lung ale atacului de pe drumul Tokaido. In timp ce aştepta o pauză în conversaţia celor doi, îi făcu cu ochiul lui Tyrer, care îi zîmbi la rândul său - dorind să nu fi fost in anturajul acesta ca să-l poată întreba ce mai este la Kana-gawa şi ce mai face Angelique. Trebuise să plece în aceeaşi zi când sosise Sir William, adică cu trei zile în urmă şi nu mai avea nici un fel de informaţii de primă mână în legătură cu ceea ce se întâmplase după aceea.

- Da, domnule Marlowe ? amiralul ascultă mesajul şi spuse tăios. Trimite încă un mesaj : Prezentaţi-vă la bordul vasului amiral la apusul soarelui ! văzu că Marlowe tresări. Şi vino şi dumneata,

domnule Marlowe. Aceste scuze nu justifică lipsa de disciplină din cadrul flotei mele. Aşa este ?

- Da, domnule.

- Gândeşte-te cine ar putea prelua conducerea navei în locul lui - dar nu dumneata ! amiralul se întoarse apoi spre Sir William. Aşadar, ce spuneaţi ? Nu credeţi că... - o rafală de vînt scutură nava, amăndoi ofiţerii se uitară în sus, apoi la cer şi de jur împrejur ascultând vîntul, încă nu se simţea nici un fel de primejdie, dar amăndoi ştiau că în luna aceea timpul era foarte schimbător şi furtunile se iscau adesea din senin. Deci ce spuneaţi ? Nu credeţi că autorităţile, adică Bakufu, vor face ceea ce li se cere ?

- Nu, dacă nu sint siliţi în vreun fel oarecare. La miezul nopţii am mai primit încă un mesaj de scuze şi cererea de a li se acorda un răgaz de o lună „ca să se poată consulta cu superiorii lor" şi alte asemenea prostii. Dumnezeule, cum ştiu să mai tragă de timp ! L-am trimis pe mesager înapoi umilit şi cu un mesaj dur să facă ce li se cere, că de nu e vai de ei.

- Foarte corect

- Când vom ancora la Yedo, am putea să tragem câteva salve de tun, ca să ne facem o intrare impresionantă ?

- O să tragem douăzeci şi una de salve, salutul regal. Presupun că această misiune poate fi considerată ca o vizită oficială făcută regalităţii lor - fără a se întoarce, amiralul se adresă lui Marlowe pe un ton tăios. Domnule Marlowe, transmite ordinul pentru toată flota şi întreabă-l pe amiralul francez dacă este dispus să facă la fel.

- Da, domnule. Marlowe salută din nou şi se grăbi să oducă la îndeplinire ordinul.

- Planul pentru Yedo rămăne acelaşi asupra căruia am căzut de acord ?

Sir William dădu din cap.

- Da. Eu şi suita mea vom cobori la ţărm şi vom merge la Legaţie - cred că o gardă de onoare formată din o sută de soldaţi va fi suficientă - voi lua scoţienii, uniformele lor şi cimpoaiele or să facă o impresie deosebită. In rest, planul rămăne acelaşi.

- Prea bine! amiralul privi înainte oarecum stânjenit. Yedo se va vedea imediat cum trecem de promontoriul acesta, spuse el şi chipul i se înăspri. Una e să tragi câteva focuri şi să zăngăneşti puţin din săbii, şi alta să deschizi focul asupra unui oraş. Nu voi fi de acord să bombar-dez şi să incendiez acest oraş fără o declaraţie oficială de război.

- Să sperăm că nu va fi nevoit să-i cer Lordului Pal-merston să facă o astfel de declaraţie, spuse cu precauţie Sir William şi că nu voi fi nici eu însumi nevoit să răspund unei declaraţii de acest fel îndreptată împotriva noastră, i-am trimis un raport detaliat. Insă răspunsul nu va sosi aici mai devreme de patru luni, aşa că, între timp, va trebui să ne descurcăm cum putem, ca de obicei. Asasinatele acestea trebuie să înceteze, Bakufu trebuie adus la ordine într-un fel sau altul. Acuma este momentul cel mai potrivit.

- Instrucţiunile amiralităţii spun să fim prudenţi.

Cu aceeaşi poştă am trimis şi un mesaj urgent Guvernatorului din Hong Kong anunţîndu-l ce am plănuit şi în-trebîndu-l ce întăriri în arme şi oameni mi-ar putea oferi în caz de nevoie, l-am vorbit şi despre starea domnului Struan.

- Oh, când s-a întâmplat asta, Sir William ?

- Ieri. Struan avea un cliper la dispoziţie, iar domnul Mc Fay a fost de acord că problema este de cea mai mare urgenţă.

- Tot incidentul pare să se centreze în jurul marelui Struan, spuse caustic Ketterer. Nefericitul care a fost ucis abia dacă mai este pomenit, nu e nimic pe lîngă Struan, Struan, Struan.

- Guvernatorul este prieten apropiat al familiei şi familia ca atare are legături foarte înalte, este foarte importantă pentru interesele comerciale ale Majestăţii Sale în Asia şi China. Foarte importantă.

- Mi-au făcut totdeauna impresia că nu sunt decât nişte piraţi - fac trafic de arme, de opium, de orice, numai să obţină profituri.

- Şi armele şi opiul reprezintă afaceri legale, dragul meu amiral. Familia Struan este cât se poate de respectabilă şi are legaturi foarte importante în parlament.

Amiralul nu păru prea impresionat.

- Şi acolo sunt o mulţime de nepricepuţi, zău aşa, dacă îmi permiteţi. Nişte ticăloşi tâmpiţi care nu se străduiesc să facă nimic altceva decât să taie fondurile Marinei Militare şi ale flotei - cea mai mare prostie, dacă stăm să ne gândim că Anglia depinde de puterea navală.

- Sunt de acord că avem nevoie de cea mai bună marină militară şi de cei mai competenţi ofiţeri ca să ducă la îndeplinire politico imperială, spuse Sir William.

Marlowe, care se afla foarte aproape de amiral, sesiză săgeata fină. O privire aruncată rapid la cuta de la ceafa amiralului îi confirmă faptul că săgeata îşi atinsese ţinta. Işi strânse forţele pentru a înfrunta inevitabilul.

- Politico imperială ? replică tăios amiralul. Eu am impresia că Marina Militară îşi petrece cea mai mare parte a timpului scoţîndu-i pe civili şi pe negustori din încurcătură atunci când lăcomia sau necinstea le creează necazuri în care n-ar fi trebuit defel să ajungă. Iar cât despre ticăloşii de aici - degetul lui bont arătă spre Yokohama - ei bine, aceştia sunt cea mai oribilă adunătură de lichele pe care am văzut-o vreodată.

- Unii da, dar cei mai mulţi nu sunt aşa, domnule amiral, răspunse Sir William împingându-şi bărbia înainte. Fără negustori şi fără comerţ nu ar fi bani, nu ar fi nici imperiu şi nici marină.

- Fără marină, n-ar exista nici un fel de comerţ - cuta rosie de la ceafa amiralului deveni stacojie - şi Anglia n-ar fi devenit cea mai mare naţiune din lume, cea mai bogată şi cel mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată omenirea, pe Dumnezeul meu !

Rahat, ar fi vrut să strige Sir William, dar ştia că dacă ar face asta, amiralul ar fi fost lovit imediat de apoplexie, a-colo pe puntea de comandă a vasului amiral, iar Marlowe şi oricare din ofiţerii aflaţi de faţă ar fi leşinat pe loc. Gândul acesta îl amuză şi-i înlătură aproape total veninul cauzat de noaptea nedormită din pricina întâmplarii de pe Tokaido, per-miţîndu-i să se poarte ca un adevărat diplomat.

- Marina este arma cea mai importantă, dragul meu a-miral. Şi sunt foarte mulţi cei care împărtăşesc această opinie. Cred că vom ajunge la timp, aşa e ?

- Da, da, sigur că da.

Amiralul îşi destinse umerii, puţin pleoştit. Îl durea capul din couza sticlei de Porto pe care o băuse după masă, după vinul roşu de la cină. Vasul făcea acum şapte noduri împotriva vîntului, ceea ce îl încânta. Controla alinierea flotei. Acum Pearl intrase frumos în formaţie. Vasul amiral francez, o fregată blindată cu trei catarge şi 20 de tunuri, plutea elegant la tribord.

- Timonierul lor ar trebui biciuit. Iar nava are nevoie de un strat nou de vopsea, de o velatură nouă, de nişte fumigaţii serioase co să scape de mirosul de usturoi, iar puntea ar trebui frecată ca lumea. Cât despre echipaj, ar trebui tras pe sub chilă. Nu eşti de acord, domnule Marlowe ?

- Ba da, domnule.

Satisfăcut că totul era în ordine, amiralul se întoarse din, nou spre Sir William.

- Şi această, această familie Struan şi aşa-zisa lor Nobilă Casă sunt chiar aşa de importanţi ?

- Da. Au o cifră de afaceri impresionantă, influenţa lor in Asia şi mai ales în China este fără egal, cu excepţia lui Brock şi Fiii,

- Am văzut cliperele lor, desigur, o frumuseţe. Şi foarte bine înarmate, spuse amiralul posomorit. Sper că n-or să încerce să **strecoare** opium sau arme aici.

- Personal şi eu sunt de acord cu dumneata, deşi asta nu contravine legilor în vigoare.

- Ba da, contravine legilor chineze şi japoneze.

- Da, însă există circumstanţe atenuante, spuse Sir William mohorât - mai dăduse aceste explicaţii de zeci de ori; Sunt sigur că ştii că chinezii nu acceptă decât bani gheaţă, argint sau aur pentru ceaiul pe care trebuie să-l Importăm şi nimic altceva. Iar singura marfă pentru care plătesc şi ei cu bani gheaţă este opiul, atât şi nimic altceva. Este o situaţie foarte dificilă.

- Atunci înseamnă că este timpul ca negustorii, parlamentul şi diplomaţii să se retragă. In ultimii douăzeci de ani, Marina Regală n-a făcut nimic altceva decât să impună legi incorecte în Asia, a bombardat porturile şi oraşele chineze, făptuind diverse acte de război, după părerea mea numai ca să sprijine comerţul cu opium - o adevărată pată pe reputaţia noastră !

Sir William oftă. Instrucţiunile pe care le primise de la Sub-secretarul permanent erau foarte precise :

- Pentru numele lui Dumnezeu, Willie, este pentru prima oară că eşti ministru însărcinat cu afacerile aşa că ai grijă, nu lua nici un fel de decizii pripite, decât dacă sunt într-adevar necesare. Ai un noroc uimitor, cablul telegrafic a ajuns deja la Baghdad, astfel încât putem trimite şi primi mesaje de acolo în şapte zile - incredibil - mai adaugă încă vreo şase săp-tămâni şi ceva cu vasul cu aburi până la Yokohama prin Golful Persic, Oceanul Indian via Singapore şi Hong Kong şi astfel că, să nu-ţi vină a crede, mesajele noastre nu vor avea nevoie de mai mult de două luni ca să ajungă la tine, nu douăsprezece sau cincisprezece luni cum era cu zece ani şi ceva în urmă. Aşa că dacă ai nevoie de îndrumări, şi vei avea tot timpul dacă eşti înţelept, le poţi avea în aproximativ patru luni şi este singurul lucru care îţi apără gîtul şi imperiul nostru. E clar ?

- Da, domnule.

- Regula numărul 1. Să-ţi conduci galonaţii cu o mină de fier în mănuşă de catifea şi nu-i nesocoti pentru că viaţa şi vieţile celorlalţi englezi din regiune depind de asta. Au tendinţa de a fi cam netoţi, ceea ce este foarte bine, întrucât este clar că avem nevoie de o mulţime de indivizi de felul acesta, gata să se ducă şi să se lase ucişi pentru a apăra politica noastră imperială. Nu face prea multe valuri, Japonia nu este un post foarte important, însă se afla în sfera noastră de influenţă şi am cheltuit o groază de bani pentru a pătrunde în această regiune, şi avem destul de mult de furcă cu toţi răsculaţii indieni, afgani, arabi, africani, persani, coribe-eni, chinezi, co să nu mai vorbim de afurisiţii de europeni, americani, ruşi şi alţii. Dragul meu Willie, fii diplomat.

Sir William mai ofta încă o data, îşi domoli enervarea şi repetă ceea ce mai spusese de zeci de ori, adică adevărul :

- Multe din cele ce spui sunt corecte, dar din păcate; trebuie să fim practici, fără taxa pe ceai întreaga economie britanică se prăbuşeşte. Să sperăm că, în căţiva ani, plantaţiile noastre de opiu din Bengal vor putea fi rase din rădăcina. Până atunci trebuie să mai avem răbdare.

- Până atunci, vă sugerez să instituiţi un embargo sever asupra opiului aici, asupra tuturor armelor moderne, vaselor de război moderne şi traficului de sclavi.

- Evident că sunt de acord cu embargoul asupra traficului de sclavi, doar a fost abolit încă din '33 ! Sir William ridică puţin tonul, l-am informat de mult timp pe americani în chestiunea aceasta în ceea ce priveşte celelalte probleme, din păcate, acestea sunt de competenţa Londrei.

Bărbia amiralului se ridică şi mai sus

- Ei, bine, domnule, dispun şi eu de o anumită putere în apele acestea. Puteţi Considera că am instituit un astfel de embargo din acest moment. Am auzit zvonuri neliniştitoare cu privire la faptul că Struan a comandat carabine şi tunuri pe care au de gând să le vîndă. Le-au vîndut deja localnicilor trei sau patru vase cu aburi şi armament şi, după părerea mea; japonezii învaţă mult prea repede cum să le utilizeze. Voi scrie cu poşta de mîine amiralităţii pentru a-i ruga să insiste ca ordinele mele să capete statut permanent. Ministrul se întunecă la faţă, se înfipse şi mai bine în picioare pe punte.

- Este o idee remarcabilă, spuse el pe un ton de gheaţă. Voi scrie şi eu cu aceeaşi poştă. Până atunci nu puteţi lansa un astfel de ordin fără aprobarea mea şi, până nu avem directive clare de la Foreign Office, status quo-ul rămâne status quo ? Ambii aghiotanţi păliră. Amiralul privi la Sir William, care era de aceeaşi înălţime cu el. Toţi ofiţerii şi cei mai mulţi dintre oamenii din echipaj erau înlemniţi de groază, dar Sir William îl privi ţintă.

- Voi... voi reflecta la ceea ce spuneţi, Sir William. A-cum dacă vreţi să mă scuzaţi, am nişte treburi, spuse el, se răsuci pe călcîie şi plecă bocănind, îndreptându-se spre puntea de comandă. Marlowe

porni în urma lui fără vlagă. Pentru numele lui Dumnezeu, Marlowe, nu te mai ţine după mine ca un căţeluş. Dacă o să am nevoie de dumneata am să te strig. Stai destul de aproape ca să auzi când te chem !

- Da, domnule.

Când amiralul se îndepărtă, Marlowe răsuflă uşurat. Sir William răsuflă şi el, ridică din sprâncene şi murmură :

- Sunt foarte fericit că nu fac parte din Marina Regală !

- Şi eu, spuse Tyrer, uimit de curajul ministrului. Inima lui Marlowe bătea cu putere, căci nu putea suferi să fie umilit, nici chiar de un amiral, însă nu-şi pierdu cumpătul :

- E... , scuzaţi-mă, domnule, dar flota este in siguranţă în mîinile lui, şi la fel şi expediţia şi noi suntem cu toţii de acord că are dreptate în ceea ce priveşte vînzarea de nave, arme şi opium. Japonezii au început şi ei să construiască nave şi tunuri mai mici, iar anul acesta au lansat la apă primul vas cu aburi de 300 de tone, Kanrin maru, care a pornit spre San-Francisco, cu echipaj şi căpitan japonez. Este absolut remarcabil într-o perioadă de timp atât de scurtă.

- Da, aşa este. Sir William se întreba ce realizase oare delegaţia japo-neză care plecase cu acest vas la Washington şi ce tertipuri punea la cale preşedintele Lincoln împotriva gloriosului Imperiu. Nu depindem oare de bumbacul Confederaţiei pentru filaturile noastre din Lancos-hire care sunt a-proape ruinate ? Şi, în acelaşi timp, devenim din ce în ce mai mult dependenţi de grâul Uniunii, de carnea lor şi de diferite alte produse. Ridică din umeri. Naiba să-l ia de război ! Şi pe politici-eni, şi pe Lincoln. Oare nu spusese el în discursul lui inaugural din martie : „ ...această ţară aparţine poporului şi, ori de câte ori poporul va fi nemulţumit de conducerea ei, îşi poate exercita dreptul constitu-ţional de a schimba conducerea, sau dreptul revoluţionar de a o dezmembra sau de a o răsturna..." Un discurs incendiar, ca să folosim un termen eufemistic ! Dar dacă această idee se răspândeşte şi în Europa? Dumnezeule mare ! îngrozitor ! Putem intra in război cu ei

dintr-o clipă în alta, bineinţeles, pe mare. Ne trebuie bumbacul acela.

incercă să-şi adune gândurile, satisfăcut de faptul că a-miralul dăduse înapoi, totuşi se blestema în gând că îşi pierduse controlul. Trebuie să fii mai atent, nu trebuie să-ţi faci griji cu Yedo şi decizia ta stupidă şi arogantă de a ajunge aici în trei zile la bordul unei nave de război şi să-l vezi neaparat pe shogun! Ca şi când te-ai trezi în India - ei bine, nu eşti în India ! Este prima ta misiune în Orientul îndepărtat şi eşti încă un novice. E o nebunie curată să rişti viaţa atâtor oameni pentru câteva asasinate, o nebunie să rişti un război serios. Oare ? Imi pare rău, nu este o nebunie. Dacă Bakufu lasă în aer problema acestor asasinate, atunci acestea vor continua şi vom fi siliţi să ne retragem, până când flota de război se va întoarce şi va impune cu forţa voinţa Imperiului. Decizia ta este corectă, însă maniera de aducere a ei la îndeplinire este greşită. Da, însă este al naibii de greu când nu ai cu cine să vorbeşti, în cine să ai încredere. Mulţumesc lui Dumnezeu că va veni Daphne în câteva luni. Nu mi-am imaginat niciodată că am să-i simt atât de mult lipsa. Abia aştept s-o revăd, pe ea şi pe băieţi - zece luni înseamnă foarte mult timp şi ştiu că va fi fericită să scape de supa de mazăre şi de ceaţa londoneză şi o să fie nemaipomenit de bine şi pentru băieţi. Am putea să avem şi câteva doamne engleze în colonie. O să facem excursii şi Daphne o să ne facă să ne simţim la legaţie ca acasă. îşi aţinti privirea asupra promontoriului care se apropia.' De jur împrejur se aflã Yedo. A fost oare o decizie înţeleaptă? se întrebă el neliniştit. Sper că da. Apoi debarcarea şi deplasarea până la legaţie. Trebuie să faci asta - şi să te pregăteşti pentru întâlnirea de mîine. Eşti absolut singur. Henri Seratard abia aşteaptă să greşeşti, ba chiar speră. Şi rusul la fel. Dar tu eşti răspunzător şi este problema ta şi nu uita că ai dorit să fii „ministru" undeva, oriunde. Este adevărat că am dorit, dar nu m-am aşteptat niciodată la Japonia ! N-am mai fost niciodată într-o situaţie ca aceasta : toată experienţa mea se reduce la biroul pentru Franţa şi Rusia de la Londra şi la Curtea de la Sf. Petersburg şi câteva şederi la Paris şi Monaco: N-am avut niciodată pe cap nave de război, sau regimente. Marlowe spunea înţepat :

- Sper că nu aveţi nimic împotrivă că mi-am exprimat O opinie în legătură cu poziţia domnului amiral.

- O nu, cituşi de puţin, răspunse el, străduindu-se sa nu spună ceea ce ar fi vrut să spună : O să încerc să evit un război, dar dacă trebuie, o să fie ; în schimb, spuse : Aveţi foarte multă dreptate, domnule Marlowe, şi este o onoare pentru mine să colaborez cu amiralul Ketterer, şi Sir William se simţi dintr-odată mai bine. Diferenţa noastră de opinii se referea la protocol. Da, însă în acelaşi timp trebuie să-i încurajăm pe japonezi să se industrializeze şi să construiască nave, vreo zece-douăzeci de nave nu trebuie să ne provoace îngrijorare. Trebuie să-i încurajăm, nu am venit aici ca să-i colanizăm, trebuie însă să-i instruim, domnule Marlowe. Noi trebuie să fim aceia, nu olandezii sau francezii. Vă mulţumesc că mi-aţi amintit, cu cât este mai puternică influenţa noastră aici, cu atât este mai bine - se simţi ceva mai uşurat, i se în-tâmpla foarte rar să poată discuta liber cu toţi căpitanii aceştia care veneau şi plecau, iar Marlowe îi făcuse o impresie deosebită, şi aici şi la Kanagawa. Oare toţi ofiţerii îi detestă pe civili şi pe negustori ? întrebă el.

- Nu, domnule. Dar cred că mulţi dintre noi nu-i înţelegem. Avem moduri de viaţă diferite, priorităţi diferite. Uneori este greu pentru noi - atenţia lui Marlowe fu atrasă în cea mai mare parte de discuţia pe care amiralul o avea cu căpitanul navei, în timp ce toţi cei aflaţi în preajmă se simţeau stingheriţi. Soarele răzbi prin plafonul de nori şi ziua păru din-tr-o dată mai frumoasă. Tot ce mi-am dorit eu, domnule, a fost să ajung la marină, spuse el.

- Familia dumitale este o familie de marinari ? Marlowe răspunse imediat mândru :

- Da, domnule.

Ar fi dorit să adauge : Tatăl meu este căpitan, acum în Flota de Coastă, şi la fel tatăl lui, a fost aghiotantul amiralului Lord Collingwood pe vasul Royal Soveretgn - laTrafalgar şi strămoşii mei au făcut parte din Marina Militară încă de la înfiinţarea ei. Şi încă şi înainte de aceasta, după cum spune legenda, au avut navele lor de luptă personale, la Darset. de unde suntem noi şi unde am locuit secole de-a rândul în a-ceeaşi casă. Dar nu spuse nimic din toate acestea, căci îşi dădea seama că ar fi lăsat impresia că se laudă. Adăugă numai atât :

- Familia mea este din Darset.

-.Ai mei sunt din nordul Angliei, din Northumberland. câteva generaţii, una după alta, spuse Sir William cu un aer

absent şi cu ochii pironiţi pe promontoriul care se apropia tot mai mult, gindindu-se la Bakufu. Tatăl meu a murit pe când eram încă tânăr - era membru al Parlamentului şi avea afaceri la Sunderland şi la Londra. Făcea comerţ la Marea Baltice cu blănuri ruseşti. Mama mea era rusoaică, aşa că eu am fost bilingv, ceea ce m-a ajutat să obţin un post la Foreign Office. Mama...

Se opri la timp, uimit el însuşi că vorbise atât de mult; Era cât pe-aci să adauge că mama lui era născută Contesă Sveva, verişoară cu familia Romanov, că mai era încă în viaţă şi fusese pe vremuri doamnă de onoare a Reginei Victoria. Trebuie să mă controlez mai bine, îşi spuse el, originea familiei mele nu-i priveşte pe ei.

— Şi dumneata, domnule Tyrer ?

— Eu sunt din Londra, sir. Tatăl meu este avocat, ca şi tatăl tatălui meu, rîse Phillip Tyrer. După ce mi-am luat licenţa la Universitatea din Londra şi i-am spus că vreau să mă duc la Foreign Office era să facă o criză ! Iar când am depus cerere ca să devin interpret în Japonia a spus că mi-am pierdut minţile.

— Poate că avea dreptate, ai avut mare noroc că ai rămas In viaţă. Şi nu ai sosit decât de o săptămână. Nu crezi, Marlowe?

— Da, sir, este adevărat,- Marlowe Consideră momentul potrivit şi întrebă : Apropo, Phillip, ce mai face domnul Struan ?

— Nici mai bine, nici mai rău, după cum s-a exprimat doctorul Babcott

— Sper să se facă bine, spuse Sir William, simţind o durere bruscă în măruntaie.

Când se dusese la Kanagawa, cu trei zile în urmă, Marlowe îi ieşise în întâmpinare şi îi spusese ceea ce ştia despre Struan şi Tyrer, despre faptul că pierduseră un soldat, că un asasin se sinucisese şi celălalt reuşise să scape

— Am alergat după ticălos, Sir William, şi eu şi Pallidar, dar omul a dispărut. Am percheziţionat toate casele din jur; dar fără nici un rezultat. Tyrer crede că aceştia ar fi putut fi cei doi atacatori de pe

Tokaido, sir, ucigaşii, dar nu este sigur, pentru că toţi japonezii seamănă foarte mult unul cu altul.

— Dar dacă erau cu adevărat cei doi, de ce să fi riscat să se ducă la legaţie ?

— Cea mai bună explicaţie pe care am găsit-o noi a fost că dareau să împiedice încercarea să fie identificaţi şi să termine treaba începută, domnule.

Plecaseră apoi de la debarcader şi străbătuseră grăbiţi străzile pustii şi primejdioase.

- Şi ce este cu fata, domnule Marlowe ?

- Se pare că este bine. Doar uşor şocată.

- Bine, mulţumesc lui Dumnezeu că aud asta, ministrul francez este nemaipomenit de sensibil la subiectul acesta : Insultă josnică adusă onoarei Franţei şi unuia dintre supuşii ei. Care, în plus, este şi copila lui. Cu cât ajunge mai repede înapoi la Yokohama cu atât mai bine. A, să nu uit, amiralul a spus să te întorci imediat la Yokohama, căci sunt o mulţime de treburi de făcut. Noi, ăăă, am hotărât să facem o vizită oficială la Yedo peste trei zile cu vasul amiral... Marlowe simţise că inima îi explodează de emoţie. Conflictele pe mare sau pe uscat reprezentau calea cea mai rapidă de promovare în carieră. Bătrânul o să fie măndru de mine şi am să obţin rangul de amiral cu mult înaintea lui Charles şi Percy - cei doi fraţi mai mici ai lui, ambii locotenenţi.

Şi acum stătea pe puntea vasului amiral în lumina plăcuta a soarelui. în timp ce puntea tremura zguduită de maşini şi simţi din nou că il prinde tulburarea.

- Ajungem imediat la Yedo şi veţi avea parte de o intrare cum nu s-a mai văzut pe aici, o să puneţi mâna pe ucigaşi, veţi obţine şi despăgubirile şi tot ce doriţi.

Şi Tyrer şi Sir William sesizară emoţia din vocea lui, dar Sir William fu scuturat de un fior.

- Da, da. Cred că am să cobor pentru o clipă. nu. mulţumesc, domnule Marlowe, ştiu drumul.

Cei doi tineri il priviră uşuraţi cum se îndepărtează. Marlowe se asigură că amiralul este în cămpul lui vizual şi apoi întrebă :

- Ce s-a mai întâmplat la Kanagawa după ce am plecat eu, Phillip ?

- A fost, ei bine, Angelique a fost extraordinară, dacă asta voiai să ştii.

- Cum aşa ?

- Cam pe la ora cinci a coborât şi s-a dus direct în camera lui Struan şi a stat cu el până la masa de seară - abia atunci am văzut-o. Părea... părea mai în vârstă. nu, nu e corect, nu mai în vărstâ, însă mai matură decât înainte, mai preocupată. George spune că se mai află încă într-un fel de stare de şoc. In timpul mesei, Sir William a spus că o ia inapoi cu el, la Yokohama, dar ea i-a mulţumit şi a refuzat, spunînd că vrea mai întîi să se asigure că Malcolm e mai bine şi nici el, nici George şi nici altcineva nu a putut s-o convingă să plece. Abia dacă a mâncat ceva şi s-a dus imediat înapoi în camera bolnavului, a rămas lîngă el şi chiar a insistat să i se punâ un pat de campanie în aceeaşi încăpere, în aşa fel încât să fie în preajmă dacă este nevoie de ceva. De fapt, următoarele două zile, adică până ieri când am plecat înapoi la Yokohama, nu l-a părăsit aproape deloc pe Struan şi abia dacă am schimbat câteva vorbe cu ea.

Malcolm îşi ascunse un oftat.

- Probabil că îl iubeşte.

- Tocmai acesta e lucrul curios. Nici eu şi nici Pallidar nu avem impresia că acesta este motivul... Angélique se poartă de parcă ar fi în transă... poate că totuşi cuvîntul este prea tare. Merge ca prin vis şi are impresia că numai alături de el se află în siguranţă.

- Isuse ! Şi ce zice Coase-Oase ?

- Ridică din umeri şi spune că trebuie să avem răbdare; să nu fim îngrijoraţi şi că fata este cel mai bun medicament pentru Malcolm Struan.

- Imi închipui. Dar el cum se simte ?

- Este drogat mai tot timpul, are dureri groaznice, vomită mereu ca să-şi uşureze măruntaiele, nu ştiu cum de poate suporta Angélique duhoarea aceea, deşi geamul stă deschis în permanenţă.

Se simţeau amândoi înspăimântaţi la gândul de-a ajunge în halul ăsta de rănit şi neajutorat. Tyrer privi în faţă să-şi ascundă teama,

foarte conştient de faptul că propria rană nu i se vindecase, că încă se mai putea infecta şi somnul îi era chinuit de coşmaruri în care vedea samurai cu săbiile însângerate şi pe Angélique.

- De cite ori am trecut pe acolo să-l văd pe Malcolm i. co să fiu sincer, şi pe ea, mi-a răspuns numai cu „da, nu, u ştiu" aşa că după câtva timp am renunţat. Este... este la fel de atrăgătoare ca de obicei.

Marlowe se întrebă : dacă Struan nu ar mai fi intrat in joc, s-ar fi putut apropia el de fată ? Ar putea fi oare Tyrer un rival serios ? Sau Pallidar ? Pe acesta şi-l alungă imediat din minte, căci fetei nu putea să-i placă înfumuratul acela.

- O, ia te uită ! exclamă Tyrer.

Ocoliseră promontoriul şi acum în faţa ochilor ii se desfăşura priveliştea golfului Yedo ; spre tribord, se vedeau fumurile de la focurile la care se prepara hrana şi castelul care domina tot peisajul. In mod surprinzător, golful era aproape pustiu - dispăruse toată mulţimea aceea de ambarcaţiuni, de sampane şi de mici lotci pescăreşti care acopereau de regulă faţa apei

Tyrer nu se simţea chiar în largul lui.

- O să fie război ?

După o pauză, Marlowe răspunse :

- Au fost preveniţi, Cei mai mulţi dintre noi nu cred că va fi război, oricum, nu un război de anvergură, încă nu, nu de data aceasta. Vor fi unele incidente... - apoi, pentru că îi plăcea Tyrer şi îi admirase curajul, îşi deschise inima în faţa lui. Va urma o serie de incidente şi de confruntări, unii dintre noi vor fi ucişi, alţii vor descoperi că sunt nişte laşi, unii vor deveni eroi, cei mai mulţi vor fi înspăimăntaţi, unii vor fi decoraţi şi, bineinţeles, vom cîştiga.

Tyrer reflecta şi el la toate acestea, amintindu-şi cât de inspăimăntat fusese deja. Babcott îl explicase că aşa se în-tâmplă numai prima oară, cât de curajos a fost Marlowe când a pornit după asasin, cât de fermecătoare fusese Angelique -şi ce bine era să fii în viaţă, tânăr, cu un picior pe scara care ducea spre postul de ministru. Zîmbi. Zîmbetul lui ii lumină şi chipul lui Marlowe.

Orice este permis în dragoste şi în război, nu-i aşa ? zise el.

Angelique stătea lingă fereastra infirmeriei de la Kanagawa, privind în gol, în timp ce soarele răzbătea din când în când printre norii pufoşi, ţinîndu-şi batista puternic parfumată la nas. In spatele ei. Struan era pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. In grădină, soldaţii patrulau necontenit. De când cu atacul, paza fusese dublată. Fuseseră aduse şi trupe suplimentare de la Yokohama, sub comanda lui Pallidar. O bătaie în uşă o smulse din reverie :

- Da ! spuse Ea, ascunzîndu-şi batista în pumn.

Era Li. Alături de el era un servitor chinez cu o tavă.

- Măncare pentru stapin. Doamna vrei maninci, heya ?

- Pune-o acolo ! porunci Ea şi arătă spre noptiera.

Tocmai voia să ceară, ca de obicei, şi tava ei de mincare, dar se răzgindi, Considerând că e mai bine :

- Astă-seară doamna maninci sufragerie. înţeles, heyà ?

- 'Je'es-

Lim rîse in sinea lui, ştiind că atunci cind credea că este singură îşi ţinea batista la nas. Ayeeyah, oare nasul ei este la fel de mic şi de delicot co şi cealalta parte a el ? Miroase ? Se plîng de miros ? Incă nu miroase a moarte aici. Să-i spun oare fiului tai-panului că avem veşti proaste de la Hong Kong ? Ayeeyah, mai bine să afle el singur.

- 'Je'es' spuse el radias şi plecă.

- Chéri ?

Fata îi oferi bolnavului supa de pui

- Mai tîrziu, mulţumesc, draga mea, spuse Malcolm aşa cum se aştepta ea, de fapt, cu o voce foarte slabă.

- încearcă totuşi să mănînci puţin, spuse ea, ca de obicei, dar el refuză din nou.

întoarsă la locul ei de lîngă fereastră, se lăsă legănată de visuri : din nou acasă, la Paris, în siguranţă, în Casa cea mare a unchluiui Michel şi a dragei ei Emma, mătuşa ei, englezoaică de viţă nobilă, care o crescuse de mică în locul mamei ei, pe ea şi pe fratele ei, de când tatăl ei plecase în Hong Kong cu atîţia ani în urmă. Erau înconjuraţi cu toţii de o atmosferă de lux, Emmo dădea dinee şi călărEa în Bois de Boulogne pe cai pur-sânge, stîrnind invidia tuturor, admiraţia aristocraţiei şi făcând apoi reverenţe elegante în faţa

împăratului Louis Napoleon - nepotul lui Napoleon Bonaparte - şi a împărătesei Eugénie, şi primind în schimb zîmbetele lor recunoscătoare. Loji la teatre, la Comédie Française, mese rezervate la Trois Frères Proveneaux, apropierea de majorat, împlinise şaptesprezece ani, bîrfele din saloane, unchiul Michel care îşi povestea aventurile de la mesele de joc şi de la curse, şoptind apoi povestiri deocheate despre prietenele lui din aristocraţie, despre contesa Beaufois, atât de frumuşică, de seducătoare şi de îndrăgostită.

Toate acestea nu erau, evident, decât visuri, pentru că unchiul nu era decât amploiat în Ministerul de Război, iar Emma, e drept că era englezoaică, dar nu fusese decât actriţă într-o trupă de comedianţi shakespearieni, fiica unui funcţionar care nu dispunea de suficienţi bani pentru a-i oferi o viaţă de lux

în capitala lumii, un cal mai breaz sau o trăsurâ de care ar fi avut atâta nevoie pentru a pătrunde în înalta societate, unde ar fi putut întâlni bărbaţi dispuşi s-o ia de soţie, nu numai să se culce cu ea şi apoi să o părăsească pentru a trece la o floare mai tânără.

- Te rog, te rog, te rog, unchiule Michel, este atât de important.

- Da, ştiu, iepuraşul meu drag, îi spusese el trist, când împlinise şaptesprezece ani şi îi ceruse un cal de călărie şi un costum adecvat. Nu mai pot să fac nimic, nu mai pot cere nici un fel de favoare, nu mai ştiu ce arme să folosesc, nu cunosc nici un zaraf pe care să-l conving să-mi împrumute bani. Nu am nici un fel de secrete de stat pe care să le pot vinde, nici un prinţ pe care să-l avansez în grad. Mai trebuie să ne gândim şi la fratele tău mai mic şi la fiica noastră.

- Dar, te rog, dragă unchiule.

- Mai am numai o singură idee şi ceva bani ca să te ajut să ajungi la tatăl tău. Câteva rochii, atât şi nimic mai mult.

Ce de emoţii apoi când şi-a făcut rochiile, toate perfect croite - şi le probase, apoi le reajustase, fusta aceea de mătase verde ca şi celelalte şi ce emoţionată fusese când călătorise pentru prima oară cu trenul de la Paris la Marsilia, după a-ceea cu vaporul de la Marsilia până la Alexandria, în Egipt, pe uscat până la Port Said pe lîngă săpăturile domnului Lesseps pentru canalul Suez, despre care toţi oamenii informaţi ştiau că este o nouă sursă de acţiuni şi că nu va fi

terminat niciodată sau, dacă va fi, va goli pe jumătate Marea Mediterană, pentru că aceasta era mai sus decât celelalte mări. In plus reuşise să-şi convingă unchiul să-i cumpere peste tot bilete la clasa întîi :

- Diferenţa este atât de mică, unchiule...

Adieri blînde şi chipuri noi, nopţi exotice şi zile senine, începutul marii aventuri, iar la celălalt capăt al curcubeului un soţ chipeş şi bogat ca Malcolm Struan şi acum toate acestea distruse din couza unui băştinaş scîrbos ! Oare de ce nu pot să mă gândesc numai la părţile bune ? se întrebă ea cuprinsă brusc de o stare de nelinişte. Oare de ce gindurile bune sa ascund sub cele rele şi apoi totul devine cumplit şi mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat şi încep să plîng ? Nu

mai boci, îşi porunci ea Camportă-te cum se cuvine ! Fii tare . Ai hotărât înainte de a ieşi din cameră : nu s-a întâmplat nimic, te vei purta normal până la următorul ciclu. Iar când. va începe - căci va începe - eşti salvată. Dar dacă nu vine ? Nu ai voie să te gândeşti la asta. Viitorul tău nu va fi distrus, ar fi nedrept. O să te rogi şi o să stai în preajma lui Malcolm şi ai să te rogi şi pentru el, ai să joci rolul Florencei Nightin-gale şi poate că ai să te căsătoreşti cu el. Se uită la el peste batistă. Spre mirarea ei, Struan se uita la ea.

- Tot la fel de urit miroase aici ? întrebă el trist.

- Nu, răspunse ea, încântată de faptul că minciuna suna tot mai sinceră de fiecare dată şi îi cerea tot mai puţin efort. Vrei puţină supă ?

Dădu afirmativ din cap posomorit, conştient că trebuie să se hrănească cât de cât, deşi tot ce înghiţea organismul refuza cu dureri cumplite care îi sfîşiau cusăturile, pe cele din interior ca şi pe cele de la suprafaţă, vlăguindu-l de puteri, oricât ar fi încercat să se stăpânească.

- Dew neh loh moh, murmură el.

înjurătura era în cantoneză, prima lui limbă. Fata ii ţinu ceaşco, Struan bău şi apoi tot ea ii şterse bărbia. Jumătate din fiinţa lui ar fi vrut să-i spună să plece şi să nu mai vină până nu se face din nou bine,

dar cealalta jumătate era îngrozită la gândul că va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată.

- îmi pare rău că te chinui şi pe tine, dar mă simt atât de bine când te ştiu lîngă mine.

Drept răspuns, ea îi atinse fruntea uşor cu mâna. Ar fi vrut să iasă din încăpere, simţea nevoia de aer curat, nu avea curaj să vorbească. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât mai bine, hotărîse ea. Nu poţi să cazi în nici o capcană. Se vedea, cu detaşare parcă, cum continuă să-l îngrijească, să-l liniştească; dar tot timpul gândurile îi zburau în alta parte, la Hong Kong Şi la Paris, cel mai ades la Paris. Nu-şi va mai îngădui niciodată să scormonească în amintirile acelei nopţi de coşmar. Niciodată în timpul zilei, căci era prea periculos. Numai noaptea, când uşa era zăvorită bine şi bara pusa şi se întindea în pat îşi permitea să rătăcească cu mintea unde ar fi..; O bătaie în uşă.

- Da !

Doctorul Bobcott pătrunse în încăpere, iar Angelique roşi brusc. Oare de ce trăiesc tot timpul cu impresia că imi citeşte gândurile ?

- Voiam să ştiu ce mai fac cei doi pacienţi ai mei, spuse el jovial. Ei bine, domnule Struan, cum vă mai simţiţi ?

- Cam la fel, gemu acesta.

Ochiul atent al lui Babcott observă că jumătate din supă dispăruse şi nu se vedeau încă nici un fel de semne de vomă. Bine. Ii luă mâna lui Struan şi-i pipăi pulsul. Ritmul era încă rapid, dar se ameliorase. Fruntea îi era tot umedă, mai avea febră, dar oricum, mai puţin decât ieri. Să îndrăznesc oare să sper că merge spre vindecare ? Cu voce tare spunea ce progres făcuse pacientul, probabil îngrijirile domnişoarei jucaseră un rol hotărâtor. Nu era meritul lui. Co de obicei. Da, dar avea atât de puţine de spus, atât de multe erau încă în mâna Domnului. Dar de ce adaug întotdeauna şi asta ? Aşa, în caz că...

- Dacă veţi continua în felul acesta, cred că în curând voi putea să vă mut la Yokohama. Poate chiar mîine.

- Nu cred că este o hotărîre înţeleaptă, spuse ea repede, cu vocea mai răguşită decât ar fi vrut, îngrozită la gândui că îşi pierde paradisul.

- Imi pare rău, dar este mai bine acolo, spuse Babcott blînd, vrând s-o liniştească imediat, plin de admiraţie în faţa devotamentului ei pentru Struan. Nu aş propune aşa ceva dacă nu ar fi un lucru înţelept, dar vă rog să mă credeţi. Domnul Struan se va bucura de mult mai mult confort şi ajutor.

Mon Dieu, ce mă fac ? Nu trebuie să plece, nu acum, nu încă.

- Ascultă, draga mea, spuse Struan pierit, încercând să pară ferm, dacă doctorul crede că pot să mă întorc, asta înseamnă că e bine, zău aşa. Te eliberez şi pe tine şi o să-ţi fie mai uşor.

- Dar eu nu vreau să mă eliberez, vreau să stăm aici, exact aşa cum stăm acum... fără nici un fel de tevatură.

Angelique simţea că inima îi bate să-i spargă pieptul şi îşi dădea seama că pare isterică, dar nu era pregătită de plecare. Proasta, eşti o proastă ! Bineinţeles că pină la urmă trebuia să plece. Gândeşte-te ! Ce poţi face ca să împiedici plecarea ? Struan spuse că nu avea de ce să fie îngrijorată, o să fie mai bine dacă o să se întoarcă in colonie, va fi şi ea în siguranţă şi aveau zeci de servitori şi spaţiu în Clădirea Struan, aşa că dacă dorea, putea să primească un apartament

lingă al lui şi putea să stea acolo sau să plece, cum darea; avînd acces permanent la el, ziua sau noaptea,

- Te rog, nu te necăji, vreau să fii şi tu mulţumită, o liniştea el. Va fi mai comod şi pentru tine, îţi promit şi când mă fac bine o să...

Fu zguduit de un spasm şi dădu totul afară. După ce făcu curăţenie şi-i administra lui Struan un drog ca să poată darmi, Babcott îi spuse încet

- O să fie mai bine pentru el acolo. Am mai multe ajutoare, materiale, aici este aproape imposibil să menţinem curăţenia. Are nevoie..., îmi pare rău, dar are nevoie de mai mult ajutor. Dumneata faci enorm pentru el, dar sunt unele lucruri pe care servitorii chinezi le fac mai bine. îmi pare rău că trebuie să fiu atât de sincer.

- Nu aveţi de ce să vă acuzaţi, domnule doctor. Aveţi dreptate şi eu vă înţeleg.

Mintea îi alerga nebuneşte. Apartamentul de lîngă Malcolm - asta ar fi o soluţie ideală - şi servitori, şi aşternuturi curate. Am să găsesc o croitoreasă şi am să-mi fac rochii noi, şi am să-mi găsesc şi o damă de companie şi am să mă pot ocupa de viitorul meu - al meu şi al lui.

- Vreau numai ceea ce este mai bine pentru el, spuse ea şi adăugă încet, căci trebuia neapărat să ştie : Cât va mai rămăne aşa ?

- Imobilizat la pat şi neajutorat ?

- Da, vă rog să-mi spuneţi adevărul, vă rog.

- Nu ştiu, cel puţin două sau trei săptămăni, poate şi mai mult şi nu se va putea mişca foate mult, o lună sau două după aceea. Aruncă o privire spre bărbatul care zăcea. Aş prefera să nu-i spuneţi nimic. Şi-ar face griji fără rost.

Fata dădu din cap afirmativ, mulţumită şi uşurată acum; căci totul era în ordine.

- Nu vă faceţi probleme, n-am să suflu nici un cuvinţel.' Am să mă rog să se facă bine cât mai repede şi am să-l ajut cit voi putea.

In timp ce pleca de lîngă ea, Babcott se gândea întruna : Dumnezeule mare, ce fată minunată ! Indiferent dacă moare sau trăieşte, Struan este un om fericit că a avut şansa să fie atât de mult iubit de o femeie !

Ecoul celor douăzeci şi una de salve de artilerie trase de pe fiecare din cele şase vase de război ancorate în rada portului Yedo care însoţiseră vasul amiral încă nu se stinsese. Toată flota era emoţionată la culme şi mândră de puterea sa şi de faptul că sosise timpul revanşei.

- Asta le ajunge, Sir William, spuse exaltat Phillip Tyrer, stănd alături de el şi adulmecând cu nesaţ mirosul de exploziv de lîngă tunuri.

In faţă, oraşul se întindea tăcut. Imens. Castelul domina totul, impunător.

- O să mai vedem.

Pe puntea vasului amiral, amiralul îi spuse liniştit generalului :

- Asta ar trebui să te convingă că Wee Willie al nostru nu este decât un papagal cu fumuri de mărire. Naiba să-l ia de salut regal. Ar fi mai bine să ne păzim flancurile.

- Ai dreptate, pe Zeus! Am să adaug şi aceasta în raportul meu lunar către Ministerul de război.

Pe puntea vasului amiral francez, Henri Seratard pufăia din pipă şi rîdea împreună cu ministrul rus.

- Mon D/eu, dragul meu conte, ce zi fericită ! Onoarea Franţei va fi răzbunată de aroganţa engleză obişnuită. Sir William va suferi un eşec inevitabil. Perfidul Albion este mai perfid ca oricând.

- Da. Păcat că este flota lor şi nu a noastră.

- Dar în curând flota voastră şi a noastră o vor înlocui pe a lor.

- Da. Aşadar, înţelegerea noastră secretă rămăne în picioare ? Când vor pleca englezii, vom lua insula din nord a Japoniei, plus Sahalinul, Kurilele şi toate insulele care fac legătura cu Alaska rusă - iar Franţa restul.

- De acord. Imediat ce Parisul va primi memorandumul meu, acesta va fi cu siguranţă ratificat la cel mai înalt nivel, în secret, Seratard zîmbi. Unde există un gol, este datoria noastră de diplomaţi să-l umplem...

Odată cu bubuitul tunurilor, o teama uriaşă cuprinse Yedo. Ultimii sceptici se alăturară maselor de băienari care Impânziserâ drumurile şi podurile, fugind cu bruma de agoni

sealǎ pe care o putuserǎ lua cu ei în spate, cǎci nici un fel de roţi nu erau permise. Toţi se aşteptau să vadă noile obuze şi proiectile de care auziseră, dar pe care încă nu le cunoscuseră direct şi erau convinşi că, dintr-o clipă în alta, oraşul lor va fi incendiat, ars până în temelii şi ei odată cu el.

- Moarte gai-jinilor, se auzea de peste tot, era strigătul care se afla pe buzele tuturor.

- Mai repede... faceţi loc... mai repede ! oamenii ţipau, cuprinşi de panică, se striveau pe punţi, alţii se ascundeau in case, fugeau care mai de care, cât mai departe de mare.

- Moarte gai-jinilor, ţipau cu toţii în timp ce fugeau. Exodul începuse în dimineaţa aceea, în momentul în care flota ridicase ancora din portul Yokohama, deşi cei mai prudenţi neguţători angajaseră cu trei zile înainte cei mai buni hamali şi se mutaseră, împreună cu familiile şi cu lucrurile cele mai de preţ, când în oraş începuseră să se răspândească zvonurile cu privire la nefericitul incident şi enervarea şi cererile străinilor determinate de acesta.

Numai samuraii din castel şi cei care răspundeau de apărarea exterioară şi de punctele fortificate se aflau la locurile lor. Şi, la fel ca întotdeauna şi pretutindeni, pleava străzilor - oameni şi animale - adulmecau peste tot, pe lîngă locuinţele fără zăvor la uşă, să vadă ce se poate înhăţa în grabă pentru a fi înfulecat sau vîndut după aceea. Se fura foarte puţin, era considerat o crimă cât se poate de respingătoare şi, din vremuri imemorabile, tâlharii erau urmăriţi fără milă şi pedepsiţi prin crucificare. Orice formă de furt era pedepsită în mod similar. In interiorul castelului, shogunul Nobusada şi prinţesa Yazu stăteau ghemuiţi de frică în spatele unui paravan subţire, îmbrăţişaţi, cu toţi paznicii, servitorii şi însoţitorii gata de plecare în orice moment, aşteptând numai permisiunea Tutorelui pentru a pleca Pretutindeni în castel, bărbaţii se pregăteau de apărare, înşeuau caii şi împachetau lucrurile cele mai de preţ ale Consiliului Bătrânilor în vederea evacuării, imediat ce vor începe bombardamentele sau se va

primi un mesaj din partea Consiliului că trupele inamicului au început să fie debarcate, in Camera Consiliului unde acesta fusese convocat în grabă, Yoshi continua să susţină :

- Repet, nu cred că ne vor ataca în forţă sau...

- Iar eu nu văd nici un motiv să mai aşteptăm. Este mai prudent să plecăm, vor începe să ne bombardeze dintr-un mo

inent în altul, spunea Anjo. Prima cononadă a fost un semnal de avertisment.

- Eu nu cred. Socot că e stilul lor arogant de o-şi anunţa sosirea. Nu

s-au tras nici un fel de obuze împotriva oraşului. Flota nu va trage asupra noastră şi vă repet : eu cred că în-tâlnirea de mîine va avea loc aşa cum a fost planificată. La Intâl...

- Dar cum poţi fi atât de orb ? Dacă situaţia ar fi invers şi tu ai comanda această flotă şi ai avea această putere co-vărşitoare, ai şovăi fie şi numai o clipă ? Anjo tremura de furie. Ei bine, ai şovăi ?

- Nu, bineinţeles că nu. Dar ei nu sunt ca noi şi noi nu suntem ca ei şi în felul acesta îi putem controla.

- Nu vrei să înţelegi cu nici un chip ! exasperat, Anjo se întoarse către ceilalţi trei consilieri. Shogunul trebuie dus într-un loc sigur, şi trebuie şi noi să plecăm pentru a putea asigura, în continuare, conducerea. Asta este ceea ce propun, o absenţă temporară. Cu excepţia suitei noastre personale, toţi ceilalţi samurai rămân pe loc, toţi cei din Bakufu rămăn pe loc. Mai aruncă încă o privire spre Yoshi. N-ai decât să stai şi tu, dacă aşa vrei. Acum să votăm dacă absenţa temporară este aprobată !

- Stai ! Dacă faci asta. shogunatul işi pierde cinstea obrazului pentru totdeauna, nu vom mai fi niciodată în stare să-i controlăm pe daimyo şi opoziţia lor, sau pe cei din Bakufu. Niciodată !

- Nu facem altceva decât să fim prudenţi ! Bakufu rămăne pe loc. La fel şi toţi ceilalţi războinici. In calitatea mea de consilier şef este dreptul meu să vă cer să votaţi, aşa că va rog să votaţi ! Eu votez da !

- Eu spun nu ! spuse Yoshi.

- Sunt de acord cu Yoshi-san, spuse Utani - un bărbat scund, firav cu ochi blînzi şi faţa lată. Sunt de acord că ne pierdem cinstea-obrazului pentru totdeauna.

Yoshi răspunse zîmbetului, căci ţinea la Utani. Daimyo din feuda Watasa fuseseră întotdeauna aliaţii lor, încă de dinainte de Sehigahara. Se uită şi la ceilalţi doi, amăndoi membri de vază ai clanului Toranaga. Nici unul nu-i susţinu privirea.

- Adachi-sama ?

in cele din urmă, Adachi, daimyo de Mito, un omuleţ mic, rotund, spuse nervos :

- Sunt de acord cu Anjo-san că ar trebui să plecăm şt shogunul la fel, bineinţeles. Dar sunt de acord şi cu voi că, în acest caz, putem să pierdem chiar dacă cîştigăm. Cu tot respectul voi vota nu !

Ultimul Bătrân, Toyama, era un om in jur de cincizeci şi cinci de ani - un om bătrân după cum era considerat în Japonia. Era daimyo de Kii, tatăl shogunului actual.

- Nu mă tulbură câtuşi de puţin faptul dacă vom trăi sau nu şi nici moartea fiului meu shogunul actual, căci va fi întotdeauna un alt shogun. Dar mă deranjează foarte mult să trebuiască să ne retragem numai pentru că aceşti gai-jini au ancorat pe coasta noastră. Votez împotriva retragerii şi pentru atac, votez pentru a merge pe coastă şi dacă aceşti cîini vor debarca, să-i ucidem pe toţi, să distrugem şi vasele lor, tunurile, carabinele şi tot ce mai au.

- Dar nu avem suficiente trupe aici, spuse Anjo sătul de bătrân şi de vitejia lui pe care nu şi-o dovedise niciodată. De câte ori trebuie să vă spun : nu avem suficiente trupe ca să apărăm castelul şi să-i împiedicăm şi pe ei să debarce în forţă. De câte ori trebuie să vă repet că spionii noştri afirmă că au două mii de soldaţi cu puşti pe nave şi in cadrul coloniei şi de zece ori pe atîţia în Hong Kong şi...

- Am fi avut mai mult decât destui samurai şi daimyo aici dacă nu ai fi anulat sonfa'n-kotai ! îl întrerupse supărat Yoshi.

- A fost o cerere a împăratului, dată în scris şi prezentată de un prinţ al Curţii sale. Nu aveam de ales - trebuia să ne supunem. Şi tu te-ai fi supus.

- Da, dacă aş fi primit documentul ! Dar nu l-aş fi acceptat niciodată, aş fi fost plecat, sau l-aş fi aminat pe prinţ, aş fi avut de rezolvat o sută de alte probleme, sau aş fi negociat cu Sanjiro care sugerase, de fapt, această „cerere", sau aş fi spus oricăruia dintre sprijinitorii noştri de la Curte să-l roage pe împărat să-şi retragă cererea ! vocea lui Yoshi deveni tăioasă. Orice petiţie a shogunatului trebuie să fie aprobată - aceasta este o lege istorică. Deţinem controlul asupra veniturilor Curţii ! Ne-ai trădat Testamentul.

- Mă faci trădător ? şi spre stupoarea celor de faţă. mâna lui Anjo se crispa pe minerul spadei.

- Spun că i-ai permis lui Sanjiro să te joace ca pe o marionetă, replică Yoshi fără a se clinti din loc, calm în aparenţă, dar sperând ca Anjo să facă prima mişcare pentru a putea în

felul acesta să-l omoare şi să termine o dată pentru totdeauna cu prostia lui, Nu a mai existat alt precedent de nesocotire a Testamentului, Asta înseamnă trădare.

- Toţi ceilalţi daimyo, afară de rudele apropiate ale familiei Toranaga doreau acest lucru ! Bakufu fusese de acord prin consens, Consiliul roju a fost de acord, mai bine să fim ele acord decât să-i obligam pe toţi daimyo să treacă în tabăra răzvrătiţilor şi să ne poată cere oricând socoteală, aşa cum ar fi făcut fără îndoială dacă Sanjiro, provinciile Tosa şi Choshu s-ar fi ridicat împotriva noastră. Atunci am fi fost cu totul izolaţi, aşa e ? Anjo se adresă celorlalţi : Este sau nu aşa ?

Utani răspunse liniştit :

- Este fără îndoială adevărat că am fost de acord, dar acum cred că am făcut o greşeală.

- Greşeala noastră a fost că nu l-am interceptat pe Sanjiro şi nu l-am omorât, spuse Toyama.

- Era protejat de mandatul imperial, spuse Anjo. Buzele bătrânuluî rânjiră, descoperind unicul dinte îngălbenit :

- Si ?

- Toată Satsuma s-ar fi ridicat împotriva noastră, iar Tosa şi Choshu s-ar fi alăturat imediat şi ar fi izbucnit un război civil general in care nu puteam cîştiga. Votaţi ! Da sau nu ?

- Eu votez numai pentru atac, numai pentru atac, spuse bătrânu! încăpăţînat, astăzi împotriva oricărei debarcări, mîine la Yokohama

De afară se auzea sunetul cimpoaielor.

Alte patru cutere se îndreptau spre debarcader, trei pline cu soldaţi scoţieni care urmau să se alăture celor aflaţi deja în formaţie pe chei, bătând din tobe şi suflînd nerăbdători în cimpoaie Fustanele codrilate, tunici roşii, carabine. Sir William Tvrer, Lim şi alţi trei membri ai suitei se aflau în ultima barcă Când coborîră pe uscat, căpitanul comandant al detaşamentului salută şi spuse :

- Totul este gata, domnule. Avem patrule care păzesc cheiul nostru şi împrejurimile. Puşcaşii marini vor prelua postul de la noi peste o oră

- Bine să mergem la legaţie, şi Sir William şi suita sa se urcară în trăsura care fusese transportată la ţărm cu atâta efort. Douăzeci de marinari apu-

cară de hulube. Căpitanul dădu ordinul de pornire şi cortegiul se puse în mişcare fluturând din steaguri. In faţă mergea un tambur major impresionant, iar în urmă veneau culii din Yokohama ce duceau neliniştiţi bagajele. Străzile înguste dintre clădiri şi magazine erau pustii. La fel era şi nelipsitul post de pază de la primul pod de lemn peste un canal. Şi tot aşa şi al doilea. Un cîine se repezi dintr-o alee, lătrând şi mîrîind, apoi chelălăi şi o luă la fugă după ce primi o lovitură care îl făcu să zboare prin aer. Alte străzi goale şi posturi de paza părăsite, dar înaintau anevoie din cauza trăsurii şi a faptului că toate străzile erau destinate numai circulaţiei pietonale. Trăsura se înţepeni din nou.

- N-ar fi bine să mergem pe jos ? întrebă Tyrer.

- Nu, pentru numele lui Dumnezeu, vreau să sosesc cu trăsura, spuse Sir William furios pe sine ; uitase cât de înguste sunt străzile. La Yokohama se hotărîse să folosească trăsura tocmai pentru că roţile erau interzise şi voia să-şi exprime şi pe această cale nemulţumirea faţă de Bakufu. Căpitane, daco trebuie să dărîmi câteva case, nu te sfii.

Dar nu fu necesar. Marinarii erau obişnuiţi să manevreze tunurile în spaţiul strîmt de sub punte şi reuşiră până la urmă să tragă şi să împingă trăsura, înjurând şi blestemând, prin ulicioarele înguste. Legaţia se afla pe o ridicătură de teren din cortierul Gotenyama, alături de un templu budhist. Era o clădire în stil englezesc, cu două nivele, încă neterminată, situată în interiorul unei incinte înconjurate, cu un gard înalt şi închisă cu porţi masive. La trei luni după semnarea Tratatului lucrările fuseseră începute. Dar lucrul mergea extrem de încet, de pe o parte din cauza insistenţelor britanicilor de a folosi planurile proprii şi materiale de construcţie obişnuite,' cum ar fi sticla pentru ferestre şi cărămida pentru zidurile portante - care trebuiau aduse însă tocmai de la Londra, Hong Kong sau Shanghai - fundaţii pe care clădirile japoneze de regulă nu le aveau, căci erau construcţii de lemn, uşor de ridicat şi de reparat în urma numeroaselor cutremure. Dar cele mai multe întîrzieri se datorau administraţiei Bakufu. căreia nu-i plăcea să vadă nici un fel de clădiri ale străinilor în alta parte decât în Yokohama. Deşi nu era încă terminată, legaţia începuse să fie locuită şi steagul britanic se înălţa pe catargul impunător, ceea ce îi înfuria şi mai tare pe Bakufu şi pe localnici. Cu un an în urmă, legaţia fusese temporar abandonată de predecesorul lui Sir William după ce un ronin, în tim

pul nopţii, ucisese doi paznici chiar în faţa dormitorului lui, spre furia britanicilor şi marea bucurie a japonezilor.

- O, ne pare aşa de rău... spuseseră reprezentanţii Bakufu.

Dar locul care le fusese cedat pentru totdeauna de către Bakufu - o eroare capitală, aşa cum au afirmat mereu după aceea - fusese ales cu multă înţelepciune. Din curte aveau vederea cea mai bună asupra împrejurimilor şi vedeau chiar şi flota dispusă în ordine de lupta, rânduită la ancora în larg. Cortegiul sosi în toata măreţia lui marţiala să ia din nou în stăpinire teritorlui iegaţiei Sir William se hotărîse să-şi petreacă noaptea la legaţie ca să se pregătească pentru întâl-nirea din ziua următoare. Voia tocmai grăbit să intre, când căpitanul îl opri.

- Ce este ?

- Să ridicăm drapelul, sir ? Să asigurăm paza legaţiei ?

- Imediat. Respectaţi întocmai planul, faceţi cât mai mult zgomot, tobe, cimpoaie şi toate celelalte. Sunaţi retragerea la apusul soarelui şi puneţi orchestra să mărşăluiască în sus şi în jos.

- Da, domnule.

Căpitanul se îndreptă spre catarg. In mod solemn, în sunet de tobe şi cimpoaie, drapelul britanic, Union Jack, se ridică spre vărful catargului. Imediat, aşa cum se convenise anterior, de pe vasul amiral se auzi o salvă de salut. Sir William îşi ridică pălăria şi strigă de trei ori pentru regină.

- Bun, este mai bine aşa. Lim !

- Heya, domnu ?

- Stai puţin, tu nu eşti Lim !

- Eu Lim Doi. Lim Unu vine seara, hopa, hopa.

Foarte bine. Lim Doi, cina apusul soarelui, tu avut grijă tot domn în ordine, nu conteste,

Lim dădu din cap amărât, căci nu putea suferi gândul că se afla într-un loc atât de izolat, imposibil de aparat, înconjurat de o mie de ochi ascunşi, ostili, pe care toţi îi ignorau, dar pe care aproape toţi îi simţeau. Niciodată n-am să-i înţeleg pe barbari, îşi zise el.

In noaptea aceea, Phillip Tyrer nu putea dormi, Stătea culcat pe o saltea de paie, aşezata direct pe podea, peste un covor şi îşi schimba mereu poziţia, chinuit tot timpul de ginâduri. Se gândea la Londra şi la Angelique, La atac şi la întâlnirea de a doua zi. la durerea de braţ, la Sir William care fusese nervos toată ziua. Se făcuse frig şi în aer se simţea apropierea iernii, camera era mică. Ferestrele aveau geamuri şi dădeau spre grădina mare, frumos întreţinută. In cameră mai era încă o saltea de paie, pentru căpitan, dar acesta încă mai inspecta posturile.

In afară de câţiva cîini care lătrau din când în când şi de motanii care mieunau, in oraş era linişte. Din vreme în vreme se auzea câte un clopot de pe vasele din port care anunţa orele şi rîsul răguşit al câte unui soldat. Şi Phillip se simţea ceva mai liniştit. Oamenii aceştia sunt minunaţi, îşi spunea el. Suntem în siguranţă aici.

După un timp se ridică, se duse spre fereastră, o deschise şi se rezemă de pervaz. Afară se lăsase întuneric adinc, stratul de nori era

foarte gros. Nu se vedeau nici un fel de umbre, însă se zăreau scoţienii care patrulau cu lămpi de ulei. Dincolo de gardul legaţiei, într-o parte, se contura vag silueta templului budhist. La apusul soarelui, după ce cimpoaiele sunaseră stingerea şi Unlan Jack fusese coborât **conform** ritualului, pe timpul nopţii, călugării închiseseră şi baraseră uşile, sunaseră din clopot şi umpluseră apoi tăcerea nopţii cu strigătele lor ciudate, tânguitoare : Ommmmm mahnee padmee hummmmm... de câteva ori la rând. Tyrer simţea că-l pătrunde un fel de linişte când îi asculta, spre deosebire de alţii, care înjurau şi le strigau să tacă.

Aprinse o luminare care se afla lîngă pat. Ceasul lui de buzunar arăta ora 2,30. Căscă din nou, îşi aşeză mai bine cearşaful, se sprijini de perna tare şi îşi deschise servieta care avea gravate pe ea iniţialele lui - un dar de despărţire din partea mamei lui - şi îşi scoase caietul. Acoperi cu mâna coloana de cuvinte şi fraze japoneze pe care le notase fonetic şi murmură echivalentele lor englezeşti, apoi încă o pagina, şi încă una. Făcu acelaşi lucru invers, din engleză în japoneză, îi făcu plăcere să constate că le ştia. Dar sunt atât de puţine, şi nici nu ştiu dacă le pronunţ ca lumea; am atât de puţin timp şi nici n-am început măcar să învăţ scrierea, murmură el. La Kanagawa îl întrebase pe Babcott unde ar putea găsi un profesor.

- De ce nu-l întrebi pe părinte ? îi sugerase Babcott. îl întrebase cu o zi în urmă.

- Sigur, băiete. Dar săptămâna aceasta nu pot, ce-ai zice co începem de luna viitoare ? Nu vrei un sherry ?

O, Dumnezeule, cât puteau să bea aici ! Erau cherchelіţi cam toată ziua, iar la amiază beţi de-a binelea. Cu părintele nu este nimic de făcut şi miroase aşa de urât ! Dar ce noroc avusese cu André Poncin ! După-amiază îl cunoscuse din în-tâmplare pe francez într-unul din magazinele unde îşi făceau cumpărăturile, pe strada principală a satului, din spatele Străzii de Sus, departe de mare şi în apropiere de Mahalaua Beţivilor. Toate magazinele păreau să fie identice şi să vîndă aceleaşi mărfuri locale, de la măncare la unelte de pescuit, de la săbii ieftine la curiozităţi. Scotocea printr-un raft cu cărţi japoneze - o hîrtie de calitate cu totul deosebită, multe din ele cu

gravuri splendide - şi încerca să se facă înţeles de proprietarul al cărui chip radia de bucurie.

- Pardon, monsieur, spusese străinul. Trebuie să spuneţi ce fel de carte doriţi - avea vreo treizeci de ani, nu purta barbă, ochi căprui, un păr costaniu frumos ondulat, un nas fin, galic şi bine îmbrăcat. Trebuie să spuneţi : Watashi hoshif hon. Ing'erich Ni'hongo, dozo : Aş dori o carte care are engleză şi japoneză ! bărbatul îi zîmbi, apoi continuă : Sigur că nu are nici un fel de cărţi de felul acesta, deşi omul o să spu-nă cu cea mai mare sinceritate. Ah so desu Jean, gomen nasoj etc, adică Ah, îmi pare foarte rău, astăzi nu avem, dar dacă mai veniţi şi mîine... Bineinţeles că nu spune adevărul, ci se Străduieşte să spună ceea ce îşi închipuie că doriţi să auziţi acesta este un obicei fundamental al japonezilor. Mi-e teama că japonezilor nu prea le place adevărul, nici atunci cind vorbesc între ei.

- Dar. atunci, monsieur, îmi permiteţi să vă întreb cum de aţi învăţat dumneavoastră japoneza ? Căci o vorbiţi fluent; nu-i aşa ?

- Sunteţi prea amabil, râse celălalt. Nu, nu vorbesc chiar fluent, deşi mă străduiesc, ridică din umeri amuzat. Cu răbdare. Şi mai ales datorită faptului că unii dintre preoţii noştri ştiu japoneză.

Phillip Tyrer ridică din sprâncene.

- Din păcate, eu nu sunt catolic, ţin de Biserica Anglicană şi sunt, ăă, interpret la Legaţia Britanică. Numele meu este Phillip Tyrer şi tocmai am sosit.

- A, da. bineinţeles, tânărul englez de pe drumul Tokaido. Vă rog să mă scuzaţi, ar fi trebuit să vă recunosc, am fost cu toţii îngroziţi când am auzit vestea. Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint, André Poncin, din Paris, negustor.

- ie suis enchanté de faire votre connaissance *, ' spuse Tyrer într-o franceză curgătoare şi corectă, deşi cu un uşor accent englezesc - peste tot în lume, în afara Angliei, franceza era limba diplomaţiei, lingua franco pentru mulţi europeni, aşadar un element esenţial pentru obţinerea unui post la Foreign Office - ca şi pentru orice persoană care se Considera bine educată, apoi tot în franceză, continuă : Credeţi că vreunul din părinţi ar fi dispus să-mi dea lecţii sau să-mi permită să particip la cursurile lui ?

- Nu prea cred că dau lecţii, dar pot să-i întreb. Mergeţi mîine şi dumneavoastră cu flota ?

- Da, desigur.

- Şi eu. îl însoţesc pe domnul Seratard, ministrul nostru. Aţi fost la Legaţia din Paris înainte de a veni aici ?

- Nu, din păcate nu am fost. Am fost la Paris numai două săptămâni, monsieur, în vacanţă - acesta este primul meu post.

- Dar franceza dumneavoastră este foarte bună, monsieur.

- Mi-e teamă că nu este chiar aşa, nu, nu chiar, Tyrer trecu din nou pe engleză. Presupun că şi dumneavoastră sânteţi tot interpret.

- O, nu, eu sunt om de afaceri, dar mă străduiesc să-l ajut din când în când pe domnul Seratard atunci când interpretul lui oficial de olandeză este bolnav, căci şi eu vorbesc olandeza. Aşadar, doriţi să învăţaţi japoneza cât mai repede cu putinţă, aşa e ? Poncin se îndreptă spre raft şi scoase o carte. Aţi văzut asta ? Este lucrarea lui Hiroshige intitulată Cele Cincizeci şi trei de staţii de pe drumul Tokaido. Reţineţi că. la ei, începutul cărţii este la sfîrşit pentru noi, căci scriu de la dreapta la stinga. Ilustraţiile înfăţişează toate locurile de popas de pe drumul Tokaido până la Kyoto, arătă cu degetul una din ele. Aici este Kanagawa şi aici Hodogaya.

Ilustraţiile în patru culori erau deosebit de elegante, mai frumoase decât tot ce văzuse Tyrer până atunci, detaliile redate cu o extraordinară acurateţe.

- E minunată.

- Da. A murit acum câţiva ani. Păcat, era un mare artist. Au pictori cu adevărat remarcabili - Hokusai, Masanobu, Utamaro şi încă vreo duzină. André râse şi scoase din raft alta carte.

Notă:

• Sunt Încăntat să vă cunosc (în fraceză In Original).

Uitaţi-vă, aceasta este o adevărată mostră de umor japonez şi de caligrafie, căci aşa îşi numesc ei scrierea

Phillip Tyrer rămase cu gura căscată. Pornografia era îngrijită şi foarte explicită, pagină după pagină, cu bărbaţi şi femei îmbrăcaţi frumos şi cu organele genitale exagerat desenate, în mod de-a

dreptul monstruos, trasate cu multă grijă pentru detaliu, atunci când se împreunau viguros şi cu multă inventivitate.

- O, Dumnezeule ! Poncin rîse din toată inima.

- Aha, deci v-am oferit încă o plăcere. In ce priveşte literatura eratică sunt unici. Am o adevărată colecţie şi mi-ar face plăcere să vi le arăt. Se numesc sfiunga-e şi ufeiyoe -Imagini din Lumea Sălciilor Plîngătoare, sau din Lumea Plutitoare. Aţi fost la vreunul din bordelurile lor ?

- Eu... ăăă... nu, n-am fost.

- O, în cazul acesta, pot să vă servesc drept călăuză ? In noaptea aceasta Tyrer îşi reaminti discuţia lor şi cât de

stânjenit se simţise. încercase să se prefacă şi el că este om de lume, dar în acelaşi timp parcă îl auzea pe tatăl lui care îi spunea : Ascultă, Phillip, francezii sunt vicleni şi nu poţi avea nici un fel de încredere în ei, în parizieni încă mai puţin decât in oricare alţii, iar Parisul este, fără îndoială, cel mai păcătos oraş din lumea civilizată - obscen, vulgar şi francez ! Bietul tata, greşeşte în aşa de multe privinţe, dar a trăit pe vremea lui Napoleon şi a supravieţuit sângeroasei bătălii de la Waterloo. Indiferent cât de măreaţa o fi fost victoria, trebuie să fi fost o experienţă cutremurătoare pentru un mic toboşar de zece ani, aşa că nu e de mirare că nu va ierta şi nu va uita şi nu va accepta niciodată noua eră. Nu contează, papa îşi are viaţa lui şi, oricât de mult l-aş admira pentru ceea ce a făcut, trebuie să-mi croiesc şi eu drumul meu. Acum Franţa ne este aproape aliată, aşa că nu este rău să ascultăm şi să în« văţăm.

Roşi amintindu-şi cum se agăţase de vorbele lui Andre,' deşi în fundul sufletului se simţea ruşinat de această fascinaţie avidă. Francezul îi explicase că aici bordelurile erau nişte locuri de mare frumuseţe, iar curtezanele lor, Doamnele din Lumea Plutitoare sau din Lumea Sălciilor Plîngătoare, cum' erau denumite, erau de departe tot ce putea fi mai bun în acest domeniu.

- Există, evident, diverse trepte, şi au şi femei care fac trotuarul în cele mai multe oraşe. Dar avem aici un cartier special al plăcerilor, Yoshiwara. Este Dincolo de pod, în afara incintei. Poncin rîse din nou cu rîsul lui plăcut. Noi îi spunem podul spre paradis. O, da, şi ar

trebui să ştiţi..., dar vă rog să mă scuzaţi, v-am întrerupt în timp ce vă făceaţi cumpărăturile.

- A nu, deloc, spusese el imediat, înspăimântat la gândul că fluxul informaţional atât de preţios era în primejdie să se întrerupă şi adăugă în franceza lui cea mai aleasă şi mai înflorită : Ar fi o adevărată -onoare pentru mine dacă v-aţi da osteneala să continuaţi, zău aşa, este atât de important pentru mine să învăţ şi să aflu cât mai multe şi, din păcate, oamenii cu care vin eu în contact nu sunt parizieni şi nu au aceasta fineţe franceză. Ca să răspund amabilităţii dumneavoastră aş dori să vă ofer un ceai sau o şampanie la Ceainăria Engleza, sau o băutură la Hotelul Yokohama - din păcate încă nu sunt membru al Clubului de aici.

- Sunteti deosebit de amabil,, da, mi-ar face multă plăcere.

Tyrer îi făcu semn librarului să se apropie şi, cu ajutorul lui Poncin, îi plăti cartea, uimit să constate că era foarte ieftină. Ieşiră în stradă.

- Şi ce spuneaţi despre Lumea Sălciilor Plingătoare ?

- Aici nu are nimic sordid, aşa cum este cazul cu bordelurile noastre şi aproape peste tot în lume. Aici, ca şi la Paris, dar mai mult chiar, actul sexual este o formă de artă, delicată şi specială ca şi bucătăria de înalta clasă, destinat a fi practicat, savurat şi gândit în felul acesta şi fără... vă rog să mă scuzaţi, fără acel incorect sentiment de ,,vinovăţie" anglo-saxonă.-

Tyrer tresări instinctiv şi fu tentat să-l corecteze, să-i explice care era diferenţa între sentimentul vinovăţiei şi atitudinea sănătoasă faţă de morală şi faţă de toate valorile de preţ ale epocii victoriene. Şi să mai adauge că, din păcate, francezii nu au făcut niciodată deosebire între înclinaţia lor spre viaţa destrăbălată ce seducea chiar şi persoane atât de auguste şi nobile ca Prinţul de Wales ce Considera in mod deschis Parisul ca o a doua casă a sa (o sursă de mare îngrijorare în cele mai înalte cercuri englezeşti, scria ziarul Times; fiindcă vulgaritatea franceză nu cunoaşte margini, ostentaţia cu care îşi expun bunăstarea şi toate dansurile noi, jignitoare, cum ar fi can-can-ul la care, după cum ni s-a transmis din

surse demne de încredere, dansatoarele nu poartă nici un fel de lenjerie pe dedesubt).

Dar nu spuse nimic din toate astea, fiindcă îşi dădea seama că n-ar fi făcut altceva decât să repete papagaliceşte cuvintele tatălui său. Sărmanul papa, îşi zise el din nou, con-centrindu-se asupra celor ce-i relata Poncin în timp ce străbăteau Strada de Sus, scăldată în lumina plăcută a soarelui care promitea că a doua zi să fie o zi frumoasă.

- Dar aici, în Nippon, domnule Tyrer, continuă fericit francezul, există nişte reguli şi regulamente admirabile, atât pentru clienţi, cât şi pentru fete. De exemplu, fetele nu sunt expuse tot timpul, decât în locurile de categorie inferioară, dar chiar şi acolo, tot nu poţi să intri şi să spui : o vreau pe asta.

- Nu ?

- O,- nu, fata are întotdeauna dreptul să te refuze fără să-şi piardă prin aceasta cinstea obrazului. Există un protocol special - pot să vi-l explic în amănunţime mai tîrziu, dacă doriţi - fiecare Casă este condusă de o Madam, numită mama-san - son este un sufix care înseamnă madam, doamnă sau domnule ; mama-san este întotdeauna foarte măndră de localul ei şi de doamnele el. Acestea diferă, evident, în ce priveşte preţul şi calitatea. Mama-san te cântăreşte - acesta este cuvîntul corect - stabileşte dacă meriţi graţiile Casei şi ale fetelor ei, în esenţă, dacă eşti sau nu în stare să plăteşti. Aici un client bun se poate bucura de foarte mult credit, domnule Tyrer, dar vai de tine dacă nu achiţi sau întîrzii cu plata în momentul în care ţi se prezintă discret nota de plată. Toate Casele din Japonia îţi vor refuza după aceea orice fel de intrare.

Tyrer rîse zgomotos.

- Cum ajunge ştirea nu ştiu, dar ajunge, de aici până la Nagasaki. Aşa că, domnule, in anumite privinţe este un adevărat paradis. Un bărbat poate regula pe credit un an întreg dacă aşa doreşte - vocea lui Poncin se schimbă abia perceptibil. Dar un bărbat înţelept cumpără contractul unei doamne şi şi-o rezervă numai pentru propria plăcere. Sunt într-adevăr atât de încăntătoare şi de ieftine, dacă te gândeşti la rata noastră de schimb.

- Deci dumneavoastră asta mă sfătuiţi să fac î

- Da, desigur.

Luaseră apoi câte un ceai. După aceea şi câte o şampania la Club, unde era clar că André este un membru foarte bine cunoscut şi popular. înainte de a se despărţi, André spusese :

- Lumea Sălciilor Plîngătoare merită atenţie şi grijă. Aş fi onorat să vă pot servi drept călăuză.

Îi mulţumise, ştiind că nu va profita niciodată de această ofertă. Mă gândesc, oare ce o fi cu Angelique ? Dar dacă, dacă mă molipsesc de una din bolile acestea urâte, gonoree sau boala franţuzească pe care francezii o numesc boala englezească şi pe care doctorii o numesc sifilis şi care, aşa după cum a subliniat Babcott, abundă în toate porturile din Asia şi din Orientul Mijlociu care au fost cuprinse în Tratat, sau în alte porturi : „Phillip am văzut o mulţime de cazuri printre japonezi şi nu toate în legătură cu europenii. Dacă simţi vreo nevoie de genul acesta, poartă un prezervativ, nu sunt chiar foarte sigure, totuşi... Insă cel mai bine este să nu faci nimic, sper că înţelegi ce vreau să spun".

Phillip Tyrer se cutremură. Nu avusese decât o singură experienţă. Cu doi ani în urmă se îmbătase zdravăn cu câţiva colegi după examenele finale la Casa publică Star şi Garter de pe Pont Street.

- Acuma-i momentul, Phillip, bătrâne. Totul este aranjat, fata a fost de acord cu două pence, aşa e Flossy ?

Era o fată de la bar, o tîrfă de vreo paisprezece ani şi actul se consumase în grabă, în transpiraţie şi în mirosul greu al cămăruţei ei de sus - un penny pentru ea şi un penny pentru cîrciumar. Patru luni mai tîrziu era îngrozit că are sifilis.

- Avem peste cincizeci de Ceainării, cum li se spune, sau Hanuri, poţi alege tot ce-ţi pofteşte inima în Yoshiwara şi toate sunt autorizate şi controlate de autorităţi. Dar ai grijă, să nu cumva să te duci în Oraşul Beţivilor — cel mai sordid cartier al coloniei, unde se îngrămădeau o mulţime de baruri şi case cu camere de închiriat în jurul unicului bordel european. Acela este pentru soldaţi, marinari şi puşcaşi marini, pentru pierde-vară, zarafi, cortofori şi aventurieri care se îngrămădesc aici. Este la fel în toate porturile, pentru că încă nu

avem o poliţie portuară şi nu avem legi ale imigrării. Poate că Oraşul Beţivilor este o supapă de siguranţă, dar nu este recomandabil să-l vizitezi după lăsarea întunericului. Dacă ţii la portofelul tău şi la părţile intime, nu le du acolo. Musuko-san merită ceva mai bun.

- Poftim ?

- A, este un cuvint toarte important. Musuko înseamnă fiu, sau fiul meu. Musuko-san înseamnă, literalmente, Onorabilul Fiu, sau Domnul Fiul Meu, dar în vorbirea curentă înseamnă sulă, sau Onorabila Mea Sulă, pur şi simplu. Fetelor li se spune musume. De fapt, cuvîntul înseamnă fiică, sau fiica mea, dar în Lumea Sălciilor Plîngătoare înseamnă vagin. Aşadar, fetei îi spui : Konbanwa, musume-san. Bună seara, dragă. Dar dacă îi faci cu ochiul, atunci ea ştie că vrei să spui : Ce mai face ? Ce mai face Valea ta de Aur, cum numesc uneori chinezii trecerea bărbatului spre paradis - sunt atât de înţelepţi chinezii ăştia, pentru că într-adevăr, pe margini e numai aur, de hrănit, trebuie să le hrăneşti cu aur şi co să le deschizi îţi trebuie... tot aur.

Tyrer se lăsă acum pe spate, uitând cu totul de caiet, cu creierul în flăcări. Aproape fără să-şi dea seama, scoase micuţa carte cu ukiyo-e pe care o ascunsese în servietă şi se apucă să studieze imaginile. Brusc închise cartea şi o puse la loc. Nu are nici un sens să te uiţi la picturi obscene, îşi spuse el dezgustat. Luminarea începea acuma să pîlpîie. Suflă în flacără, apoi se lăsă din nou pe spate, simţind o durere cunoscută în vintre. Ce bărbat norocos este André ! Cu siguranţă că are o amantă. Trebuie să fie minunat, chiar dacă numai jumătate din ceea ce spune este adevărat. Mă întreb dacă aş putea face rost şi eu de una. Oare aş putea să cumpăr un contract ? André spunea că mulţi din cei de aici fac lucrul acesta şi închiriază căsuţe mici în Yoshiwara care pot fi secrete şi discrete dacă doreşti,

- Se spune că toţi miniştrii au câte una, Sir William se duce în mod sigur acolo o dată pe săptămână - el îşi închipuie că nimeni nu ştie nimic, dar, de fapt, toată lumea ştie, îl spiionează şi se distrează pe seama lui. Olandezul nu merge acolo, pentru că se spune că este impotent, şi nici rusul, Care preferă în mod făţiş altfel de case...

Oare să risc aşa ceva, dacă îmi pot permite ? La urma urmelor, André mi-a oferit şi un motiv special :

- Ca să înveţi mai repede japoneza, monsieur, cea mai bună metodă este cu un dicţionar vorbitor - de fapt, este singura posibilitate,

Dar ultimul lui gând înainte să-l învăluie somnul fu : Mă întreb oare de ce este André aşa de amabil cu mine. Este foarte ciudat ca un francez să fie atât de deschis cu un englez. Şi e ciudat cum de n-a adus deloc vorba despre Angelique...

Era cu puţin timp înainte de revărsatul zorilor. Ori şi Hiraga, mveşmântaţi din nou in costumele ninja care ii acopereau cj totul, ieşiră din ascunzătoarea lor din templu, ce domina legaţia. Alergară fără un zgomot in josul dealului, peste podul de lemn şi pătrunseră pe o uliţă. Hiraga era în frunte. Un cîine îi zări, mîrîi, le tăie calea şi rămase mort. Sabia scurtă a lui Hiraga fulgeră instantaneu. Samuraiul îşi continuă cursa cu sabia în mână fără să zăbovească nici măcar o frântură de secundă, afundîndu-se tot mai mult printre case. Ori il urma cu grijă. în ziua de dinainte rana începuse să-i supureze. Hiraga se opri la adăpostul unei colibe, într-un colţ ferit.

- Aici sintem in siguranţă, Ori ! şopti el.

Cei doi bărbaţi îşi scoaseră repede costumele ninja şi le băgară într-un sac de cîrpă pe care Hiraga îl purta atirnat pe umăr şi îşi puseră în schimb nişte chimonouri banale. Hiraga îşi curăţă cu grijă lama săbiei, folosind o bucată de mătase pe care toţi cei ce purtau spadă o aveau întotdeauna asupra lor tocmai pentru acest motiv, apoi o puse în teacă.

- Eşti gata ?

- Da.

Hiraga porni din nou prin labirintul de căsuţe, cu paşi siguri, profitând de fiecare ascunziş, ezitând în faţa fiecărui spaţiu deschis până se convingea că nu e nici o primejdie. Nu văzură pe nimeni, nu se întâlniră cu nimeni, grăbindu-se să ajungă cât mai curind in siguranţă, acasă. Ţinuseră sub observaţie legaţia încă din zorii zilei, în timp ce bonzii - preoţii budhişti - se prefăcuseră că nu-i văd, căci erau siguri că cei doi bărbaţi nu erau hoţi, iar Hiraga se prezentase şi le

mărturisise şi scapul expediţiei lor : să-l splaneze pe gai-jini, Toţi bonzii erau xenofobi fanatici, căci pentru ei cuvîntul gai-jin era sinanim cu iezuit, cei mai urîţi şi mai redutabili duşmani ai lor.

- A, sunteţl shishi, atunci sunteţi bineveniţi amăndoi, spusese bătrânul călugăr. Nu am uitat nici o clipă că iezuiţii sunt cei care ne-au distrus şi nici că shogunli Toranaga sunt un dezastru pentru noi.

începând de la mijlocul secolului al cincisprezecelea până la începutul secolului af XVI-lea, portughezii erau singurii care cunoşteau drumul spre Japonia. Edictele papale le-au dat, de asemenea, exclusivitate asupra insulelor şi iezuiţii portughezi fuseseră singurii care dobîndiseră dreptul să facă prozeliţi. In câţiva ani, convertiseră atât de mulţi daimyo la catolicism şi.

evident, şi pe vasalii lor, încât dictatorul Goroda s-a folosit de ei ca pretext pentru a masacra mii de călugări budhişti care luptau pe vremea aceea împotriva lui în regiunile care i se opuneau. Tairo Nakamura, care îi moştenise puterea, o lărgise Considerabil şi îi asmuţise pe bonzi împotriva iezuiţilor, provocând persecuţii, suferinţe şi masacre. Apoi venise Tora-naga. Toranaga, altfel tolerant în privinţa tuturor religiilor, nu însă şi în privinţa influenţelor străine, observă că toţi daimyo convertiţi erau cei care luptaseră împotriva lui la Sekigahara. Trei ani mai tîrziu, deveni shogun şi după doi ani renunţă la şogunat în favoarea fiului său, Sudara, dar continuă să păstreze puterea în mîinile lui - un vechi obicei japonez.

Toată viaţa îi persecutase foarte sever şi pe iezuiţi şi pe budhişti, îi eliminase sau îi neutralizase pe toţi daimyo catolici. Fiul său, shogunul Sudara, strânse şi mai mult şurubul, iar fiul acestuia, shogunul Hironaga, desăvărşise planul atât de minuţios expus în Testament şi eliminase oficial creştinismul din Japonia sub ameninţarea pedepsei cu moartea. In 1638, shogunul Hironaga distrusese ultimul bastion creştin de la Shimabara, din apropiere de Nagasaki, unde vreo câteva mii de ronini, treizeci de mii de ţărani şi familiile acestora se răsculaseră împotriva lui. Cei care refuzaseră să se dezică fuseseră răstigniţi pe cruce imediat, sau ucişi cu săbiile ca nişte criminali de rând. Cu excepţia câtorva, toţi refuzaseră. După aceea îşi concentrăse atenţia asupra budhiştilor. în câteva zile fu încăntat să

primească în dar toate pămănturile lor şi în felul acesta îi pusese cu botul pe labe.

- Eşti bine venit, Hiraga-san, şi tu Ori-san, spusese din nou bătrânul călugăr. Noi suntem pentru shishi, pentru sonno-joi şi împotriva shogunatului. Sunteţi liberi să veniţi aici oricând doriţi Dacă aveţi nevoie de ajutor, spuneţi-ne.

- Ţineţi **socoteala** numărului de soldaţi, a orelor când vin şi pleacă, aflaţi ce încăperi sint ocupate şi care sunt libere.

Cei doi bărbaţi aşteptaseră şi pândiseră toată ziua. La lăsarea întunericului, îşi puseră din nou hainele ninja. Hiraga se apropiase de două ori ceva mai mult de legaţie, o dată escaladase gardul ca să facă o recunoaştere, şi se retrăsese repede, fără să fie zărit, când o patrulă fu cât pe-aci să dea peste el.

- Nu vom reuşi niciodată să intrăm acolo noaptea, Ori, şopti el. Şi nici ziua. Au prea multe trupe acum.

- Şi cât timp crezi că or să mai rămână ?

- Până îi azvărlim afară, zîmbi Hiraga.

Erau acum foarte aproape de ascunzătoare, un han situat in partea de răsărit a castelului. Zorile erau aproape, cerul se luminase puţin, stratul de nori era mai subţire decit în .ziua precedentă. In faţa lor, strada era pustie. Şi podul la fel. încrezător, Hiraga porni în grabă pe pod, dar fu silit să se o-prească brusc. O patrulă Bakufu, formată din zece oameni, ieşi din umbră. De îndată, ambele părţi luară poziţie de atac, cu mîinile pe mănerele săbiilor.

- înaintaţi şi prezentaţi-mi actele de identitate, spuse şeful samurailor.

- Dar cine eşti tu să-mi ceri mie socoteală ?

- Doar ne vezi însemnele, spuse bărbatul furios, păşind pe grinzile de lemn ale podului; ceilalţi se desfăşurară în spatele lui. Suntem luptători din Mito, Regimentul 9, paza shogunului. Actele de identitate

- Am spionat fortăreaţa duşmanului. Lăsaţi-ne să trecem.

- Arătaţi ca nişte tilhari. Ce aveţi în sacul acela din spate? Actele !

Umărul lui Ori zvîcnea. Văzuse că rana se albise la culoare, dar nu-i spusese nimic lui Hiraga. Şi nu-i pomenise nici de dureri, îl durea şi capul. îşi dădu imediat seama că nu avea nimic de pierdut, ci, dimpotrivă, putea dobîndi o moarte de invidiat.

- Sonno-joi, strigă el dintr-odată şi se aruncă asupra Samuraiului de pe pod.

Ceilalţi se dădură înapoi ca să le facă loc, în timp ce Ori lovi cu toată puterea, se redresa când lovitura fu parată şi atacă din nou, de astă dată lovind în plin. Omul căzu mort la picioarele sale. Ori se îndreptă spre altul dar acesta se retrase, apoi spre altul care şi el se trase imediat înapoi, dar cercul bărbaţilor începu să se strângă.

- Sonno-joi, strigă şi Hiraga şi se repezi în ajutorul lui Ori.

Stăteau amăndoi unul lîngă altul, gata de atac.

- Spuneţi cine sunteţi, le ceru un tânăr războinic fără să pară impresionat. Eu sunt Hiro Watanabe şi nu vreau să omor sau să fiu omorât de un luptător necunoscut.

- Sunt shishi din Satsuma, spuse Ori măndru, adăugind şi un nume fals, aşa cum era obiceiul lor. Riyama Takagaki.

- Iar eu sunt din Choshu, numele meu este Shodan Moto ! Sonno-joi ! strigă Hiranaga şi se repezi la Watanabe care se retrase fără teamă, la fel ca şi ceilalţi.

- Nu am auzit niciodată de nici unul dintre voi. Nu sânteţi shishi, sunteţi nişte ticăloşi.

Hiraga era un adevărat maestru in mănuirea spadei, para lovitura şi se folosi de forţa şi viteza atacatorului său ca să-l facă să-şi piardă echilibrul. Făcu un pas în lături şi lovi în partea neprotejată, ajunse gîtul şi din aceeaşi mişcare îl decapita în momentul în care celălalt se prăbuşea la pămănt şi termină acţiunea revenind în poziţie de atac.

Se lăsă o linişte profundă.

- Cine v-a fost maestru ? întrebă cineva.

- Toko Fujita mi-a fost sensi, spuse Hiraga şi cu fiecare părticică a trupului său era gata pentru încă un atac.

- Eeeee !

Acesta fusese unul dintre cei mai vestiţi profesori de arte marţiale din Mito care murise în timpul cutremurului din '55 când pieriseră peste o sută de mii de oameni.

- Sint shishi, şi bărbaţii din Mito nu-i omoară pe shishi, care sunt de acelaşi neam cu ei, spuse unul dintre samurai blînd. Sonno-joi !

Prudent, bărbatul făcu un pas în lături, Trezind sigur de atitudinea celorlalţi. Ceilalţi se uitară la el, apoi unul la altul. In faţa lui, alt bărbat făcu un pas în lături. Acum se formase o potecă îngustă între ei, dar săbiile erau gata de atac în orice clipă

Hiraga se încorda, aşteptindu-se la un truc, dar Ori îi făcu semn cu capul, căci uitase de durere, intrucât pentru el victoria sau moartea însemnau acelaşi lucru. Fără grabă, îşi curăţă spada şi o puse în teacă Făcu o plecăciune reveren-ţioasă către cei doi bărbaţi morţi şi porni prin trecerea lăsată de ceilalţi, fără să privească nici în stînga, nici în dreapta, nici înapoi. O clipă mai tirziu, Hiraga porni după el La fel de încet. Până dădură colţul Apoi o luară amindoi la fugă şi nu se mai opriră decât atunci când se îndepărtaseră destul de mult.

Cei cinci reprezentanţi ai Bakufu intrară fără grabă în curtea legaţiei purtaţi în lecticile lor. Intîrziaseră o oră, veniseră precedaţi de samurai cu steaguri care purtau emblemele lor

oficiale şi erau înconjuraţi de gărzi. Sir William stătea în capul scărilor care duceau spre intrarea impresionantă a clădirii. Alături de el se aflau miniştrii francez, rus şi prusac, împreună cu aghiotanţii lor,

Phillip Tyrer şi alţi membri ai legaţiei şi o gardă de onoare formată din scoţieni şi câţiva soldaţi francezi, întru-cât Seratard fusese foarte insistent în această privinţă. Amiralul Ketterer şi generalul rămăseseră pe navă, în rezerva.

Japonezii se prosternară ceremonios, Sir William şi ceilalţi îşi ridicară pălăriile, îi invitară după ritual pe japonezi în sala de audienţe, incercând să-şi ascundă veselia pe care le-o provoca costumaţia lor exotică : pălării de lac pătrate, aşezate pe creştetele rase şi legate cu multă grijă sub bărbie, mantale cu umeri exagerat de largi, chimonouri de mătase multicoloră, pantaloni largi, sandale cu

barete şi şosete cu un deget -tabi - evantaie la cingătoare şi inevitabilele două săbii.

- Pălăriile astea nu sunt destul de mari ca să te pişi în ele, spuse rusul.

Sir William se aşeză în centrul unui şir de scaune, împreună cu miniştrii, iar Phillip Tyrer la unul din capete, reprezentanţii Bakufu se aşezară pe şirul de scaune din faţa lor, iar interpreţii pe jos, pe câte o pernă, între cele două şiruri de scaune. După mai multe discuţii, căzură de acord ca de fiecare parte să existe câte trei paznici. Aceştia stăteau în picioare in spatele stăpânului lor şi se priveau bănuitori unii pe alţii

în **conform**itate cu un protocol foarte strict, reprezentanţii celor două părţi se prezentară Toranaga Yoshi rămase ultimul: Tomo Watanabe, persoană oficială de rang inferior, clasa a doua, spusese el, afectând o umilinţă pe care n-o simţea şi ocupă locul cel mai modest de la capătul şirului de scaune. Purta veşminte mult mai puţin pompoase decât ale. celorlalţi cărora li se atrăsese atenţia, sub ameninţarea unor pedepse **înfricoşătoare**, la fel ca şi gardienilor, că trebuie să-l trateze drept cel mai neimportant dintre cei de faţă Se aşeză, avid o senzaţie ciudată Ce urîţi erau duşmanii aceştia. îşi spunea cât de ccharaghioşi cu pălăriile acelea înalte, cizmele bore şi urite, hainele acelea butucănoase şi negre - nu e de mirare ca put aşa de tare ! Sir William spuse simplu şi cu mare grijă:

- Un englez a fost ucis de samuraii Satsuma...

Către ora cinci, europenii deveniseră deja nervoşi. căci işl pierduseră răbdarea, japonezii erau politicoşi zîmbitori. aparent imperturbabili Purtătorul lor de cuvînt le explicase în zeci de moduri diferite că... le pare nespus de rău, dar nu au nici

o competenţă juridică asupra provinciei Satsuma, nici nu ştiu cine sunt ucigaşii şi cum ar putea să dea de ei, dar, da, desigur, era cât se poate de regretabil, dar. nu, nu ştiau cum să obţină despăgubiri, dar, da, în anumite împrejurări se puteau cere reparaţii, dar, nu, shogunul nu putea fi văzut, dar, da, shogunul va fi încântat să le acorde o audienţă când se va întoarce, dar, nu, nu poate fi luna aceasta pentru că nu se cunoaşte cu foarte multă exactitate

programul lui, dar, da, va fi cât mai curând cu putinţă, dar, nu, următoarea întâlnire şi toate celelalte întâlniri nu vor mai putea avea loc la Yedo, ci în Kanagawa, o, ne pare nespus de rău, dar nu luna aceasta, poate luna viitoare, dar, nu, ne pare nespus de rău, nu dispunem de autoritate...

Fiecare replică trebuia tradusă din engleză în olandeză, din olandeză în japoneză şi invers - era discutată pe larg între japonezi, apoi era tradusă pedant în olandeză şi în engleză şi se cereau în mod politicos explicaţii pentru cele mai banale cuvinte. Yoshi găsi că procedeul este cât se poate de interesant, cu atât mai mult cu cât nu fusese niciodată în apropierea unui grup mai mare de gai-jini şi nu asistase la o întâlnire unde oameni de rang inferior, în mod uimitor, discutau politică în loc să asculte şi să facă ceea ce li se porunceşte.

Trei dintre ceilalţi patru erau cu adevărat reprezentanţi ai Bakufu, deşi persoane fără prea mare importanţă. Foloseau cu toţii nume false, un obicei curent atunci când aveau a face cu străinii. Impostorul, care ştia engleză, se afla lîngă Yoshi. Numele lui era Misamoto. Yoshi îi ordonase să ţină minte totul, să-i spună discret dacă era vreun lucru mai important care nu se tradusese sau se tradusese incorect iar în rest să-şi ţină gura. Era un trădător aflat sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Când Yoshi trimisese cu câteva zile în urmă după el, Misamoto se prosternase imediat la picioarele lui, tremurând de frică.

- Ridică-te şi aşează-te acolo.

Yoshi îi arătă cu evantaiul marginea platformei de tatami pe care şedea el însuşi. Misamoto. se **conform**ă imediat. Era un omuleţ mic, cu ochi oblici, părul lung şi barba cărunte. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă şi pe spate, hainele o adunătură de zdrenţe, mîinile bătătorite şi pielea de culoarea mierii închise.

- Să-mi spui adevărul. Cei care te-au cercetat susţin că vorbeşti englezeşte.

— Da, stăpâne.

— Te-ai născut în An Jiro din provincia fzu şi ai fost in ţara numită America ?

- Da, stăpâne.

- Cât timp ai stat acolo ?

- Aproape patru ani, stăpâne.

- Unde în America ?

- La San Francisco, stăpâne.

- Ce este San Fransiska ?

- Un oraş mare, stăpâne.

- Chiar acolo ?

- Da, stăpâne.

Yoshi îl studie, căci avea nevoie rapidă de informaţii. Vedea că omul nu ştia ce să mai facă ca să-i intre în voie, dar. în acelaşi timp, era înspăimântat de moarte de el şi de gărzile care îl bătuseră şi-l izbiseră cu capul de podea. Aşa că hotărî să încerce o alta abordare a problemei. Concedie gărzile, se ridică în picioare şi se rezemă de pervazul ferestrei, privind afară spre oraş.

- Spune-mi repede, cu cuvintele tale, ce ţi s-a întâmplat.

- Eram pescar în satul Anjiro din provincia Izu, stăpâne, unde m-am născut acum treizeci şi trei de ani, stăpâne - Mi-samoto începu să turuie imediat - se vedea că era povestea pe care o mai repetase de o sută de ori Acum nouă ani pes-cuiam împreună cu alţi şase pescari în barca mea, lacâţiva ri de coastă, dar am fost prinşi pe neaşteptate de furtună care s-a înteţit şi a devenit curând foarte puternică şi vîntul a suflat cu putere şi ne-a dus departe, timp de treizeci de zile sau poate chiar mai mult, spre est, in largul mării, sute de ri, poate chiar o mie, stăpâne. In acest timp, trei dintre tovarăşii mei au fost luaţi de apă peste bord. Apoi marea s-a liniştit, dar pânzele noastre erau sfîşiate, nu aveam măncare şi nu aveam nici apă de băut... Unul dintre noi a înnebunit, a sărit în mare şi a început să înoate spre o insulă pe care credea că o vede Şi s-a înecat repede Nu vedeam nici un fel de uscat şi nici un fel de navă, era numai apă de jur împrejur. Câteva zile mai târziu, prietenul meu Ishii a murit şi eu am «rămas singur. Apoi intr-o zi am crezut şi eu că murisem, pentru că am văzut un vas din acela ciudat care mergea fără pinze şi părea că luase foc, dar era un vapor din acelea cu roţi de apă. care mergea de la Hong Kong la San Francisco. M-au salvat, mi-au dat de

măncare şi m-au tratat ca pe unul de-ai lor - eram încremenit de uimire, stăpâne, dar şi-au împărţit hainele şi măncarea şi băutura cu mine...

- Şi vasul acesta american te-a dus în locul acela San ? Apoi ce s-a mai întâmplat ?

Misamoto îi povesti cum fusese lăsat în grija unuia din fraţii căpitanului, agent naval cu aprovizionarea, să înveţe limba şi să facă diverse servicii până vor decide autorităţile ce să facă cu el. Trăise în acea familie aproape trei ani, lucrând în magazinul lor şi în port. Intr-o zi fusese dus în faţa unui personaj oficial important, pe nume Natow care îi pusese o mulţime de întrebări, apoi i se spusese că va fi trimis cu vasul de război Missouri la Shimoda, ca interpret al ministrului Town-send Harris, care se afla deja în Japonia pe cale de a încheia un tratat. In tot acest timp purtase haine occidentale şi învăţase câte ceva din purtările occidentalilor.

- Am primit cu bucurie, sire, căci eram sigur că voi putea fi de folos aici, mai ales pentru domnii din Bakufu. In ziua a noua a lunii a opta a anului 1857 după numărătoarea lor, a-cum cinci ani, sire, am ajuns la Shimoda în Izu, iar satul meu natal se afla nu prea departe spre nord, sire. In momentul în care am debarcat am primit permisiunea de a pleca pentru o zi sau două şi am pornit imediat la drum, sire, ca să mă prezint la cea mai apropiată Casă a Gărzilor, să găsesc pe cel mai apropiat reprezentant al Bakufu, fiind convins că voi fi bine primit datorită cunoştinţelor pe care le dobîndisem... Dar gărzile de la barieră nu au..., chipul lui Misamoto se schimonosi de frică. N-au vrut să mă asculte, stăpâne, nici să înţeleagă.., M-au legat şi m-au tîrât la Yedo... Asta a fost cam acum cinci ani, stăpâne, şi de atunci am fost schingiuit tot timpul ca un criminal, închis ca un tâlhar, deşi n-am fost dus la închisoare şi explic mereu şi mereu că nu sunt spion, ci un bărbat cinstit şi credincios din Izu şi ce mi s-a întâmplat...

Spre marele dezgust al lui Yoshi, lacrimile începură să curgă şiroaie pe chipul bărbatului, îi spuse scurt :

- încetează ! Ştii sau nu ştii că este interzis prin lege să părăseşti Nipponul fără învoire ?

- Da, stăpâne, dar eu m-am gând...

- Şi ştii că, în **conform**itate cu aceeaşi lege, dacă o încalci, indiferent din ce motive şi indiferent cine ar fi el sau ea, nelegiuitul nu are voie să se mai întoarcă, sub ameninţarea pedepsei cu moartea ?

- O, da, stăpâne, sigur că da, dar nu m-am gândit că s-ar utea referi şi la mine, sire, eu am crezut că voi fi binevenit şi valoros şi am fost luat de furtună pe mare. Furtuna a fost cea care...

- Legea e lege. Legea aceasta este o lege bună. Preâtimpină contaminarea. Consideri că ai fost tratat cum nu se cuvenea ?

- O, nu, stăpâne, spuse precipitat Misamoto, ştergându-şi lacrimile, încă şi mai înspăimăntat, cu capul lipit de tatami. Te rog să mă ierţi, îţi implor supus iertarea, te rog...

- Mărgineşte-te să răspunzi la întrebări. Cât de bine ştii engleza ?

- Eu... înţeleg şi vorbesc puţin engleza americană, sire.

- Ceea ce vorbesc gai-jinii de aici ?

- Da, stăpâne, mai mult sau mai puţin.

- Când ai venit să te întâlneşti cu americanul Harris aveai barbă ?

- Purtam barbă, stăpâne. Aveam o barbă ca cei mai mulţi intre marinari, stăpâne şi părul îmi crescuse la fel ca al lor

era legat la spate şi împletit coadă.

- Cine mai era de faţă când l-ai cunoscut pe acest american, Harris ?

- El, stăpâne, o oră am stat, sau cam aşa ceva, şi mai era cineva din personalul lui, dar nu-mi amintesc cum îl chema.

Yoshi căntări încă o dată primejdiile planului său : să se ducă la întilnire deghizat, cu aprobarea Consiliului şi să-l folosească pe acest om ca solan să asculte in secret ce spun străinii. Poate că Misamoto este deja spion, că spiionează pentru gai-jini, se gândi el încruntat, aşa cred toţi cel care l-au cercetat. Sigur că este un mincinos, povestea lui este mult prea bine pusă la punct, şi e ca o vulpe de viclean

- Foarte bine. Mai tîrziu am să vreau să-mi povesteşti tot ce ştii şi... ştii să scrii şi să citeşti ?

- Da, stăpâne, dar numai puţin în engleză,

- Bine. Am o slujbă pentru tine. Dacă mă asculţi întocmai şi nu mă dezamăgeşti, am să-ţi revizuiesc cazul, Dar dacă mă înşeli şi mă dezamăgeşti, oricât de puţin, o să doreşti să n-o fi făcut. —

Ii explicase ce darea de la el, îi dădu profesori şi când paznicii i-l prezentară din nou cu o zi în urmă pe Misamoto bărbierit, cu părul pieptănat ca un samurai şi îmbrăcat în veşmin

tele oficiale, cu cele două săbii deşi acestea erau false şi fară lame - nu-l recunoscuse.

- Bine, fă câţiva paşi

Misamoto se **conformă** şi Yoshi fu impresionat de cât de repede învăţase omul să-şi ţină capul drept, aşa cum îi arătase profesorul, nu în atitudinea normală, cuviincioasă, supusă a unui pescar. Prea repede, îşi spuse el, convins acum că Misamoto era fie mai mult, fie mai puţin decât voia să arate.

- Ai înţeles bine ce ai de făcut ?

- Da, sire. Jur că n-o să vă dezamăgesc.

- Ştiu, gardienii mei au ordine clare - te vor ucide imediat ce te vei depărta de mine, te vei comporta ciudat sau..: indiscret.

* * *

- Facem o pauză de zece minute, spuse Sir William iritat. Spune-le, Johann.

- întreabă de ce, spuse Johann Favrod, interpretul elveţian căscând. Scuzaţi, Li se pare că au discutat toate punctele etc. , etc., spun că vor transmite mesajul dumneavoastră etc. etc. Şi că o să vă întâlniţi din nou la Kanagawa când vor aduce răspunsul din partea mai-marelui etc., etc. Peste şase zile, aşa cum s-a sugerat mai înainte etc, etc.

Rusul mormăi :

- Daţi-mi mie flota pe mănă numai o zi şi rezolv imediat pe materiebit ăştia şi toate problemele lor.

- Sigur că da, spuse Sir William, apoi adăugă într-o limbă rusă foarte curgătoare : îmi pare rău, dragă conte, dar suntem aici pentru a ajunge, de preferinţă, la o soluţie diplomatică, apoi în engleză : Arată-le unde să aştepte, Johann. Mergem, domnilor ? se ridică, făcu o plecăciune ţeapănă şi îi conduse pe toţi într-o cameră alăturată,

trecând pe lîngă Tyrer, îi spuse: Rămîi cu ei, deschide bine ochii şi urechile.

Toţi miniştrii se îndreptară spre sala mare de noapte din colţul antecamerei.

- O, Dumnezeule, spuse Sir William cu un oftat de uşurare, simţeam că-mi plesneşte băşica.

Lim intră în încăpere conducându-i pe servitorii care a-duceau tăvi.

- Heya, stapin. Ceeai, saanvicii ! făcu cu un gest dispreţuitor către cealalta încăpere. Dat la fel şi maimuţoi, heya ?

- Ar fi mai bine să nu audă cum ii porecleşti, pentru dumnezeu. Poate că unii din ei ştiu pidgan. Lim se holbă la el :

- Ce spus, stapin ?

- O, nu contează ! Lim se îndepărtă rîzînd în sinea lui.

- Ei bine, domnilor, aşa cum ne-am aşteptat, progresul nostru este zero.

Seratard îşi aprinse pipa, şezînd alături de André Pon-n, încăntat de eşecul lui Sir William.

- Şi ce propuneţi să facem, Sir William ?

- Care este sfatul dumneavoastră ?

- Este o problemă a britanicilor, numai parţial şi a francezilor. Dacă ar fi fost în întregime problema mea - aş fi rezolvat-o cu elanul specific francez chiar în ziua când s-a petrecut incidentul.

- Dar, evident, mein Herr, ai fi avut nevoie de o flotă la fel ca aceasta, spuse tăios von Heimrich.

- Evident. In Europa avem numeroase astfel de flote, după um bine ştiţi. Şi dacă politica imperială franceză ar fi considerat de cuviinţă că trebuie să ne manifestăm aici în forţă; aşa cum o fac aliaţii noştri britanici, sigur că am fi fost aici cu o flotă sau două.

- Da, bine... - Sir William era obosit. E clar că sfatul dumneavoastră colectiv este că se cuvine să fim duri cu ei, aşa e ?

- Duri si aspri, spuse contele Sergheiev.

- Da

- Bineinţeles, consimţi Seratard. Dar cred că este exact ceea ce aveaţi şi dumneavoastră de gând, Sir William.

Ministrul mestecă sanvişul, îşi termină ceaiul şi spuse

- Foarte bine, am să închei întâlnirea acum, am să-i convoc din nou pentru mîine la ora zece cu un ultimatum : o în-tâlrire cu shogunul în răstimp de o săptămină, criminalii şi o despăgubire sau altfel... , evident cu aprobarea dumneavoastră, a tuturor

Seratard interveni :

- Sir William, mi-aş permite să vă sugerez că, intrucât este probabil greu să asigure o întâlnire cu shogunul, poate ar fi mai bine să lăsăm această chestiune pentru mai tîrziu, când

vom avea întăriri şi un motiv real pentru a ne întâlni cu el. La urma urmelor, acest demers este o demonstraţie de forţă menită să corecteze un rău, nu- să aducă la îndeplinire politica imperială, a dumneavoastră sau a noastră.

- înţeleaptă propunere, spuse prusacul reticent.

Sir William căntări raţiunile care se aflau în spatele sugestiei, dar nu reuşi să descopere nici un fel de gând ascuns.

- Foarte bine. In acest caz vom cere ,,o întâlnire cât mai curind" cu shogunul. De acord ?

Toţi dădură din cap afirmativ.

- Vă rog să mă scuzaţi, Sir William, spuse amabil André Poncin, mi-aţi permite să le comunic eu decizia dumneavoastră - căci dacă aţi începe dumneavoastră şedinţa şi aţi închide-o apoi imediat ar însemna într-un fel să vă pierdeţi cinstea obrazului. Da ?

- Foarte înţelept, André, spuse Seratard.

După câte ştiau ceilalţi, Poncin nu era decât un negustor ocazional care avea oarecori cunoştinţe în privinţa obiceiurilor japoneze, rupea puţină japoneză, fiind, în acelaşi timp, prietenul personal şi interpretul ocazional al ministrului francez, în realitate, Poncin era un spion de mare clasă, folosit aici pentru a descoperi şi a neutraliza intenţiile englezilor, germanilor şi ruşilor în Japonia.

- Deci, ce părere aveţi, Sir William ?

- Da, spuse Sir William gânditor, da, ai dreptate, André, mulţumesc. Nu trebuie să fac eu lucrul acesta. Lim !

Uşa se deschise imediat.

- Heya, stapin ?

- Adu-l repede aici pe domnul Tyrer, hopa-hopa apoi se întoarse către ceilalţi. Tyrer o poate face în locul meu. Este o problemă a britanicilor.

Cind Phillip Tyrer se întoarse în sala de primire care dădea spre curtea din faţă. se îndreptă spre Johann încercând să afişeze o atitudine cât mai demnă. Oficialii Bakufu nu-i dădură nici o atenţie, continuînd să sporovăiască între ei. Yoshi se ţinea puţin mai la o parte Misamoto stătea lîngă el, singurul care nu vorbea

- Johann, transmite-le complimente din partea lui Sir William şi spune-le că întâlnirea nesatisfăcătoare de astăzi se suspendă şi trebuie să revină mîine la ora zece pentru a ajunge la un rezultat satisfăcător în această problema : asasinii, despăgubirea şi garantarea unei intâlniri cu shogunul cit mai curând posibil Johann păli :

- Chiar aşa ?

- Da, exact aşa.

Tyrer era şi el plictisit de vorbăria aceasta fără sfirşit, de repetarea la infinit a faptului că John Conterbury fusese ucis, Struan, grav rănit, Angélique speriată de moarte.

- Spune-le exact aşa !

Îl urmări pe Johann care transmitea ultimatumul scurt in olandeza lui gutturală. Interpretul japonez roşi, păli, apoi începu o traducere lungă, în timp ce Tyrer studia atent chipurile oficialilor fără a lăsa impresia că ii cercetează. Patru dintre ei erau atenţi, ultimul nu - omul acela mic de statură, cu ochi inguşti şi mîinile bătătorite pe care îl observase şi mai înainte - toţi ceilalţi aveau mîini foarte fine. Bărbatul acesta îi şoptea ceva la ureche celui mai chipeş şi mai tânăr dintre oficiali. Watanabe, ceea ce făcuse cam tot timpul. Ce n-aş da să pot înţelege ce-şi spun, se gândi iritat Tyrer mai decis ca oricând să înveţe cit mai repede limba. In momentul în care interpretul şocoti şi stănjenit îşi termină traducerea, se lăsă o linişte grea, tulburată numai de respiraţiile oamenilor, feţele rămănînd impasibile. In timpul

traducerii observase că doi dintre ei aruncaseră priviri furişe spre Watanabe. Oare de ce ? Acuma păreau că aşteaptă. Watanabe îşi lăsă ochii în jos, sub evantai şi murmură ceva. Imediat omul cu ochi inguşti de lingă el se ridică în picioare cu greutate şi spuse ceva scurt. Toţi răsuflară uşuraţi, se ridicară In picioare fără să facă nici o plecăciune şi se grăbiră să plece, Watanabe rămănînd ultimul, urmat de interpret.

- Johann, de data asta au înţeles cu adevărat mesajul, spuse Tyrer fericit.

- Da. Şi au plecat cit se poate de plouaţi.

- Se vede că este exact ceea ce a dorit Sir William. Johann ridică din sprâncene. Era un bărbat brunet, de

înălţime medie, suplu, puternic, cu liniile feţei foarte precis conturate.

- Cu cit o să ajungi mai repede să te descurci ca interpret, cu atât mai bine. E timpul să mă duc acasă, la munţii şi la zăpezile mele, cât mai am capul încă pe umeri. Sunt prea «nulţi cretinii ăştia, şi mult prea imprevizibili.

- Ca interpret, sigur, ai o poziţie privilegiată, spuse Tyrer stinjenit. Eşti primul care află orice.

- Şi cel care aduce veştile proaste. Căci nu sunt decât veşti proaste, întotdeauna, mon v/eux. Japonezii ne urăsc şi abia aşteaptă să ne arunce afară de aici. Am făcut contract cu Foreign Office-ul vostru pentru doi ani, reinnoibil prin con-simţământ reciproc. Contractul expiră peste două luni şi trei zile şi atunci am terminat cu engleza - Johann se duse la bufetul de lîngă fereastră şi luă o duşcă serioasă din berea pe care o comandase în loc de ceai. Nu-l mai reinnoiesc pentru nimic în lume, indiferent cu ce ar încerca să mă ispitească, dar dEadată chipul i se lumină Merde, e o problemă totuşi să părăseşti locurile astea.

- Musume ? Fata ta ? rîse Tyrer de mutra lui incântată.

- înveţi repede.

In curtea din faţă, oaspeţii se urcau în lectici. Toată activitatea din grădină încetase şi cei şase grădinari stăteau îngenuncheaţi cu capul în ţărână. Misamoto aştepta alături de Yoshi, conştient că la

cea mai mică greşeală nu se va mai ridica din ţărână, şi sperând din toată inima să fi trecut cu bine prima încercare. Intr-un fel sau altul am să-i fiu de folos ticălosului ăsta, îşi zicea el în engleză, până am să reuşesc să ajung din nou la bordul unui vas american, în raiul american, şi am să le spun cum m-au răpit ticăloşii ăştia sifilitici din suita lui Harris. Se uită în sus şi îngheţă. Yoshi îl privea.

- Stăpâne ?

- La ce te gândeai ?

- Speram că am fost de folos, sire. Eu... priviţi în spate, sire ! şopti el.

Andre Poncin cobora treptele, îndreptându-se spre Yoshi. Imediat, garda lui formă un zid de apărare. Fără să se teamă, Poncin făcu o plecăciune politicoasă şi spuse într-o japoneză corectă, deşi în stilul în care vorbesc japonezele :

- Stăpâne, scuzaţi, vă rog, pot să transmit un mesaj de la stăpânul meu, preainaltul nobil francez, vă rog ?

- Ce mesaj ?

- Stăpânul meu este încăntat să vă invite, poate doriţi să vedeţi cum este un vapor, maşini, tunuri. Este fericit să invite pe dumneavoastră şi persoane oficiale.

Poncin aşteptă, dar nu văzu decât un gest brusc de concediere, cu evantaiul.

- Mulţumesc, stăpâne, rog scuzaţi.

Se îndepărtă, sigur că avusese dreptate. Când puse piciorul pe prima treaptă, il vuzu pe Tyrer care se uita la el de la fereastra sălii de primire, îşi înăbuşi o înjurătură şi ii făcu un semn prietenesc cu mâna. Tyrer îi răspunse la fel.

Când ultimul samurai ieşi din curte, grădinarii îşi reluară lucrul Unul dintre ei îşi puse lopata pe spinare şi se făcu nevăzut. Hiraga, cu capul năclăit de noroi şi murdărie, cu chimo-noul jegos şi zdrenţăros, era foarte încăntat de rezultatele spionajului lui din ziua aceea. Acum ştia unde şi când va trebui dat atacul a doua zi.

Aflat din nou în siguranţă în lectica sa în drum spre castel, cu Misamoto la cheremul lui, în celălalt capăt, Yoshi îşi lăsă mintea în voia ei. Era încă mirat de felul nepoliticos în care îi concediaseră - nu

era furios, co ceilalţi, căci ştia să aibă răbdare : Trebuie să mă răzbun în felul pe care îl aleg eu. O invitaţie să vadă maşinile unei nave de război ? Ei, ocazie care nu ar trebui scăpată. Periculos, dar am s-o fac. Ochii lui se concentrără apoi asupra lui Misamoto, care privea afară, printr-o ferestruică îngustă. E clar că prizonierul Misamoto îi fusese de folos. Ce prostie din partea interpreţilor să nu traducă exact. Ce prostie din partea rusului să ne a-meninţe. Ce prostie să fie aşa de bădărani. Ce prostie din partea servitorului chinez să ne spună maimuţe. Mare prostie. Ei bine, o să le arătăm noi lor, tuturor, unora mai devreme şi altora mai tîrziu. Dar cum să ne descurcăm cu mai marii ăştia şi cu flota lui ?

- Misamoto, am hotărât să nu te mai trimit înapoi la Casa Gărzii. Timp de douăzeci de zile vei locui împreună cu membrii suitei mele şi vei continua să înveţi cum să te comporţi ca un adevărat samurai.

Capul lui Misamoto era deja pe podeaua lecticii.

- Mulţumesc, stăpâne.

- Dacă o să-mi faci pe plac. Acuma spune, ce va fi mîine ?

Misamoto încremeni. Prima regulă a supravieţuirii era să nu dai niciodată o veste proastă unui samurai, să nu spui nimic, iar dacă eşti silit, să spui ceea ce crezi că i-ar face plăcere să audă. Spre deosebire de ceilalţi, de America, paradisul pe pămint. Răspunsul este la mintea cocoşului, voi să strige el, revenind la obiceiul de a gândi în englezeşte - singurul lucru care îl ţinuse cu mintea întreagă tot timpul cât fusese închis. Dacă ai fi văzut cum se poartă unii cu alţii în familiile lor gai-jinii şi în familia la care am locuit eu, cum se purtau cu mine, sigur, eram servitor, dar mă Considerau tot om şi pe mine, era mai mult decât orice aş fi putut visa vreodată, fiecare om poate să meargă drept, şi poate să aibă pistol sau cuţit, cu excepţia celor mai mulţi dintre negri, cât de nerăbdători sunt cu toţii să rezolve o problemă co să se poată repezi imediat la următoarea - dacă e nevoie cu pistolul sau cu tunul - unde aproape toţi oamenii sunt egali după legea lor, şi nu există nici un fel de daimyo, sau de samurai împuţiţi care pot să te omoare oricând... Yoshi, citindu-i gindurile, spuse blînd:

- Spune-mi adevărul, dacă ţii la viaţa ta, întotdeauna numai adevărul.

- Desigur, stăpâne, întotdeauna, şi pierit de groază. Misamoto făcu ce se ceruse, fără să se mai gândească : Imi pare foarte rău, stăpâne, dar dacă nu obţin ceea ce vor, cred că, cred că... or să facă Yedo una cu pămăntul.

De acord, îşi spuse Yoshi, dar numai dacă suntem proşti.

- Pot tunurile lor să facă aşa ceva ?

- Da, stăpâne. Nu castelul, dar tot oraşul va fi incendiat. Asta ar însemna să irosim prosteşte averea familiei Toranaga. Va trebui după aceea să aducem alţii, ţărani, meseriaşi, negustori ca să aibă cine să ne slujească.

- Atunci cum să le dăm puţină supă, dar fără nici un pic de peşte ? întrebă Yoshi.

- Stăpâne, iartă-mă, te rog, dar nu ştiu. Nu ştiu.

- Atunci gândeşte-te. Şi să-mi dai răspunsul în zori.

- Dar... da, stăpâne.

Yoshi se lăsă pe spate, pe pernele de mătase şi îşi concentră atenţia asupra reuniunii Consiliului Bătrânilor, care avusese loc cu o zi înainte. Anjo fusese nevoit să retragă ordinul de evacuare a castelului pentru că fără o majoritate clară, ordinul nu era valabil, iar el, Yoshi, în calitate de tutore oficial al shogunului, interzisese plecarea acestuia. De astă dată am cîştigat, se gândi Yoshi pentru că nebunul ăla bătrân şi încăpăţînat, Toyama, a insistat să voteze pentru planul lui nechibzuit de atac, aşadar nici cu mine şi nici împotriva mea. Anjo are dreptate, ceilalţi doi, în mod normal, votează cu el împotriva mea, nu pentru că aşa Consideră, ci pentru că sunt cine sunt, acel Toranaga care ar fi trebuit să fie shogun, în locul băiatului ăsta nătâng. Intrucât Yoshi se simţea acum în siguranţă în lectica sa, singur, numai cu Misamoto care nu putea să-i citească gândurile cele mai ascunse, îşi îngădui să dsschidă uşiţa tainică pe care scria Nobusada. Ce să facă cu el ? Nu pot să-l mai stăpânesc multă vreme. A rămas la mintea copiilor şi a ajuns acum în cele mai periculoase gheare — cele ale prinţesei Yazu : spioana împăratului, fanatică împotriva shogunatului care i-a stricat logodna cu tovarăşul

ei de joacă din copilărie pe care îl adora, un prinţ foarte chipeş şi de viţă foarte nobilă, shogunatul care o alungase

într-un exil permanent departe de Kyoto, de familia şi prietenii ei,

într-o căsătorie cu un slăbănog a cărui erecţie este la fel de jalnică precum un steag in miezul verii şi care n-o să-i dea niciodată copii.

Acuma inventase vizita aceasta de stat la Kyoto ca să se prosterneze în faţa împăratului, o lovitură de maestru care va strica echilibrul fragil ce dura de atâtea secole : Autoritatea de a supune întregul Imperiu ii este garantată prin edict imperial shogunului şi descendenţilor lui care este numit de asemenea şi Înalt Lord Conetabil De aceea, ordinele date de shogun ţării sunt lege pentru ea.

O vizită de felul ăsta va fi urmată de alta la fel şi atunci împăratul va domni şi nu noi, Nobusada nu-şi va da niciodată seama de aceasta, căci e legat la ochi de tertipurile ei. Ce e de făcut ?

Yoshi o porni din nou de-a lungul potecii atât de bătătorite, dar şi atât de tainice : este suveranul meu de drept. Nu pot să-l ucid direct. Este mult prea bine apărat, doar dacă nu vreau să mă despart şi eu de viaţă o dată CU el, ceea ce, deocamdată, nu intenţlanez. Alte mijloace ? Otrava. Dar atunci voi fi suspectat şi, chiar dacă 'euşesc să scap de toate opreliştile care mă înconjoară - căci, de fapt, sunt şi eu tot un fel de prizanier ca şi acest Misamoto - ţara va fi azvărlltâ într-uri război civil fără sflrşit şi singur!! care vor avea da cistgat sunt gai-jinii şi, ceea ce ar fi încă şi mai răui ar însemna că mi-am trădat jurămintul de credinţă faţă de shogun, oricine ar fi el, şi faţă de Testament. Trebuie să-i pun pe alţii să-l ucidă în locul meu. Pe shishi ? Aş putea să-i ajut, dar. este periculos sa ajuţi nişte duşmani care sunt angajaţi în propria ta distrugere. O alta posibilitate. Zeii. îşi îngădui să zîmbească. „Norocul şi ghinlanul" - scrisese shogunul Toranaga, „şansa şi neşansa trebuie lăsate în seama zeilor şi a legilor naturii – nu sînt lucruri care pot fi ciştigate prin rugi sau prin alte maşH naţii ingenioase". Ai răbdare, il auzi el pe Toranaga, ai răb«. dare. Da, va avea răbdare.

Yoshi închise uşiţa tainică pînă la proxima ocazie cind se va mai gîndi la ea şi se întoarse la Consiliu. Ce să le spun ? Evident că pînă acuma au aflat deja că m-am întîlnit cu gai-jinii. Voi insista asupra unei reguli fundamentale pentru viitor; vom trimite numai bărbaţi inteligenţi la aceste întîlniri. Altceva ce să le mai spun? O să le povestesc, desigur, despre soldaţii lor uriaşi, cu uniforme roşii şi cu fustiţe scurte, cu pălării imense cu pene, fiecare purtînd cite o^carabină, strălucitoare, la fel de vrednice ca lamele săbiilor noastre. Să le spun oare că aceşti duşmani sînt nişte proşti, care nu au nici un fel de rafinament şi pot fi conduşi tocmai datorită lipsei lor de răbdare şi a urii ? Misamoto mi-a povestit suficiente lucruri ca să înţeleg că sînt la fel de dezbinaţi şi stăpîniţi de ură ca şi daimyo ai noştri. Nu, astea le ţin numai pentru mine. Dar am să le spun că mîine delegaţia noastră va da greş, dacă nu inventăm o amînare pe care gai-jinii să fie fericiţi s-o accepte. Care ar putea fi ?

- Misamoto, spuse el alene, mesagerul acela, bărbatul înalt cu nasul mare, de ce vorbea ca o femeie şi folosea cuvinte pentru femei ? Era jumătate bărbat, jumătate femeie ?'

- Nu ştiu, sire, poate. Sînt mulţi din aceştia la bordul navelor lor, deşi ei ascund acest lucru.

- De ce ?

- Nu ştiu, stăpîne, e greu să-i înţelegi. Ei nu vorbesc deschis despre sex, ca noi, care- este cea mai bună poziţie, sau dacă este mai bine cu un băiat sau cu o femeie, insă în ceea ce priveşte vorbirea lor este altceva : în limba lor nu există deosebire, şi bărbaţii'şi femeile vorbesc la fel, cu toţii folosesc aceleaşi cuvinte, sire, nu e ca în japoneză. Am cunoscut ciţiva marinari străini care vorbeau puţin japoneza, erau bărbaţi care fuseseră la Nagasaki şi ei vorbeau la fel ca Nas Mare, pentru că singurele persoane cu care vorbesc ei sînt tîrfele şi ei învaţă toate cuvintele noastre aşa cum le rostesc ele. Ei nu ştiu că la noi bărbaţii vorbesc altfel decît femeile, sire, şi că folosesc alte cuvinte, aşa cum se cuvine să facâ nişte persoane civilizate.

Yoshi îşi ascunse emoţia bruscă. Tîrfele noastre reprezintă singura lor legătură reală cu noi, îsi zise el. Si au cu totli ţiitoare, fârâ

îndoială. Aşadar, una din căile prin care îi putem controla, ba chiar şi ataca, sînt tîrfele lor, femei sau bărbaţi.

- Nu voi da. ordin flotei să bombardeze Yedo fără un -ordin oficial scris de la Amiralitate, sau de la Foreign Office, spuse amiralul şi se făcu stacojiu la faţă. Instrucţiunile mele spun să fiu circumspect, la fel ca şi ale dumneavoastră. sîntem aici într-o misiune de pedeapsă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, a avut loc un incident care trebuie rezolvat. Sigur câ este o misiune de pedeapsă ! spuse Sir William la fel de furios.

Sunaseră cele opt bătăi de clopot de la miezul nopţii şi se aflau în apartamentul amiralului de la bordul vasului amiral în jurul unei mese rotunde, ei doi, generalul şi Thomas Ogilvy. Cabina era joasă, largă, cu bîrne groase. Prin ferestrele mici se vedeau luminile de poziţie ale celorlalte vase ancorate în port.

- încă o dată vă spun, am convingerea că, dacă nu recurgem la forţă, n-or să se urnească.

- Pentru numele lui Dumnezeu, aduceţi-mi ordinul şi ît urnesc eu imediat, spuse amiraiul umplîndu-şi din nou paharul cu Porto din cana de cristal aproape goală. Thomas?

- Mulţumesc, generalul întinse, şi el paharul. Sir William încercă să se stăpînească şi spuse:

- Lordul Russell ne-a dat instrucţiuni să facem presiuni asupra celor din, Bakufu ca să obţinem despăgubiri, douăzeci şi cinci de mii de lire, pentru asasinatele de anul trecut - sergentul şi caporalul - şi va fi şi mai furios cînd va auzi de incidentul actual. Eu îl cunosc, dumneata nu-l cunoşti, adăugă el, exagerînd efectul., celor spuse. Nu pot primi aprobarea lui mai devreme de trei luni. Dar trebuie să obţinem satisfacţie acum, sau asasinatele vor continua. Fără sprijinul dumitale nu pot face nici o manevră.

- Aveţi tot sprijinul meu, în afară de cazul în care vreţi să declanşăm un război. Or, bombardarea capitalei lor na pune în stare de război. Nu sîntem pregătiţi pentru aşa ceva. Thomas, eşti de acord cu mine ?

Generalul spuse cu băgare de seamă :

- Să înconjuri un sat ca Hodogoya şi sa elimini o mină de sălbatici, sau să pui în lanţuri un mic potentat de al lor este cu totul altceva decit să ataci un oraş atât de mare ca acesta, inclusiv castelul.

Enervat, Sir William ii replică :

- Şi cum rămine atunci cu ceea ce spuneai : ,,Nu se poate concepe nici un fel de operaţie pe care forţele reunite sub comanda mea să n-o poată duce la îndeplinire cu succes !

Generalul roşi şi replică :

- Ceea ce se spune în public, aşa după cum bine ştim cu toţii, are foarte puţină legătură cu practica Yedo este altceva.

- Foarte corect, spuse amiralul golindu-şi paharul.

- Atunci ce propuneţi ?

Se lăsă linişte. Dintr-odată, lui Sir William se rupse piciorul paharului in mănă. Ceilalţi doi bărbaţi săriră în picioare, luaţi prin surprindere.

- La naiba ! făcu el şi accidentul păru să-i mai domolească furia, apucă neglijent şervetul şi încercă să tamponeze vinul. Aici eu sunt ministru. Dacă voi Considera necesar să dau un astfel de ordin, iar dumneata vei refuza să-l aduci la îndeplinire, ceea ce, desigur, este dreptul dumitale, voi cere să fii imediat înlocuit.

. Gitul amiralului se făcu stacojiu.

- Am prezentat deja faptele amiralităţii, spuse el. Vă rog sa nu mă înţelegeţi greşit ! Sunt mai mult decât gata să răzbun moartea Lui Conterbury şi atacul asupra celorlalţi. Dar dacă este vorba de Yedo, tot ceea ce cer este acel ordin scris de Care' v-am vorbit. Nu este nici o grabă, acum sau peste trei luni sălbaticii ăştia vor plăti aşa cum vrem noi, cu acest oraş şi cu o sută altele.

- Da, vor plăti, pe Dumnezeu! meu că vor plăti, spuse Sir William şi se ridică in picioare.

- Şi mai vreau să vă dau o informaţie înainte să plecaţi. Nu vă pot promite că o să stau mult timp ancorat aici, în golf. Flota mea este neprotejată, adîncimea foarte mica, vremea pare să se înrăutăţească şi suntem mai în siguranţă la Yoko-hama.

- Cât timp mai poţi rămine fără să te expui nici unei primejdii ?

O zi - nu ştiu, nu am nici un fel de posibilitate de control asupra vremii care luna aceasta este foarte schimbătoare, aşa cum ştiţi.

- Da, ştiu. Ei bine, am să plec. Vă rog pe amândoi să fiţi de faţă la intâlnirea noastră de la ora zece. Trageţi o salvă dimineaţă când ridicăm steagul. Thomas, fii te rog amabil şi debarcă două sute de dragoni ca să asigure zona din jurul debarcaderului.

- Pot să întreb de ce mai trebuie să debarc incă două sute de dragoni? întrebă grăbit generalul. Am adus deja o întreagă campanie pe uscat.

- Poate că doresc să iau ostateci. Bună seara.

Sir William închise uşa cu grijă. Cei doi bărbaţi priviră în urma lui.

- Chiar are de gând ?

- Nu ştiu, Thomas. Dar cu Onorabilul, impetuosul şi ticălosul de William Aylesbury nu poţi şti niciodată.

In întunericul dens, pe poarta castelului ieşi incă un detaşament de samurai înarmaţi până-n dinţi, alergară tăcuţi pe podul suspendat care fusese lăsat în jos, apoi pe podul care ducea la legaţie. Mai veneau şi alte companii. Peste două mii de samurai erau la posturi şi alţi o mie erau gata să pornească la primul semn. Sir William înainta cu greu dinspre debarcader, însoţit de garda sa, un ofiţer şi zece scoţieni, străbătând străzile pustii. Era abătut şi obosit, cu gindul la ce-l aştepta a doua zi, încercând să găsească o cale de ieşire din impas. Incă un colţ şi încă unul. la capătul acestei străzi se afla spaţiul deschis din faţa legaţiei.

- Dumnezeule, sir, uitaţi-vă acolo !

Tot spaţiul era înţesat cu samurai care nu scoteau nici un sunet şi îi priveau in tăcere. Toţi erau înarmaţi până-n dinţi.' Săbii, arcuri, suliţe, câteva muschete. Se auzi un zgomot uşor şi grupul lui Sir William se întoarse să privească înapoi, în spatele lor. strada fusese blocotă de luptători la fel de tăcuţi.

- Cristoase, murmură tânărul ofiţer.

- Da, oftă Sir William. Ar putea fi şi aceasta o soluţie, dar Doamne fereşte, ca vreunul din ei să sară asupra noastră. Flota va reacţiona instantaneu. Să mergem, spuse el. Oamenii să fie gata să tragă, cu puştile despiedicate.

Porni în frunte, fără să se simtă însă foarte viteaz, cî numai cu un sentiment straniu că priveşte lucrurile cumva din exterior, de deasupra străzii. Intre samurai se deschidea o potecă îngustă. In fruntea lor era un ofiţer tânăr. Când Sir William ajunse la o distanţă de zece paşi, bărbatul se înclina politicas, ca de la egal la egal. Sir William îşi ridică pălăria la fel de politicos şi porni mai departe. Soldaţii veneau în urma lui cu degetele pe trăgaci. Pe tot drumul până în vărful dealului, pe tot drumul până la poartă, samurai nemişcaţi, tăcuţi. In curtea lor nu se afla însă nici unul. Curtea şi gradina erau pline de scoţieni, înarmaţi şi gata de lupta, pe Acoperiş şi la ferestre se vedeau alţii. Soldaţii deschiseră porţile apoi le încuiară din nou în urma lor.

Tyrer şi,ceilalţi aşteptau în foaier, unii dintre ei în cămăşi de noapte, alţii îmbrăcaţi doar pe jumătate. Se strânseră cu toţii în jurul lui Sir William.

- Pentru Dumnezeu, spuse Tyrer în numele tuturor, Sir William, ne-am speriat că v-au capturat.

- De când sunt aici ?

- Cam de pe la miezul nopţii, spuse un ofiţer. Aveam santinele la poalele dealului. Când a venit inamicul, băieţii ne-au dat alarma şi

s-au retras încoace. N-am avut nici o posibilitate să vă prevenim sau să semnalizăm spre flotă- Dacă rămăn aici până dimineaţa putem rezista până mai vin întăriri şi flota deschide focul.

- Bine, spuse el. In acest caz vă propun să mergem cu toţii la culcare, lasă numai câţiva oameni de pază, ceilalţi să intre înăuntru.

- Sir .. ? spuse ofiţerul perplex.

— Dacă ar fi vrut să ne facă ceva, ne-ar fi făcut cât eram pe drum şi fără mascarada asta silenţioasă, spuse Sir William şi se simţi ceva mai bine, mai puţin deprimat, dindu-şi seama că toţi erau cu privirile aţintite la el şi porni în sus pe scări.

- Noapte bună.

- Dar, sir, nu credeţi că... Vorbele îi amuţiră în gîtlej. Sir William oftă plictisit.

- Dacă vrei să-ţi ţii oamenii la posturi, n-ai decât. Dacă asta te poate face fericit!

Un sergent intră în goană în hol şi spuse :

- Sir, au plecat ! Ticăloşii se cară..

Aruncând o privire prin fereastră, Sir William Constată că, într-adevăr, samuraii se topeau în noapte.

Se simţi înfricoşat pentru prima oară. Nu se aşteptase să-i vadă plecind. In câteva clipe, potecile din jurul legaţiei erau goale. Dar simţea că nu plecaseră prea departe, era sigur că toate intrările caselor din apropiere erau pline de duşmani, aşteptând încrezători să vadă capcana închizîndu-se.

Mulţumesc lui Dumnezeu că ceilalţi miniştri şi cei mai mulţi dintre băieţii noştri sunt in siguranţă la bordul navelor. Mulţumesc lui Dumnezeu, îşi zise el din nou şi porni în sus, pe scară, cu un pas suficient de ferm ca să-i încurajeze pe cei care îl priveau.

11

Joi, 20 septembrie

Hanul LA CEI PATRUZECI-ŞI-ŞAPTE DE RONINI, se afla pe o uliţă întunecoasă din apropierea castelului Yedo, aşezat la distanţă de drumul de ţară şi aproape ascuns în spatele unui gard înalt şi neingrijit. Văzut dinspre uliţă, hanul părea murdar şi neatrăgător. In interior era luxos, totul scump, iar gardul solid. O grădină bine îngrijită înconjura întinsa clădirea cu un singur etaj şi numeroasele ei căsuţe izolate, cu câte o singură cameră, construite pe stâlpi scunzi şi rezervate pentru oaspeţii de seamă ce voiau să stea mai retraşi. Stăpânii hanului erau negustori bogaţi. Hanul oferea adăpost sigur şi pentru anumiţi shishi.

Acum, chiar înainte de revărsatul zorilor, hanul era liniştit, stăpânii, curtezanele, mama-san, slujnicele şi servitorii darmeau cu toţii. In afară de shishi. Fără zgomot, ei se înarmau.

Ori şedea pe veranda uneia din căsuţe, cu kimonoul lăsat în jos şi strâns în jurul taliei. Cu mare greutate îşi înlocuia bandajul de pe rana de la umăr care era acum roşie ca focul, inflamată şi chinuitor de sensibilă. Tot braţul îi zvîcnea, îşi dădea seama că avea nevoie urgentă de un doctor. Chiar şi în halul în care era, el îi spusese lui Hiraga că e prea periculos să i se aducă un doctor sau să meargă el la doctor :

- Se poate să fiu urmărit. Să nu riscam, sunt prea mulţi spioni şi Yedo este domeniul lui Toranaga.

- Sunt de acord cu tine. Du-te înapoi la Kanaga.:

- Când misiunea ia sfîrşit.

Degetul îi aluneca şi-şi atinse uşor rana purulentă, o durere ascuţită îl săgeta adînc în măruntaie. Nu e nici o grabă, un doctor poate să facă o tăietură şi să scoată din rană tot puroiul, gândi el, crezînd asta numai pe jumătate. Karma. Şi tot karma era dacă rana continua să coacă. Stătea atât de absorbit de gândurile lui acum, că nu-l auzi pe ninja escaladînd pe furiş gardul şi apropiindu-se fără zgomot, din spate. Inima i se strânse de frică când ninja îi puse mâna la gură ca să nu ţipe.

- Eu sunt, şopti Hiraga furios, apoi îşi luă mâna de la gura lui. Aş fi putut să te omor de o sută de ori.

- Adevărat! Ori zîmbi forţat şi arătă cu degetul: printre tufişuri era un alt samurai, cu săgeata pregătită în arc ! Numai că nu eu sunt de pază, ci el.

- Bine. Hiraga salută Samuraiul de pază şi, îmbunat, îşi scoase masca pe care o purta pe faţă. Ceilalţi sunt înăuntru gata de luptă ?

- Da.

- Ce-ţi mai face braţul ?

- Bine.

Ori căscă gura inspirând cu putere şi faţa i se strimbă de durere când Hiraga îşi repezi mâna şi-l apucă strâns de umăr. Lacrimi i se prelinseră din ochi, dar nu spuse nimic.

- O să ne încurci Nu mergi cu noi astăzi, te duci înapoi la Kanagawa

Hiraga păşi pe verandă şi intră în casă, Foarte deprimat. Ori îl urmă. Unsprezece shishi şedeau pe un tatami, înarmaţi. Noua erau, ca şi Hiraga, din Choshu. Doi nou veniţi erau din patrula din Mor! care le permisese să treacă nestingheriţi cu o ri înainte, ca mai tirzîu să dezerteze şi să le ceară permisiunea să li se alăture. Hiraga se aşeză extenuat.

- N-am putut să mă apropii nici la două sute de paşi de templu sau de legaţie, aşa că nu putem să dăm foc clădirii şi să omorîm pe stăpânul Yoshi şi pe ceilalţi când sosesc. E Imposibil. Trebuîe să-l prindem într-o ambuscadă în alta parte.

- Scuză-mă, Hiraga-san, dar eşti sigur că era stăpânul Yoshi ? întrebă unul dintre luptătorii din Mori.

- Sunt sigur.

- Tot nu-mi vine să cred că va risca să iasă din castel cu o gardă de numai câţiva oameni doar ca să se întilnească şi el cu nişte gai-jini împuţiţi, chiar şi deghizat. E mult prea deştept, şi cu siguranţă că ştie că el e cea mai jinduită ţintă pentru shishi, cu excepţia shogunului, chiar o ţintă mai importantă ca trădătorul Anjo.

- Nu e deştept, l-am recunoscut, am fost aproape de el o dată la Kyoto, spuse Hiraga, în sinea lui neavînd încredere în niciunul din cei doi samurai Mori. Indiferent de motivele lui, poate să rişte să meargă la legaţie fără gardă o dată, dar nu de două ori. Cu siguranţă acesta este motivul pentru care întreaga zonă e invadată de samurai Bakufu. Dar mîine el va ieşi din nou afară din castel. E o ocazie pe care nu trebuie s-o scăpăm. Am putea organiza o ambuscadă pe undeva ? ştie careva dintre voi ?

- Asta depinde de numărul de samurai care fac parte din cortegiu, spuse un samurai Mori. Şi dacă are loc întâlnirea, aşa cum doresc

gai-jini.

- Dacă ? Stăpânul Yoshi e în stare să încerce să-i păcălească ?

- Eu aş încerca dacă aş fi în locul lui. Doar e poreclit Vulpea.

- Şi ce-ai face ?

Omul se scarpină în bărbie.

- Aş trage de timp cumva. Hiraga se încruntă.

- Dar dacă se duce la legaţie ca ieri, când ar fi el cel mai vulnerabil ?

Ori spuse :

- Când iese din palanchin. In curtea exterlaară a gai-jinilor.

- Nu putem ajunge acolo, nici măcar printr-un fulgerător atac sinucigaş.

Se aşternu tăcere. Apoi Ori spuse încet :

- Cu cât vor fi mai aproape de porţile castelului, cu atât se vor simţi căpitanii lui mai în siguranţă, deci cu atât mai puţini vor fi oamenii de pază din imediata lui apropiere şi cu atât vor fi mai puţin vigilenţi atunci când ies.,, sau. atunci când se întorc ca să intre în castel.

Hiraga dădu din cap, mulţumit, şi-i zîmbi, apoi făcu un semn unuia din compatrioţii lui :

Când se trezesc ai casei, spune-i mamei-san să-i aducă Lui Ori un doctor in taină şi repede.

- Am căzut de acord că nu e prudent, replică Ori.

- Un om de preţ trebuie protejat. Ideea ta este perfectă. Ori se înclina mulţumind :

- Mai bine să merg eu la doctor, neh ?

O dată cu prima lumină a dimineţii, Phillip Tyrer o porni, pe jumătate alergând, pe jumătate mergând spre port, însoţit de doi oameni din regimentul scoţian, un sergent şi un soldat de rând.

- Sfinte Dumnezeule, Phillip, doi oameni de pază sunt mai mult decât suficienţi, spusese Sir William cu câteva clipe mai înainte. Dacă japonezii au intenţia să-ţi facă vreun rău, întreaga noastră garnizoană

nu e suficientă să te protejeze. Mesajul trebuie să fie înmânat lui Ketterer şi tu eşti cel care o va face. La revedere.

Co şi Sir William, trebui şi el să treacă printre sutele de samurai tăcuţi care se întorseseră chiar înainte de revărsatul zorilor. Niciunul nu se atinse de el, nici măcar nu păreau să ia în seama prezenţa lui, decât printr-o scurtă clipire a ochilor. In faţă se afla acum marea. El grăbi pasul.

- Opreşte, cine-i acolo, sau îţi zbor creierii blestemaţi; spuse o voce din umbră şi el se opri.

- Pentru numele lui Hristos, spuse Tyrer, tremurmd de frică. Cine dracu' crezi că este ? Eu sunt, cu un mesaj urgent pentru amiral şi general.

- Iertaţi-mă, domnule.

In viteza. Tyrer sări într-un cuter pe care vîslaşii îl duseră rapid spre vasul amiral. Era aşa de fericit că nu se mai afla în capcana care devenise legaţia, că-i veni aproape să plîngă şi îl îndemna pe vîslaşi să meargă mai repede, apoi urca schela de acces, sărind câte doua trepte dintr-o dată.

- Buna, Phillip ! Marlowe era secundul de cart pe puntea principală. Ce dracu' s-a întâmplat ?

- Bună, John, unde-i amiralul ? Am un mesaj urgent pentru el de la Sir William. Legaţia e înconjurată de mii de ticăloşi.

- Isuse ! îngrijorat, Marlowe îl conduse sub punte şi apoi spre pupă. Cum naiba ai reuşit să ieşi din legaţie ?

- Pur şi simplu am ieşit ca la plimbare. M-au lâsatsa trec printre rândurile lor, n-au scos nici un afurisit de cuvînt; nici unul dintre ei, dar m-au lăsat să trec. Nu mă jenez să-ţi spun că mi-a fost o frică de să mă scap pe mine. Cu excepţia incintei legaţiei şi a locului de lîngă cheiul nostru, mişună peste tot.

Marinarul de sentinelă din faţa uşii cobinei salută prompt.

- Bună dimineaţa, domnule.

- Un mesaj urgent pentru amiral. Imediat vocea amiralului răzbătu tăioasă prin uşă :

- Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, Marlowe, adu-l 'năuntru ! Mesaj de la cine ?

Marlowe oftă şi deschise uşa.

- De la Sir William, domnule.

- Ce naiba o mai fi făcut idiotul ăla ? Amiralul Ketterer opri văzîndu-l pe Tyrer. A, tu eşti aghiotantul lui, nu ?

- Ucenic interpret, domnule, pe nume Phillip Tyrer. îi în-mină scrisoarea. Ăă, şi complimentele lui Sir William, domnule.

Amiralul deschise scrisoarea rupind plicul. Purta o cămaşă de noapte lungă din flanelă, o scufie cu conaf şi ochelari de citit cu rame subţiri. îşi strânse buzele în timp ce citea :

„Consider că este cel mai bine să contramandez prezenţa dvs. la întrunirea de azi, precum şi a generalului şi a celorlalţi miniştri. Sintem cu totul înconjuraţi de sute, dacă nu chiar de mii de samurai înarmaţi din cap până în picioare. Până acum ei nu au făcut nici un gest ostil nouă, nici nu au împiedicat pe nimeni să plece din legaţie. Deocamdată. Bineinţeles că japonezii au dreptul să-şi plaseze trupele proprii unde do-resc - poate că totul nu este decit un bluf care să ne facă să ne ieşim din pepeni. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, eu mă voi ocupa de Bakufu personal, dacă îşi fac apariţia aşa după cum s-a cerut. (Dacă acest lucru se intâmplă, voi înălţa un fanlan albastru şi voi încerca să vă ţin la curent cu evenimentele). Dacă Bakufu nu-şi fac apariţia voi mai aştepta încă o zi sau două, şi apoi se poate să iiu nevoit să ordon o retragere ruşinoasă. Intre t/mp, dacă vedeţi că se coboară steagul acesta, va însemna că ei au năvălit peste noi. Atunci puteţi lua orice măsură pe care o Consideraţi potrivită. Rămân al dvs: prea plecat slujitor..."

Amiralul reciti cu mare atenţie scrisoarea, apoi spuse hotărât :

- Domnule Marlowe, roagă-i pe căpitanul navei şi pe fleneral să vină la mine deindată. Trimite următorul mesaj tuturor navelor : Toată lumea la posturile de luptă. Toţi capitanii se vor prezenta la raport pe vasul amiral la prinz. Apoi. trimite un mesaj domnilor miniştri rugându-i să aibă amabilitatea să vină la mine aici cât mai curând posibil. Domnule Tyrer, înfulecă ceva de dimineaţă şi pregăteşte-te în câteva minute să duci înapoi un răspuns.

- Dar,domnule, nu credeţi că.,, Amiralul răcnea deja la uşa închisă :

- Johnson !

Imediat, ordonanţa lui deschise uşa.

- Bărbierul e pe drum, domnule, uniforma dumneavoastră e proaspăt călcată, micul dejun e gata în clipa în care vă aşezaţi la masă, terciul de ovăz fiert în lapte e fierbinte !

Privirea lui Keţterer se opri asupra lui Marlowe şi Tyrer.

- Ce dracu' mai aşteptaţi ?

La Yokohama, cuterul lui Struan, singura ambarcaţiune mică cu motor cu aburi şi pusă în mişcare de elice din insulele japoneze, se legăna la cheiul său, vîntul rece încreţind uşor marea cenuşie sub cerul Acoperit de nori. Jamie McFay urcă sprinten treptele, apoi merse grăbit de-a lungul întregii faleze, îndreptându-se către clădirea cu două etaje care domina Strada: Mare. Nu era mai mult de ora opt, dar el fusese deja în port să întâmpine nava de poştă care venea la doua săptămâni şi care sosise odată cu zorile, co să ia poşta, coteţele şi cele mai recente ziare pe care ajutorul său chinez începu să le încarce într-o căruţă. Tinea strâns în mână douâ plicuri, unul deschis şi celălalt sigilat.

- 'Neaţa, Jamie.

Gabriel Nettlesmith îl intercepta din mers, ieşind dintr-un .grup mic de negustori somnoroşi care-şi aşteptau vasele. Era un bărbat scund, rotofei, neingrijit, urât mirositor, care duhnea a cerneală, a haine nespălate şi a ţigări de foi pe care le fuma fără încetare, Era redactorul şef şi proprietarul lui Yoko-hama Guardian, ziarul coloniei, unul din numeroasele ziare pe care le deţinea Sfruan, pe faţă sau în secret, în Asia.

- Ce nu-i în regulă ?

- O mulţime de lucruri. Fii drăguţ şi vino să iei o gustare cu mine mai tîrziu. lartă-mă, nu pot să stau de vorbă acum.

Chiar şi fără prezenţa flotei ancorate în port, portul era la această oră deja plin de cutere cu vîsle deplasându-se de La o navă camercială la alta, erau vreo cincizeci la ancoră, in timp ce alte cutere se îngrămădeau în jurul vasului poştă, altele mergind către el sau venind înapoi. Jamie a fost primul care a ajuns la ţărm, ceea ce era pentru el o chestiune de principiu şi în acelaşi timp un mod de a face

afaceri într-un loc în care preţurile mărfurilor esenţiale, ce nu se găseau niciodată din abundenţă, puteau fluctua enorm în funcţie de ce veşti aducea poşta. Drumul de la Hong Kong la Yokohama, direct cu vasul poştal cu aburi, dura cam nouă zile, prin Shanghai dura cam unsprezece zile, dacă vremea era bună. Poşta de acasă, din Anglia, ajungea după opt până la douăsprezece săptămâni, dacă vremea era bună şi dacă vasul scăpa de piraţi, iar ziua sosirii poştei era întotdeauna un prilej de îngrijorare, de bucurie, de spaimă şi toată gama de sentimente înrudite, dar întotdeauna binevenită, aşteptată cu nerăbdare şi întâmpinată cu rugăciuni.

Norbert Greyforth de La Brok şi Fiii, principalul rival al lui Struan, se mai afla încă la o sută de metri distanţă de ţărm, şezînd confortabil la mijlocul bărcii. Vîslaşii lui trăgeau tare la rame, iar el îl privea atent pe McFay prin ochean. McFay ştia că este observat, dar acum asta nu-l mai deranja. Afurisitul o să afle curând, dacă nu cumva ştie deja, se gândi el, simţindu-se neobişnuit de speriat. Speriat pentru Malcalm Struan, pentru campanie, pentru sine însuşi, pentru viitor, pentru ai-jin, persoana iubită, care aştepta răbdătoare ca întotdeauna în căsuţa lor din Yoshiwara ce se afla pe partea cealalta a canalului, Dincolo de împrejmuirea coloniei. Iuţi pasul. Trei sau patru beţivi zăceau în şanţul de scurgere a apei pe Strada Mare ca nişte saci de cărbune, alţii răspândiţi pe faleză. McFay păşi peste un individ, evită un grup de oameni din marina comercială, beţi şi răguşiţi, care mergeau împleticit către bărcile lor, alergă în sus pe scările casei, ajunse în salonul mare of clădirii Struan, urcă până în capul scării, o luă pe coridorul care ducea la şirul de camere care se întindeau pe toată lungimea coridorului. Deschise încet uşa şi iscodi camera cu privirea.

- Bună, Jamie, spuse Malcolm Struan din pat.

- Bună, Malcolm, 'neaţa. Nu eram sigur că o să te găsesc treaz.

închise uşa in urma lui, băgă de seamă că uşa către a-partamentul de alături era crăpată, se duse la uriaşul pat de lemn de tek, cu patru stâlpi care, ca toată mobila, era adus din Hong Kong sau Anglia. Malcolm Struan avea o faţă gălbejită şi trasă şi stătea proptit în perne - drumul cu vaporul, cu o zi înainte, la întoarcerea

de la Kanagawa, ii sleise şi mai mult nepreţuita lui putere, deşi doctorul Babcott ii dăduse se-dative şi călătoria fusese cât se poate de lină.

- Cum te simţi azi ?

Struan îşi ridică doar privirea către el, ochii lui albaştri părând decoloraţi şi mai afundaţi în orbite, cu cearcăne dedesubt.

- Poşta din Hong Kong nu a adus veşti bune, am sau nu dreptate ?

Cuvintele fuseseră rostite fără ocol şi nu-i dădeau lui McFay posibilitatea de a-i spune veştile cu menajamente.

- Da, îmi pare rău. Ai auzit semnalul de tun ?

De fiecare dată când vasul de poştă apărea în zare, era întâmpinat obiceiul ca şeful portului să tragă o salvă de tun pentru a atrage atenţia coloniei. Acelaşi procedeu se practica în întreaga lume, oriunde erau colonii.

' - Da, l-am auzit, replică Struan. înainte de a-mi spune lucrurile neplăcute, închide uşa ei şi dă-mi oala de noapte.

McFay făcu ce i se spusese. De partea cealalta a uşii era un salon şi după el un dormitor, cel mai bun apartament din întreaga clădire, în mod normal rezervat exclusiv pentru tai-pan, tatăl lui Malcolm. Cu o zi în urmă, la insistenţa lui Malcolm şi cu asentimentul fericit al Angelicăi, ea fusese instalată în acest apartament. îndată vestea se răspândise cu viteză prin colonie, dînd apă la moară altor relatări şi zvonuri după care Angelique devenise noua Florence Nightingale, şi alimentând pariurile pro şi contra, după care ea era amanta lui Struan şi nu numai musafir, fiecare bărbat din colonie dorind să fie în patul ei.

- Aţi înnebunit, le spusese McFay unora dintre bărbaţi, la club, cu o seară mai înainte. Bietul om e într-o stare groaznică.

Doctorul Babcott îl întrerupse.

- O să se scoale din pat şi o să-şi reia activitatea mai cu-rind decât crezi.

- O să fie cununie în regulă, pe Dumnezeu, spuse cineva.

- Şi o să fie băutură pe gratis, strigă un altul, expansiv.

- Ce bine, o să aibă loc o cununie, prima noastră cununie aici.

- Au fost o mulţime de nunţi, Charlie, uiţi de acele musume ale noastre ?

- Pentru numele lui Dumnezeu, alea nu contează, cu ma gândeam la o adevărată nuntă la biserică... şi un botez aşa cum trebuie şi...

- Dumnezeule mare, vrei să zici că s-a şi pus pe clocit?

- Se zice că amindoi erau ca nişte porumbei pe vas venind încoace, nu că l-aş acuza pe el de ceva...

Tîţe de Angel nici măcar nu era logodită atunci, pe Dunezeu ! Zi încă o dată şi mănjeşte-i onoarea, şi pe Dumnezeu că-ţi arăt eu ţie !

McFay oftă. Ăia s-au luat la harţă ; pumni şi câteva sticle sparte. Amăndoi au fost aruncaţi afară, dar s-au tîrât înapoi în mai puţin de o oră, împăcaţi şi întâmpinaţi cu o hărmălaie de bun venit. Când şi-a aruncat o privire pe furiş în cameră, înainte de a se duce el însuşi la culcare cu o seară înainte, Malcolm dormea, iar ea moţăia într-un scaun lîngă pat. O trezise cu gingăşie.

- Mai bine v-aţi duce să vă culcaţi ca lumea, domnişoară Angelique, nu se mai trezeşte de acum.

- Da, mulţumesc, Jamie.

O urmărise cu privirea cum se întinde cu voluptate ca o pisică mulţumită, pe jumătate adormită, cu părul lăsat în jos în jurul umerilor dezgoliţi, rochia de casă cu talia înalta cădea în falduri. Toată fremăta de o forţă vitală care atrăgea bărbaţii ca un magnet. Apartamentul lui era pe acelaşi coridor. Multă vreme nu putuse dormi.

Struan se Acoperi tot de sudoare. Efortul de a folosi oala de noapte era prea mare şi cu rezultat prea mic pentru toată truda: nici un rahat, numai puţină urină cu câteva firişoare de sânge în ea.

- Jamie, acum ce veste rea a mai venit ?

- A, ştii...

- Pentru numele lui Hristos, spune-mi !

- Tatăl tău a murit acum nouă zile, în aceeaşi zi în care vasul de poştă a pornit din Hong Kong direct către noi, nu prin Shanghai. inmormăntarea lui urma să aibă loc trei zile după aceea. Mama ta

mă roagă să pregetesc imediat înoarcerea ta. Vasul de poştă de aici care duce vestea... vestea nenorocirii tale nu va ajunge la Hong Kong mai înainte de patru sau cinci zile, cel mai devreme. îmi pare rău, adaugă el co o slabă scuză.

Struan nu auzi decât prima propoziţie. Vestea era de aşteptat, şi cu toate acestea ea căzu asupra lui ca sabia care-l rănise atât de adinc. Bucuria şi durerea se luptau în sufletul lui. După atita amar de timp putea cu adevărat să conducă campania, pentru care se pregătise toată viaţa, campania care de ani de zile agoniza şi fusese menţinută în funcţiune de mama lui, care, discret, se luptase să-l convingă, să-l ademenească, îl îndrumase şi-l ajutase pe tatăl lui în toate momentele grele. Momente grele erau mai tot timpul şi de cele mai multe ori se datorau băuturii care devenise pentru tatăl lui un medicament contra cumplitelor dureri de cap şi atacurilor de friguri din Valea Fericită, mai la, aer nesănătos, misterlaasa şi ucigătoarea febră care decimase populaţia la început, la înfiinţarea Hong Kong-ului, dar care acum, era ţinută în şah de un extract de scoarţă de capac, chinina.

Nu-mi pot aminti un singur an în care tata să nu fi fost condamnat la pat cel puţin o lună, două, cuprins de friguri, cu mintea rătăcită zile de-a rândul. Nici măcar infuziile cu nepreţuita scoarţă de cinehona, pe care tata mare a adus-o din Peru, nu l-a vindecat, deşi nu lăsase febra să-l omoare nici pe ei şi nici pe cei mai mulţi din cei atinşi de boală. Dar nu o salvase pe biata micuţa Mary, pe atunci doar de patru ani; iar eu, care aveam şapte ani, am învăţat o dată pentru totdeauna că există moarte, am învăţat ce înseamnă moartea şi că nu există întoarcere.

Respiră din greu. Slavă Domnului că nimic n-a atins-o vreodată pe mama, nici ciuma, nici frigurile, nici vârsta şi nici nenorocirile. Era tot tânără, nu împlinise încă treizeci şi opt de ani, incă zveltă după ce născuse şapte copii, un stâlp puternic de sprijin pentru noi toţi, capabilă să treacă cu bine prin orice dezastru, să înfrunte orice furtună, chiar şi amara şi perpetua duşmănie dintre ea şi tatăl ei, canalia de Tyler Brock... Chiar tragedia de anul trecut, când gemenii

Rob şi Dunross, dragii de ei, s-au înecat în mare în dreptul lui Shek-O acolo unde e Casa noastră de vară. Şi acum bietul tata. Atîţ la morţi.

Tai-pan. Acum eu sunt tai-panul Nobilei Case.

- Ce ? Ce-ai spus, Jamie ?

- Am spus doar că-mi pare rău şi că... uite... uite, ai o scrisoare de la mama ta.

Struan luă plicul cu mare efort.

- Care e mijlocul cel mai rapid ca să ajung înapoi la Hong Kong ?

- Sea Cloud, dar trebuit să sosească abia peste două, trei săptămâni. Singurele vase comerciale care se află aici acum sunt încete şi nici unul dintre ele nu pleacă spre Hong Kong timp de o săptămână. Vasul de poştă ar fi cel mai rapid. Am putea face să se întoarcă repede, dar-el merge prin Shanghai.

După experienţa din ziua precedentă, ideea unei călătorii de unsprezece zile pe o mare cu siguranţă agitată, poate chiar pe taifun, il îngrozi pe Malcolm. Cu toate astea, murmură :

- Vorbeşte cu căpitanul. Convinge-l că trebuie să meargă direct la Hong Kong. Ce-a mai venit cu poşta ?

- încă nu m-am uitat la toate scrisorile, dar iată ! foarte îngrijorat de paloarea bruscă a lui Struan, McFay îi oferi Hong Kong Observer. Mă tem că numai veşti rele. Războiul civil american se înteţeşte, zeci de mii de morţi, lupte la Shiloh, Fair Oaks, în zeci de alte locuri, la Bull Run, unde armata Uniunii a fost învinsă şi decimată. Războiul s-a schimbat pe vecie de când cu armele cu încărcător cu culasă, cu mitralierele şi cu tunurile moderne. Preţul bumbacului a crescut până la cer, ca urmare a blocadei Sudului de către Uniune. A avut loc o alta panică la bursa de valori de la Londra şi Paris. Sunt zvonuri că invadarea Franţei de către Prusia e iminentă. De când Prinţul Consort a murit în decembrie, regina Victoria încă nu a apărut în public. Se zvoneşte că se stinge de supărare. In Mexic, acum că ne-am retras forţele de acolo, e clar că nebunul de Napoleon al III-lea este hotărât să facă acolo teritoriu francez. In Europa foamete, răscoale, McFay avu o ezitare. Ce să-ţi dau ?

- Un stomac nou ! Struan se uită la plicul pe care-l ţinea în mină. Jamie, lasă-mi ziarul, uită-te la toate scrisorile şi pe urmă vino înapoi şi ne vom hotărî ce e de făcut aici înainte ca eu să plec...

Se auzi un zgomot slab şi amăndoi îşi întoarseră privirea către uşa care da în camera de alături şi care era acum pe jumătate deschisă. In cadrul el apăruse fata, cu un halat elegant peste cămaşa de noapte.

- Bună, chéri, spuse ea imediat. Mi-a făcut impresia că aud nişte voci. Cum te simţi azi ? Bună dimineaţa, Jamie. Malcolm, arăţi cu mult mai bine. Vrei ceva ?

- Mulţumesc, nu. Intră. Aşează-te. Arăţi minunat. Ai dormit bine ?

- Nu prea, dar n-are a face, spuse ea, deşi dormise perfect. Emana numai parfum în jurul ei. îl atinse delicot şi se aşeză. Luăm micul dejun împreună ?

McFay făcu un efort să nu se mai uite la ea.

- Mă întorc după ce am luat toate măsurile. O să-i spun lui George Babcott.

După ce se închise Uşa, ea îl măngîie pe frunte, el o prinse de mănă, plin de dragoste. Plicul îî alunecă pe podea. Ea îl ridică. Pe chipul lui apăru o uşoară încruntare.

- De ce eşti aşa de trist ?

- A murit tata.

Fetei îi dădură lacrimile de compătimire - ii venea întotdeauna uşor să plîngă, să-şi umple ochii de lacrimi după voie, deoarece văzuse de la o vârstă foarte fragedă care e efectul lor asupra celorlalţi, în special asupra mătuşii şi unchiului ei. Nu trebuia decât să se gândească la mama ei care murise la naşterea fratelui ei, atât de detestat.

- Dar, Angelique, obişnuia mătuşa ei să spună cu ochii plini de lacrimi, bietul Gerard este singurul tău frate, n-o să ai niciodată altul, un alt frate adevărat, chiar dacă secâtura de taică-tu se căsătoreşte din nou.

- Îl urăsc.

- Nu e vina Lui, bietul băiat. Naşterea aceea a fost îngrozitoare.

_ ,

- Nu-mi pasă, a omorât-o pe mama. a omorât-o !

- Nu plînge, Angelique...

Iar cum Struan îi spunea aceleaşi cuvinte, lacrimile îi curgeau cu uşurinţă pe obraji dEaarece ea era cu adevărat tristă din cauza lui. Bietul Malcolm, să-şl piardă tatăl. A fost un om drăguţ, s-a purtat frumos cu mine. Bietul Malcolm încearcă să fie curajos. Să nu-ţi pese, în curând te vei simţi bine, iar acuì, e mult mai uşor să stea cineva lîngâ tine, acum că mirosul a dispărut, aproape tot mirosul a dispărut. Brusc fantoma tatălui ei îl veni în minte : „Nu uita că Malcolm acesta va moşteni curând totul, navele şi puterea şi..." Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta. Sau... sau la ce mi s-a întâmplat. Îşi şterse ochii.

- Gata, acum spune-mi totul.

- Nu e mult de spus. Tata a murit. Inmormintarea a avut loc de mult şi eu trebuie să plec la Hong Kong imediat.

- Bineinţeles că trebuie să pleci imediat. Dar nu înainte de a te face bine, se aplecă şi-l sărută cu gingăşie. Ce-ai să faci când ajungem acolo ?

După o clipă el spuse hotărât :

- Eu sunt moştenitorul. Sunt tai-pan.

- Tai-panul Nobilei Case i spuse ea cu o voce care trăda o adevărată surpriză, apoi adăugă cu delicateţe : Malcolm, dragule, e groaznic ce s-a întâmplat cu tatăl tău, dar... dar într-un fel te aşteptai la deznodămăntul ăsta, nu ? Tata mi-a spus că tatăl tău era bolnav de foarte multă vreme.

- Da, era de aşteptat.

- Asta e foarte trist, dar... tai-pan al Nobilei Case... te rog dă-mi voie să fiu prima care te felicită ! îi făcu o reverenţă cu aceeaşi eleganţă cu care ar fi făcut-o unui rege, şi se aşeză la loc pe scaun, mulţumită de ea însăşi.

Ochii lui o priveau într-un mod straniu.

- S-a întâmplat ceva ?

- Doar atât că tu... tu mă faci să mă simt atât de măndru, atât de minunat. Vrei să te măriţi cu mine ?

Inima fetei se opri o secundă, se îmbujora la faţă. Dar mintea îi ordonă să fie prudentă, să nu se grăbească şi ea chibzui dacă să fie la fel de gravă pe cât era el de grav, sau dacă să dea drumul exuberanţei explozive pe care o trăia acum că o ceruse de nevastă, sentimentul de victorie şi să-l facă şi pe el să zimbească.

- Doamne, spuse ea veselă, încercând să-l tachineze şi făcindu-şi vînt cu o batistă. Da, promit să mă mărit cu dumneavoastră, monsieur Struan, dar numai dacă... - ezită puţin şi apoi adăugă iute - numai dacă vă faceţi bine repede, dacă mă ascultaţi orbeşte, dacă mă răzgiiaţi imens, dacă mă iubiţi la nebunie, dacă construiţi pentru noi un castel la Hong Kong pe Pisc, un palat pe Champs-Elysees. dacă faceţi dintr-un clip-per un pat nupţial, o cameră a copiilor numai din aur şi dacă ne faceţi rost de o moşie la ţară cu un milion de hectare !

- Fii serioasă, Angelique, ascultă-mă, eu sunt serios !

A, sunt foarte serioasă, gândi ea încăntată că el zîmbea a-cum. Ii dădu un sărut măngîietor, dar de data aceasta pe buze, plin de promisiuni.

- Vai, monsieur, vă rtog nu luaţi în derîdere pe această tânără domnişoară lipsită de apărare.

- Nu te iau în derîdere, jur pe Dumnezeu. Te-am întrebat: Vrei să te măriţi cu mine ? spuse el apăsat, deşi nu avea încă putere să se ridice de pe pernă sau să întindă mîinile s-o tragă mai aproape. Te rog !!

Ochii ei îl tachinau.

- Poate, când te simţi mai bine... fi numai dacă mă asculţi orbeşte, dacă mă răzgîi...

- Orbeşte, dacă ăsta-i cuvîntul careţi place.

- A, da, iartă-mă. Orbeşte etcetera, etcetera ! şi din nou ii zîmbi ferme-cător. Poate că da, monsieur Struan, dar mai întîi trebuie să ajungem să ne cunoaştem, apoi trebuie să cădem de acord asupra unei logodne şi apoi, monsieur tai-pan al Nobilei Case, cine ştie ce va mai fi ?

Bucuria ii umplu întreaga ființă.

- Deci răspunsul e da ?

îl privi atent, făcându-l să mai aştepte răspunsul. Cu toată blîndeţea de care dispunea, ea spuse :

- Mă voi gândi la asta cu toată seriozitatea. Dar mai întîi trebuie să-mi promiţi că te faci bine repede.

- Mă voi face sigur bine, jur. Ea îşi şterse din' nou ochii.

- Şi acum, Malcolm, te rog citeşte scrisoarea mamei tale şi eu o să stau aici cu tine.

Lui Malcolm inima îi bătea cu putere, emoţia pe care o simţea îi luase durerea. Dar degetele nu îl ascultau şi nu reuşea să rupă sigiliul,

- Bine, Angel, citeşte-mi-o, te rog frumos.

Imediat ea rupse sigiliul, trecu cu privirea peste scrisul cu totul aparte de pe unica pagină a scrisorii. „Iubitul meu fiu", citi ea cu glas tare, „cu mare tristeţe trebuie să-ţi spun că tatăl tău a murit şi acum viitorul nostru e în mîinile tale. Tata a murit în somn, bietul de el, inmormăntarea va fi peste trei zile, cei morţi cu cei morţi, iar noi, cei care suntem in viaţă, trebuie să continuăm lupta cât mai trăim. Testamentul tatălui tău te confirmă drept moştenitor al lui şi tai-pan, dar pentru ca succesiunea să fie legală ea trebuie transmisă prin-tr-o ceremonie la care eu şi compradarul Chen să fim de faţă, în **conform**itate cu legatul lăsat de preaiubitul tău bunic. Rezolvă treburile din Japonia după cum am discutat şi întoar-ce-te cât de curând poţi. A ta mamă devotată..."

Din nou lacrimi umplură ochii fetei care brusc se gândi că ea e mama care ii scria fiului ei.

- Asta-i tot ? Nici un post scriptum ?

- Nu, cheri, nimic altceva, doar „a ta mamă devotată".

Cât curaj are mama Lui. De-ar fi să am şi eu tot atâta curaj. Uitând de toate afară de importanţa întâmplarilor de faţă, îi dădu scrisoarea şi se duse la fereastra care da spre port şi, ştergându-şi ochii, o deschise, Aerul proaspăt îndepărtă mirosul de cameră de om bolnav. Ce era de făcut acum ? Să-l ajut să ajungă cit mai repede la Hong Kong, departe de a-cest loc scîrbos. Ai răbdare... va fi oare mama Lui in favoarea căsătoriei noastre ? Nu ştiu. Aş încuviinţa-o eu

dacă aş fi în locul ei ? Ştiu că nu i-am fost pe plac în cele câteva daţi când ne-am întâlnit, e atât de înalta şi atât de distantă, deşi Malcolm mi-a spus că aşa e ea întotdeauna cu toată lumea. In afara celor din familie.

- Ai răbdare, Angélique, până ajungi s-o cunoşti, e atât de minunată, atât de puternică...

în spatele ei uşa se deschise şi Ah Tok intră fără să bată, ţinînd o tăviţă de ceai într-o mănă.

- Nefi hoh mah, stapan, bună ziua, spuse ea cu un zim-bet larg, arătindu-şi cei doi dinţi de aur de care era foarte măndră. Stapan dormit bun, heya ?

într-o contoneză fluentă, Malcolm îi spuse :

- încetează cu vorbirea asta păsărească.

- Ayeeyah !

Ah Tok era amah, doica lui Struan, care-l îngrijise de când s-a născut şi pentru care el era un fel de Dumnezeu. Aproape că n-o băgă în seamă pe Angélique, concentrându-se în totul asupra lui Struan. Voinică, puternică, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, purta tradiţionala cămaşă albă cu pantaloni negri, coada lungă pe spate, indicând că îşi alesese ca profesiune să fie amah la un copil şi că, drept urmare, se jurase să ră-mână castă toată viaţa şi să n-aibă niciodată copii proprii care să-i ştirbească devotamentul. Doi servitori contonezi o urmau, aducând prosoape fierbinţi şi apă ca să-l spele pe Struan. Cu voce tare ea le ordonă să închidă uşa.

- Stăpân baie, heya, spuse ea înţepată către Angélique.

- Mă întorc mai tîrziu, chéri, spuse fata.

Struan nu răspunse, dădu doar din cap şi-i întoarse zîm-betul. apoi se uită din nou fix la scrisoare, căzut pe gânduri. Ea lăsă uşa întredeschisă. Ah Tok mormăi dezaprobator, o închise hotărâtă, le spuse celor doi servitori să se grăbească cu îmbăierea lui Struan în pat şi-i dădu ceaiul.

- Mulţumesc, mamă, spuse el în contoneză, folosind termenul onorific obişnuit pentru o persoană atât de apropiată care îl dezmierdase, îl purtase in braţe şi-l apărase atunci când era doar un copil lipsit de apărare.

- Veşti proaste, fiul meu, spuse Ah Tok, căci veştile se împrăştiaseră grabnic prin întreaga comunitate chinezească.

- Veşti proaste. Işi sorbi ceaiul cu înghiţituri mici, avea un gust foarte bun.

- După ce te-ai îmbăiat, o să te simţi mai bine şi atunci putem vorbi. Onorabilul tău tată avea de mult întâlnire cu zeii. Acum el se află cu ei şi tu eşti tai-pan, aşa că răul s-a transformat în bine. Ceva mai tîrziu în dimineaţa asta o să-ţi aduc un ceai nemaipomenit de deosebit pe care l-am cumpărat pentru tine şi care o să te vindece de toate bolile.

- Iţi mulţumesc.

- Imi datorezi un tael de argint pentru medicament

- A cincizecea parte din el.

- Ayeeyah, cel puţin jumătate !

- Ayeeyah, o a douăzecea parte, mamă ! Fără să se gân-dească deloc, se tîrguiau din obişnuinţă, fără răutate. Iar dacă continui să te tîrguieşti cu mine, o să-ţi amintesc că-mi datorezi leafa pe şase luni pe care ţi-am plătit-o în avans pentru înmormăntarea bunicii tale. A doua ei înmormăntare.

Unul dintre servitori chicoti în spatele ei, dar ea se prefăcu senină că nu observă.

- Dacă aşa zici tu, tai-pan ! Ea rosti titlul cu gingăşie, era prima oară când i-l adresa, şi-l privi atent, fără să-i scape nimic, apoi se răsti la cei doi bărbaţi care îl spălau cu buretele şi-l curăţau cu grijă şi pricepere : Mai repede cu treaba pe care o faceţi. Trebuie oare fiul meu, tai-panul, să îndure serviciile voastre stăngace toată ziua ?

- Ayeeyah, bombăni prosteşte unul din ei ca răspuns.

- Ai grijă, preacurvarule, lepădat şi de mă-ta, spuse ea mieros într-un dialect pe care Struan nu-l înţelegea. Fă-ţi treaba ca lumea şi dacă cumva îl ciupeşti cât de puţin pe fiul meu când îl bărbiereşti, o să te deochi. Purtaţi-vă cu fiul meu cum v-aţi purta cu nişte jad imperial sau sămânţa voastră se va face praf şi pulbere. Că nu daţi ascultare celor care-s mai breji ca voi, aşa cum se cuvine !

- Mai breji ? Ayeeyah, babo, tu care te tragi din Ning Tok, un sat de balegă de broască ţestoasă, vestit pentru vînturi.

- Contra unui tael de argint, subsemnata persoană civilizată vă poate bate de cinci ori din şapte la mahjong în seara asta.

- Primesc pariul, spuse bărbatul furios, deşi ştia că Ah Tok era o jucătoare desăvârşită.

- Despre ce e vorba ? întrebă Struan.

- Discuţii de servitori, nimic important, fiul meu. Când au terminat, l-au pus o alta cămaşă de noapte scrobită.

- Vă mulţumesc, le spuse Struan mult mai înviorat. Ei făcură o plecăciune politicoasă şi ieşiră.

- Ah Tok, trage zăvorul la uşa ei, fără zgomot.

Ea făcu precum i se spusese. Auzul el ascuţit prinse foşnetul fustelor în camera de alături şi se decise să fie şi mai vigilentă pe viitor. Tîrfă afurisită şi băgăreaţă, străină cu pân-tec de broască care-şi bagă nasul peste tot, cu Poarta ta de Jad atât de flămândă după stăpânul meu, încât o persoană civilizată o poate auzi cum salivează...

- Aprinde-mi luminarea, te rog.

- Poftim ? Te dor ochii, fiul meu ?

- Nu, deloc. în birou sunt nişte chibrituri.

Chibriturile, recenta invenţie brevetată de suedezi, se ţineau de obicei sub cheie ; deoarece erau foarte căutate, deci se puteau vinde foarte uşor, aveau tendinţa să dispară. Furtul de lucruri mărunte era extrem de mic în Asia. Ah Tok folosi un băţ de chibrit cu neindemânare, neinţelegând de ce chibriturile nu vor să se aprindă decât dacă sunt frecate de o latură a cutiei lor speciale. El îi explicase de ce e necesar să freci băţul de cutie, dar ea nu făcuse altceva decât să bombăne că chibriturile sunt o nouă vrăjitorie a diavolilor de străini.

- Unde vrei să-ţi pun luminarea, fiul meu ?

El arătă cu degetul masa de lîngă pat la care putea ajunge uşor.

- Acolo. Acuma lasă-mă şi tu o vreme.

- Dar, ayeeyah, ar trebui să stăm de vorbă, sunt multe lucruri de pus în ordine.

- Ştiu. Aşteaptă însă afară lîngă uşă şi nu lăsa pe nimeni să intre până nu strig eu.

Ea ieşi din cameră bodogănind. Prea multă vorbărie şi veştile rele îl epuizaseră. Cu toate acestea, el aranja cu mare greutate luminarea lîngă pat şi apoi rămase nemişcat din nou pentru câteva clipe. Cu patru ani în urmă, la ziua lui de naştere, când împlinise şaisprezece ani, mama lui îl dusese pe Pisc ca să discute cu el între patru ochi.

- Acum eşti destul de mare ca să afli unele secrete ale Nobilei Case. Totdeauna vor exista secrete la noi. Pe unele tata şi cu mine nu ţi le vom spune până când nu ajungi tai-pan.

Unele lucruri le-am ţinut în secret faţă de el, altele de tine.' Unele ţi le voi împărtăşi ţie acum, dar nu i le voi spune lui, nici fraţilor şi nici surorilor tale. Sub nici un motiv aceste secrete nu trebuie să fie împărtăşite nimănui. Absolut nimănui. Jură în faţa lui Dumnezeu !

- Da, mamă, jur că nu voi spune nimic.

- în primul rând, poate că într-o bună zi va fi nevoie să ne transmitem unul altuia informaţii personale sau periculoase printr-o scrisoare particulară - să nu uiţi niciodată că orice este scris poate fi citit de ochi străini. De câte ori îţi voi scrie, întotdeauna voi adăuga P.S. Te iubesc. Tu vei face acelaşi lucru, întotdeauna, neapărat. Dar dacă într-o scrisoare lipseşte P.S.-ul Te Iubesc, atunci scrisoarea conţine informaţii importante şi secrete, fie numai pentru mine, fie numai pentru tine. Fii atent !

Apărând cu mâna foaia de hîrtie pe care o pregătise dinainte, ea aprinse nişte beţe de chibrit şi le ţinu sub foaie, nu ca să-i dea foc, ci numai să o pîrlească uşor. Ca printr-o minune, apăru mesajul ascuns: La Mulţi ani! Sub perna ta se află un cec la vedere pentru suma de zece mii de lire sterline. Nu spune nimănui nimic de bani şi cheltuieşte-i cu Înţelepciune.

- Vai, mamă, chiar există ? Există într-adevăr cele zece mii de lire ?

- Da.

- Ayeeyah ! Dar cum faci asta ? Vreau să zic, cum scrii in felul acesta ?

- Ia o pană de gîscă curată, sau un toc şi scrie-ţi mesajul cu grijă cu un lichid pe care ţi-l dau eu, sau cu lapte şi lasă-l să se usuce. Când încălzeşti hîrtia, aşa cum am făcut eu acum, scrisul apare! Ea luă un alt băţ de chibrit şi, plină de gravitate, aprinse un colţ al hîrtiei. In tăcere urmăriră cu privirea cum arde hîrtia şi ea făcu praf cenuşa sub talpa cizmei pe care o purta. Când ajungi tai-pan, nu te încrede în nimeni ! Adăugă în mod ciudat: Nici măcar în mine.

Acum Struan ridică trista ei scrisoare deasupra flăcării luminării. Cuvintele apărură la vedere. Era neindoielnic scrisul ei.

Imi pare rău să te anunţ că tatăl tău a murit delirând, cu minţile luate de whisky. Trebuie să fi şperţuit un servitor care i-a adus din nou băutură. Mai multe detalii îţi voi spune când vorbim personal. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mai suferă.

Dar familia Brock, blestematul meu tată şi fratele meu Morgan, cei care nu ne dau pace, au fost cauza loviturilor pe care le-a primit tata, ultima din ele s-a produs imediat după ce ai plecat tu, când am descoperit, prea tirziu, nişte amănunte cu privire la lovitura lor secretă din Hawai îndreptată împotriva noastră, Jemie deţine unele detalii.

O clipă se opri din citit, îngreţoşat de furie. Curând va avea loc o răfuială, îşi promise sieşi, şi apoi citi mai departe :

Atenţie la prietenul nostru Dmitri Syborodin. Am descoperit că e agent secret al preşedintelui revoluţionar Lincoln, nu al Sudului, aşa cum pretinde el. Fereşte-te de Angélique Richaud...

Inima i se strânse brusc înspăimântată :

Agenţii noştri din Paris ne scriu că unchiul ei Michel Richaud a dat faliment la scurt timp după plecarea ei şi se află acum in închisoarea datornicilor. Alte fapte : tatăl ei se însoţeşte cu oameni de nimic, are substanţiale datorii la jocurile de noroc şi în ascuns se lauda prietenilor intimi că in curând el va reprezenta interesele noastre in Franţa - am primit scrisoarea din 4 ale lunii prin care recomanzi acest lucru, presupun la îndemnurile ei - el n-o poate face, e nesolvabil. Alt secret al lui : nu va trece anul şi vei fi ginerele lui Bineinţeles, e ridicol, tu eşti prea tânăr pentru căsătorie, iar eu nu pot să-mi închipui o înrudire mai proastă ca asta. Separat sau

împreună sunt porniţi să te prindă în laţ. fiul meu Fii prudent, fii atent la şiretenia femeii.

Pentru prima oară în viaţă era furios pe mama lui. Cu mina tremurând, băgă foaia de hirtie în flacără şi o ţinu până ce arse şi apoi făcu cenuşa praf, stinse cu o lovitură flacăra luminării, zvărli luminarea cât colo şi se culcă din nou pe spate, plin de greaţă, cu inima bubuind, în tot acest timp mintea ur-lindu-i : Cum îndrăzneşte să o cerceteze pe Angélique şi familia ei fără să mă întrebe pe mine ! Cum îndrăzneşte să greşească aşa de mult în legătură cu Angélique ? Indiferent de ce păcate au ai ei, Angélique nu poate fi învinovăţită de nimic. Din toţi oamenii din lume, mama este cea care trebuie să stie cel mai bine că de păcatele părinţilor nu trebuie făcuţi răspunzători copiii ! N-a fost preaiubitul meu bunic mult mai rău? N-o fost el chiar ucigaş şi nu cu mult mai breaz ca un pirat, aşa cum mai este încă tatăl ei ? E o afurisită ipocrită Nu e treaba ei cu cine mă însor E viaţa mea şi dacă vreau să mă însor cu Angélique, la anul o să mă însor cu ea Mama nu Ştie nimic de Angélique - şi când o să afle adevărul o s-o iubească cum o Iubesc şi eu — sau dacă nu, pe Dumnezeu ! Ea...

- O, Doamne Isuse Hristoase ! gifîi el, durerea sfîşiindu-i întreaga fiinţă.

12

McMay îşi ridică privirea de pe teancurile de scrisori, acte şi ziare care erau împrăştiate talmeş-balmeş pe masa lui de lucru.

- Cum se simte ? îl întrebă cu îngrijorare pe doctorul Babcott în timp ce acesta Intră în cameră şi închise uşa. Biroul era spaţios şi dădea spre Strada Mare şi către mare.

- A avut un fel de criză de stomac, Jamie. Mă tem că ne mai putem aştepta la asemenea crize, bietul om. I-am pansat rana, îşi rupsese câteva copci, I-am dat o porţie de laudanum ; Babcott îşi frecă ochii, care aveau cearcăne roşii de oboseală, purta o redingotă groasă şi destrămată la mî-neci, pătată, ici şi colo, de chimicale şi sânge uscat. Nu pot face pentru el mai mult deocamdată. Care sânt ultimele veşti de la flotă ?

- Status quo : flota se află în alarmă de luptă. Legaţia e încă înconjurată, Bakufu ar trebui să apară curând.

- Ce se întâmpla dacă nu vin ? McFay ridică din umeri.

- Am primit ordin să-l trimit pe Malcolm înapoi la Hong Kong cât mai curând posibil, e foarte important pentru el. Pot să-l urc pe vasul de poş...

- Interzic cu desăvărşire acest lucru, spuse Babcott mai furios decât ar fi vrut. Ar fi un lucru prostesc şi extrem de periculos, extrem de periculos. Dacă intră într-o furtună, ceea ce e foarte probabil in această perioadă a anului... mă rog, dacă vomită mult şi pe o perioadă lungă de timp, poate să i se rupă cusăturile, ceea ce e moarte curată. Nu !

- Atunci când pot să-l trimit fără risc ?

Doctorul işi aruncă privirea pe fereastră. Valuri cu creasta înspumată treceau spre larg Dincolo de promontoriu, nici un asemenea val nu se vedea în golf. Cerul era Acoperit de nori.' îşi căntări iar neputinţa şi cunoştinţele pe care le avea.

- Peste cel puţin o săptămână, poate chiar o lună. Ştie Dumnezeu, Jamie, eu unul nu.

- Şi dacă ai merge şi tu cu vasul de poştă ar ajuta asta la ceva ?

- Pentru numele lui Hristos, nul N-ai auzit ce-am spus ! Nu. Nu ! Nu trebuie să se mişte. Două zile pe vas o să-l omoare. McFay se întunecă la faţă.

- Ce şanse are Malcolm ? Cu adevărat. E foarte important să ştiu.

- Destul de multe, temperatura este mai mult sau mai puţin normală şi nu există semne că rana ar fi infectată. Babott îşi frecă ochii din nou şi căscă, iartă-mă, nu am vrut să mă răstesc la tine. Dar sunt sculat de la miezul nopţii ca să cîrpesc urmările unei încăierări din Mahalaua Beţivilor dintre n marinar şi un soldat, iar în zori am avut o urgenţă la Yoshi-ara, a trebuit să cos o femeie care a încercat să plece pe lumea cealalta spintecându-se ! Oftă. Ar fi bine să stea cât mai liniştit, asta

l-ar ajuta. După mine, probabil că veştile proaste pe care le-a primit

i-au provocat criza.

Vestea morţii lui Culum Struan, noua poziţie a lui Malcolm ca tai-pan şi implicaţiile lor - de importanţă vitală şi imediată pentru toţi rivalii lor - străbătură cu viteză colonia. In clădirea familiei Brock, Norbert Greyforth întrerupse o întrunire pentru a deschide prima sticlă de şampanie din lada pe care o ţinuse pentru o zi ca asta mai multe săptămâni la rece în nouo lor gheţărie, foarte rentabilă, aflată alături de depozitul lor.

- Cea mai bună veste de ani de zile, chicoti el adresăn-du-se lui Dmitri, - şi mai am alte douăzeci de lăzi pentru petrecerea pe care o organizez diseară. Să toastăm, Dmitri ! Işi ridică paharul de cristal, cristal veneţian din cel mai scump, închin pentru tai-panul Nobilei Case, afară cu Cel Bătrân, afara cu Cel Tânăr, pe Dumnezeu, şi fie ca ei să dea faliment în mai puţin de un an.

- închin cu tine, Norbert, pentru succesul noului tai-pan pentru nimeni altcineva, spuse Dmitri.

- Deschide ochii şi vezi realitatea. Ei sunt cei vechi, noi smtem cei noi. Pe vremuri când trăia Dirk Struan, aveau curaj acum sunt slabi, McFay e slab. Doamne, cu ajutorul lui entuziast şi cu puţină muncă de convingere în noaptea când a fost asasinat Conterbury, am fi putut ridica întreaga colonie, flota şi armata şi l-am fi putut captura pe afurisitul de rege Satsuma, l-am fi putut spânzura şi am fi putut trăi fericiţi până la adinci bâtrâneţi.

- Sunt de acord. John Conterbury o să fie răzbunat într-un fel sau în altul. Bietul om, spuse Dmitri. Ştii că mi-a lăsat firma lui î firma lui Conterbury era una din firmele comerciale mai mici, specializată în exportul de textile de mătase, şi mai ales de coconi şi gogoşi de mătase, un comerţ foarte profitabil cu Franţa unde Industria mătăsii, cândva cea mai bună din lume, fusese distrusă de boli. John mereu spunea că mă va lăsa moştenitor, dar eu nu l-am crezut niciodată. Sunt şi executorul lui testamentar. Wee Willie mi-a dat zapisul înainte de a pleca.

- Toţi samuraii sunt nişte nemernici, nu au avut nici un motiv să-l omoare aşa. Ce ştii despre musume a lui ? Bietul John era nebun după ea. E însărcinată, nu-i aşa ?

- Nu. a fost un zvon. In testament el m-a rugat să am grijă de ea, să-l dau bani să-şi cumpere o căsuţă a ei. M-am dus s-o văd dar, mama-san Raiko, tîrfa aia bătrână, mi-a spus că fata sa dus îndărăt în satul ei, dar că ii va trimite ea banii. Am plătit ceea ce a spus John, aşa că asta este.

Ingândurat Norbert îşi termină şampania, işi mai turnă un pahar şi se simţi mai bine.

- Ar trebui să ai grijă şi de tine, spuse el cu aceeaşi voce joasă, Considerând că a sosit momentul să abordeze această discuţie. La viitor trebuie să te gândeşti, nu la câteva valuri de mătase şi la gogoşi la mătase. Gândeşte-te la Marele Joc, Jocul american. Cu legăturile noastre putem cumpăra orice cantitate de armament englez, francez sau prusac. Chiar acum am semnat o înţelegere exclusivă ca să reprezentăm firma Krupp în.Extremul Orient... la preţuri mai bune decât îţi poate oferi Struan, le trimitem în Hawai pentru transbordarEa pe.. alte vase către... către orice destinaţie. Fără întrebări stănjenitoare.

- Ridic paharul pentru asta.

- Orice vrei să cumperi, putem obţine mai ieftin şi mai repede. Norbert umplu din nou paharele. îmi place şampania Dom Perignon, e mai bună decât Tatt. Bătrânul călugăr se pricepea el la culoare şi la dulceaţa băuturii, şi ştie mai ales cât nu trebuie ea să fie de dulce. Asta îmi aminteşte de zahărul din Hawai adăugă el prudent. Aflu că o să fie aşa de scump în acest an incit o să ajungă aproape cit un tezaur naţional, atât în nord cit şi în sud.

Mina lui Dmitri care ridica paharul se opri la jumătatea gestului.

- Asta vrea să însemne... ?

- Asta vrea să însemne, absolut între noi doi, că Brock şi Fiii au pus mâna pe recolta din acest an, asta vrea să însemne că Struan nu va avea nici măcar un sac de o sută de livre, aşa că înţelegerea ta cu ei e moartă.

- Când o să afle toată lumea despre asta ? ochii Lui Dmitri se îngustară ca două crăpături subţiri.

- Vrei să iei şi tu parte la această afacere ? La afacerea noastră? Am avea nevoie de un agent de încredere în America, şi în nord şi în sud.

Dmitri turnă şampanie pentru amăndoi, plăcându-i atingerea paharului rece.

- In schimb ce să-ţi ofer eu ?

- Un toast : pentru dispariţia Nobilei Case !

In întreaga Yokohama se ridicau cu nerăbdare alte toasturi la aflarEa veştii morţii lui Culum şi a succesiunii la titlu de tai-pan, aşa cum se toasta şi în toate sălile de Consiliu din întregul Orient îndepărtat, şi în alte locuri care făceau comerţ cu Asia. Unele toasturi sărbătoreau evenimentul, altele sunau pline de răzbunare, unii toastau pentru succesor, alţii trimiteau la dracu' pe toţi Struanii, unii se rugau pentru succesul lor, în acelaşi timp toţi oamenii de afaceri se gândeau la modul în care vestea îi va afecta pe el, căci, le convenEa sau nu, Struanii erau Nobila Casă,

La Ambasada Franceză, Angelique ciocni un pahar cu clinchet cristalin, şi gustă cu prudenţă, cu înghiţituri mici, din-tr-un pahar ieftin şi nu prea potrivit pentru această ocazie, după cum nici şampania nu era prea potrivită,

- Da, sunt de acord, monsieur Vervene,

Pierre Vervene era Charge d'Affaires, un bărbat trecut de patruzeci de ani, obosit, care începuse să chelească.

- Acest prim toast cere un al doilea toast,- mademaiselle, spuse el ridicând paharul din nou, dominînd-o prin înălţimea lui, - un toast nu numai pentru prosperitate şi o viaţă lungă noului tai-pan; ci anume pentru tai-panul care va fi viitorul dumneavoastră soţ.

- Vai, monsieur ! ea puse paharul pe masă pretinzând că e supărată pe el. V-am încredinţat vestea în secret, deoarece sunt aşa de fericită, aşa de măndră. dar ce v-am mărturisit eu nu trebuie menţionat cu voce tare, până ce el, monsieur Struan, nu anunţă public. Trebuie să-mi promiteţi.

- Bineinţeles, bineinţeles.

Vervene vorbea pe un ton menit să o liniştească, dar el era ocupat în minte cu textul mesajului pe care îl va trimite grabnic lui

Seratard, la bordul vasului amiral, la Yedo, în momentul în care pleca fata. Era clar că o asemenea legătură va avea pentru Franţa şi interesele franceze nenumărate implicaţii politice, va oferi importante atuuri. Sfinte Dumnezeule, gândi el, dacă suntem deştepţi, şi suntem, putem avea controlul asupra Nobilei Case prin această tânără dezmăţată care nu are nici o calitate decât un chip destul de drăguţ, nişte săni care te pot desfata, o virginitate cam prea pîrguită şi un fund care promit soţului o vigoare nebună o lună sau două.' Cum naiba l-a prins în laţ - dacă ceea ce spune e realmente adevărat. Dacă e... Merde, bietul om trebuie să fie bolnav şi la cap ca să se căpătuiască cu această poamă, lipsită de zestre şi dintr-un neam cu reputaţie proastă, şi s-o facă mamă O copiilor lui ! Ce noroc incredibil pe capul ticălosului de Richaud, acum va reuşi să-şi răscumpere poliţele.

- Cele mai sincere felicitări din partea mea, mademaiselle.

Uşa de la încăpere se deschise larg şi feciorul numărul unu al legaţiei, un chinez în vârstă, umflat şi îmbrăcat într-o haină de in, pantaloni negri şi o tichie neagră pe cap, încărcat de scrisori şi pachete, intră fără să bată la uşă.

- Heya, stapan, tot postă aceea, nu conteste ! Trinti cu zgomot scrisorile şi pachetele pe masa ornamentată, se uită coa un nătăfleţ la fată şi ieşi rîgîind.

- Sfinte Dumnezeule, aceşti oameni cu maniere urâte te pot scoate din minţi ! I-am spus cretinului ăsta de mii de ori să bată la uşă înainte de a intra ! Scuzaţi-mă o clipă repede, Vervene îşi aruncă ochii peste scrisori, două erau de la soţia lui, una de la iubita lui, toate avînd ştampila poştei cu două luni şi jumătate în urmă - amăndouă cer bani, aş putea să pariez, se gândi elrepezit. Ah, sunt patru scrisori pentru dumneavoastră, mademaiselle - mulţi îşi trimiteau scrisorile în

străinătate ca să fie distribuite de cea mai apropiată legaţie o tării respective. Trei de la Paris şi una din Hong Kong.

- O, vă mulţumesc ! se lumină ea la faţă văzînd că două scrisori erau de la tatăl ei. Suntem aşa de departe de casă. nu-i aşa ?

- Da, Parisul este universul nostru, da, aşa e. Da, presupun că doriţi să citiţi scrisorile fără martori, puteţi folosi camera de vizavi. Dacă vreţi să fiţi amabilă şi să mă scuzaţi... Vervene arătă spre masă, cu un zîmbet demn de milă la adresa propriei sale persoane. Afaceri de stat !

- Bineinţeles, vă mulţumesc. Şi vă mulţumesc pentru bunele urări, dar, vă rog, nici un cuvînt...

Ieşi legănîndu-se languros, conştientă că în puţine ore secretul ei minunat va fi cunoscut de toată lumea, va fi spus în şoaptă de la o ureche la alta. A fost înţelept să trăncănesc ? Cred că da. Malcolm m-a cerut cu adevărat de soţie, nu ?

Vervene deschise scrisorile personale, le parcurse în fugă, văzu repede că amăndouă îi cereau bani, dar nu conţineau şi alte veşti proaste, le puse imediat de o parte să le citească şi să le savureze mai tîrziu şi începu mesajul către Seratard -avînd grijă să facă o copie secretă pentru André Poncin -încăntat să fie vestitorul unor noutăţi bune. Stai puţin, murmură el, poate că aşa cum e tatăl aşa e şi fiica şi deci s-ar putea să fie doar obişnuita exagerare ! Mai bine să informez cam aşa : Acum câteva minute mademaiselle Angélique mi-a şoptit intre patru ochi că şi atunci Ministrul poate să hotărască singur despre ce e vorba.

Vizavi, într-o plăcută antecamera care dădea către grădiniţa aflată la o oarecare distanţă de Strada Mare, Angélique se instalase plină de speranţe. Prima scrisoare, a Colettei, îi aducea veşti bune din Paris, vorbea despre modă, despre relaţii sentimentale, despre prietenii comuni într-un mod atât de plăcut, încât o citi pe nerăsuflate, ştiind că o va reciti de multe ori, mai ales în seara aceea, aşezată comod în pat când putea savura totul pe îndelete. O cunoştea şi o Iubea pe Colette de când se ştia. La mănăstire fuseseră de nedespărţit, împărtăşind aceleaşi speranţe şi vise şi taine. A doua scrisoare „ aducea noutăţi tulburătoare, terminîndu-se cu cele privind căsătoria ei - Colette era de vârsta ei, avea optsprezece ani, era deja măritată de un an şi avea un fiu : „Sunt din nou insărcinată, Iubita mea Angélique, soţul meu se arată încăntat, dar eu sunt puţin cam iritată. După cum ştii, prima naştere n-a

fost uşoară, deşi doctorii mă asigură că voi fi suficient de puternică şi de data asta. Când te întorci ? Că nu mai am răbdare..."

Angelique respiră adinc, privi pe fereastră afară şi aşteptă să-i treacă junghiul din inimă. Nu trebuie să te laşi pradă sentimentalismelor, îşi repetă ea, aproape plîngând. Nici chiar cu Colette, Fii tare, Angelique. Fii atentă, viaţa ta s-a schimbat, totul s-a schimbat. Şi numai de scurtă vreme. Ai grijă să nu fii luată prin surprindere. Şi din nou respiră adînc. Următoarea scrisoare o şocă. Mătuşa Emma îl trimitea vestea groaznică a falimentului soţului ei şi spunea : „Acum suntem săraci lipiţi şi bietul meu Michei lîncezeşte în închisoarea datornicilor fără posibilitatea unui ajutor ! N-avem cui să ne adresam, n-avem bani deloc. E groaznic, copilul meu, e un coşmar..."

Bietul şi dragul meu unchi Michei, gândi ea, plîngând în tăcere, ce Păcat că e un prost administrator al treburilor lui.

- Nu-ţi face probleme, dulcea mea dragă mătuşă şi mamă, spuse ea cu glas tare, înfiorată de o bruscă bucurie. A-cum îţi pot răsplăti tot ce ai făcut pentru mine, o să-l rog pe Malcolm să mă ajute şi el mă va ajuta cu siguranţă...

Stai puţin !ar fi înţelept să-l rog ? În timp ce reflecta asupra acestui lucru, deschise scrisoarea tatălui ei. Spre surprinderea ei plicul conţinea numai o scrisoare, nu şi aşteptatul cec de plată la vedere pe care-l ceruse, pentru banii aduşi de ea de la Paris şi depuşi la Banca Victoria, bani pe care, cu generozitate, unchiul ei i-i avansase - ea promiţînd în mod solemn că nu-i va spune soţiei lui nimic şi că tatăl ei îi va plăti împrumutul, imediat ce va ajunge ea la Hong Kong, ceea ce tatăl ei îi spusese că făcuse.

„Hong Kong, septembrie 30. Salut, iepuraşul meu, sper că totul este bine şi că Malcolm al tău te adoră aşa cum te adar şi eu, aşa cum te adoră întregul Hong Kong Se zvoneşte că tatăl lui e in pragul morţii. O să te ţin la curent între timp iţi scriu pe fugă pentru că plec la Macao, odată cu refluxul. Am o minunată ocazie de afaceri acolo, aşa de bună că temporar am pus la bătaie cecurile bancare pentru banii pe care mi i-ai lăsat in păstrare şi voi face investiţii pentru tine in calitate de partener egal. Cu poşta următoare voi fi in stare să ţi

trimit de zece ori cit ai cerut şi iţi voi spune ce profit splendid am realizat amindoi. La urma urmelor, trebuie să ne gindim la zestrea ta, fără de care... ce zici ?"

Nu fu in stare să citească mai departe, gindurile i se învălmăşiră : O, Doamne, Dumnezeul meu ! Ce afaceri ? Oare riscă la jocurile de noroc tot ce am pe lume ?

Era aproape două fix, McFay era obosit, tare flămind şi cu sufletul plin de deprimare. Scrisese vreo zece scrisori, semnase cam vreo cincizeci de note de plată, achitase zeci de note de plată, controlase registrele cu socotelile din ziua anterioară care arătau că afacerile scăzuseră, constatase că toate camenzile de mărfuri din America fuseseră fie anulate, neexpediate, fie oferite la preţuri majorate, toate tranzacţiile cu Canada şi Europa fiind afectate şi ele într-o oarecare măsură de Războiul civil din America. De asemenea nu venise nici o veste bună în nici una din scrisorile din Hong Kong, însă multe veşti proaste de la sucursala lor din Shanghai, deşi Albert MacStruan, care era cel mai puternic om acolo, făcea o treabă minunată. Doamne, gândi, ar fi o catastrofă să trebuiască să evacuăm Shanghalui, date fiind toate investiţiile noastre de acolo. Oraşul se afla din nou în plină fierbere, iar cele trei concesiuni străine sub control britanic, francez şi a-merican erau asaltate de zvonuri că trupele rebele ale întinsei răscoale Tai-ping, cu baza la Nanking şi în jurul lui - unul din oraşele mari dinspre sud pe care-l cuceriseră răsculaţii cu vreo nouă ani în urmă şi pe care-l foloseau drept capitală, se puseseră din nou în mişcare. Extrasul tăiat din Shanghai Ob-server spunea :

Acum doi ani când forţa temerară a trupelor britanice şi franceze, ajutate cum se cuvine de armata locală de mercenari, organizată şi plătită de floarea camerciantţilor noştri, atât europeni cât şi chinezi, sub comanda lui Frederick Townsend Word, curajos militar american, l-a alungat pe rebeli de pe un teritoriu cu o rază de cincizeci de kilometri, cu toţii am presupus că primejdia a fost 'îndepărtată pentru totdeauna

In prezent, martori oculari relatează că o armată copleşitoare de o jumătate de milion de rebeli, cu ciţiva ofiţeri europeni. s-a

masat ca să pornească împotriva noastră, iar alţi o jumătate de milion de rebeli vor ataca perfid, din nou spre nord, către Peking. Armatele Manchu care li se opun nu sunt demne de încredere şi sunt neputincioase, recruţii lor chinezi smt răzvrătiţi, aşa că de această dată nu vom supravieţui Se speră că Guvernul Maiestăţii Sale va convinge autorităţile Manchu să numească pe căpitanul Gordon la comanda for-

ţelor d-lui Ward, grav rănit în luptă, şi în postul de comandant general al instruirii trupelor Manchu. Corespondentul nostru crede că asta va fi. ca de obicei, o măsură prea tîrzie şi prea nesemnificativă.

Avem nevoie de o armată britanică perfect echipată, staţionată în China permanent, în India mai ales, acum când dăinuie nesiguranţa datorată recentei şi groazinicei revolte a se-poy-ilor. Afacerile continuă să fie dezastruoase datorită preţului mătăsii şi al ceaiului, mai ridicate ca oricind. Există foamete in majoritatea regiunilor...

Ştiri şi mai deprimante din Anglia. Ploi colosale au distrus recolta şi se aşteaptă foamete în Irlanda şi în alte regiuni - deşi nu ca pe vremea când a fost Marea Foamete a Cartofului, cind sute de mii de oameni au murit. Şomaj uriaş în Scoţia. Sărăcie lucie în Lancoshire, unde cele mai multe ţesătorii de bumbac nu lucrează, inclusiv trei care erau proprietatea lui Struan, din cauza embargoului Uniunii asupra bumbacului din sud şi a blocadei tuturor porturilor sudiste. Cu bumbacul din sud, Anglia furnizase ţesături întregii lumi. Un cliper al firmei Struan înţesat cu ceai, mătăsuri şi lac a dispărut în drum spre Londra. La bursă acţiunile Struan au scăzut mult. Cele ale lui Brock au crescut o dată cu sosirea, încununată de succes, a primului transport de ceai al sezonului...

O alta scrisoare de la iubita lui cu care era logodit de cinci ani, Maureen Ross, şi mai proastă : ...Când urmează să vin la tine ? Ai trimis biletul ? Ai promis că acest Crăciun va fi ultimul când vom mai fi despărţiţi..."

- Nu se poate de acest Crăciun, fetiţo, murmură el încruntat, în ciuda faptului că ţinea la ea, încă nu pot să-mi permit şi aici nu e un loc potrivit pentru o tânără domnişoară.

De câte ori nu-i spusese asta, ştiind că de fapt Maureen şi părinţii ei doreau ca el să lucreze pentru Struan în Anglia sau în Scoţia, sau chiar mai bine să părăsească „această societate execrabilă şi să lucreze acasă co un om cumsecade" în vreme ce el darea ca ea să rupă logodna şi să-l uite, mai ales că cele mai multe soţii englezoaice ajungeau repede să urască Asia, să-î deteste pe asiatici, să aibă oroare de Fetele Plăcerii, să facă crize de furie pentru că fetele alea erau uşor accesibile bărbaţilor, să dispreţuiască măn-carea, să se văicărească de darul patriei şi al familiei, făcând viaţa soţilor lor un permanent coşmar.

Ştia de asemenea că lui îi plăcea Asia, că ţinea la munca lui, că îşi adora libertatea, ţinea la Yoshiwara co la lumina ochilor şi nu s-ar fi întors de bună voie în ţară. Mă rog, gândi el, oricum nu până ies la pensie. Poşta îi aduse o singură bucurie - de la Hatchard din Picodilly : o nouă ediţie ilustrată a lucrării revoluţionare a lui Darwin Originea Speciilor, nişte poezii de Tennyson, o broşură tradusă de curând, scrisă de Karl Marx şi Friedrich Engels cu titlul de Manifestul Comunist, cinci exemplare din Punch, dar lucrul cel mai important dintre toate, o nouă ediţie a almanahului Pe parcursul întregului an, săptămânalul fundat de Charles Dickens şi conţinea al cincilea episod al Marilor Speranţe, care urma să apară în douăzeci de numere.

în ciuda tuturor treburilor urgente, McFay, ca toţi ceilalţi care primiseră câte un exemplar al săptămânalului, încuie uşa şi înfulecă episodul pe nerăsuflate. După ultima propoziţiune „Va urma în numărul de săptămâna viitoare", oftă. Oare ce dracu' va face domnişoara Havisham, afurisita aia ticăloasă ? Îmi aminteşte de mama lui Maureen. Sper din tot sufletul ca până la urmă Pip să fie fericit. Sper din tot sufletul co bunul nostru Dickens să ne dăruie un sfîrşit fericit... O clipă stătu buimăcit, pierdut în admiraţie faţă de Dickens şi de minunata lui serie de romane. Dickens este cel mai mare scriitor din lume, nu există nici o îndoială în această privinţă.

Se sculă de pe scaun, se duse la fereastră, privi la mare, trimise gânduri de încurajare flotei de la Yedo şi vasului de poştă care nu mai trebuia să-şi schimbe drumul ca să meargă direct la Hong Kong cu Malcolm Struan, ci putea merge pe ruta- sa normală la Shanghai,

simţindu-se plin de îngrijorare în privinţa noului tai-pan şi a viitorului care, într-un mod ciudat, se amestecă la iuţeală cu Pip şi domnişoara Havisham, întrebîndu-se cum va ieşi Pip din încurcătură în care se afla şi dacă se va îndrăgosti fata de el. Sper să se îndrăgostească, bietul băiat. Dar ce să zic de fetişcana mea, de Maureen ? E cam timpul să-mi încropesc o familie... Îl trezi o bătaie la uşă.

- Domnule McFay, pot să vă văd un minut ? se auzi vocea lui Piera Vargas, ajutorul lui.

- O clipă.

Simţindu-se vinovat puţin, puse săptămânalul sub teancul de scrisori şi documente, se întinse şi deschise uşa. Piera Vargas era un euroasiatic chipeş, de vârstă mijlocie din Macao, mica enclavă portugheză, aflată cam la patruzeci de mile vest de Hong Kong, situată ca o aluniţă pe o fişie de pămănt a Chinei continentale şi ocupată din 1552. Spre deosebire De englezi, portughezii socoteau Macao drept patria lor, nu ca pe o colonie, ii încurajau pe colonişti să se căsătorească cu chinezi, acceptau copii euroasiatici ca cetăţeni ai Poţtugaliei şi le permiteau să stea permanent în Portugalia. Căsătoriile mixte erau puternic descurajate de britanici, deşi mulţi englezi aveau familii mixte, insă, copiii rezultaţi din aceste căsătorii nu erau acceptaţi de înalta societate. Se obişnuia ca cei născuţi în Shanghai să poarte numele tatălui, cei născuţi în Hong Kong numele mamei.

Din clipa sosirii englezilor in China ei s-au folosit de cei mai deştepţi din Macao, şi au fost satisfăcuţi de serviciile lor, drept zarafi - îndeletnicindu-se mai ales cu schimbul de bani şi camprodori, care, prin forţa împreju/ărilor, vorbeau engleza, precum şi unele dialecte chineze. Cu excepţia Nobilei Case. Campradarul ei era imens de bogatul Gordon Chen, fiul nelegitim al fondatorului firmei, Dirk Struan, născut de una din numeroasele lui iubite, nu însă de ultima, legendara Moy-may.

- Ce vrei, Piero ? .»

- Imi pare rău că vă deranjez, senior, spuse Piero. in engleza lui curgătoare şi sunînd dulce. Kinu-san, furnizorul nostru de mătase, cere o întrevedere personală cu dumneavoastră.

- Da ? De ce anume ?

- De fapt nu cere întrevederea pentru el; ci pentru doi cumpărători care au venit cu el. Din Choshu.

- Zău ?

Interesul lui McFay se trezi imediat. Aproape doi ani de tentative făcute de daimyo din Choshu, feudă aflată departe în vest, la Strîmtoarea Shimonoseki, fuseseră încununaţi de o Importantă afacere în anul care trecuse, autorizate de biroul centra! din Hong Kong şi rezolvată de ei : un vapor cu zbaturi de două sute de tone, cu o încărcătură foarte tainică : tunuri, ghluiele şi muniţie. Plata s-a făcut prompt in aur şi argint, jumătate in avans şi jumătate la livrare.

— Invită-i încoace. Stai, mai bine să-l primesc în salonul principal.

— Da, senior.

— Unul din «i e acelaşi care a fost şi data trecută ?

— Ce vreţi să spuneţi, senior ?

— Tânărul samurai care vorbea puţin engleza ?

- N-am luat parte la discuţii, senior, eram învoit în Portugalia. .

- A, da, acum imi aduc aminte.

Camera de primire era mare, la masa de stejar puteau lua loc patruzeci şi doi de oameni. Avea bufete şi scrinuri pentru vesela de argint, şi vitrine lucitoare, şi bine întreţinute, unele din ele conţinînd arme, Deschise una şi scoase o centură cu un pistol In toc. îşi puse centura la brâu, asigurându-se că pistolul era încărcat şi că se putea scoate uşor din toc. Obişnuia întotdeauna ca atunci când se Intâlnea cu samuraii să fie la fel de înarmat ca şi ei, O chestiune de obraz, spunea el subordonaţilor lui, şi măsură de siguranţă. Ca măsură suplimentară, rezemă o puşcă Spencer de scaun şi se duse La fereastră, rămânînd cu faţa spre uşă. Vargas veni cu trei bărbaţi. Unul din ei de vârstă medie, gras, mieros şi nu purta sabie, era Kinu, furnizorul lor de mătase. Ceilalţi doi erau samurai, unul tânăr, celălalt trecut de patruzeci de ani, deşi greu să fii sigur. Amindoi scunzi, uscăţivi, urîţi şi ca de obicei, înarmaţi. Făcură politicos o plecăciune, McFay observă că ambii bărbaţi văzuseră pe dată arma care se încorcă pe la chiulasă. El răspunse la plecăciune în acelaşi fel.

- Ofiayo, spuse el, bună dimineaţa. Dozo, vă rog, adăugă indicând scaunele de vizavi, la o distanţă sigură de el.

- Bună dimineaţa, spuse cel mai tânăr fără să zîmbească.

- A,, vorbiţi engleza ? Excelent, Vă rog să luaţi loc.

- Vorbesc nu murt, spuse tânărul (l-ul lui sunînd ca r, deoarece în japoneză nu există !, v-urile fiind'la fel de greu de pronunţat).

O clipă el i se adresă lui Vargas în fukeneză, dialectul chinezesc pe care-l vorbeau amăndoi, şi apoi cei doi se prezentară, adăugind că fuseseră trimişi de seniorul Ogamo din Choshu.

- Eu sunt Jamie McFay, şeful birourilor firmei Struan şi Compania în Japonia şi sunt onorat să vă primesc.

Din nou Varagas traduse. Cu răbdare, Jamie parcurse cele cincisprezece minute obligatorii ale protocolului de întrebări despre sănătatea daimyo-ului lor, despre propria lor sănătate, despre sănătatea sa şi a reginei, despre situaţia din Chosu, din Anglia, numai generalităţi şi politeţuri. Se servi ceaiul care fu admirat. In cele din urmă ajunse şi la scopul vizitei lor. Cu mare grijă, Vargas se strădui să nu lase să i se ghicească emoţia.

- Vor să cumpere o mie de arme cu chiulasă, împreuna cu o mie de cartuşe de bronz pentru fiecare armă. Urmează să le propunem un preţ convenabil şi să livrăm marfa în decurs de până la trei luni. Dacă o livrăm în două luni, ne plătesc o primă de douăzeci la sută.

McFay rămase la fel de calm :

- Doar asta vor să cumpere deocamdată ? Vargas îi întrebă şi apoi răspunse :

- Da, senior, dar cer o mie de cartuşe de fiecare puşcă. Şi o navă cu aburi mai mică.

McFay calculă uriaşul profit posibil, dar în acelaşi timp îşi aminti şi de discuţia cu Greyforth şi de binecunoscuta ostilitate a generalului şi amiralului, sprijiniţi de Sir William, faţă de orice fel de vînzare de armament. Işi aduse aminte şi de recentele asasinate. Şi de Conterbury ciopîrţit în bucăţi. Şi de faptul că el însuşi dezaproba vînzarea de armament, cel puţin atâta timp cât exista riscul unor confruntări Dar va fi vreodată sigur cu nişte oameni atât de războinici ?

- Te rog, spune-le că le pot da un răspuns în trei săptămâni. . .

Văzu cum zîmbetul plăcut dispare de pe faţa bărbatului mai tânăr.

- Răspuns.., acum. Nu trei săptămâni.

- Nu avut arme aici ! spuse McFay rar adresându-se direct tânărului. Trebuie scris la Hong Kong, la biroul central, nouă zile încolo, nouă zile încoace Nişte arme cu chiulasă acolo ! Restul în America. Patru sau cinci luni cel puţin.

- Nu înţeles.

Vargas traduse Apoi urmă o discuţie între cei doi samu-rai, negustorul răspunzînd întrebărilor lor cu o cuvenită umilinţă, îi mai puseră întrebări lui Vargas, care le răspunse politicos

- Spune că sunt de acord, el sau un reprezentant oficial din Choshu va reveni după douăzeci şi nouă de zile Această tranzacţie urmează să fie secretă.

- Bineinţeles, McFay se uită la cel tânăr. Secretă !

- Hoi ! Se-cret !

- întreabă ! cum se simte celălalt samurai, Saito. McFay îi văzu că se încruntă, dar nu putu citi nimic pe feţele lor.

- Zic că nu-l cunosc personal, senior.

Din nou plecăciuni şi apoi Jamie rămase singur. Dus pe gânduri, puse centura şi arma înapoi în vitrină. Dacă nu le vind eu armele, Norbert le va vinde, fără să se gândească o clipă dacă e moral sau nu. Vargas se întoarse foarte mulţumit.

- O excelenta ocazie, dar mare răspundere.

- Adevărat. Mă întreb ce va spune biroul central de a-ceastă dată.

- E uşor de aflat, senior şi repede. Nu trebuie să aşteptaţi optsprezece zile. Nu e biroul central sus la etaj ?

McFay se holbă la el.

- Să fiu afurisit ! Cum am uitat ! E greu să te gindeşti că tânărul Malcolm e acum tai-pan, cel care decide în final. Ai dreptate.

Se auziră paşi apropiindu-se în fugă, apoi uşa se des-chise.

- Cer iertare că dau buzna aşa, spuse Nettlesmith, gîfîind. Cred că e mai bine să ştii : tocmai ml s-a comunicat că steagul albastru de semnalizare a fost înălţat pe catargul de la legaţie acum câteva minute, apoi coborât şi înălţat din nou, apoi co-borât la jumătatea catargului şi a rămas acolo.

Jamie se uită la el cu gura căscată.

- Ce dracu' înseamnă asta ?

- Habar n-am, numai că jumătatea distanţei înseamnă de obicei că a murit cineva, nu ?

* *

Foarte tulburat, amiralul îşi îndreptă din nou binoclul către catargul steagului legaţiei, pe dunetă se aflau şi căpitanii restului flotei, Marlowe. generalul, amiralul francez şi von Heimrich la fel de îngrijoraţi, Seratard şi André Poncin prefăcându-se că împărtăşesc aceleaşi sentimente. Când marinarul de veghe dăduse alarma cu o jumătate de oră înainte, toţi se repeziseră pe covertă, lăsând de izbelişte masa de prânz. Cu excepţia ministrului rus.

- Dacă vreţi să staţi şi să aşteptaţi în frig, n-aveţi decât, să mă ia naiba dacă eu ies. Când soseşte o veste clară de la ţărm, da, nu, război, vă rog să mă sculaţi. Dacă începeţi să trageţi cu tunul vin şi eu.

Marlowe se uita atent la cuta de deasupra gulerului amiralului : îi făcea silă, ar fi preferat să fie la ţărm împreună cu Tyrer, sau îmbarcat pe propriul lui vas Pearl. La prânz amiralul

Îl înlocuise pe căpitanul său temporar cu un străin, un Locotenent Oornfield, neţlnînd seama de sfatul său. Afurisit de tîcălos bătrin. uite cât de important se joacă acum cu binoclul. Cu toţii stim că binoclul Lui e foarte scump şi îl au numai cel cu rang de amiral. Afurisitul de bă...

- Marlowe !

- Da, sir.

- Am face bine să aflăm ce dracu' se petrece. Cobori la ţărm... nu. am nevoie de tine aici ! Thomas, vrei să fii amabil şi să trimiţi un ofiţer la legaţie ? Marlowe, trimite în misiune specială un semnalizator care să meargă cu detaşamentul.

Imediat generalul făcu un semn brusc cu degetul mare către aghiotantul Lui care se îndepărtă grăbit, urmat de Marlowe. Seratard îşi strânse mai bine paltonul gros ca să-l apere de tăişul vintului.

- Mă tem că Sir William s-a băgat singur în capcană.

- îmi amintesc ce opinie aveaţi în dimineaţa asta spuse amiralul tăios.

întrunirea pe care o convocase cu miniştrii plenipotenţiari fusese zgomotoasă şi nu dusese La nici o soluţie. Doar contele Sergheiev fusese categoric : să se folosească forţa, imediat şi masiv,

- De care. dragul meu conte, subliniase francezul imediat cu voce acră, nu dispunem acum, dacă e necesar să susţinem un simplu bombardament pentru a lua oraşul şi împrejurimile.

Ketterer îşi strânse buzele pungă. acum privindu-l fix pe Seratard, antipatia lor fiind reciprocă.

- Sunt sigur că Sir William va găsi un răspuns, dar vă spun sincer, pe Dumnezeul meu, că dacă văd steagul nostru lovit, Yedo ia foc !

- Sunt de acord, spuse Seratard. E o chestiune de onoare naţională !

Faţa lui von Heimrich se înăspri

- Japonezii nu sunt tâmpiţi. ca unii. Nu-mi vine să cred că n-or să ţină seama de forţa pe care o avem acum.

Vîntul se înteţi brusc, făcind să trosnească arborada, marea se închise la culoare, norii deveniră cenuşii. Toţi ochii se îndreptară către o dungă neagră, prevestitoare de furtună, înspre răsărit. Vijelia se indrepta spre ţărm, amenlnţînd locul de ancorare expus în care se oftau.

- Marlowe, trimite.., Malowe răcni amiralul.

- Da, sir ? veni Marlowe alergând.

- Pentru numele lui Dumnezeu, stai la o distanţa de mine de La care să mă poţi auzi ! Semnalizează tuturor vaselor; „Pregătiţi-vă să ieşiţi în larg. De se înrăutăţesc condiţiile rapid, la comanda mea acţionaţi fiecare Individual şi reveniţi cu toţii la Kanagawa de îndată ce va permite vremea*. Domnilor căpitani, duceţi-vă la navele voastre cât vă mai îngăduie vremea.

Toţi se grăbiră să plece, bucuroşi să fie cât mai departe de el.

- Şi eu mă voi duce înapoi la nava mea, spuse amiralul francez. Bonjour, messleurs.

- Venim cu dumneavoastră, monsieur amiral, spuse Se-ratard. Mulţumim pentru ospitalitate, domnule amiral Ketterer.

- Şi contele Alexi ? A venit împreună cu dumneavoastră, nu ?

- Lăsaţi-l să doarmă. E mai bine când ursul rus doarme, n'est-ce pas ? îi spuse Seratard cu răceală lui von Heimrich, amăndoi ştiind perfect de bine propunerile secrete ale Prusiei făcute Jarului de a rămăn.e neutru în orice confruntare, de a permite Prusiei să se extindă în Europa pentru a-şi satisface politica de stat activă îndreptată spre crearea unei uniuni de popoare care vorbesc germana, avînd Prusia ca vărf de lance.

Marlowe, grăbindu-se să ajungă la semnalizator, îşi văzu nava, Pearl stănd frumos la ancoră şi se îngrijoră din cauza ei, detestănd faptul că nu era la bord la comanda ei. Tulburat, îşi aruncă din nou privirea spre largul mării, căntărind linia neagră prevestitoare de furtună, încărcătura norilor care se tot întunecau, mirosul şi gustul sărat purtat de vînt.

- Afurisita asta care vine o să fie toată numai clocot şi udeală !

In camera de audienţe a legaţiei, Sir William, flancat de un ofiţer scoţian, de Phillip Tyrer şi de soldaţii de pază. şedea privindu-i cu răceală drept în faţă pe cei trei oficiali japonezi care se tolăniseră nonşalanţi cu samuraii lor în spate: starostele cu păi cenuşiu, Adachi. daimyo din Mito, pretinsul samurai Misamoto, pescarul şi, ultimul, un funcţionar Bakufu scurt şi cu pântec mare, care ştia să vorbească olandeza fluent, dar care se prefăcea că n-o ştie, şi a cărui misiune ascunsă era sa raporteze în secret lui Yoshi ce s-a petrecut la întrunire şi

cum s-au comportat ceilalţi doi. Ca de obicei, nici unul nu-şi dădu adevăratul nume.

Cinci palanchine sosiră la fel ca in ziua precedentă, cu acelaşi ceremonial, deşi însoţite de un număr mai. mare de samurai. Numai trei dintre palanchine erau ocupate şi lui Sir William i se păruse ciudat de neliniştitor. Acest amănunt, plus activitatea sporită a samurailor în decursul nopţii în jurul templului şi al legaţiei, l-au făcut să dea alarmă parţială flotei, ridicând steagul de semnalizare până la jumătatea prăjinei, sperând ca Ketterer să înţeleagă despre ce-i vorba.

Afară, în curtea din faţă, Hiraga, deghizat din nou în grădinar, era la fel de tulburat, ba chiar mai mult, datorită faptului că Toranaga Yoshi nu era printre persoanele oficiale care sosiseră. Asta însemna că planul de atac. atât de bine întoc-mit, care prevedea prinderea în ambuscadă a lui Yoshi, în a-propierea porţilor castelului, la reintoarcerea sa, trebuia să fie contramandat. Imediat încercă să o şteargă, dar un samurai i-a ordonat iritat să-şi vadă mai departe de treaba lui. Clocotind de furie, el se supuse ordinului, aşteptând o ocazie de a fugi de acolo.

- Aţi întîrziat cu două ore jumătate, le spuse Sir William cu o răceală de gheaţă, în loc de salut, la începerea discuţiilor. In ţările civilizate, întrunirile diplomatice se ţin la ora stabilită, nu mai tîrziu !

Urmară scuze de rigoare pline de înflorituri, dar lipsite de Importanţă, apoi obişnuitele prezentări şi complimente linguşitoare, enervante formule de politeţe şi peste o oră de replici, de cereri înlăturate cu calm. de argumente plicticoase, cereri de amânare, de momente de uimire când nu era cazul, de întrebări care trebuiau repetate, de fapte eliminate din discuţie, de adevăruri trecute cu vederea, de alibiuri, explicaţii, argumentări, scuze, toate într-un mod plin de curtoazie.

Sir William era pe punctul de a exploda când, cu mare pompă, starostele, Adachi, scoase un sul sigilat şi îl înmână Interpretului lor care îl înmână lui Johann. Plictiseala lui Johann dispăru.

- Gott în Himmel ! Are sigiliul roju !

- Poftim ?

- Sfatul Bătrânilor. Aş recunoaşte sigiliul oricând. Acelaşi pe care l-a primit Ambasadorul Harris. Ar fi mai bine să acceptaţi sulul cât mai oficial, Sir William, apoi eu îl voi citi tare dacă e în olandeză, ceea ce mă îndoiesc că este îşi înăbuşi

un căscat de nervozitate. Probabil că nu este nimic altceva decât o noua tactică de tergiversare.

Sir William făcu aşa cum îi sugera Johann, neputând suporta faptul că era atât de îngrădit în acţiunile sale şi că trebuia să se bazeze pe interpreţi străini angajaţi cu plata. Johann rupse sigiliul şi parcurse documentul cu privirea. Uimirea lui era vizibila.

- E în olandeza, pe Dumnezeul meu ! Sărind peste toate titlurile, peste formulele oficiale etc, documentul spune : „Sfatul Bătrânilor, primind o plîngere care pare să fie îndreptăţită, îşi cere scuze pentru nelegiuirea supuşilor săi şi doreşte să-l invite pe onorabilul Ministru al Marii Britanii şi pe ceilalţi miniştri acreditaţi la o intâlnire cu Sfatul in termen de treizeci de zile de la această dată, la Yedo, când va fi prezentată plînge-rea oficială şi va fi discutată chestiunea şi se va acţiona în **conform**itate cu ea şi când se va cădea la o învoială cu privire la despăgubirea pentru îndreptăţita plîngere. Semnat... Nori Anjo, Preşedinte al Sfatului.

Cu un efort supraomenesc, Sir William îşi stăpâni uşurarea care era gata să izbucnească. Această păsuire de necrezut îi dădea şansa de a ieşi cu faţa curată, şansă de care avea o nevoie disperată, şi acum, dacă ar mai putea să manevreze încă puţin situaţia cu abilitate... Spre mânia Lui stîrnită brusc, observă cu colţul ochiului că Tyrer zîmbea cu gura la urechi. Fără a se uita la el, şuieră :

– încetează cu zîmbetul, dracu' să te ia de idiot I şi cu aceeaşi suflare adăugă cu asprime : Johann ! Spune-le că le voi da răspunsul în trei zile. Intre timp, cer o despăgubire imediată în aur, în decurs de trei zile, de zece mii de lire sterline, pentru familiile sergentului şi caporalului asasinaţi la a-ceastă legaţie anul trecut şi pe care am

cerut-o până acum de patru ori !

Când această cerere fu tradusă, văzu consternare pe chipul bătrânuluî. Urmă o alta conversaţie îndelungată între acesta şi funcţionarul Bakufu. Johann relată plictisit.

- Bătrânul respinge această cerere cu obişnuitul pretext : că această „nefericită întâmplare" a fost comisă de un angajat care făcea parte din personalul legaţiei care şi-a făcut apoi seppuku - s-a sinucis. Nu e deloc vina autorităţilor Bakufu.

La fel de obosit, Sir William spuse :

- Oferă-le tot argumentul nostru obişnuit, pe Dumnezeul meu, şi spune-le că ei l-au numit, că ei au insistat să-l angajăm, aşa că ei sunt răspunzători. Şi că s-a sinucis numai pentru că fusese grav rănit în încercarea de asasinat îndreptată împotriva predecesorului meu şi urma a fi capturat imediat !

Incercând să-şi alunge oboseala, se uită atent la cei doi oficiali japonezi care vorbeau acum cu interpretul lor, şi la cel de-al treilea care asculta aşa cum ascultase toată după-amiaza. Poate că acesta este cel care are cu adevărat putere. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi de ieri, în special cu cel mai tânăr, cel pe care André Poncin l-a acostat pe când pleca. Ce mai cloceşte şi stîrpitura asta vicleană de Seratard ? Vintul care se înteţi prinse un oblon neinchis şi îl izbi de fereastră, una dintre santinele se aplecă, sprijinindu-se de pervaz şi prinse oblonul la loc. Nu departe de ţărm se afla flota, oceanul era acunn de un cenuşiu adînc cu creste înspumate. Sir William remarcă ameninţătoarea linie prevestitoare de furtună. Neliniştea lui cu privire la nave crescu. Johann spuse :

- Bătrânul întreabă : acceptaţi trei mii ? Sir William se făcu roşu La faţă :

- Zece mii în aur !

Urmă o lungă discuţie, apoi Johann îşi şterse fruntea asudată :

- Men Goti, oferă zece mii, plătibile în două tranşe, la Yokohama, în zece zile începând de azi, a doua tranşă cu o zi înainte de întâlnirea de la Yedo.

După o pauză voit dramatică, Sir William spuse :

- Le voi da răspunsul în trei zile dacă acceptăm. Japonezii pufniră, mai făcură câteva încercări şirete de a

transforma cele trei zile în treizeci, sau măcar zece, sau opt, fireste încercări izbindu-se ca de un zid.

- Trei.

Plecăciuni politicoase şi delegaţia plecă. De îndată ce au rămas singuri, Johann zîmbi radios,

- Asta-i prima dată când am făcut un progres cât de cât cu ei, Sir William, chiar prima dată !

- Da, mă rog, vom vedea. Numai că nu-i înţeleg deloc; Este evident că au încercat să ne tocească nervii. Dar de ce ? Ce rost are asta ? Aveau cu ei documentul aşa că de ce dracu nu l-au înmânat de la bun început ca să se termine cu această afurisită de lrosire de timp ? Adunătură de idioţi afurisiţi ! Şi de ce să trimită două palanchine goale ?

Phillip Tyrer spuse deştept nevoie mare :

- Mi se pare. Sir, că viclenia e chiar una din trăsăturile lor.

- Mda, să zicem. Tyrer, vino cu mine, te rog.

Porni înaintea lui Tyrer spre biroul său personal şi când uşa se închise, îşi dădu drumul furiei :

- Nu te-au învăţat la Ministerul de Externe nimic ? Chiar n-ai minte deloc ? Nu ai atâta bun simţ să iei o figură inexpresivă la întrevederile diplomatice ? Eşti chiar nătărău ?

Tyrer rămase şocat de veninul cuvintelor lui Sir William.

- fmi pare rău, Sir, îmi pare tare rău, dar am fost aşa de mulţumit de victoria dumneavoastră că n-am pu. .

- N-a fost o victorie, idiotule ! Doar un armistiţiu, chiar dacă mi-a fost trimis în ultimul ceas de Dumnezeu ! Uşurarea pe care o simţea Sir William că întrevederea se terminase in sfîrşit şi că, în ciuda neincrederii lui, realizase mai mult decât putuse el să-şi dorească, puse gaz peste focul enervării sale. Ai vată în urechi ? N-ai auzit expresia ,,ceea ce pare să fie o plîngere îndreptăţită" ? Asta e cea mai mare portiţă a lor de scăpare din situaţia asta, pe Dumnezeul ,meu ! Am obţinut o amânare, atât. Dar îmi convine de minune şi dacă întâlnirea de la Yedo are loc în treizeci de zile, al naibii să fiu. Data viitoare să nu cumva să-ţi expui toate sentimentele pe faţă, pentru numele lui Dumnezeu, şi dacă vreodată ajungi interpret... Mai bine ai învăţa japoneza repede, altfel o să te trezeşti pe primul vas care pleacă în ţară şi cu o notă la dosarul tău care o să-ţi aducă o numire în ţara eschimoşilor pe tot restul vieţii tale !

- Da, sir.

Incă spumegând, Sir William surprinse privirea stoică a tînărului îndreptată asupra sa şi se întrebă ce se schimbase in acest om. Apoi remarcă ochii. Oare unde am mai văzut aceasta privire în trecut, aceeaşi privire ciudată şi aproape de nedefinit pe care o are acum şi tânărul Struan ? A da, bineinţeles, a-cum îmi amintesc ! In ochii tinerilor soldaţi care s-au întors din Crimeea, atât în ochii celor care erau neatinşi cât şi în ochii celor răniţi. Aliaţi sau duşmani. Războiul smulsese tinereţea din sufletul lor, le-a smuls din suflet inocenţa cu o iuţeală atât de dezgustătoare că i-a schimbat pentru totdeauna. Şi acest lucru se vede întotdeauna nu pe feţele lor, ci în ochii lor. Oare de câte ori mi s-a spus : Era tânăr înainte de bătălie, câteva minute sau ore mai tîrziu matur, fie el englez, rus, neamţ, francez sau turc. tot aia e.

Eu sunt idiotul, nu acest tânăr. Am uitat că abia dacă are douăzeci şi unu de ani şi că în numai şase zile aproape că a fost asasinat şi a trecut prin cele mai grele încercări de care poate avea parte un bărbat. Sau femeie, pe Dumnezeu ! Adevărat. Aceeaşi privire e şi în ochii fetei. Am fost idiot să nu înţeleg. Biata fată, abia dacă a împlinit optsprezece ani. E groaznic să te maturizezi atât de iute. Eu am fost norocos.

- Da, domnule Tyrer, spuse el cu asprime, invidiindu-l că depăşise botezul focului cu atâta curaj. Sunt sigur că te vei descurca bine de acum încolo. Aceste întâlniri sunt, ca să zic aşa, suficiente pentru a pune la încercare răbdarea lui Lav, nu ? Cred că un sherry ne-ar prinde bine la amăndoi.

Hiraga scăpă cu mare greutate din grădină, trecând prin cercurile de samurai şi furişindu-se înapoi la hanul Celor Patruzeci şi Şapte de Ronini. Când ajunse la han, cu foarte mare intîrziere faţă de momentul când ar fi trebuit să fie acolo, fu şocat să descopere că grupul care trebuia să-l asasineze pe Yoshi plecase deja să execute ambuscada. Ori îi spuse neputincios :

- Unul din oamenii noştri a raportat că delegaţia a ieşit din castel exact ca ieri, cu steaguri ca ieri, că erau cinci palanchine ca ieri, aşa că am presupus că seniorul Yoshi o să fie în unul din palanchine.

- Toată lumea trebuia să aştepte.

- Au aşteptat, Hiraga, dar dacă... dacă nu ar fi plecat când au plecat nu s-ar fi aflat amplasaţi la locul acela la timpul potrivit.

Cu iuţeală Hiraga îmbrăcă un chimono ieftin şi-şi strânse armele

- Te-a văzut vreun doctor ?

- Noi, mama-san şi eu, ne-am gândit că e prea periculos astăzi. Mîine va fi tocmai bine.

- Ne vedem la Kanagawa atunci.

- Son no-joi !

- Du-te la Kanagawa ! Aici eşti un pericol şi pentru noi ! Hiraga se furişă peste gard şi merse pe uliţe dosnice, pe drumuri şi podeţe puţin folosite, făcând un ocol ca să ajungă la castel. De data aceasta fu norocos şi reuşi să evite toate patrulele. Cele mai multe dintre palatele daimyo aflate în afara zidurilor castelului erau pustii. Folosind cu îndemânare protecţia acestora, el merse cu grijă dintr-o grădină în alta,

până ce ajunse la ruinele palatului distrus de cutremur şi foc cu trei zile în urmă. Aşa după cum se înţeleseseră, prietenii lui shishi erau adunaţi pentru ambuscadă în apropierea principalei porţi, acum distrusă, care dădea spre principalul drum de acces către poarta castelului. Erau nouă oameni, nu unsprezece.

- Eeee, Hiraga, am crezut că nu mai vii ! şopti cel mai tânăr şi mai emoţionat. De aici îl vom omorî cu uşurinţă.

- Unde sunt samuraii Mori ?

- Morţi, spuse vărul său Akimoto şi ridică din umeri -el era cel mai mare ca vârstă dintre toţi, o matahală de douăzeci şi patru de ani. Am venit pe căi separate, dar eu am fost aproape de ei şi toţi trei am dat peste o patrulă, zîmbi larg. Eu am fugit într-o direcţie, ei în alta, am văzut cum unul dintre ei e nimerit de săgeată şi cade. N-am ştiut vreodată că pot alerga aşa de repede. Uită-i. Când trece Yoshi ?

Imensă a fost dezamăgirea lor când Hiraga le-a povestit că prada lor nu era în cortegiu.

- Atunci ce facem ? întrebă un tânăr înalt şi foarte frumos de şaisprezece ani. Această ambuscadă este perfectă : şase lectici Bakufu

cu oameni importanţi au trecut pe lîngă noi a-proape fără nici o gardă care să-i păzească.

- Acest loc este prea bun. ca să-l pierdem degeaba, spuse Hiraga. Plecăm unul câte unul. Akimoto tu eşti pri...

Shishi care era de pază fiuieră în semn de avertisment. Imediat, ei se ascunseră şi mai bine, cu ochii lipiţi de crăpăturile din gardurile stricate. Un palanchin Acoperit şi bogat împodobit, cu opt purtători pe jumătate goi şi o gardă de doisprezece samurai cu flamuri se afla cam la vreo treizeci de metri distanţă, îndreptându-se fără griji către poarta castelului. Nu se mai vedea nimeni venind pe drum, din nici o parte. Recunoscură pe loc blazonul : Nori Anjo, şeful Sfatului Bătrânilor, Se hotărîră pe loc :

- Sonno-joi !

Cu Hiraga în frunte, se repeziră ca un om la atac, măcelăriră primele două şiruri de gărzi din faţă. şi se aruncară în direcţia palanchinului. Dar în emoţia lor, greşiră calculul atacului cu câteva secunde şi asta le permise celor opt samurai rămaşi - războinici aleşi unul şi unul, cu mare grijă - să-şi revină. In vălmăşagul violent care urmă, purtătorii palanchinului ţipară înnebuniţi de frică, îşi aruncară prăjinile şi o luară luară la fugă - cei care scăpaseră de primul atac violent - şi asta îl dădu lui Anjo răgazul de care avea nevoie să deschidă uşa din spate a palanchinului şi să se rostogolească afară. în timp ce sabia lui Hiraga tocmai trecea prin lemnul moale al palanchinului ca să spintece perna pe care se odihnise Anjo cu o secundă mai înainte.

Blestemănd, Hiraga smuci sabia din pernă şi lemn, se roti vijelios, intrând în apărare, ameninţat acum din spate, îşi ucise adversarul după o înverşunată încleştare de săbii, sări peste prăjini spre Anjo, care abia se ridicase anevoie în picioare, cu sabia acum scoasă din teacă, înconjurat de trei gărzi. In spatele lui Hiraga, cinci dintre prietenii lui se duelau cu ceilalţi patru samurai, un shishi era deja mort, un altul zăcea neputincios la pămînt rănit mortal şi un altul, zbierând plin de beţia sângelui îşi aprecie greşit adversarul, alunecă pe corpul unui purtător de palanchin care plîngea cu suspine şi primi o tăietură groaznică pe o latură a corpului. înainte ca

atacatorul său să-şi poată reveni, un shishi îi dădu o lovitură cu toată ferocitatea şi capul acestuia se rostogoli în praf. Acum erau şapte contra şase.

Pe dată, Akimoto îşi întrerupse duelul şi alergă să-l ajute pe Hiraga care se repezise spre Anjo şi cele trei gărzi ale* lui şi dădea semne că începea să fie copleşit de ei. Simulînd cu mare măiestrie un atac, Hiraga forţă pe unul din samurai să-şi piardă echilibrul, îl străpunse cu sabia, se trase iute într-o parte ca să atragă după el pe ceilalţi doi, dînd astfel lui Akimoto cale liberă să-l lichideze pe Anjo. In acea clipă se auziră strigăte de avertisment. Douăzeci de samurai de la castel înconjuraseră colţul gardului la vreo cincizeci de metri mai încolo şi veneau şarjînd în ajutorul lui Anjo. O extrem de mică ezitare a lui Akimoto îi dădu unuia din samurai timpul să pareze lovitura feroce care l-ar fi ucis pe Anjo, oferindu-i acestuia prilejul să fugă către întăriturile care se apropiau. Acum shishi erau complet depăşiţi la număr. Nu mai puteau să-l ucidă pe Anjo ! Nu mai aveau şanse de a învinge !

- Retrageţi-vă ! strigă Hiraga.

Şi din nou, ca un singur om, executară manevra repetată de atâtea ori, Akimoto şi ceilalţi patru îşi întrerupseră duelurile şi şarjară retrăgându-se spre poarta principală distrusă, urmaţi de Hiraga, tânărul rău rănit, Jozan, şontîcăind după el. O clipă gărzile fură in încurcătură. Apoi îşi reveniră şi, cu ajutorul puternicelor întăriri, se repeziră în forţă în urmărirea fugarilor, il prinseră pe Jozan care se apără cu îndîrjire, cu sabia ridicată, clătlnîndu-se, în vreme ce sângele îi şiroia din rană. Akimoto conducea retragerea in mare viteză prin castelul distrus, drumul fiindu-le bine cunoscut din acţiunile de recunoaştere. Hiraga "era ariergarda, duşmanul apropiindu-se tot mai mult de el. Aşteptă până ajunse la prima baricadă, unde Gata aştepta la pândă ca să-l ajute, se opri brusc şi amândoi se aruncară vijelios la contratac, ciopîrţindu-i şi hăcuindu-i cu turbare pe urmăritori, rănind mortal un om, forţînd pe celălalt să cadă şi doborind un altul. îndată o luară la fugă, atrăgând duşmanul tot mai adinc in labirintul drumului lor.

Aproape poticnindu-se, se bulucină să treacă prin următoarea crăpătură îngustă din zidul pe jumătate ars, unde Akimoto şi un altul aşteptau la pândă. Fără să ezite, aceştia tă-iară pe primul dintre atacanţi, ţipând „Sonno-Joi", în timp ce restul de samurai, uluiţi de neaşteptatul asalt, se opriră să se regrupeze. Când sloboziră strigătul de luptă şi săriră peste trupul camaradului lor trecând prin crăpătură, Akimoto, Hiraga şi ceilalţi nu se mai vedeau nicăieri. Imediat samuraii se risipiră şi începură se cerceteze meticulos. Deasupra lor cerul se Acoperise de nori nimbus, ameninţători.

In faţa porţii principale arse, Anjo stătea înconjurat de samurai. Cinci din oamenii lui fuseseră omorîţi. doi erau grav răniţi. Cei doi shishi morţi fuseseră deja decapitaţi. Tânărul shishi zăcea neputincios pe jos, cu unul din picioare aproape despărţit de corp şi-şi ţinea disperat mădularul, în culmea durerii, încercind să-l lipească la loc. Jozan era înghemuit lîngă zid. începu ploaia. Samuraiul care stătea în picioare aplecat peste tânăr spuse din nou :

- Cine eşti ? Cum te cheamă, cine te-a trimis, cine e şeful tău ?

- Ji-am spus, sunt shishi din Choshu, Toma Hojo ! Eu eram şeful ! Nimeni nu m-a trimis. Sonno-joi !

- Minte, stăpâne, spuse un ofiţer care gîfîia.

- Bineinţeles, spuse Anjo, clocotind de mânie. Ucide-i.

- Vă rog cu respect să i se permită să-şi facă seppuku.

- Ucide-i.

Ofiţerul, un bărbat zdravăn, co un urs, ridică din umeri. Şi se duse la tânăr. Cu spatele întors către staroste, murmură :

- Am onoarea de a fi secondantul tău. Intinde-ţi gîtul. Sabia lui şuieră în aer, dintr-o singură lovitură îi zbură capul. Solemn, ridică capul de moţul din creştet, prezentindu-i-l lui Anjo.

- L-am mai văzut, spuse Anjo, **conform**ându-se corect ritualului, in acelaşi timp sufocat de furie că aceşti oameni îndrăzniseră să-l atace, îndrăzniseră să-l înspăimânte de moarte, pe el, şeful roju. Acum şi pe ăla, şi el e un mincinos, ucide-l şi pe el !

- Vă rog cu respect să i se permită să-şi facă seppuku. Anjo era pe punctul de a urla la el să-l ucidă pe asasin cu brutalitate, sau să-şi facă chiar el ofiţerul seppuku, când simţi brusc duşmănia colectivă a

samurailor din jurul lui. Îl încercă iar teama : in cine să mă mai încredere ? Numai cinci din oamenii de faţă erau gărzile lui personale.

Se prefăcu a chibzui asupra cererii. Când îşi stăpâni furia, dădu din cap, se răsuci şi porni cu paşi greoi către porţile castelului, prin ploaia tot mai amarnică. Oamenii lui îl însoţiră. Restul îl încercuiră pe Jozan.

- Poţi să te odihneşti o clipă, shishi, spuse ofiţerul cu blindeţe, ştergându-şi picăturile de ploaie de pe faţă. Daţi-i nişte apă să bea.

- Mulţumesc.

Jozan se pregătise pentru această clipă tot timpul, de când, cu patru ani în urmă, împreună cu Ori şi Shorin, jurase „să-l onoreze pe împărat şi să-i alunge străinii". Adunîndu-şi puterile care îl părăseau, se aşeză cu greu în genunchi şi se îngrozi dîndu-şi seama că era înlemnit de spaimă la ideea morţii. Ofiţerul văzu groaza, se aşteptase la ea, iute se apropie de el şi se aşeză pe vine :

- Nu ai o poezie pentru moarte, shishi ? Spune-mi-o, ţi-ne-te tare, nu ceda, eşti samurai şi ziua de azi e o zi la fel de frumoasă ca oricare alta, spuse el blajin, încurajîndu-l pe tânăr, să nu-i mai vadă lacrimile.

- Din neant în neant, o sabie il taie pe duşmanul tău, o sabie te taie pe tine. Slobozeşte-ţi strigătul de luptă şi vei trăi pe vecie. Spune : Sonno-joi ! din nou...

Se pregătise în tot acest timp. Cu o singură mişcare fluidă, se ridică drept în picioare, îşi smulse sabia din teacă şi-l trimise pe tânăr în veşnicie.

- Eeee, se miră unul din oamenii lui cu admiraţie. Uraga-san, ce lovitură minunată am văzut I

- Sensei Katsumata din Satsuma a fost unul din profesorii mei, spusese el gutural, inima bubuindu-i în piept ca niciodată, dar mulţumit că se achitase de datoria lui de samurai unul din oamenii lui ridică capul de moţul din creştet, ploaia se prefăcu în lacrimi, spălând lacrimile adevărate. Curăţă capul şi du-l stăpânului Anjo să-l vadă. Uraga aruncă o privire scurtă către porţile castelului. Laşii mă dezgustă ! spuse el şi plecă.

In acea noapte, când nu mai era nici o primejdie, Hiraga şi ceilalţi se furişară afară din pivniţa pe care o localizaseră dinainte. Pe căi diferite, se strecurară către adăpostul lor. Cerul era Acoperit şi negru, vîntul bătea puternic şi ploaia cădea în rafale. N-am să simt frigul,

n-am să arăt că sunt sfîrşit, sunt samurai ! îşi ordonă Hiraga în sinea sa, supunîndu-se imboldurilor educaţiei practicate în familia lui de când îşi aducea el aminte. Exact aşa cum îmi voi educa şi eu fiii şi fiicele, dacă ajung şi karma mea este să am fii şi fiice, gândi el.

- E timpul să te însori, îi spusese tatăl lui cu un an în urmă.

- Sunt de acord, tată. Te rog cu respect să-ţi schimbi ho-tărîrea şi

să-mi permiţi să mă însor cu aleasa mea.

- In primul rând, este de datoria fiului să-şi asculte tatăl, in al doilea rând este de datoria tatălui să aleagă soţiile fiilor şi soţii fiicelor sale, în al treilea rând tatăl lui Sumomo nu este de acord, ea e din Satsuma şi nu din Choshu şi, în ultimul rând, oricât o doreşti, nu e potrivită. Ce zici de Ito ?

- Te rog să mă ierţi, tată, sunt de acord că alegerea mea nu este perfectă, dar familia ei este familie de samurai şi ea e educată ca samurai şi eu sunt stăpânit de ea. Te implor. Mai ai alţi patru fii, eu doar o viaţă şi noi, tu şi cu mine, amăndoi suntem de acord că ea trebuie să fie dăruită pentru sonno-joi şi deci va fi scurtă. Ingăduie-mi această singură dorinţă în viaţă.

După obicei, o asemenea dorinţă era o cerere foarte serioasă şi însemna că, dacă era împlinită, ea excludea alta pe vecie.

- Foarte bine, spusese tatăl lui cu asprime. Dar nu ca o dorinţă pe viaţă. Te poţi logodi când împlineşte fata şaptesprezece ani. O voi primi cu bunăvoinţă în familia noastră.

Asta fusese cu un an înainte. La câteva zile după aceea el părăsise Shimonoseki, în aparenţă pentru a se prezenta la regimentul Choshu din Kyoto, de fapt pentru a se angaja în sonno-joi şi a deveni ronin şi pentru a-şi pune cei patru ani de pregătire şi credinţă în slujba couzei. Acuma era luna a noua. Peste trei săptămini Sumomo împlinea şaptesprezece ani, dar acum el era de mult in afara legii, aşa

că nu mai exista nici o şansa de întoarcere fără primejdie, Până în urmă cu o zi. Tatăl lui îi scrisese : în mod surprinzător, stăpânul nostru Ogama a oferit iertarea tuturor luptătorilor care au aderat deschis la sonno-joi şi le va reda toate lefurile, dacă se reintorc îndată şi renunţă la această erezie, dacă îi jură din nou supunere în public. Profită de această ocazie. Mulţi se întorc înapoi.

Scrisoarea îl întristase, distrugându-i aproape hotărîrea. Sonno-joi e mai important decât familia, sau chiar stăpânul O-gama, chiar decât Sumomo, îşi spusese în repetate rânduri. In stăpânul Ogama nu se poate avea încredere. In ceea ce priveşte leafa mea...

Din fericire tatăl lui era relativ înstărit în comparaţie cu majoritatea oamenilor şi, din cauza bunicului lui care fusese shoya, tatăl ajunsese la rangul de hirazamurai, al treilea rang de samurai, Peste acest rang erau samuraii mai vechi, hata-moto şi daimyo, Inferiori gradului acesta erau toţi ceilalţi : gosfii, ashigaru, samuraii rurali şi soldaţii pedeştri care făceau parte din clasa feudală, dar erau sub samurai. Bucurându-se de acest rang avusese acces la funcţionarii cu grad inferior, şi oferise fiilor săi educaţia cea mai bună care se putea. Ii datorez totul, gândi Hiraga. Da, şi, plin de supunere, am depus eforturi ca să devin cel mai bun elev de la şcoala samurailor, cel mai bun spadasin, cel mai bun la engleză. Şi am permisiunea lui şi aprobarea lui şi pe cea a lui sensei, principalul nostru profesor, să ader la sonno-joi, să devin ronin, să conduc şi să organizez luptători din Choshu ca vârf de atac pentru a aduce schimbarea Da, dar aprobarea lor este secretă, căci dacă s-ar cunoaşte, mai mult ca sigur ea ar costa capul tatălui meu şi capul lui sensei. Karma. îmi fac datoria. Gai-jinii sunt nişte lepădături de care nu avem nevoie Avem nevoie numai de armele lor ca să-i ucidem cu ele

Ploaia se abătu şi mai puternică Apoi furtuna. Asta îl bucură pentru că prinderea lor devenea aproape imposibilă. Baia, sake-ul şi hainele curate care-l îmbiau şi îl făceau acum să nu simtă frigul, îl făceau puternic. Că atacul nu reuşise nu-l tulbura Asta era karma.

Imprimată adînc în el de către profesorii lui şi prin ereditate, trăia certitudinea că duşmani şi trădători se aflau pretutindeni, asta

ajungând un mod de viaţă. Făcea paşi măsuraţi, se asigură să nu fie urmărit, îşi schimba direcţia de mers fără

vreo logică, şi, de cite ori era posibil cerceta drumul care-l stătea in faţă, înainte de a porni mai departe.

Când ajunse la uliţa cunoscută, rămase împietrit. Hanul La Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini şi gardul înconjurător dispăruseră de pe faţa pămăntulul. Nu mai rămăsese decât un loc gol, mirosul urât şi cenuşa care mai fumega. Câteva trupuri, de bărbaţi şi de femei. Unii decapitaţi, alţii hăcuiţi în bucăţi, şi recunoscu camaradul shishi, pe Gata, după kimono. Capul mamei-san era pus într-o suliţă înfiptă în pămănt. De el era prins un anunţ : Este 'împotriva legii să dai adăpost unor cri-ninali şi trădători. Dedesubt era sigiliul oficial al autorităţilor Bakufu, cu semnătura Lui Nori Anjo, şeful roju.

Pe Hiraga îl cuprinse un val imens de furie, dar rece ca gheaţa şi care adăugă doar noi straturi la furia care zăcea deja în el. Blestemaţii ăştia de gai-jini, gândi el, E vina lor. oate astea s-au întâmplat din cauza lor. Vom fi sigur răzbunaţi.

13

Duminică, 30 septembrie.

Malcolm Struan se trezi treptat din somn. Simţurile lui cercetau, tatonau. Dintotdeauna ştiuse ce înseamnă durerea sufletească, deoarece pierduse doi fraţi şi o soră, simţise suferinţa provocată de beţiile tatălui său şi de furiile lui din ce in ce mai violente, suferise din pricina unor profesori plini de nerăbdare, simţise nevoia obsesivă de a fi primul în toate din couză că într-o zi avea să fie marele tai-pan. Şi din cauza fricii lui sîcîitoare că nu va fi la înălţime, oricât de mult se pregătea, se antrena, spera şi se ruga şi muncea zi şi noapte, in fiecare zi şi în fiecare noapte din viaţa lui. căci n-a avut o adevărată copilărie şi adolescenţă ca alţii.

Dar acum, ca niciodată, trebuia să se trezească treptat, sa sondeze întîi profunzimea durerii pe care trebuia s-o îndure în ziua aceea, cuvenindu-i-se de drept, nemaiţinind seama de bruştele spasme care-l lăsau epuizat şi care apăreau fără să se anunţe şi fără logică,

Acum simţea doar o durere care pulsa în el, dar era mai bine ca ieri. Câte zile trecuseră de la nenorocirea de pe drumul Tokaido ? Şaisprezece. Şaisprezece zile. Îşi îngădui să se trezească şi mai mult. Se simţea cu adevărat mai bine ca ieri. Ochii şi urechile îl slujeau normal. Camera se vedea limpede în lumina dimineţii. Cerul senin, vîntul uşor, nici o furtună. Cu două zile în urmă furtuna încetase. Opt zile bîntuise cu puterea unui taifun, apoi se topise tot atât de repede pe cât venise. Flota ancorată în largul ţărmului de la Yedo se împrăştiase din prima zi căutând salvarea în largul mării. Nava amiral franceză, singura din toate navele de război, ieşise din furtună prima, reuşind să ajungă înapoi cu bine la Yokohama. Nici o alta navă nu se întorsese. Nu trebuia să-şi facă griji deocamdată, dar toată lumea privea orizontul cu nelinişte, sperând şi rugându-se.

In timpul furtunii la Yokohama, un vas comercial fusese aruncat pe ţărm, câteva clădiri avariate, multe cutere şi vase de pescuit dispăruseră, în sat şi la Yoshiwara prăpăd mare, multe corturi din tabăra militară de pe faleză fuseseră luate de vînt, dar fără victime, nici acolo, nici în colonie.

Am fost mai mult decât norocoşi, gândi Struan. Apoi se opri la problema centrală a universului lui : Pot oare să mă ridic în capul oaselor ? O încercare de probă, stăngace. Ayee-yah ! Durere, dar nu chiar atât de sfîşietoare. Se sprijini în ambele braţe, se săltă, acum stătea în capul oaselor, proptit în mîini. Suportabil. Mai bine ca ieri. Aşteptă o clipă, apoi se aplecă înainte, sprijinindu-se doar pe unul din braţe. Suportabil. Işi ridică greutatea de pe ambele braţe. Suportabil. Cu grijă dădu la o parte aşternutul şi încercă prudent să-şi lase picioarele spre podea. Dar nu fu în stare, junghiurile fiind prea mari. Mai încercă o dată, şi din nou eşuă. Nu contează, am să încerc mai tîrziu. Se lăsă la loc pe spate cât putu mai uşor şi oftă uşurat.

- Răbdare, Malcolm, îi spunea Babcott la fiecare vizită, adică de trei sau patru ori pe zi.

- Răbdarea mortului !

- Deocamdată e adevărat, dar tu mergi spre bine.

- Şi când am să mă scol din pat ?

- Şi acum, dacă vrei, dar nu te sfătuiesc.

- Cât mai durează ?

- Mai ai făbdare cam vreo două săptămâni.

înjurase cu voce tare, dar în multe privinţe era bucuros de acest răgaz, care-i dădea prilejul să chibzuiască pe îndelete cum să se descurce în rolul de tai-pan, cu maică-sa, cu Angélique, cu McFay şi presantele probleme de afaceri.

- Ce facem în privinţa armelor pentru Choshu ? întrebase McFay cu câteva zile înainte. E o afacere imensă şi de durată.

- Am o idee. Las-o în seama mea.

- Norbert trebuie să fi mirosit ce-i cu aceşti indivizi din hoshu de mult şi nu se poate să nu le facă o ofertă la un preţ mai mic.

- La naiba cu Norbert şi familia Brock I Contractele lor nu sunt aşa de bune ca ale noastre, iar Dmitri, Cooper-Tillman şi majoritatea celorlalţi negustori americani din China sunt de partea noastră.

- In afară de negustorii din Hawai, spuse McFay cu acreală.

Cu ultima poştă, sosită cu zece zile în urmă - nu mai fuseseră alte veşti de atunci şi vaporul bilunar nu era aşteptat decât peste cinci zile, Tess Struan scrisese :

Banca Victoria ne-a trădat. Cred că l-au susţinut financiar tot timpul in secret pe Morgan Brock la londra cu generoase scrisori de credit. Cu acestea el i-a cumpărat in taină, sau i-a mituit pe toţi agenţii noştri din Hawai, acaparând toată piaţa zahărului şi măturându-ne pe noi cu totul. Ceea ce e şi mai rău, se zvoneşte - nu am nici o dovadă - că are contacte strânse cu preşedintele rebel Jefferson Davis şi proprietarii de plantaţii de bumbac din sud, tratind să le furnizeze întreaga recolta de zahăr contra unor contracte pentru toată producţia de bumbac viitoare destinată fabricilor englezeşti - tranzacţie care ii va face pe Tyler şi Morgan cei mai bogaţi oameni din Asia. Asta nu trebuie să se intimple cu nici un chip. Nu mă duce mintea ce să fac. Jammie. Tu ai vreo sugestie ? Arată-/ această scrisoare şi fiului meu, cerindu-l şi lui ajutorul la fel de urgent.

- Ce sugestie, Jamie ?

- N-am nici una, Mai... tai-pan.

- Dacă tranzacţia s-a făcut, s-a făcut şi gata ! Să zicem e aşa, am putea cumva intercepta bumbacul ?

- Să punem mâna pe el printr-o acţiune piraterească ?

- Dacă va fi necesar, replică Struan, calm. Bătrânul Brock aşa ar face, a mai făcut-o şi în trecut. E una din posibilităţi, bumbacul se va duce la fund cu navele lui cu tot. A doua : marina noastră sparge blocada Uniunii şi atunci putem obţine cu toţii bumbacul de care avem nevoie.

- S-ar putea, dacă declarăm război Uniunii. Ceea ce este de neconceput !

- Nu sunt de acord. Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să trecem de partea lui Davis, bumbacul din sud este însăşi existenţa noastră Atunci ar putea cîştiga Războiul, altfel îl vor pierde.

- De acord. Dar sintem la fel de dependenţi de cei din nord.

- Cum măturăm navele lui Brock ? Trebuie să existe un mod de a rupe cercul ăsta vicios. Dacă nu poate pune mâna pe marfă dă faliment.

- Ce ar face Dirk ?

- S-ar repezi în beregata lor, răspunse Malcolm pe loc.

- Atunci asta este ceea ce trebuie să facem...

Unde-i beregata lor şi ce anume trebuie făcut ? se întrebă el acum, stând culcat în pat, punîndu-şi mintea să găsească o soluţie la problema asta ca şi la toate celelalte. Angélique ? Nu, La Ea mă voi gândi mai tîrziu. O iubesc cu fiecare zi tot mai mult. Mulţumesc lui Dumnezeu că pot scrie singur scrisori acum. Trebuie să-i scriu mamei din nou, dacă există cineva care ştie care-i beregata rivalilor noştri, atunci numai ea e : Tyler Brock e tatăl ei şi Morgan fratele ei. Dar cum îndrăzneşte ea să vorbească în zeflemea de familia lui Angélique ? Ar trebui oare să-i scriu tatălui fetei ? Da, dar nu chiar acum, e timp destul

Am atâtea scrisori din urmă la care trebuie să răspund ! Cărţi de comandat din Anglia, Crăciunul se apropie, co şi balul filantropic al Jockey Clubului din Hong Kong. Trebuia să se gândească la balul anual al firmei Struan, la întrevederile din ziua aceea, cu Jamie cel puţin de două ori, cu Seratard du-pă-amiază - oare ce o vrea şi ăsta ? Ce mai e stabilit pentru azi ? Phillip vine să mai trăncănim după micul dejun... stai puţin, nu, nu azi, pentru că ieri Sir William i-a dat

ordin să plece înapoi la Yedo să pregătească legaţia pentru întâlnirea cu reprezentanţii Sfatului Bătrânilor care va avea loc peste douăzeci de zile.

- Chiar va avea loc această întâlnire, Sir William ? îl întrebase pe ministru în timpul vizitei pe care acesta i-o făcuse.

Deoarece flota nu mai proteja legaţia, din pricina manifestărilor de ostilitate ale samurailor pretutindeni, după ce a mai stat câteva zile pe loc ca să salveze aparenţele, Sir William a considerat că este prudent să se reintoarcă la Yokohama, pretinzînd că se pregăteşte pentru primirea banilor de despăgubire.

- Cred că da, domnule Struan. Poate la data fixată, dar sunt convins că intâlnirea va avea loc cu toată ceremonia aproximativ în acea perioadă, Şi cu asta vom face un adevărat pas înainte. Dacă se ţin de cuvint şi onorează prima plata de cinci mii de lire sterline, aşa cum au promis... ei bine, e un indiciu de bun augur. Apropo, după câte ştiu aveţi un vapor care trebuie să plece azi spre Hong Kong. Pot să vă rog să permiteţi unuia din membrii personalului meu şi unor scrisori urgente să plece cu acest vapor ? Soţia şi cei doi băieţi ai mei sosesc In curând şi sunt obligat să fac nişte pregătiri.

- Bineinţeles, o să-i spun lui McFay. Dacă doriţi o cabină pe oricare din vasele noastre ca săi intâmpinaţi, spuneţi.

- Mulţumesc. Aveam de gând să iau o vacanţă de două săptămini când vin ei Când te laşi prins de problemele de aici, ajungi să nu mai ştii

ce-l pe lumea asta. Imi lipseşte viaţa de la Hong Kong. Ce oraş deosebit, deşi să fie al naibii dacă cei de la Whitehall îl preţuiesc La valoarea lui adevărată. Friptură bună de vită cât vrei, cricket sau tenis, spectacole de teatru sau operă şi câteva zile la curse vor fi mai mult decât binevenite.

Când vă întoarceţi ?

Când ? Asta era întrebarea. Vestea nenorocirii de pe drumul Tokaido trebuie să fi ajuns acolo de aproape o săptămănă, presupunînd că vasul de poştă a rezistat furtunii. Mama trebuie sa fi trăit un şoc, deşi pe faţa ei nimeni nu va citi nimic. Va veni ea încoace cu primul vas disponibil ? Posibil, dar trebuie cineva să aibă grijă şi de

sediul central al firmei. Şi de Emma, de Rose şi Duncon. Tata e mort, eu sunt aici, optsprezece zile e o perioadă prea lungă, nu-şi poate îngădui să lipsească atâta de acolo. Chiar dacă e pe drum, la bordul unei nave, tot mai durează cel puţin trei sau patru zile până ajunge, timp suficient ca să mă pregătesc s-o înfrunt. E ciudat s-o Consider un duşman posibil, dacă nu chiar duşman, oricum tot nu-ml mai e prieten, Poate că mi este, la urma urmelor, aşa cum mi-a fost întotdeauna, chiar, dacă de La distanţă, neavînd timp decât ca să-l ajute pe tata. nu pentru noi

- Bună ziua. fiul meu Cum aş putea să ajung vreodată duşmanul tău ?

Era uimit să o vadă lîngă pat, şi pe taică-su, deşi ştia că murise. Ciudat. Nu părea să aibă importanţă Sări iute din pat, fără să mai simtă vrea durere şi se porni să trăncănească fericit cu ei în cuterul care traversa portul Hong Kong.

Nori de furtună se adunau pretutindeni în jur, amăndoi părinţii

ascultând cu respect ce spune şi aprobîndu-i planurile inteligente, în vreme ce Angélique stătea la pupa, îmbrăcată în ceva diafan, cu sânii îmbietori, acum dezgoliţi, mîinile lui oprindu-se pe ei, apoi alunecând în jos, toată goală acum, corpul ei zvăr-colindu-se lipit de al lui, mîinile măngîindu-i faţa...

- Malcolm ?

Se trezi cu o tresărire. Angélique era alături de patul lui, zîmbindu-i, îmbrăcată cu un halat de casă de mătase albastră, elegant, dar discret. Visul se topi, rămănînd doar trupul ei ca o ameninţare sau promisiune, în subconştientul lui.

- Eu... ah, visam, draga mea, pe tine te visam.

- Da ? Ce anume ?

Se încruntă incercând să-şi reamintească.

- Nu mai ţin minte, spuse el, uitându-se la ea şi zîmbindu-i, în afară de faptul că erai frumoasă. Imi place capotul tău.

Ea făcu veselă o piruetă ca să-şi scoată în evidenţă capotul.

- Mi l-a făcut croitorul pe care l-ai rugat pe Jamie să mi-l găsească ! Mon Deu, Malcolm, eu. eu cred că e nemaipomenit ! Am

comandat patru rochii. Sper că nu te deranjează... îţi mulţumesc ! se aplecă spre el să-l sărute.

- Aşteaptă. Angélique, aşteaptă, doar o secundă. Priveşte ! Se săltă cu grijă, stăpânindu-şi durerea, ridică ambele mîini în care se sprijinise şi le întinse spre ea.

- Asta-i minunat, chéri, spuse ea încăntată, prinzîndu-i mîinile. A, domnule Struan, cred că ar fi mai bine să-mi fac rost de o însoţitoare permanentă acum, să nu mai rămăn niciodată singură cu tine în dormitorul tău.

Zimbind, ea făcu un pas; apropiindu-se mai mult îşi puse cu grijă mîinile pe umerii lui, îi îngădui să o încercuiască cu braţele şi îl sărută, uşor, o sărutare plină de promisiuni, care-l făcu să nu-şi dorească mai mult. Ea îl sărută inocent pe ureche, apoi işi îndreptă corpul îngăduindu-i să-şi odihnească capul pe pieptul ei, această poziţie plină de intimitate făcăn-du-le plăcere, multă plăcere la amăndoi. El simţi mătasea gingaşă, căldura tulburătoare, de neinlocuit, care dăinuie numai acolo.

- Malcolm, ai vorbit serios când ai spus că vrei să te căsătoreşti cu mine ?

Îi simţi braţele încordîndu-se şi-l văzu că se crispează din cauza durerii.

- Bineinţeles. Doar ţi-am spus-o de atâtea ori.

- Crezi, crezi că părinţii tăi, iartă-mă, mama ta, va fi de acord, da ? O, atâta de mult sper să fie aşa.

- Da, o da, va fi, bineinţeles că va fi de acord.

- Îmi dai voie să-i scriu lui papa ? Aş vrea să-1 spun şi lui vestea cea mare.

- Bineinţeles, scrie-i când vrei, şi eu am intenţia să-i scriu; spuse el răguşit.

Apoi, luat de un val de afecţiune irezistibil, imboldul de moment îi covârşi judecata şi el sărută mătasea acolo, apoi ai înfocat şi nestăpânit şi aproape că înjură cu voce tare înd simţi cum ea se fereşte înainte ca el să reuşească s-o sărute din nou.

- Iartă-mă, îngăimă el.

- Nu e nevoie să-ţi ceri iertare sau să te simţi vinovat, um faceţi voi, anglo-saxonii. Iubirea mea, nu in relaţiile dintre oi, spuse ea blajin, Şi eu te doresc ! Apoi, urmăndu-şi planul, i schimbă tactică, se arătă deplin stăpână pe sine şi plină e o molipsitoare fericire. Acum sunt doar sora Nîghtingale.

Aranja pernele, şi începu să pună patul în ordine.

- In seara asta e un dineu dat de monsieur Seratard; mîne seară organizează o soirée. André Poncin oferă un recital de pian, muzică de Beethoven - îl prefer lui Mozart, apoi Chopin şi o bucată de un oarecare tânăr Brahms. Se auzi un clopot de biserică chemănd credincioşii la serviclui de dimineaţă, după care urmară alte clopote, mai dulci şi mai melodioase de la Biserica catolică Gata, spuse ea, ajutăndu-l să se întindă din nou comod în pat. Acum mă duc să-mi fac toaleta şi mă întorc după liturghie, după ce te aranjezi şi tu.

El îi reţinu mina.

- Am să fiu îmbăiat Eşti minunată, Te iu...

Brusc ochii lor se îndreptară către uşă pe când cineva mişcă clanţa, dar zăvorul era pus.

- L-am tras eu pe când dormeai, chicoti ea ca o fetiţa burdalnică : clanţa se mişcă din nou Servitorii intră aici întotdeauna fără să bată. Trebuie să li se dea o lecţie !

- Stăpân! strigă servitorul. Cea-ai !

- Spune-i să plece şi să se întoarcă după cinci minute.' Struan prins în mreaja bucuriei ei, striga ordinul in contoneze şi auziră servitorul cum se îndepărtează bombănind.

Ea rìse.

- Trebuie să mă înveţi să vorbesc chinezeste.

- O să încerc.

- Cum se zice te iubesc ?

- Nu au un cuvînt pentru iubire ca noi. O expresie contrariată îi trecu pe faţă.

- Ce Păcat !

Ea se duse iute la uşă, trase zăvorul, ii trimise o sărutare şi dispăru în apartamentul ei. Se auzi zăvorul. El se uită lung la uşă, dezamăgit. Apoi auzi sunetul clopotelor mai insistent, aducându-i

aminte de liturghie ! Simţi un junghi in inimă. Nu m-am gândit la asta, nu m-am gândit că ea e catolică. Mama e Anglicană fanatică, merge la biserică de două ori duminica şi tata, toţi, în grup, împreună cu toate celelalte familii bune din Hong Kong. Catolică ? Nu contează, mie... mie nu-mi pasă. Trebuie să fie a mea, îşi zise excitaţia sănătoasă şi flămândă care zvîcnea în el alungind durerea fizică. Trebuie.

In.acea după-amiază, patru hamaii, japonezi asudaţi puseră jos un cufăr cu chingi de fier, supravegheaţi de trei funcţionari Bakufu de rând, de Sir William, de Interpreţi, de un ofiţer de la secţia contabilă a armatei, de zaraful legaţiei, de un chinez, de Vargas, care urmau să verifice conţinutul. Toţi se aflau în principala cameră de recepţii a legaţiei, ferestrele erau deschise, Iar Sir William făcea mari eforturi să nu zîmbească fericit. Cu multe ifose, unul dintre funcţionari scoase , o cheie plină de ornamente şi descuie cufărul. înăuntru se aflau dolari mexicani de argint, câteva bare de aur de un toet - cam de o uncie şi o treime, şi câteva de argint.

- întreabă de ce despăgubirea nu este toată în aur, aşa cum am convenit ?

- Funcţionarul spune că nu au putut obţine suficient aur la timp, dar că restul e în valută mexicană cinstită şi legală şi vă roagă să-i daţi o chitanţă.

Valută cinstită şi legală însemna că monezile nu erau cu zimţii şterşi, nici găurite, nici tocite sau degradate, cum se o-bişnuia uneori.

- începe numărătoarea

Din fericire zaraful Lui răsturnă conţinutul pe covor. Imediat ochii îi căzură pe o monedă găurită. Vargas văzu alta şt apoi încă una. Acestea fură puse la o parte. Toţi ochii rămaseră aţintiţi asupra covorului, asupra grămezilor tot mai mari de monede adunate în grămezi separate. Cinci mii de lire sterline era o sumă imensă într-o vreme în care salariul unui Interpret angajat permanent era de patru sute de lire sterline pe an, cu care putea Acoperi si chiria casei al unui zaraf de o sută de lire sterline (deşi un mare procentaj din tot ce trecea prin mina lui se lipea cumva de ea) ; al unui servitor din Londra de douăzeci de lire sterline pe an, hrană şi locuinţă inclusiv,

al unui soldat de cinci penny pe zi, al unui marinar de şase penny pe zi, al unui amiral de şase sute de lire sterline pe an.

Număratul se termină repede. Amăndoi zarafii controlară greutatea fiecărei bare micuţe de aur de două ori, apoi greutatea fiecărei grămezi de monede găurite, apoi folosiră un abac ca să colculeze totalul în raport cu rata de schimb curerul Vargas spuse :

- Se ridică la patru mii şi optzeci şi patru de lire sterline, şase şilingi şi şapte sferturi de penny, Sir William, în monede întregi, cinci sute şi douăzeci de lire sterline în monede găurite, făcând un total absolut de patru mii, şase sute şi nouă zeci şi şapte de lire sterline, doi şilingi şi şapte sferturi de penny.

- Iertare, opt pence, stapan.

Chinezul se închină şi dădu din cap, bălăngănind coada lungă şi groasă, mărunta lui corectură fiind doar de ochii lumii, să salveze aparenţele, după cum se înţelesese cu Varvas dinainte, gândindu-se că suma pe care omologul său portughez o scăzuse drept onorariu pentru amăndoi - de doi şi jumătate la sută şi şaptesprezece lire sterline, opt şilingi şi şase pence pentru amăndoi, era mai mică decât ar fi putut el sustrage, dar acceptabilă pentru o muncă de o jumătate de oră.

- Vargas, pune banii din nou în cufăr, dă-le o chitanţă cu o notiţă că restul ce nu s-a plătit va fi adăugat la ultima tranşă, spuse Sir William. Johann, mulţumeşte-le şi spune-le că vom aştepta să ni se achite întreaga sumă, în aur, peste nouăsprezece zile.

Johann îndeplini ordinul. Imediat celălalt interpret începu să turuie o" lungă declaraţie :

- Acum cer o amânare a termenului, domnule, şi...

- Nici o amânare.

Sir Wiliam oftă, dădu drumul celorlalţi să plece şi se pregăti pentru o alta oră de turuiala, devenind surd la vorbele din jur, când, spre surprinderea lui, îl auzi pe Johann că spune:

- Brusc au ajuns la problema esenţială, sir, e vorba de întilnirea de la Yedo. Cer ca ea să fie amânată cu încă treizeci de zile, să aibă loc de acum în cincizeci de zile... cuvintele exacte sunt : Shogunul se

va întoarce de la Kyoto abia atunci şi el a informat Sfatul Bătrânilor să-l anunţe pe miniştrii străini că le va acorda o audienţă în acea zi.

Ca să-şi lase timp de gândire, Sir William strigă :

- Lim ! Lim apăru imediat. Ceaiul !

In câteva secunde sosiră tăvile. Şi ţigările de foi, tutunul de prizat şi tutunul de pipă. Curând camera era plină de fum şi toată lumea tuşea şi în tot acest timp Sir William căntărea opţiunile pe care le avea.

Mai întîi şi-ntîi, probabil am de-a face cu nişte funcţionari de rang inferior, aşa că orice am conveni acum va trebui negociat din nou. In al doilea rând, cele cincizeci de zile se vor întinde la două luni, chiar trei, dar dacă vom avea în cele din urmă o audienţă la puterea supremă, delegaţia fiind bineinţeles sub conducere britanică, înseamnă că am făcut un pas trainic înainte. De fapt, nu-mi pasă dacă amânarea ajunge la trei, chiar la patru luni. Până atunci voi avea aprobarea lordului Russell pentru a porni război, întăririle vor fi pe drum, venind din India şi Hong Kong, amiralul îşi va căpăta afurisita lui de împuternicire de a acţiona, şi vom avea forţele necesare să cucerim, să păstrăm şi să fortificăm Yedo, dacă va fi necesar. Aş putea să le spun : hai să ne întilnim mai întîi după cum am stabilit, şi apoi şi cu shogunul. Asta ar fi cel mai bun. lucru, dar presimt că n-o să acţioneze contra dorinţelor sacrului Shogun şi o să ne ducă cu zăhărelul, o să ne sucească şi o să ne prindă din nou în cursă. Johann interveni :

- Purtătorul lor de cuvînt spune : întrucât suntem de acord cu acest lucru, ne luăm rămas bun.

- Nu s-o căzut de acord asupra nici unui lucru ! O aminare de treizeci de zile nu este posibilă din multe motive. Am stabilit deja o dată pentru întâlnirea cu Sfatul Bătrânilor, care va avea loc după cum s-a stabilit şi apoi, zece zile mai tîrziu vom fi bucuroşi să-l întilnim pe shogun.

După o alta oră de puîneli, tăceri pline de consternare, de limbaj anglo-saxon neaoş, Sir William se lăsă înduplecat pentru a se ajunge la compromisul dorit de el : întâlnirea cu Sfatul Bătrânilor să aibă loc aşa după cum s-a stabilit, iar întrevederea cu shogunul să

aibă loc la treizeci de zile după aceea. După ce rămase din nou singur numai cu Sir William; Johann spuse :

- N-o să se ţină de înţelegere.

- Da, ştiu. Nu contează.

- Sir William, contractul meu expiră cam în două luni. Nu vreau să-l reinnoiesc.

Sir William replică tăios :

- Nu pot să mă lipsesc de serviciile tale încă cel puţin şase luni.

- E timpul să plec acasă. Acest loc o să devină o baie de sânge, în curând, şi nu doresc defel să-mi văd capul într-un par.

- Iţi măresc salariul cu cincizeci de lire sterline pe an.

- Nu e vorba de bani, Sir William. Sunt obosit. Nouăzeci şi opt la sută din toate discuţiile purtate sunt sheiss. Nu mai am acum răbdare să aleg câteva boabe de grău dintr-o grămadă de balegă.

- Am nevoie de tine la aceste două întâlniri.

- Ele nu vor avea loc niciodată. Peste vreo două luni am plecat, data exactă este în contract. Imi pare rău, Sir William, dar cu asta basta, şi acum mă duc să mă îmbăt.

Şi plecă. Sir William se duse la locul său de la fereastra biroului şi cercetă cu privirea orizontul. Era la asfinţit. Nici un semn că flota se întorcea. Dumnezeul meu, sper că navele au scăpat cu bine. Trebuie să-l păstrez pe Johann. Tyrer nu va fi pregătit nici peste un an. Pe cine pot să găsesc ca să am încredere în el ? Fir-ar să fie de treabă !

Razele soarelui care dispărea iluminară scurt camera cu mobile puţine, apoi lumina păli încât el fu nevoit să aprindă o lampă cu ulei, ajustănd fitilul cu grijă. Pe biroul lui se aflau grămezi ordonate de scrisori, un exemplar propriu al săptă-mânalului Pe Tot Parcursul Anului - de mult citit din scoarţă în scoarţă - toate ziarele venite cu ultimul vas de poştă, câteva copii din Hlustrated London News şi din Punch. Alese exemplarul de corectură al romanului Părinţi şi copii de Turgheniev, în rusă, pe care i-l trimisese un prieten de la curtea ţarului din Sf. Petersburg, printre alte cărţi în engleză şi franceză, începu să citească, apoi, distrat, îl puse la o parte şi începu să scrieo a doua scrisoare din acea zi destinată guvernatorului Hong Kongului,

dînd amănunte despre întrunirea avută şi cerând să i se trimită om în locul Lui Johann. Lim intră în cameră în tăcere, inchizînd uşa.

- Da, Lim ?

Lim se apropie de masa lui de lucru, ezită, apoi coborî vocea spunînd în şoaptă :

- Stapan, spuse el precaut, aude reu, reu la Casa Mare Yedo, mare reu, iute, iute.

Sir William îşi ridică ochii şi se uită fix la el. Casa Mare,' aşa spuneau servitorii chinezi legaţiei lor din Yedo.

- Ce se va întâmpla atât de rău curând ? Lim dădu din umeri.

- Reu.

- Când va avea loc ?

Din nou Lim ridică din umeri.

- Whisky, apă, heya ?

Ingândurat, Sir William dădu din cap. Din când în când Lim îi şoptea la ureche zvonuri, care aveau darul tulburător de a se adeveri. Îi urmări cu privirea cum merge fără zgomot la bufet şi îi pregăteşte băutura, exact aşa cum îi plăcea lui.

Phillip Tyrer şi căpitanul cu fustanelă urmăreau acelaşi apus de soare, de la o fereastră de la etajul legaţiei din Yedo, obişnuitul grup de samurai fiind staţionat în afara zidurilor şi în toate zonele apropiate de pe deal. Nuanţele roşu închis şi portocaliu şi cafeniu se amestecau pe orizontul pustiu cu fîşia albastră a mării.

- Va fi vremea frumoasă mîine ?

- Nu ştiu prea multe despre cum e vremea pe aici, domnule Tyrer. Dacă am fi in Scoţia ţi-aş putea da cât de cât un buletin meteo, rîse căpitanul, un bărbat băţos, cu părul ca nisipul, de vrea treizeci de ani. Ploaie şi ici şi colo averse..: dar, vai, sigur, nu e dracu chiar atât de negru.

- N-am fost niciodată in Scoţia, dar voi merge sigur la următoarea mea întoarcere în ţară. Când pleci acasă ?

- Poate anul viitor, poate peste încă un an. Anul acesta este doar al doilea an aici.

Işi îndreptă din nou atenţia către scuar. Patru soldaţi din regimentul Scoţia şi un sergent urcau greoi dealul printre samurai şi

intrară pe porţile de fier, întorcându-se dintr-o patrulare de rutină, făcută către chei, unde staţiona un detaşament de marinari cu un cuter. Samuraii erau întotdeauna prezenţi, de jur-împrejur, uneori sporovăind, adunaţi în grupuri în apropierea unor focuri pe care le aprindeau dacă era frig, mişcându-se tot timpul. Nimeni, nici un soldat, nici angajat a\ legaţiei nu fusese împiedicat să părăsească incinta sau să se întoarcă, deşi toţi cei care plecau sau veneau trebuiau să treacă printre rândurile de sa-murai care-i cercetau în tăcere de sus până jos, fără să le scape nimic.

- Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu sergentul, să mă asigur că acum cuterul nostru mai e acolo, la o adică, şi să fac inspecţia de seară. Masa la şapte, ca de obicei ?

- Da.

Când rămase singur, Tyrer îşi reţinu un căscat nervos, se întinse şi îşi mişcă braţul să-şi ogoiască durerea slabă care o simţea. Rana i se vindecase perfect, nu mai era nevoie să umble cu mâna legată cu o faşă de gît. Sunt al dracului de norocos, gândi el, am scăpat uşor. Doar ce mi-a făcut Wee Willie ! Lua-l-ar naiba să-l ia, că m-a trimis aici. Eu trebuie să mă pregătesc să devin interpret, nu să fiu măcelărit. Fir-ar el să fie, fir-ar el să fie ! Şi acum am să pierd şi recitalul lui André pe care l-am aşteptat atât. Precis că Angelique va fi la recital. Zvonurile despre logodna ei secretă s-au răspândit cu repeziciune prin colonie ca o furtună, tulburând spiritele. Aluziile făcute în faţa ei sau a lui Struan nu au fost nici infirmate nici confirmate. Nici un indiciu cât de cât. La Club, pariurile ajunseseră de doi la unul că zvonul logodnei era adevă-rat şi de douăzeci la unul că această căsătorie nu va avea loc niciodată.

- Struan e bolnav de nu mai poate, ea e catolică şi o cunoşti pe mă-sa, pentru numele lui Dumnezeu, Jamie !

- Accept pariul ! El se simte pe zi ce trece mai bine şi tu nu-l ştii ca mine. Zece guinee contra două sute.

- Charlie, ce-mi dai că fata a şi fost încercată ?

- O, pentru numele lui Dumnezeu !

- Fiţe de Angel nu e curtezană, pentru numele lui Hristos !

- O mie la unul ?

- S-a făcut, pe Dumnezeu... o guinee de aur !

Spre dezgustul lui Tyrer şi al lui Pallidar, jocul de-a pariurile şi presupunerile deveneau din ce în ce mai intime şi mai amănunţite, cu fiecare zi.

- Afurisiţii ăştia de aici sunt o şleahtă de haimanale !

- Bineinţeles că ai dreptate, Pallidar. O şleahtă de lepădături. !

In afară de speculaţiile intense privind pe Struan şi pe Angelique, se mai vînturau şi cele privind furia furtunii şi soarta flotei, mai rele decât crunta realitate. Negustorii japonezi erau mai nervoşi ca de obicei, şoptind zvonuri despre nişte răscoale care aveau loc pretutindeni în Japonia şi lupte între cei care erau împotriva sau pentru Bakufu, că misteriosul Mikado, presupus a fi marele prEat al tuturor japonezilor şi care ţinea sub stăpânirea lui Kvoto, ordonase tuturor samurailor să atace Yokohama.

- O tâmpenie, dacă vrei să ştii, îşi spuneau occidentalii. Dar se cumpărau din ce în ce mai multe arme de foc şi chiar şi singurele două neveste de negustori din colonie dormeau cu o armă încărcată alături de pat. Mahalaua Beţivilor se zvonea că este o tabără înarmată. Apoi, cu câteva zile în urmă, se produse un act de război : un vas comercial american, deteriorat de furtună, ajunse şontâc şontâc în Yokohama. Venea din Shanghai către Yokohama, cu o încărcătură de argint, muniţie şi arme, ca să plece în continuare către Filipine cu opiu, ceai şi diverse mărfuri, dar când trecuse printre bateriile de pe coastă din Strîmtoarea Shimonoseki, acestea trăseseră asupra sa.

- Dracu să-i ia ! strigă cineva Acoperind explozia de mânie de la Club.

- Ai dreptate, lua-te-ar să te ia ! S-a tras asupra noastră ! Şi noi paşnici ca nişte mieluşei ! Nelegiuiţii ăia din Choshu au ţintit foarte bine. Ne-au zburat vârfurile catargelor cât ai zice peşte, de n-am apucat să ferim navele. Care nelegiuit de idiot le-o fi văndut afurisitele de tunuri ? Sigur că am tras şi noi, dar nu avem decât două împuţite de tunuri cu ghiulele nenorocite de cinci livre care nu-s în stare nici să facă pe cineva să sughiţă. Am numărat vrea douăzeci de tunuri la flăcăi.

- Pe Dumnezeul meu, douăzeci de tunuri şi nişte tunari pricepuţi ar putea să închidă cu uşurinţă Strîmtoarea Shimo-ncseki, şi dacă se întâmpla asta, atunci am dat de dracu'. Ăla e cel mai rapid şi cel mai sigur drum încoace.

- Da, apele interioare sunt absolut necesare pentru navigaţie, pe Dumnezeu !

- Unde naiba-i flota ? Ar putea să meargă şi să distrugă bateriile alea ! Ce-o să se întâmple cu comerţul nostru ?

- Da', unde-i flota ? Sper, la naiba, să fi scăpat întreagă !

- Şi dacă nu ?

- Charlia, va trebui să trimitem să vină alta...

Ce idioţi, gândi Tyrer, nu le trece prin cap decât să vină alta flotă, alt rând de băutură, alţi bani ! Mulţumesc lui Dumnezeu că Amiralul francez l-a adus pe Andre înapoi. Mulţumesc lui Dumnezeu că asistă şi Andre, deşi e fluşturatic şi apare şi dispare în mod ciudat dar asta numai pentru că e francez. Datorită lui am deja două caiete pline cu cuvinte şi expresii japoneze, jurnalul meu zilnic e înţesat cu o mulţime de elemente de folclor. Am o întâlnire cu un iezuit când ne ducem din nou la Yokohama. Un progres minunat ! Şi e atât de important pentru mine să învăţ repede. Ca să nu mă mai gândesc şi la Yoshiwara. Trei vizite. Primele două însoţit, a treia numai noi singuri.

- André, nici nu pot să-ţi spun cit de recunoscător îţi sunt pentru tot timpul pe care l-ai pierdut cu mine, pentru tot ajutorul. Iar cât despre seara asta, n-o să pot niciodată să te răsplătesc, niciodată.

Asta fusese după prima vizită. Nervos, îmbujorat, transpirând, neinstare să îngâne o vorbă, dar pretinzînd a fi bărbat hîrşit îl urmase pe André afară din colonie la căderea nopţii, alăturându-se mulţimii de bărbaţi veseli care se îndreptau către Yoshiwara, trecură de samuraii de gardă, ridicându-şi politicos jobenurile şi primind în schimb nişte plecăciuni de formă, trecură peste Podul către Paraclis spre porţile înalte şi gardul de lemn care înconjura zona.

- Yoshiwara înseamnă Locul cu Trestii, ii spusese André expansiv, amăndoi învioraţi bine de şampanie care, în cazul lui Tyrer, nu făcea decât să-i sporească relele presimţiri, Numele unui cartier

din Yedo, o mlaştină secată, unde fusese construit pentru prima dată în istoria Japoniei un cartier de bordeluri, în baza unui decret al shogunului Toranaga, cu două secole şi jumătate în urmă. Până atunci bordelurile erau răspândite pretutindeni. De atunci, ni se spune, toate oraşele mari şi orăşelele au asemenea zone îngrădite, toate cu permis de funcţionare şi controlate îndeaproape. **Conform** obiceiului multe se numesc Yoshiwara. ia uite ce-i colo ! Deasupra porţii, un şir de caractere chinezeşti erau gravate cu eleganţă în lemn.

- Sensul lor este : Don'nfo trupească e apăsătoare, atunci trebuie să facem ceva s-o imblînzim.

Tyrer rìse nervos. Văzu o mulţime de samurai de pază şi în afara incintei. Cu o noapte înainte când André se oferise să-l însoţească - erau la Club atunci, şi beau - el amintise spusele unui negustor cum că gărzile se aflau acolo nu ca să păstreze liniştea, ci mai ales să împiedice curvele să scape.

- Deci sunt de fapt sclave, nu ?

Fu şocat când îl văzu pe Poncin roşindu-se de furie.

- Mon Dieu, să nu faci greşeala de a te gândi la ele ca la nişte curve şi nici nu le numi curve, în sensul pe care-l are cuvîntul la noi. Nu sunt sclave. Unele sunt legate prin contract pe un număr de ani, multe sunt vîndute de părinţii lor de la o vîrstă fragedă, tot pentru un număr de ani, dar contractele lor sunt aprobate de Bakufu şi înregistrate la Bakufu. Nu sunt curve, ele sunt Doamnele din împărăţia Sălciilor să nu uiţi acest lucru. Sunt doamne !

- Scuză-mă, eu...

Dar André nu-i dădu nici o atenţie.

- Unele sunt gheişe - artiste - educate sa te distreze, sa cinte, să danseze, să joace cu tine jocuri stupide, dar nu sunt pentru culcat. Restul, mon Dieu, ţi-am spus, nu te gândi la ele co la nişte curve, ci gândeşte-te la ele ca la nişte Femei ale Plăcerii, educate să-ţi ofere plăcere, educate ani îndelungaţi.

- Iartă-mă, n-am ştiut.

- Dacă le tratezi cum se cuvine iţi oferă plăcere, aproape orice fel de plăcere doreşti, dacă vor ele şi dacă suma pe care o plăteşti e corectă. Tu le dai nişte bani care nu înseamnă mare lucru, ele îţi dau

tinereţea lor. E un tîrg inegal. André se uită la el ciudat. Ele îţi dau tinereţea lor şi-şi ascund lacrimile pe care le provoci tu.

Dădu duşcă vinul şi se uită fix la ceaşcă, devenind brusc sentimental.

Tyrer îşi aminti cum umpluse iar paharele, pe tăcute, blestemându-se că distrusese sentimentul acela plăcut de prietenie, pentru el o prietenie nepreţuită, jurând să fie mai prudent pe viitor şi întrebîndu-se de ce André se înfuriase subit.

- Chiar lacrimi ?

- in meseria asta viaţa nu este frumoasă, dar chiar şi în situaţia asta nu este întotdeauna urâtă de tot. Pentru unele, Ea poate fi chiar minunată. Cele mai frumoase şi desăvârşite în arta lor devin vestite, sunt căutate chiar de cei mai importanţi daimyo - regi - din ţară, se pot mărita cu persoane de rang înalt, cu negustori bogaţi, chiar cu samurai. Dar Doamnele din împărăţia Sălciilor care au de-a face cu noi, gai-jinii, continuă André cu amărăciune, nu au nici un viitor. Nu li se îngăduie decât cel mult să deschidă o alta casă aici, să bea saké şi să angajeze alte fete la rândul lor. Mon Dieu, tratea-ză-le pe toate cum se cuvine, deoarece o dată ce au ajuns aici cu noi sunt pătate in ochii tuturor celorlalţi japonezi.

- Imi pare rău. Groaznic lucru !

- Da, nimeni nu înţelege...

O explozie de rîsete de beţivani îi Acoperi cuvintele, clubul era plin de fum şi vacarm.

- Ţi-am spus că acestor cretini nu le pasă şi nu dau nici doi bani pe nimeni, nici unul dintre el, Conterbury săracul era alt aluat. André îşj ridică o clipă privirea din pahar. Eşti tânăr şi neintinat. Vei ramâne aici un an, sau doi, si pari darnic să înveţi, aşa că am crezut, sunt atâtea lucruri de învăţat, exista atât de multe lucruri bune, spuse el. Brusc, se ridică şi plecă.

Asta se petrecuse cu o noapte mai înainte, iar acum că se aflau la porţile Yoshiwara, André îşi scoase din buzunar un pistol mic.

- Phillip, ai vreo armă la tine ?

- Nu.

André intinse pistolul unui servitor mieros care-i restitui o chitanţă şi puse pistolul alături de celelalte.

- Nu este permis să se aducă vreo armă in interiorul zidurilor Yoshlwarei. Lucru valabil pentru toate cartierele Yoshiwara. Chiar samuraii trebuie să-şi predea săbiile. On yva

Acum, în faţa lor, de ambele laturi ale unei străzi late şi ale străduţelor laterale, se înşirau căsuţe curate, cochete, multe pentru a lua masa sau pur şi simplu mici baruri, toate construite din lemn, cu verande şi paravane shoji din hîrtie cerată, ridicate pe nişte stîlpi scunzi, Peste tot culoare şi desene înflorite, zgomote şi rîsete, lanterne, luminări şi lămpi cu ulei.

- Focul este un imens pericol, Phillip. Locul acesta a ars pina la pământ în primul an, dar peste nici o săptămână era din nou înfloritor.

Fiecare casă avea firmă proprie. Unele stăteau cu uşile deschise şi paravonele shoji glisante trase în lături. In ele se vedea mulţime de fete, îmbrăcate în kimonouri care mai înflorate, care mai modeste, de calităţi diferite, după rangul casei respective. Alte fete se plimbau, unele cu umbrele colorate, altele cu servitoare care le însoţeau, nedînd nici o importanţă sau prea puţină importanţă bărbaţilor care se holbau la ele cu gura căscată. Amestecaţi printre ele mişunau vînzători de luj cruri mărunte, o mulţime de servitoare care făceau reclamă în gura mare calităţilor caselor într-un limbaj Amestecat plin de savoare, anglo-chinez cu voci gîjîite, lar mai presus de toate răsunau glumele deşucheate ale clienţilor, majoritatea dintre aceştia fiind recunoscuţi şi avînd locurile lor preferate. Nu se vedEau japonezi, în afară de gărzi, servitori, hamaii şi maseuri.

- Să'nu uiţi niciodată că Yoshiwara este un loc al desfătării, al plăcerilor cărnii, ca şi al plăcerii de a minca şi o bea, şi că în Japonia nu exista ceea ce se numeşte Păcat, păcatul originar sau vreun alt Păcat de orice fel.

André rìse şi porni înainte arătindu-i drumul prin mulţimea care se mişca în perfectă ordine, cu excepţia câtorva beţivi gălăgioşi care erau îndepărtaţi repede şi cu blîndeţe de nişte matahale uriaşe şi

pricepute, imediat puşi să şadă pe taburete şi îndopaţi din nou cu saké de servitoarele foarte atente.

- Beţivii sunt bineveniţi, Phillip, deoarece pierd **socoteala** banilor. Dar să nu cumva să couţi ceartă vreunei matahale din acestea, sunt fantastic de pricepuţi cu mâna goală.

- Faţă de Mahalaua Beţivilor, aici dăinuie o ordine ca pe Promenada Regentului din Brighton.

O servitoare plină de zel îl prinse pe Tyrer de braţ şi încercă să-l tragă către o uşă.

- Saké heya ? Hîţ hîţ foarte bun stapan...

- Iyé, domo, iyé ! izbucni Tyrer - nu, mulţumesc, nu şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe André. Doamne Dumnezeule, a trebuit să mă smulg din mâna ei ca să scap.

- Asta e meseria lor.

André ieşi de pe strada principală, trecând printr-un pasaj dintre coşmelii, mai traversă un pasaj, se opri la o uşă sărăcăcioasă, deasupra căreia se afla o firmă neingrijită şi bătu, Tyrer recunoscu caracterele pe care André i le scrisese mai devreme. Casa la Trei Crapi. Zăbrelele se ridicară. Nişte ochi îi priviră iscoditori, uşa se deschise şi Tyrer pătrunse într-o ţară a minunilor. O grădină micuţă, lanterne cu ulei şi luminări. Trebuia să păşeşti pe pietre cenuşii lucioase aşezate în pat de muşchi verde, tufe de flori, mulţi arţari mici - frunze roşii ca sângele în contrast cu altele verzi - o lumină portocalie care venea de la un shoji pe jumătate Acoperit. Un pod micuţ peste un pîrău miniatură, o coscadă alături. îngenuncheată pe verandă - o femeie de vărstă medie. Mama-san; frumos îmbrăcată şi coafată.

- Bonsoir Monsieur Furansu-san, spuse ea, puse ambele mîîni pe verandă şi se înclina.

André îi răspunse şi el cu o plecăciune.

- Raiko-san, konbanwa. (coga desu ka ? Bună seara, ce mai faci ? Kore wa wattashi no tomodachi desu, Tycer-san. A-cesta este prietenul meu Tyrer.

- Ah so desu ka ? Taira-san ? I Ea se înclină cu gravitate. Stângaci, Tyrer se înclină şi el, apoi ea îi invită s-o urmeze,

- Ea spune că Taira este un vestit şi vechi nume Japonez. Eşti norocos, Phillip, cei mai mulţi dintre noi trebuie să se mulţumească doar cu porecle. Eu sunt Furansu-san, cea mai apropiată pronunţie pe care au găsit-o pentru cuvîntul francez.

Scoţîndu-şi pantofii ca să nu murdărească tatami-ul foarte curat şi foarte scump, şi aşezindu-se cu stăngăcie turceşte, André îi explică ce e takoyama, nişa unde se atîrnă sulul cu Inscripţii anume şi aranjamentul cu flori, schimbat zilnic, în-văţîndu-l să aprecieze calitatea shoji-ului şi a tipurilor de lemn folosit.

Sosi sakéul. Servitoarea era un copil, poate zece ani, nu era drăguţă, dar era îndemânatecă şi tăcută. Raiko turnă băutura mai întîi lui André, apoi lui Tyrer şi apoi ei. Ea abia gustă, André bău dinlr-o duşcă ceşcuţa şi o întinse să i se mai toarne. Tyrer făcu la fel, consta-tând că băutura aceea caldă nu era neplăcută, ci mai degrabă lipsită de gust. Ambele ceşti fură Imediat umplute, apoi golite şi umplute iar. Se aduseră alte tăvi şi alte clondire cu băutură. Tyrer le pierdu şirul dar cu-rind se simţi cuprins de o căldură plăcută, îi dispăru nervozitatea, privea, asculta şi nu înţelegea aproape nimic din ceea ce spuneau ceilalţi doi, numai câte un cuvînt când şi când. Raiko avea părul negru şi strălucitor, prins cu mulţi piepteni frumos ornamentaţi, era dată pe faţă cu un strat gros de pudră albă. Nu părea nici frumoasă, nici urâtă, ci deosebită, purta un kimono de mătase roz, cu nişte crapi verzi.

- Crapul este koi, şi este de obicei semn de noroc, ii explicase André mai devreme. Metresa lui Townsend Harris, curtezana din Shimoda, pe care Bakufu i-a băgat-o pe git să-l zăpăcească, îşi zice Koi, dar mă tem că asta nu i-a purtat noroc.

- Da ? Ce s-a întâmplat ?

- Curtezanele de aici spun. că el o adora şi că atunci când a plecat, i-a dat bani destui ca să-şi facă un rost. Ea fusese cu el cam doi ani. La scurtă vreme după ce el s-a întors în America, ea a dispărut fără urmă. Probabil că a băut până a murit, sau s-a sinucis.

- L-a iubit atit de mult ?

- Se spune că la început, când au venit cei de la Bakufu, ea a refuzat cu toată tăria să se culce cu un străin — o aiureală

nemaiauzită — nu uita că el a fost primul străin căruia i s-a permis să locuiască pe pământ japonez. Ea i-a implorat pe Bakufu să aleagă pe altcineva, s-o lase să trăiască în pace, a spus că se va face călugăriţă budistă, a jurat chiar să se omoare. Dar şi ei au fost de neinduplecat, ce-rindu-i să-i ajute să rezolve problema acestui gai-jin insistănd nEabosiţi săptămtni in şir să accepte să devină concubina lui, înmuinau-i îndărătnicia nimeni nu ştie prin ce mijloace. A acceptat şi ei l-au mulţumit. Iar când Harris a plecat, toţi i-au întors spatele, şi Bakufu şi toată lumea. A, atât de tristă poveste, dar orice femeie care a fost cu un străin rămăne prihănită pentru totdeauna.

- Groaznic !

- Da, în concepţia voastră, şi atât de trist. Dar să nu uiţi că aici e ţara Lacrimilor. Acum ea a ajuns legendă, cinstită de cele de-o seamă cu ea şi de cei care i-au întors spatele, pentru sacrificiul ei.

- Nu înţeleg.

- Nici eu şi nimeni dintre ai noştri. Dar ei, japonezii, înţeleg.

Cit de ciudat e totul, gândi Tyrer din nou. Şi această căsuţă. Şi acest bărbat şi această femeie, care sporovăiesc jumătate în japoneză, jumătate în pidgin, rîd împreună, ea madama, el clientul, amăndoi prefăcându-se a fi altceva decât sunt. Şi alt saké, şi alt saké Apoi ea se înclină, se ridică şi ieşi

- Saké, Phillip ?

- Mulţumesc. E bun, nu ? După o pauză André spuse :

- Tu eşti primul pe care l-am adus vreodată aici.

- Zău ? De ce tocmai pe mine ?

Francezul răsuci ceaşca de porţelan între degete, sorbi ultima picătură, îşi mai turnă băutură, apoi începu să vorbească în franceză, cu voce blîndă şi plină de căldură.

- Pentru că tu eşti prima persoană pe care am întâlnit-o la Yokohama care..., pentru că vorbeşti franceza, eşti cult, pentru că mintea ta e ca un burete, eşti tinăr, cam jumătate ca vârstă fată de mine nu ? Ai douăzeci şi unu de ani şi nu eşti ca ceilalţi, eşti neprihănit şi o să stai aici câţiva ani, zîmbi, ţesănd nesimţit pinza de păianjen mai bine în jurul lui, spu-nind numai parte din adevăr, rotunjind adevărul după voie.' Chiar dacă eşti englez şi prin asta

duşman al Franţei, eşti singurul care, nu ştiu de ce mi se pare că meriţi să-ţi împărtăşesc cunoştinţele pe care le-am dobîndit, spuse el şi zîmbi stinjerit E greu de explicat. Poate din couză că întotdeauna am vrut sa fiu profesor, poate din pricină că n-am avut niciodată un fiu, poate pentru că n-am fost nlciodată însurat, poate pentru că in curând va trebui să mă întorc la Shanghai, poate pentru că avem destui duşmani, şi poate... poate că ai putea deveni un prieten de nădejde.

- A-ş fi onorat să-ţi fiu prieten, spuse Tyrer imediat, prins in mrejele lui, fascinat de el, şi cred cu adevărat... am crezut întotdeauna că ar trebui să fim aliaţi, Franţa şi Anglia, nu duşmani şl...

Shoji-ul lunecă într-o parte ; Raiko, aşezată în genunchi, îl chemă pe Tyrer cu un semn. Inima începu să-i galopeze. André Poncin zîmbi.

- Urmeaz-o, atâta tot şi adu-ţi aminte ce ţi-am spus,

Ca în vis, Phillip Tyrer se sculă nesigur pe picioare, porni după ea, pe un coridor, printr-o cameră, de-a lungul unei verande, intră într-o alta cameră goală în care ea îl invită cu un gest, apoi trase paravanul shoji şi îl lăsă singur. In jur, o lampă cu abajur, un vas de metal cu mangal pentru încălzit. Umbre, întuneric, pete de lumină. Salteluţe dreptun-ghiulare aşternute pe podea - pat pentru două persoane. Plăpumi de puf. Două yukata, cămăşi de noapte din bumbac, cu mâneci largi. Printr-o uşiţă se vedea o cameră de baie, luminată de luminare, un hirdău înalt de lemn, plin cu apă fierbinte. Miros ademenitor de săpun. Un taburet scund cu trei picioare, prosoape mici de tot. Exact aşa cum îi spusese dinainte André. Inima ii bătea acum foarte repede, făcu un efort să-şi amintească instrucţiunile lui André prin ceaţa de saké. începu să se dezbrace metodic. Haina. Vesta, cravata, cămaşa, maioul de lină, le împături pe toate înfrigurat şi le puse cu grijă unul peste altul. Se aşeză stingherit, îşi scoase şosetele, îşi dădu jos pantalonii, şi se ridică din nou în picioare : nu mai avea pe el decât izmenele lungi de lină. Se clătină puţin, apoi ridică din umeri stîngaci, îşi scoase şi izmenele şi le împături, chiar cu şi mai mare grijă. Pielea i se făcu ca de găină, intră

în camera de baie. Scoase nişte apă cu pumnii din butoi, aşa cum i se spusese, şi-şi stropi umerii cu ea, căldura îl pătrunse plăcut. Mai făcu o dată acelaşi lucru, apoi auzi un paravan shoji cum se dă înlături, se uită în spatele lui.

- Sfinte Hristoase, îngăimă el.

in cadrul intrării, o femeie vînjoasă, cu nişte braţe uriaşe, într-o cămaşă yukata scurtă, iar dedesubt doar o fîşie de pânză legata in jurul şoldurilor. Se apropie de el foarte hotărită, cu un zîmbet profeslanal, îi făcu semn să se aşeze pe taburet; Fisticit cu totul, el se supuse. Imediat, ea remarcă pe braţul lui rana vindecată, i se taie răsuflarea şi spuse ceva de neinţeles.

El se sili să zîmbească :

- Tokaido.

- Wakarimasu. înţeleg.

Apoi, înainte ca el s-o poată opri, ea îi turnă apă pe cap: André nu-l prevenise în privinţa asta - şi începu să-l săpunească şi să-i spele părul lung, apoi corpul, îi simţea degetele puternice, pricepute şi stăruitoare, ferindu-i cu grijă braţul rănit. Mîinile, picioarele, spatele, faţa.

Apoi ea îi întinse cîrpa şi îl arătă cu degetul între picioare. Incă şocat, el îşi spălă părţile acelea, şi sfios dădu cîrpa înapoi.

- Mulţumesc, murmură el. A, îmi cer iertare, domo. Turnă iar apă pe el, îndepărtă săpunul apoi îl arătă cu degetul hîrdăul.

- Dozo. Te rog.

André îi explicase tot ritualul în felul următor :

- Phillip, ţine bine minte că, spre deosebire de obiceiurile noastre, aici trebuie să te speli şi să fii curat înainte să intri în hirdău, ca şi alţii să poată folosi aceeaşi apă, lucru de bun simţ, deoarece nu uita că lemnul este foarte scump şi trebuie o mulţime de timp pentru a încălzi atâta apă, aşa că să nu te pişi acolo. Cât despre femeia aceea, cind eşti in sala de baie, gândeşte-te că-i cineva care te ajută să te speli şi atât. Ea te curăţă pe dinafară. Apoi urmează curăţatul pe dinăuntru, nu ?

Tyrer să lăsă uşor în hîrdău. Apa era fierbinte, dar suportabilă, închise ochii, nedorind să vadă cum femeia făcea ordine în sala de

baie. Hristoase, se gândi el disperat, n-o să fiu niciodată în stare să fiu la înălţime cu femeia asta. André a făcut o greşeală groaznică.

- Dar... asta... eu, ă... nu ştiu cât trebuie... eu... ă... să-i plătesc. îi dau fetei banii la început, sau când ?

- Mon Dieu, să nu cumva să dai bani unei fete, niciodată, e culmea proastelor maniere, deşi poţi să te tîrgui cu mania-san ta sânge, uneori chiar cu fata în persoană, dar numai după ce ai băut ceai, sau saké cu ele. înainte de a pleca poţi să pui banii discret într-un loc la vedere. In Casa La Trei Crapi nu dai bani, e un loc cu totul deosebit - mai sunt şi altele la fel - numai pentru clienţi cu totul deosebiţi, unul dintre aceştia sunt eu. Îţi vor trimite o notă de plată, de două, trei ori pe an. Dar ascultă, înainte de a merge acolo va trebui să juri pe Dumnezeu că vei achita nota de plată în clipa în care-ţi este prezentată şi că niciodată, absolut niciodată nu vei duce pe nimeni acolo şi nici nu vei pomeni nimănui despre acest loc.

Aşa că el jurase şi promisese tot ce i se ceruse, dori să întrebe cam cât costă, dar nu îndrăzni.

- No... ă..., nota de plată, când îmi parvine ?

- Când vrea mama-san. Ţi-am spus, Phillip, poţi să guşti plăcerea un an întreg, pe credit, dacă te porţi cuviincios. Bínenteles că eu sunt garantul tău...

Căldura băii i se răspândi în tot corpul. Abia dacă o auzi pe femeie ieşind zorită şi mai apoi, revenind tot zorită.

- Taira-san.

- Hai ? Da ?

Ea îi arătă un prosop. Cuprins de o curioasă moleşeală, Ieşi din hîrdău, şi o lăsă să-l şteargă. Incă o dată el se şterse singur în anumite locuri, constatând că-i vine mai uşor de data aceasta. Femeia îi întinse un piepten, apoi o yukata uscată şi scrobită şi îi făcu semn spre pat. Din nou îl invada panica. Tremurând, se sili să stea culcat. Ea îl înveli, desfăcu şi cealalta plapumă şi plecă din nou. Inima îi bubuia, dar se simţea minunat culcat în pat, pe salteaua moale, curată şi frumos mirositoare, mai curat decât fusese el vreodată. Curând se relaxa. Shoji-ul se deschise, se închise. Îl încercă o nemaipomenită uşurare. Dar liniştea ii dispăru. Fata pe care doar o

întrezărea era micuţă, mlădioasă, purta o cămaşă yukata de un galben pal, avea părul lung care-i cădea în cascadă pe umeri. Ingenunche lîngă pat.

- Konbanwa, Taira-san. Ikaga desu ka ? Watashi wa Ako. Bună seara, domnule Taira. Vă simţi bine ? Eu sunt Ako.

- Konbanwa Ako-san. Watashi wa Pillip Tyrer desu. Ea se încruntă.

- F... uri... f... încercă să spună Phillip de mai multe ori dar nu reuşi, apoi rîse vesel, spuse ceva ce el nu înţelese, şi la urmă Taira-san. El se săltă în capul oaselor, privind-o atent, cu inima bătându-i nebuneşte. Se simţea neputincios, fata nu-l atrăgea, ea îi arăta un deget cealalta parte a patului !

- Dozo ? Imi permiţi te rog t

- Dozo.

La lumina luminării n-o putea vedea prea clar, doar că era tânără, cam de o vărstă cu el, faţa netedă," albă de pudră, dinţii albi, buze roşii, păr lucios, un nas aproape latin, ochii înguşti şi un zîmbet plăcut. Se băga în pat, se aşeză comod, se întoarse spre el şi îl privi cu atenţie. Aştepta timiditatea şi lipsa lui de experienţă îl paralizară. Hristoase, cum să-i spun că nu o doresc, că nu doresc pe nimeni acum, că nu sunt în stare, ştiu că nu sunt în stare şi că n-am să pot, n-am să pot in noaptea asta, că n-o să meargă, şi o să mă fac de ruşine, şi pe mine şi pe André... André ! Ce o să-i spun ? O să ajung bătaia de joc a tuturor, o, Hristoase de ce am venit aici ?

Ea întinse mâna şi-l atinse pe obraz. Fără să vrea, el se cutremură. Ako murmură cuvinte de încurajare, dar în sinea ei zîmbea, ştiind la ce să se aştepte de la acest copil pe cale de a deveni bărbat, căci fusese prevenită de Raiko-san :

- Ako, noaptea asta e o noapte unică în viaţa ta fi trebuie să ţii minte fiecare amănunt ca să ne delectezi cu povestirea ta la masă de dimineaţă. Clientul este prieten al franţuzului, cum nu se întâlneşte la noi : e neprihănit, săracul. Franţuzul spune că e sfios de n-o să-ţi vină să crezi, o să fie înspăimântat. va plînge poate când Onorabila Sculă îl va lăsa balta. Din prea multă emoţie, s-ar putea să-şi scape pe cearşaf onorabila lui sămânţă, dar nu te nelinişti. Dragă Ako,

franţuzul m-a asigurat că e un flăcău normal şi că nu ai de ce să te nelinişteşti.

- Eeee, n-o să-i înţeleg pe gai-jini niciodată, Raiko-san,

- Nici eu. Sunt ciudaţi, necivilizaţi, dar, din fericire, cei mai mulţi dintre ei sunt îmbucurător de bogaţi, soarta ne-a aruncat aici, aşa că trebuie să profităm din plin de situaţie. Ceva foarte important, franţuzul spune că e un funcţionar englez de vază, poate client de durată, aşa că fă-l să trăiască Norii şi Ploaia, faci cum ştii, chiar dacă... chiar dacă trebuie să foloseşti Calea Extremă.

- Oh ko !

- Este în Joc onoarea casei.

- O ! înţeleg. In acest caz... o să fac tot ce-mi ceri.

- Am toată încrederea, Ako-chan, la urma urmelor ai a-proape treizeci de ani de experienţă în Lumea Sălciilor in care trăim noi.

- Crezi că seamănă cu franţuzul în privinţa gusturilor ?

- Căruia ii place să-l gidili la spate şi să foloseşti Perlele Plăcerii ? Poate ar trebui să te pregăteşti şi pentru aşa ceva, dar eu l-am întrebat pe franţuz direct dacă tinărul are înclinaţie spre bărbaţi şi el m-a asigurat că nu. E curios că franţuzul a ales Casa noastră pentru iniţie-rea unui prieten, şi nu l-a dus la celelalte pe care le frecventează acum.

- Casa noastră-i fără pată. Te rog, nu te gândi la altceva, Raiko-chan. Sunt onorată că m-ai ales pe mine, îţi promit că voi face tot ce se cere.

- Bineinţeles. Eeee, când stai şi te gindeşti că Lujerele Aburinde ale gai-jinilor sunt de obicei mai mari decât ale persoanelor civilizate, că cei mai mulţi gai-jini preacurvesc satisfăcător, deşi nu cu vigoarea japonezilor, că-s înzestraţi bine şi au poftă de a încerca de toate, coută şi se grăbesc să ajungă în ultimul punct, cu excepţia francezului, ai crede că sunt nişte curvari fericiţi, cum sunt persoanele normale. Dar nu sunt, au atât păienjeniş încleiat şi plin de praf în capetele lor de parcă preacurvia n-ar fi Cea Mai Cerească Desfatare aşa cum e la noi, ci un rău care trebuie ascuns, un Păcat după religia lor. Tare ciudat !

Tatonînd acum terenul, Ako se apropie de el şi-l măngîie pe piept, apoi coborî uşor şi se sili din răsputeri să nu izbucnească în rîs când tânărul se trase înapoi de spaimă. Femeii i-au trebuit citeva clipe să-şi revină.

- Taira-san murmură ea.

- Da, ă, hai, Ako-san ?

Ea îi luă mâna şi i-o puse sub cămaşă pe sini, se aplecă asupra lui şi-l sărută pe umăr, avertizată să aibă grijă să nu se atingă de rana de pe braţ pe care i-o făcuse un curajos shishi. Nici o reacţie. Se trase şi mai aproape de el. îi şopti cât de extrem de brav era, cit de puternic şi de viril, cit de de-săvărşit şi puternic e el şi fructul său ! Şi în tot acest timp, îl mingîia-cu răbdare pe piept, simţind cum se înfioară, dar fără ca dorinţa să se nască în el. Trecură minute bune. Nimic. Neliniştea ei crescu, il măngîie uşor, co o atingere de fluture, şi el mort ! Miinile, buzele, totul la fel de mort. Îi măngîie cu gingăşie, luindu-l pe ocolite, să nu-l intimideze. Şi alte minute trecură. Nimic. O prinse disperarea. Teama că ar putea să nu reuşească, li atinse urechea cu limba. Ah, iată, o mică răsplată, el ii pronunţă cu voce strangulată numele, o sărută şi el pe gît. Eeee, gândi ea şi prinse curaj. îl sărută pe sfîrcurile sinilor. De acum doar puţin timp şi fecioria lui o să explodeze pina în înaltul cerului. Şi după aceea pot să comand nişte saké şi să darm şi eu pina în zori şi să uit că am patruzeci şi trei de ani, că-s fără copii şi să-mi amintesc doar că Raiko-san m-a salvat de la o Casă de cotegoria a şasea unde am fost surghiunită din pricina vărstei şi că nu-s frumoasă.

Tyrer îl urmărea cu privirea fără mare interes pe Samuraiul din faţa legaţiei, în clipa când soarele atingea linia orizontului, mintea lui fiind prEacupată de Ako din ce in ce mai mult, apoi după două nopţi de Mieko. Apoi de Ea. De Fujiko. Asta se petrecuse cu două seri în urmă.

Simţea cum i se învărtoşează mădularul, şi şi-l aşeză mai bine, ştiind că de-acum era prins fără scăpare în mrejele acelei lumi. Lumea Plutitoare, unde, aşa după cum îi spusese André, se trăia numai pentru clipa de faţă, pentru desfatare, plutind fără griji ca un boboc de floare pe firul unui râu liniştit.

- Nu e întotdeauna liniştit, Phillip. Cum e Fujiko ?

- A, ăă, n-ai văzut-o, n-o ştii ?

- Nu, eu doar i-am spus lui Raiko-san ce fel de fată ţi-ar place, important fiind cum se descurcă ea la pat. Cum e ?

Tyrer rìse ca să-şi acapere totala stănjeneală şi nelinişte faţă de a între-bare atât e personală şi directă. André îi dăduse atât de mult încât dori să fie şi el francez, aşa că îşi lăsă de o parte prejudecăţile că un gentle-man nu ar trebui să discute sau să dea la iveală informaţii atât de personale.

- E... e mai tânără ca mine, mică, de fapt micuţă, nu.,., nu frumoasă in termenii cu care suntem noi obişnuiţi dar nemaipomenit de atrăgăt-oare. Cred că am înţeles din ce mi-a spus că e venită de curând aici.

- Vreau să zic în pat, cum e ? Mai bună ca celelalte ?

- A ! Ce să zic, nu există, ă... comparaţie.

- E mai plină de energie ? Senzuală ? Cum e ?

- Mă rog, da, ă, îmbrăcată sau dezbrăcată, e nemaipomenită. Deosebită. Incă o dată nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Iţi sunt atât de îndatorat.

- De n'en, mon vieux *

- E adevărat. Data viitoare... data viitoare o s-o vezi.

- Mon Dieu, nu, aşa e regula. Nu prezinţi niciodată pe fata ta de suflet nimănui, cu atât mai puţin unui prieten. Să nu uiţi : atât timp cât n-ai instalat-o într-o casă a ei, unde tu plăteşti toate cheltuielile, ea e disponibilă pentru oricine care are banii... dacă vrea şi ea.

- Ah, am uitat, spusese el, minţind.

- Chiar dacă o instalezi în Casa ei, tot îşi poate aduce un iubit pe ascuns dacă vrea. Cine ar afla ?

- Cred că ai dreptate, şi simţi alt junghi în inimă.

- Nu te îndrăgosti, prietene, mai ales de o curtezană, la-le aşa cum sunt, adică fiinţe făcute pentru plăcere. Simte-te bine cu ele, pot să-ţi placă, dar nu le iubi. Şi nu le lăsa niciodată să se îndrăgostească de tine...

Tyrer se cutremură, urând adevărul, urând ideea că ea ar putea fi cu altul, că. s-a putea culca cu el aşa cum se culcaseră ei doi urând faptul că se culcase cu el pentru bani, urând tulburarea pe care o simţea în vintre. Doamne Dumnezeule, e cu adevărat atât de deosebită, încăntătoare, diafană, o dulce femeie care flecăreşte tot timpul. Gingaşă, binevoitoare, atât de tânără şi ajunsă în Casa asta de atât de puţin timp. Trebuie oare s-o instalez în Casa ei ? Nu dacă trebuie. Ci îmi pot eu permite ? Sunt sigur că André îşi are propria sa locuinţă cu prietena lui de suflet, deşi niciodată nu mi-a vorbit de asta şi nici eu n-aş întreba vreodată. Hristoase, oare cât ar costa asta ? Sigur că mai mult decât îmi pot permite. Nu te gândi la asta acum. Nici la ea. Cu mare efort îşi îndreptă atenţia spre grădina pe care o vedea de sus, de la geam, dar durerea nu se stinse. Parte din detaşamentul de scoţieni se adunase în jurul catargului steagului, trompetistul şi patru toboşari, fiind deja pregătiţi pentru coborîrea drapelului. Rutină. Un grup pestriţ de grădinari se adunase lîngă poartă pentru a fi număraţi şi apoi să li se îngăduie să plece acasă. Ieşiră pe poartă, se strecuraseră printre samurai şi dispărură. Tot rutină. Santinelele închiseră şi puseră zăvoare la porţile de fier. Alta rutină. Se auziră tobele şi sunetul trompetei în timp ce steagul britanic era coborât încet. Soarele care apune nu trebuie să surprindă niciodată steagul britanic ridicat pe catarg - asta era regula englezilor în întreaga lume. Şi asta era o treabă de rutină. Cei mai mulţi samurai plecau mărşăluind din preajma legaţiei, lăsănd în urma lor doar un grup simbolic, ca să stea peste noapte. Tot rutină. Tyrer se înfioră : dacă totul este doar rutină de ce sunt atât de nervos ?

Grădinarii legaţiei intrară grămadă în cocioaba care le slujea de dormitor acum de cealalta latură a templului budist. Nici unul dintre ei nu-l privi pe Hiraga în ochi. Toţi fuseseră avertizaţi că vieţile lor şi vieţile tuturor urmaşilor lor depinindeau de siguranţa lui.

- Păziţi-vă să vorbiţi cu oameni străini de aceste locuri, le spusese el. Dacă se află de către Bakufu că m-aţi adăpostit, răsplata voastră va fi exact aceeaşi : doar că voi veţi fi crucificaţi, nu omorîţi în mod cinstit.

Cu toate că se juraseră cu toţii, incredinţindu-l în toate felurile că era în siguranţă la ei, că putea să se încreadă în ei, Hiraga ştia că el nu era niciodată în siguranţă. De la ambuscada împotriva lui Anjo, în urmă cu zece zile, cea mai mare parte a timpului stătuse ascuns în Casa lor conspirativă din Kanagawa, Hanul Bobocilor care înfloresc la Miezul Nopţii. Faptul că ambuscada dăduse greş şi că toţi camarazii lui afară de unul fuseseră ucişi era doar karma, nimic altceva.

Cu o zi înainte sosise o scrisoare de la Katsumata, conducătorul clandestin al shishilor din Satsuma, aflat acum în Kyoto : Urgent : în c/teva săptămăni shogunul Nobusada va veni aici să facă o vizită oficială împăratului, fapt nemaiîntâmplat şi nemaiauzit pină acum. Toţi shishii sint sfătuiţi să se a-dune aici de îndată ca să punem la cale cum să-l prindem, să-l trimitem pe lumea cealalta şi apoi să punem mina pe Porţile Palatului. Katsuma se semnase cu numele conspirativ : Corbul. Hiraga discutase cu Ori ce să facă, apoi decisese să se întoarcă la Yedo, hotărât să acţioneze singur pentru a distruge legaţia engleză, furios că Sfatul Bătrânilor părea să fi fost păcălit şi invins de gai-jini.

- Kyoto poate aştepta, Ori, Trebuie să ducem la bun sfîrşit atacul asupra gai-jinilor. Trebuie să-i înfuriem într-atât încât să bombardeze Yedo. Ceilalţi se pot ocupa de shogun şi de Kyoto. L-ar fi adus pe Ori la legaţie, dar Ori era lipsit de putere, rana lui se agravase, deoarece nu-l văzuse nici un doctor.

- Cum stai cu braţul, Ori ?

- Când nu voi mai putea îndura am să-mi fac seppuku. spuse Ori, cuvintele lui sunînd nedesluşit din cauza sake-ului pe care-l bea ca să-şi ostoiască durerile, ei trei - el, Ori şi mama-san - fiind la ultimul pahar pe care-l beau împreună. Nu-ţi face griji.

- Nu există alt doctor, unul singur ?

- Nu, Hiraga-san, spuse Noriko, mama-san, o femeie micuţă, df cincizeci de ani, cu o voce dulce. Am trimis chiar după un acupunctor, şi după un specialist în plante medicinale care eram, amăndoi prieteni, dar cataplasmele n-au făcut nici două parale. N-a rămas decât uriaşul doctor gai-jin,

- Eşti o proastă, strigă Ori. De câte ori să-ţi spun ? Asta e rană de glonte, făcută de unul din gloanţele lor, m-au văzut la Kanagawa !

- Te rog să mă ierţi, spuse mama-san cu umilinţă, ple-cându-şi capul pină la tatami. Te rog s-o ierţi pe această persoană proastă.

Ea se plecă din nou şi ieşi, dar in fundul inimii ei îl blestemă pe Ori că nu se dovedise un shishi adevărat şi nu-şi făcuse seppuku cât era şi Hiraga acolo, cel mai desăvârşit secundant pe care şi l-ar putea dori un bărbat, şi astfel să mai reducă groaznicul pericol care plana asupra casei ei. Vestea sorţii Hanului la Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini se răspân-dise cu repeziciune la o distanţă de cincizeci de ri şi chiar mai departe. Groaznică pedeapsă să-i omori pe toţi patronii, curtezanele şi servitorii şi să infigi într-o ţeapă capul mamei-san. Monstruoasă, gândi ea, pornită. Cum poate o casă să interzică intrarea vreunui samurai, fie că e shishi, fie că nu ? In vremurile vechi samuraii ucideau mult mai mulţi oameni ca acum, da, dar asta se petrecea cu secole în urmă şi mai ales când moartea era meritată, dar nici atunci nu ucideau femei şi copii. Asta se petrecea pe vremea când legea ţării era dreaptă, când shogunul Toranaga era drept, când fiul şi nepotul lui erau drepţi, înainte ca destrăbălarea şi corupţia să fi devenit un mod de viaţă pentru shogunii care au urmat, pentru daimyo şi samurai în aceeaşi măsură, care de un secol şi mai bine au pus peste noi impozitele lor rapace care au ajuns ca o molimă ! Shishi sunt singura noastră speranţă ! Sonno-joi !

- Anjo trebuie să moară înainte să murim noi, îi spusese ea înverşunată lui Hiraga când acesta se întorsese în cele din urmă cu bine la două zile după atac. Am fost înlemniţi de spaimă că ai fost prins şi ars laolalta cu ceilalţi. Totul s-a făcut la ordinele Lui Anjo, Hiraga-san, la ordinele lui, el tocmai se întorcea de la hanul pîrjolit când l-ai atacat în apropierea porţilor castelului, el personal a ordonat execuţiile şi a stat să le privească, lăsând nişte oameni de-ai lui acolo la pân-dă în caz că voi, ceilalţi shishi, vă întoarceţi fără să ştiţi ce s-a întâmplat.

- Cine ne-a trădat, Hiraga ? întrebase Ori,

- Samuraii Mori.

- Dar Akimoto a spus că i-a văzut încolţiţi şi ucişi.

— Probabil că a fost doar unul dintre ei. A mai scăpat cineva ?

- Akimoto, el s-a ascuns într-un alt han o zi şi o noapte.

- Unde e acum ?

- E ocupat cu o fată. Să trimit după el ? spuse Noriko.

- Nu. Mîine.

- Anjo trebuie să plătească cu sânge pentru han. Ce a făcut e împotriva tuturor obiceiurilor !

- Va plăti. Şi roju. Şi shogun Nobusada. Ca şi Yoshi.

In apartamentul lui particular, sus în foişorul castelului, Yoshi compunea o poezie. Purta un kimono bleu de mătase şi şedea la o masă joasă, pe care era o lampă cu ulei, foi de hîrtie de orez, pensule de diferite mărimi, o bucată de materie neagră cu o scobitură în mijloc, în care se punea apă pentru a se obţine cerneala necesară. Crepusculul se topea în noapte. De afară venea zumzăitul mereu prezent al celor un milion de suflete ale oraşului Yedo. Ardeau câteva case, ca de obicei. Din partea de jos a castelului, se auzea zgomotul reconfortant, în surdină, al soldaţilor, al copitelor pe pavajul de piatră, din când în când câte un hohot de rîs gutural purtat de vînt în sus, odată cu fumul şi mirosurile focurilor la care se gătea măncare, ce se strecurau prin deschiderile crenelurilor pentru arcaşi, în zidurile uriaşe care nu aveau încă obloanele trase, ca să nu pătrundă răcoarea nopţii. Aici era sfînta sfintelor, refugiul interior. Spartan. Doar nişte tataml, o takoyama, şi uşa shoji în faţa lui, aşezată şi luminată în aşa fel încât el să poată vedea conturul oricărei persoane care se afla afară, dar nimeni de afară să nu poată privi înăuntru.

Dincolo de această încăpere se afla o antecameră mai mare. cu coridoare care duceau la dormitoare, goale acum, cu excepţia celor destinate suitei, a servitoarelor şi favoritei lui Speciale, Koiko. Familia lui - soţia, cei doi băieţi şi o fată, concubina lui cu fiul ei - se aflau cu toţii in siguranţă şi bine păziţi în castelul-fortăreaţă, moştenit de el. Dintele Dragonului, în munţi la vreo douăzeci de ri către nord. Dincolo de a-ceasta antecameră se aflau cele destinate gărzilor şi alte

camere pline cu samurai, care i-au depus personal jurămănt de credinţă.

Pensula se cufundă în scobitura plină de cerneală. Puse vârful ei pe delicată hîrtie de orez şi scrise cu o mănă sigură !

Sabia strămoşilor mei în mina mea
Se răsuceşte de neastimpăr.

Scriitura fusese pictată in trei rânduri verticale de ideograme robuste unde trebuiau să fie robuste, gingaşe unde gingăşia scotea în evidenţă desenul pe care-l alcătuiau caracterele. Fiecare trăsătură trebuia să fie foarte precisă, nu exista posibilitatea de a îndrepta, de a modifica fie cât de puţin, deoarece textura hîrtiei de orez sugea imediat cerneala şi o îngloba în ea pe vecie, negrul trecând în degradeuri de gri, după cum era folosită pensula şi după câtă apă avea cerneala în ea. Cu detaşare rece, scrută ce făcuse, încadrarea poemului pe faţa hîrtiei şi întregul desen pe care-l formau umbrele caligrafiate în negru făcute pe întinderea albă a foii, forma şi curgerea, exactitatea plină de taină a caracterelor făcute de el. E bun, gândi el fără îngîmfare. Nu pot deocamdată mai bine. Acum sunt aproape de limita puterilor mele, dacă nu e chiar la limită. Dar sensul poeziei, cum ar trebui înţeles ? A, asta-i întrebarea, din cauza asta e bun. Dar îşi va atinge menirea ?

Aceste întrebări il făcură să-şi amintească din nou de situaţia dezastruoasă de aici şi de la Kyoto. Cu câteva zile mai înainte sosise ştirea că trupele din Choshu dăduseră pe neaşteptate o lovitură sângeroasă încununată de succes şi izgoniseră forţele din Satsuma şi Tosa care, în ultimele şase luni de zile, deţinuseră puterea acolo în baza unui armistiţiu precar. Seniorul Ogama din Choshu comanda acum Porţile Palatului. La reuniunea de urgenţă a Sfatului, membrii acestuia dădură frău liber furiei. Anjo aproape făcu spume la gură :

- Choshu, Satsuma şi Tosa ! Totdeauna acestea trei. Sunt nişte cîini care trebuie striviţi. Fără ei ar fi linişte.

- Adevărat, spusese Yoshi. Vă spun tuturor din nou că trebuie să ordonăm trupelor noastre din Kyoto să înăbuşe răscoala imediat, cu orice preţ !

- Nu, trebuie să aşteptăm, nu avem forţe destule acolo. Bătrânul Toyama îşi şterse bărbia încărunţită şi spuse :

- Sunt de acord cu Yoshi-donno. Războiul este singura cale, trebuie să-l scoatem pe Ogama din Choshu în afara legii!

- Imposibil, spusese Adachi, pe un ton plîngăreţ, în numele lui şi al ultimului dintre bătrânii Consiliului. Noi suntem de a-cord cu Anjo, nu putem risca să ofensăm pe toţi daimyo astfel, încurajîndu-i să facă front comun împotriva noastră.

- Trebuie să acţionăm imediat, repetase el. Trebuie să ordonam trupelor noastre să recucerească Porţile, să înăbuşe răscoala !

- Nu avem forţe suficiente, spusese Anjo plin de încăpă-ţinare Vom aştepta. Nu e momentul acum.

- De ce nu vreţi să-mi ascultaţi sfatul ?

Era atât de măniat, încât minia îi era aproape vizibilă. Şi-o reţinuse cu un efort, fiind conştient că dacă tună şi fulgeră şi-şi pierde cumpătul, va fi o greşeală fatală, şi-i va face pe toţi duşmani pentru totdeauna. Nu era el cel mai tânăr, cel mai lipsit de experienţă, dar cel mai com-petent, cel care avea cea mai mare influenţă printre daimyo, care ar putea, dacă ar dori, el dintre toţi sfetnicii, să-şi înalţe steagul şi să azvărle întreaga ţară într-un război civil cum fuseseră secole de-a rân-dul, înainte de shogun Toranaga ? li purtau pică şi duşmânie pentru că fusese numit membru al Consiliului şi Tutore prin-tr-o rugăminte a împăratului fără să fie consultaţi, de acel care îl juca pe degete pe Fiul Cerului ?

- Ştiu că am dreptate. N-am avut dreptate despre gai-jini ? Am dreptate şi în acest caz.

Planul pe care-l pusese la cale ca să-i scoată pe gai-jini şi flota lor din Yedo, să cîştige timp ca să se ocupe de propriile lor probleme, avusese un succes deplin. Şi era atât de simplu :

- Cu mare ceremonie şi prefăcută umilinţă le dăm gai-jinilor o despăgubire nimica toată, le propunem o întilnire viitoare cu Sfatul care va fi amânată şi din nou amânată sau contramandată, sau chiar se va înscena o asemenea întilnire cu nişte înlocuitori marionetă dacă va fi nevoie, lăsând să se înţeleagă în ultimul moment, când răbdarea lor ajunge la capăt, că urmează să se aranjeze o întilnire cu

shogunul când se va întoarce, întoarcere care şi ea poate fi amânată, renegociată şi iar amânată şi nu va avea loc niciodată, sau chiar dacă are loc cândva în viitor nu va duce la nici un rezultat pe care nu-l dorim noi.

- Am ciştigat parte din timpul de care avem nevoie şi am descoperit o metodă permanentă de a avea de a face cu ei : să ne folosim de nerăbdarea lor in detrimentul lor, să le facem promisiuni şi să le oferim doar apă chioară, sau, în cel mai 'ău caz, câteva bucăţele de peşte stricat de care nu avem nevoie, sau pe care nu le dorim. Au fost mulţumiţi, flota lor a plecat în larg pe vreme de furtună şi poate a ajuns pe fundul mării. Nici un vas nu s-a întors încă. Bătrânul Toyama spuse :

- Zeii ne-au ajutat cu furtuna aia, Vintul Divin, vintul kamikaze s-a abătut din nou aşa cum ne-au ajutat când au venit hoardele lui Kublai Khan să ne invadeze cu secole în urmă. Când îi vom da afară din ţară tot aşa va fi, zeii nu ne vor părăsi niciodată.

Adachi se infatase în pene.

- E adevărat că eu am executat perfect planul. Gai-jinii au fost atât de docili ca o curtezană de mâna a cincea.

- Gai-jinii sunt o rană care nu se va vindeca niciodată cât noi suntem mai slabi din punctul de vedere al puterii militare şi al bogăţiei, spuse Anjo iritat, frângându-şi mîinile. Ei sunt o rană care nu se va vindeca dacă nu ardem în carne vie, iar noi nu suntem în stare să facem asta, nu încă, nu fără a avea mijloacele de a construi vase şi tunuri. Nu putem să ne abatem de la calea noastră şi să dăm ordin trupelor să ia Porţile, încă nu. Nu ei sunt duşmanii noştri imediaţi, şi nici cei din Choshu. Duşmanii cu care trebuie să ne răfuim imediat sunt sonno-joi, nebunii de shishi

Yoshi observase cât se schimbase Anjo de la tentativa de asasinare. Acum era cu mult mai irascibil, mai încăpăţînat, ho-tărîrea lui slăbise, dar nu şi influenţa lui asupra celorlalţi sfetnici.

- Nu sunt de acord, dar dacă tu crezi că avem forţe insuficiente, să ordonăm o mobilizare generală şi să terminăm cu veneticii şi cu oricine li se alătură !

- Războiul este singura cale, spuse Toyama Anjo-san, uită de shishi, uită de gai-jini, deocamdată Porţile, mai întîi trebuie să reintrăm în stăpânirEa drepturilor noastre ereditare.

- O vom face cu siguranţă, la momentul potrivit, spusese Anjo. în al doilea rând, vizita shogunului va avea loc aşa cum s-a plănuit.

Cu toate noile lui proteste, Anjo cîştigase votul din nou, trei la doi, şi, între patru ochi, adăugase plin de venin :

Ţi-am spus, Yoshi-dono, că ei vor vota întotdeauna cu mine, shishi nu mă vor doborî niciodată, nici tu, nici nimeni.

- Nici chiar shogun Nobusada ?

- El... el nu e duşman, şi el îmi ascultă sfatul.

- Şi prinţesa Yazu ?

- Ea va asculta... ea va da ascultare soţului ei.

- Ea il va asculta pe fratele ei, împăratul, până la moarte.' Spre surprinderea lui, Anjo îi spusese cu un zîmbet strimb.

- Sugerezi.un accident? Da ?

- Nu sugerez nimic !

Yoshi simţi că îngheaţă, speriat că individul devenea prea periculos ca să mai fie lăsat în viaţă, deja prea puternic pentru a fi neutralizat, prea perspicace, prea sprijinit de mulţimi de detaşamente gata să-l anihileze pe el, pe Yoshi...

Acum o umbră se apropie de uşă, neauzită. Fără să se. gindească, duse mâna la sabia lungă de lîngă el, deşi era sigur că recunoscuse silueta. Aceasta îngenunchie. Se auzi o delicată bătaie la uşă.

- Cine-i ?

Ea împinse uşa zîmbind, se plecă şi aşteptă.

- Te rog intră, Koiko, spuse Yoshi, încântat de această vizită neaşteptată, toate duhurile rele dispărând.

Ea îl ascultă, închise uşa şi alergă spre el, kimonoul lung, cu broderii bogate foşni mătăsos, îngenunchie din nou şi-şi lipi obrazul de mâna lui, observînd imediat poezia.

- Bună seara, sire.

El rîse şi o strânse în braţe cu gingăşie.

- Cărui lucru îi datorez această plăcere ?

- Mi-a fost dor de tine, spuse ea cu simplitate. îmi dai voie să admir poemul ?

- Sigur.

Pe când ea studia lucrarea, el o studie pe ea, fiinţa care fusese pentru el o permanentă plăcere în cele treizeci şi patru de zile de când se afla aici, între zidurile castelului. Avea o îmbrăcăminte extraordinară. O piele curată cum e coaja de ou, păr negru corb care, desfăcut, îi ajungea la talie, un nas delicat, dinţi albi, aşa cum erau şi ai lui, şi nu înnegriţi după moda de la curte.

- O prostie ! îi spusese tatăl său de îndată ce el fusese în stare să înţeleagă. De ce să ne înnegrim dinţii, numai pentru că aşa-i obiceiul la curte, stabilit cu secole în urmă de un împărat cu dinţi bătrâni şi cariaţi, care a decretat că dinţii vopsiţi sunt superlari celor fireşti, co ai animaielor ! Şi de ce să folosim vopsea pentru buze şi pentru obraji, cum mai fac unii numai pentru că un alt împărat a dorit să fie femeie şi nu bărbat, şi se făcea că e femeie, iar curtenii l-au imitat sau au imitat-o ca să-i intre pe sub piele şi să-l cîştige. Koiko avea douăzeci şi doi de ani, era tayu, cel mai înalt rang de gheişă în împărăţia Sălciilor. Yoshi auzise vorbindu-se în şoaptă despre ea şi, fiind curios, cu citeva luni în urma trimisese după ea, fusese încăntat de tovărăşia ei şi apoi, îi dăduse ordin mamei-san care o avea în grijă să-i trimită o propunere de răscumpărare a serviciilor fetei. Aşa cum e corect, oferta fusese trimisă soţiei lui, urmănd ca ea să se ocupe de toată problema. Soţia lui îi scrisese de la Dintele Dragonului, castelul familiei :

Iubite soţ, astăzi am încheiat nişte 'înţelegeri mulţumitoare cu mama-san pentru tayu Koiko de la Casa Glicinei. Stă-pâne, noi am considerat că este mai bine să o luăm in exclusivitate, decât să obţinem prima opţiune la serviciile ei, şi de asemenea este şi mai sigur, deoarece eşti înconjurat de duşmani. După dorinţa ta, contractul se poate reinnoi în fiecare lună, plata făcindu-se lunar la terminarea lunii pentru a ne asigura că serviciile ei se menţin la nivelul foarte înalt cum speri şi tu.

Concubina ta şi cu mine suntem mulţumite că te-ai hotărit să-ţi iei o jucărie, am fost şi suntem tot timpul foarte neliniştite in privinţa

sănătăţii şi a siguranţei tale. Per-mite-mi să-ţi fac un compliment cu privire la alegerea ta, se zvoneşte că Koiko este cu adevărat o raritate.

Fiii tăi sunt bine şi fericiţi, la fel şi fiica ta şi eu. Iţi trimitem credinţa noastră veşnică şi ducem darul prezenţei tale. Te rog să mă ţii la curent intrucit trebuie să-i spun vistiernicului ce are de făcut, şi cum să stringă fondurile...

Aşa cum e corect, soţia lui nu menţionase suma, nici nu l-ar fi privit pe el, căci era una din îndatoririle de prim ordin ale soţiei : să administreze şi să apere averea familiei şi să achite toate notele de plată. Koiko îşi ridică privirea spre el.

- Poezia ta e fără cusur, Yoshi-chan, spuse ea şi bătu din palme, chan fiind un diminutiv al intimităţii.

- Tu eşti fără cusur, spuse el ascunzîndu-şi plăcerea faţă de laudele ei.

In afară de calităţile fizice unice, ea era renumită in Yedo pentru caligrafia de bună calitate, frumuseţea poeziilor ei şi pentru perspicacitatea ei în artă şi politică.

- Ador modul în care scrii, iar poezia e superbă. Ador camplexitatea minţii tale, în special motivul pentru care ai ales ,,în mănă", să zicem, în loc de „acum c-ă ţin", când un om mai puţin datat ar putea folosi „se mişcă" sau mai stridentul ..este activă", care ar da poeziei o nuanţă eratică. Dar plasarea cuvîntului tău final „neastămpăr", vai, Yoshi-chan, cită inteligenţă să foloseşti acest cuvînt la urmă, ultimul cuvînt din ultimul rind de poezie, perfect. Opera ta e superbă şi poate fi citită în zeci de feluri.

- Şi ce crezi că vreau să spun ?

- Mai întîi spune-mi - ochii ei se luminară - dacă intenţionezi s-o păstrezi la vedere, în taină, sau vrei s-o distrugi,

- Deci care este intenţia mea ? spuse el, bucurându-se de curiozitatea ei.

- Dacă o păstrezi la vedere, sau te faci că o ascunzi, sau te faci că e secretă, planul tău este să fie citită de alţii, care într-un mod sau în altul îi vor informa pe duşmanii tăi, aşa după cum doreşti tu.

- Şi ce vor crede duşmanii mei ?

- Toţi, în afară de cei mai deştepţi, vor presupune că voinţa îţi slăbeşte, că temerile încep să pună stăpânire pe tine.

- Şi ceilalţi ?

Expresia amuzată din ochii ei nu se schimbă, dar el văzu în ei o nouă strălucire.

- Dintre adversarii tăi principali, spuse ea blînd, shogun Nobusada s-ar gândi că în sinea ta socoti că nu eşti destul de puternic ca să fii un adevărat pericol pentru el, lucru cu care e perfect de acord, şi se va gândi fericit că va fi din ce în ce mai uşor să te elimine cu cât aşteaptă mai mult. Anjo va fi ros de invidie gândindu-se la perfecţiunea ta ca poet şi caligraf şi se va strîmba zeflemisitor în faţa cuvîntului „neastămpăr", socotindu-l nedemn şi prost ales, dar poezie îl va obseda, îl va nelinişti, mai ales dacă i se va şopti că poemul este ţinut în taină, până ce va ajunge la optzeci şi opt de interpretări, care toate vor mări duşmănia lui neimPăcată faţă de tine.

Francheţea ei îl ului.

- Şi dacă aş păstra-o în taină ?

- Dacă ai fi dorit s-o ţii secretă, ai fi ars-o imediat şi nu mi-ai fi arătat-o nici mie, rîse ea. E atât de trist să distrugi o asemenea frumuseţe, at-ât de trist, Yoshi-chan, dar e necesar în cazul unui bărbat cu poziţia ta.

- De ce ? E un simplu poem.

- Cred că acesta e deosebit. E prea bun. Asemenea lucrare de artă vine din adînci străfunduri interioare şi le dezvăluie. Dezvăluirile sunt scopul poeziei.

- Spune mai departe.

Ochii ei parura să-şi schimbe culoarea pe când se întreba cât de departe îşi putea permite să meargă, tatonîndu-i puterea de gândire. pentru a-şi bucura şi a-şi stimula stăpânul, dacă asta îl interesa pe el. El remarcă schimbarea, dar nu desluşi cauza.

- De exemplu, spuse ea volubilă, pentru ochii duşmănoşi ea ar putea fi interpretată drept gândul tău cel mai adînc şi mai adevărat : puterea strămoşului meu shogunul Toranaga Yoshi e la îndemâna mea şi cere să fie folosită.

El o privi atent şi ea nu putu citi ce spuneau ochii lui. Eeee, se gândi el, cu toate simţurile urlînd a primejdie : Sunt chiar aşa de uşor de citit? Poate că această doamnă pricepe prea multe ca să merite să trăiască.

- Şi prinţesa Yazu, ea ce va crede ?

- Ea e cea mai deşteaptă dintre toţi, Yoshi-chan. Dar tu ştii asta foarte bine. Işi va da seama de sensul ei deosebit pe loc - dacă are un sens deosebit.

Din nou în ochii ei nu se putea citi nimic.

- Dar dacă e un dar pentru tine ?

- Atunci această persoană nevrednică va fi plină de bucurie să i se dea o asemenea comoară, dar s-ar afla într-o încurcătură, Yoshl-chan.

- In încurcătură ?

- E ceva prea deosebit pentru a fi oferit sau pentru a fi primit.

Yoshi îşi luă ochii de la ea şi îşi privi opera foarte atent. Reprezenta tot ce dorise. N-ar mai putea să facă una la fel niciodată. Apoi o cântări şi pe ea cu aceeaşi hotărîre. Se uită atent la propriile lui degete cum apucă hîrtia şi i-o întinse fetei, desăvârşind capcana pe care i-o întindea. Cu mult respect, ea primi hîrtia cu ambele mîini şi se înclină mult. Scrută îndelung foaia de hîrtie, dorind ca tot ce cuprindea ea să i se imprime in memorie pentru totdeauna, aşa cum se întipărise cerneala pe hîrtie. Oftă adinc. Cu mare grijă, apucă de colţ oaia de hîrtie şi o apropie de flacăra lămpii de ulei.

- Cu îngăduinţa ta, Yoshi-sama, te rog spuse ea cere-îanlas, privindu-l, cu ochii plini de fermitate şi cu mină sigură.

- De ce ? întrebă el mirat.

- E mult prea periculos pentru tine să dezvălui asemenea gînduri la lumina zilei.

- Şi dacă refuz ?

- Atunci, te rog să mă ierţi, eu trebuie să decid. '

- Atunci decide.

Imediat ea lâsă foia de hîrtie în flacăra. Se aprinse şi începu să ardă cu vîlvătaie. Cu mare îndemânare, răsuci foaia până ce numai o mică fărîmiţă din ea mai ardea, foaia transformată în scrum mai era

încă întreagă, o puse cu mare atenţie pe o alta foaie, până ce flacăra se stinse. Avea degetele lungi şi delicate, unghiile perfecte. în tăcere, îndoiră foaia de hîrtie care conţinea cenuşa închipuind un origami - jucărie de hîrtie — şi o puseră din nou pe masă. Foaia de hîrtie semăna cu un crap.

Când Koiko îşi ridică privirea din nou, avea ochii plini de lacrimi ; el simţi cum îl capleşeşte un val de afecţiune.

- Imi pare aşa de rău, te rog să mă ierţi, spuse ea, cu voce disperată. Dar era prea periculos pentru tine... e atât de dureros să trebuiască să distrugi o asemenea frumuseţe, atât de mult am dorit s-o păstrez. E atit de trist, dar prea periculos..:

Gingaş, el o luă în braţe, conştient că gestul ei era singura soluţie, pentru el şi pentru ea, înspăimăntat, dar plin de veneraţie pentru capacitatea ei de a pătrunde intenţia sa iniţială : dorise să ascundă poezia, ca să fie găsită şi transmisă tuturor celor pe care ea-i menţionase, în special prinţesei Yazu. Koiko are dreptate, înţeleg asta acum. Yazu mi-ar fi descifrat jocul şi mi-ar fi citit adevăratele gânduri : că influenţa ei asupra lui Nobusada trebuie să ia sfîrşit, altfel sunt un om mort. Nu este asta un alt mod de a spune „Putere a strămoşului meu..." ? Dacă n-ar fi fost Koiko mi-aş fi pus singur capul în ţeapa lor

- Nu plinge, micuţo, murmură el, acum sigur că putea avea încredere în ea.

Şi în timp ce ea se lăsă măngîiată şi încălzită, ca după aceea ea să-l încălzească pe el, ea se gândea în cea de a treia inimă a ei, cea mai tainică - prima putea fi dezvăluită la toată lumea, a doua se deschidea numai pentru membrii cei mai apropiaţi ai familiei, cea de a treia niciodată, absolut niciodată, dar niciodată, nu se deschidea în faţa nimănui -se gândea şi ofta în tăcere, uşurată, că trecuse cu bine încă o încercare, căci asta fusese fără doar şi poate o încercare. Prea periculos pentru el să păstreze această dovadă de trădare fără s-o distrugă, dar şi mai periculos pentru mine s-o ţin. A,' da, preafrumosul meu stăpân, e uşor să te Adore cineva, să rîdă şi să se joace cu tine, să mă prefac că sunt extaziată atunci când pătrunzi în mine, şi e ceva divin să-mi amintesc că la sfîrşitul fiecărei zile, la

sfîrşitul tuturor zilelor, cîştig un koku, Gândeşte-te la asta, Koiko-chan ! Un koku pe zi, în fiecare zi;

pentru bucuria de a lua parte la cel mai captivant joc de pe pământ, care are numele cel mai ridicat în slavi de pe pământ, Cu un bărbat tânăr, frumos şi uimitor, un om de mare cultură al cărui lujer este cel mai bun din câte am cunoscut vreodată... Şi cu toate acestea, să câştig în acelaşi timp o bogăţie mai mare decât oricare alta înaintea mea.

Mîinile, buzele şi trupul ei răspundeau abil, stringându-se, deschizîndu-se, deschizîndu-se şi mai mult, primindu-l. diri-jîndu-l, ajutându-l, un instrument perfect acordat la care să cînte el. Ea îşi îngădui doar să se apropie de extaz, dar simulînd extazul la perfecţie, prefăcându-se a se lăsa copleşită iarăşi şi Iarăşi, deoarece era mult prea important să-şi păstreze energia si mintea limpede, căci el era un bărbat cu variate pofte. Ei îi plăcea lupta asta între ei, nu se grăbea niciodată, dar tot timpul împingând desfăşurarea lucrurilor mai departe, acum trecându-l de intrarea peşterii, acum lăsându-l să se retragă Ca să-l aducă înapoi, lăsându-l să se depărteze şi atrăgându-l Iar, până pătrundea scuturat de uşurare.

Şi apoi tăcere. Greutatea corpului lui în somn nu era neplăcută, o purta cu stoicism, atentă să nu se mişte, nu cumva să-i tulbure liniştea. Foarte mulţumită de măiestria ei, cum fusese şi el de măiestria lui. Ultimul ei gând, foarte tainic, care o binedispuse înainte de a se cufunda în somn a fost : Mă întreb cum vor interpreta Katsumata, Hiraga şi prietenii lor shishi versul : Sabia strămoşilor mei...

Luni, 1 octombrie

La câteva mile sud de Kyoto, în asfinţitul care se lăsa, se desfăşura o urâtă încăierare de ariergardă între trupele Satsuma aflate în retragere şi forţele din Choshu ale seniorului Ogama care luaseră de curând in stăpânire Porţile Palatului. Katsumata, profesorul de scrimă din Satsuma, tainic shishi, sprijinit de o sută de samurai călare, conducea lupta ca să protejeze fuga seniorului Sanjiro şi a grosului forţelor din Satsuma aflate la câteva mile spre sud. Erau cu mult depăşiţi

la număr de adversari. Locul era deschis, vîntul mugea şi aducea o putoare de excremente de om de pe câmpuri, iar deasupra capetelor lor se adunau rău prevestitori nori de furtună.

Şi din nou Katsumata conduse o şarjă care pătrunse primele rânduri ale adversarului în direcţia steagului daimyo-ului de Choshu, Ogama, care era şi el călare, dar oamenii lui Katsumata au fost forţaţi să se retragă într-o luptă sângeroasă, suferind pierderi mari întrucât alte întăriri se repeziră să-şi protejeze conducătorul.

- înainte ! strigă Ogama, bărbat de douăzeci şi opt de ani, zdravăn şi furios, purtând o armură uşoară din bambus şi metal şi un coif de război, cu sabia scoasă din teacă plină de sânge. Treceţi de câinii ăştia I Treceţi pe lingă ei ! Vreau capul lui Sanjiro !

Imediat, aghiotanţii se repeziră să-i transmită ordinele. La trei sau patru mile depărtare, seniorul Sanjiro şi rămăşiţele forţelor lui se grăbeau către coastă şi Osaka, ce se afla cam la vreo douăzeci de mile depărtare, unde să găsească nişte ambarcaţiuni care să-i ducă acasă, în Insula Kyushu, aflată la sud, spre capitala lor, Kagoshima, aflată la patru sute de mile marine la sud-vest.

In total rămăseseră cam opt sute de luptători, bine echipaţi, fanatici, care doreau cu disperare să se repeadă înapoi ca să se alăture luptei, încă suferind usturător din cauza în-frângerii lor şi a faptului că fuseseră forţaţi să iasă din Kyoto cu o săptămănă în urmă. Ogama organizase un atac de noapte, pe neaşteptate, înconjurindu-le cazărmile, incendiind clădiri, anulînd astfel acordurile solemne încheiate între ei. Cu multe pierderi, trupele din Satsuma reuşiseră să iasă prin luptă din oraş, ajungând în satul Fushimi, unde Sanjiro îşi regrupa trupele lui plin de mânie, în vreme ce detaşamente de luptători Cboshu îi urmăreau.

- Suntem prinşi în cursă.

Unul dintre căpitanii lui spuse :

- Stăpine, propun un contratac imediat către Kyoto. Katsumata replicaase cu emfază :

- Prea periculos, sunt prea mulţi împotriva noastră, ne vor copleşi. Stăpâne, vei îndepărta pe toţi daimyo şi vei speria şi mai mult curtea. Propun să-i oferi lui Ogama un armistiţiu, dacă ne permite să ne retragem în ordine.

- In ce temei ?

- Ca parte a armistiţiului accepţi ca oamenii lui să devină păzitorii Porţilor - ai lui, nu cea din Insa, si asta va semăna şi mai multă discordie intre ei.

- Nu pot accepta, spusese Sanjiro. tremurând de furie că Ogama il trăsese pe sfoară. Chiar dacă aş încerca, el nu va consimţi. Şi de ce-ar face-o ? Suntem în ghearele lui. Poate să se pişe pe noi. Dacă aş fi în locul lui m-aş repezi asupra noastră, in locul acesta, înainte de amiază.

- Da, stăpâne, o va face dacă nu i-o luăm inainte. Şi o putem face prin şiretlic. El nu e un adevărat luptător ca tine, soldaţii, lui nu sunt plini de zel ca ai noştri, şi nici nu sunt aşa de bine instruiţi. El a avut izbândă asupra noastră numai pentru că s-a năpustit asupra noastră noaptea, acţiune de trădare murdară. Aminteşte-ţi că alianţa lui cu Tosa e nesigură. El trebuie să-şi consolideze stăpânirea asupra Porţilor şi nu are luptători suficienţi cu care să facă faţă tuturor problemelor în următoarele câteva săptămâni. Trebuie să se ocupe de organizare, şi să obţină întăriri fără a provoca vreo opoziţie. Şi în curând Bakufu tre-buie să se întoarcă în forţă ca să ia înapoi Porţile care sunt dreptul lor.

După edictul dat de Toranaga, toţi daimyo care vizitează Kyoto au dreptul la un număr de gărzi limitat la cinci sute, toţi aceştia trebuind să locuiască îngrădiţi de restricţii stricte, în propriile cazărmi ale seniorului lor, construite **conform** decretului, fără sisteme de apărare. Acelaşi edict permitea sho-gunatului să aibă trupe al căror număr de luptători să depăşească numărul tuturor celorlalte forţe la un loc. In decursul secolelor de pace care au urmat, Bakufu au permis ca aceste reguli să devină mai puţin stricte. In ultimii ani, daimyo din Tosa, Cilaîhu şi Satsuma, bazîndu-se pe puterea lor personală au silit organele de control să accepte sporirea numărului de luptători pină ce au fost nevoiţi să-i trimită acasă pe cei în plus.

- Ogama nu e un tâmpit, nu mă va lăsa niciodată să scap, spuse Sanjiro. Eu i-aş pune capul în ţeapă dacă l-aş prinde în cursă.

- Nu e un timpit, dar poate fi păcălit, apoi Katsumata adăugă încet : Pe lîngă cedarea Porţilor, ai putea să fii de acord că dacă are loc o convenţie a daimyo, când o avea, tu ai să-i sprijini pretenţia de a deveni şeful Sfatului Bătrînilor.

Sanjiro izbucni :

- Niciodată ! El ştie că eu n-o să fiu niciodată de acord cu asta. Cum o să creadă el o prostie ca asta ?

- Pentru că e Ogama, pentru că şi-a fortificat Strîmtoarea Shimonoseki cu zeci de tunuri din fabrica lui de arme, construită de olandezi. Care nu e un secret atât de mare. Şi crede, ca atare, pe drept cuvînt, că poate opri vasele gai-jinilor de a o folosi după pofta inimii lui, fără ca aceia să-i facă ceva. Că numai el, crede el, poate pune în aplicare dorinţa împăratului de a-i da afară din ţară pe gai-jini, că numai el poate reda împăratului hăţurile puterii. Atunci de ce să nu pretindă marea dregătorie tairo — dictator ?

- Ţara se va dezmembra înainte co să se întâmple asta.

- Ultimul motiv pentru care va primi favorabil un posibil armistiţiu este pentru că, stăpâne, el n-a avut stăpânire niciodată înainte asupra Porţilor. Nu e oare un parvenit, un uzurpator, nu e neam de rând ? spuse Katsumata cu un rânjet. Nu e vechi sau slăvit ca al tău. Un alt motiv : el va accepta armistiţiul pe care-l oferi deoarece în oferta ta vei include şi faptul că armistiţiul e permanent.

In mijlocul zarvei mânioase şi pline de uimire care a urmat, Sanjiro se holbă la sfetnicul său, încremenit de numărul imens de concesii pe care le propusese Katsumata. Neinţele-gând, dar cunoscându-l pe Katsumata prea bine, le făcu celorlalţi semn să plece.

- Ce se ascunde în spatele tuturor acestora ? întrebă nerăbdător. Ogama ştie că orice armistiţiu e valabil doar până ajung cu bine în spatele munţilor mei în siguranţă, unde îmi voi mobiliza întreaga Satsuma şi apoi voi porni în marş către Kyoto ca să reintru în stăpânirea drepturilor mele, să răzbun insulta care mi-a fost adusă şi să-i iau capul. De ce-mi serveşti prostiile astea ?

- Pentru că te afli în pericol de moarte, cum n-ai fost niciodată până acum, stăpâne. Eşti prins în capcană. Printre noi se află spioni. Am nevoie de timp să pregătesc un plan de bătălie.

In cele din urmă Sanjiro spusese :

- Foarte bine, negociază.

Negocierile durau de şase zile. in acest timp Sanjiro stătea la Fushimi fără să facă nici o mişcare, dar spionii lui se aflau pe toate drumurile care duceau şi veneau de la Kyoto. Ca semn de încredere reciprocă, Sanjiro fusese de acord să se stabilească pe o poziţie mai greu de apărat, iar Ogama îşi

retrăsese toate forţele în afară de un grup simbolic plasat dea curmezişul căii pe care putea fugi Sanjiro. Apoi amăndoi aşteptară ca celălalt să facă o greşeală. Dobîndind puterea supremă la Kyoto. oricsât era ea de firavă, Ogama, sprijinit de peste o mie de samurai, părea mulţumit să-şi întărească puterea asupra Porţilor, cultivînd pe unii daimyo şi in special pe oameni de la Curte, care-l simpatizau. Pe aceştia Ogama i-a convins să-l abordeze pe împărat, şi să-l roage să-i ceară demisia imediat lui Anjo şi a Sfatului Bătrânilor, să convoace o Convenţie a daimyo, cărora să li se dea puterea de a numi un nou Sfat ai Bătrânilor - el însuşi devenind tairo, urmănd să conducă ţara până ce shogun Nobusada ajungea la majorat. Şi, dintr-o lovitură. îi înlocuia astfel pe toţi adepţii lui Toranaga din Bakufu.

Vestea că tunurile lui Ogama trăseseră in vasele gai-jini-lor îi plăcuse foarte mult împăratului, bucurându-l acest lucru foarte mult pe senior. Iar armistiţiul oferit de Sanjiro şi concesiile extraordinare oferite de acesta îi ridicaseră şi mai mult influenţa la Curte.

- Armistiţiul este acceptat, îi comunicase el arogant lui Katsumata cu o zi in urmă. Vom ratifica acordul, de acum în şapte zile, aici la cartierul meu central. Apoi vă puteţi retrage la Kagoshima.

Dar în acea dimineaţă venise vestea surprinzătoare a propusei vizite a shogunului Nobusada. Imediat Sanjiro trimise după Katsuma.

- Ce i-a apucat pe Anjo şi pe Yoshi de au fost de acord ? Au înnebunit ? Orice s-ar întâmpla, ei tot pierd.

- Sunt de acord, stăpâne, dar asta face situaţia ta şi mai plină de primejdie. Dacă Ogama ţine Porţile, avînd deci acces la împărat, orice duşman al lui Ogama este duşman al împăratului.

- Clar ca lumina zilei ! Ce să fac ? Ce propui ?

- Imediat, trimite lui Ogama o scrisoare care să propună o întâlnire peste trei zile pentru a discuta toate implicaţiile vizitei. El trebuie să fie la fel de surprins ca orice alt daimyo. Intre timp, la noapte, după ce se întunecă, punem în aplicare planul de bătălie.

- Nu putem să fugim fără ca Ogama să ştie, peste tot în jurul nostru sunt spioni, iar trupele lui sunt la o distanţă de la care pot interveni cu uşurinţă. In clipa în care va auzi că părăsim tabăra, se va năpusti asupra noastră.

- Da, dar noi vom părăsi tabăra exact aşa cum e, luîn-du-ne numai armele. Eu sunt mai şiret ca el, il cunosc.

Mâmios, Sanjiro spusese :

- Dacă e aşa, atunci de ce n-ai mirosit atacul prin surprindere, ei ?

O, ba l-am mirosit, ar fi putut răspunde Katsumata. dar îmi venea mai la îndemănă ca Ogama să deţină temporar Porţile. N-am scăpat noi din capcana întinsă de el fără prea mare bătaie de cap ? Ogama nu va fi niciodată în stare să se.descurce cu Curtea, cu daimyo ostili, cu Tosa, cu vizita sho-gunului Nobusada sau cu Prinţesa Yazu, Nobusada nu va ajunge. Ogama va fi socotit răspunzător şi de moartea lui.

- Imi pare aşa de rău, stăpâne, spusese el, prefăcându-se a-şi cere scuze. O să descopăr de ce spionii tăi au dat greş. Vor cădea nişte capete.

- Bine.

Curând după căderea întunericului trimise nişte oameni special instruiţi care au ucis pe tăcute grupul de luptători Choshu care-i spionau şi care nu se aşteptau la aşa ceva. Apoi, urmănd planul de

bătălie al lui Katsumata, cu excepţia lui şi a celor o sută de cavalerişti ai lui, Sanjiro şi regimentul porniră în grabă spre sud, avînd ordin să lase o sută de oameni la fiecare trei ri ca să i se alăture lui Katsumata pe măsură ce el se retrăgea, venind în urma lor. Plin de încredere, Katsumata pregăti o ambuscadă de-a curmezişul drumului către Kyoto. Era sigur că dacă reuşea să supravieţuiască până în zori, ademe-nindu-i pe luptătorii Choshu să poarte o luptă in pripă, atunci ei vor renunţa probabil la luptă şi se vor întoarce la Kyoto ca să-şi întărească poziţia acolo, lăsând în urmă doar o grupă simbolică de luptători care să-i urmărească. Nenumărate zvonuri circulau după care alianţele lui Ogama începeau deja să se destrame, dezacordul fiind mărit de minciunile răspândite de aliaţii ascunşi al lui Katsumata.

Aşa că rămase surprins să constate că Ogama conducea personal urmărirea şi că fuseseră ajunşi din urmă atât de repede. Karma.

- Atacaţi ! strigă Katsumata.

Şi din nou îşi întoarse calul după pretinsa lor fugă. Imediat covaleria iui, care părea să se fi împrăştiat, se strânse in formaţii furioase şi sparse rândurile adversarilor lor care fură împinşi înapoi in dezordine. Aerul rece şi umed deveni greu

de mirosul sudorii, al fricii şi al sângelui care ii ardea nările. Oamenii mureau la stinga şi la dreapta lui, oameni de-ai lui şi de-ai lor, dar el îşi croia drum înainte, şi acum drumul către Ogama era aproape liber. Dar şi de data aceasta intenţia lui fu dejucată, aşa că el încetă lupta şi o luă la fugă, de fapt se retrase cu adevărat de această dată, cei care mai erau în viaţă urmăndu-l. Din cei o sută mai rămăseseră douăzeci.

- Aduceţi oamenii de rezervă ! Cinci sute de koku pentru capul lui Katsumata ! strigă Ogama şi o mie pentru cel al seniorului Sanjiro !

- Stăpâne ! Unul dintre căpitanii lui cei mai experimentaţi arătă cu degetul în sus : neobservaţi în zarva luptei, norii de furtună ocupaseră aproape tot cerul şi fîşii se ridicau în direcţia lunii. Imi pare

rău, dar drumul înapoi spre Kyoto este greu şi nu ştim dacă cîinii ăştia şireţi nu au pus la cale o alta ambuscadă şi ne pândesc.

Ogama se gândi o clipă.

— Contramandaţi rezervele ! Ia cincizeci de oameni călare şi hărţuie-i până-i termini. Dacă îmi aduci capul unuia din cei doi, te fac general, şi-ţi dau zece mii de koku. încetaţi lupta !

Pe loc, căpitanii lui se îndepărtară în grabă, şi începură să strige ordine. Cu amărăciune, Ogama se uită iscoditor în întunericul care se lăsa şi în care dispăruseră Katsumata şi oamenii lui.

— Pe strămoşii mei, bombăni el, cind ajung taira, Satsuma va deveni un protectorat Choshu, tratatele vor fi anulate şi nici un vas gai-jin nu va mai trece vreodată prin strîmtorile mele ! Apoi işi întoarse calul şi, însoţit de gărzile personale, dădu pinteni calului îndreptându-se bucuros spre Kyoto. Şi spre destinul lui.

In aceeaşi seară, la legaţia franceză din Yokohama petrecerea şi recitalul pe care le organizase Seratard în onoarea Angelicăi se bucura de un mare succes. Bucătarul şef se autodepăşise, făcuse pîine proaspătă, pregătise platouri- cu stridii, rasol de languste, raci, creveţi, gătise peşte din regiune ires cu ghimber şi usturoi, servit cu praz din propria lui grădină şi tarte aux pommes, merele uscate venite din Franţa fiind folosite numai în ocazii speciale. Şampanie La Doucette Şi o sticlă de Margaux din satul lui de baştină, de care era foarte măndru. După ce s-a luat masa şi s-au fumat ţigările de foi, aplauze "puternice l-au anunţat pe André Poncin, piarus* desăvârşit, deşi nu prea darnic să cînte, apoi au urmat alte ize după fiecare piesă, iar acum, aproape de miezul nopţii, şi după trei bisuri, toţi ovaţionau în picioare după ce se stinsese ultimul acord minunat al unei sonate de Beethoven.

- Minunat...

- Superb...

- O, André, spuse în franceză Angelique, cu respiraţia tăiată, din locul de onoare de lingă pian pe care-l ocupa, cu mintea departe de nenorocirEa care-o pândea. A fost aşa de frumos, vă mulţumesc foarte mult.

Evantaiul ei flutură fermecător, ochii şi chipul ei arătau perfect, noua crinolină aşezată peste fuste puse pe cercuri, avea decolteu adînc, lăsându-i umerii goi, iar mătasea verde, fină, cădea în cascadă în volane care îi accentuau talla ca de viespe.

- Merci, mademoiselle, răspunse Poncin, se ridică de pe scaun, îşi ridică paharul, abia ascunzîndu-şi sentimentele. A toi !

- Merci, monsieur, spuse ea.

Apoi se întoarse din nou către Seratard, care era înconjurat de Norbert Greyforth, Jamie McFay, Dmitri şi alţi negustori, toată lumea în haine de seară, cu cămăşi de mătase cu jabouri, veste în culori vii şi cravate, unele din ele noi, dar cele mai multe vechi, şifonate şi călcate la repezeală din cauza prezenţei ei acolo. Mai erau nişte ofiţeri francezi din armata terestră şi marină, cu uniforme pline de galoane, cu săbii de paradă care măreau strălucirea lor neobişnuită, şi militari britanici care semânau şi ei cu nişte păuni. Două din celelalte trei femei din colonie se aflau şi ele în încăperea aglomerată luminată de lămpi cu ulei şi luminări, Mabel Swann şi Victoria Lunkchurch. Amândouă erau voinice, puţin peste douăzeci de ani, fără copii, soţii de negustori, şi amândouă se uitau cruciş de gelozie, ţinîndu-şi soţii transpiraţi priponiţi pe lîngă ele.

- E timpul, domnule Swann, spuse Mabel Swann, pufnind plină de acreală pe nas. Da. Rugăciunea şi la culcare, cu o plăcută ceaşcă englezească de ceai.

- Dacă eşti obosită, draga mea, tu şi Vie...

- Imediat !

- Şi tu, Barnaby, sări Victoria Lunkchurch, cu accentul ei de Yorkshire la fel de greoi ca şi şoldurile. Şi scoate-ţi gându-rile tale murdare din cap, băiete, înainte să te ating cum meriţi !

- Pe cine, pe mine ? Pen' ce ?

- Pen' aia, tu şi poama aia străină de colo, să te ierte Dumnezeu, spuse ea cu şi mai mult venin. Ieşi !

Nimeni nu le simţi lipsa şi nici nu ştiu că au plecat. Toata lumea se concentră asupra invitatei de onoare, încercând să ajungă mai aproape de ea, sau dacă erau în cercul din jurul ei, să nu fie împinşi cu coatele din acest cerc.

- O seară splendidă, Henri, spuse Angélique.

- Asta numai din cauza ta. Făcându-ne onoarea de a fi cu noi faci ca totul să fie mai frumos.

Seratard îi spunea platitudini politicoase în timp ce se gândea : ce Păcat că nu eşti tu deja măritată, şi deci gata pentru o legătură amoroasă cu un om de cultură. Biată fată, să trebuiască să înduri tu un văcar scoţian, cu caş la gură, ori-cât de bogat ar fi el. Mi-ar face plăcere să fiu primul tău a-mant adevărat, va fi o bucurie să te învăţ.

- Zîmbeşti, Henri ? spuse ea, brusc conştientă că era mai bine să fie prudentă cu acest om.

- Tocmai mă gândeam ce perfect va fi viitorul tău şi asta m-a făcut să fiu fericit.

- A, ce amabil eşti !

- Cred că...

- Domnişoară Angélique, dacă-mi permiteţi să fiu atât de îndrăzneţ, vom avea o cursă, sîmbăta care vine, întrerupse Norbert Greyforth, furios că Seratard o monopolizase, dezgustat că individul avea mojicia de a vorbi franceza pe care el n-o înţelegea, detestându-l pe el şi tot ce venea din Franţa, cu excepţia lui Angélique. Noi... o să fie o nouă cursă, în, ă... în onoarea dumneavoastră. Ne-am hotărât s-o numim Cupa îngerului, nu-i aşa, Jamie ?

- Da, spuse Jamie McFay. Amăndoi erau in conducerea Jockey Clubului, şi în aceeaşi măsură fermecaţi de ea. Noi, mă rog, am hotărât că va fi ultima cursă a zilei şi firma Struan oferă banii de premiu, douăzeci de guinee pentru cupă. Vreţi să înmânaţi premiul, domnişoară Angélique ?

- O, da, cu plăcere, dacă domnul Struan e de acord.

- O, da, bineinţeles.

McFay ceruse deja permisiunea lui Struan, dar el ca şi toţi cei care auziseră replica ei se întrebau ce implicaţii putea avea deşi toate pariurile împotriva logodnei căzuseră. Chiar şi intre patru ochi, nu obţinuse de la Struan nici un indiciu, deşi McFay simţise că e de datoria lui să-i aducă la cunoştinţă zvonurile.

- Sa nu aud de treburile astea murdare, Jamie. Nimic.

El fusese de acord, dar neliniştea lui crescu. Căpitanul unui vas comercial venit în port, un vechi prieten de-al lui, îi strecurase o scrisoare de la mama lui Malcolm prin care ea îi cerea un raport confidenţial : Doresc să ştiu tot ce s-a in-timplat de când individa Richaud a sosit la Yokohama, Jamie. Orice, zvon, fapte, b/rfe şi nu cred că e necesar să insist spu-nîndu-ţi că trebuie să rămână imi secret foarte important al nostru.

Firar să fie, gindi Jamie, sunt angajat prirtr-un jurământ sfînt să-l servesc cu credinţă pe tai-pan, indiferent cine este el şi acum mama lui vrea... Dar la urma urmelor, o mamă are drepturi şi ea, nu ? Nu neapărat, dar doamna Struan are deoarece este doamna Struan şi, de, sunt obişnuit să fac tot ce vrea ea. N-am îndeplinit poruncile, cererile şi sugestiile ei ani de zile ? Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te prosteşti singur, Jamie. Nu conduce ea în realitate de ani de zile pe Culum şi firma Struan ? Şi nici tu şi nici nimeni altcineva n-a vrut vreodată să ţină seama de acest adevăr.

- E adevărat ! bombăni el acum, şocat de gândul că-i fusese frică să privească acest adevăr în faţă şi simţindu-se brusc stănjenit, încercă să-şi ascundă gafa, dar toată lumea era atentă în continuare doar la Angélique, în afară de Norbert.

- Ce e adevărat, Jamie ? întrebă el în zarva conversaţiei, zimbind calm

- Totul, Norbert. Extraordinară seară, nu ? Spre marEa lui uşurare, Angélique le abătu atenţia amăndurora.

- Noapte bună, noapte bună, Henri, domnilor, spuse ea în ciuda protestelor generale, îmi pare rău, dar trebuie să-mi văd pacientul înainte de a mă culca.

Işi întinse mina. Cu o eleganţă îndelung exersată, Seratard i-o sărută, Norbert, Jamie şi ceilalţi sărutându-i-o stîngaci şi, înainte ca altcineva să se ofere, André Poncin spuse :

- Poate îmi permiteţi să vă conduc acasă ?

- Bineinţeles, de ce nu ? Muzica dumneavoastră m-a ridicat în al nouălea cer.

Noaptea era rece, cerul acoperit, dar destul de plăcuta. Şalul de îînă stătea aruncat incitant în jurul umerilor, poalele crinolinei largi se

tirau neglijent în praful trotuarului de lemn - atât de necesar in timpul ploilor de vară care transformau toate drumurile în adevărate mlaştini. Angélique plutea şi numai o părticică a fiinţei ei atingea pămăntuf.

André, cânţi minunat O cât as vrea să pot cânta ca tine; spuse ea sinceră.

- Totul depinde numai de exerciţiu. doar exerciţiu.

Mergeau alene spre clădirea firmei Struan, puternic luminată, vorbind prietenos în franceză, André fiind foarte conştient de privirile invidioase ale bărbaţilor care se revărsau trecând strada către Clubul zgomotos, plin până la refuz şi îmbietor, înviorat de prezenţa ei, nu din poftă, pasiune sau dorinţă, ci pur şi simplu de Compania ei şi de trăncăneala ei plăcută care nu prea cerea răspuns. Cu o seară înainte, la dineul francez al lui Seratard, oferit într-o cameră particulară a Hotelului Yokohama, şezuse alături de ea şi constatase că tinereţea ei şi aparenta ei frivolitate erau reconfortante. Dragostea ei pentru Paris, felul în care cunoştea oraşul, restaurantele, teatrele, cancanurile despre prietenele ei, ocazia de a rìde de ele şi de o hoinări sau a călări în Bois, toată agitaţia Celui de al Doilea Imperiu, toate îl umplură de nostalgìe, a-mintindu-i de perioada când fusese la universitate şi cât de mult i! era şi lui dor de casă. Petrecuse prea mulţi ani in Asia, in China şi aici. E curios că fata asta seamănă aşa de mult cu propria mea fiică. Marie are aceeaşi vârstă. s-au născut în aceeaşi lună, Iulie, acelaşi an... Se corectă : poate seamănă cu Marie. Câţi ani au trecut de când am rupt legăturile cu Françoise şi le-am lăsat pe amăndouă în pensiunea aceea de familie, din apropierea Sor-bonnei, unde stătusem cu chirie ? Şaptesprezece. Câţi ani au trecut de când le-am văzut pentru ultima oară ? Zece. Merde. N-ar fi trebuit să mă însor nicicum, fie 'că Françoise era însărcinată, fie că nu era Eu am fost prostul, nu ea. Cel puţin ea s-a remăritat şi ţine pensiunea Dar Marie ? Zgomotul valurilor ii atrase privirea către mare. Un pescăruş răzleţ ţipă deasupra capetelor lor, Nu departe de mal se vedeau luminile de poziţie ale vasului lor amiral şi asta rupse vraja, amintin-du-i de misiunea lui şi făcându-l să-şi concentreze gândurile. Ca o iranie, această fată zveltă devine acum un plan

important în marele Joc. Franţa contra Anglia. O ironie, dar aşa e viaţa Las totul pentru mîine. sau poimiine. sau pornesc jocul aşa cum ne-am înţeles eu şi Henri ?

- A, spunea ea, fluturindu-şi evantaiul mă simt atât de fericită in această seară. André, muzica ta rni-a dat atât de mult, m-a făcut să mă simt la Opera, m-a înălţat inima atât că pot mirosi parfumul Parisului..

In eluda Intenţiilor sale, se lasă ademenit. Din pricina eï sau pentru că îmi aminteşte că aşa ar putea arăta şi Marie !Nu ştiu, dar nu contează. Angélique, în această seară te las să pluteşti fericită cu balonul visurilor tale. Ziua de mîine e calea ! Apoi nările lui prinseră o boare din parfumul ei, Vie de Camille, amintindu-i de sticluţa infimă pe care o obţinuse de la Paris cu atâta greutate pentru musume Hana - Floare - şi o furie brusca îl făcu să renunţe la Impulsul de a fi drăguţ. Nu se afla nimeni prin apropiere ca să-i poată auzi, cea mai mare parte din Strada Mare fiind pustie. Chiar şi în aceste condiţii, el vorbi în şoapta :

- Imi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar am veşti personale pe care ar trebui să le afli. Nu pot să ţi le spun pe ocolite ca să le mai îndulcesc. Tatăl tău a fost acum câteva săp-tămâni la Macao şi a jucat sume mari la jocuri de noroc şi a pierdut ! Îi văzu paloarea subită, simţi compătimire pentru ea,' dar continuă aşa cum plănuiseră Seratard şi el. Imi pare rău:

- Sume mari, André ? Adică cât ?

Vocea abia i se auzea. Se uita ţintă la el, cu ochi mari, stănd ţeapănă la adăpost de vînt, în dreptul unei clădiri.

- A pierdut totul, firma şi banii tăi. Ea respiră cu greutate.

- Totul ? Şi banii mei ? Nu putea să facă asta ! Nu se poate !

- Imi pare rău, a putut şi a şi făcut-o ! El e apărat de lege, tu eşti fiica lui, femeie nemăritată, in afară de faptul că eşti tânără, el e tatăl tău şi are autoritate legală asupra ta şi asupra a tot ce posezi, dar sunt sigur că ştii asta îmi pare rău. Mai ai şi alţi bani ? întrebă el, ştiind bine că ea nu avea.

- Iţi pare rău ? Ea se cutremură şi se chinui să şi adune mintea in faţa realităţii atât de brutale că a doua ei mare spaimă se înplinise şi

devenise fapt cunoscut de toată lumea., ceea ce rupse în bucăţi pavăza pe care şi-o făcuse cu atâta grijă. Cum de-ai... de-ai aflai toate astea ? se bîlbîi ea, străduindu-se să poată respira Banii, banii mei sunt ai mei... Tata a promis. .

- S-a răzgândit Afară de asta, Hong Kongul e un sat, nu există secrete în Hong Kong, Angélique, nici acolo, nici aici. Azi a sosit o scrisoare din Hong Kong, trimisă de un partener de afaceri. El a transmis detaliile Era in Macao în acel timp şi a fost martor la prăpăd ! continuă el să-i vorbească pe un ton prietenos şi îngrijorat, aşa cum se cuvenea să facă un bun prieten, dar îi spunea numai o jumătate de adevăr. El şi cu mine, noi, noi deţinem unele din hîrtiile semnate de tatăl tău, împrumuturi de anul trecut care n-au fost încă plătite. O alta străfulgerare de teamă o înfioră.

- Tata... nu-şi prea plăteşte datoriile ?

- Nu. îmi pare rău s-o spun, dar nu şi le plăteşte.

Cu sufletul zdrobit, se gândea la scrisoarea mătuşii ei, acum ştia sigur că datoria către unchiul ei nu fusese nici ea plătită şi că el era în închisoare pentru că... poate din cauza mea, ar fi dorit să strige ea In gura mare. în acelaşi timp chinuindu-se să-şi păstreze cumpătul, dorind ca totul să fie un vis. Dumnezeule, Dumnezeule, ce-o să mă fac

- Vreau să ştii că dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să mi-o spui.

Brusc, se repezi la el cu voce stridentă :

- Să mă ajuţi tu ? Mi-ai distrus liniştea, dacă ceea ce spui e adevărat. Să mă ajuţi ? De ce mi-ai spus asta acum, de ce, de ce, de ce, când eram atât de fericită ?

- E mai bine să afli imediat. E mai bine să-ţi spun eu decât un duşman.

- Duşman, care duşman ? se schimonosi ea la faţă. De ce să am eu duşmani ? N-am făcut nimic nimănui, nimic, nimic!

Lacrimile începură să i se reverse pe faţă, împotriva voinţei sale ; el o luă în braţe o clipă, plin de compasiune, apoi îşi puse ambele mîini pe umerii ei şi o zgîlţîi.

- încetează, spuse el, înăsprindu-şi vocea. Doamne Dumnezeule, încetează, nu înţelegi, eu încerc să te ajut !

Câţiva bărbaţi se apropiau de ei pe partea cealalta a străzii, el văzu că mergeau clătinîndu-se, preocupaţi numai de ei înşişi. Nu se vedea nimeni în apropiere, doar nişte bărbaţi care se îndreptau spre Club, departe în josul străzii. Ei doi stăteau in umbra clădirii lingă care se opriseră. O zgîlţîi din nou. Ea gemu.

- Mă doare !

Dar nu mai plîngea, îşi revenise.

El se gândi cu răceală că exact acest procedeu îl aplicase de o sută de ori înainte, debitând adevăruri strîmbe şi ameninţări, pentru a da pe brazdă alte şi alte persoane nevinovate, pentru binele Franţei. Şi cu bărbaţii e mult mai uşor să ai de-a face decât cu femeile... Pe bărbaţi ii loveşti cu piciorul drept în coaie sau îi ameninţi că le tai, sau le bagi ace în ele, şi-i destul. Dar cu femeile ? E dezagreabil să tratezi femeile in a-cest fel.

- Eşti înconjurată de duşmani, Angélique. Sunt mulţi care nu vor ca tu să te măriţi cu Struan, mama lui va lupta cu tine in orice chip, va.,.

- N-am spus niciodată că ne vom căsători, e... e un zvon, un zvon, atât şi nimic mai mult.

- Merde ! Bineinţeles că e adevărat I Doar te-a cerut, nu ? O zgîlţîi din nou, fără multe menajamente. Nu te-a cerut ?

- Mă doare, André. Da, da, m-a cerut, ii dădu o batistă, mai binevoitor acum.

- Bine, ştergeţi ochii, nu avem mult timp la îndemină. Blajină, ea îl ascultă supusă, începu să plîngă, apoi se opri.

- De-ce-eşti-atât-de-groaznic ? ii spuse ea dintr-o suflare.

- Eu sunt singurul tău prieten adevărat pe care-l ai aici. Sunt cu adevă-rat de partea ta, gata să te ajut. Singurul prieten adevărat în care te poţi încrede. Singurul prieten pe care-l ai, jur, singurul care te poate ajuta, in mod obişnuit ar fi adăugat cu înflăcărare : jur pe Dumnezeu, dar Consideră că ea muşcase momeala, şi păstră expresia pentru mai tîrziu. E mai bine să auzi dinainte adevărul în taină. Acum ai timpul să te pregăteşti. Vestea nu va ajunge aici cel puţin o

săptămână de acum încolo. Asta îţi dă timpul necesar ca logodna să fie făcută în mod solemn şi oficial.

- Poftim ?

- Struan e gentleman, nu ? Cu efort, el îşi ascunse surî-sul batjocoritor. Gentleman englez, pardon, scoţian, britanic. Nu e un gentleman măndru de cuvîntul dat ? Ce zici ? De îndată ce promisiunea e publică, n-o mai poate retrage, fie că eşti săracă lipită, fie că.nu. Indiferent de ce a făcut tatăl tău, indiferent de ce spune mama lui.

Ştiu, ştiu, dori ea să ţipe. Dar sunt femeie şi trebuie să aştept. Am tot aşteptat şi acum e prea tîrziu. Oare e chiar tîrziu ? O, Sfîntă Fecioară, ajută-mă !

- Nu... nu cred că Malcolm mă va învinovăţi pe mine pentru păcatele tatei, nici n-o va asculta pe mama lui...

- Mă tem că trebuie s-o asculte, Angélique. Al uitat că Malcolm Struan e şi el tânăr, oricât ar fi el de tai-pan. împlineşte douăzeci şi unu de ani abia în mai, anul viitor. Până atunci, ea poate să-i ridice tot felul de bariere legale, chiar să anuleze logodna, **conform** legislaţiei engleze !

Nu era el absolut sigur de -asta, dar ideea părea rezonabilă şi era posibilă după legea franceză.

- Ar putea să-ţi facă şi ţie necazuri, poate să te cheme în faţa tribunalului, adăugă el cu tristeţe. Struanii sunt puternici în Asia. Asia e aproape numai teritoriul lor. Poate să te tîrască în faţa tribunalului. Ştii ce se spune despre judecători, despre orice judecător, nu ? Ea poate să facă să fii dusă în faţa unui magistrat, să te acuze că eşti o femeie uşoară, o curtezană, care aleargă doar după banii lui sau chiar mai rău. Ea poate să te zugrăvească în faţa judecătorului într-un tablou dezgustător, în vreme ce tu stai în boxa acuzatului lipsită de apărare : tatăl tău, un nepricopsit falimentar şi care joacă jocuri de noroc, unchi-ul tău în închisoarea Datornicilor, tu lipsită de un sfanţ, o aventurieră.

Faţa ei căpătă o înfăţişare sălbatică.

- Cum ai aflat de unchiul Michel ? Cine eşti ?

- Nu e nici o minune la mijloc, Angélique, spuse el, fără nici o stinghereală. Câţi cetăţeni francezi sunt în Asia ? Nu mulţi. Nici unul ca tine. Şi oamenilor le place să bîrfească. Eu sunt André Poncin, negustor in China, negustor cu Japonia. N-ai de ce să te temi de mine. Nu doresc nimic, numai prietenia ta, încrederea ta şi să te ajut.

- Cum ? Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni !

- Ba da. spuse el blînd, privind-o cu multă atenţie Îl iubeşti, nu-i aşa ? Ai fi cea mai bună soţie pe care ar putea-o avea un bărbat, dacă ţi s-ar da ocazia, nu ?

- Da, da, cu siguranţă...

- Atunci fă presiuni asupra lui, ademeneşte-l, convinge-l în orice mod poţi să anunţe logodna voastră public. Te pot îndruma ! Abia acum ea îl asculta într-adevăr, înţelegea cu adevărat ce-i spunea şi cu blindeţe ii dădu lovitura de graţie. O femeie înţeleaptă, şi tu eşti la fel de înţeleaptă pe cât eşti de frumoasă, s-ar mărita repede. Foarte repede.

Struan citea la lampa de ulei de pe masa de lingă pat dădea destulă lumină uşa către camera ei era întredeschisă. Patul era confortabil, şi el se adîncise în povestirea pe care o citea, cămaşa de noapte de mătase îi scotea în evidenţă culoarea ochilor faţa îi era încă palidă şi trasă, fără vigoarea* de dinainte. Pe masa de lingă pat se afla un somnifer, pipa şi tutunul, chibriturile şi nişte apă cu un infim adaus de whisky :

- O să-ţi facă bine, Malcolm. îi spusese Babcott. E cel mai bun medicament pentru dormit pe care-l poţi lua, dacă îl bei slab. E mai bun decât tinctura de opiu.

- Fără ea stau treaz toată noaptea şi mă simt groaznic'

- Sunt şaptesprezece zile de la accident, Malcolm, e timpul să întrerup, Malcolm. Să nu mai iei deloc tinctură, nu e bine să te bazezi pe medicamente ca să dormi. E mai bine să nu mai luam.

- Am mai încercat şi înainte, dar n-am putut. O să întrerup într-o zi, două...

Draperiile fuseseră trase pentru noapte, camera era plăcută, tictacul ceasornicului elveţian bogat împodobit suna liniştitor. Se

făcuse aproape ora unu şi citea Crimele din Rue Morgue, pe care i-o împrumutase Dmitri în acea dimineaţa spunându-i :

- Cred c-o să-ţi placă, Maic. E o povestire detectivistă. Edgar Allan Poe este unul din cei mai buni scriitori al noştri, pardon, a fost, că a murit în '49, în anul de după goana după aur. Am o colecţie întreagă cu cărţile şi poeziile lui, dacă-ţi place.

- Mulţumesc, eşti foarte drăguţ. Frumos din partea ta să mă vizitezi atât de des. Dar de ce eşti atât de posomorât azi, Dmitri ?

- Veştile de acasă sunt proaste. Ai mei... totul e anapoda, Maic, totul e încurcat, veri, fraţi, unchi luptă şi de o parte şi de alta. La naiba, nu ai nevoie să auzi asemenea lucruri. Ştii ce, am o groază de alte cărti, de fapt o întreagă bibliotecă.

- Povesteşte-mi de familia ta, te rog, spusese el, simţind cum se stre-coară în el durerea, cum se întâmpla în fiecare zi: Zău, aş vrea să aud.

- In regulă, sigur Mă rog, când bunicul meu şi familia lui au venit din Rusia, din Crimeea - ţi-am spus că ai mei au fost cazaci - s-au stabilit într-un loc liniştit numit Far Hills în New Jersey. au făcut agricultura acolo până la Războiul din 1812 - bunicul meu a murit în acel râzboi - un loc extraordinar pentru crescut cai, şi am devenit prosperi. Familia mea o locuit in New Jersey, doar doi din fiii bunicului meu s-au mutat în sud, în Richmond, Virginia. Când eram în armata, cam acum vrea cincisprezece ani, pe vremea aceea exista Armata Uniunii, nu a Nordului sau a Sudului, am Intrat la cavalerie şi am stat acolo cinci ani, am bîntuit aproape tot timpul prin zona de sud, sud şi vest, In Războaiele Indiene, dacă se pot numi aşa. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp în Texas, un an pe când mai era republica, ajutăndu-i pe texani să-i alunge pe indieni de acolo, apoi, o vreme, după ce Texasul s-a alăturat Uniunii în '45 am fost staţionaţi lîngă Austin. Acolo e locul in care am intâlnit-o pe soţia mea, Emilie, şi ea e din Richmond, tatăl ei era colonel de aprovizionare. Doamne, ce loc frumos e acolo, în jurul Austin-ului, dar şi mai frumos la Richmond. Emilie... Să te ajut cu ceva ?

- Nu, nu, mulţumesc, Dmitri, durerea o să treacă. Continuă, te rog... când vorbeşti... când îmi vorbeşti mă simt mai bine.

- Sigur, în regulă. Emilie, Emilie Clemm după numele ei de domnişoară, era o verişoară îndepărtată a soţiei lui Poe, Virginîa Clemm, ceea ce n-am descoperit decât mai tîrziu, dar aşa am ajuns să am o colecţie a lucrărilor lui Poe, rîse Dmitri. Poe a fost un mare scriitor, dar un şi mai mare beţiv şi afemeiat. Se pare că toţi scriitorii sunt nişte pierde-vară, beţivi şi cam curvari. Ia de exemplu pe Melville. Poate că asta îi face să fie scriitori, eu, eu nu pot scrie o scrisoare fără să asud. Tu te descurci ?

- O, eu pot scrie scrisori... trebuie să scriu, şi ţin şi un jurnal ca cei mai mulţi. Ziceai de Poe... ?

- Eram pe punctul de a-ţi spune că s-a însurat cu Virginîa Clemm când ea avea doar treisprezece ani — mai era şi verişoară cu el, închipuie-ţi - şi au trăit fericiţi până la adînci bătrâneţi, dar se pare că fericirea lor n-a fost chiar ca în basme, dacă ceea ce s-a spus în ziare şi s-a birfit e adevărat. A fost un pui de lele neruşinat, deşi ei nu părea să-i pese. Emilie a mea nu avea treisprezece ani, ci optsprezece şi era o frumuseţe cum nu întâlneşti decât în sud, şi chiar şi atunci doar rar. Ne-am căsătorit când am ieşit din armată, am intrat la Cooper-Till man în Richmond Ei doreau să se extindă, să producă armament şi muniţii pentru export către Asia, treabă în care eu mă pricepeam, cum mă pricepeam la vînătoarea de indieni şi negoţul cu cai Bătrânul Jeff Cooper a socotit că puştile şi alte mărfuri exportate din Norfolk, Virginia s-ar impăca numai bine cu negoţul de opiu în susul coastei chineze, aducând în schimb argint şi ceai la Norfolk. Dar îl ştii pe Jeff Cooper-Tillman şi Struan sunt prieteni vechi, nu ?

- Da şi sper să rămănă prieteni. Continuă.

- Prea multe nu mai sunt de spus. Cu anii, alţii din familie s-au mutat in sud şi s-au împrăştiat Maică-mea era din Alabama, am doi fraţi si o soră, toţi mai mici ca mine. Acum Joilly e in regimentul 1 de cavalerie al Nordului şi fratele meu cel mai mic, Janny - care poartă numele lui tata mare – Janov Syborodin, Janny e in cavalerie şi el, dar in regimentul 3 din Virginia, cercetaşi de avangarda. Totul e o idioţenie, Cei doi fraţi ai mei habar n-au de război şi lupte şi o să fie omorîţi, cum te vad şi cum mă vezi, ageamii.

- Tu... n-ai de gând să te întorci acasă ?

- Nu ştiu, Maic. In fiecare zi îmi zic că da, in fiecare noapte îmi zic că da şi in fiecare dimineaţă zic nu. Nu vreau să mă apuc să-mi omor rudele, fraţii; indiferent de ce parte sunt.

- De ce ai plecat şi ai venit în acest loc uitat de Dumnezeu ?

- Emilie a murit. A făcut scarlatină. A fost o epidemie şi ea a fost una dintre victime. S-a petrecut acum nouă ani. tocmai eram pe punctul de a avea un copil.

- Ce ghinion oribil !

- Da Şi tu şi eu, amăndoi am avut destule necazuri..

Struan era aşa de concentrat asupra cărţii poliţiste că u auzi uşa dinafară care da spre apartamentul ei deschizîndu-se şi închizîndu-se fără zgomot, nici paşii ei uşori, şi nici n-o observă cum iscodeşte o clipă camera cu privirea, ca apoi să dispară, Peste o clipă se auzi aproape imperceptibil clanţa de la uşa interioară a dormitorului ei. Işi ridică ochii de pe carte. Acum asculta cu mare atenţie. Ea îi spusese că o să vină la el. dar dacă dormea nu o să-l deranjeze, dar dacă se simţea prEa obosită urma să se ducă direct la culcare, tăcută ca un şoricel şi o să-l vadă dimineaţa.

- Nu-ţi face probleme, draga mea, ii spusese el fericit Distrează-te O se te văd la micul dejun. Somn uşor şi ţine minte că te iubesc.

- Şi eu te iubesc, chéri. Somn uşor.

Acum stătea cu cartea in braţe. Cu efort mare se saltă în capul oaselor şi işi lăsă picioarele pe marginea patului Până aici totul era suportabil Dar mai departe era-imposibil. Nu se putea ridica în picioare, ii era peste puteri Inima ii bătea cu putere, simţi un val de greaţă şi se culcă la loc Cu toate astea se simţEa parcă ceva mai bine ca în ziua precedenta Trebuie să fac un efort, indiferent ce midic e Aboott. îşi spuse cu înverşunare, frecindusi stomacul. Mîine am să încerc din nou, de trei ori Poate că e bine aşa Când se simţi mai bine, începu din nou să citească, bucuros de carte, dar acum cartea nu-l mai captiva ca înainte, atenţia lui rătăcea şi în mintea lui începu s-o amestece şi pe ea in povestea pe care o citEa, când părea pe punctul de a fi asasinată, cadavre in jurul ei, el alerga să o salveze, când îl copleşeau imagini erotice. In cele din urmă puse cartea jos, marcând locul unde rămăsese cu o pagină pe care i-o dăduse ea, smulsă din

jurnalul ei. Mă întreb ce-o fi scriind ea în jurnal, ştiu eu că e foarte sîrguincioasă. Despre mine şi despre ea ? Despre ea şi despre mine ? Se simţi foarte obosit acum. întinse mâna spre lampă, ca să dea fitilul în jos, apoi se opri. Păhăruţul cu licoarea de adormit îi făcea cu ochiul. Degetele îi tremurară. Babcott are dreptate, nu mai am nevoie de elixirul ăsta

Hotărât, stinse lampa, se culcă pe spate şi închise ochii, rugându-se pentru ea şi pentru familia lui, pentru ca maică-sa să le dea binecuvîntarea, şi la urmă se rugă pentru el : O, Dumnezeule, ajută-mă să mă fac bine. Mi-e teamă, mi-e tare teamă.

Dar somnul nu se lipea de el. Dacă se întorcea sau încerca să se întindă mai confortabil, orice mişcare ii provoca dureri, aducându-i aminte de Tokaido şi de Conterbury. Zăcea pe jumătate adormit, pe jumătate treaz, în minte învălmăşin-du-i-se scenele cărţii, macabrul acţiunii, curios să ştie cum se va sfîrşi. I se perindau în imaginaţie tot felul de momente, scene, unele urâte, unele frumoase, unele pline de viaţă, fiecare mişcare cât de mică pe care o făcea trezindu-i valuri da durere. Timpul trecea, poate o oră, poate numai câteva minute, renunţă la luptă, bău elixirul, se relaxa mulţumit, ştiind că în curând avea să plutească, să-i simtă mâna pusă pe el, mâna lui pe a ei, pe săni, peste tot, şi mîinile ei dibace, toată, nu numai miinile.

15

Vineri. 5 octombrie

Chiar după revărsatul zorilor, Angelique se sculă din pat Şi se aşeză la masa de toaletă din dreptul ferestrelor cu arcadă care dădeau spre Strada Mare şi port. Era foarte obosită. In sertarul încuiat se afla jurnalul ei, din piele roşie mată. încuiat de asemenea. Ea trase cheiţa din locul in care era ascunsă, îl descuie, apoi muie tocul în cerneală şi scrise In Jurnal, ca de la prietenă la prietenă - în aceste zile jurnalul îi

părea să fi rămas singurul prieten, sìngurul cu care simţea în siguranţă

Vineri, 5 . altă noapte proastă, mă simt îngrozitor. Sunt patru zile de când André mì-a dat groaznica veste despre tata. De atunci n-am mai fost în stare să scriu nimic, să fac nimic, am încuiat uşile şi am

zăcut doborita la pat, pretinzînd că am febră, şi nu m-am ridicat decât pentru una sau două vizite pe zi la Malcolm al meu, ca să-i potolesc neliniştea, nedeschizînd uşa decât cameristei mele, pe care n-o pot suferi. Am fost totuşi de acord să-l primesc o dată pe Jamie şi pe André. Bietul Malcolm, a fost înnebunit de grijă în prima zi când n-am apărut şi nici n-am vrut să deschid uşa, a cerut să fie adus cu brancarda in budoarul meu ca să mă vadă, chiar dacă ar fi trebuit să dărîme uşa ca să treacă. Am reuşit să-l fac să renunţe am făcut un efort să merg eu la el, a trebuit să-i spun că mă simt mai bine, că era vorba doar de o durere groaznică de cap, nu, nu am nevoie de Babcott, nu trebuie să-şi facă griji din cauza lacrimilor mele, spunîndu-i, între patru ochi că e vorba de povestea care se întâm-plă o dată pe lună, că uneori pierderea de sânge era mare, uneori îmi vine neregulat. A fost teribil de stăn-jenit că i-am vorbit despre ciclul meu ! Neinchipuit de jenat ! Ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre meteahna asta femeiască. Uneori nu-l înţeleg defel, deşi e atit de drăguţ şi curtenitor, cel mai curtenitor din câţi am cunoscut. Am şi alta grijă : bietul om nu se simte cu mult mai bine. şi are zilnic dureri atât de mari că-mi vine să plîng. Binecuvîntată Fecioară, dă-mi putere ! gândi ea. Mai există şi cealalta problemă. O să încerc să nu mă neliniştesc, dar sunt înnebunită. Se apropie ziua. Apoi voi scăpa de această spaimă care mă îngrozeşte, dar nu de sărăcie. Şi se apucă să scrie mai departe.

E atât de.greu să ai un loc al tău şi numai al tău in clădirea Struan, indiferent cât de confortabilă şi plăcută ar fi, colonia e înflarătoare. Nu există coafor, nu există o croitoreasă pentru femei (totuşi am un croitor chinez care este foarte priceput să copieze lucrurile făcute deja), cine să-ţi facă o pălărie. N-am încercat încă serviciile cizmarului. Nu ai unde să te duci, nu ai

302

ce face. O, cât de dor îmi e de Paris, dar cum pot să locuiesc acolo acum ? S-ar muta Malcolm acolo dacă ne-am Casatori ? Niciodată. Şi dacă nu ne căsătorim..:, cum să plătesc chiar şi biletul până acasă ? Cum ? Mi-am pus această întrebare de o mie de ori, dar n-am putut răspunde

Işi ridică privirea de pe foaia de hîrtie, se uită pe fereastră, la navele din golf. Aş vrea să mă aflu pe unul din aceste nave, în drum spre casă, aş vrea să nu fi venit aici niciodată. Urăsc acest loc... Ce se va întâmpla dacă... ? Dacă Malcolm nu se însoară cu mine, o să trebuiască să mă mărit cu altcineva, dar n-am dată, nimic. O, Dumnezeule, nu asta am sperat eu ! Dacă aş reuşi să ajung acasă, tot n-am bani deloc, biata mea mătuşă şi bietul meu unchi sunt ruinaţi. Colette n-are bani să-mi împrumute, nu cunosc pe nimeni destul de bogat sau destul de vestit cu care să mă mărit, sau aflat destul de sus pe scara socială ca să pot să-i devin metresă şi să nu-mi pese. M-aş putea face actriţă, dar în această meserie trebuie neapărat să ai un patron care să mituiască directorii şi autorii dramatici, să plătească toate rochiile şi bijuteriile, trăsurile şi un palat pentru serate. Bineinţeles că trebuie să te culci cu patronul, după cum îi vine lui şi nu cum ai tu chef. până ce ajungi bogată şi destul de vestită, şi asta cere timp, iar eu n-am relaţii şi nici n-am prieteni care să aibă relaţii, Vai.de mine, sunt atât de năucită Cred că o să mă pun pe plâns din nou.

Işi ascunse faţa în mîini, lacrimile o năpădiră, dar avu grijă să nu facă prea mult zgomot, ca nu cumva camerista ei s-o audă şi să înceapă să se bocească, făcând o scenă ca în prima zi. Purta o cămaşă de noapte de mătase crem. pe umeri un halat de casă verde pal, avea părul ciufulit. Camera în care se afla părea mai potrivită pentru un bărbat, patul cu cei patru stălpi şi draperii era imens, apartamentul fiind mai mare decât cel al lui Malcolm, Pe o latură era o antecameră care se învecina cu dormitorul lui, apoi o sufragerie în care puteau lua masa douăzeci de persoane, şi care avea propria sa bucătărie. Ambele uşi aveau zăvorul pus. Masa toaletei era singura pată de frivolitate din cameră, ea pusese să i se facă draperii de satin roz După ce se răcori şi încetă să mai plîngă, îşi şterse ochii şi îşi studie în tăcere chipul în oglinda de argint. Nici o dungă, nici o umbră, un chip doar puţin mai tras ca de obicei. Nici o schimbare exterioară. Oftă adinc, apoi începu să scrie din nou :

Plînsul nu ajută la nimic. Astăzi TREBUIE să vorbesc cu Malcolm. Pur şi simplu trebuie. André mi-a spus că nava de poştă a

întirziat deja o zi şi că vestea catastrofei mele va veni precis cu ea - oare de ce englezii Consideră nava de genul feminin ? Sunt îngrozită că mama lui Malcolm va fi la bord. Vestea accidentului lui trebuie să fi ajuns la Hong Kong pe 24, exact ca să prindă nava de poştă, Jamie se îndoieşte că ea va fi in stare să plece atât de curând, când ceilalţi copii sunt acolo, când bărbatul ei a murit de numai trei săptămâni şi mai este încă in mare doliu, biata femeie.

Când Jamie a fost la mine, prima oară când am putut de fapt vorbi cu el singură, mi-a spus tot felul de lucruri despre ceilalţi din familia Struan. Liza are şaisprezece ani, Ronalda treisprezece, iar Ducan zece. Şi încă o mulţime de lucruri triste : în anul trecut alţi doi fraţi, gemenii. Rob şi Dunross, în vârstă de şapte ani, s-au înecat într-un accident pe mare, în dreptul unui loc din Hong Kong numit Sbek-O, unde familia Struan are pămănturi şi o casă de vară. Şi cu ani în urmă, când Malcolm avea şapte ani, o alta soră, Mary, care avea atunci patru ani, a murit de o boală numită friguri din Valea Fericită. Bietul copil, am plîns toată noaptea gindindu-mă la ea şi la gemeni. Atât de mici

Imi place Jamie, dar e atât de plicticos, atât de necivilizat, vreau să spun stîngaci, asta-i tot, n-a fost niciodată la Paris şi nu cunoaşte decât Scoţia, firma Struan şi Hong Kongul. Mă întreb dacă aş putea miza pe el dacă...

Şterse şi în loc de dacă scrise când ne căsătorim... Mâna avu o ezitare.

Malcolm şi cu mine vom petrece câteva săptămâni la Paris în fiecare an - şi copiii noştri vor fi educaţi acolo, bineinţeles vor fi catolici. André şi cu mine am vorbit despre asta ieri, despre religie şi catolicism. El e foarte amabil şi felul în care vorbeşte mă face să-mi uit problemele neplăcute, la fel ca şi muzica lui, de fiecare dată. Am discutat de faptul că doamna Struan. e o protestantă inflexibilă şi ce să spun dacă problema religiei se va pune vreodată. Vorbeam foarte încet

— sunt atât de norocoasă că André e prietenul meu şi că m-a avertizat despre tata - şi brusc el şi-a dus degetul la buze, s-a dus la uşă şi a deschis-o dintr-o smuci-tură. Hoaşca aceea bătrână, Ah Tok,

amaha lui Malcolm, stătea cu urechea lipită de uşă şi aproape că s-a prăvălit in cameră André vorbeşte puţin contoneza şi i-a spus să plece.

Când l-am văzut pe Malcolm mai tîrziu, in aceeaşi zi, el şi-a cerut deplorabil scuze. Nu are importanţă, am spus, uşa nu era încuiată, camerista mea era, aşa cum se cere, in cameră, supraveghindu-mă cum e corect, dar dacă Ah Tok vrea să mă spioneze, te rog să-i spui să bată la uşă şi să intre. Mărturisesc că am fost distantă şi rece cu Malcolm şi el s-a dat peste cap să fie extrem de plăcut şi să mă calmeze, dar astea imi sunt sentimentele, deşi trebuie să recunosc şi că André m-a sfătuit să mă port aşa până ce logodna noastră devine publică.

A trebuit să-i cer lui André, îmi pare rău, dat a trebuit să-i cer un împrumut - m-am simţit groaznic. E prima oară in viaţă că a trebuit să fac aşa ceva. dar am nevoie disperată de nişte bani gheaţă. El a fost amabil şi a fost de acord să-mi aducă mîine douăzeci de ludovici pentru care o să semnez o poliţă, o sumă suficientă pentru cheltuieli neprevăzute pentru o săptă-mină sau două - Malcolm nu pare să-şi dea seama că am nevoie de bani şi eu nu am vrut să-i cer lui.

Am cu adevărat o durere de cap aproape permanentă, de când încerc să fac un plan ca să ies din coşmar. Nu există nimeni in care să pot avea cu adevărat încredere, nici măcar în André, deşi până acum el s-a arătat că e vrednic de ea. Cu Malcolm, de fiecare dată când încerc să-i spun fraze învăţate dinainte, ştiu că vorbele mele sună forţat, plete, groaznice încă înainte de a începe să le rostesc, aşa că nu-l mai spun nimic. „Ce e, draga mea ?" mă tot întrebă el. „Nimic", spun eu, apoi după ce am plecat de la el şi mi-am încuiat uşa, plîng şi tot plîng cu capul în pernă. Cred că voi înnebuni de durere. Cum a putut tatăl meu să mă mintă, să mă înşele, să-mi fure banii ? Şi de ce nu-mi dă Malcolm o pungă cu bani fără să i-o cer eu. sau să-mi ofere nişte bani în aşa fel ca eu să mă pot preface că refuz şi apoi să-i accept cu bucurie ? Nu este asta datoria unui soţ sau a unui logodnic ? Nu este datoria unui tată să-şi protejeze fiica iubită ? Şi de ce tot aşteaptă Malcolm atita până să facă publică logodna noastră ? S-a

răzgândit ? O, Dumnezeule, nu lăsa să se întâmple una ca asta... Angelique se opri din scris, lacrimile începură să-i curgă din nou şiroaie. Una căzu drept pe pagina pe care o scria. Din nou îşi şterse ochii, sorbi puţină apă dintr-un pocal, apoi continuă :

Astăzi sunt hotărită să vorbesc cu el. Trebuie să fac asta astăzi. O veste bună este faptul că nava amiral britanică s-a reintors in port cu bine. acum câteva zile, spre bucuria tuturor (sîntem într-adevăr lipsiţi de apărare fără vasele de război) Vasul e avariat şi a pierdut un catarg După el au venit imediat toate celelalte vase, cu excepţia unei fregate cu aburi, cu tunuri de 20 de inci numită Zephyr, care avea peste două sute de oameni la bord. Poate că n-a păţit nimic nici vasul ăsta. sper să fie aşa. Ziarul de aici spune că alţi cincizeci şi trei de marinari şi doi ofiţeri au murit din cauza furtunii, a taifunului. A fost o furtună groaznică, cea mai mare din câte am văzut vreodată. Am fost îngrozită, şi ziua şi noaptea. Credeam că întreaga clădire o să fie măturată de vint, dar e tot aşa de solidă ca Jamie McFay. Mare parte din cartierul băştinaşilor a dispărut, s-au produs multe incendii. Fregata Pearl a fost avariată, pierzind şi ea un catarg. Ieri a sosit un bilet de la căpitanul Marlowe : „Acum am aflat că eşti bolnavă şi iţi trimit cele mai sincere şi profunde regrete etc Nu cred că-mi place tipul, e prea semeţ, deşi uniforma îl face să fie toarte fermecător şi-i scoate in relief bărbăţia, pentru că doar de asta pantalonii uniformelor sunt strimţi, exact aşa cum noi ne îmbrăcăm ca să ne arătăm sinii, talia şi gleznele. O alta scrisoare a venit de la Settry Pallidar, a doua, cu alte regrete etc. Cred că nu-i pot suferi pe niciunul. De fiecare data când mă gindesc la ei, îmi vine in minte acei iad care se numeşte Kanagawa şi că ei nu şi-au făcut datoria să mă protejeze. Phillip Tyrer se mai află încă la legaţia din Yedo, dar Jamie mi-a spus că a auzit că Phillip trebuie să sosească înapoi mîine sau poimiine. Asta e foarte bine deoarece când se întoarce am un plan care.,. Bubuitul înfundat al unui tun o făcu să sară de pe scaun şi să se uite în direcţia portului. Era tunul de semnalizare. De departe, din largul mării, un alt tun îi răspunse. Ea privi Dincolo de flotă spre orizont şi văzu fumul care anunţa sosirea navei de poştă. Jamie McFay, cu o taşcă de poştă încărcată, lată subraţ, conducea un

străin, în sus, pe scările principale ale clădirii Struan. Razele soarelui se revărsau prin ferestrele înalte şi elegante din sticlă. Amăndoi purtau redingote de lină şi jobenuri, deşi ziua era caldă. Străinul ducea în mănă o geantă. Era bondoc, cu barbă, urât, peste cincizeci de ani, cu un cap mai scund decât Jamie, dar mai lat în umeri, de sub pălărie ieşea o coamă dezordonată de păr lung, cenuşiu. O luară de-a lungul coridorului şi McFay ciocăni uşor la uşă.

- Tai-pan ?

- Intră, Jamie, uşa e deschisă ! şi la vederea lor Struan rămase cu gura căscată. E cumva şi mama pe vas, doctore Hoag ?

- Nu, Malcolm !

Doctorul Hoag văzu uşurarea de pe chipul lui Malcolm, ceea ce îl întrista, deşi înţelegea prea bine reacţia lui. Tess Struan o condamnase cu vehemenţă pe „poama aia de străină" care, era sigură, îl prinsese în mreje pe fiul ei. Işi ascunse îngrijorarea când văzu cât slăbise Malcolm şi ce palid era ; îşi puse jobenul alături de geantă pe birou.

- M-a rugat să te consult, spuse el cu o voce caldă şi prietenoasă, să fac tot ce pot pentru tine şi să te însoţesc acasă, dacă ai nevoie de însoţitor ! De aproape cincisprezece ani era doctorul familiei Struan în Hong Kong şi asistase la naşterea ultimilor patru fraţi şi surori ai lui Malcolm. Cum te simţi ?

- Eu... doctorul Babcott s-a ocupat de mine. Eu, eu mă simt bine. Iţi mulţumesc că ai venit, mă bucur că te văd.

- Şi eu mă bucur că am venit, deşi George Babcott este un doctor minunat, nu e altul mai bun ca el ! Hoag zîmbi, avea Ochii mici de culoarea topazului, o faţă zbîrcită şi tăbăcită. Nesuferită călătorie, ne-a prins coada taifunului şi mai să ne ducem la fund., mi-am petrecut timpul cîrpind marinari şi câţiva Pasageri - mai ales oase rupte. Am pierdut doi oameni peste bord, un chinez, un pasager de clasa a patra, celălalt un străin oarecare, n-am aflat cine era. Căpitanul a spus că omul işi plătise călătoria la Hong Kong şi bălmăjise un nume. Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în cabina lui, a ieşit pe punte o singură dată şi pac, l-a luat un val.

Malcolm, arăţi mai bine decât mă aşteptam după ce-am auzit toate zvonurile care au inundat colonia.

- Ar fi cel mai bine să vă las singuri, spuse Jamie, şi puse un teanc de scrisori pe masa de lîngă pat. Asta-i poşta personală, o să-ţi aduc cărţile şi ziarele mai tîrziu.

- Mulţumesc. Malcolm îl privi ţintă. Ceva important ?

- Două sunt de la mama ta. Le-am pus deasupra teancului.

- Doctorul Hoag işi băgă mâna in buzunarele voluminoase şi scoase un plic mototolit.

- Uite încă o scrisoare de la ea, Malcolm, scrisă după celelalte. Mai bine ar fi s-o citeşti şi apoi o să te consult, dacă îmi permiţi. Jamie, nu uita de doctorul Babcott.

Jamie ii spusese deja că Babcott consulta la Kanagawa în acea dimineaţă şi că va trimite un cuter să-i aducă imediat după ce se întâlneau cu Malcolm.

- Pe curând, tai-pan.

- Nu, mai bine aşteaptă o clipă, Jomie, şi Struan deschise scrisoarea pe care i-o dăduse Hoag şi începu să citească.

Când Jamie urcase pe puntea principală a vasului de poştă, doctorul Hoag îl întâmpinase, îi spusese că avea toate scrisorile firmei Struan la el aşa că puteau pleca imediat, iar drept răspunse la întrebarea pusă de el imediat, şi spre uşurarea lui. îi spusese :

- Nu, Jamie, doamna Struan nu e pe navă, dar uite o scrisoare pentru tine de la ea.

Scrisoarea spunea pur şi simplu Janie, fă ceea ce-ţi spune doctorul Hoag şi trimite-mi rapoarte detailate şi confidenţial ? cu fiecare navă de poştă.

- Ştii ce scrie în ea, doctore ?

- Da, nu prea era nevoie, dar ştii cum e doamna !

- Cum se simte ?

- Ca de obicei, spuse Hoag după ce se gândi o clipa. Imperturbabilă în exterior, în interior un vulcan. Intr-o zi trebuie să explodeze !Nimeni nu poate ţine atâta durere în frău. atâtea tragedii ! Nimeni. Nici chiar ea. Îl urmase pe Jamie în jos pe pasarelă, aruncindu-şi ochii de jur-împrejur.

- Trebuie să recunosc că sunt bucuros că am şansa să vizitez Japonia. Arăţi în formă, Jamie Se vede că acest post îţi prieşte. Stai să vedem. E aproape un an, nu-i aşa, de la ultimul tău concediu ? Acum povesteşte-mi totul, mai intîi despre atacul criminal... apoi despre domnişoara Richaud.

Până să ajungă la ţărm, doctorul Hoag ştia tot ce ştia şi jamie.

- Dar, te rog, adăugă Jamie stingherit, te rog să nu-i spui lui Malcolm ce ţi-am spus despre Angelique E o fată minunată, a trecut şi Ea prin momente grele, nu cred că s-a culcat cu ea, logodna lor secretă este o vorbă goală, dar el e îndrăgostit rău de tot şi nu-l acuz nici pe el nici pe altcineva din cei aruncaţi de soartă în Asia, de altfel Nu pot să suport ideea de a trimite doamnei Struan rapoarte secrete, din motive evidente. Oricum, am scris unul, o versiune diluată care e gata de trimis când acest vas se întoarce. Loialitatea mea trebuie să fie către Malcolm, mai presus de orice, el e tai-pan. Acum, privindu-l pe Malcolm Struan cum zace in pat şi citeşte scrisoarea pe care i-o dăduse Hoag, văzînd chipul palid şi trupul moliu. începu să se îndoiască Şi să se roage. Struan, îşi ridică privirea. Ochii i se îngustară

- Ce-i, Jamie ?

- Voiai să fac ceva anume. Ce ? După o pauză. Malcolm spuse :

- Da trimite vorba la legaţia chineză - Angeliqut; e acolo, a spus că se duce să şi aştepte poşta acolo. Spune-i că mi-a sosit un vechi prieten din Hong Kong pe care aş dori ca să-l cunoască.

McFay dădu din cap şi zimbi

- S-a făcut Cind ai nevoie de ceva, eu sunt aici, spuse el şi ieşi

Malcolm. bietul meu fiu iubit îţi trimit doar un scurt bilet, scris, in grabă, că Ronald Hoag pleacă îndată la vasul de poştă pe care l-am făcut să întârzie ca să poată el să-l prindă, şi să ai cea mai bună îngrijire. Am fost înspăimântată când am aflat de porcii aceia care te au atacat, Jamie spune că doctorul acela Babcott a trebuit să te opereze Te rog scrie-mi prin orice poştă expres poţi şi vino acasă repede ca să te putem îngriji cum se cuvine îţi trimit dragostea mea şi rugăciunile mele, ca şi Eliza, Ronald si Duncan. P.S Te iubesc.

Işi ridică ochii de pe scrisoare.

- Da ?

- Da ? Spune-mi adevărul, Malcolm. Cum te simţi ?

- Mă simt îngrozitor şi mă tem că o să mor.

Hoag se aşeză pe fotoliu şl-şi atinse degetele mîinilor, gânditor :

- Primul e de înţeles, cel de al doilea nu e adevărat, deşi este foarte uşor, foarte, foarte uşor de crezut şi foarte periculos. Chinezii se pot convinge să moară, pot muri doar gândin-du-se la moarte, deşi sunt sănătoşi tun. Am văzut lucruri din astea.

- Hristoase, nu vreau să mor, am toate motivele să trăiesc. Nici nu-ţi pot spune cât de mult doresc să trăiesc şi să mă fac bine. Dar în fiecare noapte şi în fiecare zi vine un moment când mă izbeşte gândul că n-am... Mă izbeşte exact ca o lovitură adevărată.

- Ce medicament iei ?

- Ceva... cu laudanum în el, care să mă ajute să dorm. Durerea e îngrozitoare şi mă simt atât de rău.

- In fiecare noapte ?

- Da, adăugă Struan, pe jumătate scuzîndu-se. Doctorul mi-a spus să nu mai iau, spune că eu... că ar trebui să întrerup.

- Ai încercat ?

- Da.

- Dar n-ai întrerupt tratamentul ăsta ?

- Nu, nu încă. Voi... voinţa, parcă nu mai am voinţă deloc.

- Aşa se întâmpla când te obişnuieşti cu laudanum. E bun el, dar periculos, zîmbi. Laudanum a fost numele dat iniţial de Paracelsus acestui panaceu. Îl ştii pe Paracelsus ?

- Nu.

- Nici eu, spuse Hoag rîzînd. Noi am dat numele şi acestei tincturi de opiu. E Păcat că toţi derivaţii formează obişnuinţă. Dar, fireşte, ştii asta.

- Da.

- Putem să te întăream, asta nu-i o problemă.

- Ba este. Şi eu ştiu asta. Şi mai ştiu că dezaprobi comerţul nostru cu opiu.

- Mă bucur că ai spus asta, zîmbi Hoag, ca o afirmaţie şi nu ca o întrebare. Dar nici tu nu eşti de acord cu el, nici unul dintre cei ce fac negoţ cu China nu este, dar suntem cu toţii prinşi ca într-o cursă. Ştii

ce, să lăsăm economia, să lăsăm politica, Malcolm. Următorul punct, domnişoara Richaud.

Struan simţi cum ii năvăleşte sângele în faţă.

- Ştii ce, odată pentru totdeauna ascultă ce-ţi spun eu, fir-ar să fie. Orice ar spune mama, sunt destul de mare să ştiu ce vreau şi să pot face ce vreau ! E clar ?

- Sunt doctorul tău, Malcolm, nu mama ta, zîmbi binevoitor Hoag. Şi sunt şi prietenul tău. Ti-am înşelat vreodată aşteptările, sau ale vreunui membru al familiei tale ?

Cu efort vizibil, Struan îşi înghiţi mănia, dar încă nu reuşi să-şi liniştească inima care o luase razna.

- Iartă-mă, iartă-mă, dar eu..., ridică din umeri neputincios, Iartă-mă.

- Nu e nevoie să te iert. Nu încerc să mă amestec în viaţa ta particulară. Sănătatea ta depinde de mulţi factori. Se pare că ea este unul. De aceea pun întrebarea, din motive medicale, nu din motive de familie. Deci, cum stăm cu domnişoara Angelique Richaud ?

Struan dorea să răspundă bărbăteşte şi calm, dar nu-şi putu reţine furia şi izbucni :

- Vreau să mă însor cu ea şi mă înnebuneşte faptul că trebuie să stau culcat în pat aici ca un..., să stau aici neputincios. Pentru numele lui Hristos, nici nu mă pot da jos din pat, nu pot să fac pipi, sau..., nu pot să fac nimic, fir-ar să fie, abia dacă pot să beau sau să mănînc şi aşa mai departe fără ca să mă apuce o infernală durere. înnebunesc şi oricât de mult încerc să mă conving, nu simt deloc că mă fac mai bine... Continuă să vorbească până ce îl lăsară puterile. Hoag îl asculta. In cele din urmă Struan se opri. Bolborosi o alta scuză.

- Imi permiţi să te examinez ?

- Da., da, bineinţeles.

Hoag îl examina cu mare atenţie, îşi puse urechea la pieptul lui să-i asculte inima, se uită în gura lui, îi luă pulsul, cercetă atent rana, o mirosi Cu degetele lui puternice, palpă pereţii stomacului, căutând să simtă organele interne, cât de mare era rana.

- Te doare aici. . Aici... E mai puţin dureros aici ? Fiecare apăsare il făcea pe Malcolm să geamă. în cele din urmă Hoag se opri. Struan rupse tăcerea.

- Ei ?

- Babcott a făcut o treabă foarte bună, a cîrpit cum trebuie rana, care până acum ar fi omorât un bărbat normal. Hoag vorbi cu măsură şi plin de încredere. Acum vom încerca să facem un experiment.

încet, îl apucă de picioare şi-l ajută să se aşeze pe marginea patului. Apoi, punîndu-şi braţul în jurul umerilor lui Malcolm, şi preluindu-i cea mai mare parte din greutatea corpului cu surprinzătoarea lui putere, îl făcu să stea în picioare.

- Atenţie !

Struan nu putea sta in picioare singur, dar avea acum impresia că stă în picioare singur şi asta îl încuraja. După o clipă sau două Hoag îl aşeză din nou în pat. Inima lui Struan bubuia de durere, dar era foarte îneintat

- Mulţumesc.

Doctorul se aşeză comod in Fotoliu, rczemăndu-se de spetează să-şi adune propriile puteri. Apoi spuse :

- O să te părăsesc acum, trebuie să mă duc să văd unde mă găzduiesc. Aş vrea să te odihneşti acum. După ce îl întâlnesc pe Babcott, mă întorc. Probabil că vom veni împreună. Atunci vom discuta. In regulă

- Da. Şi... îţi mulţumesc, Ronald.

Drept răspuns îl măngîie uşor pe braţ, işi strânse lucrurile şi plecă. Rămas singur, Struan începu să plîngă, lacrimile pre-lingându-i-se pe obraji şi aceste lacrimi de fericire îl făcură să adoarmă. Când se trezi se simţea odihnit şi, pentru prima oară, înviorat, rămase o vreme nemişcat, bucurându se că se ridicase în picioare, e adevărat că ajutat, dar stătuse pe picioarele lui, făcuse începutul şi acum, acum avea un adevărat aliat. Din locul în care stătea culcat, puţin întors pe partea stingă, putea să privească afară, pe fereastră, către mare. Iubea şi ura marea, nu se simţea niciodată in largul lui pe mare, temându-se de ea pentru că nu putea fi stăpânită, era imprevizibilă,

cum fusese atunci când, intr-o zi însorită, cei doi gemeni şi nostromul s-au depărtat vîslind la o sută de metri de ţărm, a venit un val, a răsturnat barca, iar curentul i-a tras spre larg. toţi fiind buni înotători ; gemenii inotau ca peştii, dar toţi s-au înecat, în afară de marinar. Durerea, pe el, Malcolm, l-a distrus, aproape l-a omorât pe taică-su, maică-sa mergea ca în transă, fără să fie în stare de nimic, doar repeta întruna : „Voinţa lui Dumnezeu. Trebuie să mergem înainte". Nu vreau să mă mai gândesc la fraţii mei, sau la Dirk Struan, îşi spuse el, bucuros că se afla în siguranţă pe pământ. Trecutul nostru e legat de mare în mod inexorabil, ca şi viitorul nostru. Şi toată puterea noastră nu stă în cliperele şi vapoarele noastre, comertul cu China ? Japonia e o piaţă mică, interesantă, dar restrân-să, care nu se poate compara cu China, putem face bani aici, sigur, o seamă de armamente şi nave, priceperea englezilor va putea face bani buni şi aici. Am de gând să-i spun lui Jamie să încheie afacerea cu cei din Choshu. Lasă-i să se omoare intre ei şi cu cât se omoară mai repede cu atât mai bine. Tărăgăneala de neputincios a lui Sir William, care aşteaptă aprobarea Londrei pentru a porni război, e prostească. Dacă ar depinde de mine, le-aş ordona să ne predea ucigaşii, să plătească imediat, sau, dacă nu, de miine între noi va fi stare de război, şi prima acţiune va fi să distrugem Yedo. Nu-i voi ierta niciodată, niciodată pe nemernicii aceia ! Orizontul parcă îl ademenea. Curând va trebui să merg la Hong Kong să iau în primire frânele firmei. Peste vreo săptămână. Nu e nici o grabă E timp suficient, Cât e ceasul acum ? Nu trebui să se întoarcă şi să se uite la ceas, căci după înălţimea soarelui se vedea că era aproape amiază. Se gândi că, dacă ar fi fost sănătos ar fi comandat friptură de vită în sânge şi budincă de Yorkshire, cu sos mult, cartofi prăjiţi, o farfurie sau două de friptură de pui tăiată în cubuleţe cu orez prăjit şi zarzavaturi de mai multe feluri, şi alte mâncăruri chinezeşti pe care Ah Tok i le-ar face imediat şi care-i plăceau lui, oricât de mult Strimbau din nas maică-sa, surorile şi fratele lui, spunînd că sunt fără gust, nehrănitoare, poate chiar otrăvitoare, bune numai pentru păgâni...

Auzi un zgomot uşor : Angélique zăcea ghemuită, mică pierdută în Fotoliul cel mare cu faţa numai lacrimi, mai nefericită decât o văzuse el vreodată.

- Hristoase, ce s-a întâmplat ?

- Sunt.., sunt ruinată ! Lacrimile începură să-i curgă şiroaie.

- Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce e vorba ?

- Uite, a venit cu poşta de azi.

Se ridică din Fotoliu şi-i dădu o scrisoare, încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Făcu o mişcare bruscă să ia scrisoarea şi abia putu să-şi stăpânească un urlet. Hîrtia era verde ca şi plicul, purta data de 23 septembrie, fusese trimisă din Hong Kong, cu antetul lui Guy Richaud, Richaud Frères, şi era scrisa în franceză, limbă în care Struan se descurca suficient pentru a citi :

Dragă Angélique, iţi scriu în grabă. Afacerea despre care ţi-am vorbit nu a ieşit bine, partenerii mei din Macao m-au păcălit, aşa că am pierdut din greu. Tot capitalul meu actual s-a topit şi e posibil să auzi minciuni spuse de duşmanii mei că băncile nu mă mai sprijină şi că Urma e in mâna portăreilor. Nu-i crede, viitorul este roz, sunt stăpin pe situaţie. Această scrisoare pleacă cu vasul de poştă de mîine. Azi plec spre Bangkok cu vaporul american „Liberty", unde mi s-a promis că voi fi finanţat din nou de către Surse Franceze, îţi voi scrie de acolo. Până atunci, rămăn al tău tată devotat.

P.S. Până la această dată ai aflat probabil trista, dai aşteptata veste cu privire la Culum Struan. Tocmai am aflat de mirşavul atac al japonezilor asupra lui Malcolm. Sper că nu e rău rănit, te rog urează-i numai bine şi transmite-i speranţele mele că se va însănătoşi repede. În mintea lui Struan totul era cam tulbure.

- De ce eşti ruinată ?

- El mi-a luat toţi banii, spuse ea pe un ton plîngăreţ. Mi-a furat toţi banii şi i-a pierdut, e un hoţ şi acum, acum nu mai am nimic pe lume. Mi-a furat tot ce am avut. vai, Malcolm. ce-o să mă fac ?

- Angelique, Angelique, ascultă ! Ea părea atât de pierdută, atât de melodramatică încât lui aproape îi veni să rîdă. Pentru numele Domnului, ascultă, asta nu-i o problemă. Pot să-ţi dau bani câţi vrei...

- Nu pot accepta bani de la tine ! strigă ea printre lacrimi. Nu e cinstit

- De ce nu ? Curând vom fi căsătoriţi, nu ? Lacrimile de pe faţa ei dispărură :

- Ne... ne vom căsători ?

- Da, Vom... vom anunţa chiar azi.

- Dar tata... el... îşi trase nasul smlarcăindu-se c copil. André mi-a spus că este convins că tata nu s-a dus nici la Macao, nici în alta parte ca să facă afaceri. Tata e un cartofor, joacă jocuri de noroc şi trebuie să fi pierdut absolut totul la joc. Tata a promis, i-a promis lui Henri, Henri Seratard că va înceta să mai joace şi că-şi va achita datoriile... Toată lumea ştia asta numai eu nu. Vai, Malcolm, eu n-am ştiut niciodată, mă simt atât de îngrozitor că-mi vine să mor. Tata mi-a furat banii, deşi s-a jurat că-i va păstra în siguranţă !

Izbucni din nou în plîns. alergă la el, îngenunchie lingă pat şi-şi îngropa capul în cuvertură. Cu gingăşie, el îi măngîie părul,

simţindu-se foarte puternic şi stăpin pe situaţie. Uşa se deschise şi Ah Tok intra în camera.

- Afara ! tuna el. Dew neh loh moh !

Ea ieşi fugind, înspîimăntată cu adevărat, Angelique îşi ascunse şi mai adînc capul în cuvertura. Niciodată până atunci nu-l văzuse mănlas. El îl măngîie părul.

- Nu te necăji, draga mea, nu te necăji din cauza tatălui tău, voi vedea ce putem face ca să-l ajutam, mai tîrziu, dar acum nu trebuie să te necăjeşti, am eu grija de tine, spuse el plin de gingăşie.

Suspinele ei se mai liniştiră, simţi că imensa greutate îi căzuse de pe umeri, o dată ce i-a spus tot adevărul şi l-a dat vestea înainte ca el s-o audă de la alţii, mai ales că lui nu părea să-i pese. André e un geniu, gândi ea, epuizată de uşurarea pe care o simţea A jurat că aşa va reacţiona Malcolm :

- Nu trebuie decât să fii cinstită, spune-i lui Malcolm a-devărul, că nu ai ştiut că tatăl tău e cartofor, că asta e prima dată când ai aflat şi că eşti aşa de şocată că nu ştii ce să mai spui. Insişti că tatăl tău ţi-a furat banii, e important să foloseşti cuvintele furat şi hoţ,

spune adevărul, arată-i scrisoarea şi cu doza potrivită de lacrimi şi tandreţe îl vei lega de tine pentru totdeauna.

- Dar, André, spusese ea jalnic. Nu îndrăznesc să-i arăt scrisoarea tatei, nu îndrăznesc, postscriptumul lui sună aşa de groaznic...

- Priveşte ! Fără a doua pagină, postscriptumul nu spune nimic, decât speranţa lui că se va însănătoşi repede. Perfect ! A doua pagină ? Care o doua pagină ? Poftim, s-a rupt, şi nici n-a existat vreodată.

Cu degete îndemânatice, André lipi ultima bucăţică zdrenţuită a celei de a doua pagini, refăcând-o în întregime.

- Poftim Henri, spuse el şi împinse scrisoarea pe masă spre Henri. Citeşte-o cu ochii tăi.

Nu-i trebuise mult timp ca să refacă pagina din bucăţile pe care se prefăcuse că le aruncă neglijent în coşul de hîrtii. Se aflau in biroul lui Seratard, cu uşa încuiată. Pe pagina a-ceea scria :

..şi speranţa, aşa după cum am discutat, că vei fi în stare să stabileşti o dată foarte apropiată pentru logodna voastră şi pentru căsătorie, indiferent prin ce mijloa-ce. El este partida cea mai buna a sezonului şi este vitală pentru viitorul nostru, in special al tău. Struon va rezolva pentru totdeauna problemele firmei Richaud Frères Să nu-ţi pese că e britanic, prea tinăr, sau mai ştiu eu ce, el e acum tai-panul firmei Struan şi ne poate asigura un viitor fără griji. Fii matură, Angelique, fă tot ce e necesar ca să-l legi de tine căci altfel viitorul tău nu prevesteşte decit sărăcie lucie.

- Nu e un document chiar atât de grozav, spuse Seratard jenat. Sfatul unui tata prins de panică, al unul tată care se agaţă de un pai. Struan este fără îndoială o partidă nemaipomenită pentru orice fată şi Angelique... Cine ar putea învinovăţi prea tare un tată în cazul acesta ?

- Asta depinde de cine este tatăl. Dacă este folosită în modul potrivit şi la timpul potrivit, scrisoarea asta este o alta armă împotriva ei, deci împotriva Nobilei Case.

- Deci crezi că biata fată va avea succes ?

- Trebuie să acţionăm, să facem să aibă. Acum că avem această dova-dă care poate fi folosită, dacă e necesar trebuie s-o ajutăm, o

chestiune politică ! buzele lui André deveniră o dungă subţire şi plină de răceală. Şi nu o cred eu o biată fată neajutorată. Ea e şi aşa decisă să-l prindă în mreje prin indiferent ce mijloace Nu ? Seratard se sprijini de speteaza scaunului lui îmbrăcat în piele roşie. Biroul său era de prost gust, cu excepţia câtorva tablouri in ulei de pictori francezi moderni, puţin cunoscuţi, printre care Manet, pe care el le achiziţiona din când în când ieftin, printr-un agent din Paris.

- Fata asta nu face decit să răspundă la dragostea unui tânăr ? El împinse hîrtia înapoi către André. Nu-mi plac aceste metode, André. Sunt dezgustătoare. Ai încurajat-o pe fată să recurgă la şmecheria josnică de a spune jumătăţi de adevăr, şi să-i dea jumătate din scrisoare.

- In cartea lui, Machiavelli spunea : „E neclar ca statul sa folosească minciuni şi jumătăţi de adevăr deoarece oamenii sunt alcâtuiţi din minciuni şi jumătăţi de adevăr. Chiar şi prinţii". Şi fireşte, prin definiţie, toţi ambasadorii şi politicienii ! André ridică din umeri. Cu mare grijă îndoi hîrtia. Poate că n-o vom folosi, dar e bine s-o avem deoarece noi reprezentăm statul.

- S-o folosim, cum ?

- Chiar şi faptul că a rupt scrisoarea dovedeşte ceva şi...

- Dar n-a rupt-o ea, replica Seratard, şocat.

- Ba bineinţeles ! spuse André cu răceala. Şi in această chestiune e vorba de mărturia ei contra mărturiei mele şi cine câştigă într-o ase-menea confruntare ? Faptul că ea a rupt a doua pagină şi i-a arătat lui Struan numai prima pagină ar trebui să fie suficient să scadă în ochii lui. Asta îi oferă lui o scuză perfectă pentru a anula orice promi-siune de căsătorie : „întrucât a fost înşelat" ! Maică-sa ? Dacă ea ar şti des-pre această pagină, ne-ar face tot felul de concesii ca să poată ajunge în posesia ei, dacă el insistă să se însoare cu ea împotriva sfatului ei.

- Nu-mi place şantajul.

- Nici mie nu-mi plac o mulţime de metode pe care sunt obligat să le folosesc pentru scopurile noastre, repet ale noastre, se înroşi André şi puse pagina cu scrisul acela frumos în buzunar. Dacă e făcut să circule în societate sau dacă e publicat, cu detalii aferente, acest

document ar distruge-o pe Angélique, intr-un tribunal, ar duce la condamnarea ei. Poate că documentul arată doar adevărul : că ea nu e nimic altceva decât o aventurieră, în cîrdăşie cu tatăl ei, care, în cel mai bun caz, este un cartofor care-şi joacă destinul la jocuri de noroc şi care va da curând faliment, ca şi unchiul ei. In ceea ce priveşte faptul că aş fi încurajat-o, eu îi spun numai ce vrea ea să ştie şi să spună. Ca s-o ajut ! E buclucul ei, nu al meu sau al nostru, nu suntem Amestecaţi.

- Trist, oftă Seratard. E trist că s-a băgat in încurcătura asta.

- Da, dar s-a băgat, nu ? Spre avantajul nostru ! André mbi doar cu buzele, nu şi cu ochii. Şi al tău personal, mon-eur, nu ? Folosită cu pricepere, hîrtia asta o va aduce în mod garantat în patul tău, dacă farmecele tale, de care nu se poate nimeni îndoi, dau greş, ceea ce mă îndoiesc.

- şi tu, André ? Ce ai de gind să fac Hana, Floarea ? eratard nu zîmbi.

André îşi ridică brusc privirea spre.

- Floarea a murit.

- Da. Şi în condiţii atât de ciudate.

- Nu sunt ciudate, spuse André, ochii lui devenind dintr-o dată inexpresivi ca ai unei reptile. S-a sinucis.

- A fost găsită cu gîtul tăiat, cu cuţitul tău. Mama-san spune că ai petrecut noaptea cu ea ca de obicei.

André încercă să înţeleagă de ce Seratard se ocupa de asta acum.

Am petrecut ca de obicei, dar asta nu e treaba ta.

- Mă tem că este. Reprezentantul Bakufu din zonă a trimis ieri o cerere oficială prin care solicită informaţii.

- Spune-i să se spânzure. Hana, Floarea, era o fiinţă deosebită, da, era a mea, da. Am plătit cel mai mare preţ ca să

fie a mea, dar ea făcea parte din Lumea Sălciilor.

- Aşa după cum ai spus pe drept cuvînt, oamenii sunt făcuţi din minciuni şi jumătăţi de adevăr. Plîngerea spune că ai avut o ceartă violentă cu ea. Deoarece îşi luase un iubit.

- Am avut o ceartă, da, şi am vrut s-o omor, şi asta-i adevărat, dar nu pentru acest motiv, mîrîi André sufocat de o-bidă. Adevărul e... adevărul e că a avut într-adevăr nişte clienţi. Trei, când era la cealalta Casă, dar asta s-a petrecut înainte să devină proprietatea mea. Unul dintre ei... unul dintre ei i-a dat frenţie şi ea mi-a dat-o mie.

Seratard rămase trăsnit.

- Stìnta Fecioară, sifilis ?

- Da.

- Mon Dleu, eşti sigur ?

- Da ! André se ridică de pe scaun şi se duse la bufet, îşi turnă nişte coniac şi bău. Babcott mi-a confirmat acest lucru acum o lună. Nu e posibilă nici o greşeală. Nu putea fi decât ea. Când am intrebat-o de asta, ea...

O vedea din nou, uitându-se la el, în căsuţa aceea din incinta casei La Trei Crapi, cu o uşoară încruntare pe faţa ei perfect ovală. Abia împlinise şaptesprezece ani şi avea cu puţin peste un metru şi cincizeci înălţime.

- Hai, gomen nasai, Furansu-san, pată ca a tău avut şi eu, dar an trecut, ar meu sukoshi, mic, hai, mic, Furansu-san, sukosfi?, mic, nu rău, trecut, spuse blînd, cu zîmbetul ei dulce, în obişnuitul ei amestec de japoneză şi frânturi de engleză, toate „T-urile ei sunînd ca ,,r". Hana spus mama-san. Mama-san spus mers doctor, doctor er spune nu rău. Nu pată rea, pentru că abia început culcat şi eu mică. Doctor spune roagă ra arţar şi bea doctorie, phuu ! Dar puţini săptămână tot trecut ! şi adăugase fericită : Tot trecut acum an.

- Nu a trecut, cum zici tu.

- De ce supărat ? Nu nerinişte. Eu rog ra arţar Shinto ca doctor spus, plătesc prEat murţi tael, mănînc... - faţa j se încreţi de rîs - mănînc doctorie nesuferit. Câţiva săptămână tot trecut.

- N-a trecut şi nu va trece. Nu există vindecare !

Ea se uitase la el ciudat.

- Tot trecut, tu vezi, vezi corp a meu, tot, cite ori, neh ? Bineinţeles tot trecut.

- Pentru numele lui Hristos, n-a trecut ! Atunci ea se încruntase din nou, apoi dăduse din umeri.

- Karma, neh ?

Atunci el izbucnise. Ea trăi un şoc imens, îşi pusese capul tatami şi începuse plină de durere să-i ceară iertare.

- Nu rău, Furansu-san, trecut, doctor spune, trecut. Tu mergi doctor curând, tot trecut.

Dincolo de pereţii shoji subţiri, putea auzi paşi şi şoapte.

- Trebuie să mergi la doctorul englez. Inima îi bubuia în urechi, încercă să vorbească coerent, ştiind totuşi că a merge la un doctor, la oricare doctor, era inutil şi că deşi uneori ravagiilebolii puteau fi oprite, o vreme cel puţin, tot atât de sigur pe cât e că soarele va răsări a doua dimineaţă, ravagiile bolii vor apărea în forţă într-o zi.

- Nu înţelegi ? ţipase el. Nu există vindecare ! Ea se înclinase dinaintea lui, tremurând ca un căţeluş înspăimântat, şi spunea întruna :

- Nu rău, Furansu-san, tot trecut...

Se smulse cu greu din amintiri, reveni la prezent şi se intoarse cu privirea la Seratard.

- Când am întrebat-o despre asta a spus că s-a vindecat, acum un an. Ea a crezut, bineinţeles că a crezut, că s-a vindecat. Eu, o da, eu urlam la ea şi am întrebat-o de ce nu-l spusese lui Raico-san şi a bălmăjit ceva că doctorul i-a spus că nu are nimic şi mama-san a ei ar fi spus lui Raiko-san dacă ar fi fost important.

- Dar e îngrozitor, André. A consultat-o Babcott ?

- Nu ! şi mai trase o înghiţitură de coniac, dar el nu-i simţea gustul, apoi spuse cu repeziciune, simţind nevoia disperată să mărturisească cuiva ce se întâmplase. Babcott mi-a spus că sifilisul... mi-a spus că o femeie infectată de curând cu lues poate să pară sănătoasă din toate punctele de vedere, că nici nu transmite boala în toate cazurile, nu de fiecare dată când te culci cu ea, Dumnezeu ştie de ce, dar e inevitabil ca să ţi-l transmită cândva dacă continui relaţiile cu ea şi cum a apărut o rană eşti pierdut, deşi după cam o lună rana sau rănile trec, crezi că ai scăpat, dar n-ai scăpat ! vâna din centrul frunţii lui André se umflă, neagră, zvîcnind. Săptămâni sau

luni mai tîrziu, ai o spuzeaiă, ăsta-i stadiu! al doilea. Spuzeala e mai puternică sau mai slabă, depinde de ceva ce numai Dumnezeu ştie şi uneori îţi provoacă o hepatită, sau meningită şi rămăne pe tine sau trece spuzeala, de-pinzînd de ceva ce numai Hristos ştie. Ultimul stadiu, stadiul acela groaznic, apare oricând, oricând, la luni de zile, treizeci de ani mai tîrziu.

Seratard îşi scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea, rugându-se în sinea lui să dea Domnul să fie cruţat de aşa ceva, gândindu-se la frecventele vizite la Yoshiwara, la propria lui musume, pe care o păstra acum numai pentru sine, dar care, nu putea garanta, defel, putea avea şi alt iubit. Cum poţi să dovedeşti adevărul sau falsitatea acestui lucru dacă au ele o înţelegere secretă cu mama-san, atunci când sunt interesate doar să scoată şapte "piei de pe tine?

- Ai avut dreptul s-o omori, spuse el cu înverşunare. Şi pe mama-san.

- Raiko nu e de vină. i-am spus că niciuna din fetele de la ea, niciuna din Yoshiwara nu era ce doream. Voiam o fată tânără, deosebită, virgină sau aproape. Am rugat-o stăruitor să-mi găsească o floare, explicându-i exact ce doream, şi ea aşa a făcut, iar Hana-chan era tot ceea ce doream, perfecţiunea, provenea din una din cele mai bune case din Yedo. Nu poţi să-ţi închipui ce frumoasă e, era...

Işi aminti cum îi tresărise inima prima dată când Raiko i-o arătase sporovăind cu alte fete într-o cameră.

- Aceea, Raiko, în kimonoul albastru deschis.

- Te sfătuiesc să rămîi cu Fujiko sau Akiko, una din doamnele mele, îi spusese Raiko, care atunci când voia vorbea a engleză corectă. Cu timpul îţi voi găsi alta. Micuţa Saiko poate. Intr-un an sau doi...

- Aceea, Raiko. E perfectă. Cum o cheamă ?

- Hana, Floarea. Mama-san a ei spune că micuţa s-a născut aproape de Kyoto, a fost cumpărată de Casa ei când avea trei sau patru ani ca să fie pregătită să devină gheişa, zîmbi Raiko. Din fericire, nu e gheişă, dacă ar fi, nu ar fi de vînzare, îmi pare rău.

- Pentru că sunt gai-jin ?

- Pentru că o gheişă e pentru delectare, nu pentru culcat şi, Furansu-san, îmi pare aşa" de rău, asta e cu adevărat greu de înţeles dacă nu eşti japonez. Profesorii Hanei au avut răbdare, dar ea nu a fost în stare să-şi însuşească deprinderile de gheişă, aşa că a fost pregătită pentru culcat.

- Pe ea o vreau, Raiko.

- Acum un an era destul de mare ca să înceapă meseria. Mama-san a ei a tîrguit preţurile cele mai bune pentru culcat, bineinţeles după ce Hana a fost de acord cu clientul. Numai trei clienţi s-au bucurat de ea, mama-san spune că e o elevă minunată, şi are voie să se culce numai de două ori pe săptămână. Singurul ei cusur e că s-a născut in Anul Calului de Foc.

- Ce înseamnă asta ?

- Ştii că noi calculăm timpul în cicluri de câte doisprezece ani, ca şi chinezii, fiecare an purtând un nume de animal, Dragon, Şarpe, Cocoş, Bou, Cal şi aşa mai departe. Dar fiecare are de asemenea şi unul din cele cinci elemente : foc, apă, pământ, fier, lemn care se schimbă ciclu de ciclu. Doamnele născute în Anul Calului, sub semnul focului, sunt considerate... cu ghinion.

- Nu cred in superstiţii. Te rog, spune-mi preţul.

- Ea e o Floare de pat nepreţuită.

- Preţul, Raiko !

- Celeilalte Case - zece koku, Furansu-san. Pentru Casa asta - doi koku pe an şi preţul casei el în incinta mea, două servitoare, toate veşmin-tele pe care le doreşte şi un cadou de despărţire de cinci koku când nu mai ai nevoie de serviciile ei. Această sumă să fie depusă la negusto-rul de orez şi bancherul nostru din Gyokoyama, cu dobîndă care, până la despărţire, este a ta - totul făcut în scris, semnat şi înregistrat la Bakufu. Suma era uriaşă după standardele japoneze, exorbitantă **conform** calculelor europene, chiar dacă rata de schimb atîrna greu în favoarea europeanului. O săptămână s-a tocmit şi a reuşit să reducă preţul numai cu câţiva bănuţi. In fiecare noapte, visele îl îmboldeau şi mai tare. Aşa că a fost de acord. Cu îndeplinirea ritualului de rigoare, cu şapte luni în urmă, ii fusese prezentată oficial, ea fusese de acord în mod oficial să-l accepte. Amândoi au

semnat documentele în mod oficial. In noaptea următoare s-a culcat cu ea şi s-a vădit că era tot ce-şi dorise. Veselă, fericită, entuziastă, tandră, iubitoare.

- A fost un dar de la Dumnezeu, Henri.

- De la diavol. Şi de la mama-san.

- Nu, n-a fost vina ei. Cu o zi înainte de a o primi pe Hana, Raiko mi-a spus, in mod oficial - era scris şi pe actul de plată - că trecutul era trecut, că ea a promis numai că se va îngriji de Hana ca de una din fetele ei, că mă asigura că Hana nu va fi văzută niciodată de alţi bărbaţi şi că va ramine numai a mea, din acea zi.

- Atunci ea a omorât-o ? André îşi turnă din nou în pahar.

- Eu... eu i-am cerut Hanei să-mi spună numele celor trei bărbaţi, unul dintre ei e ucigaşul meu. dar ea a spus că nu poate, sau nu vrea. Eu, eu am izbit-o cu putere peste faţă ca să scot cu forţa adevărul din gura ei, dar ea doar a scăn-cit, n-a scos alt sunet. Aş fi omorât-o, adevărat, dar o iubeam şi... după aceea am plecat. Eram ca un cîine turbat, era ora trei sau patru şi pur şi simplu am pornit fără să mai văd în jur şi am mers până m-am trezit în mare. Poate că doream să mă înec, nu ştiu, nu-mi amintesc exact, dar apa rece mi-a limpezit mintea. Când m-am întors la Casă, Raiko şi celelalte erau înnebunite, vorbeau fără şir. Hana zăcea înghemuită acolo unde o lăsasem, într-o balta de sânge, cu cuţitul meu în gît.

- Deci s-a sinucis ?

- Aşa mi-a spus Raiko.

- Tu nu crezi ?

- Nu ştiu ce să mai cred, spuse André, torturat sufleteşte. Ştiu doar că m-am dus înapoi să-i spun c-o iubesc, că boala asta e karma, nu vina ei, că-mi părea rău că am spus tot ce-am spus şi că am făcut ce-am făcut, că totul va fi ca mai înainte, iar atunci când, cind boala va ieşi la vedere ne vom sinucide împreună...

Henri încercă să gândească logic, dar îşi simţea mintea ca de cîlţi. Nici nu auzise de Casa La Trei Crapi înainte ca zvonul despre moartea fetei să se răspândească cu iuţeală prin colonie. André ştiuse întotdeauna să-şi păzească atât de bine secretele, gândi el, şi bine

făcuse, avea dreptate. Şi nu era treaba mea să mă bag în afacerile lui... până ce Bakufu n-au făcut din ea o chestiune oficială.

- Cei trei bărbaţi ? Raiko ştie cine sunt ? Amorţit de băutură, André dădu din cap.

- Nu, şi cealalta mama-san nu a vrut să spună.

- Cine e aceea ? Cum se numeşte ? Unde e ? O să-i informez pe Bakufu, oamenii lor ştiu ei să afle cu forţa de la ea, dacă e nevoie.

- N-o să le pese. Şi de ce le-ar păsa ? Cealalta Casa era un loc de intâlnire pentru revoluţionari, hanul La Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini, şi a fost ars până în temelii acum vreo săptămână iar capul ei a fost înfipt într-un par. Sfîntă Născătoare de Dumnezeu, Henri, ce mă fac? Hana a murit, iar eu trăiesc...

La începutul după-amiezii, doctorul Hoag stătea in cu-terul care se îndrepta către cheul legaţiei din Kanagawa. Babcott îi trimisese vorbă că nu poate părăsi Kanagawa deoarece opera în cabinetul lui de acolo, dar că se va întoarce cât de curând posibil : „...îmi pare rău, dar nu se poate să ne vedem mai devreme de mîine seară, tirziu, probabil chiar poimîine di-mineaţa. îmi face mare plăcere să veniţi aici la mine, dacă doriţi, dar fiţi pregătit să rămâneţi peste noapte căci vremea este schimbătoare". La debarcader era aşteptat de un grenadier şi de Lim care purta o haină albă, pantaloni negri largi, papuci şi pe cap o mică tichie. Când Hoag ajunse la ţărm, Lim făcu o plecăciune în derîdere :

- Heya, stapan, Lim-ah, Feclalul Numălu' Unu.

- Putem să renunţăm să vorbim stălcit ca hamaiii, Lim, spuse Hoag, într-o contoneză acceptabilă şi Lîm începu să se uite chiorîş. Eu sunt Doctorul-vindecâtor-înţelept-şi-învăţat -acesta fiind numele lui Hoag în chineză - sensul celor două caractere cele mai apropiate de sunetele contoneze alese din zeci de alte posibilităţi de Gordon Chen, campra-dorul firmei Struan, unul din pacienţii lui. Lim se holbă la el prefăcându-se că nu înţelege, metoda obişnuită şi cea mai rapidă de a face de ruşine pe un diavol de străin care a avut impertinenţa de a îndrăzni să înveţe cîteva cuvinte din limba lui civilizată. Ayeeyah, gândi el, cine e acest preacurvar băgăreţ, acest diavol roşu rău mirositor, măncător de scîrnă cu gîtul de bîvol, acest

maimuţoi cu chip de broască care are îndrăzneala să vorbească în limba noastră ntr-un chip atât de dezgustător şi de plin de superioritate...

- Ayeeyah. spuse Hoag cu dulceaţă în glas, şi eu ştiu uite, foarte multe cuvinte spurcate cu care pot să vorbesc despre mama unui preacurvar şi părţile ei putrede dacă o gămălie de individ dintr-un sat ca o grămadă de balegă pe care se pişă cîinii îmi dă cea mai măruntă ocazie, de exemplu prefăcându-se că nu m-ar înţelege.

- Doctorul-vindecător-inţelept-şi-învăţat ? Ayeeyah, ăsta da nume ! Lim izbucni în hohote de rîs. Şi n-am auzit niciodată un diavol străin să vorbească atât de bine.

- Perfect. Dar o să auzi şi mai multe dacă-mi mai spui diavol străin. Venerabilul Chen al Nobilei Case mi-a ales numele.

- Chen al Nobilei Case ? Lim se uită la el cu gura căscată. Ilustrul Chen, care are mai mulţi saci cu aur decit un bou ire de păr ? Ayeeyah, asta da, zic şi eu parşiv privilegiu.

- Da, fu Hoag de acord, şi adăugă, chiar dacă nu chiar adevărul, ceva pe aproape : Şi tot el mi-a spus că dacă am neplăceri din partea vreunei persoane de rahat din Regatul de Mijloc, fie ea sus-pusă, fie om de jos, şi dacă văd că nu mi se face imediat serviciul pe care, ca prieten al lui, mă pot aştepta să-l primesc, să-i spun doar numele ticălosului de prea-curvar la întoarcerea mea.

- Ohfca, Doctor-vindecâtor-inţelept-şi-învăţat, este într-adevăr o mare cinste să te primim in umila noastră casă cât o grămadă de balegă.

Doctorul Hoag simţi că obţinuse un loc de vază acum, binecuvîntându-şi profesorii, cei mai mulţi dintre ei pacienţi recunoscători, care-l învăţaseră cuvintele cu adevărat importante şi cum se descurcau cu unele persoane şi situaţii în Regatul de Mijloc. Ziua era plăcută şi caldă şi aspectul orăşelului a-trăgător. Vedea templele ridicându-se peste Acoperişurile caselor, pescarii tragând plasele spre mal, ţăranii pretutindeni pe cămpurile cultivate cu orez, oamenii care forfoteau încoace şi încolo, şi inevitabilul şuvoi de călători care se scurgea pe drumul Tokaido Până să ajungă la legaţie călăuzit atent de Lim, Hoag işi formă o imagine destul de corectă

despre situaţia din Kanagawa, intuind câţi pacienţi avea în ziua aceea Babcott şi la ce se putea aştepta. George Babcott era in sala de operaţii, ajutat de un ucenic japonez, un tânăr numit de Bakufu care să înveţe medicina occidentală, antecamera dinaintea sălii de operaţii fiind aglomerată de săteni, bărbaţi, femei şi copii. Operaţia era complicată, o amputare a labei piciorului.

- Bietul om e pescar, şi-a prins piciorul între barcă şi chei, n-ar fi trebuit să i se întâmple, mă tem că e vorba de prea mult sake Când termin, putem discuta despre Malcolm. L-aţi văzut ?

- Da, nu e nici o grabă. Imi face plăcere sa te văd, George, pot să te ajut cu ceva ?

- Mulţumesc, v-aş fi recunoscător. Aici mă descurc, dar ce-ar fi să triaţi mulţimea de afară ? Cazurile urgente. Şi cei care pot să mai aştepte, îi puteţi trata pe care vreţi. Mai exista o aşa-zisă sală de operaţii alături, deşi nu e decât o simplă cameră de spital. Mura, dă-mi ferăstrăul, spuse el într-o engleză ostentativă, către ajutorul lui. Luă instrumentul şi începu să-l folosească. De câte ori am o operaţie mai mare aici, lucrurile încep să se încurce rău. In dulap există obişnuitele placebo-uri, lad, etc, medicamentele uzuale, medicamente contra durerii, soluţii amare contra tusei pentru bătrâne drăguţe şi soluţii dulci pentru furioşi.

Hoag îl părăsi şi işi aruncă privirea peste bărbaţii, femeile şi copiii care aşteptau, uimit de ordinea, răbdarea, plecăciunile şi tăcerea lor. Repede, Constată că nici unul din pacienţi nu avea variolă, lepră, pojar, febră tifoidă, holeră sau alte boli infecţioase endemice în cea mai mare parte din Asia. Uşurat de-o binelea, începu să le pună întrebări fiecăruia în parte şi Constată că era întâmpinat cu multă suspiciune. Din fericire, printre pacienţi se nimeri şi Cheng-sin, un vărstnic caligraf, scriitor contonez de scrisori şi prezicător din Canton, care ştia să vorbEască şi ceva japoneză. Cu ajutorul lui - după ce-i fusese prezentat ca Profesorul-Vindecătorului-Uriaş şi-i promise să-i dea un medicament nou şi modern, deosebit de bun ca să-i uşureze tuşea seacă, aproape permanentă - doctorul Hoag deschise cel deal doilea cabinet de consultaţii. Unii pacienţi aveau suferinţe mânăre, alţii erau grav bolnavi. Febră, dizenterie şi altele,

pe unele reuşi să le diagnosticheze, pe altele nu. Mădularele rupte, tăieturi de sabie şi de cuţit, ulcere. Uno dintre paciente, o tânără cu mari dureri, avea o sarcină foarte avansată. Ochiul lui exersat îi spuse că naşterea, cEa de a patra, va fi grea şi că cea mai mare parte din nenorocirea el venea din faptul că se măritase prea tânără, lucra pe cămp prea mult timp şi căra prea mult îi dădu o sticluţă cu extract de opiu.

- O lingură ? Cit de mare. onorabile înţelept şi învăţat ?

- O lingură de dimensiune normală, Chen-sin. femeia se înclină :

- Domo arigato gozaimashita, murmura ea şi nu mai pridideai cu mulţumirile la plecare, cu ambele mîini încercând să ducă greutatea pântecului.

Copii cu febră, răceli, viermi intestinali, răni, nimic foarte grav cum se aşteptase, şi nici un caz de malarie. Dinţi în general buni, ochi limpezi, nici un păduche, toţi pacienţii uimitor de curaţi şi sănătoşi în comparaţie cu ţăranii de aceeaşi condiţie din China. Nici un oplaman. După o oră îşi intrase în ritm. Tocmai terminase de aşezat la loc un braţ rupt când uşa se deschise şi intra şovăielnic o tânără atrăgătoare şi bine îmbrăcată care se înclina. Kimonoul de mătase albastră cu modele, un obi verde, părul prins cu piepteni după moda japoneză, umbrelă de soare, albastră, în mănă. Hoag observa că ochii lui Cheng-sin se îngustară şi mai mult. Ea îi răspunse cu glas coborât la întrebări, vorbea cu convingere, deşi se vedea că este speriată.

- Doctor Vindecătorul înţelept şi învăţat, spuse Cheng-sin; printre accesele de tuse uscată, pe care Hoag o diagnosticase pe loc ca semnificând o tuberculoză în faza finală. Aceasta doamnă spus foarate la ea nevoie ajutor maie, aploape moalte. Ea loaga tu melge la ea, Casa aploape.

- Spune-i să-l aducă aici.

- Nu pote, teme mişcat la el.

- Ce i s-a întâmplat ?

După multe alte întrebări şi răspunsuri, care sunau in urechile lui Hoag mai degrabă a tîrguială, Cheng-sin spuse :

- Casa ea numai una două stladă. Flotele ea este... -tuşi în timp ce încerca să găsească cuvîntul - dolmit ca molt, dai el viu la el, şi furios volbe la el şi febla la el - vocea i se îndulci şi mai mult. Ea teme mişcat la el, Onolabile Doctol Vindecâtol Înţelept şi învăţat. Flatele ei samulai, ea spus mult pelsoane foalte felicită dacă ajuţi flate. Eu cled ea spus adevăl.

Din ziarele din Hong Kong, Hoag aflase de importanţa samurailor, care aveau puterea conducătoare absolută în Japonia, şi orice le-ar putea cîştiga încrederea, şi în acest mod, colaborarea, va ajuta la întărirea influenţei britanice acolo. O studie pe fată, Imediat ea îşi lăsă privirea în jos. Nervozitatea ei crescu. Părea să aibă cincisprezece, sau şaisprezece ani, iar trăsăturile ei nu semănau deloc cu cele ale sătenilor, pielea ei era delicată. Dacă fratele ei e samurai, atunci este şi ea samurai, gândi intrigat.

- Cum o cheamă ?

- Ulei lehikawa. Rog glabit.

- Fratele ei e un samurai important ?

- Da, spuse Cheng-sin. Eu melge, nu teme. Hoag puîni pe nas :

- Teamă ? Eu ? Să dea frenţia în ea de teamă ! Aşteptaţi aici.

Se duse în sala de operaţii, deschise încet uşa, Babcott era total absorbit de extragerea unei măsele şi proptise un genunchi în pieptul tânărului, mama, înnebunită, îşi frângea mîi-nile şi vorbea întruna. Hoag se hotărî să nu-l tulbure. La poartă sergentul gărzii îi opri politicos, şi-l întrebă unde merge.

- Trimit doi, trei băieţi cu dumneavoastră. Mai bine să ne asigurăm noi dinainte, decât să ne pară rău după aceea.

Fata încercă să-i convingă să nu ia soldaţii, dar sergentul nici nu vru să audă. In cele din urmă ea consimţi şi, şi mai speriată, le arătă drumul, mergând în faţa lor pe o stradă, apoi intrară dintr-o uliţă, în alta. Sătenii pe lîngă care treceau le ocaleau privirea şi spălau putina, îndepărtându-se iute. Hoag avea servieta medicală în mănă. Peste Acoperişurile caselor, putea vedea templul, asta îi dădea siguranţă, era bucuros de prezenţa soldaţilor, ştiind că ar fi fost o nesăbuinţă să meargă fără ei. Cheng-sin tropăia greoi pe lîngă ei, cu un toiag lung în mănă. Tânără asta nu e chiar ce pretinde a fi, gândi Hoag, această

aventură, începând să-l stîrnească. Intrară pe o alta uliţă, ea se opri în faţa unui gard înalt, bătu în poartă. Se deschise un grilaj, apoi poarta. Când servitorul mătăhălos dădu cu ochii de soldaţi, se pregăti să le-o trântească în nas, dar fata îi ordonă poruncitoare să deschidă. Pătrunseră într-o grădină mică, bine îngrijită, nu exagerat de frumoasă. Lîngă treptele verandei unei căsuţe shoji, ea îşi scoase sandalele cu talpă de lemn şi-i rugă să se descalţe şi ei. Lui Hoag îi venea mult mai greu, deoarece purta cizme înalte. Imediat ea ordonă servitorului să-l ajute şi acesta se supuse pe dată.

- Voi doi mai bine păziţi aici, spuse Hoag soldaţilor, stănjenit de găurile din ciorapi.

- Da, domnule, unul din soldaţi îţi verifică puşca. O să inspectez locul din spate. Dacă e ceva în neregulă, strigaţi.

Fata împinse peretele shoji. Ori Ryoma, acel shishi rănit în atacul pe drumul Tokaido, zăcea pe saltele, cearşaful era ud de transpiraţie, o servitoare îi făcea vînt cu evantaiul, căscă ochii mari când văzu că Onorabilul Vindecâtor Doctor Uriaş era un englez şi nu un japonez, aşa cum se aşteptase, se retrase în timp ce el intră stăngaci în cameră. Ori zăcea inconştient, in camă, săbiile lui erau pe un rastel din apropiere, iar în takoma se afla un aranjament cu flori. Hoag se lăsă pe vine alături de Ori. Fruntea tânărului era încinsă, faţa îmbujorată, febra periculos de mare. Cauza stării lui ieşi repede la iveală când Hoag trase bandajul de pe umărul şi partea superioară a braţului.

- Hristoase, mormăi el, văzînd inflamaţia imensă purulentă, simţind mirosul grăitor şi văzînd negreala ţesuturilor moarte, cangrena, în jurul rănii de glonţ. Când a fost împuşcat ?

- Ea nu ştiut exact. Doua trei săptămâni.

Se mai uită încă o dată la rană. Apoi, ignorând privirile aţintite asupra lui, ieşi afară, se aşeză pe marginea verandei şi privi ţintă în gol. Acum îmi trebuie minunatul meu spital din Hong Kong şi instrumen-tele minunate de operaţie de acolo, minunatele surori, alături de un butoi de noroc, ca să-l salvez pe bietul tinăr, Afurisite arme, afurisite războaie, afurisiţi politicieni. Pentru numele Lui Dumnezeu, tot încerc să cîrpăcesc mutilări produse cu arme de foc,

de când practic meseria, am dat greş de cele mai multe ori, şase ani ca angajat al Campaniei Indiilor Orientale, în sângerosul de Bengal, cincisprezece ani în anii Războiului Colonial şi al Opiului, am fost un an voluntar în Crimeea, cel mai sângeros din toate, cu aşezămăn-tul spitalicesc din Hong Kong. Afurisite fie armele de foc ! Hristoase, câte vieţi irosite I După ce şi-a descărcat furia în-jurând, îşi aprinse un trabuc, pufăi din el, apoi aruncă chibritul. Imediat un servitor indignat apăru alergând şi ridică gunoiul jignitor.

- A, scuze, spuse Hoag care nu remarcase curăţenia de-săvărşită din jur, trase adinc aer în piept, îşi alungă din minte Orice alt gând în afară de cele legate de starea tânărului In cele din urmă, se hotărî, vru să-şi arunce mucul, se opri şi-l dădu servitorului care făcu o plecăciune şi se duse să-l îngroape. Cheng-sin, spune-l că-mi pare rău, dar, ori că-l operez ori că nu, fratele ei va muri. fmi pare rău.

- Fa spune : Dacă molt-karma. Dache nu ajutat, moale azi, maine. Rog încelcat. Dacă moale karma. Ea celut ajutol şi Cheng-sin adăugă în şoaptă : Doctor Vindecâtor înţelept şi învăţat, acest fanai impoltant Impoltant încelcat, heya ?

Hoag se uită la fata, ea îl privi cu ochi împăienjeniţi de lacrimi. '

- Dozo, Hoh Geh-sama, spuse ea. Te rog.

- Foarte bine, Uki. Cheng-sin, spune-i din nou că nu pot promite nimic, dar voi încerca. Voi avea nevoie de săpun, multă apă fierbinte, o mulţime de bucăţi de pânză curata, o mulţime de cearşafuri rupte fîşii pentru bandaje, tampoane şi o linişte de mormănt şi de cineva tare de fire care să mă ajute.

Imediat fata arătă spre sine.

- Soli shimatsu. Eu voi ajuta. Hoag se încrunta.

- Spune-i că va fi foarte neplăcut, mult singe, miros greu, o operaţie urâtă.

O văzu cum îl asculta încordata pe chinez, şi apoi cum răspunde cu vizibilă măndrie :

- Camen nasai, Hoh Geh-san. Watashi samurai desu.

- Ea spus : „Te log scuzi, eu înţeleg. Eu samurai.

- Eu nu ştiu ce înseamnă asta pentru tine, frumoasă domnişoară şi nici n-am ştiut că femeile pot fi samurai, dar hai să începem.

Hoag Constată curând că una din trăsăturile caracteristice ale Samuraiului era curajul. Fata nu şovăi nici măcar o dată în decursul operaţiei, când fu nevoit să cureţe, să înlăture ţesutul infectat, să elibereze puroiul care duhnea groaznic, să spele rana, sângele ţîşnind în ritmul pulsului dintr-o arteră parţial tăiată, până reuşi să-i oprească hemoragia şi să lege vasul de sânge. Fata îndepărtă sângele cu ghemotoace de pânză fără să crîcnească, Işi suflecase mănecile largi ale ki-monoului cameristei, pe care-l îmbrăcase pentru operaţie, îşi prinsese cu un batic părul la ceafă, curând şi kimonoul şi baticul fiind mănjite de sânge.

O oră a tot lucrat, Hoag mormăind în legea lui din când în când, mort la orice sunet, sau miros, cu toate simţurile moarte pentru tot ce se petrecea în jur, în afară de operaţia pe core o făcuse de prea multe ori în viaţă. Tăia, casea, curăţa, bandaja. In fine, termină. Fără grabă se întinse să-şi îndrepte spinarea obosită, îşi spălă mîinile şi-şi scoase cearşaful insângerat pe care-l folosise drept şorţ. Ori zăcea pe o masă improvizată la marginea verandei, chirurgul stătea în grădină :

- E greu să operezi stănd în genunchi, Uki, îi spuse el. Tot ceea ce-i ceruse el, fata executase fără ezitare. Nu fusese nevoie să anestezieze pacientul, Hiro Ichikawa, cum i se spusese că-l cheamă, deoarece zăcea în comă profundă. O data sau de două ori ţipă, dar nu de durere, ci din cauza cine ştie cărui diavol din coşmarele lui. Şi se zbătu, dar făra putere. Ori suspină adinc. Neliniştit, Hoag îi pipăi pulsul. Abia perceptibil, ca şi respiraţia.

- Nu contează, bombăni el, bine că are puls.

- Gomen nasai, Hoh-Geh-san, spuse fata încet, anata kangaemasu, hai, iye ?

- Ea spus, scuza Onolabile înţelept si învăţat, clezi ca da sau nu tlăieste ? Cheng-sin tuşi.

In timpul operaţiei stătuse departe de verandă, cu spatele la ei. Hoag dădu din umeri, privind-o atent, uimit în privinţa ei, întrebîndu-se de unde îi venea puterea, unde stătea şi ce se va

întâmpla acum. Ea era foarte palida, trăsăturile rigide, dar dominate de o voinţă de fier, reuşind chiar să zîmbească, fă-când creţuri în coada ochilor.

- Nu ştiu. Depinde de Dumnezeu. Uki, tu eşti o fiinţă de clasa întîi. Samurai !

- Domo... domo an'gafo gozaimashita. Mulţumesc, făcu ea o plecăciune până la tatami. Numele ei adevărat era Sumomo Anato, era viitoarea soţie a lui Hiraga, şi sora lui Shorin, nu a lui Ori.

- Ea întreabă ce trebuie faca acum ?

- Pentru fratele ei, nimic deocamdată. Spune servitoarei să-i pună prosoape reci pe frunte şi să ude bandajele cu apă curată până scade febra. Dacă fe..., de îndată ce febra a trecut, sper să se întâmple asta înaintea zorilor, tânărul va trăi: Poate (şi care sunt şansele de a supravieţui - era de obicei întrebarea următoare, dar de data asta fu cruţat). Bun, plec acum. Spune-i să trimită pe cineva la mine mîine dimineaţă devreme să mă ia...

Dacă mai trăieşte, ii trecu prin gând. dar se hotărî să nu mai spună nimic. In timp ce Cheng-sin traducea, el începu să-şi spele instrumentele. Fata făcu semn servitorului şi-i vorbi.

- Hai, spuse omul şi plecă în graba.

- Doctol Vindecatol înţelept şi Invatat, înainte pleche," doamna spus tu vlut baie ? Da ?

Doctorul Hoag era pe punctul să refuze, dar se trezi că încuviinţează din cap Şi fu bucuros. In lumina slabă a asfinţitului, Babcott şedea pe veranda legaţiei bucurându-se de un whisky, extenuat, dar mulţumit de operaţiile făcute. Briza care ajungea în grădină aducea un miros plăcut de mare. Pe când privirea îi alunecă fără voie către tufişurile unde fusese prins şi ucis asasinul îmbrăcat în negru, cu trei săptămâni în urmă. Clopotul templului începu să bată şi se auziră, de departe, incântaţiile răguşite ale călugărilor.

- Ommm mahnee padmee hummmmm boom...

Işi ridică privirea şi-l văzu pe Hoag împleticindu-se către el.

- Sfinte Dumnezeule !

Hoag avea pe el o yukata cu desene, strânsă cu cordon; ciorapi albi cu un deget şi sandale japoneze cu talpă de lemn: părul şi barba

proaspăt spălate şi pieptănate, sub braţ un fel de ploscă mare, îmbrăcată în pai, plină de sake. Iar Hoag zîmbea cu gura până la urechi.

- 'Seara, George !

- Arăţi tare încăntat. Unde ai fost ?

- Cea mai frumoasă parte a aventurii a fost baia ! Hoag puse plosca pe un bufet şi-şl turnă un whisky zdravăn. Pe Dumnezeu, cea mai bună baie pe care am făcut-o vreodată. Nu-mi vine să cred că mă simt atât de bine.

- Cum arăta tipa ? întrebă sec Babcott.

- Nu. Nu s-a lăsat cu amor, prietene, m-au frecat de jegul de pe mine, într-o apă aproape clocotită, m-au frămăntat şi m-au masat, m-au băgat în ţoala asta. Intre timp mi-au spălat şi călcat hainele, mi-au curăţat cizmele, mi-au pus alţi ciorapi. Straşnic. Fata mi-a dat sake şi astea...

Se scotoci în mănecă şi-i arătă lui Babcott două monede ovale şi un sul de hîrtie cu nişte caractere japoneze.

- Doamne, ai fost bine plătit. Ăştia sunt obani de aur, poţi să-ţi cumperi şampania cel puţin o săptămână ! Sergentul mi-a spus că ai fost chemat la o consultaţie ! amăndoi rîseră. Era vreun daimyo ?

- Nu cred, un tânăr, un samurai. Nu cred că l-am ajutat prea mult. Ştii să citeşti ce scrie pe hîrtie ?

- Nu, dar ştie Lim. Lim !

- Da, stapan ?

- Hîrtia, ce scrie, da ?

Lim luă sulul. Se holbă, apoi reciti textul cu atenţie, şi-i spuse lui Hoag în contoneză :

- Haltie spus : „Doctol Vindecâtol înţelept Invatat făcut mare selvici. In numele shishi din Satsuma daţi tot ajutol ale nevoie !". Lim arătă semnătura cu degetul care-i tremura, stapan, numele nu pot citi.

- De ce eşti aşa de speriat ? întreba Hoag, vorbind şi el în contoneză,

Stingherit Lim ii spuse :

- Shishi lebeli, bandiţi ulmaiiti de Bakufu. Oameni lăi, samulai, stapan.

Nerăbdător, Babcott întreba :

- Ce se spune în hîrtie, Ronald ? Hoag îl spuse.

- Sfinte Dumnezeule, un bandit ? Ce s-a întimplat ? însetat tare, Hoag îşi mai turna un pahar şi începu să descrie amănunţit femeia, tânărul, rana, cum îndepărtase prin operaţie ţesutul mort.

- Se pare că afurisitul ăla a fost împuşcat acum două, trei săptămâni şi...

- Isuse atotputernic I sări Babcott in picioare, dîndu-şi seama de cine era vorba, speriindu-l pe Hoag care-şi vărsă paharul.

- Ai înnebunit ? bolborosi Hoag.

- Poţi să găseşti drumul către Casa aceea ?

- Ce ? A, a da, presupun că da, dar ce...

- Haide, grăbeşte-te ! Babcott se repezi afară strigind ! Sergentul Gărzi! La mine !

Se strecurau cu fereală pe o uliţă dosnică, Hoag în frunte, arătându-le drumul, purtând încă yukata, dar cu cizme în picioare. Babcott după ei; sergentul şi zece soldaţi în urma lor, toţi înarmaţi Puţinii trecători, unii cu lanterne, se împrăştiau din drumul lor. DEasupra răsări o lună splendidă pe un cer senin. Se grăbeau şi mai mult acum Au trecut din greşeală de o uliţă, Hoog înjură se întoarse stabili unde se află si găsi intrarea pe jumătate ascunsă a uliţei pe care îl căuta şi din nou porniră. Ajunseseră pe altă uliţă Se opri. arătă cu degetul. Cam la douăzeci de metri in faţa lor se afla poarta cu pricina Imediat sergentul şi soldaţii se repeziră înainte trecând pe lingă el. Doî soldaţi se sprijiniră cu spatele de zid, la pândă, patru soldaţi se opintiră cu umerii în uşă scoţind-o din ţîţîni, năvăliră înăuntru, urmaţi de Hoag şi Babcott, şi ei cu nişte arme luate la nimereală, dar pregătiţi să le folosească fără ezitare la nevoie, deprindere necesară oricărui european în Asia, Au dat buzna pe alee. pe scări Sergentul deschise peretele shoji. Camera era goală Fără să ezite, sergentul se repezi înaintea lor in camera următoare, in celelalte. Nici un semn de viaţă în vreuna din cele cinci încăperi, în bucătărie sau în căsuţa de lemn din grădină. Din nou reveniră în grădină.

- împrăştiaţi-vă, băieţi. Jones şi Berk colo ! Voi doi în partea aceea, voi doi Dincolo şi voi doi păziţi aici. Şi, pentru numele lui Hristos, căscaţi ochii bine.

Au pătruns mai adînc în grădină, în grupuri de câte doi soldaţi, unul păzindu-l pe celălalt, cu lecţia primului asasinat bine învăţată. Scotociră în toate cotloanele. Peste tot, cu ar-mele despiedicate, gata de tras Şi nimic. Când se întoarse, de pe sergent curgeau sudori.

- Fir-ar să fie ! La naiba, domnule ! Nici măcar o şoaptă, nimic. Sunteţi sigur că ăsta e locul, domnule ?

Hoag arătă cu degetul o pată întunecată de pe verandă.

- Acolo am făcut eu operaţia.

Babcott înjură şi îşi roti privirea în jur. Casa era înconjurată de alte case, dar peste gard se vedeau numai Acoperişurile, nici o fereastră nu da în direcţia lor. Nu exista nici un alt loc în care să te poţi ascunde.

- Precis au şters-o de aici în clipa în care ai plecat tu. Hoag îşi şterse sudoarea de pe frunte, bucuros în sinea lui că fata reuşise să dispară şi nu fusese prinsă în cursă. După ce plecase la baie, nu o mai văzuse, spre regretul Lui. Servitoarea îi dăduse banii şi sulul de hîrtie, amăndouă frumos împachetate, plosca, îi spusese că stăpâna ei va trimite pe cineva să-l aducă a doua zi dimineaţă şi-i mulţumi. Gindindu-se la fratele ei, trăia sentimente contradictorii. Pentru el era doar un pacient, el doctor şi dorea ca munca lui să fie încununată de succes.

- Nu mi-a trecut o clipă prin cap că tânărul putea fi unul dintre asasini. Şi n-ar fi contat deloc, operaţia tot o făceam. Acum cel puţin îi ştim numele.

- O mie obani contra unui nasture îndoit că era fals, şi nu ştim nici măcar dacă tânărul era fratele ei. Dacă e shishi, aşa după cum reiese din ce scrie pe sul, numele trebuie să fie fals fiind vorba de un răsculat, iar să-ţi dai un nume fals este un vechi obicei japonez, şi Babcott oftă. Nici eu nu sunt sigur că era diavolul de pe drumul Tokaido. E doar o bănuială. Ce şanse are de a supravieţui ?

- Că l-au cărat în grabă de aici n-o să-i facă prea bine !O clipă rămase pe gânduri, bosumflat - arăta bondoc, ca o broasca alături

de Babcott, cel uriaş, dar nici unul din ei nu era conştient de contrastul dintre ei. L-am consultat chiar înainte de a pleca. Avea pulsul slab, dar regulat, cred că am eliminat cea mai mare parte de cangrenă, dar... - ridică din umeri. Ştii cum e zicala : Fiecare cu norocul lui. N-aş paria prea mult că va trăi. Dar, cine ştie. Nu ? Acum, acum spune-mi cum a fost atacul, cu amănunte.

Pe drumul de întoarcere, Babcott ii povesti ce se întâm-plase, îi vorbi şi de Malcolm Struan.

- Mă îngrijorează, dar Angélique e cea mai bună infirmieră de care putea avea parte.

- Jamie spunea acelaşi lucru. Sunt de acord că nimic nu-l ajută mai mult pe un bolnav ca prezenţa unei fete frumoase. Malcolm a slăbit mult şi fizic şi moral, dar e tânăr şi a fost întotdeauna un caracter puternic, în familie doar maică-sa îl întrece. Şi scapă el şi de data asta dacă cusăturile ţin. Am toată încrederea în ce-ai făcut, George, deşi o să se pună pe picioare mai încet, bietul băiat. E foarte îndrăgostit de fată, nu-i aşa ?

- Da. Şi ea de el. Norocos băiat.

Merseră câteva clipe în tăcere. Hoag spuse şovăitor :

- Eu, mă rog, presupun că ştii că maică-sa se opune oricărei legături cu tânăra domnişoară.

- Da, am auzit. O să aibă probleme.

- Deci crezi că Malcolm se gândeşte serios la legătura lor ?

- E serios până în pânzele albe. Iar ea e o fată cum rar întilneşti.

- O ştii ?

- Pe Angelique ? De fapt nu, nu ca pacientă, nu, deşi, aşa după cum ţi-am spus, am văzut-o în situaţii dramatice. Tu o ştii ?

Hoag clătină din cap.

- Am văzut-o doar la petreceri, la curse, întâlniri mondene. De când a sosit, acum trei sau patru luni, a fost în centrul atenţiei generale la fiecare bal şi pe drept cuvînt. N-am cunoscut-o ca pacientă. A apărut acum şi un doctor francez la Hong Kong. Ca să vezi ! Da, sunt de acord că e uluitoare. Nu neapărat o soţie ideală pentru Malcolm, dacă spre asta înclină el.

- Pentru că nu e englezoaică şi bogată ?

- Şi una şi alta. Dar mai există şi altele. Regret, dar nu am încredere în francezi, neam prost, au asta în sânge. Tatăl ei e exemplul cel mai elocvent : fermecător, curtenitor la suprafaţă, dar dedesubt o secătură sută la sută. Fmi pare rău dar n-aş alege-o pe fata lui pentru fiul meu, dacă ar fi ajuns la majorat, săracul.

Babcott se întrebă dacă Hoag ştia că el aflase ce scandal trăise el |a viaţa lui. Pe când era tânăr, doctorul Hoag lucra la Compania Indiilor Orientale, asta cam cu vreo douăzeci şi cinci de ani în urmă, în Bengal şi se căsătorise cu o indiancă, în ciuda prejudecăţilor sociale şi a sfatului superiorilor lui care fuseseră fără echivoc. Drept urmare, fusese dat afară, trimis în ţară, Acoperit de aprobiul public. Avuseseră o fiică şi un fiu, apoi soţia îî muri. Frigul, ceaţa şi umezeala Londrei echivala cu o sentinţă la moarte pentru orice indian. Oamenii sunt aşa de ciudaţi, gândi Babcott. lată un englez destoinic, curajos, integru, un mare chirurg, cu nişte copii pe jumătate indieni, din punct de vedere social nişte paria în Anglia, şi care acum strîmbă din nas pentru originea lui Angélique. Ce stupid, dar şi mai stupid să te ascunzi de adevăr. Da, dar nu te ascunde nici tu de el. Ai douăzeci şi opt de ani, timp suficient ca să te însori, dar vei găsi vreodată o femeie mai fascinantă ca Angélique undeva pe pămăntul ăsta ? Fiindcă să nu vorbim de Asia unde îţi vei petrece toţi anii cât vei mai avea de muncit. N-o să găsesc, ştiu. Din fericire, Struan se va însura probabil cu ea. Aşa că asta este. Iar eu am de gând să-l ajut, pe Dumnezeu !

- Poate că madam Struan vrea să-l protejeze ca orice mamă, spuse ştiind ce influenţă avea Hoag în familia Struan. Şi se opune doar fiindcă e prea tânăr ca să se lege la cap cu însurătoarea. E de înţeles. Acum el e tai-pan şi pentru asta va avea nevoie de toată energia. Dar să nu mă înţelegi greşit, cred că Angélique este o fată cum rar întâlneşti, o viitoare soţie curajoasă şi frumoasă, cum şi-ar dori oricine, iar pentru a se descurca aşa cum trebuie ca tai-pan, Malcolm va avea nevoie de tot sprijinul pe care-l poate găsi.

Hoag simţi patima care-l muncea pe celălalt, o înregistra în minte şi lăsă lucrurile cum erau, gândul lui întorcându-se brusc la Londra, unde sora lui şi soţul ei aveau grijă de fiul şi fiica lui. Ca de

fiecare dată când îşi amintea de asta, se detesta că părăsise India, plecându-se în faţa convenienţelor sociale şi astfel o omorîse pe fermecătoarea Arjumand. Trebuie să fi fost nebun când m-am hotărât s-o iau pe fata aia şi s-o condamn să îndure iernile acelea cumplite, mai ales că eram fără bani, fără slujbă, obligat să încep totul de la început. Hristoase, ar fi trebuit să stau in India şi să mă bat cu Compania, în cele din urmă priceperea mea medicală i-ar fi forţat, i-ar fi forţat să mă accepte şi aşa şi am fi fost salvaţi...

Cele două santinele de pază îi salutară când trecură pe lîngă ei. In sufragerie masa era pusă, pentru două persoane.

- Whisky sau şampanie ? întrebă Babcott, şi apoi strigă :

Lim !

- Şampanie.

- Am găsit-o ! Babcott deschise sticla care aştepta in fraPiera de argint georgian plină cu gheaţă. Sănătate ! LIM !

- Şi fericire ! ciocniră. Minunată ! Cum e bucătarul tău ?

- Mai degrabă groaznic, dar fructele de mare sunt bune, raci, creveţi, stridii şi zeci de feluri de peşti. Unde naiba e Lim ? oftă Babcott. Afurisitul ăsta merită bătut. Când ai de-a face cu el, înjură-l. Dar în oficiul majordomului nu era nimeni. Lim nu era nici în bucătărie. In cele din urmă l-au găsit în grădină, lîngă o alee. Decapitat, iar capul aruncat într-o parte, iar în locul lui fusese pus unul de maimuţă.

- Nu, doamnă, spuse mama-san foarte speriată. Nu-l puteţi lăsa pe Ori aici până mîine, trebuie să plecaţi cum se crapă de ziuă.

- Imi pare tare rău, dar Ori-san va sta pin..., spuse Su-momo.

- Imi pare aşa de rău, dat de la atacul asupra primului ministru, shishii sunt vînaţi peste tot, recompensele pentru informaţii au crescut până la cer, e adevărată ameninţarea că vor fi omorîţi toţi, toţi din Casa care-i adăposteşte.

- Ordinul e valabil pentru Yedo, nu aici, în Kanagawa, spuse Sumomo.

- Imi pare aşa de rău, cineva a vorbit, spuse mama-san cu buzele strânse.

Numele ei era Noriko. Se aflau singure în apartamentul ei personal din Hanul florilor de la Miezul Nopţii, care era al ei, amăndouă îngenuncheate pe perne purpurii, camera plină de luminări, o masă joasă cu ceai între ele. Mama-san abia se întorsese de la o întâlnlre cu cămătarul şi negustorul de orez care mărise rata dobînzii pe ipoteca ei, de la treizeci la treizeci şi cinci la sută, pretextând starea în care se afla împărăţia şi se certaseră pe rupte. Câine fără mamă, gândi ea, clocotind, apoi îndepărtă din gând această problemă pentru a se ocupa de problema mai periculoasă care-i sta in faţă.

- In această dimineaţă am auzit că executanţii au...

- Cine ?

- Executanţii ! Patrule speciale Bakufu, care interoghează oamenii, sunt fără milă. Au ajuns acolo noaptea trecută. Mă tem să nu vină şi aici. Imi pare aşa' de rău, în zori trebuie să plece.

- Imi pare aşa de rău, dar îl vei ţine până se face bine.

- Nu în-drăznesc ! Nu, după ce s-a întâmplat ce s-a întimplat cu Hanul La Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini. Executanţii nu ştiu ce-i aia milă. Nu vreau să mă trezesc cu capul înfipt în par.

- Asta s-a intâmplat la Yedo, aici suntem în Kanagawa. Acesta e Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Imi pare aşa de rău, Hiraga-san a insistat.

- Nimeni nu are dreptul să insiste în acest loc, doamnă, spuse Noriko tăios. Nici chiar Hiraga-san. Eu am un fiu la care trebuie să mă gândesc, şi Casa mea.

- Corect. Iar eu pe prietenul fratelui meu, care este şi aliatul lui Hiraga, la care trebuie să mă gândesc. Precum şi onoarea fratelui meu de care trebuie să-mi amintesc. Sunt împuternicită să-i achit datoriile.

Noriko se uită la ea cu gura căscată.

- Toate datoriile lui Shorin ?

- Jumătate acum şi jumătate când se va instaura puterea sonno-joi.

- Accept, spuse Noriko, pe dată uluită de pleaşca la care nu se aştepta, încât uită să se mai tîrguie. Dar să nu văd nici un doctor gai-Jin, şi numai o săptămână.

- De acord ! Imediat fata băgă mâna în mănecă să ia punga de bani dintr-un buzunar ascuns. Noriko trase aer în piept cu zgomot când văzu monedele de aur. lată zece obani. Imi vei da o recipisă de primire şi contul lui cu cheltuielile în detaliu, restul din jumătatea sumei la care am căzut de acord ţi-i dau când plecăm. Unde poate Ori-san sta în siguranţă ?

Noriko se blestemă că fusese atât de pripită, dar, deoarece căzuse de acord, acum era cinstea obrazului în joc. In timp ce se gândea ce să facă, o studie pe fata din faţa ei. Sumomo *nato era sora mai mică a Lui Shorin Anato, un shishi, sălbaticul.

flăcăul pe care ea îl iniţiase în ale bărbăţiei cu atîţia ani în' urmă. Eeee, ce desfatare, ce vigoare la un băiat atât de tânăr, gândi ea cu o durere plăcută în suflet. Şi ce curtezană nemai pomenită ar putea deveni această fată. împreună am putea cîştiga o avere. După un an, doi s-ar putea mărita cu un daimyo şi dacă mai e virgină, ce preţ de culcat aş putea obţine ! E frumoasă, aşa cum spunea Shorin, o frumuseţe clasică din Satsuma, şi samurai până în măduva oaselor. Şi atât de frumoasă.

- Câţi ani aveţi, domniţă ?

- Şaisprezece, spuse Sumomo mirată de întrebare.

- Ştiţi cum a murit Shorin ?

- Da. Mă voi răzbuna.

- Hiraga v-a spus ?

— Pui prea multe întrebări, spuse Sumomo cu asprime. Noriko era amuzată.

- In jocul pe care-l jucăm, deşi sunteţi samurai şi eu doar mama-san, suntem surori.

- Poftim ?

- Da, da, îmi pare aşa de rău. Jocul foarte serios prin care* încercăm să-i apărăm pe bărbaţii noştri, să le fim o pavăză în faţa propriei lor bravuri sau prostii, asta depinzînd de ce parte te afli, riscându-ne viaţa ca să-l protejăm de ei înşişi Şi în jocul ăsta trebuie

să existe încredere de ambele părţi. încredere ca între surori de acelaşi sânge. Deci, Hiraga v-a spus de Shorin ?

Sumomo ştia că situaţia ei era pe muchie de cuţit.

-Da.

- Hiraga e iubitul vostru ?

Ochii lui Sumomo se făcură ca două crăpături.

- Hiraga este, a fost logodit cu mine înainte de..., înainte de a pleca pentru a servi în sonno-joi.

Mama-san clipi.

- îngăduie un samurai Satsuma fetei lui să se logodească cu un samurai Choshu, fie că e sau nu e shishi, fie că e sau nu e ronin ?

- Tatăl meu..., tatăl meu nu a fost de acord. Nici mama; numai Shorin. Nici eu nu am fost de acord cu cel pe care l-a" ales ei să-mi fie soţ.

- A, îmi pare aşa de rău ! se întrista Noriko, ştiind foarte bine că asta însemna să fii supusă continuu unor presiuni, să

333

stai închisă în casă, sau chiar şi mai rău Te-au alungat din familie ?

Sumomo nici nu clinti, vocea-i rămase calmă.

- Acum câteva luni m-am hotărât să-mi urmez fratele şi pe Hiraga-san, ca să-l cruţ pe tata de ruşine. Acum sunt ronin.

- Ai înnebunit ? Femeile nu pot deveni ronin.

- Noriko, spuse Sumomo mergând la risc Sunt de acord că ar trebui să fim surori de sânge.

Şi un pumnal mic apăru în mâna ei ca prin farmec. Noriko clipi căci nici nu văzuse de unde se ivise stiletul. Se uită atentă cum Sumomo îşi înţeapă degetul şi-î întinde arma. Fără să ezite ea făcu la fel, îşi atinseră apoi degetele unul de altul, amestecându-şi sângele, apoi făcură cu solemnitate o plecăciune.

- Sunt onorată. Iţi mulţumesc, Sumomo-san şi zîmbind, mama-san îi dădu pumnalul înapoi. Acum sunt şi eu puţin samurai ? Da ?

Cuţitul dispăru în teaca din mănecă.

- Când împăratul îşi va recîştiga puterea, el îi va face samurai pe cei care merită. Noi ii vom cere în scris asta pentru tine. Hiraga-san, Ori şi eu.

Din nou Noriko făcu o plecăciune mulţumind. Ideea ti surîdea, dar împlinirea ei părea imposibilă, şi era convinsă că nu va ajunge ea să vadă ziua când se va întâmpla minunea asta de neconceput : ziua când shogunatul Toranaga va înceta să mai existe.

- In numele tuturor celor din neamul meu, îţi mulţumesc. Şi acum sake

- Nu, mulţumesc. Imi pare aşa de rău, dar sensei Katsumata le-a pus pe femeile din grupul lui să jure că nu pun gura pe sake, spunîndu-ne că ne va toci îndemânarea şi vom greşi ţinta. Te rog, unde se află Hiraga-san ?

Noriko se uită atent la ea, ascunzîndu-şi un zîmbet.

- Katsumata, marele sensei ? Ai învăţat cu el ? Shorin ne-a spus că poţi folosi sabia, cuţitul şi sburiken. E adevărat ?

Cu o viteză ameţitoare, Sumomo băgă mâna în obi, scoase m shuriken, azvărli micul disc de oţel cu cinci lame ca briciul, care zbură prin cameră şi se înfipse zbîrnîind ameninţător, exact în centrul unui stălp. Şi aproape nici nu clintise.

- Te rog, unde e Hiraga-san ? spuse ea blînd.

17

Yedo

in acea noapte, Hiraga conduse, intr-o desăvârşită tăcere,, asaltul peste împrejmuirea palatului unui daimyo, din cel de-al doilea cerc din afara zidurilor castelului, alergând ca iepurii prin grădină, către, intrarea din spate a clădirii. Noaptea era luminată de o semilună nepăsătoare Toţi cei cinci bărbaţi purtau aceleaşi kimonouri scurte, negre, făcute anume pentru atacul de noapte, fără armuri ca să poată să se mişte uşor şi fără zgomot. Toţi aveau săbii, cuţite şi laţuri de strangulat. Nişte ronini din Choshu pe care Hiraga ii chemase de urgenţă de la Kanagawa, pentru raidul din acea noapte.

In jurul clădirii principale, obişnuitele cazărmi, grajduri si locuinţe ale servitorilor, care ar fi putut adăposti în mod normal cinci sute de luptători, familia daimyo-ului, precum şi servitorii. Acum erau lugubru de pustii. Numai două santinele somnoroase se aflau la uşa din spate. Aceştia îi văzură pe bandiţi, prea tîrziu pentru a da alarma şi muriră pe loc. Akimoto îl dezbrăcă pe unul de uniformă şi o luă el, apoi tîrî cadavrele în tufiş şi îi ajunse pe ceilalţi din urmă pe verandă. Au rămas nemişcaţi, ascultând plini de încordare. Nu se auziră strigăte de avertizare, dacă s-ar fi auzit cea mai mică alarmă, ar fi abandonat imediat acest raid.

- Dacă trebuie să ne retragem, nu contează, le spusese Hiraga la apusul soarelui când ceilalţi sosiseră la Yedo. E suficient că putem pătrunde atât de aproape de castel. Scopul raidului din noaptea asta este să-i îngrozim, să ucidem şi să răspândim groaza, să-i facem să creadă că nu există om sau loc care să ne scape, unde să nu avem spionii noştri, îi îngrozim : pătrundem şi plecăm repede, desăvârşită surpriză, nici o pierdere de partea noastră. în astă noapte avem o ocazie rară ! zîmbi el. Când Anjo şi Sfatul Bătrânilor au anulat sanirin-kotai, au săpat mormăntul shogunatului.

- Dăm foc la palat, vere ? întrebă Akimoto fericit.

- După asasinat.

- Şi de cine-i vorba ?

- Un bătrân, păr cărunt şi cam rar, slab, pipernicit. Utani, bătrânul roju.

Toţi căscară gura uimiţi.

- Daimyo de Watasa ?

- Da. Din păcate, eu nu l-am văzut niciodată. L-a văzut reva dintre voi

- Cred că l-aş recunoaşte, spuse un tânăr de optsprezece om, cu o cicatrice urâtă care i se întindea de sus în jos pe un obraz. Sfrijit ca un pui de găină lingav. L-am văzut o dată la Kyoto. Deci la noapte trimitem pe unul din Sfatul Bătrinilor pe lumea cealalta, da ? Un daimyo, da ? Bine ! rânji şi-şi scarpină cicatricea, o moştenire de la încercarea nereuşită a celor din Choshu de a pune mâna pe Porţile Palatului din Kyoto cu o primăvară înainte. Utani nu va mai hălădui

pe unde are chef de acum încolo. E nebun că-şi petrece noaptea în afara zidurilor castelului şi mai şi lasă să se afle una ca asta ! Şi fără oameni de pază ! Tâmpit de-a binelea.

Joun, un băiat de şaptesprezece ani, întotdeauna foarte precaut, spuse :

- Iartă-mă, Hiraga-san, dar eşti sigur că nu ni s-a întins o cursă dîndu-ni-se o informaţie falsă ? Yoshi e poreclit Vulpea, Anjo chiar mai urât. S-au pus preţuri mari pe capetele noastre, nu ? Sunt de acord cu fratele meu : cum poate fi-i să fie aşa de prost ?

- Pentru că are o întilnire tainică. Şi e pederast. Se holbară la el cu priviri tâmpe :

- De ce-ar face din asta o taină ?

- Iubitul e unul din prietenii apropiaţi ai lui Anjo.

- So ka .' ochii lui Joun scinteiară. Dacă e aşa, cred că şi eu aş ţine asta în taină. Dar de ce să-şi dea un tânăr frumos trupul unuia ca Utani, când are deja un protector puternic ?

Hiraga dădu din umeri

- Din cauza banilor, din ce alta cauză ? Nori e ahtiat după bani, Utani e darnic. Nu ţăranii lui Utani plătesc cele mai mari impozite din toată Japonia ? Şi nu au ajuns datoriile lui Nori Pâna la cer ? Nu consumă el obanii de aur ca pe boabe de .Orez? Curând, într-un fel sau în altul, Anjo va părăsi acest pamănt. Poate ca acest băiat frumos crede că Utani ii va supravieţui, şi ca merită riscul : Utani are influentă la Curte, nu ? gândeşte-te la câţi koku va primi! Şi de ce nu. Familia băiatului e săracă, înecată in datorii. Oare nu toţi samuraii sub rangul de hirazamurai sunt săraci lipiţi pâmăntuluî ?

- Adevărat ! au încuviinţat cu toţii

*- E adevărat de pe vremea celui de al patrulea shogun; spuse cu amărăciune băiatul de optsprezece ani, de acum aproape două sute de ani. Daimyo Iau toate impozitele, vînd

rangul de samurai la nişte negustori împuţiţi, din ce în ce mai des, în fiecare an, iar nouă ne tot taie din simbrie. Daimyo ne-au trădat, pe noi servitorii lor credincioşi.

- Ai dreptate, spuse Akimoto furios. Tatăl meu trebuie să se angajeze ca lucrător de fermă ca să hrănească familia...

- Părinţilor noştri nu le-au mai rămas decât săbiile. Taică-meu nu mai are casă, doar o colibă, spuse Joun. Suntem atât de îndatoraţi de pe vremea străbunicului că nu vom putea plăti niciodată împrumuturile. Niciodată.

- Ştiu ce trebuie să fac cu ăştia care se închină numai banilor : ori ne şterg datoriile, ori îi omorîm, spuse un altul.

- Dacă nişte daimyo îşi plătesc datoriile uneori în acest fel, de ce nu şi noi ?

- O idee minunată, încuviinţă Akimoto, dar o să plăteşti cu capul. Seniorul Ogama va da o pildă in felul ăsta, atunci când zarafii lui vor refuza să-i mai dea bani, dacă nu..., cum le zice acum, pune în gaj dijmele pe patru ani înainte.

- Ai mei tot banii ăia îi primesc de când Seki-gahara, dar preţul orezului a crescut de o sută de ori de atunci. Ar trebui să ne facem negustori sau producători de sake. Doi unchi şi fratele meu mai mare au lăsat săbiile şi aşa au făcut.

- E groaznic, e adevărat, şi eu m-am gândit la asta.

- Daimyo ne-au trădat pe toţi.

- Cei mai mulţi, spuse Hiraga, dar nu toţi daimyo.

- Adevărat, spuse Akimoto. Nu contează, o să ne alegem un daimyo al nostru după ce-i dăm afară pe barbari şi zdrobim shogunatul Toranaga. Noul shogun ne va da măncare îndestulă, pentru noi şi familiile noastre, arme mai bune, chiar din puştile gai-jinilor.

- O să le păstreze pentru oamenii lui, oricare va fi el.

- De ce s-o facă, Hiraga ? Vor fi destule pentru toata lumea. Nu adună familia Toranaga cinci până la zece milioane de koku anual ? Asta e mai mult decât destul pentru a ne înarma pe toţi cum trebuie. Spune, dacă ne răzleţim unii de alţii din pricina întunericului, unde ne adunăm din nou ?

- La Casa Sălciilor Verzi, la sud de Al Patrulea Pod, nu aici. Dacă nu puteţi ajunge acolo, ascundeţi-vă pe undeva Şi întoarceţi-vă pe ascuns la Kanagawa...

Acum, pe verandă, cu toate simţurile treze să afle dincotro va veni pericolul, Hiraga trăia momentul din plin, şi zirn-bi. Inima

începu să-i bata cu putere, simţi şi bucuria de a trăi şi apropierea morţii, cu fiecare zi tot mai aproape. In câteva clipe atacăm. Pornim în sfîrşit. Zile întregi zăcuse ascuns în templul de lîngă legaţia engleză, aşteptând cu nerăbdare un prilej să-i dea foc, dar întotdeauna fuseseră prea mulţi soldaţi duşmani, şi venetici şi samurai. In fiecare zi făcuse pe grădinarul, spionind, trăgând cu urechea, făcând planuri. Părea aşa de uşor să-l ucidă pe barbarul cel înalt, ce se afla acolo, cel care scăpase din atacul de pe drumul Tokaido. Mare ciudăţenie că numai un singur barbar fusese ucis din cei trei bărbaţi şi o femeie, care păreau o pradă uşoară. A, drumul Tokaido ! Tokaido înseamnă Ori, Ori înseamnă Shorin, amăn-doi înseamnă Sumomo, care împlineşte şaptesprezece ani luna viitoare şi nu voi ţine seamă de scrisoarea tatălui meu, nu am deloc de gând ! Nu voi primi iertarea lui Ogama, dacă trebuie să mă lepăd de sonno-joi. Voi merge înainte pe drumul sonno-joi, şi nu-mi pasă spre ce moarte mă împinge. Numai eu am rămas in viaţă acum. Ori a murit sau va muri mîine. Shorin s-a dus. Ce s-o fi intimplat cu Sumomo ?

Cu o seară mai înainte se trezise cu obrazul scăldat în lacrimi, din cauza visului în care ii apăruse fata, îi simţise trupul, focul fiinţei, bushido, parfumul, şi-i făcea semne şi-l chema, şi trăise sentimentul că o pierduse pentru totdeauna. Nu mai putuse dormi după visul acesta, aşa că se aşezase în poziţia lotus, poziţia Buddha, folosindu-se de puterea Zen pentru a-şi aduce pacea în suflet. Apoi, în acea dimineaţă, sosise un dar al zeilor, un mesaj tainic, de la mama-san a lui Koiko. care prinsese vestea, tot în mare taină, de la servitoarea lui Koiko despre prezenţa lui Utani aici. Eeee, gândi el plin de bucurie, mă întreb ce ar face Toranaga Yoshi dacă ar şti că iscoadele noastre au ajuns până în patul lui, chiar în jurul coaielor lui ?

încredinţat acum că încă nu fuseseră descoperiţi, sări neauzit în picioare, se duse la uşă, cu cuţitul săltă piedica. Se strecura lute înăuntru. Akimoto rămase de pază îmbrăcat în uniforma santinelei. Ceilalţi îl urmară fără zgomot pe Hiraga către camerele femeilor, pe drumul care-l fusese arătat dinainte, lotul numai lux, lemn din cel mai scump, cele mai frumoase tatami, hîrtie cerată din cea mai fină pentru shoji, cele mai bi-nemirositoare uleiuri pentru lămpi şi

luminări. Au cotit după un colţ. Omul de pază care nu bănuia nimic se holba la el. Deschise gura, dar nu apucă să scoată un sunet, cuţitul

Hiraga îi reteză icnetul. Păşi peste cadavru, merse până la Spatul coridorului, şovăi o clipă să se orienteze. Nimerise intr-o fundătură, coridorul se sfîrşise. De ambele părţi pereţi shoji, care puteau să fie traşi la o parte, în spatele lor camere în capăt numai o cameră, mai mare şi mai împodobită ca celelalte, inăuntru ardea o lampă cu ulei, ca şi în alte încăperi. Se auziră icneli, gîfîieli. Fără un zgomot, le făcu semn lui Todo şi Joun să-l urmeze, iar celorlalţi să stea de pază, apoi se furişă ca o fiară care vînează noaptea. Gîfîiala se auzi mai tare. Un semn cu capul către Joun. Imediat tânărul se furişă pe lîngă el, se ghemui la uşa mai îndepărtată, şi, la un alt semn al lui Hiraga, făcu shojlui să lunece într-o parte. Din-tr-un salt, ajunse în cameră, apoi şi Todo. Pe splendide aşternuturi şi saltele, zăceau doi bărbaţi goi, împreunaţi, cel tânăr cu picioarele desfăcute, cel bătrân peste el, ţinîndu-l strins şi îndesind la el, gîfîind, orb şi surd la toată lumea din jur. Hiraga se apropie de ei, îşi ridică sabia deasupra capului, strân-gând garda cu ambele mîini, o înfipse dintr-o mişcare prin ambele trupuri într-un punct chiar deasupra inimii, vârful străpunse şi podeaua Acoperită cu tatami, cele două victime părând trase în ţeapă.

Bătrânul căscă gura şi muri pe loc, doar mădularele ii mai zvîcniră puţin. Tânărul scurmă neputincios salteaua cu degetele, neinstare să se întoarcă în vreun fel, să-şi mişte trunchiul, să vadă, să priceapă ce i se întâmplase aşa din senin, doar că viaţa i se scurgea din trupul spintecat, şi nu putea să bîţîie decit din cap, din mîini şi din picioare. Gitlejul i se umflă să sloboadă un urlet de groază, Todo se repezi la el şi-l sugrumă cu laţul, dar puţin prea tîrziu, un scăncet pluti în aerul de-acum împuţit. Pe dată, el şi Hiraga se repeziră la uşă, cu toate simţurile în alertă, Hiraga cu cuţitul în mănă, Todo, Joun şi cei de pe coridor cu săbiile ridicate. Inimile le băteau să le spargă pieptul, toţi gata de atac, de fugă, de luptă, de năvală, de moarte, dar să lupte şi să moară cu cinste. In urma lor degetele delicate ale tânărului făceau eforturi disperate să-şi elibereze gîtul, unghiile lui lungi, perfecte, vopsite, zgîriind în carne în jurul sîrmei laţului.

Degetele tremurară, se opriră, zvîcniră, se opriră iar, încă un flar, apoi pace.

Tăcere. Undeva cineva se răsuci în somn cu zgomot, apoi adormi din nou. Nici o alarmă, nici un strigăt de panică. Treptat atacanţii se smulseră din starea de încordare, sfîrşiţi şi plini de sudoare. Hiraga dădu semnal de retragere. Imediat toţi se supuseră, în afară de Joun, care fugi înapoi în cameră ca sa ia sabia lui Hiraga. Se aşeză călare pe cele două trupuri, dar cu tot efortul, nu putu să tragă sabia afară şi nici s-o clintească măcar. Hiraga îl dădu cu mina la o parte, încercă şi el dar nu reuşi. Pe un rastel de săbii scund şi lăcuit, se aflau armele celor morţi. Işi alese una din ele. Când ajunse la uşă, a-runcă o privire înapoi. In lumina clară, nemişcată a lămpii cu ulei, cele două corpuri păreau o singură libelulă monstruoasă, cu multe picioare şi cu capete de om, aşternuturile mototolite aripile multicolore, sabia înfiptă în ei - un bold uriaş de argint. Acum varu şi faţa tânărului - era foarte frumoasă.

Yoshi se plimba pe creasta zidurilor crenelate ale castelului, Koiko alături, el cu un cap mai înalt ca ea. Vîntul uşor, rece. aducea boarea mării la reflux. El nici nu-l luă în seamă. Ginditor, îşi ridică privirea de la oraşul care se întindea la picioarele lui spre lună, şi rămase aşa, visător. Koiko aşteptă răbdătoare. Avea un kimono din cel mai fin şantung, dedesubt un alt kimono stacojiu, părul lăsat pe spate îi ajungea la talie. El purta un kimono obişnuit, de mătase obişnuită, săbii obişnuite, obişnuite, dar ascuţite !

- La ce te gândeşti, stăpâne ? îl ispiti ea, socotind că venise timpul să-i împrăştie posomoreala şi deşi nu mai era absolut nimeni în jur, ea vorbi in şoaptă, ştiind bine că nicăieri între zidurile castelului nu putea scoate o vorbă fără să se audă.

- La Kyoto, spuse el scurt, şi la fel de încet.

- Îl vei însoţi pe shogun Nobusado acolo ?

El clătină din cap, deşi se hotărîse deja să meargă la Kyoto înaintea grupului oficial, această şmecherie fiind un truc obişnuit. Cumva trebuie să-l împiedic pe prostul ăla tânăr şi să devin singura cale de legătură între împărat şi shogunat, se tot gândea el de citva timp. in minte calcculindu-şi primejdiile care pindeau nebunia acestei

vizite oficiale ; Anjo a cărui influenţă asupra sfatului îi silise pe toţi să aprobe această vizita, Anjo cu ura şi intrigile lui, capcana în care mă aflu aici, jn castel, mulţimea duşmanilor de pe tot cuprinsul ţării, cei mai importanţi dintre ei fiind Sanjiro din Satsuma, Hiro din Tosa şi Ogama din Choshu care stăpâneşte acum porţile, ceea ce e dreptul nostru ereditar Şi capac peste toate necazurile astea mai sunt şi gai-jinii, gata să se năpustească asupra noastră ca nişte lupi, cu botul plin de bale de poftă. De ei trebuie să scăpăm o dată pentru totdeauna. Tincul de Nobusada şi prinţesa trebuie potoliţi o dată pentru totdeauna. Soluţia definitivă pentru gai-jini e limpede : nu contează cum, nu contează prin ce şiretlic, prin ce sacrificiu, trebuie să devenim mai bogaţi ca ei şi mai bine înarmaţi. Asta trebuie să devină politica noastră naţională tainică, acum şi de-a pururi. Cum să înfăptuim asta? încă nu ştiu. Dar trebuie să-i flatăm până îi facem să adoarmă să-i facem să nu fie niciodată siguri de nimic, să ne folosim chiar de atitudinea lor prostească împotriva lor, utilizînd talen-tele noastre mult mai rafinate pentru a-i îmbrobodi ca pe nişte viermi de mătase.

Şi cu Nobusada ? La fel de clar. Dar nu el e ameninţarea adevărată. Ci ea ! Nu trebuie să-mi fac griji în privinţa lui, dar trebuie să-mi fac în privinţa ei, a prinţesei Yazu, ea e a-devărata putere şi în spatele lui, şi în faţa lui. Brusc în minte i se contura imaginea prinţesei în chip de bărbat şi cu făloşenie bărbătească şi a lui Nobusada în chip de femeie, pătrunsă de scula lui. Această imagine ar fi o minunată shunga, gândi el, amuzat. Shunga erau gravuri erotice, multicolore în lemn atât de populare şi preţuite de negustorii şi proprietarii de magazine din Yedo că fuseseră proscrise de shogunat timp de un secol sau mai bine, ca fiind prea imorale pentru aceştia, care formau clasa cea mai de jos, şi mult prea uşor de folosit ca satire la adresa mai marilor lor. In ierarhia neschimbată a Japoniei, stabilită de talro, dictatorul Nakamura, apoi permanentizată de shogunul Toranaga, veneau întîi samuraii, apoi fermierii, în al treilea rând meşteşugarii de tot felul şi, la urma de tot, dispreţuiţi de toţi, negustorii : „lipitorile care sug munca tuturor celorlalţi", cum erau denumiţi în Testamentul lui Toranaga. Dispreţuiţi mai ales pentru că toţi ceilalţi aveau nevoie

de priceperea şi bogăţia lor, mai mult de bogăţia lor. in special samuraii. Aşa că legile, anumite legi, cel puţin puteau fi îmblînzite. Astfel la Yedo, Osaka şi Nagasaki unde locuiau negustorii cu adevărat bogaţi, shunga, deşi în mod oficial scoase în afara legii, erau executate, pictate, gravate şi produse cu veseli de cei mai buni pictori şi gravori din ţară. In toate epocile artiştii plastici s-au luat la întrecere între ei pentru a cîştiga iaimă şi avere, vînzînd aceste shunga cu miile.

Rafinate, dar elocvente, întotdeauna expunînd uriaşe organe genitale, disproporţionate până la ridicol, toate detaliile perfecte, în mişcare, pline de prospeţime. La fel de preţuite erau şi utciyo-e, portrete ale principalilor actori, subiect permanent pentru bîrfe, scandal şi destrăbălare - actriţele nu erau admise prin lege, aşa că bărbaţi pregătiţi special, onnogawa jucau şi rolurile de femeie. Şi mai presus de toate aceste expresii plastice, erau preţuite tablourile celor mai faimoase curtezane.

_ Aş vrea să te picteze cineva. Păcat că Hiroshige şi Hoidisai au murit.

- Şi cum ar trebui să pozez, stăpâne ? rîse ea.

- Nu în pat, spuse rîzînd şi el - lucru neobişnuit pentru el să rîdă - şi ea fu plăcut impresionată de această victorie, pur şi simplu mergând pe o strada, cu o umbrela de soare, verde cu roz, şi purtând kimonoul tău roz cu verde şi crapul ţesut în fir de aur.

- Poate, stăpâne, în loc de stradă, într-o grădină în amurg prinzînd licurici ?

- A, mult mai bine aşa !

El zîmbi, aducându-şi aminte de minunatele zile din tinereţe când în serile de vară ieşea de la lecţii. Atunci el şi fraţii şi surorile lui, alţi prieteni de-ai lui obişnuiau să meargă pe câmp să prindă licurici, cu plase ca pânza de păianjen şi să pună insectele micuţe în cutii mici şi să se uite la ele cum işi stingeau şi aprindeau miraculoasele lumini şi compuneau poeme, rîdeau şi se ţineau de pozne, lipsiţi de obligaţii şi atât de tineri.

- Aşa după cum mă simt cu tine acum, murmură .

- Ce-ai spus, stăpâne ?

- Tu, Koiko, mă faci să mai uit de mine şi de necazurile mele. Tu, cu tot ce ai tu numai al tău !

Drept răspuns ea-i atinse braţul, fără un cuvînt, dar expri-mănd totul, mulţumită de compliment, întreaga sa minte con-centrându-se asupra lui, dorind să-i citească gândurile şi dorinţele, jinduind să fie perfectă pentru el. Dar e un joc obositor, gândi ea din nou. Stăpânul e un om prea complicat, o minte prea pătrunzătoare, prea imprevizibil, prea solemn şi prea dificil ca să-l amuz eu. Mă întreb câtă vreme mă va ţine în preajma lui. încep să urăsc acest castel, urăsc să stau închisă aici, sa fiu mereu pusă la încercare, mi-e silă să fiu departe de Casa noastră, de dsetele fără perdea şi de sporovăială celorlalte doamne, Rază-de-Lună, Anotimpul-Primăverii, Petala şi mai ales departe de draga mea mama-san. Meikin. Da, dar mă mindresc că sunt în centrul lumii, mi-e drag acel koku pe care-l Primesc în fiecare zi, sunt nemaipomenit de mândră că sunt cine sânt, prea plecata slujnică a celui mai nobil stăpân, care nu e decit un bărbat şi el şi, ca toţi bărbaţii, un băieţel supărăcios care face pe complicatul, dar poate fi stăpânit mai cu o prăjitură, mai cu câte una la fund, ca de obicei, şi care, dacă eşti deşteaptă, face numai ce vrei tu să facă, chiar dacă el işi inchipuie altfel. Rîsul ei răsună ca un tril.

- Poftim ?

- Mă faci să fiu veselă, plină de viaţă, stăpâne. Va trebui să te numesc Stăpânul dătător de fericire !

Simţi cum în toată fiinţa lui se răspândeşte un fel de caldură.

- Chiar şi în pat ?

- Chiar şi în pat !

Braţ la braţ se pregăteau să părăsească peisajul scăldat de lumina lunii.

- Priveşte ! Colo ! exclamă el.

Departe, unul din palatele satelite castelului luase foc. Limbi de flăcări începură să ţîşnească în sus, apoi altele, se' bulucira nori de fum. Iar acum, slab, ajungea până la ei sunetul clopotelor care anunţau incendiul, văzură un furnicar de oameni apărând, şiruri de alte furnici umane întinzîndu-se între locul incendiului şi rezervoarele de apă. „Focul este pentru noi cel mai mare pericol, nu femeia,

scrisese, cu un umor rar întâlnit, shogunul Toranaga în Testamentul său. Pentru o lupta contra focului ne putem pregăti, dar nu pentru a lupta împotriva femeii. Toţi bărbaţii şi toate femeile de vărsta căsătoriei se vor căsători. Toate aşezările vor avea rezervoare de apă la care să se poată ajunge cu uşurinţă."

- Nul vor putea stinge, nu-i aşa, stăpâne ?

- Nu ! Bănuiesc că vreun prost a răsturnat o lampă sau o luminare, spuse Yoshi abia mişcându-şi buzele.

- Da, sai dreptate, stăpâne. Neindemânatic şi prost ! intări Ea imediat, încercând să-l îmbuneze, simţind o neaşteptată furie în el, fără să înţeleagă din ce pricină. Sunt aşa de bucuroasă, stăpâne, că tu eşti cel care se îngrijeşte să păzească tot castelul de pîrjol ca să putem dormi liniştiţi. Cine-i vinovat de nenorocirea asta trebuie mustrat bine Oare al cui palat o fi ?

- Reşedinţa lui Tajima.

- Vai, stăpâne, iar mă uimeşti, exclamă Koiko cu o înduioşătoare admiraţie. Ce minunat e să fii în stare să deosebeşti un palat de altul cu atâta repeziciune, între sutele de palate de acolo şi de la distanţă atât de mare şi făcu o plecăciune ca să-şi ascundă faţa, sigură acum că era vorba de sono-joi că daimyo Utani era mort iar raidul reuşise.

- Nu, tu eşti minunată, Koiko-chan ! îi zîmbi el, uitindu-se la ea şi gândindu-se : atât de dulce, delicată, perspicace şi atât de periculoasă.

Cu trei zile înainte, noul sau spion Misamoto, foarte darnic să-şi dovedească rivna, ii pomenise de zvonurile care circulau prin cazărmi privind întâlnirile amoroase ale lui Utani cu băiatul cel frumos, îi poruncise lui Misamoto să facă în aşa fel incit această taină să ajungă aşa, ca din intimplare, la urechile cameristei lui Koiko şi servitoarea, care, era sigur, o va şopti La urechea stăpânei sale, sau a mamei-san, sau şi uneia şi alteia, dacă şi celelalte zvonuri erau adevărate - anume că respectiva mama-san era o sprijinitoare înflăcărată a mişcării sonno-joi, că ea îngăduia în ascuns ca adesea Casa ei să fie loc de întilnire şi refugiu pentru shishi. Vestea avea astfel să fie transmisă acestor shishi care aveau să reacţioneze imediat

faţă de o asemenea minunată ocazie de a comite un asasinat de mare răsunet. De aproape doi ani spionii lui o ţineau vpe mama-san şi Casa ei sub supraveghere, şi din acest motiv, dar şi din pricina iui Koiko, al cărei rang social era în continuă creştere.

Dar nici măcar o data nu a apărut nici cea mai măruntă dovadă care să sprijine această teorie şi să arunce asupra lor umbra vinovăţiei. A, dar acum, gândi el privind fix flăcările, acum Utani trebuie să fi murit, dacă palatul e în flăcări şi am o dovadă sigură : o şoaptă prinsă de o servitoare a dat roade otrăvite. Utani a fost... o lovitură mare pentru ei. Aşa cum aş deveni şi eu, chiar una şi mai mare. Un fior îl scutură brusc.

- Focul mă sperie, spuse ea, înţelegând greşit înfiorarea aceea, şi dorind să-i salveze cinstea obrazului.

- Da. Hai, fiecare cu karma lui.

Braţ la braţ, porniră spre iatacul lor, in vreme ce el încerca să-şi stăpânească emoţia. Mă întreb care' o fi karma ta, Koiko. fi-a spus camerista şi tu i-ai spus să-i spună mamei-san Şi deci faci şi tu parte din acest lanţ ? Poate da, poate nu. N-am văzut nici o tresărire pe chipul tău când am spus Tajima în loc de Watasa, şi doar te-am urmărit cu foarte mare atenţie. Mă tot întreb. Bineinţeles că eşti suspectă, întotdeauna ai fost suspectă, de ce altceva te-aş fi ales ? Oare nu asta adaugă sare şi piper relaţiilor noastre în pat ? Ba da, iar tu eşti

la înălţimea reputaţiei tale. Cu adevărat sunt mai mult decât satisfăcut. Aşa că voi mai aştepta. Dar acum e uşor să te prind în cursă, îmi pare aşa de rău. Chiar şi mai uşor să scot adevărul din gura servitoarei tale, de la acea nu prea inteligentă mama-san. Şi de la tine, frumoaso ! Va fi prea uşor, îmi pare atât de rău, atunci când am să închid uşa cursei.

Eeee, va fi o hotărîre greu de luat, pentru că acum, mulţumită lui Utani, am o legătură tainică şi directă cu shishi, care poate fi utilă pentru a-i da în vileag, a-i distruge, sau dacă vreau pot să-i folosesc contra duşmanilor mei, după cum poftesc eu. Şi de ce nu ? Tentant ! Nobusada ? Nobusada şi prinţesa lui ? Foarte tentant ! începu să rîdă.

- Sunt aşa de fericită că eşti aşa de fericit în noaptea asta, stăpâne.

Prinţesa Yazu plîngea. Preţ de aproape două ore, folosise toate trucurile citite sau învăţate în arta amorului pentru a-l excita pe tânărul shogun, şi cu toate că reuşise să-i învârtoşeze mădularul, acesta se blegise înainte de a dezlănţui Norii şi Ploaia. Apoi, ca de obicei, el izbucnise în lacrimi, şi uriaşe, printre accesele de tuse nervoasă, că era numai vina ei. Ca de obicei, furtuna a trecut repede, el îşi ceruse iertare, se lipise strâns de ea, ca să-i sărute sânii, şi adormise în timp ce-i sugea un sfîrc, făcut covrig în poala ei.

- Nu e drept, scânci ea, sfîrşită şi neputând să doarmăr Trebuie să am un fiu, altfel soţul meu e ca şi mort şi aşa voi fi şi eu. In cel mai fericit caz voi ajunge de ruşine într-atât încât voi fi nevoită să-mi rad capul şi să mă fac călugăriţă budistă... oh-ko, oh-ko...

Nici măcar doamnele ei de companie nu au fost în stare s-o ajute.

- Toate sunteţi femei cu experienţă, cele mai multe măritate. Trebuie să existe un mijloc prin care să-l fac pe stăpânul meu să devină bărbat, strigase ea la ele după săptămâni de încercări, şi ea şi ele consternate că ea îşi pierduse cumpătul cu totul. Aflaţil. Este de datoria voastră să-l aflaţi.

Luni de-a rândul, curtea ei consultase tot felul de cunoscători în plante de leac, acupunctura, doctori, dar fără nici un rezultat. In acea dimineaţă ea trimisese după matroana mai mare peste curtea femeilor.

- Trebuie să existe o cale ! Ce mă sfătuieşti ?

- Ai numai şaisprezece ani, onorată prinţesă, spuse matroana îngenunchind, iar stăpânul tău şaisprezece şi.

- Dar toţi au copii până la vârsta asta, chiar mult mai devreme, aproape toţi. Ce cusur am eu, ce cusur are el ?

- Prinţesă, tu n-ai nici un cusur, ţi-am spus de nenumărate ori şi eu şi celelalte doamne, şi doctorii te-au încredinţat...

- Dar ce-ai zice să-l încercăm şi pe acest doctor gai-jin, uriaşul de care am auzit ? Una din cameristele mele mi-a spus că umblă zvonuri

că face vindecări miraculoase la tot felul de boli, poate că el l-ar putea vindeca şi pe stăpânul meu.

- O, îmi pare aşa de rău, înălţimea ta, izbucni doamna de companie, îngrozită, nu s-a mai pomenit vreodată, şi nu e de gândit ca tu sau stăpânul să ajungă să vă cerceteze un gai-jin ! Te rog să ai răbdare, te rog. Cheng-sin, minunatul tălmăcitor de vise şi ghicitor ne-a încredinţat că răbdarea...

- L-am putea chema în taină, proasta ! Răbdare ?! Aştept de luni de zile ! ţipă ea. Luni de zile de răbdare şi nici până acum stăpânul meu nu se poate lăuda cu sămânţa unui urmaş ! şi înainte să se poată stăpâni o pălmui pe sfetnică. Zece luni de răbdare şi de sfaturi proaste e prea mult, nenorocito Pleacă ! Pleacă şi să nu te mai văd vreodată dinaintea ochilor.

Toată ziua încropise planuri pentru seara aceea. Mâncă-ruri din cele alese, cum îi plăceau lui, în care presărase din belşug ginseng, sake din cel ales, în care strecurase ginseng şi corn de rinocer pisat mărunt, mărunt de tot, parfumuri alese, din cele menite să stîrnească bărbatul. Şi rugăciuni din cele alese către Buddha, către Ameratsu, Zeiţa Soarelui, bunica zeului Miniji, care a coborât din cer pe pământ ca să cîrmuias-că Japonia şi care a fost străbunicul primului împărat muritor, Jimmu-Tennu, întemeietorul dinastiei imperiale, cu douăzeci şi cinci de veacuri înainte, Ameratsu, strămoaşa ei directă. Dar totul dăduse greş. Acum, în puterea nopţii, plîngea neauzit, întinsă pe aşternuturile ei, în vreme ce soţul se cuibărise în aşternuturile lui alături de ea, dormind somn neliniştit, mai tuşind, mai tresărind. Şi chipul lui cufundat în somn îi era drag. Biet băiat prostuţ, gândi ea cu durere în suflet, o fi karma ta să mori fără urmaşi, ca atîţia din spiţa ta ? O-ko, oko, o-lca ! De ce m-am lăsat înduplecată să încuviinţez această căsnicie dezastruoasă, şi să renunţ la braţele iubitului meu prinţ ?

Cu patru ani înainte, pe când avea doisprezece ani, ea se logodise, şi fusese fericită de alegere, cu un tovarăş de joacă din copilărie, prinţul Sugawara, cu încuviinţarea deplină a mamei ei, ultima şi cea mai iubită concubină a tatălui ei, împăratul Ninko, care murise chiar in anul în care se născuse ea, şi cu îngăduinţa

împăratului Komei, fratele vitreg, mult mai mare ca ea şi care îi urmase tatălui ei la tron, îngăduinţă absol-ut necesară, şi care fusese dată chiar cu încăntare.

Asta se petrecuse în anul în care administraţia Bakufu semnase în mod oficial Tratatul care dădea liber acces veneticilor in Yokohama şi Nagasaki, împotriva dorinţei împăratului Komei, a majorităţii curţii şi a sfatului celor mai mulţi daimyo. Anul când sonno-joi a răsunat pentru prima dată ca un strigăt de luptă. Şi în acelaşi an, tairo i-a sugerat prinţului sfetnic ca prinţesa Yazu să se mărite cu shogun Nobusada.

- Imi pare aşa de rău, spusese sfetnicul. E imposibil.

- E foarte posibil şi deosebit de necesar să se înrudească shogunatul cu dinastia imperială şi să asigure pacea şi liniştea în ţară, spuse li. Există numeroase precedente istorice in care membri ai familiei Toranaga au fost de acord să se căsătorească cu membri ai familiei imperiale.

- Imi pare aşa de rău, spuse sfetnicul, un individ foarte efeminat, îmbrăcat şi coafat cu dichiseală multă, cu dinţii înnegriţi, după moda de la curte. După cum ştii foarte bine, alteţa sa imperială este deja logodită, şi urmează să se mărite de îndată ce ajunge la pubertate. De asemenea, după cum ştiţi foarte bine, şi shogunul Nobusada este logodit cu fata unui nobil din Kyoto,

- Imi pare aşa de rău, dar logodnele unor persoane atât de ilustre sunt o chestiune de politică de stat, hotărâte de sho-gunat, şi aşa a fost întotdeauna, îi replicase li, om mic de stat, trupeş şi inflexibil. Logodna shogunului Nobusada, la cererea sa, a încetat.

- A, îmi pare aşa de rău, ce trist. Am auzit că formau o pereche potrivită,

- Shogun Nobusada şi prinţesa Yazu au amăndoi aceeaşi vîrstă, anume doisprezece ani. Te rog să-l informezi pe împărat, tairo vrea ca el să fie informat că shogunul va fi onorat s-o accepte de soţie. Se pot căsători când împlineşte paisprezece sau cincisprezece ani.

- O să-l informez pe împărat, dar imi pare aşa de rau, mă tem că cererea voastră e imposibil de realizat.

- Eu sper ca Fiul Cerului să fie îndrumat de Cer la luarea unei asemenea hotărîri importante. Gai-jinii sunt la porţile noastre, şi shogunatul şi dinastia trebuie întărite.

- Imi pare aşa de rău, dinastia imperiala nu are nevoie să fie întărită. Iar supunerea administraţiei Bakufu, faţă de dorinţele împăratului va consolida cu siguranţa pacea.

- Tratatele trebuiau semnate ! îl spuse cu asprime tairo li. Flota barbarilor şi armele lor ne pot îngenunchea, indiferent ce spunem noi in public ! Suntem lipsiţi de apărare ! Am fost forţaţi să semnăm !

- Imi pare aşa de rău, asta e problema şi vina administraţiei Bakufu şi a shogunatulul. împăratul Komel nu a fost de acord cu Tratatele şi nu a dorit semnarea lor.

- Politica externă, orice hotărîre politică practică, aşa cum este cea privind căsătoria pe care eu o propun cu atâta umilinţă, sunt de domeniul shogunatulul în exclusivitate. împăratul... îşi alese cuvintele cu mare grijă ...are întîietate în toate celelalte chestiuni.

- Celelalte chestiuni ? Acum câteva secole, împăratul conducea ţara aşa cum a fost obiceiul timp de milenii.

- Imi pare asa de rău, dar nu mai trăim acum câteva secole !

Când propunerea lui ii, considerată de toţi cei care se opuneau administraţiei Bakufu drept o insulta la adresa dinastiei, a devenit cunoscuta, ea a stîrnit un protest general. In câteva săptămâni shishi

l-au asasinat pentru îndrăzneala şi obrăznicia lui şi chestiunea a râmas în suspensie. Timp de doi ani, când ea a împlinit paisprezece ani.

Deşi nu încă împlinita ca vărstă, prinţesa Imperială Yazu era de pe acum o desăvârşită poetesă, ştia să scrie şi să citească limba chineză clasică, cunoştea toate ritualurile curţii necesare carierei sale. şi încă amorezată de prinţul ei şi el de ea.

Anjo simţi şi el nevoia să ridice prestigiul shogunatulul tot mai ameninţat, l-a abordat şi el pe prinţul sfetnic care ia repetat ceea ce spusese şi până atunci, Anjo l-a repetat ceea ce spusese, şi în plus, spre uimirea adversarului său, a adăugat :

- Mulţumesc pentru sfatul tău, dar, îmi pare aşa de rău. Wakura, şambelanul imperial, nu are aceeaşi părere.

Wakura era trecut de patruzeci de ani, bărbat cu rang înalt la curte, deşi nu de spiţă nobila, şi care, de la bun început, îşi asumase conducerea mişcării xenofobe printre nobilii de rang mijlociu care se opuneau Tratatelor, Fiind şambelan, se număra printre puţinii care aveau acces la împărat; In câteva zile. Wakura a cerut o întrevedere cu prinţesa :

- Sunt fericit să-ţi spun că Fiul Cerului te roagă să fii de acord să-ţi anulezi logodna cu prinţul Sugawara şi să te măriţi în schimb cu shogunul Nobusada...

Prinţesa Yazu aproape că leşină. Pentru cei de la Curte, o cerere din partea împăratului era un ordin.

- Trebuie să fie o greşeală ! Fiul Cerului s-a opus acestei obraznice cereri acum doi ani. din motive limpezi pentru oricine. Şi tu te opui, toată lumea se opune cererii. Nu pot crede că întruchiparea cerului pe pământ ar putea să ceara un lucru atât de oribil.

- Imi pare aşa de rău, dar nu e oribil şi asta ţi s-a cerut

- Chiar şi aşa, eu refuz... refuz !

- Nu poţi refuza îmi pare aşa de rău. Imi permiţi să-ţi explic ce...

- Nu, nu-ţi permit ! Eu refuz, refuz, refuz !

A doua zi şambelanul i-a cerut o alta întrevedere, care i-a fost refuzată, apoi alta şi alta. Prinţesa rămase de neînduplecat :

- Nu.

- Imi pare atât de rău, alteţă, îi spusese prima ei doamnă foarte tulburată. Şambelanul imperial vă cere din nou o întrevedere scurtă ca să vă explice de ce vi se cere acest lucru;

- Nu vreau să-l văd. Spune-i că vreau să-l văd pe fratele meu !

- Vai, îmi pare aşa de rău, alteţă, spusese înspăimântată prima doam-nă, vă rog so mă iertaţi, dar e de datoria mea să vă amintesc că Fiul Cerului nu mai are nici un fel de rude, odată ce s-a înscăunat pe tron.

- Eu..., bineinţeles, te rog să mă ierţi, ştiu. Sunt obosită; te rog să mă ierţi.

Numai soţia împăratului, concubinele, mama, copiii, fraţii şi surorile lui şi doi sau trei sfetnici aveau îngăduinţa să-i privească

chipul fără să ceară încuviinţare. In afară de aceste câteva persoane apropiate, acest lucru era interzis tuturor celorlalţi. împăratul era un zeu. Ca toţi împăraţii dinaintea lui din clipa în care Komei Îndeplinise ritualul care îi lega în mog mistic spiritul de cel al recent decedatului împărat, tatăl său aşa cum spiritul acestuia se unise cu cel al părintelui său, şi, tot aşa în şir neintrerupt până la Jimmu-Tennu, el a încetat a mai fi muritor de rind şi a devenit zeitate, Păstrătorul Simbolurilor Sacre - Globul, Sabia şi Oglinda - a devenit Fiul Cerului.

- Te rog să mă ierţi, spusese Zazu umilă, înspăimântată ci ea de sacrilegiul comis. Imi pare rău, eu... Te rog roagă-l pe Seniorul Cancelar să facă o cerere Fiului Cerului să-mi acorde o clipă din timpul său.

Acum, printre lacrimi, Yazu îşi amintea cum, multe zile mai tîrziu, se afla îngenuncheată în faţa împăratului şi a mulţimii lui de curteni mereu prezenţi, cu capetele plecate, ea abia recunoscându-l în veşmintele acelea de ceremonie înfoiate pe fratele ei, îl vedea prima oară după mai multe luni. Se rugase îi ceruse îndurare, cuvintele amestecându-i-se cu plînsul, în limbajul protocolar obligatoriu la curte, care era de neinţeles întru cei din afară, şi-şi pledase cauza, până se simţise sfîrşită.

- înălţimea Voastră Imperiala, nu vreau să-mi părăsesc căminul, nu vreau să merg in locul acela respingător care se numeşte Yedo, la celălalt capăt al lumii, permiteţi-mi să vă spun că suntem de acelaşi sânge, şi nu nişte parveniţi prin puterea armelor din Yedo...

Şi-i venise să ţipe : „Nu ne tragem din nişte ţărani care nu ştiu nici să vorbească aşa cum se cuvine, nici să se îmbrace cum se cuvine, să se poarte cuviincios, care nu ştiu să citească sau să scrie şi put a daikon," nu îndrăzni să-şi rostească gindurile. In schimb, spusese :

- Vă implor, lăsaţi-mă să-mi urmez calea sorocită dinainte.

- In primul rând te rog să te duci şi să asculţi atentă şi calmă, aşa cum ii şade bine unei prinţese imperiale, ce are să-ţi spună şambelanul Wakura.

- Aşa voi face, Alteţă Imperială.

- In al doilea rând, eu nu voi încuviinţa această căsătorie împotriva voinţei tale. In al treilea rând, întoarce-te peste zece zile, şi atunci vom vorbi din nou. Du-te acum, Yazu-chan.

Pentru prima oară în viaţă, fratele ei folosise diminutivul numelui ei. Aşa că ea îl ascultă pe Wakura.

- Motivele sunt foarte incîlcite, Prinţesă.

- Sunt obişnuită cu treburile încîlcite, înalte Cancelar.

- Foarte bine. In schimbul logodnei cu tine, prinţesa imperială, administraţia Bakufu a fost de acord să-l alunge pentru totdeauna pe toţi gai-jinii şi să anuleze Tratatele.

Dar Nori Anjo a spus că una ca asta nu e cu putinţă.

- Adevărat, In momentul de faţă. Dar el a fost de acord să înceapă de îndată modernizarea armatei, construirea imediat a unei flote de neinvins, in şapte, opt, sau poate zece ani, el a făgăduit că vom fi destul de puternici să ne impunem cu forţa voinţa.

- Sau în douăzeci, sau în cincizeci, sau într-o sută de ani ! Shogunii Toranaga sunt recunoscuţi în istorie ca mincinoşi şi nu te poţi încrede în ei. De secole îl ţin pe împărat închis aici şi i-au uzurpat puterea moştenită de el. In ei să nu te încrezi.

- Imi pare aşa de rău. Acum împăratul este convins că e bine să aibă încredere în ei. Adevărul este, prinţesă, că noi nu avem nici un fel de putere politică asupra lor.

- Atunci aş fi o proastă să devin ostateca lor de bunăvoie.

- Imi pare aşa de rău, dar tocmai voiam să spun ca prin această căsătorie se vor îmbunătăţi relaţiile dintre împărat şi shogunat, lucru de cea mai mare însemnătate pentru liniştea statului. Shogunatul va asculta atunci de sfatul împăratului şi va îndeplini dorinţele lui.

- Dacă shogunatul va avea legături de rudenie cu el. Dar cum va reuşi căsătoria mea să facă să se ajungă ta o asemenea situaţie ?

- Oare curtea nu va fi în stare, prin tine, să intervină şi să ţină sub control pe acest tânăr shogun şi pe oamenii lui care cîrmuiesc ţara ?

Ideea îi stîrni interesul.

- Sub control ? in numele împăratului ?

- Bineinţeles. Cum ar putea acest băiat - comparat cu tine, alteţă, el e un biet copil - cum ar putea acest băiat să aibă vreun secret faţă de tine ? Bineinţeles că nu. Cu siguranţă, speranţa Gloriosului este ca tu, sora lui, să fii mesagera lui. Ca soţie a shogunului, vei şti tot ce se petrece, iar o persoană deosebită ca tine va putea în curând să deţină toate pîrghiile puterii Bakufu în mîinile sale prin acest shogun. De la al treilea shogun Toranaga încoace n-a mai fost nici un shogun puternic. Nu vei fi exact în situaţia ideală de a deţine adevărata putere ?

Se gândise la asta multă vreme.

- Anjo şi shogunatul nu sunt proşti. Trebuie să se fi gândit şi ei la asta.

- Dar ei nu te cunosc, alteţă. Ei cred că nu eşti decit o trestie care poate fi îndoită cum vor ei, folosită după pofta Inimii lor, ca şi băiatul. Nobusada ! De ce crezi că l-au ales pe el şi nu pe altul ? Ei doresc aceasta căsătorie, adevărat, ca să-şi mărească prestigiul, cu siguranţa pentru a apropia shogunatul de curte. Bineinţeles, după ei, tu, o fetiţa, vei fi păpuşa lor docila, numai bună pentru a săpa voinţa împăratului.

- Imi pare aşa de rău, ceri prea mult de la o femeie. Nu vreau să plec de acasă şi nici să renunţ la prinţul meu.

- împăratul iţi cere asta.

- Şi de data asta shogunatul il forţează să se tîrguiasca, deşi shogunatul ar trebui să se supună, spusese ea cu amărăciune.

- împăratul cere să ajuţi ca aceştia să fie siliţi să se supună,

— Te rog să mă ierţi, nu pot.

- Acum doi ani, în anul cel nenorocit, continuă Wakura pe acelaşi ton cumpătat, anul foametei, anul în care li a semnat Tratatele, anumiţi învăţaţi Bakufu cercetau istoria pentru a găsi exemple de împăraţi care au fost detronaţi.

Yazu se sufocă.

- N-ar îndrăzni niciodată..., n-ar îndrăzni să facă una ca asta !

- Shogunatul e' shogunat, ei sunt atotputernici in acest moment. De ce să nu se gândească să îndepărteze un obstacol, orice obstacol ?

Nu s-a gindit împăratul, wa-ul lui fiind distrus, chiar să abdice în favoarEa fiului său, prinţul Sachi ?

- Zvonuri, izbucni Ea, nu poate fi adevărat.

- Cred că a fost adevărat, prinţesă imperială, îi spusese el cu gravitate Şi acum, el îţi cere să-l ajuţi. Vrei să-l ajuţi?

înnebunită, ştia că orice ar spune se va izbi întotdeauna de acel „iţi cere". Nu exista cale de scăpare, in cele din urmă, wa trebui să se supună sau să se călugărească. Deschise gura să spună din nou că refuză, dar nu fu în stare să îngaime nici un cuvint. Ceva păru să se fi rupt în mintea ei şi pentru prima oară incepu să gindeasca altfel, simţind că nu mai e copil. ci om în toată firea. Şi răspunsul veni de la sine

- Foarte bine. încuviinţă ea, hotărindu-se să se conducă după voia ei. Prea bine, cu condiţia să continui să trăiesc La Yedo aşa cum am trăit în Palatul Imperial.

Ca urmare a acelei discuţii, stătea acum, în această noapte, plingând fără un suspin, neauzit. Yazu se ridică în capul oaselor, îşi şterse lacrimile. Mincinoşii ! se gândi ea cu amărăciune. Mi-au promis totul, dar m-au înşelat. Se auzi un zgomot uşor din direcţia lui Nobusada, in timp ce se întorcea în somn pe cealalta parte. In lumina lămpii fără de care nu putea dormi, părea mai copil ca oricând, aducând mai mult cu un frate mai mic decât cu un soţ, atât de tânăr, tânăr de tot. Blînd, respectuos cu ea, ascultând-o întotdeauna, fără să păstreze vreun secret faţă de ea, totul aşa cum prezisese Wakura. Dar n-o mulţumise niciodată.

Dragul meu Sugawara, noi nu ne vom intâlni niciodată, cel puţin nu în această viaţă. Un fior o făcu să se cutremure toată. Fereastra era deschisă. Se sprijini de pervaz, abia ob-servînd palatul din vale distrus şi fumegând, alte incendii-, ici şi colo, pe întinderea oraşului, luna poleia marea în depărtare, se simţea iz de fum adus de vînt, zorii conturau orizontul către răsărit.

Hotărîrea ei tainică nu se schimbase din ziua în care discutase cu Wakura : să-şi dedice viaţa distrugerii shogunatului care-i distrusese

această viaţă, să le smulgă din mănă puterea prin orice mijloc şi să o readucă în mâna fiului Zeilor pe pământ.

Îi voi distruge cum m-au distrus şi ei pe mine, gândi ea,' mult prea înţeleaptă acum ca să lase să-i scape vreo şoaptă: l-am rugat să nu fiu trimisă aici, m-am rugat să nu fiu silita să mă mărit cu acest tânăr deşi nu-mi displace, dar urăsc a-cest palat groaznic, ii urăsc pe aceşti oameni groaznici.

Vreau să mă întorc acasă ! Şi o să mă întorc acasă. Şi atunci viaţa mea va deveni suportabilă. Vom face această vizită, indiferent ce face sau spune Yoshi, indiferent ce va face sau spune oricine altcineva. Vom merge acasă..., şi vom rămâne acolo !

Cartea a doua

18

Luni, 15 octombrie

Zece zile mai tirziu, scăldat in lumina puternică a soarelui de amiază, Phillip Tyrer stătea la biroul lui, pe veranda legaţiei britanice din Yedo, caligrafiind cu mare rîvnă caractere japoneze, foarte mulţumit de progresele lui.

Deodată, se opri din scris. Căpitanul Settry Pallidar, însoţit de zece dragoni în uniforme impecabile, tocmai urca dealul, in goano calului. Când ajunseră in faţa legaţiei, samuraii postaţi acolo, mai numeroşi decât până atunci, se dădură în lături, să le facă loc. Apoi făcură plecăciuni reţinute, in semn de bun venit, iar noii sosiţi le răspunseră înclinînd puţin capul, salutindu-i, după un obicei adoptat de puţină vreme intre cele două părţi. Santinelele în tunici roşii, mult

mai multe decât înainte, deschiseră larg porţile de fier, apoi le închiseră iar în urma trupei de călăreţi, ce intrară la iuţeală, zăngănin-du-şi armele.

- Salutare, Settry. strigă Tyrer, grăbindu-se să coboare scările, în întâmpinarEa lui. Sfinte Dumnezeule, ce bucurie să te mai vadă omul la faţă. Da' de unde naiba ai apărut ?

- De la Yokohama, bătrâne, de unde altundeva ? Am venit pe mare.

In vreme ce Pallidar descăleca, unul dintre grădinari, cu săpăliga încă în mănă, se şi repezise smerit, cu spinarEa uşor încovoiată, cu capul plecat în semn de supuşenie, să ii ţină frîiele calului. Dar când căpitanul dădu cu ochii de el, duse imediat mâna La tocul pistolului.

- Şterge-o de aici, în clipa asta !

- Stai potolit, Settry, e omul nostru, Ukiyo, lucrează pentru noi şi-i foarte priceput. Domo. U'dya, îi zise Tyrer japonezului.

- Hai, Taira-sama. domo, rosti .Hiraga, privindu-l cu un zîmbet tâmp, ca şi cum nu l-ar fi înţeles.

Faţa îi rămăsese pe jumătate ascunsă sub pălăria de cuii. Făcu o plecăciune respectuoasă şi nu se mai clinti din loc.

= Cară-te de-aici, repeta Pallidar, nervos, îmi pare rău, Phillip, dar nu-mi place deloc să se învirtă în jurul meu viermii âştia nemernici, mai ales dacă au, ca asta, şi-o drăcoasă de săpâligă-n mână ! Grimes !

- Da, să trăiţi ! răspunse îndată cel strigat, se apropie de el şi îl îmbrânci cu brutalitate pe grădinar, prinzînd căpăstrul.

- Ia-ţi tălpăşiţa de-aici, japiţă ce eşti ! Piei, n-auzi ! Hiraga dădu din cap, smerit, cu acelaşi zîmbet timp pe chip, apoi se depărtă. Insă rămase la o distanţa destul de mică să poată auzi ce vorbeau veneticii. Abia se stăpânise să nu spele în sânge insulta pe loc, crăpându-i împuţitului de gai-jin capul cu săpăliga, sau luîndu-i beregata cu micul pumnal ascuns în pălărie, sau chiar zdrobindu-l cu pumnii goi, căci avea o forţă uimitoare.

- Şi de ce mama soarelui ai venit pe mare, mă rog ? tocmai întreba Tyrer.

- Ca să nu mai pierd vremea de pomană. Patrulele noastre au raportat că pe tot drumul spre Tokaido, în punctele de mare trecere şi pe toată calea de la Hodogaya spre Yedo, japonezii au ridicat o mulţime de alte bariere, ca să controleze trecătorii. E mai mare înghesuiala decât în piaţă, într o zi de tîrg. Şi toţi sunt mai furioşi decât oricând. Pe deasupra, mai am şi o depeşă de la Sir William, care ordonă să se închidă legaţia, iar dumneata, împreună cu tot personalul de-aici, să te întorci imediat... Eu am venit special să te escortez cum se cuvine, pentru cinstea obrazului...

Tyrer rămăsese încremenit de uimire.

- Bine, dar cu întâlnirea de-aici ce facem, atunci ? Am muncit de mau găsit năbădăile ca să pun totul pe picioare I

- Asta habar n-am, bătrâne. ia, citeşte !

Tyrer rupse degrabă peceţile de pe scrisoarea oficială :

Domnului P. Tyrer, Legaţia Britanică, Yedo : Vă aduc la cunoştinţă prin prezenta că am căzut de acord cu Bakufu să amânăm întâlnirea de pe 20 octombrie pentru luni, 5 noiembrie. Pentru a scuti deplasarea inutilă de trupe, vă rog să vă întoarceţi degrabă, împreună cu tot personalul legaţiei, sub escorta căpitanului Pallidar.

- De trei ori ura ! izbucni Tyrer, bucuros peste poate. Yokohama, aşteaptă-mă, vin cu viteza fulgerului !

- Când vrei să pleci ?

- Acum, imediat. Dacă aşa a poruncit Marele Părinte Alb, atunci imediat plec şi eu ! Nu mai stau nici o clipa. Ce-ar fi să o luăm din loc după ce prânzim ? Haide. Ce mai e nou prin Yokopoko ?

- Nu prea multe, zise Pallidar.

In timp ce ei se îndreptau agale spre verandă, Hiraga se trase mai la umbră, ferit de privirile lor şi continuă să sape. Pallidar îşi aprinse un trabuc.

- Sir William, generalul şi amiralul au fost iar traşi pe sfoară de guvernatorul japonez al regiunii şi de Bakufu, iar de atunci se jură

întruna că or să le facă maţele ghem dacă nu îi predau japiţele pe ucigaşii lui Conterbury... iar acum şi pe cei ai bietului Lim. Ce soartă afurisită a mai avut şi el, nu-i aşa ? Dar tot ce-au obţinut de la indivizi a fost, bineinţeles, vorbărie goala, ca de obicei : Vai, să avem iertare, dar noi cercetăm toate drumurile, toate potecile, ca să punem mâna pe ei... Vai, ce rău ne pare pentru pierderile şi neplăcerile care s-au abătut asupra Domniilor Voastre... Atunci Sir William o sărit cât colo. Aha, deci ştiţi cine sunt ăia, nu? La care japonezii, repede : Vai, nu, nici vorbă, dar noi cercetăm toate actele şi pe toată lumea, poate că aşa-i găsim, noi oricum facem tot ce ne stă în puteri ! Dar, vă rugăm, fiţi mai cu băgare de seamă la răsculaţii ăştia ! Tot felul de rahaturi din astea. Dacă ar fi vrut ar fi pus mâna pe ei până acum. Sunt nişte mincinoşi.

- Groaznic sfîrşit a mai avut săracul Lim ! Cumplit ! Am rămas îngrozit când am aflat. Iar Sir William era cât pe ce să moară de inimă rea. Şi totuşi, nu s-a descoperit deloc cum au reuşit să intre în clădirea noastră, de La Kanagawa ?

- Nu, nimic, de-atunci.

Pallidar observase foile pline cu caractere japoneze, dar nu aduse deocamdată vorba despre ele. îşi mai dădu puţin drumul la guler.

- Caporalul care era atunci in post a fost retrogradat, iar pe deasupra, el, împreună cu ceilalţi doi soldaţi, au căpătat câte cincizeci de vine de bou pe spinare pentru neglijenţă în timpul plantonului. Ce tâmpit şi ăsta, să nu aibă ei ochii în patru, după ce se petrecuse deja celălalt atac ! Dar de ce să-i pună în loc un cap de maimuţă ?

Tyrer simţi un fior rece pe şira spinării.

- Sir William crede că din pricină că Lim i-a cam luat" peste picior pe trimişii lor, le-a zis maimuţe şi ei s-au răzbunat:

Pallidar fluiera a uim're:

- Asta înseamnă că măcar unul dintre ei ştie englezeşte şi se ascunde.., sau cel puţin pădgân !

- Mda, cred că suntem de aceeaşi părere, rosti Tyrer, apoi işi alungă din minte gândurile negre, la mai dă-le dracu' toate necazurile

astea, eu unul sunt grozav de bucuros că te văd ! Mai bine spune-mi ce mai e prin oraş !

Pallidar îl privi tăios pe Hiraga.

- Generalul spune că pretutindeni, cât vezi cu ochii, dai de baricade noi şi peste tot au loc mişcări de trupe japoneze. Neguţătorii ne-au destăinuit că oamenii lor de legătură băştinaşi le-au mărturisit că toate drumurile spre Yedo sunt pur şi simplu blocate şi că adevăratul război civil deja bate la uşă. Ce bătuţi în cap şi noi, să nu aflăm asta la vreme ! Puteam să ne băgăm coada primprejur, mă rog, cit ne îngăduie Tratatul, ca să găsim o soluţie convenabilă... Generalul şi amiralul au căzut imediat de acord că ar trebui să se opereze precum în India şi ca în atâtea alte părţi. Să trimitem patrulele noastre sau un regiment, două, ca să îi stîrnim. Da, Doamne, ce bine ar ieşi totul ! Iar după aceea am lua legătura cu unii dintre seniorii nemulţumiţi şi i-am asmuţi» pe unul împotriva celuilalt. Auzi, n-ai cumva nişte bere ?

- Ei, cum să nu ! Iartă-mă, trebuia să mă gândesc şi singur ! Chen !

- Da, stapan...

- Bere, bere, hop-hop, porunci el cu blindeţe, fiind sigur că şovinismul prietenului său nu era deloc binevenit.

Maestrul grădinar se apropie de ei şi rămase in grădiniţa de lîngă verandă, făcând o plecăciune adîncă. Spre marea uimire a lui Pallidar. Phillip răspunse şi el cu o înclinare uşoară a capului

- Hai, Shikisba ? Nan desu ka ? Da. Shikisha, ce vrei ? Spre uluirea crescândă a căpitanului, slujitorul îl întrebă ceva pe Tyrer, în japoneză Acesta îi răspunse tot în aceeaşi limbă, vorbind fluent, după care mai urmară câteva schimburi de replici. Intr-un tîrziu, omul făcu o reverenţă respectuoasă şi plecă.

- Hai, Taira-sama, domo.

- Sfinte Cristoase, Phillip, ce dracu' aţi tot sporovăit acolo?

- A... cu bătrânul Shikisho ? A vrut să ştie dacă li se îngăduie grădinarilor să cultive grădina din spatele casei. Şti Sir William vrea să aibă în permanenţă legume proaspete : conopidă, ceapă, varză de Bruxelles, cartofi, pentru măncare şi.. dar ce s-a întimplat ?

- Deci tu chiar vorbeşti japoneza, ca la carte., nu Tyrer rise din toată inima.

- Nu chiar. Dar am tras miţa de coadă vrea zece zile pe-aici şi, dacă tot n-aveam prea mare lucru de făcut, am buchisit şi eu câte ceva. Mă rog, m-am străduit să învăţ câteva cuvinte.şi fraze uzuale. De fapt, cu toate că Sir William mi-a amintit ce scrie in Legea împotriva Răzvrătirii, pentru că, zice el, mă întrec cu gluma, mie unul îmi place într-adevăr să învăţ toate astea. Găsesc că-i o adevărată bucurie să poţi comunica direct cu japonezii.

In faţa ochilor îi apăru chipul drăgălaşei Fujiko, cu care comunicase într-un chip mai mult decât plăcut, în cele câteva ore pe care le petrecuse cu ea... în urmă cu zece zile, când se întorsese la Yokohama pentru o zi şi o noapte. „Trăiască Sir William, pentru că, datorită lui, diseară sau mîine o să mă întâlnesc din nou cu ea. Ce grozav !"

- Grozav, spuse el cu voce tare, fără să-şi dea seama, în vreme ce faţa îi radia de bucurie. Aăăă..., se dezmetici el imediat. Da, îmi place teribil să vorbesc, să scriu şi să citesc în limba asta. Bătrânul Shikisha m-a ajutat să învăţ numeroase cuvinte, mai ales din cele legate de muncă, de viaţa de zi cu zi, iar Ukiya mă ajută să învăţ caracterele. . Este destul de isteţ pentru un japonez,..

Arătă spre Hiraga, care trudea de zor cu săpăliga lui, rămânînd tot timpul în preajma lor, ca să audă ce vorbesc. Tyrer nu ştia că Ukiya era un nume fals şi însemna chiar grădinar.' In urmă cu o zi, în timpul lecţiei lui de caligrafie japoneză; voise să cerceteze dacă zvonurile pe care le aflase erau adevărate. Aşa că, folosind cunoştinţele dobîndite de la André Poncin, îl rugase pe grădinar să îi arate cum se scriu cuvintele : „război" (senso) şi „curând" (jiki-ni). După care, cu ajutorul caracterelor abia învăţate de el, caligrafiase : Război ir» Japonia curând, te rog. Observase imediat schimbarea expresiei de pe chipul lui Hiraga şi uimirea acestuia.

- Gai-jin to nihon-jin ka ? Intre gai-jini şi japonezi ? întrebase el îndată

- fye, Ukiya. Nihonjin to nihonjin. Nu ! Ukiya. Intre japonezi şi japonezi.

Slujitorul rîsese din toată inima, uşurat, iar Tyrer îşi dăduse *eama atunci cât de chipeş era japonezul şi cât de diferit faţa de ceilalţi grădinari. Se mira cum de putea acesta să fie atât de inteligent în comparaţie cu ceilalţi, cu toate că, spre deosebire de muncitorii englezi, cei mai mulţi niponi ştiau să citească şi să scrie.

- Nihonjin tsuneni senso Nihonjin ! Japonezii întotdeauna se luptă între ei ! zisese Ukiya, iar Tyrer rìse şi el, începind să-i placă tot mai mult de individ.

- Ei, spune, ce mai e nou ? zîmbi Tyrer cu subînţeles. Nu treburile oficiale, pentru numele Celui de Sus. Ce mai face Angelique ?

Pallidar se încruntă.

- Ei, să nu-mi zici că te interesează subiectul ! rosti el, nepăsător, savurând în sinea lui gluma.

- Da' de unde ? răspunse Tyrer la fel de netulburat şi sarcastic, apoi izbucniră amăndoi în rîs.

- Ei, atunci află că mîine se serbează logodna.

- Norocos Malcolm ăsta ! Slavă Domnului că scap de-a-ici I Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă pierdeam o asemenea petrecere ! Şi ea ce mai face ?

- Frumoasă ca întotdeauna. A fost invitata noastră de onoare, la masă, de curând. A venit,-ca o zeiţă coborâtă pe pămănt, cu Ambasadorul broscoilor după fusta ei, da, da, cu găoaza aia plină de fumuri şi cu individul celălalt, André Poncin... Mie unul nu-mi plac deloc înfumuraţii ăştia. A fost...

- André este destul de simpatic... pe mine, de pildă, m-a ajutat mult să învăţ japoneza.

- Poate, aşa o fi... Da' eu tot n-am încredere deloc în el. Şi am citit şi un ditamai articolul în The Times despre conflictul european care tocmai e gata să izbucnească : Franţa,' poate şi Rusia, împotriva Germaniei. Iar noi o să fim iar tiriti în mijlocul bătăliei.

- Mda, Războiul ăsta nu poate fi evitat nicicum. Şi ce povesteai despre petrecere ?

Pallidar rânji cu gura până la urechi.

- A fost o masă pe cinste. Am şi dansat o dată cu ea. M-am simţit ca-n paradis ! De, am dansat o polcă şi mi-a scos sufletul din piept. Ce mai, am ţinut-o aproape în braţele mele şi fără să fiu lipsit de maniere, vreau să-ţi spun că are nişte săni, mmm, numai lapte şi miere, şi se dăduse cu un parfum... Pentru o vreme, Pallidar nu făcu decât să descrie cu lux de amănunte acel moment înălţător, când el şi frumoasa coloniei fuseseră în centru! atenţiei, dansând o polcă îndrăcită pe ringul improvizat la repezeală, înconjuraţi de ofiţeri în uniformă strălucind de fireturi de aur. Ea fusese singura femeie de la petrecerea respectivă, toţi bărbaţii erau cu ochii aţintiţi asupra ei ; o mulţime de lampioane şi lămpi cu petrol luminau din plin încăperea, iar fanfara militară cănta întruna... şi ei doi, dansănd împreună dumnezeieşte, se roteau şi se roteau în ritmul muzicii...

- Nu mă feresc să recunosc că îl invidiez pe Struan.

- Dar el cum se mai simte ?

- A... el ? Păi după câte se zvoneşte, s-a mai înzdră-venit. Eu nu l-am văzut încă, dar se pare că s-a pus pe picioare, nu mai este ţintuit la pat. Am întrebat-o şi eu pe Angelique şi ea mi-a zis doar : „Se simte mult mai bine", încheie el, zîmbind iar, cu gura până la urechi. Doctorul cel nou, Hoag, medicul Nobilei Case, îl îngrijeşte acum. Am auzit că ar fi foarte priceput.

Pallidar îşi termină de băut berea. Ca prin minune, o alta, proaspătă, apăru iar în faţa lui, prin grija lui Chen, slujitorul cel veşnic atent la dorinţele stăpânului. Chinezul semâna oarecum cu Lim, avea aceeaşi faţă rotundă şi mereu zîmbitoare, era la fel spion ca şi acesta şi, tot la fel ca el, era o rudă îndepărtată a neamului Chen, din care se trăgeau campradorii companiei Struan.

- Mulţumesc, zise Pallidar, sorbind cu plăcere. Al naibii de bună berea asta !

- Este făcută de localnici. Ukiya spune că băştinaşii cunosc meşteşugul ăsta de ani de zile. Este cea mai bună bere din zona Nagasaki. Eu îmi închipui că au deprâns modul de preparare de la portughezi cine ştie cu câte sute de ani în urmă. Si ce alte noutăţi îmi mai aduci ?

Pallidar se uită la Tyrer îngândurat.

- Ce părere ai despre istoria asta, cu asasinul pe care l-a operat Hoag ? Şi toată povestea aceea cu fata misterioasă ? '

- Nu ştiu ce să cred. Mie mi s-a părut că-l recunosc pe unul dintre ei, ţi-aduci aminte ? Individul era rănit exact în acelaşi loc. Totul se potriveşte prea bine. Mare Păcat că tu şi cu Marlowe n-aţi reuşit să puneţi mâna pe el. Ironia sorţii a făcut ca el să fie vindecat de unul de-a! nostru, ca să poată să mai ucidă şi alţii dintre noi, rosti Tyrer încruntat, apoi coborî vocea, să nu audă nici unul dintre soldaţii sau servitorii aflaţi mereu prin preajmă. Fie vorba intre noi doi bătrâne află că Sir William a dat dispoziţie să vină întăriri din Hong Kong.

- Şi eu am auzit acelaşi lucru, în curând o să izbucnească Războiul civil, sau o să fie nevoie să intervenim cumva dacă încep ăştia să se măcelărească între ei...

Hiraga asculta cu mare atenţie, în timp ce plivea şi săpa grădina, şi, cu toate că nu înţelegea multe cuvinte, pricepu esenţialul. Ceea ce afla nu făcea decât să-i confirme bănuielile şi să îi spească îngrijorarea.

După ce dăduseră foc palatului lui Utani, el şi camarazii săi ajunseseră teferi şi nevătămaţi până la Casa conspirativă, Todo şi ceilalţi voiau să se întoarcă la Kanagawa îndată ce barierele aveau să se ridice dimineaţa în zori, şi să părăsească locurile acelea. Insă el, Joun şi Akimoto se hotărîseră să rămână în ascunzători diferite şi să aştepte până ce avea să li se ofere prilejul de a ataca legaţia.

Insă în zorii aceleiaşi zile, cu o viteză uimitoare, care ii îngrozise pe shishi, Bakufu dăduseră ordin să se dubleze controalele de pe drumul spre Tokaido, şi oamenii lor supravegheau cele patru drumuri principale, precum şi celelalte căi de acces, chiar şi cele mai mici poteci, spre Yedo. Astfel, rămăseseră cu toţii împresuraţi în locurile acelea, atât shishi cât şi ceilalţi răzvrătiţi ce pătrunseseră deja în capitală. Cu patru zile în urmă, mama-san Noriko ii trimisese o scrisoare de la Kanagawa, în care, cerându-şi iertare că din pricina controalelor numeroase şi a permanentei supravegheri, nu reuşise să îi trimită până atunci nici o ştire, îl înştiinţa abia atunci despre soarta lui Ori şi Sumomo, precum şi despre doctorul gai-jin, încheind astfel :

Incă nu am nici o ştire despre Todo şi ceilalţi doi shishi, care au dispărut iară urmă. Am aflat numai că au reuşit să treacă de prima barieră, dar atât şi nimic mai mult. Ne temem, că au fost trădaţi, ca şi Domnia Ta, de altfel. Aşa că scăpaţi-vă viaţa cum puteţi. Ori se însănătoşeşte pe zi ce trece, iar rana i se vindecă bine. L-am trimis aproape de Yokohama, intr-un loc sigur, singurul loc unde Bakufu nu se aşteaptă să il găsească. Doamna înălţimii Tale nu vrea nici în ruptul capului să plece de-aicj, până nu primeşte poruncă, aşa că trimite degrabă semn, că mă tem că umila mea casă este pânditătă de Ochii Iscoadelor. Dacă o să fim prinşi, să cauţi să afli veşti de la Raiko, stăpâna Casei „La Trei Crapi", din Yokohama. Zvonurile despre uciderea lui Utani se intind cu mare repeziciune pe toi cuprinsul Japoniei îngrozindu-i pe toţi. Sonno-joi !

Se apucase să scrie un răspuns la epistolă, dar trimisul mamei-san era înspăimăntat de moarte.

- A fost înfiorător drumul până aici, Hiraga-san. Samuraii care păzesc barierele poruncesc la toată lumea să se despoaie la piele, fie că sunt bărbaţi, femei sau copii, ca nu cumva să ascundă mesaje în învelitoarea de sub pântec. Eu am trecut prin asta, Stăpâne.

- Şi cum ai scăpat ?

Omul îi făcuse semn spre fund.

- Am vărit scrisoarea într-un tub subţire de metal şi l-am băgat aici, Hiraga-san. Dar nu vreau să-mi mai pun aşa viaţa în primejdie încă o dată. Unii dintre gardieni sunt foarte isteţi, aşa că pot da de bucluc. Vă rog din suflet să aveţi încredere în mine şi să îmi spuneţi prin viu grai ce mesaj să duc.

- Atunci să-i zici stăpânei tale că are toate mulţumirile din partea mea şi că in ea îmi pun speranţele. Iar Sumomo să pornească de îndată să se prezinte la Shinsaku. Ai mare grijă, zise şi ii dădu plata cuvenită.

- Cum va voi karma.

Hiraga folosise special prenumele tatălui său, pe care nu il cunoştea decât Sumomo, aşa că putea fi sigură că el îi poruncea să se ducă acasă. Da, karma hotărăşte, gândi, el, apoi începu să se concentreze asupra discuţiei dintre cei doi venetici. Se bucură când

auzi că Ori trăieşte, apoi se distra în sinea lui că soarta făcuse ca un gai-jin să îi scape viaţa lui Ori, ca acesta să poată ucide mai mulţi gai-jini, aşa cum el, de pildă, voia să îi omoare pe cei doi de pe verandă. „Da, în timpul plecării, în învălmăşeală, aş putea izbîndi, măcar pe unul să îl zdrobesc cu mâna mea, care-mi iese primul în cale dacă nu pe amăndoi. Eeee, fie ca toţi zeii, dacă există vreunul, să o aibă în pază pe Sumomo. Ce bine că s-a sfădit cu părinţii ei, ca apoi să vlnâ în Choshu, la părinţii mei, apoi la Kanagawa... Şi încă si mai minunat este faptul că îndrăzneşte să se avînte In bătălie, alături de mine... Va fi o mamă nepreţuită pentru urmaşii mei, dacă aşa va voi karma mea. Insă de-acum e mult mai bine pentru ea să se întoarcă acasă, la loc sigur. Să ră-mină în Choshu, departe de orice pericol..."

Prinse din zbor cuvîntul „Shimonoseki". Ofiţerul gai-jin tocmai vorbea, la repezeală, foarte însufleţit, şi, cu toate că mare parte din spusele lui nu le pricepea, Hiraga deduse că tunurile japonezilor avariaseră câteva nave gai-jin ce treceau prin Strîmtori şi uciseseră câţiva marinari. Iar acum, toţi gai-jinii erau furioşi pentru că ruta aceea era foarte importantă pentru navigatorii lor.

Da, aşa-i, îşi zicea Hiraga, mulţumit. Tocmai de aceea n-o să puneţi voi mâna niciodată pe Strîmtorile noastre. Cu tunurile pe care le avem noi acum, putem să le închidem oricând, să rezistăm oricărei flote a barbarilor... Şi în curând, fabrica noastră de armament, construită după tipul celor olandeze, o să producă tunuri cu obuze de şaizeci de livre. Da, câte trei pe lună, cu toată muniţia necesară ! Norocul a venit de partea noastră până la urmă : Seniorul Ogama, din Choshu, singurul dintre toţi daimyo, a ascultat cu sfinţenie porunca împăratului de a ataca şi a alunga din ţară veneticii. Şi, după cum se şi cuvenea, el are sub control deplin Porţile Palatului, împreună cu trupele din Choshu. Katsumata îi adună pe toţi shishi, ca să îl atragă în capcană şi să îl ucidă pe Shogun. care tocmai a ieşit din culcuşul lui sigur şi este în drum spre Kyoto. De necrezut ! Iar acum, noi vom împresura tot mai tare oraşul gai-jinilor, Yokohama...

Deodată, toţi se uitară cu atenţie spre curtea din faţă, către porţile zăbrelite, păzite în permanenţă. Se auziră câteva ordine. Lui Hiraga i se întoarse stomacul pe dos, de teamă, când pricepu ce se

petrecea. Un ofiţer samurai, in fruntea unei patrule sub flamurile Bakufu şi purtând însemnele personale ale lui Toranaga Yoshi, cerea cu vehemenţă să intre ; cu la fel de multă vehemenţă, soldaţi în livrea roşie îl îndemnau să plece. Exact în spatele lui, legat, torturat şi frânt, se afla Joun, tovarăşul shishi al lui Hiraga. Trîmbiţa suna alarma. Toate trupele din incânta legaţiei se grăbiră spre posturi, unii dintre oameni cu capul gol şi uniforma pe jumătate descheiată, dar înzestraţi toţi cu puşti, cu încărcătoare doldara de cartuşe şi cu balanete ; grădinarii erau cu toţii în genunchi, frunţile măturând pământul. Luat prin surprindere, Hiraga rămase în picioare Vreme de câteva secunde, după care urmă precipitat exemplul celorlalţi, cu sentimentul că e cu totul descoperit. Războinicii masaţi în piaţă prinseră a se grupa într-o atmosferă răupreves-titoare. Cuprins de fiori, Tyrer se ridică :

- Ce naiba se petrece ?

- Ce-ar fi să încercăm să aflăm ? întrebă Pallidar cu o lentoare studiată, se ridică fără grabă şi se adresă căpitanului răspunzător de paza legaţiei, pe care îl văzu deschizindu-şi nervos teaca pistolului în pragul uşii. Bună ziua. Sunt căpitanul Pallidar.

- Căpitanul McGregor. Imi pare bine că sunteţi aici, chiar foarte bine.

- Le facem faţă ?

- Da.

- Cât personal aveţi ?

- Cincizeci de oameni.

- Perfect, e prea destul. Nici o grijă, Phillip, spuse Pallidar ca să-l calmeze, liniştit în aparenţă, dar năpădit de adrenalină. Dumneata eşti autoritatea oficială, ar fi bine să-l întrebi ce doreşte. Te escortăm.

- Da, da, desigur.

Incercând să pară netulburat, Tyrer îşi puse jobenul, îşi netezi Costumul şi coborî treptele, ţintuit de ochii tuturor. Droganii erau atenţi doar la Pallidar, în aşteptarea ordinelor. La cinci metri de porţi, Tyrer se opri, urmat numai la câţiva paşi de cei doi ofiţeri. Pe moment, nu simţi decât nevoia de a urina. In tăcerea generală, rosti şovăielnic :

- Ohayo, watashi wa Taira-san. Nan desu ka ? Bună ziua, sunt domnul Tyrer, vă rog, ce doriţi ?

Ofiţerul - Uraga, un bărbat masiv, cu alură de urs, prezent la ambuscada shishi împotriva lui Anjo, lîngă castel - ii adresă o privire rea, după care făcu o plecăciune adîncă. Tyrer se înclină la rândul său, dar mai puţin, cum îl sfătuise André Poncin şi rosti iar :

- Bună ziua, vă rog ce doriţi ?

Ofiţerul, care remarcase plecăciunea jignitoare, se lansă într-o avalanşă de fraze japoneze, copleşindu-l pe Tyrer, a cărui deznădejde se accentua subit. Acelaşi lucru se întâmpla cu Hiraga, căci ofiţerul cerea autorizaţie imediată de a inspecta legaţia şi dependinţele acesteia, şi de a-i lua la întrebări pe toţi japonezii prezenţi, printre ei aflîndu-se probabil revoluţionari şi asasini shishi. „Ca ăsta !" sfîrşi el cu mânie, arătând spre Joun.

Tyrer işi căută cuvintele.

- Wakarimasen. Dozo, banashi wo suru noroku. Nu înţeleg, rog a vorbi rar.

- Wakarimasen ka ? Nu înţelegeţi ? răspunse ofiţerul exasperat, apoi ridică tonul, crezînd, precum majoritatea oamenilor atunci când se adresează unui străin, că, odată zbierate, cuvintele devin mai clare şi mai inteligibile, şi repetă ceea ce spusese ; din guturală cum era, limba păru de-a dreptul ameninţătoare. Nu va dura mult, vă rog să înţelegeţi că e pentru propria dumneavoastră protecţie !

- Pare rău, nu înţeleg. Rog dumneavoastră a vorbi engleza sau olandeza ?

- Nu, evident că nu. Doar nu e greu de înţeles. Vreau să intru numai un moment. Vă rog să deschideţi porţile. E pentru protecţia dumneavoastră ! Porţile ! Am să vă arăt !

Se apropie, apucă una din gratii şi începu să scuture zgomotos poarta de fier ; cel prezenţi in interior se foiră, multe piedici de siguranţă ale armelor fură înlăturate, şi Pallidar tună :

- Piedicile la loc ! Nici un glonte pină nu dau ordin !

- Habar n-am ce zice, spuse Tyrer, în vreme ce o sudoare glacială îi inunda spinarea. In afară de faptul evident că vrea să deschidem portalul.

- Nici vorbă de aşa gogomănie, cu hoarda aia înarmată acolo. Spune-i să plece, aici e teritoriu britanic.

- Aici... Tyrer reflectă o clipă, şi, arătând spre stâlpul în vârful căruia flutura steagul britanic, continuă : Aici loc englez... Intrare nu. Rog a pleca !

- Să plec ? Aţi înnebunit ? V-am explicat că e pentru protecţia dumneavoastră. Tocmai l-am capturat pe cîinele din spatele meu, şi suntem siguri că mai e unul ascuns aici sau prin preajmă. DESCHIDEŢI POARTA !

- Pare rău, nu înţeleg ! Tyrer privi neputincios în jur, asaltat din nou de cuvinte japoneze. Privirile i se opriră asupra lui Hiraga, aflat în apropiere. Ukiya, vino încoace ! strigă el în japoneză. Ukiya !

Lui Hiraga îi sări inima. Tyrer îl strigă din nou. Cu prefăcută groază, Hiraga alergă, poticnit şi umil, să-şi lipească capul de pămănt la picioarele lui Tyrer, cu spatele spre porţi, aproape ascuns cu totul sub pălărie.

- Ce zice om ? întrebă Tyrer.

Mimănd tremurături convulsive, cu simţurile în alertă, Hiraga răspunse încet :

- E om rău... Vrea să intre... să fure armele.

- Ah, da, să intre ? De ce ?

- Vrea... Vrea să facă percheziţie.

- Nu înţeleg. Ce însemna perikishitsu ?

- Percheziţie. Vrea să inspecteze clădirea, totul.

- Da, înţeleg a intra. De ce ?

- V-am spus, să facă percheziţie

- Hei, grădinar ! strigă ofiţerul.

Şi Hiraga tresări violent, cuprins de mânie. Pentru prima oară în viaţă, se afla astfel în centrul atenţiei, îngenuncheat in faţa unui gai-jin, conştient de turbanul grosolan pe care il purta sub pălărie, şi care, odată scos, i-ar fi dezvelit ţeasta rasă şi moţul de samurai - pentru prima oară, luî Hiraga i se făcu subit greaţă de frică.

- Hei, grădinar ! strigă iar ofiţerul, smucind portalul, spune-i acestui nesăbuit că sunt în căutare de asasini - de asasin! shishi !

In disperare de cauză, Hiraga i se adresă lui Tyrer în şoaptă :

- Taira-sama, Samuraiul vrea să intre, să examineze pe toată lumea. Spuneţi-i că va putea intra după ce plecaţi.

- Nu înţeleg, Ukiya, mergi acolo ! replică Tyrer, arătind spre poartă : Spune plece, drăguţ şi plece.

- Nu pot, nu pot, şopti Hiraga, încercind să-şi pună mintea în mişcare şi să-şi învingă golul din stomac.

- Phillip, rosti Pallidar, a cărui uniformă era pătată de sudoare. Ce naiba tot bîiguie ăla ?

- Nu ştiu. Tensiunea crescu în momentul în care ofiţerul lovi din nou

poarta, cerând iar să intre, şi oamenii săi se apropiară, în-şfăcând gratiile întru ajutorarea lui. Smuls din nemişcare, Pallidar se apropie, Un salut rece La fel de rece, Samuraiul se înclină. Pallidar rosti rar :

- Aici este teritoriu britanic. Vă ordonăm să plecaţi de bună voie, dacă nu doriţi să suferiţi consecinţele.

Ofiţerul îi lansă o privire goală, după care, cu aceleaşi cuvinte. îi spuse să deschidă poarta cât se poate de repede.

- Plecaţi ! fără să întoarcă capul, Pallidar ordonă : Dragonii numai ! Pregătiţi salva !

Cei zece dragoni se avîntară imediat, fără şovăire, formară două rânduri pe lăţimea porţilor, primul rând ingenun-che, cele zece piedici de la arme fură înlăturate, cartuşele îşi găsiră locul : ca la un semn, dragonii ţintiră. In tăcerea bruscă. Pallidar îşi desfăcu fără grabă tocul pistolului.

- Plecaţi !

Ofiţerul izbucni subit in rîs - hohot preluat de cei aflaţi in faţa zidurilor. Erau acolo sute de samurai, ştia că mai erau mii in preajmă, şi zeci de mii la îndemănă numai să-i fi chemat. Nici unul, însă, nu văzuse ce masacru pot face câţiva soldaţi britanici disciplinaţi şi dîrzi, şi nimicitoarele lor arme. La fel de repede precum izbucnise, hohotul de rîs se stinse. Ambele tabere rămaseră în aşteptarea primului gest

inevitabil. Pe toţi îi prinse un fior : De data asta e pe viaţă şi pe moarte, sfii Iciraru beki, Isuse Cristoase, Namu Amida Butsu... - se încrucişară prin aer gindurile duşmanilor. Hiraga aruncă iute o privire spre Tyrer, îi observă neputinţa şi dezorientarea şi blestemă în sine, ştiind că în orice clipă căpitanul urma să dea ordinul de atac spre a salva cinstea obrazului în faţa strigătelor duşmănoase din exterior. Înainte să se poată stă-pâni, Hiraga se trezi că instinctul său de conservare îl îmboldeşte să rişte şi se surprinse şoptind în engleză (se ferise până atunci să-i de-a de înţeles lui Tyrer că limba asta îi era cunoscută) :

- Rogu încredere - rogu spuneţi cuvente : Sencho... doz... Tyrer rămase cu gura căscată.

- Ce ? Ai pronunţat cuvîntul încredere ? Da ?

Hotărât acum, cu inima bătând să-i sară din piept, şi în speranţa că, din cauza concentrării asupra a ceea ce se petrecea afară, cei doi ofiţeri din preajmă nu aveau să-l audă, Hiraga spuse şovăielnic, cu o pronunţie cam poticnită :

- Imposibiru pentru el. Rogu tăceţii. P'rimejdie... Faceţii cuvinte dumneavoastre. Spuneţii sencki, dozo shizuka ni... Spuneţii cuvinte !

Bolnav de teamă, tăcu, după care, simţind că tensiunea printre samuraii de afară era pe punctul de a exploda, şuieră încă o dată, ca un ordin :

- Spuneţii-cuvinte-acuma ! Acuma ! Sencho... dozo shizuka ni... iute !

Aproape scos din minţi, Tyrer se supuse.

- Senchi, dozo shizuka ni..., zise el, repetând papagaliceşte cuvintele auzite mai înainte, neştiind ce spunea de fapt.

In acelaşi timp se chinuia să priceapă implicaţiile faptului că grădinarul vorbea englezeşte şi că totul nu era un vis. în câteva clipe, observă că spusele sale avură efect. Ofiţerul japonez strigă să se facă linişte. Tensiunea scădea în piaţă. Acum ofiţerul asculta cu atenţie, din când in când exclamând : „Hai, wakata !" Da, înţeleg ! Tyrer, căruia îi revenise curajul, era atent la ce-l spunea Hiraga, la cuvintele japoneze. Termină rapid prin „Domo !".

Ofiţerul oferi imediat un răspuns. Hiraga aşteptă să termine, apoi şopti

- Mişcaţii cap ! Spuneţii lye, domo, ink'rinaţii iute-iute, poi Casa. Ordonaţii şi mine înapoi.

Mai sigur de el acum, Tyrer înclină ferm din cap, spuse lye, domo" şi - ţintuit de privirile tuturor in tăcerea de mor-mănt - se îndreptă în pas apăsat spre casă, se opri, se întoarse şi strigă în engleză :

- Ukiiya, vino încoace ! Oh, Doamne ! Căută frenetic cu-vîntul japonez, îl găsi şi cu un semn în direcţia lui Hiraga, exclamă : Ukiya, isogi !

Hiraga se supuse, alergând plin de umilinţă spre stăpân, prudent, aşteptă să ajungă în capul scării pentru a-i şopti lui Tyrer, cu o plecăciune smerită şi cu spatele la ceilalţi :

- Rogu ordonaţii la oamenii, acumna nu pericol în Casa pede. rogu.

Ascultător, Tyrer strigă :

- Căpitane Pallidar, ordonaţi oamenilor să se retragă, nu mai e nici un pericol.

înapoi în clădirea legaţiei, la adăpost de priviri, uşurarea e pe chipul livid al lui Tyrer se transformă în mânie.

- Cine eşti, şi ce m-ai făcut să spun, pentru numele lui Dumnezeu ?

- Exp'riku mai tîrziu, Taira-san. Samurai voia percheziţie, la dumneavoastră toţii oamenii, voia rua arme, răspunse Hiaga, potîcnindu-se, încă pradă propriei sale panici, stătea ţeapăn acum, privindu-l pe Tyrer drept în ochi, mai puţin înalt decât el, dar la fel de năduşit, conştient că nu scăpase încă de primejdie. Căpitanu foarte furie, voia arme. rua arme, percheziţie după..; inamiku a lui Bakufu. Dumnevastra ziceţii lui : „Nu, căpitanu, Kinjiru. Interzisu percheziţie. Azi eu cu oamenii precamu aici, apoi voi percheziţie. Ţinem arme, apoi p'recamu. Kinjiru, interzisu opri pe noi. Murţumesc, acuma pregătim dusu Yokohama.

- Asta am spus ?

- Da. Acuma rogu afara iaru, ordonaţii la mine, grădinarii înapoi la treaba, furiosu. Cuvîntu hataraki-mashoi, zise Hiraga, năpădit de aceeaşi teamă care-l făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Vorbimu mai tîrziu, în secretu. Dumnevastra şi cu mine, da ?

- Da. dar nu singuri : cu un ofiţer de faţă.

- Atuncea nu vorbesc, pare rău.

După acest dialog de numai citeva secunde, Hiraga işi reluă postura umilă şi se retrase din încăpere, de-a-ndărătelea, îngenunchind din nou în faţa lui Tyrer, cu spatele spre curte. Nesigur pe el, Tyrer ieşi la vedere, şi observă că toată lumea aştepta dezlegarea de la el.

- Căpitane Pallidar, şi, a, căpitane McGregor. vă rog să daţi liber trupei, apoi aş dori să stăm de vorbă. Hataraki-mashoi ! Ikimasho ! înapoi la treabă, grăbiţi-vă ! strigă către grădinari, care se supuseră neintîrziat.

Recunoscător, Hiraga se refugie în mijlocul grădinii, mormăind grădinarilor să-l acopere Ofiţerii şi sergenţii ridicară glasurile, dînd ordine, şi totul se puse în mişcare. Tyrer rămase pe verandă, cu ochii la Hiraga, neştiind ce să facă, îngrozit de faptul de netăgăduit că grădinarul era spion, şi binecu-vîntându-l în acelaşi timp pentru salvarea tuturor.

- Ne-ai chemat ? întrebă Pallidar, întrerupându-i şirul gân-durilor.

- Oh ! Ah, da... Veniţi cu mine, vă rog, îi conduse în biroul său, închise uşile bine şi le relată ceea ce spusese.

Ambii ofiţeri îl felicitară.

- Ai fost pe cinste, Phillip, opina Pallidar. La un moment dat am fost sigur că ne vom bate, şi Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat atunci. Erau prea mulţi, prăpădiţii..,, în final ne-ar fi copleşit. In final. Cu siguranţă, flota ne-ar fi răzbunat, dar am fi fost oale şi ulcele, şi, să fiu al naibii dacă mă împac cu ideea

- Ba chiar o detest, mormăi căpitanul McGregor, după care privi spre Tyrer. Ce doriţi să facem acum, sir ?

Tyrer şovăi, nevenindu-i să creadă că nici unul din ei nu băgase de seamă că Ukiya îi vorbise in engleză. Nu mai puţin, era încântat de noua sa poziţie : pentru prima oară McGregor i se adresa cu sir,

- Cel mai bine ar fi să împlinim ordinele lui Sir William. Ordonaţi tuturor să-şi facă bagajele şi... dar fără să dăm impresia unei retrageri înjositoare. Nici vorbă să predăm armele. Ce tupeu ! Nici să nu-i lăsăm să creadă că fugim de ei. Vom ieşi în buna rânduială, cu, aa, cu surle şi tobe.

- Perfect, după ce coborîm reglementar drapelul.

= Exact ! Ei bine, cred că, cred că am să mă apuc depeşe.. să fie strânse in ordine.

- Dacă îmi pot permite, sir, spuse căpitanul McGregor. Părerea mea e că meritaţi o cupa buna de şampanie . sunt sigur că mai avem câteva sticle.

- Mulţumesc, răspunse Tyrer, vizibil plăcut impresionat. Ce-ar fi să... să spânzurăm butoiul ? expresie tradiţionala în marina care însemna împărţirea ratlel de rom întregului echipaj. Şi hai să luăm o gustare, să le arătăm că nu ne lăsăm goniţi cu una-cu două.

- Mă ocup Imediat, spuse McGregor. Aţi avut teribila idee cu grădinarul. că l-aţi pus să vă ajute cu ceva cuvinte...; unele sunau aproape englezeşte. Dar de ce voiau să percheziţioneze legaţia ?

- Ca să găsească.., să caute nişte inamici ai Bakufu Ambii bărbaţi îl priviră uimiţi:

- Dar nu e nici un ţap aici, cu excepţia grădinarilor, dacă la el se gândeau.

Lui Tyrer ! se strânse inima, căci numai Ukiya putea fi implicat, dar Pallidar continuă :

- Doar n-ai să permiţi să percheziţioneze legaţia, nu ? Ar constitui un precedent periculos.

Lui Tyrer îi trecu brusc buna dispoziţie : desigur, Pallidar avea dreptate

- Fir-ar al naibii, nu mi-a trecut prin cap pe moment. McGregor rupse tăcerea.

- Domnule, ce-ar fi înainte de a pleca, săl invitaţi pe ofiţerul samurai să ne însoţească în timp ce facem înconjurul legaţiei ? N-ar fi

o problemă dacă or fl invitat Ar putea să-l cerceteze pe grădinari cu ocazia asta, sau dacă nu. am putea să le dăm drumul înainte de plecarea noastră si închiderea porţilor.

- Excelent compromis, se bucură Pallidar.

Hiraga smulgea buruieni In preajma unei uşi laterale a legaţiei, lîngă o fereastră deschisă : era murdar şi transpirat; sub soarele dogoritor de după amiaza. Bagajele erau puse în Cerc. caii ţesălaţi, unii dintre soldati gata încolonaţi In formaţie de marş. Santinelele potrulau pe lîngă zidurile de Incintă: Afară, samuraii stăteau ghemuiţi la umbra, sau dădeau tîrcoale, ameninţători legaţiei.

Acum se auzi vocea lui Tyrer din încăpere.

Hiraga se asigură că nu-l vede nimeni, se strecură printre tufişuri şi deschise rapid uşa. In mare grabă. Tyrer o luă înaintea lui de-a lungul coridorului, spre o cameră cu vederea spre curte şi ferecă uşa. Ferestrele erau închise, lumina se prefira prin perdele. Un birou, câteva scaune, suluri de documente, dosare ; un revolver pe birou. Tyrer se aşeză la birou şi-i arătă celuilalt un scaun.

- Ia loc. Acum spune-mi cine eşti, şi ce-i cu tine ?

- Intîiu, secretu vorbesc eng'reza, da ? Hiraga rămăsese in picioare, dominîndu-l cu statura, şi oarecum ameninţător:

- Intîi spune-mi cine eşti. După aceea, voi decide.

- Nu, pare rău, Taira-san. Eu forosu, sarvare oamenii: Mare forosu. Aşa e, neh ?

- Aşa e. De ce trebuie să fie secret ?

- Sigur mine... sigur dumnevastra.

- Eu, de ce ?

- Poate nu bine avea... cum zice, ha, da, secretu alţii gai-jin nu ştie. Eu ajuta mu'rtu dumnevastra. Ajuta invatatu rimba, ajutatu cunoaşte Nippon. Eu zicu adevăru, dumnevastra, zicetii la mine adevaru, ajuta mine, eu ajuta dumnevastra. Câţii anii, rogu ?

- Am douăzeci şi unu de ani.

"Hiraga îşi ascunse mirarea şi zîmbi : imposibil de ghicit vârsta gai-jiniîor, toţi arătau la fel. Cât despre arma plasată de inamicul său pe birou, era ridicol ! L-ar fi putut ucide pe nesăbuitul ăsta cu mîinile goale înainte ca el să atingă măcar arma. Şi ce uşor, ce Ispititor să-l

ucidă aici, chiar in locul ideal, de unde evadarea ar fi fost atât de simplă ; dar odată aflat în exterior, i-ar fi fost mult mai greu să scape de samurai.

- Tinetti sec'retu ?

- Cine eşti ? Nu te numeşti Ukiya, aşa e ?

- Promisu sec'retu ?

Tyrer trase adînc aer în piept, căntări consecinţele, şi ajun-se la concluzia că oricum o dădea, tot prost ieşea,

- De acord.

Îi stătu inima în loc, când văzu cum Hiraga scoate un pumnal de sub borul pălăriei, şi îşi blestemă imprudenţa, şi pentru că nu se gândise în ce primejdie intrase.

- Scapi de dracu şi dai de tat-su ! murmură Tyrer.

- Cumu ?

- Nimic.

Se uita fascinat cum Hiraga îşi înţepa degetul şi apoî îi întinse lui pumnalul.

- Acuma dumneavostru, rogu.

Tyrer ezită, ştiind ce urma, dar, odată decizia luată, ridica din umeri şi se supuse. Hiraga îşi împreună degetul cu al său, sângeles li se amestecă :

- Jur la zei ca pastrezii sekret cât timp voi vostru zicetii la felu pe zeu crestinu, Taira-san.

- Jur în numele Domnului să păstrez secretul cit timp voi putea, spuse Tyrer cu gravitate, întrebîndu-se cât de departe îl va duce acest legămint. Unde ai învăţat engleza ? Intr-o şcoală de misionari ?

- Hai. dar eu nu c'restinu.

E primejdios să-i explici cum e cu şcolile din Choshu, îşi zise Hiraga. Sau de domnul Putoare, olandezul, profesorul nostru de engleză, care pretindea că fusese preot înainte de a deveni pirat. Adevărul sau minciuna spuse acestui Taira n-au nici o importanţă - e gai-jin, un şef mărunt aparţinînd celui mai puternic inamic din afară, şi deci menit să fie utilizat, înşelat, urât şi masacrat după voie.

- Dumneavostru ajute scăpare ?

- Cine eşti ? Nu te cheamă Ukiya. De unde eşti ? Hiraga surise şi se aşeză pe un scaun.

- Ukiya a însemna g'radinaru, Taira-san. Nume de fami-rie Ikeda, minciuna îi veni cu uşurinţă pe limbă. Nakama Ikeda.' Mine v'rea ofiteru. Eu douazeci-doiu de anii.

- Pentru ce ?

- Fiinduca eu cu famiria, din Choshu, împotrivimu lui Bakufu. Bakufu lua putere de la imparatu şi..

- Shogunul, vrei să spui ? Hiraga scutură din cap :

- Shogun e Bakufu, şefu lui Bakufu. El..., rămase o clipă pe gânduri, apoi mimă o marionetă trasă de sforîcele. Inte-resu ?

- Marionetă ?

- Do, marioneta. Tyrer clipi din ochi

- Shogunul e o marionetă.

Hiraga încuviinţă din cap, mai sigur pe sine acum că stabilise un fel de comunicare cu celălalt, muncind din greu să-şi amintească cuvintele.

— Shogun Nobusada, bolatu, sasesprezece ani. Mariorofa la Bakufu. Ajunsu Yedo. Imparatu ojunsu Kyoto. Acuma impăratu fara putere. Peste doi sute anii în urmo, shogun Toranaga luat puterea. Noi luptomu luat putere de la shogunu şi Bakufu, da înapoi ro imparatu.

Deşi extrem de solicitat de concentrărea necesară pentru a-l înţelege pe individ - exprimarea omului era greu inteligibilă - Tyrer căntări instantaneu implicaţiile foarte importante şi cu bătaie lungă a dezvăluirilor acestuia. . - Băiatul ăsta, shogunul, câţi ani are ?

- Sasesprezece anii, shogun Nobusada, Bakufu spune lui ce să face, repetă Hiraga, stăpânindu-şi iritarea, conştient că trebuia să aibă acum răbdare. Imparatu mur'to putere, dar,.. - căută cuvîntul potrivit şi, nedibuindu-l, explică altfel : Imparatu nu ca daimyo. Daimyo avea somurai, arme, desturu. Imparatu nu samurai. Nu poate face Bakufu ascurta. Bakufu avea armate. Imparatu nu, wakata ?

- Hai, Nakama, wakata.

O mie de întrebări se băteau cap în cap, voind parcă să sară înainte ; Tyrer ştia că omul din faţa lui putea fi stors ca un burete, dar se cerea infinită prudenţă şi locul nu era deloc potrivit. Remarcă concentrarea intensă de pe chipul celuilalt, şi se întreba cât înţelegea acesta din ceea ce-i spunea el. Işi puse în vedere să vorbească rar, şi cât mai simplu posibil.

- Citi luptaţi contra Bakufu ?

- Mul'tii, răspunse Hiraga, in timp ce strivea cu palma un ţînţar pribeag.

- Sute ? Mii ? Ce fel de oameni, oameni de rând, grădinari, muncitori, negustori ?

Chipul lui Hiraga se schimonosi de uimire.

- Ei nimica. Doaru a servi samurai. Doaru samurai rupta. Doaru samurai a avea arme. Kinjiru arţii avea arme.

Tyrer ridică din sprâncene.

- Eşti samurai ? Aceeaşi uimire :.

- Doaru somuroi rupta. Am zisu rupta cu Bakufu, da ? Nakama samurai I Hiraga işi scoase pălăria şi smulse bucata de pânză spurcată şi pătată de sudoare ce-i folosea drept turban, expunîndu-şi ţeasta rasă şi moţul de păr caracteristic, abia acum, văzîndu-i distinct figura, pentru prima oară fără pălăria cu boruri trase pe ochi, şi privindu-l pentru prima oară cu adevărat, Tyrer observă căutătura dură şi oblică a ochilor de samurai obişnuit cu armele şi lupta, precum şi imensa diferenţă de structură osoasă faţă de oamenii de la ţară. Shenso. cupitanu samurai, vedea mine aşa, eu mor'tu. Tyrer dădu din cap a înţelegere dar mintea nu-l mai ajuta. Uşoru eu evada. Rogu daţii haine de sor'datu,

Tyrer se chinuia din greu să-şi ascundă expresia de tulburare şi groază ce i se întipărise pe chip, luptându-se să-şi înfrâneze dorinţa de a o rupe la fugă, îmboldit, pe de alta parte, să afle totul de la acest samurai - informaţii care, folosite aşa cum trebuie, puteau, şi trebuiau să devină cheia pentru dezlegarea universului japonez şi a propriului său viitor. Tocmai când era gata-gata să-şi dea drumul la gură şi să încuviinţeze, îşi aminti de mustrarea primită de la Sir

William şi îşi acordă, din fericire, timpul necesar pentru a-şi recîştiga calmul.

- Usoru eu evada, aşa e ?

- Nu uşor, posibil. Dar riscant. Intîi trebuie să am convingerea că meriţi să fii salvat ! Tyrer remarcă o înfiorăre bruscă de mânie, o mânie Amestecată cu teamă, greu de spus. Un samurai, Isuse Hristoase.! De ce nu-i Sir William aici, mă simt complet depăşit... Să nu crezi că pot să. .

- Rogu, Imploră Hiraga, conştient că era singura sa şansă de a ieşi din capcană, dar zicând în sinea lui : Grăbeşte-te şi acceptă, dacă nu, te ucid şi încerc să fug peste zid ! Nakama jura pe zei ajuta Taira-san.

- Juri solemn pe zeii tăi că imi vei răspunde sincer la toate întrebările ?

- Hai, zise Hiraga, surprins peste măsură că Tyrer putea fi suficient de naiv ca să pună o astfel de întrebare unui duşman, sau să dea crezare răspunsului său afirmativ, cum să fi atât de dobitoc, ce zeu, ce zei ? - nici vorbă. Pe zei mo juru. adăugă el.

- Aşteaptă aici. încuie uşa şi nu deschide nimănui altcuiva.

Tyrer işi puse revolverul în buzunar, se întoarse la Pallidar şi McGregor şi, cu sufletul la gură, îi luă deoparte :

- Am nevoie de ajutor. Am aflat că Ukiya e unul din oamenii căutaţi de samurai - s-a vădit că e un soi de opozant. Vreau să-l deghizez în soldat şi să-l strecor afară împreună cu noi.

Ambii ofiţeri îl priviră îndelung, apoi McGregor zise :

- Scuzaţi-mă. sir. dar credeţi că e înţelept ? Vreau să spun, Bakufu e guvernul legal, şi dacă sintem deconspiraţi, at..

— Nu vom fi deconspiraţi. Il îmbrăcăm în livrea roşie şi-l strecurăm printre soldaţi. Ce zici, Settry ?

- Da, Phillip, se poate, dar dacă cineva îşi dă seama, suntem în pom cu scara ruptă.

- Ai alta idee ? replică Tyrer cu nervozitate în glas, din ce în ce mai năpădit de acel amestec de tulburare şi teamă. Vreau să-l

scoatem, continuă el. Fără ajutorul lui, am fi probabil morţi cu toţii, în plus, ne va fi extrem de util.

Ceilalţi doi se uitară, stânjeniţi, unul la altul, apoi la Tyrer.

- Imi pare rău, pericolul e prea mare, spuse Pallidar.

- NU CRED ! explodă Tyrer, pradă durerii de cap. Vreau să facem exact aşa ! E o afacere de importanţă' majoră pentru guvernul Majestăţii Sale, şi cu asta basta !

McGregor oftă :

- Bine, sir, foarte bine. Domnule căpitan, ce-aţi zice da-că-l scoatem călare ?

- In chip de dragon ? Ridicol ! Cum vreţi să călărească un biet grădinar, pentru numele lui Dumnezeu ? Mai bine să meargă pe jos, înconjurat de sold...

- Pun prinsoare cincizeci contra unu că nu e în stare să ţină pasul. O să semene cu-o curvă deghizată în episcop.

- Ce-ar fi să-l îmbrăcăm în uniformă, interveni Tyrer, îi bandajăm faţa şi mîinile, şi-l transportăm cu targa ? Ne prefacem că e bolnav.

- Excelent ! exclamară ofiţerii, radioşi.

- Şi mai bine - reluă Tyrer, jubilînd - spunem că are o molimă din asta urâtă, vărsat, pojar, ciumă, ştiu eu ?

Cei trei rîseră laolalta.

Ofiţerul samurai şi gărzile autorizate să pătrundă în legaţia acum pustie făcură, precedaţi de Tyrer, Mc Gregor şi de patru dragoni, înconjurul clădirii. Percheziţia fu migăloasă fiecare încăpere, fiecare dulap, chiar şi podul. In final, Samuraiul păru satisfăcut. In hol se aflau două tărgi pe care zăceau doi soldaţi, ambii cuprinşi de febră şi bandajaţi, unul doar parţial, celălalt - Hiraga - din cap până în picioare, peste uniforma leoarcă de transpiraţie.

- Amăndoi foarte bolnavi, explică Tyrer în japoneză, folosind vocabularul comunicat de Hiraga. Soldatul acesta are pete.

Samuraiul păli şi dădu înapoi la simpla menţiune a bolii

- epidemiile de vărsat erau endemice în oraşe, deşi mai puţin grave decât în China, unde lumea murea cu sutele de mii.

— Trebuie... Trebuie raportat, mormăi ofiţerul, şi, împreună cu oamenii săi, işi Acoperi gura, crezind cu toţii că infecţia se propagă prin respirarea aerului viciat din preajma bolnavului

fyrer nu înţelese, drept care se mulţumi să ridice din u-meri : *

— Om foarte bolnav. Nu apropia.

— Nu mă apropii, mă crezi nebun ? şi uriaşul samurai ieşi pe terasă. Ascultaţi aici, le spuse calm oamenilor săi. Nu suflaţi o vorbă despre asta celorlalţi din piaţă. S-ar isca panică. Cîini venetici împuţiţi ! Până una-alta, fiţi cu ochii-n patru, Hiraga ăsta e pe-aici pe undeva.

Inspectară atent proprietatea şi dependinţele ; întregul personal al legaţiei şi soldaţii se refugiaseră la umbră, nerăbdători să pornească spre chei, unde îi aşteptau bărcile. Pu-nînd în fine capăt percheziţiei, ofiţerul se înclină mâmios şi se retrase ţanţoş, alăturându-se samura-ilor adunaţi îndărătul porţilor. Joun se afla în continuare legat fedeleş, în primele rân-duri ; grădinarii îngenuncheară aliniaţi, goi şi fără pălă-rie. La apropierea Samuraiului, îşi lipiră şi mai tare fruntea de ţărână.

— Sus ! exclamă el furios, contrariat de faptul că după ce le dăduse ordinul să se despoaie, nici unul dintre grădinari nu vădise o ţeastă rasă cu moţ, răni provocate de spada; ori alt semn distinctiv al rangului de samurai, fu deci nevoit să Considere că prada se afla încă ascunsă în interiorul clădirii, sau evadase. Cu furie sporită, se proţăpi în dreptul lui Joun. Roninul Hiraga s-a deghizat, răzindu-şi ţeasta complet sau lăsându-şi părul lung ca o otreapă de grădinar. Identifică-l

Joun stătea în genunchi, distrus, mai degrabă mort decit viu. La ordinele lui Anjo, fusese bătut de moarte, readus in simţiri, iar bătut, iar reinviat.

— Identifică-l pe Hiraga !

— Nu e... nu e... Nu e aici, gemu tânărul, în vreme ce piciorul de fier al ofiţerului îl izbi în repetate rânduri peste părţile cele mai sensibile şi grădinarii tremurau, îngroziţi şi ei de moarte. Nu e... nu e... Nu e aici...

O nouă lovitură cruntă. Copleşit de o suferinţă sfîşietoare Şi neputincioasă, ieşindu-şi din minţi, Joun qfătă spre un tinerel care căzu în genunchi, strigând din răsputeri că e nevinovat:

383

- Faceţi-l să tacă ! zbieră ofiţerul. Duceti-l la judecător; de-acolo la închisoare, şi răstigniţi canalia asta ! Luatl-i pe toţi sunt vinovaţi cu toţii că l-au ascuns, luaţi-i pe sus !

Grădinarii fură tîrîţi in timp ce strigau că sunt nevinovaţi; tinerelul scheuna că îl văzuse mai devreme pe Hiraga în preajma casei şi că era gata să-l arate dacă I se dădea voie, dar nimeni nu îl luă în seamă, şi ţipetele lui, ca şi ale celorlalţi, fură rapid şi brutal curmate. Ofiţerul îşi şterse fruntea de sudoare, satisfăcut că îşi executase ordinele. Sorbi dintr-o sticlă cu apă şi scuipă să-şi clătească gura, apoi bău cu lăcomie.

„Eeee, făcu în sănea-i, cutremurându-se. Pete ! O boală gai-jin, adusă din afară ! Tot ce-i putred e adus de afară, gai-jinii trebuie alungaţi şi împiedicaţi să revină vreodată. Văzu cu mânie cum soldaţii intrau în formaţie şi mergeau trufaşi. Se întoarse cu gândul la acel shishi în căutarea căruia venise. Imposibil ca grădinarul cu pricina să fi fost un shishi de faimă, Hiraga cel războinic. Karma că am ajuns prea tîrziu în acea zi ca să I prindem pe el şi pe ceilalţi care ne-au scăpat. Nu karma, ci Dumnezeu veghea asupra-mi Dacă l-aş fi văzut; n-aş fi putut să mă prefac că-l cred pe Joun şi să-l înşfac pe celălalt grădinar. Unde-o fi Hiraga ăsta ? Se ascunde el undeva Doamne, ajută-mă !

Ciudată mai e viaţa : îi urăsc pe gai-jini, şi totuşi cred în Domnul lor Isus Hristos, deşi în taină, ca şi tatăl meu, şl, mai înainte, tatăl şi bunicul Lui, şi tot astfel până hăt, înainte de Sekigahara. Da, cred în acest Domn Isus Hristos, singurul lucru bun adus de gai-jini. Nu spunea oare dascălul Iezuit că părinţii bisericii socot că această credinţă ne dă forţă şi că, o dată confruntaţi cu o problemă, suntem datori s-o roadem precum cîinele roade un os ?

Hiraga se ascunde el undeva. Am percheziţionat cu grijă: Carevasăzică s-a dechizat. In ce ? In capac ? In ce ? In Incânta leaaţlei, pregătirile de plecare îşi urmau cursul. Drapelul fu coborât. Fanfara

începu să cănte. Călăreţii erau în şa, tărgile în faeton. Se deschiseră porţile, încolonaţi, soldaţii călare, în frunte cc gai-jinul cu nume japonez, treceau acum prin faţa Lui, coborau la vale, apoi... Bandajele Revelaţia explodă brusc în mintea ofiţerului samurai. Nici un fel de molimă ! isteaţă înscenarea, dar nu tocmai îndeajuns ! îşi spuse el. înviorat: Ce fac acum ? Le tai drumul şi-i blochez într-o stradă îngustă ? Sau trimit spioni să-l urmărească şi să mă ducă la ceilalţi ? Îi urmăresc.

19

Marti, 16 octombrie

Petrecerea de logodna era in toi, sub lămpile cu ulei care uminau sala principală, înţesată de lume, a clubului : într-o altă clădire fusese preluată de către Malcolm Struan şi decorată pentru seara asta. Toţi membrii de vază ai aşezării fuseseră invitaţi şi erau prezenţi, la fel toţi ofiţerii pe care flota şi armata de uscat îşi puteau permite să-i lase liberi, iar afară, pe Strada Mare, patrule ale ambelor arme vegheau gata să taie calea beţivilor şi nepoftiţilor din Mahalaua Beţivanilor. Nicicind Angélique nu fusese mai strălucitoare - crinolina, coca din pene de pasărea Paradisului, inelul de logodnă scânteietor ! Se dansa un vals îmbietor de Johann Strauss cel Tî-năr, nou-nouţ şi proaspăt sosit de la Viena prin curierul diplomatic. André Poncin îl cìnta cu brio la pian, aCompaniat în mod competent de o fanfară redusă a marinei, înveşmăntată pentru ocazie în uniformă completă de paradă. Angélique dansa acum cu Settry Pallidar. Când fusese desemnat să reprezinte armata de uscat, propunerea fusese întâmpinată cu urlete de încuviinţare şi invidie nemărginită. Victoria Lunkchurch şi Ma-bel Swann dansau şi ele, în acest moment cu Sir William şi Norbert Greyforth ; carnetele lor de bal fuseseră completate de cum se anunţase evenimentul ; în ciuda corpolenţei, ambele erau bune dansatoare şi purtau crinoline, cu toate acestea nu se comparau nici pe departe cu cea a superbei Angélique, nici ca podoabe, nici ca decolteu.

- Pungaş ce mi'-ai fost, pui de lele, Barnaby, scrîşni Victoria către soţul ei. Mabel şi cu minie vrem toAlete noi de te-o costa Compania întreagă, zau, mârîi martor mie Dumnedzeu. Şi'ca ea vriem pălăruici.'

- Ce bombăneşti acolo '

- Ei, ce ! Părăruici... pălării ! Toca Angelicăi fusese lovitura de graţie pentru cele două femei, li război de-acu intră ea şi noi, aşa-ţi dzîc ! Dar succesul de care aveau parte chiar şi ele le învinse zavistia, şi amăndouă se lăsară antrenate de ritmul îmbătător.

- Mama lui, norocosul dracului ! bongăni Marlowe, cu ochii aţintiţi asupra rivalului sau - Marlowe sclipea in uniforma de marină, la care adăugase un şnur aurit de aghiotant, pantaloni albi de mătase cu dresuri asortate şi pantofi negri cu cataramă de argint,

- Cine-i al dracului ? întrebă Tyrer, trecind prin preajmă cu o cupă de şampanie în mănă - nu era prima -, îmbujorat şi exaltat de ambianţa petrecerii, precum şi de modul în care îl strecurase pe Nakama afară din Yedo şi i1 adusese, cu încuviinţarea lui Sir William, la el acasă, pe post de profesor de japoneză. Cine-i al dracului, Marlowe ?

- la mai du-te de-a dura ! Ca şi cum n-ai şti ! rânji Marlowe. Ascultă, sunt reprezentantul marinei, următorul dans e-al meu, şi-am să-i arăt prăpăditului cum se dansează, chiar dacă ar fi să-mi dau sufletul.

- Noroc pe tine ! Ce urmează ?

- O polcă.

- Ah, pe onoarea mea, da' ştiu că tu ai pus la cale dansull

- Nici vorbă ! (Polca, bazată pe un dans popular din Bolivia, constituia mare noutate pe ringurile de dans din Europa şi făcea furori, deşi era socotit încă puţin cam îndrăzneţ). E in program. N-ai observat ?

- Nu, am prea multe pe cap ! răspunse Tyrer în culmea veseliei, abia abţinîndu-se să nu împărtăşească cuiva faptele sale de glorie,, şi cu atât mai mult cu cât în acea seară, de cum putea, urma să traverseze Podul Raiului şi să se arunce în braţele mult-iubitei sale ; din păcate, jurase să păstreze secretul în ambele privinţe. Dansează dumnezeieşte, nu-i aşa ? mai spuse el.

- Hei, Tyrer, tinere ! Se auzi vocea lui Dmitri Syborodin, care o luase pe ulei, era transpirat, şi se apropiase de ei cu o halbă plină de

rom în mănă. I-am zis dirijorului să-i tragă un can-can pe cinste. Cică sunt al cincilea care cere acelaşi lucru.

- Doamne, chiar are de gând s-o facă ? întrebă Tyrer îngrozit. Am văzut un spectacol la Paris o dată - n-ai să mă crezi, dar fetele nici nu purtau desuuri.

- Ba te cred ! se hlizi Dmitri. Da' Ţîţe-de-Angel poartă, şi nu se sfieşte să şi le arate, naiba să mă ia !

- Ascultă ce e !... se înfierbîntă Marlowe.

- Lasă, John, glumeşte. Dmitri, eşti imposibil. Doar n-o să îndrăznească dirijorul !

- Până nu-i face semn bătrânul Maic', nu !

Ochii li se îndreptară spre colţul opus al sălii, unde doctorul Hoag, Seratard şi mai mulţi ambasadori şi Malcolm Struan priveau salonul de dans, sorbind-o din priviri pe Angélique care sălta şi se mlădia în ritmul acelei muzici moderne, vrăjite şi temerare, ce-i tulbura pe toţi. Malcolm stătea cu mâna sprijinită pe măciulia unui baston greu ; inelul de logodnă din aur scănteia în vreme ce bătea măsura cu degetele. Purta un frac elegant de mătase, cămaşă cu guler scrobit, cravată crem, cu ac cu diamant şi cizme din piele fină de la Paris.

- Păcat că încă nu-i întremat pe deplin, murmură Tyrer, căinîndu-l sincer, dar mulţumind lui Dumnezeu pentru şansa de care avusese parte.

Struan şi Angélique întîrziaseră. El păşea cu dificultate, cocîrjat, se vedea efortul de a sta drept, sprijinit în două bastoane, în timp ce ea, radioasă, îl ţinea de braţ. Hoag era alături, foarte atent la tot ce se întâmpla în jur şi îndatoritor. Fuseseră aclamaţi, ea mai mult decât el ; aşezîndu-se, Struan îşi trăsese sufletul, apoi urase bun-venit tuturor, îndemnîndu-i să se înfrupte din festinul întins pe mese.

- Dar înainte de toate, prieteni, v-aş ruga să ţinem un toast pentru cea mai frumoasă făptură din lume, mademaiselle Angélique Richaud, viitoarea rnea soţie.

Bravo, şi iar bravo ! Servitori chinezi în livrea aduseră şampanie frapată, cu lada, Jamie McFay adăugase câteva cuvinte de veselie, şi petrecerea începuse. Vinuri de Bordeaux şi Bourgogne, un Chablis

special, foarte apreciat în Asia, coniacuri, whisky-uri - toate importate în exclusivitate de firma Struan -, gin, bere din Hong Kong. Fripturi de vită australiană, miei întregi, plăcinte de pui, friptură de porc rece, cartofi de Shanghai, fierţi şi împănaţi cu carne de porc şi unt, deserturi şi bomboane de ciocolată proaspăt aduse din Elveţia. După ce s-a încheiat masa şi şapte tipi beţi au fost scoşi afară, André Poncin îşi reluă locul şi orchestra se puse pe treabă.

Plin de curtoazie faţă de Malcolm, Sir William solicitase primul dans. Apoi Seratard, după el ceilalţi ambasadori - cu excepţia Lui von Heimrich, care zăcea la pat, bolnav de dizenterie -, amiralul şi generalul ; toţi dansară pe rând şi cu celelalte două tinere. La sfîrşitul fiecărui dans, Angelique se tré-rea înconjurată de figuri îmbujorate şi fericite ; făcându-şi vînt cu evantaiul, ea se întorcea înapoi lîngă Malcolm, fermecătoare cu toată lumea, dar atentă numai la el. Refuza de fiecare dată invitaţiile la dans, lăsându-se în final convinsă de logodnicul ei :

- Angélique, ii spunea el, Ador să te privesc dansănd, iubito, dansezi cu o graţie sublima.

Acum o privea, trăind un sentiment de extaz şi frustrare, înnebunit că încă era stănjenit de infirmitate.

- Nu fi nervos, Malcolm, îi spusese Hoag, încercând să îl calmeze, căci simplul act de a se îmbrăca în acea seară fusese un coşmar de durere şi neindemânare. E prima oară când te ridici din pat. N-a trecut decât o lună de la accident, nu fi ingrijo.

- Repetă şi-ai să mă vezi scuipând singe !

- Nu numai durerea e insuportabilă. Mai e şi tratamentul, sau lipsa lui, şi poşta de azi. Ai primit o scrisoare de la mama dumitale, nu ?

- Da, răspunsese Struan cu un aer năpăstuit, şi se aşezase, pe jumătate îmbrăcat, pe marginea patului. E... ce mai, e în culmea furiei. Se opune cu înverşunare logodnei şi căsătoriei mele... Dacă m-aş lua după ea, Angélique e diavolul în carne şi oase. Mi-a... (Cuvintele îi ieşeau anevoie din gură). Nici nu s-a uitat la scrisoarea mea, pur şi simplu n-a vrut şi spune... uite, citeşte ; Al "înnebunit ? Nu sunt şase săptămini de cind ţi-a murit tatăl, nici n-ai împlinit

douăzeci şi unu de ani, femeia asta vînează banii tăi şi e cu ochii pe Compania noastră, e fiica unui falit fugit, nepoata altui făţarnic nelegitim şi - Doamne păzeşte ! - catolică şi franţuzoaică pe deasupra: ţi-ai ieşit din minţi ! Spui că te iubeşte. Aiurea ! Te-a vrăjit. Gata cu prostiile. Gata, m-ai înţeles ? ţi-a sucit capul. Se vede că deocamdată nu eşti în stare să conduci firma Struan ! Te vei intoarce fără acea persoană de cum iţi va îngădui doctorul Hoag.

- Când iţi voi da voie, Malcolm, vei face aşa cum spune ea ?

- In ceea ce-o priveşte pe Angélique, nu. Nimic din ce spune mama n-are importanţă - nimic ! E evident că nu mi-a citit scrisoarea, puţin îi pasă de mine. Ce naiba să fac ?

Hoag ridicase din umeri :

- Ceea ce ai hotărât deja : te logodeşti şi, când vine vremea, te însori. Acum te vei simţi mai bine. Ai să te odihneşti mai mult, să te întremezi cu supe bune şi porridge, şi fără balsamuri de dormit şi pentru dureri. Timp de două săptămâni ai să rămîi aici, apoi ai să te întorci acasă şi ai să înfrunţi...' (doctorul ii zîmbise cu bunătate) viitorul plin de încredere.

- Sunt foarte norocos că am un doctor ca dumneata lânga mine.

- Şi eu sunt foarte norocos că am un prieten ca tine.

- Şi dumneata ai primit o scrisoare de la ea ?

- Da ! rìse el fără veselie. Dacă mă gândesc bine, pot zice că am primit şi eu una.

- Şi?

Hoag îşi dăduse ochii peste cap :

- Am fost destul de explicit ?

- Da. Mersi.

Acum, privind-o dansănd, înconjurată de admiraţia generală şi de pofte, cu parte din săni delicat expuşi, cum era moda, cu gleznele-i gingaşe ce îmbiau ochii să se încumete sub învolburarea mătăsoasă a volanelor de culoarea caisei coapte, Malcolm simţi cum i se-nvărtoşează mădularul. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, pentru asta, işi spuse în gând. mult mai potolit acum, bine că măcar mi se mai scoală, dar n-am să mă pot abţine până la Crăciun, ştiu bine că n-am să pot.

Se apropia miezul nopţii ; Angélique atinse cu buzele cupa* de şampanie, se ascunse în spatele evantaiului, fîlfîind expert din el, tachinîndu-i pe cei din jur, întinse cuiva paharul, ca şi cum ar fi oferit un dar, se scuză şi porni lin spre Fotoliul ei, lîngă Struan. Alături se afla un grup însufleţit, format din Seratard, Sir William, Hoag, alţi ambasadori şi Poncin,

- Da, monsieur André, cìntati minunat. Nu-i aşa, iubitule?

- Da, minunat, întări Struan, nesimţindu-se deloc bine şi încercând s-o ascundă.

Hoag se întoarse cu ochii spre el. Angélique vorbea in franceză :

- André, unde te-ai ascuns zilele-acestea ? Dacă am fi La Paris, aş putea să jur că ţi-ai oferit inima unei doamne.

- Doar ocupat cu lucrul, mademaiselle, zise Poncin, pe un ton amabil.

Angélique trecu din nou la engleză :

- Ah, ce Păcat.. Parisul e superb toamna, aproape la fel de incintător ca primăvara "Abia aştept să ţi-l arat, Malcolm Ar trebui să petrecem un sezon acolo, nu crezi ?

Stătea în picioare, în imediata lui apropiere, şi ii simţi braţul in jurul mijlocului ; işi sprijini mina uşor de umărul lui şi începu să se joace cu părul lui lung Senzaţia ii plăcea îi plăcea faţa lui chipeşă, hainele elegante, era fermecată de inelul pe care il primise de la el in acea dimineaţă, cu un diamant înconjurat de alte diamante. Se uită la inel, intorcăn-du-l pe toate feţele, întrebîndu-se cât valora.

- Ah, Malcolm, te va fermeca Parisul, în sezonul lui e de-a dreptul fascinant. Mergem ?

- De ce nu, sigur,'dacă doreşti.

Angélique suspină, măngîindu-i discret gîtul cu degetele, şi spuse, parcă brusc frapată de o idee :

- Ne-am putea petrece luna de miere acolo, ce crezi, iubitule - am dansa până-n zori.,.

- Nu contează în ce oraş vă aflaţi, felul în care dansaţi e o încăntare, mademaiselle, spuse Hoag, asudat şi sugrumat de hainele prea strîmte Din păcate, nu e cazul meu. Dacă îmi pot perm...

- Nu dansezi deloc, doctore ?

- Am dansat cu mulţi ani în urmă, pe când eram în India, dar am încetat la moartea soţiei mele. Îi plăcea dansul atât de mult încât eu nu mai pot să mă bucur de el. A fost o petrecere extrem de reuşită, dacă îmi pot permite, cred că ar trebui să plecăm.

Angélique se uită spre el, zîmbetul îî pieri ; îi citi prudenţa de pe chip, privi spre Malcolm şi îşi dădu seama că era epuizat. Ce pacoste că e aşa bolnav, îşi zise în gând. Of !

- E încă devreme, spuse Malcolm cu dîrzenie, tânjind după odiîină - nu, Angélique ?

- Trebuie să recunosc că şi eu sunt foarte obosită, răspunse ea imediat, şi strângăndu-şi evantaiul, îi surîse lui Malcolm, lui Poncin şi celorlalţi, şi se pregăti de plecare. Poate că am face bine - adăugă ea - să mergem şi să lăsăm petrecerea să continue...

Se scuzară faţă de cei din jur. Toată lumea se făcu a nu observa plecarea lor, dar odată cu ieşirea Angelicăi farmecul petrecerii dispăru Abia ieşită pe uşă, ea se opri o clipă :

- Oh là là, mi-am uitat evantaiul Te prind din urmă, iubitule.

Grăbită, se întoarse în sală Poncin o intercepta.

- Mademaiselle, spuse el în franceză, cred că vă aparţine.

- Ah, ce drăguţ din partea dumitale ! Işi luă evantaiul, încântată că îi reuşise stratagema şi că Poncin băgase de seamă şmecheria, aşa cum sperase, iar pe când acesta se aplecă să-l sărute mâna, îi şopti in franceză : Trebuie neapărat să ne vedem mîine. La legaţie, la amiaza. întrebaţi de Seratard, nu va fi acolo Angélique îşi peria pletele în faţa oglinzii, fredonînd incă ultimul vals pe care îl dansase. Care din dansuri fusese oare cel mai satisfăcător ? Uşor de spus : Marlowe şi polca, mai mult decât Pallidar şi valsurile. Nu poţi valsa cu adevărat decât cu cel care-l dragostea vieţii tale, lâsăndu-te copleşită, prin muzică, de beţia iubirii şi a dorinţei, purtată către văzduh, cuprinsă de un dulce freamăt. Aşa cum mă simt eu acum, în cea mai frumoasă zi din viaţa mea, logodită cu bărbatul ideal şi iubită de el la nebunie.. Ar trebui să fie ziua cea mai frumoasa: dar nu e.

Ciudat că m-am simţit bine astă-seară, că pot gândi şi acţiona cu calm, când. iată, ziua s-a scurs şi ciclul nu mi-a venit şi port

probabil copilul unuia care m-a siluit - trebuie pus capăt situaţiei Işi privea imaginea din oglinda ca şi cum ar fi fost o alta persoană - în vreme ce dinţii duri ai periei îi învlarau agreabil pielea capului, descîlcindu-i părul -, nevenindu-i să creadă că era în viaţă, şi aparent neschimbată, după atâta spaimă şi chin. Curios. După prima zi, toate i-au părut tot mai suportabil. De ce, oare ? Nu ştiu. In fine, nu contează. Mîine se va rezolva cu întîrzierea, poate că o să-mi vină ciclul chiar în cursul nopţii, şi toată groaza şi plînsul, şi iar groaza şi iar plînsul, nu vor fi avut nici un rost. Zeci de mii de femei au trecut prin ce-am trecut eu, şi s-au întremat fără probleme. O sorbitură şi gata, totul e ca înainte, şi nu ştie nimeni nimic In afară de tine însăţi şi de Dumnezeu. Sau de tine şi doctor, sau de moaşă. Sau de vrăjitoare.

Destul pentru astăseară. Angélique. Ai încredere în Dumnezeu şi în Preacurata Fecioară Maica Domnului are să tţ ajute, eşti neprihănită Eşti logodită oficial cu un om minunat,' cum-necum ai să te măriţi şi ai să trăieşti fericită până la adînci bătrâneţi Miine... Mîine se va vedea ce şi cum.

In spatele ei, Ah Soh se ocupa de patul cel mare, strân-gându-i ciorapii şi lenjeria intimă. Crinolina era deja atîrnata în cuier alături de alte două şi de o jumătate de duzină dă rochii noi de zi, încă învelite în hîrtie de orez. Prin geamul deschis se auzeau rîsete şi căntece de beţie, precum şi muzica de la club care nu dădea semne să fi obosit. Angélique ofta", regretând că părăsise dansul. In mâna ei, peria deveni mai energică.

- Ceva doleşte Darn'so-hala ?

- Nu. Vreau să mă culc.

- 'Pte buni. Darn'so-hala.

Angélique' încuie uşa in urma ei. Uşa de comunicare cu apartamentul lui Struan era închisa, dar neincuiată. De obicei, de cum îşi termina toaleta, bătea şi intra să-i spună noapte buna şi să-l sărute, făceau eventual puţina conversaţie şi se întorcea la ea în camera, lâsând uşa întredeschisă pentru cazul că-l apuca vreo criză de dureri în cursul nopţii. Acestea se răriseră în ultimul timp, deşi, de când nu îşi mai lua medicamentul de seară, cam de o săptămână,

Struan dormea prost şi puţin, fără însă să strige după ajutor. Se aşeză din nou în faţa oglinzii, şi fu mulţumită de ceea ce vedea. Peignolr-ul era de mătase, cu dantelă şi şic parizian, o copie locală după cel pe care îl adusese cu ea. Şi nu-ţi poţi imagina, Colette, priceperea şi viteza croitorului chinez, scrisese Angélique în cursul după-amiezii, ca să o expedieze cu nava poştală de a doua zi.

Acum pot obţine copii după orice. Trimite-mi. te rog, câteva pagini din La Parisienne sau La Haute couture cu ultimele modele sau orice e mai atrăgător - Malcolm al meu e imens de generos şi de bogat. Zlce că pot comanda orice imi face plăcere.

Ce să mai spun de inel. Un diamant mare cu alte paisprezece, mai mici, împrejur. L-am întrebat, nevenin-du-mi să cred cum şi l-a procurat, şi unde anume in Yokohama, dar s-a mulţumit să zimbească. Sunt hotărită să am grijă să nu mai pun întrebări stupide. Colette, totul e minunat, cu excepţia faptului că sunt neliniştită in legătură cu sănătatea lui Malcolm. Se întremează încet şi abia merge Dar e din ce in ce mai înflăcărat, şi trebuie să fiu atentă... Acum e timpul să mă îmbrac pentru petrecere, dar iţi mai scriu până pleacă poşta Deocamdată te îmbrăţişez cu aceeaşi dragoste.

Ce norocoasă e Colette, sarcină ei e un dar de la Dumnezeu ! Gata ! Să termirv cu văicăreala, dacă nu, mă apucă iar groaza. Trebuie să las grija asta la o parte. Ai decis ce să faci, fie că da, fie că nu. Dacă da, intră în acţiune celălalt plan. Ce, e de făcut altceva ? Un strop neglijent de parfum după urechi si pe piept, o vagă aranjare a dantelei. O bătaie tandră la uşa lui.

- Malcolm ?

Intră, sunt singur.

Spre uimirea ei, şedea în Fotoliu în Loc să fie întins în pat. Halat de Casa de mătase roşie, expresie ciudata. Intuiţia ei o puse imediat în garda. încuie uşa dinspre coridor, ca de obicei, şi se îndrepta spre el.

- Nu eşti obosit, dragostea mea ?

- Da şi nu. Mă laşi fără suflare.

Malcolm îşi întinse mîînile spre ea, ea se apropie prudenta, inima începu să-i bată mai tare. O trase spre el, lipindu-i corpul de al

lui, şi începu să-l sărute mîinile, braţele şi sânii. Angélique nu se opuse pe moment, dorindu-l, flatată de forţa iubirii lui, sărutându-l şi lăsându-se măngîiată. După care, simţind că înflăcărarea se înteţea prea repede, se lăsă în genunchi lîngă scaunul lui cu inima bătându-i la fel de puternic in piept ca şi lui, şi se smulse din îmbrăţişare.

- Nu e bine ce facem, şopti Angélique, cu respiraţia întretăiată.

- Ştiu, dar trebuie... nu mai pot... te doresc atât de mult..;

Buzele lui fierbinţi, flămănde le căutau pe ale ei, ea răspunse cu aceeaşi patimă, mîinile lui îi urcau de-a lungul coapselor, sporindu-i focul lăuntric, măngîind-o mai sus, tot mai sus, fata ar fi vrut să meargă mai departe, dar ea îşi reveni chiar pe marginea prăpastiei, se smulse de lîngă el. şoptind :

- Nu, chéri...

De data asta, însă, el se arătă surprinzător de vînjos, ţi-nind-o într-o îmbrăţişare pătimaşă, buzele şi glasul îi deveniră tot mai stăruitoare, din ce în ce mai aproape, până când, uitând că e convalescent, Malcolm făcu o mişcare precipitată şi fu fulgerat de durere.

- Oh, Doamne !

- Ce e ? Nu te simţi bine ? întrebă Angélique, înfricoşată,

- Ba da, cred că da. Doamne, Dumnezeule !

Îi trebui un timp ca să-şi revină : suferinţa bruscă ce-l invadase îi domolise patima, durerea deveni stăruitoare, amplificată şi de chinul neputinţei O ţinea încă în braţe, tremurând încă, dar fără nici o vlagă.

- Doamne, iartă-mă...

- Nu-i vorba de iertare, iubitul meu.

Recăpătându-şi, în fine suflul, Angélique se ridică în picioare, mulţumind Cerului, şi turnă o ceaşcă din ceaiul rece, aflat în permanenţă la căpătîlui lui Malcolm. Inima îi era răvvăşită, coapsele i se cutremurau de dorinţă, nu-i venea să se oprească aici, dar n-avea încotro. Câteva clipe, şi m-aş fi pier

dut cu firea, trebuie să găsesc o cale şi pentru el, şi pentru mine, pentru amăndoi. În conştiinţa el auzi parcă glasul răsună-tor al mamei sale, ţinîndu-i binecunoscuta predica : „Bărbatul nu se însoară

niciodată cu amanta. Nimic înainte de căsătorie, orice după !" şi numai asta o auzea de îndată ce-a fost în stare să prîceapă despre ce-i vorba.

- Uite, murmura, dîndu-i ceaşca.

Ingenunche şi îi contempla ochii închişi, chipul, halatul nâpădite de transpiraţie In scurt timpi Angélique se linişti, îşi reveni cu totul. Işi puse mâna pe genunchiul*lui, şi el i-o Acoperi cu palma.

- Nu e bine să fim chiar atât de intimi, Malcolm, spuse ea plina de afecţiune, plăcându-l de el, dar neştlind prea bine dacă e chiar iubire sau nu E greu pentru amăndoi, chéri, adău-gă, şi eu te iubesc, şi te doresc la fel de mult.

Malcolm răspunse într-un tîrziu, cu dificultate, încet, cu o voce plina de suferinţa :

- Da, dar mă poţi ajuta.

- Dar nu se poate, nu înţelegi ? Nu înainte de căsătorie, Incă nu, nu putem deocamdată.

Suferinţa, sentimentele de frustrare trăite în seara aceea Izbucniră brusc la gândul că stătuse ca un lemn, tot timpul privind cum alţi bărbaţi dansează cu ea şi o poftesc, în vreme ce el abia se ţinea pe picioare, de unde, cu o luna înainte, dansa infinit mai bine decât oricare dintre ei. De ce nu acum ? Îi veni să-i strige, ce contează o luna sau doua ? Pentru numele Lui Dumnezeu... Bun, de acord, sunt gata să accept că o fata respectabila trebuie să fie virgina, că altfel ar fi o femeie de moravuri uşaare : accept că un domn nu trebuie s-o ademenească înainte de căsătorie, de acord. Dar, ce Dumnezeu, exista şi alte modalităţi..:

- Ştiu că... că acum nu se poate, spuse el cu vocea sugrumată, dar... Angélique, ajută-mă te rog ! Te rog...

- Dar cum ?

Cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună i se opriră în gît : Aşa cum fac fetele din Casele alea. te sărută, te măngîie şi tot aşa până căna te eliberezi de apăsare. Ce naiba; crezi că dragostea înseamnă doar să te crăcănezi şi să zaci ca o holcă de carne ? Fetele-astea ştiu atâtea gesturi simple, fără pic de jenă sau mofturi, şi se şi bucura dacă ţi-a plăcut. ,,Totu aşa bine, Dom'nu, este la dumnevastra ?".

Dar ştia că nu-i putea spune nimic, s-ar fi răzvrătit întreaga sa educaţie, Cum îi poţi explica aşa ceva femeii pe care o iubeşti, când e atât de tânără, de nepriceputa, de egoistă, sau pur şi simplu neştiutoare ? Subit, adevărul îi făcea silă. Ceva se schimbase în Malcolm. Cu o voce complet diferită, zise :

- Ai dreptate, Angélique, e greu pentru amăndoi. imi pare rău. Poate-ar fi mai bine să te muţi înapoi la legaţia franceza până plecăm la Hong Kong. Acum că m-am mai întremat trebuie să ne gândim şi la reputaţia ta.

Ea îl fixă cu privirea, descumpănită de această schimbare subită.

- Dar, Malcolm, stau bine aici, sunt aproape de tine în caz de nevoie.

- Oh, da, am nevoie de tine.,, (umbra unui zîmbet ironic i se contura pe buze). Am să-l rog pe Jamie să se ocupe de mutare.

Angélique ezita, neştiind ce să creadă.

- Dacă asta ţi-e dorinţa, cheri.

-Da, e preferabil. Ai dreptate, e greu pentru amăndoi să fim atât de aproape unul de celălalt. Noapte bună, iubito, mă bucur că ţi-a plăcut petrecerea.

Ea simţi că o străbate un fior îngheţat, dar neputându-şi da seamă dacă din afară sau lăuntric. îl sărută, gata să-i împărtăşească patima acum, dar patima dispăruse. Ce-l schimbase oare într-atât ?

- Somn uşor şi plăcut, Malcolm. Te iubesc.

Nici o reacţie. Nu-i nimic, îşi spuse ea, bărbaţii sunt capricioşi şi cu hachiţe. Zîmbind ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, descuie uşa. îi trimise din zbor un sărut tandru, şi se întoarse în camera ei. Malcolm îşi îndreptă privirea spre uşa de comunicare : era vag întredeschisă. Ca de obicei ; dar, în universul lor, nimic nu mai era ca de obicei. Uşa şi apropierea dintre, ei nu il mai ispiteau. Se simţea altfel, parcă era alt om. Fără să ştie de ce, era trist, dintr-o dată bătrân, şi un anume instinct îi şoptea că. oricât ar fi iubit-o, oricit s-ar fi străduit fizic, ea nu-i va putEa mulţumi pe deplin vreodată in viaţă. Ajutăndu-se cu bastonul, se ridică in picioare şi ţopăi de bine, de rău până la birou in sertarul de sus să ia sticluţa cu leacul pe care îl pitise cu gândul la nopţile in care ştia că somnul nu avea să se lipească de

el O dădu peste cap şi se tîrî din greu, înapoi spre pat. Scrîşnind din dinţi, se întinse şi

ofta din rărunchi, simţind cum se topea din el durerea. Puţin îi păsa că terminase ultimul strop de elixir : Chen, Ah Tok, sau oricare dintre servitori putea să-i mai aducă de cum le-ar fi cerut. La urma urmei, nu firma Struan acoperea un sector important al pieţei chineze cu produsul respectiv ?

Dincolo de uşă, Angélique stătea sprijinită de perete, pradă neliniştii, şovăind dacă să se întoarcă la el, sau să îl lase în voia lui. Îl auzi ducându-se la birou şi deschizînd sertarul, dar nu ştia de ce o făcuse ; mai auzi scîrţîitul arcurilor patului şi suspinul adînc al lui Malcolm, Durerea e de vină, atâta tot, şi părerea de rău că^nu putem să ne iubim, deocamdată, îşi spuse ea, încercând să-şi recapete încrederea şi îşi înăbuşi un căscat nervos. Plus neputinţa de a dansa, şi dacă mă gândesc, n-am cunoscut dansator mai bun. Doar e primul lucru care m-a atras spre el, la Hong Kong !

Nu e de condamnat că vrea să facă dragoste, şi nu eu sunt de vină că a fost rănit. Bietul Malcolm - e pur şi simplu surmenat. Până mîine, va uita toată chestia şi nu va mai fi nici o problemă. Mai bine mă mut, trebuie să mă gândesc şi la cealalta problemă. Totul va ieşi bine. Se cuibări în pat şi adormi uşor, dar visele îi fură curând invadate de monştri ciudaţi, cu figuri schimonosite de copil, hohotind nebuneşte şi agăţîndu-se de ea : Mama ! Mama ! visă că scria pe cearşafuri cu sângele ei izvorând din degetul transformat în toc de scris, trăsănd, iar şi iar, idEagramele înscrise pe cearşaf în noaptea aceea, pe care le păstra întipărite în memorie şi a căror semnificaţie nu îndrăznise să le-o ceară lui André sau lui Tyrer. Ceva o făcu să sară din somn. Coşmarurile nopţii dispărură. Privi, temătoare, spre uşă, aşteptându-se să-l zărească acolo. Nu era : Angélique îi auzi vag respiraţia profundă şi regulată în cealalta incapere şi se cufundă din nou in perne, gândind că va fi fost vîntul sau vreun oblon trântit. Mon Dleu, sunt obosită, dar ce frumos a fost la bal ! Şi ce frumos inel mi-a dăruit !

Fredonînd polca şi gelos pe succesul lui John Marlowe, încredinţat că nici el n-ar fi fost mai prejos, Phillip Tyrer ajunse, in

pas oarecum de dans, la Casa La Trei Crapi, de pe mica blee pustie, şi bătu elegant la uşă. Aici. Yoshiwaro părEa adormită, dar, nu departe, în casele si barurile de pe strada principală, veselia era în toi : risete de barbaţi sirăpjnoeau noaptea aflată încă la început, pur.c.toAc ici-colo cu canorităţi metalice de samîsen, sau replici în pidgin.

Oblonul uşii se deschise, şi apăru un servitor solid.

- Ce, Dom'nu ?

- Rog vorbiţi japoneza. Sunt Taira-san şi am întilnire.

- Ah ? Taira-san, spuneţi ? Ii dau de veste mamei-san.

în aşteptare, Tyrer bătea darabana cu degetele pe lemnul străvechi. în ajun şi în noaptea precedentă fusese obligat să stea cu Sir William, explicându-i cum fusese cu Nakama şi cu legaţia, negociind condiţiile relaţiilor cu noul său profesor, apăsat de un sentiment de vinovăţie, deoarece nu putea destăinui că omul înţelegea ceva engleză. Dar jurase, şi cuvintul dat de un englez îl leagă iremediabil.

Sir William acceptase în sfîrşit ca Nakama să se arate în chip de samurai în anturajul lor. Mai fuseseră fii de familii samurai pe lîngă legaţiile franceze şi britanică pentru scurte perioade, în acelaşi fel în care Babcott avea asistenţi japonezi. Sir William ordonase însă.ca Nakama să nu poarte sau să deţină spade în incinta coloniei. Aceeaşi regulă li se aplica tuturor samurailor, cu excepţia gărzilor din subordinea unui ofiţer, în cursul rarelor lor ronduri, aprobate din timp. Mai mult, Nakama trebuia să nu se îmbrace ostentativ, să nu se apropie de sediul vamei sau de loja de gardă, şi să treacă cât mai neobservat posibil, fiind stabilit că, dacă era descoperit sau căutat de Bakufu, el îşi asuma întreaga răspundere şi urma să fie predat. Tyrer îl convocase pe Nakama şi îi expusese condiţiile lui Sir William. După toată tevatura asta se simţise prea obosit pentru Fujiko.

- Nakama, am de trimis un mesaj, şi vreau să-l înmânezi dumneata. Scrie, te rog, ideogramele pentru : Vă rog să fixaţi...

- Fixa, rogu ?

- A aranja. „Vă rog să aranjaţi o întilnire pentru mine mîine seară cu...", lasă un spaţiu pentru nume.

Durase ceva până când Hiraga înţelesese exact ce i se cere şi de ce. în disperare de cauză, Tyrer se trezise dînd numele Lui Fujiko şi al Casei La Trei Crapi.

- Ah, T'rei Crap ? zisese Hiraga. So ka ! Dă mesaju ra mama-san, aranja dumnevastra vede musume mîine, da ?

- Da, te rog.

Nakama îi arătase cum se scriu ideograme ; Tyrer le copiase, jncăntat de propria sa performanţă, şi semnase grijuliu mesajul cu iscălitura pe care i-o concepuse Hiraga. Acum se afla la poartă.

- Haide-odată, mormăi el, pus pe fapte mari, dornic şi plin de vlagă.

După un timp, oblonul fu deschis din nou, de data aceasta de către Raiko.

- Ah, bună seara, Taira-san. Vreţi probabil să vorbim japoneza, zîmbi ea cu o uşoară plecăciune, şi urmă un flux tonal de japoneză care ii scăpă, cu excepţia numelui lui Fujiko, terminat prin : Ne pare foarte rău.

- Ce ? Oh, dumnevastra pare rău ? De ce pare rău, Raiko-san ? Bună seara, am întinire Fujiko... cu Fujiko.

- Ah, îmi pare extrem de rău, repetă Raiko cu răbdare, dar Fujiko nu e disponibilă în seara asta, şi, din păcate, va fi ocupată o scurtă bucată de vreme, imi pare extrem de rău, dar nu am ce face, vă transmite regretele ei, desigur ; regret şi eu infinit de mult, dar şi celelalte fete sunt reţinute. Iertăciune.

Din nou, Tyrer nu înţelese totul, dar prinse miezul. Năucit, pricepu că Fujiko nu era acolo, dar nu şi motivul.

- Dar, scrisoare, ieri... om d meu cu mesaj, Nakama, el aduce, nu ?

- Da, sigur. Nakama-san a adus mesajul şi, precum i-am spu, credeam că totul va fi în ordine, dar îmi pare extrem de rău, acum este imposibil să vă primim. Toate scuzele, Taira-san, vă mulţumim că

v-aţi gândit la noi. Noapte bună.

- Un moment ! strigă Tyrer în engleză, când văzu cum i se închide oblonul în nas, apoi se rugă de ea : Spuneţi că nu e aici, deci ? Aşteptaţi, rog, Raiko-san. Mîinu-pardon, mîine, Fujiko da ?

Raiko clătină din cap cu tristeţe :

- Ah, îmi pare rău, nici mîine nu e posibil, regret peste poate. Sper că înţelegeţi, să-mi fie cu iertare.

Tyrer era distrus :

- Nu mîine ? După mîine, da ?

Raiko şovăi, îi surise şi, cu o nouă plecăciune :

- Poate, Taira-san, se poate, dar - îmi pare rău - nu pot promite nimic sigur. Timiteţi-l, vă rog, pe Nakama-san în cursul zilei şi ce să-i spun lui. înţelegeţi ? Trimiteţi-l pe Nakama-san. Noapte bună.

Tyrer se uită la uşă cu o figură distrusă, trase o înjurătură şi îşi încleşta pumnii, venindu-i să spargă ceva. Trecu destul timp până îşi reveni din crunta dezamăgire, după care, năpăstuit, făcu cale întoarsă.

Hiraga spiona printr-o gaură din gard. îndată ce Tyrer dispăru după colţul străzii, traversă în sens invers grădina, pe cărarea pietruită, şerpuită, cufundat în gânduri. Grădina părea spaţioasă - deşi nu era - presărată cu mici căsuţe, toate prevăzute cu verandă şi cuibărite în verdeaţa proprje.

Hiraga le ocoli, se afundă in hăţiş şi bătu cu degetele pe un panou de gard, care se dădu în lături fără un sunet. Slujitorul se înclină, Hiraga îi răspunse cu o scurtă mişcare a capului şi o luă pe cărarea ce ducea către o căsuţă asemănătoare. Majoritatea hanurilor sau caselor aveau ieşiri secrete ş! ascunzişuri, ori comunicau cu stabilimentul vecin, iar cele care se încumetau să ofere servicii clientelei shishi se îngrijeau, din raţiuni de securitate proprie, în mod special de acest aspect. Respectiva aripă din Casa La Trei Crapi era destinată oaspeţilor de vază, şi dispunea de bucătărie şi servitoare aparte, deşi oficiau in ea aceleaşi curtezane. Ajuns pe verandă, Hiraga îşi azvărli geta - încălţările - şi trase peretele shoji.

- Ce-o zis ? întrebă Ori.

- S-a supus şi a plecat de bună voie. Ciudat şi nefiresc.

Hiraga se aşeză în faţa Lui, şi răspunse scurt la plecăciunea adîncă a lui Fujiko. In ajun, după ce predase mesajul, o reţinuse pe Fujiko pentru seara aceea, cu încuviinţarea lui Raiko. pe care întorsătura evenimentelor o amuza.

- De ce-i faci asta, dacă îmi pot permite, Hiraga-san ? îl întrebase ea.

- Doar ca să-i fac în ciudă lui Taira.

- Hmm, am impresia că şi-a lăsat fecioria aici, cu Sako. Apoi a încercat-o pe Meiko, şi la urmă pe Fujiko. Fujiko i-a sucit capul.

Hiraga rîse la unison cu Raiko, în Compania căreia se simţea bine, dar, văzind-o pe Fujiko, rămăsese trăsnit de faptul că duşmanul său o putea găsi atrăgătoare. Avea o înfăţişare de rând, cu un păr oarecare ; totul in ea era oarecare, cu excepţia ochilor, neobişnuit de mari. Işi ascunsese însă gândul şi o complimentase pe Raiko pentru superba achiziţie ce părea să aibă şaisprezece ani, deşi număra treizeci şi unu, din care cincisprezece se îndeletnicise cu meseria de curtezană.

- Mulţumesc, Hiraga-san, zîmbise Raiko. E o fată preţioasă, într-adevăr, dintr-un motiv sau altul are trecere la gai-jin. Dar rog pe domnia ta să nu uite că Taira ne e client şi că gai-jinii sunt altfel decât noi: tind să se ataşeze de o fată anume. Te rog să-l încurajezi, gai-jinii sunt bogaţi. Din câte-am auzit, Taira e o oficialitate importantă, şi s-ar putea să stea aici câţiva ani buni.

- Sonno-joi.

- De asta se îngrijeşte domnia ta. Taie-le capetele, dar promite-mi că nu o vei face aici, căci eu le tai baierele pungii,

- Ii permiţi lui Ori să rămănă ?

- Ori-san e un tânăr ciudat, spusese Raiko, şovăind -foarte puternic, foarte mânios, foarte nestatornic. Mi-e teamă de el, e un adevărat butoi cu pulbere, îl pot ascunde o zi-două, dar... dar, rogu-te, stăpâneşte-l cât timp mi-e oaspete. Şi-aşa e destul scandal în Lumea Sălciilor, nu ne trebuie mai 'mult.

- Da. Ai auzit ceva de vărul meu Akimoto ?

- E în siguranţă la Hodogaya, în Ceainăria Primului Pătrar.

- Trimite după el - Hiraga scoase un oban de aur din-tr-un buzunar secret, 'şi observă strălucirea din ochii lui Raiko. Asta e pentru plata mesagerului, sau orice alta cheltuială cit timp stau aici Akimoto şi Ori, şi pentru serviciile lui Fujiko de mîine, desigur.

- Desigur ! moneda - răsplată cât se poate de generoasă - dispăru în măneca lui Raiko. Ori-san poate sta până Consider că e momentul să plece — regret - dar atunci pleacă, de acord ?

- Da.

- Apoi, regret, shishi, trebuie să-ţi spun că eşti în mare pericol aici. iată ce primesc samuraii la toate barajele -Raiko desfăşură un portret de formă pătrată, cu latura de 30 pe 40 de centimetri, un portret al lui Hiraga, cu următoarea legendă : Bakufu oferă doi koku recompensă pentru capul acestui ronin asasin din Choshu care circulă sub o serie de nume false, unul dintre ele fiind cel de Hiraga.

- Baka ! scrîşni Hiraga. Seamănă cu mine ? Cum se poate ? Nu mi-a făcut nimeni niciodată portretul.

- Da şi nu. Artiştii au memorie durabilă, Hiraga-san. Poate unul din samuraii de la încăierare ? Dacă nu cumva trădătorul ţi-e mai apropiat decât crezi. E grav şi faptul că eşti căutat de persoane importante : Anjo, desigur, dar acum şi de Toranaga Yoshi.

Hiraga simţi un fior de gheaţă, întrebîndu-se dacă curtezana Koiko fusese trădată sau ea era trădătoarea.

- El ? De ce ?

Raiko dădu din umeri a neştiinţă.

- El e fruntea şarpelui, fie că îţi convine, fie că nu. Sonno-joi, Hiraga-san, dar nu-mi aduce inamicul Bakufu aici. Vreau să-mi păstrez capul pe umeri.

Hiraga se perpelise toată noaptea cu gândul la portret şi la ce era de făcut. Acum Fujiko îi umplea din nou cupa de sake.

- Acest Taira mă uimeşte, Ori.

- Ce-ţi pierzi timpul cu el ? Ucide-l !

- Mai tîrziu, nu acum. Parcă ar fi o partidă de şah cu reguli mereu schimbătoare - mă uit la el, la ceilalţi, încerc să le ghicesc reacţiile... E fascinant - odată ce te obişnuieşti cu duhoarea lor.

- Astă-seară ar fi trebuit să facem ce prevăzusem eu : să-l ucidem şi să-i aruncăm cadavrul lîngă loja de gardă, ca să cadă vina pe ei - Ori îşi trecu mâna cu iritare peste ţepii mărunţi de păr ce îi acopereau ţeasta şi chipul ; umărul ii era încă bandajat, şi braţul în faşă. Mîine mă rad, şi am să mă simt ca un samurai din nou — Raiko are un bărbier de încredere ; oricum, ras sau neras, inactivitatea asta forţată mă scoate din minţi.

- Şi umărul ?

- Rana e curată. Mă zgindăre, dar e o mâncărime sănătoasă. Ori îşi ridică braţul pe jumătate. Mai mult nu pot, dar forţez un pic în fiecare zi. Greu de luptat aşa. Karma. Dar dacă l-am fi ucis pe gai-jinul Taira, n-ar fi fost nici o primejdie pentru noi sau pentru casă - mi-ai spus că e prea tăi-nuitor ca să fi spus cuiva că se află aici.

- Da, dar ar fi putut s-o facă, şi tocmai asta nu înţeleg. Sunt total imprevizibili. Se răzgândesc tot timpul, spun un lucru şi fac exact invers, dar nu dintr-un calcul anume ca noi.

- Sonno-joi. Dacă (-am fi ucis, ar fi înnebunit gai-jinii. S-o facem data viitoare când vine.

- Da, o vom face, dar mai tîrziu. Deocamdată, Taira e prea preţios. Ne va destăinui secretele lor, cum să-i umilim, să-i ucidem cu sutele şi miile, şi, după ce ne vom fi folosit de ei, cum să-l umilim şi să-l distrugem pe Bakufu - Hiraga întinse cupa spre a-i fi umplută, ceea ce Fujiko se grăbi să facă, zîmbind. Am fost chiar în biroul căpeteniei tuturor eng'rezilor, la trei paşi de el. Mă aflam în centrul comandamentului gai-jin. Ah, dacă le-aş vorbi mai bine limba...

Hiraga era prea prudent ca să-i dezvăluie lui Ori cât de multe ştia, sau modul în care îl convinsese pe Tyrer să-l **strecoare** afară din legaţie. Prezenţa curtezanei era un argument suplimentar. Umplîndu-le cupele toata seara, surîzătoare, perfect atentă, neintrerupindu-i o singură dată, Fujiko ascultă cu aviditate, fără să pară câtuşi de puţin că o face tânjind să pună nesfirşite întrebări, dar mult prea bine învăţată ca să cadă pradă tentaţiei. „Ascultă doar, zîmbeşte, şi prefă-te că eşti tâmpă, o simplă jucărie" - fuseseră toate îndoctrinate de diverse mama-san. „Curând vei afla tot ce doreşti de la ei fără ca tu să fi suflat o vorbă. Ascultă, zîmbeşte, priveşte, flatează-i şi fă-i

fericiţi. Doar astfel se vor arăta generoşi. Nu uita că fericirea Bărbatului înseamnă aur, singurul, tău scop şi unica ta siguranţă".

- La Yedo - spunea Hiraga - Taira a fost plin de curaj, şi în seara asta un laş. Cum e la pat, Fujiko ?

Zîmbitoare, Fujiko îşi ascunse mirarea faţă de atâta nedelicateţe.

- Ca orice tânăr, Hiraga-san.

- Bineinţeles, dar cum e ? E proporţionat - bărbat înalt, suliţă lungă ?

- Ah, regret - zise Fujiko coborând privirea şi glasul i se umplu de smerenie, - doamnele din Lumea Sălciilor sunt învăţate să nu discute niciodată despre un client cu altul, oricare ar fi el.

- Regulile noastre se aplică şi gai-jinilor ? Ei ? întrebă Hiraga.

- N-ai să scoţi nimic de la ea sau de la oricare alta, chicoti Ori. Am încercat şi eu. Raiko-san m-a mustrat pentru întrebări : „Gai-jin sau nu, vechea regulă din Yoshiwara e valabilă", mi-a spus. „Se poate vorbi aşa în general de mulţi, dar despre un client anume - Baka neh !" Era chiar mânioasă.

Cei doi bărbaţi izbucniră în rîs, dar Fujiko observă severitatea din ochii lui Hiraga. Prefăcându-se că nu remarcă nimic, dorind să-l liniştească şi intrebîndu-se în acelaşi timp cum va trebui săi satisfacă în noaptea aceea, spuse :

- Regret, Hiraga-san, dar am puţină experienţă, cu bă-trâni, tineri sau din cei de mijloc. Dar majoritatea doamnelor experimentate afirmă că mărimea nu garantează plăcerea pentru bărbat sau femeie, şi că tinerii sunt totdeauna cei mai buni şi mai satisfăcători dintre clienţi.

Fujiko rîse în sinea ei de minciuna asta atât de des pomenită. Aş vrea să pot spune adevărul măcar o dată, anume că tinerii sunt cei mai răi dintre clienţi, cer cel mai mult şi oferă

cel mai puţin. Sinteţi peste poate de pripiţi, plini de vlagă, vreţi să tot intraţi în noi şi nu vă mai săturaţi, aveţi bălţi de sămânţă, dar puţină mulţumire la urmă, şi arareori sunteţi darnici. Partea cea mai proastă e că, oricit s-ar feri, fetele se mai şi îndrăgostesc de un tânăr anume, ceea ce provoacă şi mai multă nefericire, dezastru, ba chiar sinucidere în majoritatea cazurilor.

- Unii tineri, zise ea, eludînd răspunsul, sunt incredibil de timizi, oricât de bine înzestraţi ar fi de la natură.

- Interesant... Ori, tot nu-mi vine să cred că Taua s-a supus şi a plecat.

Ori ridică din umeri.

- Supus sau nesupus, la ora asta ar trebui să fie mort, şi eu aş dormi mai uşor. Ce altceva putea face ?

- Orice. Ar fi trebuit să doboare poarta - o întilnire stabilită dinainte e sfîntă şi faptul că Raiko nu avea o înlocuitoare disponibilă e un afront în plus.

- Poarta şi gardul sunt prea solide, chiar şi pentru noi.

- Atunci s-ar fi cuvenit să iasă în strada principală, să strângă cinci, zece sau douăzeci de oameni de-ai lui, să-i aducă aici şi să dărîme gardul. E om cu multă autoritate, ofiţerii şi soldaţii ascultau de ordinele lui la legaţie. Ar fi făcut-o pe Raiko să stea la cheremul lui un an întreg, dacă nu mai mult, şi ar fi avut ce servicii doreşte atunci când le doreşte - chiar şi noi am fi fost obligaţi să ne luăm tălpăşiţa. Asta aş fi făcut eu dacă eram om cu autoritatea lui - Hiraga zîmbi, şi Fujiko îş> stăpâni o infiorare lăuntrică. Era cinstea obrazului în joc şi doar ştiu că ei înţeleg foarte bine când e obrazul în joc. Erau gata să apere prostia aia de legaţie până la ultimul om, după care flota ar fi făcut prăpăd la Yedo.

- Nu asta vrem noi ?

- Ba da - Hiraga rîse. Dar nu când eşti fără armă şi te guduri ca un grădinar - mă simţeam gol-goluţ.

Cupele fură iar umplute. Hiraga privi spre Fujiko. In mod normal, chiar în serile când fata nu era prea atrăgătoare, virilitatea lui obişnuită şi sake-ul l-ar fi ajutat să se excite. Dar în seara asta, lucrurile stăteau altfel. Era în Yoshiwara, cartier gai-jin, Fujiko se culcase cu ei, acum era pătată. Poate că-i va plăcea lui Ori, îşi spuse, şi răspunse de formă surîsu-lui ei.

- Ce-ar fi să îmbucăm ceva, Fujiko ? Ei ? Ce are Casa mai bun.

- Imediat, Hiraga-san, şi se îndepărtă în grabă.

- Ascultă, Ori, îi şopti Hiraga, căci nu voia ca nimeni să le surprindă conversaţia. Suntem în mare primejdie aici -scoase sulul cu portretul.

Ori fu cutremurat :

- Doi koku ? Oricine ar fi tentat. Ai putea fi tu - nu e foarte asemănător, dar te-ar putea opri la un baraj.

- La fel spune şi Raiko. Ori îşi ridică ochii spre el :

- Joun era artist - chiar foarte bun.

- Mi-a trecut şi mie prin cap, şi m-am întrebat cum l-au capturat şi cum l-au distrus. Ştie multe secrete shishi, de planul lui Katsumata de a-l prinde pe shogun.

- Dezgustător din partea Lui să se lase capturat de viu. E evident că au spioni printre noi - Ori îi restitui portretul. Oricine ar fi tentat de doi koku, chiar cea mai îndatoritoare mama-san.

- Şi-asta mi-a trecut prin minte.

- Lasă-ţi barbă, Hiraga, sau mustaţă, ţi-ar fi de ajutor,

- Da, mi-ar fi de ajutor, aşa e — Hiraga era bucuros că Ori avea din nou capul pe umeri, sfaturile lui fiind la fel de binevenite. Ciudat când mă gândesc că portretul ăsta, sau ce-o fi, atîrnă peste tot.

Ori rupse tăcerea :

- Intr-o zi-două, de cum pot - îmi recapăt puterea pe zi ce trece - voi merge la Kyoto, la Katsumata, să-l anunţ cum stau lucrurile cu Joun. Trebuie prevenit şi el.

- Da, e o idee bună, foarte bună.

- Şi tu ?

- Eu sunt în siguranţă printre gai-jini, mai in siguranţă decât oriunde, atâta timp cit nu sunt trădat. Akimoto e la Ho-dogaya, am trimis după el : vom lua o hotărîre împreună,

- Bun. Ai fi şi mai în siguranţă dacă ai porni spre Kyoto chiar acum, înainte ca portretul să împânzească drumul To-kaido.

- Nu. Taira e o ocazie prea bună ca s-o las din mină. Am să ascund spade acolo, pentru orice eventualitate.

- Ia-ţi un revolver, e mai puţin vizibil - Ori îşi introdusa mâna dreaptă în yukata, şi se scarpină prin bandaj.

Hiraga fu şocat să vadă, agăţată de gîtul lui, o cruciuliţă de aur, montată pe un lanţ, şi el de aur.

- De ce porţi aia ? Ori dădu din umeri:

- Mă amuză.

- Dă-o jos, Ori, te trădează că eşti dintre cei care au comis crima de pe Tokaido, te leagă de Shorin şi de ea Crucea e un risc de care ne putem lipsi.

- Mulţi samurai sunt creştini...

- Da, dar fata ar putea recunoaşte crucea. E nebunie curată să-ţi iei un asemenea risc.

După o clipă de tăcere, Ori spuse :

- Crucea asta mă amuză.

Hiraga văzu că e de neinduplecat şi îl blestemă in sinea lui dar hotărî că era de datoria lui să apere mişcarea shishi şi principiul sonno-joi, chiar şi acum.

- DA-O JOS !

Sângele i se urcă lui Ori în obraji. Fără să-şi schimbe expresia vag zîmbitoare, ştiu că ordinul era imperativ. Alternativa era simplă : refuzul şi moartea, sau supunerea. Un ţintar zum-zăi lîngă el ; nu îi dădu atenţie, dorind să evite orice mişcare bruscă. Cu un gest lent al mîinii drepte, îşi rupse lanţul de la gît. Crucea dispăru în buzunarul de la mănecă. Ori îşi lipi mîinile de tatami şi făcu o plecăciune adincă :

- Ai dreptate, Hiraga-san, era un risc inutil. -Te rog să mă ierţi-.

Tăcut, Hiraga se înclină la rândul său Atunci, abia, se relaxa, in vreme ce Ori îşi îndreptă spatele. Ambii erau conştienţi că raportul dintre ei se schimbase pentru totdeauna : nu deveniseră duşmani - pur şi simplu nu mai erau prieteni, aliaţi, desigur, dar nu prieteni, şi nici nu aveau să mai fie vreodată. Ridicindu-şi cupa în onoarea lui Hiraga, Ori Constată cu plăcere că îşi stăpânea furia lăuntrică în atare măsură încât nu îi tremurau degetele.

- Mulţumesc.

Hiraga bău şi el, se aplecă şi turnă sake pentru amăndoi.

- Acum spune-mi despre Sumomo

- Aproape că nu-mi mai amintesc nimic, spuse Ori, des-făcindu-şi evantaiul şi alungind abia acum ţintarul. Mama-san Noriko mi a zis

mai apoi că Sumomo a apărut ca o fantomei, eu eram tîrât pe targa, nu i-a spus mare lucru despre ce s-a intâmplat, doar că un doctor gai-jin m-a spintecat şi m-a cusut La loc. l-a plătit jumătate din datoriile lui Shorin, convingind-o să mă ascundă la ea. După ce a întrebat' de soarta lui Shorin, ascultind ce i se intâmplase, Sumomo aproape ca n-a mai scos nici o vorbă. Cind mesagerul s-a întors de la

Yedo cu răspunsul tău, a plecat pe dată la Shimonoseki. Singurele veşti de la ea : că Satsuma mobilizează oamenii, in vederea Războiului, că bateriile din Choshu au deschis din nou focul împotriva navelor veneticilor, apărute în strîmtoare, obli-gindu-le să se întoarcă.

- Foarte bine l-ai dezvăluit totul despre Shorin ?

- Da. Era de piatră şi după ce i-am povestit totul a zis doar că va fi răzbunat.

- A lăsat vreo scrisoare, vreun mesaj la mama-san ?

- Mie nu mi-a lăsat nimic, ridică Ori din umeri.

Poate are Noriko vrea veste pentru mine, se gândi Hiraga. Nu conteste, mai poate aştepta.

- Arăta bine ?

- Da. îi datorez viaţa.

- Da. Intr-o bună zi va veni să-şi ceară datoria.

- Plătindu-i ei, e ca şi cum ţi-aş plăti ţie şi mi-aş ţine ju-rămăntul sonno-joi.

Se cufundară în tăcere, fiecare întrebîndu-se ce gândea celălalt în adîncul fiinţei sale. Hiraga surise brusc :

- A fost petrecere mare astă-seară în colonie, cu muzică urâtă şi băutură din plin, ăsta e obiceiul lor când un bărbat se hotărăşte să se însoare - dădu cupa peste cap. Bun sake-ul ăsta. Unul dintre negustori - gai-jinul pe care l-ai tăiat pe Tokaido - se căsătoreşte cu femeia aceea.

Ori rămase cu gura căscată :

- Femeia cu crucea ? E acolo ?

- Am văzut-o astă-seară.

- Ah, bîigui Ori, ca pentru sine, apoi îşi termină sake-ui şi mai turnă în cupe pentru el şi Hiraga. Puţin alcool picură, nEabservat, pe tavă Se căsătoreşte, carevasăzică ? Când asta ?

- Nu ştiu. l-am văzut pe amăndoi astă-seară - el merge în două bastoane, ca un olog. L-ai rănit rău de tot, Ori.

- Bun. Şi, ăă, femeia cum era ? Hiraga izbucni în rîs :

- Ca de pe alta lume, Ori, n-am văzut ceva mai caraghios.

Îi descrise crinolina. Apoi coafura. Apoi se ridică în picioare şi îi maimuţări mersul. Curând ambii bărbaţi se rostogoleau pe tatami de rîs.

- Uite-aşa îi ieşeau sinii, goi ! înainte de a veni aici, am aruncat o privire pe fereastră. Bărbaţii o ţineau fără jenă in braţe, ea şi cu un bărbat se ţineau unul de altul, şi se fî-ţriau în faţa tuturor, într-un soi de dans, pe-o muzică ingrozitoare care ieşea din nişte instrumente înfiorătoare. Dacă astai muzică ! Şi ce-şi mai vîntura fustele, de-o vedeai până la brâu. toată numai lenjerie dantelată, de la chiloţii strânşi pe cur, până la gleznă ! Dacă n-aş fi văzut cu schii mei, n-aş fi crezut ! Trecea de la un bărbat la altul ca o curvă de trei parale, şi era aclamată de toată lumea. şi nătângul ei de logodnic stătea într-un Fotoliu şi zîmbea radios, dacă poţi să-ţi închipui una ca asta Hiraga vru să mai toarne sake, dar sticla era goală.

- Sake, comandă el,

O uşă se deschise instantaneu şi intră o servitoare cu două recipiente, care îngenunche, turnă şi se retrase în grabă. Hiraga rîgîi, căci sake-ul începuse să i se urce la cap.

- Se comportau ca nişte animale, Dacă n-ar avea tunurile şi navele acelea, n-ar fi demni nici măcar de dispreţ.

Ori aruncă iute o privire pe fereastră către mare.

- Ce e ? întrebă Hiraga, brusc alertat. Vreo primejdie ?

- Nu, n-a fost nimic.

Hiraga se încruntă, neliniştit, amintindu-şi ce sensibil era Ori La cel mai neinsemnat semnal de primejdie din afară.

- Ai săbii aici ?

- Da ! le-am dat lui Raiko întru păstrare.

- Mi-e groază să n-am cele două săbii la brâu.

- Da, aşa e.

Băură în tăcere un timp. apoi fu adusă măncarea în mici boluri : peşte prăjit, orez, sushi sashlmi. însoţite de o specialitate portugheză, tempura - peşte cu legume dat prin făina de orez şi prăjit în ulei. înainte de venirea, in jurul anului de graţie 1550, a portughezilor - primii europeni apăruţi pe ţărmurile lor - japonezii nu cunoşteau tehnica prăjitului După ce se îndestulară, trimiseră după Raiko şi o lăudară pentru toate serviciile, refuzară o gheişă şi rămaseră cu Fujiko, după ce gazda se retrase cu o plecăciune.

- Poţi să pleci acum, Fujiko. Voi fi aici mîine, după apusul soarelui.

- Da, Hiraga-san.

Fujiko se înclină până la pământ, mulţumită că nu mai trebuia să ofere şi alte servicii în acea seară : aflase deja de la Raiko că primise un onorariu generos.

- Mulţumesc pentru onoarea ce mi-o faceţi,

- Nimic din ce auzi sau vezi aici nu va ajunge vreodată La urechile Lui Taira sau ale oricui altcuiva, gai-jin sau nu.

- Bineinţeles, Hiraga-sama, răspunse ea cu o tresărire speriată a capului. Bineinţeles că nu, repetă, abia auzindu-i-se glasul, îşi lipi fruntea de tatami şi, înfricoşată, ieşi.

- Ori, femeia asta aude ce vorbim noi. E un risc.

- E un risc în toate. Dar n-ar îndrăzni, nici ea, nici suratele ei ! Ori îşi făcu vînt cu evantaiul, îndepărtând insectele nocturne. înainte de-a pleca, va trebui să ne înţelegem cu Raiko, limpede, ca Fujiko să fie plasată într-o casă de mâna a şaptea, unde va fi prea ocupată ca să ne dea de furcă, şi nu va avea nimic de-a face cu gai-jinii sau cu Bakufu.

- Bun. Asta da sfat. S-ar putea să ne coste ! Raiko mi-a spus că Fujiko are mare trecere la gai-jinul ei, dintr-un motiv sau altul.

- Fujiko ?

- Da. Bizar, neh ? Raiko pretinde că au obiceiuri complet diferite de ale noastre. Zîmbetul lui Ori se schimonosi. Ce e ?

- Nimic. Mai vorbim mîine.

Hiraga dădu din cap, sorbi ultima picătură de sake, îşi scoase cămaşa yukata, apretată, cu care casele şi hanurile îşi dotau de regulă clienţii, îşi reluă kimonoul ţărănesc, ordinar, turbanul grosolan, pălăria cu boruri largi, şi îşi aruncă pe umăr coşul gol de provizii.

- Eşti în siguranţă aşa ?

- Da, şi atâta vreme cât nu sunt obligat să-mi dau jos pălăria şi turbanul, trec nestingherit cu astea - Hiraga scoase la iveală două permise date de Tyrer, unul în japoneză şi altul in engleză. Gărzile de la poartă şi de pe pod sunt cu ochii-n patru, şi sunt patrule de soldaţi noaptea prin legaţie. Nu există oră de stingere, dar Taira m-a avertizat să fiu prudent.

Cu un aer gânditor, Ori îi înapoie actele. Hiraga şi le strecură în mănecă.

- Noapte bună, Ori.

- Noapte bună, Hiraga-san. Ori îl privi ciudat. Aş vrea să ştiu unde locuieşte acea femeie.

- Ah ! făcu Hiraga, micşorându-şi ochii a mirare.

- Da Aş vrea să ştiu unde anume.

- Cred că aş putea afla. Pentru ce ?

Tăcerea deveni densă, Ori reflectă : acum nu sunt sigur, ce n-aş da să fiu - dar, de fiecare dată când îmi las mintea să zboare, îmi amintesc de acea noapte şi de nesfîrşita mea bucurie în trupul ei. Dacă aş fi ucis-o, toată povestea ar fi fost ca şi uitată ; ştiind-o în viaţă, sunt obsedat de ea. Nu-mi iese din cap. E o prostie, o adevărată prostie, ştiu bine, dar sunt vrăjit. E spurcată, pângărită, dar m-a vrăjit şi sunt convins că va continua să mă obsedeze câtă vreme va fi în viaţă.

- Pentru ce ? întrebă din nou Hiraga.

Chipul lui Ori nu-i dezvăluia gândurile. El se mulţumi să ridice din umeri.

Miercuri, 17 octombrie

André Poncin clipi uluit din ochi :

- Eşti însărcinată ?

- Da, răspunse ea încet. Ştii, e...

- E minunat, totul e perfect ! izbucni el, în timp ce şocul se transforma într-un zîmbet radios : Struan, acest perfect gentleman britanic, profitase de inocenţa unei tinere fecioare şi nu-şi putea apăra onoarea decât consimţind să se căsătorească în pripă

- Doamnă, felicitările mele...

- Taci, André, nici o felicitare, şi vorbeşte mai încet, te rog - pereţii au urechi, şi în special pereţii legaţiilor, nu-i aşa? şopti ea, uluită peste măsură chiar ea de calmul cu care vorbea şi de faptul că îi venea atât de uşor să se destăinuie. Din nefericire, e o problemă : nu monsieur Struan e tatăl.

Lui André surisul îi dispăruse de pe buze, ca apoi să-i apară din nou

- Glumeşti, desigur, dar de ce glum...

- Ascultă-mă, te rog ! Angelique îşi apropie scaunul de al lui. Am fost violată la Kanagawa.

El o privi îndelung, consternat, în vreme ce ea ii relată ce credea ea că se întâmplase, ce avea de gând să facă şi cum îşi ascunsese groaza începând din acel moment.

- Doamne Dumnezeule, Angelique, biata de tine, ce groaznic, reuşi el să îngâne, in stare de şoc, întrezărind un nou indiciu în dezlegarea şaradei.

. Sir William, Seratard şi Struan hotărîseră să păstreze desăvârşită taină în legătură cu operaţia făcută de doctorul Hoag la Kanagawa într-un cerc cât mai restrâns, tăinuindu-i-o în special Angelicăi. Ambii doctori Consideraseră că era mai înţelept, din punct de vedere medical vorbind. De ce să o speriem degeaba ? E şi-aşa destul de traumatizată de intimplarea de pe Tokaido. încă nu era cazul să fie pusă la curent, Işi spuse el, tulburat peste poate de ironia faptului. O măngiie tandru pe mina, străduindu-se să se dezbare de propriile sale griji, con-centrându-se asupra ei. Văzînd-o aşezata alături, in biroul lui, neinchipuit de calma, cu ochii senini întruchipând nevinovăţia, abia cu câteva ore înainte era regina balului celui mai magnific de care Yokohama avusese vreodată parte. Văzînd-o astfel, îi venea greu să dea crezare celor ce-i spusese.

- E adevărat ? Chiar aşa s-a întâmplat ? Angélique îşi ridica mâna ca pentru jurămănt.

- Jur in numele Domnului !

Işi împreuna mîinile in poala rochie de zi, galben-ues-chis, cu maiacof, boneta portocalie, umbreluţa. Uluit, André scutura din cap.

- Nu-mi vine să cred.

De-a lungul întregi sale vieţi, André fusese implicat în numeroase astfel de tragedii între sexe : împins către unele de superiorii săi, încurcat el însuşi în altele, stîrnind multe, şi folosindu-se de majoritatea lor întru avansarea Cauzei : o fă-cuse pentru Franţa - pentru Revoluţie, pentru Liberté-Egalité-Fraternité, pentru împăratul-Louis Napoléon, pentru oricine sau orice s-a aflat la putere... şi pentru el în primul rând. De ce nu ? se întreba. Ce-a făcut oare Franţa pentru mine, sau ce va face în viitor ? Nimic. Cât despre Angélique, ori cade pradă crizei de nervi dintr-un moment într-altul, cu toata seninătatea ei doar de suprafaţa, ori e ca alte femei pe care le-am cunoscut, de soi rău, ce denaturează adevărul în scopurile lor proprii, sau va face precum cele împinse în prăpastie de groaza, pentru ca apoi să ajungă uneltitoare cu sânge rece, atât de calculate cum n-ai crede că pot fi la vârsta lor. " - Problema trebuie rezolvata, André.

- Te gândeşti la avort ? Dar eşti catolica !

- Şi dumneata la fel. Asta este între mine şi Dumnezeu.

- Şi spovedania ? Trebuie neapărat să te spovedeşti. Duminica te...

- Asta este între mine şi preot şi apoi Dumnezeu. Irtâl trebuie rezolvata problema !

- E împotriva legilor Domnului şi ale oamenilor.

- Şi se face de secole, încă dinainte de Potop. In voce I se strecura o inflexiune dură. Oare totul se mărturiseşte ? A-dulterul e şi el împotriva „legilor Domnului", nu ? Şi crima e împotriva oricărei legi. Nu am dreptate ?

- Ce te face să crezi că am ucis vreodată pe cineva ?

- Nimic, dar e mai mult decât probabil că ai omorât sau ai fost pricina uciderii altora. Trăim vremuri de violenţă. André, am mare nevoie de ajutorul tău.

- Te expui Păcatului veşnic.

Ştiu, m-am chinuit şi am vărsat lacrimi amare, îşi spuse in sinea ei, păstrându-şi expresia inocentă a ochilor. Îi ura, dar se vedea nevoită să se încreadă în el. Se trezise devreme în dimineaţa aceea şi, întinsă în pat, reflectase îndelung, revizu-indu-şi planurile : îşi dăduse dintr-o dată seama că s-ar fi cuvenit să urască toţi bărbaţii. Bărbaţii sunt cauza tuturor nenorocirilor noastre - taţi, soţi, fraţi, fii şi preoţi. Aceştia din urmă sunt cei mai răi : curvari şi perverşi notorii, se folosesc de biserică întru propăşirea propriilor lor scopuri mizerabile, deşi, într-adevăr, există şi câţiva sfinţi printre ei. împreună cu alţi bărbaţi, preoţii stăpânesc lumea şi fac din ea un infern pentru femei Ii urăsc pe toţi, cu excepţia lui Malcolm. Pe el nu-l urăsc, sau nu încă. Nu ştiu dacă îl iubesc cu adevărat, nu ştiu ce înseamnă dragostea, dar îmi place mai mult decât oricare alt bărbat întâlnit vreodată şi îl înţeleg. Cât despre ceilalţi, mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că mi-ai deschis în sfîrşit o-chii. Acum se uita la André cu o expresie rugătoare, şi o deplină încredere în el. Blestemat să fii că sunt nevoită să-mi încredinţez viaţa în mîinile tale, şi lăudat fie Domnul că acum văd în străfundul sufletului tău. Malcolm şi Jamie au dreptate : nu-ţi doreşti decât să domini Casa Struan sau să-i provoci pie-irea. Blestemat fie orice bărbat în care trebuie să mă încred: De ce nu mă aflu la Paris, sau chiar la Hong Kong ? Aş găsi acolo zeci de femei cărora le-aş putea cere discret sprijinul necesar ! Aici nu e nici una. Scorpiile-alea două ? Nici vorbă ! E clar că mă urăsc şi îmi sunt duşmance Angélique stoarse câteva lacrimi :

- Te implor, ajută-mă. André oftă :

- Am să vorbesc cu Babcott în cursul dimin...

- Ai înnebunit ? Cum să îndrăznesc să-l amestec pe el ? Sau pe Hoag ? Nu, André. M-am gândit bine la toate aspectele. Nici Babcott, nici Hoag. Trebuie să găsim pe altcineva; O femeie pricepută de la casele alea.

André o privi din nou cu gura căscată, uluit de calmul din voce şi de logica raţionamentului.

- Adică o mama-san ? bîigui el.

- Oh, femeile-alea, da..; Genul de femeie mai-mare peste bordelul local, care se ocupă cu stabilirea întâlnirilor, a preţurilor, cu distribuirea fetelor, şi-aşa mai departe. Fruntea i se încreţi. Nu mă gândisem la aşa ceva. De fapt, am auzit că e o casă de toleranţă în capul străzii.

- Doamne Dumnezeule ! La Nellie-Făr'-de-Jenă ? In Mahalaua Beţivanilor ? Nu m-aş duce acolo nici pentru o mie de ludovici de aur

- Dar nu e Casa surorii acelei doamne Fotheringill ? Celebra Fotheringill din Hong Kong ?

- De unde-ai auzit de ea ?

- Of, Doamne, André ! Dar ce mă crezi ? O mărginită de englezoaică bigotă ? Orice europeancă din Hong Kong a auzit de stabilimentul doamnei Fotheringill pentru tinere domnişoare, deşi se face că nu ştie nimic şi nu discută în public despre aşa ceva. Toate europencele, cu excepţia celor mai proaste, ştiu că soţii lor se perindă prin casele chinezeşti, sau au amante orientale. Sunt de-o ipocrizie ! Nici chiar dumitale nu ţi-ar veni să crezi ce discută doamnele în intimitatea budoarelor, sau când nu sunt bărbaţi de faţă.

- Nu e acelaşi lucru, Angélique, aici clienţii sunt marinari, beţivi, tot felul de trântori, numai scursură. Nellie-Făr'-de-Jenă nu e sora ei, ci doar pretinde a fi, plătind probabil ceva bani pentru folosirea numelui.

- Oh ! Atunci dumneata unde mergi ? Să te „distrezi", vreau să spun.

- La Yoshiwara, răspunse el, uimit de tonul conversaţiei şi de faptul că el însuşi sé arăta atât de deschis.

- Ai un loc anume, o casă specială ? Undeva unde să fii în termeni buni cu mama-san ?

- Da

- Perfect. Du-te deci la mama-san diseară şi adu ce băutură vor fi folosind ele pe-acolo.

- Cum ?

- Hai, André, fii serios, puţină deşteptăciune ! E o afacere gravă, şi dacă problema nu se rezolvă nu voi ajunge niciodată castelana-cea-sus-pusă, şi îmi va fi deci imposibil să sprijin... anumite interese Angélique observă că săgeata îşi atinsese ţinta şi fu mulţumită de sine. Du-te - adăugă ea -în acel loc astă-seară şi cere băutura. N-o întreba pe fata ta sau pe oricare alta, s-ar putea să nu ştie. Intreab-o pe Madame la Patronne, pe mama-san. Spune-i că doamna are o întîrziere.

- Nu ştiu dacă au genul ăsta de remediu. Angélique zimbi îngăduitor :

- Fii puţin isteţ, André, evident că au, nu se poate să nu aibă. Odată ce acest obstacol va fi înlăturat - mai spuse ea. îndreptindu-şi cu mâna dreaptă degetele de la mănuşa stingă - totul va merge ca pe roate, şi ne vom căsători de Crăciun. Apropo, am decis că ar fi preferabil să mă mut din apartamentul Struan până la măritiş, acum că monsieur Struan se întremează pe zi ce trece. Am să mă mut înapoi la legaţie in cursul după-amiezii.

- Crezi că e înţelept ? Mai bine ai sta cât mai aproape de el.

- In principiu, da, deşi decenţa impune anumite limite. Dar sunt convinsă că-mi va fi rău de la licoarea aceea vreme de o zi-două. După ce se rezolvă problema, voi hotărî dacă mă mut înapoi sau nu Ştiu că pot avea încredere în dumneata, mon ami. Se ridică în picioare. Mîine la aceeaşi oră ?

- Chiar dacă n-am făcut nimic, îţi dau de veste.

- Nu. Mai bine ne întâlnim aici la prânz. Ştiu că mă pot bizui pe dumneata, îi surise Irezistibil.

André simţi un fior agreabil, datorită nu numai zîmbetului, ci şi faptului că, orice s-ar fi întâmplat de-acum, Angélique era înlănţuită de el pe vecie.

- Ideograme acelea, cele de pe cearşaf - mai spuse el ţi le aminteşti ?

- Da, răspunse ea, surprinsă de schimbarea bruscă de subiect. De ce ?

- Le-ai putea desena ? S-ar putea să le recunosc, e posibil să aibă un sens.

- Erau pe cuvertură, nu pe cearşaf. Scrie cu... sângele lui. Angélique inspiră adinc, se apropie, şi înmuie pana în cerneală. Am uitat să-ţi mai spun ceva. Când m-am trezit, îmi dispăruse crucea pe care o purtam la gît de când eram copilă. Am căutat-o peste tot, dar dispăruse cu desăvârşire.

- El ţi-a furat-o ?

- Presupun. Dar nu a luat nimic altceva. Toate celelalte bijuterii au rămas neatinse. Nimic care să valoreze prea mult, dar mai mult decât crucea, oricum.

. Imaginea ei zăcând pe pat, Inertă, cu cămaşa de noapte spintecată de la guler la tiv, mâna siluitorului smulgându-i lanţul, cu crucea lucind în lumina lunii în timp ce-l desfăcea pulpele - imaginea căpătă un caracter concret, eratic, excitant. Poncin o învălui cu privirea din cap până în picioare pe Angélique, care era aplecată asupra biroului, ignorându-i pofta.

- Uite, spuse ea, oferindu-i foaia de hîrtie.

André o examina, în vreme ce soarele îi ilumina inelul cu pecete de care nu se despărţea niciodată. Ideograme nu semânau cu niciuna din cele cunoscute.

- Regret, dar nu au nici un sens - nici măcar nu par chinezeşti. Oricum, chineze sau japoneze, semnele sunt aceleaşi.

Subit frapat de o idee, întoarse hîrtia pe dos şi exclamă, ca trăsnit :

- Tokaido ! Asta înseamnă ! Angelicăi îi pieri culoarea din obraji. Le-ai capiat pe dos. Tokaido înnoadă toate firele. A vrut ca tu să ştii, ca toată colonia să ştie şi într-adevăr s-ar fi întins vestea dacă ai fi suflat o vorbă cuiva. Dar de ce ?

Tremurând toată, Angélique îşi duse degetele la tâmple.

- Nu... nu ştiu. P-poate că... Nu ştiu. Acum e... probabil că e mort, monsieur Struan l-a împuşcat în umăr, cu siguranţă că e mort. André şovăi, cuprins de incertitudine, căntărind dacă să-i spună sau nu.

- Dacă tot avem atâtea secrete în comun, şi e evident că ştii să le păstrezi, cu toată părerea de rău trebuie să mai afli unul. Şi îi povesti istoria cu Hoag şi operaţia. Nu a fost vina lui Hoag, n-avea

cum să fie la curent. Ce ironie - ambii doctori au fost de părere să nu-ţi spună nimic, să nu te sperii şi mai rău.

- Din cauza lui Babcott şi a narcoticului lui am ajuns unde-am ajuns, rosti ea în şoaptă, cu o inflexiune care îi îngheţă lui André sângele în vine. Deci, trăieşte ?

- Nu ştim. Hoag nu îi dădea prea mari şanse de supravieţuire. Oare de ce vrea nemernicul să i se cunoască fapta ?

- Mai e vreun secret în legătură cu toată grozăvia asta pe care tu îl ştii şi eu nu ?

- Pentru ce-o fi dorit individul ca toată lumea să ştie ? Din teribilism ?

O bună bucată de vreme, Angélique rămase cu privirea aţintită asupra a ceea ce desenase, nu clintea, doar pieptul îi sălta în ritmul egal al respiraţiei. Apoi, fără să scoată o vorbă, ieşi din încăpere, uşa se închise încet în urma ei. Poncin clătină din cap, uluit, cu ochii pironiţi pe foaia de hîrtie.

Tyrer stătea în micul bungalow, vecin cu legaţia britanica, pe care il împărţea cu Babcott ; işi exersa caligrafia în cornpania lui Nakama - numele sub care il cunoştea el pe Hiraga.

- Spune-mi, te rog, cuvintele japoneze pentru : azi, mîine, poimîine, săptămina viitoare, anul viitor, zilele săptămănii şi lunile anului.

- Da, Taira-san ! Plin de solicitudine, Hiraga rosti un cu-vînt japonez, apoi aşteptă ca Tyrer săi transcrie fonetic, cu litere latine, după care trasă ideograme în spaţiul gol prevăzut, şi aşteptă din nou ca Tyrer să le copieze. Dumneavoastră erevu bun. Totdeauna forosi aceraşi or'dine in pensura, aşa nu uita.

- Da, încep să înţeleg. Mulţumesc, îmi eşti de mare ajutor, răspunse Tyrer cu bună dispoziţie, plăcându-i să scrie, să citească, să-şi însuşească limba şi să-l înveţe în acelaşi timp pe Nakama, pe care îl Considera extrem de inteligent şi de receptiv, şi după ce epuiza lista de cuvinte, spuse cu un aer satisfăcut : Bun. Mulţumesc. Acum du-te te rog la Raiko-san şi confirmă întâlnirea de mîine.

- Confir'ma, va rogu ?

- A se convinge. Convinge-te că întâlnirea mea e stabilită.

- Ah, înteregu. Hiraga îşi frecă bărbia, deja aspră din pricina părului crescut peste noapte. Acuma duc confir'mez.

- Mă întorc după prânz. încearcă te rog să fii aici, ca să facem exerciţii de conversaţie şi să-mi mai spui câte ceva despre Japonia. Cum se zice asta în japoneza ?

Hiraga îi spuse cuvintele. Tyrer le transcrise fonetic, într-un caiet plin ochi cu cuvinte şi propoziţii, şi le repetă în mai multe rânduri, până fu mulţumit. Era pe punctul de ai da liber lui Hiraga când, subit interesat, îl întrebă :

- Ce e un ronin ?

Hiraga reflectă un timp, apoi explică cât mai simplu posibil, fără însă să sufle un cuvînt despre shishi.

- Eşti deci un ronin în afara legii ?

- Hai.

Pus pe gânduri, Tyrer îi mulţumi şi-l lăsă să plece. Işi înăbuşi un căscat. Dormise prost în noaptea precedentă, cu mintea şi sufletul răvăşit de refuzul neaşteptat al lui Raiko. Blestemate fie toate, si Raiko, şi Fujiko, îşi spuse punîndu-şi jobenul şi pregătindu-se s-o ia alene spre club ca să îmbuce ceva. La naiba cu japoneza şi la naiba cu toate, mă doare capul şi niciodată, în vecii vecilor, nu voi reuşi să învăţ limba asta îngrozitor de complicată. Nu fi ridicol, îşi spuse cu voce tare, bineinţeles că ai să reuşeşti, îi ai pe Nakama şi pe André, amăndoi excelenţi profesori, diseară ai să cinezi pe cinste, o sticlă bună de şampanie şi un pic de distracţie, şi un pui de somn sănătos la noapte. şi nu o blestema pe Fujiko, curând te vei culca din nou cu ea. Oh, Doamne, sper să se adeverească.

Ziua era plăcută şi portul plin de nave. Negustorii se îndreptau, din diverse direcţii, către club.

- Oh, salut, André, te invit să prânzim împreună, îi spuse el celuilalt.

- Mulţumesc, nu. Poncin trecu mai departe fără să se oprească.

- Ce s-a întimplat ? Ceva nu e în regulă ?

- Nu s-a întâmplat nimic. Cu alta ocazie.

- Mîine ?

Nu-i stătea în caracter lui André să fie aşa de tăcut. La naiba, voiam doar să-l întreb ce să...

- Am să vin eu cu d-ta. Phillip, dacă îmi perniiti, zise McFay.

- Cu m să nu, Jamie ! Pari mahmur, amice !

- Chiar sunt. Şi dumneata pari la fel. Asta da, petrecere !

- Da. Ce mai face Malcolm ?

- Mai puţină febră. Despre el voiam să-ţi vorbesc, printre altele.

Găsiră o masă în sala afumată, neaerisită şi înţesată do lume în frac, ca de obicei. Se aşezară la o masă din colţ ; prin faţa lor treceau servitori chinezi cu tăvi cu fripturi de vită, plăcintă cu pui sau peşte, pateuri de Cornwall, Yorkshire pudding, porc rece, farfurii cu curry şi boluri de orez, pentru veteranii comerţului cu China, plus whisky, rom, gin, bere brună, vin alb şi roşu şi halbe. Palete de muşte lîngă fiecare tacăm. McFay se folosea din plin de a sa.

- Voiam să te rog să pălăvrăgeşti un pic cu Malcolm. Spune-i aşa, ca de la d-ta, că n-ar fi rău să se întoarcă la Hong Kong cât mai curând. posibil.

- Dar, Jamie, o va face oricum, fără să-l sfătuiesc eu. De ce-ar asculta de mine, la urma urmei ? Ce se petrece ?

- Maică-sa. Cred că nu mai e nici un fel de secret. Nu-i spune nimic, dar să ştii că-mi scrie cu fiecare poştă, ordonîn-du-mi să-l expediez rapid înapoi. Ce dracu' pot să fac eu ?

Nu vrea să audă nimic. Dacă ajunge vestea petrecerii şi-a logodnei la Hong Kong... McFay îşi rostogoli ochii în cap. Aiaiai ! fite-aşa un strat de rahat o să se-ntindă, de-aici până la Yedo! In ciuda aerului serios al lui McFay, Tyrer izbucni în rîs :

- S-a întins deja : e mai caca-cih ca niciodată. Grădina legaţiei înoată până la genunchi.

- Ah ? Scoţianul îşi încreţi funtea şi adulmecă aerul. Nu observasem. Cum e curry-ul ? il întrebă el pe un bărbat ce stătea alături.

- Iute, Jamie, vecinul - Lunkchurch - scuipă un os de pui pe podeaua Acoperită cu rumeguş. Sunt la porţia a doua.

Tyrer îi făcu semn unui ospătar din preajmă, dar tânărul, cu nasul pe sus, îl evita in mod deliberat.

- Hei, Dew neh loh moh, ospătar ! strigă McFay cu iritare in glas. Bagă curry repejor, heya ?

înjurăturile chinezeşti provocară hohote de rîs, huiduieli şi rânjete amuzate printre negustorii şi comercianţii prezenţi, şi priviri fulgerătoare din partea mai marelui batalionului de scoţieni, care dejuna somptuos în Compania omologului său anglican din fruntea dragonilor şi a pastorului.

O farfurie de friptură de vită In sânge apăru în faţa lui McFay,

- Curry, dom-nu, baga-baga repe-yor, heya ? surise radios tânărul servitor.

- Asta-i vită, pentru numele lui Dumnezeu ! Curry, ce dra-cu', adu CURRY ! Exasperat, McFay împinse farfuria cu violenţă.

- Eu iau plăcintă cu pui, se grăbi să comande Tyrer.

Bombănind, servitorul se întoarse la bucătărie ; odată Dincolo de uşă, insă. unde dăinuia un veritabil balamuc, se hlizi cu gura la urechi :

- Seniorașul Fay a explodat ca un butoi de pulbere când i-am împins tava cu friptură de vită sub nasul lui ca o pătlăgică, făcându-mă că-i curry. Aiaiai - exclamă el, ţinîndu-se de burtă - nici să te freci cu o muiere nu face cât o băşcălie bună cu dracii ăştia de străini !

Ceilalţi hohotiră la unison, până ce bucătarul şef îl plesni pe băiat cu cureaua peste faţă.

- Ascultă aici, futangiu prăpădit, şi voi toţi ceilalţi - să nu vă bateţi joc de draci străini până nu spune Nobila Casă Chen. Acum du-i onorabilului McFay de la Nobila Casă farfuria

asta de curry cât ai zice peşte şi să nu te pună naiba să scuip! tn ea că îţi frig coaiele în untură !

- Aiaiai, să scuip în măncarea dracilor de străini e firesc, onorabile bucătar şef, mormăi tânărul care o înCasase cu capul aproape mutat din loc, apoi se supuse rapid, împovărându-se In plus cu plăcinta de pui. Farfuria de curry şi bolul de orez fură trântite în faţa lui McFay.

Curry, dom-nu, doreşte, nu conteste, şi tânărul se îndepărtă în goană, înjurând în sinea lui, totuşi mulţumit, căci, deşi nu îndrăznise

să nesocotească ordinele bucătarului şef, îşi ţinuse degetul murdar în curry pe tot parcursul drumului dintre bucătărie şi masă.

- împuţit neobrăzat, zise Jamie. Cincizeci contra unu că prăpăditul a scuipat în farfurie.

- De ce te răsteşti la el, dacă eşti aşa sigur ? şi Tyrer se apucă să taie crusta groasă a plăcintei.

- Pentru că merită şi ceilalţi la fel, plus un picior în dos, şi McFay începu să se lupte, cu mari delicii, cu curry-ul de oaie şi cartofi - un terci gălbui la suprafaţa căruia se formau ochiuri de grăsime. Ce-mi aud urechile ? Carevasăzică, ai scos din Yedo un samurai care ciripeşte ceva engleză ?

- Aiurea ! Tyrer mai că se înecă cu bucata de puî.

- Atunci de ce eşti ca o vînătă, pentru numele lui Dumnezeu ? Cu mine vorbeşti, cu McFay de la Nobila Casă ! Haide, Phillip, doar nu te-aşteptai ca chestia să rămănă secretă tocmai aici ? Aţi fost auziţi - sosul era atit de iute că-i ieşiră pe frunte broboane de sudoare. Frige de să-ţi prăjeşti coaiele în el. Da-i bun. Vrei să guşti ?

McFay hăpăi mai departe, bine dispus. Cind vorbi însă, printre îmbucături, vocea îi deveni mai dură, în ciuda tonului confidenţial.

- Dacă nu-mi destăinui deschis ce e cu el, amice, aşa,' ca de la om la om, şi nu-mi spui ce şi cum ţi-a căntat îţi jur că, pe loc, spun în gura mare la toată lumea. Uite, lui mai intîi, adăugă el, arătând cu lingura către Nettlesmith, redacto-rul-şef al periodicului Yokohama Guardian, care deja era numai ochi şi urechi. O împroşcătură de curry căzu pe faţa de masă. Acuma, dacă drăgălaşul de Willie o să afle secretul ăsta din ziar, o să iasă un tărăboi ce n-ai mai văzut de când eşti.

Lui Tyrer îi dispăru foamea.

- E, aa, e adevărat că am ajutat un opozant să fugă din Yedo, răspunse el. Asta e tot ce pot spune. In prezent se află sub oblăduirea Majestăţii Sale. Regret, dar nu pot spune mai mult. Secret oficial.

McFay îl măsură din ochi cu un aer şiret.

- Sub oblăduirea Majestăţii Sale Britanice, carevasăzică?

- Da, regret. Mai departe, mucles. Secret de stat.

- Interesant...

McFay îşi termină farfuria şi strigă să I se aducă porţia a doua.

- Tu-mi zici, în schimb — continuă el — eu nu voi md spune la nimeni o vorbă.

- Im! pare rău, am jurat să păstrez secretul ! Tyrer asuda şi el, pe de o parte pentru că în afară de iarnă şi primăvară transpiraţia era în Asia ceva firesc, şi pe de alta parte pentru că taina lui răsuflase ; chiar şi aşa, nu era nemulţumit de modul în care se descurca cu Jamie, fără îndoială cel mai important dintre comercianţii din Yokohama. Sunt sigur că înţelegi, mai spuse Tyrer.

McFay dădu îndatoritor din cap in semn de aprobare, în vreme ce se concentră asupra farfuriei de curry :

- înţeleg perfect, amice. In secunda în care am terminat de mâncat, Nettlesmith află bomba în exclusivitate.

- N-ai să îndrăzneşti ! Tyrer fu îngrozit. Secret de st...

- Rahat cu perje, şuieră McFay. In primul rând, nu te cred ; în al doilea rând, chiar dac-ar-fi aşa, avem dreptul să aflăm, ce mă-sa, noi suntem. statul, nu o adunătură de handicapaţi de diplomaţi, de-o răstorni cu-o băşină !

- Fii atent aici...

- Sunt atent, Phillip. Vorbeşte, Phillip, sau citeşti articolul cu pricina in ediţia de după-amiază. McFay arboră un zîm-bet angelic în timp ce sugea şi înghiţea ultima picătură de sos cu o bucată de pîine; rîgîi, îşi împinse scaunul şi dădu să se ridice.

- Dumneata alegi, Phillip.

- Aşteaptă !

- Totul ? Eşti de acord să-m! spui totul ? încremenit, Tyrer încuviinţă :

- Dacă juri că păstrezi secretul.

- Bun, dar nu aici. Biroul meu e mai sigur. Vino. Ce mai nou, Gabriel î zise McFay in timp ce trecea pe lingă Nettlesmith.

= Citeşte ediţia de după-amiază, Jamie. Războiul se anunţă în Europa, e groaznic în America, şi aici mocneşte.

- Nimic nou, deci. Salv... .

-Ziua, domnule Tyrer şi scărpinându-se tacticăs, Nettlesmith îşi aruncă ochii isteţi peste persoana lui Tyrer, după care atenţia i se îndreptă din nou către McFay. Am un exemplar cu şpalturile ultimului capitol din Marile speranţe.

Jamie se pirani pe loc. Phillip de asemenea.

- Hai că nu te cred !

- Zece dolari plus promisiunea unei exclusivităţi.

- Care exclusivitate ?

- Când ai una, contez pe tine, şi privirea lui tăioasă se opri cu subînţeles asupra lui Tyrer, care încercă să o înfrunte calm.

- Azi după-amiază, Gabriel ? Fără glume ?

- Da, pentru o oră doar, ca să n-o poţi copia - e exemplarul meu exclusiv. Am pus la bătaie mai toate contactele mele din Fleet Street ca să obţ...

Ca s-o furi, vrei să spui. Doi dolari ?

- Opt, dar ora dumitale vine după cea a lui Norbert.

- Ultima mea ofertă : opt, şi o citesc primul.

- Plus ştirea mea ? Bun. Eşti un gentleman şi un erudit, Jamie. La trei sunt în biroul dumitale.

Prin fereastra deschisă, Tyrer auzi cele opt bătăi de clopot de la Căpitănia portului. Moţăia cu picioarele întinse pe birou : uitase de exerciţiile de caligrafie de după-amiază. Nu avea nevoie să se uite la ceasul de pe consolă - propriul lui creier îi spunea că e ora patru după-amiază. Pe nave intra, prin urmare, primul cart de după-amiază, al câinelui, de la patru la şase, apoi al doilea, de la şase la opt, după care se reluau carturile obişnuite până a doua zi la ora patru. Marlowe îi explicase cum stătea treaba cu carturile, care permiteau rotirea echipajului. Tyrer căscă şi deschise ochii, cufundîndu-se în gânduri. Acum ceva mai mult de o jumătate de an, nici n-auzisem de carturi şi nu fusesem niciodată pe o navă. Acum ştiu ora după bătăile de clopot la fel de bine ca după ceas. Ceasul de pe cămin bătu şi el de patru ori. Exact. In jumătate de oră trebuie să fiu la Sir William. Elveţienii ăştia ştiu, ai naibii, să facă ceasuri. Mai bine decât noi. Unde naiba o umbla şi Nakama. O fi şters-o ? Trebuia să fi apărut de câteva ceasuri bune. Şi ce naiba mai vrea şi Sir William

ăsta. Sper să nu fi aflat nimic de taina mea. Poate nu vrea decât să-i scriu scrisori. Mare enorocire că scriu cel mai frumos din legaţie. Ar trebui să fiii Imaci, nu funcţionar. Fir-ar să fie al naibii.

Se ridică cu greu, făcu ordine pe birou şi se apuca să se spele pe mîini în lighean, să-şi scoată petele de cerneala de pe degete. Cineva bătu la uşă.

- Intră !

In spatele Lui Hiraga se aflau un sergent în livrea roşie şi un soldat, ambii mănioşi şi cu balaneta la puşca. Hiraga era plin de vînătăi, cu părul vîlvoi, verde la faţa de furie şi aproape gol, fără pălărie, fără turban, cu kimonoul ţărănesc In zdrenţe. Sergentul îi dădu un ghiont, ţinîndu-şi baioneta In poziţie de atac. şi salută :

- Am pus gheara pe el când dădea să sară gardu' Domnule. Da' pân'

I-am făcut băiat bun să ne înţelegem cu el ne-a luat ceva timp. Are un permis semnat de dumneavoastră în persoană. Aşa-i, sir ?

- Da, aşa e. îngrozit, Tyrer veni în întâmpinarea lor. E oaspetele nostru, sergent. Oaspetele lui Sir William şi al meu - e profesor de japoneză.

- Profesor, ai ? făcu sergentul, neimblînzit. Păi ziceţi pramatiei că profesorii nu prea sar peste garduri, nu încearcă să-şi ia tălpăşiţa, n-au freze de samurai, şi nu se dau la oameni să-i bage-n sperieţi, şi nici nu se luptă ca nişte fiare; am un om de-are mâna ruptă şi altu' de i-a făcut nasu' ca o conopidă. Dacă-l mai prindem vreodată, n-o să mai fim aşa gingaşi.

Ambii soldaţi se retraseră ţanţoşi. Tyrer închise uşa, se repezi spre bufet şi aduse apă.

- Poftim.

Hiraga refuză din cap, înecat de supărare.

- Hai, te rog. Ce doreşti ? Sake ? Bere ?

- Iye.

- Te rog.. în fine, aşează-te şi spune-mi ce s-a întâmplat. Hiraga dădu drumul la o salvă de explicaţii în japoneză.

- Gomen nasai, Ingerish dozo. In engleză, dacă se poate. Sforţîndu-se, Hiraga schimbă limba şi, cu pauze lungi, clocotind de furie, spuse :

- Mur'te gărzii la poarta şi la podu. Eu ma ducu în m roştina, în apa, peste gar'du; sordaţii văzu mine. Eu înc'rinu, caut per'misu, ei aruncă mine josu. Ruptatu, daru ei p'rea mur te.

Urmă o nouă revărsare de venin în japoneza, cu abundente promisiuni de răzbunare. Când explozia de mânîe se mai potoli; Tyrer spuse :

- Regret, dar e vina dumitale.

Se dădu înapoi fără să vrea în momentul în care Hiraga se răsuci furios spre el.

- Termină ! ii spuse, enervat. Soldatul avea dreptate, lumea se teme de samurai ! Sir William ţi-a spus să fii atent; ţi eu ţi-am spus acelaşi lucru. Amăndoi te-am prevenit.

- Nu făceam decât ce se cuvenea politicos, explodă Hira-ga în japoneză. Maimuţele alea fără pic de educaţie s-au năpustit la mine. Eu căutam pur şi simplu permisul şi nu-l găseam. Maimuţe, asta sunt, am să-i ucid !

Inima Lui Tyrer bătea să-i sară din piept, iar gustul dulceag şi greţos al fricii îi inundase gura.

- Ascultă, trebuie să rezolvăm chestia asta împreună. Dacă află Sir William, s-ar putea să te expulzeze din colonie. Dumneata şi cu mine trebuie să rezolvăm chestia cumva, înţelegi ?

- Iye. Ce înseamnă rezorva, rogu ?

Tyrer sîmţi o oarecare uşurare auzindu-se „rugat", dar spaima stărui : aprig şi iute din fire, omul se număra în mod clar printre samuraii cei mai periculoşi din întreaga Japonie; Slavă Domnului că nu era înarmat

- A rezolva înseamnă a ajunge la o înţelegere. Dumneata şi cu mine trebuie neapărat să rezolvăm problema, ca să poţi locui aici în siguranţă mai departe. înţelegi ?

- Hai. So desu Ka ! Wakatimasu. Taira-san eu rezolva-mu p'robrema - Hiraga îşi stăpâni furia. Rogu, ce spunem ? Per'misu nu bun pent'r sor'datii. Oomenii care vadu mine, ura-scu. Cum rezorva ?

- In primul rând... mai intîi, noi, englezii, avem un obicei vechi : oricând avem de rezolvat o problemă importantă, luăm Ceaiul.

Hiraga îl privi fără să priceapă. Tyrer sună din clopoţel şi-i porunci să aducă ceaiul lui Chen, valetul numărul unu, Care îl măsură bănuitor din ochi pe Hiraga, ascunzînd un satîr la spate. In timp ce aşteptau, Tyrer se aşeză mai confortabil In Fotoliu şi se uită încruntat pe fereastră, tânjind să afle ce se-ntâmplase cu Fujiko. dar mult prea bine crescut ca să pună direct o întrebore de atare însemnătate. Al naibii să fie - îşi Spunea in sinea Lui -, ar putEa să-mi zică singur ce şi cum,

doar ştie că stau ca pe jăratec, ce dracu'. în loc să mă lase să aştept bunăvoinţa lui. Trebuie să-l învăţ manierele englezeşti, să-l invăţ să nu o mai ia razna aşa - aveau dreptate soldaţii. Trebuie să fac din el un gentleman. Dar cum ? Şi mai e şi Jamie ăsta, naiba să-l ia, care e cam prea isteţ pentru gustul meu. După prânz îl însoţise pe McFay în biroul acestuia, acceptase, la insistenţa lui, un păhărel de brandy şi doar câteva minute mai tîrziu, se trezise că ii spunea totul.

- Da' ştii că eşti grozav, Phillip, maică ? se entuziasmase sincer McFay. Flăcăul ăsta are să fie o mină de aur dacă e întrebat ce trebuie. Ţi-a spus de unde e ?

- A spus că din Choshu, din câte mi-aduc aminte.

- Aş vrea să vorbesc cu el intre patru'ochi,

- Dacă vorbeşte cu tine, vor mai afla şi alţii, şi vestea va fi... pe buzele tuturor.

- Dacă eu sunt la curent, înseamnă că ştie şi Norbert, şi sunt gata să pun prinsoare că ştie şi Bakufu. Nu sunt proşti tipii. Imi pare rău, aici nu există secrete, de câte ori va trebui să-ţi amintesc acest lucru ?

- Bine, îl întreb dacă vrea să vorbească şi cu tine. Dar numai dacă sunt şi eu de faţă când vorbiţi.

- Nu cred c-ar fi nevoie, Phillip. Ştiu că ai multe de făcut, parcă n-aş vrea să-ţi irosesc timpul.

- Da sau nu ?

- Eşti un dur, Phillip, oftă McFay. De acord.

- Mai e o condiţie : vreau să citesc şi eu ultimul capitol gratis, să zicem mîine ; aranjezi tu cu Nettlesmith. McFay ii răspunse fără menajamente :

- Dacă eu sunt obligat să plătesc suma astronomică de opt dolari, va trebui să plăteşti şi dumneata.

- Atunci adio întrevederea cu Nakama, şi Sir William va. fi pus la curent.

Acum Tyrer zimbi la amintirea expresiei oţărite a lui McFay !

- Che-ai, stapan, hop-hop ! şi cuvintele lui Chen îl adu-ră înapoi la Nakama.

Chen puse platoul jos, nu mai avea satirul cu el, dar il lăsase afară, la îndemână, lingă uşă. Cu un aer grav. Tyrer turnă ceai, pentru el şi Hiraga, adăugă lapte şi zahăr şi sorbi din licoarea fierbinte, neagră şi tare cu încăntare.

- Ah, mă simt dintr-o dată mai bine.

Hiraga il imită. Avu nevoie de întreaga sa putere de voinţă să nu geamă de fierbinţeală şi să nu scuipe lichidul cel mai infect din care ii fusese dat să guste.

— E bun, nu-i aşa ? zîmbi Tyrer cu gura până la urechi; terminîndu-şi ceaşca. Mai vrei ?

Nu, mur'ţumesc. Obiceiu eng'rezu este ?

— Englez şi american, da. Francez, nu. Francezii - adăugă Tyrer, dind din umeri - n-au nici un fel de gust.

r Ah, so ka ? Hiraga remarcase un uşor sarcasm. F'ran-cezii nu ra felu ca eng'rezii ? întrebă cu inocenţă prefăcută; lăsând furia deoparte pentru mai tîrziu.

— Doamne Dumnezeule, ce idee, nu sunt câtuşi de puţin la fel. Ei sunt pe Continent, noi sintem o naţiune insulară; ca voi. Obiceiuri diferite, hrană diferită, administraţie - totul. In plus, Franţa e o putere măruntă în comparaţie cu Anglia. Tyrer îşi mai puse o linguriţă de zahăr în ceai, satisfăcut de sine, căci mânia interlocutorului său părea a se fi evaporat. Foarte diferiţi.

— Ah, este ? Eng'rezii şi francezii avutu războiu ? Tyrer izbucni in rîs

— De zeci de ori de-a lungul secolelor, aliaţi în alte războaie ! Am fost aliaţi in ultimul conflict (îi povesti rapid despre Crimeea, apoi despre Napoleon Bonaparte, despre Revoluţia franceză, şi despre actualul împărat, Louis Napoleon). E nepotul lui Bonaparte - continuă Tyrer - un măscărici ! Bonaparte nu era, dar era unul din oamenii cei mai răi cu putinţă, e vinovat de sute de mii de morţi. Dacă n-ar fi fost Wellington şi armele noastre, ar fi stăpânit lumea înţelegi toate oştea ?

Hiraga făcu semn că da.

— Nu toţii cuvintele, da'înţeregu (prinsese miezul şi îi zor-năia capul de informaţii, deşi nu se putea dumiri cum putea fi considerat rău un mare general) Rogu continua, Taira-san.

Şi Tyrer continuă o scurtă vreme, după care puse capăt lecţiei de istorie şi schimbă subiectul.

— Acum despre problema dumitale. Când ai plecat din Yoshiwara nu te au oprit gărzile ?

— Nu, p'refacu iau legume.

— Bun. Şi, fiindcă sintem la capitolul ăsta, te-ai văzut cu Raiko-san ?

— Da. Fujiko nu posibiru la mîine.

— Ah ? Bine, nu-i nimic, răspunse Tyrer prefăcându-se nepăsător, dar distrus în sinea-i.

Hiraga, însă, observă imensa dezamăgire ce il copleşea si se delecta. Sonno-joi. îşi spuse. Trebuise să plătească el însuşi pentru serviciile lui Fujiko, dar nu conta. Raiko spusese : „Sunt de acord fiindcă plăteşti bine, deşi mai puţin decit gai-jinii. Dar poimîine se va culca cu Fujiko. N-aş vrea să găsească altceva..."

- Nakama-san, zise Tyrer, singurul mod pentru dumneata de a fi în siguranţă aici e să nu mai ieşi din colonie. Nu te voi mai trimite la Yoshiwara. Trebuie să rămîi aici, în incinta legaţiei.

- Mai bine, Taira-san, stau în satu, găsesc Casa siguru. încoace de gar'du mai siguru, zi fiecare vinu la soare-susu, ori când zice la dumneata, p'redau şi învăţu. Dumneata foar-'te bunu Sensei. Asta rezorva p'robrema, da ?

Tyrer ezită, nu tocmai încăntat la gândul de a-i da prea multă libertate de mişcare, dar nemaidorindu-i chiar atât de aproape în acelaşi timp.

- Bun, dacă îmi arăţi întîi unde anume şi nu te deplasezi fără să-mi spui.

După un scurt timp de gândire, Hiraga făcu un gest de încuviinţare.

- Da acor'du. Rogu, zicetii sor'datii eu bine sta aicea şi în satu ?

- Da, aşa am să fac. Sunt sigur că Sir William nu va avea nimic împotrivă.

- Mur'tumescu, Taira-san, Mai zicetii sor'datii ca ataca din nou şi eu aducu katana.

- Nici vorbă de aşa ceva ! Iţi interzic, Sir William a spus clar : fără arme, fără spade !

- Rogu zice sor'datii nu ataca.

- Da, am să le spun. Dar dacă porţi spade aici, te vor împuşca.

Hiraga ridică din umeri :

- Rogu nu ataca. Wakata ?

Tyrer nu răspunse. Wakata era forma imperativă a lui wakarimasu ka : înţelegi.

- Domo.

Cu o furie stăpânită pe care Tyrer o putea aproape mirosi, Nakama îi mulţumi din nou, încredinţîndu-l că se va întoarce la răsăritul soarelui ca să îl conducă la ascunziş, şi că va răspunde la toate întrebările pe care dorea să i le pună. O plecăciune ţeapănă. Tyrer i-o întoarse. Hiraga ieşi : atunci abia, Tyrer văzu ce vînătăi îi acopereau spatele şi picioarele. In acea noapte vîntul deveni schimbător, şi marea agitată; Flota se afla ancorată in radă în aşteptarea somnului ; primul cart de noapte, ce începea la opt seara, era deja la post. Peste cincizeci de oameni din echipaje se găseau în celule pentru diverse delicte şi trăind groaza în diverse doze, şase dintre ei îşi împleteau singuri pisica cu nouă cozi, în vederea celor cincizeci de lovituri pe care urmau să le primească a doua zi dimineaţă pentru comportamente dăunătoare ordinii şi disciplinei militare : unul pentru a fi ameninţat să-i frângă gîtul unui boţmat

sodomit, trei pentru încăierare, unul pentru furtul unei raţii de rom, şi încă unul pentru injurii la adresa unui ofiţer. Nouă înmormântări pe mare erau prevăzute pentru răsăritul soarelui. Toate infirmeriile navelor erau înţesate de oameni suferind de dizenterie, diaree, anghina difterică, tuse măgărească, scarlatină, pojar, boli venerice, braţe rupte, hernii şi aşa mai departe, nimic neobişnuit cu excepţia a paisprezece cazuri periculoase de vărsat pe nava amiral. Sângerările şi purgativele erau leacurile recomandate pentru majoritatea indispoziţiilor, căci cei mai mulţi dintre medici erau, de asemenea, bărbieri ; câţiva norocoşi doar aveau dreptul la tinctura miraculoasă a vremii, care, inventată în timpul Războiului din Crimeea, redusese cazurile de dizenterie cu trei sferturi şase picături din licoarea cu opiu întunecată erau suficiente pentru liniştirea măruntaielor. In întreaga colonie erau în toi pregătirile pentru cină, momentul cel mai dorit al zilei : conversaţii de după-masă, trecerea în revistă a zvonurilor şi noutăţilor - slavă Domnului că mîine vine nava poştă, camaraderie sinceră şi rîsete legate de scandalurile mai picante, balul, tensiuni cauzate de probleme în afaceri şi ce ne facem dacă izbucneşte Războiul, ultima carte citită de careva, o glumă sau o poezie pomenite de altul, poveşti cu furtuni şi deserturi şi ţărmuri îngheţate, istorisirea călătoriilor întreprinse în cele mai îndepărtate colţuri ale imperiului - Nouo Zeelandă, Africă sau Australia, unde doar coastele fuseseră explorate — sau despre Vestul sălbatic american şi canadian -, anecdate despre goana după aur in California anului '48. expediţii în Americile spaniolă, franceză sau rusă, Dmitri se aventurase de-a lungul celei mai neospitaliere coaste, de la San Francisco către Alaska — fiece bărbat amintea ciudăţeniile văzute, fetele cunoscute şi războaiele trăite la faţa locului. Vin bun, alcool, pipă şi tutun de Virginia, câteva păhărele la club înainte de culcare, rugăciunile în pat hopa; O seară obişnuita în imperlui britanic.

Unele gazde preferau seara să se adune şi să cănte, ori să recite poezii, sau să asculte fragmente din romane aflate la. mare căutare. La reuniunea foarte restrânsă a lui Norbert Greyforth, spre exemplu, după ce toţi musafirii juraseră solemn să nu destăinuie secretul, avea loc evenimentul in totul deosebit lecturii ultimului capitol pomenit

mai înainte, din exemplarul pirat, copiat de gazdă cu preţul muncii neobosite a celor, cincizeci de angajaţi ai săi în acel unic ceas in care-l avusese In mănă. „Dacă transpiră ceva, zburaţi cu toţii din slujbă !" le declarase, ameninţător, Greyforth.

La Club se discuta în continuare despre balul din seara precedentă, examinîndu-se posibilitatea de a mai organiza unul.

— De ce n-am face o cherchelеald de genul asta în fiecare săptămână, ai ? S-o văd pe Ţîţe-de-Angel cum îşi ridica fustele şi-şi arată chiloţii, ea şi cu Nellie-Fotheringill-cea-făr de-jenă...

- Nu-i mai spune Ţîţe-de-Angel, pentru numele lui Dum; nezeu, e ultima dată când ţi-o spun !

- Ţîţe de Angel are, ţîţe-de-Angel am să-i zic !

Şi în îndemnuri* entuziaste cu „dă-i !" şi „trage-i !", se isca încăierarea ; se făcură pariuri. Cei doi rivali, Lunkchurch şi Grimm, un alt negustor, se aşezară la linie şi începură să-şi care pumni încercând fiecare să-l lase lat pe celălalt.

Aproape exact în partea cealalta dinspre mare a drumului, se afla bungalow-ul impunător, clădit din cărămidă, al legaţiei britanice, cu un catarg de drapel în faţă şi împrejmuit ca toate reşedinţele mai importante, cu ziduri uşor de apărat. Sir William era îmbrăcat pentru cină, la fel şi principalul său oaspete, amiralul, ambii în culmea furiei.

— Fir-ar ai dracului de nenorociţi ! izbucni amiralul, cu chipul roşu şi mai congestionat, în timp ce se îndrepta către bufet să îşi mai toarne un whisky dublu. Chiar depăşesc orice închipuire !

- Absolut !

Sir William zvârli mesajul recent primit şi le aruncă priviri încruntate lui Johann şi Tyrer, care stăteau în picioare în faţa lui. Mesajul ii parvenise cu o oră înainte printr-un mesager, trimis de Guvernatorul japonez din partea Bakufu : „Reg'retu foarte ur'gentu". In loc de olandeză, cum ar fi fost normal, mesajul fusese campus în ideograme. Cu acordul lui Seratard, Johann cooptase un misionar iezuit francez aflat, in trecere şi furnizase o ciornă, imediat transpusă de Tyrer în engleză corectă. Răvaşul, ce provenea de la Consiliul Bătrânilor, era semnat de Anjo :

Prin această misivă vă comunic. Din ordinul shogunului, primit de la Kyoto, data provizorie a conclavului prevăzut în nouăsprezece zile cu roju şi a întrevederii cu shogunul şuieră o aminare de trei luni, Majestatea Sa fiind până atunci absentă. Vă expediez deci mai intîi acest mesaj, înainte de a conferi asupra detaliilor. A doua tranşă a ploconului va fi livrată cu o intirziere de treizeci de zile. Cu respect şi smerenie închei acest comunicat.

- Johann, spuse Sir William cu o voce de gheaţă, nu eşti de părere că gestul acesta e o bădărănie ieşită din comun şi totalmente infectă ?

- Nu v-aş contrazice, Sir William, răspunse elveţianul cu prudenţă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, am stat zile întregi să negociez, să ameninţ, să-mi pierd somnul, să negociez iar şi Iar până ce-au jurat pe capul shogunului că întâlnirile vor avea loc pe 5 noiembrie cu roju şi pe 6 noiembrie cu shogunul şi-acum îndrăznesc să ne trimită porcăria asta !

Sir William dădu paharul peste cap, se înecă şi înjură vreme de aproape cinci minute în engleză, franceză şi rusă, înmărmurindu-i de admiraţie pe cei prezenţi cu vulgarităţile sale pline de culoare.

- Chiar aşa, zise amiralul. Tyrer, mai serveşte-l pe Sir William cu un gin.

Tyrer se **conformă** rapid. Sir William dădu de batistă, îşi suflă nasul, priză un pic de tutun, strănută şi îşi mai suflă o dată nasul.

- Dracu' să-i ia pe toţi !

- Ce propuneţi, Sir William ? se interesă amiralul, nelă-sănd să transpară satisfacţia lăuntrică ce i-o provoca această nouă umilire a adversarului.

- Am să replic imediat, se înţelege. Vă rog să daţi ordin flotei să se deplaseze mîine la Yedo pentru a bombarda instalaţiile portuare pe care le voi semna.

- Cred, răspunse amiralul micşorânduşi ochii, că această problemă trebuie discutată în particular. Domnilor !

Tyrer şi Johann se îndreptară neintîrziat spre ieşire.

- Nu ! şuiera autoritar Sir William. Johann, poţi pleca, te rog să aştepţi afară. Tyrer face parte din personalul meu a-propiat şi rămâne aici.

Grumazul amiralului se înroşi, dar nu scoase o vorbă până nu se închise uşa.

- Sinteţi la curent cu opinia mea, în ceea ce priveşte bombardamentele. Cât timp nu soseşte ordinul din Anglia, eu nu voi ordona una ca asta decât dacă sunt atacat.

- Poziţia dumneavoastră împiedică orice fel de negociere. Puterea ne-o tragem de la tunuri şi de la nimic altceva.

- Sunt de acord, părerile noastre diferă doar asupra momentului potrivit.

- Eu sunt cel care decide momentul potrivit. Fiţi bun deci şi ordonaţi doar câteva salve — douăzeci de obuze asupra o-biectivelor desemnate de mine.

- La naiba, am spus NU ! Sunt îndeajuns de explicit ? Când şi dacă soseşte ordinul am să pîrjolesc Japonia, până atunci nu.

Lui Sir William i se aprinseră obrajii :

- Refuzul dumneavoastră de a sprijini politica Majestăţii Sale în cât de mică măsură depăşeşte înţelegerea.

- Mi se pare că e mai degrabă vorba despre orgoliu personal. Ce contează câteva luni ? Prudenţa e totul.

- La naiba cu prudenţa ! zise Sir William, ieşindu-şi din fire. Bineinţeles că vom primi instrucţiuni **conform**e - repet ! - deciziilor mele. Prin poşta de mîine voi solicita să fiţi înlocuit cu un ofiţer mai fidel intereselor Majestăţii Sale. Şi mai încercat în luptă.

Amiralul deveni stacojiu : puţini ştiau că, în decursul întregii sale cariere, nu luase parte la nici o acţiune de luptă; fie ea navală sau terestră.

- Este privilegiul dumneavoastră, sir, rosti el când îşi recapătă glasul. Până una-alta, în aşteptarea înlocuirii mele sau a dumneavoastră, eu comand Forţele Majestăţii Sale în Japonia. Noapte bună, sir.

Uşa se trânti în urma lui.

- Ce grobian ! mormăi Sir William, apoi văzu cu surprindere că Tyrer se afla în spatele lui, ţintuit pe loc de tirurile de artilerie verbale. E preferabil să nu scoţi o vorbă despre ce-ai auzit. Te-au învăţat treaba asta ?

- Da, sir, desigur.

'- Bun. Sir Wiliam îşi abătu pentru moment gândurile de la nodul gordian compus din Bakufu, rolu şi intransigenţa amiralului. Tyrer, toarnă-ţi un sherry, s-ar zice că nu ţi-ar strica. Şi fă bine şi rămîi la masă. Amiralul mi-a refuzat invitaţia. Ştii să joci table ?

- Da, domnule, vă mulţumesc, răspunse Tyrer, spăşit.

- Şi, fiindcă mi-am amintit, ia spune ce-a fost cu încăierarea dintre Samuraiul dumitale preferat şi armata britanică ?

Tyrer ii comunică amănuntele şi soluţia găsită, fără însă să menţioneze ameninţarea senselului său cu privire la spade, pradă unui sentiment de vinovăţie sporită legat de tăinuirea unor fapte faţă de ambasAdor.

- Aş vrea să îl păstrez, cu acordul dumneavoastră, sir, e foarte bun profesor, şi cred că ne va fi extrem de util.

- Mă îndoiesc, şi e mai important să nu avem gălăgie aici. N-ai cum să ştii de ce e în stare omul. S-ar putea să se dovedească o viperă cuibărită la sănul nostru. Mîine are ordin să dispară.

- Dar, sir, mi-a dat deja anume informaţii cât se poate de preţioase. Şi îmboldit de teama de a-l pierde, Tyrer lansă brusc : De pildă, mi-a spus că shogunul e doar un băiat de şaisprezece ani, o marionetă in mîinile administraţiei Bakufu ; adevărata putere aparţine împăratului lor — a folosit titlul de Mikado în repetate rinduri -, care îşi are reşedinţa la Kyoto.

- Isuse Hristoase ! explodă Sir William. De-adevăratelea ? Tyrer fu cât pe ce să îi spună că Nakama vorbea engleza, dar se opri la timp.

- Incă nu ştiu, sir, nu prea am avut timp să îl înteroghez cu adevărat, se lasă greu, dar, da, cred că nu m-a minţit.

Sir William îl privi îndelung, în timp ce prin minte îi defilau cu viteză ameţitoare implicaţiile informaţiei.

- Ce ţi-a mai spus ?

- Abia am început să-i pun întrebări, şi vă daţi seama că ia destul de multă vreme, şi continuă cu însufleţire. Dar mi-a explicat cum e cu roninii. Cuvîntul înseamnă „val", domnule, li se spune „ronini" pentru că sunt liberi ca valul. Sunt cu toţii samurai, dar, din diverse motive, scoşi în afara legii. Majoritatea sunt adversari ai Bakufu, ca Nakama : Consideră că Bakufu a uzurpat puterea, care îi revine de drept Midakoului, pardon, Mikadoului.

- O clipă, mai rar, ia-o mai încet, Tyrer. Avem tot timpul. Deci ce e exact un ronin ?

Tyrer îi răspunse la întrebare.

- Doamne sfinte ! (Sir William rămase un moment pe gân-duri). Aşa dar, roninii sunt samurai fie scoşi in afara legii fiindcă regele lor a căzut în dizgraţie, fie scoşi în afara legii de către propriii lor regi pentru vini reale sau imaginare, fie nelegiuiţi care se adună de bunăvoie ca să răstoarne guvernul central al marionetei shogun ?

- Da, domnule. Guvern, ilegal, astfel îi numeşte el.

Sir William îşi sorbi ginul până la ultima picătură, zim-bindu-şi sieşi, uluit şi parcă înviorat de informaţiile care i se plimbau prin minte.

- Deci acest Nakama e un ronin, ceea ce tu numeşti un opozant, iar eu aş numi un revoluţionar.

- Da, sir. Iertare, sir, pot să mă aşez ? întrebă Tyrer tre-murând, cu adevărul adevărat pe limbă, dar neindrăznind să i-l spună.

- Desigur, desigur, Tyrer, dar mai întîi serveşte-ţi un sherry şi adu-mi o măsură de gin.

Sir William îl urmări cu privirea, încântat de el, şi totuşi oarecum tulburat. Ani lungi de contacte cu diplomaţii, spionii, semiadevărurile, minciunile şi dezinformarea strigătoare la cer îi spuneau că i se ascundea ceva. Luă paharul.

- Mulţumesc, la Fotoliul ăsta, e cel mai confortabil. Noroc! Trebuie să vorbeşti tare bine japoneza ca să afli atâtea lucruri într-un timp atât de scurt.

- Nu, sir, îmi pare rău, dar lucrurile nu stau chiar aşa. Mă străduiesc mai tot timpul să învăţ. Cu Nakama, e nevoie, cum să spun, de multă răbdare, de gesturi, citeva cuvinte englezeşti şi câteva

vorbe şi propoziţii japoneze pe care mi le-a dat André Poncin. Mi-a fost de foarte mare ajutor, domnule.

- André e la curent cu ce ţi-a destăinuit acest om ?

- Nu, sir.

- Nu-i spune nimic. Nimic, absolut nimic. Altcineva ?

- Nu, domnule, nu ştie nimeni cu excepţia lui Jamie McFay. (Tyrer îşi înghiţi măsura de sherry). Ştia deja ceva şi, în sine, e extrem de convingător şi... a aflat ce şi cum e cu shogunul.

- Da, oftă Sir William, e puţin spus că Jamie e convingător ; în plus, ştie întotdeauna mai multe decât spune.

Se instala mai confortabil în Fotoliul pivotant de piele veche şi moale, navigând cu gândul pe o mare de informaţii nepreţuite, compunînd deja replica la depeşa fără pic de respect primită in cursul serii, încercând să determine până unde ar fi putut risca şi în ce măsură se putea încrede în cele spuse de Tyrer. Ca de obicei, în astfel de ocazii, işi aduse aminte cu nervozitate de salvele de adio ale subsecretarului permanent, sintetizînd teoria eşecului.

- In legătura cu Nakama, spuse el, sunt de acord cu planul dumitale, Phillip... Nu te deranjează dacă îţi spun Phillip ?

Tyrer se îmbujora de plăcere la acest compliment neaşteptat :

- Nicidecum, sir, dimpotrivă, vă mulţumesc.

- Bun, mulţumesc. Deocamdată sunt de acord cu planul dumitale, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă cu el, nu uita că roninii au comis toate asasinatele, in afară de cel al bietului Conterbury.

- Voi avea grijă, Sir William. Nici o problemă.

- Scoate tot ce poţi de la el, dar nu mai spune nimănui altcuiva şi comunică-mi informaţiile neintîrziat. Ai grijă, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să ai în permanenţă un revolver la îndemână, şi, dacă manifestă cel mai mic semn de violenţă, ţipă naibii că te taie, împuşcă-l sau pune-l în fiare.

Alături de legaţia britanică se află cea americană, apoi olandeză, rusă, germană şi, la urmă, cea franceză ; în apartamentul său din incinta acesteia, Angélique se îmbrăca pentru cină, cu ajutorul lui Ah Soh. Masa la care fusese invitată de Seratard,

împreună cu Malcolm, în cinstea logodnei lor, începea peste o oră. Mai tîrziu avea să fie muzică.

- Nu cìnta prea mult, André, spune că eşti obosit, il instruise ea ceva mai devreme. Ca să ai destul timp pentru îndeplinirea misiunii, da ? Ce noroc au bărbaţii !

Era deopotrivă bucuroasă şi întristată de mutare. E mai bine, mai înţelept, îşi zise. In trei zile mă voi putea muta înapoi. O nouă viaţă, o nouă...

- Nu bine, dom-ni-so-hala ?

- Ba da, ba da, Ah Soh.

Angélique se strădui să îşi scoată din minte suferinţa ce o aştepta, îngropându-şi teama în adîncul sufletului. La câteva case mai jos, în zona cea mai de seamă a falezei, clădirea Struan era frumos Iluminată. La fel cu cea din imediata vecinătate : Brock şi Fiii în ambele trebăluiau de zor o armată de funcţionari şi conţopişti. Malcolm Struan se mutase în cursul Zilei în apartamentul tai-panului, mult mai spaţios şi mai confortabil. decit cel pe care îl ocupase până atunci. Acum se chinuia să îmbrace Costumul de seară.

- Ce mă sfătuieştl, Jamie ? Să fiu al naibii dacă ştiu ce să fac cu mama şi cu scrisorile ei. In fine, afurisita asta de treabă n-are de ce să te privească, deşi te-a luat şi pe tine la rost, nu-i aşa ?   .

Jamie McFay dădu din umeri :

- E într-o situaţie teribil de dificilă. Din punctul ei de vedere, are dreptate : nu vă vrea decât binele. Cred că moare de nelinişte pentru sănătatea dumneavoastră. Sunteţi aşa departe, iar ei îi e imposibil să vină. In plus, treburile firmei Struan nu pot fi rezolvate de la Yokohama, ci de la Hong Kong. Nova China Cloud soseşte de la Shanghai în câteva zile apoi o ia rapid spre Hong Kong. Vă întoarceţi cu ea ?

- Nu, şi te rog să nu mai aduci subiectul în discuţie, răspunse Struan, tăios. Când vom pleca, Angelique şi cu mine, Iţi voi spune. Sper doar ca mama să nu fie pe China Cloud, asta chiar ar pune capac la toate ! Struan se aplecă să-şi tragă cizmele, neizbutind din cauza unui nou acces de durere. Scuză-mă, ai putea să... ? Mulţumesc ! apoi izbucni : M-am săturat să fiu ca un olog, futu-i mama ei de rană !

- Imi închipui, zise McFay, ascunzîndu-şi surpriza. Pentru prima oară îl auzea pe Struan folosind o astfel de expresie. Şi eu aş fi la fel, nu, nu la fel - să fiu al naibii dacă n-aş fi mult mai rău, adăugă el plin de solicitudine, cuprins de simpatie şi admirându-i curajul.

- Am să mă simt bine după căsătorie, când o să ia sfîr-şit toată povestea asta şi lucrurile vor intra pe un făgaş normal.

Cu mare greutate, Struan folosi oala de noapte - o operaţie dureroasă —, şi observă în şuvoi câteva picături de sănge. Îi pusese la curent pe Hoag in ajun, când evenimentul se mai produsese ; Hoag îl sfătuise să nu îşi facă griji.

- Atunci dumneata de ce al aerul ăsta atât de îngrijorat !

- Nu sunt îngrijorat, Malcolm, doar pus pe gânduri. La leziunile astea interne urâte, orice indiciu survenit pe parcursul procesului de însănătoşire e demn de luat în seamă...

Struan îşi termină treaba şi ţopăi până la Fotoliul de lîngă fereastră, în care se aşeză, uşurat.

- Jamie, aş vrea să-mi faci un serviciu.

- Desigur, orice, spuneţi-mi despre ce e vorba.

- Ai putea... In fine, am nevoie de o femeie. Ai putea să aranjezi ceva la Yoshiwara ?

Jamie fu luat prin surprindere :

- Aa, da, presupun că da, apoi adăugă : Credeţi că e înţelept ?

O palā puternică de vînt agită obloanele, aplecând arborii din grădini, smulgând şi aruncând la pămănt câteva ţigle desprinse de pe acoperişuri, gonind şobolanii din grămezile de gunoaie depozitate de-a valma pe strada principală şi din şanţul împrejmuitor plin de ape împuţite care servea drept canal de colectare.

- Nu, răspunse Malcolm.

La o jumătate de milă de clădirea Struan, lîngă Mahalaua Beţivanilor, într-o locuinţă cu aspect oarecare din satul japonez, Hiraga zăcea gol, întins pe burtă, lăsăndu-se masat. Locuinţa era ordinară, cu faţada decrepită dinspre stradă, la fel cu ale tuturor celor ce străjuiau drumul desfundat : toate erau folosite ca spaţii de locuit, antrepozite şi magazine în timpul zilei. Interiorul, aidoma celor ce aparţineau negustorilor mai de vază, era sclipitor de curat,

spaţios, totul lustruit şi îngrijit cu mare devotament - Casa lui shoya, mai-marele satului. Maseuza era oarbă, puţin trecută de douăzeci de ani, bine clădită, dulce la chip şi cu un zîmbet îmbietor. Un obicei străvechi în Asia conferea orbilor un monopol aproape total asupra artei masajului, deşi acesta era practicat şi de unii văzători. Iarăşi în virtutea unui străvechi obicei, orbii erau de neatins, neavînd a se teme.

- Eşti foarte puternic, samurai-sama, zise fata, rupând tăcerea. Cei cu care te-ai luptat cu siguranţă că sunt morţi sau suferinzi.

Hiraga nu răspunse imediat, gustând senzaţia de alinare profundă dată de degetele ce-i pipăiau muşchii încordaţi, re-laxîndu-i.

- Se prea poate.

- Dacă îmi pot permite, am un ulei chinezesc special care grăbeşte vindecarea rănilor şi a vînătăilor.

Hiraga zîmbi : era un tertip folosit adesea pentru a obţine onorarii suplimentare.

- Bun. De acord.

- Ah, dar zîmbeşti, prea cinstite samurai. Nu e un mod de a mai cîştiga nişte bani, zise ea imediat, frământându-i spinarea. Bunica mea, oarbă şi ea, mi-a împărtăşit secretul.

- De unde ştii că am zîmbit ?

Tânăra izbucni în rîs. un rîs ce li evoca Lui Hiraga căn-tecul ciocîrliei în faptul dimineţii.

- Zîmbetul se înfiripă în multe părţi ale trupului. Degetele mele te ascultă, îţi ascultă mădularele, şi chiar gîndurile, uneori.

- Acum la ce mă gândesc ?

- La sonno-joi. Ah, am dreptate ! din nou acel rîs care-l descumpănea. Dar nu te teme, n-ai spus nimic, aici clienţii n-au spus niciodată nimic, eu tac, numai degetele mele îmi şoptesc că eşti un spadasin de seamă, cel mai iscusit pe care l-am masat vreodată. Nu eşti de partea Bakufu, prin urmare eşti ronin, ronin din proprie voinţă, căci eşti oaspetele acestei case, deci shishi, primul pe care l-am găzduit vreodată ! Fata se înclină. Suntem onoraţi. Dacă aş fi bărbat, aş susţine sonno-joi.

Degetele ei puternice ca oţelul apăsară un centru nervos, simţi clientul cutremurat de durere şi fu încăntat că il putea ajuta mai mult decât îşi putea el închipui.

- Iertare, dar e un punct de seamă care întinereşte şi pune seva lăuntrică în mişcare.

Hiraga gemu de durere, dar o durere ciudat de plăcută, ce il ţintui de rogojină.

- Şi bunica ta era maseuză ?

- Da. In familia mea, o dată la două generaţii, cel puţin o fată e oarbă din născare. A fost rândul meu.

- Karma.

- Da. Se zice că în China părinţii îşi orbesc una din fiice ca să-şi găsească un rost când ajunge om în toată firea.

Hiraga nu mai auzise aşa ceva, dar dădu crezare spuselor fetei şi se înfurie :

- Aici nu suntem în China, şi nu vom fi niciodată. Dar vom cuceri China într-o bună zi şi o vom civiliza.

- Eeee, iertare că ţi-am tulburat pacea sufletească, stăpâne. Iertăciune, domnia ta. Ah, e mai bine aşa, îmi cer Iertare. Ce spuneai, domnia ta ? Să... să civilizaţi China ? Aşa cum voia să facă dictatorul Nakamura ? E oare cu putinţă ?

- Da, într-o bună zi. E destinul nostru să preluăm Tronul Dragonului, precum e destinul tău să masezi, nu să vorbeşti.

Un nou rîs blînd.

- Da, domnia ta.

Hiraga oftă când tânăra eliberă punctul de apăsare, iradindu-i trupul cu o desfătătoare senzaţie de.bine. Toată lumea Ştie deci că sunt shishi, îşi spuse. Cât mai e oare până ce voi fi trădat ? De ce nu ? Doi koku e o avere. Nu ii fusese uşor să se refugieze aici. Când intrase în sat, se instalase o tăcere îngrozită în faţa acestui samurai fără spade şi arătând ca un apucat. Strada se golise, cu excepţia celor aflaţi în preajmă, care îngenuncheaseră, aşteptându-şi soarta.

- Tu, bătrâne ! Unde pot găsi un ryokan - han - pe aici ?

- N-avem, domnia ta, n-avem nevoie, onorate stăpâne, bîiguise bătrânul proprietar de dugheană, bîlbîindu-se întruna de frică, n-

avem nici o nevoie, căci Yoshiwara e alături, oraş mare, cu zeci de popasuri şi peste o sută de fete, fără a mai socoti slujnicele, trei gheişe în carne şi oase şi şapte ucenice, e într-acolo...

- Destul ! Unde se află Casa shoya ?

- Acolo, domnia ta.

- Unde, netotule ? Ridică-te şi arată-mi drumul. Furios, Hiraga străbătuse strada in urma bătrânului, tânjind să sfîrtece toţi acei ochi ce îl spionau din fiece crăpătură şi să înăbuşe şoaptele stîrnite de trecerea lui.

- Aici, domnia ta.

Hiraga îi făcu semn să plece. Firma magazinului deschis, înţesat de tot soiul de bunuri, dar lipsit de clienţi, anunţa reşedinţa şi sediul afacerii lui Ichi Ryoshi, shoya, negustor de orez şi bancher, agent al Gyokoyama în regiunea Yokohama. Gyo-koyama era un zaibutsu - un complex unitar de întreprinderi familiale - extrem de puternic la Yedo şi Osaka. Gyokoyama se ocupa cu negoţul de orez, cu distilarea sake-ului şi brasarea berii şi, mai cu seamă, cu activităţile bancare.

Hiraga îşi recăpătă stăpânirea de sine. Cu mare grijă şi politeţe bătu în poartă, se aşeză pe vine şi se apucă să aştepte, străduindu-se să-şi controleze durerile de pe urma bătăii primite de la patrulă. Intr-un tîrziu coborî în magazin un bărbat între două vârste cu trăsături puternice, care îngenunche şi se înclină. Hiraga se înclină şi el, se prezentă sub numele de Nakama Otami şi afirmă că şi bunicul său era shoya, ne-precizînd unde, dar dînd destule informaţii pentru ca interlocutorul lui să nu poată pune la îndoială faptul. Apoi îi spuse că nu găsise un ryokan unde să poposească, aşa că shoya ar putea avea, eventual, o încăpere nefolosită disponibilă contra plată pentru oaspeţi.

- Bunicul meu - continuă el politicos - e, de altfel, onorat să aibă de-a face cu zaibufsu Gyokoyama, prin care satele sale işi vînd întreaga recolta. V-aş ruga, de altfel, să trimiteţi la Osaka rugămintea mea şi să îmi daţj nişte bani în temelui aproape decit Osaka, Otami-San.

- Da, dar pentru mine Osaka e preferabilă, răspunse Hiraga, nevoind să rişte să se afle de el la Yedo, unde putea fi trădat către Bakufu.

îşi dădu seama că celalalt il cercetători cu ochi reci şi netemători şi îşi ascunse ura - până şi daimyo trebuiau să fie prudenţi cu Gyokoyama, şi agenţii lui, chiar şi seniorul Ogama din Choshu. Ştie toată lumea că aceasta le era dator vîndut şi că îşi ipotecase veniturile pe mulţi ani înainte în chip de chezăşie. Vom cinia mea Consideră o onoare să poată fi de folos vechilor clienţi. Cât timp doriţi să staţi in shoya mea, vă rog ?

- Câteva zile, dacă nu vă deranjez.

Hiraga pomeni de Tyrer şi relată intâmplarea cu soldaţii, fiind sigur că vestea i-o luase înainte.

- Puteţi rămăne cel puţin trei zile, Otami-san. Imi pare rău, dar trebuie să fiţi gata să plecaţi deindată dacă e vreun control, fie că e ziuă, fie noapte.

- înţeleg. Mulţumesc.

- Imi cer iertare, dar aş vrea un ordin semnat de către acest Taira, sau - şi mai bine - de căpetenia gai-jinilor, ce-rându-mi să vă găzduiesc, asta dacă ar veni aici oamenii Bakufu.

- Se face, Hiraga făcu o plecăciune în chip de mulţumire, iritat de condiţiile puse. Mulţumesc.

Shoya porunci unei slujnice ceai, unelte de scris şi hîrtie. şi. aşteptă ca Hiraga să pună pe hîrtie datoria : suma urma să fie plătită de Ehinsaku Otami, numele secret al tatălui său. Semnă scrisoarea şi o pecetlui, iscăli şi sigilă chitanţa către Ryoshi, care fu de acord să îi avanseze jumătate din sumă, cu dobînda obişnuită de doi la sută pentru fiecare din cele trei luni necesare pentru trimiterea răvaşului la Osaka şi efectuarea tranzacţiei.

- Doriţi bani gheaţă ?

- Nu, vă mulţumesc, mai am câţiva obani, .zise Hiraga. exagerind, căci nu mai avea decât doi. Vă rog să îmi deschideţi un cont şi să scădeţi sumele pentru cameră şi hrană. Aş mai avea nevoie de haine, de spade şi de o maseuză, dacă e cu putinţă.

- Desigur, Otami-san. Dacă e vorba de haine, servitoarea o să vă arate ce avem. Alegeţi ce doriţi. Cât despre spade, de vînzare nu am decit nişte tinichele pentru gai-jini, nedemne de dumeavoastră, dar puteţi oricum arunca o privire la ele; Am să incerc să găsesc nişte spade pe cinste. Permiteţi-mi să vă arăt camera cu intrarea şi ieşirea dumneavoastră separată. Avem oameni de pază zi şi noapte.

Hiraga îl urmă. Nici o remarcă sau întrebare în legătură cu zdrenţele sau vînătăile sale.

- Sunteţi binevenit, nedemna mea casă e onorată de prezenţă, spusese el, retrăgându-se.

Hiraga se înfioră amintindu-şi de tonul folosit de Ryoshi extrem de calm şi de ceremonios, dar în el dăinuia o ameninţare de moarte. Ce murdărie, îşi spuse, ce murdărie ca noi; samuraii, să fim ţinuţi în sărăcie de nişte daimyo corupţi, de shoguni şi de Bakufu, siliţi să ne împrumutăm de la nişte zaibutsu de neam prost şi mîrşav — negustori cu gheare lungi ce par să creadă că banii le dau putere şi asupra noastră..; Mi-s martori zeii că, atunci când împăratul îşi va fi recăpătat puterea, se vor plăti datoriile : ce-au să mai plătească negustorii şi zaibutsu...

Exact în acel moment simţi că degetele maseuzei se o-presc.

Ce e, domnia ta ?

- Nimic, nimic, continuă, te rog.

Ea se supuse, dar degetele nu-l mai frămăntau ca înainte, în încăpere se instalase o stare de tensiune. Era o odaie de opt rogojini, saltele umplute cu puf, tatami de bună calitate, iar hîrtia de la shoji recent schimbată. lntr-o*firidă takoyama se aflau o lampă cu ulei, un aranjament floral şi o pictură de mici dimensiuni ce reprezenta un vast peisaj, şi o cabană minusculă într-un pîlc de bambuşi ; o femeie micuţă scruta zările, din pragul uşii, alături - un poem de dragoste.

Aştepţi, Ascultând ploaia Infruntind ploaia.

Cât de singură era, şi cât de plină de speranţă in reintoarcerea bărbatului ei ! Hiraga era pe punctul de a adormi, când panoul de uşă se deschise, şi speriat, servitorul îngenun-che şi zise :

- Iertare, domnia ta, e afară o persoană de joasă spiţă care zice că te cunoaşte, doreşte să te vadă, imi cer iertare că îţi curm odihna, dar e foarte stăruitor, e...

- Cine e ? Cum îl cheamă ?

— Nu.? nu vrea să spună cum îl cheamă, şi nu ţi-a spus pe nume, domnia ta. Zice doar : „Spune-i Samuraiului : Todo e fratele lui Joun".

Intr-o clipă, Hiraga fu în picioare. Imbrăcându-şi yukata, îi ceru maseuzei să revină a doua zi la aceeaşi oră şi-i spuse să plece, trase mai aproape cele două spade pe care le împrumutase, până când o să facă rost de altele mai bune, în-genunche cu faţa spre uşă, în poziţie de apărare.

- Spune-i să intre, să nu se apropie nimeni.

Un tânăr ţăran slăbuţ, cu un kimono murdar, se tîrî pe coridor şi se aşeză în genunchi în faţa uşii.

- Mulţumesc, domnia ta, îţi mulţumesc că mă primeşti, mormăi tânărul, apoi îşi ridică privirea iluminată de un zîmbet tâmp, îi lipsea un dinte din faţă. Mulţumesc, domnia ta, repetă el.

Hiraga se uită aspru la musafir, după care rosti, ca trăsnit :

- Ori ? Dar, dar nu se poate !

Privindu-l mai atent, observă că dintele fusese doar înnegrit, ca să-şi ascundă şi mai bine adevăratul chip, se dechizase perfect. Ori nu mai aducea a samurai : îşi răsese moţul şi avea pe cap o perie de ţepi, cât putuse să-i crească părul în două săptămâni.

- Ce s-a-ntâmplat ? întrebă Hiraga, neştiind ce să creadă. Ori surise şi se aşeză lîngă el.

- Bakufu caută ronini, eee ? şopti el, destul de încet ca să înşele urechile pe care ambii le ştiau la pândă. Nu sunt mai puţin samurai, dar acum pot trece de orice baraj, ce zici ?

Hiraga şuieră admirativ.

- Ai dreptate. Eşti tare deştept. Sonno-joi nu de păr depinde. Ce simplu - chiar că nu mi-ar fi trecut prin cap.

- Ideea mi-a venit azi-noapte. Mă gindeam la necazurile tale, Hiraga, şi...

- Atenţie ! Aici mă numesc Nakama Otami.

- Aşa deci ! Bun, Ori zîmbi. Nu ştiam ce nume să spun, de aceea am folosit parola.

- I-au găsit pe Todo şi pe ceilalţi ?

- Nu, sunt dispăruţi, nu i-a mai văzut nimeni. Morţi, probabil. Am auzit că Joun a fost executat ca un criminal de rând, dar încă nu ştim cum a fost prins.

- De ce-ai venit aici, Ori ? E mult prea periculos.

- Nu e nici o primejdie că m-am deghizat aşa şi mai ales noaptea. Voiam să văd cum mă descurc cu noua înfăţişare şi să vorbesc, cu tine. Scirbit, îşi trecu mâna peste ţepii de pe ţeastă, scărpinîndu-şi pielea capului. Arăt groaznic, murdar, înjositor, dar nu face nimic, acum pot pleca liniştit spre Kyoto. Pornesc în două zile.

Hiraga nu îşi putea dezlipi privirea de la ţeasta lui Ori, ne-revenindu-şi din uimire, fascinat de schimbare.

— Aşa zic şi eu că eşti in siguranţă. Samuraii. însă, te vor lua drept un om de rând. Cum ai să porţi săbiile ?

- Când voi avea nevoie de spade, voi purta pălărie să nu se vadă că sunt ras de tot pe cap. Când mă ascund sub înfăţişarea asta de ţăran prost, am asta la mine. Ori îşi strecura mâna sănătoasă în mănecă, şi scoase la iveală un mic pistol cu două ţevi.

— Oooh, ce minune ! Chipul lui Hiraga se lumină. De unde il ai ?

— De la Fujiko. Mi l-a vîndut împreună cu o cutie de cartuşe. I l-a dăruit un client în momentul in care a părăsit Yo-kohama. Inchipuie-ţi ! O comoară ca asta la o curvă de doi bani !

Hiraga examina arma cu atenţie, o căntări în mănă, ţinti în gol, apoi o frânse în două şi observă cele două cartuşe de bronz la locul lor, în capul ţevilor.

- Dacă eşti destul de aproape de ei, pe doi îi omori, cu jucăria asta, dar după aia te omoară ei pe tine.

— E destul unul să ai timp să fugi după săbii. Ori surise, privindu-l insistent pe Hiraga. Am aflat ce-ai păţit tu cu soldaţii, şi voiam să văd dacă eşti teafăr. Boxa ! Plecăm împreună la Kyoto, şi lăsăm balta totul aici până ne întoarcem în forţă.

Hiraga scutură din cap şi ii spuse exact ce se întâmplase, relatându-i apoi cele aflate de la Tyrer, mai cu seamă în legătură cu vrajba dintre francezi şi englezi.

- Punem mâna pe o sămânţă de zîzanie pe care o putem băga între ei, adăugă, înflăcărându-se. Îi facem să se războiască unii cu alţii, îi lăsăm să se ucidă între ei. Ce zici ? Imi dau seama, Ori, că suntem abia la început. Trebuie să învăţăm tot ce ştiu ei, să fim in stare să gândim ca ei ca să-i distrugem la urmă.

Ori se încruntă, căntărind argumentele pro şi contra : deşi nu i1 iertase pe Hiraga pentru că îl rănise în amorul propriu, obligându-l să-şi scoată crucea, se cuvenea să apere sonno-joi.

- Dacă e să ne slujeşti de spion, trebuie să te porţi ca ei în toate privinţele, să te instalezi'ca o ploşniţă în societatea lor să te prefaci că le eşti prieten, ba chiar să porţi veşminte ca gai-jinii - văzînd expresia îngrozită de pe chipul lui Hiraga, Ori continuă : De ce nu ? Veşmintele lor o să te apere, şi i-ar face să te accepte mai uşor. neh ?

— Dar de ce m-ar accepta ?

— Din prostie. Taira ar fi vârful tău de lance. Doar el te poate ajuta în toate chipurile, poate da şi ordin să fii primit printre ei.

— De ce ar face-o oare ?

— (n schimbul lui Fujiko.

— Ce spui ?

— Raiko ne-a dat o cheie : gai-jinii sunt altfel decât noi, poftesc să se culce cu aceeaşi femeie. Ajut-o pe Raiko să-l prindă în mreje : o să facă din el un căţeluş, şi tu vei fi omul de legătură de care nu se va putea lipsi, Vorbeşte cu el mîine, spune-i că, deşi erai măniat pe soldaţi, nu era vina lui. Că te-ai strecurat din greu înapoi în Yoshiwara şi i-ai obţinut o întilnire cu Fujiko mîine seară. Spune-i : „îmi pare rău, Taira-sama, dar mi-ar fi mai uşor să-ţi împlinesc poruncile şi să mă duc unde mă trimiţi dacă aş purta veşminte europene : m-ar ajuta să trec de baraje, şi-aşa mai departe". Fujiko să i se bage sub piele, să-l prindă bine in undiţă, apoi răsuceşti cîr-ligul cum ţi-e voia. Ce zici ?

Hiraga se apucă să rîdă înfundat :

— Mai bine rămii aici în loc să pleci la Kyoto : sfaturile tale sunt nepreţuite.

— Katsumata trebuie să afle ce se întâmpla aici şi să se ferească. Cu femeia gai-jin ce se aude ?

— Voi afla mîine unde se află.

— Bun — vîntul se înteţi şi o rafală se abătu asupra casei, zgiltiind hîrtia în rame şi făcind să danseze flacăra lămpii cu ulei. Ori se uită atent la Hiraga. Ai văzut-o ?

— Incă nu. Servitorii lui Taira, o adunătură de chinezi infecţi, nu vorbesc o limbă pe care să o pot înţelege. De la ei n-am putut deci afla nimic, dar ştiu că cea mai mare casă al colonie ii aparţine bărbatului pe care urmează să îl ia de soţ.

— Acolo stă şi ea ?

, ~ Nu sunt sigur, însă... - Hiraga se opri străfulgerat de o idee. Ascultă, dacă îi fac să mă primească in lumea lor, aş putea sa mă duc peste tot, să descopăr sistemul de apărare, sa urc la bordul navelor de război şi...

- Şi într-o noapte, îi luă vorba Ori, am putea pune stăpînire pe una din ele, ba chiar am putea să o scufundăm.

- Aşa e.

Ideea le înfierbîntă minţile. împrejur, flacăra pîlpiitoare arunca umbre ciudate.

- Cu un vînt bun, reluă Ori încet, un vînt dinspre sud ca astăseară, cu cinci sau şase shishi, câteva butoaie cu ulei puse unde trebuie în magaziile din colonie... Şi nici măcar atât : putem da foc, şi stîrni incendii în Yoshiwara. Flăcările vor fi purtate de vînt în sat şi s-ar întinde spre colonie, inghiţind-o.,; Neli ?

- Şi nava ?

- In mijlocul zăpăcelii lor, ne strecurăm cu o barcă spre vasul Cel mare. Ar fi uşor, neh ?

- Uşor nu, dar ce lovitură ar fi !

- Sonno-joi !

21

Joi, 18 octombrie

- Intră ! Ah, bună dimineaţa, André ! exclamă Angélique, cu o căldură în glas care îi ascundea profunda îngrijorare. Eşti tare punctual. Te descurci, te descurci ?

André dădu din cap, închizînd totodată uşa micii încăperi de la parter care, învecinată cu dormitorul, îi servea Angelicăi drept budoar la legaţia franceză. Era din nou uimit de puterea ei de a părea atât de calmă şi dispusă să discute firesc despre fleacuri. Se aplecă politicos şi îi sărută mâna, apoi se aşeză în faţa ei. Stăteau într-o cameră amărâtă, cu o masă veche de scris, scaune aidoma, şi pereţi tencuiţi pe care tronau, câteva uleiuri ieftine ale unor pictori francezi ai vremii, Delacroix şi Carot.

- Armata m-a învăţat că punctualitatea e arma Domnului. Angélique zîmbi, vag amuzată :

- Hm ! Nici nu ştiam că ai făcut armata.

- Am fost ofiţer în Algeria timp de vreo zece luni, pe când aveam douăzeci şi doi de ani, după universitate, nici un fel de glorioase fapte de arme, doar că am participat la înăbuşirea uneia din răzmeriţele obişnuite; Cu cât reuşim mai devreme să-i supunem de-a binelea pe rebeli şi la anexăm întreaga America de Nord, cu atât mai bine — alungă câteva muşte cu mâna o studie atent pe Angélique. Eşti mai frumoasă decât ori-când. Aă,... starea îţi prieşte;

Ochii ei îşi schimbară culoarea, căpătând o scinteiere de cremene. Noaptea trecuse greu, patul din acel dormitor sărăcăcios şi vraişte dovedindu-se inconfortabil. In întuneric, grijile şi neliniştea îl învinseseră încrederea în sine : devenise din ce în ce mai nervoasă la gândul de a-şi fi părăsit cu atâta grabă apartamentul somptuos, vecin cu cel al Lui Struan, şi toate înlesnirile cu care se obişnuise. Dispoziţia nu i se ameliorase odată cu zorii zilei - o năpădise iar acea idee mistuitoare : bărbaţii sint pricina tuturor nenorocirilor noastre! Dulce va fi răzbunarea.

— Te referi la viitorul meu statut de femeie meritată, presupun !

— Desigur, răspunse el, după o pauză abia perceptibilă: îngrijorată, ea se întrebă ce i se întâmplase, de ce se arăta atât de plictisit şi distant ca şi în seara precedentă, când cântase fără nici un

haz, de parcă nu era el. André avea acum cearcăne întunecate sub ochi, şi era mai tras la faţă ca de obicei.

— Ai păţit ceva, scumpe prietene ?

— Nu, Angélique dragă. nimic.

Minte, îşi spuse ea. De ce oare mint bărbaţii în aşa hal, şi pe alţii şi chiar pe ei înşişi ?

— Ai făcut ceva ?

— Da şi nu.

Ştia că o pune pe jăratec şi simţi dintr-o dată dorinţa de a o auzi cum geme, dorinţa de a aţîţa flăcările, făcând-o să ţipe de durere şi să plătească pentru Hana. Ai înnebunit; îşi zise în gând. Nu e vina Angelicăi, e adevărat. Dar, din cauza ei am fost aseară la Trei Crapi, am văzut-o pe Raiko; am vorbit cu ea ca de obicei amestecând cuvinte din japoneză; engleză şi pidgin, am simţit brusc că trăiam un coşmar infect; ca Hana urma să apară din clipă în clipă, cu ochii surîzători;

iar inima mea avea să zburde ca odinlaară, şi am fi plecat deja Raiko şi ne-am fi îmbăiat împreună, hîrjonîndu-ne, înfrupndu-ne din toate bunătăţile numai noi doi şi îubindu-ne fără grabă. Iar când mi-a apărut iar adevărul că Hana era dusa Pentru totdeauna, am simţit cum şi mìe viermii mi-au năpădit oasele şi creierii şi era cât pe ce să vomit.

- Raiko, trebuie să aflu cine au fost cei trei clienţi.

- Regret, Furansu-san, v-am spus : mama-san a ei a murit, lumea din casă s-a împrăştiat, hanul La Patruzeci şi Şapte de Ronini nu mai e.

- Trebuie să existe un mod de a afla...

- Nici unul, regret.

- Atunci spune-mi adevărul,.. Adevărul... cum a murit.

- Cu pumnalul dumitale în gît, oh, ce rău îmi pare.

- Aşa deci ? Şi-a făcut hara-kiri ?

Raiko răspunsese pe acelaşi ton calm şi răbdător, repetind aceeaşi poveste, replicând identic la aceleaşi întrebări, ca în atâtea rânduri.

- Hara-kiri e o cale străveche, o cale demnă, singurul mod de a îndrepta o greşeală. Hana te-a trădat şi ne-a trădat, i-a trădat pe patroni, pe clienţi, şi pe ea însăşi deopotrivă. Astfel i-a fost karma. Nu mai e nimic de spus. Oh, ce rău îmi pare, dar trebuie lăsată să odihnească în pace. A trecut de pe-acum cea de-a patruzecea zi după moarte, ziua în care omul fie reinvie, fie devine kami. Lasă-i kami, duhul, să odihnească. Oh, ce rău îmi pare, dar să nu mai vorbim despre ea. Ce altceva pot face pentru domnia ta ?

Angélique stătea dreaptă în Fotoliu, precum fusese învăţată din copilărie, pradă neliniştii, privindu-l, cu o mână în poală, cu cealalta vînturând evantaiul să se apere contra muştelor.

- Cum adică, da şi nu ? întrebase ea în două rânduri deja, dar el nu o auzise, pierdut în propriile-i gânduri.

Puţin timp înainte ca Angélique să plece din Paris, unchiul ei avea nişte stări asemănătoare.

- Lasă-l în pace, îi spusese mătuşa ei, cine ştie' ce demoni bîntuie prin capul unui bărbat când are necazuri !

- Ce fel de necazuri, ma tante ?

- Ah, chérie. întreaga viaţă e un necaz când cîştigurile nu ajung să acopere datoriile. Taxele ne strivesc, Parisul e un puţ fără fund, plin de lăcomie şi imoralitate. Franţa fierbe din nou, francul scade pe lună ce trece, preţul pîinii s-a dublat în răstimp de o jumătate de an. Lasă-l în pace, bietul om, face şi el ce poate. Da, bietul de el, suspină Angélique. Mîine voi face ce voi putea — am să vorbesc cu Malcolm, o să aranjeze el cumva să îi plătească datoriile. Un om atât de cumsecade nu poate ajunge in Temniţa Datornicilor. La cât s-or fi ridicând aceste datorii ? Ciţiva ludovici, acolo.

Observă cum André revenea la realitate, aţintindu-şi privirile asupra ei.

- Da şi nu, André ? Cum adică ?

- Da, au un astfel de leac, dar nu îl poţ» primi încă pentru că...

- Dar de ce, de ce...

- Mon Dieu, ai puţină răbdare, lasă-mă să-ţi povestesc ce mi-a spus mama-san. Nu îl poţi primi încă fiindcă nu trebuie luat până în cea de-a treizecea zi, apoi din nou într-a treizeci şi cincea, şi fiindcă

băutura -o infuzie de ierburi -se cere preparată de fiecare dată ca să fie proaspătă.

Cuvintele lui André erau ca tot atâtea lovituri de pumnal care-i ucideau planul atât de simplu : el trebuia să-i dea acum băutura sau hapul obţinut în noaptea precedentă, ea ar fi luat-o imediat şi s-ar fi retras, pretextând o ameţeală. O durere de stomac şi, în câteva ore, cel mult o zi, totul ar fi reintrat în normal. Timp de câteva clipe pămăntul se învărti în jurul ei, dar reuşi să stăvilească vărtejul : gata ! Eşti singură. Eşti victima eroică pe care forţele răului au prins-o in mrejele

Lor. Trebuie să fii tare, să lupţi doar tu insăţi căci POŢI ÎNVINGE !

- Trei zeci de zile ? întrebă ea cu o voce gîtuită.

- Da, şi din nou în a treizeci şi cincea zi. Trebuie să respecţi soco...

- Şi atunci, André ce se mtâmplă ? E rapid, sau cum ?

- Lasă-mă să termin, pentru numele lui Dumnezeu ! Mi-a spus că, în general, îşi face efectul de prima dată. Seria a doua nu e necesară întotdeauna.

- Nu există nimic de luat imediat ?

- Nu, nimic.

- Deci, acest hap... ţi-a spus sigur că e eficace în toate cazurile ?

- Da !

Discuţia cu Raiko, la aceeaşi întrebare, decursese altfel : în nouă cazuri din zece. Dacă leacul nu merge, există alte mijloace". „Un doctor, adică ?", „Da. Leacul e bun de obicei, dar scump trebuie să-l plătesc pe spiţer dinainte : are de cumpărat ierburi. înţelege domnia ta..."

- Andre se întoarse din nou la Angelique :

- Mama-san a spus că e eficace, dar costisitor.

- Eficace ? Fara greş ? Şi nu e periculos ?

- Farà greş. Nu, nu e periculos, dar e costisitor. Trebuie' plătit dinainte cel care-l pregăteşte, ca să poată lua ierburi proaspete.

- Oh, zise ea, distrată, plăteşte, te rog, tu, te voi răsplăti întreit cât de curând.

André zîmbi tăios :

- Am avansat deja douăzeci de ludovici. Nu sunt un om bogat.

- Dar cât poate costa un medicament, André, un medicament atât de obişnuit ? Doar nu e chiar aşa scump !

- Mama-san a spus că nu contează cât costă pentru o tânără care are nevoie de un astfel de ajutor, de ajutor tainic.

- De acord, André, dragule - Angélique lăsă problema deoparte, arătându-se plină de căldură şi amiciţie, deşi în inima ei nu-l ierta că se arăta atât de zgîrcit. De-acum în treizeci de zile pot plăti oricât din alocaţia promisă de Malcolm: In orice caz, sunt sigură că ai să reuşeşti să descurci toată treaba, un om bun şi înţelept ca dumneata... Mulţumesc, scumpe prietene. Te rog să-i spui mamei-san că sunt exact opt zile de când ar fi trebuit să am ciclul. Când obţii leacul ?

- Ti-am spus, în ajunul celei de-a treizecea zi. Putem trece să-l luăm sau trimitem după el. In ajun.

- Şi, şi... suferinţa cât durează ?

André se simţea extrem de obosit, de tracasat, de mânios chiar, căci, iată, se lăsase prins şi în încurcătura asta, oricât de numeroase ar fi fost avantajele acestei legături în viitor.

- Mi-a spus că depinde de femeie, de vârsta ei, de faptul dacă a mai făcut-o sau nu. Dacă nu, treaba va fi uşoară.

- Dar câte zile voi suferi ?

- Mon Dieu, n-a spus şi nici n-am întrebat-o. Dacă ai întrebări precise, notează-le pe o hîrtie şi îţi voi aduce răspunsurile. Acum te rog să mă scuzi..:

André se ridică în picioare. Angelicăi ! se umplură Instantaneu ochii de lacrimi.

- Oh, André îţi mulţumesc, îmi pare rău, eşti atât de bun că mă ajuţi, iartă-mă că te enervez, sughiţă ea, observînd cu plăcere că interlocutorul se topeşte pe loc.

- Nu plînge, Angélique, nu m-ai enervat, nu vina e... Te rog să nu-ţi faci griji, voi aduce leacul la timp : Până una-alta, notează întrebările - in decurs de câteva zile, vei avea răspunsurile. Scuză-mă, e din pricina." Nu m-am simţit prea bine in ultimul timp.

Angélique se prefăcu a-l compătimi şi, după plecarea lui, căntări cele auzite, privind către strada principală prin perdelele pătate de muşte. Treizeci de zile ? Nu-i nimic dacă mai întîrzie rezolvarea, nu are să se vadă nici un semn, îşi spunea ea iar şi iar, căutând să se liniştească singură. Douăzeci şi două de zile în plus nu contează. Pentru mai multă siguranţă, îşi scoase jurnalul, îl desferecă şi se apucă de socotit, apoi luă **socoteala** de la capăt, şi ajunse la aceeaşi zi. Vineri, nouă noiembrie, ziua Sfîntului Teodor. Cine o fi ? Am să-i aprind o luminare în fiecare duminică. N-are rost să însemne ziua, îşi zise, cutremurându-se. Făcu, totuşi, o cruciuliţă în colţul foii. Şi spovedania ? Dumnezeu înţelege. Înţelege totul. Dar dacă nu are efect leacul, dacă André se îmbolnăveşte, sau dispare, sau e ucis, dacă nu mă ajută mama-san, sau se întâmpla o mie şi una de nenorociri care să mă ducă la pieire ? Gândul începu să o roadă, măcinîndu-i încrederea în sine. Lacrimi adevărate îi umeziră obrajii. Apoi îşi aminti subit de sfatul pe care i-l dăduse tatăl ei, cu ani şi ani în urmă, la Paris, puţin înainte de a o abandona, pe ea şi pe fratele ei...

- Da ne-a abandonat, zise ea cu voce tare, spunînd adevărul în privinţa asta pentru prima oară în viaţă. Cu adevărat ne-a abandonat. Mon Dieu, după tot ceea ce-am aflat intre timp, poate că e mai bine aşa. Ne-ar fi vîndut deja de mult... pe mine în orice caz.

Tatăl ei îşi citase idolul, pe Napoleon Bonaparte : „Un general înţelept are întotdeauna o linie de retragere prevăzuta din timp, de unde lansează apoi lovitura izbinzii".

Care e oare linia mea de retragere ? Işi aminti ce-i spusese André Poncin cu câteva săptămăni în urmă. Angélique zîmbi, despovărată de grijă.

Phillip Ţyrer era pe punctul de a pune ultimele cuvinte Pe clarna răspunsului lui Sir William către roju, în cea mai umoasa caligrafie de care era în stare cu noua peniţă de cupru abia inventată. Spre deosebire de corespondenţa anterioară sir William intenţiona să expedieze originalul în engleză, însoţit de traducerea în olandeză cu a cărui elaborare fusese însărcinat Johann.

— Gata, Johann, am sfirşit - Fillip termină coada Y-ului de la Sir William Aylesbury cu o înfloritură complicată.

— Scheiss in mein Hut ! exclamă Johann cu un zîmbet admirativ. N-am mai văzut aşa caligrafie. Nu e de mirare că drăguţul de Willie vrea să-i copiezi toate depeşele de la Londra.

— Shigata ga nai ! zise Tyrer, fără să se gândească. Nu contează.

— Carevasăzică, chiar studiezi japoneza.

— Da, şi, fie vorba între noi, te rog să nu ii spui drăguţului de Willie - Doamne fereşte -, tare mare plăcere imi face. Ce crezi despre planurile lui ?

Johann oftă :

— Cu japii, eu nu cred nimic. În ce mă priveşte, Consider că... că mieroşenia japilor i-a sucit minţile.

Textul mesajului era următorul :

Către Excelenţa Sa, Nori Anjo, Prim-roju. Am primit-depeşa Dvs. de ieri şi vă comunic un refuz net. Dacă nu plătiţi rata convenită a despăgubirii pentru asasinarea celor doi soldaţi britanici la timp, suma datorată va fi împătrită cu fiecare zi de intirziere.

Regret să aflu că nu respectaţi calendarul stabilit, şi voi fi nevoit să-mi schimb planurile imediat in felul următor : voi pleca in direcţia Kyoto pe nava-amiral, însoţit de o escortă, de azi in douăsprezece zile. cu destinaţia Osaka. Apoi, laolaltă cu o escortă călare şi însoţit de un tun cu ghiulele de şaizeci de livre, aparţinind Artileriei Regale, pentru salutul oficial, eu şi ceilalţi ambasadori ne vom îndrepta neintirziat spre Kyoto pentru a obţine îndreptarea greşelilor Dvs., din partea Tinerei Sale Maiestăţi, Shogunul Nobusada in persoană sau, în caz de absenţă, din partea Alteţei Sale Imperiale, împăratul Kamei, promiţindu-vă să-l salutăm cu onorurile regale prin douăzeci şi una de salve de tun. Vă rog să ii informaţi de sosirea noastră iminentă.

(Semnat) Ministrul plenipotenţiar şi Ambasadorul Maiestăţii Sale Britanice, Sir William Aylesbury.

— împărat ? Care împărat ? făcu Johann, în silă. E doar Miakoul, Mikado-ul, cum i-o fi spunînd, şi nu e decât un fel de papă mărunt lipsit de putere. Nu ca Pius IX, care se baga şi înnoadă fire şi

care, ca un Gotfverdampi de catolic ce e, ar vrea să ne pună din nou pe rug.

- Hai, Johann, nu sunt cu toţii chiar atit de răi. Acum englezii catolici au drept de vot, şi pot fi aleşi şi în Parlament, ca oricine care întruneşte condiţiile necesare.

- Blestemaţi fie toţi catolicii ! Eu sunt elveţian, şi noi nu uităm ce ne-au făcut

- Atunci de ce întreaga gardă personală a Papei e formată din elveţieni ?

Johann dădu din umeri :

- Sunt mercenari catolici. Dă-mi ciorna depeşei, să mă apuc de treabă.

- Sir vVilliam zice că nu vrei să-ţi înnoieşti contractul.

- A sosit momentul să plec şi să las terenul liber pentru cei mai tineri şi mai-înţelepţi. Pentru tine, zise Johann cu un zîmbet larg.

- Nu e de rîs. Trimite-mi-l, te rog, pe Nakama. Cred că e în grădină,

- Nu te încrede în nemernic. Mai bine fii cu ochii în patru, Phillip.

Tyrer se întrebă în sinea lui care ar fi fost reacţia lui Johann dacă ar fi ştiut adevărul. Hiraga apăru in uşă :

- Hai, Taira-san ?

- Ikimasho, Nakama-sensei, hai ? li dăm drumul, bătrâne? zise Tyrer, surîzînd până la urechi, încă uimit de schimbarea din înfăţişarea celuilalt.

Când Hiraga sosise în zori, nici urmă de mizerie, de zdrenţe, sau de tunsoare samurai. Părul lui, acum tuns scurt, era aproape identic cu cel al oamenilor de rând. Cu kimonoul curat, apretat, dar simplu, cu pălăria de soare nouă atîrnîndu-i pe spate, cu fabi şi sandale noi, arăta ca un fiu de negustor avut.

- Doamne, arăţi superb, Nakama, izbucnise Tyrer, iţi stă bine tunsoarea

- Ah, Taira-san, zise Hiraga şovăind, căci astfel dicta planul stabilit împreună cu Ori. Gindescu ra ce spune dum-nevostru, ajuta sa

renun' ţu samurai. Curându înapoi la Choshu, devin fer'mieru ca bunicu, ori în faburica bere sau sake.

- Să renunţi la rangul de samurai ? E posibil aşa ceva ?

- Hai Posibiru. Daru nu mai spune nimicu, da ? ** De acord, E o hotărire înţeleaptă, te felicit.

Fără să vrea, Hiraga îşi trecu mâna peste creştetul capului; jenat de noua senzaţie de mâncărime şi de dispariţia perciunilor.

- Curându păru c'reşte, Taira-san, la feru ca a tau.

- De ce nu ?

Tyrer purta părul, natural ondulat, până aproape de umeri. Spre deosebire de alţii, făcea mare caz de curăţenie : dintotdeauna îi atîrna deasupra patului o broderie făcută de mama sa. Domnul Iubeşte curăţenia.

- Cum stai cu vînătăile ?

- Am uitatu ere.

- Am uitat de ele.

- Ah, mur'ţumesc, am uitat de ere. Veştii bune, Taira-san - pe îndelete, Hiraga îi vorbi de Yoshiwara, spunîndu-i că aranjase o întilnire cu Fujiko în acea seară. Pentru tu, toată nopte. Bine, neh ?

Tyrer rămase fără glas. Apoi, fără să se gândească se repezi şi-i strânse mâna lui Hiraga.

- Mulţumesc, îţi mulţumesc, prietene. Se trânti în Fotoliu şi, scoţîndu-şi pipa, îi oferise tutun şi lui Hiraga, dar acesta îl refuză, abia abţinîndu-se să nu ridă. Excelent ! Tyrer se lăsă în voia gândurilor, anticipând momente de dragoste, cu inima bătând să-i sară din piept şi bărbăţia înviorată. Doamne, ce bine ! apoi cu un efort de voinţă, Tyrer îşi alungă gândurile erotice pentru a se concentră asupra programului zilei. Al găsit unde să stai în sat ?

- Da. Acuma noi mer'gemu, da ?

In timp ce se îndreptau către satul japonez, îngrijindu-se să nu vorbească prea tare şi să nu sufle o vorbă în engleza în preajma vreunui trecător, Tyrer continuase să îl descoase pe Hiraga, scoţind la iveală, informaţii nepreţuite, precum numele shogunului şi cel al împăratului. Ajuns la reşedinţa shoya, inspectase magazinul şi

modesta cămăruţă de alături unde avea să stea Hiraga. Apoi, perfect satisfăcut, încăntat chiar, revenise, în Compania acestuia, la legaţie.

- Ai văzut că lumea pe stradă, inclusiv soldaţii, abia te-a luat în seamă, acum că nu mai arăţi a samurai ?

- Da, Taira-san. Ajutoru ra mine, da ?

- Sigur, orice.

- Vreau încerca pur'ta haine ca voi, ca gai-jin, da ?

- Excelentă idee !

Odată ajunşi la legaţie, Tyrer se grăbi să intre la Sir William, căruia îi comunică, entuziast numele shogunului. şi pe cel al împăratului.

- Mi-am închipuit că aţi dori să aflaţi imediat, sir. Şi mai am veşti noi : dacă am înţeles bine, zice că toţi japonezii, fie ei şi daimyo, au nevoie de autorizaţie ca să meargă la Kyoto, unde locuieşte împăratul

- Ce sunt daimyo ?

- Aşa îi numesc japonezii pe regii lor, sir. Dar toată lumea, chiar şi ei, au nevoie de permis de trecere pentru oraşul Kyoto - Nakama afirmă că Bakufu - alt nume pentu shogu-nat, un fel de administraţie publică a lor - se feresc să acorde permise de trecere indiferent cui - Tyrer se străduia să-şi menţină calmul, dar vorbea, fără să vrea, destul de aprins. Dacă aşa stau lucrurile, dacă shogunul se află actualmente la Kyoto, şi dacă împăratul locuieşte acolo în permanenţă, dacă acolo e concentrată toată puterea - ei bine, dacă ar fi să mergeţi acolo, n-ar însemna să treceţi peste Bakufu, să-l ocolim cu totul ?

- O inspirată şmecherie logică, răspunse Sir William cu amabilitate, oftând mulţumit de a fi intuit-o cu mult înainte ca Tyrer să i-o fi explicat. Phillip, cred că am să rescriu depeşa. Vrei să revii într-o oră ? Te-ai descurcat de minune.

- Mulţumesc, sir, şi-i relată cum arăta noul Nakama, cu noua tunsoare. Ideea mea e că, dacă am reuşi să-l îmbrăcăm în straie europene, ar deveni din ce în ce mai maleabil în vreme ce mă învaţă japoneza, iar eu pe el engleza.

- Foarte bună idee. Phillip.

- Mulţumesc, sir, am să acţionez imediat în consecinţă. Pot să-i trimit factura casierului nostru ?

Buna dispoziţie a lui Sir William se mai domoli.

- N-avem fonduri de aruncat, Phillip, şi visteria... Bun, de acord. Dar un singur rând de haine. Tu răspunzi ca factura să nu fie prea ridicată

Tyrer se îndepărtase în grabă. Acum, odată terminată redactarea depeşei, avea să-l ducă pe Hiraga la croitorul chinez de peste drum. Strada principală nu era prea populată la ora aceea - către mijlocul după-amiezei -, căci majoritatea bărbaţilor se aflau în depozite, la siestă sau la club. Ciţiva câţiva se bălăbăneu, zgribuliţi în cotloanele cheiului, la adăpost de vintul încă puternic. Un meci de fotbal fusese prevăzut pentru mai tîrziu, marina contra armatei, pe terenul de pa-;

rada. Tyrer se gindea cu plăcere la acest eveniment, mai puţin incăntat la întrevederea cu Jamie McFay pe care, neputind-o împiedica, o fixase după vizita la croitor.

- El conduce firma Struan aici, Nakama-san, cum-necum a aflat despre dumneata şi e la curent că ştii ceva engleză. E un om de încredere.

- So ka ? Băr'batu care insoară ?

- Oh, ţi-au spus servitorii despre petrecerea de logodna ? Nu, McFay e doar negustorul-şef. Domnul Struan, tai-panul, e cel care se însoară Asta e clădirea firmei : magaziile, birourile şi locuinţa.

- So ka ? Hiraga studie edificiul, greu de atacat sau de pătruns în el, îşi spuse, ferestrele de la stradă erau zăbrelite. Aicea Struan şi femeia lui el, stau aicea ?

Gindurile lui Tyrer se îndreptară brusc spre Fujiko.

- Struan, da, spuse el, distrat. Despre ea nu sunt sigur. Clădirea asta nu e nimic în comparaţie cu miile şi miile de case oarecare de la Londra. Londra este cel mai bogat oraş din lume.

- Mai bogat decât Yedo ? Tyrer izbucni in rîs :

- Mai bogat decât douăzeci, decit cincizeci de Yedo. Cum se spune asta în japoneză ?

Hiraga ii spuse, în timp ce sorbea totul cu ochii săi ageri nu credea ceea ce auzise despre Londra, precum nu credea în general cele spuse de Tyrer, Considerându-le minciuni menite să-l deruteze. Treceau acum prin faţa diverselor bungalow-uri ce serveau drept legaţii, deschizindu-şi drumul printre gunoaiele împrăştiate pretutindeni.

- De ce d'rapere diferite, rogu ?

Tyrer ar fi voit să-şi îmbunătăţească japoneza vorbită, dar de cum incepea, Hiraga ii răspundea in engleză şi adăuga imediat o nouă întrebare. Se simţi obligat să explice, indicând cu degetul :

- Sunt diverse legaţii ! aici e cea rusă, pe urmă cea americană, Dincolo cea franceză, şi acolo e cea prusacă. Prusia e o naţiune importantă de pe continent. Dacă ar fi să spun ast...

- Ah, iertarei aveţii har'tă la lumea matale, rogu ?

- Da, desigur, aş fi încăntat să ţi-o arăt.

Un detaşament de soldaţi se apropie şi îi depăşi, neluîndu-i în seamă.

- Oamenii acesta din p'ru-sia (Hiraga pronunţa cuvintul cu grija) - şi ei în război cu francezii ?

- Uneori. In orice caz, sunt un popor războinic, tot timpul se luptă cu cineva. Tocmai au un nou rege care se bizuie pe un prinţ mare şi dur numit Bismarck. Acest Bismarck încearcă să-i strìnga pe toţi germanii într-o naţiune mare şi puternică, şi...

- Rogu, faira-san, nu aşa repede, da ?

- Ah, gomen nasai.

Tyrer repetă ceea ce spusese, dar mai rar, ruspunzând la mai multe întrebări, uimit de fiecare dată de numărul şi adin-cimea acestora, precum şi de curiozitatea spiritului protejatului său. Izbucni din nou în rîs :

- Trebuie să ajungem la o înţelegere, o oră despre lumea mea în engleză, una despre a dumitale în engleză, apoi o oră de conversaţie în japoneză. Hai ?

Patru soldaţi călare, ce se îndreptau spre pistele de curse, îi depăşiră, salutându-l pe Tyrer şi măsurându-l din ochi pe Hiraga.

Tyrer îi salută la rândul său. In capătul străzii principale, lingă barieră, şiruri de muncitori asiatici, cărând încărcături de pe nave, începeau să treacă prin vamă sub supravegherea neincrezătoare a gărzilor japoneze.

- Să ne grăbim, e mai bine să nu ne amestecăm printre ei, zise Tyrer.

Apoi traversă, croinduşi drum peste grămezile de bălegar, de cal. se opri brusc şi făcu un semn cu mâna. Tocmai trecuseră de legaţia franceză : Angélique se afla la o fereastră de la parte, cu perdelele trase intr-o parte. Tânăra îi zîmbi şi-i răspunse făcând din mină. Hiraga se prefăcu a nu observa privirea ei cercetătoare.

- E doamna cu care domnul Struan urmează să se Însoare, spuse Tyrer, continuîndu-şi drumul. Aşa e că e tare frumoasă ?

- Hai. Asta Casa La ea, da ?

- Da.

- Noapte bună, domnule McFay. Am încuiat peste tot,

- Mulţumesc, noapte bună, Vargas.

McFay căscă şi purcese mai departe cu scrierea jurna-ului, ultima activitate propriu-zisă a zilei. Pe birou nu era decât un maldăr cu ziarele din ultimele două săptămâni încă necitite. Platoul cu corespondenţa primită era gol, cel cu scrisori de expediat plin până la refuz, cu răspunsuri la majoritatea poştei din acea zi, ordine şi dispoziţii de încărcare completate şi semnate, gata de a fi colectate în zori, odată cu începerea lucrului. Vargas îşi scarpină distrat o pişcâtură de purice -nimic neobişnuit în Asia - şi depuse cheia seifului pe birou. Mai doriţi lumină ?

- Nu, mulţumesc, încă puţin şi am terminat. Pe mîine.

- Cei din Choshu vin mîine, în legătură cu armele.

- Da, n-am uitat. Pe mîine.

Singur de-acum în acea aripă a clădirii, la parter, McFay se simţi mai bine - întotdeauna se simţea mai la largul lui, mai apărat când era singur. Cu excepţia lui Vargas, toţi conţopiştii, casierii şi ceilalţi membri ai personalului aveau scara lor de intrare separată şi camere de serviciu în capătul celălalt al clădirii la o distanţă apreciabilă. Uşa de comunicare între cele două aripi era încuiată noaptea. Doar Ah

Tok şi servitorii personali stăteau în această aripă din faţă. unde erau birouri; camera tezaurului unde se păstrau toate armele, cărţile de conturi, seifurile cu tot felul de valute de la dolari de argint mexicani la taleri de aur şi monede japoneze şi, deasupra, spaţiile de locuit.

Ziua de poştă însemna întotdeauna muncă din greu până în noapte. Iar în ziua aceea se lungise şi mai mult căci în clipa în care McFay pusese mâna pe ultimul episod din Marile speranţe, împrumutat de Nettlesmith după prânz, urcase val-vârtej şi îşi împărţise ora de lectură cu Malcolm Struan, savu-rând amândoi pagină după pagină. Coborîse apoi, încântat de faptul că totul se sfîrşise cu bine pentru Pip şi fată, şi că in ediţia din luna viitoare avea să înceapă o nouă poveste de Dickens.

M. S. s-a înfuriat citind scrisoarea mamei sale de azi (vaporul cu aburi Shift Wind, o zi intirziere, un om căzut peste bord intr-o furtuna în largul Shanghai-ului; prins sub salve in strimtoarea Shimonoseki ; vrea douăzeci de obuze dinspre ţărm - nici o stricăciune, slavă Domnului !) Am răspuns cu lapte şi miere la ghiulelele epistolare ah Dnei S. (încă nu i-a ajuns la urechi vestea cu petrecerea - va declanşa o explozie de la Hong Kong până în lava)', dar nu cred să reuşesc să calmez apele.

I-am scris că A. s-a mutat la legaţia franceză, dar m-ar mira să o liniştească măcar cit negru sub unghie pe Dna S.; M. S., în schimb, nu şi-a găsit locul toată ziua"

de furie că A. n-a venit să-l vadă. Iar s-a zborsit la Ah Tok care acum e în toane extrem de proaste pe care le-a comunicat şi celorlalţi servitori, ayeeyah !

Trebuie să precizez că, în ciuda durerii, M. S. e mult mai "înţelept decât mă aşteptam : se pricepe bine la afaceri în general, şi chiar la comerţul internaţional - acum e de acord cu mine că aici e un mare potenţial. Am discutat cazul Brock şi am hotărât amândoi că de aici nu se poate face nimic, dar că, de cum se va înapoia el la Hong Kong, o să le arate el. A refuzat din nou ideea de a pleca înapoi cu vasul-poştă - Hoag stă deoparte şi nu imi e aliat; cu cit Malcolm se odihneşte mai mult aici, cu atât mai bine, după opinia lui, o călătorie in condiţii proaste ar fi dăunătoare.

Am avut o primă întrevedere cu japonezul Nakama (mai mult ca sigur un nume de împrumut), care e fără indoială mai important decât pretinde a fi. Un samurai, un ronin în afara legii, care vorbeşte ceva engleză, care vrea să-şi tundă coada pentru că a decis să renunţe la rangul de samurai, care doreşte să se îmbrace ca noi e cu totul ieşit din comun, şi se cere supravegheat. Dacă măcar jumătate din ce spune e adevărat, am făcut, via Tyrer (ţine-l, Doamne !), un pas de gigant în materie de spionaj. Păcat că Nakama n-are idee de afaceri : singura informaţie utilă a fost că Osaka, nu Yedo, e centrul comercial cel mai important din Japonia : cu atât mai mare interesul de a face presiuni pentru a ni se îngădui cât mai grabnic să pătrundem in oraşul ăsta. Nakama trebuie cultivat, asta e sigur, şi...

O bătaie în oblon. McFay se uită la ceasornic : aproape zece. O oră mai tîrziu. Nu conta : timpul în Asia curge altfel. Fără grabă, se ridică de la masa de scris, îşi strecură micul revolver în buzunarul lateral al redingotei, se îndreptă spre uşa pe care o folosea numai el şi o deschise. Afară se aflau două femei învăluite în mantii cu glugi, însoţite de un servitor. Tustrei se înclinară. McFay le invită pe femei în casă, îi dădu câteva monezi omului, care mulţumi, se înclină din nou, şi se în-turnă de-a lungul aleii din spate către Yoshiwara. McFay încuie la loc uşa.

- Hei, Nemi, tu la fel frumoasa, neh ? şi zimbind, o luă în braţe pe una dintre tinere.

Ea îi zîmbi larg de sub gluga ; de un an avea şansa de a-l fi musume, întreţinută fiind de el de şase luni încoace.

- Hei, Jami-san, tu bunu, hei ? Asta musume sora mea. Shizuka. Dulce, neh ?

Timidă, cealalta fată îşi înlătură gluga, zîmbind stinjenită. McFay fu plăcut surprins - Shizuka era la fel de fragedă ca Nemi, la fel de atrăgătoare şi înmiresmata.

- Hai, zise el.

Şi amăndouă se simţiră uşurate că fata trecuse primul examen. Era întîia oară că McFay aranja o întâlnire pentru altcineva. Cu stăngăcie, o rugase pe Nemi să se asigure că mama-san înţelesese că era vorba de o fată pentru însuşi tai-panul şi trebuia, în consecinţă, să

fie deosebită. Ambele tinere erau puţin trecute de douăzeci de ani şi abia îl ajungeau lui McFay la umăr. Se simţeau acum mai în largul lor, deşi ştiau prea bine că adevăratul examen abia urma.

- Shizuka, eu plăcere văd tine. Tai-pan om mare, ii zise McFay cu bunătate în glas, apoi se întoarse spre Nemi, ară-tând unde se afla rana lui Struan. Ea ştie de rană, neh ?

- Hai, esp'rcu, Jami-san, dădu Neml din cap, şi-şi arătq dinţii strălucitor de albi Dozo, haine răsatu aicea, ori susu ?

McFay o luă înaintea lor pe scara cea mare, bine luminata de lămpile cu ulei Nemi sporovăia cu fata cea nouă, care nu pierdea nimic din ochi. Era un obicei ca, din când în când, McFay să trimită după Nemi pentru a-şi petrece noaptea aici : servitorul revenea înaintea zorilor să o însoţească înapoi la reşedinţa pe care Jamie i-o cumpărase în incinta casei ei, Hanul Suculentei Bucurii, După zile întregi de tocmeală, achiziţia casei, cu un contract pe cinci ani, îl costase zece sovereigni de aur. Alţi zece pentru contractul lui Nemi pe aceeaşi perioadă, plus alte sume pentru un kimono în fiecare lună, pentru coafat, o slujnică personală, plus întreaga hrană, din care nu lipsea soke-ul.

- Dar, mama-san, dacă cumva arde Casa, hei ? întrebase, înmărnuirit el însuşi, de faptul că acceptase un atare preţ, cu toate că rata de schimb, incredibil de avantajoasă, îngăduia în majoritatEa lunilor un profit de 400$, Ceea ce însemna că oricine putec să aibă un cal sau doi, să consume şampanie la discreţie si, in special, că toate cheltuielile curente ale lui Nemi nu urmau să depăşească vreo câteva lire sterline pe an,

Mama-san fusese şocată de replica lui :

- Clădire ca nou. P'răteşte juma p'reţu, coerc'tu, neh ? Prezentă la ultima rundă de tratative.. Nemi izbucnise în râs.

- Mu'rt focu in Casa, Jami-san, mu rt hiţ-hiţ, neh t Ajuns în capul scării, McFay o mai strânse o dată in braţe fără un motiv anume, doar pentru că meritase preţul cu vârf şi îndesat, îndestulîndu-l cu plăcere şi linişte sufletească Pe palier se afla un scaun cu spătar înalt : Nemi îşi scoase mantia şi o instrui pe cealalta tânără să îl urmeze exemplul, şi ambele îşi lăsară pelerinele acolo. Dedesubt purtau

kimonouri drăgălaşe şi curate, părul bine coafat - crisalidele se meta-forfozară în fluturi. Incăntat de el însuşi. McFay bătu La uşă

- Intră.

Malcolm Struan şedea in Fotoliul său obişnuit, cu un trabuc fumegându-i între degete. Elegant în halatul de casă. dar nu tocmai în largul lui.

- Salve, Jamie.

- 'seara, tai-pan ! fetele se înclinară cu mare respect. McFay nu avea idee că, practic, cel mai mic detaliu din viaţa lui Malcolm Struan, ca şi din a sa şi a majorităţii gai-jinilor, era pe toate buzele, subiect a nenumărate şi avide bîrfe : averea enormă, noul statut de tai-pan, împrejurările în care fusese rănit, căsătoria iminentă. Ţi-o prezint pe Shizuka ce va rămăne cu dumneata. Servitorul va sosi în zori, exact cum ţi-am spus. Voi bate la uşă. S-ar putea să fie puţin timidă, dar. în fine, nici o problemă iat-o şi pe Nemi, care îmi e musume Am, ăă.,. am considerat preferabil, pentru prima oară. s-o aduc şi pe ea ca să înlesnească lucrurile.

Cele două tinere se înclinară din nou.

- Heya, tai-pan, zise Nemi, câtuşi de puţin fîstîcită, bucuroasă să-l cunoască şi încrezătoare în alegerEa ce o făcuse, Shizuka sora meu, bun musume, heya ! dădu viguros din cap Şi, cu un mic ghiont, o îndemnă pe Shizuka să se apropie de el, fata şovăi, îngenunche şi se înclină iar.

- Voi fi în apartamentul meu, dacă ai nevoie de mine.

- Mulţumesc, Jamie.

McFay închise uşa discret şi se îndreptă spre celălalt capăt al coridorului. Apartamentul său era aranjat bine, de o eleganţă masculină şi confortabil Trei camere, salon, dormitor, cameră de oaspeţi, toate prevăzute cu şemineuri şi baie. Pe bufet se aflau carne rece, pîine proaspătă şi – preferinţa ei — o plăcintă, de-abia scoasă din cuptor, cu mere ae Shanghai. Sake într-un vas cu apă caldă şi whisky Loch Vei de la distileria privată Struan, după care Nemi se înnebunea. Imediat ce uşa fu încuiată, ea se ridică pe virfuri şi îl sărută cu foc.

- Nu văzutu şase zire, întîi patu, apoi baie, zise ea, răsturnînd ordinea obişnuită.

Inima lui McFay prinse a bate mai repede, deşi nu era nici o grabă. Nemi îl luă de mână, şi îl duse în dormitor, împingându-l pe jumătate în pat ; îngenunche să-i scoată ghetele şi începu să îl dezbrace, sporovăind întruna în engleza ei pid-gin abia inteligibilă, spunîndu-i că afacerile mergeau strună în Yoshiwara, că Lumea Sălciilor propăşea, nici o grijă cu Shizuka, era costisitoare, dar de cea mai bună calitate, ce mai e şi cu zvonurile-astea despre război, noi nu vrem să fie război, doar să fie de lucru, şi uite că am un kimono nou cu crapi imprimaţi, un pic cam scump, e adevărat, ,,daru ichibon, Jami-san, mur'tu p'race la tu. Patu !".

McFay se supuse, întinzîndu-se în patul cu baldachin.' Noaptea era taman bună, nici caldă, nici prea rece. Nemi îşi desfăcu obi-ul, lăsând să-i cadă kimonoul şi lenjeria. Complet goală, fără urmă de sfială sau vinovăţie, ca toate celelalte musume (una din obiceiurile lor aparte, după care, uluiţi, McFay şi ceilalţi gai-jini se dădeau în vînt), îşi scoase acele de păr, apoi îşi scutură pletele şi, lăsându-le să-i ajungă la brâu, se îndreptă în pas triumfal spre baie, unde o aştepta prima bucurie a nopţii. Nemi se aşeză pe scaunul de toaletă, caută lanţul cu mâna, şi trase apa. Torentul de apă se prăvăli cu zgomot în vasul de porţelan şi ca de obicei, Nemi bătu din palme de bucurie. Când văzuse closetul pentru prima oară, refuzase să creadă că e cu putinţă una ca asta. „Unde duce apa ?" întrebase, sceptică. McFay îi explicase şi-i făcuse desene, da nu o convinsese până ce nu îi arătase ţevile şi nu o dusese în grădină, la locul unde se afla bazinul de decantare Acoperit, ca şi toate conductele, rezervoarele de apă, vasele de closet, chiuvetele, robinetele şi cele trei căzi importate din Anglia, de la Hong Kong şi de la Shanghai, unde începuseră să se fabrice diversele instalaţii destinate vastelor pieţe din India şi Asia.

Nemi il rugase să îi permită să le arate şi prietenelor sale. El acceptase cu măndrie, căci, spre supărarea lui Sir William, şi furia lui Norbert Greyforth, aceasta era prima instalaţie de acest fel din Japonia, şi servise drept model unei duzini de imitaţii mai mult sau

mai puţin reuşite, in orice caz lipsite, în general, de apă caldă şi rece. Pentru Casa Struan, doar ce era la culmea progresului era acceptabil.

Astfel, adevărate excursii cu ghid în cadrul cărora o minoritate norocoasă putea examina miraculoasa scaldă a lui Jami-san deveniseră una din atracţiile esenţiale din lumea gai-jinilor : sporovăind de zor, ca tot atâtea păsări exotice, diversele musume se înclinau, cu respiraţia tăiată, şi, într-o destrăbălare de aplauze, trăgeau apa cu încăntare. Nemi se spălă pe mîini. Cu un suspin de plăcere, se stecură între cearşafuri, alături de partenerul ei

Phillip Tyrer era epuizat şi aproape adormit. Fujiko îi suportă o vreme greutatea cu răbdare, apoi începu să se desprindă de sub el.

- Iye, matsu. Nu, nu pleca... Aşteaptă, murmură el.

- Vreau doar să aduc un prosop, Taira-san. Prosop, înţelegeţi ?

- Ah, da, prosop. Tu stai eu aduc...

- Oh, nu, nu se poate, e datoria mea. Lasă-mă te rog. Nu face mofturi şi nu fi rău.

Fujiko chicoti în timp ce Phillip o îmboldea cu nasul, ţi-nînd-o strâns ; pricepută însă fiind, şi cunoscându-şi meseria, ea aşteptă. Mica încăpere era acum liniştită. Noaptea era frumoasă, vîntul înfoia uşor copacii şi tufişurile. Dinspre ferestrele culisante se simţea curent, încă agreabil şi călduţ. Flacăra lămpii pîlpîia. O clipă mai tîrziu, Fujiko se strecură şi fără să-l deranjeze intră in baia unde se afla un hîrdău înalt de lemn, umplut ochi cu apă caldă, aşezat pe un grătar ce permitea evacuarea apei când se scotea dopul. Săpun parfumat, vas de noapte, prosoape curate Fujiko se învioră şi se şterse cu un prosop umed.

Reveni în odaie, curăţă şi-şi şterse partenerul cu un prosop cald. El rămase tot timpul cu ochii închişi, aproape gemănd de plăcere, ruşinat că ea îl spăla pe el când normal ar fi fost Invers.

- Ah, Fujiko-chan, eşti minunată.

- Deloc, e plăcerea mea, răspunse ea, nerevenindu-şi din uimire, şi chiar stănjenită de ciudăţeniile gai-jinilor care arareori se îmbăiau, erau cotropiţi de ruşine şi vinovăţie când era vorba de plăcerile patului, se arătau supărător de posesivi, adesea mânioşi că mai avea alţi clienţi.

Ce prostie ! Ei doar ce erau ? Nu clienţi ? Işi întorceau faţa, ruşinaţi, când ea se dezbrăca pentru desfătarea lor, sau se acopereau când erau abia despuiaţi pe jumătate, preferind să facă dragoste pe întuneric când toată lumea ştie că mare parte din plăcere vine tocmai pentru că vezi, cercetezi cu simţurile, observi ce se întâmpla. Sau se roşeau până în albul ochilor când ea încerca şi alte mijloace mai delicate pentru prelungirea Momentelor cu Zeii, vremea Norilor şi a Ploii.

Nu, gai-jinii nu sunt ca noi : mai întotdeauna preferă Poziţia întîi de Urgenţă, rareori Ademenirea Găinii sau Vremea Cireşilor in Floare, neingăduindu-mi nici o ocazie de a-mi demonstra priceperea. Când încep să mă joc pe lumină cu Călugărul Chiar atâtea jocuri care să-l aţîţe, de-a uite-o-nu-e, Peste Dragon, Insămânţarea de Primăvară sau Furtul Mierii -jocuri pe care tânărul cel mai lipsit de experienţă le-ar dori şi aprecia - iată că gai-jinul se dă la o parte, mă trage ferm, dar cu tandreţe, ce-i drept, lingă el, mă sărută pe git şi bolboroseşte aiureli fără noimă.

- Acum vă masez până adormiţi, ii spuse ea,

- Nu înţeleg „mahasezu".

- Masez, Taira-san. Aşa, uite.

- Ah, masez, înţeleg, mulţumesc, da.

Degetele lui Fujiko erau gingaşe şi fermecate : Phillip se lăsă nurtat spre somn, abia crezind că putea avea atâta noroc, mândru de vlaga lui, de faptul că ea terminase în culmea fericirii de trei ori iar el numai o dată Ce conta că Raiko îi soosese că Fujiko urma să plece la ea în sal a doua zi, lîngâ Yedo, să-şi viliţele bunicul bolnav ? .Dar numai pentru câteva zile, Taira-san "

- Ah. regret Raiko-aan Rog, Raiko san, cite zile plecată ?

- Cite zile va fi plecată ? Doar trei.

- Ah, mulţumesc. Cite zile va ii plecată ? repetase Tyrer; care o rugase şi pe ea şi pe Fujiko să-l corecteze cu fiecare ocazie.

Trei zile. O să am timp să-mi revin, Doamne-Dumnezeule, ce bine-a fosl ! Oare ce-o să fie când roju va primi depeşa ? Sunt sigur că sfatul meu e bun şi că Nakama mi-a spus adevărul - am de ce să-i fiu recunoscător, slavă Domnului, Sir William era în al nouălea cer,

cât despre Fujiko... Adormită de dulcea ei atingere, în mintea lui Tyrer apăreau şi Fujiko şi Nakama, într-o încîlceală de vise ba umbla prin Japonia, un tărim cu totul diferit şi învaţă japoneza, o avalanşă de cuvinte şi fraze dădea năvală peste el Salteaua era tare, greu de suportat, dar Tyrer zăcea întins confortabil, pe burtă, bucurându-se de apropierea lui Fujiko. Doamne, ce obosit mai sint ! Vi suport gindul că s-ar putea să aibă şi alţi clienţi. Trebuie să e a mea, numai şi numai a mea mîine am să-l rog pe André mă ajute. Fără să întoarcă capul, întinse o mănă şi îi măngîie coapsa Ce piele dulce şi mătăsoasă !

Unde am rămas ? Ah, da, la roju. O să le arătăm noi pramatiilor ! Tare urâtă chestia cu vasul-poştă in care au tras cu tunul, şi dacă nu se ocupă de asta Bakufu, dracul să-i ia, nseamnă că trebuie să radem noi bateriile alea. Să nu uit că Nakama e din Choshu şi nu trebuie să afle o vorbă. Oare-aş putea să-l folosesc ca mesager ? Şi dacă roju n-are de gând să-i tragă de urechi pe dracii ăia ai lui Satsuma, va trebui să-i strivim tot noi. Ce obrăznicie pe daimyo ăsta să pretindă că nu-i poate identifica pe asasinii lui Conterbury, doar din trupele lui au venit scîrbele, şi i-am văzut cum hă-cuiau braţul lui Conterbury, şi cum a ţîşnit sângele... Degetele lui Fujiko îngheţară.

- S-a întâmplat ceva, Taira-san ?

înainte de a-şi da seama ce face, Tyrer o cuprinse brutal în braţe, stăpânit parcă de dorinţa de a sugruma calea To-kaido : apoi, când coşmarul se potoli, se întinse pe spate, tră-gând-o pe Fujiko după el, bucurindu-se de contactul unduitor al corpului ei, ii plăcea atât de mult, recunoscător pentru prezenţa ei lingă sine, aşteptând coşmarul să se întoarcă în vizuina de unde ieşise.

Fujiko tăcea, nemişcată, se gindea din nou că gai-jinii erau o spiţă aparte, de neinţeles. Nu ii displăcea să se odihnească astfel rezemată de el ; era mulţumită că prima descătuşare se petrecuse corect, că clientul era satisfăcut. încredinţată că meritase onorariul suplimentar.

Cu ocazia împărţirii întâlnirilor în dimineaţa aceea, Raiko îi comunicase că tariful ei urma să crească : „Doar cu Taira, lincă vei

avea de lucru în plus. Ai in vedere că se poate de-a fi şansa ta cea mare, Fujiko, un muşteriu pe termen, cu mult mai valoros decât Kanterburi-san, dacă avem 9rijă şi îi eşti pe plac. Franţuzul mi-a spus că e o persoană Oficială importantă, aşa că străduieşte-te să-i intri in voie.

Vorbeşte doar japoneza, nu pidgin, fă-te dăscăliţa, încurajea-ză-l Nu uita că e ridicol de timid şi nu ştie nimic, şi nu aduce vorba despre Kanterburi. Ne vom preface că trebuie să pleci pentru câteva zile, dar nu-ţi face griji, am doi clienţi pentru tine miine - un gai-jin, după-amiază, o persoană civilizată la noapte..."

Cu un protector generos timp de un an sau doi mi-aş putea plăti repede datoriile şi aş duce o viaţă mult mai bună decât acum, alegându-mi clienţii, se apucă Fujiko să viseze, smul-gându-se din prezent precum avea obiceiul să o facă în prezenţa clienţilor, proiectându-se într-un viitor în care urma să trăiască fericită cu soţul ei, un agricultor bogat, şi patru sau cinci fii. îşi vedea deja Casa de la ţară înconjurată de multele lanuri de orez, înspicate de nenumăraţi muguri de iarnă sau primăvară, anunţînd încă o recolta abundentă, soacra ei, blinda şi bună, avea să fie mulţumită de ea, pentru jug ar fi avut o pereche de boi, în grădină flori şi...

- Ah, Fujiko, mulţumesc, eşti minunată...

Ea se cuibări mai aproape şi îl complimentă pentru vigoarea şi virilitatea lui.

- Cum ? zise el, somnoros.

Ea îi răspunse măngîindu-l intim cu mâna. Phillip se feri.

- Nu, Fujiko, te rog, întîi dormi Nu, mai incolo, te rog...

- Ah, dar un bărbat plin de vlagă ca domnia ta..., susură ea şi, ascunzîndu-şi plictisul. îşi făcu mai departe datoria.

Ori căscă şi îşi îndepărtă ochiul de gaura din perete.

- Am văzut prea destul. Strigător la cer !

- întru totul de acord - Hiraga vorbea şi el încet. Lamentabil. Fujiko

s-a dovedit atât de nepricepută cum nu mi-a fost dat să văd. Baka

- în locul lui Taira, mi-aş cere banii înapoi.

- Şi eu. Baka ! Ore întregi n-a reuşit să-l încălzească. Cât despre el... Poziţia întîi o dată - ca să nu mai vorbim de Urgenţă : zece mişcări de cur şi bum ! Peste Lună ! Ca un răţoi !

Ori fu silit să-şi astupe gura cu mâna pentru a-şi potoli rîsul ; după care lipi la loc, cu mare grijă, bucăţile de hîrtie peste găurile făcute într-un colţ nevăzut al panoului shoji. Amăndoi se strecurară apoi afară şi, prin poarta secretă din gard, printre tufişuri, reveniră la lăcaşul lui Ori.

- Sake !

Pe jumătate adormită, slujnica le aduse platoul, îi serví, apoi ieşi, tîrându-şi picioarele, nereuşind încă să nu se mai holbeze la figurile lor cu totul schimbate. Ori şi Hiraga ţinură fiecare câte un toast şi umplură iar cupele ; o încăpere mică şi agreabilă, intimă, luminată cu luminări ; alături, saltelele de dormit erau gata pregătite. Săbiile se aflau pe suporturile joase de lemn lăcuit. Raiko încălcase regula din Yoshiwara ce interzicea armele în incinta cartierului : era vorba de shishi, lui Hiraga i se publicase portretul, şi ambii juraseră pe sonno-Joi să nu facă uz de spade contra nimănui din casă ori contra vreunui oaspete, decât dacă vor fi nevoiţi să-şi apere pielea.

- Nu-mi vine să cred că Taira s-a lăsat păcălit când Fujiko s-a prefăcut că a ajuns la Momentul cu Zeii, Hiraga. Chiar, aşa, de trei ori, una după alta ! Proastă actriţă mai e ! Şi el - e oare chiar atit de netot ?

- Aşa s-ar zice, răspunse Hiraga rîzînd şi frecându-şi de zor creştetul şi tâmplele. Ha, cu o sculă de mărimea aia ar fi trebuit s-o facă să guiţe. Or fi toţi gai-jinii clădiţi aşa ?

- Ce contează ? Oricum, degeaba o are.

- Nici un pic de fineţe, Ori ! Ce-ar fi să-i fac rost de o carte de sfaturi, ca pentru míresele virgine ?

- Mai bine îl ucidem, pe el şi pe ceilalţi, şi incendiem colonia !

- Răbdare, o vom face. Avem tot timpul.

- E o ţintă perfectă, iar avem o ocazie nepreţuită, zise Ori, cu oarecare agresivitate în glas.

Hiraga îl privi atent, subit cuprins de răceală :

- Da, dar nu acum, e prea important.

- Chiar tu ai spus că, dacă am reuşi să-i scoatem din pepeni, ar bombarda Yedo, ceea ce ar fi excelent pentru propăşirea cauzei noastre.

- Da, ai dreptate, dar avem timp - Hiraga nu îşi trăda cu nimic îngrijorarea, îl domoli, căci ţinea să nu piardă controlul asupra lui. Taira îmi răspunde la toate întrebările. Nimeni nu mi-a spus, de pildă, că gai-jinii se luptă unii cu alţii ca nişte cîini, mai rău decât nişte daimyo înainte de epoca lui Toranaga - asta ne-au ascuns-o olandezii, aşa e ?

- Sunt cu toţii nişte mincinoşi şi nişte barbari.

- Aşa e, cu siguranţă că sunt sute de astfel de informaţii ce ne vor deschide calea să-i jucăm cum vrem noi, să-i stăpânim. Trebuie să învăţăm totul, Ori, şi, după aceea, când vom face parte din noul Bakufu, îi vom întărâta pe german contra rusului, pe rus contra francezului, pe francez contra englezului; contra americanului...

Hiraga se cutremură amintindu-şi puţinul spus de Tyrer cu privire la acel război de secesiune, la bătălii şi victime, la toate acele arme moderne şi sute de mii de combatanţi, la incredibila întindere a ţinuturilor gai-jin.

- Astă-seară mi-a spus că marina engleză stăpâneşte oceanele lumii, şi că e de două ori mai mare decât următoarele două forţe navale luate la un loc, cu sute de nave de război şi mii de tunuri.

- Minciuni. Exagerări menite să te infricoşeze. Vor cu toţii să ne subjuge. Umblă după secretele noastre.

- Nu-i comunic decât ce Consider eu că poate să ştie Hiraga rîgîi, iritat. Ori, trebuie să aflăm cât mai mult despre ei. Cîinii ăştia au cucerit cea mai mare parte din lume - au umilit China şi au ars Pekinul ; anul acesta francezii au pus stă-pânire pe Cochin-China şi sunt pe cale de a coloniza Cambodgia

- Da, dar francezii i-au aţiţat pe prinţii indigeni unii contra celorlalţi, ca englezii în India. Aici suntem în Nippon. Noi sântem altfel - aici e pământ divin. N-au să ne cucerească, cu toate tunurile lor. Chipul lui Ori se schimonosi. Chiar dacă trag câţiva daimyo de partea lor, chiar dacă reuşesc aşa ceva, ei bine, cei care vor rămâne dintre noi tot îi vor măcelări.

- Nu fără tunurile şi ştiinţa lor.

- Ba da, fără tunuri, Hiraga-san,

Hiraga dădu din umeri şi mai turnă sake. Mai erau destui shislii care împărtăşeau zelul lui Ori şi care uitaseră cuvintele lui Sun Tzu ; Cunoaşte-ţi vrăjmaşul ca pe tine însuţi, şi o sută de bătălii vei ciştiga.

- Sper să ai dreptate. Pină una-alta, eu încerc să aflu cât mai multe lucruri. Miine mi-a promis să îmj arate o hartă a lumii — un „atlas", aşa i-a zis.

- De unde ştii că nu e falsă, măsluită ?

- Nu mi se pare posibil să fi falsificat o hartă. Poate că voi reuşi chiar să obţin o copie, am putea să facem rost de o traducere, şi de unele manuale şcolare - entuziasmul îi revenea treptat. Taira spune că au noi metode de a socoti, predate şi în şc'olile obişnuite, şi măsurători astronomice, numite „rong-it-udine, rat-tit-udine" - Hiraga pronunţă cuvintele cu greutate - care într-un fel sau altul îi ajută să navigheze peste ocean cu mare precizie, la o mie de ri de ţărmuri. Baka ! Ce puţin ştiu şi eu ! Baka .' Nici engleza n-o pot citi.

- Vei putea, zise Ori, eu nu voi putea niciodată ; vei face parte din noua orânduire, eu nu.

- De ce spui asta ?

- Eu divinizez sonno-joi. Mi-am compus deja poemul funebru şi l-am recitat. I l-am spus lui Shorin în noaptea atacului. Baka - a fost ucis prea devreme - Ori sorbi ce rămăsese pe fundul bolului, turnă, ultimele picături, comandă încă un rând şi cu ochii mici, îl fixă pe Hiraga. Aud că seniorul Ogama va ierta pe orice shishi din Choshu care se va dezice de sonno-joi.

Hiraga făcu un semn afirmativ din cap.

- Mi-a scris tata despre asta. Pentru noi nu înseamnă nimic - pentru shishi din Choshu.

- Există un zvon cum că Ogama stăpâneşte Porţile, şi i-a dat pe toţi ceilalţi de-o parte; ba chiar se zice că luptele au reinceput intre trupele lui şi Satsuma.

- Mulţi daimyo se lasă prost sfătuiţi uneori, zise Hiraga, ridicind şi el uşor tonul, mai ales că nu-i plăcea întorsătura discuţiei, conştient

de faptul că, cu fiecare bol, Ori era din ce în ce mai arţăgos, iar Raiko îi spusese din nou în acea seară că Ori era ca un vulcan fumegând.

Ne-am înţeles cu mult in urmă - adăugă el - că nu suntem legaţi de actele, bune sau rele, ale şefilor noştri ereditari.

- Dacă Ogama ţine Porţile, ar putea restitui puterea împăratului şi înfăptui sonno-joi.

- Poate că o va face ; poate chiar a făcut-o. Ori îşi dădu bolul peste cap

- Va fi o uşurare să plec din Yokohama. Aerul e otrăvit. Mai bine ai veni cu mine la Kyoto. Te poţi molipsi în cuibul ăsta de mincinoşi.

- Vei fi mai in siguranţă fără mine în drum spre Kyoto. Chiar fără păr, aş fi recunoscut.

O pală bruscă de vînt lovi Acoperişul de trestie şi izbi un oblon întredeschis. Cei doi bărbaţi îşi îndreptară ochii într-acolo, apoi băură mai departe. Sake-ul le dezlegase oarecum limbile, dar nu le alungase gindurile ascunse, obsesia morţii, presimţirea funiei ce se strângea în jurul lor, ideea planului de ambuscadă contra shogunului Nobusada, neliniştea în legătură cu Shorin şi Sumomo şi, mai cu seamă, curiozitatea cu privire la ţinăra gai-jin. Hiraga nu.pomenise încă o vorbă de ea nici Ori nu întrebase nimic, dar ambii erau în aşteptare, ambii dădeau tîrcoale, ambii erau nerăbdători, şi totuşi nehotăriţi. Ori rupse tăcerea :

- Când vine Akimoto mîine, cât anume ai de gind să-i spui ?

- Tot ce ştiu. Te va însoţi la Kyoto.

- Nu, e preferabil să rămână aici, ai nevoie de un luptător în preajmă.

- La ce bun ?

Ori dădu din umeri :

- Mai bine doi decât unul. Bun - reluă el de-a dreptul - acum spune-mi unde e ea.

Hiraga descrise locul cu exactitate.

- Din câte am văzut, nu erau zăbrele la ferestre sau la uşa laterală - toată ziua să întrebase ce să facă acum cu Ori - dacă se strecura în casă şi o ucidea, fie că el rămânea în viaţă sau nu,

întreaga colonie ar fi explodat de mânie şi şi-ar fi revărsat veninul asupra oricărui japonez din preajmă. Sunt de acord că ar fi o ţintă potrivită pentru sonno-joi, dar încă nu e momentul, nu atâta vreme cât nu sunt acceptat şi nu am aflat destule din secretele lor.

- O ţintă atât de potrivită ar trebui lovită imediat. Katsumata a spus că dacă şovăi, pierzi. Secretele le putem afla din cărţi.

- Am spus deja că nu sunt de acord.

- In timp ce o ucid, incendiem Yoshiwara, deci şi colonia, şi când toată lumea va fi năucită, ne retragem. O facem de azi în două zile.

- Nu.

- Am spus da ! Două sau trei zile, mai mult nu ! Hiraga se gândi intens, la fel şi Ori. Căntărind totul. Rece.

Apoi spuse hotărât :

- In-ter-zis !

Tonul de hotărîre definitivă îl izbi pe Ori în plin. A doua oară în tot atâtea zile. De ambele dăţi în legătură cu ea. Nici un zgomot nu se mai auzi in încăpere. Amăndoi calmi, neclintiţi. Afară se auzea vintul, care se mai potolise. Din când în când, făcea să foşnească hîrtia impregnată a shoji-ului. Ori bău, fierbînd în sinea lui, dar netrădîndu-se ; dacă ambele braţe i-ar fi fost la fel de puternice ca înainte şi ar fi fost la fel de agil, s-ar fi aruncat în acel moment spre săbii pentru a se apăra de atacul care, în caz de nesupunere, era inevitabil. Nu-i nimic. Intr-o luptă directă, chiar dacă aş fi în cea mai

bună formă, Hiraga ar fi mai îute ca mine şi m-ar răni înainte să apuc arma. Prin urmare trebuie înlăturat din calea mea în alt mod. Stăpânit de voinţa de a se măsura cu noul său duşman, care era decis să ii dejoace planurile, Ori jură în sinea fui că nu va rupe el primul tăcerea, pierzindu-şi astfel cinstea obrazului. în răstimp de câteva clipe, tensiunea ajunse la culme, devenind de nesuportat, acum era pe cale să... Paşi grăbiţi ! Un perete shoji fu dat la o parte. Raiko avea un chip de ceară.

- Patrule Bakufu au ajuns la pod şi la porţile de intrare. Trebuie să dispăreţi, dute ?

Cei doi bărbaţi rămaseră încremeniţi. Ce se întâmplase înainte nu mai conta. Se repeziră să-şi ia săbiile.

- Intră în Yoshiwara ? îngăîmă Ori.

- Da, câte doi, câte trei, au mai făcut-o, îi evită pe gai-jini, dar nu şi pe noi, spuse în vreme ce vocea ii tremura, la fel de mult ca mîinile.

- Există o cale de ieşire prin orezărie ?

- Nu prea, Ori, îi răspunse Hiraga, în focul lui Raiko, pentru că cercetase acest drum de scăpare în ajun. Terenul e neted, fără un desiş unde să te ascunzi, cale de un ri Ne trezim şi acolo cu ei, dacă blochează poarta şi podul.

- Şi zona gai-jinilor, Raiko ?

- Colonia ? Niciodată n-au intrat acolo. Treb... — se întoarse brusc, cuprinsă de o spaimă cumplită, în timp ce ambi bărbaţi îşi scoaseră pe jumătate săbiile din teacă.

O servitoare se apropie în goană de ei.

- Sunt afară, pe alee, şi percheziţionează casă cu casă, sânnci ea.

- Anunţă-i şi pe ceilalţi.

Tânăra dispăru în fugă. Hiraga încercă să-şi adune gândurile.

- Raiko, unde e ascunzătoarea, pivniţa secretă ?

- N-avem, răspunse ea, frângându-şi mîinile.

- Trebuie să fie una undeva.

Cu o mişcare ca de şarpe, Ori fu într-o clipă lîngă ea, fă-când-o să se dea înapoi, înfricoşată.

- Unde e drumul tainic spre colonie ? Iute !

Raiko mai că leşină când îl văzu pe Ori cum strânge mânerul spadei şi, deşi nu se auzi un cuvînt de ameninţare, ea ştiu că e la un pas de moarte.

- Sp... Spre colonie ? N... nu sunt sigură, dar cu ani în.. în urmă, m-mi s-a spus... Uitasem, zise ea, şi începu să tremure ca varga. Nu sunt sigură.,, dar vă rog să mă urmaţi, fără gălăgie.

Se ţineau cât mai aproape de ea, în vreme ce se afundau in tufişuri, fără să ia în seamă crengile ce le tăiau calea, vîn-tu! care-i îmbrâncea, în vreme ce luna lumina destul de puternic când răzbea printre nori. Ajungând la o parte ascunsă a gardului dintre hanul ei şi

cel vecin, Raiko apăsă pe un nod din lemn. O bucată a gardului se deschise, scrîşnind din balamalele neunse şi îmbîcsite de mizeria vremii. Fără să deranjeze pe cheflii, traversară grădina, deschiseră o alta portiţă, pătrunzînd în alta grădină, şi, prin spate, trecură de edificiul scund de cărămidă - o construcţie făcută să reziste la incendiu, ce servea drept seif pentru lucrurile de valoare, şi ajunseră în cele din urmă în zona puţurilor şi rezervoarelor de apă, acestea din urmă umplute parţial de ploaie şi în parte de şirurile de culi care cărau găleţi de apă ziua

Gîfîind, Raiko indică cu degetul capacul unuia dintre puţuri :

- Cred... cred că e aici.

Hiraga înlătură capacul : în peretele din pămint erau împlîntate scoabe de fier ruginite, ca reazem pentru mîini şi picioare. Nici un semn de apă dedesubt. Incă stăpânită de teamă, Raiko şopti :

- Mi s-a spus că duce la un tunel... Nu sunt sigură, dar mi s-a spus că trece pe sub canal. Nu ştiu unde iese în partea cealalta. Am uitat cu totul.., Acum mă duc...

- Stai ! tăindu-i calea, Ori luă o piatră de pe jos şi o az-vărli în puţ. Se auzi un plescăit puternic. Cine a săpat tunelul ?

- Bakufu, din câte mi s-a spus când a fost ridicată colonia.

- Cine ţi l-a arătat ?

- Un servitor, nu mai ştiu care din ei; i-a văzut pe Bakufu la treabă... - tustrei priviră grăbiţi în direcţia din care veniseră, de. unde se auzeau voci mânioase. Trebuie să mă duc...

Raiko dispăru pe drumul urmat la venire. Neincrezători, Ori şi Hiraga scrutară adîncul puţului.

- Dacă La săpat Bakufu, Ori, s-ar putea să fie o cursa întinsă celor ca noi.

Dintr-o casă situată in apropiere răsunau înjurături în engleză : „Ce dracu' vrei ? Cară-te !"

Ori îşi înfipse spada la brâu. Stingherit de rana de la u-măr, trecu peste buza gurii puţului şi începu să coboare. Hiraga îl urmă, închizînd capacul în urma lui. Bezna părea şi mai profundă. Ori atinse pămăntul cu piciorul.

- Ai grijă, cred că e o treaptă.

Vocea îi era sugrumată şi multiplicată de un ecou sinistru. Hiraga veni lîngă el, orbecăind, şi aprinse un chibrit din cutia pe care o avea în buzunarul din mănecă.

- Eeeee, zise Ori, uluit, de unde ai aşa ceva ?

- Sunt peste tot în legaţie - din ăştia sunt atât de bogaţi încât le lasă peste tot. Taira mi-a spus să iau şi eu dacă vreau.

In lumina pîlpîindă a chibritului, zăriră gura tunelului. Era uscată şi cât un stat de om, La zece picioare mai jos, apa inunda puţul. Intr-o nişă se afla o luminare veche. Hiraga avu nevoie de trei chibrituri ca să o aprindă.

- Vino !

Tunelul cobora în pantă. Cincizeci de paşi mai încolo începea igrasia, pe jos erau băltoace, şi chiar apă stătută pe alocuri. Lichidul fetid se prelingea prin tavanul şi pereţii proptiţi grosolan. Lemnul putred stătea să se frângă. Pe măsură ce înaintau, aerul devenea mai stătut, respirau tot mai greu.

- Ori, ne putem opri aici

- Nu, mai departe !

Erau amăndoi năduşiţi, şi de frică, şi fiindcă mergeau înghesuiţi unul în altul prin tunelul ingust. Flacăra pilpii şi pieri. Injurând, Hiraga o aprinse din nou şi, ferind cu mâna ce mai rămăsese din fitil, înainta prin apă, al cărei nivel era în creştere Ori alunecă, dar îşi recapătă echilibrul Incă douăzeci-treizeci de paşi. Apa nu contenea să crească, ajungându-le acum la brâu. Aproape atingeau tavanul cu capul. Mai departe. Luminarea abia mai pîlpîia Mai departe ! Blestemănd e zor, Hiraga stătea cu ochii pe luminare.

- Mai bine facem cale întoarsă şi aşteptăm unde-i loc uscat

- Nu, mergem mai departe până se stinge luminarea

In faţa lor, tunelul cotea, afundîndu-se in beznă tavanul mai mai să atingă apa. Cuprins de greaţă, Hiraga continuă să înainteze cu greu, pe fundul alunecos Incă vreo câţiva paşi, capul i se lipi de plafon. încă puţin. Tavanul începu să salte puţin.

- Nivelul apei scade, gîfîi el, aproape bolnav de uşurare inaintând tot mai uite, prin nămolul duhnind.

După cot, plafonul se înălţă şi mai mult. înainte, in vreme ce luminarea îşi dădea duhul, văzură solul uscat la capătul tunelului, şi un puţ urcând spre suprafaţă, altul coborând în adînc. Hiraga orbecăi prin întuneric.

- Ori, am ajuns la margine. Dau drumul la o piatră, Secundele treceau una după alta, se auzea piatra ricoşind în pereţi, tot mai adinc, apoi, departe, un plescăit.

- Ori, sunt sigur că adîncimea e de cel puţin o sută de picioare aici, îngăimă el, şi teama îi puse un nod în git.

- Mai aprinde un chibrit.

- Nu mai am decât trei.

Hiraga scăpără unul din ele, şi la lumina lui văzură o serie de trepte şubrede din scoabe de fier ruginit, ducând în sus.

- De unde ai ştiut că Raiko cunoştea trecerea secretă ?

- Mi-a trecut brusc prin minte. Trebuia să existe un tunel. In locul lor, şi eu aş fi săpat unul - Ori avea un glas răguşit, întretăiat de o respiraţie anevoioasă. S-ar putea să fie oameni postaţi sus, la pândă. Au să ne dea brânci înapoi, sau o să ne aruncăm singuri în puţ.

- Da.

- Grăbeşte-te. Nu mai suport să mai stau aici, urcă! Nesimţindu-se nici el în apele lui, Hiraga îşi pregăti sabia din brâu. Ori se dădu înapoi cu nelinişte, încleştându-şi mâna pe minerul armei. Brusc, cei doi se aflară faţă în faţă, aproape, poate, de scăpare, dar conflictul dintre ei rămăsese acelaşi. Chibritul pîlpîi, şi se stinse. In bezna aceea adîncă, nu se mai vedeau unul pe celălalt. Din instinct, se retrăseseră, fiecare lipindu-se de pereţii tunelului, ferindu-se de gura hăului, Mai ager în luptă, Hiraga pusese un genunchi în pământ şi, cu mâna pe mănerul săbiei, gata să-i reteze lui Ori picioarele în caz de atac, pândea cu urechile ciulite un eventual zgomot de armă scoasă din teacă.

- Hiraga ! răsună vocea hîrîită a lui Ori, în întuneric, destul de departe de Hiraga. Vreau s-o văd moartă, am sa merg după ea, pentru sonno-joi şi pentru mine. Tu vrei să rămîi. Atunci rezolvă tu problema asta.

Hiraga se ridică fără zgomot în picioare.

- Rezolv-o tu, şuieră el, şi îşi schimbă imediat, neauzit poziţia. 470

- Nu pot ! Nu pot s-o rezolv, am încercat Hiraga şovăi, aşteptându-se la o cursă. întîi pune jos săbiile.

- Şi apoi ?

- Apoi, pentru că femeia te obsedează mai presus de sonno-joi, nu vei fi înarmat când vei fi în tovărăşia mea la Yokohama. Vei pleca spre Kyoto mîine şi te-vei duce drept la Katsumata, mai marele tău la Satsuma, Când te întorci, facem exact cum ai spus.

- Şi dacă nu mă întorc ?

- Atunci o voi face eu - atunci când voi socoti că a sosit momentul potrivit.

Glasul lui Ori deveni şi mai gîjîit :

- Dar ar putea să plece, să scape, neh ? Dacă pleacă înainte de întoarcerea mea ?

- Voi avea grijă să nu-mi scape nici o mişcare pe care o face şi iţi voi trimite vorbă. Dacă nu te poţi întoarce la timp, atunci voi hotărî eu. Ea... şi cu soţul ei, dacă vor fi căsătoriţi atunci... se vor duce doar la Hong Kong. Tu - sau noi - putem merge după ei acolo Hiraga auzi respiraţia grea a lui Ori şi rămase în expectativă, luindu-şi toate măsurile contra unui atac neaşteptat. Ştia că nu poate avea încredere în Ori câtă vreme trăia femeia aceea şi se afla aproape, dar, deocamdată, acesta părea să fie planul cel mai potrivit şi ar fi fost păcat să-l ucidă. Avea nevoie de isteţimea lui... De acord ?

Aşteptă. După o lungă tăcere, Ori răspunse :

- Bun Apoi ?

- Ultimul lucru : aruncă-ţi crucea în puţ.

Hiraga îl auzi cum trage furios aer adînc în piept. Tăcerea deveni mai apăsătoare.

- Bine, Hiraga-san. Te rog să mă ierţi.

Cu auzul lui fin, Hiraga prinse un foşnet de haine : Ceva trecu pe lîngă el, după care se auzi un sunet metalic - cel al unui obiect care lovea peretele puţului în spatele lui ca apoi sa cadă în hău. Auzi sunetul săbiilor puse pe pământ. Hiraga aprinse un chibrit: Ori era

acum total lipsit de apărare. Hiraga se repezi spre el. Ori se trase speriat înapoi, dar adversarul lui se mulţumi să ridice săbiile, pe care avu răgazul să le arun-ce ln puţ înainte de stingerea chibritului.

- Te rog să mă asculţi, Ori, şi nu vei avea a te teme. Urc eu primul ; aşteaptă până ce te strig.

Treptele erau mâncate de rugină, îl răneau, unele nici nu se ţineau bine. Urcuşul era periculos. Intr-un sfirşit, uşurat, Hiraga zări, departe, gura puţului deschisă spre cerul înstelat, brăzdat de nori. Zgomote nocturne, şuieratul vîntului, vuietul mării. Continuă să urce, cu mai multă luare-aminte ; cu ultimele puteri se trase de buza ghizdurilor de piatră. Hiraga se uită împrejur. Puţul abandonat se afla alături de gardul canalului, intr-o zonă năpădită de buruieni şi gunoaie, jarmul era aproape. Case năruite, drumuri norolaase cu făgaşe adînci. Un mî-rîit de cîine prin preajmă. Voci gîtuite ce căntau, aduse de vînt. Hiraga se orienta : erau în Mahalaua Beţivanilor.

22

Yedo

Vineri, 19 octombrie

Castelul din Yedo era scăldat în lumina dimineţii ; pescarul Misamoto - falsul samurai şi spion al lui Yoshi - zăcea în genunchi, în faţa unei reuniuni de urgenţă a Sfatului Bătrinilor, cu versiunea englezã a răspunsului lui Sir William tremurându-i in mănă. Lîngă el, se făcuse mic de spaimă un funcţionar Bakufu.

- Vorbeşte, pescarulre ! repetă Anjo, mai-marele sfatului, in tăcerea plină de tensiune, îngheţată, ce. se aşternuse peste sala de Consiliu. Nu contează dacă nu înţelegi toate cuvintele eng'rezeşti. Vrem să ştim dacă împuternicitul Bakufu a tălmăcit mesajul corect. Asta spune mesajul gai-jin ? Cu exactitate ?

- Aă, deci, da, mai mult sau mai puţin, Înălţimea ta, bîi-gui Misamoto, atit de înfricoşat încât abia putea deschide gura. E cum... a zis seniorul împuternicit, e... e mai mult sau mai puţin, înălţimea ta... mai mult... sau...

- Ai oare alge în loc de limbă şi măruntaie de peşte în chip de creier ? Iute ! Seniorul Yoshi spune că citeşti eng'reza - citeşte dară !

Cu o oră înainte, Anjo fusese trezit din somn de împuternicitul Bakufu care, într-o stare de profundă nelinişte, îi aduse răspunsul în olandeză şi engleză. Anjo se grăbise să convoace reuniune a sfatului, in faţa căruia împuternicitul tocmai repetase traducerea din olandeză.

_ Ce spune mesajul în engleză ?

- Ăă, înălţimea ta, da, e, ăă...

Lui Misamoto ii pieri glasul din nou, gîtuit de panică. Anjo privi exasperat spre Yoshi.

- Acest creier de peşte ţie spion, zise el, cu o doză de ostilitate perfect calculată, Dumitale îţi aparţine ideea de a trimite după el, fă-l te rog să vorbească.

- Spune-ne ce scrie în scrisoare, Misamoto, zise Yoshi cu blîndeţe în glas, dar în adîncul inimii lui zguduit de mânie şi Jignire. Cu cuvintele tale Adevărul

- Da, înălţimea ta, e mai mult sau mai puţin cu... cum a spus seniorul împuternicit, înălţimea ta, bîigui iar Misamoto, dar aceas... aceasta scrisoare e... Nu ştiu toate cuvintele, înălţimea ta, dar unele sunt, ăă..., îngăimă el, cu chipul schimonosit de frică.

Yoshi aşteptă un moment.

- Mai departe, Misamoto, nu-ţi fie teamă, rosteşte adevărul, oricare ar fi el. Adevărul ne trebuie.

- Ei bine, înălţimea ta, şeful gai-jin, se bîlbîi Misamoto, zice că pleacă spre Osaka în unsprezece zile, precum a spus împuternicitul, dar nu, nu ca să facă o., o „vizită ceremonială..." - se cutremură sub forţa privirilor sfetnicilor, îngrozit în atare măsură încât îi curgea nasul şi i se prelingeau balele pe bărbie, apoi explodă brusc - Nu e deloc mulţumit... adică e tare furios, şi merge... merge la Osaka cu flota, se îndreaptă în forţă spre Kyoto cu tunul, cu ghiulele de şaizeci de livre, cu cavalerie şi soldaţi, să-l vadă pe Fiul Cerului şi pe seniorul shogun - chiar îi numeşte, Sire, împăratul Komei şi tânărul sho-gun Nobusada.

Li se tăie suflarea de uluire tuturor de faţă, până şi celor din gărzi, în mod normal impasibili, şi care n-ar fi trebuit nici sa audă ce se petrece. Misamoto îşi lipi capul de tatami. şi acolo rămase. Yoshi

îndreptă degetul către împuternicitul Bakufu care se făcu alb ca hîrtia când simţi privirile tuturor aţintite asupra sa,

- Aşa se spune acolo ?

- Dacă se spune vizită ceremoniaiă, înălţimea ta ? Pentru augustele urechi ale domniilor voastre, aceasta trebuie să fie tălmăcirea corectă.,. Formularea barbarilor este necioplită şi jignitoare, şi ar trebui interpretată - este opinia mea sinceră - ca vizită ceremonială, de stat...

- în mesaj se spune de tunuri, cavalerie şi celelalte ?

- in principiu, înălţimea ta, seri...

Spre uimirea tuturor, Yoshi aproape zbieră :

- Da sau nu ?

înaltul funcţionar înghiţi în sec, cutremurat că i s-a poruncit să răspundă atât de direct, pentru prima oară în viaţă, în. grozit de tonul agresiv, care nesocotea regulile, uzanţele şi subtilităţile diplomatice.

- Imi pare rău că trebuie să vă informez că, în principiu; aceste lucruri sunt menţionate. O atare impertinenţă, însă, e cu siguranţă o greşeală, şi...

- De ce nu ai tălmăcit exact ?

- Pentru urechi auguste, înălţimea voastră, o interpretare e necesară...

- Sunt numite augustele persoane ? Da sau nu ?

- Numele sunt amintite, dar..

, - Caracterele numelor lor sunt corecte ?

- După toate aparenţele, înălţimea voastră, caracterele sunt corect...

- Scrie imediat o tălmăcire exactă a mesajului. Cuvintele - dure - fură rostite încet, dar violenţa din ele păru a fi amplificată de zidurile goale ale sălii. Exactă ! Astfel vei proceda cu toate mesajele, dinspre sau către ei. Exact ! O greşeală, şi capul îţi va ajunge la groapa de gunoi. Afară acum ! Misamoto, te-ai descurcat foarte bine, te rog să aştepţi afară.

Cei doi bărbaţi ieşiră în fugă. Misamoto îşi blestema în sinea lui ghinionul şi ziua în care acceptase să-l însoţească pe Perry în Japonia,

crezînd că Bakufu îl va primi cu braţele deschise pentru ştiinţa lui nepreţuită şi îi va pune în braţe o avere întreagă. împuternicitul jura, in acelaşi timp, să se răzbune pe Yoshi şi pe mincinosul de pescar înainte ca sfatul să aplice sentinţa de care el, funcţionar înţelept şi corect, nu va putea scăpa.

Yoshi rupse tăcerea ; mintea îi lucra frenetic, străduin-du-se să determine următoarea mişcare în eternul conflict.

- Imposibil să îngăduim o vizită a ăstora înarmaţi până in dinţi la Kyoto ! Iată dovada a ceea ce am cerut fără încetare : ne trebuie vorbitori de engleză, tălmaci în care să putern avea încredere, care să ne informeze ce spun infectele mesaje ale gai-jinilor.

- Nu e nevoie de aşa ceva, scrîşni Toyama, scuturându-şi faldurile kimonoului de furie. Impertinenţa gai-jinilor e peste măsură de jignitoare, echivalentă cu o declaraţie de război. Nu se poate replica la o astfel de necuviinţă decât prin singe. Un freamăt străbătu gărzile. E o declaraţie de război - bun : în trei sau patru zile voi conduce un atac-surpriză asupra coloniei şi vom termina o dată pentru totdeauna cu prostiile-astea.

- Ar fi baka. Nu îndrăznim. Baka ! repetă Anjo, mai mult pentru urechile celor din gărzi, căci se putea prea bine ca vreunul dintre ei să fie un tainic admirator shishi, sau sonno-joi. De câte ori va trebui să spun că încă nu poate fi vorba de un atac, fie el şi prin surprindere !

Toyama se înroşi şi mai tare.

- Yoshi-san, zise el, am putea să-i strivim şi să incendi-em Yokohama, neh ? Am putea, neh ? Nu pot suporta ruşinea asta, e prea de tot !

- Ai dreptate, sigur că am putea distruge Yokohama, dar Anjo-donno grăieşte adevărat - nu ne putem lupta cu flota lor. Propun să continuăm ca şi până acum... - calm, dar în sinea lui departe de a fi aşa, Yoshi adăugă : Le dăm apă chioară, fără peşte : le oferim un conclav cu Sfatul Bătrânilor în treizeci de zile, perioadă pe care o putem reduce, prin negocieri, până la opt zile, şi tragem de timp cât mai mult posibil.

- Nu mă pot întâlni cu aceşti cîini decât pe cămpul de luptă.

Yoshi işi domoli furia :

- Sunt sigur că vei face tot ce va decide roju, dar propun ca la acest conclav să fii reprezentat de un impostor : Misamoto.

- Cum ?

Toate privirile se aţintiră asupra lui.

- Va fi un excelent locţiitor.

- Un pescar stupid e incapabil de o...

- îmbrăcat în straie de ceremonie, instruit cum să le poarte, ii va fi suficient o săptămănă. Acum arată ca un samurai; deşi nu se camportă ca atare Din fericire, nu e prost, şi e destul de înfricoşat ca să ne execute ordinele întocmai Mai presus de toate va grăi adevărul, de care s-ar zice că ducem lipsă.

Yoshi îl văzu pe Anjo roşind. Ceilalţi se prefăcură a nu, observa.

- Şi mai departe, Yoshi-san ?

- Apoi organizăm conclavul aici, în castel.

- Nici vorbă ! zise Anjo.

- Intîi propunem Kanagawa, desigur, replică Yoshi cu iritare in glas, apoi ne îngăduim slăbiciunea de a ceda.

- Nici vorbă, repetă Anjo, spre încuviinţarea celorlalţi.

- Ademenindu-i cu castelul, mai obţinem o amânare, încă o lună, poate - vor fi nespus de curioşi - şi ii primim doar la periferie De ce nu în castel ? Toţi şefii gai-jini venind aici de bunăvoie, la mâna noastră ? Îi putem lua ostateci, prezenţa lor ne va da nenumărate prilejuri să-i...

- Să-i luăm ostateci ?

- E o posibilitate, printre altele, răspunse Yoshi cu răbdare, conştient că, în conflictul ce se anunţa, avea nevoie de aliaţi. Contra lor trebuie folosită ispita, firul de mătase, propria lor slăbiciune, nu lupta Nu înainte de a ne putea măsura cu flota lor.

- Aşa ? explodă Adachi - bărbat scund şi rotunjor, cel mai bogat dintre toţi şi, fiind de obîrşie Toranaga, era prin sânge la fel de nobil ca Yoshi. Chiar crezi că e bine să tratăm cu cîinii până avem o flotă comparabilă cu a lor ?

- Sau până avem destule tunuri ca să le împiedicăm a-propierea de ţărmurile noastre ! Avem nevoie numai de un sac-două de aur şi se vor călca în picioare, între ei, care mai de care să ne vîndă mijloacele de

a-i şterge de pe faţa pă-mântului. Fruntea lui Yoshi se întunecă. Aud zvonuri că anume emisari Choshu încearcă deja să cumpere arme de la ei.

- Câini infecţi ! exclamă Toyama, scuipând de furie, iarăşi Choshu ! Cu cât îi punem mai repede cu botul pe labe, cu atât mai bine.

- Şi pe cei din Satsuma. murmură Anjo, spre aprobarea generală, apoi îşi întoarse privirile către Yoshi. Şi pe alţii !

Yoshi se prefăcu a nu înţelege aluzia adversarului. Nu contează, îşi zise in sinea lui, se apropie ziua.

- Ne putem ocupa de toţi vrăjmaşii, dar de unul cite unul, nu de toţi la un loc.

- Eu votez, spuse Toyama pe un ton morocănos, să le ordonăm tuturor daimyo care ne sunt prieteni să mărească urgent impozitele şi să se înarmeze. In ce mă priveşte, încep de mîine.

- Să-i sfătuim ar fi o formulare mai adecvată, opina cu prudenţă Adachi, sorbindu-şi ceaiul Platourile lăcuite, aşezate în faţa lor, erau decorate cu flori gingaşe. Plictisit, darnic să

mai doarmă, abia îşi stăpâni un căscat. Expuneţi, te rog. mai departe planul. Yoshi-donno, căci avem nevoie de toate detaliile pentru a vota

In dimineaţa zilei stabilite pentru intilnire, Anjo-san va cădea, din nefericire, la pat, să-mi fie cu iertare. Nefiind prezent intreg roju. ne va fi imposibil să ne luăm angajamente, dar "vom asculta, incercind să ajungem la un compromis. Dacă acest compromis nu poate fi atins, vom fi de acord cu toată aferenţa, să le supunem doleanţele plenului sfatului de cum va fi posibil Şi vom amina, şi vom tot amina, până ce vor înnebuni, impingmdu-i astfel pe ei să facă vreo greşeală.

- Ce i-ar face să accepte o nouă amânare ? întrebă, Anjo, părindu-i bine că nu avea să dea nas în nas cu gai-jinii ; nu avea încredere în Yoshi, şi se întreba in ce consta capcana.

- Cîinii au dovedit că preferă negocierea şi nu conflictul deschis, sunt nişte laşi, spuse Yoshi. Deşi ne-ar putea stăpâni uşor, e limpede că nu le dă mâna.

- Şi dacă refuză, şi gorila asia neruşinată de englezoi işi înfăptuieşte ameninţarea şi pleacă la Kyoto ? Ce facem a-tunci ? Nici gând să permitem aşa ceva.

- Sint de aceeaşi părere, răspunse Yoshi pe un ton ce nu admitea replică, provocând o creştere generală a tensiunii. Asta înseamnă război - un război pe care în final îl vom pierde.

- Mai bine ne războim ca nişte bărbaţi, interveni imediat Toyama, decât să ajungem robi precum chinezii, indienii şi alte seminţii barbare. Bătrânul îşi miji ochii spre Yoshi. Dacă debarcă, votezi pentru război ?

- Neintîrziat ! Orice încercare de a debarca în forţa, oriunde, va fi împiedicată.

- Bun. Atunci sper că vor debarca, zise Toyana cu un aer satisfăcut.

- Războiul ar fi un lucru foarte rău. Cred că vor negocia şi că vom reuşi să-i manevrăm în aşa fel încât să renunţe la această nebunie. Glasul lui Yoshi deveni mai dur. Vom reuşi dacă sîntem îndeajuns de ageri. Până una-alta, avem de luat în considerare afaceri mai importante, precum Kyoto, recăpătarea controlului asupra Porţilor, problema acelor daimyo ostili, cum să obţinem o cantitate suficientă de aur pentru cumpărarea de arme, modernizarea şi echiparea forţelor noastre şi ale aliaţilor noştri. Pe de alta parte, cei din Choshu, Tosa -Sotsuma trebuie împiedicaţi să se înarmeze sub pretextul de ne susţinere, ei nedorind de fapt decât să ne atace mai grabnic.

- Trădătorul Ogama ar trebui declarat în afara legii, zise Toyama. De ce nu l-am scoate în afara legii, punînd astfel din nou stăpânire pe Porţi ?

- Să-l atacăm ar fi baka, îî spuse Anjo, pe un ton acru.' î-ar împinge pe cei din Satsuma şi Tosa în braţele lui, împreună cu ceilalţi care stau şi cască gura. Îşi schimbă poziţia, pradă durerilor constante de cap şi de stomac, cărora noul doctor chinez De care îl consultase în taină nu le găsise nici o alinare. Acţionăm în felul următor : Yoshi-donno, eşti rugat să redactezi un răspuns gai-jinilor, răspuns care "Urmează să fie supus aprobării la reuniunea de mîine.

- Dar ceea ce doresc să aflu este cine anume le transmite secretele noastre. Cine e spionul gai-jinilor ? E pentru prima oară că vorbesc de tânărul shogun si îl numesc, la fel cum îl numesc şi pe împărat. Cineva ne trădează.

- Ne vom asmuţi spionii asupra acestei chestiuni. Bun; Ne reunim mîine dimineaţă ca de obicei, luăm în discuţie proiectul de răspuns şi decidem asupra planului domniei tale; Ochii lui Anjo se micşorară. Şi facem ultimele pregătiri pentru plecarea shogunului Nobusada spre Kyoto.

Singele dispăru din obrajii lui Yoshi.

- Am discutat această chestiune de o sută de ori. Ultima dată...

- Vizita va avea loc ! O va lua pe drumul de nord, nu pe Tokaido, de-a lungul coastei. E mai sigur.

- In calitatea mea de tutore, mă opun acestei vizite pentru aceleaşi raţiuni pe care le-am evocat în repetate rânduri. Oricare ar fi drumul pe care l-ar urma.

- E preferabil ca fiul meu să fie la Kyoto, zise Toyama.' In curind vom fi în război. Nu ne mai putem ţine războinicii în frău multă vreme.

- Nici un fel de război şi nici un fel de vizită. Ambele ne-ar distruge, afirmă Yoshi cu mânie. in momentul în care un shogun se va prosterna dinaintea împăratului, aşa cum va face Nobusada, poziţia noastră va fi compromisă pe vecie. Testamentul spune că...

- Nu testamentul are cuvîntul de pe urmă aici, interveni Anjo

- Testamentul Toranaga e singurul nostru reazem şi nu poate fi...

- Mă opun !

Înecându-se de furie, Yoshi dădu s-ă se ridice în picioare, dar se opri cind Anjo vorbi :

- O ultimă chestiune de hotărit astăzi : numirea imediată a noului sfetnic, succesorul lui Utani.

Tensiunea spori brusc. De la asasinarea lui Utani încoace, si date fiind circumstanţele morţii sale - încăperea in care el şi tânărul fuseseră străpunşi cu sabia nu fusese în totalitate mistuită de flăcări - plus eşecul legiunilor de spioni şi soldaţi de a-i prinde pe ucigaşi, toţi sfetnicii îşi găseau cu greu somnul. Mai cu seamă Anjo, care încă era panicat în urma tentativei de asasinat asupra lui, care fusese aproape să izbutească. Cu excepţia lui Yoshi, susţinut de Utani, uneori, nimeni nu ii regreta moartea sau natura acesteia, cu atât mai puţin Anjo, care fusese cutremurat când aflase identitatea ibovnicului şi care îl detesta pe Utani şi mai mult pentru că ii răpise băiatul cu care se delecta el din când în când.

- Să votăm aşadar.

- O chestiune atât de importantă ar trebui lăsată pe mîine.

- Regret, Yoshi-sama. Acum e momentul cel mai potrivit.

- Cât timp Sfatul nu are numărul de membri complet, îl sprijini Adachi, nu putem lua hotărîri importante. Pe cine propui?

- il propun oficial pe Zukumura din Gai.

In ciuda stăpânirii de sine, lui Yoshi ii scăpă un sunet de surpriză : acel daimyo era un netot, rudă şi aliat deschis al lui Anjo.

- Mi-am manifestat deja dezacordul faţă de el — există zeci de nobili mai buni decât el, replică Yoshi. Căzusem de a-cord asupra lui Gen Taira.

- Eu nu am fost de acord, zise Anjo, mimind un zrmbet. Am spus doar că am să examinez chestiunea cu atenţie. Ei bine, am examinat-o. Zukumura e o alegere mai potrivită. Să votăm chiar acum.

- Nu cred că un vot ar fi înţelept sau adecv...

- Se va vota ! in calitate de prim sfetnic, e dreptul meu să upun chestiunea la vot. Se va vota !

- Votez împotrivă ! afirmă Yoshi, străfufgerându-i din ochi pe ceilalţi doi.

Adachi nu îi întoarse privirea, mulţumindu-se să spună :

- Seniorii de Gai sunt aliaţi cu Mito încă de la Sekigaha. Votez pentru.

- Faceţi cum vreţi voi, zise Toyama, dînd din umeri.

Yoshi atacă violent cu sabia din lemn adversarii - doi la număr - , în timp ce sudoarea îi scurgea şiroaie pe faţă, apoi se trase iute înapoi, se răsuci şi reluă atacul. Ambii bărbaţi, experţi în mănuirea armelor, se dădură în lături şi atacară la rândul lor : aveau ordin să învingă - eşecul i-ar fi costat o lună de izolare în cazarmă şi trei luni de soldă neplătită.

Abil, unul dintre ei fentă, ca să-i facă o breşă celuilalt, dar Yoshi era pregătit pentru un astfel de truc, se aplecă mult, sabia trecu pe deasupra capului, îl lovi la rândui lui de-a curmezişul pieptului ; sabia se fărîmă de violenţa şocului: dacă lama ar fi fost adevărată, l-ar fi despicat în două, eliminînd un adversar, încrezător, celălalt se avîntă, convins că-l va da gata, dar Yoshi nu se mai afla acolo unde se aştepta el, ci, întins pe podea, forfecându-l acum cu piciorul într-o priză de karate. Bărbatul gemu, înfiorat până în străfunduri, când latul de fier al piciorului lui Yoshi i se împlîntă în boaşe şi căzu la pământ, zvărcolindu-se. Incă îmboldit de propria sa furie şi adrenalină, Yoshi se aruncă asupra bărbatului căzut, cu jumătatea de sabie ruptă ridicată în aer, gata să i-o înfigă în beregată ca o lovitură de graţie. Arma se opri, însă, la un fir de păr de gîtul omului. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Yoshi îşi îngădui abia acum să trăiască bucuria măiestriei şi stăpânirii de sine de care făcuse dovadă, fericit că nu se lăsase învins, fiindcă victoria în sine nu însemna nimic Mănia mistuitoare, ţinută atâta vreme în frău, îi dispăruse.

Mulţumit, aruncă arma ruptă şi începu să se relaxeze. încăperea destinată exerciţiilor de luptă, asemănătoare întregului castel, era austeră şi simplă. Toţi combatanţii gîfîiau după efort ; cel căzut continua să se tăvălească de durere. Subit, spre surprinderea lui Yoshi, se auzi un ropot de aplauze. întoarse capul, mânios - din ordinul lui nimeni nu avea voie să asiste vreodată la aceste şedinţe de antrenament, pentru că astfel s-ar fi putut afla cât de priceput era

în mânuirea armelor, i s-ar fi putut căntări slăbiciunile şi violenţa temperamentului. Dar mănia i se stinse.

- Hosaki ! Când ai sosit ? întrebă el, străduindu-se să-şi recapete suflul De ce nu mi-ai trimis solie că vii ? Zîmbetul îi pieri. Probleme ?

- Nu, înălţimea ta, îi răspunse soţia sa în culmea bucuriei, îngenunchind în pragul uşii. Nici o problemă, doar nemărginita plăcere de a te vedea. Hosaki se înclină adinc : fusta

ca tunica de călărie, din mătase verde, grea, erau modeste şi trădau greutăţile călătoriei, la fel şi mantaua matlasată, pălăria cu boruri largi, legate sub bărbie şi sabia scurtă înfiptă în obi. Te rog să mă ierţi că

m-am strecurat astfel, nepoftită aici, si că nu mi-am schimbat veşmintele înainte, dar... dar nu mai aveam răbdare să stau fără să te văd. Iar acum sunt şi mai încântată că am procedat astfel, căci ştiu că eşti mai priceput în mănuirea săbiei ca oricând.

Yoshi nu lăsă să se vadă cât de încăntat era de aceste cuvinte şi, apropiindu-se, o cercetă din cap până în picioare.

- Sigur ? Nici o problemă ?

- Nu, Sire. Zîmbea radios, cu adoraţie vădită.

Dinţi albi, ochi migdalaţi, negri ca abanosul, un chip clasic, nici atrăgător, nici oarecare, oricum, de neuitat ; întreaga sa prestanţă marcată de o adîncă demnitate. „Yoshi" - îi spusese tatăl său cu nouă ani înainte, pe când el nu număra decât şaptesprezece - ,,ţi-am ales soaţă, E de sânge Toranaga, de spiţă egală cu a ta, deşi provine din ramura tânără, Mito-wara. O cheamă Hosaki, ceea ce, în vechlui grai, înseamnă şi spic de grâu, nume de bun augur, prevestind abundenţă şi fertilitate, dar şi vârf de lance. Nu cred să-ţi greşească nici într-un fel, nici în celălalt".

Şi nici că mi-a greşit, îşi zise Yoshi cu măndrie. Deja doi fii frumoşi şi o fiică, şi e încă în putere, pururi înţeleaptă, o bună administratoare a mijloacelor financiare, destul de plăcută la pat din când în când, lucru rar la o nevastă, deşi fără flacăra concubinelor sau partenerelor mele de plăcere, mai cu seamă Koiko. Primi un prosop uscat de la bărbatul nevătămat şi ii făcu semn să se îndepărteze. Acesta din urmă se înclină în linişte şi îl ajută pe celălalt,

încă pradă unei imense dureri, să iasă, şchiopătând, Yoshi îngenunche alături de ea, ştergindu-se de sudoare.

- Deci ?

Nu prea eşti în siguranţă aici, neh ? zise ea încet.

- Nicăieri nu există siguranţă.

- Mai întîi reluă Hosaki cu voce firească, mai întîi, Yoshi-cnan, ne vom ocupa de trupul domniei tale : o baie, un masaj, şi apoi vom sta de vorbă.

- Bun. Sunt destule lucruri de discutat.

. - Aşa e. Zîmbind, Hosaki se ridică în picioare şi răspunse din nou privirii lui iscoditoare. Cu adevărat totul e bine la Dinele de Draqon. fiii domniei tale sunt sănătoşi, căpitanii şi oamenii veşnic de veghe şi bine înarmaţi - exact cum ţi-ai dorit:

M-am hotărât doar să fac o scurtă vizită, dintr-un imbold de moment, adăugă ea, adresându-se urechilor ascunse la pindă. Doream pur şi simplu să te văd, să vorbim de treburile domeniului.

Şi să cădem la aşternut, frumosul meu, gândea ea din a-dîncul inimii sale, privind în sus la el, cu nările fremătând de mirosul lui de bărbat, înfiorată de apropierea lui şi tânjind, ca întotdeauna, după vigoarea lui. Cât timp eşti departe, Yoshi-sani ştiu să-mi păstrez cumpătul, însă alături de tine... Oh, ce greu îmi este, dar mă prefac, şi încă în ce măsură, şi îmi ascund gelozia faţă de celelalte, comportându-mă ca o soţie perfectă. Ceea ce nu înseamnă că eu, ca orice soţie, nu simt gelozia cu violenţă, uneori până la nebunie, de-mi vine să le ucid - sau, şi mai bine, să le schingiuiesc - pe toate celelalte, tânjind să fiu dorită şi posedată cu aceeaşi patimă ca şi ele,

- Prea lungă ţi-a fost absenţa, multiubitule soţ, zise ea domol, jinduind ca el să o iubească chiar acum, acolo, pe podea, să se împerecheze cum îşi închipuia ea că fac ţăranii tineri, nestingheriţi.

Se apropia amiaza ; cerul era măturat de o dulce a-diere. Se aflau amândoi în iatacul lui cel mai intim, cu trei încăperi aşternute cu tatami, plus o baie îndărătul culoarului.' Hosaki îi servea ceaiul lui Yoshi, cu eleganţa-i obişnuită. De mic copil studiase ceremonia ceaiului - la fel şi el —, numai că ea era acum sensei, profesoară de ceai în deplinătatea cuvîntului. Amândoi se îmbăiaserâ şi fuseseră

masaţi. Uşile fuseseră ferecate cu drugi, gărzile postate la locurile lor şi servitoarele expediate din preajmă. Yoshi purta un kimono scrobit, iar Hosaki unul de noapte, cu falduri ample.

- După ce stăm de vorbă, cred că am să mă odihnesc. Şi o să-mi fie mintea clară diseară.

- Ai făcut tot drumul călare ?

- Da, Sire.

Avusese parte, în realitate, de o călătorie grea şi obositoare, cu somn puţin, schimbînd caii la fiecare ri - în jur de nouă mile.

- Cât timp a durat ?

- Două zile şi jumătate, n-am luat cu mine decât dania zeci de servitori, în subordinea căpitanului Ishimoto. Tare bind rni-au făcut masajul şi baia. Dar mai întîi...

- Aproape zece ri pe zi ? Pentru ce acest marş forţat ?

- In mare parte pentru propria mea bucurie, răspunse ea pe un ton ghiduş, conştientă că mai era timp pentru veştile proaste. Dar mai întîi, Yoshi-chan, nişte ceai pentru plăcerea domniei tale.

- Mulţumesc.

Yoshi bău ceaiul verde şi fin din vasul Ming, pe care îl aşeză iar pe tatami, fără s-o piardă din ochi, aşteptând, lă-sându-se deocamdată învăluit de pacea desăvârşită pe care o emana soţia lui. După ce îl servi din nou şi îşi puse pe tatami propria-i ceaşcă, Hosaki reluă suav :

- M-am hotărât să vin neintîrziat pentru că mi-au ajuns la urechi zvonuri neliniştitoare. Şi eu, şi căpitanii domniei tale, trebuia să ne asigurăm că eşti bine. Zvonurile spuneau că eşti în primejdie, că Anjo instigă sfatul contra domniei tale, că atentatul shishi împotriva lui şi uciderea lui Utani sunt semne că mişcarea sonno-joi devine tot mai agresivă, că vine Războiul, dinăuntru şi din afară, că Anjo te trădează în continuare, pe domnia ta şi întreg shogunatul. Trebuie să fi înnebunit ca să-i permită shogunului şi soţiei sale imperiale să meargă la Kyoto să se prosterneze dinaintea împăratului.

- Totul e adevărat, sau în parte adevărat, răspunse Yoshi calm. Hosaki se întunecă la faţă. Veştile proaste zboară pe aripi de şoim, Hosaki, neh ? E şi mai rău din cauza gai-jinilor.

Apoi îi relată despre întilnirea cu veneticii şi spionul Misamoto, şi, mai detaliat, despre intrigile din castel, dar nu şi despre bănuitele legături între Koiko şi shishi : Hosaki n-ar fi înţeles cât de mult il stîrnea fata asta, şi că bănuiala ce plana asupra ei o făcea şi mai ispititoare. Soţia mea - îşi spuse el - m-ar sfătui să o îndepărtez imediat, să o cercetez şi să o pedepsesc, şi nu mi-ar da pace până ce n-aş împlini totul aşa Cum trebuie. La urmă ii explică lui Hosaki cum stăteau lucrurile Cu flota străină ce îi împresura, cu scrisoarea şi ameninţările lui Sir William, şi cu reuniunea din ziua aceea.

- Zukumura să ajungă sfetnic în Sfatul Bătrânilor ? Un creier de peşte ramolit ca el ? Parcă unul din fiii lui e căsătorit cu o nepoată de-a lui Anjo, nu-i aşa ? şi Toyama ? Doar n-a votat pentru el, totuşi !

~ S-a mulţumit să dea din umeri şi să zică : „El sau altu'. e totuna, în curând va fi război. Votaţi pe cine vreţi".

- Deci, în cel mai bun caz, în Consiliu vei avea trei voturi împotriva domniei tale, şi doar două pentru.

- Da. Acum Anjo nu mai poate fi stăvilit. Poate să facă tot ce doreşte, să-şi acorde prin vot puteri sporite, să se proclame tairo, sa înfăptuiască orice prostie îi trece prin mintel ca, de pildă, prostia cu plecarea lui Nobusoda la Kyoto.

Yoshi simţi un junghi La inimă, dar nu îl luă în seamă, fericit că putea vorbi deschis, în măsura în care se putea destăinui vreodată cuiva, mai încrezător in ea decât in oricine altcineva.

- Barbarii sunt chiar aşa cum ţi i-ai închipuit, Era fascinată de tot ce* era legat de ei : „Cunoaşte-ţi vrăjmaşul ca pe tine însuţi..," Sun Tzu îi fusese prima învăţătură, şi ei, şi celor patru surori, şi trei fraţi, laolalta cu artele marţiale, caligrafia şi ceremonia ceaiului. Ea şi surorile ei fuseseră instruite, în plus, de către mama şi mătuşile lor, în privinţa conducerii economice a moşiilor şi a modalităţilor practice de a trata cu oamenii din orice clasă Nu excelase niciodată în artele marţiale, dar se putea servi de un stilet cu destulă pricepere.

Yoshi îi relată tot ceEa ce îşi putea aminti, inclusiv cele spuse de Misamoto despre gai-jinii dintr-o parte a Americi-lor numită California şi uneori Ţara Muntelui de Aur, Hosaki îşi îngustă ochii, dar el nu băgă de seamă.

Când el sfîrşi, ea mai avea zeci de întrebări de pus, dar le păstră pentru mai tîrziu, ne voind să-şi obosească soţul.

- Mă ajuţi să-mi formez o imagine realistă despre toate, Yoshi-chan, eşti un excelent observator Ce ai hotărit ?

- Nimic deocamdată. Cum mai regret că tata nu e în viaţă ! Imi lipseşte sfatul lui. Şi al mamei

- într-adevăr, rosti ea.

Fericită de fapt că ambii muriseră, tatăl lui in urmă cu doi ani, mai mult de bătrâneţe, dar şi din pricina exilului sau, condamnat de li să nu-şi părăsească domeniul - avea cincizeci şi cinci de ani, iar mama lui pierise în epidemia de vărsat din anul precedent. Ambii ii făcuseră viaţa un chin, Yoshi trebuia venerat permanent ; după opinia ei, socrul ei nu-şi făcea datoria, luînd decizii nefericite in cele mai multe cazuri, iar mama lui purtându-se cu ea ca o soacră dificilă şi răuvoitoare cum nu se pomenise în familie, mai insuportabilă decât soţiile celorlalţi trei fraţi ai lui Yoshi.

Singurul lucru inteligent pe care l-au făcut vreodată a fost să accepte propunerea tatălui meu de a mă căsători cu To-ranaga Yoshi. Pentru asta le sunt recunoscătoare. Acum eu

sănt stăpână peste Dintele Dragonului şi toate pămănturile noastre, şi acestea vor fi moştenite de fiii mei neatinse, prospere şi demne de seniorul shogun Toranaga.

- intr-adevăr, repetă Hosaki. Ce Păcat că s-au dus ! Mă înclin la altarul lor in fiecare zi, şi mă rog să fiu demnă de încrederea lor.

Yoshi oftă. De La moartea mamei sale încoace trăia parcă inti-un gol, o senzaţie mai apăsătoare decât cea stîrnită de decesul tatălui său, pe care îl admirase, dar de care se temea. Oricând avea vreo problemă sau vreo spaimă, ştia că ea îi aducea alinare, sfaturi călăuzitoare, şi chiar forţe noi.

- Karma că mama a murit atât de tânără, zise el cu tristeţe.

- Da, Sire, încuviinţă Hosaki, înţelegându-i amărăciunea, dar perfect mulţumită, căci astfel e orice fiu, a cărui primă datorie e să-şi îndrăgească şi săşi respecte mama pină la moarte, mai presus de oricine altcineva.

- Ce mă sfătuieşti, Hosaki ?

- Mă copleşesc prEa multe ginduri pentru prea multe probleme deodată, răspunse ea, îngrijorată, mintea ei scormonind ghemul de primejdii ce se iveau din toate direcţiile Acum nu-ţi pot fi de nici un folos Lasă-mă să mă gândesc, diseară şi miine : poate că voi reuşi să vin cu vreo idee ceva care să te îndrume oarecum Apoi, cu voia domniei tale, mă voi întoarce acasă în, ziua următoare. Un lucru e sigur : trebuie să ne întărim mijloacele de apărare Să mi spui cum să procedez, până atunci, citeva sugestii pe care ţi le supun spre a le lua în Considerare : sporeşte vigilenta gărzilor si mobilizEază-ţi discret toate forţele.

- Am luat deja această hotărire.

- Gai-jinui care te-a acostat după intâlnire, acel francez, după câte spui... Iţi sugerez să profiţi de oferta lui ca să inspectezi interiorul unui vas de război cu ochii domniei tale - e foarte important să vezi totul cu ochii tăi Poate că n-ar fi rău să te prefaci cc le eşti prieten, pentru ca apoi să-i stîrneşti împotriva englezilor, neh ?

~ Şi asta hotărîsem să fac.

Hosuk. zimbi pentru sine, şi glosui şi mai încet :

- Oricit ai fi de greu, Anjo trebuie înlăturat pentru totdeauna, şi Cu cit mai repede, cu atât mai bine. Acum. dacă tot

nu vei putEa impiedica orobrabil, deplasarea shogunului şi a Prinţesei La Kyoto - sini de acord, ea e, in mod corect din punctul ei de vedete, spioana şi marioneta Curţii, şi deci vrăjmaşa ta — trebuie să pleci în taina, imediat după ei. Să porneşti iute spre Kyoto, pe Tokaido - e mai scurt - şi să ajungi acolo înaintea lor... Zîmbeşti, Sire ?

- Doar fiindcă eşti o mare bucurie a vieţii mele. Ce fac odată ajuns la Kyoto ?

- Trebuie să devii omul de încredere al împăratului, avem prieteni la Curte dispuşi să te ajute ; apoi, o posibili-tate printre multe altele : fă o înţelegere secretă cu Ogama din Choshu şi lasă-i controlul asupra Porţilor... - Hosaki şovăi ; Yoshi se îmbujora... Dar numai atâta vreme cât e pe faţă aliat cu tine contra celor din Satsuma şi Tosa.

- Ogama nu va fi nicioată convins că aş respecta tîrgul, iar eu nici atât, mai ales că trebuie să recuperăm stăpânirea asupra Porţilor cu orice preţ...

- Aşa e. Dar spune-i că ultima parte a înţelegerii va fi de acord să-şi unească forţele cu ale tale pentru un atac prin surprindere asupra seniorului Sanjiro din Satsuma, odată acesta înfrânt, Ogama îţi înapoiază Porţile şi se alege cu Satsuma.

Yoshi se încruntă :

- Sanjiro e greu de învins pe uscat : se fortifică Dincolo de munte. Nici shogunul Toranaga nu a atacat Satsuma după Sekigahara : s-a mulţumit doar cu gestul lor de respect în public, jurămintele lor de credinţă, şi i-a supus cu blîndeţe," Iar un atac pe mare nu poate fi lansat - Yoshi reflectă o clipă. E un vis, nu o posibilitate reală. Prea greu de înfăptuit, mormăi el. Dar, cine ştie ? Apoi ?

Hosaki coborî şi mai mult vocea, de-abia o mai auzi :

- înlătură-l pe Nobusada în drum spre Kyoto, o ocazie unică în viaţă.

- Niciodată ! rosti el, în aparenţă şocat, şi în străfundul sufletului îngrozit că gândul ei se potrivea exact cu al lui, ba chiar mai rău ! că Hosaki citise în el ca intr-o carte deschisă. Ar însemna să trădez testamentul, chezăşia mea, toată strădania seniorului shogun Toranaga ; l-am acceptat ca suzeran, îi sunt vasal, sunt legat prin jurămint faţă de el.

- Ai dreptate, desigur, zise Hosaki pe un ton împăciuitor, înclinîndu-se adînc, prenătită pentru o astfel de reacţie şi anticipând-o, dar conştientă de nevoia de a formula ideea in locul lui. A fost baka din partea mea, sunt întru totul de acord. Regr...

_ Bun, nici să nu mai gândeşti sau să spui aşa ceva vreodată .....

- Nici vorba. Imi cer iertare.

Hosaki işi ţinu capul plecat exact atu cit se cuvenea, şoptind cuvinte de iertăciune apoi se întinse şi, umplîndu-i bolul, îşi lăsă ochii în pământ, aşteptând ordinul de a continua. No-busada ar-fi trebuit să fie înlăturat de către tatăl tău, Yoshi -asta era în mintea ei - sunt uluită că nu ţi-ai dat seama niciodată. Părinţii tăi - care ar fi trebuit să te povăţuiască aşa cum trebuie - n-au fost la înălţimea datoriei în

momentul in care acest puşti prostuţ a fost propus ca shogun în locul tău de către trădătorul li. li ne-a îndepărtat pe toţi, impunîndu-ne arestul la domiciliu, ne-a distrus pacea ani întregi, mai-mai să fie pricina morţii primului nostru născut în acele luni de izolare totală, în care aproape am murit de foame. Am ştiut cu toţii dinainte că li va proceda astfel, şi de multă, multă vreme a fost limpede că Nobusada trebuia înlăturat indiferent cât de mişelească şi silnică ar fi fost acţiunea asta, pentru că era singurul mod de a ne apăra viitorul. Şi dacă tu nu vrei să o iei în Considerare, Yoshi, voi găsi eu însămi o cale...

- A fost un gând mîrşav, Hosaki, un gând groaznic !

- Cu adevărat. Sire, îmi cer umil iertare - din nou atinse tatami-ul cu fruntea. Nu ştiu de unde îmi vine atâta prostie. Ai dreptate, desigur; poate din cauza prea marilor griji în legătură cu primejdia ce te paşte, rog pe domnia ta să îmi îngăduie să mă retrag.

- Mai rămii o clipă. Mai înainte... - oarecum înmuiat, îi făcu semn să ii mai toarne ceai, încă tulburat de îndrăzneala ei de a rosti pe faţă atare sacrilegiu, chiar şi în faţa lui.

- Mai pot face o sugestie, Sire, înainte de a pleca ?

- Poţi, numai să nu fie la fel de proastă precum cea din Urmă.

Hosaki mai că izbucni în rîs : înţepătură de ţinc necopt, care nu o rănea nici măcar pe departe.

_~Ai spus cu înţelepciune, Sire, că prima dilemă în legătură, cu gai-jinii este cum să le distrugem flota sau să-i înpiedicăm să se apropie cu tunurile lor de ţărmurile noastre,

~ Aşa am spus.

- Tunurile pot fi montate pe şlepuri ?

- Eh ? se încruntă el, uitând de Nobusada acum când se simţi brusc supus unui nou atac. Cred că da. De ce ?

- Am putea afla de la olandezi, o să ne ajute. Am putea - cine ştie - să construim o flota defensiva, oricât ar fi de dificil şi oricât de greoaie ar fi flota asta, şi să ancoram şlepurile în larg, cât de departe, în zona strategica a punctelor importante, cum ar fi strîmtoarea Shimonose.

Pe de alta parte, am fortifica intrările în toate porturile noastre - din fericire, atât de puţine, neh ?

- Ar fi posibil, accepta el în cele din urmă, pus pentru prima oara în faţa unei astfel de idei. Dar nu am destui bani sau destul aur ca să cumpăr toate tunurile necesare bateriilor de pe ţărm, ca să nu mai vorbim de construirea unei asemenea flote ; n-am nici destul timp, nici destulă ştiinţă sau destulă avere ca să clădesc fabrici şi armurerii proprii ca să ne facem singuri armele. Şi nici oamenii care să le conducă.

- Da, este întru totul adevărat, Sire. Ce înţelept eşti ! încuviinţă ea, şi cu un aer trist, suspină adînc. Toţi daimyo sunt sărăciţi şi îndatoraţi, noi la fel ca toţi cellalţi.

- Eh ? Recolta ? făcu Yoshi tăios

- Regret că aduc veşti proaste : mai mică decât anul trecut.

- Cu cât mai mică ?

- Cam cu o treime.

- O veste nenorocită, tocmai când am nevoie de venituri suplimentare ! Yoshi izbi cu pumnul în podea. Fermierii sunt cu toţii baka

- Regret, nu e vina lor, Yoshi-chan, ploile au venit prea tîrziu sau prea devreme, la fel şi soarele. Nu ne-au surîs zeii anul acesta.

- Nu există zei, Hosaki-san, dar există karma Karma că recolta e slabă. Va trebui să mărim impozitele.

Ochii ei se umplură de lacrimi :

- Va fi foamete în Kwonto până la viitoarea recolta. Şi dacă se va întâmpla una ca asta La noi in regiunea cu cele mai bogate plantaţii de orez din Nippon, ce se va intimpla cu ceilalţi ?

Amintirea foametei din urmă cu patru ani îi năpădi brusc. Mii de oameni muriseră din pricina ei, şi alte zeci de mii în urma inevitabilelor epidemii ; şi sute de mii pieriseră cu prilejul marii foamete, cu douăzeci de ani înainte.

- E cu adevărat Ţinutul Lacrimilor.

Yoshi încuviinţă, distrat. Apoi rosti cu asprime în glas :

- Vei mări impozitele cu o zecime, toţi samuraii vor primi cu o zecime mai puţin. Vorbeşte cu cămătarii. Ne pot mări împrumuturile. Banii vor fi cheltuiţi pe armament.

- Desigur, încuviinţă ea apoi continuă cu prudenţă. O ducem mai bine decât mulţi, dar recolta anului viitor e ipotecată. Nu va fi uşor să obţinem dobînzi normale.

Iritat. Yoshi răspunse :

- Ce ştiu eu despre dobînzi ? Nu mă interesează, fă cele mai avantajoase înţelegeri de - care eşti în stare - trăsăturile lui Yoshi se aspriră. Poate că a sosit momentul să propun Sfatului o „ajustare" a dobînzilor. aşa cum a făcut şi străbunicul meu.

Cu vreo şaizeci de ani înainte, shogunul, împovărat peste poate de datoriile tatălui său, cu recolta pe mulţi ani înainte ipotecată, ca toţi ceilalţi daimyo, şi provocat de aroganţa şi dispreţul nestăvilit al negustorilor de tot felul, emisese pe neaşteptate un decret prin care toate datoriile erau anulate, iar recoltele viitoare eliberate de orice ipotecă. în cele două secole şi jumătate scurse de la Sekigahara, acest act extrem fusese promulgat de patru ori, lucru care generase haos pretutindeni în ţară. Suferinţa fusese teribilă pentru toate clasele, în special pentru samurai. Comercianţii cu orez, cămătarii principali, nu puteau face nimic. Falimentul se abătuse asupra multora. Câţiva îşi făcuseră sepukku. Restul se dădură la fund cum putuseră şi suferiseră în valul general de nenorociri.

Asta până la recolta următoare. Fermierii aveau nevoie de negustori şi toţi aveau nevoie de orez, astfel încât, treptat, cu prudenţă, oarecari vînzări avură loc şi ceva împrumuturi - puţine, deci împovărătoare - fuseseră acordate în contul recoltei viitoare, pentru unelte şi sămânţă. Din nou, încetul cu încetul, samuraii primiseră bani şi noi credite în contul veniturilor scontate ca să aibă pentru trai, distracţie, mătăsuri şi spade. Curând, cheltuielile exorbitante deveniseră obişnuite printre samurai. Cu mai multă grijă, cămătarii îşi refăcuseră vadul. La puţină vreme, pentru a le cîştiga bunăvoinţa fu nevoie de oferte, foarte tentante, statutul de samurai se acorda cu zgircenie, dar fiii unor negustori îl obţinură pe bani grei şi situaţia reveni încet la normal, ca mai înainte, moşiile ipotecate.

- Poate că ar fi înţelept, Sire - Hosaki era la fel de scîrbită de cămătari ca şi soţul ei. Am rezerve tainice de orez în caz de foamete : oamenii domniei tale vor suferi de foame, dar nu vor muri că n-au ce mănca.

- Bun. Schimba rezervele de orez pe arme.

- Imi pare atit de rău, dar cantitatea nu e îndestulătoare răspunse ea cu blîndeţe, îngrozită însă că el putea fi atât de naiv, după care adaugă, căutând să-i abată gândurile. Pe de alta parte, impozitele nu vor aduce destui bani pentru a Acoperi pretenţiile gai-jinilor.

- Vom recurge atunci la cămătari, replică el tăios. Fă orice va fi necesar, imi trebuie neapărat arme.

- Da - încuviinţă Hosaki, apoi lăsă să se aşeze între ei tăcerea şi abia când aceasta deveni apăsătoare, fără să se pripească, îi puse dinainte un plan îndelung chibzuit : Un lucru spus de domnia ta înainte de a pleca mi-a dat o idee, Sire. Mica noastră mină de aur din munţii de la nord. Propun să punem mai mulţi oameni la lucru acolo.

- Dar mi-ai spus că mina e şi-aşa secătuită şi produce din ce în ce mai puţin pe an ce trece.

- Adevărat, dar m-ai făcut să-mi dau seama că minerii noştri nu sunt destul de pricepuţi, şi m-am gândit că acolo unde e un filon, s-ar putea să fie şi altele. Cu condiţia să avem prospectori care să le scoată la iveală Poate că metodele noastre sunt învechite. Printre gai-jini se pot găsi oameni pricepuţi.

- Cum asta ?

- Am vorbit cu Puturosul - porecla unui bătrân olandez, cu ani în urmă negustor la Deshima, care fusese momit cu fete, un ibovnic tinerel şi mult, mult sake să devină unul din profesorii lui Yoshi şi rămăsese pe moşia lor până fusese prea tîrziu ca să mai plece. Mi-a povestit despre o imensă goană după aur în Ţara Muntelui de Aur de care vorbeai, cu numai paisprezece ani în urmă, în care gai-jinii de pretutindeni s-au îmbulzit să scoată averi nemăsurate din pământ. La fel, acum câţiva ani a fost o astfel de goană după aur într-o ţară mult la sud de noi - a numit-o ţara lui Van Diemen. La Yokohama trebuie

să fie şi oameni care au luat parte la una din expediţiile astEa Cunoscători pricepuţi în prospecţiuni.

- Şi dacă sunt ? Yoshi se gândi la Misamoto.

- Propun să le oferi trecerea liberă şi jumătate din aurul descoperit pe timp de un an. Aud că în colonie sunt mulţi americani şi aventurieri.

- Să ne trezim cu gai-jinii perindîndu-se şi spionînd pe pământurile noastre ? o întrebă Yoshi încet.

Hosaki scutură din cap şi se aplecă spre el, ştiind că acum o ascultă cu nestrămutată atenţie.

- Tot tu ai găsit soluţia. Yoshi-chan. Să zicem că intri in taină in legătură cu cel mai important om de afaceri din Yokohama. cel despre care mi-ai spus că urma să vîndă arme pentru Choshu. înţeleg perfect că ne trebuie cu orice preţ puşti şi tunuri moderne, şi că trebuie să ne împiedicăm duşmanii să le dobindească, să mai zicem că îi oferi în exclusivitate concesiunea asupra aurului. In schimb, el se îngrijeşte de toate aspectele prospectării şi exploatării. Domnia ta ai accepta doar un om de meserie sau doi, de-ai lui, neinarmaţi. Desigur, vor fi supravegheaţi îndeaproape. Dar o să-ţi aducă dinainte destule puşti şi tunuri în schimbul a jumătate numai din aurul ce urmează a fi descoperit. Şi negustorul se angajează să nu vîndă arme decât domniei tale. Nimic pentru Choshu, Tosa sau Satsuma. Surîzi, Sire ?

- Şi intermediarul e Misamoto ?

- Fără iscusinţa cu care domnia ta l-a descoperit şi l-a învăţat, acest lucru ar fi imposibil,

Hosaki rosti fraza cu tot respectul cuvenit, apoi se trase la locul ei, mulţumită în adîncul inimii sale, ascultând oarecum absentă - şi comentariile lui şi propriile ei răspunsuri, ştiind prea bine că Yoshi urma să-i pună rapid planul în aplicare, că, într-un fel sau altul, aveau să obţină arme, şi că niciodată, dar niciodată, nu vor ajunge să prăduiască orezul ei agonisit in taină cu atâta trudă, După o scurtă vreme se prefăcu a fi obosită şi ceru îngăduinţa de a se odihni.

- Şi domnia ta ar trebui să te odihneşti, Sire, după un exerciţiu de luptă atât de minunat, dar, o, cât de greu !

Sigur că trebuie, un bărbat atât de încăntător, îşi spuse ea in gând. Mai Irebuia să-i înmoaie cugetul cu nişte laude bine alese, să-i ceară îngăduinţa de a-i masa muşchii umărului obosiţi de efort, apoi încet încet, să se **strecoare** cât mai aproape de el. să-i fie la fel de aproape cum îi e Koiko uneori.

Ceva mai înainte, Koiko îi ceruse îngăduinţa, aşa cum se şi cuvenea, să-i facă o vizită : se înclinase dinaintea ei, îi mulţumise şi ii spusese că spera că stăpânul era satisfăcut de Serviciile ei, că e onorată să facă parte din nobila lor casă, 'e şi pentru scurtă vreme Pălăvrăgiseră un timp, după care Koiko se retrăsese.

- Ce frumuseţe, îsi spuse Hosaki fără pic de gelozie sau nvidie. Yoshi are dreptul la o jucărie din când în când, cât ar fi ea de costisitoare. Frumuseţea lor e atât de fragilă, de efemeră, viaţa lor atât de trista - boboci de flori de cireş în Arborele Vieţii. Lumea bărbaţilor e mult mai ispititoare, cel puţin fizic decât a noastră. Oh, să poţi trece din floare în floare, fără vătămare sau gândul vinovăţiei,.. Dacă pedeapsa pentru cea mai mică greşeală a femeii n-ar fi atit de severă, ele ar avea astfel de gânduri cu mult mai adesea. Nu-I aşa ? De ce nu, la urma urmei ? Dacă n-ar fi primejdie... Uneori, când Yoshi era departe, gândul acestui pericol uriaş şi al morţii Imediate îi stîrnea copleşitor simţurile. Ce nebunie, pentru o plăcere atât de trecătoare.., Oare ? Hosaki aşteptă, prîvin-du-şi soţul, iluminată de o căldură internă, delectându-se cu locul vieţii. în timp ce creierul Lui Yoshi examina frenetic toate laturile planului şi cum să-l folosească mai bine pe Misamoto, creaţia sa.

Mă voi pune imediat pe treabă, işi spuse. Hosaki e isteaţa, şi se pricepe sa-mi lege ideile între ele; dar, eeee să rostească una ca asta despre tânărul shogun a fost cât se

poate de bako, oricât de necesară ar fi această acţiune de stat Femeile n-au rafinament.

In colonie, la mijirea zorilor, Jamie McFay ii dădu lui Nemi un ultim sărut, după care străbătură împreună coridorul in direcţia apartamentului lui Struan Jamie bătu discret La uşă: se deschise îndată Tânărs Shizuko ieşi. trase uşa, zîmbi ciudat şi începu să-i

şoptească ceva La ureche lui Nemi care îl Opucă pe McFay de braţ si il împinse spre palier.

- Ce ? Veşti proaste hey îi întrebă el cu nervozitate în glas, întrezărise pe Struan. care dormea profund in potul uriaş cu baldachin, totul păruse in regulă Nemi nu îi ocorda nici o atenţie şi continua s-o întrebe pe Shizuko exasperat. McFay strigă Nemi ce ? Ce rău, heye ?

Nemi ezită, apoi se lansă într-un val muzical de japoneză împănată de scuze, se opri zîmbi tare şi-i spuse în pidgin.

- Nu rău. Jami-san. tu veni ro Yoshiworo mîine, do nu ? Işi puse montia ps umeri şi se apucă să coboare scările.'

McFay o opri :

- Ce rău Nemi ? întrebă el bănuitor

Nemi îl privi o clipă apoi dădu drumul La un nou val de japoneză şi de pidgin greu de priceput în final ridică din umeri.

- Sc'retu, wakarirr.Qsu ha ?

- Sc'ret ? he. oentru numele lui Dumnezeu ? Ce sc'retu; heya ?

- Sc'retu, Jami-san, hai ?

- Ah. secret ! Dumnezeule mare ! Wakarirnasu. Ce secret? Nemi zîmbi, uşurată, şi oftă :

- Sc'retu, bun. lami-san, Shizuka, Nemi ? Hai ? Hai ?

- Hai Noi secret. Ce ?

Din nou japoneza aceea de neinţeles, din nou engleza de balta Fetele îşi îmbrăcaseră veşmintele groase. Enervată de imposibilitatea de a se face înţeleasă, dacă nu chiar de obligaţia de a explica, Nemi maimuţări o scenă de dragoste şi şoptit.

- Shizuka bun, lucru bun tot nopte.

- Taipan bun ?

Ea ridică ochii La cer :

- Hai lami-san Shizuka bun.

La toate întrebările lui nu primi decât noi plecăciuni şi zîm-bete din partea ambelor fete în loc de răspuns drept care Jamie îi mulţumi Shizukăi Tariful ei era deja convenit. „C'redltu tai-pan for'te bun". îi spusese mama-san Nemi îi mai ceru o dată promisiunEa de a păstra

secretul, apoi ea şi Shizuka dispărură spre oshiwara. însoţite de servitorul care le aştepta.

Tulburat fără să ştie de ce, convins că nu aflase întregul devăr. McFay urcă scările în vârful picioarelor şi se aplecă deasupra patului Struan dormea adînc, raspirând regulat. McFay oborî la birou, se opucă de lucru, şi trudi până după ora zece.

- Salut doctore, intră ! 'Mpare bine că te văd Ce mai nou? Hoag avea un chip întunecat.

- Ah Tok a trimis după mine, tocmai am sosit săi văd pe Malcolm. asta e noutatea Pentru numele lui Dumnezeu Jamie,

de ce nu m-ai întrebat şi pe mine înainte de o - oh, Jamie. ce naiba, adăugă doctorul repede, văzîndul cum se îmbujorează. tiu că el te-a rugat să aranjezi intâlnirEa asta Dar îmi pare rău - nu m-ai întrebat înainte Mie mi-ar fi recut prin cap că al naibii de limpede, că e îl naibii de periculos şi al naibii de caraghios să se arunce aşa de al naibii La femei. aşa repede după rana aia cu maţele pe iumătate cîrpite şi gata să-i plesnească se opri din vorbă şi se aşeză. Îmi pare rău dar trebuia să-ţi zic ceaveam pe suflet.

- Nu face nimic. E grav ?

- Nu ştiu. ceva sânge în urină şi o puternică durere de şale. Cică femeia era plină de vlagă, s-a lăsat antrenat şi zice că în

momentul culminant a avut spasme şi crampe de stomac. Bietul

de el, zice cd a meritat, fata, deşi acum nu mai poate de durere.

- Aşa a spus ?

- Da, cu oarecare detalii - nu-i spune că ţi-am spus, eu de acord ? i-am dat un calmant: o să doarmă vreo două ore. Mai trec mai încolo. Hoag oftă şi se ridică, cu un zîmbet acru. Am mai primit un răvaş de la doamna Struan. Dumneata nu ?

- Ba da, in acelaşi stil. Ai de gând să-l trimiţi la Hong Kong acum ?

- Nu pot să-l trimit nicăieri. Va pleca când va avea el chef să plece. Suntem în plin anotimp al furtunilor, pentru Dumnezeu ! Face bine că mai stă aici, atâta timp cât nu e nimic presant la Hong Kong.

- Există zeci de motive - acolo e sediul puterii, aici n-are mare lucru de făcut.

Hoag dădu din umeri :

- Şi eu sunt de părere că Hong Kong e preferabil - aveam de gând să plec cu nava de poştă, dar după cele întâmplate azi-noapte, cred că am să mai stau să aştept câteva zile.

- Ia-l cu dumneata, te rog, pe vasul-poştă.

- Am propus şi eu acelaşi lucru, şi mi s-a trântit un nepoliticos : Nu ! Las-o balta, Jamie, mai bine rămăne aici să se odihnească. O traversare agitată cu vaporul ar putea fi extrem de dăunătoare, dacă nu chiar fatală. Aud că va mai fi un bal marţea viitoare, cu Ţîţe Angelice în chip de oaspete de onoare.

- Malcolm nu mi-a spus nimic.

- Sub auspiciile Ambasadorului Seratard, cel de obîrşie dubioasă, părintele tuturor francezilor. Bun, trebuie să plec ; ţi-ne-mă la curent şi dacă Malcolm mai are chef de o astfel de distracţie, întreabă-mă întîi pe mine, în secret.

- De acord. Mulţumesc, doctore. Ceva mai tîrziu, Vargas bătu la uşă :

- Senior. Ah Tok spune că tai-panul vrea să vă vadă.

Pe când urca scările, Jamie avu o senzaţie greţoasă în stomac, închipuindu-se în locul lui Malcolm.

- Senior McFay ! strigă Varagas din josul scărilor. Scuza-ţi-mă. A sosit Samuraiul din Choshu în legătură cu comanda de arme, senior !

- Vin imediat.

McFay bătu la uşă şi intră :

- Bună, tai-pan, zise el cu blîndeţe. Struan stătea proptit in perne în capul oaselor, cu o lumină ciudată în ochi şi un zîmbet palid pe buze. Cum te simţi azi ?

Te-ai văzut cu Hoag ?

- Da.

- Bun, deci ai aflat că fata a fost excelentă, şi, în fine, mulţumesc, Jamie. Mi-a fost de mare ajutor, deşi... - Struan rîse nervos - deşi sfîrşitul m-a cam zdruncinat. Ce corp ! Totul minunat, dar nu cred că vreau să repet experienţa până nu mă simt ceva mai in puteri. Ce mai, a fost... - din nou acel rîs scurt, nervos. Habar n-

aveam, Jamie, că o fetită poate să aibă atâta forţă, sau atâta... înţelegi, nu ?

- Desigur. Totul a mers strună ?

Struan şovăi o clipă, după care rosti ferm :

- Da, chiar mai bine decât mă aşteptam. Te rog să-i dublezi tariful.

- Bun, sigur. McFay simţi câtă nelinişte dospea în sufletul lui şi îl compătimi, plin de afecţiune. In mod evident, orice s-ar fi întâmplat, tîrgul lui Malcolm cu Shizuka rămăne secret, dacă asta voia. perfect, încă un secret de adăugat la celelalte. îmi pare bine că totul a fost bine.

- Mai mult decât atât. Ţi-a spus ceva fata ?

- Doar că, aa, a muncit din greu toată noaptea ca, în fine, ca să-ţi fie pe plac.

O bătaie uşoară în uşă şi Angélique îşi făcu apariţia, înfloritoare, plesnind de sănătate, plină de rafinament într-o rochie de culoarea lavandei, cu o pălărie cu pene, mănuşi şi şal, toate noi.

- Bună dimineaţa, iubitule, bună, Jamie, cum te simţi azi ? Oh, Malcolm, sunt atât de fericită că te văd ! se apleca deasupra patului

şi-l sărută pe Struan cu tandreţe. Oh, chéri, ce dor mi-a fost de tine !

Când s-a deschis uşa atât de intempestiv, cei doi bărbaţi ou simţit că li se taie suflarea. Nervozitatea lui McFay spori : verifică imediat din ochi patul şi camera în ansamblul ei, cău-tând din privire orice semn ce ar fi putut da toată tărăşenia pe farţă. Totul era însă aşa cum trebuia, pus la punct, cearşafurile şi feţele de pernă curate, căci se schimbau zilnic : mania de-a dreptul nesănătoasă a clanului Struan în privinţa curăţeniei, 'Şi spuse McFay. Câte o cămaşă curată în fiecare zi ? Ridicol ! Un schimb sau două pe lună sunt prea destul ! Ştia, însă, că obiceiul fusese împământenit de Dirk Struan, şi că orice decret al tai-panului devenise lege pentru Tess Struan şi, prin urmare, pentru întreaga familie. Struan era ras proaspăt şi într-o cămaşă de noapte curată ; ferestrele erau deschise, briza era suficientă pentru a şterge orice urmă de parfum. Lui McFay îi veni inima la loc.

- M-am întâlnit cu doctorul Hoag, zise Angélique. Inimile bărbaţilor trecură printr-un nou spasm.

- Bietul de tine, iubitul meu, reluă ea aproape fără întrerupere, mi-a spus că ai dormit prost, sărăcuţul de tine, ş| că nu vii la recepţia lui Sir William de astă-seară, aşa cel m-am hotărât să trec şi să stau cu tine până la prânz.

Fură amăndoi cuceriţi de zîmbetul ei fermecător, pe care îl arboră în timp ce lua loc în Fotoliul cu spetează înalta. Struan era copleşit de dragoste pentru ea, şi, în acelaşi timp, cuprins de un val de vinovăţie. Trebuie să fi fost nebun să înlocuiesc dagostea vieţii mele cu serviciile unei curve, îşi spuse el, vrăjit de tandreţea ei plină de căldură, gata să mărturisească aventura cu Shizuka şi să implore iertare. Noaptea începuse bine cu Shizuka : fata se dezbrăcase, zîmbitoare, şi se lipise de el, excitantă şi încurajatoare, O pipăise şi o măngîiase şi el, măndru şi darnic. Ce greu şi dureros să adopţi o poziţie normală, să te mişti numai în situaţia lui, aşa că se săltă în capul oaselor, şi mai mai să înceapă... Dintr-odată, chipul şi prezenţa Angelicăi, nedorite, nechemate, dădură buzna în mintea lui. Toată vlaga îi dispăruse. Oricât au încercat, şi el şi Shizuka, bărbăţia îi rămase moartă. Se mai odihniseră şi încercară iar, el cotropit de durere, chinuit de o furie frenetică şi neputincioasă, de nevoia de a se arăta la înălţime. încercară iar şi iar, Shizuka era pricepută, ştia să se servească de mîinile, buzele şi corpul ei în fel şi chip, dar nimic nu mai reuşi să stîrnească în el fireasca reacţie la dorinţa şi pofta trupească, şi mai cu seamă la dragoste şi la inefabilul ei mister. Nimic nu reuşi să alunge nedorita fantomă, să învingă. Intr-un tîrziu Struan renunţă, fata mai să-şi dea duhul, cu trupul năpădit de sudoare după atâta efort zadarnic.

- Gomen nasai, tai-pan, murmura Shizuka tot timpul, cerându-şi iertare, ascunzîndu-şi furia şi lacrimile stîrnite de impotenţa lui.

Niciodată nu mai suferise o astfel de infrângere şi se aştepta în orice clipă ca el să trimită după servitori, ordo-nîndu-le să o bată şi să o arunce în stradă, pentru lipsa ei de iscusinţă în a-l excita şi a-i stîrni pasiunea, aşa cum ar fi procedat orice persoană civilizată. Mai

mult, era îngrozita la gândul că trebuie să-şi explice eşecul în faţa mamei-san. Mi-e martor Buddha : bărbatul e de vină, nu eu !

Gomen nasal, gomen nasai, şopteau buzele ei fără întrerupere.

- Accidentul, muimură el. cuprins de dispreţ taţă de el însuşi, pradă unei dureri de-a dreptul groaznice, şi-i povesti despre episodul de pe Tokaido şi rănile ce le suferise, deşi era conştient că Shizuka nu înţelegea o iotă.

Sentimentul de frustare, îl chinuia cel mai rău. Când furtuna şi lacrimile se potoliră, o făcu să se întindă alături de el, o împiedică să încerce din nou şi o făcu să înţeleagă că urma să primească un tarif dublu dacă incidentul rămănea un secret intre ei, numai.

- Secret, wakarimasu ka ? o rugase.

- Hai, tai-pan, wakarimasu, încuviinţase ea uşurată, îi aăsi apoi leacul pe care i-l ceru şi, legănîndu-l gingaş, îl făcu să adoarmă.

- Malcolm.. auzi el vocea Angelicăi.

- Da ? răspunse imediat Struan străduindu-se să-şi adune gândurile, inima bătea să i se spargă, îşi amintise că terminase somniferul dat de Hoag şi că trebuia să o roage pe Ah Tok să-i aducă o nouă mixtură pentru o zi-două. Mă bucur atât de mult că te văd.

- Şi eu. Cum îţi place noua mea rochie ?

- E minunată, şi tu la fel.

- Eu mă duc, tai-pan, interveni McFay observînd cu uşurare bucuria lui Struan, dar încă cotropit de sudoare. Cei din Choshu aşteaptă jos. Ii dăm drumul ?

-Aşa cum am hotărit. Bun, mulţumesc din nou, Jamie. Să-mi spui

ce-ai făcut.

- Malcolm, zise repede Angélique, cât e Jamie aici, îţi aminteşti ?

Mi-ai spus să... ţi-aduc aminte, când ne vedem, de... de mica mea alocaţie.

- Ah, desigur, Jamie, răspunse el încântat cuprinzînd mina Angelicăi, simţind cum prezenţa ei luminoasă alungă umbrele nopţii, de-a-pururi, se gândi el, nici n-a existat noaptea trecută, îşi spuse. Decontează notele Angelicăi din banii mei, îi zise lui McFay,

delectându-se cu numele logodnicei sale. N-ai decât să semnezi note de plată, Angel. Orice vrei - Jamie se ocupă de tot.

- Mulţumesc, chéri, e minunat, dar aş putea să primesc, totuşi nişte bani peşin ?

Malcolm izbucni în rîs ; Jamie zîmbi şi el.

— N-ai nevoie de bani gheaţă aici, nimeni nu umblă cu bani în buzunar.

- Dar, Malcolm, vr...

- Angélique, o întrerupse el, cu autoritate in voce. Notele sunt modul de plată universal aici, la club, în orice magazin din colonie, Nimeni nu plăteşte altfel, chiar la Hong Kong, nu se poate să fi uitat ; e un mod de a împiedica înşelătoriile negustoreşti şi de a ţine evidenţa plăţilor.

- Dar dintotdeauna am avut bani, chéri, banii mei, cu care îmi plăteam facturile, răspunse ea, arborând o expresie perfect candidă. Şi cum tata... In fine, înţelegi...

- Să-ţi plăteşti tu facturile? ce idee nesuferită! Nici nu poate fi vorba de aşa ceva în lumea bună ! Nu-ţi face nici o grijă, adăugă el, zîmbind, de asta se ocupă bărbaţii. Notele de plată sunt soluţia ideală.

- Poate că francezîî sunt altfel. Noi avem în permanenţă bani în buzunar şi...

- Şi noi la fel în Anglia sau prin alte părţi, dar în Asia folosim cu toţii notele de plată ; indiferent ce vrei să cumperi, n-ai decât să semnezi. Ba chiar trebuie să-ţi facem propriul chop, îţi vom alege un nume chinezesc care să ţi se potrivească perfect. Chop-ul era un sigiliu de mici dimensiuni - adesea din os sau fildeş - a cărui parte inferioară era migălos gravată cu ideograme chinezeşti care atunci când se pronunţau trebuiau să semene cu numele posesorului. O dată înmuiat în cerneală şi aplicat pe hîrtie, chop-ul lăsa o amprentă imposibil de falsificat. Jamie se va ocupa şi de acest lucru.

- Mulţumesc. Malcolm. Dar, în fine, m-am gândit că aş putea avea propriul meu cont, chéri, sunt o excelentă gestionară.

- Nu mă îndoiesc, dar n-are rost să-ţi încarci capul tău cel drăgălaş cu aşa ceva. Vei avea un cont în momentul în care vom fi căsătoriţi, dar aici nu e necesar.

Angélique era atât de preocupată de problema ei că vorbea absentă, povestindu-i lui Struan bîrfele de la legaţia franceza, ce mai citise prin ziare, ce îi scrisese prietena ei de la Paris în legătură cu o reşedinţă superbă - acolo se numea hotel - pe Champs-Elysées, care aparţinea unei contese şi urma să fie disponibil pentru un preţ derizoriu, aşternea fundaţiile radiosului lor viitor comun. îl făcea să rîdă, aşteptind de fapt să aţipească, spre a putea pleca la Club să ia masa de prinz în Compania unor ofiţeri francezi, apoi la hipodrom să călărească, unde aveau să apară şi ofiţeri din marina regală engleză, apoi siesta, pregătirea pentru serata lui Sir William. De ce să nu meargă ? intîi, însă, trebuia să treacă din nou să-i spună noapte bună viitorului ei soţ. Totul era minunat şi groaznic : era acum adînc preocupată cum să facă rost de bani gheaţă. O adevărată dilemă. Ce aş putea face ? Porcul de André Poncăn n-are să mi-i avanseze, sunt sigură de asta. Blestemat fie el, şi blestemat fie tatăl meu pentru că mi-a furat banii. Şi blestemat fie individul de pe Tokaido, arde-l-ar focul Iadului pe vecie ! Gata ! Gândeşte-te ! Adu-ţi aminte că eşti singură şi că singură trebuie să-ţi rezolvi toate problemele. Unicul lucru de valoare e inelul de logodnă pe care nu-l pot vinde cu nici un chip. Oh, Doamne, ce bine mergea totul ! Sunt logodită oficial, Malcolm merge spre însănătoşire, André mă ajută, dar leacul e scump şi eu n-am nici un ban, nici un ban în mâna mea, oh, Doamne, Doamne, ce e de făcut? Ochii i se umplură de lacrimi.

- Doamne Dumnezeule, Angélique, ce s-a întâmplat ?

- Nimic, doar că... doar că sunt atât de nefericită, se smiorcăi ea şi îşi îngropa capul în pătura de pe pat, atât de nefericită când îmi aduc aminte de cele întâmplate pe Tokaido şi de rana ta şi de... Şi eu sufăr. Nu e drept...

Propulsată de zece vîsle, barca lui Sir William avansa cu repeziciune spre nava amiral, ancorată în largul Golfului Yokohamei. Era singur la pupă, în picioare, perfect degajat, în redingotă şi joben. Marea era calmă, lumina zilei pierea spre vest, norii deja cenuşii, dar

nu anunţau furtună. Barca rapidă se apropie de navă şi se lipi de ea, cu vîslele în poziţie verticală. Sir William sări pe pasarelă şi urcă grăbit spre puntea principală pentru a fi întâmpinat cu tot protocolul la bord.

- 'Ziua, Sir, salută elegant Locotenentul Marlowe. Pe aici, vă rog.

Trecură de şirurile de tunuri scănteietoare şi pătrunseră pe duneta. Puntea principală şi arborada roiau de activitate febrilă : tunurile erau amarate, parimele făcute colac, pânzele verificate. Din coş se înălţa fum. Urcară un şir de scări, coborîră treptele spre a doua punte a tunurilor, unde marinarii închideau etanş sabordurile, rânduind toate la locul lor, apoi o luară spre cabina amiralului. La pupa Santinela salută când Marlowe bătu la uşă :

- Sir William. sir.

- Deschide odată uşa, Marlowe, pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba aştepţi ?

Marlowe îi deschise larg uşa lui Sir William şi dădu să iasă

- Rămîi aici, Marlowe ! ordonă amiralul.

Cabina spaţioasă ocupa toată pupa navei : hublouri mici, masă de mari dimensiuni şi Fotolii fixate în podea, cuşetă şi toaletă, bufet larg, cu carafe de sticlă jivrată Amiralul şi generalul se ridicară pe jumătate, cu politeţea de rutină, şi se aşezară la loc Marlowe rămase în dreptul uşii

- Vă mulţumesc că aţi sosit atât de grabnic, Sir William. Brandy ? Sherry ?

- Brandy. mulţumesc, domnule amiral Ketterer. Probleme ? Bărbatul acela rumen la faţă îi aruncă o privire severa lui Marlowe :

- Vrei ;ă fii amabil, domnule Marlowe ? Brandy pentru Sir William - şi aruncă o foaie de hîrtie pe masă o depeşă din Hong Kong

După înfloriturile salutărilor de rigoare, textul depeşei continua :

Vă veţi îndrepta neintirziat. cu nava amiral şi patru sau cinci nave de război, spre portul Boh Chih Seh, la nord de Shanghai (coordonate pe verso), unde o acostat principala flotă pirat a lui Wu

Sung Choi Cu o săptămână în uimă. un grup de bandiţi ai acestui pirat arbo-rind cu aroganţă stindardul lotusului Alb. au interceptat şi scufundat nava de poştă britanică Bonny Sailor în largul Golfului Mirs, portul pirat de la nord de Hong Kong: Flota cu baza acolo se va ocupa de Golful Mirs Dumneavoastră veţi distruge podul Boh Chih Seh şi veţi scufunda toate ambarcaţiunile, cu excepţia celor de pescuit dacă seful grupului de piraţi, bănuit a fi Chu Fana Choy. refuza să-şi ridice pavilionul şi nu acceptă să se predea Justiţiei Maiestăţii Sale.

După îndeplinirea misiunii, veţi trimite o navă aici pentru a raporta îndeplinirea misiunii şi vă veţi întoarce la Yokohama, plasindu-vă ca de obicei la dispoziţia reprezentanţilor Maiestăţii Sale. Arătaţi-i vă rog aceasta depeşa lui Sir William ţi remiteţi-i scrisoarea personala inclusa în această Corespondentă.

Al dvs.. Stanshope, Guvernator Extrem Orient.

P.S, Bonny Saifor s-a scufundat, cu toţi cei 76 de ofiţeri şi oameni de echipa}, 10 pasageri, dintre care o englezoaică, soţia unui negustor de aici, o încărcătură de lingouri de aur, opiu şi orez, în valoare de 10.000 de guinee, Chu Fang Choy a avut neobrăzarea de a trimite la sediul ambasadei un sac conţinând jurnalul de bord al navei şi 43 de perechi de urechi. împreună cu o scrisoare de scuze pentru neputinţa de a le recupera şi pe celelalte. Urechile femeii nu erau printre ele, avem cele mai serioase temeri în legătură cu viaţa ei.

- Mişeii, normal Sir William, dezgustat, gândindu-se că pirateria era endemică in apele Asiei, în special pe ruta Singapore-Pekin, flota Lotusului Alb cea mai numeroasă, mai celebră şi mai infamă dintre toate, Iar femeia ar fi putut fi proprla lui soţie, care era aşteptată la Hong Kong împreună cu cei trei copii al lor plecaţi o dată cu mareEa ?

- Da.

Amiralul ii împinse un plic peste masă Sir William rupse sigiliul :

Dragă Willie.

Nava poştă va aduce numerarul necesar pentru cheltuielile legaţiei Intre noi fie vorba, îmi pare rău. Willie; dar nu pot să-ţi mai pun la dispoziţie trupe sau nave la ora actuală Poate la primăvară

Am primit ordin să ex-pediez trupe şi nave în India ; autorităţile locale se tem de o eventuală repetare a revoltei de acum cinci ani In plus. Puniabul fierbe din nou. piraţii împânzesc Golf ut Persic, şi nenorociţii de nomazi din Mesopotania au tăiat iar liniile telegrafice - se pregăteşte expedierEa unei noi forţe care să-i termine o dată pentru totdeauna Ce mai face bietul Struan ? Vor fi cu siguranţă luări de poziţie în .Parlament pe tema „incapacităţii de a proteja cetăţenii britanici" Informaţia privind dezastrul de pe Tokaido vor ajunge probabil la londra în "două săptămâni, şi răspunsul autorităţilor nu înainte de două luni. Sunt convins că vor ordona represalii severe şi că ne vor trimite banii, trupele şi navele necesare pentru executarea ordinelor. Până una-alta, treci cum poţi prin furtună, dacă se iscă vreuna La Hong Kong furia e in toi după atac. Mama lui Struan a luat-o razna de supărare şi nespălaţii de negustori care fac afaceri cu China (oricât ar fi de bogaţi de pe urma comerţului ticălos cu opiu) sunt vehemenţi. Vindută intereselor şi prost informată, presa lor de scandal cere demisia dumitale. A fost oare altfel vreodată ? cum ar spune Disraell. Noroc, al d-tale, Stan-shope, Guvernator.

Sir William luă o înghiţitură bună de brandy, sperând ca, în nici un fel, chipul să nu-î trădeze tulburarea şi neliniştea.

- Bun brandy, domnule amiral,

- Da, e din rezerva mea personală, cea mai bună calitate, răspunse amiralul, furios că Marlowe îl servise pe Sir William cu largheţe, şi nu dintr-un brandy oarecare, de calitatea a doua, pe care îl păstra pentru oaspeţi. Boul - işi spuse în gând - ar fi trebuit să ştie şi singur ce are de făcut, nici vorbă să ajungă vreodată amiral.

- Şi cu mersul la Osaka, ei, cum rămăne ? întrebă Sir William.

- Oh, Osaka ? Regret, dar va trebui să amânaţi până ce revin, spuse cu un surîs abia stăpânit.

- Şi când va fi asta ? şi diplomatul simţi că greaţa şi sentimentul eşecului îl copleşesc.

- In funcţie de vînt, şase-şapte zile ca să ajungem la destinaţie, plus două-trei zile la Boh Chih Seh ar fi de ajuns, în mod normal. Va trebui să fac plinul de cărbune la Shanghai. Dacă nu mai intervine vreun ordin, ar trebui să fiu înapoi la Yokohama cam în...

Sir William dădu paharul pe gît şi se simţi mai bine.

- Domnule Locotenent, fiţi amabil, îi întinse el paharul. Mulţumesc.

Marlowe îi luă paharul cu diferentă şi îl umplu din nou cu brandy din cel mai de soi al amiralului. Îi era silă de rolul de slugă şi sătul până peste poate să mai fie aghiotant. Ar fi vrut să se întoarcă la nava lui, să supravegheze de pe du-netă repararea stricăciunilor cauzate de furtună. Dar măcar o să am prilejul acum să particip şi eu la o acţiune militară, îşi spuse cu încăntare, închipuindu-şi atacul contra cuibului de piraţi, tunurile scuipând foc.

- Mda, domnule amiral, zise Sir William, dacă nu ne punem in practică ameninţarea, ne pierdem cinstea obrazului, iniţiativa şi, în plus, ne vom afla in mare primejdie.

- Dumneavoastră le-aţi aruncat această ameninţare, nu marina de război. Apoi puneţi prea mare preţ pe cinstea obrazului de care vorbiţi. Cât despre primejdie - presupun că vă referiţi la colonie - la naiba, domnule, indigenii Japoniei n-ar îndrăzni să ne creeze probleme prea mari. Nu aţi avut de suferit la legaţie ; nici Yokohama nu va avea de suferit.

- Cu flata plecată în misiune, suntem neputincioşi.

- Nu tocmai, Sir William, rosti generalul, ţeapăn. Armata de uscat are ceva forţe la faţa locului.

- Adevărat, încuviinţă amiralul, dar Sir William are dreptate când spune că Marina Regală asigură liniştea aici. Am de gând să iau cu mine patru nave de război, nu cinci, şi să las o fregată la post Ar trebui să fie suficient. Fregata Pearl.

înainte de a se putea stăpâni, Marlowe se trezi vorbind :

- îmi cer scuze, sir, dar nava asta are încă nevoie de reparaţii importante pentru a fi operativă.

- Sunt încântat să aflu că nu îţi scapă nimic din starea flotei mele, domnule Marlowe, şi că stai cu urechile ciulite, îl repezi amiralul pe un ton ce nu suporta replică. E evident ca Pearl nu poate pleca în această misiune, aşa că ai face bine să te întorci la bord şi să te străduieşti ca până mîine la apusul soarelui să fie în perfectă stare de a împlini orice misiune Altfel, nu vei mai avea comanda navei.

- Da, sir.

Marlowe înghiţi în sec, salută şi părăsi în grabă încăperea Amiralul scoase un mormăit şi i se adresă generalului :

- E bun ofiţer, dar nu destul de copt, din familie cu tradiţie de marinari, doi fraţi ofiţeri de marină si ei, tatăl căpitanul navei amiral la Plymouth - spuse privind spre Sir William: Nici o grijă, fregata va fi cu catargul la loc până mîine, şi în stare perfectă. E cel mai bun căpitan pe care îl am, dar, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să nu i-o spuneţi. Vă va asigura protecţia până ce mă întorc. Dacă asta e tot, domnilor eu am să ridic ancora. îmi pare rău că nu pot lua cina cu dumneavoastră.

- Sir William şi generalul îşi terminară paharele şi se ridicară

- Succes, domnule amiral Ketterer, îţi urez să te inapoiezi cât de curând fără nici o pierdere, spuse Sir William cu sinceritate, şi generalul repeta cu un ecou spusele sale : Dacă nu obţin satisfacţie din partea Bakufu, reluă el cu demnitate, voi pleca spre Osaka aşa cum am plănuit, cu sau fără Pearl, în fruntea armatei de uscat sau fără ea. Dar mi-e martor Dumnezeu că voi merge la Osaka şi la Kyoto, asta e sigur.

- Mai bine aşteptaţi pina ce mă întorc, Intr-o astfel de situaţie e mai bine să fiţi prudent, nu îl luaţi martor pe Dumnezeu la aşa o faptă necugetată, Sir William, zise amiralul tăios. S-ar putea ca Dumnezeu să aibă alte intenţii.

In noaptea aceea, puţin înainte de ora douăsprezece, Angélique, Phillip Tyrer şi Pallidar părăsiră legaţia britanică şi o luară pe strada principală în direcţia clădirii Struan.

- Ei, spuse Angélique cu veselie în glas, bucătarul lui Sir William chiar că e modest.

Tustrei erau îmbrăcaţi de gală. Se apucară să rîdă : cina fusese abundentă, în stil englezesc tradiţional, şi absolut deliciioasă - fripturi de vită, platouri cu cîrnaţi de porc şi crabi proaspeţi, aduşi de la Shanghai., la gheaţă, cu nava poştală ca făcând parte din secretele curierului diplomatic, şi nesupuşi deci controalelor sau taxelor vamale. Aceştia fuseseră însoţiţi de legume fierte, cartofi copţi - importaţi şi ei de la Shanghai - şi budincă de Yorkshire, urmaţi de

plăcintă cu mere şi foietaje cu fructe, totul stropit de atâta Bordeaux, Pouilly Fumé şi porto, cât putuseră invitaţii să bea.

- Am crezut că mor de rîs când madam Lunkchurch a aruncat cu un crab după soţul ei, adăugă Angélique, stîrnind din nou hohotele celorlalţi.

Jenat, însă, Tyrer interveni :

- Mi-e teamă că unii aşa-zişi negustori şi soţiile lor tind să fie cam zgomotoşi. Să nu-i judecaţi pe toţi englezii după comportamentul lor.

- Exact, răspunse Pallidar radios, ineintat că fusese acceptat ca membru al escortei Angelicăi, conştient că uniforma de paradă şi şapca cu pene pe care le purta făceau ca redingota oarecare a lui Tyrer, cravata de mătase, infoiata şi desuetă, precum şi jobenul acestuia să pară şi mai triste. Teribili oameni, continuă el. Fără prezenţa dumneavoastră, seara ar fi fost îngrozitoare, mai mult ca sigur.

Strada principală şi cele adiacente erau încă înţesate de negustori, de funcţionari, şi alţii ce se îndreptau spre casele lor sau ieşiseră la promenadă, şi de câţiva beţivani întinşi la picioarele felinarelor cu ulei. Din când în când, câte un grup de pescari japonezi, cu vîsle, năvoade şi lampioane dè hîrtie menite să le lumineze calea urcau, tîrându-şi picioarele dinspre ţărm, unde le erau ancorate bărcile, sau coborau dinspre sat pentru pescuitul de noapte. La intrarea în clădirea Struan; Angélique se opri şi le întinse mâna să i-o sărute.

- Mulţumesc şi noapte bună, dragii mei prieteni, vă rog, n-are rost să aşteptaţi, am să iau cu mine un servitor să mă

nducă înapoi la legaţie

- Nici vorbă de aşa ceva, opina imediat Pallidar, luîndu-i îna şi reţinîndu-i-o o clipă.

- Aş., aş fi. încântat să aştept, o asigură şi Tyrer.

- Dar se poate la fel de bine să stau o oră, sau doar câteva minute, depinde cum se simte logodnicul meu.

Ambii insistară, ea le mulţumi şi urcă în fugă scările, tre-când de paznicul în livrea înarmat, cu crinolina înfoiată şi şalul tîrându-se în

urma ei. Angélique trăia încă din plin emoţiile serii, plutea încă în sentimentele de adoraţie cu care fusese înconjurată.

- Bună seară, iubitul meu, am trecut să-ţi spun noapte bună.

Struan purta un halat elegant de mătase roşie peste o cămaşă largă şi pantaloni aidoma, încălţări de piele moale, cravată. Se ridică din Fotoliu, durerea îl mai lăsase după elixirul pe care Ah Tok i-l administrase cu o jumătate de oră mai înainte

- De zile întregi nu m-am simţit atât de bine. dragostea mea Un pic nesigur pe mine încă, dar mă simt bine. Arăţi superb !

Lumina lămpilor cu ulei înfrumuseţa mai mult decât oricind chipul slăbit al lui Malcolm ; Angélique era strălucitoare şi mai atrăgătoare ca oricând Struan îşi puse mîinlle ne umerii ei ca să se sprijine. Îşi simţea capul şi corpul neobişnuit de uşoare Pielea ei ca laptele era caldă sub degetele lui. Fetei îi dansau ochii în cap, el o prîvi şi o sărută, întîi duios, apoi tot mai pătimaş pe măsură ce simţea că şi în ea se trezea pasiunea

- Te iubesc, murmură el printre sărutări

- Te iubesc, răspunse ea. cotropită de plăcere, fericită adevărat că Malcolm părea mai întremat.

Buzele lui se dovedeau puternice şi flămânde, mîinile - puternice şi flămânde, minate de-o patimă stăpânită şi brusc, cuprinsă de dorinţă, Angélique ar fi dorit să nu mai existe nici un fel de oprelişte

- Je t'aime... Je t'aime...

Rămaseră un timp înlănţuiţi. Apoi, cu o forţă pe care nu şi-o cunoştea, Malcolm o luă în braţe şi se aşeză din nou in Fotoliul cu spetează înalta, legănînd-o pe genunchi, cu buzele lipite de buzele ei, cu o mână după talia ei subţire, cealalta odihnindu-i-se pe sânul ei, mătasea amplificând, parcă, dogoarea dinăuntru. Malcolm trăia o minune, şi era uluit că în noaptea aceea trupul ei, ferecat in veşminte şi de neatins, părea mai aproape ca oricând, radiind de tinereţe, iar el se simţea mai energic şi mai ispitit de el, dar şi mai stăpân pe sine, fără să se lase furat de pofte.

— Ce ciudat, murmură el, şi se gândi că ceea ce se în. tâmplă nu era chiar atât de ciudat, durerea îi era amorţită de licoare, nu însă şi restul, nici dragostea lui faţă de ei.

— Chéri ?

- Ce ciudat că te doresc atât de mult, dar pot să aştept. Nu prea multă vreme, dar pot.

- Nu multă vreme, te rog, te rog...

Buzele ei le căutară din nou pe ale lui, în mintea ei nu mai exista decât el, dogoarea patimii îi topise orice alta amintire, orice grijă şi temeri. Nimic nu le putea ameninţa fericirea. Brusc, răsună un foc de armă afară, în apropiere. Farmecul se spulberă. Angélique se ridică in picioare şi, intr-o clipă, fără să-şi dea seama, se afla în faţa ferestrei, îi văzu dedesubt pe Pallidar şi pe Tyrer. La naiba, am uitat de ei ! Cei doi priveau în partea opusă mării, apoi se uitaseră înspre Mahalaua Beţivanilor. Angélique scoase capul pe fereastră, dar nu văzu în depărtare decât un vag grup de oameni ale căror strigăte erau aduse de vînt.

— Nimic grav, s-ar zice. Ceva în Mahalaua Beţivanilor...' Focurile de armă, şi chiar duelurile nu erau o raritate în

acea parte a oraşului. Cu o senzaţie ciudată de frig şi căldură în acelaşi timp, Angélique se întoarse şi îl privi pe Malcolm. Suspinînd uşor, îngenunche, îi luă mâna într-a ei şi Şi-o lipi de obraz, lăsăndu-şi capul pe genunchii lui. Acum, insă, duioşia şi măngîierea degetelor lui care îi atingeau părul, ceafa, nu mai fură în stare să alunge demonii ce-i dădeau tîrcoale.

- Trebuie să plec, dragul meu.

— Da, îi răspunse şi degetele lui continuară s-o măngiie,'

- Aş vrea să mai stau?

- Ştiu.

Parcă detaşindu-se de sine, Struan se vedea purtându-se go un perfect gentleman, calm, liniştit, ajutănd-o să se ridice, aşteptând să-şi aranjeze corsetul, coafura şi şalul pe umeri. Apoi purceserâ încet, mână în mână, până în capul scărilor, unde Malcolm se lâsă convins să rămână, permiţîndu-i unui servitor să o conducă până jos. La usă, Angélique se întoarse, făcu un semn de râmas bun plin de dragoste la

care el îi răspunse, apoi ea dispăru. Fără nici un efort, el reveni în cameră, începu să se dezbrace, lăsănd pe un servitor doar să-i scoată cizmele. Malcolm se întinse apoi în pat fără să-l ajute nimeni, se întoarse pe spate, mulţumit de sine şi de lume. Mintea teafără, trupul teafăr, pace desăvârşită.

- Ce mai face băiatul meu ? şopti Ah Tok de la uşă.

- E în Ţara Macilor.

- Bun, foarte bine. Acolo nu-l doare nimic pe băiatul meu. Servitoarea stinse lampa, şi dispăru şi ea.

In capul Străzii Mari, santinela, un francez, într-o uniformă la fel de şleampătă ca şi comportarea, îi deschise Angelicăi poarta legaţiei.

- Bonsoir, Mademaiselle

- Bonsoir, Monsieur Noapte bună, Phillip, noapte bună, Settry.

Se rezemă câteva secunde de uşa abia închisă pentru a-şi pune gândurile în rânduială Farmecul serii dispăruse ; in locul lui. se îmbulzeau strigoii Adîncită în gânduri. Angélique traversă holul spre apartamentul ei şi văzu o lumină sub uşa lui Seratard. Se opri şi îmboldită de o intuiţie care îi spunea că ar fi momentul ideal pentru a cere un împrumut, bătu la uşă şi intră.

- Oh ! André ! lartă-mă Mă aşteptam să fie monsieur Henri

- E încă la Sir William, tocmai terminam o depeşă pentru el ! André se afla la biroul lui Seratard, înconjurat de o mulţime de hîrtii, depeşa pomenea numele firmei Struan, posibilele ei livrări de arme către Choshu. şi posibilul ajutor pe care o posibilă soţie de origine franceză l-ar putea da industriei franceze de armament, ce se aflǎ în declin.

Te-ai distrat bine ? Ce mai face logodnicul dumitale ?

- E mult mai bine, mulţumesc. Mincarea a fost copleşitoare. pentru cei cărora le place să mǎnince mult. Ah. Ce-mi lipseşte Parisul, dumitale nu ?

- Ba da

Doamne, bună de pat mai e, îşi spuse el, aducindu-şi implicit aminte de boala mîrşavă ce-l rodea.

- Ce s-a intâmplat ? întrebă Angélique, speriată de poluarea lui subită.

- Nimic ! îşi drese vocea şi încercă să se debaraseze de sentimentul de groază care-l cuprinsese. Nu sunt tocmai în apele mele, atâta tot.

Poncin părea atit de vulnerabil, atât de neajutorat, încât Angélique hotărî brusc să i se destăinuie pe deplin şi inchi-zînd uşa, se aşeză alături de el, şi începu să-şi depene povestea :

- Dragă André, ce pot să fac ? Nu pot obţine nici un ban gheaţă - ce mă fac ?

- Ştergeţi lacrimile, Angélique, răspunsul e simplu. Mîine sau poimîine te iau la cumpărături, zise el, concenl trându-se asupra problemelor lumeşti. M-ai rugat să te iau la cumpărături, nui aşa, ca să te ajut sa alegi un cadou de logodnă pentru monsieur Struan fiutani de manşetă curele, şi cercei de aur cu perle pentru dumneata, spuse el şi vocea lui odoptă un ton trist Dar, oh, ce nenorocire, ceva pe drum vei pierde o pereche ; căutăm peste tot, de. nimic. Ce pacoste ! o fixă pe Angélique cu ochii lui căprui deschis. Şi mama-san. işi primeşte plata pentru treburile ei tainice Mă voi descurca pentru ca perechea pe care o vei pierde să acopere cu prisosinţă şi leacul şi toate celelalte cheliuieli.

- Eşti minunat ! izbucni ea, luindu-l în braţe. Ce bine ! Oare ce m-aş face fără tine ? îl imbrăţişă iar, îi mulţumi din nou, şi părăsi incăperEa aproape dansănd.

Poncin privi îndelung in urma ei. Da. va Acoperi cu prisosinţă leacul, şi cei douăzeci de ludovici ai mei, şi orice cheltuieli vreau eu. îşi spuse el. ciudat de tulburat. Biata de tine, iepuraş prost, ce uşor să te învirtă cineva pe deget. Te afunzi în vărtejuri din ce in ce mai adinci Nu-ţi dai seama că acum devii o hoţomană, mai rău, o delincventă care comite o fraudă premeditată Iar tu, André, faci parte din conspiraţie.

Râse cu poftă, un rîs rău, parşiv. Dovoda ! Cum ai indrăzni să spună, în faţa completului de judecată, că a avortat ? Ce are să facă ? Să o ia pe mama-san ca martor contra mea ? Pe cine o sa creadă tribunalul ? Povestea uneia care fica şi nepoata unor nelegiuiţi, sau pe

mine ? Nu, dar va şti Dumnezeu, şi in curând te vei afla în faţa Lui. Aşa vo fi, şi va şti că am făcut lucruri şi mai groaznice. Şi că am de gând să fac şi mai mult rău. Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji.

- Ayayoy, dom-ni-şo-hala, zise Ah Soh incercina s-o ajute să se dezbrace pe Angélique care nu stătea locului, cuprinsă din nou de veselie - problema era rezolvată. Dom-ni-şo-hala !

- Bun, de acord, dar grăbeşte-te.

Angélique continuă să fredoneze polca aceea săltăreaţă. In lumina lămpii, încăperea avea un aspect mai feminin şi mai prietenos ; ferestrele erau întredeschise, jaluzelele trase.

- Dom-ni-şo-hala dis-tlat, heyo ? degetele agere ole lui Ah Soh începură să desfacă crinolina.

- Foarte bine, mulţumesc, răspunse politicos Angélique, deşi servitoarea nu era tocmai pe gustui ei.

Ah Soh era o femeie între două vărste cu fundul mare. o slujnică, nu o amah adevărată ,, atât de bătrână, Malcolm, n-ai putea să-mi găseşti o fată tânără şi drăguţă cu zîmbetul pe buze ?" ,,Gordon Chen, campradarelo nostru, a ales-o. Mi-a garantat că e o femeie de încredere, te va pieptăna, te va îmbăia, va avea grijă de toaletele tale europene Ah Soh e darul meu pentru tine cât timp eşti în Japonia."

Panglicile fură dezlegate şi crinolina căzu pe podea. Ah Soh procedă aidoma cu juponul şi, la urmă, cu structura complexă de cercuri metalice şi balene care dădeau formă ansamblului. Pantalonaşii lungi, ciorapii de mătase, corsetul ce reducea talia de cincizeci de centimetri la patruzeci şi cinci şi umfla sânii cu un şic desăvirşit. Când Ah Sok o scăpă de corset, Angélique scoase un suspin adînc de satisfacţie,

din oceanul de pinzeturi şi, oruncindu-se pe pat, se lăsă dezbrăcată asemenea unui copil. Işi ridică ascultătoare braţele, pentru a i se pune cămaşa de noapte înflorată.

- Stau josu, dom-ni-şo-hala.

~ Nu, în seara asta nu, Ah Soh, părul poate să aştepte.

- Ayayay, mi-hine nu bine.

- Bine dacă insişti, oftă Angélique şi, ridicându-se anevoie din pat, se aşeză anevoie la masa de toaletă, permiţîndu-i lui Ah Soh să-i scoată acele din păr şi să o pieptene.

Ce inteligent e André ! Totul devine aşa de simplu când vorbeşti cu el : acum pot avea toţi banii de care am nevoie. Cât e de isteţ ! Din când în când, o briza măngîìetoare făcea să trosnească uşor jaluzelele. La vreo sută de metri, Dincolo de promenadă, valurile se revărsau peste pietrele de pe ţărm, se retrăgeau şi reveneau cu un dulce zgomot ce promitea încă o noapte liniştită, dorită cu ardoare de toţi cei din danie. Flota plecase odată cu seara. Toţi cei ce nu erau beţi sau bolnavi la pat, urmăriseră cu teamă plecarea navelor din port Toţi le urară în gând noroc şi întoarcere grabnică. Toţi, cu excepţia japonezilor. Ori era unul dintre aceştia. Se afla acum cu ceflii lipiţi de o crăpătură din jaluzelele Angelicăi, pitit şi camuflat în spatele cameliilor ce creşteau acolo din abundenţa plantate de Seratard, căruia nu îi lipseau aptitudinile de grădinar.

Ori se ascunsese în acel loc cu mult înainte de miezul nopţii, aşteptând-o. Timpul trecuse greu ; Ori căntărise diverse planuri, le întorsese pe toate feţele, până simţise că nu mai poate nici gândi, îşi scoasese de nenumărate ori sabia să vadă dacă ieşea uşor, verificase dacă pistolul era la locul lui în kimonoul de pescar pe care îl purta. Oboseala îi dispăruse, ca prin minune, însă, de cum o văzu pe Angélique în Compania celor doi gai-jini. Avusese o clipă ideea de a-i ucide, luîndu-i prin surprindere, dar îşi dăduse seama că era o prostie, căci nu ar fi putut să îi ucidă pe toţi trei, şi pe planton, înainte de a fi el însuşi ucis. Oricum, îşi spusese, în acest fel s-ar duce de rîpă tot planul pe care mi l-am făcut, să mă mai culc cu ea încă o dată înainte de a muri şi să dau foc coloniei : Dacă nu l-aş îmboldi eu, Hiraga nu ar face-o de unul singur. A devenit mult prea slab de înger - s-a molipsit de la gai-jini. Dacă Hiraga cel Puternic se poate da bătut atât de uşor, ce să mai spunem despre ceilalţi ? împăratul are dreptate să-i urască pe gai-jini şi să vrea să-i vadă alungaţi odată. Ori îşi stăpâni mănia şi se piti mai bine, aşteptînd momentul,' gata de orice. Pe fereastră nu putea intra decât dacă Angélique dădea la o parte drugul care o bloca. Uşa din dos era nepăzita şi accesibilă ;

oricum, dacă nu era descuiată, era uşor să se caţere până la etajul superior. Ori urmărise îndeaproape cum era dezbrăcată Angélique, de la numai doi paşi distanţă de perete. Acum slujnica o învelea, grijulie şi cu ifose. Ori aproape că nu mai putea îndura să aştepte.

Ceva mai devreme, o patrulă mixtă formată din militari si marinari din cele care supravegheau colonia pe timpul nopţii il oprise intr-o alee lăturalnică. Ori se supusese fără frică ! nu exista interdicţie pe timpul nopţii, şi nici o parte a coloniei nu era interzisă japonezilor, deşi aceştia nu ieşeau din cartierul lor şi preferau să nu ii provoace pe gai-jini. Sergentul, însă, îi băgase un felinar puternic sub nas, făcându-l să dea înapoi, surprins. Spada scurtă, ascunsă, căzuse cu zgomot pe jos. ,.Aşa, carevasăzică, prăpăditu' dracu', nu ştii că e interzise pumnalele şi toate alea, ai ? Kinjiru !l". Deşi Ori nu înţelesese o iotă din ce i se spunea, regula asta era cunoscută de toată lumea, ca şi pedepsele la care se putea aştepta. Işi înşfăcase iute arma şi o luase la fugă ; sergentul trăsese după el, dar glonţul ricoşase pe o ţiglă. Ori sărise un zid şi dispăruse în labirintul de străduţe şi case. Patrula nu îşi dăduse osteneala să îl urmărească, mulţumindu-se cu câteva înjurături : portul cuţitului nu era o infracţiune gravă, şi nu atrăgea după sine alta pedeapsă decât o bătaie imediată şi confiscarea armei. Ori rămăsese pitit o bucată de vreme, până ce putuse să se alăture unui grup de pescari in drum spre ţărm. Apoi făcuse cale întoarsă, sărise gardul legaţiei şi Işi găsise un ascunziş sigur, după care se apucase să aştepte.

Dimineaţă se prefăcuse că pleacă din Yoshiwara, precjm ii ceruse Hiraga.

- De cum îl contactez pe Katsumata îţi trimit un mesaj, iî spusese acestuia, pe un ton deliberat rece. Ai grijă să nu scape fata !

- E femeia tai-panului : orice pas îi e supravegheat, şi nu va fi greu să-i dai de urmă, îi răspunsese Hiraga pe un ton la fel de rece. Fii prudent, Tokaido e un drum periculos, patrulele şi gărzile de la baraje vor fi în alertă.

- Mai bine să ne jertfim pentru sonno-joi. Mai bine îmi îngădui să rămân cu tine şi incendiem Yokohama. Akimoto soseşte azi : nimic mai simplu.

- O vom face când te întorci. Dacă rămîi aici acum, faci o greşeală. Femeia ţi-a sucit minţile şi ai ajuns o primejdie Pentru tine însuţi, pentru prietenii tăi şi pentru sonno-joi.

- Şi dumneata, Hiraga ? Gai-jinii te-au moleşit şi ţi-au stricat judecata.

- Nu. Ţi-o spun pentru ultima oară.

. Nesinchisindu-se că vorbele lui erau o nouă provocare la adresa lui Hiraga. Ori izbucnise !

- Ai văzut ce jigodii sunt gai-jinii, beţivani împuţiţi, şi luptă ca chiorii, se tăvălesc în mizeria din mahalaua aia deochiată. Despre oamenii aceştia vrei să afli mai multe ? Cu ei vrei să semeni ?

- Pleacă ! Cuprins de mânie, Ori îşi luase spada scurtă şi pistolul

cu două ţevi. Ascultând de sfatul lui Raiko, se alăturase servitorilor ce se îndreptau zilnic către piaţa din Kanagawa, unde se vindeau mâncarea şi saké-ul cel mai bun. Trecuse odată cu ei de Yoshiwara şi de barajele din faţa coloniei. Patrulele de intervenţie circulau printre gărzi, înfricoşindu-le la fel de mult ca pe săteni. La mijlocul drumului către Kanagawa, pro-fitând de aglomeraţia circulaţiei, Ori se strecurase către ţărm, unde mituise un pescar ca să-l transporte cu barca până la celălalt capăt al coloniei, în apropierea Mahalalei Beţivanilor, Fac ceea ce trebuie, rosti el in gând, în timp ce briza mării îndepărta insectele dimprejurul său. Femeia e o ţintă perfectă pentru sonno-joi. Orice ar spune Hiraga, s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia de a mă dezbăra de vraja ei. Da, sunt vrăjit. Trebuie să fie un kami, un duh ; nici o alta femeie nu poate fi virgină şi drogată, şi în acelaşi timp atât de ademenitoare. E o femeie-lup reincărnată în gai-jin. Nici o femeie nu-l poate face pe un bărbat să explodeze cum am Păţit eu. Şi nici nu-l poate ţine astfel înlănţuit de patimă. Azi mă voi culca cu ea pentru a doua oară. Apoi o voi ucide. Dacă reuşesc să scap teafăr, karma Dacă nu, iarăşi karma.' Dar ea va muri răpusă de mâna mea.

Sudoarea îi inunda chipul şi spatele. Se concentră din nou, spionînd-o prin crăpătură. 'Era atât de aproape încât, de n-ar fi fost zidul, ar fi putut să întindă mâna şi să o atingă. Angélique se sui în

pat., şi mai ispititoare în ţinuta ei de noapte. Slujnica micşoră flacăra lămpii, lăsând doar o lumină caldă şi îmbietoare.

- 'Pte bu-nă, dom-ni-şo-hala.

- 'Pte bună, Ah Soh,

Bucuroasă că e singură, Angélique se cufundă comod în cearşafuri, contemplînd cu capul sprijinit alene de braţ dansul umbrelor produse de flacăra lămpii mişcate de curent. înainte de Kanagawa, întunericul nu o speriase niciodată : obişnuia să alunece uşor în somn şi în vise, trezindu-se a doua zi odihnită şi proaspătă. De la Kanagawa încoace, lucrurile se schimbaseră. Angélique insista acum să aibă o lumină în cameră in timpul somnului. Somnul ii venEa greu, Curând, gân-durile ei iuară forma unor speculaţii nebune. Işi pipăia sânii : sunt oare mai plini decât ieri, sfîrcurile mai sensibile ? Da, sunt. ba nu, e doar o închipuire. Şi burta ? E oare mai rotundă ? Nu, nici o diferenţă, şi totuşi... Era totuşi o diferenţă, şi încă una ca de la cer la pământ. Aceeaşi întrebare in fiecare zi : o fi oare un băiat sau o fată ? Sau un diavol, precum tatăl său siluitorul ? Nu, copilul meu n-ar fi un drac ! Dracul ! Asta mi-aduce aminte că azi e vineri şi că peste două zile trebuie să merg la biserică şi să mă spovedesc iar. E la fel de greu ca înainte. Ce mai urăsc spovedania acum, şi cum îl mai detest pe părintele ăla, bătrânul ăla libidinos, mîrlanul ăla grăsan care duhneşte a tutun ! Mi -l aminteşte pe preotul mătuşii Emma de la Paris, bătrânul scoţian care mirosea a whisky, a cărui franceză era la fel de penibilă ca sutana pe care o purta. Am avut noroc că nici ea. nici unchiul Michel nu erau fanatici, ci doar nişte catolici de duminică. Oare ce fac acum, bieţii de ei ? Miine voi vorbi cu Malcolm Dragul, scumpul de Malcolm, ce adorabil a fost astă-seară, ce puternic şi înţelept. Doamne, ce-l mai doream ! Ce bine îmi pare că pot vorbi cu el. ce bine că mătuşa Emma a refuzat să înveţe franceza. iar eu a trebuit să învăţ engleza. Cum o fi supravieţuit oare la Paris atâtin ani vorbind doar engleza, şi ce l-o fi împins oare pe unchiul Michel să o i cb a de nevastă şi să indure atitea greutăţi? Deşi ii iubesc pe amindoi. ea e aşa de fără haz, şi el aşa de oarecare... Iubirea ! asta îmi spunea ea întotdeauna, povestidu-mi cum s-au cunoscut când el era în vacanţă in

Normandia. iar ea era actriţă într-o trupă de teatru shakespearian. Dragoste La prima vedere ! Asa spunea, şi îmi povestea fiecare ce frumos era celălalt. Fuga împreună, căsătoria peste nici o săptămână... Ce romantic, dar cât de puţină fericire..? Dar noi vom fi fericiţi, Malcolm şi cu mine. Da, si îl voi iubi Pe Malcolm ca o soţie modernă, vom avea mulţi copii, le vom da o educaţie catolica, el nu se va opune, nici el nu e fanatic. „Chiar nu sunt, Angélique. Desigur, ne vom căsători in somtul tradiţiei protestante, mama soacră n-ar accepta altceva, asta e sigur. După aceea vom organiza şi o ceremonie catolică privată, dacă doreşti..."

Nu contează dacă e privată, asta e căsătoria adevărată,' cealalta, copiii vor fi primiţi la sânul Bisericii Mame, vom locui la Paris cea mai mare parte a anului, Malcolm mă va

Iubi, eu il voi iubi, vom face dragoste ca in poveşti... ! Inima lui Angélique începuse să bata pătimaş, în vreme ce se lăsa în-voia gândurilor. Tot mai mult, tot mai mult Seara fusese minunată, ea se simţea minunat, şi în deplină siguranţă aşa că îşi îngădui acum să retrăiască momentele plăcute ale acelei nopţi de demult, când totul păruse a fi doar un vis. Nu-şi putea aminti nimic precis, ci doar cum silnicia se topea in scene erotice. Apoi o vagă durere, o arsură, ce devenea o căldură ce-o pătrundea peste tot. Ştia şi nu ştia ce înseamnă dragostea. Simţea şi nu simţea în acelaşi timp nişte braţe puternice, care o frângeau, senzualitatea nemaiîncercată care o stăpânea, mintea, trupul, viaţa ei, eliberate miraculos de orice oprelişti, dăruindu-se unei desfătări totale. Pentru că... era doar un vis...

Dar m-am trezit oare, poate doar pe jumătate ? Sau m-am prefăcut a nu mă trezi ? se tot întreba ea cutremurată. Nu aş fi reacţionat astfel dacă aş fi fost trează, cu siguranţă că nu, dar visul era atât de puternic, şi prinsă în vărtejul ei am ajuns sc trăiesc atât de pătimaş momentul, încât voiam mai mult, tot mai mult...

Angélique auzi uşa exterioară deschizîndu-se şi închizîn-du-se la loc, apoi mişcarea clanţei de la uşa dormitorului. Se răsuci dintr-o dată şi-l văzu pe André cum deschide uşa, apoi o închide în linişte, o

ferecă şi se sprijină de ea, cu un rânjet batjocoritor pe buze. Angélique fu cuprinsă brusc de teamă :

- Ce doreşti, André ?

André tăcu o bună bucată de vreme, apoi se apropie de pat şi o privi :

- Să... să vorbim, nu ? spuse el domol. N-ar trebui să vorbim ? Mai vorbim, apoi iar vorbim...

- Nu înţeleg, răspunse ea, înţelegând prea bine, conştientă şi îngrozită de acea strălucire rea din ochii lui, strălucire ce luase locul compătimirii de mai înainte, blestemându-se în sinea ei pentru faptul că nu ferecase uşa — deşi aici nu era nevoie de aşa ceva, fiind numai servitori sau membri ai personalului legaţiei, şi nu ar fi îndrăznit nimeni să intre la ea fără încuviinţare. Te rog să nu cum...

- Aş vrea să vorbim despre ziua de mîine şi... să devenim buni prieteni.

- André, dragă, e tîrziu, orice ar fi, poate să aştepte până mîine, regret, dar nu.se face să intri aici fără măcar să baţi la uşă.. - şi într-un acces subit de panică, văzându-l cum se aşează pe muchia patului şi întinde mâna spre ea, Angélique se trase spre cealalta margine. Pleacă, dacă nu, ţip ! André rise uşor, cu cruzime :

- Dacă ţipi, dragă Angélique, vei atrage servitorii, eu voi 'deschide uşa şi le voi spune că tu m-ai chemat aici, că voiai să discutăm între patru ochi despre nevoia ta de bani, de bani pentru avort - din nou acel rânjet rău, batjocoritor. Ce zici ?

- Oh, André, nu spune asta. pleacă, te rog, te implor...' dacă te vede cineva ?

- Un sărut, mai întîi. Angélique se îmbujora :

- Ieşi imediat, cum îndrăzneşti ?

- Taci şi ascultă-mă, rosti el, dur, apucând-o de încheietura mîînii ca într-o menghină, pot să îndrăznesc orice. Dacă vreau mai mult decât un sărut, îmi vei da ce vreau de bunăvoie, dacă nu, ştii ce te aşteaptă. Fără mână, iese totul la iveală. Dacă n-aş fi eu...

- André... Dă-mi drumul, te rog...

încercă, dar nu reuşi să se elibereze din strânsoarea lui. André îi dădu, drumul, rânjind.

- Mă doare, scănci ea, aproape plîngînd.

- Nu vreau să te doară, răspunse el răguşit, surprins de propriul său glas.

Ştia că era o nebunie ce făcea, dar fusese cuprins de o groază care îi întunecase minţile, picioarele îl aduseseră aici contra voinţei lui, ca să o forţeze să... Să ce ? Să fie părtaşă la prăbuşirea lui. De ce nu ? striga o voce in străfundurile lui. E vina ei, de ce îşi tot arată ţîţele şi îşi plimbă nurii peste tot, stîrnindu-mă ? Nu-i cu nimic mai bună decât curva din colţul străzii. Poate că nici n-a fost siluită, vrea să scape de sarcină, poate doar ca să-l prindă pe Struan în mrejele ei, cu milioanele lui cu tot, prin orice mijloace. Nu ?

- Iţi sunt... Iţi sunt prieten, doar te ajut, nu ? Vino, hai, un sărut nu e cine ştie ce răsplată !

- Nu !

- Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o de bună voie, sau nu te mai ajut şi intr-o zi, două'îi pun la curent, anonim, pe Struan şi pe Babcott. Asta vrei ? Spune !

- André, te rog..."

Angélique privi împrejur, căutând cu disperare o cale de scapare : nu găsi nici una. André se apropie şi dădu să ii

măngiie sinul. Ea ii respinse mâna şi rezistă, zbătându-se, încercând să-i zgirie ochii cu unghiile. Poncin insă nu se lăsă. Angélique se temea să ţipe, ştiindu-se prinsă în capcană, şti -indu-se pierdută, ştiind că va trebui să se supună. Brusc, răsună o bătaie violentă în obloane. Zgomotul îl trezi deodată pe André din nebunie ; Angélique ţipă, înfricoşată. André sări de pe pat, se repezi la uşa dormitorului, o descuie, ca şi pe cea exterioară, apoi se întoarse dintr-o mişcare spre fereastră, deschizînd-o brusc. In răstimp de câteva secunde, desferecă obloanele şi le trânti de perete. Nimic ! Nimeni ! Doar tufişurile bătute de vînt, zgomotul mării, promenada pustie Dincolo de gard. Se apropie în goană o santinelă :

- Ce se întimplă ?

- Eu ar trebui să te întreb pe tine, soldat, zise André, cu Inima răvăşită, cu vocea schimbată. Ai văzut ceva, orice ? Treceam prin

faţa uşii domnişoarei şi mi s-a părut că aud cum bate cineva în obloane. Repede, cercetează locul !

In spatele lui, Pierre Vervène, chargé d'affaires, pătrunsese grăbit în cameră, cu un halat peste cămaşa de noapte, cu scufia strîmbă şi cu o luminare pîlpiind în mănă.

- Ce se întâmpla, ce - oh, André ! Ce naiba, ce se petrece ? Aţi strigat, mademaiselle ?

- D... da, eu, aa, el... se bîlbîi ea, André era, el... cineva a bătut în fereastră şi André a, aa...

- Tocmai treceam prin faţa uşii, interveni André, şi m-am repezit în cameră, nu-i aşa, Angélique ?

Angélique îşi coborî privirea, strângăndu-şi cearşafurile în jurul corpului.

- Da, da, aşa e, răspunse ea, urându-l, dar temăndu-se de el şi încercând să-şi ascundă simţămintele.

Vervène i se alătură lui Poncin la fereastră şi privi afară.

- Poate că a fost vîntul, te trezeşti cu tot soiul de pale de vînt, aşa din senin, pe-aici, şi obloanele nu sunt tocmai noi - scutură unul din ele, într-adevăr, nu stătea bine în ţîţîni şi făcea zgomot, apoi se aplecă în afară şi strigă la santinelă. Cercetează bine totul şi vino să îmi dai raportul ! închise obloanele şi ferecă fereastra. Bun ! Nici o grijă, mademaiselle !

- Da, da, dar... - pe obraji îi curgeau lacrimi de uşurare.

- Mon Dieu, mademaiselle, nu vă îngrijoraţi, nu plîngeţi, sunteţi în siguranţă.

Vervène îşi scoase scufia de noapte şi, neştiind cum să reacţioneze, işi scarpină ţeasta cheală. Din fericire, o zări pe Ah Soh printre servitorii strinsi în dreptul uşii şi îi făcu plin de importanţă, semn să intre :

— Ah Soh, tu stai a-icea cu dom-ni-so-hala, heya ?

— Da, dom-nu.

Ah Soh plecă după saltea şi cearşeafuri ; toată lumea începu să iasă din cameră.

— Am să mai stau cu dumneavoastră, mademaiselle, până vine Ah Soh. Vervène căscă. Poate că aţi greşit amăndoi, şi a fost într-

adevăr doar vîntul. Cine să bată în obloane ? Nu sunt nici golani, nici derbedei de stradă în colonie, n-are căne să facă glume din astea sau să comită tâlhării, din fericire. Trebuie să fi fost vîntul, nu ?

— Sunt convins, încuviinţă André, revenindu-şi din accesul de panică, sperând ca nimeni să nu-i fi spionat gesturile din afară : observase crăpătura din oblon, dar nimic altceva. Nu crezi, Angélique ?

— Aa, probabil, da, răspunse ea, încă şocată, pradă fricii produse de atitudinea lui André şi de zgomotul de la fereastră.

Cum se face că a intervenit tocmai atunci ? A fost cineva, sau doar vîntul, trimis de Dumnezeu ? Să fie chiar un semn al Domnului ? Vînt sau nu, mână de om sau nu, nu contează. Am scăpat, mîine mă mut înapoi la Malcolm, nu îndrăznesc să rămân aici, alături de André, e prea periculos.

— Mi s-a părut că loveşte cineva în obloane, adăugă ea, dar probabil că m-am înşelat. Poate că a fost o... o pală de vînt.

— Cu siguranţă aşa a fost, spuse Vervène cu convingere. Şi obloanele mele trosnesc tot timpul şi mă trezesc din somn, - tuşi şi se aşeză, uitându-se cu blîndeţe la André, a cărui faţa era încă albă ca creta.

N-are rost să mai stai. Nu arăţi deloc bine, parcă ai avea o criză de ficat, Doamne păzeşte !

— S-ar putea. E adevărat, nu mă simt prea bine. André privi către Angélique. Mă scuzaţi, adăugă, cu vocea acum calma şi domoală, părând din nou el însuşi, fără acea criză ciudată de Pofte şi brutalitate. Noapte bună, Angélique, nici o grijă. n-ai de ce te teme. Monsieur Vervène are dreptate.

- Da... Sigur, mulţumesc, André.

Angélique se sili să-i zîmbească. André Ieşi. înainte de a Pleca ea îl sfredelise cu privirea, căutând să desluşească adevărul din ochii lui. Părea prietenos şi nimic mai mult. Dar Angélique nu mai avea încredere în el. In orice caz, ştia că nu putea decât să se împace cu el, să-i accepte inevitabilele scuze, prefăcându-se a uita totul, acceptând că fusese victima unui moment trecător de nebunie. Urmau să fie din nou în relaţii bune. Dar numai la suprafaţă. Se cutremură. In

străfundul sufletului ştia că în cele din urmă va trebui să-i satisfacă orice l-ar fi cerut. Atâta vreme cât Poncin rămănea în viaţă.

Ori tremura, chircit lingă o barcă de pescuit răsturnată pe ţărmul Acoperit cu pietriş. La douăzeci de metri, se spărgeau alene valurile, murmurând încet.

- Eşti complet baka, şopti el, mâmios pe el însuşi.

Fără să-şi dea seama ce face, lovise în obloane, după care, îngrozit de propria lui prostie, fugise. Sărise gardul, găsise vîsla de care se folosise şi la venire ca să aduca a pescar, şi-o aruncase peste umăr şi traversase drumul fără să-l someze nimeni, doar în urmă se auzeau glasurile agitate ale gai-jinilor. Hiraga are dreptate, îşi spuse, cuprins de greaţă, năuc, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu umărul năclăit de sângele cald ce i se prelingea din rana deschisă de efortul făcut când fusese nevoit să fugă. Poate că femeia mi-a sucit într-adevăr minţile. Ce nebunie să bat în obloane, la ce mi-a servit mie ? Ce contează dacă se mai culcă şi altul cu ea ? De ce m-am aprins aşa de rău ? De ce mi s-a urcat sângele la cap din pricina asta ? Nu e proprietatea mea, şi nici nu vreau să fie, ce contează dacă un gai-jin se culcă cu ea, cu voia sau fără voia ei ? Unor femei le place chiar să te porţi brutal cu ele, asta le stîrneşte. la fel ca mulţi bărbaţi..." Ei, stai puţin... Oare ar fi fost mai bine dacă s-ar fi luptat cu mine în loc să mi se supună, oricât ar fi fost ea de drogată, sau oricât s-ar fi prefăcut că este? Să se fi prefăcut? Gândul îi trecu pentru prima oară prin minte. Parte din veninul din suflet îi dispăru, deşi era încă întăritat şi zdrobit de o durere năprasnică in tâmple. Să se fi prefăcut .? Oh. poate, doar m-a cuprins cu braţele şi picioarele, iar corpul ei se mlădia cum n-am mai pomenit. Toate femeile cu care te culci se mişcă aţîţator, mormăie, oftează, le dau lacrimile uneori, gem şi-ţi spun : ,,Oh. ce vinjos esti, oh, mă sfirşesc în braţele tale, n-am mai cunoscut un astfel de bărbat", dar orice client ştie că aşa sunt ele învăţate să spună, asta zic la oricare şi nu înseamnă mare lucru. Dar cu ea nu a fost aşa, fiecare moment a fost pentru mine plin de miez. Că s-a prefăcut sau

nu. n-are importanţă, femeile sunt atât de înşelătoare. Nu contează, n-ar fi trebuit să lovesc în obloane ca un apucat, tră-dindu-

mi prezenţa şi distrugându-mi probabil orice şansă de a reveni vreodată aici. Furia îl cotropi din nou. Izbi cu pumnul în lemnul bărcii.

- Baka, mîrîi Ori, regretând că nu poate urla din răsputeri. Se auziră paşi pe pietriş. In alertă, Ori se cufundă şi mai

mult în întuneric, auzi glasuri de pescari ce se apropiau, sporovăind între ei, şi îşi reproşa amarnic propria imprudenţă. Imediat, un pescar între două vărste, cu o mutră dură, ocoli barca şi se opri în faţa lui.

- Hei, ia uitaţi aici ! Cine eşti, străine, rosti omul cu mînie,

- pregătindu-se să-şi folosească catargul scurt drept măciucă. Ce faci aici ?

Ori nu se clinti, mulţumindu-se să-l măsoare cu ochi asasini, pe el şi pe ceilalţi doi care i se alăturaseră. Unul era şi el între două vărste, celălalt - un tânăr nu mult mai mare decât Ori. Ambii aveau în miini vîsle şi scule de pescuit.

- Aţi ajuns să le puneţi voi întrebări mai marilor voştri ? se răsti la ei Ori. Astea sunt purtări ?

- Cine eşti, doar nu eşti samur...

Omul se opri, încremenit. Ori ţîşni în picioare, cu mâna pe minerul săbiei, lama ieşind pe jumătate din teacă, ameninţătoare.

- In genunchi, jigodii, sau vă sfîrtec inimile voastre baka. Sunt samurai, chiar dacă sunt tuns aşa.

Pescarii îngenuncheară instantaneu, lipindu-şi capetele de nisip şi guiţînd scuze : nu se mai puteau îndoi, simţiseră autoritatea, vocii şi văzuseră cum ţinea sabia în mână.

- Gura ! latră Ori. Unde mergeţi ?

- Să pescuim, domnia ta, să pescuim în larg. Ne cerem iertare, dar cu întunericul şi tunsoarea ciud...

- Gura ! Puneţi barca ia apă ! Hai !

^ Odată în larg, cu furia domolită, înviorat de aerul sărat, Ori privi înapoi spre colonie. Luminile erau în continuuare aprinse în legaţiile franceză şi britanică, în clădirea Struan şi la Clubul pe care i-l descrisese Hiraga. Felinare pe promenadă, câteva licăriri în

bungalow-uri şi taverne. Mahalaua Beţivanilor trează, ca de obicei, acolo ginul curgea fără întrerupere. Ori, însă, îşi concentră atenţia asupra legaţiei franceze. De ce ? se tot întreba. De ce să fi simţit atâta... gelozie, asta e cuvîntul. O gelozie nebunească. Baka gelozia la pat !

O fi oare pentru ca Hiraga mi-a spus : „Taira spune că obiceiul la ei e ca la noi in clasele de sus : bărbatul nu se culcă înainte de căsătorie cu femeia sortită să-l fie nevastă,..". Ceea ce înseamnă că tai-panul nu se culcă cu ea şi, fiin-du-i promisă, nimeni nu are dreptul s-o atingă Din cauza asta am izbit oare în obloane, ca să-l împiedic pe acel om să se culsce cu ea ? Sau ca să o ocrotesc pe ea ? Sau o fi pentru că nu vreau să se bucure nici un alt bărbat de ea înaintea mea - asta e şi mai prostesc ! Oare pentru că am fost primul ? Culcatul e oare altfel când eşti singurul care se bucură de femeia aia ? Imi amintesc că chinezii socot virginitatea cel mni puternic afrodisiac pe acest pămănt. De asta am procedat cum am procedat ? Nu, am făcut ce-am făcut dintr-o toană care mi-a venit deodată. Cred că e o femeie-lup care trebuie ucisă, dar mai bine după ce m-am culcat încă o dată cu ea. Ca să mă pot elibera de vraja ei. Dar când şi cum ? Acum trebuia să fie. E prea primejdios să rămăn in Yoshiwara. Hiraga va afla cu siguranţă că nu am plecat. Dacă mă găseşte, sunt un om mort. Să mai risc trei zile ? Dacă nu reuşesc în acest răstimp, aş putea oare să mai plec la Kyoto fără ca Hiraga să afle ceva ? E mai înţelept să plec acum. Care din soluţii e cea bună ?

- Tu, bătrâne, unde locuieşti ?

- Strada a doua, Casa a cincea. domnia ta, bîigui pescarul.

Erau cu toţii îngroziţi : işi dăduseră de mult seamo că aveau de-a face cu vreun ronin ce se ascundea în colonie, incercând să scape de oamenii din cetele de căutare ale lui Toranaga.

23

Duminica, 21 octombrie

Clopotele bisericii chemau credincioşii La rugăciune în acea dimineaţă frumoasă şi răcoroasă.

- Nu prea se inghesuie credincioşii, ai, La Yokohama ? spuse McFay către Struan.

Pe McFay îl dureau umerii şi şalele. Nu . era tocmai pe gustul lui biserica şi nici slujba nu se anunţa, atât de diferita de austerele servicii prezbiteriene de rit scoţian din copilăria lui.

— Nu că aş fi eu dus la biserică prea mult, adăugă el, cu prudenţă, întrebîndu-se care va fi atitudinEa lui Struan după cearta violentă pe care o avuseseră in ajun. Maică-mEa e uşă de biserică, de trei ori se duce la slujbă în fiecare duminică !

— Şi a mea la fel, doar că e Anglicană, răspunse Struan apăsat.

Mergea încet, cu dificultate, sprijinindu-se în cirje, în mijlocul grupurilor de bărbaţi ce se îndreptau, din direcţii diferite, către Biserica amplasată la capătul străzii principale, uşor retrasă în centrul unei grădini, pe un teren dintre cele mai bune, în apropierea mării.

— Biserica e frumoasă. Dă coloniei din Yokohama aci că e de-acum permanentă.

Sfinta Treime, sau Sfînta Trei, cum era poreclită bisencu în particular, constituia mindria coloniei. Fusese sfinţită în anul precedent de către episcopul de Hong Kong. Turla era înalta şi clopotele plăcute La auz, ducându-i pe expatriaţi cu gândul la pământurile natale, atât de îndepărtate. Lemn, ghips şi cărămizi de la Shanghai. Grădini bine întreţinute, un cimitir cu numai şapte morminte : epidemiile erau rare la Yokohama, spre deosebire de Hong Kong, unde bîntuiau molimele şi febra mortală a Văii Fericirii, malaria. Cele şapte morţi fuseseră accidentale, cu excepţia uneia, datorată bătrâneţii. Nu era lucru obişnuit să lucrezi douăzeci de ani în Asia, şi încă şi mai rari erau cei trecuţi de virsta pensiei.

Clopotul sună din nou, fără, însă, să fie imperativ : mai era destul timp ca lumea să îşi găsească locurile. Strun Nobilei Case, cea mai de vază. se afla în primul rând. Am mare nevoie de ajutor, îşi spunea Struan cu ardoare, căci, deşi nu era habotnic, nu era mai puţin credincios. Imi pare bine că Biserica asta e mai mult a noastră. Terenul şi clădirea fuseseră donate bisericii anglicane de către toţi negustorii, care votaseră cu entuziasm în favoarea contribuţiei la patru ore după deschiderea clubului din Yokohama, unde se şi

porniseră afacerile, în chiar ziua fondării coloniei. Lucrul se făcuse la propunerea lui McFay şi din ordinele lui Tess Struan, care aranjase cincizeci la sută din cheltuieli. Se angajase de asemenea să furnizeze clopotul, pe care îl comandase la noua oţelărie din Hong Kong. Când povestea ajunsese la urechile lui Tyler Brock, acesta, nevoind să o lase pe pierduta şi

detestata Lui fiica sal i-o ia înainte," adusese de la Londra un vitraliu şi strane din lemn englezesc.

- Să te duci la slujba de duminică e bine, dar numai o dată pe lună, obişnuia să spună taică-meu când nu era de faţă maică-mea, îşi aminti Struan şi zîmbi trist. Când era tânăr, mergea tot atât de des la biserică precum ea acum..;

Malcolm se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi privi spre mare. Era agitată, de un cenuşiu albăstrui ; cerul înspicat de nori. O duzină de nave comerciale, în special englezeşti, una americană, una rusească. Nava poştală sosită cu o zi înainte; nava amiral cu zbaturi, franceză, şi fregata Pearl, tot fără catargul din faţă, erau ancorate în rinduială în port.

~ Parcă nu te simţi tocmai în siguranţă fără flotă. Parcă ai fi în pielea goală.

Asţa e sigur. Cred că nu va lipsi multă lume de la slujbă azi, răspunse McFay, executând mişcări circulare din cap pentru a-şi uşura durerea de ceafă.

- Când crezi că se întorc ?

- Eu aş zice peste o lună... 'Neaţa, doamnă Lunkchurch'; ambii işi scoaseră ceremonios pălăriile, Struan cu oarecare

stingăcie, în momentul în care femeia naviga pe lîngă ei, cu fustele ei umflate şi bonetă, remorcându-şi soţul asudat, al cărui chip era umplut de vînătăi. Ce naiba a păţit tipul ?

- S-o fi bătut, răspunse McFay prudent, sondînd mai departe dispoziţia lui Struan. pe care nu-l văzuse şi nici nu mai primise vreo vorbă din ziua precedentă, cu excepţia mesajului rece din acea dimineaţă, prin carei convoca la biserică ,care acum Pasea spăşit în urma lui Struan. care începuse să Şontîcăie mai departe Se pare. continuă McFay, că el. Dmitri şi încă vreo căţîva s-au hotărît să facă

o escală în Mahalaua Beţivanilor ieri. să-i tragă un chef de sîmbătă seara.

- Chef în sens de cafteală ?

- Mi-e teamă că asta era ideea. Cică s-au distrat teribil; aşa mi-a spus Dmitri.

Struan remarcă o scănteiere subită in ochii lui McFay.

- Aha, deci ai fost şi tu acolo, Jamie ? întrebă el pe un ton tăios, apoi ii zîmbi.

McFay observă zimbetul şi simţi o mare uşurare.: = Păi: da. tai-pan, am fost şi eu... Doar ca să mă asigur că nu i se întâmplă nimic lui Dmitri.

- Şi ? s-a intimplat ? făcu Struan, cu un ghimpe de invidie.

- Nu, da' chiar că ne-am distrat bine, tai-pan.

- Ce noroc pe tine ! Hai, Jamie, dă-i drumul, povesteşte !.

jamie auzi în glasul celuilalt spiritul prietenos, de camaraderie, pe care se temuse că l-a pierdut pentru totdeauna şi surise larg, uitând de dureri, de furie, de grijile legate de viitor:

- A fost o luptă de cocoşi pe cinste la taverna Taurul şi Cocoşul, cea mai straşnică, o arenă de lupte nouă şi o bere de Nagasaki mai ceva decât berea brună scoţiană ! Doi tipi din armată s-au chitit contra a doi dintr-ai noştri, Sykes Lu-mănărarul şi Barbă-n Sânge.

- Cine ?

- Un marinar la pensie, şef de tun, Charlie Bent, a fost pe Lasting Cloud, cel care a spulberat jonca de război a lui Wu Fang Choi în '43. Acum i se spune „Barbă-n Sânge", fiindcă are grijă de abator. L-am încurajat de la un cap la altul, tai-pan, şi-am cîştigat douăzeci şi cinci de lire. Pe urmă am descins ,1a Yokopoko Palace, cea mai mare tavernă din Mahalaua Beţivanilor, locul de întâlnire al celor din armata de uscat - marina merge la Fratele Tuck, aşa că frumoşii ăştia nu se întâlnesc niciodată. Am pierdut un decor la ruletă, şi încă cinci lire la zaruri. Apoi, nici nu ştiu cum am ajuns la,Cinbea mai tare", negustorii contra celorlalţi. Cred că am cîştigat. Pe urmă acasă şi nani, deşi, buni, unii s-au dus pentru reparaţii la Nelli-Făr'-de-Jenă.

- Şi tu ?

- Aa, da, dar numai pentru un ultim pahar, are şampania cea mai bună şi cea mai ieftină din Yokohama.

- Şi fetele ? McFay izbucni in rîs :

- Nici nu se compară cu cele ale doamnei Fotheringill, de la Hong Kong ! O duzină de păsărici, stîrnite din cartierul East End din Londra cu popas la Hong Kong, câteva de la Sydney, din Australia, fiice de ocnaşe care şi-au ispăşit pedepsele şi-au rămas mai departe acolo. Cam necioplite toate," nu prea pe gustul meu - numai zîmbet, Jamie saluta trecâtorii, fără să-şi dea seama, adăugă : Mie Nemi imi ajunge cu vârf şi îndesat - atunci observă mutra acră a lui Struan, veselia i se stinse şi se blestemă în sinea lui că pomenise de asta. S-a întâmplat ceva, tai-pan, te simţi bine ?

- Nu, nimic, răspunse Struan scurt, cuprins brusc de întâie faţă de forţa şi virilitatea celuilalt, dar nu pe el îl ura,"

Pe sine. Nu mai suport să fiu în halul ăsta, Jamie, mi-e

groază ! Mi-e groază ! Doamne, ce greu e să trebuiască să ai răbdare, dar n-am de ales, ştiu asta - şi se sili să zîmbească. Nemi ? Da, o fată drăgălaşă. Drăguţă.

Cu mare efort, Struan îşi îndepărtă gindul de la Shizuka şi eşecul său, dorindu-şi mai presus de orice să se dovedească bărbat cu Angélique, să treacă de toate piedicile şi pragurile de nisip ce îl aşteptau şi să înfrunte furtuna pe care mama lui avea fără îndoială să o stîrnească. Lucrurile trebuie luate unul câte unul. Tine-te bine, rezolvă cu Biserica şi cu restul până la şase, când Ah Tok îţi va aduce leacul :

- Un pic înainte de a merge la templu, fiule ?

- Nu, mulţumesc, mamă, o dată pe zi îmi ajunge. Doctorul mi-a spus să am grijă.

- Ce ştiu diavolii ăştia de străini ?

- Şi eu sunt un diavol de străin.

- Da, dar tu eşti fiul meu.

Ce pisăloagă e Ah Tok. Dar mă pot încrede în ea. Ce contează dacă iau din leac câte puţin o dată pe zi ? Pot să mă las oricând, n-am nevoie în timpul zilei, deşi e adevărat că mă simt mult mai bine

după el. Trebuie să iau o decizie în legătură cu scrisoarea mamei, să-i scriu şi să-i trimit răspunsul cu poşta de mîine. Trebuie ! Scrisoarea îi fusese adusă de un curier special, o rudă a campradorului Gordon Chen, evident. Din nou lipsea acel P.S. ,,Te iubesc". Dîn nou, mesajul secret îl înfuriase la culme :

Malcolm,

Ai luat-o complet razna ? Petrecere de logodnă ? După ce te-am prevenit ? Cum ai putut să-mi nesocoteşti scrisoarea şi îndemnurile insistente de a te întoarce ? Dacă n-aş fi primit azi. odată cu acea veste incredibilă, raportul doctorului Hoag, aş fi crezut că ai fost rănit şi la cap nu numai la corp. I-am cerut guvernatorului să ia măsuri imediate împotriva bestiilor care te-au atacat şi să-i aducă în faţa lustiţiei Maiestăţii Sale. Dacă nu o face, l-am avertizat personal că întreaga forţă a familiei se va mobiliza contra administraţiei sale.

Destul în această privinţă. întoarcerea ta la Hong Kong este o necesitate VITALĂ din trei puncte de vedere Desigur, sunt dispusă să iţi iert răzvrătirea, eşti încă foarte tinăr, ai trecut prin momente cumplite şi te-ai lăsat prins în mrejele unei femei care ştie ce vrei. Mulţumesc Lui Dumnezeu că te întremezi pe zi ce trece. Din raportul doctorului Hoag reiese că, în momentul în care vei primi această scrisoare, vei fi capabil să întreprinzi călătoria (i-am cerut doctorului să vină la HK cu tine, şi îl Consider direct responsabil de starea sănătăţii tale). V-am rezervat amindurora locuri pe vasul-poştă, ceea ce am omis în mod deliberat să fac pentru ea.

Trebuie neapărat să te întorci REPEDE si SINGUR, în primul rând pentru a deveni în mod oficial tai-pan. Bunicul tău a lăsat in scris dispoziţii anume care se cer împlinite înainte ca tu să devii LEGAL tai-pan al casei Struan, indiferent ce ţi-am lăsa eu sau tatăl tău moştenire. Înainte de moarte, tatăl tău m-a făcut să depun — în absenţa ta. fiule - jurămăntul care trebuia depus. M-am angajat de asemenea să te fac şi pe tine să depui Ju-rămintul. E un lucru care nu mai poate fi aminat. In al doilea rând, se impune să hotărim neintîrziat cum să respingem atacul lui Tyler Brock contra noastră. Ţi-am mai scris că e susţinut fără rezerve de Banca Victoria şi că ameninţă să ne suspende plata cecurilor, ceea ce ne-ar fi fatal dacă-i

reuşeşte. Gordon Cfien a sugerat o soluţie extrem de riscantă, nu poate fi aşternută pe hîrtie şi necesită semnătura şi participarea tai-panului. Fratele meu vitreg, lordul Sir Morgan Brock tocmai a sosit la HK şi işi afişează peste tot titlul de nobleţe, pe care nu l-a obţinut decât convingindu-şi tatăl vitreg, fără moştenitor, să-l adopte, după care acesta, aproape imediat şi oh, cit de oportun, a murit.

A fost oare ajutat să moară ? Doamne iartă-mă, nu mă indoiesc că da. Şi Morgan şi Tyler Brock se laudă deschis că până la Crăciun ne vor pune cu botul pe labe. la cheremul lor şi că vor prelua loja fondatorilor la cursele de cai din Valea Fericirii. Ieri s-a supus la vot alegerea unui nou fondator. **Conform** dorinţei bunicului tău şi în numele tău, am votat din nou contra lui. Să mă ierte Dumnezeu, dar îmi urăsc tatăl cu toată fiinţa, mă apucă pan-daliile când aud de el.

In al treilea rând : capcana în care ai fost atras. Nu mi-a venit să cred istoria cu „petrecerea de logodnă" până nu am primit confirmarea. Mă rog lui Dumnezeu şi sper că până acum ţi-a venit mintea la cap îndestul ca să-ţi dai seama ce s-a petrecut cu tine. Din fericire, nu te poţi căsători fără aprobarea mea şi in nici un caz cu fiica unui catolic şi escroc pe deasupra, care a dat bir cu fugiţii. (Există mandate contra lui pentru datorii neplătite): într-adevăr, eu te înţeleg într-un fel. Cordon Chen mi-a explicat cit de uşor poate fi îmbrobodit un flăcău ca tine, aşa că nu dispera. Avem un plan care te va smulge din ghearele ei şi îţi va demonstra — regret, dar trebuie să fiu directă - că nu e decât o curtezană. Când te vei căsători, soţia ta va trebui să fie englezoaică, cu frica lui Dumnezeu, in nici un caz o eretică ; o iată de familie bună, instruită, acceptabilă in societate şi demnă să-ţi fie nevastă, cu o zestre aşa cum se cere şi calităţi de natură să te ajute pe viitor. Când va veni momentul, nu vor lipsi persoanele potrivite şi vei putea alege.

I-am scris cu aceeaşi poştă şi doctorului Hoag şi, de asemenea, lui McFay, spunîndu-i cit am fost de şocată auzind că a permis această prostie. Aştept să te văd şi , să te îmbrăţişez in clteva zile. Mama ta iubitoare.

Aproape imediat, Jamie se precipitase în camera lui, cu chipul ca de ceară :

- E la curent !

- Ştiu. Nu contează.

- Isuse Christoase, Malcolm, cum poţi spune că nu contează ! izbucnise McFay, nemaiştiind ce să spună, apoi îi întinse scrisoarea care îi tremura în mină. Uite. Citeşte !

Scrisoarea, fără nici un fel de introducere, era semnată Tess Struan :

in caz că nu puteţi explica in mod satisfăcător de ce i-aţi permis fiului meu (deşi urmează să fie tai-pan, ştiţi bine că e tânăr) să se logodească fără a obţine acordul meu prealabil, despre care ştiţi cu SIGURANŢĂ că nu l-ar fi obţinut pentru o căsătorie atât de nepotrivită, veţi înceta să mai conduceţi firma Struan in Japonia de la finele anului. Predaţi-i domnului Vargas pentru moment conducerea şi reveniţi împreună cu fiul meu cu vasul: poştă în scopul rezolvării acestei probleme.

Struan aruncă scrisoarea cu furie :

- Nu mă duc înapoi la Hong Kong, nu încă. Mă voi duce clnd voi avea chef.

- Doamne Dumnezeule, Malcolm, dacă ne ordonă să mergem, am face bine să ne supunem. Sunt raţiuni cor...

- Nu ! strigase Malcolm. Ai priceput ? Nu !

- Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ochii, se zburlise, la rândul lui, McFay. Eşti tânăr, ea conduce Compania, şi încă de mulţi ani. Sintem in subordinea ei şi...

- Eu nu sunt în subordinea nimănui. Ieşi afară !

- N-am să ies ! Nu vezi că ceea ce ne cere e înţelept, aşa cum spune ea, şi nu ne sileşte la nimic ! Putem să fim înapoi în două-trei săptămâni, tot va trebui să obţii acordul ei mai devreme sau mai tîrziu, de ce să nu încercăm acum, se va clarifica situaţia şi va fi mai uşor şi pentru mine şi pentr...

- Nu ! Şi... şi anulez ordinele ei : eu îţi ordon de-acum înainte. Sunt tai-pan al firmei Struan.

- La naiba ! Doar ştii că nu mă pot pune de-a curmezişul voinţei ei !

Struan se clătină aproape, simţind junghiul care-i străbătuse şalele când se ridicase în picioare şi zbierase la McFay :

- Ascultă dracului odată, lepădătură ! Ţi-aduc aminte că ai jurat să îl serveşti pe tai-pan, pe Tai-pan, pentru numele lui Dumnezeu, oricare ar fi el, pe tai-pan, si nu De mă-sa,' dracu' s-o ia ! T'-ADUCI AMINTE SAU NU ?

- Da, dar să nu...

- De cine ai de gând să asculţi, Jamie ? De mine sau de mama ?

Prăpastia se adîncise între ei, urmaseră noi vorbe amare, pline de furie, dar Malcolm cîştigase. Subiectul nu era discutabil : totul era statuat clar în documente, jurămăntul fusese depus in numele lui Dumnezeu.

- Bun, de acord ! scrîşnise McFay. Dar, fir-ar să fie, iar-ta-mă, cer dreptul de a-i scrie şi de a o pune la curent cu noile mele ordine.

- Da, fă-o, scrie-i cu prima poştă şi spune-i cu ocazia asta ca tai-panul îţi ordonă să rămii aici, că eu sunt singurul care te poate da afară şi într-adevăr o voi face dacă îmi mai faci Probleme. Cât despre logodnă, asta mă priveşte doar pe mine, că sunt tânăr sau nu.

Malcolm se aşezase cu greu la loc, încovoiat de durere.

- Doamne, Tai-pan, mă dă afară, orice ai zice dumneata. S-a terminat cu mine.

- Nu, Nu fără acordul meu. Asta e regula la noi.

— Se poate. Dar, fie că îţi convine, fie că nu, poate să ne facă viaţa un chin la amăndoi.

- Nu, dacă faci doar ceea ce îţi cer eu. Eşti apărat de legea lui Dirk, şi chiar şi ea trebuie să se supună acestei legi, răspunse Malcolm, amintindu-şi nenumăratele ocazii în care mama lui invocase numele lui Dirk Struan în faţa lui sau o tatălui său, a fraţilor şi surorilor lui, în chestiuni de afaceri, de morală sau de viaţă pur şi simplu. Şi n-au spus oare mama' şi tata de o mie de ori că eu voi fi tai-pan, şi toţi, inclusiv unchiul Gordon au încuviinţat alegerea ? Orice formaiităţi de instalare pot să aştepte, mama invocă asta ca un pretext pentru a mă da pe brazdă cum vrea ea. Ce Dumnezeu, am fost crescut şi pregătit o viaţă întreagă să fiu tai-pan, ştiu cum să mă descurc cu ea, aşa cum ştiu şi care e buba în toată povestea asta. Eu

sunt Tai-pan, şi cu asta basta. Acum, te rog să mă scuzi, am... Am de lucru.

De cum rămăsese singur strigase după Ah. Tok. Oh, a-tunci chiar că am avut nevoie de licoarea aia mai mult decât oricând, ce bine îmi prinde şi cum m-a scăpat de dureri şi nelinişti şi mi-a dat curaj, şi ce bine m-am simţit apoi cu Angélique ! Ah, îngerul meu, abia aştept să revii în apartamentul tău de-alături, aşa de aproape, aşa de caldă, ce desfatare ! Dar, Doamne ! ce n-aş da să nu mă apuce durerea când mă gândesc la ea şi să-mi stîrnească cealalta durere, şi dimineaţa abia a început, şi mă aşteaptă o slujbă plicticoasă, şi mai trebuie să suport şi prânzul, încă opt ore până la viitoarea...'

- îmi cer scuze pentru discuţia de ieri, spunea McFay. Regret mult.

- Eu nu, am limpezit lucrurile, replică Struan cu o forţă neobişnuită. Acum Compania are cu adevărat un conducător, e adevărat că nu tata a condus pentru că în ultimii ani a fost mai mult beat, în timp ce mama făcea tot ce îi stătea în putere, ceea ce nu ne-a ajutat prea mult şă le-o luăm înainte celor de la Brock. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, ne-au devansat, sunt mai prosperi şi mai sănătoşi din punct de vedere financiar. Vom avea mare noroc dacă reuşim să ieşim teferi din furtuna actuală, la Japonia, spre exemplu, Japonia nu ne acoperă nici cheltuielile,

- E adevărat pe termen scurt, dar pe termen lung e o afacere profitabilă.

~ Nu în modul în care ai condus firma până acum. Japonezii nu cumpără de la noi mărfurile alea care să ne aduca profit, lor noi cumpărăm nişte mătăsuri şi nişte viermi de mătase, ceva fleacuri lăcuite, altfel nu mare lucru. N-au industrie şi nici nu par să-i ducă darul.

- Aşa e, dar. pe de alta parte, până am reuşit să avem liber acces în China au trecut ani de zile. Şi acolo aveam opiu, ceai, argint.

- Da, dar China e altceva. China e o civilizaţie străveche, tint oameni cultivaţi. Avem prieteni în China şi, cum ai spune dumneata o strategie comercială. Ideea mea e că trebuie să grăbim lucrurile aici dacă vrem să supravieţuim, altfel ne scufundăm.

- îndată ce Sir William pune punctul pe i cu Bakufu...

- Dar-ar frenţia în Bakufu ! întrerupse Struan cu intransigenţă în voce. M-am săturat să fiu condamnat să stau in Fotoliu şi să-i aud pe toţi spunînd că trebuie să aşteptăm ca Sir William să ordone flotei şi armatei să-şi facă treaba. Când mai e o reuniune cu Bakufu vreau să fiu prezent sau, şi mai bine, să-mi aranjezi mie o intâlnire particulară cu ei înainte.

- Da, tai-pan...

- Aranjează întilnirea asta, Jamie, asta îţi cer. Şi gră-beşte-te !

- Nu ştiu cum s-ar putea aşa ceva.

- Intreabă-l pe Samuraiul domesticit al lui Tyrer, Nakama. e de altfel preferabil să îmi pui la cale o intâlnire în taină cu el, ca să nu îl compromitem pe Phillip.

McFay ii încredinţase informaţiile primite de la Nakama.

- Nu-i o idee rea, spuse el cu sinceritate, şi îşi recapătă încrederea constatând ardoarea lui Struan şi văzîndu-i hotă-rîrea întipărită pe chip - poate că, în sfîrşit, s-a găsit persoana potrivită.

- Voi discuta cu Phillip după prânz, adăugă Jamie.

- Când pleacă următorul vas spre San Francisco ?

- Intr-o săptămănă, e vasul confederat Savannah Lady. McFay coborî prudent tonul, căci trecea un grup de negustori prin apropiere. E cursa cu care pleacă comanda pentru Choshu.

- Pe cine putem desemna, un om de încredere, ca să plece cu ea pentru o misiune specială ? întrebă Struan, începind să îşi pună planul în aplicare.

- Pe Vargas.

529

= Nu, nu pe el, avem nevoie de el aici. Struan se opri din nou, căci il dureau picioarele, şi se refugie ţopăind la marginea promenadei, lingă un zid scund, unde dorea să se odihnească dar şi să discute cu celălalt ferit de urechi indiscrete. Nu mai e altcineva ? Un om priceput ?

- Nepotul lui, Pedrito. E un băiat isteţ, arată mai portughez decât Vargas, practic n-are trăsături chinezeşti. Vorbeşte portugheza,

spaniola, engleza şi contoneza. In plus, se descurcă bine cu cifrele. Ar fi bun ca mesager şi în Nord, şi în Confederaţie. La ce te gindeai ?

- Rezervă-i un loc pe vas. Vreau să plece cu comanda pe care intenţionez s-o înmulţesc cu patru, şi să corn...

- Patru mii de puşti ? rosti McFay, neincrezător.

- Da. Trimite o scrisoare cu nava-poştă de mîine şi trans-mite-le celor de la fabrică să-l aştepte. Nava se întâlneşte cu vaporul care pleacă din Hong Kong spre California.

- Dar - spuse McFay, neliniştit - n-au primit deocamdată decât aurul necesar pentru două sute de puşti şi trebuie să acoperim întreaga comandă, asta e politica fabricii. Nu crezi că ne cam angajăm în obligaţii peste puterile noastre ?

- Unii ar putea crede. Eu nu.

- Şi să zicem că aducem două mii de puşti. Pe amiral îl apucă pandaliile când e vorba de importuri de arme şi opiu în Asia... Ştiu că legal nu ne poate împiedica, se grăbi să adauge McFay, dar e posibil să sechestreze un transport întreg sub pretextul stării de necesitate.

- Nu va găsi armele şi nici nu va auzi despre ele decât când va fi prea tîrziu. Te îngrijeşti dumneata de asta. Până una-alta, fă un proiect de scrisoare care să însoţească comanda şi expediază alta cu vasul-poştă. Fă-o tu cu mâna ta, Jamie, în secret. Cere din partea fabricii un tratament de favoare pentru aceasta comandă, şi dreptul de a fi agenţi exclusivi pentru Asia.

- Excelentă idee, tai-pan, dar sfatul meu e să nu supralicităm comanda.

- Cere cinci mii de puşti, şi spune-le clar că le oferim o afacere cât se poate de profitabilă. Nu vreau să ne fure Norbert toată piaţa asta de sub nas. Struan păşi mai departe şi mai stănjenit de durere. Işi dădu seama ce îi trecea prin minte lui McFay fără să-l privească, şi adăugă, sec. Nu e cazul să consulţi Hong Kong-ul. Fă ce-ţi spun. Voi semna comanda şi scrisoarea.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi McFay se pronunţă :

- Voi face aşa cum spui.

- Bun, făcu el - simţi reticenţa din glasul lui McFay şi hoărî că sosise momentul să pună lucrurile la punct. Ne schimbăm

politica în Japonia. Le place să se omoare prin părţile astea, nu ? Din câte spune acest Nakama, mulţi dintre gii locali sunt gata să se revolte împotriva administraţiei bakufu, iar Bakufu nu e tocmai de partea noastră, adevărat ? i bine, le vom da ce vor. Le vom vinde ce le face trebuinţă armament, câteva nave, chiar o fabrică de tunuri sau două; în cantităţi din ce în ce mai substanţiale. Le vindem pe dur i argint.

- Şi dacă întorc aceste arme împotriva noastră ?

- O singură dată, şi le vom da o lecţie, s-o ţină minte; cum am făcut oriunde în lume. Le vindem muschete, ceva arme cu încărcător, dar nu carabine cu repetiţie, tunuri de mari dimensiuni şi nici nave de război moderne, li vom vinde clientului ceea ce doreşte să cumpere.

Angélique îngenunche în micul canfesional, făcându-şi loc atât cât îi permiteau fustele voluminoase, şi începu ritualul, dind drumul unei avalanşe de cuvinte latineşti cu uşurinţa celor care nu citesc şi nici nu scriu limba, dar au învăţat rugăciunile şi formulele obligatorii pe de rost, încă din copilărie.

- Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit...

De partea cealalta, părintele Lea era mai atent decât de obicei. In mod normal nu asculta decât pe jumătate, cu tristeţe, convins ca penitenţii minţeau, că nu îşi mărturiseau păcatele, că încălcau din plin poruncile (dar nu mai mult decât oriunde în alta parte în Asia), iar canonul pe care-l dădea el Păcatului era acceptat doar din vârful buzelor şi niciodată urmat.

- Deci ai păcătuit, copila mea, spuse el cu vocea cea mai suavă de care era în stare, într-o franceză cu un accent atroce - părintele un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, bărbos şi corpolent, un portughez iezuit hirotanisit cu douăzeci si Şapte de ani înainte, ce se mulţumea cu fărimiturile de viaţă Pe care credea că i le îngăduie Cel de Sus. Ce păcate ai comis săptămâna aceasta ?

- Am uitat să-i cer iertare Fecioarei în rugăciunile mele, într-o noapte, pe când mă rugam, răspunse Angélique cu un calm desăvârşit, respectând înţelegerea ei cu divinitatea, şi am avut multe gânduri şi vise urâte, şi m-am temut, uitând că sunt în puterea Domnului...

In ziua ce urmase acelei nopţi de pomină la Kanagawa; odată ce se împăcase cu gândul dezastrului suferit, îngenunchease, plîngând, în faţa micului crucifix pe care îl ţinea în permanenţă în camera ei.

- Maică a Domnului, nu mai trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat şi cum am fost pângărită, îngăima ea printre suspine, cu toată ardoarea de care era în stare, să-ţi mai spun că n-are cine să mă ajute, să-ţi spun că am nevoie de ajutorul Tău, că nu pot să mă împărtăşesc nimănui, nici chiar la spovedanie. Nu îndrăznesc să mărturisesc ce s-a petrecut, nu îndrăznesc, mi-ar distruge şi ultima şansă... te implor în genunchi să îngădui şi să înţelegi că atunci când voi spune, la spovedanie ,,Am uitat să-i cer iertare Fecioarei în rugăciunile mele", va însemna că mă spovedesc şi mărturisesc tot ce ţi-am spus acum şi tot ce ai văzut că mi s-a întâmplat, am să mai zic şi câteva mici minciuni pe care va trebui să le adaug ca să mă ocrotesc. Iţi cer iertare pentru această rugăminte, şi implor ajutorul Tău, n-am la cine să mă rog în afară de Tine. Ştiu că mă vei ierta şi că mă vei înţelege, pentru că 'eşti Maica Domnului şi femeie, vei înţelege şi mă vei dezlega de Păcat...

Acum Angélique întrezărea profilul părintelui Lea şi ii simţea duhneala de vin şi usturoi. Suspinînd, îi mulţumi Fecioarei din toată inima pentru ajutor.

- Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit.

- Păcatele ce mi le spui nu îmi par atât de grave, copila mea.

- Mulţumesc, părinte.

Angélique îşi înăbuşi un căscat, pregătindu-se să primească, aşa cum se întâmpla de obicei, un modest canon, ur-mănd apoi să se închine, dezlegată de Păcat, să-i mulţumească preotului şi să plece. Urma prânzul la club, cu Malcolm şi Seratard, siesta în superbul apartament de lingă cel al lui Malcolm, cina la legaţia rusă, şi...

- Ce fel de gânduri urâte ai avut ?

- Oh, n-am ascultat şi nu m-am dovedit răbdătoare, răspunse ea, cu gândul aievea, şi nu m-am încredinţat Domnului.

- Răbdătoare în ce privinţă ?

532

= M-a apucat un fel de furie contra servitoarei - Angélique fu luată prin surprindere - şi aş fi voit ca logodnicul meu să se simtă mai bine, să se întremeze mai repede...

_ Ah, tai-panul, un tânăr la locul lui, dar nepot al unul mare duşman al Bisericii Adevărate. Ţi-a povestit ? Ţi l-a des-; cris pe bunicul său, Dirk Struan ?

_ Am auzit ceva, părinte, răspunse Angélique, deloc la largul ei.

Mi-am pierdut răbdarea cu servi...

- Malcolm Struan e un tinăr aşa cum trebuie, nu ca bunicul lui. I-ai cerut să treacă la catolicism ?

Chipul Angelicăi îşi pierdu culoarea.

— Da, am atins şi problema asta. Discuţiile de acest fel sunt... foarte delicate şi nu pot fi rezolvate in grabă.

- Da, da, aşa e - părintele LEa auzi respiraţia grăbită a Angelicăi şi îşi dădu seama de neliniştea ce o stăpânea. E adevărat, e o chestiune importantă pentru amăndoi.

Se încruntă, ştiind din experienţă că tânăra îi ascundea multe. Dar nu era prima oară că i se intâmpla acest lucru.

Urma să pună capăt spovedaniei în acest punct, apoi simţi brusc că era în faţa unei ocazii nesperate de a salva un suflet şi de a angaja o acţiune profitabilă. Spre deosebiră de iubita şi însorita lui Portugalle, viaţa la Yokohama era tristă, cenuşie : pescuit, măncare, băutură şi rugăciune. Biserica lui era mică şi dărăpănată, credincioşii păcătoşi şi puţini la număr, colonia o adevărată închisoare.

- Discuţiile de acest gen sunt delicate, dar trebuie purtate. Nemurirea sufletului logodnicului tău e în mare primejdie. Mă voi ruga pentru împlinirea dorinţelor tale. Copiii pe care îi veţi avea vor fi crescuţi întru Biserica Mamă şi presupun că el a încuviinţat.

— Am discutat şi această problemă, părinte, zise Angélique cu o detaşare uşor forţată. Desigur, copiii noştri vor fi catolici.

— Dacă nu vor fi, îi vei azvărli în prăpastia Iadului. Şi nemurirea sufletului tău va fi în primejdie - observă cu mulţumire că Angélique se cutremură, bun, îşi spuse, încă o lovitură dată Antichristului. Acest lucru trebuie hotărât fără greş înainte de căsătorie.

Inima Angelicăi bătea să-l sară din piept, mintea îi era |ntunecată de o teamă pe care încerca să nu şi-o trădeze ,n glas. Credea cu fervoare în Dumnezeu şi diavol, în viaţa veşnică şi blestemul etern.

- Mulţumesc pentru sfat, părinte:

- Voi vorbi şi eu cu domnul Struan.

- Oh, nu, părinte, te rog, nu, zise ea, cuprinsă de pa-nică, cred că n-ar fi o faptă înţeleaptă.

- N-ar fi o faptă înţeleaptă ? Părintele LEa se scarpină distrat în barba plină de păduchi, ca şi părul şi sutana uzată, ajungând rapid la concluzia că convertirea lui Struan era o ispravă demnă de înfăptuit, meritând toată silinţa de care era în stare. Mă voi ruga lui Dumnezeu să mă îndrume. Dar nu uita că eşti tânără, şi logodnicul tău la fel. Presupun că, în absenţa tatălui tău, monsieur Seratard îţi este tutore după lege. înainte de celebrarea sau înfăptuirea căsătoriei e nevoie de o autorizaţie şi trebuie împlinite toate aşa cum se cuvine pentru ocrotirea sufletului tău - aici zîmbi radios, mulţumit de sine. Acum să rosteşti zece Ave Maria şi să citeşti de două ori scrisorile Sfîntului loan până duminica viitoare. Şi roagă-te lui Dumnezeu să te lumineze.

- Mulţumesc, părinte.

Uşurată, Angélique se închină, sudoarea inundîndu-i palmele, şi îşi înclină capul în aşteptarea binecuvîntării.

- In nomine Patris et Pilii et Spiritus sancti, absolvo tuum - urmă semnul crucii. Roagă-te pentru mine, copila mea, spuse el pe un ton important, punînd capăt ritualului şi începând în minte un dialog cu Malcolm Struan.

La ora amurgului, Phillip Tyrer şedea cu picioarele încrucişate în faţa lui Hiraga, într-o mică încăpere foarte retrasă dintr-un mic restaurant pe jumătate ascuns în spatele casei acelui shoya, cel mai bătrân din sat. Erau singurii clienţi, iar pentru Tyrer aceasta era prima masă cu adevărat japoneză în Compania unui japonez, ii era foame şi era gata să guste din toate.

- Mulţumesc invitat la mine, Nakama-san.

- E plăcerea mea, Taira-san. Dacă îmi pot permite, accentul dumitale e din ce in ce mai bun. Mănîncă, te rog.

Pe masa joasă dintre ei servitoarea dispusese o sumedenie de farfurioare cu diverse soiuri de măncare, calde sau reci, aşezate pe tăvi lăcuite. Panouri shoji, tatami, ferestre culisante deschise către întunericul ce se lăsa, lămpi cu ulei ce dădeau o lumină plăcută, aranjament floral în nişă. Alături se afla o alta încăpere rezervată, iar de cealaltă parte restul restaurantului, constind de fapt într-un coridor ce dădea intr-o alee care ducea la rândul ei în stradă. Localul oferea sake si butoiaşe cu bere, avînd un bucătar şi trei servitoare-chel-neriţe, totul gătit pe o sobiţă cu cărbuni. Hiraga şi Tyrer purtau kimonouri largi de casă. Tyrer se desfata cu neobişnuitul confort, iar Hiraga se simţea uşurat să se despovăreze de veşmintele europene pe care le purtase toată ziua. Ambii fuseseră îmbăiaţi şi masaţi în aşezămăntul specializat de peste drum.

- Te rog să mănînci.

Tyrer se servea cu neindemânare de beţişoare. La ambasada din Pekin fusese avertizat să nu guste măncarea chinezească : „Doar dacă vrei să te otrăveşti cu adevărat, bă-trâne. Prăpădiţii chiar mănîncă în mod obişnuit carne de ciine,' beau fiere de şarpe, înfulecă insecte cu lingura, orice, şi au o credinţă pe cât de aiurită, pe atât de nestrămutată : orice stă cu soaţele la cer se mănîncă. Pfui !"

Hiraga îi corectă poziţia degetelor în jurul beţişoarelor.'

- Aşa.

- Mulţumesc, Nakama-san, foarte greu, spuse Tyrer, dis-trându-se. îngraş nu mă dacă mănînc aşa ceva.

- Nu mă îngraş dacă mănînc aşa ceva, îl corectă Hiraga, încă neostenit să tot corecteze japoneza lui Tyrer, căci ajunsese la concluzia că nu îi displăcea să îl înveţe limba. Tyrer era un elev bun, dotat cu o memorie remarcabilă şi o natură veselă, în plus - fapt de supremă importanţă - constituia o sursă nesecătuită de informaţii.

- Ah, regret, nu mă îngraş măncând aşa ceva. Ce este, iertare, ce sunt aceste măncăruri ?

- Noi ie numim tempura, peşte prăjit in aluat.

- Iertare, ce e aluat ?

Tyrer asculta cu atenţie, pierzînd multe cuvinte dar in-ţelegând miezul, ştiind prea bine că interlocutorul său avea acelaşi tip de probleme. Vorbim mai mult engleza decât japoneza, îşi spuse, strîmbîndu-se în sinea lui, dar nu contează. Nakama e un dascăl excelent şi s-ar zice că am ajuns la un acord echitabil Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi aici, poate că nici n-aş fi în viaţă şi n-aş fi cîştigat atâta cinste a obrazului de care mă bucur pe lîngă Marlowe, Pallidar şi drăguţul de Willie, ca să nu ma! vorbim de informaţiile nepreţuite pe care mi le furnizează. Tyrer zîmbi. li plăcea să se gândească la Sir William în aceşti termeni, când cu doar câteva zile înainte ar încremenit de spaimă în faţa lui.

- Oh, acum înţeleg aluat ! Şi noi folosim aluat !

- Mincarea proce, Taira-san ? întrebă Hiraga, trecind la engleză.

- Da, mulţumesc - când putea, Tyrer răspundea în japoneză. Mulţumesc pentru tot, baie, masaj, acum clam, par-don, acum calm şi vesel.

Anume mâncăruri erau interesante, tempura şi yakitori, îmbucături de pui prăjite în sos dulce-sărat. Anaga se dovedi a fi tipar prăjit, cu un sos dulce-acru care îl încântă. Sushi, bucăţele de peşte crud de diverse consistenţe şi culori pe turtite de orez, îi păru greu de înghiţit la început, dar, odată înmuiate într-un misterios sos sărat numit soia, deveniră acceptabile. La urma urmei, îşi spuse el, tata m-a sfătuit să încerc de toate : „Fiule, dacă Insişti asupra acestei idei ciudate de a deveni interpret de japoneză, te sfătuiesc să te dai la felul lor de viaţă, hrana lor, şi tot aşa mai departe, fără să uiţi că eşti un gentleman englez cu obligaţii, cu datorii faţă de Coroană, de Imperiu şi de Dumnezeu..." Mă întreb ce-ar zice Bătrânul despre Fujiko. Cu siguranţă face parte din modul lor de vîaţă. Tyrer surise brusc şi făcu un semn cu beţişorul:

- Asta ce e ?

- Iertare, Taira-san, nu se face să arăţi cu capătul subţire al beţişorului. Foloseşte te rog celălalt capăt. Asta e wa-sabeh.

înainte ca Hiraga să-l poată opri, Tyrer înşfacă gogoloiul de pastă verde şi îl înghiţi. Nările îi luară foc instantaneu : căscă gura,

aproape orbit de lacrimi. După un timp focul se stinse Tyrer mai gîfîi o vreme.

- Doamne, zise Hiraga, copiindu-l pe Tyrer şi încercând să nu rîdă. Wasabeh nu mănîncă, doar pune o reacă — iertare, cuvint greu de pronunţat - pune un pic în sos soia ca să dai gust.

- E vina mea, gîfîi Tyrer, încă parcă gîtuit. Doamne, e mortală chestia asta, mai rău decât chili. Data viitoare eu atent.

- Tu bun pentru om care începe. Taira-san. Şi înveţi japoneza rapidu, foarte bun.

- Domo, Nakama-san, domo. Tu la fel in engleză.

Incântat de complimentul primit, Tyrer se concentră, încercând să se arate şi mai priceput. Ajunse la tako, felii de tentacule de caracatiţă. Chiar cu un pic de soia şi wasabeh, tot avea gust de cauciuc năclăit.

- Asta delicios. Place foarte mult.

Mor de raţie întreita

foame. îşi spunea in sinea lui. Mi-ar trebui ou de pui, încă un bol de orez, încă douăzeci de bucăti de tempura. Hiraga mănîncă la fel ca un bebeluş. N-are a face, stau de vorbă cu un samurai. Nici n-a trecut o săptămănă de când ne-a scos din legaţie, la Yedo, fără incident diplomatic. Nici nu sunt şase săptâmini de când l-am cunoscut pe André, dar vorbesc deja ceva japoneză şi ştiu mai multe despre obiceiurile locale decât toţi negustorii care sunt aici încă de la început. Dacă continui aşa, îmi voi vedea numele în ziar ca interpret oficial în câteva luni şi mă voi trezi cu un salariu pe măsură : patru sute de livre pe an ! Ura, sau Banzai, cum ar spune japonezii. La rata de schimb actuală mi-aş permite un cal nou fără probleme, dar înainte... Inima lu' Tvrer îşi acceleră bătăile. înainte, voi răscumpăra contractul lui Fujiko Nakama a promis să mă ajute, aşa că nu va fi greu. Mi-a promis. Poate că vom începe chiar în seara asta : din fericire. Fujiko s-o întors de la bunica ei. Presupun că nu se cade intr-o duminică, dar n-are a face. Karma. Phillip oftă Cu André şi Nakama în preajma, descoperise acest cu-vînf si minunata lui valoare universală, căci era aplicabil oricărui eveniment, benefic son defavorabil, asupra cărula nu aveai putere.

- Karma !

- Ce, Taira-san ?

— Nimic. îmi place măncarea.

- îţi place măncarea, repetă Hiraga. Bine, murţumesc, mie are bine.'

Hiraqa mai comandă bere şt saké. Shoii-ul culisă si băuturile apărură pe un platou purtat de o ospătăriţă veselă care îi surise luì Hiraga în timp ce zîmbea timid către Tyrer. Distrat; Hiraga îi minane soldul :

- Cum ţî-ar place Peste Munte ?

- Oh, neobrăzotule ! Peste Munte ? Nu. cu mine nu, nici Peste nici dedesubt. Dar ţi-aş Cânta din Flaut pentru un oban de our.

Ambii rîseră de glumă : un oban de aur era o avere pe care doar o curtezană de cel mai înalt rang ar fi putut să o ceară pentru un astfel de serviciu. Ospătăriţa turnă saké, um-P'u cana lu! Tyrer şi se refrase:

- Ce spus. Nakama-san ? Hiraga zîmbl :

- Ier'tare, g'reu de exp'ricat, încă nu desture cuvinte;

Doar grumă, grumă bărbat-femeie, înţelegi ?

- Wakarimasu. Biserica azi plăcut ?

Cu acordul lui Sir William şi consimţământul grabnic al reverendului Michaelmas Tweet, Tyrer îl strecurase pe Hiraga în balconul corului bisericii. Cu joben, înveşmăntat în noile haine europene făcute de croitorul chinez cu viteza-i obişnuită, Hiraga trecuse drept eurasian şi abia fusese remarcat, cu excepţia lui McFay, care făcuse un semn discret cu ochiul!

- Biserica bun, şi tu exp'ricaţie la fer, răspunse Hiraga. Deşi tot nu reuşea să ajungă la o viziune de ansamblu,

priveliştea fusese uimitoare : bărbaţi adulţi şi două femei îngrozitoare, cântând la unison, ridicându-se, stănd jos, mormăind rugăciuni monotone, înclinindu-se la acel zeu ciudat despre care Tyrer îi explicase, după slujbă, că era format din trei persoane, Tatăl, Fiul care fusese răstignit ca un tâlhar ordinar şi un kami.

- Soka ? întrebase Hiraga, cu gura căscată. Deci, Taira-san, femeie numită Mama Domnurui, care nu zeu are fiu zeu - dar ea nu

zeu - şi ea curcatu cu kami care nu zeu, dar hakamoto de zeu, cu aripa care nu soţ, soţ nici er zeu, dar tată este, deci tata de fiul ei e bunicu, neh ?

- Nu, nu s-au culcat împreună. Vezi tu.

Hiraga ascultă din nou, prefăcându-se a înţelege spre a-l putea chestiona pe Taira în legătură cu duşmănia dintre cele două biserici : observase că femeia lui Ori nu era prezentă şi întrebase de ce. Două biserici, la fel de puternice, ce se războiau tot timpul ! Şi Ori îmi tot spune să o las balta... Baka ! Când, după ce făcuse un efort ce-i dăduse dureri de cap, înţelesese în fine motivul schismei şi consecinţele acesteia în termeni de ură, masacre şi războaie de amploare, avusese clar conştiinţa faptului că, în anume privinţe, gai-jinii erau totalmente nebuni, dar şi foarte vulnerabili. Ruptura intervenise doar pentru că un bonz bătrân numit „Ruter", cu vrea trei sute de ani mai înainte, interpretase diferit un aspect mărunt al dogmei inventate de alt bonz cu paisprezece sau cincisprezece secole înaintea lui. Acest om, în mod evident un găgăuţă, declarase, printre altele, auzi ce prostie, că trebuia să jinduieşti să ajungi sărac lipit pământului, iar dacă te culcai cu femeile erai pedepsit şl, după ce mureai nu mai ajungeai niciodată într-un loc numit Rai, unde nu erau nici sake, nici măncare, nici femei, şi unde erai ca un fel de pasăre. Barbarii întrec în prostie orice închipuire. Cine poate dori să meargă într-un asemenea loc ? Se vedea de la o poştă că bonzul cel bătrân era un zănatec morocănos şi ambiţios care, după o viaţă de pretinsă castitate, voia să aibă o soţie sau o concubină in văzul tuturor, ca orice persoană sau bonz respectabil.

- Taira-san, îi spuse Hiraga cu vocea stinsă. Am nevoie baie, masaj, sake, şi măncare. Ur'mează te rog.

Îşi reproşase iniţial imprudenţa acestei invitaţii : shoya avea să afle că vorbeşte engleza.

- Oh, ce minunăţie să vorbeşti gai-jin. Ce-aş mai vrea si eu. Otami-san ! chicotise shoya, plin de admiraţie. Imi permit să-ţi spun din nou că susţin sonno-joi şi că mi-am trimis fiul cel mai isteţ pe lingă un bonz gai-jin, ordonîndu-i să se prefacă a se converti la credinţele lor ridicole pentru a le putea învăţa limba şi obiceiurile.

- Eşti sigur că servitorii sunt de încredere ?

- Vei fi ocrotit ca un membru al familiei. Pentru mai multă siguranţă, îţi sugerez să închiriezi întreg restaurantul şi să-i ordoni acestui Taira să vorbească numai japoneza la baie. Spui că învaţă repede ?

- Foarte.

- Secretele domniei tale nu vor trece de mine. Sonno-joi ! Hiraga zîmbise acru amintindu-şi cu ce fervoare îi căntase în strună shoya, neacordîndu-i nici o crezare. Mă întreb cum ar reacţiona dacă ar şti că plănuim să trecem prin foc toată Yokohama. S-ar căca pe el, şi nici

n-ar apuca rahatul să se usuce pe el, că s-ar grăbi să se gudure pe lîngă Bakufu şi să mă trădeze. Baka !

Tyrer continua să mănince cu mare poftă. Deşi îi mai era foame, Hiraga se juca îndelung cu măncarea **conform** obiceiului şi bunei-creşteri japoneze, a educaţiei de a se mulţumi cu puţin, căci zilele fără de hrană erau mai numeroase decit cele de abundenţă. Fusese educat să îndure cu dîrzenie ejerul şi durerea, căci zilele rele erau mai numeroase decât cele bune, iar de frig aveai parte mai des decât de căldură. Ce e. mult, strică. Cu excepţia sake-ului. Şi a femeilor. Hiraga zimbi :

- Sake ! Taira-san, kampai !

Încă un recipient golit. Hiraga îl îndemnă pe Tyrer. să bea. prefăcându-se că toasturile reciproce erau un obicei important. Curând, Tyrer ajunse să-i povestească despre războaiele lor. despre întinderea Imperiuiui Britanic, despre bunurile produse de acesta şi cantităţile respective. Dată fiind (posibila) sinceritate a lui Tyrer şi acelui „Jur că e adevărat, mi-e martor Dumnezeu", Hiraga hotărîse să accepte informaţiile primite, oricât de **înfricăşătoare** sau aberante ar fi putut părea, până ce nu avea dovada contrarie. După ce cercetase timp de o oră atlasul şcolăresc şi hărţile lui Tyrer Hiraga rămăsese cu gura căscată :

- Daru. rogu, cum poate ţară mică ca Anglia fie atât puternică ?

- Din mai multe motive, răspunse Tyrer şi, mulţumit de sine, uitând să folosească idei şi cuvinte simple, se apucase să explice pe

îndelete. Din mai multe motive, din cauza educaţiei noastre superioare - învăţământ mai bun, înţelegi ? - unei moşteniri superioare, unei Regine înţelepte şi blînde, din cauza formei noastre speciale, unice, de organizare statală, din cauza Parlamentului, care ne-a dat legi şi libertăţi superioare. In acelaşi timp suntem o naţie binecuvîntată, o fortăreaţă insulară, marea ne ocroteşte, flota noastră controlează căile de navigaţie comercială, ceea ce ne-a permis să dezvoltăm tehnici superioare în timp de pace, să inventăm şi să experimentăm, facem mai mult comerţ decât alţii, deci avem mai mult capital, Nakama-san, mai mulţi bani decât oricine altcineva, şi ne^ pricepem de minune să băgăm zîzanie între alţii pentru astăpâni - e o veche lege romană, şi... - Tyrer izbucnise în rîs şi terminase sake-ul. Mai cu seamă, cum ţi-am mai spus, avem de două ori mai multe tunuri, nave şi capacitate de luptă decât următoarele două ţări luate la un loc : jumătate din vasele lumii sunt britanice, cu echipaje britanice şi războinici britanici...

Ce de cuvinte şi idei pe care nu le înţeleg, îşi spuse Hiraga, cu mintea incîlcită. Romanii ? Ăştia cine mai sunt ? Dacă jumătate din ce spune Taira e adevărat - nu, a o suta parte — atunci ne vor trebui zeci de ani ca să-i prindem din urmă, Da, dar îi vom prinde. Şi noi suntem o insulă. In plus, acesta este Pământul Zeilor, Iar ca oameni suntem mai duri, mai puternici, mai războinici, avem mai multă disciplină şi curaj, şi vom cîştiga in cele din urmă, căci nu ne temem de moarte ! Eeeee, deja întrezăresc posibilităţi de acţiune împotriva lor pe care nici nu le bănuiam acum câteva zile !

- Honto, mormăi Hiraga.

- Honto, Nakama-san ? Adevărat ? Ce e adevărat ?

- Eu gândesc la ce tu spui. Ce adevărat ! Rogu, al zis înainte... Kampai

- Kampai ! Timpul mers la Yoshiwara, neh? ., Tyrer îşi înăbuşi un căscat, obosit de atâtea întrebări, dar simţindu-se de minune.

_ Nu uitat, Tatra-san ! Hiraga işi ascunse un zimbet : aranjase deja ca Fujiko să nu fie disponibilă în acea seară. Termina sake, ultima întrebare, apoi plecam. Rogu, zis mai înainte că maşinii fac maşinii. Cum posibili ?

Tyrer se lansă în noi explicaţii entuziaste, arătând că englezii erau în fruntea Revoluţiei Industriale : inventaseră motorul cu aburi, căile ferate, nave din oţel şi fier, Războiul de ţesut, maşini de plantat, producţia în serie, recoltatoare, toate sunt invenţiile britanice, tunuri de şaizeci de livre, submersibile, anestezice, medicamente noi, navigaţia...

- Acum patru ani am tras primul cablu telegrafic peste Atlantic. Peste o mie de mile...

Tyrer decise să nu menţioneze faptul că acel cablu arsese nici o lună mai tîrziu şi trebuise înlocuit. Am inventat generatoarele electrice, iluminatul cu gaz.

Hiraga ameţi curând după efortul făcut să înţeleagă tot ce-i spunea celălalt, mai ales că-şi dorea cu disperare să priceapă cât mai mult şi nu reuşea mare lucru. In plus, nu pricepea de ce un om atât de important ca Taira răspundea duşmanului la orice întrebare. Doar suntem duşmani ! Trebuie neapărat să învăţ engleza mai repede, trebuie şi o voi face ! O bătaie uşoară în uşă. Peretele shoji culisă.

- Iertare, Otami-san, zise ospătăriţa, shoya ar vrea să' îţi răpească citeva momente.

Hiraga încuviinţă scurt, îl înformă pe Tyrer că se întoarce Imediat şi ieşi pe urmele ospătăriţei, în aleea pustie, de unde ajunse pe drumul principal. Rarii trecători care îl remarcără se înclinară politicos "ca in faţa unul negustor şi nu a unui samurai, **conform** ordinelor lui shoya. Bun. Shoya îl aştepta într-o încăpere din interior, îngenuncheat lîngă o masă, odihnindu-şi mina pe un suport conceput în acest scop. Lîngă el, o pisică darmea, covrig. Shoya se înclină :

- Regret să te deranjez, Otami-san, dar, în caz că gai-jinul ne vorbeşte limba mai bine decât pretinde, mi s-a părut, mai înţelept să discutăm aici.

Hiraga se încruntă, răspunse la plecăciune şi, aşezîndu-se; îi acordă ţpată atenţia.

- Da, Ryoshi-san ? Te ascult.

- Sunt mai multe lucruri pe care ar fi bine să le ştii; vitami-sama.

Bărbatul acela cu trăsături puternice turnă în ceşti ceai verde dintr-un ceainic de fier micuţ. Magnific ceai, la fel de nepreţuit

precum ceştile ca o coajă de ou, aromat şi fin. Presentimentele de rău augur ale lui Hiraga se accentuară. Sho-ya luă o înghiţitură, apoi scoase un document din minecă şi îl desfăşură pe masă : Bakufu oferă o recompensă de doi koku pentru capturarea acestui revoluţionar asasin, cunoscut, printre aite nume de împrumut, ca Hiraga...

Hiraga luă hîrtia in mănă, prefăcindu-se a o vedea pentru prima oară, apoi, cu un mormăit nesemnificativ, i-l îna-poie posesorului. Bătrânul o apropie de flacără. Ambii priviră hîrtia ce ardea, transformăndu-se în scrum ; ambii ştiau că; astfel tuns şi cu o barbă ce devenea mai stufoasă de pe o zi la alta, Hiraga era bine deghizat.

— Bakufu devine amarnic când e vorba de vitejii noştri shishi.

Hiraga încuviinţă din cap, fără insă să scoată un cuvînt.' Cu un aer absent, shoya măngîie pisica, care torcea domol.

— Se zice că seniorul Yoshi trimite emisari pe lingă şeful gai-jinilor pentru negocierea unui contract de cumpărare de arme. Nici o îndoială că un senior de rangul domniei sale ar oferi preţuri mult mai ridicate decât emisarii Choshu ! Gai-jinii vor vinde cui oferă cel mai mult.

Hiraga auzise ceva de la Raiko in legătură cu samuraii Choshu care vizitaseră Casa Struan - practic toată lumea era la curent cu aceste negocieri la Yoshiwara -, şi era sigur că, dacă le-ar fi cunoscut numele adevărate, ar fi ştiut de cine era vorba, sau le-ar fi cunoscut familiile. Cu doar vreun an în urmă, un frate vitreg, care frecventase aceeaşi şcoală englezească la Shimonoseki, făcuse parte din echipa trimisă să cumpere prima sută de puşti. Ciudat, îşi spuse Hiraga, că e vorba de aceeaşi companie, aparţinind acelui tai-pan ce avea să moară curând, împreună cu femeia lui şi cu tot acel cuib de mirşăvie.

— Gai-jinii n-au pic de onoare.

— E dezgustător - o nouă sorbitură. Castelul din Yedo forfoteşte. Se spune că shogunul şi prinţesa imperială vor pleca spre Kyoto într-o săptămână sau două.

— Pentru ce ar face aşa ceva ? întrebă Hiraga, prefăcin-du -se că nu-l interesează povestea.

— Nu ştiu, Otami-san, chicoti celălalt, dar e curios ca shogunul îşi părăseşte bîrlogul tocmai acum, călătorind aşa de departe spre a vizita bîrlogul atâtor duşmani, cind de la început nu a trimis decât servitori în astfel de misiuni - pisica se intinse, shoya o scărpina pe burtă înainte de a continua. Roju măresc impozitele în toate ţinuturile Toranaga pentru a putea plăti cit mai multe arme şi tunuri.

Hiraga simţi furia ascunsă a bătrânului ; nici el nu îşi trăda sentimentele. Il distra. La ce erau buni ţăranii şi negustorii, dacă nu să plătească impozite ?

- Dacă Fiul Cerului nu îşi poate exercita puterea conferită de Ceruri, Bakufu va arunca Japonia într-un nou război civil, fără de sfîrşit.

- Aşa e.

Mă întreb în ce măsură eşti. de aceeaşi părere, bătrâne, îşi spuse Hiraga în sinea lui. începu să reflecteze la modalităţile de a împiedica Bakufu şi pe Toranaga Yoshi să îşi realizeze planurile. Akimoto ar trebui să purceadă imediat spre Yedo, n-am mai auzit nimic de Koiko sau de mama-san a ei de mai multe zile. Poate că am face bine să plecăm împreu...

- In ultimul rând, se pare că prietenul shishi al domniei tale, Ori-san, nu a plecat la Kyoto, contrar înţelegerii, spuse shoya, pe un ton foarte firesc.

Hiraga îl fulgeră cu ochi de şarpe. Shoya îşi înăbuşi un fior înfricăşat. Trezită instantaneu, pisica se înălţă brusc, la pândă. Hiraga rupse tăcerea :

- Unde e ?

- In colonie, în partea în care gai-jinii de clasă inferioară locuiesc, beau şi curvăsăresc.

Nu mult înainte de miezul nopţii, André Poncin bătu la uşa casei La Trei Crapi. Portarul îl lăsă Imediat să Intre. Raiko îl întâmpină cu graţie. Câteva clipe mai tîrziu, beau saké împreună, dezbătând ultimele noutăţi privind Yoshlwara şi colonia. Fiecare era pentru celalalt o sursă importantă de informaţii, într-un amestec de japoneză şi engleză.

- ...şi patrula a cercetat fiecare casă în parte, Furansu-san ! Parcă noi am putea să ascundem criminali ! E împotriva regulilor din Yoshiwara. Ştim cum să procedăm ca să ne păstrăm bolurile de orez : suntem de partea păcii şi evităm complicaţiile. Patrula e încă la intrarea principală, unde îi examinează pe toţi trecătorii. Raiko îşi făcu vînt cu evantaiul, Emintindu-şi cum scăpase ca prin urechile acului şi regretând momentul în care Invitase luptători shishi să îi onoreze

Casa. A sosit momentul să mai meargă şi în alta parte şi shishii, şi patrulele, oricât aş ţine la Hiraga, îşi spuse ea în gând. Ce bine ar fi să plece !

- Ce criminali caută ? întrebă André.

- Trădători, în general ronini. Dar oricine e împotriva lor; e un trădător. Roninii sunt prada lor obişnuită.

- împotriva Bakufu ? Bakufu poate fi înlăturat cu forţa ? O revoluţie ?

Raiko izbucni într-un rîs graţios şi, terminîndu-şi saké-ul, deschise un nou recipient.

- Bakufu seamănă cu păduchii în puşcărie - ucizi o mie; ca să faci loc pentru încă o sută de mii. Nu, Bakufu şi sho-gunatul înseamnă Nippon, şi vor ramine pururi printre noi;

- Taira-san e aici astă-seară ? Raiko făcu semn că nu :

- Fata pe care o voia nu era disponibilă, i-am oferit alta. dar a refuzat şi s-a dus. Ciudat, neh ? Un tânăr ciudat din mai multe puncte de vedere, deşi poate un bun client. Mulţumesc că l-aţi introdus in biata mea Casă.

- Acest sensei de japoneză, acest dascăl, Samuraiul pe care l-a găsit Taira... Cine e, Raiko ?

- Regret, nu ştiu, cred că e din Yedo şi locuieşte in colonie, în sat.

- Taira-san a vorbit cu Fujiko despre el ?

- Fujiko nu a făcut nici o referire la aşa ceva, dar nici eu n-am întrebat-o. Data viitoare, s-ar putea să aflu, Furan-susan.

André nu o crezu, dar îşi spuse că nu avea importanţă : îi va spune când va Considera necesar.

- Leacul S-a aranjat ?

- Desigur. Scopul meu in viaţă e să dau satisfacţie clienţilor.

Poncin scoase o pereche de cercei de aur şi îi aşeză pe masă. Ochii lui Raiko străluciră. Nu făcu nici un gest in direcţia lor. dar Poncin era mai mult ca sigur că ii căntărise cu ochii minţii, apreciindu-le calitatea, cit costaseră şi cât ar lua dacă i-ar vinde iar.

- Mi s-a spus să ofer acest cadou, zise el pe un ton a-greabil

Raiko îi zîmbi cu gingăşie, prefăcindu-se a fi copleşita, deşi îşi dăduse imediat seama că plata va fi efectuată în bijuterii imposibil de plasat in Yoshtwara. Degetele ii tremurară la contactul cu cerceii. Poncin o împiedică să-i ia în mină, înşfăcându-i el însuşi şi prefăcându-se a-i examina îndeaproape. Planul său cu privire la Angélique mersese ca ceasul. Servitorii din Casa Struan trecuseră străzile prin sita, fără nici un rezultat. Scena de disperare şi lacrimile ei fuseseră jucate perfect ; între patru ochi, îl întrebase :

- Oh, André, am procedat cum trebuie ? Malcolm a fost extrem" de supărat. Habar n-aveam că sunt aşa scumpi.

- Doar ţi-a spus să semnezi pentru orice doreşti, nu ? Nu e vina ta că n-ai întrebat de preţ. I-au plăcut butanii de manşetă, presupun ?

- Da, André, dar...

- Vor ramine destui bani pentru caz de nevoie. O măsură de prevedere contra oricărei eventualităţi, Angélique.

André zîmbi acum in sinea lui şi îşi întoarse privirile către Raiko :

- Valorează de multe ori preţul leacului.

- Preţul la cumpărare, cu siguranţă. Dar trebuie să-i trimit la Yedo sau la Nagasaki. E o vînzare dificilă, dar vă rog să nu vă faceţi griji, vă voi ajuta să vă debarasaţi de copilul nedorit.

- Nu-i al meu, replică el, tăios.

- Ah, regret, iertăciune, răspunse ea, crezîndu-l.

Mi-a fost teamă că e al lui, îşi spuse în gând, cu mare uşurare. Sunt sătulă de complicaţiile lui.

- Nu e treaba mea.

- Îl ajut pe prietenul unui prieten, din Mahalaua Beţivanilor.

- Imi cer iertare.

Poncin zîmbi fără nici un fel de veselie :

- Doar te pricepi la perle. Valorează de cincizeci de ori cit leacul.

Raiko zîmbi mai departe, gingurind plăcut, dar în sinea ei scrîşnea din dinţi.

~ O să cer să fie evaluaţi exact. Sigur că fac mai mult decit leacul cerut.

- Desigur.

Poncin întinse palma, permiţîndu-i lui Raiko să ia cerceii, perlele erau aproape negre, perle din insule. Le lipi de dinţi ca să se asigure că erau reci, apoi le muşcă : nici o urmă; Convinsă că erau autentice şi preţioase, rosti drăgăstos :

- Preţul, vechiul meu prieten ?

- Preţul e următorul : leacul, chiar dacă prima doză nu are efect. Orice e necesar dacă băutura dă greş, ne-am înţeles ? Tot ceea ce trebuie ca acest făt, să nu se nască. De acord ?

- De acord, încuviinţă ea bucuroasă, conştientă că realizează o afacere nesperat de rentabilă. Să garantez că sarcina se opreşte aici.

- Plus douăzeci de obani de aur, adăugă el, încântat să-i vadă chipul schimonosit de groază, cu toate că suma reprezenta abia o treime din ce putea scoate din vînzare.

Montura nu era de valoare, dar Poncin îi ceruse bijutierului chinez să folosească perlele cele mai preţioase. Raiko mormăi şi blestemă, începu tocmeala, ambii mulţumiţi de fapt de întrevedere, ambii conştienţi că preţul real al leacului şi al sfaturilor medicale nu reprezenta mare lucru pentru o mama-san. Când erau gata să încheie afacerea, dispoziţia lui Raiko suferi o schimbare : îl privi cu nişte ochi ciudaţi, cuprinsă de a-fecţiune, întristată de situaţia lui, spunîndu-şi : Să mă amestec oare în karma ?

- Ce e ? întrebă el, bănuitor.

- Lasă-mă să mă gândesc puţin, Furansu-san.

Ceva mai tîrziu, cu o voce caldă şi învăluitoare, amintind de cea din vremurile când Poncin fusese primul ei client şi risipise mari sume de bani în Casă, a cărei deschidere o sărbătoreau, Raiko spuse :

- A curs multă apă sub poduri de când ne-am cunoscut, am avut multe clipe frumoase şi rîsete în Lumea noastră Plutitoare şi, precum se întâmpla în viaţă, şi lacuri de lacrimi, pe care eu nu le-aş fi dorit. Mi-am adus brusc aminte că ultima oară când ne-am tîrguit astfel a fost în legătură cu contractul Hanei.

Chipul lui Poncin îngheţă ca o mască :

- Să nu vorbim despre Hana.

- Ah, regret, dar aş vrea să vorbim, căci aş putea avea o soluţie.

- Nu există, spuse el cu mânie. Leac nu e, Hana e moartă şi n-are nimic de-a face cu perlele.

- Aşa e. Doar un pic de îngăduinţă şi atenţie. Poate că aş putea, zise Raiko cu blîndeţe, să găsesc o nouă Hana, asemănătoare, dar care să aibă deja boala chinezească.

- Imposibil, izbucni el, şocat. Boala e oribilă, scîrboasă !

- Da, către sfîrşit, reluă ea, cu răbdare. Adesea, însă, nu se vede nici un semn ani de zile. Incă nu sunteţi urât, Fu-ransu-san, nu se vede nimic, s-ar putea să treacă ani şi ani până apar semnele. Depinde de karma Să încerc să găsesc o astfel de femeie ?

Poncin începu să vorbească, se poticni şi scutură din cap.

- Dacă ar fi să găsesc o nouă Hana, şi dacă...

- Nu există aşa ceva...

- Dacă vă doriţi unul pe altul, puteţi fi împreună până...' cât timp vreţi, zise Raiko, ridicând din umeri. Ce contează viitorul, azi e azi, asta e regula în Lumea Plutitoare. Aţi ţine-o pe fată aici, v-aş clădi o nouă casă - pe cealalta am dărîmat-o, desigur - şi aţi trata-o ca pe Hana în toate privinţele, acelaşi preţ, aceeaşi alocaţie lunară pentru îmbrăcă-minte şi locuinţă, şi aţi fi unicul ei client.

Raiko îl sfredeli cu ochii ; ştia că poate vedea in adincul sufletului şi şi într-adevăr îl desluşea cuprins de o dorinţă arzătoare, de o speranţă subită, de pofta de a accepta singurul lucru care l-ar fi eliberat de chin. Vestea karmei lui se răspândise cu viteza luminii, toate Casele îi erau acum interzise, cu politeţe, oh, cu câtă politeţe, nu-i mai era îngăduit să se atingă de fetele alea, cu excepţia aşezămintelor din Mahalaua Beţivanilor. Spada lui Damocles îi atîrna deasupra capului pe vecie. Iar pofta lui sexuală nu scăzuse, ci

dimpotrivă, era mai dornic, mai obsedat decât înainte. Acea poftă îl aduse în pragul nebuniei cu două nopţi înainte, în dormitorul Angelicăi. Şi dorinţa pentru ea nu dispăruse, era prezentă în continuare, mai acută decât oricând, era conştient că avea să ncerce iar şi că nu avea să eşueze. Ajută-mă, Maica Domului, îşi spuse el, în pragul lacrimilor, nu vreau să o molipsesc şi pe ea.

- Mai e o posibilitate, spunea Raiko. privindu-l cu aceiaşi ochi stranii. Vom discuta acest lucru mai tirziu Acum despre Hana.

- Nu-vorbim-despre-Hana !

- Trebuie, Furansu-san. Deci, vreţi să ştiţi cum a murit, neh ? Raiko îl văzu că face ochii mici şi aproape că i se taie suflarea. După ce aţi fugit in noapte si ea mi-a explicat motivul, printre lacrimi, am fost la fel de supărată ca şi dumneavoastră şi am gonit-o din Casă, deşi ţineam la Ea ca la propria mea fiică. Desigur, aveaţi dreptate, si ar fi trebuit să o ucideţi, nu doar să o loviţi, înainte de a pleca, desigur, mama-san a ei ar fi trebuit să mă pună la curent, şi ea însăşi ar fi trebuit să mă pună la curent de cum..

- Mai rar...

- Imi cer iertare, nu e uşor să vorbesc rar. Ar fi trebuit să mă pună la curent de cum a aflat. Am fost în culmea furiei, am lăsat-o ca să alerg după dumneavoastră, dar nu v-am prins. Mai tîrziu, una din servitoare - Mieko - a intrat în grabă la mine, spunîndu-mi că Hano încercase hara-kiri...

Raiko transpira. Nu fusese prima încercare de sinucidere la care asistase - văzuse zeci de cazuri în cei patruzeci şi cinci de ani petrecuţi ca ucenică, curtezană şi mama-san. Se născuse in Lumea Sălciilor - mama sa fusese o curtezană de rangul doi. Multe sinucideri reuşeau, câtela prin cuţit, majo-ritatEa prin otravă sau înec, unele sinucideri duble între a-manţi. bărbatul de obicei sărac, uneori chiar samurai Sinuciderea Hanei, însă, fusese cea mai groaznică. Când se precipitase in încăpere o găsise pe fată in culmEa disperării, plîn-gând, neajutorată, cu tăieturi pe gît, dar cu venele şi arterele neatinse, şi traheea abia ciupită. Mici clăbuci de aer pe rană, care singera rău, dar nu îndeajuns. Hana era răvăşită, zbătându-se pe saltea, cu cuţitul alături, dar incapabilă să-l prindă în mănă: ori de câte ori încerca să-l

apuce îi scăpa. Plîn-gea. se îneca, vomita. Implora iertare şi ţipa după ajutor...

- Nu mai rămăsese in sufletul ei nici o dorinţă de viaţă, Furansu-san, spuse Raiko cu tristeţe. Am cunoscut prea multă deznădejde ca să nu imi dau seama. Dacă ar fi supravieţuit acelei încercări ar fi încercat iar şi iar, fără încetare, în a-ceastă lume - în a noastră, în orice caz -, soseşte un moment în care e corect şi înţelept să treci Dincolo. Animalele nu sunt "sate să sufere, e o faptă corectă să uşurezi la fel o fiinţa umană. Am ajutat-o, deci. Am liniştit-o, am spălat-o, am

aşezat-o în capul oaselor. A avut timp să spună Namu Amida Butsu, apoi i-am ţinut cuţitul în dreptul gîtului, şi ea s-a lăsat să cadă în cuţit Astfel a murit.

- Ai... ai... Ai ucis-o.,. ai participat la uciderea ei ?

- Era datoria mEa ca mama-san, răspunse Raiko cu simplitate.

Ezită din nou, oftând. Lacrimile nu mai aveau rost - văr-sase din belşug odinioară. Acum nu mai am lacrimi, gândi ea. De câte oii, pe cind eram de vârsta ei, urând viaţa şi felul în care eram obligată să-mi cîştig orezul, nu ml-a trecut prin minte aceeaşi soluţie ! O dată chiar mi-am tăiat venele, dar mi-a venit în ajutor şi m-a salvat mama-san care, cind mi-am revenit, m-a bătut fără milă. Dar mama-san a avut dreptate, dar şi eu am avut dreptate : ştia că nu eram la fel de hotă-râtă ca Hana Acum nici nu-mi aduc aminte de chipul acelui băiat pe care îmi interzisese să-l mai văd. îmi amintesc doar că era poet...

- înainte de a muri, Hana mi-a cerut din nou să vă implor iertarEa in numele ei.

- Dumneata dumneata ai iertat-o ? Ai iertat-o ?

Ce întrebare stranie, işi spuse Raiko, luată prin surprindere apoì, cu voce tare :

- Hane era ca floarea târzie de cireş împrăştiată de vînt, iertarEa sau neiertarea sunt de prisos Era o petală din Lumea Sălciilor Exista şi în acelaşi timp nu exista. înţelegeţi ?

Prins de tulburare. André încuviinţa : deşi îi scăpau anumite cuvinte. înţelesese ce făcuse şi de ce O ura şi o bine-cuvinta, era

uşurat şi trist, nutrind şi el gânduri sinucigaşe şi pline de speranţă in acelaşi timp

- Cei trei bărbaţi dinaintea mea cei trei ! Cine erau !

- Nu ştiu. regret, ştiu doar că erau japonezi Adevărat, îl încredinţa ea. cu ochii limpezi, cu numele gravate în Strirundul inimii, gata să fie scoase La iveală şi folosite, în caz de nevoie, pentru sau contro Bakufu

- Despre cercei, adăugă Raiko, deschizindu-şi palma : Perlele fermecătoare luciră ademenitor in lumina lămpi cu ulei. Propun să vă dau o treime din ce iau din vînzare, plus leacul şi orice va mai fi nevoie. O treime mi se par...

Raiko se opri deodată : cuvintele acelea „prieten din cartierul Beţivanilor" - îi produseseră o revelaţie subita. Leacul e destinat femeii care urmează să se căsătorească cu tai-panul, îşi spuse, tulburata la culme. Doar ea parcă e cea care a pierdut nişte podoabe ieri, şi nu mi-a trecut nici, o bănuialâ prin minte. Ea trebuie să fie, perlele sunt o dovada... Iar dacă e ea - eeee, atunci avortul se face fără acordul sau ştirea lui; Altfel, intermediarul ar fi fost Jami-san, nu Furansu-san...

- O treime mi se pare cinstit, continua şi-i veni să-i spună: „Pentru tânăra gai-jin care urmeazâ să se căsătorească cu tai-panul", dar, văzîndu-l pe Furansu-san cum priveşte cu ochi stinşi în bolul de sake, hotărî că nu sosise momentul să-i dezvăluie că ghicise cine era „persoana".

Eeee, ce seară profitabilă, îşi mai spuse Raiko, jubilînd. A fi la curent cu avortul secret al unei doamne atât de importante, fie că ştirea e îngropată, fie că e folosită, s-ar putea să fie un lucru extrem de preţios pentru femeia în cauză, înainte sau după nuntă, pentru tai-pan, care e la fel de bogat ca Adachi din Mito, înainte sau după nuntă, sau chiar pentru unul din mulţii săi duşmani.

Apoi : prin Hiraga, Taira e înfipt definitiv in Poarta de Jad a lui Fujiko - ce-o fi în fata asta de-l atrage pe Ochi Rotunzi ? Şi, nu în ultimul rând, am găsit soluţia şi pentru Furansu-san, nepreţuitul meu spion gai-jin. Raiko ar fi vrut să chiuie de bucurie dar, prudentă, îşi păstră pe chip expresia cea mai modestă şi sinceră.

- O treime, Furansu-san ?

Cu o expresie năucă, Poncin se uită spre ea şi dădu din cap a îrcuviinţare.

- I-aţi spus doamnei că există un risc ?

- Ce risc ? Parcă leacul era eficace în majoritatea cazurilor !

- Este, în majoritatea cazurilor. Dar dacă nu merge cu băutura, vom... Dar să nu ne facem griji de pe-acum. Să sperăm că Buddha îi va suride şi că o să scape uşor de povară, bucurându-se apoi de desfătările vieţii - îl privi fix în ochi. Şi dumneavoastră la fel, neh ?

Poncin se uită lung la ea.

54

18 noiembrie

„Scumpa mea Colette,

Săptămănile astea parcă au trecut in zbor, iar miine, da, mîine, va fi pentru mine cea mai minunata zi din toate", scria Angélique de zor, îmbujorată de bucurie şi nerăbdare. „Mă simt atât de bine, încât nici mie măcar nu îmi vine să cred cu adevărat. Am dormit grozav, m-am odihnit şi sunt rumenă în obraji, toată lumea îmi face complimente pentru asta, iar silueta mea, în general, mă mulţumeşte mai mult decât oricând..."

Mda, deocamdată nu se vede nici o schimbare, îşi zise. Da. da, chiar nimic-nimic. Poate numai sânii ! se lăsaseră puţin. Nu, nici atât, probabil că numai i se părea ei, iar a doua zi, oricum totul avea să se sfîrşească...

Şedea la biroul din apartamentul ei, cu vedere spre golf. , Işi ţinea vârful limbii între dinţi, concentrată numai asupra scrisorii, care nu trebuia să trădeze nimic, nici un cuvînt despre cele ce ar fi putut să o compromită. Şi ce binecuvîntată şi prevestitoare de noroc se anunţa ziua Sfîntului ce avea să o apere pe ea de rele de atunci înainte ?!

„Mîine este sărbătoarea Sfîntului Theodore", îşi urmă ea epistola „De acum încolo el o să fie protectorul meu. Pentru că, vezi

tu, Colette, prin puterea căsătoriei, eu voi deveni ce-tăţeană britanică (nu engleză, pentru că Malcolm este pe jumătate scoţian, pe jumătate englez), iar Sfîntul Théodare este unul dintre (vai !) atât de puţinii lor sfinţi. Şi Preasfîntul Théodare a devenit la rindul lui britanic (deşi era grec prin născare), cu o mie două sute de ani în urmă şi a ajuns chiar arhiepiscop de Conterbury..."

Peniţa metalică se opri pe hirtie, şovăitoare, căci numele acela părea că stîrneşte fantome ciudate din neguri, dar, inainte ca Angélique să le recunoască, se afundau iar în străfunduri neştiute.

..... ceea ce înseamnă că era un fel de Papă al Insulelor Britanice. A reformat Biserica; a izgonit făcâtorii de rele şi a stirpit practicile păgâne. în plus era (vai, ce minune !) atât de cucernic şi bun, mai ales cu femeile şi a trăit până la uimitoarea vârstă de optzeci şi opt de ani, dovedindu-se întru totul un adevărat părinte al bisericii. Aşa că eu ti voi sărbători ziua cu cât mai mult fast posibil. Deci, peste nu mai mult de trei zile, ne vom bucura de o mare petrecere !

Părintele LEa mi-a povestit toate astea. Bleah ! Nu-mi place individul ăsta deloc-deloc. E-aşa de îngânfat (de câte ori mă duc la spovedanie, trebuie să-mi iau o batistă îmbibată din belşug cu lavandă. Vai, dragă Colette, îţi vine pur şi simplu să leşini, aşa de tare pute ?!). Duminica trecută am avut un fel de lingoare şi nu m-am dus la Biserica şi poate şi duminica asta o să scap. Mai ţii minte cum chiuleam noi două şi în timpul şcolii, deşi nici acum nu îmi dau seama cum de am scăpat fără nici cea mai mică mustrare [!".

Aducându-şi aminte de Colette şi de anii de şcoală şi de Paris, rămase câteva momente pe gânduri. Ochii îi rătăciră în voie, contemplînd oceanul vârstat cu nuanţe sinilii şi brăzdat de un vînt rece, tăios, ce stîrnea valuri înspumate, apoi le mâna din urmă până la ţărm, izbindu-le cu putere de plaja aflată la numai vreo sută de metri depărtare. De cealalta parte a falezei se zăreau nave comerciale la ancoră, mahune la încărcare, sau descărcare, precum şi singura navă de război din port, fregata Pearl, ce se vedea în toată splendoarea ei, cu un catarg nou, proaspăt vopsită, îndreptându-se spre locul ei de ancorare, căci abia se întorsese de la Yedo.

însă Angélique nu dădu prea mare importanţă tuturor acestor lucruri, pentru că în faţa ochilor ei se închegau imagini ale fericitelor zile pe care viitorul i le promitea, după cum îşi închipuia ea. Da, acolo, în apartamentul ei era cald şi linişte, nu pătrundea nici o adiere măcar, căci geamurile bine închise o apărau de frig ; un foc-sprinten trosnea încet in şemineu, iar Malcolm Struan moţăia învelit cu grijă, aşezat într-un Fotoliu înalt, îmbrăcat în catifea roşie. Pe genunchii lui şi la picioare zăceau împrăştiate o mulţime de scrisori, acte şi facturi. Uşa de trecere dintre cele două apartamente era larg deschisă. Iar uşa ei, ce dădea spre coridor, stătea mereu descuiată. Aşa stabiliseră ei, de puţină vreme. Era mai convenabil, mai sigur pentru amăndoi, se declaraseră ei de acord, şi, oricum, aveau în faţa o veşnicie ca să stea singuri, între patru ochi, nederanjaţi de nimeni.

In unele zile, Malcolm venea în budoarul ei mai devreme şi de acolo îşi punea la punct toate afacerile, până în jurul amiezii, când trăgea un pui de somn înainte de masa de prânz. Alteori rămănea în camera Lui şi, mai rar, chiar cobora, şontîcăind, până la birourile de la etajul inferior. întotdeauna îi spusese logodnicei sale că era oricând binevenită acolo, însă ea îşi dăduse seama că invitaţia fusese făcută din politeţe. Pentru că acolo, jos, era teritoriul bărbaţilor şi numai al lor. Iar ea era încăntată că iubitul ei putea lucra. De altfel, McFay ii mărturisise franc :

- De când tai-panul a fost rănit, toţi ne străduim cit ne stă în puteri să îi suplinim lipsa, pentru că avem planuri mari în legătură cu afacerile noastre şi toată Compania trudeşte întruna, ca un stup...

De altfel, aşa simţea şi ea. Nu avea nici un fel de teamă pentru ziua de mîine. Ba, dimpotrivă, aştepta cu nerăbdare să îl intâlnească pe André în acea seară, la legaţia franceză. Născociseră împreună un motiv plauzibil, aşa că ea se muta pentru trei zile acolo, câtă vreme apartamentul ei era zugrăvit, se puneau perdele noi la ferestre şi un baldachin nou, pe care îl alesese chiar ea, dintre mătăsurile din depozit.

- Dar, Angel, iubito, nu stăm aici decât încă vreo câteva săptămăni, zisese Struan. Iar toată cheltuiala asta nu-i deloc...

Un singur zimbet şi un sărut al ei fuseseră de ajuns însă ca să îl facă să-şi schimbe gândurile. „Ei, chiar încep să îl iubesc pe prostuţul ăsta şi imi place tot mai mult să îmi croiesc propriul drum în viaţă", se bucurase Angélique în sinea ei. Surise mulţumită, aducându-şi aminte de toate acestea, şi începu din nou să scrie :

..Colette, scumpa mea, să ştii că am acum mai multă poftă de viaţă decât oricând. Călăresc în fiecare zi - dar nu mă depărtez prea tare, pentru că asta este regula coloniei -însă fac o mulţime de tururi prin împrejurimi, împreună cu Phillip Tyrer, Settry (Pallidar), care de altfel -este cel mai bun călăreţ pe care l-am întâlnit. Uneori mă însoţesc şi câţiva ofiţeri din cavaleria franceză sau engleză şi, bineinţeles, nu trebuie să îl uit pe bietul Marlowe, care este un om minunat, însă. mă tem că nu se pricepe mai deloc la călărie. Toţi aceştia însă au plecat acum trei zile la Yedo, unde Sir William şi miniştrii participă la ÎNTREVEDEREA cu autorităţile locale, în frunte cu regele lor, numit SHOGUN.

Malcolm se înzdrăveneşte pe zi ce trece, însă, vai !, atât de încet, căci incă şchioapătă destul de rău, dar este un băr« bat perfect - mă rog, cu excepţia zilelor in care primeşte poşta, adică de două ori pe lună, când e grozav de furios pe orice ţi oricine îi iese în cale, chiar şi pe mine. Şi asta numai pentru că mereu îi scrie maică-sa (încep să o urăsc deja), care îi reproşează întruna că stă aici şi nu se întoarce la Hong Kong. Acum trei zile insa s-a enervat îngrozitor, ca niciodată. Unul dintre cliperele Nobilei Case a sosit aici, de data asta cu o alta scrisoare, dar şi cu un ultimatum transmis personal de către căpitanul navei, care i-a spus luî Malcolm : „Domnule, v-aş rămâne profund îndatorat dacă

v-aţi îmbarca pe vasul nostru, după ce vom lăsa la ţărm încărcătura specială pe care am adus-o. Ni s-a ordonat să vă escortăm pe dumneavoastră, împreună cu domnul doctor Hoag, până la Hong Kong, cât mai degrabă şi în deplina siguranţă".

Doamne sfinte, crede-mă, Colette, nu mi-au auzit urechile în viaţa mea asemenea vorbe ! Am crezut chiar că bietul Malcolm va da în apoplexie ! Căpitanul navei s-a făcut mic cât un degetar în faţa mâniei lui, apoi a şters-o de îndată, cât l-au ţinut picioarele. L-am

implorat iar pe Malcolm să facem cum vrea femeia aceea, dar... el numai s-a răstit o dată : ,,o să plecăm de-aici când o să hotărăsc eu, pentru numele lui Dumnezeu ! Şi să nu mai aduci vreodată vorba despre asta !" In rest, Yokohama este grozav de plicticoasă, aşa că eu una mi-aş dori din tot sufletul să ne întoarcem în Hong Kong, adică la civilizaţie. Ca să-mi omor timpul, am citit tot ce mi-a căzut sub mîini (ziarele, de pildă, Dincolo de informaţiile despre modă şi viaţa mondenă a Parisului, sunt chiar foarte interesante, după cum mi-am dat eu seama cu mare uimire şi m-au făcut să înţeleg cât de superficial am tratat eu până acum multe dintre lucrurile importante).

Dar trebuie să mă pregătesc serios pentru toate seratele pe care le voi frecventa de-acum înainte, ca să fac cinste soţului meu şi să ştiu să port o conversaţie plăcută cu oaspeţii lui. de marcă - aşa cum de altfel fac şi soţiile acestora. Deci, am de gând să învăţ cit mai multe despre comerţ, opiu, ceai, bumbac şi viermi de mătase.^ Insă trebuie să fiu atât de precaută în toate ! Prima dată când am încercat să deschid o dis

cutie pornind de la un articol ce dezbătea starea dezastruoasă o industriei mătăsurilor din Franţa (de aceea sunt atât de preţioşi viermii de mătase crescuţi de japonezi), Malcolm n-a zis decât : „Nu-ţi bate tu căpşorul cel frumos cu aşa ceva, An-gel...". N-am putut scoate de la el nici un alt cuvînt despre asta, nici măcar o aluzie, iar când am sugerat eu că firma Struan ar putea deschide o fabrică de mătăsuri în Franţa,

s-a enervat de-a binelea... Vai, draga mea Colette, dacă ai şti tu cât de mult mi-aş dori să fii aici, ca să-mi vărs şi eu amarul în faţa cuiva apropiat... Mi-e tare, tare dor de tine...".

Peniţa de metal, montată într-un suport de os, începu să zgîrie, hîrtia, mîzgălind literele. Angélique o şterse şi o curăţă cu grijă, minunîndu-se întruna cât de uşor putea să o facă iar ca nouă. Cu numai câţiva ani în urmă, încă se scria cu pene de gîscă, aşa că atunci trebuia să se folosească de un ascuţitor special, care să taie un virf nou tocului, ce avea însă să dureze numai vreo câteva pagini, după care era nevoită să o ia de la capăt. In timp ce tocurile" Mitchell, cu peniţă de metal, produse în serie la Birmingham, rezistau zile întregi

şi putea alege ce formă sau mărime îi poftea sufletul sau era convenabilă pentru orice fel de scriere.

In spatele ei, Malcolm Struan se mişcă prin somn, dar nu se trezi Aşa cum dormea, avea o figură calmă şi deschisă, observă ea Da, cu trăsături regulate şi bărbăteşti...

Uşa se deschise pe neaşteptate şi Ah Soh dădu buzna înăuntru.

- Doamna, masă-i gata, vrea dumneavoastră aicea sau acolo, la jos de scări heya ?

Struan se deşteptă într-o clipă.

- Stăpână ta o să ia masa aici, porunci el la iuţeală, în contoneză. Eu o să mănînc în camera de jos şi ai grijă să-l spui bucătarului să nu-mi iasă în cale, dacă n-o să gătească, un prânz excepţional.

- Preabine, fai-pan, rosti Ah Soh şi se grăbi să iasă.

- Ce i-ai zis. Malcolm ? se interesă Angélique.

- I-am zis că tu o să iei masa aici, iar eu jos, la birou, l-am invitat pe Dmitri, Jamie şi Norbert - privi cu nesaţ silueta ei suplă profilată in lumina ferestrei. Arăţi pur şi simplu minunat.

- Mulţumesc, se fandosi ea. Pot să mănînc şi eu cu voi ? Mi-ar plăcea mai mult decât dacă stau singură aici.

- îmi pare rău că te refuz, dar avem de discutat afaceri. Cu mare greutate, se ridica singur de pe scaun, iar ea îi dădu cîrjele de lemn. înainte de a le lua din mîinile ei, Malcolm o cuprinse cu braţele pe după mijloc, iar ea se rezemă uşor de pieptul lui, ascunzîndu-şi mănia. Păi da, trebuia să rămână iar închisă, singura între patru pereţi, fără să aibă măcar unde să se duca şi nici ce să facă altceva decât să mai scrie iar vreo epistolă sau să citească şi să aştepte cine ştie ce. Groaznic, groaznică plictiseală !

Stewardul Lun tăie prima plăcintă mare, groasă, de mere, în sferturi, apoi puse bucăţile pe farfurii lucitoare, din aluminiu cositorit, turnă deasupra frişca din belşug şi ii servi pe cei patru bărbaţi strânşl în jurul mesei.

- Preasfinte Dumnezeule, da' de unde mama dracilor smoliţi ai făcut rost de aşa ceva ? se minună Norbert Grey-forth.'

Iar Dmitri exclamă şi el în acelaşi timp, plin de admiraţie :

- Al dracu' să fiu dac-am mai pomenit !...

- Ce, frişca ? zise' McFay rîgiind satisfăcut. Scuze. Asta a fost in loc de complimente pentru tai-pan.

Dmitri vârî în gură o linguriţă plină cu vârf, pofticios.

- Ultima dată când am mai pupat eu frişca pe-aici a fost în Hong Kong, acu' vreo şase luni, da' să crap eu aici dacă era aşa de bună. N-o fi şi asta tot vreun produs exclusiv al Nobilei Case ?

- Când a venit încoace ultimul nostru cliper, zîmbi subţire Malcolm, acum câteva zile, băieţii mei au reuşit să **strecoare** pe vas trei vaci. Când au ajuns, le-au coborât la ţărm în timpul nopţii şi, cu ajutorul şefului intendent al armatei, le-au ascuns printre cai, pentru că nu aveam nici un chef să rămânem fără ele, sau să îşi bage japonezii prea mult nasul în treburi care nu îi privesc. Iar acum sunt păzite zi şi noapte.

Nu îşi putea ascunde mulţumirea văzînd uimirea invitaţilor săi care avuseseră parte de o masă regeascǎ - friptura de vacă din belşug, cartofi prăjiţi şi legume proaspete, tradiţionala plăcintă cu carne de fazan pregătită de japonezi," brânzeturi englezeşti şi franţuzeşti de tot felul, toate acestea servite la alegere, alături de bere, vin Chateau Haut-Brian *46, un Chablis minunat la gust şi Porto. Iar în final, acel ospăţ fusese încununat cu deliciioasa plăcintă cu frişca.

- Avem de gind să creştem aici o cireada numeroasă, dacă animalele or să se obişnuiască repede cu locurile astea şi cu clima şi să constru-im o fermă producătoare de lapte, ca o nouă filială a lăptăriei noastre din Hong Kong. De fapt, ideea iniţială îi aparţine lui Jamie, şi, binein-ţeles, aceste produse ale firmei noastre vor fi la îndemina tuturor.

- Adică la obişnuitul preţ „nobil", completă Norbert sarcastic, cumplit de mânios că nu fusese şi el înştiinţat din vreme despre noua acţiune a companiei Struan.

- Ei, sigur, cu un oarecare profit, insă destul de rezonabil, zîmbi Malcolm Struan cu modestie. Dăduse ordin ca acele vaci să fie aduse din Hong Kong cât mai repede, chiar în momentul când sosise in Japonia. Mai doreşti o bucată, Dimitri ?

- Mda, nemaipomenită plăcintă asta, Mai e ?

- Şi ce veşti mai aduceţi voi din America ? întrebă Jamie, ca să risipească încordarea ce se ivise între Struan şi Norbert Greyforth.

- Groaznice. Cumplite. Amăndouă părţile se omoară cu puşti şi artilerie grea. Al dracu' de ceas rău, se căsăpesc mai rău ca niciodată şi mi-e teamă că Lumea noastră Nouă a înnebunit de-a binelea.

- Ei, stai, amice, că toată lumea a înnebunit, îl întrerupse Norbert. Dar Războiul, în general, este o afacere bună, ăsta-i adevărul, mă rog, cel puţin pentru cei care au un dram de noroc, conchise, apoi adăugă, numai ca să îl întărite pe Struan : Firma Broclc a concesionat tot zahărul hawaian, de care aveţi voi nevoie, la preţuri rezonabile.

- Oricum, va trebui să se producă într-adevăr o schimbare în toate direcţiile, ca să se ajungă la o soluţie rezonabilă, spuse şi Dmitri, în treacăt.

Cunoştea chiar şi cele mai mici amănunte ale imenselor pierderi cărora firma Struan era nevoită să le facă faţă în viitor, din pricina loviturilor date de Tyler şi Morgan Brock, însă în sinea lui îşi repetă, indiferent : „Eu unul nu mă amestec în Războiul lor. Am eu destule pe cap şi-aşa. Sfinte isuse mare din Ceruri, obre cum o să se sfîrşească totul ?"

- Ei, războaiele astea niciodată n-au adus nimic bun omenirii, rosti el cu voce tare. Maică Precistă, păi numai cât o să coste toată tevatura asta ?!... Aţi auzit că Lincoln tocmai a trecut prin Congres impozitul pe venit, ca să suporte cheltuielile de război ?

Toţi ceilalţi rămaseră cu linguriţele in aer, uluiţi.

- Şi care-i procentul ?

- Trei cenţi la dolar, răspunse el dezgustat şi izbucniră toţi în rîs.

- Eşti absolut sigur ?

- Azi am aflat şi eu dintr-o corespondenţă specială a ziarului Calif Belle.

- Trei la sută ? Păi ai un noroc chior, Dmitri, declară Jamie, stând mulţumit în faţa farfuriei aproape goale. Eu mă aşteptam să vă pocnească aşa, cu vreo cin'şpe la sută

- Ce. ai înnebunit de tot ? Păi atunci chiar că făceam ditamai revoluţia, se arătă indignat Dmitri.

- Alta ? Că nici pe asta de-acum n-aţi încheiat-o, îl tachină celălalt. Oricum, trei la sută impozit este exact cât ni se cere şi nouă, dar la voi chestia asta o să dureze numai vreo trei ani, ceea ce înseamnă că... numai o clipă, să-mi aminte..; (Jamie îşi drese vocea, apoi urmă, pe un ton mai ridicat)... Ceea ce Lincoln a promis, a jurat chiar, că nu va dura decât pe o perioadă de trei ani, potrivit ultimului număr din Insca Chranide. dacă va fi de acord Congresul. Trei ani în cap.

- Da, aşa-i, nici vorbă, dar îi ştii şi tu pe politicieni ce gargaragii sunt, Jamie. Numai ce reuşesc ei să smulgă Congresului sau Parlamentului o taxă, că nu mai dau nimic înapoi, nici de-ai dracu'. Auzi, Congresul lu' peşte, le ţîţîie curul la toţi. Şi să vedeţi voi dacă trei la sută ăsta nu-i decât începutul !?...

- Mda, aici cam ai dreptate, începu şi Norbert, la fel de înverşunat, apoi îi zise stewardului Lun : Mai vreau şi eu o felie, cu multă frişca deasupra Ei, cum ziceam, ai mare dreptate în privinţa blestematelor alea de taxe ! Scîrbei de Fitt, netrebnicului ăstuia i-a bâşit mintea prima dată ideea cu impozitul pe venituri, dup-aia a promis şi el că le retrage, ceea ce n-a făcut, aşa cum n-o să facă nici Lincoln. Politicienii ăştia sunt toţi nişte mincinoşi, de la cap la coadă, dar Robert Peel chiar că ar fi trebuit să fie bătut cu biciul la sânge !

- A, zici de Robert Peel, ăla care a iniţiat trupele de poliţie locală, numite după el Peelers ? spuse Dmitri şi mai luă o linguriţă de frişca.

- Da, de-ăla e vorba. Trupele alea, Peelers, n-au fost o idee rea - cu toate că ideea în sine n-a fost numai a lui,' şi nu ne-ar prinde rău să avem şi noi poliţie din asta aici, fără îndoială, da auzi, impozit pe venituri !? De-a dreptul monstruos !

- Peel a fost un Prim-Ministru priceput. El a..., interveni si Malcolm.

Norbert însă îl întrerupse intenţionat :

- Noi am avut parte de impozite dintr-astea afurisite numai pentru două scurte perioade. Mai întîi în timpul războaielor

Napoleoniene, ceea ce a fost destul de corect, nu ? Dar dup-aia au fost retrase pentru totdeauna, în '15, imediat după Waterloo, da, da, pentru totdeauna. Ceea ce nu l-a durut pe Peel ăla nici cât o muscă-n cur, aşa că in '41 a pus iar taxe la şapte pence pentru o liră, respectiv trei la sută, cum zice şi Jamie. Şi tot pentru trei ani. Da' dup-aia a mai suflat el vreo vorbă despre asta sau căpoşii ăia de-au venit după el ? Şi taxele au rămas. Şi uite-aşa o să meargă treaba tot timpul şi, chiar dac-o să ajungă impozitul la douăzeci de guinee la un penny, Lincoln n-o să-l mai abroge în veci ! Aşa-i, Dmitri bătrâne, aţi băgat-o pe mănecă. Şi noi la fel, din pricina lui Peel. Tâmpitul şi ticălosul dracu' ce e, adăugă el în mod voit, ca să îl enerveze şi mai mult pe Struan, cu toate că în sinea lui şi el era de acord cu introducerea impozitului lui Peel, în întregime.

Buna dispoziţie a lui Malcolm Struan se risipea văzînd cu ochii.

- Lun, adu brandy, şi dup-aia închide uşa ! porunci el fără nici un chef.

Stewardul turnă în pahare băutură din belşug, apoi părăsi încăperea, împreună cu ceilalţi patru servitori îmbrăcaţi în livrele.

- Bună prăjitură, tinere Malcolm, rîgîi satisfăcut Norbert. Şi-acum, ia spune-ne şi nouă cărui fapt datorăm plăcerea unui astfel de ospăţ ?

Atmosfera din cameră se schimbă total. Parcă fiece mişcare căpătă un înţeles mai profund.

- Ceea ce-i interesează pe toţi neguţătorii deopotrivă : Sir William şi faptul că noi am fost daţi de-o parte de la in-tâlnirea cu shogunul şi Bakufu.

- Mda, recunosc că scîrba aia de om trebuie învăţat minte, se înfurie Norbert. N-am pomenit aşa ceva în viaţa mea !

- Da, întări Struan. In cel mai rău caz trebuia să avem acolo măcar un reprezentant de-al nostru, nu ?

- Ai dreptate, îl aproba Dmitri mohorât, gândindu-se mai mult la cele ce se petreceau în ţara lui : unul dintre fraţii săi fusese ucis, criza alimentară bătea la uşă. Omul nostru e un tip descurcăreţ, dar e totuşi yankeu, continuă el. Eu i-am sugerat să mă numească pe mine

aghiotantul lui, da' nici n-a vrut să audă de-aşa ceva. Deci, tu ce propunere ai, Maic ?

- O delegaţie comună, ca să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple a doua oară, o plîngere trimisă imediat guvernatorului...

- Stanshope ăsta e un apucat, zîmbi Norbert cu şiretenie. Dar, oricum, va face în mod sigur ceea ce vrea mămica ta, nu ?

- Nu-i marioneta noastră, dacă asta vrei să insinuezi, i-o reteză Struan, privindu-l la fel de tăios precum îi vorbise!

- Mă rog, interveni Dmitri. Marionetă sau nu, chestia e dacă o să-l pună pe liber pe Wee Willie !

- Nu, răspunse Struan. Asta hotărăsc mai-marii de la Londra. Dar eu m-am gândit că, dacă William n-o să fie de acord să luăm şi noi parte la orice fel de negocieri în viitor, atunci o să îl sfătuim prieteneşte pe Stanshope să dispună acest lucru ca fiind o chestiune de interes politic. Iar atâta lucru, în mod clar, poate şi el să facă, pentru că, la urma urmei, doar noi plătim taxele, nu ?, tot noi ducem tratative cu chinezii, aşa că de ce să nu avem un cuvînt de spus şi aici, în Japonia ?! Iar împreună, de comun acord, vom reuşi să punem planul în aplicare. Ce zici, Norbert ?

- Viermele, ăla găunos o să fie de acord cu orice, ca să nu-şi complice viaţa, da asta n-o să ne ajute nici cât negrul de sub unghii, rosti acesta, iar figura i se înăspri dintr-odată. Pentru că nu William ne pune beţe-n roate in primul rând, ci amiralul. Trebuie neapărat să aducem un alt amiral. Iar asta-i mult mai important decât să îl dăm deoparte pe William. Amiralul este cel care nu-i bombardează pe ticăloşii ăia aşa cum merită. El e de vină pentru asta, nu William, după cum poate vedea oricine, oricât de bătut în cap ar fi. Norbert luă o ultimă gură de brandy, apoi îşi umplu din nou paharul şi continuă să vorbească, prefăcându-se că nu bagă de seamă cum cuvintele lui pline de venin îl scoaseseră din sărite pe Struan şi îl enervoseră la culme pe McFay. Incă o dată recunosc că frişca asta merită toate laudele, dar băutura mai are mult până să-şi merite banii. Ce-ar fi să îţi trimit un butoi cu Napoleon, din cel pe care îl produc ai noştri?

- De ce nu ? îşi înăbuşi furia Malcolm. Poate că este, într-adevăr, mai bun. Dar ai cumva şi o soluţie mai bună pentru problema asta a noastră ?

- Soluţia pe care o propun eu este cunoscută de toată lumea, răspunse Norbert răspicat. Le cerem să ne predea pe ucigaşii lui Conterbury şi despăgubirile, iar dacă nu dau nici un semn de rîvnă, după trei zile facem Yedo una cu pămintul. De cite ori să mai repet ? Numai că idioţii ăştia de-aici n-or să recurgă deloc la represalii, cu toate că ăsta-i singurul mod de a-i face pe băştinaşi să le intre bine-n cap că nu-s de capul lor. Şi numai aşa îi putem speria şi pe duşmanii noştri, oricare ar fi ei. Dar până flota noastră o să acţioneze aşa cum se cuvine, viaţa noastră e în pericol, şi oricare dintre noi poa' să se-aştepte oricând să-l ia dracu', când îi e lumea mai dragă ! Doamne Sfinte, cum de n-or înţelege atâta lucru ?

In încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare, McFay încerca să nu se ghicească nici urmă de gând pe chipul său, era îngrijorat pentru că Struan era în stare să provoace o confruntare cu Norbert, care era totuşi mult mai în vârstă decât Malcolm şi avea mai multă experienţă. Pe lîngă toate astea, era şi cam nemulţumit că soluţia propusă de Norbert, care fără îndoială că era cea mai potrivită, nu-i venise şi

tai-panului; s-o fi lansat din prima salvă, şi, în plus, el, McFay, nu fusese deloc înştiinţat dinainte despre adevăratul motiv al întrunirii de faţă, aşa că nu avusese cum să îl sfătuiască în privinţa asta pe Malcolm.

- Chiar dacă am ajunge la asta, Norbert, eşti de acord totuşi că tu, Dmitri şi tai-panul, care reprezentaţi majoritatea comercianţilor, va trebui să discutaţi cu Wee Williie imediat ce se întoarce ?

- N-am nimic împotrivă, dar tot nu facem mare scofală, pufni Norbert dispreţuitor, sorbind satisfăcut încă o gură de brandy şi simţindu-se tot mai bine la gândul că îl va stîrni şi mai mult pe Malcolm. Eu pot să vă zic de pe-acum ce-o să spună domnul Brock, ca un adevărat tai-pan ce este, ca şi Sir Morgan. Da, da, Tyler Brock ar zice-o pe-a dreaptă, ca orice englez sadea, că amiralul nu-i decât un parazit nenorocit care nu ştie decât să încurce lucrurile şi să-şi

tragă spuza pe tu'ta lui, William ăla e-un tâmpit arogant care n-o să se mai schimbe în veci şi că el, Tyler Brock în persoană o să se ducă sa il ia de beregată pe Stanshope, care-i şi el un dobitoc a 'el de mare, ţi cu prima navă de poştă, tai-panul o să le scrie prietenilor noştri din Parlament să facă un tărăboi de pomină - în timp ce vorbea, îşi aprinse un trabuc şi, suflînd fumul, urmă dispreţuitor : Şi o să spună că treaba-i o băşină în vînt fiindcă, deşi prietenii noştri sus-puşi sunt mai influenţi decât ai voştri, da' până s-ajungă la ei veştile fac pe drum cinci-şase luni. Aşa că Tyler Brock mi-a trântit-o pe merit : „ia mişcă-ţi tu curu' ăla puturos din scaun, că prea s-a înşurubat acolo că doar e treaba ta de care trebuie să te-ngrijeşti, ce mama dracilor, aşa că ori îţi limpezeşti singur toate apele, cât poţi de repede, ori vin chiar eu la maimuţele alea galbene de japi şi-atunci multe capete-or să se spargă !...".

Struan simţea deopotrivă cum creşte în el mănia, dar şi o oarecare umbră de teamă, ca de fiecare dată când auzea numele lui Tyler Brock, sau când citea prin ziare despre el sau chiar când dădea cu ochii de el pe străzile din Hong Kong sau la cursele de cai.

- Bun, şi atunci care-ar fi răspunsul ?

- Ei, p-ăsta nu-l ştiu deocamdată. Dacă l-aş fi ştiut, fii sigur, pentru numele Domnului, că l-aş fi pus în aplicare demult, se răsti Norbert şi rîgîi fără jenă. Aşa cum nu s-a aflat nimic despre prietenul tău de taină, japul, şi concesiunile lui miniere pe care n-o să puneţi voi laba niciodată.

Malcolm şi McFay rămaseră cu gura căscată de uimire, auzindu-l. Cu două săptămăni în urmă, Vargas venise în mare grabă şi îi destăinuise, cu sufletul la gură, că fusese abordat de unul dintre furnizorii lor de mătăsuri, care se dovedise a fi de fapt trimisul stăpânului său, Ota, ce dorea neapărat să se întâlnească în secret cu tai-panul „pentru a discuta despre garantarea concesionării exclusive firmei Struan a unei mine de aur, de pe domeniul acelui puternic stăpân, ce deţinea cea mai mare parte a regiunii Kwanto, ţinut ce cuprindea cele mai multe cămpii şi munţii dimprejurul localităţii Yedo, acea concesiune în schimbul unui singur produs : arme".

- Perfect, acceptase atunci Malcolm. Dacă toată afacerea asta ar fi propusă într-adevăr cu bună-credinţă, am da o lovitură straşnică ! Ce spui, Jamie ?

- Păi da, dac-ar fi aşa, chiar că-i grozav !

- Uitaţi aici împuternicirea din partea lor, le arătase Vargas o hîrtie de orez, de cea mai bună calitate, înţesată cu caractere asemănătoare celor chinezeşti şi purtând peceţi cizelate cu măiestrie. Aceasta este pecetea seniorului Ota, iar aceasta este pecetea unui mare roju, seniorul Yoshi. Doua condiţii sunt scrise aici : mai întîi ca această intâlnire să aibă loc în Kanagawa şi apoi ca toată înţelegerea să fie ţinută în mare taină, ca să nu ajungă la urechile celor din Bakufu,

- Dar de ce ? De ce la Kanagawa ? De ce nu aici ?

- Aici scrie că ei nu vor decât acolo, cu toate că vor veni noaptea la legaţia din Kanagawa. Aşa că întrevederea poate avea loc numai acolo.

- Ar putea fi numai o capcană, tai-pan, se repezise Jamie. Nu uita că acolo, la legaţie, Lim a fost măcelărit, iar asasinii aceia...

Lui Struan îi scăzu brusc entuziasmul, aducându-şi aminte. Dar încercă să îşi alunge temerile.

- Acolo sunt destui soldaţi care să ne apere.

- Ei garantează că trimişii lor vor fi neinarmaţi, însă stăruie să nu se afle deloc de această intâlnire, senior, intervenise Vargas.

- E prea riscant, tai-pan, insistase Jamie. Mai bine mă duc numai eu, cu Vargas ca tălmăcitor.

- imi pare rău, domnule McFay, dar ei nu vor să stea de vorbă decât cu tai-panul în persoană, îi spuse Vargas Şi se pare că nici nu au nevoie de un tălmaci, pentru că or să aducă ei unul care ştie englezeşte.

- E prea periculos, tai-pan.

- Da, dar este în acelaşi timp şi un prilej prea bun ca să il irosim aiurea, Jamie. Niciodată până acum nu i s-a oferit vreunui străin o asemenea ocazie. Dacă reuşim să încheiem afacerea asta, cu cât mai în taină, cu atât mai bine, o să facem un pas înainte uriaş. Care sunt condiţiile, Vargas ?

- N-au spus încă, tai-pan.

- Nu-i nimic. Acceptă invitaţia lor şi sper să ne vedem cât mai curind. Numai că am şi eu o condiţie : să il iau cu mine pe domnul McFay. Jamie, noi doi ne ducem cu barca, aşa că ai tu grijă să mi se pregătească un palanchin la Kanagawa.

întrevederea ţinuse uluitor de puţin şi fusese cât se poate de neprotocolară Veniseră doi samurai. Unul dintre ei. care îşi spunea Watanabe, vorbea un fel de engleză stricată şi înţesată cu americanisme, şi avea chiar accent american.

- Stăpânur Ota vrea doi prospectori. De meserie. Ei poa* sa merge oriunde la pămănturi de ra stăpân ar meu, da' numai cu cărăuze cu ei. Fără arme. Stăpânul făgăduieşte viaţa fără primejdie ra ei, da adăposturi bune, uscate, cu hrană, cu tot sake cit poate ei să bea şi femei câte trebuie la ei să aibă. Face cu ei contract pe un an de zile. Tu să iei juma' din aur cât găsesc oameni de ra tine, da' să dai maşini pentru muncă în mină şi supraveghetori să înveţe oamenii lu' stăpân, dacă ail'lalţi nu vrea să munceşte. Şi trebuie tu să ai grijă de vîn-zare, Dacă iese bine la toată rumea, stăpân mai face înţelegere pe anul doi, pe trei sau mai mulţi... dacă Nobila Casă joacă ra noi cinstit. De acordu ?

- Oamenii mei n-or să caute decit aur ?

- Bun înţelegere că aur. Stăpân Ota spune că are o mină mică, poate mai multe prin preajmă, ce zici ? Tu trebuie să ai grijă de vînzare de la aur. Oamenii tăi trebuie să fie buni, să lucreze până acum în mine din Californi sau Austran. De acordu ?

- De acord. Numai că o să-mi ia ceva timp să găsesc oamenii ăştia.

- Cât ?

- Două săptămini dacă o fi vreunul prin colonie sau,..' şase luni, dacă sintem nevoiţi să-i aducem din Australia sau America.

- Dacă-i mai repede, şi mai bine. Şi-acum să spuneţi la mine câte puşti vînzare ai ?

- Cinci.

- Stăpân Ota cumpără la ele pe loc şi toate puşti pentru Choshu pentru care te-ai interes cu alţii, când ele vin în ţară. Aceraşi preţu.

- Acelea sunt deja promise. Dar putem să aducem altele.

- Stăpân Ota vrea pe puşti Choshu... el vrea. El prăteşte la fel preţ. Toate puşti Choshu, pricepe la tine ? Şi toate pe care să le aduci aici poţi. In Japonia la el toate puştile vinzi, numai la or, înţelegi ? Aşa cu tunuri şi nave - toate câte să aduci aici poţi stăpân prăteşte la ele în aur. Cât mai murt aur găseşti, atât mai mult ai tu.

Nici Malcolm, nici McFay nu reuşiseră să ii schimbe in vreun fel poziţia japonezului. într-un tîrziu, Struan acceptase condiţiile acestuia şi stabiliseră o nouă întâlnire peste o lună, când tai-panul trebuia să prezinte un simplu contract in care să se specifice garanţiile pe care le ofereau japonezii şi actele celor doi prospectori. După ce plecaseră samuraii, Malcolm şi McFay se felicitaseră reciproc, plini de bucurie, iar primul spusese fără să stea pe ginduri :

_ Jamie, îi găseşti pe cei doi în Mahalaua Beţivanilor. Si pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-te cât poţi de iute, şi cu grijă mare, ca nu cumva să afle Norbert ceva.

- Lasă totul in seama mea.

In câteva zile, McFay găsise deja doi mineri calificaţi, un american şi un altul din Cornwall, care lucraseră deopotrivă în minele de aur de lingă Sutter's Mill, din California şi la şantierele de prospecţiuni miniere Anderson's Creek, din Australia. Acum, cei doi mineri tocmai îşi terminau toate pregătirile pentru transportul utilajelor şi puneau la punct ultimele detalii ale contractelor, urmând a pleca a doua zi. Aşa că Malcolm Struan şi Jamie McFay pur şi simplu îngheţaseră

auzindu-l pe Norbert Greyforth cum jubila :

- De-acum eu am cam încheiat cu afacerea asta, tinere Malcolm. Gata, s-a dus, poţi să-ţi iei adia de la ea, ca şi de la cei doi nenorociţi de prospectori. Sunt angajaţi la firma Brock şi Fiii cu contract pe cinci ani încheiaţi.

- Ce-ai făcut ? bîigui Struan, simţind că nu mai are aer. Norbert se prăpădea de rîs.

- De, fiule, cine se scoală devreme, departe ajurrge. Ţi-am suflat afacerea de sub nas, pe oameni i-am expediat cu o navă, la Yedo, la Samuraiul Watanabe. Unde-o fi învăţat viermele ăla netrebnic

engleza americană ? Nu ţi-a zis cumva ? Ei, asta e, nu-i nimic. Jumi-juma din cât aur găsim acolo este destul, ei, ce părere ai ?

Şi începu să rîdă mai batjocoritor.

- Cit despre William, o să mă duc eu la el indată ce se întoarce, că doar n-o să-mi cadă rangul, Dmitri, fii binevenit, şi mă ocup eu de toate treburile - îl privi satisfăcut pe Malcolm Struan, mustăcind dispreţuitor. Cum tu n-o să mai fii aici, îl iau cu mine pe Jamie.

- Poftiiim !?

Norbert rîgîi din nou mulţumit.

- Păi, dac-am ouzit eu biné, maică-ta ţi-a poruncit să te întorci la Hong Kong cu prima navă, nu ?

Jamie se roşi ca un rac de mânie.

- Auziluite ce-i, Norb...

- Nu te băga, Jamie, mîrîi Struan printre dinţi. Norbert, te sfătuiesc să-ţi mai ţii în frău gura.

- Chiar aşa, tinere ? Da' nu cumva m-am înşelat eu când a_m auzit că ţi-a ordonat să te întorci nesmintit, iar căpitanul tau a venit expres să te salte ?

- Asta nu te priveşte pe tine nici de-al dracului ! Ti-o spun cu binişorul...

- Tot ce se întâmpla in Yokohama mă priveşte pe mine al dracului de mult, i-o reteza Greyforth. Şi să ţii minte că noi nu primim sfaturi de la nici un Struan de pe lumea asta, cu atât mai mult de la un mucos cu caş la gură !

McFay sări de pe locul lui ca ars, iar Struan înşfacă pa-harul lui cu brandy şi i-l aruncă lui Greyforth drept în ochi.

- Sfinte Hristoase !

- Retrage-ţi cuvintele, Norbert !, răcni Malcolm, în vreme ce Dmitri şi Jamie pur şi simplu amuţiseră, depăşiţi de ieşirea lui. Cere-ţi scuze pentru vorbele tale, altfel, jur pe Dumnezeu că o să ne batem în duel !

- Bun, deci mîine în zori ne prezentăm amăndoi cu pistoalele, da ? îi aruncă Greyforth cu dispreţ nemăsurat.

Totul decurgea chiar mai bine decât sperase el. Dintr-o singură mişcare, trase jumătate din faţa de masă, să se şteargă pe faţă. Paharele se rostogoliră care încotro, zuruind.

- iţi ceri scuze sau nu ?

Norbert se sprijini în amăndouă mîinile, de masă, stră-pungându-l cu privirea pe Malcolm Struan, care îl fulgera din ochi, la rândul lui. alb ca varul de mânie.

- Ti s-a poruncit să te întorci acasă, pentru că ai abia douăzeci de ani, deci în faţa legii eşti încă tânăr, ceea ce înseamnă că eşti un ţînc mucos, cu caş la gură. Ăsta-i adevărul gol-goluţ şi mai este încă unul, la fel de vădit : eu aş Putea să-ţi iau bereguşul dintr-o singură lovitură, chiar şi cu o mănă legată la spate, pe când tu nu eşti în stare nici să stai drept pe picioare, aşa că spune-mi şi mie cum dracu' ai de gând să te baţi cu mine, ha ? continuă el cu venin în glas. Eşti un amărât schilod, Malcolm, puiuie, iar ăsta-i, martor mi-e Dumnezeu, e tot un adevăr ! Şi să-ţi mai zic un adevăr : mai-că-ta conduce afacerile familiei Struan, aşa cum face de ani de zile, iar acum v-a dus pe marginea rîpei. Poţi să-l întrebi pe Jamie sau pe oricine mai are un dram de cinste, şi-o să-ţi spună pe şleau ! Ţi-oi fi zicând tu de unul singur tai-pan, da' nu eşti Dirk Struan, nu eşti de fel tai-pan şi nici n-o să ajungi vreodată ! A, da, Tyler Brock este tai-pan şi, pe toţi sfinţii din ceruri, până-n Crăciun Nobila Casă o să fie în mîinile noastre ! Vrei să ne batem în duel ? înseamnă că te-ai ţicnit de tot, dar dacă asta ţi-e voia, eu sunt gata oricând.

Ieşi din încăpere păşind ţanţoş, fără să se uite înapoi, Uşa se trânti cu putere în urma lui.

- Aş vrea... aş vrea ca voi doi să fiţi secunzii mei, îngăimă Malcolm, tremurând de furie.

Dmitri se ridică în picioare, îngrozit.

- Maic, ai înnebunit ? Duelul este interzis prin lege, da' acum... asta e !... Mulţumesc pentru masă !

Ieşi din cameră. Struan încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, deşi inima îi bătea încă nebuneşte. Se uită la McFay, care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui, de parcă nu l-ar fi recunoscut.

- Aşa-i, Jamie, e nebunie curată. Dar Norbert este cel mai bun de la Brock şi Fiii, te-a înfundat şi pe tine şi...

- îmi pare rău că...

- Şi mie. Dar şi mai adevărat este faptul că eu unul n-am spus nimănui despre cei doi mineri. Vargas habar n-avea de ei, deci numai de la tine s-a aflat. Tu eşti cel mai bun om al companiei noastre, dar Norbert ăsta o să ne îngroape pe toţi de vii. Un glonţ in căpăţîna nemernicului este cea mai sigură cale de a cădea la înţelegere cu el... sau cu oricare dintre ticăloşii ăştia ai lui Brock.

După câteva momente de tăcere, McFay mărturisi :

- îmi pare rău că te-am dezamăgit, da, aşa-i, chiar foarte mult, nu ?,.. Dar... dar îmi pare rău, nu vreau în ruptul capului să fiu martor la nici un duel, la răzbunarea ta... E de-a dreptul o nebunie.

Chipul lui Malcolm se albi încă şi mai tare.

- Bun, am înţeles. Atunci hai să vorbim despre tine, nu ? Deci să-ţi intre bine în cap : ori îţi ţii jurământul de credinţă faţă de mine şi mă sprijini întru totul, ori eşti terminat, martor mi-e Sfîntul Dumnezeu. Ai trei zile de gândire.

In acea dimineaţă, devreme, Settry Pallidar şi o trupă de dragoni călări deschideau drumul caravanei ce tocmai trecea podul mobil, de peste şanţul adînc, plin cu apă, ce înconjura castelul Yedo.

Merseră mai departe, printre şirurile de samurai în port tradiţional, cu chipuri de nepătruns (alte mii de samurai ii oşteptaseră aliniaţi perfect, pe marginea drumului până la castel), aşezaţi de-a lungul podului, pe toată lungimea meterezelor şi pe lângă porţile masive, din fier. înainte erau călăuzele - un pîlc de samurai ce duceau flamuri cu blazonul roju Ca trei flori de vişin îngemânate.

După dragoni mărşăluiau cincizeci de scoţieni, în frunte cu căpitanul lor, un muntean uriaş, urmat de douăzeci de cimpoieri ce căntau cât îi ţineau puterile, apoi venea la rând suita ambasadorilor şi însoţitorilor lor, tot călare. înalţii oaspeţi erau în haine de gală - pălării ţuguiate, săbii măiestrit lucrate, mantii sau redingote groase, ce le ţineau cald în faţa vintului aspru, în afară de ataşatul rus, care se îmbrăcase în uniformă de cazac "şi pelerină şi avea cel mai minunat cal din întreaga Japonie, un armăsar murg, pe lîngă care trudeau

douăzeci de grăjdari, care îl îngrijeau şi îl apărau cu preţul vieţii lor. Phillip Tyrer şi Johann înaintau alături de Sir William, iar André Poncin lîngă Henri Seratard. O companie de soldaţi britanici încheia escorta.

Un tun, tras de cai, împreună cu muniţia şi artileriştii rămaseră Dincolo de pod. Acesta fusese punctul cel mai fierbinte al discuţiilor, timp de câteva zile bune, pentru că Sir William stăruia să se permită aducerea tunurilor, lucru obişnuit la orice ceremonie onorată de o persoană de viţă regală, în vreme ce cei din Bakufu se împotriviseră spunînd că orice armă gai-jin era interzisă prin lege şi însemna o insultă cumplită la adresa veneratului lor shogun. După o săptămână întreagă de tîrguială, Sir William reuşise să ajungă La un compromis : tunul avea să rămina Dincolo de pod, iar salvele în cinstea casei regale începeau numai cu încuviinţarea unanimă a celor din roju, care dădeau astfel voie străinilor să îşi prezinte onorul.

- Nici un muniţie să nu se descarce, rugăm frumos mult scuzaţi...

Această majoră parte a protocolului avea însă să fie rezolvată cu ajutorul amiralului francez, in timpul uneia dintre interminabilele discuţii pe tema respectivă, el ordonase să se apropie nava-amiral de ţărm şi să tragă câteva salve, una după alta, pe deasupra coloniei, aşa că schijele şi obuzele se în-fipseseră într-un câmp de orez, fără să facă nici un rău nimănui, dar toţi japonezii care auziseră şuieratul proiectilelor îngheţaseră de spaimă.

- Dacă tot nu putem să aducem muniţie la ţărm, le explicase Sir William mieros, atunci va trebui să îl salutăm cum se cuvine pe shogun de pe mare, după cum tocmai aţi văzut... Noi l-am rugat pe domnul amiral francez să folosească obuze oarbe, dar nu ştiu de ce mi se pare că nu a înţeles tocmai bine, poate din pricină că nu pricepe foarte uşor limba enleză, cum să vă spun..": Şi ar fi atât de Păcat dacă tirul, din întâmdlare, ar fi prea scurt şi ar lovi chiar oraşul vostru ! Insă

atunci vina v-ar aparţine în întregime ! Voi fi nevoit să îi explic în amănunţime împăratului Komei că toate aceste canonade şi armele pe care le-am adus cu noi nu sunt decât pentru a da onorul cuvenit shogunului, atunci când o să mergem la împăratul Komei, la

Kyoto, vizită amânată de trei ori până acum de altfel, ca să mă **conform**ez planurilor domniilor voastre, dar în mod sigur va trebui să o reprogramez exact în clipa în care se va întoarce flota noastră engleză, cu mai multe nave, acum plecată să stîrpească ultimii piraţi de pe coastele Chinei, care au avut neinchipuita obrăznicie de a jefui o mică navă britanică !

Bakufu nu mai avusese nici o obiecţie. Aşa că toate puştile fuseseră încărcate şi toţi soldaţii fuseseră avertizaţi că, deşi s-ar fi putut foarte bine să aibă loc vreo luptă, să nu le dea nici cel mai mic prilej japonezilor de a ataca, căci altfel vor avea cruntă pedeapsă de ispăşit.

- Dar cu nava regală militară Pearl ce facem, Sir William ? se interesase generalul când primise ultimele instrucţiuni.

- O să mă ducă pe mine cu suita la Yedo, apoi se întoarce aici, pentru ca, în cazul în care gazdele noastre plănuiesc vreun atac prin surprindere asupra coloniei cât suntem noi plecaţi... să poată Acoperi retragerea oamenilor noştri de aici.

- Sfinte Dumnezeule mare ! exclamase generalul. Dar, sir, dacă vă gândiţi că există şi posibilitatea aceasta, de ce vă avîntaţi într-o acţiune atât de primejdioasă ? Ceilalţi reprezentanţi... mă rog, n-ar fi o pierdere chiar atât de gravă, dar dacă dumneavoastră..., dacă dumneavoastră vi s-ar întâmpla ceva, ar ieşi o furtună internaţională ! La urma urmei, sir, dumneavoastră reprezentaţi Imperiul Britanic ! Nu vă puteţi primejdui aşa viaţa !

- E şi asta o parte a misiunii mele, dragă generale ! Sir William surise ca pentru sine. aducându-şi aminte cât de calm rostise el acele cuvinte, de parcă intr-adevăr n-ar fi fost decât o glumă, dar generalul clătinase înţelepţeşte din cap, crezina într-adevăr că aşa stăteau lucrurile. Bietul năting, aşa era el, mai greu de cap, dar de !, şi însuşirea asta se potrivea cu cariera lui de militar, fără îndoială, îşi spuse Ambasadorul înveselit. Apoi îşi alungă toate celelalte gânduri din minte, ca sa ,se concentreze numai asupra întâlnirii de la castel, care era rodul a luni întregi de tratative şi care, până la urmă, trebuia

să legifereze Tratatul şi să permită punerea lui în aplicare. Mda, câteva obuze franţuzeşti şi s-a produs minunea, îşi zise el mohorât.

Lua-l-ar toţi dracii pe Ketterer, dar oricum, slavă Domnului că operaţiunile lui din China merg bine, cel puţin după câte scrie în depeşe, aşa că o să se întoarcă el curând. Dacă poate să bombardeze coastele chinezeşti, de ce n-ar face-o şi aici ?! Dracii să-l ducă ! Şi pe el şi castelul ăsta blestemat !

De departe nu părea foarte impunător, dar cu cât se a-propiau mai mult, cu atât îşi dădea seama cât de imens era de fapt. Castelul era mai întîi înconjurat de opt rânduri de cazărmi, ca un fel de avanposturi ; apoi urma construcţia pro-priu-zisă - înalta, elegantă şi minunat alcătuită, apărată de un şanţ de aproape două sute de metri lăţime şi de ziduri exterlaare uriaşe, groase de zece-doisprezece metri, clădite din blocuri enorme de granit. Nici măcar tunurile noastre de şaizeci de livre nu or să ştirbească măcar piatra asta, îşi spuse Şir William, cam înfricoşat. Iar înăuntru doar Dumnezeu ştie câte rânduri de fortificaţii or mai apăra palatul. Aşa că singurul mod în care am putea trece Dincolo de porţi sau peste ziduri ar fi un atac frontal, iar mie nu mi-ar plăcea defel să comand aşa ceva ! Sau poate asediul ? Dar naiba ştie cite provizii or avea înăuntru... sau câte trupe or fi încartiruite aici? Pot să fie mii şi mii de soldaţi !

După poarta principală, drumul străbătea o curticică îngustă, străjuită de pilcuri de arcaşi aşezaţi în puncte strategice sau sus, pe parapetele de zece metri înălţime. Porţile erau larg deschise şi lăsau cale liberă spre o alta curte strimtă, ce dădea către o nouă poartă ferecată şi straşnic păzită, apoi urma o alta şi alta... Tot acel labirint de intrări şi alei ducea în mod clar către castelul propriu-zis, însă fusese construit cu intenţia vădită de a lăsa mereu posibilii duşmani descoperiţi în faţa apărătorilor cetăţii.

- Aici trebuie să descălecăm, Sir William, il anunţă Pal-lidar, ridicându-se în scări şi salutând ceremonios.

El era căpitanul escortei. Iar alături stăteau ofiţeri samurai pedeştri, care îi pofteau să se îndrepte către o uşă masivă; ce se deschidea greoi,

- Bine. Ştii sigur ce ai de făcut ?

- A, bineinţeles. Numai că nu am nici cea mai mică speranţă că v-aş putea Acoperi retragerea de aici, nici măcar împotriva arcaşilor, ca să nu mai vorbim de restul !

- Nu am deloc de gând să dau vreo luptă vitejioasă în locul ăsta, căpitane, zîmbi Sir William, apoi se întoarse în şa si făcu semn suitei să descalece. Ăsta da castel, ce părere ai?

- E mai straşnic clădit decit toate cele despre care mi s-a povestit sau am citit eu, recunoscu Pallidar cam încurcat. Lasă mult în urmă orice fortificaţie a cruciaţilor. Drept să spun, marele castel al Cavalerilor Sfîntului loan, din Malta, pare destul de firav pe lîngă ăsta. Ce mai, e minunat să aperi un munte de granit ca acesta, dar mi-aş blestema zilele dacă ar trebui să îl atac.

- Aşa mă gândeam şi eu, Phillip ! strigă Sir William.' întreabă pe cineva pe unde poţi să te uşurezi aici !

Tyrer se grăbi spre unul dintre ofiţerii samurai, se inclina politicos în faţa acestuia şi ii şopti ceva. Japonezul mormăi câteva vorbe şi arătă într-o parte.

- Acolo sunt nişte oale de noapte, domnule. Şi cred că în mai toate camerele castelului o să găsiţi aşa ceva într-un colţ, dacă are cineva nevoie neapărată.

- Bine. întotdeauna este bine să îţi goleşti băşica înainte de o întâlnire importantă... Aşa că o băşică sănătoasă este cel mai mare avantaj al unui diplomat.

După ce Sir William se uşura, plin de bucurie, iar ceilalţi îi urmară exemplul, au fost conduşi apoi în ordine, spre sala de oaspeţi : Seratard, contele Sergheev, von Heimrich, van de Tromp, Adamson şi un nou-venit cu ultima navă de poştă primarul Fritz Erlicher, trimis de Confederaţia Elveţiană. Acesta din urmă era un uriaş bărbos, chiar din oraşul Berna şi vorbea franceza, engleza, germana, daneza şi mai multe dialecte germane. Phillip Tyrer şi Johann îl urmau îndeaproape, iar André Poncin se alătură lui Seratard.

Camera de audienţă măsura treizeci şi şapte de metri pătraţi, avea tavanul înalt, sprijinit pe grinzi, strălucea de curăţenie, Insă grozav de friguroasă. Pereţii groşi, de piatră, aveau mici despicături în loc de ferestre luminoase. Samurai cu chipuri aspre, de nepătruns,

erau perfect aliniaţi pe lîngă ziduri, în capătul încăperii se vedeau două şiruri a câte şase scaune aşezate faţă în faţă. O mulţime de uşi. Insă numai servitorii le ieşiră în întâmpinare, să îi salute. Un dregător (de rang inferior) din Bakufu, înveşmântat în straie pompoase, le făcu semn spre scaune, fără să încline capul în semn de salut, în vreme ce slujitorii aduceau tăvi delicate. Japonezul le spuse în olandeză :

- Vă rog să luaţi loc şi să serviţi ceaiul.

Sir William observă că Johann discuta cu mare aprindere cu ataşatul elveţian, aşa că i se adresă lui Tyrer. cam intrigat :

- Phillip, ia întreabă-l tu pe ăsta unde este Sfatul Bătrinilor roju. Cum îi spun ei ?

Ascunzîndu-şi nervozitatea şi stăpânindu-şi nevoia de a se uşura din nou, când simţi că toţi ochii celor din cameră erau îndreptaţi asupra lui, Phillip Tyrer se apropie de dregătorul japonez şi aşteptă ca acesta să se încline, politicos. Insă nu se întâmpla defel aşa, respectivul pur şi simplu doar îl măsură cu privirea. Atunci, Tyrer se răsti :

- Unde-ţi sunt bunele maniere ? Inclină-te respectuos .' Eu sint senior în ţara mea şi aici vorbesc in numele acestor preamăriţi seniori ! .

Japonezul se făcu stacojiu la faţă, de ruşine, făcu o plecăciune până la pământ şi începu să bîiguie scuze. Phillip Tyrer era grozav de mulţumit de ideea lui strălucită de a-l pune pe Nakamo să îl înveţe câteva fraze de bază în japoneză. îl întrerupse pe dregător cu voce încă şi mai tăioasă :

- Unde sint stăpânii tăi. măriţii roju ?

- Ah... ce rău îmi pate. vă rog să mă iertaţi, vestite stă-pin, îngăima mai departe japonezul. Măriţii mei stăpini au poruncit ca dumnEavoastră să aşteptaţi aici., ăăă.. şi... să vă odihniţi puţin

Tyrer nu înţelese toate cuvintele, dar pricepu esenţialul.

- Bine Şi după ce ne odihnim ?

- Voi avea marea onoare de a vă duce la locul întilnirii, răspunse celolalt, lăsând ochii in pământ, cu supuşenie.

Spre marea bucurie a lui Tyrer, înţelese din nou toate cuvintele. In timp ce ii traducea lui Sir William. simţi cum îl treceau sudori pe şira spinării şi îşi repeta că avusese un noroc nesperat. Sir William mormăi nemulţumit şi se intoarse spre ceilalţi.

- Al dracului să fie dacă o să mai aştept, ce ziceţi, domnilor ? Au cam întîrziat şi aşa ! Ne-am înţeles ca venim să discutăm aici, fără să zăbovim.. Dracu' să mă ia pe mine dacă o să stau vrea clipă să aştept sau să mă îndop cu scuzele şi cu ceaiul lor. Am dreptate sau nu ?

Toţi ceilalţi îl aprobară în unanimitate, aşa că reprezentantul britanic adăugă :

- Phillip, spune-i bondocului ăsta că noi am venit să stăm de vorbă cu roju. Şi asta vrem acum. In clipa asta !

- Aăăă... cât de dur pot să mă exprim, sir ?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, dacă aş fi vrut să te porţi cu mănuşi de catifea, aş fi făcut-o eu mai întii, nu crezi ? Misiunea unui tălmaci este aceea de a rosti într-o limbă străină exact ceea ce i se spune, nu să caute nuanţele a ceea ce trebuie zis.

- Marele Stăpin zice . vreau să vorbesc cu slăviţii roju acum. Acum !

Dregătorul rămase uluit auzind aceste cuvinte nemaipomenit de îndrăzneţe şi cumplit de jignitoare şi păru in mare încurcătură. El primise poruncă foarte clară : Toţi acei gai-jin aveau să aştepte câtăva vreme, cât să-şi mai piardă din cinstea obrazului, adică exact cât să ardă jumătate de luminare, când ei. roju, aveau să trimită vorbă că sunt gata să îi primească, iar dregătorul ii putea aduce pe străini Aşa că acum, japonezul rosti La iuţeală, încercind să iasă din impas :

- Fireşte că o să vă duc la stăpânii mei, atunci când vă veţi înviora cu un ceai şi totul va fi pregătit pentru o vă face o primire de mare cinste, dar, vai, îmi pare rău că pentru câtăva vreme nu o să pot face asta, până ce slăviţii mei stăpâni nu vor fi pregătiţi să vă primească, aşa că încă nu este posibil să dau ascultare nemaiauzitei cereri a stopânului domniei voastre, tălmaci-san.

- Rog pe Domnia Voastră să repete din nou toate astea, dar nu prea repede, îl opri Tyrer nervos, copleşit de debitul verbal al celuilalt.

Insă urmă un alt potop de cuvinte japoneze.

- Sir William, cred că ne zice iar că trebuie să mai aşteptăm, pricepu el într-un tîrziu.

- Poftim ? Dar de ce, mă rog ?

- Stăpânul meu întreabă de ce să aşteptăm ? Dregătorul îi răspunse iar pe larg şi foarte grăbit, aşa că Tyrer nu înţelese mare lucru. Atunci, japonezul începu să îi explice în olandeză, iar Erlicher luă şi el parte la conversaţie enervîndu-l pe Sir William şi pe ceilalţi încă şi mai mult. Până la urmă, Erlicher le spuse :

- Sir William, se pare că roju nu sunt... ăăă... cum se zice... nu sunt încă pregătiţi, da, nu sunt pregătiţi să ne întâmpine, dar când vor fi gata, o să fim duşi la ei, în sala de primire.

— Te rog să-i spui dumneata verde-n faţă individului ăsta să ne ducă imediat la locul întîinirii, pentru că noi ne-am respectat cuvîntul şi am venit exact la ora potrivită şi pentru că întotdeauna întrevederile la nivel înalt se ţin la ora convenită pentru că ambele părţi au de rezolvat şi alte probleme importante de stat, după cum i-am mai explicat de cincizeci de ori până acum ! Şi zi-i să se grăbească odată !

Erlicher îşi luă inima în dinţi şi ii tălmăci întocmai japonezului, iar acesta, oricât se codi şi încercă să se scuze, până la urmă se văzu nevoit să se încline politicos şi, tîrşiindu-şi picioarele cât de încet putea el, îi conduse pe străini pe un coridor întortocheat (după ce mai întîi trimisese un mesager care să-i avertizeze pe cei din Sfatul Bătrânilor de neasemuita neobrăzare a acelor gai-jini).

O luară apoi pe un alt coridor şi acolo, un samurai le deschise o uşă imensă, în pragul căreia dregătorul căzu in genunchi cu veneraţie şi îşi lipi fruntea de pământ. Patru bărbaţi în kimonouri din mătase minunată, cu spade măiestrit încrustate prinse la brâu, şedeau pe scaune, în celălalt capăt al sălii de primire a oaspeţilor. Şirul acela de scaune era montat pe o platformă mică. Locul din mijloc era neocupat, in faţa lor, drept pe podea - lucru pe care toţi delegaţii

străini îl observară în aceeaşi clipă - erau aşezate şase scaune, pentru invitaţi, iar între cele două rânduri stătea în genunchi tălmaciul. Vreo sută de ofiţeri samurai, îngenuncheaţi şi ei, erau în semicerc, cu faţa spre intrare, iar în timp ce Sir William păşi în încăpere, toţi deopotrivă făcură o plecăciune. Cei patru roju însă nu se clintiră.

Reprezentantul britanic, împreună cu ceilalţi înclinară şi ei capul, respectuoşi, apoi se apropiara de micul podium şi se aşezară pe locurile lor.

- In nici o situaţie miniştrii plenipotenţiari ai unor popoare civilizate nu se lasă în genunchi şi nu îşi înclină fruntea până la podele, îi avertizase Sir William pe japonezi, în cursul tratativelor. Indiferent care ar fi obiceiul în ţara voastră, indiferent dacă voi faceţi aşa, şi cu asta am încheiat !

Phillip Tyrer, devenit de-acum expert in ritualul înclinărilor din cap la japonezi, datorită lui Nakama, observă că de fiecare dată când unul dintre Bătrânii Sfetnici catadicsea să facă o plecăciune, o făcea cu o vădită condescendenţă, ca un superior care îi fericeşte cu bunăvoinţa sa pe cei de rang mult inferior. Nu-i nimic, îşi spuse el, uluit, dar şi grozav de curios în acelaşi timp. Oricum, am ajuns în sfînta sfintelor lor. Oare când o veni shogunul să ocupe locul rămas liber ? Un puşti ? Mă tot intreb cum arată şi ce...".

Unul dintre sfetnici începu să grăiască. Tresărind fără să vrea, Tyrer îl recunoscu. Era reprezentantul cel tinăr, care venise la întilnirea lor de la legaţie, iar alături, destul de nervos, stătea şi cel mai în vârstă, mai oacheş, cel care la acea întrevedere nu scosese nici o vorbă, ci numai îi cercetase pe toţi cu ochii lui mijiţi. De ce au venit atunci doi dintre sfetnici să discute cu noi, fără să îşi facă rangul cunoscut ? se minună în sinea lui. Ia stai puţin, nu cumva tânărul dregător se prezentase drept Tomo Watanabe ? Ba da, sigur că da, atunci se prezentase numai ca dregător de rangul doi. In mod clar. titulatura era falsă. Dar de ce ? Şi de ce să se ascundă ?

Nedumerit, Tyrer lăsă deocamdată deoparte aceste întrebări şi îşi concentră toată atenţia asupra spuselor tânărului, fără să înţeleagă însă prea mult, după cum de altfel îl avertizase şi Nakama, care ii spusese că înalţii dregători probabil că aveau să folosească dialectul

de curte, care, în mare parte, diferea total de limba japoneză comună, ba chiar unele sensuri erau cu totul de-a-ndoaselea. Se uită apoi spre ceilalţi roju. Al treilea dintre ei era un bărbat corpolent, cu o faţă bucălată şi cu mîini feminine. Iar ultimul dintre ei, cu adevărat cel mai în vârstă, cărunt, avea o figură uscăţivă şi o cicatrice cumplită pe obrazul stăng. Nici unul dintre ei nu avea mai mult de un metru şaizeci, şaizeci şi cinci, dar kimonou-rile largi, ca nişte aripi şi pantalonii înfoiaţi, pălăriile înalte, lucioase, legate sub bărbie şi, mai ales, aerul acela de demnitate suverană, îi făceau să pară foarte impozanţi. Traducătorul japonez le vorbea acum străinilor în limba olandeză :

- Măriţii rolu, din Sfatul Bătrânilor ai shogunatului le u-rează bun venit trimişilor din ţări străine şi doresc să li se prezinte acreditările despre care au discutat înainte.

Sir William oftă cu amărăciune, parcă fascinat de locul încă neocupat.

- Bine. Johann, hai să începem. Intreabă-i dacă nu este mai nimerit să îl aşteptăm pe shogun, care o să ne onoreze cu prezenţa domniei sale.

Aceste cuvinte au fost mai întîi tălmăcite în olandeză, apoi în japoneză şi, după multe discuţii, tânărul dregător, Yoshi, ţinu o mică cuvintare, tradusa mai întîi în olandeza, apoi în engleză.

575

- Pe scurt, Sir William, lăsând deoparte vorbele de prisos purtătorul lor de cuvînt dă veste că shogunul nu urma să vină la această întrevedere, ci numai sfetnicii roju. Shogunul trebuie să vină alta dată.

- Nu aşa ne-am înţeles şi vreau să le atrag din nou a-tenţia că scrisorile de acreditare ale ambasadorilor nu sunt prezentate decât şefului statului respectiv, în cazul acesta sho-gunului ! Aşa că nu putem începe nici un fel de negociere !

Aşteptară până ce spusele guvernatorului au fost traduse, apoi, spre neplăcuta lor surpriză ambasadorii aflară că :

- Sfetnicii spun că shogunul a fost nevoit să plece la Kyoto degrabă şi îi pare nespus de rău că nu a avut marea plăcere şi onoare

de a vă întâlni etc... însă puteţi lăsa şi măriţilor roju scrisorile de acreditare, pentru că domniile lor au împuternicire de la shogun să le primească.

Urmară iar o mulţime de politeţuri, tergiversări şi multă vreme irosită astfel, aşa că nervozitatea lui Sir William se transformă văzînd cu ochii în furie mocnită. După care, întrr-un tîrziu, japonezii aduseră un pergament înţesat cu caractere întortocheate, cu peceţi impresionante, pe care un dregător, îngenuchind, i-l prezentă ministrului britanic de parcă i-ar fi adus sfintele moaşte.

- Phillip, ştii să citeşti încîlcelile astea ?

- Nu, domnule, îmi pare rău...

- N-ai pentru ce, oftă Sir William şi se întoarse către ceilalţi. Mi se pare mai mult decât necuviincios.

- Aşa-i, aprobă von Heimrich rece.

- De neacceptat, întări şi contele Sergheev.

- Dacă ne-am împăca acum cu situaţia asta, am crea deja un precedent periculos, îşi dădu Adamson cu părerea.

- In orice caz, e foarte neobişnuit, zise şi Seratard în franceză. Doar au promis că shogunul va fi aici. Am putea oare, măcar de data asta, să fim de acord cu propunerea lor, ce spuneţi, prieteni ?

Işi stăpânea cu mare grijă furia şi vorbea cât putea de calm, zîmbitor, amintindu-şi că André Poncin, ce nu se dezlipise de el, îi şoptise, în clipa când intraseră în acea încăpere :

- Fii foarte atent, Henri, că roju acela care vorbeşte în numele tuturor este acelaşi dregător Bakufu căruia i-am propus noi, data trecută, să vină să vadă cum arată o navă de război, ţi-aduci aminte ? Mon Dieu, mă gândeam eu că are vreo funcţie importantă, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că este totuşi unul dintre înalţii Sfetnici ! Dacă am putea să-l atragem cumva de partea Franţei, ar fi cu adevărat o reuşită minunată !

Contele Sergheev tocmai spunea :

— Dacă am accepta, repet, s-ar crea un precedent ruşinos pentru noi.

— Numai de data asta, ce ziceţi ?

— Nu contează nici cit o baligă de vacă, interveni Erlicher, elveţianul. Haideţi să le facem pe plac.

Atunci începură toţi să se contrazică. Tyrer îi asculta, dar era mai mult cu ochii la Sfatul Batrinilor, fără să arate însă cit de mult îl fascinau. Voia neapărat să tragă cât se putea de multe învăţăminte din acea minunată ocazie, iar asta în puţinul timp pe care-l avea la dispoziţie. Tatăl lui îl sfătuise nu o dată, încă de cind era copil : ,,Când iei parte la o întrunire importantă, să urmăreşti cu mare grijă mîinile şi picioarele adversarului tău, pentru că mişcarea lor este un indiciu preţios despre starea de spirit a omului, ca" de altfel şi ochii şi chipul lui, deşi, acestea sint uşor de stăpânit. Concentrează-te ! Observă, dar cu mare fereală, căci altfel s-ar putea ca aceste semne care-ţi arata ce gindeşte respectivul sau respectiva să fie ascunse şi să cazi în eroare. Nu uita, fiule, orice om exagerează cu bună ştiinţă, oricine minte pină la un punct".

Miinile şi picioarele rotofeluiui roju, cel cu ochi mijiţi, vicleni, se mişcau mai tot timpul, trădînd nervozitate, în vreme ce tânărul sfetnic îşi stăpinea admirabil orice tresărire. Din Vreme in vreme, ca şi la cealalta întrunire, il zărea pe „Ochi Lunecoşi", cum il poreclise el, şoptind câte ceva la urechea tânărului dregător, numai acestuia. Oare de ce ? se întrebă Tyrer. Şi de ce Ochi Lunecoşi nu intervenea deloc in discuţie, părând a nu avea dreptul s-o facă ? Mai mult, era atent doar la delegaţii străini, in loc să asculte ce spune tălmaciul. Din-tr-odată, Sir William arată spre scaunul neocupat.

— Dacă shogunul nu era aşteptat să vină la această întrunire, iar in Sfatul Batrinilor sint cinci roju, atunci de ce a rămas un loc gol ?

Trecură citeva minute pină ce aceste cuvinte ale ministrului britanic să fie traduse, apoi sosi şi răspunsul :

— Spune că seniorul Anjo, mai-marele Sfatului Batrinilor nu a putut să vină, pentru că tocmai a căzut grav bolnav, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, pentru că ceilalţi roju au primit dezlegare din partea lui, să ţină această întrevedere. Vă roagă deci să începeţi negocierile.

- Von Heimrich. se pronunţă, in franceză, ca şi cum i-ar fi tradus lui Seratard :

- Nu cumva asta anulează validitatea întâlnirii de azi ? Nu ne-au tot făcut ăştia capul baniţă insistând că în orice tratative „trebuie să fie de acord toţi roju din Sfatul Bătrânilor"? Care înseamnă cinci oameni, nu patru, câţi sint aici. Ceea ce ar putea să însemne o foarte parşivă maşinaţie şi să se folosească în viitor de acest amănunt, ca să declare toate înţelegerile de astăzi nule.

Se iscară iar discuţii între reprezentanţii străini. Numai Sir William nu rostea nici o vorbă. Işi stăpânea mănia şi neliniştea, ca să nu se trădeze. în mod clar, fuseseră duşi iarăşi cu vorba. Ce era de făcut ? Şi atunci se auzi răspunzînd, parcă fără voia lui chiar el, cu voce tare :

- Foarte bine, vom accepta autoritatea dumneavoastră, socotind-o un act de bona fide din partea shogunului, dar numai de data asta. O să aducem la cunoştinţa guvernelor noastre că înţelegerile anterioare nu au fost validate aici, aşa că vom porni spre Kyoto cit mai repede cu putinţă, pentru a ne prezenta, cum se cuvine, scrisorile de acreditare shogunului şi împăratului Komei, iar atunci ne vom duce, fireşte, însoţiţi de o escortă mult mai potrivită pentru o astfel de ocazie.

In timp ce Johann începu să traducă în olandeză, contele Sergheev mormăia mulţumit :

- Bravo, ăsta-i singurul mod în care poţi să vorbeşti cu ăştia, matyeryebitz !

Von Heimrich şi van de Tromp, olandezul se declară şi ei de acord, spre indignarea lui Seratard, Adamson americanul şi a lui Erlicher. Tălmaciul japonez înghiţi în sec şi spuse mirat că poate nu a înţeles el bine. Johann îl asigură că pricepuse cât se putea de bine. în timpul acestui schimb de replici, Sir William nu îi mai băgă deloc în seamă, ci luă aminte la chipurile celor patru roju, în vreme ce aceştia ascultau -vorbele interpretului. Vestea îi tulbură evident pe toţi, însă fiecare işi trăda îngrijorarea în mod diferit. Minunat, îşi spuse ministrul.

- După toată polilogia de introducere, dar de data asta cu mult mai multe scuze politicoase, roju spune că nu va fi posibil să il întilniţi pe shogun la Kyoto, pentru că vremea este foarte aspră in

această perioadă a anului, dar în momentul în care o să se întoarcă el, să fiţi sigur, Sir William, că ei..." etc., etc.

Sir William zîmbi amar.

- Johann, spune-le că fie vremea aspră sau nu, noi tot o să mergem să ne întâlnim cu împăratul în viitorul apropiat. Şi subliniază asta cu toată tăria, Johann. Numai în aceste condiţii o să începem orice negociere.

Auzind acestea, japonezii amuţiră pentru o vreme. In schimb, Sir William se ridică de pe locul lui, făcu o plecăciune respectuoasă, îşi spuse numele, rangul şi ţara pe care o reprezenta şi îşi prezentă scrisorile de acreditare. Ceilalţi reprezentanţi procedară întocmai. Actele fură primite cu mare solemnitate de către cei patru roju. De fiecare dată, japonezii se înclinară şi ei cu mare politeţe.

- Ei, şi-acum să trecem la cea de-a doua problemă importantă a întâlnirii noastre, începu Sir William, împingându-şi bărbia înainte, foarte pornit. Guvernul Majestăţii Sale Britanice anunţă iar autorităţile japoneze că vineri, 14 septembrie, anul acesta, 1862, după Hristos, Domnul Nostru, un cetăţean englez a fost ucis mişeleşte, ziua la drumul mare de o bandă de samurai din garda regelui din Satsuma şi aflaţi atunci chiar sub comanda stăpânului lor, Sanjiro. Alţi doi cetăţeni britanici au fost răniţi. Guvernul Majestăţii Sale cere să i se predea asasinii sau să fie judecaţi după legile japoneze, în public ; o despăgubire de o sută de mii de lire sterline plătibile în aur ; o declaraţie scrisă, în care să se prezinte scuzele autorităţilor nipone şi asigurarea oficială că astfel de fapte nu se vor mai întâmpla. Al doilea punct al acestei probleme : trimiterea celei de-a doua părţi a despăgubirii de cinci mii de lire sterline în aur pentru asasinarea sergentului Gunn şi a caporalului Roper, ucişi anul trecut la legaţia noastră, despăgubire care până acum nu a fost achitată in întregime, deşi a trecut de câteva săptămâni termenul stabilit. Drept care cerem şi lichidarea acestei datorii, în aur, de acum în trei zile, altfel din acel moment suma va fi dublată cu fiecare zi de întîrziere..:

Sir William îi lăsă timp lui Johann să traducă încet, cu-vînt cu cuvînt, insă nu permise nici" un fel de întrerupere sau comentarii

până ce nu termină de citit lista de cereri. Adam-son ceru şi el despăgubiri pentru moartea unul reprezentant american apoi, ultimul, urmă delegatul rus. Contele Sergheev," mindru în uniforma lui brodată cu aur şi împinzită cu medalii şi decoraţii zornăitoare, prinse să vorbească foarte răspicat

- Un ofiţer rus şi un soldat coborîţi la ţărm de pe un vas de război, Gudenev, au fost măcelăriţi în Yokohama pe 16 februarie anul trecut ! Tăcu o clipă, să sporească efectul următoarelor cuvinte, care îi uluiră pe toţi ceilalţi. Drept despăgubire pentru aceste asasinate, ţarul Alexandru al II-lea al întregii Rusii cere Insulele Kurile.

In timp ce se traducea acea somaţie năucitoare, Sir William se apropie de Sergheev şi îi şopti surizător in limba rusă :

- Bună glumă, conte Alexei, că nu pot să-i spun altfel avind în vedere faptul că guvenul Majestăţii Sale nu ar îngădui in ruptul capului o astfel de pătrundere în sfera noastră de influenţă.

- Poate că da, poate că nu... Cine mai ştie ? Războiul pluteşte iar asupra Europei. In curind o să vedem şi noi care ne sunt prieteni şi care duşmani.

Sir William chicoti amuzat.

- Ei, asta a fost dintotdeauna marea bătaie de cap a anumitor popoare. Marea Britanie însă nu are duşmani permanenţi, ci numai interese permanente.

. - A aşa-i, dragă prietene, numai că ai uitat să adaugi : „nici prieteni permanenţi". Iar acum, noi, după ce am luat Vladivostokul suntem o mare putere în Pacific.

- Ha, puterea ce stăpâneşte de la o mare la alta ? Visul ţarilor, nu ?

- De ce nu ? Mai bine noi decât alţii, sublinie contele Sergheev ridicând din umeri. De ce nu Insulele Kurile ? Dacă nu ele, măcar alte insule, ca să ne apărăm Vladivostokul.

- Va trebui să discutăm în amănunt despre „curioasa" voastră prezenţă in Pacific, dar asta în condiţii mult mai prielnice pentru astfel de dezbateri. Guvernul britanic este chiar foarte interesat să audă părerile voastre.

Seratard, care nu înţelegea o iotă ruseşte şi era foarte furios Că nu putea lua şi el parte la acea discuţie, interveni cu voce glacială, în franţuzeşte :

- N-am nici o îndoială, Sir William, că ţineţi seama şi de interesele Franţei.

~ Ca întotdeauna, monsieur; interesele bravilor noştri aliaţi sunt pe primul loc în atenţia Ministerului de Externe al Guvernului Majestăţii Sale,

- Sir William. interveni Johann îngrijorat. Roju spune că..". de fapt repetă pentru a nu ştiu cita oară că ei nu au nici o outere asupra regatului Satsuma, că nu ştiu cine sunt ucigaşii si că ei cred că orice fel de despăgubire ar trebui cerută chiar de la autorităţile din Satsuma, pe căile potrivite, desigur...

_ Ce înseamnă „căi potrivite" ?

Urmă iar un schimb de cuvinte în olandeză, apoi în japoneză şi iar în olandeză.

- Roju. care vorbeşte în numele tuturor, spune că prin ei se poate ajunge la Satsuma şi i se poate transmite din nou rugămintea noastră.

- Dar, pentru numele lui Dumnezeu, aici nu e vorba de nici o rugăminte ? Uite ce-i, Johann, mai încercăm pentru ultima dată să îi facem să înţeleagă, te rog să subliniezi lucrul ăsta, ridică Sir William tonul. Intreabă-i : ei pedepsesc criminalii ? Şi zi-i tălmaciului să răspundă prin da sau nu; Numai prin da sau nu.

Olandezul se **conformă**.

- Sir William, zice că in anumite împrejurări..".'

- Am întrebat dacă pedepsesc crima. Da sau ba !? Phillip, spunele tu direct în japoneză !

Tyrer simţi că i se face un gol în stomac. Până atunci el il urmărise pe rotofeiul Roju, care şoptea din nou la urechea celui tânăr. Când auzi însă dispoziţia lui Sir William, sări ca ars de pe locul lui şi începu să traducă întocmai :

- Preacinstiţi Stăpin, rog scuzaţi la mine japoneza proastă, dar stăpina al meu întreabă, vă rog, dacă ucide cineva, Domniile Voastre omoriţi la el ? Da sau nu, vă rog.

Urmară câteva momente de tăcere apăsătoare. Cei patru Roju se uitau spre. Yoshi, care la rândul lui il privea ţintă pe Tyrer. în vreme ce se juca elegant cu evantaiul. Cel de lîngă el îi şopti iar ceva la ureche, iar tânărul Roju încuviinţă din cap.

- Pedeapsa pentru omor este moartea, răspunse în cele din urmă.

- Spune că da, sir, transmise mai departe Tyrer. Pedeapsa pentru crimă este moartea.

Phillip Tyrer învăţase acele cuvinte-cheie de la Nakama, care îi mai explicase şi în ce constă codul penal japonez, arătându-i cât de sever era acesta.

- Mulţumeşte-i din partea mea, zise Sir Willîam. Stăpânul meu vă mulţumeşte, Domnia Voastră

- Şi-acum întreabă-l : este firesc să se ceara şi o despăgubire pentru o astfel de crimă ? Da sau nu ?

- Iertare, Stăpâne, dar este..: este..: eu..., se bîlbîi Tyrer. şi dintr-odată parcă toate gândurile îi fugiră din minte. Scu-zaţi-mă, Sir William, dar nu ştiu cum se spune „despăgubire", în japoneză.

Şi atunci, pe dată, André Poncin sări să îl ajute.

- Cuvîntul japonez pentru „despăgubire" este bakkin şi este destul de puţin cunoscut şi folosit. Aş putea să încerc eu să-i lămuresc ?

- Bineinţeles.

_- Premăriti Stăpini, începu Poncin făcând o plecăciune până la pămănt, în timp ce Fhillip Tyrer îl binecuvîntă în gând pentru că îl scosese din impas şi îl scăpase basma curată. Vă rog să binevoiţi a răspunde Stăpinului meu. care întreabă dacă vi se pare firesc să vă ceară dreptate şi un ajutor pentru familiile celor ucişi, da, o despăgubire din partea autorităţilor din Satsuma ?

- Da, din partea cèlor din Satsuma, da, recunoscu Yoshi, zîmbind abia perceptibil.

André oftă a uşurare.

- Spune că i se pare normal. Sir William, dar că despăgubirea ar trebui cerută chiar de la cei din Satsuma.

înainte ca Sir William să poată" interveni cu încă o întrebare, spre marea uimire a lui Tyrer, francezul adăugă, într-o japoneză fără de cusur, începând cu formula de politeţe la care se gindise şi el :

- Preamăriţi Stăpini, in numele Stăpinului meu, îmi îngădui in umilinţa mea să ii rog pe slăviţii roju să gândeşte, vai, iertare, sa gindească dacă pot să împrumute Satsuma prima parte din despăgubire, o cincime. Asta plătiţi Domniile Voastre acum, apoi aveţi timp să luaţi înapoi de la Satsuma, să strângeţi cealalta jumătate de la Satsuma. Ce spuneţi, vă rugăm ?

De data aceasta, observară toţi că tânărul Roju se arătă interesat de acea propunere. Imediat, începu să discute în şoaptă cu ceilalţi. André îl zări pe Tyrer incruntându-se, îi răspuns? clătinind abia vizibil din cap, ca să îl facă să nu se mai amestece. Peste o clipă, Yoshi răspunse

- Poate că o să reuşim să vă plătim a douăzecea parte; in termen de o sută de zile de la scadenta îndreptătitei datorii a celor din Satsuma.

- Preacinstiţi Stăpâni.?.

- Phillip, ce dracu' tot boscorodeşte asta cu Roju ?

- Numai o clipă, Sir William, îl domoli André mieros - voia îl dea deoparte în văzul tuturor. Preacinstiţi Stăpini, Stăpânul meu crede că ar fi mai potrivit o zecime din despăgubire, in şaizeci de zile. Vai, cer multă îndurare, iertare pentru proasta mea cuvintare, dar cu mare supuşenie, cu multă umilinţă vă implor să cădem aşa la înţelegere.

Cu mare mulţumire în suflet, André Poncin văzu că japonezii încep iar să discute între ei şi îşi încercă iar norocul.

- Scuzaţi-mă, Sir William, dar după cum vă va confirma şi Phillip,

le-am sugerat că ar putea să avanseze nişte bani în numele celor din Satsuma, care, după cum recunosc şi ei, trebuie să plătească orice despăgubire.

- Ce dracu' spui tu acolo c-ai făcut ? rămase Sir William uluit. Şi ăştia au acceptat ?

Ministrul britanic se uita la Poncin fără să îi vină a crede, ţinând, ca toţi ceilalţi, dealtfel, că toată îngrijorarea şi oboseala ce îl cuprinseseră se spulberă ca prin farmec.

- Bine gândit, n-am ce zice... Dacă or să fie de acord cu punctul ăsta, atunci am putea încheia un compromis, nu ? Sunteţi de aceeaşi părere ? întrebă, întorcându-se spre restul delegaţiei, ca să respecte până la capăt legile politeţii.

In spatele său, Tyrer se cruci, admirativ, înţelegând mai tot din ceea ce spusese Poncin în japoneză şi felul subtil în care acesta îl jucase pe degete atât pe Roju, cât şi pe ministrul britanic, apreciind şi acea mică deosebire a traducerii în engleză faţă de japoneză, diferenţă mică dar semnificativă.' "Deştept André ăsta, îşi zise Phillip Tyrer plin de uimire. Dar la ce-o fi vrând el să ajungă ? O fi idea lui sau a lui Seratard ? Din nou, Ochi Lunecoşi începu să murmure la urechea tânărului Roju, care se uită cu atenţie la delegaţi. De parcă..? Şi abia atunci parcă îi căzu o pânză înceţoşată de pe ochi şi începu să vadă totul în adevărata sa lumină. Ba chiar mai mult decit atât : acum işi dădu el seama că trebuia să îi privească pe acei Roju cum se cuvenea, fără prejudecăţile civilizaţiei occidentale, nişte fiinţe normale, civilizate, la fel de simpli sau de complecşi în mintea lor, iar nu nişte fiinţe de pe alta lume, nişte japi misterioşi, stranii pentru toţi, încât şi Nakama, şi Fujiko, chiar şi André, fiecare în felul său, ii detestau. Sfinte Dumnezeule Atotputernic. Ochi Lunecoşi ştie englezeşte, îi veni !uî să strige din toate puterile. Da, aceasta era singura explicaţie pentru toată şuşateala lui cu tânărul roju. Iar un alt adevăr era că, fără îndoială, Ochi Lunecoşi nu era decât o iscoadă de încredere a tânărului Roju, nicidecum unul dintre legitimii membri ai sfatului, ăla nu era Roju cum nu era el, Phillip Tyrer, japonez ! De aceea toţi ceilalţi Roju nu îi dădeau nici cea mai mică, atenţie când discutau între ei. Ia să vedem ce altceva mai dibuim noi de-aici ! Da, probabil că Ochi Lunecoşi este iscoada lui Watanabe, pentru că este singurul cu care vorbeşte... Trebuie neapărat să le aflu numele adevărat şi să îl pun pe Nakama să-mi spună tot ce ştie despre ei. Watanabe, sau cum l-o fi chemănd, are cel mai mare rang dintre toţi dregătorii ăştia, poate chiar e mai-marele lor. Oare o ţine locul mai-

marelui care lipseşte azi ? Va trebui să aflu şi numele adevărat al ăstuia. Şi altceva..." Unde a învăţat André...

Deodată simţi nevoia să-şi pună ordine 'în ginduri şi îşi concentră toată atenţia asupra negocierilor. Yoshi tocmai ii spunea ceva interpretului. Vocea lui păru că se înăspreşte dintr-odată. Intr-o clipă, tălmaciul păru că se trezeşte dintr-o aţipeală, şi prinse să traducă în olandeză cu rîvnă înzecită.' Johann tălmăcea la rindul lui, incercând să îşi străpânească in acelaşi timp uimirea.

- Roju sunt de acord că în această situaţie este foarte drept să se ceară o despăgubire celor din Satsuma şi că, într-adevăr, o sută de mii pare o sumă acceptabilă pentru orice nobil, cu toate că ei n-au cum să ştie dacă şi regele din Satsuma va fi de aceeaşi părere Dar, ca un semn de prietenie faţă de poporul englez şi faţă de celelalte naţiuni, Roju vor plăti a zecea parte din sumă în cincizeci de zile, în numele autorităţilor din Satsuma, de vreme ce pretenţiile oficiale ale guvernului britanic sunt adresate acestuia. In ce priveşte cererea reprezentantului rus, care vorbeşte in numele patriei sale, ei răspund că pământul japonez ramine tot pământ japonez şi că este deci... ăăă..T cred că acest cuvint înseamnă „inviolabil" sau în orice caz „nu este monedă de schimb" !

Fără să atragă atenţia celorlalţi, Sir William puse uşor mina pe umărul contelui rus, ca să îl domolească, şi îi şopti cu blândeţe, în ruseşte :

- Ţine-ţi firea, Alexei, apoi cu voce tare, pregătit să în ceapă negocierile asupra termenului plăţii şi a sumei ce trebuia avansată. Minunat. Johann, te rog să le spui că..:

Se opri auzindu-l pe Tyrer, care-i zise la repezeală, cu glas scăzut :

- Iertaţi-mă, sir, dar eu vă sfătuiesc să acceptaţi totul acum, aşa cum este, însă trebuie neapărat să aflaţi numele lor reale...

Incidentul trecu neobservat, pentru că Sir William continuă netulburat, ca şi cum nu ar fi auzit nimic din tot ce îi recomandase Phillip Tyrer :

— Johann, te rog să le spui că propunerea lor este onorabilă din punctul de vedere al Guvernului Majestăţii Sale, sigur, în acelaşi

spirit al prieteniei dintre ţările noastre, in ceea ce-l priveşte pe reprezentantul Curţii de la Sankt Peters-burg, sunt sigur că o să se consulte cu guvernul său şi, fără îndoială, se va ajunge la concluzia că o despăgubire bănească va fi satisfăcătoare şi in acest caz ; apoi, fără să îi lase timp contelui Sergheev să intervină, ministrul britanic îşi urmă discursul: Cit despre cealalta problemă pe care trebuie să o rezolvăm urgent şi anume situaţia Strîmtorilor Shimonoseki, vreau să le aduc la cunoştinţă protestul tuturor guvernelor ţărilor străine ale căror nave, deşi trimise cu gânduri paşnice încoace, au fost bombardate de pe ţărm cind treceau prin zona respectivă ! Iar aici, Sir William repetă datele şi numele vaselor atacate. care stirniseră deja un schimb de scrisori foarte înfocate.

.— Roju ne înştiinţează că nu au nici un cuvînt de Spus în această chestiune, Sir William, pentru că nu au nici o putere -asupra regatului Choshu, după cum au susţinut dintotdeauna.

— Johann, zi-le aşa : cu aceleaşi simţăminte prieteneşti cu care am venit la această intâlnire, aş putea să îndrăznesc să afirm că este destul de greu. dacă nu chiar imposibil, pentru guvernele ţărilor străine, să trateze cu Bakufu, care, după toate aparenţele, nu are autoritate asupra numeroaselor sale regate sau ţinuturi. Şi-atunci ce ar trebui să facem noi ? Să tratăm aceste probleme direct cu shogunul, care a semnat Personal Tratatele noastre, sau chiar cu împăratul Komei ?

- Guvernul legitim al Japoniei este shogunatul, iar mai-marele acestuia este shogunul, care îl conduce în numele Fiu-lui aerului, iar roju sunt cei mai înalţi sfetnici ai shogunatului, a cărui dregători aleşi sunt Bakufu.' In orice fel de situaţie; guvernele străine trebuie să discute numai cu shogunatul.

- Şi, de pildă, în cazul acesta, cum putem noi să obţinem garanţia că navele noastre pot trece prin Strîmtoarea Shimonoseki în deplină siguranţă ?

Urmară iar discuţii interminabile, iar apoi aceleaşi tergiversări ca să primească răspunsuri echivoce, care de fapt nu lămureau nimic, oricât de mult se strădui Sir William să lămurească lucrurile. în plus, după atâta vreme acesta abia se mai ţinea să nu se scape pe el, ceea

ce îi sparea nerăbdarea şi oboseala. Trecuseră deja trei ore de când începuseră tratativele. In cele din urmă, un gând neaşteptat păru a fi soluţia cea mai potrivită. Ministrul zîmbi în sinea lui, mulţumit :

- Foarte bine. Să spunem că nu or să mai aibă loc alte atacuri, iar protestele noastre bine întemeiate vor fi transmise mai departe regelui din Choshu, vom cădea la înţelegere; în spiritul acestei noi prietenii reciproce, să ne întâlnim de acum în o sută de zile.

Urmă apoi încă o oră încheiată de tratative complicate; după care se decise :

- Roju se declară de acord cu o a doua intâlnire peste o sută cincizeci şi şase de zile, tot aici, la Yedo, iar acum ar dori să declare această întrevedere încheiată.

- Bine, acceptă Sir William, mulţumit, înăbuşindu-şi un căscat. Dar acum am putea afla şi numele slăviţilor Roju, mai întîi verbal, apoi scrise corect, in caractere japoneze, pe actul pe care-l vom schimba între noi în decursul următoarelor trei zile, pentru a întări in mod oficial înţelegerile încheiate între noi ?

Urmă iar o avalanşă de- fraze, dintr-o limbă într-alta, cu mici modificări de sens :

- Sir William, Roju zice că veţi avea acel act intr-o săp-tămănă, tălmaciul o să vă spună numele fiecăruia în parte,' apoi reuniunea se va încheia.

Astfel începu prezentarea fiecărui Roju, respectivul înclina condescendent din cap, de parcă le-ar fi făcut o onoare nesperată.

- Seniorul Adachi din Mito, seniorul Zukumura din Gai, seniorul Yoshi din Hisamatsu..'."

Phillip Tyrer era grozav de încăntat văzîndu-l pe Ochi Lunecoşi, ultimul la rând, cum asuda în zece ape, iar mîinile Şi picioarele foindu-se nestăpânit. Când trebui să încline din cap nu vădi nici o urmă de demnitate, spre deosebire de ceilalţi.

_ ...şi seniorul Kii din Zukoshi.

- Te rog să le transmiţi mulţumirile noastre. Iar acum, aşa cum am stabilit dinainte, o să ordon salvele de tun - salutul nostru cuvenit celor de viţă regală...

- Seniorul Yoshi aminteşte că, din nefericire, unul din membrii Sfatului lipseşte. Şi, după cum s-a subliniat mai înainte, este nevoie de aprobarea unanimă a tuturor Roju, pentru a îngădui tragerea salvelor de tun.

Dintr-odată, buna dispoziţie a lui Sir William pieri ca prin farmec. Toţi ceilalţi delegaţi încremeniseră de uimire.

- Bine, şi atunci cu înţelegerile noastre cum rămine ? intrebă el răstit. Nu cumva au şi ele nevoie de acordul unanim al tuturor Roju ?

Urmară câteva momente de discuţii aprinse. Reprezentanţii puterilor străine murmurau neliniştiţi, neştiind ce să creadă. După care Johann îi anunţă cam îngrijorat :

- Stăpânul Yoshi spune că această adunare are încuviinţarea shogunului şi a mai-marelui Sfatului Bătrânilor, ca să primească scrisorile de acreditare ale delegaţiilor străine, să le asculte cererile şi să se sfătuiască in orice problemă cu ei.' în unanimitate au recomandat încheierea acestei înţelegeri. Dar, după cum s-a hotărât şi la convorbirile anterioare, pentru salvele de tun e nevoie de aprobarea tuturor marilor dregători din Sfatul Bătrânilor, ceea ce înseamnă, că, deşi cu mare părere de rău, Roju aici de faţă nu pot să decidă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare in încăpere, în vreme ce Sir william şi toţi ceilalţi delegaţi işi dădură seama în ce capcană fuseseră atraşi. De data asta nu mai am încotro, trebuie sa pun piciorul în prag, işi spuse ministrul britanic, simţind cum se face un gol în stomac.

- Căpitane Pallidar ! strigă el hotărât.

- Da, să trăiţi ! salută Pallidar, apărind pe dată din spatele delegaţiei, cu inima bătrindu-i nebuneşte in piept, pentru Ca Ştia şi el la fel de bine ca şi ceilalţi că Sir William nu mai era nici o alta cale decât să dea ordinul de începere a salvelor, oricât l-ar fi costat asta, altfel, sub pretextul lipsei unui roju avea să fie în mod sigur anulată şi înţelegerea abia încheiată, şi socotită nulă şi neavenită.

In timp ce căpitanul Stătea la ordin, în aşteptarea poruncii, Seratard interveni, cu cea mai mieroasă şi mai diplomatica voce de pe lume :

— Sir William, eu sint sigur că toată această întrevedere a fost pusă la cale cu bună-credinţă, prevederile înţelegerii vor fi împlinite, aşa că domnia voastră poate accepta concluzia ca atare. Eu unul vă sfătuiesc călduros să procedaţi astfel. Şi de altfel cred că sunt în asentimentul tuturor aici de faţă, nu-i aşa, domnilor ? întrebă el, spre marea uşurare a celorlalţi. Şi mai fac încă o sugestie : date fiind împrejurările, să renunţăm deocamdată la salutul regal. Sir William, o să fiţi de acord, în numele nostru, al tuturor ?

Mohorât, ministrul britanic şovăi să răspundă. Spre marea uimire a celorlalţi, Seratard adăugă, foarte mărinimos :

— André, spune-le că eu, în numele Franţei, mă voi pune personal chezaş pentru plata primei părţi din despăgubirea convenită.

înainte ca Sir William să poată replica în vreun fel, André Poncin făcuse deja o reverenţă plină de respect şi începu să vorbească în japoneză :

— Stăpânul meu spune, Preamăriţi înţelepţi, că el fericit că slăviţii Roju, în înţeleapta lor hotărire, trimite actul într-o săptămână şi plăteşte în numele regatului Satsuma prima parte din despăgubire, in cincizeci de zile. Stăpânul meu mai spune că guvernul Franţei, in semn de mare prietenie faţă de japonia, e onorat nespus să pună singur chezăşie pentru achitarea sumei cuvenite ministrului britanic. Şi mai spune Domnia Sa că oricind şi in orice loc, el se simte mai mult decât onorat să primească pe o navă sau oriunde in alta parie vizita unui Roju sau a tuturor deopotrivă. Cu umilinţă şi mare recunoştinţă in suflet, vă mulţumim la toţi, slăviţi Stăpâni.

Cu ochii mijiţi, Yoshi rosti ceremonios :

— Mulţumeşte Stăpinului tău. Adunarea se încheie aici. Un ofiţer samurai strigă îndată :

— Kerei ! (Salutaţi !)

Şi toţi samuraii se plecară până la pământ, rămânînd astfel, în vreme ce Roju se ridicară de pe locurile lor şi înclinară fruntea, cu politeţe reţinută. Sir William nu avu altceva de făcut decât să-i urmărească pe cei patru dregători ce se îndreptară spre o uşă tainică, din spatele micului podium, în frunte cu Yoshi, şi ieşind degrabă din

încăpere. îndată după aceea, toţi samuraii îşi ridicară capul din pământ şi începură iar să îi privească atent, cu vădită ostilitate.

- Totul a decurs cât se poate de mulţumitor, i se adresă Seratard lui Sir William, în franceză, luîndu-l prieteneşte de braţ, ca să îi distragă iar atenţia, Ce mai, minunat !

- Mai-marii tăi de pe Champs Elysées or să cam strimbe din nas când o să le cerem noi vrea zece mii de lire în aur, il avertiză Sir William, cam ţîvnos, dar nu din cale afară, pentru că, în afară de faptul că fusese silit să renunţe la salvele de tun, toată întrunirea însemnase un uriaş pas înainte in relaţiile lor cu japonezii. Oricum, că or să se ia cu mîîînile de cap sau nu, a fost un gest minunat, Henri, oricât de scump v-ar costa.

- Pariez pe douăzeci de guinee că or să plătească ! izbucni în rîs Seratard.

- S-a făcut ! Şi-acum o să cinezi cu noi, la legaţie ? începură să se îndrepte spre ieşire, fără să dea importanţă samurailor care ii priveau arogant, cu ostilitate.

- Mulţumesc, dar nu pot. De vreme ce am ajuns la un rezultat cu toată întrevederea asta, cred că eu o să pornesc spre Yokohama chiar acum, nu mîine. Avem destul timp la dispoziţie, iar marea este calmă. De ce să aşteptaţi până vine nava Pearl, în loc să vă îmbarcaţi pe nava noastră amiral, iar cina s-o luăm în drum spre casă ?

- Mulţumesc mult, dar eu unul o s-aştept până mîine. Vreau să fiu sigur că toţi flăcăii noştri se îmbarcă teferi şi nevătămaţi pe nava noastră.

In spatele lor, nebăgat de nimeni în seamă în îmbulzeala suitei, Tyrer îl aştepta pe André Poncin, care se aplecase să işi strînga mai bine catarama de la o gheată, şi care, fără să observe pe Phillip, ce nu îl scăpa din ochi, începu să şuşatească în taină cu tălmaciul japonez. Acesta şovăi câteva clipe apoi încuviinţă din cap şi făcu o reverenţă respectuoasă :

- Domo.

Poncin se întoarse apoi şi îl zări pe Phillip Tyrer, urmă-rindu-l cu mare atenţie. Pentru o fracţiune de secundă, francezul rămase descumpănit, apoi zimbi şi se apropie de celălalt, zîmbind :

- Ei, Phillip, totul a mers strună, nu-i aşa ? Părerea mea este că tu ai fost extraordinar şi, în mod sigur, ne-am impus Punctul de vedere în toate privinţele.

- N-am fost deloc extraordinar, şi în plus, tu ai salvat totul în ultima clipă. Şi mi-ai salvat şi mie cinstea obrazului lucru pentru care îţi mulţumesc de mii de ori, spuse Tyrer, şi apoi încurcat, adăugă, în vreme ce mergeau în urma celorlalţi. Dar chiar şi aşa, cu toate că ne-ai scos din impas în chip strălucit, ceea ce ai spus tu în englezeşte şi ceea ce-ai spus în japoneză era oarecum diferit, nu-i aşa ?

- Nu foarte diferit, mon ami, nu intr-atât încât să schimbe ceva.

- Mă rog, nu prea cred eu că Sir William o să fie de a-ceeaşi părere.

- Poate că da, poate că nu. Poate că dumneata te-ai înşelat, încercă André să glumească. Niciodată nu-i indicat să stîrneşti un ambasAdor, aşa-i ? Tăcerea e de aur.

- în cele mai multe cazuri, da. Ce i-ai spus tălmaciului ?

- I-am mulţumit. Mon DIeu, dacă mai stau o clipă, îmi plesneşte băşica udului ! Tu cum te simţi ?

- Tot cam aşa, spuse Tyrer.

Era sigur că Poncin îl minţise în privinţa discuţiei lui cu interpretul japonez. Şi, în fond, de ce n-ar face-o ? se întrebă el, încercând să gândească prin noua perspectivă pe care o cîştigase. André era totuşi un adversar, oricum, dacă nu chiar adversar, totuşi concurent şi se folosea chiar şi de mici nuanţe pentru a spori în ochii japonezilor poziţia lui Seratard, a Franţei şi a lui André Poncin. Destul de limpede şi corect, nu? Dar ce o fi pus el la cale între patru ochi cu tălmaciul ? Să transmită un mesaj de taină ? Bine, dar ce fel de mesaj tainic? Ce-ar fi să merg eu la sigur şi să aflu ?

- Ai cerut să te întâlneşti în particular cu seniorul Yoshi, nu-i aşa ? aruncă el la întâmplare, să sondeze terenul. Tu şi monsieur Seratard !

Expresia de pe chipul lui André Poncin nu se schimbă deloc, însă Phillip observă că mâna dreaptă a francezului se albi dintr-odată, încleştându-se pe mănerul spadei de ceremonie.

- Phillip, începu el cu voce tăioasă. Eu m-am dovedit un bun prieten încă de când ai venit tu aici. Te-am ajutat să începi lecţiile de japoneză, te-am prezentat mai peste tot, aşa-i ? Nu m-am Amestecat nici o clipă în ce-l priveşte pe Samuraiul tău de încredere... Nakama, parcă îl cheamă, cu toate că eu am auzit că se zvoneşte în taină cum că are şi alte nume. Nu am...

- Ce alte nume, mă rog ? întrebă Tyrer dintr-odată nervos,' fără să ştie de ce. Ce mai ştii tu despre el ?

André însă vorbi mai departe, de parcă nici nu ar fi auzit cuvintele lui Phillip.

— Nici nu am incercat măcar să îl descos pe omul tău sau pe tine să aflu ce hram poartă, cu toate că tot eu te-am avertizat de ce sunt în stare japonezii ăştia, toţi deopotrivă, iar de-atunci a trecut destulă vreme ca tu să fii în măsură să îmi destăinui şi mie câte ceva despre servitorul tău. Sigur, ca între "noi, prietenii, dacă vrei. Deci nu uita că noi doi sintem de aceeaşi parte a baricadei, Phillip, noi sîntem slujitorii altora, nu stăpini, suntem prieteni şi suntem în Japonia, unde toţi gai-jinii trebuie să se ajute într-adevăr unul pe celălalt... aşa cum am făcut eu atunci când te-am dus la Raiko, iar ea te-a prezentat lui Fujiko, drept sau nu ? Drăguţă fată, Fujiko, aşa-i ? Eu zic mai bine să dai dovadă de puţin realism galic, Phillip, să păstrezi informaţiile secrete in secret. Şi cel mai bine ar fi să iei seama bine la Nakama ăla al tău. ţine minte ce ţi-am spus eu de zeci de ori : în Japonia nu se pot aplica decât soluţiile în stil japonez.

Spre apusul aceleiaşi zile, Yoshi străbătea grăbit unul din coridoarele austere, friguroase, ale castelului Yedo. Era îmbrăcat de-acum în hainele lui obişnuite : kimono legat cu un brâu, în care erau înfipte două săbii, precum şi o mantie cu glugă de călătorie pe deasupra. La fiecare ciţiva metri luminau torţe înfipte în suporturi de metal, alături de ferestruicile unde străjuiau arcaşii şi pe unde se făcea şi aerisirea interiorului. Afară se răcorise dintr-odată. In faţa dregătorului se zări o scară spiralată, care cobora spre grajdurile lui personale, începu să coboare la repezeală treptele.

— Stal ! Cine-i... Vai, iertare, slăvite stăpâne ! se închină străjerul.

Yoshi îl salută grăbit, plecând uşor capul, apoi trecu mai departe. Pretutindeni, în palat, soldaţii, grădinarii, slujitorii, se pregăteau de culcare sau pentru îndatoririle lor din tsimpul nopţii, după obiceiul deja recunoscut, de a intra in pat odată cu lăsarea serii. Numai cei bogaţi se bucurau de privilegiul de a avea lumină şi peste noapte, pentru a vedea, pentru a citi sau a se distra cu diverse jocuri.

— Stai ! Vai, iertare, preamărite stăpâne ! se închină şi santinela următoare, apoi toţi cei ce urmară.

In curtea grajdului, aştepta deja in tăcere o gardă personală de douăzeci de oameni, cu bidivii de căpăstru. Printre ei se afla şi Misamoto, pescarul, pretinsul samurai şi Roju. Acum însă era înveşmăntat în haine sărăcăcioase, de pedestru, neinarmat şi înspăimintat. Două palanchine mici, Acoperite, deosebit de uşoare şi special construite pentru transportul rapid, se aflau şi ele tot acolo. Fiecare era instalat pe câte două traverse rezistente, care se montau la iuţeală în şeile a doi cai în faţă şi doi în spate. Potcoavele cailor fuseseră înfăşurate în pislă, ca să nu facă zgomot, ca totul să se desfăşoare **conform** planului pe care îl concepuse el împreună cu Hosaki. cu câteva zile în urmă. Ferestruica tainică a unuia dintre palanchine se dădu uşor în lături. Yoshi o zări pe Koiko uitindu-se pe furiş afară. Apoi femeia îi zîmbi, plecând graţios fruntea, în semn de salut. Ferestruica se închise la loc. Mâna tânărului dregător se încleşta pe sabie. Apoi, pregătit să facă faţă oricărei situaţii, deschise larg, dintr-o singură mişcare, portiera litierei, ca să se asigure că într-adevăr înăuntru era chiar femeia care crezuse el că este şi nimeni altcineva . în afară de ea. Când Yoshi era încă la o vârstă fragedă, taică-su îl învăţase prima lecţie a supravieţuirii, fiecare cuvînt însoţit de bătaie, ca să i se întipărească definitiv în minte : ,,Dacă eşti prins nepregătit, trădat pe nepregătite, înseamnă că nu ţi-ai împlinit datoria nici faţă de mine şi nici de tine. Iar vina va fi numai şi numai a ta, pentru că tu ai greşit atunci cind nu ai verificat personal cel mai mic amănunt şi nu

ţi-ai luat măsuri de precauţie pentru orice eventualitate. Nu există nici un fel de scuză pentru greşeala asta. Doar karma. Iar zeii nu există!"

Zîmbi în treacăt, liniştitor, femeii dinăuntru. Apoi închise portiera palanchinului. Controla dacă şi celălalt era gol, aşa cum poruncise el, în caz că va avea chiar el nevoie să îl folosească. Mulţumit, dădu semnalul de plecare. Toţi săriră în şa, fără cel mai mic zgomot, ceea ce il făcu să se simtă din nou foarte mulţumit de felul cum pusese totul la cale. El ordonase să se ia măsuri ca nici armele nici harnaşamentul cailor să nu facă nici un zgomot. Mai verifică încă o dată, pentru ultima oară totul, într-o desăvârşită tăcere, dar nu observă nimic care să primejduiască expediţia. Puşca cea noua era. legată în tocul ei la oblîncul şeii, săculeţul cu gloanţe plin, iar celelalte patru arme le duceau pe umeri patru dintre cei mai credincioşi şi mai iscusiţi ţintaşi ai prinţului. Neauzit, se aruncă şi el în şa. Dădu iar semnalul. Avangarda şi Purtătorii stindardului cu blazonul său deschiseră calea suitei ! Îi urmă Yoshi, apoi cele două palanchine, apoi ceilalţi, încheind cortegiul. Mergeau în ritm susţinut, aproape fără să stîrneas-că nici un sunet. Trecuseră prin primul portal in următoarea fortificaţie, exact în partea opusă porţii principale şi drumului principal de ieşire. La fiecare punct de control, li se făcea semn să treacă, fără să fie opriţi. In loc să o ia prin labirintul castelului propriu-zis, îşi croiră cale spre o clădire impresionantă, dinspre nord, lipită de una dintre cele mai mari fortificaţii.' Clădirea era păzită cu străşnicie pe dinafară. In clipa în care străjerii il recunoscură pe Yoshi, porţile masive se dădură larg în lături, să le facă loc călăreţilor să treacă. Din-colo de porţi, începea o arenă încăpătoare, cu pămăntul bătătorit de caii care erau antrenaţi acolo, cu tavanul boltit foarte înalt şi şiruri de creneluri pentru supraveghere. Câteva ' torţe din loc în loc luminau locul. Apoi uşile uriaşe se închiseră în urma călăreţilor. Yoshi işi îmboldi calul să o ia în frunte şi trecu iute pe sub arcada de la celălalt capăt al arenei, pe lîngă grajduri şi odăile unde se păstrau harnaşamentele. Nu se zărea ţipenie prin preajmă, in acea parte, era pietruit peste tot, iar în aer stăruia miasma puturoasă de bălegar, urină şi sudoare. După grajduri, urma iar pămănt bătătorit şi o nouă arcadă ce ducea spre un alt zid fortificat, interior, mai mic' La celălalt capăt se zărea alt portal, abia luminat. Yoshi îşi îmboldi armăsarul ce porni în trap

întins, apoi il struni în loc pe neaşteptate : briul de crenele ce înconjura incinta era înţesat de arcaşi ce aşteptau în tăcere, nemişcaţi. Nici unul dintre ei nu avea încă săgeata în arc, însă toţi cei din mijlocul arenei ştiau că era destul un ordin şi toţi ar fi fost nişte oameni morţi.

— A, Yoshi-sama ! se auzi vocea lui Nori Anjo, de undeva," din semi-întuneric.

Pentru câteva clipe, tânărul senior nu reuşi să îl zărească. După aceea însă, când ochii i se obişnuiră cu întunecimea, îl descoperi. Fără armură, stătea la capătul brâului fortificat, chiar lîngă scara ce cobora spre arenă.

- La întâlnirea de azi după-amiază parcă nu ne-ai spus nimic că vrei să pleci din castel, însoţit de oameni înarmaţi ca... nu ştiu cum să spun... Ca nişte ninja ? !

Un murmur de mânie se stîrni printre oamenii lui Yoshi; ănsă acesta izbucni în rîs, iar atmosfera se destinse imediat. Şi însoţitorii lui şi soldaţii lui Anjo părură că răsuflă mai uşuraţi.

- Nu ca nişte ninja, Anjo-sama, cu toate că ştiu să meargă neauziţi şi-s la fel de iscusiţi. Am socotit că este foarte bine să cercetez in ce fel e apărat castelul, fără să fie nimeni prevenit. Eu sunt Păzitorul întregului castel, ca şi al shogunului, de altfel. Dar domnia ta ? Cărui fapt datorez plăcerea de a te întâlni ?

— Deci nu faceţi decât să cercetaţi cum apărăm noi castelul ?

- Da, vreau să ucid trei porumbei cu o singură săgeată, rosti Yoshi răspicat, în timp ce toţi ceilalţi încremeniră, in-trebîndu-se de ce spusese trei porumbei şi ce anume voia să dea de înţeles. Dar domnia ta ce caută aici ? De ce ai adus atîţia arcaşi ? Poate pui la cale vreo ambuscadă ?

Un hohot răguşit răsună amplificat de bolţile tavanului, sporind nervozitatea tuturor celor de faţă. Mîinile soldaţilor se încleştară degrabă pe mănerele armelor, deşi nici unul dintre ei nu se clinti din loc.

— Ambuscadă !? Nicidecum, nici un fel de ambuscadă. Se află aici numai o gardă de onoare. Din clipa în care am auzit că ai poruncit un tur de inspecţie şi cai cu copitele în-făşurate-n cîrpe...

Deci, aceşti samurai sunt toţi aici numai ca să vă dea onorul cuvenit şi să vă dovedească pe viu că nu toţi dintre noi dorm noaptea în castel, iar palatul întreg este lăsat în paza unor mîini bune, aşa că nu are nevoie de nici un alt înalt Păzitor !

Rost! un ordin scurt, cu vocea lui dogită. Imediat, toţi arcaşii coborîră scările şi formară două rânduri strânse, încadrân-du-l pe Yoshi şi pe oameni săi, pe toată lungimea arenei.' Făcură câte o reverenţă scurtă, foarte oficială, iar tânărul dregător şi însoţitorii săi procedară întocmai. Insă deocamdată nimic nu părea să se fi schimbat, capcana părând gata să se închidă în orice moment.

— Şi aveţi nevoie de puşti, pentru a cerceta apărarea castelului ? urmă Nori Anjo.

- Sfatul Bătrânilor i-a sfătuit pe toţi daimyo să poarte asu-pră-le arme moderne, răspunse Yoshi cu glas cât se poate de liniştit, însă în sufletul lui grozav de furios că planul lui fusese trădat şi el nu fusese în stare să prevadă posibilitatea unei ambuscade. Acestea, sunt primele dintre noile mele puşti, continuă el. Doresc să îi obişnuiesc şi pe slujitorii mei să le poarte.

- Mda, foarte, foarte înţelept din partea domniei voastre. Dar văd că şi înălţimea ta poartă aşa ceva. Oare chiar şi seniorul Yoshi trebuie să aibă la el o puşcă ?

Abia înăbuşindu-şi mănia la auzul împunsăturii, Yoshi privi spre oblincul şeii, unde se afla arma, simţind dintr-odată că detestă toate puştile din lume şi binecuvîntând marea înţelepciune a strămoşului său de a fi interzis producerea şi importarea acelor arme, în ziua în care a ajuns shogun. Oare nu datorită acestei înţelepte măsuri avusese Japonia parte de două secole şi jumătate de pace netulburată ? se întrebă Yoshi îngindurat. Da', armele astea moderne erau viclene, făcute pentru cei lipsiţi de curajul de-a se bate bărbăteşte, întocmai pe măsura îngălaţilor de gai-jini. Arme care puteau ucide de la o mie de paşi, fără să apuci să vezi măcar cine anume a tras în tine sau pe cine anume omori tu, pe care orice nevolnic, ticălos, nebun, tâlhar jegos, bărbat sau femeie o putea folosi împotriva oricui, chiar împotriva celui mai înalt dintre stăpini, fără teama de a suferi vreo pedeapsă, ba putea nimici chiar şi pe cel

mai iscusit dintre mănuitorii de sabie. Iar acum, chiar şi el, Yoshi, era nevoit să poarte cu el şi să folosească o astfel de armă netrebnică. Gai-jinii îi siliseră pe japonezi să se înjosească până într-acolo. Intărâtat de vorbele batjocoritoare ale lui Anjo, smulse puşca de la oblincul şeii, trase piedica, aşa cum îl învăţase Misamoto, privi prin cătare, apoi apăsă pe trăgaci, descărcând imediat câteva gloanţe, unul după altul. Cinci focuri asurzitoare bubuiră spre grinzile tavanului, în timp ce puşca aproape că îi zbură din mină, din pricina reculului. Toţi se împrăştiară ca potîrnichile, chiar şi samuraii care îl însoţeau pe el, iar câţiva chiar fură aruncaţi din şa, de bidiviii înspăimântaţi. Anjo şi gărzile lui se aruncară la pământ, aştep-tându-se la alta salvă, de data aceea însă mortală, descumpăniţi ca toţi ceilalţi de rapiditatea cu care fusese trasă acea primă rafală.

Intr-o tăcere mormântală, aşteptară toţi cu sufletul la gură, iar apoi, pentru că nu se auzi nici o alta mişcare, dîndu-şi seama că Yoshi voise numai să facă o demonstraţie cu acea armă, imediat, cele două rânduri de arcaşi se refăcură, înca-drând oamenii lui, care, şi ei, se grăbiră să-şi reia locurile. Anjo şi gărzile lui se ridicară în picioare.

- Ce-a fost asta ? răcni el, scos din minţi.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, încercând să-şi stă-pânească bătăile nebuneşti ale inimii, Yoshi işi mângîie mai departe calul, să il liniştească, apoi puse iar siguranţa puştii şi o aşeza de-a curmezişul, strâduindu-se să nu-şi trădeze nici încântarea care îl cuprinsese la vederea succesului pe care îl repurtase şi nici faptul că si el, ca oricare dintre cei de faţa, era la fel de impresionat de puterea nebănuită a armei. Mai încercase el să tragă şi cu muschete, care se încărcau direct pe ţeava, precum şi cu câteva pistoale de tip vechi, de duel, trăgând la ţintă, însă nu avusese niciodată ocazia să folosească o arma cu repetiţie şi gloanţe moderne.

— N-am vrut decât să vă arăt ce valoroasă este o astfel de puşcă. In anumite împrejurări, pot fi mult mai folositoare decât o sabie, mai ales pentru un daimyo, spuse şi se simţi foarte mulţumit auzind cât de calmă îi suna vocea. De pildă, continuă el, netulburat, acum câteva săptămâni, când aţi fost prinşi în acea ambuscadă, aţi fi putut să vă folosiţi foarte bine de o astfel de armă, neh ?

Tremurând de furie, Anjo abia se stăpânea să nu răbufnească, convins de-acum că se afla el însuşi intr-un mare pericol, care îi ameninţa chiar viaţa, şi tot atât de sigur că, dacă ar fi dat poruncă să fie arestat Toranaga, după cum îşi pusese în minte înainte, ar fi fost într-o clipă ciuruit de gloanţe. Pe sfintele nume ale tuturor zeilor din ceruri, oare unde şi cum învăţase cîinele acela turbat să tragă cu puşca şi de ce nu ii adusese nimeni la cunoştinţă că Yoshi ajunsese deja un maestru al armelor gai-jin !? Şi faptul că amintise în public despre incidentul acela cu shishi constituia o insultă cumplită pentru că se ştia prea bine că el, Nori Anjo, nu fusese defel într-atât de viteaz încât să se dueleze măcar o clipă bărbăteşte cu vreun atacant, ci doar se trăsese la adăpost, iar după aceea, el poruncise să fie ucişi în mod josnic răniţii care fuseseră luaţi prizonieri.

- Da, sigur, Yoshi-sama, scrîşni el. In anumite împrejurări sigur că astfel de arme prind bine, răspunse el, înăbu-şindu-şi mănia. Dar numai în anumite împrejurări, iar eu unul mă cam îndoiesc că puşca dumitale sau cele ale altora vor avea prilejul să îşi dovedească valoarea în noaptea asta. Insa aş putea eu oare să vă întreb încotro vă îndreptaţi acum ? Ce gânduri aveţi pentru astă-noapte ? Oare numai să inspectaţi sistemul nostru de apărare, iar apoi să vă întoarceţi în castel ? Sau unul dintre „porumbeii" voştri înseamnă de fapt să vă luaţi zborul spre alte locuri ?

Ştia insa foarte bine că Yoshi nu era obligat sa dea socoteală despre preumblările lui în afara castelului sau prin injurul acestuia....

- Asta depinde numai de ceea ce voi vedea eu Dincolo de aceste ziduri, răspunse celălalt, tăios. S-ar putea foarte bine să hotărăsc să mă întorc pentru o zi sau două pe domeniul meu, s-ar putea tot atât de bine să nu plec nicăieri... Dar oricum, vă voi ţine la curent cu orice decizie voi lua...

- înaltul Sfat v-ar simţi lipsa, chiar şi numai pentru câteva zile. E mult de lucru aici, iar dacă Domnia Voastră se hotărăşte să plece, va trebui să luăm noi, cei de-aici, toate deciziile ce se cuvin

- După câte am hotărât noi in după-amiaza aceasta, nu mai este nici o problemă de mare importanţă de rezolvat, mai ales că, din

fericire, nici un fel de hotărîre de seamă nu poate fi luată fără să se întrunească toţi cei cinci Roju !

- Bine, dar cum rămăne totuşi cu înţelegerea cu gai-jinii ?

- Am hotărât şi asta, tot azi după-amiază.

După plecarea delegaţiei gai-jinilor, adunarea Sfatului Bătrânilor fusese plină de veselie, pentru că toţi se bucuraseră din tot sufletul că încă o dată, netrebnicii de gai-jini fuseseră siliţi să îşi piardă cinstea obrazului şi se lăsaseră duşi cu vorba. Anjo, Toyama şi Adachi îl felicitaseră sincer pentru iscusinţa lui de a fi ţinut în frău tot timpul întrunirea şi pentru priceperea lui în a-i desluşi pe gai-jini şi a-i sili să joace după cum le cânta el. Numai Zukumura scasese puţine vorbe şi, bineinţeles vreo câteva prostii, din vreme în vreme, după cum îi era obiceiul. Anjo chicotise fericit :

- Eu unul ţin să spun, Yoshi-sama, ai pus minunat la cale când te-ai gindit ca in schimbul unei sume de nimic să-i ţii pe gai-jini, cu navele lor cu tot, departe de Yedo, şi a-i pune pe cei din Satsuma cu botul pe labe. Minunat ! In acelaşi timp, am reuşit să amănăm pentru o dată neprecizată ameninţarea lor de a se îndrepta spre Kyoto. Şi i-ai convins că pentru toate, relele numai Satsuma este vinovată.

- Asta înseamnă că putem să începem război cu Satsuma, nu-i aşa ? intervenise, Toyama. Foarte bine !

- Nu, nu Războiul este cel mai nimerit în cazul ăsta, îşi dăduse Anjo cu părerea, foarte încrezător în noul său mod de a privi lucrurile. Mai sunt şi alte căi de a-l pune pe câinele acela cu botul pe labe. Ai avut mare dreptate în ce-i priveşte pe gai-jini, Yoshi-sama. A fost o experienţă extraordinar de interesantă să observ cum duşmănia dintre străini iese atât de uşor la iveală.

El şi Toyama asistaseră la acea întrunire fără să fie văzuţi, de după peretele din spatele micului podium, special construit ca el să se poată vedea numai dintr-o parte.

- Da, revoltător, urmă el, foarte convins. Aproape că puteam să le simţim şi duhoarea pielii prin paravanul acela. Scîr-boşi de-a dreptul. Am dat poruncă să se spele lună sala de primire şi să se distrugă scaunele pe care au stat.

- Grozav, îl aprobă Adachi. Parcă mi se încrâncena carnea pe mine de silă, cât am stat devorbă cu ei. Yoshi-sama, aş putea să te întreb dacă maimuţoiul acela de Misamoto chiar ţi-a tălmăcit tot ce-au boscorodit gai-jinii ? Chiar tot-tot? Eu unul n-am putut să prind o vorbă din ce îţi spunea la ureche.

- Nu mi-a zis chiar tot, se eschivase Yoshi. Insă mi-a desluşit îndeajuns de mult ca să pot preintâmpina unele din gân-durile lor, însă numai atunci când discutau între ei în englezeşte. Misamoto mi-a spus că în cea mai mare parte a timpului, vorbeau o alta limbă, probabil franceză. Ceea ce înseamnă că trebuie să luăm o măsură foarte importantă, cât mai repede cu putinţă : să pregătim interpreţi de nădejde oameni de mare încredere. Aşa că eu propun să înfiinţăm o şcoală pentru învăţarea limbilor străine, la care să fie instruiţi cei mai străluciţi tineri japonezi.

- O şcoală ? Ce fel de şcoală ?, mormăise Zukumura, dar nimeni nu se ostenise să îi dea atenţie.

- Eu mă opun, ii anunţase Toyama, tremurându-şi guşile de grăsime, furios. Cu cât Se apropie mai mult fiii noştri de scîrbavnicii de

gai-jini, cu atât or să se pângărească mai tare.

- Nu, nu, îl contrazise Anjo. Pentru că noi înşine vom hotărî care sunt cei ce vor învăţa acolo. Trebuie neapărat să avem în preajma vorbitori ai limbilor barbare, oameni de credinţă. Să votăm acum : vom porunci ca Bakufu să se ocupe imediat de înfiinţarea acelei şcoli. Sunteţi de acord, da ? Bine, iar acum următoarea problemă : documentul pe care trebuie să îl trimitem gai-jinilor. Să aplicăm in continuare tactica lui Yoshi-sama : cu o zi înainte de a se împlini termenul, le lăsăm vorbă că actele vor ajunge „cât mai repede cu putinţă". De acord?

- Nu, îmi pare rău, dar nu cred că-i bine, se împotrivise Yoshi de data asta. Trebuie să facem exact pe dos. Adică să trimitem documentul exact la vreme, nu mai înainte, nu mai tîrziu, şi să le dăm şi cea de-a doua parte a despăgubirii tot la timpul cuvenit.

Rămăseseră cu toţii privindu-l ţintă. Doar Zukumura; cu aerul lui tâmp. bolborosise :

- Document ? Ce document ?

- Gai-jinii trebuie ţinuţi tot timpul cu sufletul la gură, continuase Yoshi, răbdător, să nu bănuiască deloc care o să fie reacţia noastră. Pentru că ei se aşteaptă acum ca noi să nu ne ţinem de cuvînt, aşa că noi vom proceda exact invers. Iar asta îi va face să creadă apoi că termenul de o sută de zile va fi de asemenea respectat, ceea ce, bineinţeles că nu se va întâmpla. Pentru că noi o să amănăm şi iar o să amănăm şi sper că o să-i întărâtăm aşa, până or să-şi iasă din minţi.

Izbucniră toţi în hohote de rîs. Se distraseră încă şi mai copios când el le povestise de câte _ori abia îşi ţinuse rîsul vă-zîndu-i pe gai-jini cum aproape că nu îşi mai puteau stăpâni nerăbdarea, care, încet-încet, le surpa iluzoria poziţie hotă-râtoare.

- Fără un dine ucigaş, stăpânul este tot atât de neajutorat precum un căţeluş în faţa unui bărbat voinic, cu bita-n mănă, spusese în încheiere Yoshi.

- Ce ? Care om cu bîta ? întrebase Zukumura, privindu-l prosteşte, cu ochii lui de peşte, lipsiţi de orice lucire de inteligenţă. Care cîine ?

Atunci, buna-dispoziţie a lui Yoshi pierise ca prin farmec, pentru că el îşi adusese iar aminte că va fi nevoit să îl suporte pe idiotul acela la nesfîrşit. Cu toate acestea, explicase în continuare, calm, că fără puterea muşchilor şi voinţa de a-i folosi, ca să ii oblige să le împlinească cererile, vrăjmaşii lor erau neajutoraţi ca nişte prunci.

- Muşchi ? Care muşchi ? Eu nu-nţeleg, Yoshi-sama. Care muşchi ?

- Forţa, adică, se răstise Anjo, scos din răbdări. Forţa armelor ! Tunurile şi navele de război, Zukumura ! Bine, nu contează.

Toyama, cel mai în virstă dintre ei rostise atunci, răspicat :

- Acum, când sunt fără flota aceea, ar trebui să-i pîrjo-lim, să nu rămână nici urmă de gai-jini şi colonie. Sunt din cale-afară de îndrăzneţi şi lipsiţi de orice bună-purtare. Cât despre purtătorul lor de cuvînt... Nici nu ştiţi ce bucuros sunt că n-am fost de faţă, Yoshi-sama, pentru că nu cred că m-aş fi putut stăpâni. Haideţi să-i trecem prin foc, acum, cât mai repede.

- Pe cine ? Pe cine să ardem ?

- Taci odată, Zukumura, il repezise Anjo. Tu votează când iţi spun eu şi gata ! Yoshi-sama, eu sunt de acord cu tot ceai spus până acum. O să le trimitem documentele la timp şi cea de-a doua parte a despăgubirii pe care ne-au smuls-o prin silnicie. Toată lumea gândeşte la fel ? Bine. Acum să trecem la altceva : dacă tot am hotărât cum să procedăm cu gai-jinii iar shogunul şi prinţesa sunt în siguranţă, pe Drumul de Nord, înseamnă că nu ne-a mai rămas prea mult de făcut, pentru următoarea săptămănă cel puţin.

- A fost o hotărîre necugetată din partea noastră să-i lăsăm să plece acum. Pentru că se vor întoarce să ne hărţuias-că mai departe, zisese Yoshi.

- Cred că aici te cam înşeli. Dar oricum, te rugăm să pregăteşti un plan de a-L pune cu botul pe labe pe cîinele acela de Sanjiro şi Satsuma lui. Eu propun să ne întâlnim peste două săptămăni, dacă nu apare nici o urgenţă până atunci...

După aceea, întorcindu-se în apartamentele lui, Yoshi căn-tărise toate eventualităţile dar nu descoperise nici un fel de urgenţă care ar fi putut apărea reclamănd prezenţa lui la Yedo. Nici măcar cea de-a doua invitaţie de taină pe care i-o propusese francezul ca să inspecteze o navă de război ; propunere la care el nu răspunsese nici da, nici ba, lăsănd chestiunea deschisă pentru următoarele săptămăni, deci nu era prea grabnică. Aşa că se decisese să pună în aplicare planul pe care el şi soţia lui, Hosaki, il concepuseră, iar acum, Anjo şi arcaşii lui îi stăteau în cale. Ce-i rămănea de făcut ?

- Noapte bună, Anjo-sana zise, hotărându-se dintr-oda-tă. Ca întotdeauna, o să am grijă să aflaţi primul intenţiile mele.

Ascunzîndu-şi descumpănirea şi neliniştea, îşi îndemnă calul la drum, îndreptându-se spre portalul de la capătul arenei. Nici unul dintre arcaşi nu se clinti din loc, aşteptând porunca stăpânuluî lor. Oamenii lui Yoshi şi cele doua palanchine îl urmară în tăcere. Toţi se simţeau lipsiţi de apărare.

Anjo se uita în urma lor, mocnind de furie. Pentru puştile acelea ar fi trebuit să îl aresteze, aşa cum de altfel îşi pusese în gând de la început. Dar pe ce temei ? Pentru trădare, pentru complot împotriva

shogunului Numai că Yoshi nu va a-junge niciodată în faţa vreunei judecăţi : ah, ce rău ne pare, vai ce Păcat, că nişte nebuni de legat l-au ucis pe când el încerca să scape de lege !

O durere cumplită il săgeta în vintre, silindu-l să se aşeze cu greu. Baka doctorii ! Nu se poate, trebuia neapărat să existe vreun leac pentru asta, se încuraja el singur. Apoi se apucă să îl ocărască în gând pe Yoshi şi pe al lui, în vreme ce aceştia toţi dispăreau pe sub îndepărtatele bolţi,

De-acum, Yoshi răsufla mai uşurat, nu îl mai treceau fiori reci, de groază, pe şira spinării. Merse mai departe printre fortificaţii, prin culoarele slab luminate de torţe, trecând pe lîngă grajduri şi odăi pentru harnaşamente. până ce ajunse în faţa ultimului zid. Zidul era în întregime placat cu lemn;' Samuraii descălecară şi aprinseră câteva torţe, de la cele înfipte în suporturile lor, de pe pereţi. Cu cravaşa, arătă spre un miner aflat mai la o parte. Aghiotantul lui descăleca degrabă şi apăsă cu putere. O bucată mare din zid se dislocă deodată, dezvăluind un tunel destul de larg şi înalt ca să îngăduie trecerea a doi călăreţi deodată, unul lîngă altul. Pe dată, prinţul îşi îmboldi calul înainte. Când cele două palanchine şi ultimul dintre oamenii lui trecură, iar uşa mascată se închise în urma lor, abia atunci oftă liniştit. Şi abia atunci îşi agăţă iar arma la oblincul şeii.

Dacă n-ai fi fost tu, Puşcă-san, acum aş fi fost mort sau măcar în puşcărie, se gândi el cu afecţiune. Uneori văd şi eu că o puşcă poate fi într-adevăr mai folositoare decât orice sabie. Tu, cu siguranţă, meriţi un nume. Era un străvechi obicei Sainto de a da nume unor săbii deosebite sau altor arme preţioase, ba chiar copacilor sau pietrelor. Aşa că o să te cheme de-acum încolo Nori, cuvînt care mai înseamnă şi algă; Un joc de cuvinte care însă o să-mi amintească mereu de Nori Anjo şi de faptul că m-ai scăpat de el şi că unul din gloanţele tale i se cuvine, să-l nimerească în cap sau în Inimă.

- Eeee, stăpâne, zise căpitanul, călărind alături de el. A fost minunat să vă văd trăgând cu arma.

- Mulţumesc. Insă tu şi ceilalţi aţi primit poruncă să nu deschideţi gura până ce nu vă îngădui eu să vorbiţi. Din clipa asta eşti retrogradat. Treci la coada convoiului !

Mohorât, omul se grăbi să-i îndeplinească porunca.

- Tu de acolo, i se adresă Yoshi „celui de-al doilea aghiotant al său. De-acum tu eşti căpitan.

Se întoarse iar in şa şi porni mai departe, in frunte, în tunel, aerul era închis. Acela era unul dintre numeroasele drumuri secrete din labirintul ce străbătea castelul. Clădirea in sine. cu cele trei şanţuri de apărare şi donjonul avîntat spre ceruri, fuseseră construite în numai patru ani. Cinci sute de mii de oameni, la sugestia shogunului Toranaga, şi fără să primească nici un fel de plată, munciseră zi şi noapte, plini de mândrie că fuseseră chemaţi acolo, până ce terminaseră. Tunelul cobora, cotea când într-o parte, când în alta, tăiat direct în stâncă pe alocuri. întărit cu cărămizi în altele, cu tavanul proptit ici şi colo, şi în general bine întreţinut. Şi cobora, cobora mereu spre adînc, în pantă lină. La un moment dat începu a se scurge apă prin vreo fisură, iar aerul deveni rece. Yoshi îşi dădu seama atunci că se aflau chiar sub şanţul cu apă. Se strânse mai bine în mantie, simţind că detestă din toate puterile hruba aceea şi abia luptându-se cu greaţa pe care i-o provoca claustrofobia — spaimă care i se întipărise în minte pe viaţă, de când împreună cu soţia şi fiii lui fuseseră închişi într-o celulă izolată, timp de aproape jumătate de an, de către tairo li. Nu trecuse multă vreme de-atunci. Iar el îşi jurase că niciodată, niciodată în viaţa lui, nu avea să se mai lase prins şi închis. Intre timp, drumul începu să urce lin, apoi ajunseră curând la capătul lui, care ieşea chiar în mijlocul unei clădiri. Ajunseseră la un loc sigur, pentru că aparţinea unui vasal credincios al clanului Toranaga, care, a-nunţat dinainte, acum i se închină respectuos. Bucuros că deocamdată nu se mai prevedea nici un pericol, Yoshi făcu semn avangardei să o ia înainte.

Afară se lăsase o noapte plăcută şi porniră să traverseze oraşul pe străduţe puţin cunoscute, până ce ajunseră la periferie, la prima barieră a drumului Tokaido. Străjerii, la început ostili, deveniră foarte politicoşi şi prietenoşi când dădură cu ochii de stindardul lui Toranaga. In mare grabă, deschiseră larg porţile, se închinară până la pământ, apoi închiseră bariera în urma lor, toţi frământaţi de curiozitate, dar fără să-i treacă vreunuia prin minte să îndrăznească

să întrebe ceva. La o distanţă oarecare de barieră, drumul se bifurca : un şleau ducea spre nord, către munţii unde se afla şi castelul lui, Colţii Dragonului, la care ar fi ajuns în mod normal în vreo trei-patru zile de mers călare. Cu mare bucurie, avangar-da o luă într-acolo, spre casă, fiindcă tot într-acolo erau şi căminele lor, iar mulţi dintre ei nu îşi văzuseră familiile, logodnicele sau prietenii de aproape un an. La aproximativ trei kilometri mai departe, pe cind se apropiau de un sat cu o adăpătoare minunată şi un izvor cu apă termală, el strigă gărzile şi le făcu semn să se întoarcă. Noul căpitan al escortei smuci frăul, oprind calul şi abia se abţinu în ultimul moment să nu zică : „Poruncă, Stăpâne !". Avu prezenţa de spirit să încremenească în loc, aşteptând ordinul. Yoshi îi făcu semn spre un han, ca şi când atunci i-ar fi trecut prin minte să-şi schimbe planurile :

- Oprim aici ! - hanul se numea La Cele Şapte Anotimpuri ale Fericirii. Iar de-acum, nu mai e cazul să staţi cu gura ferecată.

Curtea era curată şi bine îngrijită, pietruită. In câteva clipe, apăru^ hangiul, împreună cu servitoarele şi toţi slujitorii, care se grăbiră să lumineze calea oaspeţilor cu lampioane, în-clinîndu-se plini de respect şi neştiind ce să mai facă să le fie pe plac noilor veniţi, onoraţi de majestuoasa escortă a celor pe care îi aşteptau. Fetele înconjurară degrabă palanchi-nul lui Koiko, să îi asculte poruncile, în vreme ce stăpânul hanului, un bărbat în vârstă, curăţel, chel şi subţiratic, şchiopă-tind de un picior, il duse pe Yoshi spre cea mai bună şi mai izolată dintre căsuţe. Fusese şi. el odată samurai, însă se ho-tanse să-şi taie moţul din creştet şi să ţină un han. Se numea Inejin. In taină însă, era tot hatamoto - samurai privilegiat - şi una dintre iscoadele lui Yoshi, care avusese grijă să-şi planteze informatori pretutindeni împrejurul castelului Yedo şi pe toate drumurile ce duceau la Colţii Dragonului. Noul căpitan, conştient de responsabilităţile ce îi reveneau, împreună cu alţi patru samurai, îi însoţiră, urmaţi de Misamoto şi cei doi stră-jeri ai acestuia. In mare grabă, căpitanul cercetă dacă împrejurimile erau.ferite de orice pericol pentru viaţa stăpinului. Apoi Yoshi se aşeză pe verandă, pe nişte perne, cu faţa spre scări, iar căpitanul şi ceilalţi samurai îngenunchează în spatele lui, de pază. Observă că slujitoarea care îi

adusese ceaiul avea o figură plăcută şi era aleasă într-adins, ca şi licoarea pe care o servea să pară mai plăcută la gust. Când fu pregătit sa împlinească ceea ce îl adusese acolo, făcu semn cu mina servitorilor să se retragă.

~ Te rog să îi aduci aici, Inejin, porunci apoi. in câteva clipe, Inejin se întoarse deja, însoţit de cei doi prospectori gai-jini. Unul dintre ei era înalt, celălalt scund, însă amândoi sfrijiţi, cu chipuri incrincenate, bărboşi, îmbrăcaţi în haine soioase' zdrenţuite şi cu căcluii găurite. Yoshi măsura câtăva vreme, curios, dispreţuitor, de parcă ar fi văzut mai degrabă nişte animale ciudate, nu oameni ca şi el. Amăndoi gai-jinii păreau că nu prea se simt în apele lor. Se opriră lîngă scară, holbîndu-se la el, cu gura căscată. Imediat, căpitanul se răsti la ei :

- In genunchi !

Insă cum cei doi nu făcură nici o mişcare, ci numai se uitară nedumeriţi la el fără să priceapă nimic, acesta le porunci înverşunat celor doi samurai :

- învăţaţi-i să se poarte !

In câteva secunde, cei doi erau în genunchi, cu nasurile în ţărină, blestemându-şi prostia de a fî acceptat o astfel de slujbă primejdioasă.

- Ce pastele mă-sii, Charlie, zisese scundul, minerul din Cornwall, după ce se întâlnise cu Norbert Greyforth, în Mahalaua Beţivanilor. Asta-i slujbă s-o aruncăm noi pe apa sîmbetei ? Nici vorbă ! Ne chioräie maţele de foame şi n-avem o leţcaie-n buzunar, dă muncă nicidecum, nici cu ce să scorojim bolovanii nu mai avem, măi, omule. Nici măcar cu cerşitu' nu putem să mai agonisim nimic, pă toţi dumnezeii din cer. La nici lin bar din Yokopoko nu ne mai dă ăştia dă băut măcar îo berică, sau un aşternut acolo, dă să punem capu' pă iei sau o-coajă dă pîine, necum fo fărîmă dă muiere ! Şi nici o navă dă pă lumea asta n-o să ne lase nici să punem picioru' pă ea, d'apoi să ne ia dracu' ştie unde ! Stăm aici înţepeniţi ca două hoituri şi parcă văd că vin curând nişte coralii d-äia australieni de-ai mei, sau ai tăi, din Frisca, să ne pună-n lanţuri, pă măne să mă spânzure pentru c-am trosnit fo căţîva sifilitici d-äştia, pân tufişuri, de se dau

minerii lu' peşte, şi le-am călcat terenurile, iar pă tine pen' c-ai lăsat fără izmene nişte căcăcioşi dă bancheri şi dup-aia le-ai mai şi ciuruit găoacea.

- Adică tu-l crezi pă nemernicu' ăla dă Greyforth ?

- Unde ţi-e onoarea ta dă meseriaş, mă, limbă lungă ? Noi îi dăm la omu' ăla ce ştim noi mai bine, aşa-i ? Ei, şi el ne dă nouă cum ne-a promis, că-i ditamai marţafoiu', doar l-ai văzut, nu ? Ne dă alea două'şi 'două dă sterline cât să stăm la dracu'-n praznic, unde ne-o trimite, ale două' în bancă, pa când ne-ntoarcem, toate lopeţile şi tîrnăcoapele, praf dă puşca şi ce-om mai avea noi trebuinţă, şi başca ditamai contractu semnat, pecetluit, în faţa popii, că noi doi om avea două părţi la fiecare cinci din câte-om reuşi să încărcăm ca marfă buna, pentru Yoko. aşa-i ? Toate astea le-a promis el, cu gura lui aşai? O fi el ditamai granguru', da' atita ştiu şi la că toţi găozarii ăştia sunt mişei de-i seacă la inimă !

Îi umflase pe-amăndoi rîsul, după care celălalt zisese :

- Al dracu' să -fiu dacă n-ai dreptate.

- Ei, şi-acuma se cheamă că noi suntem dă meserie, aşa-i? Noi facem munca a mai murdară, nu ? Şi-ncă în ţara ăstora cu ochii beliţi, unde suntem numai noi ăi mai pricepuţi, aşa-i? Ei, păi atunci mai găsim noi cum să mai dosim noi câte ceva; aşa-i ? Şi dup-aia iîi scoatem pă tarabă, nu ? Cu toată crăpelniţa, băuturica şi alelalte daravele plătite dă altu' pă un an dă zile, în loc să stăm să crăpăm degeaba la Yoshiwara; pentru nici o ceapă degerată. Şi mai dăm şi-o spargere dă toată cinstea la auru' gălbejiţilor... Ce mai, la unu' merg cu ochii-nchişi, dacă tu nu vrei, treaba ta !

Acum înşă stăteau speriaţi în faţa seniorului Yoshi, cu capetele în ţărână.

- Lasă-i să se ridice, nu le face nimic ! Misamoto ! Intr-o clipă, Misamoto era in genunchi, lîngă stăpânul lui.

-Când cei doi gai-jini îl văzură pe Misamoto, păru că le mai vine inima la loc.

- Ei sunt cei cu care te-ai întâlnit la doc ieri ?

- Da, stăpâne.

- Şi te cunosc ca Watanabe.

- Da, stăpâne.

- Bine. Şi ştiu ceva despre trecutul tău ?

- Nu, stăpâne, am făcut întocmai cum mi-aţi poruncit. Tot ce...

- Le-ai spus deci că marinarii din Nagasaki te-au învăţat englezeşte ?

- Da. stăpâne.

- Bine. Acum spune-le mai întîi că or să fie bine trataţi şi să nu le fie teamă. Cum îi cheamă ?

Auzi aici ra mine, voi ăştia doi. Asta-i stăpânu ăl mare. Stăpânul Ota, începu Misamoto, după cum îi ordonase Yoshi cu accent american, foarte uşor de înţeles pentru cei doi. V-am zis la nenorociţilor să închinaţi pân'la pământ în faţa lui şi să spălaţi, da' voi aţi făcut tot cum v-a tăiat capul. Stăpinul spune că o s-o duceţi bine aici şi vrea să ştie cum vă cheamă.

- Io-s Jonny din Cornwall şi el e Charlie Mericonu' şi n-avem ce să băgăm la maţ şi ni s-a uscat gîtu dă tot de sete. N-aţi avea ceva pe-aici, pentru numele lui Hristos; drăguţu' de el ?

Misamoto se strădui să le traducă numele cât putu mai bine.

- Să nu le spui nimic despre mine sau despre ce ai făcut tu după ce

te-am scos din puşcărie. Să nu uiţi că eu am urechi peste tot şi o să aflu într-o clipă.

- N-o să suflu o vorbă, stăpâne, spuse Misamoto şi se închină până la pămănt, încercând disperat să îi fie pe plac lui Yoshi şi temăndu-se cumplit pentru viitorul şi viaţa lui.

- Bine, răspunse Yoshi mulţumit, măsurându-l din cap până în picioare.

In cele două luni şi ceva de când îl luase pe Misamoto în slujba lui, acesta se schimbase şi era de nerecunoscut, cel puţin ca înfăţişare. Acum era bărbierit cu îngrijire, capul ras în părţi, iar restul părului strâns într-o coadă de samurai. Ţinuta îngrijită îl avantaja mult, şi chiar dacă, după poruncă, era îmbrăcat în straie potrivite celui mai mic rang de samurai, părea samurai adevărat şi purta chiar două săbii la cingătoare, aşa cum se cuvenea. însă nu erau spade adevărate, ci numai nişte minere, fără lamă, înfipte în teacă.

în plus, Yoshi era foarte măndru de progresele tălmaciului şi, când îl mai zărise şi înveşmăntat şi împodobit ca un Roju, fusese grozav de mirat, pentru că pur şi simplu nu îl recunoscuse. Da, îşi spusese el atunci, e bine să ţii minte lucrul ăsta. E foarte uşor să pari ceea ce de fapt nu eşti.

- Ar fi foarte bine pentru tine să nu dai greş, adăugă el, apoi îşi întoarse privirea de la Misamoto şi li se adresă celor doi samurai din spatele acestuia. Voi doi sunteţi răspunzători pentru vieţile acestor doi străini. Doamna Hosaki o să vă dea şi alţi străjeri şi călăuze, însă voi o să-i aveţi de-a-cum în grijă pe străini.

- Am înţeles, stăpâne.

- Cât despre acest aşa-zis Watanabe, urmă el cu voce blinda, însă toţi cei de faţă desluşiră ameninţarea ascunsă, va fi tratat ca orice samurai, chiar dacă are rangul cel mai mic. Dar dacă nu va da ascultare poruncilor aşa cum se cuvine, sau încearcă să scape, să mi-l aduceţi legat cobză, oriunde aş fi. Tot voi răspundeţi cu capul pentru el.

- Da, stăpâne.

- N-o să te dezamăgesc, stăpâne, murmură supus Misamoto, cu chipul întunecat de groază.

Frica lui însă păru că trece şi asupra celor doi mineri.

- Spune-le străinilor că sunt în siguranţă şi că tu o să le fii ajutor şi învăţător. Nu aveţi nici unul a vă teme dacă o să ascultaţi întocmai poruncile mele. Şi mai zi-le că eu sper să izbîndească degrabă in căutările lor.

— Stăpân al meu spune că n-aveţi de ce să temeţi.

- Atunci tu de ce te scapi în nădragi dă frică ?

- Ba voi v-aţi udat deja. Eu... Eu o să răspund de voi, aşa că mai bine vedeţi de-nvăţaţi să vă purtaţi cum trebuie.

- Mai bine ţi-ai purta tu dă grijă, că altfel, când om ră-măne singuri; o să-ţi facem boaşele tocană, la zi acu' unde-i lăturile-alea dă măncăruri şi băuta şi curviştinele de ni le-ai făgăduit ?

- O să căpătaţi voi pe toate. Da' mai bine purtaţi frumos când sunt... tipii ăştia pân preajmă, îl înfruntă Misamoto, precaut. Vedeţi că ăştia-s ca armăsarii când le intră musca sub coadă, aşa sar repede

la om. Şi stăpânul spune că ar fi cel mai bine pentru voi dac-aţi dibui auru' ăla cât curând.

- Dacă-i vreo grăunţă de aur p-acolo, îi dăm noi dă cap, ai auzit Watinabey, cocoş bătrân. Da' dacă nu-i nimic, atunci nu-i şi gata ! Aşa-i, Charles, sau ba ?

- Iertare, stăpâne, oamenii aceştia vă mulţumesc pentru bunătatea Domniei Voastre, spuse Misamoto, acum mai liniştit, pentru că înţelesese de la bun început că, dacă el avea să se ocupe îndeaproape de cei doi mineri, tot el avea să afle primul dacă descopereau vreun zăcământ din aurul atât de preţios. Ei vă făgăduiesc că or să încerce din toate puterile să găsească repede comorile. Dar vă întreabă, cu mult respect, dacă ar putea căpăta câte ceva de măncare şi de băut. Şi mai întreabă când anume pot începe lucrul.

- Mai întîi bagă-le în cap că merită să fie răbdători, po-liticoşi şi la locul lor. Invaţă-i purtările cele bune, cum să facă o reverenţă respectuoasă şi aşa mai departe. Pentru toate astea, răspunzi.

. în vreme ce Misamoto lua aminte la spusele stăpinului său, Yoshi făcu semn omului său de încredere, care aduse două pelerine scurte, special făcute de Hosaki, care se strân-geau la baza gîtului cu câte un şnur. Piepţii şi spatele hainelor purtau inscripţii imprimate direct pe mătasea de culoare pală. Scria : „Acest gai-jin este sluga mea şi căutător de aur, cu voia-mi. Ii este îngăduit să cerceteze oriunde pe domeniul meu. Toti supuşi mei sunt datori să îi ajute la muncă".

sPe fiecare inscripţie se vedea clar pecetea lui Yoshi.

— Spune-le că trebuie să poarte aceste veşminte tot timpul, pentru că astfel nu au a se teme de nimic şi pot trece' pe oriunde, nevătămaţi. Şi lămureşte-i ce scrie pe ele.

Din nou, Misamoto se grăbi să asculte porunca, fără să stea pe gânduri şi le arătă chiar el celor doi cum să îmbrace pelerinele. Aceştia, precauţi de-acum, se prefăceau că sunt din cale-afară de răbdători şi supuşi, deşi acea atitudine nu se potrivea deloc nici cu firea lor ticăloasă, nici cu proasta creştere.

- Charlie, şopti aproape neauzit cel din Cornwall, în timp ce lega şnurul pelerinei, abia mişcând buzele, ca orice ocnaş, obişnuit să vorbească neauzit şi nevăzut, iar el, unul, fusese condamnat la patru ani de muncă silnică încheiaţi prin pustiurile australiene, pentru jefuirea terenurilor aurifere, proprietatea altora. De-acum totuna-i, unde merge suta merge şi mia şi o-nghiţim şi p-asta.

Americanul zîmbi pe neaşteptate, simţindu-se mai în largul lui.

— La tot sper să iasă mai mult de-o mie, bătrâne..: Yoshi îi mai privi o vreme. Când se lămuri cu ei, îi făcu semn lui Misamoto :

- Ia-i cu tine şi aşteptaţi în curte.

îndată ce aceştia plecară, după ce mai întîi făcură o plecăciune cuviincioasă, fără să-i mai silească nimeni, de data asta, prinţul îi expedie pe toţi cei din preajmă, în afară de Inejin.

— Stai jos, bătrâne prieten, îl pofti pe hangiu să şadă pe scări, unde era mai confortabil pentru el, pentru că avea şoldul stăng zdrobit dintr-o căzătură de pe cal şi de aceea nu putea îngenunchea. Bine... Iar acum spune-mi ce veşti noi mai ai pentru mine ?

— Ei, stăpâne, multe şi mărunte...

Timp de trei secole, strămoşii lui Inejin, ca şi acesta, la rindul lui, slujiseră cu credinţă ramura asta a nobilei familii Toranaga. Iar ca hatamoto, inejin nu se temea deloc să spună adevărului pe nume, ci dimpotrivă, avea chiar datoria de a face astfel.

— Pămintul a fost lucrat cu îngrijire, Urmă el. S-au pus îngrăşăminte îndeajuns, recolta a fost bună, însă ţăranii spun că anul acesta o să fie mare foamete chiar şi aici în ţinutul Kwanto.

— Cit de mare ?

- Anul acesta o să avem nevoie să aducem orez dintr-alte părţi, iar în alte locuri va fi chiar cu mult mai rău,

Yoshi îşi aduse aminte că Hosaki îi spusese deja toate aceste lucruri şi se bucură în sinea lui că avea o soţie atât de prudentă şi clarvăzătoare. Şi era mulţumit, de asemenea, şi pentru că avea un vasal credincios precum Inejin. Destul de rar se găsea vreun supus în care să se poată încrede pe deplin. Incă şi mai ra. se găsea vreunul care să spună numai adevărul, iar asta pentru că voia să îşi

informeze corect stăpânul şi nu pentru că ar fi vrut să crească în ochii lui.

- Altceva ce mai ai de zis ?

- Toţi samuraii loiali domniei voastre sunt îngrijoraţi foarte din pricina neinţelegerilor dintre Bakufu şi răzvrătiţii seniori din Satsuma, Choshu şi Tosa. Iar samuraii acestora sunt şi ei nemulţumiţi, majoritatea din acelaşi motiv : dările statornicite în urmă cu un veac le fac viaţa tot mai amară, pentru că este tot mai greu să plătească dobînzile la datoriile care cresc întruna şi să mai şi cumpere orez şi hrană la preţuri ce se măresc văzînd cu ochii !Inejin cunoştea foarte bine necazurile celor de rând, pentru că numeroasa lui familie, în mare parte aparţinînd ordinelor de samurai, resimţea din plin toate acele neplăceri. In fiecare zi, shishi atrag de partea lor noi forţe, dacă nu în mod deschis, măcar în taină. Ţăranii sunt supuşi, ca întotdeauna, neguţătorii mai puţin, însă toţi, în afară de majoritatea negustorilor din Yokohama şi Nagasaki, ar voi din tot sufletul să îi vadă pe gai-jini alungaţi de pe pămănturile noastre.

- Iar despre sonno-joi ce se aude ? Bătrânul tăcu câteva clipe, apoi răspunse :

- La fel ca o mulţime de alte lucruri de pe lumea asta, stăpâne, acest cumplit strigăt de luptă este în parte îndreptăţit, în parte păgubos. Toţi japonezii ii detestă pe gai-jini, mai mult chiar decât pe chinezi sau decât pe coreeni. Toţi vor să-i vadă risipiţi în patru vînturi, toţi îl slăvesc pe Fiul Cerului şi Cred că dorinţa lui de a-i alunga pe străini este foarte înţeleaptă. Din cei douăzeci de oameni credincioşi dumneavoastră, care s-au strâns aici în astă-seară, toţi douăzeci ar sprijini bucuroşi sonno-joi, din acest punct de vedere. Şi, aşa după cum gândiţi'şi dumneavoastră, sogunatul se va bucura de ajutorul lor, ca deţinător, pe moment, al puterii de a împlini dorinţele împăratului, după cum au hotărit legile scrise chiar de shogun Toranaga.

- Da, bine gândit, aprobă Yoshi

Dar în sinea lui era sigur că, dacă ar fi avut puterea în mîinile lui, nu ar fi îngăduit niciodată încheierea celui Dintâi Tratat, aşa că împăratul nu ar fi fost nevoit niciodată să se amestece în problemele

shogunatului. Şi nici nu ar fi permis viclenilor dimprejurul înălţimii sale să îl conducă pe căi greşite. Chiar şi aşa, în ciuda legământului sonno-joi, dacă ar fi avut el căderea să o facă, ar mai fi invitat din când în când nişte gai-jini să discute, când avea el vreme. Insă numai în condiţiile stabilite de el. Şi doar despre problemele comerciale care îl interesau pe el. Numai atunci când vom avea şi noi flota şi armele lor, îşi zise el, o să-i putem alunga din ţara noastră, o să-i vînturăm de prin mările noastre şi, până la urmă, ne vom împlini istorica menire de a-l pune pe împărat pe Tronul Dragonului din China. Şi atunci, cu toate milioanele lor de oameni şi cu legile noastre bushido. o să supunesm întreaga lume a gai-jinilor.

- Spune mai departe, Inejin, il îndemnă pe bătrân.

- Nu prea mai sunt multe lucruri pe care să nu le ştie domnia voastră, stăpâne. Mulţi se tem că tânărul shogun nu va ajunge niciodată bărbat, alţii cîrtesc împotriva Sfatului care ia hotărîri prea puţin înţelepte. Sunt iarăşi mulţi care au fost foarte înverşunaţi aflînd că sfatul înţelept al domniei tale de a nu se întreprinde această călătorie umilitoare spre Kyoto'a fost nesocotit de shogun. Iar unii regretă că nu Domnia Voastră îi stăpâneşte pe toţi roju, ca să începeţi schimbările ce trebuie făcute să stîrpiţi corupţia celor din Bakufu, cu mare înţelepciune, şi să tăiaţi astfel tot răul din rădăcină.

- Shogunul rămâne shogun, orice ar face el, spuse Yoshi categoric. Şi trebuie să-l sprijinim toţi şi pe el, şi Sfatul lui. El este stăpânul nostru, noi suntem vasalii lui, aşa că trebuie să-i dăm tot ajutorul de care are nevoie.

- Sunt întru totul de acord, stăpâne, dar nu fac altceva decit să vă informez, cât pot eu mai exact, care este părerea samurailor. Numai puţini dintre ei ar dori să fie înlăturat Bakufu şi shogunatul. Da, da, doar o mână de neisprăviţi cred că împăratul ar putea conduce ţara fără ajutorul shogunatu-lui. Chiar şi dintre shishi, foarte puţini sunt de părere că shogunatul ar trebui să fie desfiinţat.

- Şi-atunci ?

- Soluţia este foarte limpede : într-un fel sau altul, un bărbat cu mănă de fier trebuie să preia puterea, aşa precum în alte vremuri a făcut shogunul Toranaga.

Inejin îşi trase piciorul bolnav lîngă el, să şadă mai bine.

- Rog pe domnia voastră să mă ierte că sunt vorbă lungă. Dar îngăduiţi-mi să vă spun sincer cât de mult mă onorează vizita domniei voastre.

- Mulţumesc, Inejin, zise Yoshi îngândurat. Dar vreo veste despre vreun daimyo care strânge oaste împotriva noastră, nu ai ?

- Nu, n-am auzit să vină cineva să adune oameni de prin părţile astea, stăpâne. Deşi am aflat că Sanjiro i-a pus pe toţi samuraii din Satsuma pe picior de război.

- Şi Choshu ?

- Nu, încă nu. Insă Ogama şi-a întărit iar trupele care păzesc - Porţile şi a sporit numărul tunurilor sale din Strîmtoa-rea Shimonoseki.

- Aha, iar a luat legătura cu armurierii olandezi ? Inejin încuviinţă din cap.

- Iscoadele mele spun că acolo îşi instruieşte trăgătorii şi fac câte patru tunuri pe lună, în noul arsenal din Choshu... Se grăbesc să întărească fortificaţiile. în curând Strîmtorile vor fi de netrecut.

Pe de-o parte asta-i bine, pe de alta cam rău, îşi zise Yoshi. E bine că există posibilitatea asta, dar e grav că se foloseşte inamicul de ea.

- Ogama plăouieşte cumva să sporească atacurile pe mare ?

- Mi s-a spus că pe moment nu vrea aşa ceva. Dar oricum, a ordonat artileriştilor lui să distrugă toate navele gai-jinilor şi să închidă strîmtoarea pentru oricine atunci când le va trimite el o parolă tainică, îl informă Inejin, apoi se aplecă spre el şi îi şopti : Cerul Sângeriu.

Yoshi rămase cu gura căscată de uimire :

- Aceeaşi parolă pe care a folosit-o shogunul Toranaga?

- Aşa se şopteşte.

O mulţime de gânduri i se învălmăşiră în minte prinţului. Oare să însemne asta că, la fel ca şi străbunul meu, Ogama are de gând să declanşeze un atac prin surprindere şi pe toate fronturile, astfel încât puterea deplină să îi revină lui în totalitate în final ?

- Poţi să-mi aduci vreo dovadă ?

- Cu timpul, poate. Dar oricum, în prezent, aceasta este parola. Cât despre adevăratele intenţii ale lui Ogama... Inejin ridică nedumerit din umeri. Deocamdată Porţile sunt în mîinile lui. Dacă mai reuşeşte să îl facă şi pe Sanjiro să i se supună...

Câteva minute se lăsă o tăcere apăsătoare între ei.

- Ai procedat foarte bine, îl lăudă Yoshi.

- Şi am aflat încă un lucru interesant, stăpâne. Seniorul Anjo suferă de o boală de stomac, îl informă Inejin cu ochi strălucitori, ce se aprinseră şi mai tare de încântare când văzu interesul pe care vestea o trezi în celălalt. Un prieten de-al unui prieten al meu, în care am deplină încredere, m-a anunţat că seniorul Anjo a consultat în taină un doctor chinez. Boala care îl chinuie se înrăutăţeşte pe zi ce trece şi nu se poate vindeca nicicum.

Yoshi mormăi ceva nedesluşit. Pe de o parte, vestea îi făcea plăcere, pe de alta, simţea că îl trec fiori de groază la gândul că putea să se molipsească şi el de aşa ceva, cine ştie de unde sau cum, sau probabil că deja luase boala şi în cu-rând măruntaiele lui aveau să fie cuprinse de putreziciune.

- Şi cât o să mai trăiască ?

- Câteva luni, poate un an, nu mai mult de-atât. Insă domnia voastră ar trebui să fiţi de două ori mai cu băgare de seamă, stăpâne, pentru că omul care m-a lămurit pe mine, spune că, în vreme ce răul care macină trupul pe dinăuntru nu se vede cu ochiul, mintea celui bolnav începe să se abată pe căi primejdioase pentru cei din jur.

Da, ca de pildă hotărîrea aceea lipsită de judecată, de a-i îngădui prinţesei să preia singură toată puterea, îşi spuse Yoshi încruntat, foarte impresionat de cele ce auzise.

- Şi altceva ?

- Aş mai avea să vă zic vreo două vobe despre shishii care l-au atacat şi l-au ucis mişeleşte pe stăpânul Utani şi pe ibovnicul lui. Erau comandaţi de acelaşi shishi din Choshu, care l-a atacat şi pe stăpânul Anjo - Hiraga.

- Aha, acela a cărui înfăţişare a fost trimisă la toţi ostaşii de la barierele oraşelor, ca să-l prindă ?

- întocmai, stăpâne. Rezan Hiraga, aşa îl cheamă, sau cel puţin aşa a zis acel shishi capturat de samurai, înainte de a-şi da duhul. S-ar putea însă să nu fie adevărat. Un alt nume pe care şi-l dă el este Otami.

- L-aţi prins ? întrebă Yoshi încrezător.

- Nu, stăpâne, încă nu. Şi deocamdată, din nefericire, i-am pierdut orice urmă, aşa că poate să fie oriunde la vremea asta. Poate chiar la Kyoto, rosti Inejin cu voce mai scăzută decât înainte. Umblă zvonurile că va avea loc un nou atac la Kyoto. Se pare că mulţi nelegiuiţi se adună acolo în zilele astea. Foarte mulţi.

- Ce fel de atac ? Un omor ? ,

- Nimeni nu are habar deocamdată. Poate va avea loc o nouă încercare de a cuceri oraşul. Conducătorului lor i se spune „Corbul", şi el a lansat chemarea asta tuturor luptătorilor shishi. Eu încerc acum să aflu cine este cu adevărat.

- Bine. Intr-un fel sau altul, shishi ăştia trebuie şterşi de pe faţa pământului. N-ar putea fi îndreptat cumva veninul lor împotriva unora ca Ogama sau Sanjiro, care sunt adevăraţii vrăjmaşi ai împăratului ?

- Greu, stăpâne.

- Şi-ai aflat până la urmă cine i-a informat pe shishi despre seniorul Utani ? Şi despre întâlnirea lui cea de taină ?

După câteva momente de tăcere, Inejin răspunse :

- Slujitoarea doamnei Koiko, stăpâne, care i-a povestit secretul mamei-san şi care, la rândul ei, le-a zis shishilor.

Yoshi oftă întristat.

- Şi doamna ?

- Se pare că doamna nu are nici o vină, stăpine. Yoshi oftă iar, mulţumit însă că, de data asta, Koiko nu era Amestecată în toate acestea, deşi undeva, în sufletul lui, nu era tocmai atât de sigur

- Fata este acum cu noi... O să rezolv eu cu ea. Ai grijă să nu bănuiască nimic mama-san. Cu ea o să rezolvăm atunci când mă întorc. Ai descoperit cumva şi cealalta iscoadă, care trădează informaţii gai-jinilor ?

- Nu sunt foarte sigur încă, stăpine. Mi s-a şoptit de către cineva cum că numele trădătorului, sau, mă rog, numele Lui de împrumut, ar fi Ori. Nu-i cunosc tot numele, dar este un shishi din Satsuma, unul dintre oamenii lui Sanjiro şi, în ace-laşi timp. unul dintre cei doi ucigaşi de pe drumul Tokaido.

- Ce prostie să ucizi doar unul, când toţi patru erau victime atât de uşoare ! Şi-acum unde este trădătorul ?

- Undeva, prin Yokohama. in colonie, stăpâne. Intre timp, a ajuns sfătuitorul de taină atât al tinărului tălmaci englez, cât şi al francezului despre care mi-a povestit domnia ta.

- Aha, deci şi al lui..., spuse Yoshi, căzind pe gânduri câteva clipe. Astupă-i gura cu pămint de îndată acestui Ori !

Inejin se închina în faţa stăpânului sau, în semn că va îndeplini porunca. Altceva..., adăugă Yoshi.

- Aici se sfîrşesc toate veştile pe care le-am adunat eu pentru domnia voastră.

- Mulţumesc Ai procedat cum nu se poate mai bine, rosti prinţul.

îşi termina de băut ceaiul, adîncit în gânduri. Veghind din cerul întunecat, luna arunca umbre ciudate peste pământ. bătrânul sparse deodată tăcerea.

- Baia domniei voastre este pregătita, stăpâne. Probabil că sunteţi şi înfometat după atâta drum. Totul este pregătit pentru stăpânul meu.

- Iţi mulţumesc mult, Inejin. Dar noaptea asta este atât de frumoasă, încât o să pornesc iar la drum, de îndată. Mai am multe de împlinit la castelul meu, Colţii Dagonului. Căpitane !

îndată, toată lumea se strânse la porunca lui. Koiko şi slujnica ei se îmbrăcară degrabă iar în haine de călătorie : cea dintîi urcă în palanchinul ei. Cu nespus respect, Inejin, familia lui, slujnicele şi toţi servitorii îşi conduseră oaspeţii, închinîndu-se până la pămănt.

- Şi cu toată măncarea pe care am pregătit-o pentru înălţimea sa ce facem ? întrebă soţia hangiului, o femeie micuţă, cu faţa rotundă ca o lună plină.

Ea dăduse fuga să cumpere şi să prepare tot felul de delicatese, care îi costaseră mai mult decât profitul lor pe trei luni, pentru o singură masă regească, întinsă în cinstea neaşteptatei vizite a stăpânului lor.

- Ei, o s-o mâncăm noi, răspunse Inejin urmărind cu privirea suita ce se depărta la pas pe străduţele satului adormit, până ce nu se mai zări defel. Oricum, a fost atât de minunat că l-am putut vedea... Ce mare onoare ne-a făcut popasul lui !

- Da, aşa este, murmură femeia şi il urmă supusă, intrând în han.

Noaptea era caldă, iar lumina puternică a lunii aurea drumul. După ce lăsă satul în urmă, calea prăfuită şerpuia spre nord, printre copaci, printre sate mici, presărate aproape la fiecare câţiva kilometri, prin locuri pe care Yoshi le cunoştea bine încă de când era copil. Era linişte împrejur. Nimeni nu îndrăznea să pornească la acea oră din noapte, în afară de hoţii de drumul mare, ronini sau înalţi dregători însoţiţi de

suita lor.' Trecură apoi prin vadul unui râu, apoi urmară mai multe câmpii. Când trecură de apă. Yoshi îl strigă iar pe căpitan:

- Da, stăpine, se prezentă acesta.

Spre nedumerirea tuturor, Yoshi se întoarse in şa şi arătă spre răsărit şi spre sud, înapoi, către coastă.

- Mi-am schimbat gândurile, îi anunţă el, de parcă abia atunci ar fi luat hotărîrea aceea, şi nu cu multe zile în urmă;

- De-acum ne îndreptăm într-acolo, spre Tokaido, adăugă el. Insă o să ocolim primele trei bariere, apoi o luăm de-a dreptul pe marele drum, îndată după ivirea zorilor.

Nu mai era nevoie să întrebe nimeni încotro aveau să se îndrepte.

- In marş forţat, stăpâne ? se interesă căpitanul.

- Da. Iar din clipa asta, nimeni nu mai scoate o vorbă, ia-o înainte !

Nu mai mult de o sută douăzeci de leghe până acolo, zece sau unsprezece zile de mers, se gândi el. Acolo-i Kyoto şi Porţile. Porţile mele !

25

YOKOHAMA

Spre sfîrşitul după-amiezei aceleiaşi zile, Hiraga se ase cunse degrabă la umbra unei coşmelii sărăcăcioase, de la capătul Mahalalei Beţivanilor, unde îl aştepta un marinar scund şi îngălat.

- Dă-ncoa' paralele, amice, se răsti acesta. Le-ai adus, nu ?

- Da, arma, rog ra tine.

- Intr-o zi te-nţoleşti ca un mare grangur, într-alta ca ultimu' amărât !

Omul îl privea încruntat, bănuitor. La briu avea un cuţit cu lamă lungă, iar un coltul într-un buzunar special, de pe mănecă. Prima dată cind vorbise cu Hiraga, se întâlniseră pe plajă, şi acesta purta un costum ferches, ce fusese al lui Phillip Tyrer, şi ajustat pe măsura lui. Acum însă era îmbrăcat în veşminte de lină murdare, cum purtau muncitorii, pantaloni soioşi, zdrenţuiţi, şi în picioare ghete scîlciate.

- Ce-oi fi vrând tu cu toată maimuţăreala asta ? Hiraga înălţă din umeri, fără să înţeleagă.

- Arma, rog ra tine.

- Puşcă zici ? La am tot ce-mi trebuie, cum am hotărât. Ochii lui vicleni dădură la iuţeală roată împrejur, cercetând locul înţesat de buruieni şi gunoaie, dintre Mahalaua Beţivanilor şi micul sat japonez, zonă denumită de localnici „Ţara Nimănui", însă nu observă să-i urmărească nimeni.

- Unde-s zornăitorii ? întrebă el ursuz. Banii, pentru numele Celui de Sus. Argintii ăia mexicani ?

Hiraga băgă mâna în buzunarul hainei murdare, simţin-du-se destul de neplăcut, îngălat, în veşmintele acelea pe care le cumpărase special pentru ziua aceea. Trei dolari mexicani de argint luciră pe dată în podul palmei lui.

- Arma, rog eu ra tine.

Nerăbdător, marinarul vărî şi el mâna în buzunarul bluzei şi ii arătă un revolver Colt.

- Nu pui tu laba pă el decât când îmi dai lovelele.

- Gronţ, rog ra tine ?...

Europeanul scoase din buzunarul pantalonilor o cîrpâ îmbîcsită, în care erau înfăşurate vreo duzină de cartuşe.

- Afacerea-i afacere, ce mai ! Şi cuvîntul e cuvînt !

Se întinse degrabă să ia banii de la japonez, dar acesta îşi trase la iuţeală mâna înapoi, înainte de a reuşi celălalt să-i înşface.

- Nu-s furat, aşa ?

- 'Nenţeles că nu, hai odat', pentru numele Ăluia de Sus!

Hiraga deschise pumnul atunci. Marinarul înhaţă repede monedele şi se apucă apoi să le cerceteze îndeaproape, ca să se convingă că nu au marginile tocite şi nu sunt false. In tot acest timp, ochii îi fugeau în toate părţile, ca nu cumva să fie luat prin surprindere. Când fu mulţumit de plata lui, îi dădu japonezului pistolul şi gloanţele, apoi se ridica imediat în picioare.

- Să nu te prindă vreunul cu rabla asta la tine, amice; că ai dat de dracu. Normal că-i de furat, doar nu-s prost; nu ?

Se uită în batjocură la celălalt, apoi o luă iute la picior; ca un şobolan speriat, animal cu care de altfel şi semâna la înfăţişare. In vreme ce se întorcea în satul care-i oferea oarecum adăpost - atâta vreme cât prostituatele şi beţivii nu se apucau să facă tărăboi din te miri ce Hiraga merse mai tot drumul cu capul în pământ, ca să nu fie recunoscut, în mica localitate nu erau nici poliţişti, nici santinele la bariere, Ca să-i apere cât de cât pe săteni. Numai uneori, mai trecea pe acolo cite o patrulă de marinari sau militari, care se încumetau să mărşăluiască pe strada principală, însă de obicei nu se amestecau în astfel de tevaturi. Ii trebuiseră câteva zile bune lui Hiraga, până să poată aranja cumpărarea unei astfel de mărfi. Bineinţeles că nu putea să-i ceară lui Tyrer să-l ajute. Iar în, Yoshiwara, nu avea nimeni aşa ceva. Raiko îi spusese dezgustată :

- Numai gai-jinii au asemenea scîrbăvnicii, Hiraga-san. Îmi pare aşa de rău, nu te pot ajuta. E foarte primejdios pentru o persoană civilizată să fie prinsă cu o astfel de armă asupra sa.

Akimoto intervenise in favoarea lui, zîmbind poznaş :

- Dacă vărul meu vrea, atunci fă-i rost de una, Raiko ! Doar tu poţi face tot ce doreşti, neh ? Şi in loc de plată, eu îţi promit o noapte de amor fără pereche, şi fără să-ţi iau un ban !

Fu nevoit să se aplece să se ferească de perna cu care Raiko aruncase în el, rîzînd şi ea din toată inima. Apoi femeia spusese, prefăcută, făcându-şi vînt cu evantaiul :

- Vai, Hiraga-san, te implor din suflet să mă scapi de bărbatul acesta nărăvaş, că deja două din fetele mele şi-au luat câte o zi liberă să îşi oblojească bietele yln după măcelul pe care l-a făcut yang-ul lui !

când rămăseseră numai ei doi în cameră, Akimoto îi zisese serios :

- Poate că totuşi ar trebui să-ţi schimbi hotărîrea, să nu mai iei nici un pistol. Lasă-mă pe mine să încerc să îl conving pe Ori să ne întâlnim aici.

Hiraga însă îl refuzase categoric, cu toate că era foarte bucuros că putea sta. de vorbă cu poznaşul său văr.

- Ori are deja o armă şi o să se folosească de ea de cum dă ochii cu noi doi. Eu unul am încercat tot ce mi-a trecut prin cap ca să-l atrag afară din Mahalaua Beţivanilor Şi n-am izbutit deloc Dar. dacă reuşesc să îl ucid cu o armă, atunci poate părea că l-a omorât vreun gai-jin. Oricum, in-tr-una din zilele astea va încerca să ajungă cumva la fata aceea din nou, iar atunci eu nu mai am ce căuta prin părţile astea.

- Dar poate că o să se plictisească şi el să aştepte întruna. şi oricum, fiecărui om din sat i s-a spus să-l urmărească şi n-o să îndrăznească nimeni să-l treacă golful cu barca pe furiş.

- Cine se încumetă oare să aibă încredere într-un sătean ? Akimoto rostise atunci cu hotărîre :

- Atunci, când o să faci rost de un pistol, să mă laşi pe mine să închei socotelile cu el.

El era mult mai voinic decât Hiraga. Acesta nici nu îl recunoscuse când venise, pentru că, între timp, îşi tunsese părul de samurai din creştet ca şi vărul său. In orice caz, până la urmă, Hiraga îl abordase pe marinar pe plaja, dîndu-se drept un neguţător chinez din Hong Kong. Ajunseseră într-un tîrziu la o înţelegere, iar Hiraga nu pusese decât o singura condiţie : ca respectivul revolver să nu fie

furat. Dar bineinţeles că altfel nu se putea... Akimoto il aştepta acum la locuinţa lor din sat, pe care cei doi o închiriaseră pe o lună de zile.

- Eeei. vere, te rog să mă ierţi, rîse acesta când îl văzu. Nu mai trebuie să te întreb dacă ai reuşit să o iei sau nu, dar arăţi atât de caraghios în hainele astea... Dacă te-ar vedea camarazii noştri shishi ?!...

Hiraga înălţa din umeri, indiferent :

- Numai în felul ăsta pot să trec drept hamalul vreunui gai-jin venit de cine ştie unde. Tot soiul de gai-jini şi hamaii umblă îmbrăcaţi aşa prin Mahalaua Beţivanilor. Işi trase turul pantalonilor, simţind cum îl strâng între picioare. Tot nu pot să pricep cum de poartă haine atât de greoaie şi nădragi strimţi şi haine strîmte toată vremea... Şi când e căldură mare afară, eee, atunci să vezi grozăvenie. Asuzi leoarcă !

în vreme ce vorbea, cerceta revolverul abia cumpărat. îl căntări în palmă, ţintind cu el în gol.

- E greu, să ştii.

- Vrei sake ?

- Mulţumesc, da. După aceea cred că o să mă odihnesc până la asfinţit.

Incărcă pistolul, sorbi o gură de sake şi se aşeză pe jos, mulţumit. închise ochii. începu să mediteze. Când simţi pacea cuprinzîndu-l, se lăsă să plutească în voia liniştii. In câteva minute dormea adînc. La apusul soarelui se trezi singur. Akimoto încă şedea de pază. Hiraga se uita pe geamul îngust:

- N-o să plouă şi nici furtuna n-o să vina în noaptea asta, prezise el, apoi scoase o eşarfa şi o lega în jurul frunţii, aşa cum văzuse el că făceau gai-jinii de rând şi marinarii.

Dintr-odată, Akimoto păru cuprins de temeri.

- Şi-acum ?

- Acum ? răspunse vărul său, ascunzînd arma la brâu.' Acum mergem după Ori. Dacă nu mă întorc, atunci rămăne să îl ucizi tu.

Majoritatea sătenilor nici nu îl recunoscură pe stradă, iar cei ciţiva câţi işi dădură seama cine este, îl salutară scurt, nervoşi, plecând fruntea, ca in faţa unui gai-jin, iar nu a unui samurai, după

cum fuseseră instruiţi dinainte. In' veşmintele lui europene, pentru cei mai mulţi

gai-jini avea să treacă drept vreun eurasiatic, ca oricare altul, sau un negustor chinez din Hong Kong, Shanghai sau Manila, felul veşmintelor arătând rangul şi averea ce o poseda. „Să nu uiţi niciodată, Nakama-san, îl dădăcise Phillip Tyrer întruna, oricât de bogat ai părea, straiele arătoase nu te vor apăra împotriva hărţuielilor şi a jignirilor tuturor nemernicilor, dacă te vei duce singur în Mahalaua Beţivanilor sau în oricare alt loc deocheat." Prima dată când se dusese să il caute pe Ori, în clipa in care shoya îi zisese că Ori îi ieşise din cuvînt, se repezise ca turbat în Mahalaua Beţivanilor, îmbrăcat în hainele căpătate de la Tyrer. Aproape imediat ce ajunsese acolo, fusese încolţit de un grup de beţivi gălăgioşi, care îl înconjuraseră, batjocorindu-l şi înjurându-l, apoi se aruncaseră asupra lui. Numai priceperea lui la karate (o artă despre care gai-jinii încă nu ştiau mare lucru) îi scăpase viaţa. Se retrăsese la iuţeală, mocnind de furie şi lăsănd în urma lui doi atacanţi cu capetele sparte şi unul schilodit, leşinat.

- Să mi-l scoţi pe Ori din pămănt, din iarbă verde, imediat îi poruncise el lui shoya. Să afli exact ce anume face şi unde locuieşte.

In seara următoare, shoya venise la el cu o hartă mîz-gălită ca vai de lume :

- Casa unde stă este aici, pe colţul ăsta, care dă spre mare, chiar în apropiere de nişte debarcadere. E un fel de crişmă cu camere de închiriat pentru oameni de joasă speţă. Ori-san a închiriat aici o cameră, pentru care plăteşte de două ori preţul. Foarte ticălos locul acela, Hiraga-san întotdeauna e plin de netrebnici. Nu vă puteţi duce acolo fără să aveţi vreun plan deosebit în minte. Este chiar atât de important să fie scos de acolo ?

- Da. Si satul tău este in mare primejdie atâta vreme cât ramăne el aici

- So ka !

Două zile mai tîrziu, shoya îi spusese că, în timpul nopţii, Casa în care stătea Ori arsese din temelii, iar printre ruine fuseseră găsite rămăşiţele a trei bărbaţi.

- Mi s-a spus că omul nostru era unul din cei trei, zisese shoya răsuflînd uşurat.

- Mare Păcat că n-a ars toată zona aceea şi cu tot cu gai-jini.

- Aşa este.

Aşa că viaţa îşi reluase cursul normal, liniştit. Hiraga işi petrecuse mai departe timpul cu Tyrer, mulţumindu-se să înveţe şi să dea lecţii, la rândul lui, însă fără să îşi dea seama câte informaţii preţioase primeau de la el Phillip Tyrer, Sir William şi Jamie McFay. Pentru o jumătate de zi se dusese în larg, împreună cu Tyrer, la bordul fregatei britanice. Acea experienţa uluitoare îl cutremurase pur şi simplu şi îl ambi-ţiosase încă şi mai tare să descopere cum acei oameni pe care el îi disp'reţuia atât, puteau inventa şi reuşeau să facă astfel de maşinării nemaivăzute şi nave de război nemaipomenite ; cum acel popor ce ocupa o insulă mai mică decât Japonia - dacă Tyrer spunea adevărul - putuse aduna o astfel de bogăţie, necesară pentru a avea atâtea nave şi atâta armată şi fabrici şi, pe deasupra, să izbîndească să stăpî-nească toate mările şi cea mai mare parte a lumii gai-jinilor.

In seara aceea, se îmbătase criţă, dezmeticindu-se pentru câte o clipă, prăbuşindu-se apoi iar în hăul coşmarului de beţiv, cutremurat până în străfundul fiinţei fiindcă încrederea lui deplină în codul bushido şi în Ţara Zeilor fusese adînc zdruncinată. Petrecuse apoi multe seri împreună cu Akimoto, la Yoshiwara, sau în ascunzătoarea lor din sat, făcând tot felul de planuri şi împărtăşindu-i din cunoştinţele lui despre gai-jini, cu toate că întotdeauna avea grijă să nu-şi trădeze marea îngrijorare ce îl cuprinsese, dar avînd grijă să stringa laţul în jurul lui Tyrer, jucându-se cu el, ducîndu-l cu vorba :

- Ah, ce rău îmi pare, Taira-san, contract Fujiko, foarte greu, murte săptămăni îi ia. Greu înţelegi eu Raiko, negustor rău, vrei murţi beni, contractu foarte scump şi are aşa murţi crienţi ! Murţi, murţi ! Vai, ce rău pare la mine, e ocupată la seară, da' poate mîine...

Şi cu două săptămăni în urmă, spre furia lui Hiraga shoya descoperise că Ori nu murise în flăcări.

- "...şi, vai, Hiraga-san, ce rău îmi pare, dar mi s-a mai spus că acum Ori-san s-a înbogăţit peste noapte şi cheltuieşte bani in stingă şi-n dreapta, ca un daimyo. Acum a închiriat câteva camere într-alta tavernă.

- Ori e bogat !? Cum se poate aşa ceva ?

- Imi pare aşa de rău, nu ştiu, stăpâne.

- Dar măcar ştii unde-i taverna asta în care stă el acum ?

- Da, stăpâne, aici aici, uite harta, îmi pare aşa de rău că...

- Nu-i nimic, scrîşnise Hiraga clocotind de furie. Diseară îi dai iar foc.

- Vai, ce rău îmi pare, Hiraga-san, dar acum nu mai e aşa uşor !

Shoya se arăta din cale-afară de spăşit, deşi în sufletul lui mocnea mănia că prima soluţie şi cea mai la îndemănă, pentru care plătise ca să scape de acel ronin nebun, nu îşi atinsese scopul.

- Nu mai este chiar aşa de uşor, pentru că acea casă este izolată şi se pare că Ori-san şi-a tocmit paznici mulţi, da, paznici gai-jini.

Judecind la rece, Hiraga căntărise atunci toate consecinţele ce puteau surveni. Aşa că îi trimisese o scrisoare mieroasă lui Ori, printr-unul dintre sătenii care vindeau peşte în Mahalaua Beţivanilor, în care îl anunţa pe acesta că se bucura nespus să afle că el, Ori, era în viaţă şi nu murise în incendiul ncela cumplit, aşa cum i se spusese mai înainte, ba mai mult, că acum ajunsese bogat. In final, îi propunea să se intâlnească în acea seară în Yoshiwara cu el şi cu Akimoto. care voia şi el să discute despre unele probleme shishi, de mare importanţă. Ori îi răspunsese imediat printr-o alta epistolă: „Nu ne întilnim nici în Yoshiwara şi nici într-alta parte?, pma ce planul nostru sonno-joi nu va fi împlinit, fata moariă, şi colonia întreagă arsă din temelii. Dacă tu, Akimoto sau alt trădător va îndrăzni până atunci să se apropie de mine, va fi împuşcat ca un cîine".

Akimoto îşi dăduse seama imediat de ce : ştie el că focul n-a fost simplă intâmplare.

- Bineinţeles. Dar de unde-o fi luat el banii ? ~ I-a furat, neh ?

- trimiseseră câteva mesaje, dar toate primiseră acelaşi răspuns, încercaseră atunci să-l otrăvească, dar dăduseră greş. Aşa că Hiraga cumpărase revolverul şi îşi făcuse alt plan. Iar acum venise

momentul şi seara părea minunată pentru a-şi duce gândul la îndeplinire. Ultimele raze sângerii ale apusului ii luminau drumul prin Tara Nimănui. Pretutindeni, străziile erau pline de gropi adinci, primejdioase. Puţinii trecâtori pe care-i întâlni, abia dacă se uitau la el, doar atât cât să-l înjure ca să se dea la o parte din drumul lor.

Ori scoase la întâmplare o monedă din săculeţul plin aşezat pe masa de lîngă pat. Era un dolar mexican de argint, cu marginile tocite, ceea ce însemna că acum valora doar jumătate din adevăratul său preţ. Cu toate acestea, tot era de cinci ori mai mult decât preţul negociat la început, şi-i întinse moneda femeii goale din faţa lui. Când văzu cât primeşte, faţa ei se lumină toată, îşi plecă la iuţeală fruntea, înclinîndu-se cu uimire şi bîiguind întruna mulţumiri mieroase.

- Eşti un adevărat domn, tu, scumpule.

Ori o privi absent cum cotrobăia prin veşmintele ei vechi, cîrpite. Se mira şi el cum de ajunsese acolo, scîrbit de toată camera aceea îmbîcsită şi de patul soios şi de Casa deocheată şi de trupul fără culoare, numai oase, al muierii gai-jin, cu nişte buci fleşcăite, care, se amăgise el, că ar fi putut să îi domolească clocotul sângelui care-l înnebunea, însă nu făcuse decât să îl întărite şi mai tare gândindu-se la ea, cu care nu se compara nici pe departe.

Femeia nu îi mai dădea nici o atenţie acum. Ea îşi făcuse meseria. Nu mai avea decât să bîiguie obişnuitele mulţumiri şi minciuni îndrugându-i ce bărbat nemaipomenit se dovedise el. In cazul lui, nu era nevoită să mintă prea mult, pentru că micimea sculei lui fusese compensată de vigoarea şi puterea dorinţei lui. Şi, nu-i mai rămânea decât să iasă de acolo şi să-şi păstreze cu mare grijă comoara abia dobîn-dită, fără să dea de necaz. Rochia îi atîrna şleampătă pe umerii slabi, dezgoliţi, iar poalele i se tîrau pe covorul ros, ce abia acoperea duşumelele nelustruite. Jupa îi era zdrenţuita, iar pe dedesubt nu purta nimic altceva. Avea părul castaniu, lins, şi se boise exagerat cu ruj. Arăta de patruzeci de ani, deşi abia împlinise nouăsprezece. Copil al străzilor din Hong Kong, habar n-avea care-i erau părinţii, fusese vîndută unei case de prostituţie cu opt ani în urmă, de către mama ei adoptivă.

- Vrei să vin şi mîine ? Aăă.„ mîine ?

Ori înălţă din umeri, dezgustat şi ii arătă uşa. Braţul I se vindecase, atât cât se putuse vindeca, deşi nu avea să mai aibă niciodată aceeaşi forţă şi iuţeală în lupta cu sabia, cu toate ca încă putea înfrunta cu succes un spadasin de talie medie, şi in mod cert, se descurca minunat cu revolverul. Pistolul cu două ţevi, stătea pe masă, la vedere, întotdeauna la îndemâna lui. Femeia îi zîmbi forţat şi se retrase, bîiguind în continuare mulţumiri şi foarte bucuroasă în sinea ei că scăpase fără să încaseze bătaie ca de obicei şi nici nu fusese silită la vreo perversiune scîrbavnică, cum se temuse la început.

- Nu-ţi fă griji, Gerty, îi spusese madama. Chinezoii ăştia sunt ca toţi ceilalţi bărbaţi, cam mofturoşi uneori, dar porcu' ăsta ticălos e plin de parale, aşa că fă-i tot ce vrea el, fără să te tocmeşti, că-i putred de bogat şi dă-i-o la meserie.

Nu avusese prea mult de făcut, doar să-i suporte cu stoicism vărtoşenia înverşunată şi să scape gemete mincinoase, ca să se prefacă satisfăcută.

- Pe curând, scumpule, mai zise, apoi ieşi, bucurându-se în gând de dolarul de argint, ascuns acum în corsajul îngălat care abia îi acaperea sânii fleşcăiţi.

In mănă ţinea o alta monedă, care valora cam a douăze-cea parte din cât primise ea în realitate. Pe coridor, în faţa uşii, o aştepta Timee, marinar eurasiatic, cu trăsături predominant chinezeşti, şi o mutră de bandit. închise uşa în urma femeii şi o înşfacă într-o clipă.

- Ţine-ţi fleanca aia spurcată, tîrfă nespălată, scrîşni el printre dinţi, silind-o să desfacă pumnul, ca să-i ia banii, apoi, văzînd ce sumă mică dobîndise, începu s-o ocărască furios, când în chinezeşte, când în englezeşte. Ayeeyah, de ce nu l-ai mulţumit pe domnu' cum trebuie ?

Apoi îi dădu brânci femeii, care se duse cât colo, împiedi-cindu-se, cât pe ce să se rostogolească pe scări, însă când ajunse destul de departe de el, simţindu-se mai în siguranţă, se întoarse şi începu să-l înjure cu mare rîvnă.

- P sa'" zic eu mamei Fotheringill de tine, o să-i zic ce rm-ai făcut, să vezi tu ce-o să păţeşti de la ea !

Timee scuipă în urma ei, apoi bătu la uşa lui Ori şi il întrebă mieros :

- Musume bină, domnu' heya ?

Ori şedea la o masă veche, de lingă fereastră. Purta o cămasă aspra şi pantaloni largi era cu picioarele goale, iar când îşi înfipsese sabia scurtă, ascunsă în teacă, Săculeţul cu bani era aşezat pe masă. Observă ochii mijiţi ai celuilalt fu-rişindu-se intr-acolo. Cu mare nonşalanţă, scoase un alt dolar mexican şi i-l aruncă. Matahala il prinse cu dexteritate, salută respectuos ducând mâna la cozoroc, apoi rânji cu toată gura în care nu mai avea decât vreo câţiva dinţi gălbejiţi.

- Mulţumesc, 'nălţimea voastră. Crăpelniţă, da ? întrebă iar, frecându-şi palma lată de pântecele burduhănos. Crăpelniţă, wakarimasu ka ?

Ei doi se înţelegeau mai mult prin semne şi în dialectul pidgin. Timee era mai-marele tuturor paznicilor lui Ori, Un alt păzitor al acestuia stătea jos, în bar, iar al treilea pe stradă Ori clătină din cap, plictisit.

- Nu, răspunse el în englezeşte, folosind astfel unul dintre puţinele cuvinte pe care le învăţase în acea limbă. Beer-u; adăugă el şi ii făcu semn cu mâna să plece.

Când rămase singur, în sfîrşit, începu iar să se uite pe geam. Sticla era plesnită, iar crăpăturile se întindeau, fine, ca o pânză de păianjen ; un colţ lipsea. Fereastra dădea spre faţada dărăpănată a unei alte coşmelii, o tavernă de lemn ce se zărea chiar peste drum, cam la zece metri depărtare. Aerul era umed şi plin de miasme, iar el se simţea îngălat după ce se lipise de corpul asudat al femeii (i se încrâncena carnea pe el când îşi amintea). Şi nici nu avea vrea şansă de a se bucura de o baie după întâlnirea aceea dezgustătoare, deşi aşa ar fi trebuit să facă orice japonez civilizat şi el unul ar fi putut foarte uşor să aibă parte de condiţii infinit mai bune dacă s-ar fi dus în satul aflat la nu mai mult de câteva sute de metri distanţă de Ţara Nimănui. Dar dacă ai încerca numai, ai risca sigur să fii prins de Hiraga sau de iscoadele lui, îşi spunea Ori. Ticăloşii aceia abia aşteaptă un prilej să pună mâna pe tine. Hiraga şi Akimoto şi toţi

netrebnicii aceia de săteni care n-ar merita altceva decât să fie răstigniţi ca orice ucigaş de rând pentru că încearcă să se pună în calea măreţului meu plan. Nişte lepădături Toţi, fără deosebire îşî zise Ori. Auzi, să îndrăznească ei să încerce să mă facă scrum; să se încumete ei să îmi pună otravă în peşte... Eeee, numai karma a fost la mijloc atunci când pisica aia a furat peştele, înainte de-a reuşi eu s-o alung ! Şi în câteva clipe a murit vomitând numai venin, în locul meu ! De atunci mincase Pe sponci şi numai orez pregătit chiar de el într-o oală pe care o aşeza pe sobă, cu puţină carne sau peşte gătit pentrui ceilalţi oaspeţi care închiriau acolo camere sau pentru client de jos din bar întotdeauna îl punea mai întîi pe Timee să guste în faţa lui, pentru mai multă siguranţă. Măncarea-i scîrboasă, coşmelia scîrboasă şi femeia aceea la fel... Da, câteva zile o să mai îndur eu şi abia după aia o să răbufnesc !

Şi atunci dădu cu ochii de săculeţul cu bani. Rânji satisfăcut, viclean, amintindu-şi. In noaptea incendiului, când stătea la cealalta tavernă, tocmai dormea intr-o odăiţă murdară, strimtă, din dosul barului, în care nu era decât un pat îngust, dar pentru care plătise cu ultimii lui bani. Cu mult înainte ca toţi ceilalţi din circiumă să se trezească, simţurile Lui ascuţite în numeroase incendii încă de copil, îl avertizaseră asupra primejdiei şi se trezise într-o clipită ca să vadă flăcări înalte ce mistuiau deja scările spre etaj şi tocmai atunci o alta tigvă plină cu ulei şi cu o cîrpă aprinsă în gura ei era aruncată pe geam, spre bar. Un cîine şi două pisici, scoase din minţi, se repeziseră în josul treptelor, încercând să găsească o cale de ieşire şi, alergând înnebunite, cele trei animale nu făcuseră decit să spargă sticlele cu alcool pe podele şi să alimenteze astfel incendiul. Atunci începuse şi învălmăşeala şi se auziseră ţipetele îngrozite ale numeroşilor clienţi care ocupau etajul. Oameni pe jumătate dezbrăcaţi dădură buzna să coboare treptele, pîrjoliţi de flăcări în timp ce încercau să iasă din casă. Apoi scările începuseră să ardă în toată regula, iar flăcările se întinseseră curând la pereţii de lemn putred, uscat, şi la balustrade. Flăcării orbitoare cuprinseseră tot barul, iar dogoarea dinăuntru se înteţise, pîrjolul fiind stîrnit de un vînt ce prefăcuse totul într-un rug de-acum nestăvilit, ucigător. Canaturile uşii principale prinseseră să

ardă iute, iar flăcările aproape că blocau ieşirea. Mai mulţi oameni înnebuniţi se repeziseră îmbrâncindu-se pe scări, călcându-se în picioare, răcnind cât îl ţinea gura, dînd să iasă din pălălăile mistuitoare, unii dintre ei deja cu hainele arzînd. Numai câteva minute trecuseră de când izbucnise incendiul şi acesta pusese deja stăpmire pe han, fără să mai poată fi oprit de nimeni.

In cotlonul lui ferit, Ori era singurul care nu se înfricoşase, obişnuit cu focul, deocamdată ferit de fumul înecăcios, pentru ca se lipise de podele, cu o cîrpă muiata în bere peste nas şi gură. Işi făcuse în minte planul de salvare încă de când intrase în acea încăpere, dintr-un reflex de-acum înrădăcinat: reuşita în orice situaţie consta în a nu-ţi pierde cumpătul. În cazul de faţă scăparea avea să fie mica fereastra, acoperită cu oblon, de la capătul barului, aflata la o distanţa apreciabilă de scările care ardeau. Pe acolo se ajungea pe o străduţă lăturalnică, din spatele cîrciumii. Tocmai voia să o ia la picior într-acolo, când îl zărise pe corpolentul proprietar al tavernei, numai in cămaşa de noapte şi cu o bonetă cu ciucure pe cap, repezîndu-se pe scări în jos, împreună cu alţi bărbaţi îngroziţi. Cîrciumarul ţinea sub braţ o cutie de fier, ferecată. Cu furie, îl îmbrânci pe un altul din calea sa, drept în flăcări, însă şi el avu parte de aceeaşi soartă. Focul îl cuprinse într-o clipă, transformându-l în torţă vie şi pe el şi pe ceilalţi doi şi, în urletele lor de groază, scara se prăbuşi, prefăcându-se într-un rug dogoritor, tăind orice cale de scăpare celor de la etaj. Cutia de metal îi sări din braţe, rostogolindu-se pe duşumea. Un bărbat, ars cumplit, reuşi să iasă din flăcări, şi se împletici spre ieşire. Rugul ii mistuia în continuare, hulpav, pe proprietar şi pe cei doi însoţitori ai lui, părând că vrea să se intindă cu lăcomie şi spre cutia de fier. Fără să stea pe gândurî, Ori se repezise prin flăcări, înşfăcase cutia şi o luase la goană spre ferestruică, spărsese dintr-o singură mişcare obloanele putrede şi ieşise la aer curat. Imediat, se aplecase în faţă, ascunzînd comoara să nu îl vadă nimeni, fugise spre gardul din faţă, îl sărise cu îndemânare şi, mergând tot furişat, se strecurase printre gunoaiele şi buruienile presărate peste tot în Ţara Nimănui, până ce ajunsese la fîntâna părăsită. Odată ajuns acolo, cu sufletul la gură, se uitase înapoi

îngrijorat: flăcările ce mistuiau taverna se ridicau până la cer. O mulţime de oameni mişunau împrejur, urlînd şi blestemănd nenorocirea. Doi bărbaţi săriră de la geamurile de sus. Alţii, cu găleţi cu apă în mîini, stropeau clădirile alăturate şi coşmeliile construite primprejurul cîrciumii, strigând după ajutor. Pe el nimeni nu îl băgase în seamă. În vacarmul acela, în care nu îl puteau auzi, dăduse peste un drug de fier şi forţase capacul cutiei, fără să ia în seamă roiurile de ţînţari şi gângănii de noapte. Comoara dinăuntru îl lăsase pentru câteva clipe fără respiraţie. îndată, îşi îndesase doi săculeţi cu bani în buzunarul pantalonilor largi, iar un altul în buzunarul bluzei de lucru. Cu mare grijă, îngropase apoi încă vrea zece-doisprezece săculeţi în locuri diferite, apoi făcuse la fel şi cu acea cutie de fier.

A doua zi dimineaţă, bătuse Mahalaua Beţivanilor în lung şi-n lat, până găsise o alta circiumă cu camere de închiriat, însa mai izolată şi la mare depărtare de aceea care pierise mistuită de; flăcări. Zece dolari mexicani de argint şi priveliştea pungii grele de bani fuseseră de ajuns pentru proprietarul casei ca să-i asigure îndată serviciu complet şi o cameră mare, aleasă de el. Cîrciumarul, un bărbat cu ochi vicleni, de un albastru-strălucitor (ca ai ei, îşi spusese Ori, simţind un zvîcnet dureros în boaşe), îi arătase spre mulţimea de bani, spunîndu-i :

- O să-ţi ia beregata şi-o sa sfirşeşti prin vreun tufiş, din pricina mormanului ăla, gălbiorule !

La început, Ori nu pricepuse ce voia să spună. Dar cu-rând înţelese, căci omul i-l prezentase pe Timee. Iar dacă Ti-mee era bine plătit, iar proprietarul aidoma, Ori avea să fie în siguranţă atât la han, cât şi pe stradă, iar când ieşea în oraş, camera lui avea să fie păzită ca un templu sfînt. Ca semn de prevedere, ştiind ce primejdie îl păştea dacă se încredea în astfel de oameni, Ori le explicase mai mult prin semne, cu multă răbdare, că acei doi săculeţi cu bani nu erau decât o mică parte a averii sale, care se afla sub pază straşnică în sot şi pe care era foarte darnic să o cheltuiască cu generozitate numai să se ştie în siguranţă şi să i se împlinEască voile.

- Tu eşti stăpân aici, numai să zici şi tot ce pofteşti ţi se-mplineşte imediat. La mă numesc Bonzer şi sunt australian de fel.

Ca aproape toţi cei din Mahalaua Beţivanilor, se scărpina întruna din pricina puricilor şi a păduchilor, avea doar câţiva dinţi strîmbi în gură şi putea îngrozitor.

- Stăpân ? înseamnă Ichiban I Număru' unu. Wakarimasu ka ?

- Hai, domo.

Uşa se deschide întrerupându-i gândurile. Timee intră în cameră, aducând o halbă cu capac, plină cu bere.

- Stăpâne, mă duc şi La să bag ceva la burdihan acu', zise el înecându-se. Crăpelniţă, măncare, wakarimasu ka ?

- Hai.

Berea îi mai domoli setea lui Ori, însă nu-i limpezi gândurile şi nici nu era atât de bună precum cea din sat. Sau cea de acasă, din Satsuma, sau din Yoshiwara, sau de la hanul din Kanagawa, La Florile îmbobocite la Miezul Nopţii. Da, niciodată nu băuse bere mai proastă ca asta. Poate că-ncep să-mi pierd minţile deja. îşi zise el, neliniştit. Tîrfa aia gai-jin, cu burta ei buboasă ca de broască şi puţind a peşte putred a fost cea mai nenorocită dintre toate zdrenţele pe care le-am avut vreodată, chiar dacă am atins Norii şi Ploaia de două ori şi tot aş mai fi vrut. Ce-or fi avînd astea atât de deosebit ? Numai ochii lor albaştri, pielea albă şi flocii lor arămii ? Şi curva nu se deosebea de ea în privinţa asta. In rest era cu totul altfel ! Fără să-şi dea seama, îşi plimba degetele peste crucea de aur de la gît, pe jumătate ascunsă sub cămaşă. Zîmbi viclean, ca pentru sine. Când fugise prin tunel, îl păcălise pe Hiraga. Aruncase în urma lui ultimul oban de aur. Bine că păstrase crucea, ca să-i aducă mereu aminte. In plus, obiectul acela fusese foarte folositor în mai multe rânduri, pentru că prostănacii de gai-jini crezuseră că este creştin. Totuşi, ce-or avea femeile lor de mă scot pe mine din minţi ? Karma, îşi spuse el într-un tîrziu. Karma şi nimic altceva, nici un alt răspuns nu mai poate exista decât că... decât că mi-a trimis-o pe ea în cale...

Când îşi amintea cum ii cuprinsese el gîtul alb între palme, înfigându-şi adînc bărbăţia învârtoşată între picioarele ei lungi, şi se încrâncena carnea pe el şi simţea că i se urcă săn-gele la cap. Cu cealalta însă nu se întâmplase deloc aşa. Din nou, camera păru că începe să-i joace prin faţa ochilor şi să îl înăbuşe, aşa că sări dintr-o

dată în picioare, îşi vârî pistolul în buzunar, aruncă pe el o vestă de piele şi porni să coboare scările spre ieşire.

- Stăpâne, încotro ? făcu Timee, surprins, inecându-se.

In faţa lui era aşezată o farfurie plină cu orez şi friptură. Matahala se ridică de la masă, ca să-l însoţească, însă Ori îi făcu semn cu mâna să se întoarcă la locul lui, iar celuilalt gardian să păzească încăperea la etaj şi ieşi din han.

Hiraga îl zări imediat. Stătea pe cealalta parte a străzii murdare şi aglomerate, pe o bancă din faţa unei cîrciumi infecte. In faţa lui era o halbă cu bere neatinsă, iar împrejur tot soiul de oameni care discutau cu glas tare, beau sau căzuseră deja beţi morţi, pe vreo bancă. Alţii se îndreptau spre casele lor sau spre camerele închiriate prin apropiere, sau se duceau la tavernele pe care le frecventau în mod obişnuit, sau la sălile cu jocuri de noroc. O adunătură pestriţă, la fel de îngălată, poate chiar mai rău, ca în orice mahala. Toţi aceia erau europeni care vorbeau mai multe limbi străine, asiatici sau metişi, muncitori sau hamali, fiecare înarmat cu. cel puţin un şiş şi îmbrăcaţi cam la fel ca.el. Probabil că veneau de la muncă, de la atelierele, de croit vele. sau de la depozitele pentru aprovizionarea navelor, sau mecanici de pe la a-telierele unde se vindeau piese pentru maşinării - o profesiune cu totul nouă, sau, în orice caz, lucrau în vreuna din dughienele de bresle care ţineau de marinărie. Erau strânşi laolalta cerşetori, pierde-vară, măcelari, brutari, berari, cămătari şi mulţi alţii care hrăneau acel cartier al Yokohamei sau profitau de cei ce îl locuiau, separat şi de satul japonez şi de Oraşul Ştabilor, cum numeau cei de aici zona în care stăteau negustorii. Tyrer îi explicase lui Hiraga :

- In Mahalaua Beţivanilor trăiesc vrea sută cincizeci de suflete, majoritatea fără nici un căpătîi. Au insă câteva legi nescrise, pe care le respectă toţi. De pildă : fiecare se descurcă după cum poate, dar vai de cel care este prins furând, pentru că toţi cei din jur se reped la el şi-l lasă lat, mai mult mort decât viu. Acolo nu există autorităţi care să ţină mulţimea în frău, ci doar armate şi patrulele marinei care caută dezertori sau pur şi simplu încearcă să-i domolească pe cei ce se iau la gîlceavă sau să înăbuşe vreo revoltă. Cîrciumile unde se bea

bere şi gin - ginul ăla e o poşircă groaznică la gust, care dacă nu iei bine seama, te duce de rîpă, sunt deschise atâta vreme cât au clienţi, ca şi bîrlogurile pentru jocuri de noroc. Insă nu încerca să intri în vreunul dintre aceste locuri sau în stabilimentul Mamei Fotheringill, care îi detestă pe japonezi, din pricină că practică preţuri foarte scăzute în Yoshiwara, Dumnezeu să le dea sănătate ! La celălalt capăt al mahalalei, lîngă Poarta de Sud şi Dincolo de Maidanul Porcului începe cea mai periculoasă zonă a Mahalalei Beţivanilor. Eu unul

n-am fost niciodată acolo şi cel mai nimerit ar fi să te ţii şi tu cât poţi de departe, pentru că n-ai să întâl-neşti decât unii dintre cei mai nemernici oameni de pe faţa pământului, care s-ar deda la orice ca să vieţuiască şi ei. Pretutindeni numai opiu, cerşetori, tot felul de lepădături şi curvemasculine. E un abator. Şi cimitir Şi locul cel mai prielnic pentru tot felul de boli. Şi pentru nenumăraţi şobolani...

Puţinul pe care îl aflase Hiraga despre locul acela fusese de ajuns ca să îl facă să se gândească, chiar mai mult decât înainte, ca trebuia neapărat să vadă ce-i acolo cu ochii lui. Iar în seara aceea i se oferea primul prilej de a-şi potoli curiozitatea, in afară de câteva înjurături obişnuite, care erau adresate oricui, fără alegere, nimeni nu îi stătuse în cale cită vreme îl urmărise pe Ori, fără prea mare trudă, pentru că încă era destulă lumină afară, deşi se însera tot mai mult. Viitoarea lui victimă rătăcea la intâmplare de-a lungul ţărmului, a-parent fără nici o ţintă şi fără să fie însoţit de nici unul dintre apărătorii lui, despre care Hiraga aflase dinainte. Atunci, nerăbdarea urmăritorului spori. Revolverul din buzunar ii dădea un plăcut sentiment de siguranţă, la atingere. Degetele parcă ar fi voit să apuce singure, fără voia lui, pistolul, să ochească şi apoi să apese pe trăgaci, ca să spulbere odată ameninţarea ce îi primejduia viaţa dacă mai rămânea acolo. Apoi el avea să o şteargă, aşa cum plănuise cu grijă, prin Ţara Nimănui sau de-a lungul plajei, până la legaţie. De-acum ajunseseră lîngă micul scuar de lîngă faleză, unde, de-a lungul promenadei, se zăreau cîrciumi, hanuri şi alte localuri, dornice de clienţi. Acela era capătul coloniei, partea cea mai îngustă a acesteia, înghesuită între mare, pe de o parte, şi zidul de împrejmuire care ducea până la

Poarta de Sud. La Poarta de Nord, zidul era înalt şi foarte solid şi cobora până în mare. Singura cale de acces era Poarta de Sud, care era prevăzută cu o barieră straşnică, păzită zi şi noapte.

Scuarul era înţesat de lume O mulţime de soldaţi englezi, marinari şi tot soiul de comercianţi, precum şi căţîva francezi, americani, ruşi şi eurasiatici. Ori se strecură printre ei, ca să.ajungă pe marginea falezei. Acolo rămase cu ochii aţintiţi la mare Apa crescuse cu aproape un metru, în timpul fluxului, neagră şi murdară. înspre nord, la aproximativ un kilometru, putea desluşi luminile reprezentanţelor comerciale şi ale legaţiei franceze. Iar în faţă, aproape de mal, se distingea silueta clădirii firmei Struan şi a Companiei Brock, care domina faleza.

In seara asta ? Oare să încerc astă-seară ? Picioarele il purtau singure într-acolo Şi dintr-o dată se auzi un uruit asurzitor, pămăntul se cutremură, şi la fel ca toţi cei ce erau acolo, Ori se clătină pe picioare, îi veni rău, şi căzu în patru labe, înfigându-şi mîinile în ţărână, în timp ce terenul de sub el tremură, se văluri şi, după câteva minute, se opri. Urmă un moment de linişte, ce păru un strigăt mut către ceruri. Se auziră câteva vaiete, strigăte şi ocări, amuţite ca prin farmec de un nou cutremur. Din nou, pămăntul urui, nu atât de tare ca înainte, însă destul de puternic ca să înfioare parcă, făcând valuri, apoi se linişti Iar. De pe un Acoperiş începură să se desprindă ţiglele. Oamenii începură să alerge sau să se tîrască spre adăpost. Din nou, se lâsă liniştea aceea mormântală. Tăceau oamenîl, tâceau pescăruşii, tăceau animaiele... Pămăntul parcă aştepta ceva. şi totul în jur parcă ar fi aşteptat ceva." Mulţi îmbrăţişau ţarina, rugându-se, înjurând şi iar rugându-se.

Si aşteptau.

- Pentru numele lui Dumnezeu, s-a terminat ? întreba unul.

- Da...

- Nu...

- Aşteaptă să...

Se auzi alt uruit. Şi ţipete de groază. Vuietul crescu înnebunitor, in vreme ce pămintul se zvircoli, mugi şi, până la urmă, amuţi.

Câteva şandramale se prăbuşiră. Izbucniră strigăte de ajutor. Nimeni însă nu se urni din loc.

Din nou, toţi îşi ţinură răsuflarea, înfricăşaţi. Aşteptau. Gemete şi rugi şi plînsete şi înjurături se auzeau peste tot. Pentru că toţi aşteptau să se mai producă un cutremur. Cel mai mare dintre toate. Aşteptau cu sufletul la gură, însă nu se mai întâmpla nimic.

Şi totuşi...

Clipele acelea de nelinişte şi aşteptare păreau veacuri întregi. Apoi Ori îşi dădu seama că se sfîrşise şi se ridică în picioare, primul dintre toţi, cu inima bătându-i nebuneşte de emoţie şi bucurie că nu murise atunci şi că era teafăr şi nevătămat, însă instinctiv, presimţi primejdia următoare, focul ce urma întotdeauna după cutremur şi din care numai nemăsurata înduplecare a sorţii te mai putea scăpa. Un cutremur era momentul când unii erau pedepsiţi şi-i înghiţea pământul, iar toţi ceilalţi aveau prilejul să renască şi asta se-ntâmpla din vremuri străvechi ; aşa gândeau toţi cei trăitori în Ţara Zeilor, numită, de asemenea, şi Ţara Lacrimilor.

Deodată, Ori simţi că se produce un cutremur şi înlăun-trul lui, şi căzu ca fulgerat. Dincolo de scuar, ridicându-se deasupra oamenilor încă lipiţi de pămînt, stătea Hiraga, ui-tindu-se fix la el. La vrea cincizeci de metri în spatele acestuia, aproape toţi samuraii din garda ce păzea bariera rămăseseră şi ei în picioare. Câţiva începuseră deja să-i urmărească pe cei doi cu mare curiozitate.

Aproape în aceeaşi clipă în care Ori îşi dăduse seama ca luase sfîrşit cutremurul, şi sărise în picioare, Hiraga şi samuraii făcuseră şi ei la fel, trăind aceeaşi uşurare şi fericire de a Se simţi renăscuţi. Hiraga nu-şi dădea seamă că sărise în picioare, decât atunci când îl văzu pe Ori privindu-l cu ochi mari de mirare şi teamă. Faţa-I deveni de piatră deodată; Porni spre el, în vreme ce piaţa prindea iar viaţă, odată cu aceia ce se ridicau în picioare, împleticindu-se, luînd-o la goană, vociferând. Ori se repezi înainte, orbeşte, călcând peste oamenii înspăimântaţi şi furioşi dimprejur. Unii, se apucaseră să rîdă isteric, alţii se văitau şi îi mulţumeau Domnului că îi salvase de la moarte. Ori alerga printre ei, îmbrâncindu-i, când îi stăteau în cale -

şi lui, dar şi lui Hiraga -, aşa că în urma lui se ridică un cor de voci mânioase :

- Ce mama dracu' te-a apuca* să...

- In cine te-mpingi, tâmpitule ce eşti...

- Hei, ia uită-te la el, e-un nenorocit de jap ! Şi atunci, cineva strigă îngrozit :

- Foooc ! Uitaţi-vă acolo !

Ca toţi ceilalţi, Ori îşi îndreptă privirea spre nord. La capătul promenadei se zărea o clădire în flăcări. Recunoscu sediul companiei Struan - o casă cu două etaje. Poate că-i în alta parte, îşi spuse Ori, Fără să se mai uite pe unde calcă, se repezi înainte prin mulţime. Hiraga se luă după el, îmbrâncindu-i pe cei din cale, însă chiar în clipa aceea, un bar de alături se prăbuşi, oamenii se împrăştiară în toate părţile, speriaţi, fu luat de val, se poticni, căzu, fu apoi călcat în picioare, se strădui să se ridice iute în picioare, printre cei ce alergau de colo-colo la întâmplare, neştiind unde să se adăpostească şi blocându-i drumul. Pentru o fracţiune de secundă îl zări pe Ori, apoi dugheana dărimată începu să ardă cu vîlvătaie, iar valul de oameni se trase iar înapoi, luindu-l şi pe el. Când, în sfîrşit, Hiraga îşi recapătă echilibrul, Ori dispăruse deja şi, oricât încercă să ajungă în celălalt loc unde îl zărise ultima dată, nu reuşi decât să stîrnească un val de proteste înverşunate din partea celor pe care îi îmbrâncea.

- Pe cine dracu' crezi tu că-mpingi, idiotule !

- ...la uite, alt jap nenorocit !

- la trage-i câteva scîrnăviei, să se-nveţe minte să... Când izbuti să scape de ei şi să se retragă, ocolind cu grija locul, Ori nu alerga în josul promenadei, aşa cum se aşteptase el, ca să ajungă la locul incendiului, nici nu o luase spre plajă, ci pur şi simplu.,, dispăruse ca prin minune !

In clădirea firmei Struan, Jamie McFay sărea câte două trepte, prin semi-întuneric, in timp ce de peste tot răsunau strigate îngrozite :

_ Ardeee ! Foc !

înăuntru, numai candelabrul din hol lumina scările, încă scirţiind sub impactul cutremurului. Ajunse la capăt, apoi o luă la fugă pe coridor, spre camera lui Struan. Se năpusti pe uşă, strigând :

- Tai-pan, ai păţit ceva ?

Camera era cufundată în întuneric, numai într-un colţ se reflecta pe draperiile ferestrei dansul sinistru al vîlvătăilor. Struan zăcea pe podele, năucit, pe jumătate îmbrăcat pentru cină, scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea. A-măndouă lămpile cu ulei se spărseseră. Una dintre ele căzuse după birou, fitilul aprins împrăştia scăntei pe covorul îmbibat de uleiul scurs.

- Cred că n-am nimic, gemu Malcolm. Probabil că m-am lovit la cap când am căzut. Sfinte Hristoase, ce-o fi cu Angélique ?

- Dă-mi voie să te-ajut...

- Mă descurc eu, Jamie. Du-te la ea !

Jamie încercă atunci clanţa uşii dintre cele doua camere. Insă era încuiată pe partea cealalta. In clipa aceea, covorul luă foc, iar Struan, blestemănd, se grăbi să se tîrască departe de locul acela. Insă Jamie reuşi să stingă focul înainte de a se întinde. In graba lui de a-l ajuta pe stăpânul lui, îl ridică în picioare, brusc, smucindu-l.

- Sfinte Isuse, fii atent. Jamie !

- Iartă-mă, iartă-mă, n-am...

- Nu-i nimic, gemu Struan simţind cum îl săgetează o durere cumplită într-o parte, unde se lovise, un junghi ascuţit îl sfîşie prin stomac, - până acum acolo nu avusese nici un fel de dureri, şi în dreptul operaţiei, care se cicatrizase cu greu.

- Unde arde ?

- Habar n-am, incepu Jamie. Eu eram jos...

- Lasă acum. Angélique !

Jamie o luă la goană pe coridor. De la celălalt capăt ieşea un fum gros, înecăcios. Bătu la uşă, apoi apăsă pe clanţă.

Era încuiată pe dinăuntru. Izbi cu umărul panoul de lemn, Chiar lîngă canat, iar uşa sări din ţîţîni. Budoarul era gol. O lampă încă ardea, căzută pe-o parte, in vreme ce uleiul se scurgea pe biroul Acoperit cu brocart, o alta lampă zăcea pe jos. iar uleiul se împrăştiase peste tot. McFay stinse fitilul şi alerga în dormitor.

Angélique stătea ghemultă in patul cu baldachin, palidă la faţă precum albul halat de casă de pe ea, cu ochii ţintă la candelabrul care se legăna întruna, periculos de mult, cu toate luminiţele aprinse.

- Eşti teafără, Angélique ?

- Vai, Jamie..., şopti ea. poticnindu-se, parcă trezită din-tr-un somn adinc. Nu, n-am păţit nimic... Eu... stăteam aşa, întinsă, tocmai mă gândeam să mă îmbrac pentru cină, când, dintr-o dată, camera a început să se cutremure. Eu... eu am crezut că visez, dar lămpile s-au spart şi... mon Dieu l... a urmat duruitul acela îngrozitor al clădirii, când trosnea din toate încheieturile. Asta m-a înspăimăntat cel mai tare... Vai de mine, dar Malcolm...

- Malcolm n-are nimic. Mai bine îmbracă-te şi tu cât mai repede. Grăbeş...

La Căpitănia Portului începu să sune clopotul care anunţa incendiul, iar cei doi tresăriră, surprinşi. Dintr-odată deveni şi fata conştientă de fumul gros ce punea stăpânire pe clădire, auzi strigătele înfundate de afară, apoi zări vîlvătaia, printre draperii şi întrebă, cu voce gîtuită de groază :

- Casa asta a luat foc ?

- Deocamdată nu trebuie să te sperii prea tare, dar mai bine pune ceva pe tine, cât poţi de repede şi vino Dincolo. Eu o să descui uşa de trecere, ca să poţi veni pe-acolo.

Se grăbi să iasă. Ea se dădu jos din pat. Pe sub capot purta pantalonaşi de dantelă şi cămaşă de piele. La repezeală, intră in crinolina care deja-i fusese pregătită şi luă un şal.

- N-a păţit nimic, tai-pan, îl auzi ea pe Jamie, în vreme ce acesta descuia uşa de legătură Se îmbracă acum. Da-ţi-mi voie să vă ajut să coborîţi scările...

- Numai când este şi ea gata...

Jamie dădu să spună ceva, însă se răzgândi în ultima clipă, pentru că ştia că amăndoi mai aveau încă viu în minte conflictul de la prânz şi nici nu era pregătit să încheie un compromis cu Struan. Deschise larg ferestrele. în grădina din faţa clădirii şi pe stradă, servitorii şi funcţionarii firmei mişunau de colo-colo. Era şi Vargas printre ei, precum şi tot felul de gură-cască, unii de la diferite legaţii,

care se strângeau întruna. Deocamdată însă nu se zăreau deloc flăcări.

634

- Vargas ! strigă McFay. De unde-i focul, de la noi ? _ Nu ştim sigur, senior, dar credem că-i doar o parte din Acoperiş în flăcări. Căpitanul de pompieri şi oamenii lui sunt deja acolo, dar la Brock e în flăcări tot etajul.

Jamie nu putea să vadă de-acolo şi ce se-ntâmpla la vecini, aşa că se duse iar în budoarul Angelicăi şi dădu perdelele deoparte. Pirjolul cuprinsese deja o bună parte din faţada reprezentanţei Brock (o clădire cu doua etaje, aidoma cu cea a firmei Struan), unde se aflau dormitoarele principale. Observă grupuri de oameni trecându-şi găleţi cu apă, şi încercând să stingă pojarul, în vreme ce Norbert Greyforth încerca să coordoneze acţiunile de stingere a incendiului. şi el făcuse adesea exerciţii cu echipele proprii de pompieri, chi-nuindu-şi oamenii aşa cum îi chinuise şi celălalt. Dar acum vîntul înteţi flăcările care; răzbiră prin norii de fum şi limbile lor începură să se întindă şi spre clădirea vecină. Uite, fir-ar să fie, că am ghinionul să ard şi eu prins în incendlui lor afurisit, îşi spuse el cu amărăciune, apoi se aplecă peste pervaz şi strigă iar :

- Vargas ! Ia-ţi oamenii şi aduceţi apă aici, sus... şi u-daţi clădirea întîi bine de tot în partea asta ! Când terminaţi toată treaba, mergeţi de-i daţi o mănă de ajutor lui Norbert !

Dar-ar Domnul să ardă viermele ăsta ticălos şi o dată cu el toţi cei din neamul Brock, şi se termină şi cu duelul ăla tâmpit, cu ocazia asta. Din locul acela nu vedea alte incendii în afară de unul, departe, în josul falezei, în Mahalaua Beţivanilor, iar altele două izbucniseră în Yoshiwara. Mirosul a-mestecat de lemn ars, ulei, haine încinse şi catran (cu care erau impregnate Acoperişurile) pătrunsese pretutindeni, deşi -încă mai stăruia in aer mireasma sărată a brizei marine. A-proape fără să vrea, îşi întoarse privirea iar spre flăcările ce mistuiau reprezentanţa Brock şi se apropiau periculos de clădirea Struan. Vîntul împingea vîlvătaia spre el. Şi-ar fi dorit din suflet să se stingă pojarul acela ca prin minune, pentru că îi era groază de foc. Casa în care se născuse el, pe pământul luat în arendă de tatăl lui,

arsese din temelii într-o noapte geroasă de Iarna. Jamie era încă mic pe atunci, însă ştia că tatăl lui, beat criţă, ca de obicei, fusese mistuit împreună cu mezinul familiei, în vreme ce el, cu maică-sa şi cu sora lui, de-abia scăpaseră cu viaţă salvînd vreo câteva nimicuri, din incendiul acela ucigaş. Curând după aceea, ajunseseră cu toţii la azilul săracilor, trăind câţiva ani de mizerie şi ticăloşie, până ce fuseseră adunaţi de pe drumuri de Campbell Struan, rudă cu Dirk Struan, cel pe a cărui moşie muncise tatăl lui Jamie.

- Vargas ! Grăbeşte-te odată, pentru numele lui Dumnezeu !

- Venim acum, senior !

De -acum, faleza era ticsită cu oameni, căci se strânseseră o mulţime de gură-cască, unii să dea sfaturi, alţii o mănă de ajutor, formănd un lanţ continuu de oameni cu găleţi în mănă de la clădire la uriaşul bazin cu apă de mare din apropiere, iar şiruri de militari, din cazarma de alături, se alăturară celorlalţi. Se zăreau şi samurai alergând dinspre Poarta de Nord, să ajute şi ei, pentru că Incendiul era o ameninţare pentru toţi. Spre sud, de cealalta parte a canalului, o casă. din Yoshiwara ardea în flăcări până la cer, iar vîntul aducea strigătele deznădăjduite şi vaietele celor de acolo, Insă vîlvătăile păreau să se domolească învinse, aşa că nu erau într-adevăr primejdioase, din fericire, n-aveau cum să ajungă până unde putea fi Nemi. Sudoo.ea începu să-i curgă pe şira spinării. Uşurat acum când 'îl ştia pe Malcolm că era în deplină siguranţă, simţi cum iar i se face rău. De la prânz stătuse mohorât la el în birou, chinuit de gânduri : era furios din cale-afară că toata strădania lui de a-i găsi pe cei doi mineri îl pusese pe Greyforth pe urmele lor, îngrijorat din cale-afară din pricina duelului şi a viitorului său, Niciodată până atunci nu s-ar fi gândit că avea să fie Amestecat într-o astfel de încurcătură, sau că s-ar putea să fie nevoit să părăsească Nobila Casă sau chiar Japonia, decât în caz de boală sau de accident. Cel puţin nu înainte cu cinci ani de a împlini vârsta de pensionare, de patruzeci şi patru de ani, după ce slujise cu credinţă timp de douăzeci şi cinci de ani, săltând mereu treaptă cu treaptă. Iar acum, când Malcolm se înstrăinase de el, în vreme ce maică-sa era şi ea grozav de mănioasă pe el, şansa lui

de a promova în rang, ba chiar şi pensia lui.., de fapt, tot viitorul său stăteau sub un mare semn de întrebare.

Şi el ce trebuia oare să facă ? se tot întrebase întruna, până când cutremurele întorseseră totul cu susu-n jos, silindu-l să-şi aducă aminte cât de trecător era şi el, ca orice muritor de rând. Apoi, când totul se liniştise şi reuşise şi el să se salte în picioare, toată fiinţa lui crescută în spiritul respectului şi o sentimentului datoriei pe care el şi tot neamul său le aveau faţă de familia Struan, el sărise în picioare şi o rupsese la fugă pe scări, cu sufletul la gură, îngrozit pentru soarta lui Malcolm. La urma urmei, el răspundea de băiatul acela aproape invalid. Tai-pan ? Asta nu, Malcolm. Imi pare rău, dar Norbert are dreptate. Maică-ta conduce toate treburile. De n-ai fi fost tu rănit în halul ăsta, ai fi dat fuga înapoi, în Hong-Kong, cum ţi-a poruncit ea. Şi nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Acolo, lîngă ea, te-ai fi dat tu iar pe brazdă şi într-un an, doi ai fi..,

- Jamie... vrei să mă închei la rochie ?

Nedumerit, bărbatul se întoarse. Angélique stătea în pragul uşii, cu spatele la el, cu partea din faţă a rochiei cu crinolină ridicată peste piept, iar La spate descheiată. în prima secundă, abia se abţinu să nu răcnească la ea : „Fi-ţi-ar zdreanţă a dracu' să-ţi fie, nu vezi că ardem aici ca şoarecii ?" insă se stăpâni cu greu, îi încheie la iuţeală nasturele de sus şi îi aruRcă un şal peste umerii goi, apoi o îndemnă Să se grăbească în camera de alături, unde femeia se cuibări în braţele lui Malcolm. Un grup de oameni goniră prin dreptul uşii, cu căldările pline cu apă.

- Mai bine vă duceţi afară, sir,.,, strigă unul din ei

- E vremea să ne cam ducem, nu, tai-pan ?

- Da.

Malcolm se îndreptă spre uşă cât de repede putea el, sprijinit în cele două cîrje, cu care se deplasa încet, primejdios de încet. Dacă ar fi fost cu adevărat primejdie, încetineala aceea i-ar fi fost fatală, fără doar şi poate, lucru de care îşi dădeau seama toţi trei, mai cu seamă Struan. De-acum se auzeau tropăituri prin mansardă, deasupra lor oamenii alergând încoace şi încolo, Iar fumul se îngroşa tot mai mult, devenea tot mai greţos, sporindu-le îngrijorarea.

- Jamie, du-o pe Angélique afară. Eu o să vin singur.

- Sprijină-te de mine şi..,

- Pentru numele Celui de Sus, fă odată ce-ţi spun şi dup-aia te întorci, dacă poţi !

Jamie se făcu stacojiu la faţă, O prinse pe fată de braţ Şi se grăbiră să lasă de acolo, pe lîngă oamenii ce se repezeau care mai de care cu găleţi de apă goale, in vreme ce alţii se clătinau sub povara căldărilor pline.

6T7

Când rămase singur, Malcolm se îndreptă, împleticindu-se, spre scrin, răscoli printre nişte rufe şi scoase sticluţa pe care Ah Tok o umpluse la loc chiar în acea după-amiază. Dădu pe gît cam jumătate din lichidul maroniu, îi puse dopul la loc şi apoi vârî recipientul în redingotă, oftând a uşurare. Angélique coborî în mare grabă treptele şi apoi ieşi pe poarta principală. Aerul curat îi făcu bine.

- Vargas ! strigă Jamie, odată ajuns afară. Ai grijă de domnişoara Angélique, câteva clipe.

- Desigur, senior !

- Ingăduiţi-mi mie, monsieur, interveni Pierre Vervene, funcţionar la legaţia franceză, foarte îndatoritor, îngăduiţi-mi s-o conduc eu pe mademaiselle Angélique la noi la legaţie. Poate rămâne acolo în deplină siguranţă,

- Mulţumesc, zise Jamie şi se năpusti iar înăuntru. Acum putea vedea şi ea că, într-adevăr, Acoperişul ardea, nu foarte tare, deocamdată, însă destul de aproape de apartamentele lor, iar flăcările ce mistuiau clădirea firmei Brock se întindeau mai departe spre reprezentanţa Struan, aproape să o atingă. Samurai bine instruiţi, în kimonouri cu poale scurte, ca să nu-i stânjenească, şi cu feţele Acoperite, ca să-i apere de fum, aşezară scăriţe pe unul dintre pereţi, Alţii se suiră la iuţeală, în vreme ce toţi cel rămaşi jos strigau şi făceau semne celor cu găleţi să aducă mai multă apă. Căldările pline erau trecute din om în om, până la ultimul, din văr-ful scărilor, care arunca apoi apă acolo unde era mai mare nevoie. O limbă de foc aproape îi atinse faţa, însă omul se ciuci pe dată, Acoperindu-şi ochii cu mîinile, apoi începu iar să se lupte cu focul. Angélique păru mai

liniştită văzînd atâta dăruire, şi se gândea cu admiraţie cât de puternic şi viteaz era necunoscutul acela şi cât de neajutorat devenise bietul Struan, Da, cât de puţină protecţie îl putea oferi el atunci, In cazuri disperate, Pe zi ce trecea, viaţa el alături de el semâna tot mai mult a corvoadă, iar el devenea tot mai mult un biet invalid, tot mai văicăreţ şi tot mai puţin amuzant. „Şi atunci ce-o să se-aleagă de viitorul meu ?" se întrebă ea, simţind un fior rece pe şira spinării.

- Nu trebuie să vă îngrijoraţi, mademaiselle, o linişti Vervene, vorbind în franceză, şi clătinîndu-şi curtenitor capul împodobit cu o pălărie pompoasă, cu panaş. Veniţi cu mine, sânteţi în siguranţă. In această parte a pămintului, cutremurele sunt obişnuite.

O luă de braţ şi o conduse prin mulţimea care umplea faleza, privind focul sau încercând să dea o mănă de ajutor. Ori o zări din clipa în care ieşise din casă. El stătea chiar în faţă, la capătul aleii de lîngă legaţia franceză, din vecinătatea Porţii de Nord. Hainele lui de muncitor şi căciula semânau întru totul cu cele purtate de oamenii din jurul său, ceea ce îl făcea să se piardă în mulţime. Din locul acela, avea vedere spre aproape toată promenada, spre frontonul clădirii Struan şi spre strada de lîngă aceasta, care venea dinspre uliţa mare a satului din apropiere. O vreme se uită la ea pierit, apoi cercetă la iuţeală împrejur, să vadă dacă nu cumva îl depistaseră Hiraga sau Akimoto, fiind sigur că aceştia pândeau oricum pe undeva, prin preajmă, şi mai devreme ori mai tîrziu aveau să apară. Inima încă îi bătea nebuneşte după alergătura pe care o trăsese din Mahalaua Beţivanilor până acolo, trecând într-un suflet prin mijlocul satului. In momentul în care zărise incendiul şi toată întinderea falezei, îşi dăduse seama că soarta lui era pecetluită şi avea să fie prins fără doar şi poate, dacă încerca să o ia pe acolo sau pe plajă. Şi nici nu mai avea vreme să îl ia pe Timee ca să îl acopere. Nu că aş putea să mă încred pe deplin in javrele alea pe care le cumperi şi cu un bănuţ, îşi zise el, scrîşnind furios. Inima îi bătea încă şi mai nebuneşte în apropierea ei. Pentru că ea nu se mai afla decât la douăzeci de metri distanţă. Cei care o zăreau, îşi scoteau pălăriile, respectuoşi şi o salutau, iar ea răspundea cam absentă. Ori s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă în mulţime, însă nu o făcu, ci numai îşi scoase căciula, ca toţi

ceilalţi şi o privi mai departe. Acum arăta ca un bărbat cu puţină barbă, cu trăsături puternice, ochi ciudaţi, cu părul tuns scurt, însă îngrijit. Ochii femeii trecură repede peste chipul lui, fără să-l vadă cu adevărat, ca de altfel şi Vervene, care sporovăia mai departe, cu voioşie, în franţuzeşte. Trecură pe lîngă el la numai câţiva metri Ori aşteptă până ce intrară amăndoi în sediul legaţiei franceze, unde nu mai era nici un soldat de pază, pentru că toţi se duseseră să ajute la stingerea incendiului, apoi o porni alene în josul aleii. In clipa în care se convinse că nimeni nu-l vede, sări gardul, aşa cum făcuse şi data trecută, şi se ascunse în tufişul de sub fereastra ei. In seara aceea, obloanele nu erau trase, iar uşa de la cameră era deschisă. Putea vedea in cameră, ba chiar şi pe coridorul de Dincolo de încăpere şi ii zări pe cei doi intrind într-o alta odaie. Uşa rămase întredeschisă. Ştiind de-acum că era in siguranţă şi nimeni nu-l observa, Ori îşi verifică pistolul, apoi cercetă dacă pumnalul era la locul lui, în teacă. După care se aşeză pe vine, câteva clipe, gândindu-se ce să facă. Din clipa în care îl văzuse pe Hiraga urmărindu-l şi apoi, la numai câteva minute distanţă, dăduse cu ochii de incendiul de la reprezentanţa Struan, nu făcuse altceva decât să asculte de instinctul lui înnăscut. Care de-acum încolo nu-mi mai foloseşte la nimic, îşi zise el. Da. Acum trebuie să acţionez după un-plan bine pus la punct. Şi asta cât mai repede. Obloanele acelea deschise îl atrăgeau ca un magnet. Sări peste pervaz drept în cameră.

26

Dar de ce să nu doarmă aici mademoiselle Angelique măcar

astă-seară. domnule Struan ? Doar avem o mulţime de camere ! protestă Vervene.

Era aproape de ora cinei, iar toţi se strînsesera m marea sală de recepţie de la legaţia franceză, ca să bea o cupă de şampanie. Jamie tocmai sosise, să-i anunţe că focul a fost stins şi nu suferiseră pagube prea serioase. Numai m camera ei şi a lui Malcolm era cam apăraie pe jos.

-Dacă vreţi, puteţi dormi în apartamentul meu',tai-pan propuse Jamie. Eu o să mă aciuiez undeva în noaptea asta, iar domnişoara Angelique ar putea dormi în camera lui Vargas. _

- Nu-i nevoie, Jamie, spuse Angelique. Putem rămâne aici şi fără să deranjăm şi pe alţii. Oricum mă mutam mâine. Nu-i aşa. cheri ?

- Eu cred că m-aş simţi mai bine în camera mea. Acasă. Spui că totul este în regulă, Jamie ?

- Da. sigur. Aproape că nici nu se vede urmă de incendiu. Atunci, domnişoară Angelique, vreţi sa staţi dumneavoatră în apartamentul meu ?

- Nu. Jamie, o să stau aici şi o să mă simt minunat.

- Bine. atunci ne-am înţeles, hotărî Struan, cu o lumină ciudată în ochi şi părînd grozav de obosit.

Opiumul ii luase parcă într-o clipă mare parte din dureri, însă tot nu reuşise să amorţească cumplita ură pe care i-o purta lui Norbert Greyforth.

- Domnule Struan, fără nici o îndoială, sunteţi mai mult decât bineveniţi aici, amândoi, îl asigură Vervene. Avem destula camere, mai ales că ministrul şi ceilalţi funcţionari sunt plecaţi la Yedo pentru câteva zile.

- Vai de mine ! se sperie Angélique. A doua zi André trebuia să aducă licoarea, toţi se uitară la ea grozav de intrigaţi. André mi-a zis... André mi-a zis că se vor întoarce cu toţii cel mai tirziu mîine dimineaţă, după intâlnirea cu shogunul.

- Dar totul depinde de punctualitatea shogunului şi de cum decurge întrevederea, mademaiselle. Iar gazdele noastre sunt cunoscute în lumea întreagă pentru... punctualitatea lor, nu-i aşa ? chicoti Vervene, amuzîndu-se de gluma lui, apoi adăugă foarte important : Niciodată n-ai de unde să ştii cum şi în cită vreme se pot rezolva probleme înalte, de stat. Oricând poate apărea o ocazie ce trebuie folosită. Poate să dureze o zi, poate chiar şi o săptămână, cine ştie ? Mai doriţi puţin brandy, monsieur Struan ?

- Da, mulţumesc...

- Dar André spunea că intâlnirea aceea are loc în dimineaţa asta şi că mîine, cel tîrziu, or să se-ntoarcă, insistă ea. abia stăpânindu-şi lacrimile ce stăteau să i se prelingă pe obraji.

- Da' ce dracu' s-a întâmplat, Angel ? întrebă Struan nervos. Are vreo importanţă când se întorc ei ?

- Aăăă... nu... nu, dar eu... eu pur şi simplu nu suport să-mi spună cineva ceva şi să nu se ţină de cuvînt.

- Poate că ai înţeles tu greşit. Dar oricum, mi se pare ridicol să te necăjeşti dintr-o pricină atât de neinsemnată, stărui Malcolm, sorbind cu sete din paharul cu brandy. Pentru numele lui Dumnezeu, las-o încolo, Angel !

- Poate că totuşi se vor întoarce mîine, mademoiselle, interveni Vervene, diplomat ca întotdeauna, spuse el şi gândi : Ce vită cretină mai e şi-asta, oricât de frumoase ţîţe are şi oricit de dulci i-ar fi buzele, auzi ce-o doare pe ea acum ! Nu vă faceţi griji, adăugă el cu cel mai mieros zîmbet. Cina o să fie servită în mai puţin de-o oră. Monsieur McFay, o să rămăneţi la noi la masă, bien sûr..".

- Âăăâ..; nu, mulţumesc..: Eu cred că-i mai bine să mă întorc acasă, răspunse Jamie, apoi din uşă, întrebă, şovăitor: Tai-pan, eu... ăăă... să vin mai tîrziu să vă iau ?

- Sunt în stare să merg şi singur, pe picioarele mele, vrea două sute de metri măcar, scrişni Malcolm. Sunt în stare !

Ar fi voit el să adauge că era la fel de capabil să apese şi pe un amărât de trăgaci, chiar în seara aceea sau în oricare alta, însă se abţinu să strige în urma celuilalt. Chiar înainte de a ajunge el la legaţie, Norbert Greyforth, împreună cu oamenii lui, reuşiseră aproape să stingă focul de la reprezentanţa Brock şi, luîndu-şi un răgaz să mai respire, coborîse în stradă. Ceilalţi nu-l băgară în seamă : Jamie, alăturì de Malcolm, era ocupat să-i dea ordine lui Vargas şi celor ce se luptau să înăbuşe incendiul, în apropiere doctorul Hoag şi doctorul Babcott lucrau de zor, oblojind arsuri şi punînd la loc cele câteva oase rupte. Elixirul lui Ah Tok îşi făcuse ca de obicei efectul miraculos, iar Malcolm se simţea bine, încrezător în forţele lui, cu toate că avea o stare ciudată şi ar fi dorit să doarmă mult ca de obicei, să doarmă şi să viseze că face dragoste, da, făcea dragoste cu mica japoneză sau cu Angélique, cu o patimă necunoscută până atunci, iar femeile la fel de flămânde după el, şi mai ispititor de nebune. Dintr-o dată, fu trezit la neplăcuta realitate :

- 'Nă seara, Jamie, il auzi el pe Greyforth. Mare ticăloşie; aşa-i ?

- Ei, Norbert, făcuse Struan, reuşind să fie politicos din pricina acelei stări de euforie pe care i-o dădea opiumul.' Imi pare rău că aţi avut parte de un joss atât de crunt. Cred că...

Norbert însă îl ignoră cu bună ştiinţă :

- Din fericire, Jamie, n-avem pagube prea mari nici la birouri, nici la depozite, nici la mărfuri, nici la tezaur, veste care, sunt sigur, te va face fericit. Mi-a afumat doar puţin apartamentul meu ! şi abia atunci se prefăcu că-l observă pe Struan şi începu să vorbească intenţionat cu voce mai ridicată şi sfidătoare, ca să audă toţi ceilalţi din jur : Hopa, măi să fie, uite-l chiar pe tânărul tai-pan al vai, atât de Nobilei Case ! Te-a cam turtit seara asta, flăcăiaş, nu prea arăţi grozav... Da ce-i, ţi

s-a terminat lăpticul ?

Buna dispoziţie a lui Malcolm se risipi imediat. Cu toate că era moleşit de opium îşi dădu seama că trebuia să înfrunte răul, iar vrăjmaşul stătea chiar înaintea lui.

— Nu, nu s-a terminat, in schimb s-au cam dus pe apa simbetei bunele tale maniere.

- Bunele maniere nu sunt tocmai punctul tău forte, fecioraş, rîsese Norbert. Da, n-am păţit mare lucru, băieţel. Cu noile noastre concesii miniere curând noi o să fim Nobila Casă în Japonia. Şi o să fie şi Hong Kongul al nostru până în Crăciun. Aşa că mai bine s-o iei hopa, hopa acasă, la mămica,' Malcolm.

- Numele meu este Struan, rostise acesta, simţinu-se din-tr-odată înalt, puternic şi de nebiruit, uitind de toţi ceilalţi din jur şi fără să-şi dea seama că Jamie şi Babcott, încercau să-l domolească. Struan mă numesc !

- Mie-mi place mai mult să-ţi zic tinere Malcolm, Mai calm băiatule.

- Ei, atunci data viitoare când o să-mi mai zici aşa, eu o să-ţi spun că eşti un bastard ticălos şi o să-ţi zbor ţeasta din-tr-un foc, fără să mai aştept secunzii, jur pe Dumnezeu.

Se lăsară câteva minute de tăcere apăsătoare între ei, ce părură o veşnicie. Trosnetul vîlvătăii şi vuietul depărtat, stăruitor, al vîntului rece păreau să adîncească şi mai mult tăcerea. Zvonul despre

provocarea de la prânz se întinsese deja printre cunoscuţi, în numai câteva minute şi toţi aşteptau cu sufletul la gură următoarea mişcare din acel conflict ce mocnea de când bunicul lui Malcolm, Dirk Struan, murise înainte de a-l putea ucide pe Tyler Brock, după cum făcuse legământ. Norbert Greyforth îşi făcu la iuţeală o mulţime de socoteli în minte. Căntări din nou care era perspectiva şi poziţia lui în cadrul firmei Brock, gândindu-se cu grijă ce anume trebuia să facă. Miza era imensă. Era bine plătit pentru toate, atâta vreme cât asculta întocmai poruncile. Tyler Brock îi arătase poarta spre paradis, spunîndu-i clar, în ultima lui scrisoare : „scoate-l pe Malcolm Struan din minţi, acu

că-i lingav, rănit şi nu-l mai apără fustele diavoliţei ăleia de fiică-mea, deie Domnul să-i putrezească oasele-n fundul iadului, pe vecie lasă ai la teşcherea câte cinci mii de guinee pe an, şi asta zece ani, de-acu-ncolo de-l striveşti pe ţingăul ăla nenorocit, cită vreme calcăie

pe-acolo, prin Japonia... Şi poţi să iei orice măsură crezi tu de cuviinţă, şi faci cum ţi-i pofta".

Peste numai şase zile, Norbert împlinea treizeci şi unu de ani. La patruzeci de ani, vârstă de pensionare, un comerciant cu China era socotit bătrân, de-acum, în mod normal. Cinci mii de guinee pe următorii zece ani era într-adevăr o răsplată princiară, deajuns atât pentru el, cât şi pentru urmaşii lui. Era destul pentru a cumpăra un loc în Parlament, pentru a intra în lumea bună, pentru a deveni un bogătaş în lege, cu moşie şi conac pe măsură, care să se căsătorească oricând cu o tânără frumoasă, care să-i aducă drept zestre câteva terenuri rodnice, din comitatul Surrey. Aşa că îi era foarte la îndemână să hotărască ce avea de făcut. Işi apropie faţa de chipul lui Struan şi se bucură nespus în sinea lui observînd urmele suferinţei sub pielea tânără, strălucitoare a acestuia. Da, acum părea de aceeaşi statură, căci Struan stătea cocîrjat, spriji-nindu-se cu mîinile în cîrje.

- Uite ce-i, tinere Malcolm, dacă tot mi-ai aruncat brandy în faţă la prânz, n-ai decât să mă pupi în cur la cină.

- Iar tu eşti un pui de tîrfă ticălos !

Celălalt rîse cu poftă auzindu-l, apoi rânji foarte mulţumit :

- Iar tu, mă ţîncule, eşti un amărât de pui de tirfă şi mai mare, de fapt tu...

Babcott însă se interpuse între cei doi, iar statura lui uriaşă îi domină, făcându-i să pară nişte bieţi pitici.

- Terminaţi, amăndoi ! se răsti el furios. Amăndoi ! Ne aflăm într-un loc public, iar certurile de soiul ăsta trebuie rezolvate între patru ochi, ca între gentlemeni.

- Asta gentleman ? Nici...

- Intre patru ochi, ca între gentlemani, Malcolm, repetă Babcott pe un ton mai ridicat, Norbert, cum preferi să soluţionaţi conflictul ăsta ?

- Eu unul nu vreau să mă duelez, dar dacă scîrba asta de om ţine cu tot dinadinsul, fie ! Eu sunt gata oricând ! Astă-seară, mîine... Cu cât mai repede, cu atât mai bine !

- Nu, nu. N-o să fie nici astă-seară, nici mîine şi nici alta dată. Duelul este interzis prin lege. Insă oricum, eu o să vin la tine la birou mîine, la unsprezece, decise doctorul.

îl privi pe Struan şi înţelese că nimeni de pe lumea asta nu putea să împiedice un duel, dacă cei doi adversari voiau cu tot dinadinsul să se bată. Observă că tânărul avea pupilele dilatate şi se întrista, dar se şi înfurie pe el. Şi el şi Hoag constataseră mai de mult că Malcolm o luase pe panta opiului, însă orice i-au spus şi orice au făcut n-a avut nici o influenţă asupra lui şi ştiau că nu aveau cum să-l împiedice să pună mâna pe drog.

Iar la tine o să vin mîine la prinz, Malcolm, rosti el. În timpul ăsta, ca cel mai înalt reprezentant al ambasadei britanice la Yokohama vă ordon amăndurora să nu vă mai adresaţi nici un cuvînt, să nu vă mai atacaţi verbal nici în public; nici în particular.

Acum la legaţia franceză, simţind cum opiul se amestecă cu băutura, dîndu-i o senzaţie de detaşare, Malcolm Struan îsi zise că nu trebuie să-l mai ia în seamă pe nemernicul de Babcott. „Mîine sau poîmîine o să-l trimit pe Jamie. nu, pe Dmitri. să se întâlnească cu Norbert. Jamie nu mai este de încredere, după cum s-a dovedit. O să ne duelăm chiar în apropiere de pista de curse, iar Nobila Casă o să-i facă lui Greyforth o înmormăntare minunată, ca de altfel şi

nenorocitului de Brock, dacă îndrăzneşte să se-arate pe-aici, jur pe sfîntul Dumnezeu ! Aştia au cam uitat că tu ai fost cel mai bun trăgător cu revolverul, la Eton, şi că te-ai duelat cu neisprăvitul ăla de Percy Quill, pentru că ţi-a zis chinezoi. Şi l-ai băgat în pământ în câteva clipe, după care ai fost trimis departe de ţară. chiar dacă papa a liniştit toate apele cu numai câteva mii de guinee. Iar cu Norbert o să rezolvi exact în acelaşi fel"...

Zarva din încăpere îi alungă gândurile. Tocmai intrase Seratard. iar ceilalţi il înconjuraseră degrabă, ca să-l salute. In urmă apăru şi André Poncin. Ca prin ceaţă, ameţit de drog, il zări pe Henri Seratard explicând foarte voios că în-tilnirea de la Yedo se terminase destul de repede, desigur, după ce „noi am spart gheaţa, iar compromisul propus din partea Franţei a fost acceptat, aşa că nu mai avea nici un rost să rămănem..."

Brusc nu mai auzi nici un cuvînt din discuţia aceea, când dădu cu ochii de André. Tânărul francez, spilcuit, uscăţiv, cu alură plăcută. îi zîmbea Angelicăi, care îi răspunse la fel, fericita cum nu o mai văzuse de zile întregi. Un val de gelozie se stîrni în sufletul lui. însă se potoli singur pe dată. Doar nu era vina ei, îşi spunea Malcolm, nici a lui André, are şi ea dreptul să zîmbească. el, bolnav fiind, nu era deloc o companie plăcuta, nu mai era cel de altadată, ci un suferind, mocnindu-şi durerile groaznice, neajutorat. Sfinte Dumnezeule, dar o iubesc cu adevărat pe femeia asta şi am nevoie de ea de-ar fi să mor, îşi spuse,

Se ridică de pe locul lui, scuzîndu-se faţă de cei de faţă şi le mulţumi pentru ospitalitate. Seratard ii răspunse, cu şarmul lui obişnuit :

- Dar sunteţi sigur că nu mai vreţi să rămineţi ? Vai, ce rău imi pare pentru pagubele acelea făcute de incendiu... Noi n-am simţit pe mare nici un cutremur, nici măcar o zgîl-ţîitură, nimic... Nu fiţi îngrijorat pentru logodnica dumneavoastră ! Suntem incìntati să o avem în mijlocul nostru, monsieur; şi dacă o să aveţi de făcut reparaţii la apartamentul dumneavoastră, sunteţi oricând bineveniţi aici.

H conduse până la uşă, împreună cu Angélique, care stărui cu încăpăţinare să-l ia de braţ şi să-l conducă până acasă.

- Dar mă simt bine, Angel, zise Struan simţind că se topeşte de dragul ei.

- Bineinţeles, dragostea mea, dar îmi face plăcere, zîmbi ea, debordind de voioşie, de când se întorsese André.

Mai am de răbdat încă vrea câteva ore şi apoi sunt salvată, îşi spuse ea în gând.

Cina prilejui o seară minunată pentru toţi cei de faţă; pentru că Angélique radia de fericire. Seratard nu-şi mai încăpea în pene de măndru ce era pentru succesul repurtat la Yedo. Le povesti plin de însufleţire isprăvile sale din Algeria, unde fusese însărcinat oficial cu cucerirea acestei ţări înainte de a fi numit aici, iar Vervene încerca mai tot timpul să-i ciştige atenţia fetei, cu faptele sale de eroism. Toţi erau foarte stimiti de prezenţa frumoasei fete şi de vinul bun, de Bordeaux, adus din belşug, cite o sticlă pentru fiecare, plus câte o cupă de şampanie, la început ca să le stîrnească apetitul, şi una acum pentru digestie. Iar apoi André Poncin începuse cu povestlioare picante despre Hong Kong, Shanghai şi Kowloon, unde sătenii credeau într-adevăr că uneori erau blagosloviţi cu Molima Penisului când organul se micşora şi se retrăgea în trup, aşa că toţi bărbaţii îşi legau cu un capăt de sfoară daravela şi celălalt capăt zdravăn de gît, ca să nu li se întimple o astfel de nenorocire.

- A, nu, asta-i imposibil, André, ce nebunii îţi mai trec prin cap ! se fandosi ea, fluturindu-şi evantaiul, în timp ce toţi ceilalţi rîdeau în hohote, iar Poncin jura că era adevărul-adevărat.

Angélique însă îşi dădu seama că era de-acum vremea să plece. Işi termină de băut cel de-al doilea pahar de şampanie, care merse de minune după cele trei păhărele de Château d'Arcins. Băutura o copleşise chiar mai 'mult decât işi închipuise, însă în seara aceea era teribil de fericită că André se întorsese aşa cum făgăduise, că sporovăiseră tot timpul numai în franceză, aşa că îşi îngăduise să fie mai puţin reţinută decât de obicei.

- Ei, acum eu o să vă las să vă bucuraţi nestingherîţi de trabucuri, de coniac şi povestiri... deocheate.

- Mai rămîi, numai o clipă măcar, o rugă Seratard: André o să ne cìnte.

- A, nu, nu astă-seară, îl întrerupse André. Dacă nu vă supăraţi, şi eu aş vrea să mă retrag. Mai am de rezolvat nişte acte pentru mîine. Imi pare rău.

- Ei, orice lucru poate să aştepte, nu ? Plăcerea mai înainte de afaceri plicticoase, decretă Seratard. Aşa că, trebuie să ascultăm puţină muzică, pentru ca seara să se încheie în mod plăcut, da, ceva romantic, pentru Angélique..:

- De ce nu-l laşi şi pe el să se odihnească măcar o seară. Henri ? protestă ea, îmbujorată din pricina vinului şi o bucuriei ce o încerca, gândindu-se că André era foarte nerăbdător să facă rost de doctoria aceea. Deja l-aţi rupt de la treburile lui destulă vreme. La urma urmei, el nu face parte dintre funcţionarii ambasadei, nu ?

- Dar lui André îi place teribil să ne cinte...

- Aha, deci asta înseamnă că putem să-i poruncim să ne delecteze oricând vrem noi, aia-i. Ei, atunci eu vă poruncesc, domnule ministru, să îl iertaţi şi pe el, măcar de data asta..., şi pe mine, cred c-a venit vremea să merg la culcare.

Se ridică de pe locul ei, uşor şovăielnică. Toţi o înconjurară curtenitori, protestând.

- O să mai fiu aici şi mîine şi încă vreo trei zile, cel puţin, îi asigură ea şi îi întinse mâna lui André, zîmbindu-i complice. Ei, de-acum eşti liber să pleci unde vrei. Eu îţi poruncesc, numai să ai grija să te străduîeşti pentru interesele noastre.

- Poţi să contezi pe mine, Angélique.

- Ei, măcar un ultim pahar să mai bei cu noi...

Se lăsă rugată şi apoi convinsă să ia cu ea încă un pahar, de şampanie, după care o însoţiră până în cameră, ca să se asigure că încuietoarele ferestrelor şi noile obloane de la budoar şi de la dormitor erau bine închise.

- Am hotărât să înlocuim toate obloanele, după ce-ai plecat dumneata ultima oară de-aici, îi repetă Vervene, scu-turându-şi convingător capul cu păr rar şi ciufulit, zîmbind strîmb ca orice

chefliu. Nici măcar săptămâna trecută, când a fost furtuna aceea grozavă, nu s-au clintit din loc, atât de bine au fost prinse.

De acolo, din prag, observară toţi un capot gri-perle şi o cămaşă de noapte aşezate cu grijă pe patul pregătit de noapte ca o ispită de către camerista grăsană, ce mişuna prin cameră, încruntată, aşteptindu-şi stăpâna. Lumina scăzută a lămpilor şi aburii alcoolului dădeau camerei o aură încă şi mai ademenitoare, iar fata aceea frumoasă părea mai provocatoare ca oricând.

Cu greu se hotărîră să plece, după alte amabilităţi şi urări de noapte bună, vise plăcute, apoi ea rămase singură; doar cu Ah Soh, şi închiseră uşa spre coridor. Servitoarea o dezbrăcă, apoi îi perie părul, ii puse crinolina în dulapul încăpător, alături de celelalte haine, lenjeria în scrinul cu sertare sculptate, în vreme ce Angélique fredona fericită că se afla acolo, că a doua zi avea să scape de toate necazurile ; că era, în sfîrşit, singură, şi că incendiul şi cutremurul nu făcuseră pagube şi nu-i încurcaseră planurile, ba din contră o ajutaseră să le ducă mai repede şi mai simplu la îndeplinire. Da, o să-l împac eu pe Malcolm cu Jamie, pentru că nu este bine să se înstrăineze şi să strice prietenia, gândi ea euforică; simţind că ar mai fi avut chef să bea, deşi îi fusese de ajuns cit băuse, Ii mulţumesc bunului Dumnezeu că mi l-a trimis pe André. Mă întreb oare cum o fi la Yoshiwara şi cum o arăta iubita lui. O să-l trag eu de limbă intr-o bună zi despre ea şi o să ne distrăm de minune...

- 'oapte bună, şoala, spune Ah Soh, intrerupându-i gân-durile.

Servitoarea se indreptă hotărâtă către canapeaua din budoar. Ultima dată când Angélique rămăsese peste noapte la legaţie, slujnica dormise tot acolo, şi, chiar dacă uşa dintre camere fusese închisă. îi auzise sforăiturile toată noaptea, tul-burându-i somnul.

- A, nu. Ah Soh, tu nu dormi aici ! Tu pleci ocum şi vii miine, hop hop, cu cafeaua, ah, dimineaţă, heya ?

- 'oapte bună, şoala, ridică femeia din umeri, indiferenta. Angélique zăvori uşa în urma ei, simţindu-se minunat singură, in sfîrşit, în lumina aceea blîndă, invărtindu-se încet în pas de vals prin încăpere, fredonind. După câteva clipe, auzi de departe acordul de note zglobii ale pianului. A, ăsta-i Henri, îşi zise ea, recunoscând

tuşeul pianistului. Bun pianist, mai bun decât Vervene, însă nu se compară în nie un chip cu André. Cânta Chopin. Ce muzică dulce, delicată şi romantică...

Se legănă o vreme în tactul frumoasei melodii, apoi îşi surprinse cu coada ochiului silueta reflectată de oglinda cea mare. Câteva momente, se studie din cap până în picioare, în-torcându-se când pe o parte, când pe cealalta, apoi îşi prinse sânii în căuşul palmelor, ridicindu-i, aşa cum făcea ea cu Colette la internat, jucându-se astfel, ca să vadă cum le stă mai bine, când sunt mai provocatoare. Sorbi iar o gură de şampanie, delectându-se cu băutura acidulată, întărâtată de muzica aceea suavă şi de alcool. Deodată, excitată, lăsă să îi cadă capotul, apoi îşi ridică încet cămaşa de noapte, dez-velîndu-şi treptat picioarele, apoî coapsele, cochetând cu sine în oglindă, pină ce rămase goală, privindu-se, admirându-se, când Acoperindu-se iar cu cămaşa mototolită, când dezvăluin-du-se din nou. Mai bău puţină şampanie. După care îşi cufundă un deget in paharul de cristal şi îşi puse câte un strop pe sfîrcurile întărite, aşa cum citise ea că făceau marile curtezane pariziene, care foloseau uneori vin dulce, Château d'Yquem pentru a da aromă sinilor şi chiar... Ce ciudat că exact cele mai celebre curtezane ale Franţei erau de fapt două englezoaice.

Chicoti ca pentru ea, încăntată, bucurându-se din plin de noaptea aceea, de muzică şi de şampanie. După ce o să nasc unul sau doi copii şi o să am, să zicem, vrea douăzeci şi unu de ani, iar Malcolm va avea o amantă, eu o să îmi aleg un iubit cu totul deosebit, întocmai aşa o să fac... da, da, pentru plăcerea mea şi a lui... Dar mai întîi pentru bucuria lui Malcolm. Incă o înghiţitură de licoare, apoi alta şi... se termină. Angélique linse lacomă ultima picătură, privindu-se în oglindă, după care, aţîţată de. propria imagine, îşi trecu limba peste buza paharului, jucându-se. Chicoti din nou, ameţită, puse paharul gol pe măsuţa de toaletă, fără să bage de seamă, când acesta căzu neauzit pe covor. Ea nu mai asculta decât muzica lui Chopin, presimţind patimile ce o Inspiraseră şi Se uita mai departe în oglindă, la goliciunea ei sfidătoare.'

. Lascivă, se lăsă pe pat, micşoră fitilul lămpii, iar umbra se întinse, protectoare. Femeia se uită iar spre oglindă şi işi zări silueta frumoasă, voluptoasă. Degetele ei începură să prindă parcă singure viaţă, să o mângîie, să o pipăie, inima îi tresărea de plăcere crescândă. închise ochii, inchipuindu-şi că Malcolm, înalt, puternic, foarte puternic, mirosind frumos, aţîţător, o duce spre dormitor, se aşează alături de ea pe pat, fi el gol, apoi degetele lui încep să o dezmierde, să o descopere treptat...

In cealalta cameră, Ori deschise încetişor uşa dulapului; apoi păşi neauzit în penumbră, ascunzîndu-se in conul de întuneric de Dincolo de uşa întredeschisă, privind-o, simţind cum i se înfierbîntă sângele, iar inima îi bate nebuneşte. Ii fusese foarte uşor să se pitească printre valize şi crinoline, apoi şă se ghemuiască într-un colţ, nevăzut, când slujnica deschisese garderobul. Nu fusese greu după aceea să-şi dea seama când Angélique rămăsese singură şi încuiase uşa in urma servitoarei. Femeia pe care el o visase atât, zăcea întinsă pe aşternut, în lumina slabă a dormitorului, cu ochii închişi, tresăltând din când în când, cu chipul în umbră şi o parte de trup, in timp ce umbrele pe pereţii camerei dansau ciudat, după cum curenţii de aer mişcau într-o parte sau alta flăcăruia lămpii. Şi atunci i se păru că aşteptase deja o veşnicie. Fără să facă nici un zgomot, ieşi din întuneric şi păşi peste prag. Uşa se închise în urma lui. Muzica nu se mai auzi deloc. Ea deschise ochii, îşi concentră privirea şi îl zări.

Ceva, o voce dinlăuntrul ei îi şopti că el era acela, da, ucigaşul de la Tokaido, tatăl copilului ce nu avea să se nască nicicând, cel ce o violase, dar nu-i lăsase amintirea silniciei şi a durerii, ci numai vagi vise erotice când răpusă de letargie, cind aproape revenindu-şi. Iar acum era în faţa lui, lipsită de apărare, şi în noaptea asta el avea să o omoare.

Şi unul şi celălalt abia mai respirau. Neclintiţi. Fiecare pândind mişcarea celuilalt. încă sub puterea uimirii şi a groazei, Ea îşi dădu seama că bărbatul era cam de aceeaşi vârstă cu ea, poate numai cu puţin mai mare, puţin mai înalt. La briu avea o spadă scurtă, vârâtă în teacă, pe minerul căreia mina încleştată trăda încordorea. Barbă şi păr scurt, umeri largi, puternici şi şolduri înguste, îmbrăcat cu o

cămaşă aspră, de muncitor, pantaloni largi, picioarele musculoase, sandale, cum purtau ţăranii de rând. Chipul din umbră !

Nu, e tot un vis, se încuraja Angélique. Da, tot un vis ca toate celelalte, nu-ţi fie teamă... Fără să-şi dea prea bine seama ce face, îşi sprijini capul într-o mănă, iar cu cealalta îi făcu semn să se arate în lumina.

Pentru câteva clipe năucit ca şi ea, fără să-şi dea seama prea bine dacă trăieşte un vis sau realitate, Ori o ascultă fără voie. Dar când zări trăsăturile lui dure, parcă dăltuite în piatră, atât de deosebite şi străine, precum şi ochii negri, arzînd de dorinţă, ea deschise gura să-l întrebe : Cine eşti ? Cum te cheamă ? Atunci el crezu că vrea să strige după ajutor, şi dintr-un salt, ajunse lîngă ea şi îi puse lama cuţitului în beregată, ameninţător.

- Nu, te rog, gemu ea îngrozită, căzînd iar pe pernă, dar cum el nu înţelegea, clătină din cap, speriată de moarte!' apoi încremeni, implorându-l cu ochii, simţind că fiecare părticică a trupului ei striga : Acum o să mori. de data asta nu mai ai nici o scăpare ! Nu, te rog...

Teama dispăru atunci de pe chipul lui incrincenat şi, cum stătea acolo aplecat, asupra ei, cu inima bătându-i la fel de nebuneşte, îşi duse un deget la buze, dîndu-i de înţeles că trebuie să tacă. să nu ţipe şi să nu se mişte.

- Iyé, şoptise el răguşit, apoi adăugase în englezeşte.

Nu !

O picătură de sudoare i se prelinse de-a lungul obrazului.

- Eu... eu n-o să scot un sunet, murmură ea, inspăimin-tată la culme.

Işi trase cearşaful peste şoldurile goale, insă imediat; el îl smulse de pe ea. Inima i se opri : in clipa aceea înţelese. Vocea nebănuită a unui instinct otavic o făcu să vadă totul într-o alta lumină, şi descoperi in adîncul ei o alta fiinţă ascunsă, stăpână pe o altfel de cunoaştere. Groaza începu să i se topească dintr-odată. Glasuri ciudate, dinlăuntrul el, îi şopteau, liniştitoare : Fii cu mare băgare de seama, ascultâ-ne; căci noi te vom călăuzi. Uitâ-te numai în ochii lui, nu face nici o mişcare bruscă. Mai întîi cuţitul..:

Cu inima mai să-i sară din piept, Angélique privi adînc în ochii bărbatului şi duse un deget la buze, cum făcuse şi el mai înainte, apoi arătă uşor spre lama cuţitului şi îi dădu de înţeles că trebuie să-l lase deoparte:

El însă era ca un arc încordat, gata să zvîcnească în orice clipă, aşteptându-se în orice moment ca femeia să ţipe după ajutor şi să fugă la uşă... Ştia că o putea face să tacă pe vecie oricând, într-o secundă, însă nu aşa plănuise el. Ea trebuia să fugă la uşă când va socoti el că a venit clipa, apoi să ţipe, să ţipe înnebunită de frică, să se trezească vrăjmaşii |i atunci el ar şti ! o singură dată, după care avea să aştepte fi, când ceilalţi dădeau buzna, el avea să strige „Sonno-joi şi, împlîntându-şi cuţitul în el ca un samurai ce era, avea să-i scuipe în faţă, cu scîrbă", avea să moară ca un mare erou; Acela era planul lui, cel pe care îl alesese dintre multe altele: Mai întîi să o posede pe femeie, cu sălbăticie, după aceea să o omoare, apoi să-şi facă şi el felul. Sau pur şi simplu să o ucidă pe loc, aşa cum ar fi trebuit să facă data trecută, după acea să lase pe cearşafuri, scris mare, „Tokaido", aşa cum mai făcuse şi înainte, după care să sară pe fereastră şi să scape cu viaţă. Insă ea nu reacţiona aşa cum se aşteptase el. Fără să clipească măcar, fără să îşi ia privirea de la el, îi făcu semn cu mâna să dea lama ucigaşă deoparte, ochii precum cerul de albaştri îi porunceau, nu implorau; erau încordaţi; dar nu cuprinşi de groază. Un zîmbet ciudat îi stăruia pe buze. De ce oare ? Cuţitul rămase nemişcat. Ai răbdare, li-nişteşte-te, îi şopteau fetei vocile lăuntrice.

Din nou, arătă spre cuţit, fără grabă, îndemnîndu-l s-o asculte. Ochii lui se îngustară încă şi mai mult. Cu mare greutate, îşi smulse privirea dintr-a ei, îi privi iute trupul, dar ochii ei îl subjugară din nou inexorabil. Oare ce avea ea în minte ? încordat, lăsă şişul la o parte şi aşteptă, gata să atace. Stătea aproape de pat, mîinile ei începură încet să-i descheie nasturii de la cămaşă, apoi încremeniră pe dată. Crucea de la gîtul lui luci în lumină. Crucea ei ! Uimirea de a fi găsit printr-o minune ceea ce nu crezuse că va mai vedea vreodată, o bucură într-un fel ciudat şi, ca prin vis, parcă nu ar fi fost ale ei, îşi văzu degetele tremurătoare atingând mica podoabă, fericită că el o

luase ca să o poarte în amintirea ei, ca să aibă o părticică din ea cu el, toată vremea, aşa cum o părticică din el avea să o urmărească şi pe ea toată viaţa, însă nici măcar acea cruce, crucea ei, nu o făcu să se răzgândeas-că şi să se abată de la planul ce I se conturase în minte.

Cu delicateţe, îi scoase uşor cămaşa, trăgând-o peste braţul drept, peste cuţitul ţinut încă strâns în mănă, ca o permanenţă ameninţare. Privirea ei cercetătoare trecu peste trupul barbatuiui, dădu peste rana de la umăr, abia vindecată, peste muşchii frumos desenaţi ai pieptului. Apoi se întoarse iar la rană, înţelegând.

- Ţokaido, rosti ea încetişor, ca o confirmare, dar el crezu că il întreabă despre locul luptei.

- Hai, răspunse el, stănd mai departe la pândă, aşteptând in acelaşi timp, aproape răpus de dorinţă. Hai.

Din nou, crucea îşi sclipi aurul în lumină.

- Kanagawa ? urmă Angélique.

El încuviinţă din cap, abia respirând, parcă vrăjit, iar femeia se bucură în sinea ei că avusese dreptate încă de la început. Acum era aproape gol, iar ea devenea tot mai sigură că planul ei avea să izbîndească. Se întinse încet şi îi atinse brâul, privindu-l mereu în ochi şi simţi cum bărbatul se-nfioară deodată. Un fior o trecu şi pe ea, bucuroasă de victoria dobîndită până acum asupra lui.

Nu-ţi fie teamă, o sfătuiau vocile. Continuă...

Degetele lui desfăcură catarama. Brâul căzu odată cu spada prinsă de el, pantalonii ii lunecară la podele. Dedesubt, purta o legătoare mică, împrejurul şoldurilor. Cu un efort spraomenesc, rămase nemişcat, bine proptit în picioarele uşor depărtate, cu trupul tot tremurând de dorinţă şi inima bătându-i nebuneşte, ochii parcă legaţi printr-un blestem de apele albastre ale privirii femeii.

Continuă, şoptiră iar vocile dmlăuntrul ei. Nu te temé.. ?

Şi dintr-odată, îl văzu prins în plasa de păianjen pe care nenumărate generaţii de femei fără apărare, căzute în aceeaşi capcană a bărbaţilor, o ajutau acum să o ţeasă în jurul lui, acelaşi instinct atavic îi îmboldi pe neaşteptate voinţa ascu-ţindu-i simţurile, făcând din ea duh al nopţii, şi atit de detaşată de sine încât se

dedublase şi-i urmărea pe cei doi de departe, degetele ce-i desfăceau legătoarea, trupul lui gol;

Nu mai văzuse niciodată pină atunci un bărbat complet dezbrăcat. In afară de cicatricea de pe umăr, el era fără cusur. Ca şi ea.

Pentru câteva momente, Ori reuşi încă să-şi stăpânească dorinţa devoratoare, apoi toată voinţa i se spulberă, azvărli pe pat cuţitul şi se aruncă asupra ei. Insă ea se închise ca o, scoică şi se rostogoli într-o parte, bărbatul făcu întocmai în-şfăcând la iuţeală arma, înainte ca ea să o ajungă; dar nu spre cuţit se deplasase ea, ci-i făcuse loc şi acum stătea întinsă, urmărindu-l cum şedea încordat, în genunchi, în mijlocul patului, cu lama strălucitoare ridicată asupra ei, un alt falus îndreptat spre ea.

Ca trezită dintr-un vis, femeia clătină liniştită din cap, dîndu-i de înţeles să lase cuţitul deoparte, să se întindă lingă ea.

- Nu e nici o grabă, şopti ea molcom, ştiind că nu avea cum să-i înţeleagă cuvintele, ci numai gesturile. Aşează-te aici, îi arătă ea pe cearşaf, alături. Nu, nu... uşor, încet, ii arătă iar. Sărută-mă... nu, nu atit de brutal... Delicat...

il făcu să priceapă tot ce dorea ea şi ce dorea şi el de altfel, atingându-se, apropiindu-se şi depărtându-se, stăvilind patima în ei, până ce amăndoi simţiră că le clocoteşte sângele în vine, apoi, când, în sfîrşit, atinseră piscul, ea simţi cum explodează, purtându-l şi pe el Dincolo de pragul fericirii şi apoi se prăbuşesc în abisul unei uriaşe plăceri ce le sorbi toată vlaga.

Când reuşi să-şi tragă sufletul şi să vadă şi să audă ce se intâmplă în jur, muzica încă răsuna undeva, departe. Nici un zvon de primejdie, ci numai suflarea lui gîfiită. Trupurile lor uşoare, îngemănate perfect. Păreau că fuseseră născute să se contopească astfel. Asta era ceea ce o uimea pe ea cel mai tare - cum de se potriveau perfect corpurile lor ! Şi cum şi din ce pricină atinsese ea acea stare de extaz. Bărbatul încercă să se tragă înapoi.

Nu, nu îl lăsa să se depărteze, se grăbiră să şoptească vocile dinlăuntru) ei. Tine-l lîngă tine, nu-l lăsa să se mişte de lîngă tine. Primejdia încă n-a trecut, veghează, urmează-ţi întocmai planul...

Aşa că il înlănţui şi mai strâns cu braţele. Dormiră alături cam o oră, iar când Angélique se trezi, el încă era cufundat în somn adinc, respirând uşor. cu chipul lui tânăr, destins, cu o mănă încleştată pe minerul armei, iar cu cealalta pe crucea ei, pe care el o purta la gît atât de firesc."

Primul dar din viaţa mea, cum mi-a spus mama, pe care mi l-au pus la gît în prima zi când m-am născut şi de atunci nu m-am mai despărţit de cruciuliţa asta niciodată ; numai lanţul a fost schimbat. E cruciuliţa lui acum ? A mea ? A noastră ?

El deschise ochii şi un fior o străbătu. Pentru o clipă el nu-şi dădu seama unde se aflǎ, dacă nu cumva visa, apoi o văzu pe ea, tot frumoasă, tot ispititoare încă alături de el. privindu-l şi surizind in felul acela ciudat, misterios, care îl fermeca. Ca în transă, întinse mâna spre ea,'iar femeia îi răspunse dezmierdării. După care se contopiră iar în îmbrăţişare, însă de data aceasta fără grabă, fără mânie, ci ca o lungă stare de vis şi voluptate.

După aceea, abia dezmeticit, el ar fi voit să-i mărturisească şi ei cât de imens se simţise când atinsese Norii şi Ploaia şi cât de mult o admira şi voia să îi mulţumească pentru tot..., copleşit de tristeţe însă, că tocmai el trebuia să îi curme firul vieţii, al acestei vieţi. Insă se mai alina gândindu-se că şi moartea lui era foarte aproape. Iar acum, datorită ei, putea muri îmPăcat, căci sacrificarea ei sfinţea marea şi dreapta cauză sonno-joi.

Da, îşi zise el, străluminat dintr-odată, pentru un astfel de dar al fericirii pot şi eu să o răsplătesc printr-un dar asemănător, o ofrandă de samurai : dăruindu-i o moarte demnă de un samurai, fără ţipete de groază, fără durere. Să treacă pragul morţii într-o clipă.

Acum vie, acum moartă. De ce nu ? Şi deplin îmPăcat cu sine, cu mâna strinsă pe mănerul cuţitului, îşi mai îngădui încă o dată să se afunde în liniştea somnului netulburat de nici un vis.

Ea îl atinse cu degetele. El se trezi instantaneu, în alertă, cu mâna încleştată pe cuţit. Observă că ea îi făcea semn spre geamul Acoperit de draperie şi apărat de obloanele de lemn. Angélique îşi duse degetul la buze. Afară se auziră un fiulerat şi paşi ce se apropiau. Apoi trecură şi se stinseră în depărtare.

Ea răsuflă uşurată, apoi se strânse lîngă el şi se cuibări la pieptul lui, sărutându-l, după care, atât de fericită, îi arătă ceasul de pe noptieră : era ora patru şi şaisprezece minute dimineaţa. După aceea îi făcu iar semn spre fereastră. Coborî din pat uşor şi, prin semne, îi dădu de înţeles că trebuia să se îmbrace şi să plece chiar acum, apoi să se întoarcă iar la căderea nopţii, atunci ferestrele nu aveau să mai fie cu obloanele trase. El însă clătină din cap, refuzînd, prefăcăn-du - se că vrea să o necăjească, să se joace, iar femeia alergă degrabă înapoi, încântându-l cu frumuseţea ei, cum îngenunchea lîngă pat, rugătoare, şoptind întruna:

- Te rog... te rog.. ?

Tot sufletul se răsuci în el : nu văzuse în viaţa lui o astfel de expresie pe chipul unei femei, iar acea patimă pe care i-o dăruise ea depăşea puterea lui de înţelegere. Nici un cuvînt de dragoste. Nu existau în japoneză. Se cutremură, insă nu-şi schimbă decizia. Dar nu îi era prea greu să se prefacă şi el că este de acord cu vrerea ei, că acceptă să plece a-tunci şi să se întoarcă iar la căderea nopţii. în timp ce se îmbrăca, ea rămase tot timpul alături, ajutăndu-l să-şi pună veşmintele, nevoind parcă să-l lase să se ducă încă, dorin-du-i apropierea. Cu un deget la buze, ca un gest de copil, dădu perdelele în lături, deschise neauzit fereastra, desferecă obloanele şi se uită afară. Aerul era proaspăt şi răcoros. Mijeau zorile. Cerul era brăzdat de nori, iar marea liniştită. Nici un semn de primejdie nu se zărea de nicăieri, nu se auzea nimic, decât foşnetul calm al valurilor ce dezmierdau plaja. Pe Strada Mare numai citeva dîre subţirele de fum aminteau de incendiul de cu seară. Nimeni nu era prin preajmă. Colonia întreagă era cufundată in somn adinc, netulburat.

Se apropie de ea, pe la spate şi îşi dădu seama că acela era cel mai potrivit moment pentru a o ucide. Mâna i se încleşta cu putere pe minerul cuţitului, ridică lama ucigaşă..." Insă nu lovi, hotărîrea i se spulberă pentru că exact în acea clipă ea se întoarse, tandră îngrijorată pentru viaţa lui, iar dorinţa din el încă nu se stinsese cu totul, ci tot îi mai stăruia în minte, aţîţîndu-l. Ea il sărută repede, apoi se aplecă iar peste pervaz şi se uită degrabă în stînga şi în dreapta, ca să fie sigură că nu este nici un pericol.

- Nu, nu încă, murmură ea temătoare, înlănţuindu-l iar cu braţele, făcându-l să mai aştepte.

Apoi, când se convinse că e momentul potrivit, se întoarse spre el, îl sărută din nou şi il îndemnă să se grăbească. El păşi neauzit peste marginea ferestrei, ca vrăjit, iar când îl văzu ajuns în grădină, departe de ea, Angélique trânti cu putere obloanele, le blocă la iuţeală şi ţipătul ei disperat sfîşie noaptea adîncă :

- Ajutoooor !...

Ori încremeni. Insă numai pentru o clipă. Orbit de furie, se repezi iar la obloane, încercând să le sfărîme, înnebunit de mânie că fusese înşelat în halul acela, scos din minţi de ţipetele ce nu se mai potoleau ale femeii. Degetele lui insăngerate, prefăcute parcă în gheare, reuşiră să desprindă un oblon, aproape smulgându-l din ţîţîni. Insă exact atunci, primul soldat francez care auzise strigătul, dădu colţul, cu puşca pregătită. Ori îl zări şi el, fu mai iute, scoase pistolul şi apă

să pe trăgaci, însă dădu greş cu gloanţele de pe ambele ţevi, pentru că nu mai ţinuse niciodată în mănă o armă de foc. Gloanţele ricoşară în zidărie, apoi se pierdură ţiuind în întuneric. Insă santinela nu rată nici primul, nici al doilea, nici al treilea foc. In camera ei, Angélique îşi Acoperise urechile cu mîinile, trecând de la extaz la disperare, neştiind ce să mai creadă, ce să mai facă, dacă rîdea sau plingea. Nu mai ştia decât că izbutise să scape. Acum era în deplină siguranţă şi se răzbunase, în vreme ce vocile cele înţelepte dinlăuntrul ei jubilau : Ai cîştigat, ai reuşit... Ai fost minunată... Ai făcut tot ce trebuia, ai urmat întocmai planul ticluit... Gata, s-a sfîrşit, acum eşti salvată, eşti în siguranţă, ai scăpat de el pentru totdeauna ! Am scăpat ? bîigui ea năucită. A, sigur că da, ai scăpat de tot, el e mort de-acum, pentru toate trebuie să plăteşti, dar nu-ţi fie frică, nu mai ai de ce te teme... Ce preţ să plătesc ? Pentru ce... Vai de mine ! Doamne preasfinte ! Am uitat de cruce. El are crucea mea la gît ! îngăimă ea speriată.

In vreme ce afară sparea zarva ca şi bătăile puternice din uşa ei, Angélique începu să tremure din toate încheieturile. Nestăpânit.

27

Vineri, 9 noiembrie

In acea după-amiază, nava Majestăţii Sale Britanice Pearl, e întoarse de la Yedo, cu toate pânzele sus şi se pregăti să înceapă manevrele de ancorare la geamandura proprie în aglomeratul port al Yokohamei. De departe se zărea steagul cu blazonul lui Sir William în vârful catargului şi pavilioanele care rdonau venirea imediată a bărcii de comandant, ceea ce nu mai era necesar, de vreme ce aceasta, însoţită de cuterul cu buri al firmei Struan pornise în întâmpinare, iar Jamie McFay stătea nerăbdător la prova. Toţi cei de pe chei urmăreau nava Pearl, să vadă dacă într-adevăr căpitanul ei se ridica la înălţimea aroganţei lui, căci vîntul era nestatornic, iar viteza cu care se îndrepta vasul spre port făcea ca manevrele de acos-are să fie foarte dificile. Valul de pupă era înalt, marea destul de liniştită. In ultima clipă, nava făcu o voltă în vînt şi rămase pe loc, legănîndu-se, cu bompresul îndreptat perfect spre geamandură, îndată, marinari îmbrăcaţi în uniforme dichisite a-runcară odgoane în jurul geamandurii şi asigurară nava, in vreme ce toţi ceilalţi se repeziră degrabă să strìnga velatura.

Ei, nu se descurcă rău deloc I îşi zise Jamie cu mândrie, apoi strigă spre cei de pe cuterul cu aburi :

- Cu toată viteza înainte ! Trageţi chiar lîngă Pearl ! Ţinea cu tot dinadinsul să fie primul la pasarelă, ca să îl întâmpine pe Sir William, pentru că aşa ii ordonase Malcolm.

- Hai, grăbeşte-te odată, Tinker, ce mama dracu' !

- 'Nţeles, să trăiţi ! răspunse Timonierul, rîzînd cu gura lui ştirbă până la urechi şi dădu drumul cu toată viteza înainte.

Era un marinar bătrân, cu coadă căruntă pe spate, tatuat, care îmbătrânise ca şef de echipaj pe unul din cliperele lor: Trecu îndată la un fir de păr de cuterul cu opt vîslaşi al lui Sir William, spre marele necaz al celor de la bordul acestuia, scuipă într-o parte zeama de mahorcă, foarte mândru de el, le arătă unde îi trimite el pe toţi, ridicându-şi cu voioşie degetul mijlociu de la mână, apoi ocupă locul de acostare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Jamie sări iute pe pasarelă: Pe puntea principală îşi scoase pălăria in faţa unui ofiţer de punte, un aspirant tinerel, cu figură plăcută.

- Cer permisiunea să urc la bord cu un mesaj pentru Sir William.

Ofiţerul îl salută şi el.

- Desigur, domnule.

- Ei, ce dracu' s-a mai întâmplat, ce se mai aude-acum pe-aici ? strigă de sus, de pe dunetă, ministrul, alături de el stăteau Phillip Tyrer şi căpitanul Marlowe.

- Iertaţi-mă, sir, dar în colonie se pare că este un început de zaveră, iar domnul Struan a considerat că ar fi bine să vă dau câteva detalii despre asta.

- Puteţi discuta la mine în cabină, Sir William, se oferi Marlowe, îndatoritor.

- Mulţumesc. Dar ar fi mai bine să vii şi tu acolo. La urma urmei eşti amiral însărcinat cu apărarea navală, chiar dacă numai temporar.

Marlowe rìse, amuzat. !

- In orice caz, sir, nu mi-ar displăcea să mă folosesc măcar de salariu, dacă nu de rangul ăsta, oricât de temporar ar fi el.

- Ei, parcă n-am vrea toţi să facem la fel ! Hai, Phillip; vino şi tu !

Il urmară toţi în cabina comandantului. Marlowe rămase ultimul şi, înainte de a părăsi puntea, îi făcu semn secundului :

- Să se ridice presiunea aburului în cazane, să se cureţe toate tunurile, să se ungă, să fie pregătite. Toţi artileriştii la posturi !

în cabina strimtă, austeră, cu o cuşetă, o masă a hărţilor şi closet separat, se aşezară toţi, cum putură mai bine.

- Ei, Jamie, ce veşti mi-aduci ?...

- Mai întîi, Sir William, tai-panul şi toţi ceilalţi neguţători ţin să vă felicite din tot sufletul pentru succesul tratativelor.

- Mulţumesc. Ce se aude cu răscoala aia ?

- Am avut nişte necazuri pe-aici. Azi dimineaţă, devreme, un japonez a încercat să pătrundă în camera lui Angélique, de la legaţia franceză, iar santinelele l-au împuşcat, mortal. Doctorul Hoag şi doctorul Babcott au...

- Sfinte Isuse, dar ea a păţit ceva ? E rănită ? Spre marea lor uşurare, Jamie clătină din cap :

- Nu, domnule, spune că ea l-a auzit umblînd la obloane şi a început să ţipe şi nenorocitul ăla...

- înseamnă că într-adevăr a fost cineva şi data trecută ! izbucni Tyrer. Deci n-a fost numai vîntul care zgîlţîia obloanele !

- Aşa credem, recunoscu Jamie, apoi schimbă vorba. Babcott şi Hoag au fost chemaţi de urgenţă. Biata de ea se afla în stare de şoc. Nu era rănită, dar, v-am zis, era în stare de şoc, tremura din toate încheieturile. Au cercetat şi mortul şi imediat Hoag şi-a dat seama că este acelaşi tâlhar care a acţionat şi la Kanagawa...

Phillip Tyrer rămase cu gura căscată, iar Marlowe îi a-runcă o privire rapidă, plină de înţeles.

- ...şi noi bănuim că tot el a fost şi unul dintre asasinii lui Conterbury, acelaşi care a fost la legaţia noastră din Kanagawa şi pe care căpitanul Marlowe şi Pallidar au încercat să-l prindă.

- Fir'aş eu să fiu ! izbucni Sir William, uitându-se la Tyrer, care se făcuse alb la faţă ca varul. Crezi c-ai putea să-l recunoşti, Phillip ?

- Nu ştiu, nu cred. S-ar putea să-l recunoască Malcolm; nu ştiu...

Mintea lui Sir William începu să cintărească imediat consecinţele. Dacă într-adevăr cel ucis era acelaşi pe care-l bănuiau ei, iar acum era mort, ca şi celălalt asasin, atunci în ce măsură influenţa acest fapt recompensa pe care o pretin-seseră ei ?

- La legaţia franceză aici ? Mă mir că l-au nimerit pe nemernic. De obicei paza la ei este sub orice critică, iar trăgătorii lor parcă au orbul găinilor. Bine-bine, dar ce căuta el acolo, o urmărea pe fată sau de ce ?

- Nici noi nu ştim, sir. Se pare că, pe deasupra mai era şi catolic... Cel puţin purta o cruce la gît. Ce...

- Auzi, ce ciudăţenie ! Dar... dar ia stai puţin, ce făcea Angélique acolo ? Din câte ştiam eu, se mutase înapoi la Struan.

- Aşa este, însă apartamentul ei a fost afectat de incendiu. Am uitat să vă spun că, după cutremur, am avut ghinionul să izbucnească un incendiu la noi în clădire şi la Norbert. Şi...

- A păţit cineva ceva ?

- Nu, sir, slavă Domnului, şi nici într-alta parte a coloniei, cel puţin din câte ştim noi până acum. Francezii i-au oferit os-pitalitafea lor, dar...

- Iar Malcolm stătea şi el acolo ?

Jamie oftă, cam nervos din pricină că tot era întrerupt :

- Nu, sir, el era la noi, la reprezentanţă.

- înseamnă că nu aţi avut prea multe pagube.

- Nu, sir, din fericire. Şi nicăieri nu au fost prea multe stricăciuni, deşi Norbert a avut ghinionul să îi ardă aproape tot etajul superior.

- Ei, asta înseamnă că îţi face o mare plăcere. Deci, fata n-a păţit nimic, atacantul este mort, atunci de ce toată zarva asta ?

- Păi tocmai încercam să vă explic, sir, se repezi Jamie să-i povestească, hotărât să nu se mai lase întrerupt din vorbă. Ciţiva ţicniţi din Mahalaua Beţivanilor, cu ajutorul neprecupeţit al unora dintre neguţătorii noştri, încă şi mai bătuţi în cap. imi pare rău că trebuie să spun asta, au decis că toţi japonezii din sat sunt de vină pentru tot ce

s-a întâmplat la legaţie. Aşa că în câteva ore s-au adunat într-o ceată foarte pusă pe fapte mari, care a început să zdrobească în pumni pe toţi japonezii pe care i-au întâlnit în cale. Ei, asta a adunat o mulţime de samurai care clocoteau de furie, tot soiul de întăriri şi de-o parte şi de alta, precum şi militari de-ai noştri, marinari. Aşa că acum este un tărăboi cumplit, căci amândouă părţile sunt înarmate, capătă tot mai multe ajutoare şi devin tot mai agresive. O parte din cavaleria noastră este deja la faţa locului în frunte cu generalul, arzind de nerăbdare să pornească la atac,' întocmai precum vestita trupă de cavalerie uşoară de la Balaclava.

Auzi, ce imbecili, îşi zise Sir William, pentru sine.

- O să cobor imediat la ţărm, hotărî el.

- O să trimit un detaşament de infanterie marină să va însoţească, sir, interveni Marlowe. Ordonanţă !

- Da, să trăiţi !, răspunse marinarul, intrând pe uşă într-o clipă.

- Căpitanul de infanterie marină, împreună cu zece soldaţi şi un semnalizator să fie pe puntea principală, cit mai repede cu putinţă !

porunci el, apoi se întoarse spre Jamie.' Unde anume este zarva aceea

- La capătul de sud al satului, aproape de Ţara Nimănui.'

- Sir William, mă postez cu nava în apropierea coastei.' Dacă întâmpinaţi vreun necaz, daţi de ştire semnalizatorului meu şi puteţi da poruncă să deschidem foc de baraj.

- Mulţumesc din suflet, dar mă cam îndoiesc eu că o să avem nevoie de sprijin de pe mare..,

- Numai că mai este o alta problemă..., începu Jamie.'

- Imi povesteşti când ajungem pe cuter, îl opri ministrul, care o pornise deja spre dunetă. O să mergem cu ambarca-ţia voastră, e mai rapidă. Ne ducem direct la docul din Mahalaua Beţivanilor.

In momentul în care cuterul lui Struan o luase din loc în plină viteză, iar marinarii erau toţi pe punte, la pupa, Sir William, Jamie şi Tyrer stăteau comod în cabina de comandă.

- Ei, Janie, şi-acum care era cealalta problemă ?

- Este vorba despre Samuraiul domnului Tyrer, Nakama," japonezul acela nu tocmai uşor de supus, urmă McFay, aruncându-i o privire scurtă lui Phillip. O ceată din mulţimea aceea s-a legat de el, însă a reuşit să scape. A făcut nu ştiu cum rost de săbii şi s-a luptat ca un leu, l-a cam ciopîrţit pe unul; un australian beat, însă nu foarte rău, şi probabil că l-ar fi omorât el şi pe ceilalţi, dacă ei n-ar fi dat bir cu fugiţii. Unii dintre ei au arme de foc, aşa că s-au întors să-l înfrunte cu ele şi aproape că l-au nimerit, însă japonezul a reuşit să se adăpostească într-o dugheana din sat, unde noi credem că are nişte ajutoare, probabil tot samurai... Iar împrejurul şandra malei s-a strâns acum o duzină de nebuni care vor neapărat să-l linşeze.

Sir William rămase cu gura căscată de uimire şi furie.

— Cum ? Un linşaj ? In zona mea de jurisdicţie ?

- Da, sir. Am tot încercat să-i fac să-l lase-n pace, dar mi-au zis s-o las balta, că ei n-au de gând să-l scape. La început, Nakama n-a avut prea mare vină, Sir William. L-am văzut eu mergând liniştit pe Strada Mare, fără să se lege de nimeni, de-atita lucru sunt sigur.

- Bine, hotărî Sir William, categoric. Din fericire, legea noastră este aceeaşi şi pentru bogaţi, şi pentru săraci, deci pentru toţi cei care

se află sub protecţia noastră. Dacă va fi el linşat, noi o să dăm ordin să fie linşaţi cei care îl spânzură. Eu unul sunt sătul până-n gît de toată Mahalaua Beţivanilor şi de toate idioţeniile lor. Până ce-o să ajungă aici trupele acelea de poliţie, de la Londra, o să înfiinţăm noi aici nişte gărzi de ordine, o poliţie. Iar eu o să fiu Şeful acestei poliţii. Jamie, te voi numi temporar adjunct, ca şi pe Norbert, de altfel... Tot temporar.

- Nici în ruptul capului, Sir Will...

— Bun, atunci Norbert o să fie numai el ajutor de şerif, zîmbi dulce ministrul.

— Lua-l-ar dracii să-l ia, foarte bine, spuse Jamie, fără să fie mulţumit defel, pentru că ştia că pentru slujba aceea nu avea nici un fel de recompensă. Norbert spuneţi ? Apropo de el, aţi auzit despre conflictul lui cu tai-panul ?

— Ce-i cu ei ?

Jamie le spuse despre cearta lor şi despre posibilul duel.

- Deja cota pariurilor a ajuns de cinci la unu. Toţi sunt siguri că într-o bună dimineaţă unul din ei o să fie găsit rece, bun de-nmormăntat.

Sir William ridică ochii în tavan, oftind şi rosti, foarte îngrijorat :

- Lipsesc şi eu trei zile şi când mă întorc, totul e cu fun-du-n sus !

Rămase o clipă pe gânduri.

— Phillip, să le transmiţi din partea mea că le poruncesc să fie mâine, la prima oră, la mine la birou ! După aceea, tonul neutru al vocii se schimbă dintr-odată, iar ceilalţi rămaseră uluiţi de veninul din glasul lui : Avertizează-i pe amăndoi. dinainte, că ar fi cel mai înţelept şi pentru unul şi pentru celălalt, să asculte sfatul meu şi să se supună blîndei mele poveţe. Timonier ! Dă-i dracului bătaie, pentru numele Domnului,' parcă suntem la înmormăntare !

- Da, să trăiţi !..:

- Mi-ai adus cumva servieta; Phillip ?

- Da, sir.

Tyrer îi mulţumi lui Dumnezeu că îi dăduse prin minte la vreme să-i care geanta cu el.

Hiraga privea prin crăpăturile uşii baricadate, de la magazinul lui shoya, unde se adăpostise. Afară se adunase o mulţime de oameni înfuriaţi, care strigau cât îi ţinea gura, înarmaţi cu pistoale şi muschete. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. Furia îl înăbuşea şi era şi înfricoşat pentru viaţa lui, chiar dacă încerca să ascundă asta în faţa celorlalţi. Spatele cămăşii îi era îmbibat de sânge de la o rană destul de uşoară, pe care o căpătase în lupta cu netrebnicii de gai-jini. îşi aruncase cât colo redingata, în clipa în care intrase în acea casă, ca să înşface degrabă câteva spade, să se apere. Shoya stătea lîngă el, grozav de nervos, doar cu un harpon de peşte în mănă, pentru că numai samuraii aveau dreptul să poarte arme asupra lor şi asta sub pedeapsa cu moartea.

Alături de el fusese asediat acolo şi un cărunt ashigari (infanterist), care îl privea pe Hiraga cu mare admiraţie şi nedumerire în acelaşi timp. Admira iscusinţa lui Hiraga în luptă şi faptul că, fără îndoială, acesta era sfoishf, însă era şi foarte nedumerit văzîndu-l îmbrăcat în straie de gai-jin şi tuns precum scîrbavnicii venetici, în mijlocul cărora se părea că-şi face veacul. Atunci de ce era el ţinta acelui atac neintemeiat ? împuţiţii ăştia de gai-jini ! ocăra el în gând. Fac atâta zarvă pentru un baka de ronin care a încercat să fure şi el câte ceva; acolo. Bineinţeles că viermele ăla era un amărât de ronin, un nenorocit de hoţ, nicidecum nu voia să intre înăuntru pentru femeie. Care om civilizat de pe lumea asta şi-ar dori o femeie de-a lor ? Şi după aceea, tâlharul a fost omorât, aşa cum i se şi cuvenea pentru ticăloşia Lui. Nimeni n-a păţit nimic din pricina asta... Atunci de ce atâta ură şi suferinţă ? Baka de gai-jini !

- Nu e vreo ieşire şi prin spate ? întrebă el cu voce tare.

Shoya clătină din cap că nu, negru la faţă de supărare. Pentru prima dată se iscase un astfel de tărăboi în care să se amestece atîţia gai-jini, parcă scoşi din minţi de furie. Iar el era vârât în toate acestea până peste cap. Nu el îl lăsase pe shishi să se aciuiască acolo ? Chiar şi nebunul acela de ronin fusese la el în casă, iar el nu-i raportase pe nici unul, după cum era obligat prin lege să facă. Nu numai pe ei, ci trebuia să anunţe pe orice străin ce trecea prin Casa lui.

- Din cauza asta o să ne cerceteze cei de la Bakufu, se văicărea nevastă-sa cu o oră în urmă. O să ne ducă legaţi in faţa lor ca să depunem mărturie. Trupele lor de intervenţie sunt încă aici, stau în cazărmi. Şi noi o să pierdem tot ce-am agonisit şi pe deasupra şi capetele noastre proaste. Namu Amida Butsu !

Ea, împreună cu fiica lor cea mai mare, tocmai cumpărau nişte legume pentru masă, din piaţă, când prima ceată de furioşi năvălise în sat, răcnind din răsputeri tot felul de ameninţări, răsturnînd coşurile cu verdeaţă, lovindu-i şi alungându-i pe vînzătorii care fugiseră îndată, cât îi ţinuseră picioarele, pe la casele lor, să se ascundă.

- Iertare, stăpâne, bîigui shoya, înspăimăntat. Suntem înconjuraţi din toate părţile. Mai sunt gai-jini şi pe strada din spate.

In afară de cei zece-cincisprezece întăritaţi care atacau Casa, cea mai mare parte din populaţia coloniei se strânsese de o parte şi de alta a Ţării Nimănui, aşteptând. Majoritatea veniseră la început ca orice gură-cască, insă curând fuseseră asmuţiţi şi ei de scandalagiii care voiau răzbunare cu orice preţ. in spatele lor, pe uliţa satului, erau postaţi douăzeci de samurai de la Poarta de Nord, care păzeau localitatea. In faţă, se aflau in poziţie de luptă samuraii de la Poarta de Sud. Nici unul dintre aceştia nu scoaseseră încă săbiile din teacă, insă toţi stăteau cu mâna pe minerul lor, în frunte cu ofiţerii. La fel şi trupele cu care erau gata să se înfrunte. Se aşezară în poziţie de luptă câteva zeci de cavalerişti, cu armele pregătite, aşteptând numai ordinele generalului. Toţi păreau foarte încrezători în forţele lor, vociferau şi fremătau de colo-colo, arzînd de nerăbdare să înceapă lupta. Din nou, mai-marele samurailor strigă peste tot zgomotul acela infernal că gai-jinii trebuie să se împrăştie numaidecât, iar generalul strigă şi el iar, foarte hotărât, susţinut de un cor de glasuri, că samuraii trebuie să se risipească pe dată. Insă nici unii, nici ceilalţi nu înţeleseră sau nu voiră să înţeleagă.

Hiraga nu îl auzi decât pe general, printre toate vocile acelea ce îi dădeau dreptate sau protestau. Ce nebun, işi zise el, clocotind de mânie. Dar oricum, nu-I nici pe departe atât de ieşit din minţi precum turbatul acela de Ori ! Bine că e mort. foarte bine că-i mort! Ce

prostie, auzi, să facă el ce a făcut, fără nici un rost, pentru că n-a izbutit decât să producă necazuri altora ! Ce prostie ! Ar fi trebuit să-l ucid eu atunci când l-am prins purtând la gît crucea ei... sau atunci când l-am avut în mână, în tunel !

Când ţipetele femeii spulberaseră liniştea nopţii, apoi urmaseră îndată împuşcăturile, el şi Akimoto stăteau pitiţi pe străduţa de lîngă reprezentanţa Struan, aşteptând încordaţi să apară Ori, sperând că or să-l prindă acolo. N-o văzuseră pe Angélique plecând spre legaţie, aşa că bănuiseră că Ori se afla pe undeva prin preajmă, poate chiar în clădirea Nobilei Case. In toată zarva care urmase apoi, se alăturaseră şi ei mulţimii de oameni pe jumătate îmbrăcaţi, treziţi de zgomotele acelea, şi trecuseră neobservaţi, aşa cum erau îmbrăcaţi, în haine de rând. Uluiţi, Hiraga şi Akimoto îi văzuseră pe cei doi doctori sosind şi apoi, nu după multă vreme, cadavrul lui Ori. fusese tras la lumină. Pe dată, Hiraga îî făcuse semn lui Akimoto şi se pierduseră repede în noapte, plini de furie. în clipa când ajunseseră în ascunzătoarea lor din sat, Hiraga izbucnise:

— Fie ca netrebnicul acela de Ori să se reincarneze ca un spurcat de gai-jin. nu ca samurai ! Toata prostia lui o să pună doar paie pe foc, pentru nimica ! Strecoară-te cum poţi până în Yoshiwara, ia-o prin tunel şi ascunde-te bine, până ce iţi trimit eu vorbă să te întorci sau o să vin să te iau.

— Şi tu ce faci ?

— Eu sunt de-al lor acum, nu ? spusese Hiraga, zimbind viclean. Taira este protectorul meu, ca şi căpetenia gai-jinilor, care ştie asta. Deci toţi cunosc lucrul ăsta şi eu sunt în afară de orice primejdie.

Insă tare m-am mai înşelat, îş! zise el acum, cu amărăciune, în vreme ce toţi cei de afară se înverşunau tot mai mult.

Cu câteva ore în urmă, când nava PEarl tocmai apărea la orizont, el părăsise satul şi o luase pe Strada Mare, îndrep-tându-se către legaţia britanică, să-i dea lui Tyrer o întreagă listă cu fraze uzuale, pe care acesta i le ceruse înainte de a pleca. Mergea cufundat în gândurile lui, grozav de curios să afle mai întîi ce se petrecuse la intâlnirea de la Yedo, când căţiva gai-jini, cu feţe schimonosite de mânie, îl treziseră la crunta realitate.

— Hei, ia uite-l pe gălbejitul ăsta al lui Tyrer."

— Nu-i Samuraiul care..."

— Măi, maimuţoiule, hei, tu, samurai, heya.

- Seamănă ca două picături de apă cu bestia ailalta..."

- Hopa, păi chiar că ar fi ceva... cam acelaşi fel de tun-soare...

- la să te-nvăţăm noi şi pe tine să te mai dai la femeile noastre !

Fără să mai stea pe ginduri, dintr-odată, unul îl pocnise pe la spate, lăsându-l lat la pământ. Pălăria i se rostogoli cât colo, iar unul dintre gai-jini o calcă in picioare în mijlocul străzii pline de noroi, spre hazul tuturor. Apoi începuseră să dea cu picioarele în el, care mai de care, îmbrâncindu-l de la unul la celălalt, înghiontindu-se între ei, să apuce fiecare să dea măcar o dată. Hiraga prinsese atunci momentul şi, avantajat de tinereţea şi agerimea lui, reuşise să scape, fugind cât îl ţineau picioarele, urmărit cu mare greutate de atacanţii săi. Din josul străzii de lîngă clădirea Struan, dinspre sat, alergau gărzile de samurai din amindouă părţile, să vadă ce anume se întâmpla. Câţiva necunoscuţi îi blocau drumul spre locul unde îşi ascunsese el pistolul, aşa că o zbughise drept în dugheana lui shoya, înşfăcase câteva spade care ii erau mai la îndemână şi se întorsese spre inamici. Atacul lui îndîrjit îi uluise pe aceştia şi se împrăştiaseră degrabă. Trei dintre ei căzură la pământ, unul rănit destul de rău, iar ceilalţi se ridicară şi dăduseră bir cu fugiţii. Undeva, din josul străzii, cineva trăsese un foc de muschetă spre el, dar glonţul trecuse fără să-l atingă. Insă tot mai mulţi bărbaţi înarmaţi cu pistoale începură să se strângă, iar in învălmăşeala aceea de samurai şi gai-jini, el şi ashigari reuşiseră să se retragă iar în prăvălie.

Cei trei, Hiraga, ashigari şi shoya se aruncară la pământ, în timp ce un glonte le zbură pe deasupra capetelor şi făcu ţăndări un vas ornamental de porţelan. Din camerele din spatele casei se auzi plînsetul înfricoşat al unui copil, însă imediat se stinse. Afară, focurile de armă se înteţiră. Lunkchurch; înverşunat şi înfierbîntat ca de obicei de sticla de brandy de după-amiază, începu să răcnească :

- Să-i ardem ca pe şobolani ! Să le dăm foc tâlharilor !

- Ce, ţi-ai ieşit din toate minţile ? Păi tot Yokohama poate să se aprindă de la...

- ii frig ca pe şoareci, pe Dumnezeu' meu ! Care ai vreun chibrit ?

Când cuterul lui Struan trase la cheiul de la marginea Mahalalei Beţivanilor, toată lumea se repezi într-acolo. Mica piaţetă se umplu îndată, iar un şir de infanterişti marini se aliniaseră la marginea docului. In faţa lor se zărea un rând de samurai apărînd partea aceea de mulţimea înfuriată. Şi atunci, pe loc, căpitanul de infanterie marină puse planul în aplicare: La ordinul lui, soldaţii se aşezară în poziţie de luptă. Formară deci un triunghi, cu vârful înainte, cu puştile pregătite şi o porniră astfel, printre cele două părţi combatante, ameninţînd să străpungă zidul alcătuit din locuitorii Mahalalei Beţivanilor.' Inspăimăntaţi, oamenii se dădură în lături, strigând revoltaţi şi indârjiţi. Tyrer se grăbi să se apropie de Samuraiul la fel de speriat de apariţia neaşteptată a trupelor de infanterişti disciplinaţi. Englezul se înclină, respectuos, şi îi spuse în japoneză :

- Vă rog, domnule ofiţer, toţi oamenii aici să rămănă la loc. Vă rog la dumneavoastră să salutaţi pe stopân al meu, stăpânul tuturor gai-jini.

După obicei, ca un mecanism ce se mişcă fără voia lui, Samuraiul descumpănit făcu şi el o plecăciune în faţa lui Tyrer, care tocmai îşi îndrepta spatele. Sir William, stacojiu la faţă de efortul neobişnuit pentru el, de a fi făcut un tur de forţă până acolo, se opri locului pentru câteva momente şi îl privi drept în ochi pe căpetenia samurailor. Pe dată, Phillip Tyrer făcu o reverenţă largă în faţa ministrului, strigând poruncitor în japoneză :

- Salutaţi !

Căpetenia samurailor, împreună cu toţi oamenii lui se supuseră, iar Sir William făcu şi el o reverenţă. De-acum, samuraii reveniseră la ordine. După aceea, Sir William se întoarse şi merse mai departe, în urma formaţiei de infanterişti, care cîştiga tot mai mult teren, în vreme ce scandalagiii care rămăneau prea aproape de puştile armate ale soldaţilor erau împinşi deoparte, fără cruţare.

- Daţi-vă încolo. înapoi ! înapoi ! striga tânărul căpitan, simţind cum i se urcă singele la cap de furie.

Stătea chiar în spatele celor ce înaintau printre primii şi, cind observă că mulţimea nu făcea loc îndeajuns de repede ca ei să treacă în voie, ordonă, fără să stea pe gânduri.:

- Baioneta la armă !

Toţi ca unul, infanteriştii marini se dădură înapoi doi paşi, fixară baionetele la capetele armelor, le ridicară la nivelul pieptului, îndreptindu-le spre mulţime, îşi aleseră din ochi câte o ţintă vie, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată un mecanism ucigător, neiertător, după cum li se şi dusese vestea în toată lumea.

- Pregătiţi-vă de atac !

Sir William, Tyrer şi McFay rămaseră cu răsuflarea tăiată de emoţie. Ca de altfel toţi ceilalţi. Se lăsă o linişte mormăn-tală. După care diavolul acela al urii, care se părea că intrase în mulţime, se spulberă ca şi când n-ar fi fost. Şi toţi cei de faţă redevenisră nişte oameni fără de căpătîi, care se risipiră ca iepurii care încotro, să-şi scape pielea. Dar tinărul căpitan nu se opri aici.

- Cu arma în-mănă, după mine !

In fruntea soldaţilor săi, o porni în fugă spre sat. unde adunătura pestriţă de negustori, soldaţi, cavalerişti şi samurai erau încă gata să se înfrunte, fără să ştie că sosise ministrul şi infanteria marină. Din nou, soldaţii se aliniară în formaţie de luptă, însă, după ce trecură de mulţimea gălăgioasă, îl auziră pe generalul de cavalerie răcnind :

- Pentru ultima dată vă ordon să ieşiţi afară sau vă arunc eu cât colo ...

Glasul acestuia însă se pierdu într-un cor de voci furioase. Adunătura aceea era pe punctul de a exploda în orice clipă. Şi atunci, căpitanul de infanterie marină hotărî că nu mai avea vreme de pierdut :

- Pe loc, stai ! Tir deasupra capetelor lor ! Foooc !

Salva bubui dintr-odată, asurzitoare, iar toţi cei de faţă se întoarseră către noii-veniţi, inclusiv cavaleriştii. Toţi se învârtiră iute pe călcîie, speriaţi, sau se trântiră la pământ, ferin-du-se, în vreme ce Sir William, roşu de furie, păşi apăsat printre şirurile de soldaţi, întimpinat de o tăcere apăsătoare. Mai încolo, pe stradă, Lunkchurch

şi tovarăşii lui încremeniseră pe loc, primul cu o cîrpă aprinsă în mănă, pregătit să o arunce.' O alta zdreanţă în flăcări ajunsese deja pe veranda de lemn, împrăştiind focul pe tot peretele uscat. Când dădură insă cu ochii de Sir William şi de puşcaşii marini, se risipiră într-o clipă pe străduţele lăturalnice, grăbindu-se să ajungă, care cum putea, acasă. Toţi rămăseseră cu ochii aţintiţi asupra ministrului. Acesta îşi aşeză pălăria elegantă, foarte impunătoare, mai bine pe cap şi scoase din buzunar o hîrtie şi rosti, cu voce tare şi răspicată ;

Dau citire Hotărâri Majestăţii Sale cu privire la răzvrătire : „Dacă o astfel de adunare neautorizată nu se va risipi în bună linişte şi cât mai repede cu putinţă, orice bărbat, femeie sau copil este pasibil de arestare, **conform** legii.

Următoarele lui cuvinte se pierdură in potopul de proteste, şi înjurături insă, pe dată, mulţimea începu să se împrăştie.

Hotărîre cu privire la răzvrătire, adoptată în 1715, fusese promulgată de Parlamentul Britanic după Rebeliunea iacobiţi-lor, care numai prin forţă fusese stăvilită şi înăbuşită. Noua lege avea ca scop oprirea oricărei întruniri neautorizate incă de la bun început. Prin actul respectiv, se garanta dreptul oricărui magistrat sau judecător de pace, precum şi datoria acestora de a da citire documentului respectiv în cazul în care se strân-geau într-un loc public mai mult de douăzeci de persoane care prezentau o ameninţare la adresa ordinii şi liniştii imperiului, iar obligaţia revoltaţilor era să asculte şi să se supună prevederilor acestei legi. Cei care nu voiau să se supună, în decurs de patruzeci şi cinci de minute, erau pasibili de arestare, închisoare sau, dacă li se dovedea vinovăţia, chiar de pedeapsa cu moartea sau puşcăria pe viaţă, fără a mai avea şanse de graţiere decât dacă binevoia Majestatea Sa.

Insă Sir William nici nu avu nevoie să termine de citit hotărîrea, pentru că strada se goli de îndată. Nu mai rămaseră acolo decât soldaţii, generalul şi samuraii.

- Phillip, discută tu cu ei, spune-le să se întoarcă la posturile lor, te rog.

Îl privi pe Tyrer cum se apropie de căpetenia samurailor, il salută, iar acesta îi răspunde întocmai.

Este un tânăr de ispravă, Phillip, îşi spuse Sir William, mulţumit, apoi se întoarse spre general, privindu-l tăioş. Acesta se făcuse roşu ca racul la faţă şi asuda ca o fîntână.

- 'Neaţa, Thomas.

- 'Nă dimineaţa, sir, îl salută generalul, cu un rest de curaj, însă mai mult de ochii soldaţilor.

Sir William nu îşi ridică pălăria când îi dădu bineţe. Bă-trân şi tâmpit, îl ocărî el în gând.

- Plăcută zi pentru toată lumea, aşa-i? il ironiză el. ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Eu nu vreau decât să-ţi sugerez să dai drumul oamenilor la treburile lor.

Generalul nu scoase o vorbă, ci numai îl făcu semn ofiţerului de cavalerie care, în sufletul lui, era mai mult decât bucuros că venise ministrul, ştiind sigur că de data aceea japonezii nu erau de vină, ci mai degrabă ar fi trebuit să-i calce sub copite pe nespălaţii de negustori şi încurcă-lume; Ce bandă de descreieraţi şi lepădături fără nici o lege ! ii blestemă el în gând.

- Sergent ! strigă la rândul lui. Toţi soldaţii să se întoarcă la cazarmă ! Acum !

Ostaşii începură să se strìnga în coloană. Tyrer făcu iar o ultimă plecăciune respectuoasă în faţa căpeteniei samurailor, foarte măndru de cum reuşise el să se descurce întru totul, apoi îi urmări cu privirea pe cavalerişti cum se îndreptau spre unitate, îndemnîndu-şi caii în buiestru, spre Poarta de Nord.

- Frumos spectacol, fir-ar să fie, Phillip, bravo, te-ai descurcat ştraşnic ! exclamă admirativ Jamie McFay.

- Zău ? N-am făcut chiar mare lucru, replică Tyrer cu modestie.

Jamie se încruntă. Era ud leoarcă de teamă că tot o să-i treacă vreunuia prin tărtăcuţă să apese pe trăgaci sau să dea cu sabia în cineva.

- De data asta era cit pe ce să iasă lată rău de tot !

Se uită apoi la Sir William, care vorbea foarte aprins cu generalul, acum încă şi mai roşu la faţă şi foarte tăcut.

- Wee Willie i-o trage pe bune idiotului ăla de băşinos bătrân ! spuse McFay în şoaptă, zîmbind satisfăcut. Auzi, ce dobitoc !

- Este..., începu Tyrer, dar se opri auzind şi el zarva de pe stradă.

Samuraii alergau cât îi ţineau picioarele spre o prăvălie din partea de răsărit, care acum era deja cuprinsă de vilvătaie.

- Sfinte Atotputernice, asta-i Casa lui shoya, răbufni Phillip, luind-o la goană într-acolo, cu McFay după el.

Ciţiva samurai se repeziseră deja pe verandă, să stingă focul, călcind lemnul aprins în picioare, în vreme ce alţii se grăbeau spre cisternele cu apă şi găleţile aşezate la în-demănă pentru astfel de nenorociri, destul de des intâlnite. Când Tyrer şi McFay ajunseră acolo, focul era aproape înăbuşit. Se mai aruncară încă vreo cinci-şase găleţi de apă şi totul se linişti ca prin farmec. Tot peretele de afară al dughe-nei fusese mistuit. înăuntru, cei doi europeni îi zăriră pe shoya şi pe ashigari. Amăndoi ieşiră pe verandă. Shoya îngenunche şi plecă respectuos capul, iar soldatul se închină şi el, murmurind mulţumiri. Spre marea uimire a lui McFay, nu se vedea nici urmă de Hiraga, cel pe care el şi Tyrer il cunoşteau ca fiind de fapt Nakama. Insă înainte ca unul dintre ei să poată deschide gura, căpetenia samurailor începu să îi întrebe pe shoya şi pe ashigari.

- Cum a izbucnit focul ?

- Un venetic a aruncat o cîrpă aprinsă lingă peretele de lemn, stăpâne.

- Rahatii ăştia de câine turbat nu se mai potolesc odată ! Să faci o plingere şi să spui din ce pricină s-a iscat toată nenorocirea asta... Miine, shoya !

- Da, slăpine, am înţeles.

Căpetenia samurailor, un bărbat de peste treizeci de ani, însemnat de vârstă, cercetă din priviri prăvălia.

- Unde-i celălalt bărbat ?

- Iertare, stăpâne, nu ştiu despre cine vorbiţi.

- Celălalt. Japonezul care a fost hăituit până aici de gai-jini ! repetă Samuraiul furios. Hai, răspunde odată !

Ashigari însă făcu o plecăciune plină de respect :

- Iertare, stăpâne, dar n-a mai fost nimeni altcineva aici!

- L-am văzut eu, cu ochii mei, Intrând aici... Avea săbii in mină ! Se întoarse spre ostaşii lui. Cine l-a mai văzut ? Toţi clătinară din cap, stânjenîţi. Căpetenia se făcu purpuriu la faţă,' de mânie. Cercetaţi prăvălia degrabă !

Se apucară să răstoarne totul cu susul în jos, dar nu scoaseră la iveală decât pe cei din familia lui shoya şi servitorii acestuia, înspăimăntaţi de moarte, care căzură în genunchi cu capul plecat şi rămaseră aşa, tremurând de frică. Se jurară toţi că nu văzuseră pe nimeni. Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, apoi Tyrer şi McFay rămaseră cu gura căscată de uimire văzîndu-l pe ofiţerul samurai cum se repede ca un uliu, urlînd şi ocărându-i cât îl ţinea gura, ca ieşit din minţi:

Fără să se clintească, ashigari şi ceilalţi soldaţi suportară cu stoicism furiile mai-marelui, iar sătenii se prefăcură în stane de piatră, îngenuncheaţi, cu frunţile lipite de pământ, sub ploaia de înjurături. Fără veste, căpetenia se apropie de ashigari şi i| plesni cu toată puterea peste faţă, cu dosul palmei. Omul însă îşi păstră firea, stănd mai departe nemişcat, sub potopul de lovituri şi blesteme. Atunci, ofiţerul răcni o dată un ordin, iar shoya sări în picioare ca ars, încremenind locului, în timp ce celălalt se repezi la el, lovindu-l ca ieşit din minţi.

numai peste faţă, în timp ce femeia şi copiii lui încercau să nici nu clipească de fiecare data când îl mai pocnea.

Tot atit de neaşteptat precum începuse, mai-mareie samurailor se opri. Cei loviţi aveau acum feţele umflate şi începuseră să se învineţească. Făcură o plecăciune până la pământ. Apoi shoya îngenunche din nou. Foarte important, ca şi cum nimic nu s-ar fi intimplat, ofiţerul samurai răspunse la salut, făcând şi el o plecăciune. Ceilalţi samurai se aliniară, iar el trecu în frunte şi o porniră spre Poarta de Nord. Tyrer şi McFay rămaseră uitându-se după ei, fără să le vină să creadă. Când socoti el că e timpul potrivit să se ridice de jos, shoya sări în picioare, copiii şi nevasta lui intrară în casă, iar el începu să supravegheze reparaţia peretelui ars. Pe stradă, viaţa satului işi reluă cursul normal.

— Şi pină la urmă de ce dracu' toate astea ? întrebă Jamie nedumerit.

— Habar n-am, zise Tyrer, la fel de şocat ca şi celălalt de violenţa cu care se purtase Samuraiul şi de liniştea cu care o primiseră ceilalţi.

N-am priceput decât câte o vorbă din zece...' Cred că din pricina lui Nakama. Am impresia că toţi din casă au jurat că nu a fost aici.

— Da' asta-i imposibil, izbucni celălalt... Eu ştiu sigur că a fost aici... L-am văzut cu ochii mei, se încruntă McFay, neinţe-legând. Şi în afară de asta, de ce l-au suportat pe ţicnitul ăla fără să crîcnească ? Doar era turbat rău de tot, nu ? Iar acum uită-te şi dumneata la ei cum se poartă de parcă nimic nu s-ar fi petrecut ?! De ce toate astea ?

— Nu ştiu, ridică Tyrer din umeri. Poate că o să ne lămurească Nakama. Dar un singur lucru pot să-ţi spun sigur : al naibii să fiu eu dacă aş vrea vreodată să cad in mîinile lor !

— Bună, Angel, cum te simţi ?

— Bună, iubitule, mă simt... mă simt cu" mult mai bine, mulţumesc, răspunse Angélique, zîmbind cam forţat.

Struan intră în cameră şi închise uşa în urma lui. Ea stătea întinsă între perne, în dormitorul de la legaţia franceză.' Soarele de amiază pătrundea sfielnic prin fereastra întredeschisă, iar umbra santinelei ce veghea acum în permanenţă în faţa geamului ei se zărea trecind din vreme în vreme.

In acea dimineaţă, când Malcolm dăduse fuga să vadă ce i se întimplase (şontâncăind pe jumătate dezbrăcat). Angélique nu se opusese ferm stăruinţelor lui de a se muta înapoi la reprezentanţa Struan, pentru că numai ea ştia că, în acea seară André Poncin avea să-i aducă medicamentul ce o putea scăpa de tot răul acela. Nu, nu o scăpa de rău, ci de orice rău de pe lume, ar nevoi ea să strige în gura mare. Da, André o să mă scape de răul pe ca re îl port în mine şi de cel pe care l-am făcut cu bună ştiinţă.

_ Oh, Mon Dieu, mă simt bine, Malcolm, şi nu vreau să mă mişc nici un pas măcar din clădirea asta !

_ Bine, dar te rog să nu plîngi, iubita mea, nu plinge te rog...

_ Atunci lasă-mă aici, singură, Malcolm, mă simt bine, crede-mă. Sunt în deplină siguranţă aici, întotdeauna am fost, iar doctorul Babcott

mi-a dat ceva ca să nu mai tremur aşa, am dreptate, doctore ?

- Aşa-i, Malcolm, îl asigurase Babcott. Şi nu te mai îngrijora de pomană. Angélique n-a păţit nimic şi când o să se trezească mai tîrziu, va fi ca şi cum nimic nu s-a-ntimplat, o să vezi tu. Mai bine însă nu ai muta-o de-aici deocamdată. Şi nu ai de ce te teme.

- Da' cum dracu' să nu mă îngrijorez, auzi la el !?

- Poate diseară vine înapoi la...

- Nu, nu, se împotrivise ea cu lacrimile curgându-i şiroaie, nu diseară, poate mîine.

Slavă Domnului că ne-a lăsat lacrimile pe lume, îşi spunea ea, privindu-l pe Malcolm cum se apropie degrabă, şchiopătând îngrozitor, ca să o liniştească. Ştia prea bine că acea armă cerească era de neinlocuit împotriva bărbaţilor, pentru că, deşi plînsul era socotit un semn de slăbiciune, era o platoşa de nebiruit. Struan îi zîmbea drăgăstos, însă ea observase cearcănele adînci de sub ochi, ciudate. Malcolm părea cuprins de o mare oboseală.

- Am mai trecut eu pe-aici mai devreme, dar tu dormeai, aşa că n-am vrut să te deranjez.

- Tu ştii că nu mă deranjezi niciodată.

Neliniştea şi dragostea i se citeau atât de clar pe chipul plăcut, încât ea se strădui din toate puterile să se abţină, să nu urle în gura mare adevărul-adevărat.

- Nu mai fi supărat, dragul meu drag, totul o să fie minunat, în curând, promit !

El se aşeză pe un scaun lingă pat şi se apucă să-i povestească despre răscoala ce era cât pe ce să izbucnească şi cât de repede reuşise Sir William să pună ordine.

- Este un om de ispravă, în multe privinţe, spuse el tare, însă în gând adăugă : însă într-alte privinţe, este absolut cumplit de enervant. Şi el şi Norbert Greyforth fuseseră convocaţi la o întrevedere în prezenţa guvernatorului, a doua zi dimineaţa.

Bineinţeles că se întâlnise degrabă cu Norbert, în taină, ca să discute problema între patru ochi.

- Da' nu-i deloc treaba băşinosului ăla de Wee Willi ! răbufnise Norbert, furios. El să aibă grijă să vadă cum se descurcă acum cu japonezii ăştia şi să aducă flota înapoi cât mai repede. Auzi, da' străinul ăla, tâlharul, am înţeles eu că l-ai recunoscut ca fiind unul dintre asasinii bătrânului Conterbury, Chiar era al doilea ucigaş ?

- Nu, eu n-am zis aşa ceva. Eu cred că era altul, deşi se pare că este limpede că a fost împuşcat, avea o rană la umăr. Hoag zice că este acela pe care l-a operat el la Kana-gawa.

- Da' ce dracu' căuta la fereastra fetei ?

- Habar n-am... E tare încurcată chestia asta... Cred că totuşi nu era decât un hoţ...

- Chiar că-i ciudat rău de tot. Şi mai era şi catolic. Da, da, ce aiureală...

Struan o văzu pe Angélique privindu-l curioasă, ca şi cum ar fi aşteptat să continue povestirea. Se întrebă atunci dacă ar fi momentul să discute cu ea în mod deschis. Să o întrebe ce anume credea ea despre japonez, să vorbească amăndoi, poate se lămureau aşa. Insă logodnica lui părea atât de fragilă şi neajutorată în clipele acelea, încât se hotărî să amine pentru alta dată. Oricum, bestia aia era în pămănt de-acum şi asta conta cel mai mult.

- Când o să vin iar la tine, după cină, o să-ţi aduc ultimul număr din Illustrateci London News. Este acolo un articol foarte interesant despre ultima modă londoneză...

Angélique îl asculta numai pe jumătate, abia stăpânin-du-se să nu se uite mereu la ceasul de pe cămin, care măsura minutele ticăind uşurel. André îi spusese că se întoarce de la Yoshiwara pe la nouă seara şi că atunci ea trebuia să aibă deja pregătită o cană mare cu ceai verde şi ceva dulce de măn-care, pentru că se putea ca licoarea aceea să fie destul de rea la gust. şi ii mai trebuiau si nişte prosoape. In plus, nu mai avea voie să ia nici o pilulă de dormit din cele pe care i le dăduse Babcott. Se uită totuşi la ceas. Era 6,45. Ce greu trece timpul când aştepţi, îşi zise ea, tot mai nerăbdătoare. Vocile acelea lăuntrice se treziseră iar la viaţă. Nu fi îngrijorata, îi şopteau ele.

Orele or să treacă pe nesimţite şi după aceea vei scăpa de toate relele. Nu uita, Angélique, ai cîştigat deja o luptă. Ai fost atât de curajoasă şi de isteaţă şi totul a mers perfect... Deci nu te mai teme de nimic, pentru că tu eşti în viaţă, iar el a murit. Şi numai aşa ar fi făcut orice femeie ca să se salveze, ca să poată trăi... Şi curând te vei elibera de el, de celălalt, şi totul se va duce pe apa uitării ca şi cum n-ar fi fost decât un coşmar ca toate celelalte... O să scap, slava Domnului, slavă Domnului, repeta ea în gând.

Ii zîmbi logodnicului ei, simţindu-se mai în putere, mai liniştită.

- Ce frumos eşti astăzi, Malcolm ! Iţi stă minunat în hainele astea de seara.

Amabilitatea ei îi mai risipi şi lui amărăciunea, căci totul îi părea urât şi plin de murdărie... în afară de ea. Se lumina dintr-odată.

- Of, Angel, dacă n-ai fi fost tu, cred că aş fi explodat de mult.

In seara aceea avusese multă bătaie de cap cu alegerea veşmintelor cele mai potrivite şi a ghetelor din piele de căprioară. Până la urmă, îmbrăcase o cămaşă din mătase albă, cu manşete de dantela, o cravată albă, cu ac de rubin, pe care l-l dăruise tatăl Lui la ultima sa aniver-sare, când împlinise douăzeci de ani, pe 21 mai. Bine că nu mai sunt decât şase luni până la majorat, iar după aceea o să fiu liber ca pasărea cerului, o să fac tot ce cred eu de cuviinţă, se bucură în sinea Lui.

- Numai faptul că exişti şi tu pe lumea asta nenorocita mă mai ajută să nu-mi pierd minţile şi să explodez, Angel, ofta el, iar zîmbetul nevinovat şi plin de dragoste ii alungă femeii toate temerile.

- Iţi mulţumesc, iubitule, se fandosi ea. Dar de ce spui că ai fi explodat

- Ei, din pricina unor încurcături financiare, spuse el in treacăt, ocolind adevăratele motive. Blestemaţii ăştia de politicieni ne dau peste cap toate afacerile, toate zonele de influenţă, în goana lor după putere, bani şi afirmare, fără deosebire de ţară. credinţă sau culoare politică. Lor să le fie bine; Slavă Domnului că Nobila Casă este în afară de orice pericol."

Nu îi spuse o vorbă despre criza prin care trecea firma din pricina zahărului hawaiian, a presiunii pe care Compania Brock o

exercita tot mai mult asupra pieţelor de desfacere ale Nobilei Case şi hărţuielile de tot felul în lumea băncilor, stânjenirea împrumuturilor.

Cu o zi în urmă, de la Victoria Bank, cea mai importantă bancă din Hong Kong, la care firma Brock deţinea cea mai mare parte din acţiuni, i se trimisese şi lui o copie după o scrisoare expediată mamei sale, Tess Struan, care deţinea funcţia de director general al companiei. Pe capta lui scris numai : „Pentru dl. Struan Ssq., Yokohama, pentru informare". Pe Malcolm îl izbise ostilitatea declarată a tonului informării respective.

„Doamnă, ţinem să vă reamintim prin prezenta că firma Struan are la noi datorii ce nu îi fac deloc onoare, precum şi prea multe poliţe justificate prin garanţii dubitabile şi profituri nu tocmai onorabile ; cele mai multe din aceste poliţe au scadenţa la 31 ianuarie. De asemenea, vrem să vă informăm, doamnă, din nou, că plata tuturor acestor Nobile poliţe pe care le deţine Banca noastră trebuie făcută până la data stabilită Am onoarea să vă prezint respectele mele, doamnă. Al dumneavoastră supus, etc".

Nici o problemă, îşi spunea el foarte convins. O să găsesc eu o cale să îi fac una cu pământul pe netrebnicii ăştia şi pe tot neamul Brock. Dacă îl omor pe Norbert, o să fie un început de bun augur. Avem directori foarte capabili, un personal de clasa întîi, flota noastră este încă prima din toate, iar căpitanii ne sunt credincioşi cu trup şi suflet. '

- Nu-ţi bate "tu capul cu zvonurile astea despre Brock, Angel Ne descurcăm noi cu ei cumva, ca întotdeauna. Războiul ăsta civil din America ne-a sporit infinit profiturile. Acum noi ii ajutăm pe sudişti să scoată bumbacul din ţară, cu toată blocada impusă de nordişti, ca să ajungă la fabricile noastre din Loncashire şi să capete in schimb praf de puşcă, arme, şi tunuri care se produc la Birmingham Da, jumătate pentru sudişti, jumătate pentru nordişti. Noi îi aprovizionăm cu de toate, de la maşinării prese şi pantofi, până la nave şi ceară de sigiliu Capacitatea de producţie a Marii Britanii este uluitoare, acoperă mai mult de jumătate din toată producţia industrială a lumii întregi. După

aia mai stăpânim şi comerţul cu ceai şi cel de opium, transportat din Bengal in China. Iar anul asta avem o recolta nemaipomenită... Eu ştiu cum să cumpăr bumbac mai ieftin din India şi să completăm piaţa americana... După care, cu toate navele noastre... Ce mai, Anglia este cea mai bogata şi mai prosperă ţară de pe glob, iar tu eşti minunat de frumoasă. ... ...

- Vă mulţumesc, prea amabile domni de taime... sa ştii că te iubesc într-adevăr, Malcolm... Ştiu că sunt cam ciudata uneori, dar o să mă străduiesc să fiu cea mai bună soţie din toate şi îţi făgăduiesc că...

El însă se ridică de pe scaun şi o opri cu un sărut. Mirosea puternic a fum de trabuc şi a pomadă, miros bărbătesc, plăcut. Braţele lui erau puternice, musculoase. Cu o mănă aspră, muncită, ii dezmierda uşor sănul, buzele îi erau ferme, cu un gust uşor de brandy. Exact opusul celuilalt Uită-l, îi şopteau vocile întruna. Nu pot, încă nu pot, îşi zicea ea cu disperare.

Cum stătea aşa aplecat asupra ei, el simţi că poziţia e grozav de dureroasă pentru spatele lui incă nevindecat şi pentru muşchii stomacului, atât de încordaţi din pricina oboselii şi cu un efort îşi îndreptă spatele, cu toate că ar fi fost nespus de fericit să facă chiar atunci dragoste cu ea (dacă ar fi vrut şi Angélique), fără să mai ţină seama de nici un fel de dureri.

- Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai bine, şopti el. sigur că simţise buzele şi sănul ei tresărind la atingerea lui.

- Ah, da, te rog, da...

- De Crăciun, atunci. Adică luna viitoare.

- Crezi tu că... Dar stai jos, iubitule, odihneşte-te aici puţin. Crezi că am putea să discutăm despre... când ne întoarcem La Hong Kong ?

- Eu... nu m-am hotărât încă, zise el, iar buna dispoziţie i se spulberă pe dată, când îşi aduse aminte că trebuia să O înfrunte pe maică-sa.

- Poate că ar trebui să plecăm săptămâna viitoare şi...

- Nu mă mişc de-aici până nu o să fiu pregătit pentru ce m-aşteaptă

Şi pină nu o să scap de afurisitele astea de dureri, adaugă el in gind, simţind cum îl dureau toate măruntaiele. Atunci o să pot să mă descurc eu şi cu Ea şi cu Brock şi cu nemernicii ăia de la bancă. înainte de a veni la Angélique, luase o doua doză de opium, mai devreme decât de obicei, ca să-şi mai aline suferinţa. Mai am încă o priză diseară, înainte de culcare, iar mîine dimineaţă o să mă trezesc cu chef de toate. Şi tot de mîine încolo, nu mai iau opium decât o singură dată pe zi. Nu puteam să încep chiar de azi, pentru că... azi-noapte a fost ce-a fost, după aceea a mai venit şi Norbert ăla, iar Ieri... a, ieri a fost o zi pur şi simplu groaznică din toate punctele de vedere...

- Nu îţi mai bate tu căpşorul ăla frumos cu tot felul de prostioare.

- Dar mă îngrijorează foarte mult starea sănătăţii tale, Malcolm. Uite, eu nu vreau să mă amestec în ce nu mă priveşte, însă oricum îmi fac griji pentru tine. Şi aş... mai vrea să-ţi mărturisesc ceva, ce mă frământă, spuse ea cu prudenţă. E vorba despre cearta dintre tine şi Jamie. Oare eu nu pot face nimic să...

Zîmbetul lui o sili să se oprească, mirată.

- S-a aranjat totul, iubito. Asta-i vestea cea bună de pe ziua de azi. Am trimis după el şi când ne-am întîlnit, mi-a cerut scuze pentru necazurile pe care mi le-a făcut. Ba chiar a mai depus încă o dată legământ că mă va susţine în tot ceea ce vreau eu să întreprind, în totul

- Vai, asta-i chiar minunat ! Ce bucuroasă sunt !

Chiar înainte de a veni el la Angélique, Jamie ii ceruse câteva minute de audienţă.

- Iertare, tai-pan, nu vreau să te tulbur, insă aş dori din tot sufletul să lămurim totul între noi şi să ne împăcăm şi, pentru ultima dată, să încerc să îţi schimb gândul de la duelul ăla nenorocit. Pentru că în mod sigur Norbert face tot ce-i stă în putinţă să te omoare cu orice preţ

- îmi pare rău, Jamie, dar asta nu te priveşte şi, fii convins, şi eu o să-ncerc la fel de mul' să-l ucid pe viermele ăla. Dar sunt de acord cu tine că trebuie să lămurim o dată pentru totdeauna lucrurile, aşa

că te întreb pentru cea din urmă oară : Jamie, o să mi te supui ca unui tai-pan, sau iţi n-ni sfîntul legământ pe care l-ai făcut în faţa Domnului şi a mea ?

- Da, încăduiesc să imi ascult tai-panul, după cum am jurat.

- Bine. Atunci, după ce o să ne întilnim cu Sir William, mîine, te duci la Norbert, în taină, şi îl întrebi dacă vinerea viitoare îi convine. Da, Jamie, ştiu şi eu că e chiar ziua lui de naştere. Deci îi spui să ne vedem la pista de curse, în spatele stadionului, când mijesc zorile. Iar tu să nu sufli o vorbă nimănui despre asta, nici măcar lui Dmitri.

- Dacă reuşeşti să-l omori, trebuie să părăseşti imediat Japonia.

_ M-am gândit şi singur la asta. Clipperul nostru, Sforming Cloud. o să fie gata de plecare. Ne suim numaidecât la bord şi o pornim spre Hong Kong. De-acolo, orice s-ar intímpla, o să izbutesc eu cumva să linîştesc toate apele.

- Mie unul nu-mi place deloc povestea asta !

- Aşa-i, te cred, dar asta este. Sper că n-ai uitat deja legământul tău, nu

- Nu.

- Bine, Jamie, mulţumesc. Atunci suntem iar prieteni, ca şi înainte...

însufleţit de acele amintiri, o auzi dintr-odată pe Angélique care tocmai se bucura :

- Vai, vai, dac-ai şti cât de fericita sunt că v-aţi imPăcat.

Iar el, foarte mândru, abia se abţinu să nu-i spună şi despre duelul de vineri, care avea să înceapă şirul răzbunărilor lui personale împotriva Casei Brock. Oricum, o să afle ea, Angel, In curând, şi-atunci va fi foarte mândră de mine, îşi zise el. grozav de încrezător.

- N-ai nici un motiv să te îngrijorezi pentru Jamie, iubito, nici pentru plecarea la Hong Kong. De fapt, nu ai nici un motiv de îngrijorare pentru nimic !

- Malcolm. dragule, pot să-i scriu mamei tale ? întrebă ea deodată,

de-acum sigură că trebuia să înceapă manevrele de înfruntare a duşmanului.

André o avertizase că influenţa lui Tess Struan în cadrul companiei era nemăsurată, iar puterea ei asupra lui Malcolm, a fraţilor şi surorilor acestuia era uluitoare. Ţinuse să-i reamintească iar că Malcolm era-mânăr, ceea ce însemna că, fără consimţământul mamei lui, nu se puteau căsători decât peste luni de zile, iar dacă aceasta nu voia nici în ruptul capului, se putea foarte bine să nu se cunune niciodată. Parcă eu n-aş fi ştiut şi singură, îşi zise ea, nervoasă.

- Vreau să o asigur că-i port o nemărginită admiraţie şi respect şi că-i făgăduiesc să devin cea mai minunată noră din toată lumea asta mare !

Logodnicul ei sări în sus de bucurie :

- Excelent ! O să-i scriu şi eu şi trimitem amândouă scrisorile odată ! îi prinse cu delicateţe mâna firavă. O femeie atât de frumoasă ca tine

n-ar trebuie să-şi chinuie mintea atât. Eu sunt sigur de pe acum că mama o să te iubească la fel de mult ca şi mine,

Hiraga repetă pentru a cine ştie cita oară :

- Când gai-jin departe fugit, shoya spus la mine repede să plec... Foarte frică-i era lui de samurai, foarte frică...

- Mi se pare firesc, pufni Tyrer, aşezîndu-se mai bine pe scaun.

Hiraga stătea şi în faţa lui, foindu-se şi el pe scaun, neliniştit. Discutau în camera de zi a micului bungalow în care 'Phillip Tyrer locuia împreună cu doctorul Babcott. Camera avea numai câteva piese de mobilier - câteva scaune, - două birouri şi o mulţime de rafturi înşirate pe pereţi, pline cu cutioare şi sticluţe de medicamente, pomezi şi licori. Ferestrele erau larg deschise şi, cu toate că noaptea aceea nu era prea răcoroasă, Hiraga .încă tremura, stăpânit de emoţia pe care o încercase când era cât pe ce să fie capturat, in clipa în care zurbagiii fugiseră la venirea infanteriei marine, iar Hiraga se pregătea să fugă prin spatele prăvăliei, îi spusese lui shoya şi ashigari:

- Ştiţi ce-o să păţiţi şi voi dacă or să mă prindă aici ? Mai bine nu suflaţi o vorbă despre mine. Mai bine vă ţineţi gura, chiar dacă o să încasaţi o bătaie, care o să treacă ea destul de repede, decât să

putrezim toţi în puşcărie, de unde nici noi, nici măcar copiii sau nevestele voastre n-o să ieşim cu viaţă ! Sonno-joi !

Tyrer îl întrebă insă, foarte bănuitor :

- insă eu tot nu pot pricepe cum de ofiţerul acela acum era om ca toţi oamenii, apoi s-a dezlănţuit ca un animal turbat şi, când toată lumea o ţinea sus şi tare că n-a văzut nimic, şi-a venit din nou în fire !

Hiraga oftă, înţelegător :

- Tot aşa de simplu este, Taira-san. Căpitan de ra samurai sigur era că ashigari încercat să mintă rău ra el şi shoya sous adevăr şi nici oameni nu spus adevăr, aşa că bătut ra el ca să scape cinstea obrazului... Nu-I adevărat că samurai sunt foarte rău, să bată să omoare, pentru că nu scrie aşa ra rege. Dar pedeapsă ca asta e corect, aşa că toată rumea fericită, nici o probremă nu mai este acoro !

- Da, poate că pentru ei nu mai este nici o problemă,' rosti Tyrer îngândurat, însă noi avem o mulţime de probleme. Pentru că Sir William nu este deloc încăntatt, nici în ce priveşte uciderea tâlharului acela, nici în ce te priveşte pe tine !

- Da' eu nu făcut probremă, eu nu atacat ra nimeni, oameni atacat la mine !

- Imi pare rău, Nakama, dar nu ăsta-i necazul. Sir William spune că tu eşti numai o complicaţie inutilă, care nu poate decât să ne dea şi mai multă bătaie de cap şi, îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar cred că are dreptate. In curând, autorităţile or să afle că eşti aici, dacă nu cumva au şi prins de veste. Iar atunci or să ne ceara să te predăm, iar noi n-o să avem încotro, va trebui să ne supunem.

- Rog ra dumneavoastră.., Nu înţeleg.

Tyrer încercă de câteva ori, folosind cuvinte simple, ca să-l facă să priceapă, apoi adăugă :

- Sir William mi-a zis să-ţi spun că ar fi mai bine pentru tine să dispari fără să observe nimeni, când crezi tu că e momentul.

Lui Hiraga i se opri inima în loc. De când scăpase din sat, unde era cât pe ce să fie prins, tot încercase să găsească vreun temei prin care să întoarcă totul in favoarea lui, pentru a dezminţi concluzia ce se impunea în mod clar, de la bun început : căpetenia samurailor îşi

dăduse seama că în colonie se ascunsese un shishi. Insă nu-i rămăsese nici o alta soluţie decât să rămână în continuare acolo. Dacă ar fi încercat să fuga atunci, era încă în şi mai mare primejdie. Samuraii aveau să fie cu ochii în patru, mai mult decât până atunci, iar dacă îşi dădeau seama că el era Hiraga, cel despre care fuseseră înştiinţaţi.. Ii venEa să urle de mânie, mintea îi lucra cu febrili-t_te, dar în zadar, pentru că evenimentele se precipitaseră şi îl depăşeau, iar groaza pe care o trăise de la trădarea lui Ori îi intrase în suflet. Apoi prinse câteva cuvinte-cheie din cuvîn-tarea pe care Phillip Tyrer i-o ţinea, Acesta tocmai spunea cât de rău îi pare că pierde un ajutor atât de preţios când se străduia mai mult să înveţe limba japoneză, dar se părea că nu există nici o cale de a evita un astfel de deznodămănt nedorit.. Intr-o clipă, Hiraga îşi făcu un nou plan.

- Ia gândiţi-ve, Taira-san. zisese el cu tristeţe. Reu pentru ra mine se pleche acum, sigur omoare ra mine. Eu vreau se ajut la prieteni inglezi! vreau se fiu reţos... preţos... preţios ajutor ro ei foarte preţios. Eu ştiu ceva despre Satsuma dai-myo, ştiu ceva taină despre Satsuma Shoya a dat mute... iertare, murte ştiri ra mine. Eu pot zic cum se faceţi Satsuma se ascurte ra voi, se se supune ra voi, se se supune la Bakufu. Eu vreau se ajut la voi. Ia se întrebaţi la Sir Wiriamu eu dau

veşti despre el şi cum să fie viate de la gai-jini pezit, voi ţineţi la mine aici la adepost şi daţi alte veşti de vreau eu. Tîrg cinstit. Prieteni, neh ?

Foarte interesat, Tyrer căntări în minte oferta japonezului. In mod sigur, Sir William avea să accepte, însă numai dacă informaţiile promise erau cu adevărat de mare preţ şi numai după ce avea să-l interogheze el însuşi pe Nakama. Ceea ce înseamnă că... Sfinte^ Hristoase, nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva ! Ar trebui sa-i mărturisesc lui Willie că japonezul meu ştie englezeşte. Nu am cum să fac aşa ceva, nu mă dau de gol că am ţinut secretă o astfel de informaţie vitală, aş fi concediat fără doar şi poate. Nu, nu pot risca intr-atâta, cită vreme Willie este atât de pornit ! Mai bine pleacă, naibii, Nakama odată de pe capul meu, înainte să-mi rup eu gîtul, iar el să devină pricină de scandal internaţional.

- Imi pare rău, Nakama, dar nu se poate, zise el dezamăgit.

- Vai, ce reu pare, vai ce reu... D' poate este o cale se..., începuse Hiraga, încercând un ultim gambit ca să cîştige timp. Eu de la Fujiko am mesaj... eeee, Taira-san, reu pare ra toţi, vostru mere în inima a ei, ea crede tu cer mai mare prieten la ea. Dar mama-san zice, ah reu pare, Fujiko ieri început boală de la femei o date pe lune aşa ce nu poate primi ra dumneavoastre o zi, doi !

Observă dezamăgirea de pe chipul lui Tyrer, apoi resemnarea şi bănuiala acestuia. Sleit de încordare, acum, se relaxa puţin, însă în acelaşi timp, rămăsese grozav de mirat cum de un om, mai ales un înalt funcţionar, precum Taira, îşi îngăduia cu atâta uşurinţă să îşi arate simţămintele cele mai tainice, în faţa oricui, mai cu seamă a unui inamic. Fără doar şi poate, barbarii aceştia erau Dincolo de orice închipuire !

- Ia uită-te aici, urmase el, înmănîndu-i evantaiul cu ideograme pe care el le dictase cu mare grijă. Poem de la Fujiko scris : „Număr orele foarte tristă. Grăbesc în minte orele până ce soare de la tine asupra mea va străluci. Iar atunci, nici urmă de tristeţe. Opreşte timpul".

Il urmări pe Tyrer cum primeşte cu mare respect evantaiul acela, mulţumit de împerecherea cuvintelor ticluite de el, dar nu şi de îndemânarea ei de a le caligrafia. Oricum, înţelese el cu mare satisfacţie că efectul acelui haiku era minunat.

- Iar despre necazul de la gai-jin căpetenie am eu pran la capu, dar mai întîi afru eu cum a fost întîrnire cu shogun, Taira-san. întîrnire bune, da ?

Akimoto izbucni într-un rîs molipsitor. Hiraga nu se mai putu abţine şi începu şi el să rida în hohote.

- Eeee, Hiraga-san, ce minte strălucitoare ai avut de l-ai mănuit cu atâta iscusinţă pe gai-jin ! Strălucită ! Sake, să mai închinăm cu sake !

Stăteau de vorbă în camera lor conspirativă, de la subsolul bordelului La Trei Crapi, cu ferestrele Acoperite de sholf, ca să nu intre insectele de noapte. Rămurele de arţar, cu frunze în toate nuanţele toamnei, aşezate într-un vas ornamental, înfrumuseţau încăperea. Câteva lămpi cu ulei luminau ici-colo. îşi puseseră spadele

alături, iar când slujnica părăsi camera, dădură pe gît încă un păhărel de sake.

Apoi Akimoto întrebă, foarte curios :

- Şi după aceea ce s-a mai întâmplat ?

- După ce peştişorul de Taira a înghiţit hulpav momeala, ne-am dus să ne închinăm în faţa marii căpetenii, care ne-a făcut pe amăndoi cu ou şi cu oţet. Eu însă i-am zis că, taro ca Taira să ştie, o rup puţin pe englezeşte, pentru că am învăţat câte ceva de la olandezii din Deshima...

- Şi n-ai minţit deloc, răspunse Akimoto şi umplu iar cupele cu sake.

Şi el fusese înscris la aceeaşi şcoală din Shimonoseki, unde se instruiau samuraii din Choshu, cu talent la limbile străine, însă nu fusese selectat pentru clasele de limbi străine, în schimb primise poruncă să se specializeze în probleme de navigaţie modernă ca toţi cei din Occident. Iar acolo avusese drept profesor pe un căpitan de marină olandez, ieşit la pensie.

- Baka ! De ce nu mi-o fi intrat mie-n cap vreun pic de engleză sau olandeză !? Asta e ! Şi ce-a zis căpetenia gai-jin?

- Păi nu prea multe. Taira s-a prefăcut foarte mirat când a auzit aşa ceva, după cum vorbiserăm noi mai înainte. A fost foarte uşor să-l duc de nas pe mai-marele lor, cu câteva po-vestioare despre Satsuma, despre Sanjiro şi fortăreaţa lui de La Kagoshima. Dup-aceea le-am mai zis câteva istorii auzite de la alţii şi aşa mai departe, se împăuna Hiraga, de parcă totul fusese într-adevăr floare la ureche.

De fapt, întrevederea nu fusese deloc uşoară pentru el. I se puseseră întrebări foarte directe şi iscoditoare şi cu greu izbutise să-l convingă pe gai-jin de nevinovăţia lui. In disperarea lui de a rămâne în colonie, spusese mäi multe decât ar fi trebuit, atât despre intenţiile politice ale provinciilor Satsuma şi Tosa, cât şi despre fieful lui din Choshu, ba chiar despre shishi. Simţi cum i se face un gol în stomac amintindu-şi cum îl privise Sir William îndelung, cu ochii lui albaştri, tăioşi, de nepătruns, de parcă ar fi vrut să vadă tot adevărul prin el, apoi, într-un tîrziu, rostise scurt şi răspicat:

- O să mă gândesc dacă-ţi pot permite să mai stai aici o vreme. Oricum, mîine vom discuta din nou. între timp, o să stai la legaţie, ca să fii în deplină siguranţă.

- Mai bine stai la shoya, Sir Wiriamu-sama.

- Te muţi la legaţie chiar astă-seară şi stai cu domnul Tyrer. Nu pleci de-acolo decât cu permisiunea lui sau a mea. Când o să ieşi pe stradă, să ai mare grijă să nu cumva să mai intri în conflict cu vreunul dintre oamenii noştri. Ori te supui fără să crîcneşti la tot ce-ţi poruncim noi, ori o să fii alungat Dincolo de Poarta de Nord... imediat !

Din nou, Hiraga fusese nevoit să bîiguie, cu slugărnicie, mulţumiri mieroase, însă de fapt clocotea de mânie în sufletul lui şi încă nu-i trecuse furia, ba dimpotrivă, se gândea mai mult ca niciodată să pună în aplicare planul lui Ori şi să ardă colonia din temelii.., Dar numai atunci când va Considera el că este momentul potrivit, Fie ca toţi zeii din ceruri, dacă există, să-i blesteme pe vecie pe nenorociţii de gai-jini

- Mai vrei sake ? întrebă Akimoto, în timp ce i se prelingea pe bărbie o şuviţă de salivă.

- Da, mulţumesc, răspunse Hiraga, cu chipul schimonosit de ură. Ori ăla ! Baka pentru că a murit înainte de a-l ucide eu !

- Da, da... dar bine că-i mort, ca şi Shorin, dealtfel. N-au fost în stare să facă nimic altceva decât necazuri, ca toţi cei din Satsuma... bărbaţii, nu femeile, adăugă el repede, aducăn-du-şi aminte de sora lui Shorin, Sumomo.

- Aşa-i, toţi cei din Satsuma numai necazuri au adus, îl aprobă Hiraga, îngândurat, Mda, Sumomo..., habar n-am în ce parte să trimit să aflu veşti de la ea, pe unde-o fi..., dacă o fi ajuns acasă teafără şi nevătămată.,. Ca să ajungă poate să piardă săptămâni întregi pe drum, apoi mai treceau încă vreo câteva săptămâni până tata poate trimite ştiri despre ea până aici. Da, da, veştile ajung cam în două, poate chiar trei luni...

- Dar l-ai rugat pe Katsumata să o caute. Iar el are iscoade peste tot, de-aici la Kyoto. Fii liniştit, fata asta ştie să-şi poarte „ea singură de grijă. O să auzi tu curând de ea. Akimoto se scarpină între

picioare, foarte nervos, nu-i era deloc pe plac că Hiraga era atât de indispus. Ştii şi tu că suntem aproape închişi de vii aici. Trupele Bakufu au primit întăriri şi acum umblă in toate părţile, doar-doar or prinde pe vreunul de-ai noştri. Toate mama-san sunt foarte îngrijorate şi după tot tămbălăul de astăzi, Raiko... n-o să ne îngăduie ea să stăm prea mult aici !

- Ba o să stăm atât cât o să plătim. Şi atita vreme cât tunelul este cea mai sigură cale de scăpare, putem fugi chiar şi pe mare, dacă este nevoie. Of, blestematul ăla de Ori !?

- Ei, dă-l şi tu uitării acum ! zise Akimoto, nerăbdător. Atunci ce facem ?

- Aşteptăm. Gai-jinii o să mă adăpostească... o să aibă el grijă Taira !

- Din pricina lui Fujiko, neh ? Eeee, este înnebunit după ea ! Ce-o fi văzînd atâta la tîrfa aia ieftină ? Nici nu-mi pot închipui! Că nu-i decât o curvă ca toate celelalte! se miră Akimoto şi apoi, venindu-i o alta idee, începu să rîdă cu poftă. Ştii ce, spuse el, trecându-şi degetele prin părul lui ţepos. Cred că într-o seară o să mă duc la ea, numai ca să văd şi eu dacă are vreun meşteşug ascuns. Da, da, mă duc... chiar da-că-i spurcată de-acum de venetic !

- Atunci du-te chiar în seara asta, dacă vrei, că Taira n-o să vină.

- Da, dar Raiko cred că deja i-a trimis alţi clienţi, pentru că-i lacomă,..

- Aşa-i, numai că Fujiko este plătită în permanenţă, dinainte.

- Cuuum ?

- Noua mea înţelegere cu Raiko este că n-o să o dea pe Fujiko altcuiva decât dacă eu şi ea ne înţelegem mai întîi.,. Aşa că o pot păstra pentru Taira oricând, dacă eu hotărăsc aşa. Dar dacă tu o vrei, poţi să te duci, că-i destul de ieftină.

- Bine, că tot am nevoie de toţi banii pe care-i mai am, pentru că Raiko m-a silit să plătesc cu banii jos, mîrîind că deja am întrecut orice limita a datoriilor mele faţă de ea, rânji Akimoto mulţumit şi sorbi şi ultima picătură din paharul cu sake. Vreau să-i dau nişte parale vreunui pescar să mă ducă şi pe mine pe lîngă fregata,,, poate

reuşesc să mă strecor de-a colo pe o navă de război, prefăcându-mă că vînd peşte. Trebuie să văd eu cum arată o sală a maşinilor, cu orice preţ !...

Lui Hiraga i se strânse iar stomacul ghem, gândindu-se înfiorat la vizita-pe care o făcuse el acolo.

- Poate că reuşesc să-l conving pe Taira să mă ducă încă o dată şi vii şi tu atunci. Pot să spun că eşti fiul unui mare neguţător din Choshu, care se ocupă cu construcţia de nave şi ţii cu tot dinadinsul să faci afaceri cu ei, însă orice fel de înţelegere trebuie ţinută în taină, să nu afle Bakufu.

In taină ? se întrebă el, îngrijorat. Oare câtă vreme poate fi păstrată o taină în părţile astea ? Îl trecură iar fiori de groază.

- Cam frig astă-seară, minţi el, ca să îşi ascundă teama, iar Akimoto se prefăcu, politicos, că nu observă adevăratul motiv al tremurului său

La numai câteva camere mai încolo, Raiko tocmai sfîrşise să se machieze şi se gătea de seară. Se hotărî să-şi pună noul kimono roz. Pe spatele lui era brodat un bîtlan mare, lucrat numai în fir de aur. Multe luni la rând îşi dorise veşmăntul acela. Iar acum îi aparţinea, în sfîrşit, pentru că reuşise să-l cumpere, cu o parte din banii pe care îi luase de pe cerceii cu perle, vînduţi la un preţ neaşteptat de avantajos. Se părea că erau mult mai valoroşi decât crezuse ea la început. Eeee, kami şi toţi zeii care au grijă de orice mama-san mi-au adus mare bucurie în ziua aceea, îşi zicea ea. Dăduse într-adevăr o mare lovitură, din care îi revenea mai tot profitul, cu excepţia părţii cuvenite lui Furansu-san. Banii pentru doctoria cerută fuseseră plătiţi cu vârf şi îndesat, cu atât mai mult cu cât ea avusese mare grijă să încarce destul şi tarifele înscrise în registre. Zîmbi ca pentru ea. Licorile acelea nu erau foarte greu de preparat şi nici foarte scumpe, însă trebuia să "ştii foarte bine ce plantă anume trebuia culeasă şi când să o rupi, în ce perioadă a anului... Da, da, asta, indiferent de preţul pieţii, întotdeauna trebuie să primească preţ bun !

Prinţesa gai-jin o să fie o minunată sursă de profit şi pe viitor ! Murmură ea mulţumită, privindu-se admirativ în oglinda mare cât un stat de om. Nu mai avea nimeni aşa ceva în toată Yoshiwara, pentru

că fusese comandată special pentru ea, din Anglia, de către un client care i-o făcuse cadou. Un rid subţire îi apăru pe frunte, când se încruntă aducându-şi aminte de el. Bietul Kanterberrì ! El era acel gai-jin ucis pe drumul Tokaido de turbaţii aceia de Ori şi Shorin. Baka ! Kanterberrì era un client bun şi foarte îndatoritor pentru serviciile pe care i le-am adus eu cipd i-am găsit o amantă perfectă, pe Akiko, care acum îşi zice Fujiko... Este foarte convenabil pentru noi că gai-jinii ăştia inglezi arareori vor să împartă femeile lor cu altcineva. Preferă să păcătuiască aşa cu ele, în taină, şi numai cu cite una o dată. Da, da, le păstrează numai pentru ei, în mare secret. Iar Lumea noastră Plutitoare este cu adevărat întemeiată numai pe taine şi discreţie ! Iar Taira ăsta nu-i cu nimic mai altfel decât ceilalţi gai-jini. Şi uite-aşa Fujiko şi-a găsit un nou drum în viaţă şi un alt iubit. Deci totul s-a terminat cu bine pentru toată lumea !

- Doamnă ! Un gai-jin, Furansu-san, tocmai a sosit.

- Bine.

Raiko se asigură încă o dată că licorile sunt cele potrivite, apoi le puse alături de masă. Când Consideră ea că îl lăsase pe André să aştepte exact cât se cuvenea, adică nici prea mult, nici prea puţin, trimise după el să-l cheme.

- Vai, Furansu-san, ce bine că ai mai călcat pragul umilei mele case...

Turnă în păhărele mici cât nişte degetare cel mai bun saké pe care îl avea şi închină în cinstea lui. .

- Araţi minunat, aşa să rămîi pe vecie !

- Şi ţie, sănătate ! Fie să-mplineşti cu bine zece mii de veri însorite ! răspunse André politicos.

Pălăvrăgiră câtva timp despre vreme şi mersul afacerilor fiecăruia, apoi ajunseră la punctul cel mai important al întîlnirii lor.

- Alegerea pe care ai făcut-o în privinţa perechii de cercei a fost mult mai minunată decât am crezut chiar eu, iar partea ce ţi se cuvine este de două ori şi ceva mai mare decât ai cerut !

André rămase cu gura căscată de uimire.

- Sfinte Cristoase, chiar atât de mult !?

- Da, da, îl asigură ea.

Mai turnă saké în păhărele, grozav de mândră de isteţimea cu care se descurcase, spre folosul amândurora pentru că desigur, după ce încheiasră o înţelegere, era în joc cinstea obrazului şi trebuia să o onoreze întocmai.

- Banca unde îmi depun eu banii, Gyokovama, mi-a găsit Un client, un chinez, negustor de mătase şi opiu, din Shanghai, care se afla in vizită la Kanagawa, Zîmbi iar, mulţumită, apoi adăugă cu delicateţe : Mi-a dat de înţeles că ar fi foarte interesat să mai cumpere astfel de podoabe, oricât de multe aş avea de dat..,

Andre îi zîmbi la rândul lui, complice, apoi goli cupa şi i-o întinse să i-o umple din nou cu sake. Toasta in cinstea ei :

- La cât mai multe podoabe, pe viitor !

- Apoi mai este...

- înainte de a trece la altceva, Raiko, spune-mi de ce anume dă atîţia bani pe flecuşteţele astea ?

- Pentru că, în timpuri grele, orice 'om înţelept investeşte o parte din avere în lucruri mărunte, pe care le poate purta asupra lui oricând, în mănecă ! Nu-i el nebun de pomană... Chiar şi eu m-am gândit dacă

n-ar fi bine să-i păstrez pentru mine, din acelaşi motiv.

Interesul francezului crescu dintr-o dată.

- Dar ce timpuri grele aşteaptă China ?

- Spunea neguţătorul că toată China este în pragul răscoalei, pentru că peste tot este numai foamete şi sărăcie, gai-jinii fac afaceri în Shanghai mult mai puţin decât altadată, chiar dacă acum flota engleză pustieşte toată coasta Mirs şi a nimicit deja mulţi dintre piraţii Lotusului Alb, iar căile pe mare vor fi pentru o vreme sigure şi s-ar putea face mult comerţ, mai ales că primăvara fluviul Yangtze creşte mult. Eeee, Furansu-san, am auzit că au dus la fund sute şi sute de jonci şi au făcut una cu pământul mii de oameni, o mulţime de sate, mărturisi Raiko, cu adevărat înfricăşotă. Puterea lor de a ucide este uriaşă !

Se cutremură, înspăimintată, pentru că, deşi japonezii îi dispreţuiau pe chinezi, spunînd că sunt slabi de înger, aveau, ca şi aceştia, o singură mare obsesie : frică de gai-jini şi dorinţa

nestrămutată de a-i ţine pe aceştia cât mai departe de ţara lor, pentru totdeauna.

- Oare o să vină flotele gai-jinilor şi împotriva noastră când se intorc din China ?

- Da, Raiko, dacă Bakufu nu or să plătească despăgubirile pentru moartea gai-jinilor. Da, o să fie război. Dar nu aici, nici la Yokohama, La Yedo.

Ea rămase cu ochii aţintiţi la păhărelul cu băutură, gân-dindu-se câteva momente cum ar putea ea oare să pună tot ce avea la adăpost şi să întoarcă toată situaţia în favoarea ei, Era convinsă mai mult decât oricând că trebuia neapărat să scape cumva de Hiraga şi Akimoto, înainte de a se afla că şi ea era Amestecata în nenorocirea aceea provocata de Ori, pentru că îl ascunsese acolo, ca şi pe ceilalţi. Da, trebuia neapărat să scape de ei, oricât de dreaptă ar fi fost cauza lor, sonno-joi. Luminată dintr-oată, începu să îşi facă vînt cu evantaiul, pretextând că saké-ul era prea tare pentru ea.

- Karma, zise ea şi ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi supus fără crîcnire destinului. Ei, şi-acum alte veşti bune : am găsit o fată pe care aş vrea să o cunoşti.

Lui André i se opri inima în loc, apoi, când îşi veni în fire, parcă respira mai greu decât înainte.

- Când să o cunosc ?

- Când vrei. înainte de a discuta despre afacerile noastre sau după ?

- înainte sau după, n-are nici o importanţă. Dacă îmi place, plătesc oricât cere.

înălţă iar din umeri, ca şi cum într-adevăr nu i-ar fi păsat, dar ea ghici cumplita disperare din sufletul lui.

Dar nu i se făcu defel milă de el. Şi de ce mi-ar fi milă, mă rog ? gândi ea. Setea lui yang pentru ylri este însăşi temelui pentru care există lumea noastră, iar Lumea Plutitoare nu ar mai pluti nici ea o clipă măcar, dacă n-ar fi aşa. Totuşi este ciudat cu câtă înverşunare îşi doreşte yang tot timpul să se împreuneze cu yin... Da, deşi bătaia aceea la porţile plăcerii, când afară, când înăuntru, este mai mult durere decât plăcere, mai mult disperare de a sfîrşi odată şi în acelaşi

timp de a urma astfel la nesfîrşit, iar dacă termini, niciodată nu ţi-e de ajuns, dacă nu termini iar şi iar, gemănd toată noaptea... Şi totul este-atât de trecător, dar yin nicicând nu se arata mai nesăţios !? Insă numai aşa sunt femeile bînecuvîntate cu rod, cu toate că zeii, dacă or exista, le hărăzesc tuturor aceeaşi cruntă soartă ! De trei ori am încercat să iau viaţa de la capăt, pentru că yln-ul din mine tânjea ca o nebună după câte unul ce avea un yang deosebit - deşi yang-ul, cu puţine deosebiri, este întotdeauna acelaşi - şi întotdeauna am ales prosteşte o cale zadarnică, nu mi-a adus nimic altceva decât suferinţă, nici o perspectivă de viitor, ba de două ori nici măcar nu mi s-au împărtăşit simţămintele. Ce nebunie fără rost ! Şi de ce oare ? Nimeni nu ştie. Nu-i nimic, a trecut. Acum este atât de uşor să-mi potolesc focul

yln-ului, iar ca mama-san o devenit totul deja o distracţie. Este atât de uşor să plătesc un yang sau un harigata, cum i se spune, sau chiar să invit vreuna dintre doamne să împartă patul cu mine ! Ca de pildă, pe Fujiko, căreia se pare că îi place să se dedea şi la alte plăceri ! Da, da, sărutările ei sunt uneori divine !

- Raiko mă cunoaşte de mult, da ? tocmai spunea André. Iar ea îl completa în minte : într-adevăr, eu te cunosc.

- ...Şi eu o ştiu bine pe Raiko, Asta s-o crezi tu !

- Suntem prieteni vechi. Şi prietenii vechi întotdeauna îi ajută pe prietenii vechi...

Aşa este, aşa este, numai că noi doi nu suntem deloc prieteni, nu în felul în care gândim noi, asiaticii despre prietenie, Noi doi nu o să ajungem niciodată astfel de prieteni. Pentru că tu eşti un gai-jin !

- Furansu-san, vechi prieten, rosti ea cu voce tare. Eu o să am grijă ca tu şi această doamnă să vă cunoaşteţi cât mai curând.

André simţi că i se înmoaie picioarele de emoţie, dar încercă să-şi ascundă sentimentele.

- Da. Mulţumesc.

- Asta o să se întâmple curând. Iar acum, doctoria.

Se aplecă lîngă piciorul mesei. Micul pachet era învelit cu grijă într-o bucată de mătase cărămizie, părând astfel un dar frumos şi scump.

- Ascultă-mă cu mare atenţie.

Ii explică iar pe îndelete cum se foloseşte. Apoi îl puse să repete după ea, până ce se convinse că a înţeles.

- Raiko-san, te rog, spune-mi adevărul : doctoria asta-i primejdioasă ? Da sau nu ?

- Eeee, adevărul, auzi ?! Dar nu sunt eu o persoană onorabilă ? Doar sunt chiar Raiko, de la Casa La trei Crapi, nu ? Nu ţi-am mai zis şi până acum ? Sigur că poate fi primejdios, dar poate să nu fie, la fel de bine. Dar lucrul ăsta este foarte obişnuit şi se întâmpla oricărei fete, tot timpul, iar vindecarea acelei fete este arareori o problemă. Iar prinţesa ta este tânără şi puternică şi aşa că o să fie foarte uşor să se vindece,

n-o să păţească nimic.

- Prinţesa ? repetă André, încremenind. Ştii pentru cine este ?

- Dar era foarte uşor de ghicit. Câte femei sunt in colonie care ar putea fi în impasul ăsta, şi dintre ele câte atât de importante încât să încerci tu să o salvezi ? Nu-ţi face nici o grijă, vechi prieten. La mine, taina e taină !

După câteva momente de tăcere, el întrebă din nou :

- Ce necazuri poate să aibă ?

- Ei, nişte dureri de stomac şi nimic altceva, decât că o să-i fie foarte greaţă. Dar după aceea trebuie să încerce iar, a doua oară, cu licoarea cealalta, care-i mai puternică. Şi dacă nici asta nu îi ajută, atunci mai este o cale.

- Care anume ?

- Avem destulă vreme să discutăm despre asta, la timpul potrivit, zise Raiko, bătând uşurel cu palma peste pachetul învelit în mătase. S-ar putea să nu aibă nevoie decât de asta şi-atât !

28

- Ai înţeles, Angélique ?

- Da, André, spuse ea, nedezlipindu-şi ochi de la pacheţelul învelit în mătase.

Da, salvarea ei se afla atunci pe biroul acela. Vorbeau amăndoi în şoaptă, deşi uşa era încuiată şi nu era nimeni prin preajmă să-i audă. Pendula lui bătu ora 10,00 noaptea. André o privi, neliniştit.

- Mama-san mi-a zis că ar fi mai bine să stea slujnica ta cu tine toată vremea asta.

- Asta nu se poate, André. Nu pot să mă încred în Ah Soh şi în nimeni altcineva... nu i-ai spus ?

- Ba da, însă ea a insistat.

De pe coridor, se auzeau vocile înăbuşite ale celor ce rideau încă, luînd cina în sala de mese, de unde ea tocmai plecase. Se aflau acolo Seratard, Vervene, Dmitri şi câţiva ofiţeri francezi. Ea se retrăsese pretextând că este foarte obosită şi vrea să se culce devreme. In drum spre camera ei, după cum aranjase dinainte, se întâlnise cu André în biroul lui.

- Mai bine am... mai bine am vedea dacă este tot ce trebuie înăuntru...

Insă el nu se urni din loc ca să desfacă pachetul, în schimb se juca nervos cu un colţ al învelitorii de mătase.

- Dacă... dacă Ah Soh n-o să fie lîngâ tine, să te-ajute..: ââ... cine o să arunce atunci sticluţele şi ierburile şi... Doar nu poţi lăsa nimic acolo, la vedere.,, Cine o să cureţe totul !

Doctorul Babcott intră, aplecându-se puţin, ca să incapa pe uşa prea mică pentru statura lui de uriaş.

- Aha, Angélique, aici erai... Mi-a spus servitorul unde să te găsesc. Am tot aşteptat momentul să discut cu tine între patru ochi. Bună seara, André.

- Bună seara, monsieur.

- Aăă... doctore, mă simt minunat, zise ea la repezeală, simţind că o trece un fior rece, sub privirea lui cercetătoare. Nu cred că...

- Nu voiam decât să-ţi iau temperatura, pulsul şi să văd dacă nu ai nevoie de vreun sedativ. Cel mai bine este să iţi iei toate măsurile de prevedere din timp...

Ea începu să protesteze, dar medicul nici n-o ascultă.

- Cel mai bine este să fii sigur că totul este în regulă, Angélique. Aşa-i cel mai bine pentru toţi, rosti el categoric. N-o să dureze consultul decât un minut.

- Bine, atunci să mergem, suspină ea, fandosindu-se. Işi luă rămas bun de la André şi-l conduse pe Babcott la ea în cameră. Ah Soh o aştepta în budoar.

- Ah Soh, ii zise Babcott în contoneză, politicos. Te rog să te întorci când te chem eu.

- Sigur, preaonorabile doctor. Foarte supusă, ieşi din cameră.

- Habar n-aveam că vorbeşti chinezeşte, George, se mira Angélique, în vreme ce el se aşeză pe pat, lîngă ea şi începu să-i ia pulsul.

- Am vorbit în contoneză, Angélique. Limba chineză are o mulţime de dialecte, însă scrierea este una pentru toţi Numai un singur fel de scris îl înţeleg cu toţii. Ciudat, nu ?

Ce tâmpenie din partea lui că-mi îndrugă întruna ce ştiam şi eu foarte bine, îşi zicea mănioasă Angélique, abia stăp nin-du-se să nu ţipe la el să se grăbească odată. De parcă eu n-aş fi fost în Hong Kong, parcă Malcolm şi o grămadă de alţii nu mi-ar fi zis de o sută de mii de ori toate astea ! Şi Parcă eu aş fi uitat că tu eşti cauza tuturor nenorocirilor mele !

- Am prins puţină contoneză cât am stat în Hong Kong, continuă el, fără să observe privirea femeii.

Da, pulsul era cam precipitat, inima tinerei părea că bate speriată şi se zărea pe frunte o urmă de transpiraţie. Nu era însă deloc neobişnut, avînd in vedere prin ce trecuse ea cu puţină vreme înainte.

- Da, zise el mai departe. Am prins şi eu din zbor câteva cuvinte. Am lucrat câţiva ani buni la Spitalul Public. Ar trebui să înfiinţăm neapărat şi aici un astfel de spital minunat. Ştii, doctorii chinezi cred că există şapte feluri de bătăi ale inimii, şapte niveluri ale pulsului. Pretind chiar că ei pot simţi aceste ritmuri, din aproape în aproape, atingând anumite puncte din jurul inimii. De altfel, aceasta este principala lor metodă de a pune diagnostice...

- Şi dumneata ce anume deduci ascultând cele şapte ritmuri ale inimii mele ? întrebă ea, nerăbdătoare, simţind plăcuta căldură a mîinii lui tămăduitoare şi gândindu-se că, în ciuda resentimentelor faţă de el, ar fi vrut foarte mult să se poată încrede în omul acela.

Niciodată nu mai avusese prilejul să simtă acea linişte ce părea că radiază din mîinile medicului, coborând şi asupra ei, treptat.

- Nu deduc altceva decât că eşti sănătoasă şi în plină putere, răspunse el şi se întrebă dacă era vreun pic de adevăr în toata teoria aceea despre ritmul inimii.

în toţi acei ani petrecuţi în Asia, fusese martor al extraordinarelor însuşiri şi cunoştinţe ale medicilor chinezi. Ca de altfel, şi a nenumăratelor superstiţii legate de vindecarea bolnavilor, care lui i se păreau prosteşti. Lumea asta mare este tare ciudată, îşi zicea el, însă oamenii care o locuiesc sunt încă şi mai ciudaţi. Se uită iar la fata din faţa lui. Ochii lui albaş-tri-cenuşii erau foarte sinceri şi blînzi. însă ea sesiză umbra de îngrijorare ascunsă cu bună ştiinţă.

- Dacă-i aşa, atunci ce anume te nelinişteşte ? îl întrebă ea direct, speriată dintr-odată ca nu cumva doctorul să-şi fi dat seama de starea în care se afla ea.

Babcott şovăi câteva clipe, apoi scoase la iveală ceva, împachetat în foită de mătase. O desfăcu şi îi dădu crucea mica, de aur.

- Cred că-ţi aparţine, Angélique...

Răscolită de groază, ea il privi fără să scoată o vorbă. Buzele uscate nu reuşiră să articuleze nici un sunet, însă se strădui să ridice din umeri, să pară nedumerită.

~ Eu... eu sigur... am pierdut o cruciuliţă la fel ca asta, dar... eşti convins că este a mea ? Unde anume ai găsit-o ?

- La gîtul aşa-zisului tâlhar !

— La gitul lui ? Ce... ciudat, rosti ea şi parcă se văzu cum face pe mirata, parcă se auzi vorbind astfel, de parcă o altă persoană ar fi făcut toate acestea, nu ea.

Se forţă să se stăpânească, chiar dacă îi venea să urle a-devărul în faţa celuilalt, pentru că ştia că se afla din nou în apropierea capcanei ce avea să-i descopere taina. Mintea ei căuta înnebunită un motiv plauzibil pentru a justifica acea dezvăluire.

- Cum adică... la gîtul lui ?

- Da, chiar aşa. Eu am găsit-o asupra cadavrului. La început am crezut doar că omul era catolic, însă din intâmplare am văzut şi

inscripţia,., abia se poate citi, spuse el, apoi rîse nervos. Numai că eu am văzut mai ascuţit decât Hoag. Aşa că am reuşit să descifrez dedicaţia : „Pentru Angélique, de La mama, 1844".

Ea îngăimă atunci fără voie :

- Biata mama, a murit la naşterea fratelui meu, cu numai patru ani mai tîrziu.

Luă cruciuliţa şi începu s-o cerceteze cu atenţie, ţinînd-o la lumina lămpii, fără să poată citi prea bine inscripţia... pe care o blestemă în gând, că o trădase. Apoi, instinctul ei de conservare birui şi Angélique îşi reveni pe dată :

- Da, am pierdut-o, aşa cred, c-am pierdut-o la... Tokai-do, sau la Kanagawa, chiar în seara aceea în care m-am dus să-l văd pe Malcolm, ţi-aminteşti ?

- A, sigur că da. Nefericită seară, foarte nefericită, ca de altfel şi ziua aceea, răspunse Babcott bănuitor. Eu... eu... ăăă... m-am gândit că ar trebui s-o primeşti înapoi.

- Da... da... iţi mulţumesc mult. Sunt atât de bucuroasă că am găsit-o din nou Dar, te rog, mai stai puţin, la loc, îl pofti ea, cu toate că îşi dorea nespus să-l vadă plecat cât mai repede. Dar cine era individul acela şi cum dé-o fi găsii el crucea ? Unde anume ?

- Asta n-o să aflăm noi niciodată, răspunse Babcott, privind-o scrutător. Cel puţin nu acum. Ţi-a spus cumva Malcolm că noi credem că era unul dintre diavolii aceia de ucigaşi de pe Tokaido, cu toate că nici el şi nici Phillip nu sunt prEa siguri de asta ?

In ciuda groazei care pusese stăpânire pe ea, femeia simţea un îndemn ciudat, de a izbucni în hohote de ris şi de o striga în gura mare : N-a fost deloc diavol, nu cu mine, nu prima dată, pentru că m-a lăsat în viaţă şi n-a mai fost deloc diavol ucigaş după ce l-am schimbat eu întru totul. Nu m-a urât, deşi ştiu sigur că voia s-o facă, ştiu precis că avea de gând s-o facă, chiar înainte de a-l convinge eu să plece... Nu; n-a fost un diavol, cum îi ziceţi voi, dar chiar şi aşa merita, să moară, trebuia să moară... Mon Dieu, nici măcar nu ştiu cum îl chema. Eram atât de năucă, încât am şi uitat să-l treb... Ce proastă sint că mă gândesc la toate astea...

- Dar cine era ?

- Nimeni nu ştie. Nu încă. Deşi prinţul din Satsuma ar putea să-i facă numele cunoscut acum, cu toate că s-ar putea să-i dea un nume fals. Japonezii ăştia sunt atât de mincinoşi ! nu, de ,fapt nici măcar nu le putem spune mincinoşi, pentru tot ceea ce noi numim minciună, pare să fie un mod de viaţă pentru ei. Poate că omul acela a găsit într-adevăr cruciuliţa Kanagawa. Dar tu chiar nu-ţi aduci aminte când anume ai descaperit că ţi-a dispărut de la gît ?

- Nu, deloc. Numai când am văzut-o aici... Din nou, observă privirea lui cercetătoare, tăioasă, iar in mintea ei se răsucea un gând crunt, ca un cuţit înroşit în foc : oare nu cumva îşi dăduse seama de starea ei când ii luase pulsul ?

- Oricum, bine că s-a găsit, slavă Domnului. Nici nu ştiu um să-ţi mulţumesc că mi-ai înapoiat-o. Insă nu pot înţelege

nici în ruptul capului de ce o purta ?

- Mda, şi mie mi se pare grozav de ciudat. Urmară câteva momente de tăcere apăsătoare.

- Dar doctorul Hoag ce crede ?

Babcott se uită la ea o clipă, însă în frântura aceea ea nu putu citi nimic în ochii lui netulburaţi. Apoi rosti :

- Eu nu l-am întrebat nimic ! N-am discutat nici cu el nici cu Malcolm, adăugă, privind-o într-un fel curios, parcă voind să intre în sufletul ei. Doctorul Hoag este angajat al firmei Struan şi... ăăă.. castronul lui de prez e în mâna doamnei tess Struan. Nu ştiu exact de ce, însă am considerat că-i mai bine să-ţi spun ţie mai întîi.

Stătură iar câtăva vreme amăndoi tăcuţi. Apoi ea se uită In gol, neştiind ce să zică, nesigură, şi îşi dădu seama că ar ii fost minunat să se poată încrede in el, da, să se destăinuie altcuiva, nu lui Andre (oricum, era foarte periculos chiar şi faptul că ştia numai el), însă mai mult ca sigur că era imposibil aşa ceva. Trebuia neapărat să urmeze planul pe care şi-l propusese întocmai : să-şi înfrunte singură destinul, să se salveze prin puterile ei.

- Probabil că... nu sunt sigură, dar s-ar putea să fi găsit cruciuliţa la Kanagawa. Poate că m-a văzut acolo şi... Se opri câteva clipe, apoi, luîndu-i-o înainte doctorului, vorbi mai departe, născocind pretextul pe măsură ce vorbea. Poate că a păstrat-o ca să-i

amintească de mine şi să... Şi nu mai ştiu..; dar ce voia oare cu mine ?

Atunci el îi răspunse încurcat :

- In mod clar, voia să îţi facă rău, draga mea, să te facă femeia lui cu orice preţ şi apoi să te omoare. Imi pare rău, dar cred că ăsta este adevărul. La început, m-am gândit şi eu ca toţi ceilalţi, că nu-i decât un nelegiuit dintr-aceia pe care japonezii îi numesc ronini, dar când am dat peste cruciuliţa ta, totul s-a schimbat. In clipa în care mi-am dat seama că îţi aparţine podoaba aceea... Probabil că s-a întâmplat întocmai cum presupui şi tu... Te-a văzut la Tokaido, apoi el şi celălalt cred că i-au urmărit pe Malcolm şi pe Phillip Tyrer, ca să-i ucidă, să nu fie recunoscuţi. După care te-a zărit iar, a găsit crucea şi a

păstrat-o, pentru că era a ta. După aceea te-a urmărit până aici, pentru ca, iartă-mă, să se culce cu orice preţ cu tine. Şi nu uita că nici nu-i greu să-l faci pe un astfel de individ să se îndrăgostească de tine la prima vedere, să devină chiar... chiar obsedat de tine !

Modul în care spusese toate acestea, îi trăda adevăratele simţăminte faţă de Angélique. Iar ea oftă uşurată, înţelegând în sfîrşit. Ce bine că pricepuse totul singur, îşi spunea ea, vlăguită de emoţie şi fericită în acelaşi timp, că scăpase încă o dată ca prin urechile acului. începu să se gândească iar numai la cele două sticluţe salvatoare şi la ziua următoare, când ea avea să fie curată ca lacrima şi putea să înceapă o viaţă nouă, minunată.

- Da, japonezii ăştia sunt nişte fiinţe foarte curioase, tocmai spunea medicul. Da, cu totul şi cu totul deosebite. Insă ceea ce este foarte ciudat într-adevăr, este faptul că nu se tem deloc de moarte, ba chiar o caută cu luminarea. Iar tu, crede-mă, ai fost foarte, foarte norocoasă că ai scăpat nevătămată. Ei, cred că ar trebui să plec şi eu...

- Da, îţi mulţumesc mult, mult de tot, zise Angélique, apoi îi luă cu delicateţe mâna şi o lipi de obrazul ei. Nu vrei dumneata să îi explici toate astea lui Malcolm şi lui Hoag ? Asa o să se termine cu toate nelămuririle astea.

- Pe Malcolm îl las în seama ta.

Pentru o fracţiune de secundă se gândi să-i mărturisească adevărul despre logodnicul ei, care se droga cu opium, şi să-i ceară ajutorul, dar după aceea îşi zise că nu este chiar atit de presanta problema, şi-apoi era răspunderea lui, nu a ei. Biata Angélique, avea ea atâtea pe cap şi fără asta.

- In ce-l priveşte pe Hoag, ce-l interesează asta pe el, sau pe toţi

gură-cască şi bîrfitorii din Yokohama ? Nu-i deloc treaba lui sau a mea, nu-i aşa ?

Văzu cum ochii şi chipul ei proaspăt, strălucind de tinereţe, se întorc spre el, radiind de bucurie şi de o senzualitate stranie, încă latentă, ce părea că o înconjoară întotdeauna ca o aură, în ciuda tuturor schimbărilor prin care trecea şi care ar fi trebuit, în mod normal, să-i micşoreze farmecul. Uluitor, îşi spunea doctorul, mirat la culme de liniştea subită ce o cuprinsese, aş vrea tare mult să aflu taina ei şi de ce anume unii oameni de pe lumea asta par că înfloresc atunci când se confruntă cu situaţii-limită, care pe mulţi alţii i-ar doborî într-o clipită. Şi, dintr-odată, curiozitatea lui profesională făcu loc simţămintelor lui adevărate pentru femeia aceea fascinanta. Nu pot să-l învinuiesc deloc pe amărâtul ăla de ronin, nici pe Malcolm sau pe oricine îşi pierde minţile din pricina ei, pentru că şi eu o doresc la fel de mult.

- Oricum, foarte curioasă toată povestea asta cu cruciuliţa..., adăugă el cu voce răguşită, de data aceasta fără pic de reţinere. Insă viaţa asta este plină de curiozităţi, nu-i aşa ? Noapte bună, draga mea, somn uşor.

Primele crampe o smulseră dintr-un somn chinuit, bîntuit de vise cumplite, cu puşcăriaşi care se repezeau la ea şi diavoli cu ochii bulbucaţi şi feţe schimonosite, cu femei cu pântece uriaşe, în care se zbăteau copii nenăscuţi, cu bărbaţi cu coarne imense care încercau să o alunge departe de Tess Struan, care stătea de veghe lîngă Malcolm, ca un şacal însetat de sânge, Apoi urmă a doua durere, care o trezi

de-a binelea la realitate şi-şi dădu seama ce se întâmplă de fapt cu ea.

Bucuria că, în sfîrşit, începuse ceea ce aştepta ea cu sufletul la gură, şterse pe dată din mintea ei orele lungi de aşteptare încordată, ce i se păruserâ că durează o veşnicie, până Ce adormise. De-acum era deja patru şi câteva minute dimineaţa. Ultima dată când se uitase ea la ceas era doua şi jumătate. O alta crampă, mai puternică decât cea de dinainte, ii scutură trupul şi o sili să se gândească ce anume avea de făcut în continuare. Cu degete tremurătoare, desfăcu a doua sticluţă. Simţi din nou gustul acela infect şi aproape ca era cât pe ce să vomeze, însă reuşi să înghită fiertura şi băgă repede în gură o linguriţă de miere. In tot timpul ăsta, stomacul părea că nu vrea să mistuie deloc zeama aceea cumplit de amară.

Se întinse pe pat, gifiind. Mii de flăcări parcă ii ardeau în pântece In câteva clipe, cămaşa de noapte fu leoarcă de sudoare. Apoi totul trecu dintr-odată, iar ea rămase vlăguită, plină de transpiraţii reci şi cu respiraţia întretăiată. Aşteptă. Ca şi până atunci, nu se mai petrecu nimic o vreme. Doar un fel de sfîrşeală şi un gust amar, de fiere, după atâtea ore de aşteptare şi nelinişte, dinaintea somnului plin de coşmaruri. Disperarea ei crescu.

- Sfintă Fecioară Preacurată, ajută-mă să meargă totul aşa cum trebuie. Ajută-mă..., murmura printre lacrimi.

Apoi urmară iar minute lungi de aşteptare. Nimic nu se întâmpla Trecură alte minute, apoi altele... Şi dintr-odată, ca nicicând până atunci, o durere cruntă, cu totul altfel decât cele de până atunci, parcă o sfîşie în două. Apoi alta. Cu greu reuşi să suporte. Şi apoi altele, tot mai greu de îndurat. Işi aduse aminte de cea de-a doua parte a infuziei şi se ridică în capul oaselor, să o bea. O sorbi încet, cum fusese învăţată, iar gustul nu i se păru chiar atât de groaznic precum cel al lichidelor din sticluţe.

- Slavă Domnului că nu mai trebuie să beau aşa ceva, îngăimă Angélique şi sorbi iar din infuzie.

Apoi iar şi iar. Şi după fiecare înghiţitură, mai mâncă o bucată de ciocolată Şi nu după multă vreme, începură crampele. De data aceasta, mult mai puternice. Şi păreau că se inteţesc tot mai mult. Nu te speria, se încuraja ea, totul se întâmpla cum te-a avertizat şi André. Muşchii stomacului i se contractau îngrozitor, tot mai tare,,. Dar ea

sorbi în continuare din băutura aceea şi convulsiile sporiră în intensitate, până ce ultimul strop de infuzie se sfîrşi. Cheseaua cu miere era aproape goală, ciocolata şi ea pe sfîrşite, însă de-acum nici măcar dulciurile acelea nu mai puteau alunga gustul scîrbos care stăruia în gură. Un curent de aer dinspre uşa budoarului suflă într-o parte flăcăruia lămpii de pe noptieră,- silind umbre de pe pereţi să joace în tot soiul de chipuri. Străduindu-se sa-* păstreze curajul, Angélique rămase întinsă pe pat şi privi delung dansul umbrelor de pe pereţi, cu mîinile încleştate pe pîntecele sfirtecat de dureri Simţea sub palme cum muşchii se contractau rapid, apoi se destindEau şi iar... şi iar... până ce se făceau numai ghemuleţe, sub degetele ei tremurătoare.

Priveşte umbrele, gândeşte-te la lucruri frumoase, îşi şoptea imbărbătându-se. Ce vezi tu acum ? I se năzărea că vede vapoare şi bărci şi Acoperişurile Parisului şi chiar rugi de mure si ia uită-te, acolo este chiar o ghilotină, a, nu, e numai o boltă de verdeaţă, împânzită cu trandafiri agăţători. Ei, dar asta-i chiar căsuţa noastră de vară, de lîngă Versailles, unde ne duceam noi primăvara şi vara, da, eu şi fratele meu, căci biata maman murise cu multa vreme în urmă, iar tata cine ştie pe unde hălăduia prin lumea asta mare. Sigur, unchiul şi mătuşa ne iubeau, dar asta nu ţinea deloc.

- Ah, Mon Dieu .' gemu ea, cind prima contracţie o cutremură, apoi la a doua aproape că ţipă de durere. In grabă, îşi vărî în gură un capăt de cearşaf, ca să-şi înăbuşe strigătele fără voie, ca nu cumva să se trezească după aceea cu toată legaţia bătând la uşa ei.

După aceea începură frisoanele. Mii şi mii de ace de gheaţă îi răscoleau prin măruntaie, mai puternice de zeci de ori decât la cel mai abundent dintre cicluri. Tot corpul i se încorda de suferinţă, mîinile şi picioarele i se chirceau de fiece dată când o scutura câte un spasm. Parcă tot chinul iadului ar fi voit să-i sfişie şoldurile şi pintecul, apoi durerile îi cuprinseră tot trupul şi capul şi...

- Sfinte Dumnezeule, o să mor... o să mor... gemea ea, sfârşită. cu dinţii clănţănind de friguri şi de groază.

Trăgea din toate puterile de cearşaful mototolit, ca să-şi înăbuşe gemetele provocate de spasmele groaznice, care creşteau şi

creşteau. . Şi dintr-o dată se opriră. Da, într-o clipă. La început, crezu că a murit cu adevărat, dar curând, îşi veni in simţiri şi observă că, pe neaşteptate, camera nu se mai invărtea cu ea, iar flacăra lămpii se micşorase, însă ardea încă. Apoi auzi ticăitul ceasului. Era ora cinci şi patruzeci şi două de minute. Se ridică în capul oaselor, cu greu, simţindu-se îngrozitor. Când se uită în oglinjoara pudrierei. se sperie cum arăta. Era vineţie la faţă, cu părul ud de transpiraţie, cu bucele albite de doctoriile acelea. Işi clăti gura cu ceai verde, apoi scuipă în oala de noapte şi o împinse iar cu piciorul Sub pat. Sleită de oboseala, îşi trase peste cap cămaşa de noapte, îmbîcsită de transpiraţie, apoi se şterse cum putu cu un prosop ud, pe faţă şi pe gît. Se pieptănă şi apoi se lăsă Iar pe pat, simţindu-se însă mai bine după toată suferinţa pe care o îndurase. Abia atunci observă pata de sânge de pe cămaşa de noapte, aruncată la întâmplare, pe covorul vechi.

Se uită degrabă să vadă dacă nu cumva se înşela şi răsuflă uşurată când se convinse că, într-adevăr, începuse să Sângereze. îşi puse un prosop curat între picioare şi, în lumina slabă a zorilor ce începeau să mijească, se lăsă Iar pe spate, aproape lipindu-se de saltea, în neştire, frântă de osteneală. O căldură binefăcătoare creştea tot mai mult între membrele ei sleite de sfîrşeală. Şuvoiul sângelui se înteţea.

29

Duminică, 11 noiembrie

- Preailustruî Chen a spus să te încredinţez că il interesează orice lucru, cât de mic, care ar putea să-l atingă cum-va pe tai-pan, Soră mai Mare, începu Ah Soh, cam încurcată. Acum două nopţi, Floci Aurii a început Iar ciclul şi...

- Aha, de-asta s-a vârât în pat aşa devreme şi n-a vrut să-l primească pe fiul meu, se dumiri Ah Tok.

Stăteau amăndouă în tihnă, în camera ei de la capătul coridorului, ferite de urechi indiscrete.

- Da, aşa-i, dar ascultă-mă mai departe : ea zice acum că i-a venit iar ciclul, numai că eu ştiu datele la care îi vine, cum le ştiu şi pe-ale mele. Şi nu se poate să aibă dreptate. Firesc este ca, orice

tânără civilizată şi Fecioară pe deasupra, să aibă ciclu regulat, insă... Ah Soh se opri o clipă din vorbă, jucându-se nervoasă cu capătul şorţului. Cu toate că eu îmi aduc aminte că ultima dată a avut foarte puţin, de-abia, de-a-bia... ca şi cum ar fi rămas...

Cealalta rîgîi mulţumită de masa îmbelşugată şi începu să se scobească între dinţi cu o scobitoare.

- Ei, auzi acum,.. Dacă a întirziat sau a avut numai puţin sau i-a venit alta dată, nu-i nici o mirare, cu toate necazurile astea care i s-au întâmplat bietului meu fiu şi cu boala lui şi cu toţi nemernicii care ne împresoară aici. Asta e chiar destul de normal, nu-i nimic deosebit.

Pe măsuţa dinaintea lor se vedeau o mulţime de boluri cu rămăşiţele îndestulatului lor prânz : supă dulce, îngroşată cu smăntână, fripturi cu garnituri de legume proaspete, peşte umplut cu ghimbir şi soia, frigărui de porc în sos de fasole neagră, creveţi în mujdei de usturoi şi orez.

- Da, da, este şi firesc să se întâmple aşa, Soră mai Mică, repetă Ah Tok.

- Aşa o fi, numai că mie mi se pare nefiresc faptul că ieri dimineaţă, când m-am dus să-î duc ceai şi apă fierbinte să se spele, a trebuit să bat în uşă de nu ştiu câte ori, până să se trezească. Şi nici nu m-a lăsat să intru, doar a strigat ca o ţicnită : Ieşi ! Pleacă de-aici ! Da, da, chiar aşa mi-a urlat ea, cu vocea aia vulgară şi după aia... Ah Soh făcu o pauză, apoi îşi coborî glasul, luîndu-şi o mască tragică : ...Ei, şi numai după câteva minute, vine şi Năsoi Ascuţit, din celălalt neam de diavoli venetici, de le spunem noi Broaştele. Şi a bătut la uşă uite-aşa... (Bătu şi ea cu degetele în tăblia mesei, mai întîi de trei ori la rând, apoi a patra oară). Iar ea l-a lăsat să intre imediat !

Ah Tok rămase cu gura căscată de mirare.

- Imediat ? Pe ăla, pe Broscoiul ? Cum de l-a lăsat pe el să intre şi pe tine nu ? L-ai văzut cu ochii tăi ?

- Da, da, el nu m-a văzut pe mine.

- Ayeeah I Asta a fost foarte isteţ din partea ta. Hai, spune mai departe, Soră mai Mică ! o îndemnă nerăbdătoare Ah Tok, sorbindu-i fiecare cuvînt. Dă-i drumul mai departe !

- Ei, dup-aceea, a rămas acolo câteva minute şi-apoi a ieşit cu o bocceluţă din mătase cărămizie, în care erau legate câteva lucruri. A ieşit cu ele pe furiş, ca un hoţ în miez de noapte. Numai că nu m-a zărit defel când il urmăream, chicoti Ah Tok încăntată, ca orice chinez onorabil, care se simte grozav de mândru când află vreo taină sau vreo bîrfă. Şi nici măcar nu şi-a dat seama că m-am luat după el !

- Pe toţi zeii mari şi mici, chiar aşa ? se minună Ah Tok, şi mai turnă două pahare de vin de Madeira. Viaţă lungă să te hărăzească aceia din ceruri, Soră mai Mică, şi fie ca Poarta ta de Jad să nu te întristeze niciodată. Şi-acum spune ce s-a mai petrecut !

Ei, Broscoiul s-a dus pe ţărm, s-a suit într-o barcă cu vâsle si a

pornit-o spre larg. După câtăva vreme, l-am văzut cum a aruncat bocceaua aceea in mare, cu ce-o fi avut înăuntru ?...

- Ei, nu mai zi !

- Da, da, chiar aşa ! După care s-a întors la mal. Numai că nu m-a simţit deloc în tot timpul ăsta !

- Da' ce-o fi fost acolo ?

Ah Soh se apropie de urechea ei şi şopti :

- Când Şoala m-a lăsat să intru la ea în cameră, m-am uitat şi eu peacolo, cu mare grijă. Aşternutul era leoarcă de sudoare, cămaşa de noapte la fel, de parcă ar fi avut parte de frigurile din Valea Fericirii. Iar prosoapele ei erau îmbibate Cu sânge, mult mai mult decât oricând. Mi-a poruncit să curăţ tot, să aduc apă fierbinte şi să nu las pe nimeni să vină la ea, nici măcar pe tai-pan. Şi după ce-am sfîrşit tot ce-aveam eu de făcut, s-a vârât iar în pat ca o putoare şi a început să tragă la aghioase.

- Ei, asta nu-i chiar aşa ieşit din firea lucrurilor, dar trebuşoara aia cu Năsoi Ascuţit !.. clătină din cap, îngândurată, Ah Tok, Asta-i ca baliga măgarului - sclipeşte pe dinafară, da' tot baligă rămâne ! E limpede ca ziua că ăla a aruncat ceva tainic, de-al ei.

Ah Soh şovăi câteva clipe, apoi îndrăzni să întrebe :

- Dar... dar nu se poate cumva ca onoratul dumitale fiu să o fi tăvălit vreun pic ?

Ah Tok chicoti încăntată.

- Eu una sunt sigură c-a încercat el, dar Floci Aurii nu îngăduie ea aşa uşor să îi lase Cerescului Lujer să rupă zăgazurile Porţii ei de Jad, cu toate că se înfige-n sufletul Lui de câte ori poate. L-am auzit eu pe bietul meu fiu murmurând prin somn numele ei. Dezgustător, ce mai, dacă e aşa cum gân-deşti tu, atunci, ca orice fiinţă civilizată, putea să spună, ne înţelegeam noi asupra preţului şi se sfîrşea cu bine pentru toată lumea.

Ah Soh o privi pe Ah Tok cum prinde cu beţişoarele o bucată de cap de peşte, îl suge până ce rămâne curat, apoi scuipă oasele în bolul din faţa ei. Ea ar fi fost darnică chiar să mănînce şi acele rămăşiţe, pentru că bucătarul ei nu era la fel de priceput.

- Cum îţi mai merge cu bucătarul zilele astea ? întrebă ea, făcând pe nevinovata.

- Ei, mai bine. Cîinele acela vine de la mine din sat şi are obligaţii. Dar, bineinţeles că "trebuie să-l dădăcesc mereu, spuse Ah Tok, nepăsătoare, apoi zimbi ciudat. Foarte curios ce mi-ai povestit, Soră mai Mică. Şi cum se sirnte împărăteasa ta astăzi ?

- Frumoasă ca de obicei. Curge din ea ca din vita tăiată. Vraciul cel Uriaş a venit să o vadă astăzi dimineaţă, dar n-a vrut să-l lase. Mi-a zis să-l trimit de-acolo. E ceva care...

— Dar pe fiul meu l-a văzut ?

— Nu, azi după-masă se întilnesc.

— Bine. Că azi toată ziua a fost numai foc şi pară pe bă-trina lui mamă, din pricina ăleia. Aşa deci... Năsoi Ascuţit şi Floci Aurii au pus ceva la cale, in taină... Nu miroase deloc a bine, deloc. Fii cu ochii in patru, Soră mai Mică, şi cu urechile deschise la orice şoaptă...

— Şi mai e ceva, se repezi Ah Soh, dîndu-şi ochii peste cap, foarte măndră de ea.

Scotoci prin buzunar şi puse o sticluţă pe masă. Partea de jos a recipientului era pătat cu o substanţă purpuriu-închisă.

— Am găsit asta sub patul ei, când am luat să deşert oala de noapte.

Faţa brăzdată de riduri a celeilalte se zbîrci încă şi mai tare.

— Ei şi ?

— Miroase, Soră mai Mare.

Ah Tok făcu întocmai. Izul acela puturos îi părea destul de cunoscut.

— Dar ce-i ?

— Nu sunt prea sigură... dar mie-mi pare c-ar fi Umbrele Lunii. Eu cred că asta a fost în sticlă... dimpreună cu alte ierburi !

Ah Tok rămase cu gura căscată.

— Cum ? Leacul pentru lepădat copii ? Imposibil ! De ce-ar fi avut ea nevoie să facă aşa ceva ?

— Ar fi fost mare ruşine a obrazului pentru fiul tău dacar fi ajuns tată înainte de-a se căsători, eh ? Doar ştii prea bine cită zarvă fac diavolii ăştia venetici despre nuntă şi feciorie şi scandaluri ce ştirbesc reputaţia şi cum nu vor deloc sa accepte împreunarea înainte de cununie. întotdeauna îi spurce* grozav pe cei ce nu ţin la toate prostiile astea ! Ce nebunie ! Da, mare ruşine ar fi păţit fiul dumitale ! Dup-aia mai este şi tai-tai Tess căreia trebuie să-i dea socoteală, ca şi zeului acela al lor, răzbunător şi deloc înduplecat cu astfel de fapte !

Amăndouă se cutremurară de groază. Ah Tok mirosi iar sticluţa.

- Şi crezi că Nas Ascuţit a aruncat sticlele în mare ?

- Da, şi-mi mai lipseşte şi o cană mare, de ceai, care probabil că era pentru infuzia de plante, pentru că ea mi-a poruncit să-i aduc apă fierbinte şi miere.

- Ca să mai îndulcească gustul acela ! Ayeeyah ! făcu Ah Tok foarte îngândurată. Fiul meu este... este ca scos din minţi după femeia aceea.

- Şi atunci ce-ar trebui să facem ?

- Ai avut dreptate când mi-ai spus. Trebuie să-i scriem neapărat ilustrului Chen şi să-i trimitem şi sticluţa asta drept dovadă, cu primul vas de poştă. El o să ştie dacă spui sau nu adevărul şi atunci vom afla ce să facem mai departe.

Apoi Ah Tok mai turnă câte un pahar de vin.

- Fii cu ochii în patru la orice mişcare, ca un şoim să-i pândeşti, iar eu o să fac întocmai, la rândul meu. Şi... nici un cuvinţel măcar să nu scapi nici în faţa ei, nici în faţa fiului meu şi nimănui altcuiva, până

ce o să ni se poruncească de către preamăritul Chen ce trebuie să facem.

Malcolm Struan se grăbea, şontîcăind, pe Strada Mare, către reprezentanţa Struan, sprijinit în cîrje. Cerul era Acoperit de nor, un vînt rece venea dinspre mare, iar după-amiază era răcoroasă şi ea. Insă Malcolm parcă se mai liniştise, când o văzuse pe Angélique şi se convinsese că nu păţise nimic, ba dimpotrivă, era mai frumoasă ca niciodată, chiar dacă părea cam palidă şi somnoroasă. Nu stătuse cu ea decât câteva minute, ca să nu o obosească prea tare. Un grup de neguţători călări îşi opriră caii în loc, să-i facă loc să treacă, politicoşi, şi ridicară cravaşele, în semn de salut.

- Bună să vă fie ziua, tai-pan, zise Lunkchurch, încruntat ca şi ceilalţi, de altfel. Veniţi la club, mai pe seară ?

- Ce s-a-ntâmplat ?

Lunkchurch arătă cu degetul mare spre nava masivă, întunecată, cu două catarge, ancorată lingă fregata lui Marlowe. Vasul purta stindardul companiei Brock şi Fiii.

- Corabia aia şi veştile pe care le-aduce. Norbert ne-a chemat la o întrunire, pe toţi, numai pe noi, negustorii, fără Sir William.

- Şi eu voiam să fac acelaşi lucru. Bun, deci la asfinţit o să fiu şi eu acolo, scrîşni Malcolm, indispus.

Ocean Witch (toate navele Importante ale firmei Brock purtau numele de Vrăjitoare după cum cele ale companiei Struan erau numite Cloud - Nor) se întorsese pe neaşteptate cu o zi în urmă, cu veşti, poştă şi ultimele ziare din Hong Kong.

— Tâmpit afurisit ! ocărî el.

Majoritatea editorialelor din toate ziarele scriau despre amiralul Ketterer şi marea izbîndă repurtată de el în toate atacurile ce nimiciseră cuiburile piraţilor din Golful Mirs şi din împrejurimile acestuia. In momentul acela, vestitul comandant era în drum spre Shanghai, pentru a reface proviziile de cărbuni ale navelor. In Guardian, se vedea chiar pe prima pagină, scris cu majuscule, un articol care punea punctul pe i :

Intr-o informare trimisă Guvernatorului, amiralul Ketterer il anunţă că au suferit şi pagube, provocate de trupele chinezeşti, care

dispuneau de tunuri moderne — „tunuri fabricate la Birmingham, venite prin Hong Kong şi cumpărate prin mijloace mai mult sau mai puţin cinstite, de către Wu Sung Choi, comandantul flotei Lotusului Alb care, din păcate, nu a fost prins şi nici ucis".

Uimitor, insă din cauza acestui incident mânăr (tunurile au fost distruse de trupele de uscat ale infanteriei marine), a-miralul susţine categoric ca toate vînzările de arme — precum şi comerţul cu opiu — să fie scoase în afara legii şi să nu se mai permită aducerea lor sub nici o formă în Asia, mai ales in Japonia şi China, sub ameninţarea cu pedepse foarte drastice pentru încălcarea acestui embargo.

Această nedorită intervenţie in desfăşurarea comerţului legal, această incănştientă învinuire a tuturor negustorilor cu China — renumiţi pentru onestitatea lor, pentru eforturile deosebite de a întări puterea Imperiului Britanic, pentru loialitatea lor faţă de Majestatea Sa, Dumnezeu s-o binecuvinteze ! şi de a pune interesele Patriei-Mamă înaintea profiturilor personale trebuie să fie respinsă imediat şi in termenii cei mai categorici.

Ziarul nostru ar vrea să-l pună amiralului următoarea întrebare : cine anume plăteşte oare taxele pentru a întreţine cea mai mare flotă din întreaga istorie a omenirii (şi căreia, fără îndoială, amiralul îl face mare cinste, cu toate că, în mod clar, este greşit informat în anumite privinţe, despre Interesele vitale ale Coroanei), fără de care Imperlui nostru ar înceta să existe ? Răspunsul este : cine altcineva decât atât de încercaţii şi muncitorii neguţători şi activitatea lor profitabilă.,.".

— Ketterer ăsta-i timpit rău de tot, începu Struan. Aici Norbert are mare dreptate. Poate că acum Sir William o să se lămurească şi el

într-adevăr cum stau lucrurile şi o să ceară să-l înlocuiască din funcţie. Noi trebuie să ne descurcăm cum ştim noi cu japonezii de-aici, iar Ketterer ăla să nu zică nici pis.

— Da, e clar ca bună ziua că avem nevoie de unul uns cu toate alifiile şi cu vînă-n el, nu glumă, il aprobă Lunkchurch. Ketterer ăsta-i doar o băşină răsuflată.

— Hei, Charlie, interveni un altul, din spate. Nu uita că el i-a făcut praf pe piraţi, când a avut ordin, de ce n-ar veni şi-aici să facă

acelaşi lucru ? Ce înseamnă câteva luni în plus ? Tai-pan, cum se mai simte Miss Angel ?

— Se simte bine acum.

— Slavă Domnului !

Zvonul că Angélique căzuse la pat făcuse înconjurul coloniei cu o zi în urmă şi, când se aflase că ea refuzase să-i primească pe Hoag, pe Babcott, ba chiar şi pe tai-pan, îngrijorarea tuturor crescuse.

— Sfinte Isuse, să ştii că-i de la măncarea Broscoilor, i-au pus otravă-n măncare..., şopteau unii.

— A, nu, a luat de la ei frenţie...

— Da' de unde, Broscaii nu-s molipsiţi de frenţie, da' au păduchi.

— Ei şi ? Toţi avem păduchi ! Eu însă am auzit c-ar avea holeră...

Dar, spre bucuria tuturor, în aceeaşi zi, după-amiaza, toată Yokohama aflase că ministrul Seratard specificase într-un buletin oficial că Angélique era perfect sănătoasă, numai că suferea de o indispoziţie temporară (imediat se presupusese că ajunsese la ciclu).

— Logonica mea se simte bine, repetă Malcolm, foarte mindru.

— Asta chiar că-i o veste grozavă, zise Lunkchurch. Aţi auzit că Vrăjitoarea pleacă astă-seară, cu refluxul ?

Malcolm aruncă o privire spre largul mării, simţind cum îl cuprinde iar o spaimă nelămurită. Cu o seară în urmă, când auzise că sosise nava în port, îl apucase o frică neinţeleasă, neaşteptată, ca nu cumva să se afle la bord Tyler Brock sau Morgan Brock. Numai când Jamie îi dăduse nenumărata asigurări că nici nu se putea aşa teva, începuse să se mai liniştească şi să judece la rece.

Oare de ce dracu' mă îngrozeşte pe mine Tyler Brock ăsta, chiar şi-acum ? se întrebă el cine ştie pentru a câta oară. Când eram mic, mai treacă-meargă, însă acum Tyler nu-i cu mult mai înalt decât mine, este la fel de urât ca-ntotdeauna, cu înfăţişarea lui şi necioplit şi gură spurcată peste poate, cu burdihanul ăla al lui şi un singur ochi, mereu injectat. Dar care-i problema ? Doar sunt atîţia bărbaţi în Hong Kong mai urîţi chiar decât el. Şi încă mulţi alţii la fel de înverşunaţi pe mine. Insă ăia nu mă sperie. Dar el... a fost

dintotdeauna vrăjmaşul nostru, totdeauna ne-am izbit de el... Şi Dirk, şi tatăl meu, şi mama au fost nevoiţi să-l înfrunte şi eu trebuie să... dar... Sfinte Atotputernic, îl urăsc din tot sufletul pe netrebnicul ăla, pentru toate nemerniciile pe care le-a făcut el mamei şi întregii familii, Trase adinc aer în piept şi privi cu atenţie Ocean Witch).

- Bine, dar nu urma să părăsească portul decât peste două zile.

- Aşa se zvoneşte.

- Dar de ce ? De unde şi până unde se schimbă hotărîrile aşa uşor ?

- Habar n-am, da' tocmai aici e buba !

- Aflăm noi şi asta, cât de curând. 'nă ziua !

Malcolm îşi alungă presimţirile negre şi o porni mai departe. In faţa lui se zărea reprezentanţa Struan, iar în spatele acesteia se înălţa turla bisericii Sfînta Treime. Fusese şi el la liturghia de dimineaţă şi se rugase pentru Angélique şi pentru sănătatea lor, a amăndurora, şi pentru tăria sufletească, iar după aceea parcă se simţise mai bine. Insă fie ca toate pedepsele Domnului să se abată asupra neamului Brock de-acum şi-n veci de veci ! Ajută-mă, Preaputernice, să îl ucid pe Norbert cât mai degrabă şi fără prea mare zarvă şi...

- Tai-pan !

Smuls din gândurile lui, se uită descumpănit în jur. Phillip Tyrer se grăbea spre el, venind dinspre legaţia britanică.

- Iartă-mă că te tulbur, dar toţi suntem foarte îngrijoraţi şi vrem să aflăm cum se mai simte Miss Angélique ?

- Bine, n-are nimic serios, răspunse Malcolm.

In spatele lui Tyrer îl zări pe Sir William uitându-se la ei, de la o fereastră de la parter. Il salută ridicând bastonul, apoi, îi făcu un stingaci semn de victorie. Sir William îi răspunse. Cu o clipă înainte ca ministrul să se retragă de la fereastră, Mai calm prinse In treacât, cu coada ochiului, silueta celui de lingă el.

— Ei, dar cel de-acolo nu-i chiar Samuraiul tău cel domesticit şi nevinovat, Nakama ?

— Aăăă... cine ? A, da, sigur, el era. Şi cum spuneai ? Chiar se simte bine Miss Angélique ?

— Se simte cât se poate de bine, mulţumesc.

— Mulţumim lui Dumnezeu ! Să ştii că toţi eram grozav de îngrijoraţi, îl asigură iar numai zîmbet Tyrer, imagine a bărbatului în plină putere, radiind de sănătate, musculos, puţin mai înalt decât Struan, însă numai pentru că acesta acum, şi când mergea şi când stătea era adus de spate.

— Dar să ştii că şi dumneata arăţi mult mai bine !

— Tare aş vrea să te cred şi eu, Phillip şi îmboldit de invidie Malcolm nu se putu stăpâni să nu-l întrebe, insinuant : Din câte am auzit eu, Nakama al tău vă furnizează tot felul de informaţii, ţie şi lui Sir William...

Lui Tyrer îi pieri zîmbetul superior.

— Da, cam aşa...

— înţelegerea noastră însă a fost ca să ne ţineţi şi pe noi la curent. Adică pe mine şi pe Jamie. Cu toate detaliile. Am dreptate sau nu ?

— Păi, da, cam aşa a fost înţelegerea. Dar Sir William... ăăă... el încearcă acum să descopere ce jocuri fac japonezii şi...

— Jocurile politicii şi cele ale afacerilor merg mână-n mână, Phillip. Poate că treci pe la noi mîine dimineaţă, înainte de dejun, ce zici ?

Mi-ar face mare plăcere să aflu ce mai e nou, adăugă el zîmbind cam forţat. Te rog să-i transmiţi lui Sir William toate urările mele de bine. La revedere, Phillip, pe mîine.

O porni mai departe, şchiopătând, grozav de furios pe el însuşi că nu reuşise să se abţină şi fusese atât de caustic. Il scotea din minţi faptul că era nevoit să umlbe în halul acela. Urcă scările şi se îndreptă spre apartamentul lui. Spatele şi stomacul îl dureau înfiorător. Insă nu mai mult decât de obicei, se mustră el. Asta nu-i motiv să te repezi la Phillip ca un dine turbat. El nu voia decât să fie drăguţ cu tine. Nici o problemă, mai beau puţin din elixirul lui Ah Tok şi o să mă simt iar minunat. O să-l invit apoi pe Phillip la masă şi...

— Tai-pan !

— A, bună, Jamie, îl salută Malcolm bucuros, oprindu-se la mijlocul scărilor. Nu cumva ai auzit că Ocean Witch pleacă foarte curând ? Se pare că diseară, cu refluxul ?

— A ! Tocmai asta voiam şi eu să te anunţ. Am auzit şi eu zvonul ăsta şi am încercat să aflu adevărul chiar din gura lui Norbert, dar el este foarte ocupat acum... Cum îi mai merge domnişoarei Angélique ?

— Bine, răspunse Malcolm absent. Mai bine am pregăti pachetele şi poşta, pentru cazul în care Vrăjitoarea chiar pleacă astă-seară.

— O să am eu grijă de toate. Mă ocup eu imediat ce mă conving că-i adevărat ce-am auzit amândoi.

— Să trimiţi pe cineva şi la Angélique, are şi ea ceva de expediat.

Scrisese epistola către mama lui de nenumărate ori, până ce fuseseră amândoi mulţumiţi de cum suna. într-adevăr o scrisoare care o să fie pe placul mamei, gândi el, mai liniştit.

— Chiar se simte bine, tai-pan ?

— Minunat.

Zîmbi, aducându-şi aminte cât de frumoasă era ea aşa, întinsă pe pat, proaspătă ca o floare, deşi cam palidă la faţă, însă bucuroasă, tandră şi grozav de fericită că-l vedea.

— Mi-a spus că până mîine seară o să fie perfect sănătoasă, Jamie. De ce n-am da noi o masă pe cinste aici, ce zici ? Da, să fim noi, apoi... Dmitri, de pildă, Babcott, Marlowe, dacă nu are deja alte planuri, şi Pallidar. Amândoi sunt foarte cumsecade, chiar dacă se gudură pe lîngă Angélique ca nişte căţeluşi.

— Dar Phillip şi Sir William ?

— Da Phillip, însă nu Sir William... Ba nu, mai bine nu-l chema pe nici unul din ei. Da' ce părere ai de contele Sergheiev ? Asta-i gata oricând să rîdă de o glumă bună şi să petreacă pe cinste.

— Dacă-l inviţi pe el, atunci ar trebui să-i inviţi pe toţi miniştrii... şi nu poţi să-l dai deoparte pe Sir William.

— Ai dreptate. Bine, atunci să fie numai aşa, între prieteni, iar pe ceilalţi îi chemăm altă dată.

— Mă ocup eu de toate, spuse Jamie, bucuros că erau din nou în relaţii bune.

O porniră amăndoi spre apartamentul lui Malcolm. Toate stricăciunile produse de incendiu fuseseră deja înlăturate, însă mai stăruia un iz uşor de fum.

— Şi cu Ketterer ăla ce mai e ? Ori ne apără interesele, ori s-a zis cu el, îl anunţă Malcolm, aşezîndu-se la birou şi sortind corespondenţa pe care voia să o trimită cu primul vas. Probabil că mama s-a întâlnit deja cu guvernatorul şi a aranjat totul dinainte.

— Da.

Malcolm se uită la el tăios, simţind o umbră ciudată in vocea lui Jamie. După câteva momente spuse :

— Ce ciudat că suntem atât de siguri ce-o să facă ea într-o situaţie ca asta şi nu mai avem habar dacă o s-o pot convinge vreodată să-mi dea consimţământul pentru căsătorie.

— La asta nu ştiu ce să mai răspund, tai-pan, dacă este cumva o întrebare, zise Jamie cu tristeţe.

Malcolm clătină din cap, îngindurat, înţelegător, privindu-l admirativ pe bărbatul cu chipul brăzdat de riduri, cu trupul puternic şi sănătos şi se întrebă dacă la treizeci şi nouă de ani avea să arate şi el la fel de bine. Adică peste nouăsprezece ani.

— Ai mai primit vreo scrisoare de la ea ?

— Da, mi-e teamă că Ocean Witch nu ne-a adus deloc veşti bune.

— Nu zău ? ia loc, Jamie. Ce mai zice mama ?

— Imi pare rău, dar... ăăă... o ţine pe-a ei, ca şi îaninte. Eu, împreună cu doctorul Hoag să te însoţim spre Hong Kong imediat, că oricum, până la sfîrşitul lunii, sunt concediat.

— Las-o balta despre partea asta. I-ai scris, cum ţi-am zis eu, că te afli sub porunca tai-panului, adică a mea, nu a ei ?

— Da.

— Bun, aşa i-am spus şi eu, deci lucrurile sunt lămurite de-acum. Probabil că scrisorile noastre au ajuns la ea tot când a ajuns şi epistola ei la noi. S-au întâlnit pe drum, conchise Malcolm şi îşi

aprinse un trabuc ; observă că îi tremurau degetele. N-ai fumat niciodată, Jamie ?

— Nu, am încercat, dar nu mi-a plăcut deloc.

— Dă uitării nerozia aia cu concedierea. Ce alte veşti proaste mai avem ?

— Am toată corespondenţa şi tăieturile din ziare şi, când doreşti, îţi spun toate noutăţile. Stăm prost cam peste tot. Am pierdut Rocing Cloud... trebuia să ajungă de mult la San Francisco...

— Pe toţi tartorii iadului ! Ce nenorocire ! răbufni Malcolm.

Era un cliper din flota Struan, care cuprindea douăzeci şi două de vase. Cliperele erau nave cu trei catarge, cele mai rapide pe mare, mult mai iuţi decât greoaiele nave cu aburi, care pe deasupra trebuiau să ducă şi provizii de cărbuni. încărcătura consta în ceai, mătăsuri şi mirodenii, toate considerate mărfuri de mare preţ mai ales atunci, când, din pricina Războiului de secesiune, valoarea lor crescuse la cifre astronomice, in special dacă ajungeau în Sud.

- Şi Compania de asigurare n-o să plătească, aşa-i?

- Cred că nu. Nimeni nu se bagă la aşa ceva. Nici măcar cei de la Lloyd. Ar putea chiar să fie declarat ca Act de Război. Doar este război acolo, nu ?

- Ayeeyah !-Asta o să ne cam coste. Vai de capul echipajului ăla ! Cine-i căpitan, Caradoc ?

- Da. Probabil că i-a prins vreun uragan... S-au semnalat mai multe prin zona Hawaii, cu toate că este cam tîrziu în perioada asta a anului. Căpitanul secund era vărul meu, Duncan McGregor.

- A, îmi pare rău, sincer.

Tot mai dezamăgit, Struan aruncă o privire furişă spre sertarul unde ascunsese sticluţa cu elixir. Mă tot întreb dacă blestematele alea de furtuni n-or fi scufundat şi Doamna Savanelor, cu tânărul Pedrito Vargas, care trebuia să ne aducă aici comanda de cinci mii de puşti, îşi zise Malcolm, absent. Şi atunci îşi aminti de altceva.

- Auzi, tunurile alea din Golful Mirs... nu erau achiziţionate prin intermediul nostru, nu ?

- Din câte ştiu eu, nu, răspunse Jamie, după cum era de aşteptat la o astfel de întrebare.

Pentru că amăndoi ştiau la fel de bine toate vînzările mari de arme către neguţătorii chinezi, ce reprezentau autorităţile Manchu. Ceea ce se întâmpla cu transporturile de armament după livrarea lor la Shanghai sau Conton era cu totul altceva. Şi nu-i mai privea pe ei. Malcolm îşi spuse : Pun pariu pe cincizeci de dolari mexicani la un dolar american că tunurile alea erau de la noi, indiferent cum au ajuns ele acolo. Cunoştea doar şi el una dintre marile taine ale familiei Struan : între Nobila Casă şi flota piraţilor Wu Choi, Lotusul Alb, exista o ciudată relaţie de prietenie şi inamiciţie în acelaşi timp, legătură ce începuse în timpul bunicului său şi continuase şi în zilele tatălui său. Dar eu ? Eu cum o să tratez cu ei ? se întrebă el, sătul dintr-odată de moarte de Yokohama şi voind cu disperare să cunoască toate secretele şi portiţele de scăpare lăsate încă de la Dirk Struan... şi încă mult mai speriat de faptul că într-o zi trebuia să dea ochi cu maică-sa.

- Mda, peste vreo săptămănă, cam aşa, murmură el.

- Poftim, tai-pan ?

- A, nimic. Altceva mai ai să-mi spui, Jamie ?

Jamie începu să îndruge o întreagă polilogie despre scăderea vertiginoasă a preţurilor la produsele pe care le vindecu ei, despre creşterea uriaşă a preţurilor la produsele pe care erau nevoiţi să le cumpere, despre sporurile de periclitate pe care trebuiau să le crească şi ei, pentru că marinarii din flota Struan erau de origine engleză şi americană şi erau ademeniţi fără voie să treacă pe vasele de război care devastează şi Nordul şi Sudul, deopotrivă.

- Aş putea să continui cu veşti de felul ăsta la nesfîrşit, tai-pan. Rusia şi Franţa ard de nerăbdare să declare război, aşa că toată Europa este ca un butoi de pulbere, nu aşteaptă decât o scănteie să sară în aer. In India, pretutindeni se înfruntă musulmanii cu hinduşii, se omoară pe capete, îşi dau foc la recolte... Parcă a înnebunit toată lumea. Şi... ceva foarte urgent... Aia de la Banca Victoria ne-au scris iar despre poliţele pe care le au de la noi. Cred că termenul scadent e la...

- Ştiu chestia asta, dar-ar frenţia în ei să dea. Banca e la mâna lui Brock, ne-au aruncat ca pe nişte cîrpe, numai să-i finanţeze firmei

Brock şi Fiii preluarea pieţei zahărului, din Hawaii, şi acum sunt gata să ne ducă la faliment cât de repede" şi cu mare voioşie. Dar-ar frenţia în toţi să dea ! se enerva Malcolm, răguşit, simţind cum îl săgetează tot mai rău durerile în pântece. Eu cred că am cam terminat cu hîrţogăraia asta, aşa că dacă Vrăjitoarea pleacă astă-seară, trimite-le. De ce oare se grăbeşte atâta să se întoarcă la Hong Kong ?

Jamie rămase pe gânduri câteva momente, apoi răspunse :

- Habar n-am. Dar şi eu cred acelaşi lucru : orice are legătură cu firma Brock este o veste proastă pentru noi.

întrunirea de la Club degenera curând în învălmăşeala obişnuită de înjurături, ţipete, crize de furie, acompaniată din belşug de băutură cât cuprindea, nimeni nu asculta pe ceilalţi, fiecare striga cât îl ţinea gura necazul lui, acum, al tuturor celor de-acolo :

- Deie Dumnezeu să-i trăsnească pe toţi bătuţii în cap din guvern şi pe toţi căcoţii de perceptori şi pe toţi băşinoşii ăia puturoşi de generali şi amirali care nu-şi cunosc lungul nasului ! Auzi, de ce dracu' nu-şi văd ei de treaba lor, adică să plece şi ei urechea la interesele tuturor, să facă aşa cum le zicem noi şi-atur,ci să vezi ce fericire-ar fi pă capul la toţi, nu?

- Că bine zici, Lunkchurch. Eu propun să...

Ce propunea acela nu mai află nimeni, pentru că vocea lui se pierdu într-un tumult de strigăte :

- Să-l tragem la răspundere pe Wee Willie I... Exasperat, Norbert Greyforth îşi croi drum prin mulţimea de lîngă bar, unde începuse el adunarea, şi se îndreptă spre Malcolm Struan, care şedea lîngă uşă, alături de Jamie. Dmitri strigă după el :

- Nu luăm nici o hotărîre, Norbert ?

- Da' tu te aşteptai la altceva, Dmitri ? Tot tai-panii or să decidă, ca întotdeauna. Hai, vino încoa'. Jamie, vrei tu şi...

Greyforth era cât pe ce să-l ia peste picior pe Malcolm, spunîndu-i „tânărul Struan", dar îşi aduse aminte cit de categoric ii pusese în vedere Sir William să nu-l provoace în public, că va avea de-a face cu el. Iar în buzunar, parcă îl ordea şi mai tare scrisoarea de la Tyler Brock. Aşa că se uită la Malcolm şi rosti politicos :

- Nu aţi vrea amăndoi să veniţi la o... discuţie numai între noi, ce ziceţi ? Vii şi tu, Dmitri ?

Malcolm se aşteptase ca Norbert să treacă doar pe lîngă el, salutându-l fără cuvinte, doar cu capul.

- Bineinţeles. Unde anume ? Afară ?

- La mine în birou, dacă nu vă deranjează. Cei trei îl urmară, atenţi la orice mişcare.

- Ocean Wilch pleacă astă-seară ? se interesă Malcolm.

- Da.

- Dar de ce v-aţi răzgânit aşa, deodată, Norbert ? întrebă şi Dmitri.

- Aşa a poruncit Tyler Brock.

Norbert observă în treacăt umbra de îngrijorare ce trecu peste chipul lui Struan şi îşi zîmbi în barbă. Deocamdată, până ce aveau să se repare toate pagubele produse de incendiul la etajele superioare, biroul lui Greyforth era la parter. Scara principală era înnegrită de foc, Acoperişul ars pe alocuri, însă învelit temporar cu pânză impermeabilă, de vele.

- Al dracu' foc a mai fost, da' asta este, bine că suntem cu toţii aici, nevătămaţi. Se întâmpla oricui, din vreme în vreme. Din fericire, după cum v-am mai spus, n-a ajuns până la seifuri, nici la registre sau depozit. Dar simţiţi-vă ca acasă, îi pofti el să şadă pe scaunele căptuşite cu piele.

In cealalta parte a încăperii se vedea un bar ticsit cu pahare de cristal, băuturi de tot felul - whisky, brandy, gin, vin de calitate - şi şampanie deja frapată. Băiatul de casă, chinezul, îi aştepta să se decidă, ca să-i servească. Cei trei de-veniră tot mai precauţi.

- Ei, ce vă doreşte sufletul de-aici ? îi întrebă Norbert, foarte îndatoritor.

- Şampanie, răspunse Malcolm, iar ceilalţi se declarară de acord.

Se simţea mai bine acum, căci elixirul acela îi dădea puteri noi parcă, sentimentul că este invincibil, şi îi alina durerile. Când slujitorul umplu paharele şi îi servi pe invitaţi, Norbert îi făcu semn chinezului să plece. Acesta făcu o reverenţă respectuoasă, apoi părăsi încăperea.

- Sănătate ! toasta Greyforth.

Ceilalţi îi răspunseră la fel. Norbert se aşeză pe colţul biroului, privindu-i pe rând. Cei trei oaspeţi se uitau la el, încă nedumeriţi şi precauţi, cum stătea acolo, înalt, viclean, şi foarte încrezător în sine.

- Aici suntem feriţi de urechi indiscrete, începu el. Mai întîi, noi reprezentăm cele mai mari companii de aici, aşa că va trebui să scriem împreună un protest adresat lui Wee Willie, chiar dacă nu ne va folosi la nimic, iar un altul amiralului, pentru că toţi suntem de acord că el este un mare obstacol in, calea noastră. Nu văd nici un motiv pentru care nu ni te-ai alătura, Dmitri, pentru că firma Cooper şi Tillman are o mulţime de bani de pierdut din pricina lui, ca şi noi de altfel. In acelaşi timp, ar trebui să începem o campanie în Parlament, prin oamenii lui Struan şi ai noştri, desigur, pentru a limpezi o dată pentru totdeauna poziţia noastră în Japonia. Ori îi punem pe japonezi cu botul pe labe definitiv, ori plecăm de-aici.

- Noi nu plecăm din Japonia, răspunse Malcolm, foarte hotărât, iar McFay răsuflă uşurat.

- Nici noi, zîmbi Norbert cu viclenie. Dar asta-i numai înţelegerea noastră în ce-i priveşte pe viermii ăia din Parlament.

Luă un dosar de pe biroul imaculat şi scoase de acolo o singură filă.

- Aici am o informare secretă, venită de la Londra, prin Ocean Witch, de la unul dintre oamenii noştri de încredere de acolo. Este datată pe 16 septembrie.

- Da' asta înseamnă c-a ajuns al dracu de repede, se miră Jamie, în vreme ce şi ceilalţi gândeau acelaşi lucru.

- Noi ţinem pasul cu vremurile, Jamie. Tyler spune că ar trebui să vă împărtăşim doar vouă ştirile astea. Aşa că o să citesc ce scrie in document : „Ieri, Primul Ministru şi Cancelarul Trezoreriei au căzut de comun acord ca în planul bugetului pe anul următor să fie trecută creşterea următoarelor taxe : la ceai — patru pence pe livră, la bere — un penny pe halbă ; un şiling pe litru la orice, sortiment de brandy şi vinuri importate; la tutun, taxa se dublează... (toţi ceilalţi rămaseră încremeniţi de uimire), ca şi la importul de bumbac...".

- Da' cum mama dracu' să se poată aşa ceva ?! răbufni Dmitri. Asta-i nebunie curată ! Bumbacul şi tutunul sunt singurele produse sigure pe care le avem noi în Sud ! Işi dau seama nenorociţii ăia ce fac prin asta tuturor celor implicaţi în război şi căcaturilor alea de fabrici ale voastre, din Lancoshire ?

- Noi nu avem fabrici de prelucrat bumbac, Struan are. Şi mai urmează ceva : „ca să dea satisfacţie anumitor părţi influente, pro sau contra activităţii noastre, sunt gata să ordone arderea tuturor plantaţiilor noastre de opiu din Bengal, iar plantaţiile de ceai..."

- Sfinte Cristoase ! bîigui Struan, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce Jamie se făcu stacojiu la faţă, amuţind, iar Dmitri era cât pe ce să facă o criză nervoasă. Bine, dar atunci, pentru numele Celui de Sus, cum mai putem noi să facem comerţ cu China ? Să schimbăm opiu pe argint şi...

- Parlamentul nu dă pe noi nici o băşină răsuflată măcar, sau pe Triunghiul Ceresc, scrîşni Norbert, încruntat. Şi îi doare în cot şi de Asia întreagă, şi de China şi de comerţ, numai să stea ei acolo, în biroul lor călduţ. Vor să se replan-teze toate terenurile acelea pîrjolite numai cu ceai ! Puse foaia la loc, în dosar, conştient de curiozitatea nemăsurată a celorlalţi, care ar fi dat orice să afle cât adevăr era în informaţiile acelea şi ce anume mai cuprindea raportul. Bătrânul mi-a spus că pot să vă anunţ că avem un informator foarte apropiat de Primul Ministru şi că toate vorbele lui s-au adeverit până acum, aşa că putem fi siguri că ăsta-i adevărul gol-goluţ. Şi mai spune că trebuie să scăpăm de perechea asta de dobitoci cit mai repede. Dmitri, începi

de-acum presiunile din partea voastră.

Tyler spune că noi o să facem absolut tot ce putem, şi cer ca şi voi să faceţi întocmai. De acord ?

- De acord, acceptă Dmitri. Sfinte Isuse, mai că nu-mi vine să îmi cred urechilor.

- Ba mie îmi vine să cred tot. Struan ridică paharul, in-trebîndu-se oare unde anume întinsese capcana Tyler Brock Aşa că sper să-i ia dracu' pe toţi şi să ardă în fumul iadului adăugă el.

Băură toţi, în tăcere, odată cu el. Norbert le umplu iar paharele. Apoi îl privi ţintă pe Malcolm şi trăsăturile feţei i se înăspriră.

- Al doilea punct al discuţiei : suntem toţi implicaţi în duelul acela într-un fel sau altul. Eu unul n-am nevoie de secunzi şi ne-am înţeles pentru joi dimineaţă, în zori. Imi pare nespus de rău, dar diseară o să fiu la bordul lui Ocean Witch, cu regret, dar astea-s ordinele lui Tyler... Deci termenul de joi cade. Eu prop...

- Dar de ce să amânăm, doar acum mai este încă destulă lumină ? întrebă la iuţeală Struan.

Nu se putuse abţine, cuvintele parcă îi zburaseră de pe buze fără voia lui, însă era mulţumit că reacţionase atât de rapid şi hotărât, deşi, dintr-odată, parcă i se făcu un gol în minte. Se lăsă o tăcere şi mai apăsătoare. Jamie se făcu alb la faţă ca varul.

- Nu acum ! zise Norbert, cu ochi scînteietori, abia ascun-zîndu-şi amuzamentul, apoi se întoarse spre Jamie şi Dimitri, presupuşii lor secunzi. Eu propun să amânăm până peste trei săptămâni, de comun acord, când o să mă întorc eu, înţelegere ca între gentlemeni. Ce ziceţi atunci, peste trei săptămâni ? A-tunci, indiferent când mă întorc, a doua zi ne-ntâlnim...

- Asta-i o idee minunată, tai-pan, se repezi Jamie. Eşti de acord ?

După câteva momente, ceaţa aceea ce se lăsase peste gân-durile lui Malcolm păru că se risipeşte.

- In regulă, răspunse el.

Nu era nici prea bucuros, nici dezamăgit de deznodământ, însă era foarte mulţumit că tot el aruncase mănuşa şi de data aceea. Nu observară că Jamie şi Dmitri răsuflară uşuraţi, ca şi cum li s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Terminară de băut şampania din pahare şi plecară.

Când rămase singur, Norbert scoase iar scrisoarea lui Tyler Brock şi o întoarse pe partea cealalta, cu mîinile umede de transpiraţie. Prima parte conţinea numai informaţii de la iscoada lor. Dar in încheiere, i se ordona :

„Fă bine şi suie-ţi fundul pe Ocean Witch şi ia-o din loc cu primul reflux, numai tu, fără alţi pasageri la bord. Adu cu tine toate registrele, contractul cu japonezii, pentru minele de aur şi toate lingourile de aur din tezaur pe care-ai pus laba. Ne întilnim la Shanghai, în taină - ăsta-i primul port în care o să ancoreze Vrăjitoarea, cu toate că în acte scrie că merge direct la Hong Kong - eu, Morgan şi cu tine, cât mai repede cu putinţă şi fără să ştie nimeni altcineva. Când o să te-ntorci la Yokohama, poate c-o să dormi chiar în camera aia blestemată a lui Malcolm Struan, şi cu tîrfuliţa aia fandosită a lui mişunind de colo-colo, ca să-ţi intre-n toate voile, pentru că-n curând o să fie şi ea de vînzare, ca tot ce ţine de Struan. Tocmai am auzit că tac'su a dat roiu' şi din Bangkok, ca şi din Hong Kong, mai 'nainte, că a lăsat în urmă o mulţime de fraude şi escrocherii, de data asta i-a Amestecat şi pe nişte Broscoi d-ăia barosani. Il prind ei pin' la urmă, scot şi untu' din el,

şi-apoi îl duc drept la ghilotină. Că ştii, Broscoii nu se poartă aşa, cu mănuşi, ca mironosiţele alea de-şi zic Peelers şi nu fac nici un rahat măcar. Doamna îţi trimite cele mai bune urări."

30

KYOTO

Duminică, 18 noiembrie

După ce se înnoptase bine, Yoshi, împreună cu garda lui, îmbrăcat ca şi ceilalţi, ca un soldat de rând, îşi urmaseră drumul, precauţi, pe străzile cufundate în linişte ale capitalei străvechi, unde împăraţii şi curtea imperială locuiseră vreme de secole întregi.

Oraşul fusese construit în stil chinezesc, cu străzi drepte, cu răspântii de drumuri tăiate chiar în unghi drept, toate înconju-rând şi îndreptându-se spre Palatul Interzis şi terenurile din jur. Numai Acoperişurile se puteau zări, iţindu-se deasupra zidurilor înalte, cu numai şase porţi uriaşe. Yoshi însă evită să intre pe porţile principale, ca să nu dea peste patrulele lui Ogama şi samuraii ce păzeau palatul. Iar când, in sfîrşit, ajunse, neanunţat, la clădirile ce aparţineau shogunatului, se îndreptă direct spre apartamentele lui şi curând se bucură de o baie minunată, în care ar fi încăput cu uşurinţă opt persoane.

- Câţi luptători de nădejde am aici, la Kyoto, Akeda ? întrebă el, simţind cum durerile ce-i săgetau tot trupul, după zile întregi de marş forţat, dispăreau ca prin farmec.

încruntat, bătrânul general intră alături de el în bazinul adînc de un metru. Camera de baie se afla în interiorul fortăreţei din mijlocul complexului de construcţii ale shogunatului. Toate servitoarele fuseseră trimise într-alta parte, iar de jur-îm-prejur păzeau o mulţime de santinele înarmate până în dinţi.

— Opt sute doi, dintre care optzeci sunt încă pe patul de suferinţă sau se refac, după răni grele, însă toţi îţi sunt credincioşi cu trup şi suflet, sunt oameni de mare nădejde, călăreţi neintrecuţi. Plus cei optsprezece pe care i-ai adus cu dumneata, adăugă cu vocea lui serioasă.

In clipa în care sosise Yoshi, Akeda dublase toate gărzile. Era un hatamoto încercat, şi toată familia lui, din tată-n fiu, slujise neamului Toranaga, timp de generaţii întregi. Iar în momentul acela, el era căpetenia garnizoanei lor din capitală.

— Insă nu sunt destui ca să te protejeze.

- Sunt în deplină siguranţă aici.

Prin Testament, clădirile shogunatului erau singurele fortificaţii capabile să asigure o apărare bună, în caz de nevoie. Acolo se puteau caza cinci mii de soldaţi. Ceilalţi daimyo nu aveau voie să fie însoţiţi decât de cel mult cinci sute de oşteni, şi nu erau îngăduiţi mai mult de zece daimyo o dată în capitală. Cu vremea, datorită slăbirii autorităţii Consiliului celor Bă-trâni se reduseseră efectivele militare ale shogunatului la sub o mie de oameni.

- Te îndoieşti cumva de asta ?

- Aici, între pereţii păziţi de ai noştri, nu ! Iertare, dar mă gândeam la ce se-ntîrnplă Dincolo de ele.

— Dar aliaţi ? Pe câţi dintre daimyo pot să mă bazez ? Akeda înălţă din umeri nervos.

— A fost mare greşeală când v-aţi pus într-asemenea primejdie şi aţi plecat la drum cu atât de puţine gărzi. Şi încă şi mai periculos a fost când aţi venit la Kyoto. Dacă aş fi fost înştiinţat din vreme, aş fi venit să vă întâmpin şi să vă însoţesc.

Dacă ar fi trăit tatăl domniei tale, nu ar fi îngăduit aşa ceva în ruptul capului...

- Dar tatăl meu nu mai trăieşte ! i-o reteză Yoshi, încleş-tându-şi buzele furios. Deci : în ce aliaţi pot să mă-ncred ?

- Dacă ridici steagul domniei tale în Kyoto, pentru a porni la lupta, cea mai mare parte din samurai şi cei mai mulţi dai-myo or să ţi se alăture degrabă, atât cei de-aici, cât şi cei de pretutindeni. Or să te sprijine mai mulţi decât este nevoie, pentru a pune cu forţa rinduiala, nu contează ce fel de rânduiala.

| — Dar asta ar putea fi socotită înalta trădare.

- Vai, iertare, stăpâne, dar pentru cei de rangul tău adevărul de multe ori este trădător, stăpâne, şi foarte greu să iasă la iveală, rosti generalul, apoi chipul îmbătrânit se lumină dé un surîs. Vrei adevăr, atunci iată primul : dacă ridici steagul de luptă al shogunatului, nici unul dintre daimyo de-aici n-o să cuteze să-ţi vină alături, împotriva lui Ogama clin Choshu. Nu atita vreme cât Ogama este Păzitorul Porţilor.

- Câţi samurai are Ogama în oraş ?

- Se spune că peste două mii, toţi unul şi unul, şi găzduiţi în toate casele apărate de fortificaţii, din jurul Palatului, aproape tot atâţia citi avem noi la porţile noastre, urmă bătrî-nul samurai şi zîmbi văzind cum Yoshi îşi mijeşte ochii îngân-durat. Sigur, toată lumea ştie că este împotriva legii, dar nimeni nu a îndrăznit să-i aducă aminte asta şi nici nu s-a ridicat împotriva lui. I-a furişat înăuntru câte zece, douăzeci, până ce l-a alungat cu totul pe bătrânul vulpoi Sanjiro, pe Katsu-mata şi samuraii lui din Satsuma. Ştii că au scăpat cu viaţă doar fugind pe mare, la Kagoshima ? şopti generalul, apoi se afundă în apă mai mult. Se zvoneşte că Ogama mai are adunaţi încă vreo douăzeci sau treizeci de mii de samurai Choshu. la zece ri distanţă.

- Nu zău ?!

- Da, gheara lui necruţătoare se strânge tot mai mult în Jurul străvechiului Kyoto, zi de zi. Gărzile lui patrulează pe străzi tot timpul, numai uneori se mai avîntă vreo ceată de shishi care se iau la sfadă cu oricine li se pare că nu împărtăşeşte sonno-joi, mai ales cu noi sau oricine sprijină shogunatul. Sunt nişte timpiţi, pentru că şi noi

ne împotrivim la fel de mult tuturor gai-jinilor şi tratatelor lipsite de ruşine pe care vor să le încheie veneticii cu noi şi voim la fel de mult să dispară din ţara noastră.

- Şi-acum sunt mulţi shishi aici, in oraş ?

- Da. După cite se zvoneşte, se pregătesc să stirnească o zaveră. Acum o săptămină, ciţiva s-au luat de o patrulă lui Ogama şi au strigat in gura mare că acesta-i un trădător Ogama a fost grozav de furios şi de atunci i-a vinat ca pe şoareci, toată vremea. Mai este şi...

O bătaie în uşa băii îl sili să se oprească. Apoi, căpitanul gărzilor shogunatului intră.

- Iertare, senior Yoshi. A sosit un trimis al seniorului Ogama, e la poartă, cere o întrevedere cu domnia voastră.

Cei doi rămaseră încremeniţi de uimire.

- Dar de unde a aflat că am venit ? se răsti Yoshi nervos. Ultimii cincizeci de ri i-am parcurs deghizat. Am aşteptat la marginea oraşului până s-a întunecat de-a binelea, am ocolit barierele şi n-am întâlnit în cale nici o patrulă. înseamnă că aici este o iscoadă.

- Nu exis-tă nici o iscoadă aici, înăuntrul fortăreţei, scrişni Akeda, clocotind de mânie. Imi pun capul jos, stăpâne. Dar afară sunt o mulţime, pretutindeni, iscoadele lui Ogama, iscoade shishi şi ale altora... iar domnia ta nu se poate ascunde chiar aşa uşor.

- Căpitane, porunci Yoshi. Spune-i că dorm şi am dat ordin să nu fiu deranjat. Roagă-l să se întoarcă miine dimineaţă, când va fi primit cu tot onorul ce i se cuvine.

Căpitanul făcu o plecăciune până la pămint şi voi să iasă. Insă Akeda strigă în urma lui :

- Toate gărzile să fie la posturi, pentru cazuri de mare primejdie !

Când rămaseră singuri, Yoshi îl întrebă :

- Crezi că Ogama ar îndrăzni să mă atace chiar aici ? Asta ar fi o adevărată declaraţie de război.

- Nu ceea ce îndrăzneşte el sau nu mă interesează pe mine, stăpâne, ci numai viaţa şi siguranţa ta. Iar de-acum eu răspund cu capul pentru domnia ta.

Apa fierbinte îl moleşea pe Yoshi, însă îl făcea să se simtă plăcut aşa, întins pe spate, lăsându-se in voia senzaţiei aceleia de linişte. Era bucuros că Akeda comanda gărzile care îl apărau pe el, se simţea protejat, cu toate că nu se răzgândi deloc, ci era hotărât să-şi ducă planul la îndeplinire până la capăt. Insă nu se aşteptase să fie descoperit atât de curând. Nu-i nimic, îşi spuse el, planul meu încă se poate duce până la capăt.

- Cine este câine de credinţă şi omul de legătură al lui Ogama la Curtea Imperială ?

- Prinţul Fujitaka, văr primar cu împăratul... iar fratele soţiei sale este şambelan imperial.

Fără să vrea, Yoshi scăpă un şuier admirativ, în vreme ce generalul încuviinţa din cap, înţelepţeşte.

- E tare greu să rupi o verigă dintr-un lanţ atât. de puternic... dacă nu ai o spadă pe măsură !

- Nici să nu te gândeşti, se răsti Yoshi şi în sinea lui îşi spuse că, dacă ar fi izbutit o astfel de mişcare, o făcea el oricum, iar oricum, era o nesăbuinţă să spui aşa ceva cu voce tare. Şi ce veşti mai ai despre shogun Nobusada şi prinţesa Yazu ?

- Sunt aşteptaţi la Palat de-acum într-o săptămână şi...

- Nu sunt aşteptaţi decât de-acum în două-trei săptămâni, nicidecum mai devreme, îl săgeta Yoshi cu privirea.

Bătrânul insă îi spuse cu voce scăzută :

- Prinţesa Yazu a poruncit să pornească pe Tokaido, pe drumul cel mai scurt, nerăbdătoare să se întâlnească mai iute cu fratele ei şi să-l facă pe soţul ei să se închine împăratului, sfidind tradiţia, să spulbere shogunatul şi să-i predea puterea lui Ogama.

- Chiar şi aici, bătrine prieten, ar trebui să-ţi pui lacât gurii.

- Sunt prea bătrin ca să mă mai înfioare atâta lucru... mai ales acum, cind viaţa domniei tale e ameninţată de Ogama.

Yoshi chemă servitoarele, care veniră degrabă cu prosoape şi ii şterseră. Apoi ii ajutară să se îmbrace în yucata curate. Yoshi luă spadele cu el.

- Să mă trezeşti în zori. Akeda. Am multe treburi de rezolvat. Chiar înainte de ivirea zorilor, la periferia sudică a oraşului, pe unde

răul Kanagawa făcea un cot spre sud, către Osaka, până la mare, aflată la peste douăzeci de ri depărtare, iar uliţe şi străzi erau croite la întâmplare, spre deosebire de cele din centrul oraşului, unde duhoarea de fecale şi mocirlă'şi putreziciuni stăruia tot timpul. Katsumata, căpetenia tuturor luptătorilor shishi din Satsuma, omul cel mai de încredere al seniorului Sanjiro, se trezi dintr-odată, sări din aşternut şi rămase nemişcat în mijlocul camerei cufundate în întuneric, as-cultând cu mare atenţie, cu sabia scoasă, gata de orice. Dar nu se arătă deocamdată nici o primejdie apropiindu-se. Dedesubt, la parter, se auzeau doar şoaptele înăbuşite ale slujitorilor care aprindeau focul la bucătărie, tocou legume şi verdeţuri, pregăteau mincarea pentru acea zi. Camera lui se afla la etajul al doilea, chiar sub Acoperişul hanului „La Pinii Foşnitori".

723

Undeva, în depărtare, un câine lătra neostoit. Ceva nu este în ordine, îşi zise Katsumata.

Deschise cu grijă peretele shoji. De-a lungul coridorului se aflau şi alte camere. Trei erau ocupate de alţi shishi, care stăteau câte doi într-o încăpere. Ultima era pentru servitoarele de la han.

într-o parte, era un gemuleţ ce dădea spre curtea din faţă. Dar nu se zărea nici o mişcare acolo. Din nou, cercetă cu privirea, atent, toată bătătura, poarta mare şi străduţa de Dincolo de aceasta. Tot nimic. Apoi o luă de la capăt. Nici o clin-tire măcar. Şi deodată, observă o sclipire ce se stinse imediat. De fapt, mai mult o simţi decât o văzu. Pe dată, se repezi să deschidă uşile celor trei camere şi şopti răspicat parola. într-o clipă, toţi cei şase shishi erau în picioare, dezmeticiţi complet şi îl urmară în goană pe scări, cu spadele scoase, apoi trecură ca o vijelie prin bucătărie şi ieşiră pe uşa din spate. în câteva momente săriră gardul, străbătură grădina de Dincolo de acesta, uitându-se în toate părţile, apoi trecură de o alta grădină, peste încă un gard. Ajunseră pe o străduţă, alergară degrabă spre capătul ei, apoi se abătură la iuţeală pe o fundătură lăturalnică, printre coşmeliile dimprejur. Acolo cotiră spre stânga şi Katsumata deschise o uşă. îndată, tăişul spadei celui ce păzea i se opri sub bărbie.

- Katsumata-san ! îl recunoscu acesta. Ce s-a întâmplat ?

- Cineva ne-a trădat, gîfîi căpetenia, ostenit, apoi îi făcu semn unui tânăr din Choshu, uscăţiv ca şi el, numai vînă, avînd însă numai jumătate din vârsta lui, adică doar nouăsprezece ani. Dă un ocol prin preajmă, ia aminte şi-apoi întoarce-te degrabă. Să nu te simtă nici pasărea cerului şi să nu te dai prins!

Flăcăul se grăbi să împlinească porunca. Ceilalţi îl urmară pe Katsumata, care străbătu culoarul ticsit cu de toate, până intră în clădirea propriu-zisă. înăuntru erau mai multe camere, iar construcţia avea legătură prin tot felul de pasaje secrete cu casele din jur. Se aflau acolo mai mulţi shishi. Douăzeci în cap, toţi înarmaţi până în dinţi, majoritatea căpetenii ale cetelor shishi, care acum fuseseră înştiinţaţi şi se pregătiseră de luptă sau de retragere. Printre ei se afla şi Sumomo, sora lui Shorin şi logodnica lui Hiraga. Se strânseră degrabă împrejurul lui şi aşteptară să primească porunci.

Pe când ei părăseau în grabă hanul, nici unul dintre servitori măcar nu păru să bage de seamă plecarea lor precipitată, ci îşi văzură de treburile lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi intâmplat. Rămaseră însă încremeniţi cind o trupă de soldaţi de-ai lui Ogama dădu buzna înăuntru, prin uşa din faţă, apoi începură să dea iama prin camerele încă liniştite, cufundate în somn, trezind pe dată toţi clienţii şi fetele hanului, apoi pe mama-san, în vreme ce alţii ucară în fugă scările ca să cerceteze şi încăperile de la etajul superior. Vaiete de teamă şi uimire se auzeau din toate părţile, apoi ţipetele femeilor care ocupau acum singure cele patru camere de sub Acoperiş, unde, cu numai câteva minute înainte, stătuseră shishi. Totul fusese plănuit astfel din timp de către Katsumata.

In zarva aceea, ce creştea tot mai mult şi ţipetele rnînioase ale abia trezitei din somn mama-san, căpitanul lui Ogama răcnea acum şi el tot mai furios, blestemând şi întrebînd întruna unde au fugit acei ronini nelegiuiţi. Din când în cind, îl mai pocnea peste faţă pe câte un slujitor, dar fără nici un rezultat. Toţi cei de la han tremurau şi protestau tare cât îi ţinea gura, făcind pe neştiutorii.

- Ce ronini ? In Casa mea respectabilă, unde niciodată nu s-au încălcat sfintele legi ? N-a călcat nici picior de tâlhar aici ! ţipă mama-san în disperare.

Insă după ce patrula plecă şi rămaseră toţi în siguranţă, mama-san se apucă să ocărască din toate puterile, laolalta cu toţi slujitorii ei, pe acela care îi trădase.

- Katsumata-san, cine ne-o fi vîndut ? întrebă Takeda, un bărbat solid, cu git foarte scurt, de numai douăzeci de ani, originar din Choshu (rudă cu Hiraga), în timp ce inima îi bătea nebuneşte, mai să-i spargă pieptul, .din pricina alergăturii care le scăpase viaţa în ultima clipă.

Katsumata ridică din umeri, încruntat.

- Numai karma ne va ajuta să-l descoperim sau nu. Ceea ce s-a petrecut acum dovedeşte încă o dată că tot ceea ce v-am spus eu de nenumărate ori este întocmai : fiţi pregătit! oricând pentru trădare, să fiţi gata mereu să vă scăpaţi viaţa cum puteţi, nu vă încredeţi în nime-ni, fie bărbat sau femeie apropiată, decit în fraţii shishi si sonno-joi.

Toţi cei din încăpere încuviinţară tăcuţi din cap.

- Şi cu seniorul Yoshi cum rămine? Când ne ducem după el?

- Cind o să iasă din adăpost.

Vestea despre venirea lui Yoshi ajunsese la ei abia noaptea, prea tîrziu ca să mai poată întreprinde ceva.

- Dar, sensei, noi avem câţiva simpatizanţi ai mişcării în rândul paznicilor de la shogunat, interveni Takeda. In mod sigur acolo va fi cel mai bine să-l luăm prin surprindere, unde se crede el cel mai apărat şi nu o să mai fie atât de precaut.

- Yoshi nu este niciodată lipsit de precauţie, nu uita asta ! Iar oamenii noştri de acolo au primit poruncă să stea liniştiţi, să nu dea de bănuit, pentru că informaţiile pe care ni le pot aduce ei sunt prea preţioase ca să-şi rişte viaţa degeaba. Iar în cazul nefericit în care shogun Nobusada va scăpa nevătămat din ambuscada noastră, atunci cei dinăuntrul shogunatului vor fi cu atât mai importanţi.

Pe chipurile celorlalţi apărură câteva rânjete crunte, iar mîinile li se încleştară pe mănerele săbiilor. Ambuscada aceea fusese plănuită

poeste cinci zile, la asfinţit, la ultimul popas dinainte de Kyoto. Numai câteva hanuri erau pe Drumul de Nord şi pe calea Tokaido până la capitală, pe ţărm, care puteau fi considerate demne să găzduiască astfel de persoane auguste şi numeroasa lor suită de gardieni, servitori şi slujnice, aşa că unde aveau să petreacă ei nopţile era foarte uşor deaflat. Şi era la fel de uşor să plaseze iscoade în locurile acelea.

Zece shishi fuseseră trimişi în acea misiune sinucigaşă, iar atunci se aflau deja la Otsu, gata pentru a duce planul până la capăt. Fiecare dintre cei o sută şapte shishi din oraş, care acum erau adunaţi în diferite case conspirative din Kyoto, îi imploraseră pe mai-marii lor să-i aleagă pe ei pentru echipa morţii, care avea să dea atacul asupra suitei shogunului. Până la urmă, Katsumata hotărîse să se tragă la sorti. Aşa că trei shishi din Choshu, trei din Satsuma şi patru din Tosa avuseseră onoarea de a fi desemnaţi pentru acea misiune, iar la ora aceea erau deja în preajma ţintei lor, la Hanul Cămpului cu Flori.

- EeEa, n-au mai rămas decât cinci zile, apoi sonno-joi işi va duce măreaţa menire până la capăt, şopti însufleţită fata, Sumomo. Bakufu n-o să mai fie nicicând ce a fost înainte, după această lovitură.

- Nu, niciodată, îi zîmbi Ka.tsumata.

Dintre toate femeile care se înrolaseră în mişcarea lor, pe ea o plăcea cel mai tare şi era cea mai înzestrată dintre toate — aşa cum Hiraga era cel mai bun dintre oamenii lui, cu excepţia lui Ori — şi îi admira nespus curajul şi iscusinţa in mănuirea armelor. Şi ea se oferise să meargă în acea misiune, însă Katsumata se opusese categoric, pentru că o Considere mult prea valoroasă ca să o expună unui asemenea risc. Era foarte bucuros că îi poruncise să aştepte acolo, in oraş, trecând

peste hotărirea lui Hiraga, care ii poruncise să se întoarcă diat la tatâl lui. Iar Sumomo adusese ultimele veşti importante de la Yedo : le confirmase zvonurile despre negocierile ntre Bakufu şi gai-jini, despre eşecul acţiunii împotriva dregătorului Anjo, dar şi despre uciderea lui Utani şi arderea cocului său. Şi, la fel de însemnat pentru

ei, le adeverise că între Anjo şi Toranaga Yoshi relaţiile se înrăutăţeau tot mai mult.

- De unde a răsuflat ştirea asta, eu nu pot să vă spun, şoptise Sumomo. Insă mama-san zice că sursa este cceea pe care o cunoaşte domnia ta.

In plus, îi povestise cu lux de amănunte cum murise Shori, . Insă nu mai ştia nimic altceva despre Hiraga sau Ori. De-Că rana lui Ori se vindeca pe zi ce trecea şi amăndoi se ascundeau pe undeva prin colonia din Yokchama. împreună Akimoto. Şi că, cine ştie cum, Hiraga ajunsese ca prin mine omul de încredere al unui mare dregător gai-jin.

- Ai dreptate, Sumomo, Bakufu n-o să mai fie niciodată a fost până acum, repetă Katsumata. Iar următoarea noastrâ lovitură de graţie o să pună capăt pe vecie shogunatului Toranaga.

Imediat după ce aveau să izbîndească în uciderea shogu-ului Nobusada - însă trebuiau să o lase teafără şi nevătămată pe Prinţesa Yazu, cu orice preţ - shishi plănuiseră un atac fulgerător, din toate părţile, asupra trupelor lui Ogama, să-l asasineze pe acesta. In acelaşi timp, Katsumata şi ceilalţi aveau să ia cu asalt Porţile, înălţind steagul luptei sonno-joi şi declarând public că toată puterea îi revenea iar numai mpăratului, în vreme ce toţi adevăraţii daimyo şi samurai să se zorească să li se alăture şi să se supună.

- Sonno-joi, murmură ca, cu însufleţire, ca toţi ceilalţi. Cu excepţia lui Takeda, care era 'unul dintre shishi din Choshu. Acesta se foi neliniştit pe locul lui.

- Nu sunt sigur că trebuie neapărat să-l omorîm pe Ogama, zise el. Este un bun daimyo şi un bun conducător... El l-a pârât pe Sanjiro să acapareze puterea, el i-a oprit pe cei din Tosa să pună mâna pe putere, el este singurul daimyo care a îndrăznit să-l îmboldească mereu pe împărat să dea poruncă să-i alunge pe toţi gai-jinii din ţară. Oare nu chiar el ţine sub călcîi Strîmtoarea Shimonoseki ? Numai tunurile noastre au putut ţine piept corăbiilor gai-jinilor... Numai oamenii noştri, din hoshu, sint în primele rânduri ale luptei, eh ?

- Asta-i adevărat, Takeda, il susţinu un shishi cunoscut' Dar oare ce ne-a amintit acum sensei Katsumata ? Tocmai fap-tul că Ogama s-a

schimbat acum, când are toată puterea in mină. Dacă el într-adevăr îl respectă pe împărat aşa cum se cuvine, acum, de vreme ce are sub stăpânire Porţile, este foarte simplu pentru el să declare sonno-lol şi să predea toată puterea suveranului nostru. Dar asta nu vom face decât noi, atunci când Porţile vor fi ale noastre.

- Da, dar...

- E foarte uşor pentru el, Takeda. Insă el ce a făcut, in schimb ? Nu numai că s-a folosit de toată puterea lui pentru a face întreaga Curte să joace după cum îi căntă el, dar vrea să ajungă şi shogun. Atât şi nimic mai mult?!

Un cor de murmure aprobatoare se auziră, în vreme ce Sumomo spunea :

- Te rog să mă ierţi, Takeda, însă Ogama este o mare primejdie pentru toţi. Doar ştiţi cu toţii că şi eu sînt din Satsuma, ca şi sensei Katsumata, şi toţi suntem de acord că San-jiro a făcut cite ceva bun, dar nu pentru cauza noastră, sonno-jol. Aşa că trebuie să renunţe la putere, de voie, de nevoie şi să dispară... să se ducă. Ca şi Ogama. Şi el a făcut multe, lucruri bune, dar acurn nu ştie decât ce-i răul. Adevărul este că nici un daimyo care ar păzi Porţile şi atât de aproape să ajungă shogun, nu va renunţa la putere.

- Dar dacă îî scriem lui Ogama despre toate astea ? insistă Takeda.

- Iertare, dar nici un avertisment nu poate avea preţ in cazul ăsta, îi explică mai departe Sumomo. Când o să fie n mîinile noastre Porţile, ca să preintlmpinăm Războiul civil şi dorinţa oricărui daimyo de a se lăsa dus în ispită, trebuie să-i cerem împăratului să desfiinţeze shogunatul, Bakufu şi toate rangurile de daimyo !

Ridicând glasul peste rumoarea ce străbătu adunarea, la o astfel de propunere radicală, Takeda răbufni :

- Asfa-i o nebunie. Dacă n-o să mai fie shogunat şi daimyo, cine o să conducă ţara ? O să fie un haos ! Cine plăteşte toate lefurile noastre ? Daimyo ! Ei au la îndemănă toate recoltele de orez şi...

- Las-o să sfîrşească ce are de zis, Takeda, iar după aceea vorbeşti tu, îl opri Katsumata.

- Iertare, Takeda, însă aceasta este ideea lui Hiraga, nu a mea. Hiraga a propus ca în viitor, toţi daimyo să fie ţinuţi in rang numai de faţadă, şi anume cei care sint de încredere, iar puterea executivă să fie exercitată prin consiliile de samurai, de toate rangurile, in mod egal reprezentate, care or să decidă totul, de la lefuri pină la care anume dintre daimyo me--rită să rămână în funcţie şi care să urmeze în locul altuia.

- N-o să se poată duce la îndeplinire o astfel de idee. E o prostie, răbufni Takeda.

Majoritatea îl dezaprobară, dînd dreptate fetei, însă el nu se lăsă deloc convins. Atunci, Sumomo îl întrebă pe Katsumata :

— Sensei, este într-adevăr o prostie ?

- Este foarte bună ideea dacă toţi daimyo sunt de acord, răspunse acesta, foarte mulţumit de roadele pe care le dădeau învăţăturile lui şi de faptul ca, în sfîrşit, toate hotăririle aveau să se ia cu acordul tuturor.

Ca şi ceilalţi, se aşezase comod, în poziţia tradiţională, pe călcâie, şi nu spunea prea multe cuvinte, însă se gândea mai mult la ceea ce se petrecuse cu puţin timp în urmă, când viaţa ii fusese în pericol din nou, şi abia scăpase ca prin urechile acului. Prea aproape de ţintă, de data asta, îşi zise el simţind un gust amar. Laţul se strânge tot mai mult. Cine o fi trădătorul ? Trebuie să fie neapărat în camera asta. Nici un alt cuib de shishi nu avea de unde să ştie că eu rămân în noaptea aceea la Pinii Foşnitori. Trădătorul este aici, fără doar şi poate. Cine o fi el... sau ea ? Cine ?!

- Spune mai departe, Sumomo...

- Nu voiam decât să mai adaug că..., Takeda-san, dumneata eşti din Choshu, ca şi Hiraga-san, ceilalţi sunt din Tosa, iar sensei şi cu mine din Satsuma, alţii sint din cine ştie ce ţinuturi, dar mai intîi de toate, suntem cu toţii shishi, aşa că trebuie să punem acest statut mai presus de orice alta îndatorire faţă de familie sau clan. In vremea viitoare a Noii Ordini, aceasta va fi legea - Prima Lege pentru toţi japonezii.

- Ei... păi dacă asta o să fie legea..., începu unul dintre cei de faţă, scărpinîndu-se în cap, încurcat. Sensei, dar când Fiul Soarelui va

avea iarăşi putere deplină, neingrădită, noi ce o să facem ? Noi, toţi cei

de-aici ?

Katsumata se uită scrutător la Takeda şi îl întrebă :

- Tu ce părere ai ?

- Eu unul n-o să mai apuc ziua aceea, aşa că nu are nici o importanţă, răspunse acesta, cu sinceritate dezarmantă. Sonno-joi îmi este destul pe lumea asta, aşa că nu am încercat decit să imi duc menirea până la capăt.

- Dar unii dintre noi trebuie să supravieţuiască, îl contrazise Katsumata. Să facă parte dintre noii conducători. Dar ce-i mai important pentru noi acum : cum să-l eliminăm pe Yoshi Toranaga ?

- Oricând va ieşi el din fortăreaţă, să fim gata de atac, zise unul.

- Sigur că da, spuse Takeda, nervos. Insă o să fie înconjurat de gărzi şi mă îndoiesc că o să ne putem apropia cumva de el. Sensei spune să nu ne folosim de oamenii noştri dinăuntru. Aşa că atentatul va trebui să aibă loc în afara zidurilor sigure, ceea ce va fi foarte greu.

- Să stea vreo şase arcaşi, zi şi noapte, de pândă, pe Acoperişuri ?

- Mare Păcat că n-avem la îndemână măcar un tun, oftă altul. Stăteau acolo, ingânduraţi, în lumina zorilor ce mijeau,

fiecare cugetând la altceva, dar toţi avînd un singur obiectiv - Yoshi. Insă ceea ce avea să se întâmple peste cinci zile îi însufleţea pe toţi deopotrivă : uciderea shogunului, apoi atacul asupra lui Ogama... singurul mod în care puteau pune stăpânire pe Porţii.

- Ar fi mult mai uşor pentru o femeie să se **strecoare** în, bastionul lui Toranaga, neh ? îi veni lui Sumomo o idee nouă Şi odată ajunsă înăuntru..., încheie ea, zîmbind.

Cerul se înnegurase. După-amiaza era întunecoasă, posomorită. Chiar şi aşa, străzile largi ale oraşului, de Dincolo de cazărmile shogunatului, erau înţesate de oamenii care se grăbeau să vîndă sau să cumpere din piaţa aflată chiar peste drum de poarta principală, iar prin mulţime se zăreau numeroşi călugări budişti, îmbrăcaţi în

sutanele lor portocalii, cu obişnuitul bol pentru cerşit în mîinile întinse, precum şi samurai de tot felul, ce se plimbau încoace şi încolo, singuratici sau in grup. Patrulele lui Ogama erau mai peste tot, fiecare soldat purta blazonul lui, brodat pe haine. Katsumata, Sumomo şi încă şase shishi erau şi ei Amestecaţi prin mulţime, deghizaţi şi purtind pălării mari, cortice. Gospodine, servitoare, slujitori şi măturători de stradă, din cei ce adunau „pământ", adică excremente folosite ca îngrăşământ, portari şi telali, cămătari, scribi şi ghicitori ai norocului, stăteau de-a valma, alături de nenumărate palanchine şi cai pentru samurai şi cei de viţă aleasă, insă nicăieri nu se zărea măcar un vehicul cu roţi.

Toţi cei care treceau pe lîngă porţile shogunatului, acum, larg deschise, dar păzite de numeroase gărzi, făceau o plecăeiune respectuoasă, după cum le cerea rangul, apoi porneau degrabă mai departe. Zvonul că Păzitorul Moştenitorului sosise în oraş pe neaşteptate, în mod incredibil, fără nici un fel de pompă şi neanunţat, se răspândise ca fulgerul prin Kyoto... Iar acest fapt, laolalta cu ştirea că, aşa cum nu se mai întâmplase ^ niciodată până atunci, se prevestea venirea pe curând a înfricoşătorului shogun în persoană, împărţitorul de dreptate al Nipon-nului, pe care îl înconjura tot atât mister precum pe însuşi Fiul Soarelui şi care, după câte se spunea, era căsătorit chiar cu una dintre veneratele surori ale împăratului, îi uluise peste poate pe locuitorii capitalei, cărora li se părea deja prea mul;.

Îndată, toţi samuraii începuseră să-şi cerceteze armele, pregătiţi pentru orice eventualitate, daimyo şi oamenii lor de încredere începuseră să se înspăimânte la aflarea veştii, întrebîndu-se pe care poziţii anume să se plaseze ei şi ce să facă pentru a evita luarea oricărei hotărîri sau acţiuni decisive, atunci când, fără îndoială, avea să se petreacă inevitabilul : conflictul dintre seniorul Yoshi şi seniorul Ogama.

.Toată zarva de pe stradă se opri într-o clipă, în vreme ce un cortegiu militar înarmat până în dinţi începu să se desfăşoare, ieşind pe porţile mari, cu stindardurile purtând blazonul lui Yoshi în faţă. In mijloc, apărat de o mulţime de samurai. şi urmat de incă şi mai mulţi,

se vedea un palanchin închis, îndată, toţi cei din jur se plecară cu respect, până la pământ, în vreme ce samuraii rămaseră neclintiţi, până ce suita ajunse in dreptul lor, apoi făcură plecăciunile cuvenite, până când înaltul drenător şi însoţitorii lui nu se mai văzură. Abia atunci viaţa străzii îşi reluă cursul ei normal. Numai Katsumata şi oamenii lui, precauţi, se luară după ei. La câteva sute de metri mai încolo, un cortegiu asemănător ieşea pe porţile cazarmei samurailor din Choshu, cu steagurile lui Ogama înainte, stir-nind încă şi mai multă umilinţă şi supuşenie în sufletul tuturor celor care îi ieşeau în cale. In palanchinul Acoperit şedea chiar Ogama. De zile întregi fusese avertizat de sosirea vrăjmaşului său, tot aşa cum urmărise la fel de atent şi înaintarea shogunului Nobusada. Sfetnicii lui îi sugeraseră să-l atragă pe Yoshi într-o cursă şi să-l ucidă înainte de a ajunge la Kyoto, dar el refuzase.

- Mai bine să vină aici, să îl fac ostaticul meu, spusese el. Odată ce a pătruns în oraş, unde se mai poate ascunde, unde mai poate fugi de mănia mea ?

Amănuntele legate de întâlnirea lor, pe care Ogama propusese, fuseseră stabilite prin sfetnicii amăndurora. Aşa că amăndoi conveniseră să se vadă în curtea unei fortăreţe părăsite, pe teren neutru, aflată la distanţă egală de cazărmile fiecăruia, şi el şi Yoshi puteau aduce câte o sută de samurai, dintre care douăzeci călări. Ei doi aveau să călătorească în palanchine Acoperite, apărate. Fiecare avea câte un sfetnic. Şi trebuiau să sosească în acelaşi moment.

în câteva minute, iscoadele Amestecate prin mulţime se grăbiră să ducă veştile acestea la palat, la cuiburile de shishi sau la diferiţi daimyo, ca să-i avertizeze pe toţi cei interesaţi că cei mai primejdioşi dregători ai imperiului ieşiseră, uimitor l în acelaşi timp, din fortăreţele lor, urmaţi de cortegiile de samurai înarmaţi din cap până în picioare. îndată, un spion al lui Katsumata ajunse la acesta şi îl şopti unde anume avea să se ţină întrunirea şi, în vreme ce samuraii lui Ogama şi Yoshi mărşăluiau spre fortăreaţa respectivă, prin porţile larg deschise, Katsumata, împreună cu treizeci de oameni de încredere, se aflau deja în preajmă... pentru cazul în care li se oferea cel mai mic prilej de a lansa un atac sinucigaş în forţă.

Curtea era largă, de vreo sută de metri pătraţi, împrejmultă cu ziduri de lemn subţire, uşor de sfărîmat, iar în interior nu se vedea decât o construcţie cu un singur etaj, de asemenea în întregime din lemn înnegrit de timp. Cele două şiruri de ostaşi inamici îşi ocupară poziţiile cuvenite, în vreme ce câţiva samurai se grăbiră să aducă scaune pliante şi să le aşeze în mijlocul spaţiului deschis.

Cei doi vrăjmaşi ieşiră din palanchine deodată şi se îndreptară spre scaune, apoi se aşezară ceremonioşi. După aceea statură jos şi generalul Akeda şi Basuhiro, sfetnicul lui Ogama, un bărbat la patruzeci de ani, cu ochi mijiţi, un samurai foarte învăţat, căci familia lui, de generaţii întregi, făcuse parte dintre cei mai înalţi administratori din ţinutul Choshu. Se înclinară şi ei, după obicei. După care ochii celor doi conducători se în-tâlniră şi din clipa aceea, nici unul nu-şi mai desprinse privirea de la celălalt. Yoshi era cu doi ani mai tânăr decât Ogama, care împlinise douăzeci şi şase de ani, şi mai înalt, în vreme ce acesta din urmă era scund şi îndesat. Yoshi era ras cu îngrijire, în timp ce inamicul lui purta o barbă scurtă. Primul era din viţă regească, străveche şi recunoscută, în vreme ce Ogama avea mai puţine rubedenii la palat, dar familia Lui era la fel de veche şi vestită. Amăndoi erau cunoscuţi ca fiind la fel de necruţători, ambiţioşi şi imprevizibili, căci arareori putea cineva să le afle planurile. Cu mare nonşalanţă, începură amăndoi să converseze politicos, işi adresară cuvenitele complimente şi întrebări, ocolind cu iscusinţă adevăratul scop al întâlnirii dar, aşteptându-l fiecare pe celălalt să înceapă, amăndoi cu mîna uşor lăsată pe mănerele săbiilor.

- Venirea domniei tale este o plăcere neaşteptată, senior Yoshi, se hotărî în sfîrşit Ogama să treacă la subiect.

- Am fost nevoit să vin, ca să mă conving singur că zvonurile pe care le-am auzit sunt neadevărate.

- Ce zvonuri ?

- De pildă că samuraii din Choshu îngrădesc drepturile reprezentanţilor shogunatului, care sunt reprezentanţii legali. I le uzurpă poziţia în cadrul ierarhiei celor ce păzesc Porţile.

- A fost o precauţie necesară, pentru a apăra cât mai bine pe divinitatea sa.

- Nu a fost necesară şi s-a aplicat împotriva legii. Ogama izbucni în rîs.

- Divinitatea sa preferă protecţia pe care i-o ofer eu, decât pe cea a trădătorilor din Consiliul celor Bătrâni, care au semnat Tratatele cu gai-jinii, împotriva voinţei lui şi care continuă să negocieze cu veneticii împotriva voinţei suveranului, în loc să decreteze alungarea lor din ţară, imediat, după cum a vrut înălţimea sa, încheie el şi îi făcu semn lui Basuhiro. Te să îi arăţi seniorului Yoshi Hotărîrea împăratului

- Hotărîrea, semnată de înălţimea sa, spune că „se cere seniorului din Choshu să preia comanda Porţilor, până ce primejdioasa ameninţare a gai-jinilor va fi rezolvată".

- Nu stă în puterea înălţimii sale să ia hotărîri în probleme civile.

Asta-i legea... aşa că eu cer domniei tale să vă retrageţi !

- Legea ? Care lege ? Vă referiţi cumva la Legea Toranaga, la legea shogunatului, pe care primul din neamul domniei tale a impus-o prin forţă şi a uzurpat sfintele drepturi ale împăratului de a stăpâni pe deplin, neingrădit, această ţară ?!

Yoshi îşi încleşta buzele, furios, apoi rosti răspicat :

- Legea divină i-a hărăzit împăratului să mijlocească intre noi, muritorii, şi ceruri, şi să hotărască în toate problemele religliose şi spirituale. Dar hotărîrile in treburile de zi cu zi au fost luate dintotdeauna de muritori, de shoguni. împăratul a făgăduit shogunului Toranaga şi urmaşilor săi dreptul de a lua toate hotărîrile ce se impun pe moment, sub apăsarea vremurilor.

- Eu ţin să repet că împăratul a fost nevoit să accepte şi...

— Iar eu ţin să repet că aceasta este legea pâmăntuiul şi ea a păstrat pacea în ţară timp de două veacuri şi jumătate !

— Nu mai este valabilă, de-acum înainte, scrîşni Ogama, fluturând sulul oficial, triumfător. Ceea ce împăratul de atunci a fost silit să făgăduiască, este anulat acum de împăratul din zilele noastre, de bunăvoie.

Vocea lui Yoshi deveni mult mai calmă, mai ameninţătoare.

— Este o greşeală trecătoare. In mod clar, Fiul Cerurilor a fost silit să făgăduiască este anulat acum de împăratul din să-şi împlinească năzuinţele mîrşave, şi curând împăratul se va convinge.

— Mă învinuieşti pe mine ? se răsti Ogama.

Mîinile celor patru vrăjmaşi se încleştară şi mai tare pe minerele spadelor.

— N-am făcut decât să deduc, senior Ogama, că bucata de hîrtie pe care o ţine domnia ta în mănă acum, a fost obţinută prin informaţii false, şi că nu este concepută in spiritul legii. înălţimea sa a fost şi va fi întotdeauna înconjurat de ambiţioşi şi de... ambiţioase. De aceea el a făgăduit drepturi depline şi statornice pentru shogunul Toranaga şi shogunatului ce i-a urmat, ca să-l călăuzească în toate chestiunile şi...

Un hohot de rîs năprasnic îl întrerupse, iar toţi cei din curtea cu pricina tresăriră, încordaţi, gata de orice.

— Să-l călăuzească, spui ? Să îl călăuzească ? Divinitatea sa poate fi călăuzit de nişte oameni ca Nori Anjo, Toyama, Adachi şi acum chiar şi de senilul acela sărac cu duhul, de Zukumura ? De nişte nepricepuţi care nici nu iau în seamă ce le spui şi care fac tot soiul de înţelegeri nesăbuite cu netrebnicii ăia de gai-jini, în ciuda tuturor sfaturilor date de daimyo, care prevestesc, ştiutori, că Ţara Tuturor Zeilor va decădea dacă veneticii întră aici, iar noi vom rămâne descoperiţi în faţa lor, fără nici o apărare !? zise el, cu faţa schimonosită de mînie. Sau poate că împăratul trebuie să aştepte o dreaptă călăuzire de la mucosul acela de Nobusada, ca să ne scoată vii şi nevătămaţi din toate astea ?

— Eu şi domnia ta nu avem de ce să ne aşteptăm nici la una, nici la alta, Ogama-donno, spuse Yoshi calm, ştiind că marele lui avantaj era întotdeauna stăpânirea de sine. Mai bine să vorbim despre toate acestea numai noi doi... intre patru ochi.

Ogama îl privi scrutător, căzînd câteva clipe pe gânduri. O briză uşoară se stîrni dintr-odată şi flutură steagurile cu blazoane aurite.

- Cind ?

- Acum !

Descumpănit pe moment, Ogama şovăi să se pronunţe, se uită întrebător la Basuhiro. Dregătorul cel scund îi zimbi doar cu jumătote de gură, uitându-se în ochii lui.

- Eu unul am socotit că problemele importante se-cuvine să fie discutate deschis, de faţă cu noi, stăpâne, deşi nu mă îndoiesc deloc că umilul meu sfat ar avea vreun preţ în această împrejurare hotărâtoare. Dar discuţiile în particular pot fi uneori greşit înţelese de o parte sau alta... aceasta era regula pe care tatăl domniei tale o respecta întotdeauna. Ogama îl privi iar pe Yoshi.

- Această vizită a shogunului la Palatul împăratului pentru a i se închina şi a-i cere sfatul este prima de acest Fel in toată perioada de când neamul Toranaga conduce shogunatul, ceea ce înseamnă că încalcă însăşi cea mai însemnată lege a întregii structuri Toranaga, eh ? Ce-i mai rău este că nu trebuie să umbrească deloc relaţiile dintre Fiul Ceresc şi... viitorii conducători, pentru că, desigur, tot... muritorii vor conduce treburile păminteşti, aşa-i ?

- Discutăm asta numai între noi, Ogama-donno.

Ogama ezită câteva clipe, privindu-l atent cu ochii lui înfundaţi în orbite. In ciuda aversiunii pe care o simţea faţă de celălalt, în ciuda faptului că era pe deplin conştient că Yoshi era singurul om de pe cuprinsul Imperiului, care ar fi reuşit să adune destui în jurul său, ca să-l împiedice pe el să işi atingă scopurile, îi făcea plăcere acea înfruntare, se simţea foarte bine că se întîinise faţă în faţă cu cel mai mare duşman al său. Ii făcu semn lui Basuhiro să plece, iar acesta se **conform**ă imediat, cu toate că se vedea că nu era deloc incântat de aşa ceva. Akeda se înclină, respectuos, fără să scoată nici o vorbă, apoi se depărta şi el, încă şi mai atent ca înainte, ca nu cumva să il ia prin surprindere trădarea despre care fusese prevenit.

- So ka ?

Yoshi se apleca înainte şi rosti cu voce scăzută, abia miş-cându-şi buzele, ca nu cumva Basuhiro, care se trăsese destul de departe, să audă, nici să nu poată ghici după mişcarea buzelor ceea ce spunea el.

- Consiliul a votat cu patru voturi contra unu (al meu), pentru plecarea shogunului la Kyoto. Bineinţeles că vizita lui aici este o

greşeală de neiertat, deşi Anjo nu poate să-şi dea seama şi nici nu vrea deocamdată. Iar Consiliul actual poate lua orice hotărire după cum doreşte Anjo, in orice problemă. Nobusada nu-i decât o marionetă în mîinile lor, până ce împlineşte optsprezece ani, adică peste doi ani, când, în mod oficial, poate aduce multe schimbări şi probleme, dacă aşa îi va-fi voia. Şi cu asta v-am răspuns la problemele ce vă frămintă

Ogama se încruntă, precaut, uluit că inamicul lui vorbea atât de deschis cu el.

- Domnia ta a spus să discutăm în taină, Yoshi-donno.. Ce anume voiai să-mi spui între patru ochi, pentru că oricum,.. după aceea şi eu şi domnia ta am fi spus sfetnicilor noştri ce am discutat ?

- Unele taine însă merită să fie păstrate numai între căpetenii, Ogama-donno, nu trebuie să se împărtăşească şi... slujitorilor, adăugă Yoshi special pentru a stîrni curiozitatea celuilalt.

- Eh ? Ce să însemne oare asta ?

- Domnia ta are iscoade - slujitori - in fortăreaţa mea, neh? Altfel cum de ai fi ştiut că am sosit? Bineinţeles că nici nu-ţi vine să crezi că şi eu am spioni printre oamenii domniei tale...

Ogama se înnegură la faţă.

- Despre ce secrete este vorba ? schimbă el subiectul.

- Secrete care trebuie păstrate cu mare grijă. De pilde, că Anjo este foarte bolnav şi într-un an va muri... sau măcar va trebui să se retragă, pentru că nu va mai fi în stare să facă faţă slujbei pe care o are.

Yoshi observă că, fără voia lui Ogama, ochii acestuia îi trădară interesul sporit.

- Dacă vrei să te convingi, îţi pot spune în ce fel iscoadele domniei tale pot aduce dovada.

- Bine, mulţumesc, răspunse Ogama, gândindu-se deja ce-avea de făcut, fără să mai aştepte informaţiile de la celălalt. Aş dori totuşi să aflu prin ce mijloace aş putea obţine dovada-că această plăcută veste este adevărată. Mai departe !

Yoshi vorbi cu voce şi mai scăzută :

- Până la sfirşitul acestui an, dacă am fi aliaţi, ar fi foarte uşor să fii numit în Consiliul Batrinilor. Apoi, împreună, i-am putea alege cum vrem noi pe ceilalţi trei.

- Mă îndoiesc amarnic că noi doi ne vom putea înţelege vreodată, Yoshi-donno, spuse Ogama, zîmbind viclean. Atât in ce priveşte hotărîrile Consiliului, cât şi in privinţa celui care var ajunge tairo ! Căpetenia.

- Ah, dar eu aş vota pentru domnia ta.

- Şi de ce-ai fi atât de prost să faci una ca asta ? întrebă Ogama de-a dreptul. Doar ştii prea bine că eu unul aş spulbera într-o clipă tot shogunatul acela al domniei tale.

- Da, de acord cu asta, în forma in care există el acum, de acord cu domnia ta. Eu aş vrea să fac asta chiar acum, dacă aş putea, pentru a putea face schimbări foarte importante... sigur, cu acordul unui Consiliu de daimyo, inclusiv a seniorilor de la marginile imperiului, încheie el, observînd că uluirea lui Ogama creştea tot mai mult, iar el ciştigă teren. Insă eu singur; acum, nu pot. Trebuie să aştept până ce Anjo renunţă la dregătorie sau moare.

- Dar de ce să nu se întâmple asta cât mai devreme cu putinţă, eh ? Dacă el iţi stă ca un buboi pe boaşe, de ce nu-l spargi ? Doar amăndoi staţi tot în Castelul Yedo, eh ?

- Asta ar da apă la moară Războiului civil care oricum ne ameninţă, şi pe care eu nu doresc deloc să-l stîrnesc, ca dealtfel nici un daimyo. Dar sunt de acord că shogunatul şi administraţia Bakufu trebuie să fie reorganizate din temelii... iar aici părerile noastre sunt foarte apropiate. Dar fără ajutorul domniei tale nu aş putea începe nici o reformă, spuse Yoshi, ridicând neputincios din umeri. Este foarte greu de crezut, dar aceasta este oferta pe care vreau s-o fac domniei tale.

- Odată ce Anjo nu îţi va mai sta în drum, domnia ta va putea face orice doreşte, se eschivă celălalt. Ai putea de pildă să îl ispiteşti pe Sanjiro şi pe turbatul acela din Tosa, sau poate că pe amăndoi deodată, eh ! Şi dacă vă aliaţi toţi trei împotriva mea, îmi închipui că, fără îndoială, voi fi ca şi mort, iar toate domeniile mele se vor duce de rîpă pentru vecie. După care îi vei dezbina şi vei prelua

singur puterea, încheie el, rân-jind fioros. Sau, tot la fel de bine, poate că or să se alieze ei împotriva domniei tale şi te vor da deoparte ! rîse iarăşi nervos, apoi adăugă : Dar nu-i chiar de glumă cu Sanjiro şi trupele lui din Satsuma, care sunt gata să treacă de partea celor din Tosa pe dată... nu, nu, el nu ne-ar îngădui niciodată să-i nimicim pe cei din Tosa, pentru că atunci ar rămâne singur şi Ştie că ne vom întoarce împotriva lui. Şi nici mie nu imi va îngădui să-l distrug pe celălalt, ceea ce eu aş reuşi, cu timpul. Cu atât mai puţin ar accepta o alianţă intre noi. Nu, nu există nici o şansă măcar să îi dezbini, cu toate că se urăsc de moarte unul pe celălalt. Dacă am începe o luptă de lungă durată, i-am distruge pe amăndoi, insă niciunul dintre noi nu poate

duce un astfel de război îndelungat... în nici un caz atâta timp cât

gai-jinii sunt deja pe ţărmurile noastre şi sunt pregătiţi să profite de orice împrejurare prielnică, numai să ne supună.

- Deocamdată să-i lăsăm pe gai-jini deoparte, răspunse Yoshi. In privinţa asta nu vreau decât să spun că eu unul m-am pronunţat împotriva Tratatelor şi vreau şi eu să-i văd alungaţi pentru totdeauna de aici, da, doresc din tot sufletul să fac tot ce îmi stă în puteri ca să împlinesc voinţa împăratului, doresc ca toţi cei din Sfatul Batrinilor să fie înlocuiţi şi majoritatea din Bakufu să fie înlăturaţi.

Din nou, Ogama îl privi cu ochi mari, parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Astfel de gânduri tainice, primejdioase de moarte, şi atât de deschis mărturisite nu vor rămâne secrete pentru multă vreme. Dacă se vor dovedi cumva şi adevărate.

- Sunt adevărate. Şi sunt rostite sincer, numai pentru noi doi. Eu unul sunt gata să risc şi să pornesc la drum alături de domnia ta. Insă cu o năzuinţă comună : Japonia. Eu propun o alianţă secretă : împreună putem controla toată puterea. Domnia ta eşti un bun conducător, ţii în mănă Strîmtoarea Shi-monoseki, deşi nu poţi să-i opreşti pe gai-jini până ce noi nu vom fi în stare să cumpărăm sau să construim o flotă la fel de puternică şi să ne modernizăm armatele. Da, singurele lucruri care ne lipsesc sunt nave ca ale lor, tunuri şi

armele de foc. Iar domnia ta eşti atât de inteligent şi ai atâta putere încât să înţelegi aceste probleme cu care ne confruntăm.

- Şi care sunt ele ?

- Cele mai importante sunt în număr de cinci : un shogunat fără putere, sprijinit de o administraţie încă şi mai neputincioasă ; a doua chestiune importantă este că toată ţara este împărţită în tabere; a treia - gai-jinii şi nevoia noastră imediată de a ne moderniza armata şi tehnica de război, înainte ca navele tunurile şi armele lor de foc să ne subjuge pe toţi, aşa cum au făcut cu China ; a patra : cum să-i înlăturăm pe toţi shishi, a căror influenţă creşte în ciuda faptului că sunt puţini la număr. Iar ultima : prinţesa Yazu.

- Cu primele patru sunt de acord. Dar ea de ce este una din preocupările majore ?

- Nobusada este un copilandru sclifosit şi fără prea multă minte, da, aşa-i, iar eu unul cred că o să rămână astfel până la sfîrşitul vieţii lui. Insă ea, spre deosebire de el, este foarte stăpână pe puterile ei, culti-vată şi grozav de vicleană, mult mai dibace decit ai crede, la anii ei.

- Dar este şi ea femeie ca toate celelalte, i-o reteză plictisit Ogama. Nu dispune nici de armate, nici de bani, iar îndată ce va deveni mamă, toate preocupările ei se vor îndrepta spre copii. Eu cred că vezi doar o furtună într-un pahar cu apă.

- Dar dacă am presupune că soţul ei este impotent !

- Poftim ?

- Asta mi-au spus mie în taină doctorii lui. Şi mi-au mai tăinuit că este cu totul înrobit de ea..., crede-mă pe cuvînt, işcona asta are agerimea şi răutatea ambiţioasă a unui ~ii născut din lup ! Ea a avut ideea să vină shogunul în capitală, ca să poată începe să-şi pună planul în aplicare : să-l robească pe shogun, iar prin el, întreg shogunatul, şi să-i dea pe mina lingăilor de la Palat, care nu au nici cea mai mică Idee despre treburile laice ale ţării, aşa că-l vor conduce pe :.divinitatea sa pe căi greşite, ceea ce ne va duce de ripă pe toţi.

- Nu va putea ea una ca asta în vecii vecilor ! scrişni Ogama, înverşunat. Oricit ar fi ea de deşteaptă, nici un daimyo nu va fi de acord cu o astfel de nebunie curată !

- Primul pas : vizita la împărat ; pasul al doilea - shogunul va rămâne în permanenţă la curte, în palat. Iar din momentul acela, sub pretext că e cererea împăratului, dorinţa fratelui ei, toate hotărîrile vor ajunge mai departe prin intermedlui acoliţilor ei. Unul dintre ei este chiar prietenul domniei tale, prinţul Fujitaka !

- Asta n-o mai cred în ruptul capului !

- In mod clar, nici el nu o să recunoască pe faţă. Dar eu pot să aduc o dovadă, foarte curând, că de fapt acest prieten nu lucrează defel pentru domnia ta, ci mai degrabă împotrivă, rosti Yoshi cu voce şi mai scăzută, pătrunsă de sinceritate. Dar oricum, îndată ce Nobusada va ajunge între zidurile sigure ale Palatului, şi va rămâne acolo, ea va conduce totul, e-asta este şi ea o problemă.

Ogama oftă, nemulţumit, şi se lăsă pe speteaza scaunului, cumpănind cu grijă ceea ce-i spusese adversarul lui, pentru că mare parte din toate acestea erau foarte adevărate. Se întrebă cât de mult putea oare să se încreadă în el. In mod clar, o alianţă secretă oferea posibilităţi imense, cu condiţia ca preţul să merite.

- Mda, în cazul ei soluţia este să se anuleze căsătoria, spuse el zîmbind necruţător. împăratul a fost rugat să accepte încheierea căsătoriei, neh ? Dar poate că înălţimea sa va fi mai bucuroasă să ceară acum anularea ei, nu ? Şi, de îndată ce primejdia din partea prinţesei a trecut, vei căpăta din nou sprijinul celor care duşmănesc neamul Toranaga pentru înrudirea asta, Considerând-o un semn de mare ambiţie şi neruşinare... sigur, aceasta nu este şi părerea mea, adăugă el grăbit, observînd o scăntele de mânie în ochii celuilalt, deocamdată nu voia să înceapă o luptă făţişă.

După câteva momente de tăcere, Yoshi îl aprobă.

- Este o idee foarte bună, Ogama-donno. Mie unul nu mi-a dat prin cap aşa ceva ! Şi într-adevăr, nu se gândise la acea posibilitate, ci cu cât cugeta mai mult la soluţia aceea, cu atât îşi dădea seama de consecinţele neaşteptate pe care le putea avea. Da, da, ăsta va fi primul lucru pe care îl vom duce la îndeplinire. Minunat !

De undeva, din curte, un cal necheză nerăbdător şi bătu din copite. Amăndoi seniorii se uitară într-acolo, în timp ce Samuraiul care ţinea animalul de căpăstru îl măngîia, încer-când să-l potolească.

Ogama se întreba, dorindu-şi din tot sufletul să i se împlinească năzuinţa, dacă nu cumva după ce avea să-l nimicească pe Yoshi - iar apoi, fără să mai stea pe gânduri, pe Nobusada şi pe toţi ceilalţi din neamul Toranaga, împreună cu aliaţii lor — şi să devină el shogun, nu exista vreo modalitate să moştenească şi prinţesa asta imperială, Yazu. Da, da, nu s-a născut încă pe lume femeia care să-mi stea mie în cale vreodată, îşi zicea el, aşa că o să puieze ea la plozi unul după altul, de şi zeii or să rîdă cu lacrimi.

- Deci, ce propui ? întrebă el, simţind cum i se învărte capul când se gândea ce căi minunate îi oferea o astfel de alianţă temporară.

- Să facem o înţelegere de taină ca, începând de astăzi, să ne unim forţele şi influenţa de care dispunem şi să ne ducem împreună planurile la îndeplinire. Mai întîi, îi zdrobim pe shishi, apoi îi neutralizăm pe Anjo şi Sanjiro din Satsuma, iar în al treilea rând, lansăm un atac fulgerător asupra ţinutului Tosa. Din clipa în care Anjo este mort sau predă dregătoria de bunăvoie, eu te propun pe domnia ta în locul lui şi îţi garantez numirea. In acelaşi timp, Zukumura se va retrage şi el şi un altul, asupra căruia ne înţelegem noi doi dinainte, îi

va lua locul. Aşa că o să fim trei la doi. Pe Toyama îl păstrăm, pe Adachi il dăm la o parte şi alegem unul numit de domnia ta. Iar eu îţi promit că voi vota ca să fii Mai-marele Consiliului.

- Cu rang de tairo.

- Mai-mare peste Consiliul Bătrânilor este de ajuns.

- Poate că nu. Şi care este schimbul ?

- Ca de astăzi înainte Tosa şi Satsuma să fie Consideraţi de amăndoi duşmanii noştri. Domnia ta va plănui un atac-fulger asupra celor din Tosa, la momentul potrivit. Iar ţinutul îl impărţim între noi.

- Dar de vreme ce el este una din Provinciile Lăturalnice, păminturile ar trebui să fie moştenite de un senior stăpân peste o Provincie Lăturalnică.

- Poate că da, poate că nu, spuse Yoshi, întărâtându-l. Domnia ta nu o să te aliezi niciodată cu Tosa şi Satsuma, împotriva mea sau a shogunatului. Iar eu, la rândul meu, fac legământ ca, în cazul în care

Satsuma sau Tosa, sau amăndoi, te atacă, te voi sprijini de îndată, cu forţe puternice.

- Altceva ? rosti Ogama, impasibil.

- De astăzi începând, în taină, fiecare pe căile ştiute de el, vom începe să obţinem anularea căsătoriei prinţesei.

- Altceva ?

- Ultima problemă : Porţile. Domnia ta va accepta ca de mîine, din zori, ostaşii shogunatului să preia din nou controlul asupra lor.

Chipul lui Ogama se înnegura.

- Deja am arătat domniei tale că sunt reprezentantul legal şi recunoscut chiar de înălţimea Sa.

- Iar eu am subliniat deja că, deşi acel document este semnat şi pecetluit în bună regulă, aprobarea a fost obţinută, iertare, prin mijloace necinstite.

- Iertare, dar asta nu !

- Porţile trebuie să treacă iar sub controlul shogunatului.

- Atunci înseamnă că noi doi avem foarte puţine lucruri de discutat

de-acum înainte.

Yoshi oftă, ochii i se mijiră, ameninţători.

- Atunci, cu părere de rău, trebuie să te previn că împăratul îi va cere domniei tale să părăsească Porţile şi să se retragă din Kyoto, împreună cu toţi supuşii.

La fel de Impasibil, Ogama îl privi drept în faţă.

- Mă îndoiesc.

- Eu, Toranaga Yoshi, îţi făgăduiesc că aşa va fi. în şase zile, shogunul Nobusada şi soţia lui vor ajunge la. palat. Iar eu, ca tutore al lui, voi avea acces imediat la el... şi la ea.

Şi amăndoi îşi vor da seama de adevărul spuselor mele... despre Porţi şi despre multe altele..

- Care multe altele ?

- Porţile astea nu îţi sânt de nici un folos, Ogama-donno. Eu îţi făgăduiesc că nu voiesc să mă împăunez cu asta în faţa domniei tale, şi nu-ţi voi ştirbi cinstea obrazului şi voi accepta cu recunoştinţă generoasa invitaţie a domniei tale de a prelua controlul asupra

Porţilor, şi nici nu aş da ordin să fie întărite cu forţe noi, ca să mă folosesc de ele împotriva domniei tale. Ce este atât de greu de înţeles ? Porţile nu sunt decât un simbol. Eu unul te sfătuiesc în mod oficial ca, până ce Anjo va fi dat deoparte, să nu tulburi pacea şi ordinea în ţară, aşa că shogunatul trebuie să îşi păstreze locul de paznic al Porţilor.

Ogama şovăi o vreme, neştiind ce să spună. Fără nici o îndoială, Yoshi ar fi putut cu mare uşurinţă să obţină o a-st-fel de „cerere" care să-l silească să renunţe oricum,, aşa că era nevoit să accepte tîrgul.

- O să-ţi dau un răspuns, de-acum într-o lună.

- Iertare, de astăzi în şase zile, la ora amiezii, este ultimul termen.

- De ce ?

- Pentru că peste cinci zile, Nobusada va ajunge la Otsu. Iar în a şasea zi, la ora amurgului, Nobusada va intra în oraş, trecând prin aceste Porţi. Aşa că eu cer să preiau din nou controlul, temporar, înainte de sosirea lui, încheie el cu voce ne-aşteptat de blinda şi politicoasă.

Ochii lor se întâlniră. Fără să se arate convins, dar la fel de politicos ca şi celălalt, Ogama răspunse :

- O să mă mai gândesc la asta, Yoshi-donno.

Apoi făcură fiecare câte o plecăciune, se îndreptară către palanchinele lor şi toţi cei din arena aceea răsuflară uşuraţi că acel coşmar se încheiase, iar baia de sânge la care se aşteptaseră nu avusese loc.

31

Vineri, 23 noiembrie

Mica halta Otsu fusese într-o continuă agitaţie toată ziua, din pricina oamenilor însufleţiţi de neaşteptatul eveniment şi a pregătirilor de ultima oră care se făcuseră pentru primirea preainalţilor oaspeţi ce aveau să poposească acolo o noapte. Da, preamăritul shogun Nobusada şi prinţesa Yazu aveau să vină ! De săptămâni întregi, locuitorii măturaseră în fiecare zi străzile, cu îngrijire, curăţaseră toate casele, şoproanele, celelalte clădiri —

incepând de la Acoperişuri, pereţi, până la fîntâni şi grădini - înlocuiseră olanele vechi, fiecare shoji, tatami, lustruiseră verandele, iar la Hanul Tuturor Florilor, munca fusese mai...; in toi decât oriunde, căci era cel mai mare şi mai bine întreţinut loc de popas din toată aşezarea.

Totul începuse din clipa când se aflase că binecuvintaţii călători se hotărâseră ca, în loc să rămână peste noapte la castelul shogunatului, Sakamoto, aflat in apropiere, stăpînind ţinutul încă de dinainte de Sekigahara, să poposească la Hanul Tuturor Florilor.

— Totul trebuie să fie perfect ! se tânguia hanglui, înfiorat de atita bucurie, dar inspăimăntat până peste poate în acelaşi timp. Orice lucru care nu va fi in deplină curăţenie şi stare, va atrage o după sine moartea celui vinovat sau măcar biciuirea pină la singe, in cel mai bun caz, fie el bărbat, femeie sau copil ! Veştile despre onoarea ce ni se face în această unică seară se vor duce peste vremuri... de această cerească vizită depinde izbinda sau decăderea noastră de acum înainte ! Zei preageneroşi, însuşi marele senior shogunul ! in toată splendoarea sa ! Si cu soţia sa, sora divinităţii sale, împăratul nostru ! După-amiaza, tirziu, sosise şi măreţul alai, iar shogunul Nobusada, cu chipul Acoperit, înconjurat de gărzi şi de sfetnici, apărat din toate părţile, să nu fie recunoscut, se grăbise să coboare din palanchin şi să intre în aripa hanului rezervată numai lui şi suitei. Venise şi prinţesa, împreună cu anturajul ei de păzitori, slujnice, doamne de companie şi servitori. Patruzeci de căsuţe tradiţionale a câte patru camere fiecare se construiseră special pentru ei, şi înconjurau din toate părţile dormitoarele şi baia shogunului. O mulţime de verande acoperite se uneau in labirintul de poteci cu poduri delicate, boltite peste lacuri şi pîraie frumos alcătuite şi peste izvoare artificiale, ce ţişneau din munţi miniaturali, un univers complet împlinit, împrejmuit de un gard viu, de cucută uriaşă, tăiată artistic.

încăperea era curată ca lacrima şi caldă, cu tatami noi şi vase mari, de alamă, pentru ars mangalul. Nobusada îşi aruncă îndată pălăria cu voal, care îi ascundea faţa, precum şi hainele, simţindu-se grozav de obosit şi ţîfnos peste poate. Ca întotdeauna când pleca la

drum, palanchinul fusese foarte puţin confortabil pentru el, iar drumul tot numai hîrtoape.

- Ah, deja detest locul ăsta, se plînse el şambelanului, care se închină în faţa lui, atingând pământul cu fruntea, alături de o mulţime de slujnice, care aşteptau ordinele stăpinului. Este atât de strimtă odaia şi mă dor toate osclaarele ! continuă shogunul. E gata baia ?

- A, da, stăpâne, totul s-a făcut precum aţi poruncit.

- In sfîrşit, am ajuns la Otsu, stăpâne, ciripi veselă prinţesa Yazu, dînd buzna în cameră, urmată de câteva doamne de onoare. Mîine o să ajungem acasă şi totul va fi cât se poate de minunat.

Işi aruncă şi ea cât colo pălăria înalta, cu văl, şi mantia de pe umeri. Servitoarele se repeziră într-o clipă să le culeagă de pe jos.

- Mîine o să fim acasă ! Acasă, stăpâne ! După ce o să mai trecem de încă vreo câteva halte dintr-acestea, gata ! Ce odihnă bine meritată o să avem, neh ?

- A, sigur, Yazu-chan, dacă aşa spune domnia ta, răspunse el, zîmbindu-i, deja înviorat de exuberanţa femeii.

- O să-i cunoşti pe toţi prietenii mei, pe verii, mătuşile, unchii, pe fraţii mei mai mari şi pe micuţul meu frăţior vitreg, Sachi, are nouă ani, turui ea pe nerăsuflate, învărtindu-se în loc de bucurie. Da, da, şi încă vreo nu mai ştiu câte rubedenii de spiţă mai îndepărtată. Şi în câteva zile o să te întâlneşti şi cu împăratul şi el o să te primească întocmai ca pe un adevărat frate şi o să ne scape de toate necazurile noastre, iar noi o să trăim până la adinci bătrâneţi în linişte şi pace netulburată. Vai, dar ce frig e-aici. De ce n-aţi pregătit totul, cum v-am spus ? Unde-i baia ?

Şambelanul (un bărbat impunător, cărunt, cu numai câţiva dinţi în gură şi fălci puternice) ajunsese cu o zi inainte de sosirea lor, cu o parte din cameristele cele mai pricepute şi bucătarii

cei mai iscusiţi, ca să aibe grija să pregătească odăile, precum şi mâncărurile speciale, fructe şi orez din abundenţă, ales bob cu bob, după cum cerea stomacul delicat al shogunului şi după cum ordonase personal prinţesa. Peste tot erau presărate aranjamente florale superbe, alcătuite de un maestru în arta ilcebana. Şambelanul se

înclină atunci în faţa stăpânei sale, blestemănd-o în gând, şi răspunse :

- S-au mai adus vase cu cărbuni încinşi, majestate imperială. Baia domniilor voastre este gata, iar masa uşoară pe care aţi poruncit-o vă aşteaptă, întocmai ca şi cina. O să fie cel mai somptuos...

- Emiko ! La baie !

Imediat, prima ei doamnă de onoare o luă înaintea stăpânei, conducind-o pe coridor. Prinţesa ieşi ca o furtună din cameră, urmată de Roiul de doamne de companie, întocmai ca o regină a albinelor. Nobusada îl fulgeră cu privirea pe căruntul şambelan şi se răsti la el, bătând din piciorul mic :

- Mă mai laşi mult să aştept ? Arată-mi îndată unde-i baia şi trimite după maseuză. Vreau să îmi maseze spatele în clipa asta ! Şi să ai mare grijă să nu aud nici un sunet măcar !... Dau poruncă straşnică, nici un zgomot de-acum înainte !

- Prea bine, stăpâne. Căpitanul le repetă tuturor această poruncă, in fiecare zi, iar eu o s-o trimit pe maseuză la baie. Sako o să...

- Sako !? Dar ea nu-i atât de bună precum Meiko... unde-i Meiko ?

- Iertare, stăpâne, dar este bolnavă !

- Spune-i să se însănătoşească, altfel e vai de pielea ei ! Spune-i ca până la asfinţit să fie teafără şi nevătămată ! Nici nu mă mir că s-a îmbolnăvit. Şi eu simt că mi-e tot mai rău ! Toată călătoria asta prostească ! Baka ! De câte zile suntem pe drum ? Cred că de cel puţin cincizeci şi trei înseamnă că-i mai puţin decât... de ce oare toată graba asta ?

Căpitanul gărzii princiare îl aştepta pe şambelan în grădină. Samuraiul era un bărbat voinic, la treizeci de ani, bărbos, foarte bine pregătit în meseria lui, un renumit maestru de arme. Aghiotantul lui se grăbi să-i raporteze.

- Totul este în deplină ordine, stăpâne.

- Bine. De-acum încolo nu mai este decât o formaiitate toată paza, spuse căpitanul, dar vocea lui era totuşi neliniştită Şi încordată.

Şi el şi celălalt purtau armuri uşoare, pentru cale lungă, pălării şi două spade încinse peste pantalonii şi tunicile cu blazonul shogunatului. Nu mai avem decât încă o zi... urmă el gânditor. Iar apoi toată bătaia noastră de cap o să se înrăutăţească. Mie unul tot nu-mi vine să cred că înaltul Consiliu şi Paznicul shogunului au îngăduit o astfel de expediţie primejdioasă.

Ajutorul lui auzise vorbele acelea zi de zi.

- Aşa-i, căpitane. Cel puţin bine că o să fim în curind în cazărmile noastre, cu încă vreo câteva sute de întăriri, la nevoie.

- Nu, nu, niciodată nu sunt destui luptători. N-ar fi trebuit deloc să plecăm. Dar am făcut-o şi... de-acum, karma rămăne karma. Verifică toţi oamenii şi vezi dacă nu-i, nimic deosebit la apelul de seară. Iar după aceea spune-i grăjdarului să se uite ce are iapa mea, de ce şchioapătă, poate că i s-a crăpat copita la piciorul stăng din spate (pe vremea aceea, în Japonia nu se potcoveau caii). Aproape că şi-a frânt piciorul când a trecut de barieră. După aceea, te întorci aici şi raportezi.

Tânărul se depărta degrabă. Căpitanul era mai mulţumit decât oricând de modul in care organizase apărarea. Făcuse deja un ocol complet prin toate încăperile şi curtea popasului, prin pivniţa hanului, prin grădina mare, împrejmuită cu garduri înalte de bambus. Şi, mai ales în zona aceea, unde nu exista decât o singură poartă, paza era mai uşor de supravegheat. Toţi ceilalţi clienţi fuseseră îndepărtaţi de la han pentru acea noapte, Samuraiul de pază ştia parola şi toţi oamenii lui aveau de respectat un ordin foarte strict : nici o fiinţă de ne lume nu era lăsată să se apropie de shogun sau de soţia lui fără să fie invitat. Oricine ar fi fost, nu avea voie să poarte nici o armă asupră-i, cu excepţia Paznicului Moştenitorului, a celor din Consiliului Batrinilor şi a lui, personal, împreună cu găr-zile pe care le comanda. Acea regulă era binecunoscută de toţi, iar pedeapsa pentru încălcarea ei era moartea, atât pentru cel înarmat, cât şi pentru gardienii vinovaţi de a nu-i fi prins. Numai .shogunul putea îngădui cuiva să aibă arme asupra sa.

- A, mărite şambelan ! S-au schimbat camva cele stabilite ?

- Nu, iscusite căpitan ! răspunse bătrânul, oftând şi ridi-când din sprinceană, indispus ; fălcile îi tremurau de mânie. augusta pereche se îmbăiază, ca de obicei, apoi o să se odihnească, după obicei, or să se imbăieze iar şi or să facă masaj, tot ca de obicei, la asfinţitul soarelui, după care or să ia cina, ca întotdeauna, or să joace go şi or să meargâ la culcare. Totul este în ordine ?

— Da, aici, da, spuse Samuraiul.

Căpitanul avea sub control o garnizoana de o sutacincizeci de samurai ce vegheau peste acel loc de nu mai mult de doua sute de metri pătraţi. O trupa de zece oameni păzea singura intrare dinspre grădină, dintr-un chioşc din apropierea Bourilor înalte, înţesate cu minunate plante agăţătoare, care încadrau porţile măiestrit încrustate. La fiecare zece paşi, pe toată lungimea gardului, se afla câte un samurai. Aceste gărzi trebuiau să fie înlocuite cu forţe proaspete, căci în cazărmile de lîngă poarta principală şi în alte hanuri, mai fuseseră cazaţi încă şase sute de samurai. Patrule bine antrenate aveau să cerceteze grădina şi împrejurimile gardului viu, fără să facă nici un zgomot., pentru că orice sunet şi simpla prezenţă a unui samurai, o enervau teribil pe prinţesă şi, deci, îl înfuriau grozav şi pe soţul ei.

Cerul se înnora tot mai tare, iar soarele plăpând, încă Acoperit, de aburii cetii, nu coborîse la orizont. Un vînt tăios se stirnise, iar frigul părea că se înteţea tot mai mult. Slujitorii aprindeau lampioane printre arbuştii tăiaţi cu migală, iar luminiţele vioaie se reflectau în micile bazine şi pe creştetele stăn-cilor, care fuseseră udate cu câteva minute in urmă, tocmai ca să redea acele efecte.

— E frumos aici, remarcă Samuraiul. E de departe cel mai bun han dintre toate de pe drum, deşi au mai fost şi altele nu tocmai rele.

Era pentru prima dată când făcea o astfel de călătorie. Toată viaţa lui stătuse în Castelul Yedo sau prin preajma lui, alături de Nobusada, sau locuind chiar în apropiere, ori lîngă celălalt shogun, dinainte.

— Da, e frumos, urmă el. Dar oricum, mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă seniorul shogun şi soţia lui ar fi poposit la Castelul

Sakamoto decit aici. Ar fi trebuit să stăruiţi şi domnia voastră mai mult...

- Am încercat, preaiscusi'e căpitan, dar... ea aşa a hotărât. Eu unul o să fiu foarte bucuros când o să ajun o să cazărmile noastre, iar ei or să fie la adăpost, intre zidurile castelului, iar apoi o să fiu chior mai bucuros când o să fim cu toţii apăraţi, în deplină siguranţă, acasă, la Yedo.

— Da, ai dreptate, răspunse şambelanul. Era foarte îngrijorat in sinea lui din pricina stăpinului şi mai ales a stăpinei lui, pentru că aceştia ii găseau mereu nod în papură, îl umileau încontinuu şi erau grozav de irascibili. Cu toate astea, îşi spunea el, simţind cum îl junghie spatele, şi dorindu-şi nespus o baie fierbinte, un masaj şi câteva... atenţii plăcute din partea tânărului şi frumosului său prieten, probabil că şi eu aş fi făcut la fel, dacă eram aşa răsfăţat de la născare şi n-aveam decât şaişpe anişori.

- Aş putea să te întreb care este parola, căpitane ? zise cu voce tare.

- Da. Până la miezul nopţii, parola este „Curcubeul albastru".

La două sute de metri distanţă de marginea dinspre răsărit a satului se afla o casă ţărănească veche şi dărăpănată, la capătul unei străzi destul de aproape de şleaul drumului Tokaido şi nu departe de bariera haltei Otsu. înăuntru, căpetenia cetei de shishi, un tânăr din Choshu, numit Saigo, îl fulgeră din priviri pe ţăran, nevasta lui, cei patru copii, tatăl, mama, fratele gospodarului şi o servitoare. Toţi aceştia căzuseră în genunchi, încremeniţi de groază, într-un colţ, claie peste grămadă. Aceea era singura încăpere din casă şi era folosită pentru dormit, mâncat, lucru şi orice altceva. Câteva găini castelive, într-o cuşcă din lemn, agăţată sub grindă, cotcodăceau speriate.

- Nu uitaţi ce v-am spus : nu ştiţi nimic, n-aţi văzut nimic ! repetă tânărul shishi.

- Prea bine, stăpâne, desigur, stăpâne... murmura bătrânul, gîtuit de spaimă.

- Gura ! Intoarceţi-vă cu spatele spre mine, cu faţa spre perete şi închideţi ochii, toţi, m-aţi înţeles ? Legaţi-vă baticurile peste ochi !

Toţi se supuseră fără să crîcnească. Saigo avea nouăsprezece ani, era bine clădit şi înalt, cu un chip plăcut, dar neinduplecat. Purta o tunică scurtă, de culoare închisă şi pantaloni largi, precum samuraii de la han. La brâu avea încinse două spade, în picioare purta sandale împletite. Nu îşi pusese nici o armură. Când se convinse că ţăranii erau ascultători şi neştiutori, cum voia el, se aşeză lîngă uşă şi privi prin crăpăturile ferestrei Acoperite cu hîrtie de orez, aşteptând. De acolo vedea bine bariera şi casele unde fuseseră cazaţi cei din gărzi. Nu era încă asfinţitul, aşa că trecerea era îngăduită întîrziaţilor. Lui şi oamenilor săi le trebuiseră câteva zile până să găsească locul acela, ideal pentru scopul lor. Uşa din spatele casei respective dădea drept într-un adevărat labirint de ulicioare şi poteci, minunat de potrivite pentru ca să-şi piardă urma in cazul în care trebuiau să se retragă imediat. Aşa că, în acea du-pă-amiază, după ce suita shogunului trecuse de barieă, luase în primire postul acela de observaţie, pe dată.

Se auzi zgomot de paşi. Mâna lui Saigo se încleşta de îndată pe minerul spadei, apoi se linişti. Un alt tânăr shishi se apropie în tăcere, apoi îl urmă încă unul, venind dintr-alta direcţie. Curând, se strânseseră încă şapte. Afară stătea unul de pază, un altul la colţul străzii ce mergea spre drumul To-kaido, iar al unsprezecelea se ascundea în sat, ca să poată porni de îndată, în galop, să ducă vestea degrabă lui Katsumata, la Kyoto, ca să dea semnalul atacului asupra lui Ogama şi a Porţilor oraşului. Toţi erau tineri cu înfăţişare fioroasă, îmbrăcaţi ca şi el, fără armură sau însemnele rangului, foşti goshi (cel mai mic grad de samurai), iar apoi deveniţi ronini. Toţi aveau cam aceeaşi vârstă, între nouăsprezece şi douăzeci de ani. Saigo, adjunctul său din Satsuma, avea nouăsprezece împliniţi şi Tora, şaptesprezece, ei doi erau cei mai tineri. Curentul rece, care pătrundea printre spărturile ferestrei, îi înfioră, sporindu-le nerăbdarea.

Le făcu semn să-şi cerceteze spadele, cuţitele shuriken, şi celelalte arme mortale, pentru că nu era voie să rostească nici o vorbă, pe parcursul întregii acţiuni. Cu atât mai mult cu cât tot planul fusese stabilit între ei de zile întregi. Toţi fuseseră de acord că trebuia dus la îndeplinire fără vorbe. Saigo mai aruncă o privire pe fereastră.

Soarele se lăsase aproape de linia orizontului, iar cerul se limpezise. Venise marea clipă. Ceremonios, făcu o plecăciune rituală în faţa celorlalţi aleşi ai morţii şi ei răspunseră întocmai. Apoi căpetenia se întoarse spre ţărani.

- Trei oameni de-ai mei or să stea afară, în faţa casei. Dacă or să audă măcar un foşnet de-aici, or să dea imediat foc coşmeliei ! se răsti el, nemilos.

Din nou, bătrinul ii asigură că n-o să mişte nimeni, bîi-guind în neştire o mulţime de rugăminţi. Saigo le făcu iar semn celorlalţi. Aceştia îl urmară pe dată, la fel şi cel de pază, din faţa uşii, precum şi acela din capătul ulicioarei. De atunci înainte, nu mai exista cale de întoarcere. Cei ce erau de religie budistă spuseseră înainte o ultimă rugăciune, în faţa unui altar, iar cei de credinţă shinto aprinseseră pentru ultima dată

un beţigaş de tămâie, înălţîndu-şi spiritul spre ceruri, odată cu fumul subţire şi aromat, care le amintea de fragilitatea vieţii pămînteşti. Şi toţi îşi scriseseră deja şi îşi brodaseră pe piepţii tunicilor ultimele versuri dinainte de moarte. Cu mare mândrie însemnaseră acolo şi locurile unde se născuseră, deşi îşi dăduseră nume false, desigur.

Odată ajunşi în uliţă, se risipiră, mergând câte doi, apoi fiecare pereche o luă într-alta parte. Curând ajunseră acolo unde îşi aleseseră dinaainte locurile şi se pitiră printre bălăriile înalte de lingă gardul ce mărginea grădina din spate a hanului. Se vedeau unul pe celălalt, iar Saigo se aşezase în colţul dinspre sud, ca să poată coordona mişcările. Gardul era înalt de trei metri şi alcătuit din bambus uriaş, ascuţit la capăt in formă de ţepuşă. Insă de-acum umbrele se pierdeau în lumina tot mai slabă.

Aşteptară o vreme. Inimile le băteau nebuneşte în piepturi, palmele li se umeziseră de atâta încordare, la fiecare pas al patrulei dinăuntru. Toţi aveau în gură un gust ciudat, amărui. Iar în coapse îi săgetau junghiuri, din pricina amorţelii. Undeva, in apropiere, începu să ţîrîie un greier ce îşi căuta pereche. Saigo îşi aduse aminte de poemul lui ce avea să-l treacă pragul morţii :

„Greierele ce căntecul îşi înalţă cu bucurie, Oricum curând tot moare.

Mai bine-i însă dacă te stăpâneşte bucuria, iar nu tristeţea."

işi simţi ochii umeziţi de o ceaţă uşoară, precum cea care acoperea faţa soarelui asfinţind. Era atât de minunat să trăieşti o astfel de fericire şi totuşi atât de trist că era ultima ! De Dincolo de gard, se auzeau vocile slujitorilor şi servitoarelor, uneori ale samurailor ce vegheau, zăngănitul farfuriilor, din bucătăria aflată nu departe de acolo, in depărtare, se auzeau din când in când sunetele unui samizen şi glasul căntăreţului. Aşteptau în continuare. Sudoarea curgea pe chipul lui Saigo. Apoi auzi şi apropierea grăbită, foşnetul abia perceptibil al unui ki-mono de mătase şi prinse şoaptele unei fete :

- „Curcubeul Albastru... Curcubeul Albastru..."

Şi iar tăcere. Curând, nu mai răsunau decât zgomotele de la han.

Imediat, Saigo îi făcu semn lui Tora, care stăteau lîngă el. Acesta se grăbi să ajungă la ceilalţi, ie spuse parola şi apoi se întoarse. La semnalul lui Saigo. fiecare pereche de luptători luă scăriţele pe care le făcuseră dinainte şi le ascun-seseră cu grijă în bălării, apoi le sprijiniră de gard. Din nou, căpetenia lor rămase câteva clipe cu ochii la cer. in sfîrşit, ultima pîl-pîire a soarelui se stinse, iar atunci dădu iar un semnal şi o porniră toţi să urce peste gard, în acelaşi timp. Săriră neauziţi :în curtea hanului, aterizînd pe pămăntul jilav şi afinat, ascunrându-se degrabă îndărătul arbuştilor tunşi cu îngrijire. Erau însă gata oricând de un atac frontal.

Şi totuşi, ca prin minune, deocamdată nu se dădu alarma. Se uitară prin preajmă, neliniştiţi, in faţa lor, la aproape cincizeci de metri se vedea aripa hanului rezervată shogunului şi Elitei sale. Acoperişurile ţuguiate, Acoperite cu stuf frumos împletit, se înălţau deasupra gardului înalt de arbuşti, iar corpul 'central al clădirii unde se găseau dormitoarele şi băile, se zărea puţin mai in spate, ridieindu-se deasupra primei construcţii. Intrarea principală era destul de departe de ei, iar porţile rămăseseră încă larg deschise. întocmai cum se aşteptaseră. Cu excepţia numărului gardienilor, care era mult

mai mare decât crezuseră ei. Gustul de fiere le amărî iar gurile încleştate.

în dreapta lor se aflau bucătăriile principale, pline de cazane ce clocoteau şi slujitori ce roboteau de colo-colo... însă tot acolo se aflau şi mai multe gărzi. în stinga şi mai peste tot, dealtfel, se vedeau o mulţime de căsuţe de oaspeţi, risipite printre arbuşti, iar Dincolo de ele se zăreau grădini îngrijite, cu pirîiaşe sprinţare şi podeţe, iar spre fiecare dintre acestea ducea câte o potecuţă Acoperită cu boltă de verdeaţă. Acolo insă era linişte deplină şi numai o singură lumină aprinsă, la veranda din faţă. Se îngrijorară şi mai tare, pentru că ei se aşteptau să fie ocupate de oaspeţi, ca să le servească drept adăpost şi să poată executa o diversiune, în caz de nevoie. Karma, gândi Saigo. Chiar şi aşa, posturile noastre sunt cele pe care le-am stabilit dinainte, ca şi ale vrăjmaşilor noştri, planul nostru este foarte bun şi ştim parola, se încuraja el. în ultimele două săptămâni, deghizat în samurai oarecare, trecător pe la han, dăduse peste curtezana cea mai potrivită, pe care reuşise să o imbrobodească cum voia el. Apoi, profitând de sentimentele femeii, ajunsese curând să facă un tur (in taină) prin han... ba chiar prin încăperile unde preainalţii oaspeţi aveau să se odihnească.

- De ce nu ne iubim aici ? şoptise el, ispititor. Nimeni n-o să afle... Doar n-or să ajungă aici decât peste cine ştie câte zile... ah, iar tu eşti atit de frumoasă... Hai să ne împreunăm aici, unde un mare shogun şi sora Fiului Soarelui Răsare or să se înalţe în cerurile plăcerii... asta chiar că va fi o taină minunată, pe care o s-o spunem în şoaptă nepoţilor noştri, eh? Cred că n-am să te pot părăsi niciodată, iubito...

îi fusese la fel de uşor apoi să găsească şi o slujitoare de la băile somptuoase, care, în secret, era de partea mişcării shishi, aşa că nu fusese nici o greutate să o convingă că nu există nici o primejdie, dacă stătea să tragă cu urechea, apoi să le şoptească lor care era parola.

Simţi cum Tora îl prinde de braţ. Neliniştit, ajutorul lui îi arătă o patrulă care tocmai intrase pe porţile din celălalt capăt al grădinii. Samuraii începură să cerceteze grădina. Pete de lumină se aşterneau

sub lampioane. Fără îndoială, patrula avea să vină într-acolo şi să se apropie periculos de mult. Fiuleră ca o pasăre de noapte, dînd iar semnalul. îndată, toţi se afundară şi mai mult în desiş şi îşi lipiră capetele de pământ, abia răsuflînd. Samuraii trecură pe lîngă ei fără să-i vadă. întocmai cum prevăzuse Katsumata, când le spusese cam cum ar fi trebuit să decurgă planul lor :

— La început, va fi uşor să vă ascundeţi în întuneric. Nu uitaţi nici o clipă că elementul-surpriză va fi de partea voastră. Pentru că pătrunderea voastră acolo va fi pe neaşteptate. Cine oare ar avea atâta curaj, încât să încerce să îl atace pe shogun, atunci când este apărat de atâtea gărzi ? La un popas? Imposibil. Ţineţi minte : nevăzuţi, folosindu-se de uimirea celor de acolo şi într-o goană nebună, doî-trei dintre voi să ajungă în iatacul viermelui acela... chiar şi unul singur ar fi de-ajuns...

Saigo îi privi pe duşmani depărtându-se. Dintr-o dată se lumină la faţă, venindu-i o idee, iar încrederea în sine îi reveni întru totul. Aşteptară încă puţină vreme, pină ce patrula se întoarse să cerceteze şi latura cealalta, apoi făcu semn trupelor de atac să se ducă să ocupe poziţiile stabilite. Pitindu-se după tufişuri, patru shishi o apucară spre dreapta, iar doi spre stinga lui. Când ajunseră toţi la locurile lor, .Saigo trase adînc aer în piept, să îşi mai potolească bătăile inimii. Şuieră iar ca o pasăre de noapte, dînd astfel semnalul de începere. Imediat ultimii doi din dreapta lui ieşiră dintre tufişuri, luînd-o pe potecă, stringându-şi şnururile de la pantaloni şi începură să meargă mai departe, agale, ţinîndu-se cu mîinile pe după mijloc, precum îndrăgostiţii. In câteva clipe, Samuraiul postat lîngă gard, în apropiere, îi observă şi strigă după ei :

- Hei, voi doi ! Opriţi-vă !

Cei doi tineri se opriră şi strigară la rândul lor :

- Curcubeul Albastru... Curcubeul Albastru, stăpâne sergent, apoi începură amăndoi să rîdă, părând încurcaţi că fuseseră văzuţi, apoi o porniră în continuare, mănă în mănă.

- Staţi ! Cine sunteţi ?

- Ah, iertare, numai doi tineri prieteni, într-o plimbare nop-tatică, răspunse unul dintre ei, cu voce dulce şi blîndă. Curcubeul Albastru, aţi uitat parola noastră ?

Unul din samurai izbucni în rîs, apoi le zise :

- Dacă vă prinde căpitanul „plimbîndu-vă" prin bosche-ţii de pe-aici, o să vedeţi voi atunci Curcubeul Albastru şi burcile voastre o să afle câte feluri de bătăi există pe lumea asta !

Din nou, cei doi se prefăcură că rîd cu poftă. Fără grabă, porniră mai departe, ignorând alte glasuri ce îi somară să se oprească. Intr-un tirziu, sergentul strigă dintr-odată :

- Hei, voi doi ! la veniţi aici, în clipa asta !

Aceştia îl înfruntară câteva momente, spunînd în gura mare că nu este nimic rău în ce fac ei. Saigo şi ceilalţi, la adăpostul acestei diversiuni, so furişaseră între timp spre ultimele poziţii, înainte de a o porni la atac. Vlăguiţi aproape de încordare şi emoţie că încă nu fuseseră observaţi, se odihniră acolo câteva secunde, ştiind că diversiunea se apropia de sfîrşit. Saigo fluieră iar, dar de data aceasta îndeajuns de tare ca să îl audă şi cei doi.

Fără să stea pe gânduri, aceştia se prefăcură că izbucnesc in rîs şi o luară la goană, foarte voioşi, ţinîndu-se de mănă, fugind de lîngă gardienii ce se apropiau, ca şi cum s-ar fi jucat cu ei. Poteca pe care o apucaseră însă, la întâmplare, trecea pe lîngă un mic bazin luminat de lampioane, aşa că pentru o clipă,, li se zăriră clar chipurile, pentru întîia dată. Cu un urlet de furie, sergentul şi cei patru samurai se aruncară în goană pe urmele lor. Santinelele de la poarta principală scrutau întunericul, să vadă ce se întâmpla acolo, iar cei ce stăteau de pază pe lîngă gard, le făceau semn celorlalţi, ce puteau zari cit de cât, să le zică şi lor ce se petrecea, foarte alertaţi.

Cei doi shishi se treziră împresuraţi din toate părţile, imediat. Spate în spate, cu spadele scoase, rămaseră tăcuţi şi netemători, la o lungime de sabie de duşmanii lor, fără să răspundă avalanşei de întrebări. In toată înfăţişarea lor nu mai era nici urmă de efeminare acum, iar pe chip li se întipărise un rânjet drăcesc. înfuriat la culme, sergentul făcu un pas înainte. Tânărul shishi d|n faţa lui se pregăti de apărare. Intr-o fracţiune de secundă, mâna lui dreaptă se trase

repede în mînecă şi scoase un shuriken, pe care îl azvărli drept în beregata Samuraiului, înainte ca acesta să se poată feri sau să fugă. Cercul de metal, cu cinci vârfuri ascuţite, se înfipse cu totul in gîtlejul sergentului, iar acesta se prăbuşi la pămănt, bolborosind, înecându-se cu propriul sânge. Amăndoi shishi săriră atunci la atac, însă nici unul nu reuşi să pătrundă zidul viu ce îi înconjura, cu toate că se luptară ca nişte lei, rănind trei samurai. Insă nu puteau să-i înfrunte pe toţi ceilalţi care, deşi ar fi dorit nespus să-i prindă vii pe tineri, îşi dădură seama că nu aveau cum. Unul dintre shishi primi o lovitură de spadă în spate, deasupra şoldului şi urlă de durere, căci rana era serioasă, deşi nu mortală. Celălalt se repezi atunci în ajutorul lui, şi într-o clipă samuraii îl loviră de moarte. Atunci, el se prăbuşi, însă reuşi să îngaime :

- Sonno-joi

îngrozit, celălalt îl auzi, mai încercă încă o dată, in zadar, să omoare un atacant, apoi întoarse spada cu tăişul spre pieptul lui şi se aruncă în ea.

- Chemaţi-l pe căpitan, gemu un samurai, în timp ce din braţul rănit de spadă sângele îi şiroia întruna.

Unul dintre cei de faţă fugi de îndată, în timp ce toţi cei din jur se adunară împrejurul cadavrelor însângerate. Sergentul încă bolborosea, dar viaţa i se scurgea din trup văzînd cu ochii.

- Nu avem cum să-l ajutăm, spuse unul dintre samurai. In viaţa mea nu am văzut pe cineva să arunce atât de repede un shuriken...

Un altul îi întoarse pe cei doi morţi cu faţa în sus.

- Ia uitaţi-vă : poeme de moarte ! Deci sunt shishi, nici o îndoială... eeee, amăndoi din Satsuma ! Probabil că şi-au ieşit dm minţi !

- Sonno-joi .' Murmură cel de lingă el. Asta nu înseamnă că şi-au ieşit din minţi !

- Ba eu aşa cred, că numai unul ieşit din minţi poate rosti cuvintele astea cu voce tare, se răsti un ashigari cu chip crân-cen. Dacă te-aude vreun ofiţer...

- Hei, ia staţi puţin, dar cîinii ăştia împuţiţi ştiau parola. Avem un trădător printre noi !

Tot mai nervoşi, se uitară unul la altul, neştiind ce să zică. în bucătării, toţi slujitorii rămăseseră încremeniţi, neinţelegând ce se petrecea. O mulţime de samurai ieşiseră din posturile lor, de pe lîngă gardul înalt, să se holbeze la cadavre, lăsănd astfel celorlalţi shishi cale deschisă, după cum Katsumata şi Saigo plănuiseră. Din nou, Saigo dădu semnalul. Doi dintre cei mai buni luptători de sub comanda lui, ţîşniră dintre boscheţi, din dreapta lui, apucând-o spre celălalt capăt, dinspre sud, al grădinii. Aproape imediat, samuraii îi observară. Blestemănd în gura mare, doi gardieni aflaţi în apropiere o luară la goană, să îi ajungă din urmă, în vreme ce toţi ceilalţi alergau în ajutorul lor. O luptă înverşunată, corp la corp, se încinse pe dată. întunericul parcă era de partea celor doi shishi. Unul dintre samurai răcni îngrozitor şi căzu la pămănt, ţinînd cu cealalta mănă ciotul braţului retezat dintr-o lovitură. Alţi gardieni îşi părăsiră posturile, fugind după ceilalţi şi, cu puţin înainte ca samuraii să îi copleşească pe cei doi intruşi, aceştia se prefăcură că vor să scape pe poteca ce trecea printre bucătării, la mare distanţă de Saigo şi ultimele trei perechi de shishi. In timp ce fugeau, îşi descolăceau de la brâu frânghiile cu ancore mici la capăt. Când ajunseră aproape de gard, le aruncară cu îndeminare, ţepuşele se înfipseră în vârful gardului, apoi începură să urce, în vreme ce urmăritorii lor se străduiau din răsputeri să îi prindă.

De-acum toată atenţia era îndreptată asupra lor. Santinelele de la poarta principală şi cei de la marginea grădinii ce încadra locul unde se instalase shogunul cu suita se grăbeau să ajungă la cei doi, cu toate că nu auziseră decât că doi ronini reuşiseră să intre în curtea hanului, şi tocmai încercau să scape peste gard. Alţii ieşiră degrabă din curte, ocolind gardul, ca să ii captureze pe partea cealalta, la coborîre.

Unul dintre shishi chiar izbuti să ajungă până pe vârful gardului, însă îniante de a sări pe partea cealalta, un cuţit i se împlîntă în spate până la prăsele, iar tânărul căzu între tufişuri. Celălalt shishi lăsă deoparte frânghia, se aplecă deasupra prietenului său, tocmai când acesta îşi înfigea propriul cuţit în gîtlej, ca să nu se dea prizonier. Apoi, cel rămas în viaţă, se trezi copleşit de o mulţime de lovituri

furibunde. Se întoarse pe loc şi începu să lupte ca un nebun, însă curând samuraii îl ţin-tuiră la pământ.

- Ei, şi-acum, spune, cine eşti tu ? întrebă un gardian, abia răsuflînd. Cine eşti şi pentru cine ai făcut toate astea ?

- Sonno-joi.., daţi ascultare împăratului vostru..., răspunse gîfîind de oboseală celălalt, dînd să se ridice, dar în zadar.

Alte santinele se strângeau tot mai mult împrejurul lui, iar tânărul shishi îşi dădu seama că el nu se achitase cu cinste de misiunea lui, aşa că urmă să îşi joace Rolul până la capăt în acea diversiune, fără să se teamă câtuşi de puţin că se dăduse prins, pentru că în reverul kimonoului avea cusută o sticluţă cu otravă, pe care nu trebuia decât să o spargă între dinţi.

- Eu sunt Hiroshi Ishii din Tosa şi cer să fiu dus în faţa shogunului !

De acolo de unde se aflau, Saigo şi ceilalţi cinci îl puteau auzi destul de bine pe tovarăşul lor de luptă, cu toate că atenţia lor era îndreptată spre gardul din faţa lor şi spre poarta de la celălalt capăt al grădinii. Cei câţiva gardieni care mai rămăseseră acolo începură să se apropie şi ei de prizonier şi, în sfîrşit, intrarea rămase nepăzită.

- Acum ! Atacaţi !

Cei şase săriră toţi deodată în picioare şi o luară la goană, cu Saigo şi Tora în frunte. Străbătuseră deja jumătate din drum, când se auzi un strigăt şi samuraii îi văzură, apoi o luară la goană Pe urmele lor. Imediat, Ishii începu să se zbată şi mai tare, urlînd şi smucindu-se în toate părţile, ca să le distra-gă atenţia celor ce îl ţineau, însă un pumn cumplit îl făcu să îşi piardă simţirile.

- Voi doi rămâneţi aici, gemu Samuraiul care îl lovise, oblojindu-şi falangele rănite. Să nu îl omorîţi pe rahatul ăsta de cîine, că avem nevoie de el viu.

Se ridică de jos cu greu, şi o porni după ceilalţi şchiopă-tând, din pricina unei tăieturi de spadă în coapsă. Unii dintre gardieni se apropiau tot mai mult de cei şase shishi, care alergau drept spre gardul ce o apuca apoi în ambele direcţii.

- Acum ! porunci Saigo.

Imediat, cei doi din dreapta lui se întoarseră pe loc, rămânînd să îi acopere, cu câte un shuriken în fiecare mină. îngroziţi, samuraii mai încetiniră, se aruncară într-o parte sau într-alta, ferindu-se, apoi atacară din nou. Câteva shuriken intrară în carne vie, dar nu făcură răni mortale, aşa că începu o nouă încleştare corp la corp, cu şase samurai împotriva a doi shishi. Noi trupe se grăbeau să le vina în ajutor dinspre poarta principală, iar altele din locul unde fusese prima diversiune. Toţi, şi atacanţii şi apărătorii hanului, aveau aceeaşi ţintă : uşa ce ducea spre apartamentele shogunului. Când cei de la poarta principală văzură cu groază că amăndouă gardurile şi intrarea fuseseră părăsite complet de santinele şi nepăzite, cu toate că uşile erau încuiate, iar Saigo şi ceilalţi trei alergau cu iuţeală într-acolo, se interpuseră îndată între shishi şi intrarea în clădire, lăsându-i pe ceilalţi să îi atace pe cei doi. In spatele Lui Saigo şi Tora rămaseră ultimii doi luptători, să le acopere drumul. Amăndoi erau grav răniţi, dar luptau vitejeşte. Deja doi samurai se zvârcoleau în ţărină, în băltoace de singe. Iar alţi patru se apropiau tot mai mult de cei doi.

- Acum ! porunci Saigo, iar ultima pereche de shishi, din stânga lui, se opri şi se repezi spre intrare.

Oricum, aveau să ajungă la porţi înaintea apărătorilor acestora aşa că cei care se îndreptau spre Saigo se întoarseră din drum, încercând să ajungă şi ei la intrarea în clădire. Imediat, Saigo şi Tora se întoarseră să se alăture celor ce luptau împotriva samurailor din spatele lor. Se repeziră la doi dintre cei patru samurai, apoi ajutară şi la lichidarea celorlalţi... Numai Saigo şi Tora, deşi abia mai respirau de oboseală, erau teferi şi nevătămaţi. Apoi Saigo ordonă :

- La luptă !

Ultimii doi luptători strigară intr-un glas :

- Sonno-joi .'

Şi după aceea, cu chipurile schimonosite de durere, se grăbiră să intre în lupta de la poarta principală, rănind cumplit mai mulţi samurai şi lăsând timp lui Saigo şi Tora să gonească mai departe, spre gardul grădinii. Primii doi shishi care se repeziseră spre intrare ajunseseră pe poteca ce ducea la uşile clădirii şi unul dintre el se aruncă asupra lor să le deschidă. In clipa aceea, o săgeată îi şuieră pe

la ureche şi se înfipse în lemnul masiv, zbîrnîind parşiv. După aceea însă, amăndoi fură nimeriţi şi ciuruiţi de vârfurile ascuţite a nenumărate săgeţi trase de arcaşii din trupele de întărire. Urlară amăndoi neputincioşi, încercând mai departe să deschidă uşile, dar muriră ţintuiţi de uşi, în picioare. Cea de-a doua echipă de shishi ajunse la potecă. Unul dintre tinerii atacanţi se repezi spre samuraii ce veneau din urmă, iar celălalt se îndreptă în goană spre uşile de la intrare, se împiedică de cadavrele camarazilor lui ucişi şi căzu străpuns de patru săgeţi. Prietenul lui se repezi cu capul înainte în Samuraiul din cale, dar in câteva clipe căzu mort şi el. Nu trecuseră decât câteva minute de când începuse totul.

De-acum, calea spre aleea ce ducea la clădire părea deschisă, insă în numai câteva momente, cei mai iuţi dintre apărători aveau să ajungă de asemenea la intrare, iar Saigo şi Tora, aflaţi acum aproape la capătul aleii pe care apucaseră şi nevoiţi să se îndrepte spre uşile acelea, nu aveau cum să ajungă înaintea lor. Aşa că urmăritorii lor încetiniră pasul, iar arcaşii încordară strunele, siguri că nu le mai scăpau acum. Spre marea lor uimire însă, în loc să cotească pe lîngă gard, Saigo şi Tora goneau mai departe, umăr lîngă umăr, drept spre brâul de verdeaţă ce împrejmuia grădina. Viteza şi precizia cu care se repeziră amindoi înainte îi ajutară să străbată îndată printre tulpinile de bambus, in zilele precedente, Saigo observase că, deşi ramurile arbuştilor erau dese şi încîlcite, trunchiurile lor se aflau cam la o jumătate de metru distanţă unul de altul, aşa că, dacă el socotise corect, ar fi putut răzbi printre ele. Şi aşa se şi întâmpla, cu toate că crengile le zgîriară feţele şi piepturile. Dar reuşiră să ajungă exact acolo unde îşi propusese Saigo : pe aleea şerpuitoare ce ducea spre sălile de baie. In prima clipă nu zăriră pe nimeni in jur, apoi o mulţime de servitoare şi slujitori îngroziţi apărură în pragul uşii, zgîindu-se la ei, după care dispărură ca prin farmec. Saigo alergă în continuare nebuneşte, aproape neauzit, pe cărarea aceea, urcă treptele verandei şi dădu colţul. Doi dregători neliniştiţi apărură de undeva, dintr-o parte, neinarmaţi şi încremeniţi de uimire, unul dintre ei chiar şambelanul, pe care Saigo îl ucise dintr-o lovitură cu spada, iar pe celălalt îl răni adînc. Apoi fugi mai departe. Tora îl

omorî pe cel din urmă, după care sări peste cadavre şi o porni şi el mai departe.

Saigo străbătu veranda, apoi dădu iar colţul şi intră în camera de baie direct printr-un shoji fragil. Servitoarele pe jumătate dezbrăcate rămaseră cu ochii holbaţi la acele apariţii îngrozitoare : doi oameni şiroind de sânge, cu spadele la fel de însângerate, cu kimonoul sfîşiat şi plin de sângele vrăjmaşilor, înăuntru era cald, multă umezeală şi un miros dulceag, aromat.

Saigo răcni o dată, în culmea furiei : bazinul îngust, cu apa termală, era gol, ca şi trei din cele patru mese de lemn pentru masaj. Dar pe cea de-a patra văzu dintr-o ochire fetişcana goală, care îl privea cu ochi plini de spaimă şi cu gura căscată de uimire : dinţii înnegriţi, ca la orice persoana de rang înalt, iar pletele negre ca abanosul, Acoperite cu un prosop mare, de un alb imaculat sub ea întinse alte prosoape, miini şi picioare mici, delicate, şi sinii cât o nucă, cu sfîrcurile cafenii. Toată numai ispită, cu pielea trandafirie din pricina căldurii şi mirosea îmbietor a proaspăt şi a uleiuri înmiresmate. Alături, maseuză oarbă, pe jumătate despuiată, rămăsese nemişcată asupra stă-pinei ei, ascultând cu mare atenţie.

Ar fi fost atât de uşor să o omoare pe fata aceea fără apărare şi pe toate cele din jurul ei, însă i se dăduse ordin strict să nu se atingă deloc de prinţesă, orice s-ar fi întâmplat. Cu toate acestea însă, simţea cum îl umple mănia că fusese păcălit, pentru că planul lor fusese perfect, timpul de îndeplinire respectat întocmai, iar shogunul nu îşi schimba niciodată obiceiurile. Era cât pe ce să răbufnească. Furia insă i se preschimbă îndată într-o dorinţă trupească arzătoare şi începu să tremure de poftă, dorind-o din tot sufletul, atunci, pe loc, brutal şi nemilos, da, să o stăpânească pe soţie, înainte de a-i ucide soţul, apoi să îi ucidă pe amăndoi, dar mai întîi s-o siluiască pe ea.

Răcni animaiic şi dintr-un salt ajunse la ea. Servitoarele se risipiră ca potîrnichile, una dintre ele leşină de spaimă, iar prinţesa înghiţi în sec şi rămase neclintită, ca o stană de piatră. Dar obsesia shogunului pe care trebuia să îl ucidă reveni m mintea tânărului shishi, aşa că trecu in goană pe lîngă femeie şi sări înapoi prin shoji, cu Tora pe urmele lui, fără să se abată din drum, o luă iar la goană

pe verandă, spre dormitoarele victimei lui. In dreapta lui era grădina, in stânga camerele... nu mai avea nimic omenesc în el, ci devenise un animal de pradă, care era în stare de orice ca să îşi ucidă vînatul. Multe shoji erau date în lături, iar înăuntru se vedeau slujitoare, tineri servitori, sau doamne de onoare, pe jumătate îmbrăcaţi sau îmbrăcându-se atunci pentru cină. Toţi rămâneau cu gurile căscate de uimire şi groază, văzîndu-i pe cei doi shishi care alergau pe verandă.

In încăperile acelea nu erau samurai. Nu încă. Nu se vedea nici un duşman prin preajmă. Nu încă. Mai erau încă vreo câteva camere până la colţul verandei, apoi urma ultima parte a dormitoarelor. însufleţirea lui Saigo creştea pentru că erau perfect apăraţi de grădinile ce îi înconjurau din toate părţile, iar în ultimele camere nu erau gărzi care să li se pună în cale, căci se îndreptau spre cele din urmă odăi ale shogunului, acolo unde se culcase el cu acea curtezană fără pic de minte. Şi dintr-odată, presimţi primejdia. Tora era încă în spatele lui, alergând cu iuţeală, dar se auzeau de-acum paşii apăsaţi ai vrăjmaşilor ce se apropiau. Trecură pe lîngă încă o cameră. Nu mai aveau decât vreo câteva de cercetat. Intr-una din odăi văzu un doctor şi un tânăr care tuşea întruna şi se uitau cu feţele încremenite de mirare la ei, nevenindu-le să creadă. Apoi Saigo dădu colţul şi, umăr lîngă umăr cu Tora, se pregăti de ultimul atac. Dar rămaseră amăndoi locului, uluiţi, inimile celor doi shishi parcă se opriră din bătăi : în faţa lor, un căpitan şi trei samurai apărură pe uşa aceea, cu spadele scoase, aşteptându-i. Fără cea mai mică ezitare, Saigo se repezi. In faţă moartea : a lui sau a celorlalţi. Tora făcu la fel... Nu mai erau între ei şi shogun decât acei patru luptători care intrară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

- Sonno-joi !

Căpitanul pară prima lovitură, apoi începură să îşi încrucişeze spadele, iar ceilalţi doi îl atacară pe Tora. Ultimul samurai stătea deoparte, după cum i se poruncise. Saigo se feri de sabia căpitanului şi atacă, dar fără să il atingă. Urmă un nou schimb de lovituri înverşunate, dar Saigo era tot mai încrezător în el, pentru că ştia că se află. doar la câţiva paşi de izbîndă, se simţea invincibil şi căuta

întruna să îşi lovească adversarul de moarte, apoi avea să îl ucidă pe băieţandrul acela care îşi zicea shogun...

Intr-o fracţiune de secundă, zvîcnetul tâmplelor lui parcă se înteţi, îi zări iar pe doctor şi pe flăcăiaşul din cameră şi îşi aduse brusc aminte că îi spusese lui cineva că shogunul suferea de o tuse nesănătoasă... sigur, nu exista nici un portret al acestuia, nici unul din shishi nu-i zărise chipul vreodată.

— Dacă nu o să-l găseşti in baie, îi zisese Katsumata, o să-l recunoşti după dinţii înnegriţi, după tuse, după apropierea lui de prinţesă sau după veşmintele bogate... Şi nu uita : nici el. nici soţia lui, nu rabdă samurai prin preajmă...

Cu o putere de fiară încolţită, Saigo se năpusti asupra căpitanului, urlînd îngrozitor. Adversarul lui căzu, alunecând pe podea şi, pentru o clipă, rămase descoperit. Dar Saigo nu îl lovi de moarte, ci se întoarse spre băieţandrul din cameră... iar în clipa aceea, Samuraiul care rămăsese în rezervă îşi dădu seama că era timpul să intervină. Spada lui pătrunse adînc între coastele crâncenului shishi, dar acesta nu simţi deloc durere, ci se repezi înainte, fără succes, spre shogunul care pălise la faţă ca un mort. Apoi încercă iar şi iar, lunecând pe podele, şi murind fără să-şi dea seama ce i se întâmpla.

Căpitanul sărise in picioare deja şi lupta alături de ceilalţi cu Tora, reuşi să îl înjunghie, iar după aceea, ca un măcelar priceput, îi reteză capul dintr-o singură lovitură.

- Tăiaţi-i capul şi ăstuia, gîfîi el, arătând spre Saigo şi răsuflînd ca din foaie.

Apoi se grăbi să cerceteze veranda. La colţ, samuraii ce păzeau intrarea în clădire ajunseseră deja acolo, în frunte cu aghiotantul lui. Căpitanul îl ocări pe acesta, în culmea mâniei, îl îmbrânci în lături şi porunci în timp ce trecea pe lîngă el :

- Toţi cei care au stat în clădirea asta şi cei ce au păzit-o, să se strângă imediat în curtea mare a hanului, fără nici o armă asupra lor şi să aştepte acolo în genunchi. Şi tu la fel !

Inima îi bătea încă nebuneşte în piept, iar el clocotea tot mai mult de mânie, deşi spaima încă nu îi trecuse. Chiar înainte de asfinţit, Nobusada trimisese după el, foarte ţîfnos.

- Să dai poruncă imediat să se retragă toate gărzile dinăuntrul curţii ăsteia, până la gardul viu ! îi ordonase el, grozav de nervos. Este de-a dreptul ridicol să mai înghesuim şi pe ăştia aici, când odăile sunt atât de strimte şi îngrozitor de îngălate ! Eşti chiar atât de neputincios, de nepriceput, că nu poţi asigura paza hanului ăsta cât o vizuină şi înfiorător de mizerabil ? Chiar trebuie să ne îmbăiem cu gărzile alături, să dormim cu samuraii lîngă noi, să măncăm şi ei să se uite în gura noastră ? Să-i iei pe toţi de-aici ! Nu îngădui niciunui samurai să mai rămănă o clipă în preajma mea !

- Dar, stăpâne, iertare că stărui să...

- Nu trebuie să stărui pentru nimic ! se răstise shogunul la el. Am poruncit că astă-noapte nu rămăne nici un samurai aici, şi cu asta gata Şi-acum poţi să pleci !

Aşa că atunci căpitanul nu avusese ce să mai facă, dar nici nu se neliniştise prea tare. La urma urmei, paza era cât se putea de sigură. Când zgomotele înăbuşite ale atacului a-junseseră până la el, tocmai făcea o ultimă inspecţie, mulţumitoare, împrejurul curţii cu grădină, urmat de patru luptători. Gardul viu mai înăbuşea şi el zarva aceea încă destul de depărtată. Dar când ajunsese la poartă şi se uitase Dincolo de ea, rămăsese încremenit văzînd patru shishi luptându-se să ajungă la gard, iar doi repezindu-se la uşi. Prima dată se gândise la

shogun, aşa că dăduse imediat fuga spre camerele de baie, dar şambelanul strigase :

- Ce se întâmplă aici ?

- Suntem atacaţi, scoate-l imediat pe shogun din baie !

- Dar nu-i aici, este în cameră, cu doctorul... Căpitanul o luase iar la fugă, trecând ca vîntul prin sălile

de baie, spre dormitoarele goale. O servitoare înspăimăntată îi spusese că seniorul shogun era într-una din odăile ce dădeau spre cealalta verandă. Atunci, el, urmat de samurai, ieşise în goană şi îi văzuse pe cei doi shishi gata de atac. Nu putea trece de ei să-l apere pe shogun, însă spera că dacă aceia îi atacau pe gardieni acolo,

probabil că nu reuşiseră încă să a-jungă la stăpânul lui... Oricum, ştia că nu avea cum să se convingă că acesta mai trăia, decât dacă îl vedea cu ochii lui, în viaţă. Aşa că nu mai rămase defel pe gânduri. Îl găsi, Nobusada tuşea fără încetare-şi începuse să vorbească aiurea, încă îngrozit de moarte, iar toţi ceilalţi care se agitau acum în jurul lui nu făceau decât să sparească zarva şi mai rău. In câteva momente, căpitanul află că prinţesa nu păţise nimic, deşi făcuse şi ea o criză de isterie. Atunci, groaza prin care trecuse el se stinse dintr-odată. Fără să mai ia seama la mânia lui Nobusada, cu voce hotărâtă, crâncenă, ce îi făcu pe toţi subalternii lui să tremure din toate încheieturile, ordonă :

- Să plece imediat patru curieri călare, să ducă ştirile în capitală şi, în afară de cei din schimbul acesta de pază, toţi oamenii să fie aici într-o clipă, până la ultimul oştean, în preajma dormitoarelor cincizeci de samurai, în fiecare colţ al verandelor, câte doi ostaşi. Şi lîngă stăpânul shogun, fără să-l scape din ochi, permanent zece oameni, până ce domnia sa şi mărita prinţesă vor ajunge între zidurile sigure ale palatului.

A doua zi in toiul dimineţii în castelul în care locuia acum, prinţul Yoshi se grăbea să treacă de capătul grădinii, fără să îi pese de ploaia uşoară. Generalul Akeda îl însoţea.

- Este grozav de primejdios să ieşiţi aşa, se îngrijoră bă-trânul soldat, temăndu-se că în orice tufiş sau desiş se putea ascunde vreun vrăjmaş.

Amăndoi purtau armuri uşoare şi săbii, lucru neobişnuit prin părţile acelea, unde samuraii şi cei înarmaţi cu orice fel de arme nu aveau ce să caute, decât shogunul care cîrmuia şi o gardă de patru luptători după el, precum şi Mai-Marele Consiliului Bătrânilor şi Păzitorul Moştenitorului.

Era aproape amiază de-acum. Cei doi intîrziaseră şi nu dădură nici o atenţie frumuseţilor dimprejur. Lacuri limpezi, podeţe frumos încrustate, arbuşti înfloriţi, de toate culorile, şi copaci cultivaţi şi îngrijiţi acolo de secole întregi îi împrejmuiau. Ori de câte ori vreun grădinar dădea cu ochii de ei, cădea în genunchi şi cu capul în ţărână, până ce aveau să treacă şi să se depărteze de locurile acelea.

Peste armuri, purtau mantii uşoare, împletite, ca să nu îi ude ploaia. Toată dimineaţa ră-păise câte o rafală, apoi iar şi iar... Yoshi mări pasul. Nu era pentru prima dată când se ducea la vreo întrunire secretă, foarte importantă, în perimetrul palatului, la loc sigur... deşi nu puteau fi siguri niciodată. Era atât de greu să găsească un loc unde să vorbească în deplină siguranţă... întotdeauna se puteau ivi iscoade, oriunde, sau informatori, sau vrăjmaşi. întotdeauna stăteau sub ameninţarea că vor cădea pradă vreunei ambuscade, otrăvii sau arcaşilor şi spadasinilor ascunşi cine ştie prin ce cotlon. Acelaşi lucru îl păştea pe orice daimyo. Chiar viaţa lui, a prinţului Yoshi, era oricând în mare pericol, ştia. Atât de firesc părea acest fapt, încât tatăl şi bunicul lui îl învăţaseră încă de copil că sfîrşitul, moartea de bătrâneţe nu fusese scrisă defel în karma neamului lor.

- Suntem aici la fel de în siguranţă ca oriunde altundeva pe pământul ăsta mare, spusese el. Ar fi aproape imposibil să ţi se întindă o capcană aici.

— Da, dacă n-ar fi vorba de Ogama. Pentru că el este recunoscut drept mincinos, înşelător... Ar merita numai să fie hrană vulturilor, cu capul tăiat şi tras in ţeapă.

Yoshi zîmbi şi parcă începu să se simtă mai bine. De când aflase veştile despre uluitorul atac al luptătorilor shishi, veşti sosite chiar în toiul nopţii, fusese mai nervos ca niciodată..., mult mai nervos decât atunci când i se dăduse de ştire despre moartea unchiului său şi trecuseră peste el, numindu-l shogun pe nevolnicul de Nobusada. Da, mult mai furios chiar decât atunci când tairo li îl arestase pe el, pe tatăl lui şi familiile lor. Şi îi trimisese să putrezească în fundul carcerei. Se grăbise de îndată să trimită două sute de samurai să întâmpine escorta shogunului la bariera Kyoto, iar în zori de ziuă, îl trimisese în taină pe Akeda să ii raporteze lui Ogama despre cele întâmplate şi să îi explice de ce anume o astfel de trupă numeroasă, înarmată, pleca dintre întăriturile shogunatului.

- Spune-i lui Ogama tot ce ni s-a povestit şi nouă şi răs-punde-i la orice fel de întrebare. Nu vreau să facem nici o greşeală, Akeda, să dăm cumva de bănuit.

- Din partea mea, nici o teamă, stăpâne.

- Bine. Atunci dă-i această scrisoare şi roagă-l să răspundă pe loc la ea.

Yoshi nu îi destăinuise generalului ce anume conţinea epistola, dar nici bătrânul lui slujitor nu întrebase. Insă când Akeda se întorsese la fortăreaţă, prinţul îi poruncise imediat :

- Spune-mi cuvînt cu, cuvînt ce anume ţi-a zis.

- Ogama a citit scrisoarea de două ori şi a scuipat apoi, a ocărit de vreo două ori, după care a aruncat-o spre sfetnicul lui, Basuhiro, care a citit-o fără să i se clintească măcar un muşchi de pe faţa lui scîrbavnică şi plină de găuri de vărsat de vînt, apoi a rostit doar : Poate că ar trebui să discutăm aceste lucruri între patru ochi, stăpâne. Eu

le-am zis numaidecât că îi aştept până se hotărăsc, apoi, după un timp destul de rezonabil, Basuhiro s-a întors şi a grăit : Stăpânul meu este de acord, însă el va veni înarmat acolo, ca şi mine, dealtfel. Oare ce-o fi vrut să zică el cu asta, stăpâne ?

Atunci, Yoshi îi spusese care era planul lui, iar bătrânul se făcuse stacojiu la faţă, de groază şi uimire.

- Stăpâne, domnia ta i-ai cerut să vă întâlniţi în taină ? Intre patru ochi ? ! Numai cu mine ca apărător ? Asta-i o nebunie nemaiauzită, pentru că el zice că vine doar însoţit de Basuhiro, dar...

- Gata ! îl oprise Yoshi.

Ştia şi el care erau riscurile, dar trebuia să mizeze iar totul pe o carte, pentru că era necesar să afle neapărat răspunsul la propunerea lui privind Porţile. Tocmai când se pregătea să plece, unul dintre spionii shogunatului venise să îl informeze despre nişte discuţii foarte interesante, dintre Katsumata şi ceilalţi shishi de la hanul La Pinii Foşnitori.

- Uite-i acolo !

Ogama stătea la umbra unui copac cu frunziş bogat, după cum conveniseră, iar Basuhiro era şi el alături. Amăndoi îi priveau foarte bănuitori, aşteptându-se oricând la trădare, însă nu erau nici pe departe atât de încordaţi ca bătrânul Akeda. Yoshi fusese de părere că Ogama ar fi fost bine să vină prin Poarta de Sud, iar el dinspre Poarta de Est şi să lase palanchinele şi-gărzile Dincolo de gardurile

grădinii. După ce avea să se sfir-şească întâlnirea lor, puteau merge toţi patru împreună, spre Poarta de Răsărit. Ca şi data trecută, cei doi adversari înaintară câţiva paşi, ca să poată vorbi între patru ochi. Akeda şi Basuhiro îi priveau foarte atenţi.

- Aşa deci, începu Ogama, după ce schimbară politeţu-rile de rigoare. O mănă de shishi intră printre o sută de samurai înarmaţi până-n dinţi, ca un cuţit ascuţit printr-o grămadă de bălegar. Şi dau aşa buzna în baia lui Nobusada, peste nevasta lui despuiată, până în dormitorul lui, şi-abia acolo pun gărzile mâna pe ei. Zici că au fost zece oameni ?

- Da. Trei dintre ei erau ronini din Choshu, cei doi care au trecut de gardul viu erau tot din Choshu, iar unul dintre ei era chiar căpetenia cetei.

Yoshi nu scăpase încă definitiv de teama pe care o încercase auzind despre acel atac, dar se întreba dacă ar fi scos atunci spada, să îl ucidă pe Ogama când erau singuri, oare ce s-ar fi întâmplat ? Basuhiro oricum nu prezenta practic nici o primejlie, fie că intervenea Akeda, fie că nu. Odată şi odată tot o să-l ucid pe Ogama, cu orice preţ, dar nu acum, îşi zise el. Nu acum, când două mii de netrebnici din Choshu păzesc Porţile şi mă ţin pe mine la distanţă, ameninţîndu-mă din umbră.

- Şi toţi tâlharii aceia au murit aşa, fără să facă nici un rău, decât omorând câţiva paznici, şi nici un supravieţuitor nu a rămas..., urmă el cu voce tare. Am auzit că domnia ta ai decretat o amnistie generală, pentru orice ronin din Choshu, fie că e shishi sau nu ? întrebă el apoi, întrebîndu-se iar dacă nu cumva Ogama mai avea şi el un amestec tainic în ticluirea acestui plan de ambuscadă perfect conceput, şi că de-ar fi ştiut de acest plan ar fi reuşit în întregime.

— Da, aşa-i, zise Ogama, zîmbind cam mănzeşte. Orice daimyo ar fi făcut la fel. Este un mod foarte eficace şi simplu pentru a ţine sub control pe ronini, fie că sunt shishi ori nu. Sunt ca o ciumă, care se întinde peste tot, degrabă.

— Ai dreptate. Dar o amnistie nu o să-i oprească defel.

Aş putea totuşi să întreb citi dintre aceşti ronini au acceptat această idee generoasă ?

Ogama izbucni într-un rîs nestăpânit.

- In mod limpede, nu aceia care au dat atacul azi-noap-te ! Ce mai contează câţiva, acolo, Yoshi-donno ? De fapt, câţi sunt ei în total ? O sută ? Poate, dar în nici un caz mai mult de două sute, dintre care probabil că numai douăzeci ori treizeci sunt din Choshu ! Mă rog, din Choshu sau nu, oricum nu are importanţă ! adăugă el, apoi chipul îi căpătă o expresie ameninţătoare. Nu eu am plănuit acel atac, dacă la asta te-ai gân-dit. Eh, ce părere ai ? Este foarte uşor să îi faci una cu pământul pe shishi, şi eu îmi doresc acelaşi lucru, dar... cauza pentru care luptă ei nu este aşa de uşor s-o ştergi din mintea oamenilor, dacă într-adevăr trebuie să îi înlături pe ei, prin orice mijloc. Puterea oricum trebuie să revină împăratului, pe deplin, iar gai-jinii să fie alungaţi de pe pământurile noastre. Sonno-joi este deci o cauză dreaptă, eh ?

- Aici aş putea să mai adaug şi eu multe lucruri, Ogama-donno, însă aliaţii nu trebuie să îşi întindă unul altuia curse. Iar noi doi suntem aliaţi, aşa-i ?

Ogama încuviinţă din cap.

- Da, în mare, aşa este, suntem aliaţi.

- Ei, atunci e bine, răspunse Yoshi, ascunzîndu-şi uimirea că Ogama se declarase atât de uşor de acord cu condiţiile lui. într-un an de zile, cel mult, domnia ta va fi Mai-Marele Consiliului Batrinilor. Iar de azi înainte, eu voi avea sub supraveghere Porţile.

Se întoarse pe călcîie, să plece.

- Bine, facă-se voia domniei tale in toate. In afară de controlul Porţilor, eu accept toate propunerile.

Yoshi simţi cum i se îngroaşă vinele gîtului, de o furie înăbuşită.

- Insă eu tocmai am spus că am nevoie de Porţi.

- Iertare, dar asta nu, se împotrivi Ogama, şi, cu toate că mâna nu i se încleşta pe minerul spadei, el se înfipse mai bine pe picioare, pregătindu-se de luptă. Să fim aliaţi în secret, da, să pornim război împotriva celor din Tosa, sigur, şi cu Satsuma la fel, dar Porţile nu le dau. Să-mi fie cu iertare.

Pentru o clipă, Yoshi Toranaga nu rosti nici o vorbă. Doar se uită la vrăjmaşul lui cu mare atenţie. Ogama îl înfruntă şi el, fără

teamă, aşteptând reacţia celuilalt, gata oricând să tragă sabia, dacă era nevoie. Apoi Yoshi oftă, şi şterse stropii de ploaie de pe borurile pălăriei.

- Eu vreau să fim aliaţi. Iar aliaţii trebuie să se ajute unul pe celălalt. Poate că vom ajunge la un compromis pină la urmă, dar mai întîi vreau să-ţi dau o veste foarte importantă : Katasumata este aici, în Kyoto.

Ogama se făcu stacojiu la faţă.

- Nu se poate. Mi-ar fi raportat mie iscoadele.

- Ba este aici şi asta de vreo câteva săptămâni.

- Nu este nici picior de supus al lui Sanjiro în Kyoto, cu atât mai puţin acesta. Iscoadele mele ar fi...

- Iertare, rosti Yoshi cu voce scăzută. Este aici, însă în taină, nu ca supus şi iscoadă a lui Sanjiro. Katsumata este shishi, chiar sensei shishi. Este căpetenia cuibului de shishi de-aici, iar numele lui tainic este Corbul.

Ogama rămase cu gura căscată de uimire.

- Katsumata este căpetenie shishi ?

- Da, întocmai. Şi mai este ceva : ia adu-ţi aminte domnia ta : nu este el cel mai de încredere şi mai devotat sfetnic şi strateg al lui Sanjiro ? Nu te-a dus el cu vorba în numele lui Sanjiro, cu acel fals tratat, ca să vă ţină pe loc, la Fushimi, să ii dea vreme lui Sanjiro să scape ? Oare nu înseamnă toate astea că Sanjiro din Satsuma este, în secret, căpetenia mişcării shishi, iar toate asasinatele lor fac parte din planul general, care ţinteşte să ne spulbere pe toţi, mai ales de domnia ta, ca să ajungă el shogun ?

- Da, ăsta a fost dintotdeauna visul lui Sanjiro, desigur, răspunse Ogama, buimăcit, făcând acum în minte tot soiul de legături care îi scăpaseră până atunci. Dacă el este căpetenia tuturor luptătorilor shishi...

Se opri înfuriat că Takeda nu îi zisese nimic. De ce oare ? Nu este Takeda iscoada mea, nu este el supusul meu tainic, la urma urmei ?

- ... Unde-i acum Katsumata ? urmă el, cu voce tare.

- Una dintre patrulele domniei tale era cât pe ce să îl prindă acum câteva zile, la hanul La Pinii Foşnitori.

Din nou, Ogama se înroşi ca un rac fiert, de mânie.

- Era şi el acolo ? izbucni el, împroşcând cu salivă. Am a-flat că dormeau nişte shishi acolo, dar n-am ştiut niciodată că...

înghiţi în sec, înăbuşit de furie că Takeda nu îl avertizase că acel duşman de moarte era atât de aproape de el. De ce oare ? Nici o nenorocire, ştia el cum să îl înveţe minte pe Takeda. Dar mai întîi să aibă grijă de Katsumata. Nu uitase el atât de uşor că el, Katsumata, îi compromisese atacul-fulger asupra lui Sanjiro. Dar, din pricina lui Katsumata, avea să moară şi Sanjiro în curând. Iar el, Ogama, se înstăpânea peste ţinutul Satsuma, după care nu mai trebuia să stea la discuţii cu Toranaga Yoshi... pentru că acesta avea să stea în genunchi in faţa lui.

- Şi-acum unde este el ? întrebă mai departe. Ştii unde este, sigur ?

- Ştiu numai Casa conspirativă unde s-a aflat azi-noapte şi poate că o să mai vină şi la noapte, adăugă Yoshi cu glas scăzut. în Kyoto sunt peste o sută de shishi, care deja au făcut un plan de atac din toate părţile asupra domniei tale.

Ogama simţi cum îl trec fiori de gheaţă pe şira spinării. Oricine cunoştea faptul că nu exista nici o formă sigură de apărare împotriva unui ucigaş fanatic, căruia nu îi era deloc teamă de moarte.

- Când vor să dea atacul ?

- Mîine, la asfinţit, dacă atacul asupra shogunului... ar fi izbutit. Apoi, după ce ai fi fost ucis, iar oamenii lor sunt infiltraţi în trupele tale, socotiseră să pună stăpânire pe Porţi.

Ii trebui multă stăpânire de sine lui Ogama, ca să nu îi mărturisească lui Yoshi că el şi Takeda stabiliseră o întâlnire de taină, tocmai la ceasul amurgului a doua zi, când era momentul ideal pentru un atac-fulger.

- Iar acum, dacă au dat greş cu shogunul ?

- După câte mi s-a spus mie, căpeteniile shishi se întâl-nesc desearǎ să hotărască. Iar acum, în mod deliberat, domnia ta se află în fruntea listei lor negre, după Nobusada şi mine, în persoană.

- Dar de ce ? răbuîni Ogama, furios. Doar eu îl sprijin din toate puterile pe împărat, şi sunt cu tot sufletul alături de cei ce luptă împotriva gai-jinilor.

Yoshi rămase impasibil, ascunzînd zîmbetul viclean ce era cât pe ce să îi înflorească pe buze, pentru că ştia toate acestea.

768

- Mai bine să ne unim amăndoi forţele, deseară. Eu cunosc locul lor de întâlnire, unde ar trebui să vina şi Katsumata, împreună cu cei mai mulţi dintre căpeteniile shishi, însă în partea aceea a oraşului este interzisă circulaţia de la apusul răsăritul soarelui. Ogama întrebă imediat :

- Şi care-i preţul ?

- Mai întîi, mai am să-ţi dau câteva ştiri care ne interesează la fel de mult pe amăndoi.

Spre neliniştea crescândă a celuilalt. Yoshi îi povesti în detaliu despre întilnirea Consiliului Bătrânilor cu Sir William şi ceilalţi ambasadori, despre spionul lui, Misamoto, despre a-meninţarea guvernatorului britanic că va trimite spre capitala imperiului trupe numeroase, de îndată ce flota avea să se întoarcă din China şi despre cum ajunseseră ei la un compromis privind acea ameninţare şi plata despăgubirilor, pentru moment.

- N-o să treacă deloc de Strîmtoarea Shimonoseki, flota aia a lor... dacă aşa poruncesc eu, scrîşni Ogama.

- Ar putea să aleagă drumul mai lung, să ocolească Insula Sudică.

- Drumul mai lung, drumul mai scurt, care-i deosebirea? Dacă or să pună piciorul in Osaka sau în împrejurimi, eu, sau noi doi, oricum o să-i facem una cu pămăntul.

- Asta doar prima dată. Probabil că o să avem şi noi pierderi grele, însă gai-jinii or să fie nimiciţi. Ca să nu uit : acum două zile am primit un raport secret de la departamentul Bakufu de aici, care se ocupă de informaţiile legate de China, urmă el, scoţînd un sul de hîrtie Acoperită cu semne. Poftim, citeşte singur.

- Ce scrie acolo ? se răsti Ogama, nerăbdător.

- Că flota din Yokohama a fost trimisă să răzbune distrugerea unei singure nave britanice, iar pentru asta a spulberat tot în cale, pe distanţă de douăzeci de leghe toată coasta chineză la nord de Shanghai. Au îngropat in scrum toate satele din ţinutul acela şi au scufundat toate navele pe care le-au intilnit.

Ogama scuipă, dispreţuitor.

- Da, nişte piraţi... Au nimicit cuiburi de piraţi...

Ştia şi el multe despre cele ce se petreceau în zona aceea, in trecut, devenise aproape o tradiţie, deşi nerecunoscută oficial, ca samuraii din Choshu — şi din Satsuma — să trimită cete de războinici pe coastele chineze, ca să jefuiască fără milă, până aproape de Shanghai, sau în partea de sud, Dincolo de Hong Kong, până la Strimtorile taivaneze. Chinezii îi numeau walca, adică piraţi, şi le purtau o frică şi o ură nestinsă, încât secole la rând, împăraţii Chinei interziseseră oricărui japonez să acosteze pe ţărmurile lor, iar relaţiile comerciale dintre cele două ţări se făceau numai prin intermediari, nicidecum prin neguţători niponi.

- Da, or fi ei piraţi, dar ticăloşi cum sunt ei, nu sunt deloc laşi, răspunse Yoshi. Nu-i mult de când armatele de gai-jini au supus toată China pentru a doua oară şi au ars din temelii Palatul de Vară al împăratului şi întregul Pekin. Iar flota şi armatele lor sunt cu adevărat cumplit de puternice şi moderne!

- Aşa o fi, spuse Ogama. Dar aici suntem în Japonia, nu în China.

Ridică din umeri, nepăsător, pentru că încă nu se simţea pregătit să îi dea un răspuns categoric şi nici nu voia să îi divulge planul lui de apărare a ţinutului Choshu. Insă în sinea lui îşi spunea : mai toate coastele care se află sub stă-pânirea mea sunt prăpăstioase şi stăncoase, deci oricum greu de cucerit şi foarte uşor de apărat, iar curând au să devină cu adevărat de nepătruns, când toate armele moderne cumpărate au să ajungă la locul lor, iar luptătorii termină de ridicat fortificaţiile.

- ... Iar noi nu suntem chinezi, adăugă el, hotărât.

- Eu m-am gândit că ar trebui să facem pace între toţi daimyo ca să mai cîştigăm timp, să îi putem duce cu vorba pe gai-jini cum

vrem noi, ca să învăţăm tainele tunurilor, puştilor şi navelor pe care le construiesc ei. Şi să aflăm cum a reuşit acea ţară mică, numai cât o insulă mai mică decât ţara noastră, cum a reuşit să ajungă cea mai bogată din lume şi să stăpânească mare parte din ea.

- Astea-s scorneli. Scorneli împrăştiate cu bună-ştiinţă, ca să ne înspăimânte pe noi.

Yoshi clătină din cap, contrazicându-l.

- Eu nu cred la fel. Mai întîi, trebuie să le ştim toate secretele, apoi să ii zdrobim. Acum nu putem face asta, nicicum.

- Ba da ! Doar asta-i Ţara Tuturor Zeilor. In Choshu am deja o fabrică de tunuri şi în curând or să mai fie şi altele. Satsuma are trei nave cu aburi şi a început construcţia unui şantier naval tot acolo, iar peste puţin timp, vor apărea şi altele. Putem face una cu pământul Yokohama şi toată flota care o apără. Iar când or să se întoarcă şi ceilalţi, o să fim pregătiţi cum se cuvine să îi întâmpinăm.

Yoshi îşi ascunse surpriza auzind cu câtă ură rostise aceste cuvinte şi se bucură în sinea lui că mai descoperise o armă puternică, pe care o putea folosi oricând împotriva inamicului său.

- Si eu cred acelaşi lucru, răspunse el. Da, sunt întru totul de acord. Vezi deci, Ogama-donno, zise el ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Noi doi gândim cam la fel, deşi avem unghiuri de vedere diferite. Da, o să-i nimicim pe gai-jini, dar când va veni vremea potrivită. Noi o să alegem acel moment, când o să aflăm tot ce avem nevoie, o să le dejucăm toate planurile şi o să le frângem gîturile cu propriile lor mijloace, întări el cu voce fermă. Intr-un an de zile, nu mai mult, noi doi o să controlăm în întregime Consiliul si Bakufu. Iar în trei-patru ani putem cumpăra o mulţime de puşti, tunuri şi nave.

- Si cum o să le plătim ? Gai-jinii sunt grozav de lacomi a preţ !

- O posibilitate ar fi să le plătim în cărbuni, de care au mare nevoie pentru navele lor. Iar a doua cale ar fi să le dăm în schimb aur, spuse Yoshi, apoi îi povesti despre prosdectiuile începute.

- Dibace mişcare, rosti Ogama. cu un zîmbet ciudat. Noi vem în Choshu mult cărbune, fier şi copaci pentru construcţia e nave.

- Şi mai aveţi şi o fabrică de armament. Ogama rîse cu poftă, mulţumit, iar Yoshi rîse şi el, dîndu-şi seama că lovise in plin.

- Asa-i, recunoscu Ogama. Iar bateriile mele se înmulţesc cu fiecare lună. Deci eu pot avea oricând doresc mijloacele de a înfrunta vrăjmaşul cu arme de foc. Astea sunt toate veştile, Yoshi-donno ?

- Da, deocamdată. Fie-mi îngăduit să te sfătuiesc să mai slăbeşti strânsoarea asupra Strîmtorii Shimonoseki... Oricum, orice ar întâmpla, tot ale domniei tale rămăn... Da, cred că atât am avut de spus pe moment, însă, ca aliat preţios, domnia ta va afla primul tot felul de veşti importante.

- Da, ca aliat preţios ce mă voi dovedi, voi aştepta mereu să aflu primul noile veşti importante, întări Ogama, încuviinţînd din cap, mai mult ca pentru sine.

Se uită apoi la Basuhiro, cu înţeles, apoi se răzgândi şi nu ii mai ceru deloc sfatul... Yoshi are dreptate, îşi zise, marii conducători trebuie să păstreze unele taine numai pentru ei.

- Am vorbit destule de-acum. Dar în privinţa lui Katsumata, vreau să ştiu care-i preţul. Un atac asupra lui, cu forţele noastre reunite ?

- Oare ce ar putea oferi un aliat foarte preţios şi deosebit ?

Ogama se îndreptă de spate, ca să îşi mai destindă gitul şi umerii încordaţi. Se aşteptase la o asemenea întrebare, pentru că deşi se împăunase atât, nu era prost deloc. Timp îndestul să mai discutăm asupra unei oferte, chiar dacă nici unul dintre noi nu se va fi înjosit să se tocmească, precum negustorii de orez din Osaka, atât de demni de dispreţ.

- Domnia ta îţi poţi pune. oamenii să păzească Porţile timp de o lună de zile, dar numai câte douăzeci de războinici la fiecare din cele şase porţi, iar două sute de oameni de-ai mei or să se afle în permanenţă prin preajmă. Ei, sigur, nu atât de aproape încât să vă stănjenească în vreun fel, zîmbi Ogama. Oricine intră sau iese pe porţi va primi liberă trecere de la ofiţerul domniei tale, după cum se cuvine... După ce se va fi sfătuit înainte cu căpitanul... căpitanul meu de legătură, fără nici o îndoială...

- Adică cum să se sfătuiască ?

- Să se sfătuiască aşa, ca între aliaţii de mare rang, doar se poate ajunge foarte uşor la un astfel de acord, nu ? insistă Ogama, în timp ce zîmbetul acela ciudat i se ştersese de pe buze. Dacă vor rămâne de veghe mai mult de douăzeci de oameni ai shogunatului, atunci luptătorii mei vor prelua iar Porţile, iar înţelegerea noastră va cădea de la sine... De acord ?

Ochii lui Yoshi erau de nepătruns. Nu avea nici un rost să îl ameninţe degeaba, pentru că, în mod cert, orice şiretlic din partea uneia sau alteia dintre părţi ar fi însemnat sfîrşitul oricărui compromis.

- Eu unul aş prefera să stea patruzeci de samurai de nazala fiecare din Porţi - şi putem cădea la o înţelegere în privinţa schimbării gărzilor, fără nici o problemă - iar eu o să am în grija aceste Porţi cită vreme shogunul Nobusada şi prinţesa Yazu rămin în Kyoto.

Ogama percepu imediat nuanţa.

— A, sigur, răspunse el imediat. Cât stă shogunul Nobusada acolo. da... insă nu şi prinţesa, care... care ar putea rămâne la castel pentru totdeauna, eh ? Patruzeci de oameni ai spus ? Foarte bine, patruzeci să fie, la fiecare Poartă. Bineinţeles că fratele ei, Fiul Cerurilor, nu o să abroge hotărîrea aceea, prin care mă numeşte pe mine păzitorul Porţilor, împotriva tuturor duşmanilor săi...

— Fiul Cerurilor rămâne venerat şi ascultat ca Fiu al Cerului, dar nu cred că este necesară nici o abrogare pentru nici un fel de hotărîre, de vreme ce trupele shogunatului nu vor face altceva decât să-şi împlinească menirea istorică, de veacuri...

Atunci, chipul lui Ogama deveni de nepătruns.

— Haide mai bine să lăsăm deoparte toată vorbăria a-ceasta politicoasă şi să spunem lucrurilor pe nume : sunt de acord cu această manevră prin care cedez Porţile ca să-ţi păstrezi cinstea obrazului, in schimbul capului lui Katsumata, şi a tuturor celorlalţi... Oamenii domniei tale vor deveni garda de onoare a oraşului, iar stindardele cu blazonul clanului Toranaga pot flutura în voie pe ziduri, ba chiar mărturisesc că în cea mai mare parte, suntem de aceeşi părere, însă

nu-mi retrag opoziţia fermă faţă de „drepturi istorice", de shogunat şi Bakufu! se opri dintr-odată, pentru că într-adevăr îi convenea mai tot ce i se oferise in schimb, apoi făcu iar o concesie : Da. cel puţin in ce priveşte actualul shogun şi actuala administraţie Bakufu. Yoshi-donno. Să-mi fie iertată lipsa de maniere. Cred că va fi bine pentru amăndoi să ne unim puterile, chiar dacă nu m-am aşteptat nici o clipă să se întimple aşa ceva şi nici nu mă gândeam că îmi va fi ceva pe plac din tot ce-mi vei spune...

Yoshi încuviinţă din cap, înţelegător, ascunzîndu-şi privirea triumfătoare.

— Sunt foarte fericit că ne putem înţelege şi pot să zic şi eu la fel de deschis că putem cădea de acord atât asupra principalelor noastre probleme, cât şi asupra celor mai puţin importante. Ca de exemplu, urmă el netulburat, să fiu de acord că dacă un memorandum soseşte din partea împăratului, e foarte posibil să fie în fapt un fals, nu ?

Ogama zîmbi foarte încăntat şi îşi dădu seama că într-adevăr făcuse un compromis foarte înţelept cu Toranaga. - Bine. Iar acum să vorbim despre Katsumata.

Atacul asupra casei conspirative a căpeteniilor shishi a avut loc cu câteva ore înainte de răsărit. Surpriza a fost într-adevăr deplină. Katsumata,. împreună cu toţi ceilalţi conducători de sub comanda lui erau înăuntru. Şi Sumomo.

in primul moment când îşi dădură seama că se apropie pericolul, cei doi oameni de pază nu observară decât că, undeva, în apropiere, pe străduţa plină de noroi după ploaia de dinainte, o coşmelie dărăpănată luă foc, iar cei ce o locuiau, împreună cu vecinii lor, începură să strige înspăimăntaţi. -Imediat, bărbaţi şi femei - toţi oameni de taină ai dregătorilor Bakufu —, începură să se înghesuie pe ulicioară, prefăcându-se cuprinşi de groază, ca să ofere o Acoperire perfectă trupelor camuflate ale atacanţilor. Când cei doi paznici se duseră să vadă ce se petrecea, de undeva din noapte, câteva săgeţi ii uciseră pe loc. înainte de a muri însă, unul dintre shishi reuşi să strige, ca să îi anunţe pe cei dinăuntru. îndată, samuraii celor doi daimyo ieşiră la lumină, înconjurind la iuţeală zona

mahalalei de locuinţe mizere. Majoritatea erau ostaşii lui Ogama, care ceruse acest lucru în mod special. Yoshi se declarase de acord să trimită numai patruzeci de luptători, toţi unul şi unul, în frunte cu Akeda.

în câteva clipe, unii din grupul de asalt aprinseră torţe, care luminară oarecum coliba ce constituia ţinta ambuscadei, şi în partea din faţă şi în spate. Brusc, o ploaie de săgeţi se abătu asupra tuturor intrărilor, locurilor expuse sau şubrede. Apoi, pe neaşteptate, cei patru puşcaşi ai lui Yoshi luară poziţie, doi în faţă, doi în spatele colibei şi traseră câteva salve una după alta prin pereţii de hîrtie. Câteva momente, se lăsă o tăcere apăsătoare. Toţi cei de faţă, samurai, shishi sau cei ce aflaţi prin apropiere, rămaseră amuţiţi de groază, pentru că nu mai auziseră în viaţa lor o atât de rapidă succesiune de bubuituri cutremurătoare. Apoi se produse învălmăşeala, când toţi începură să fugă, să se pună la adăpost, în afară de samuraii din grupul de asalt. Strigătele celor răniţi, aflaţi încă în casele incendiate, răsunau pretutindeni. O colibă şubredă, din vecini, se aprinse dintr-o singură scânteie, iar focul se întinse din casă în casă, până ce din amândouă părţile, ulicioara se prefăcu într-un iad încins, îngropând sub mormanele în flăcări familii întregi.

Căpitanul lui Ogama, care conducea toată acţiunea, nu dădu nici o atenţie acelei nenorociri care nu îi ameninţa decât pe locuitorii mahaialei, ci ordonă primului val de atacanţi să treacă la fapte, neiulnd in seamă sfatul iui Yoshi, care propusese incendierea hardughiilor din amândouă capetele străzii, apoi să lase locul puşcaşilor lui, care i-ar fi doborât unul câte unul pe shishi ce încercau să fugă. Patru samurai ai lui Ogama se prăbuşiră ucişi, sub loviturile mortale ale unui grup de shishi înverşunaţi, care trecură la contratac, năpustindu-se cu toţii prin geamurile laterale şi uşa principală. Atunci începu o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi în faţă şi pe străduţa din spate unde fu oprită alta încercare de evadare, oamenii învârteau săbiile ca pe nişte morişti, stânjeniţi de locul strîmt, de noroi şi întuneric. Doi indivizi încercară să rupă cercul atacatorilor, dar la capătul aleii îi aşteptau alţi samurai, care îi spintecară numaidecât. Oamenii lui Ogama încercară încă o dată, în zadar, să pătrundă în

coşmelie, însă atacul îi îmboldi pe disperaţii shishi să încerce la rândul lor să iasă din încercuire, dar numai pentru a da peste alte rânduri de războinici care îi aşteptau, apoi de alţii şi alţii... Apoi fumul gros, ce se înteţea, îi stănjenea deoptrivă şi pe atacanţi şi pe atacatori.

Atunci Akeda dădu un ordin scurt. Iar samuraii de sub comanda lui se apropiară în fugă de Casa cu pricina cu torţe în mîini şi le aruncară prin shoji, prin ferestrele sparte sau pe Acoperiş. Apoi se retraseră degrabă, ca să lase locul camarazilor lor înarmaţi cu puşti. îndată se întinse o alta vîlvătaie, iar un grup de shishi ieşi drept în bătaia armelor, încercând să fugă din odaia în flăcări. Duhoarea de carne arsă, sânge, excremente, fumul înăbuşitor şi gemetele morţii începură să se ridice în noaptea jilavă. Ploaia se prefăcu dintr-odată în burniţă.

Bine apăraţi de gărzile personale, Yoshi şi Ogama priveau dintr-un punct strategic, aflat Dincolo de zona periculoasă. Amăndoi purtau armuri şi spade, iar Yoshi venise cu carabina cu repetiţie, atirnată la oblîncul şeii. Alături de ei, mai erau şi câţiva dregători Bakufu. în acea zarvă şi confuzie generală, rărnaseră uimiţi observînd un shishi care reuşi să rupă cordonul e samurai şi o luă la goană în susul străzii, intrând pe o ulicioară lăturalnică, nepăzită de samurai.

- Nu cumva ăla-i Katsumata ?... s-trigă Ogama.

insă cuvintele lui se pierdură Acoperite de bubuitul puştii pe care Yoshi, fără să stea prea mult pe ginduri, o dusese la ochi şi apăsase pe trăgaci. Apoi încarcă din nou şi trase iar. Fugarul se prăbuşi la pămănt. urlînd de durere. Ogama şi ceilalţi se traseră imediat înapoi, neaşteptându-se ca Yoshi să se amestece personal în acea luptă. Profitând de uluirea lor, Yoshi mai ochi o dată pe îndelete pe cel căzut în mocirlă şi trase încă un foc. Glonţul pătrunse în spatele rănitului. Un ultim strigăt şi acesta rămase nemişcat.

- Nu, nu-i Katsumata, răspunse Yoshi, dezamăgit. Ogama ocări furios, înciudat că noaptea nu vedea deloc bine. Apoi îşi luă ochii de la mort şi privi puşca din mîinile lui Yoshi, abia stăpânindu-şi un fior de teamă.

- Dar văd că domnia ta ştie să se folosească bine de scula aia.

- Ei, este uşor să înveţi, Ogama-donno, chiar prea uşor. Cu voită nepăsare, Yoshi băgă alt glonte pe ţeava puştii.

sigur de-acum că era prima dată când Ogama privea de aproape o astfel de armă. De altfel, o luase cu el în mod deliberat, ca şi pe trăgătorii lui, să îl descumpănească de la bun început, dacă îi trecuse cumva prin gând că putea scăpa uşor de el, asasinîndu-l.

- Dar a omori un om cu asta este dezgustător, laş şi deloc onorabil.

- Da, da, chiar aşa... Dar aş putea să o văd şi eu mai îndeaproape, te rog ?...

- A, desigur, zise Yoshi. îndatoritor, punînd piedica. Este americană. Şi are cel mai modern încărcător. O să primesc în curând vreo cinci mii de bucăţi, zîmbi el cu şiretenie, aducindu-si aminte că-şi însuşise şi comanda lui Ogama. Strămoşul meu a fost foarte înţelept atunci cind a interzis prin lege deţinerea acestor arme de foc... desigur, pentru că oricine le poate folosi uşor ca să ucidă de la distanţă sau de foarte aproape, după voie, pe oricine, fie daimyo, negustor, tâlhar, ronin, ţăran, femeie sau copil. Da, străbunul meu a fost cu adevărat un om foarte prevăzător, insă ce Păcat că noi nu mai putem da ascultare voinţei lui, din pricina netrebnicilor gai-jini, care ne silesc să învăţăm acest nou meşteşug.

Lui Ogama, puşca din miinile lui îi părea grozav de ciudată : mai grea decât o spadă, unsuroasă şi aducătoare de moarte. Iar acest lucru părea că sporeşte însufleţirea acelei nopţi unice, care răsuna de ţipetele celor aflaţi în agonie, de gemetele celor arşi ori răniţi in luptă. Ştia că acolo se afla sigur şi Katsumata, pentru că iscoadele lui aşa îi raportaseră, şi in curând, capul duşmanului său de moarte avea să fie văzut de toată lumea într-o ţeapă. Şi toate aceste întîmplări. ce se precipitau, îi dădeau o stare ciudată şi un gust dulceag în gură de-i venea să vomite.

Mda, oricum, era bine să poţi ucide aşa, fără să te pui în primejdie, îşi spunea el, dezmierdind cu degetele înfiorate ţeava rece a puştii. Dar Yoshi are din nou dreptate. Dacă aşaceva ajunge pe mîini vrăjmaşe... şi orice mîini, în afară de ale tale ar putea deveni vrăjmaşe... Cinci mii de bucăţi dintr-astea ? Eee, atunci chiar că va fi

cam greu să mă lupt cu el. Eu n-am comandat decât o mie... De unde-o lua el atîţia bani, doar pnmănturiie lui sunt la fel de pline de datorii şi creditori ca şi ale mele. A, da, uitasem de concesiunile acelea miniere. Isteaţă lovitură. O să fac şi eu la fel. Dar care-o fi planul lui secret ? Oare o avea şi el vreun tainic ,,Cer Singeriu" ? Dacă Yoshi cumpără cinci mii de carabine, atunci eu trebuie să am zece mii. Iar astă-seară a adus patruzeci de oameni inarmaţi cu puşti. De ce patruzeci ? Ca să imi aducă aminte că am acceptat să rămână câte patruzeci la fiecare Poartă ? Patruzeci le puşcaşi i-ar putea ucide cu mare uşurinţă pe cei două sute de samurai ai mei, dacă nu sint la fel de bine înarmaţi.

- Şi acum-mai aveţi şi altele aici ?

- Nu. deocamdată, răspunse Yoshi, sincer.

Ingindurat, Ogama îi înapoiase puşca şi îşi intoarse privirea spre casele în flăcări. Zarva luptei se mai potolise, focul încă nu se intinsese, dar tot mai mulţi locuitori ai mahalalei se grăbeau să aducă găleţi cu apă, ca să îl stinga. Acoperişul clădim conspirative ardea cu vîlvătaie acum, iar colibele ce o imprejmuiau erau şi ele cuprinse de incendiu. Urmă alta luptă corp la corp, alţii încercau să scape din coliba aprinsă, o mulţime deja răniţi.

- Dar Katsumata nu e printre ei, spuse Yoshi.

- Poate a încercat să fugă prin spate.

Chiar sub privirile lor, cinci shishi fuseseră deja ucişi, şi zăceau în ţărină, alături de opt samurai ai lui Ogama, morţi deja. precum şi şase răniţi. Urmă iar o luptă pe viaţă şi pe moarte Intre-shishi şi zece samurai, iar cei trei îşi găsiră moartea, strigind Sonno-joi ! Treizeci de samurai din Choshu aşteptau, în poziţie de luptă, să iasă alţi duşmani din Casa aprinsă. Fumul gros ieşea printre crăpăturile shojiurilor. Duhoarea de hoituri arse stăruia în aer. Dar dinăuntru nu mai ieşea nimeni. Un căpitan îi ordonă unui luptător :

- Du-te şi informează-l pe căpitan ce se petrece aici şi intreabă-l dacă trebuie să mai aşteptăm sau dăm atacul ?

Omul se grăbi să se execute. In faţă, lupta dintre samurai şi shishi luase sfîrşit, ca şi in celelalte locuri. Cei trei shishi muriră ca nişte viteji, alţi doisprezece shishi muriseră până a-tunci, şaptesprezece

samurai din Choshu şi unul din războinicii lui Yoshi. Pretutindeni erau risipite cadavrele lor. Paisprezece răniţi grav, trei luptători shishi, neinarmaţî şi încă în viaţă. Căpitanul ascultă raportul Samuraiului, apoi îi porunci :

- Spune-i ofiţerului tău să aştepte, dar să ucidă pe oricine va încerca să fugă ! strigă să se prezinte în faţa lui o trupă pe care o păstrase de rezervă. Să evacuaţi imediat toate încăperile. Ucideţi pe oricine nu se predă, dar nu pe cei răniţi.

Imediat, samuraii se grăbiră să dea ascultare ordinului. Alergară spre uşa locuinţei. Dinăuntru se auziră gemete şi strigăte, apoi iar linişte. Unul dintre samurai ieşi, cu sângele şiroind dintr-o rană adîncă, din coapsă.

- Sunt vreo şase răniţi şi mai mulţi morţi !

- Scoate-i de-acolo, înainte să cadă Acoperişul peste ei. Cadavrele şi răniţii fură înşiraţi în faţa lui Ogama şi Yoshi.

Torţele aruncau lumini ciudate. Numărară douăzeci şi nouă de morţi şi unsprezece răniţi grav. Dar Katsumata nu se afla printre ei.

- Unde-i ? strigă Ogama clocotind de mânie, la conducătorul operaţiunii, în vreme ce Yoshi simţea şi el că îl înăbuşă-furia, pentru că nimeni nu ştia câţi vrăjmaşi fuseseră în colibă, când începuse atacul.

Omul căzu în genunchi, îngrozit.

- Stăpâne, jur că mai înainte a fost înăuntru şi nu a avut când să iasă.

Ogama îl lovi crunt cu piciorul pe un shishi rănit.

- Unde-i ?

- Cine ? îngăimă celălalt, fulgerându-l cu privirea, copleşit de durere.

- Katsumata ! Katsumata !

- Cine ? Eu nu cunosc... nu cunosc nici un Katsumata s Sonno-joi, trădătorule ! Ucide-mă şi termină odată !

- in curând o s-o fac şi pe-asta, scrişni Ogama printre dinţi.

Apoi ii interogă pe fiecare in parte. Ogama se uita în ochii răniţilor, pe rând, cercetându-i. Nici o vorbă despre Katsumata. Nici despre Takeda.

- Omoară-i pe toţi !

- ingăduie-le să moară ca nişte samurai, onorabil ! îl opri Yoshi.

— Bineinţeles.

Işi întoarseră ochii amăndoi spre colibă, al cărei Acoperiş căzu cu trosnet. Pereţii se prăbuşiră şi ei, împrăştiind o pulbere de scăntei şi trăgând după ei şi colibele învecinate. Burniţa se prefăcu iar in ploaia măruntă, statornică.

- Căpitane ! Dă la o parte dărîmăturile. Stinge focul ! Trebuie să fie o ascunzătoare, o pivniţă pe undeva, dacă nu cumva grămada asta de bălegar împuţit minte cu neruşinare !

Ogama se plimba de colo-colo, ca un leu în cuşcă, din-du-şi seama că fusese tras pe sfoară, într-un fel sau altul.

Nervos, un funcţionar de vază sări degrabă în picioare şi se apropie de Yoshi.

- Iertare, stăpâne, şopti el. Dar nici femeia nu-i înăuntru, probabil că este undeva o...

- Ce femeie ?

- O tânără, din Satsuma. A stat aici, cu ei, vreo citeva săptămăni bune. Noi credem că este ibovnica lui Katsumata. Iertare, dar nici Takeda nu-i aici.

- Cine ?

- Un shishi din Choshu, pe care îl urmăream noi. Probabil că era şi iscoada lui Ogama... , a fost văzut pe când se strecura în fortăreaţa lui Ogama, cu o zi înainte ca noi să dăm celălalt atac asupra lui Katsumata, când iar ne-a scăpat.

- Dar eşti sigur că şi Katsumata şi cei doi erau înăuntru?

- Foarte sigur, stăpâne. Toţi trei au fost aici, înăuntru.

- Atunci înseamnă că este pe undeva o pivniţă sau un pasaj secret.

Intr-adevăr, spre ziuă descoperiră un chepeng ce acoperea un tunel îngust, cât să se tîrască un om prin el, iar capătul ieşea într-o colibă părăsită. Turbat de furie, Ogama lovi cu piciorul în chepeng.

- Baka !

- O să punem un preţ mare pe capul lui Katsumata, propuse Yoshi. Da, un preţ foarte mare !

Şi el era grozav de mânios. In mod clar, acel eşec al acţiunii lor comune avea să influenţeze şi relaţia dintre ei, abia începută, cu mare trudă şi pe muchie de cuţit oricând. Insă era prea deştept ca să îi pomenească lui Ogama despre Takeda sau despre o femeie... oricum, ea nu avea nici o importanţă.

. - Katsumata este sigur în Kyoto. Toţi Bakufu vor primi, ordin să înceapă căutarea lui şi să ni-l aducă, cu orice preţ.

- Şi apropiaţii mei vor fi înştiinţaţi despre asta, răspunse Ogama, mai potolit acum.

Se gândea şi el dacă era bine sau rău că Takeda reuşise să scape şi el. Se uită spre căpitanul care se apropia de el.

- Spune...

,- Doriţi să vedeţi capetele celor morţi acum. stăpâne ?

- Da. Ce părere ai, Yoshi-donno ?

- Şi eu.

Răniţii shishi primiseră îngăduinţa de a muri onorabil, fără să-i mai suferi. Aşa că fuseseră decapitaţi după ritual, capetele lor spălate cu grijă şi aşezate în şir după cuviinţă. Erau patruzeci la număr. Mda, tot cifra asta ! îşi zise Ogama, îngrijorat. O fi semn rău ? Cu toate aceste temeri, reuşi să nu-şi a-rate deloc neliniştea ce îl cuprinsese. Se uită cu atenţie la capetele celor ucişi, dar nu recunoscu pe nici unul.

- Le-am văzut, spuse el, după cum era uzanţa, in vreme ce lumina zorilor începuse să se ivească, limpezind puţin pinza deasă a ploii.

- Le-am văzut, rosti şi Yoshi, la fel de grav.

- înfige capetele astea în ţepuşe, douăzeci din ele in faţa porţilor fortăreţei mele, iar douăzeci în faţa zidurilor seniorului Yoshi.

- Şi ce inscripţie să pun, stăpâne ? întrebă căpitanul.

- Yoshi-donno, domnia ta ce propune ?

După câteva momente de gândire, conştient că era din nou pus la încercare, Yoshi Toranaga răspunse :

- Să se scrie astfel pe cele două inscripţii : „Aceşti netrebnici ronini au fost pedepsiţi pentru fărădelegile lor împotriva împăratului. Cei ce vor face astfel, ca ei vor păţi". Credeţi că este bine ?

- Da. Şi cine va semna această hotărîre ?

Amăndoi îşi dădeau seama că era extrem de importantă acea problemă. Dacă Ogama o semna numai el, însemna că, in mod oficial, numai el era păzitorul Porţilor. Dacă semna numai Yoshi, însemna că Ogama era de rang mai mic decât a-cesta. Pecetea Bakufu ar fi avut aceleaşi implicaţii. Iar cea a Curţii Imperiale ar fi însemnat amestecul în rezolvarea unor probleme laice, sub demnitatea Alesului Cerului.

— Poate că totuşi dăm prea multă importanţă acestor nesăbuiţi, spuse Yoshi, cu prefăcut dispreţ.

Işi miji ochii, scrutător, văzînd peste umărul lui Ogama pe Basuhiro şi câteva gărzi ce tocmai dădeau colţul străduţei mocirloase, întortocheate, fugeau cit îi ţineau picioarele. Atunci, Toranaga îl privi drept în ochi pe duşmanul său :

— Dar de ce să nu le înfigem capetele în ţepe chiar aici ? De ce să le facem atita cinste incit să punem o inscripţie ? Iar cei care trebuie să ştie ce-i aşteaptă, vor afla curând, şi vor ii pedepsiţi după cum se cuvine. Neh ?

Ogama era şi el foarte mulţumit de acea soluţie diplomatică.

. - Excelent. Sint întru totul de acord. Atunci să ne întilnim la apusul soarelui şi...

Se opri, observîndu-l pe Basuhiro care se grăbea spre ei, asudînd din plin, după atita alergătură, şi abia trăgindu-şi sufletul. Ii ieşi în întâmpinare.

— Veşti din Shimonoseki, stăpâne, îngăimă Basuhiro. Ogama îl privi fără să se clintească. Luă doar sulul de hîrtie de orez şi se apropie de o torţă, să poată citi. Toţi îl urmăreau în vreme ce desfăcu mesajul. Basuhiro, respectuos, îi ţinea o umbrelă deasupra capului, să nu îl ude ploaia. Veştile îi erau trimise de căpitanul trupelor lui ce controlau strîmtoa-rea şi fuseseră datate cu opt zile în urmă şi aduse neabătut de către curierii ce nu se opriseră din drum nici zi, nici noapte, căci ştirile erau de mare însemnătate.

Preamărite Stăpâne, ieri, flota vrăjmaşilor noştri, alcătuite in nava-amiral şi şapte nave mari, de război, urmate de câteva barje cu cărbuni, a pătruns în Strîmtoare. După cum ne-aţi poruncit, nu am intrat în luptă cu inamicul fără ordinul Domniei voastre, aşa că i-am

lăsat să treacă. Am fi putut să nimicim toate navele acestea. Sfetnicul nostru olandez poate să imi întărească spusele.

Când convoiul a trecut, o fregată cu aburi, cu steag franţuzesc la catarg, s-a întors din drum şi, fără veste, a tras în partea de răsărit salvă după salvă, nimicind patru dintre posturile noastre, dimpreună cu tunurile de acolo, după care s-a depărtat, urmăndu-şi calea. Din nou, m-am stăpânit cu greu să nu le plătesc cu aceeaşi monedă, după cum mi-aţi poruncit. Dar dacă ne vor ataca iar pe viitor, vă cer îngăduinţa de a scufunda navele vrăjmaşului.

Moarte tuturor gai-jinilor ! îi veni lui Ogama să urle, orbit de furie că îi scăpase de sub nas o întreagă flotă. Da, ca şi Katsumata, scăpase de răzbunarea lui... ca şi Katsumata ! In colţul buzelor, se prelinse o dâră uşoară de salivă.

- Scrie îndată o nouă poruncă : să intre în luptă trupele noastre şi să nimicească toate navele duşmane !

Basuhiro, care încă nu îşi recăpătase suflul pe deplin, reuşi să bîiguîe :

- Stăpâne, aş putea să vă sugerez că ar fi mai nimerit, probabil, să adăugaţi „dacă sunt mai mult de patru" ? Doar întotdeauna aţi voit să-i luaţi prin surprindere ?

Ogama îşi şterse gura cu dosul palmei şi încuviinţă din cap. Inima încă îi mai bătea nebuneşte de furie, gândindu-se câte nave inamice ar fi putut el distruge dintr-odată. Ploaia se înteţise şi răpăia neostenită pe umbrelă. Dincolo de Basuhiro, îi zări pe Yoshi şi pe ceilalţi, care îl aşteptau şi nu îl scăpaseră o clipă din ochi. Şi atunci cumpăni bine dacă era momentul să îi dovedească lui Yoshi că-i era aliat sau duşman. Căntări în minte toate implicaţiile atacului asupra flotei inamice, neruşinarea cu care gai-jinii îi sfidaseră, precum şi neputinţa lui de o face faţă singur tuturor acelor probleme.

- Yoshi-donno ! îi făcu el semn celuilalt apoi, însoţit de Basuhiro, se apropie să discute între patru ochi. Rog pe domnia ta să citească asta.

Yoshi procedă întocmai, in ciuda stăpânirii de sine, se albi la faţă când află.

- Spre ce direcţie se îndreaptă flota, spre marea interioară, spre Osaka ? Sau or să pornească spre sud, către Yokohama ?

- Spre sud sau nu, următoarele nave de război care intră în apele noastre or să fie spulberate de pe faţa mării ! se enervă Ogama. Basuhiro, trimite de îndată mesageri la Osaka ...

- Aşteaptă o clipă, Ogama-donno, îl opri degrabă Yoshi cerând timp de gândire. Basuhiro, ce sfat ne dai ?

Mărunţelul se repezi să turuie :

- Stăpâne, deocamdată noi credem că spre Osaka se îndreaptă şi ar trebui ca împreună să ne pregătim să apărăm oraşul. Eu am trimis deja iscoade ca să descopere cât mai repede cu putinţă încotro se îndreaptă navele.

- Bine, rosti Ogama, ştergându-şi stropii de ploaie de pe faţă. Auzi, să fie toată flota lor în Strîmtoarea controlată de mine... Trebuia să fiu şi eu acolo !

- Este mult mai important ca Domnia Voastră să vegheze asupra împăratului, stăpâne, ca vrăjmaşii lui să, nu izbutească ce şi-au pus în gând, se băgă în vorbă Basuhiro. Iar porunca domniei Voastre a fost foarte înţeleaptă, când aţi hotărât să nu deschidă foc asupra unei singura nave. In mod sigur, a fost oar o momeală, pentru a afla de fapt ce trupe aveţi şi cât de bine sunt ele înarmate. Iar acum, că tocmai

şi-au dat singuri gîndurile pe faţă, Domnia Voastră vrea să închidă capcana, pentru că, dacă numai un singur vas duşman s-a abătut din drum, hoţeşte, ca să bombardeze câteva posturi de-ale noastre, la întâmplare, apoi a fugit degrabă, înseamnă că acela care va fi poruncit aşa ceva a fost totuşi temător, nu se pregătise să atace într-adevăr sau poate că nici nu avea destule forţe ca să debarce şi să înceapă un război pe care îl vom termina noi, victorioşi !

- Da, ai dreptate, noi o să-l cîştigăm. Isteţ vicleşug, Yoshi-donno ! spuse Ogama, hotărât. Ar fi trebuit totuşi să îi facem una cu pământul şi să începem această luptă. Da, să îi atacăm,

neaşteptate la Yokohama, chiar dacă vor acosta la Osaka sau nu.

Yoshi nu răspunse imediat, aproape i se făcu rău când pricepu cu adevărat unde bătea de fapt acel atac neaşteptat, încercă însă să îşi ascundă teama. Opt nave de război ? Asta însemna că erau de două ori mai multe decât acelea ce se duseseră în China. Deci ticăloşii de

gai-jini îşi sporiseră forţele Dar de ce ? Ca să se răzbune pe asasinatele puse la cale de cei din Satsuma? Poate, dar mai cu seamă din pricina atacurilor lui Ogama asupra navelor lor. Şi aveau să procedeze întocmai cum făcuseră în China. Da, corabia gai-jinilor fusese scufundată în Strimtorile taivaneze. dar veneticii pustiiseră coastele Chinei, departe de locul incidentului, la distanţă de sute de leghe. Şi care era atunci cea mai uşoară ţintă din Japonia pentru ei ? Bineinţeles că Yedo !

Oare Ogama nu cumva îşi dăduse seama de asta şi pusese la cale un plan secret tocmai ca să îi stîrnească pe gai-jini ? Da, dacă eu aş fi fost conducătorul gai-jinilor, aş fi nimicit mai întîi Yedo. Cu toate că străinii ăştia nesăbuiţi nu pricep Yedo este oraşul de care "se leagă de veacuri, fără umbră de îndoială, puterea" shogunatului nostru. Iar dacă Yedo e ras de pe faţa pămăntului, atunci şi shogunatul clanului Toranaga are să fie spulberat. Şi Ţara Tuturor Zeilor rămăne neapărată în faţa jefuitorillor. Toate acestea trebuie Împiedicate cu orice preţ ! la gândeşte-te cum să îi amăgeşti pe venetici şi pe Ogama, pentru că intenţia lui e să ne pună capetele noastre pe butuc, nu pe al lui !

- Eu cred că înţeleptul sfeinic al domniei tale are mare dreptate, rosti e! cu voce răspicată, însă simţi dintr-odată cum i se face stomacul ghem de emoţie : grija lui nemăsurată pentru soarta oraşului shogunilor, Yedo, ii strânse inima, aşa că abia se abţinu să nu răbufnească. Dar chiar dacă vor să distrugă Osaka acum sau mai tîrziu, e limpede că flota lor de război s-a întors, urmă el. Şi dacă nu vom fi cu mare băgăre de seamă, Războiul va izbucni în orice clipă.

- Gata, ne-ajunge de când suntem cu băgare de seamă scrîşni Ogama şi se apropie de urechea celuilalt. Eu unul cred că, fíe că vor să ajungă la Osaka, fie că nu, trebuie să ne spargem singuri buboiui şi să ardem noi mai întîi colonia din Yokohama, s-o ardem din temelii.

Acum. Dacă domnia ta nu este de aceeaşi părere, foarte rău ! Să-mi fie cu iertări" atunci dar eu voi porni singur la împlinirea planului.

Volumul 2

32

Yokohama

Sîmbătă, 1 decembrie

- Am depăşit flota acum două zile, domnule Malcolm. Jamie, spuse vesel căpitanul cliperului, ascunzîndu-şi şocul provocat de vederea lui Malcolm, pe care îl cunoştea de cînd se născuse şi cu care vorbise, băuse şi se distrase cu numai trei luni în urmă la Hong Kong. Nu-i venea să creadă că bărbatul acesta cu privirea stinsă, tras la faţă, şi în cîrje, de care avea nevoie ca să meargă, ba chiar şi ca să stea în picioare, era acelaşi Malcolm Struan pe care îl ştia el. Navigam cu toate pînzele sus, pe un vînt de- forţa şase din pupă şi zburam, iar ei înaintau alene, pentru că fără îndoială nu voiau să piardă nici una din barjele pline cu cărbune pe care le remorcau.

Omul se numea Sheeling şi tocmai debarcase de pe vasul lui, Dancing Cloud, care sosise pe neaşteptate. Patruzeci şi doi , de ani, înalt, barbă, ars de soare, de douăzeci de ani în serviciul Nobilei Case.

- I-am salutat din mers şi ne-am văzut mai departe de drum.

- Ceai, căpitane ? întrebă McFay, turnîndu-şi automat în ceaşcă.

Ştia dintr-o experienţă îndelungată că aceasta era băutura lui preferată. în timpul oricărei călătorii, bea ceai îndulcit cu zahăr şi ziua şi noaptea. Se aflau in apartamentul lui Malcolm; la masa mare şi, la fel ca şi tai-panul. Jamle abia daca asculta, cu ochii aţintiţi asupra pachetului cu scrisori, care purta pecetea Nobilei Case şi se afla acum sub braţul sting al lui Sheeling.

In locul miinii stingi, Sheeling avea un cirlig. Pe vremea când era incâ mus, în timpul unei călătorii pe fluviul Ian-ţi, fă-cînd comerţ cu opiu, lorcea lor fusese înconjurată de piraţi din Flota Lotusului Alb şi, în timpul luptei, mîna stîngă îi fusese retezată. După aceea fusese lăudat pentru vitejia lui şi idolul lui adorat, Dirk Struan, îl salvase

culegîndu-l de pe mal şi îl pusese pe căpitanul şef al flotei, Orlov Cocoşatul, să-l înveţe tot ce ştie.

- Da, spuse Sheeling, zimbind larg şi luă o înghiţitură zdravănă. Sigur că aş prefera un whisky mare, aşa cum bine ştii, dar va trebui să aştept pînă la Honolulu - mi-am propus să plec de aici treaz, am venit numai să...

- Honolulu ? spuseră Struan şi Jamie aproape deodată, dintr-o suflare, fiindcă aceasta nu era o destinaţie firească pentru cliperele lor care străbăteau Pacificul pînă la San Francisco numai pentru a se întoarce cit mai repede înapoi.

- Ce încărcătură ai ? adăugă Malcolm, fiind cît pe-aci să adauge „unchiule Sheeley" aşa cum obişnuia în zilele bune ale tinereţei sale.

- Ca de obicei, ceai şi mirodenii pentru Frisco, dar am ordinul să predau mai întîi corespondenţa agenţilor noştri din Hawai.

- Ordine de la mama ?

Sheeling dădu din cap afirmativ şi ochii lui cenuşii priviră cu plăcere la Struan. Auzise ce se şoptea şi era la curent cu o parte dintre problemele existente intre mamă şi fiu - logodna lui Malcolm şi împotrivirea ei, dar primise instrucţiuni foarte stricte să nu facă nici un fel de menţiune în acest sens.

- Cum mai merg afacerile acolo, în Hawai ? întrebă Malcolm, simţind în suflet o nouă undă de nelinişte. Ţi-a spus ?

- Nu, doamna Struan mi-a poruncit numai să mă opresc acolo.

O rafală de vînt scutură jaluzelele de la birou. Cei trei priviră spre fereastră. In golf. cliperul cu trei catarge se legăna graţios, cu pînzele gata să fie înălţate, pentru a înfrunta din nou, în curind, vînturile sălbatice, sau blînde, sau rele, indiferent cum ar fi fost ele. Cei trei bărbaţi erau plini, de mindrie ca nişte adevăraţi marinari şi Sheeling se simţi fericit că putea comanda o astfel de regina a mărilor. Se întoarse din nou spre Malcolm şi se scărpina, absent, cu drugul lâ gît, unde avea o mîncărime.

- Din aceleaşi motive mi s-a ordonat să mă opresc şi aici - ca să aduc corespondenţa - îi înmîna pachetul - puteţi să-mi daţi o recipisă ?

- Bineînţeles. Malcolm îi făcu semn cu capul lui Jamie care începu imediat s-o scrie.

- Ce se mai aude prin Hong Kong ?

- Cred că cele mai multe noutăţi se afla deja in scrisori, dar am mai adus şi un teanc de ziare, de la Hong Kong şi de la Londra, le-am lăsat jos, in biroul dumneavoastră.

Sheeling sorbi ceaiul cu înghiţituri mari, grăbit să plece. Aceasta era a patra lui călătorie spre Hawai de-a lungul anilor şi îi rămăseseră în minte frumuseţea şi drăgălăşenia fetelor de acolo, atît de diferite de cele din Hong Kong şi Shanghai sau din altă parte pe unde mai fusese. De astă dată am să cumpăr o bucăţică de pămînt undeva, acolo, în secret, pe un nume diferit. Anul viitor am să ies la pensie şi cel mai bine ar fi să mă retrag în Hawai. Gîndul de a pleca pentru totdeauna, de a-şi părăsi nevasta, o cotoroanţă cicălitoare şi copiii lacomi din Londra - tată, cumpără-mi şi mie asta, tată, ia-mi şi mie ailaltă - nu că i-ar fi văzut prea des - gîndul acesta, deci, îl umplea de fericire.

- Mă gîndeam la noutăţile din Hong Kong, spuse Struan.

- O, da, mai întîi familia dumneavoastră este foarte bine, doamna Struan, fratele şi surorile la fel, deşi tînărul Duncan era foarte răcit cînd am plecat eu. Cit despre Hong Konp, cursele sînt la fel de bune ca de obicei, la fel şi mîncarea, doamna Fotheringill este tot înfloritoare cu toată recesiunea, Nobila Casă o duce foarte bine, aşa cum probabil că ştiţi mai bine decît mine, deşi circulă şi un zvon - răspîndit probabil de Brocks - cum că lucrurile n-ar merge chiar foarte bine', dar asta cam aşa a fost întotdeauna şi nu se va mai schimba. Sheeling se ridică în picioare.

- Mulţumesc fcarle mult, este timpul să plec, să prind mareea.

- Nu vrei să stai la masă ?

- Nu, mulţumesc. Este mai bine să plec şi să...

- Ce fel de zvonuri circulă ? întrebă brusc Malcolm.

- Nimic care sâ merite a fi repetat, domnule Malcolm;

- De ce nu-mi spui „tai-pan" ca toţi ceilalţi ? spuse Malcolm iritat, dar şi puţin timorat la gîndul veştilor care îl aşteptau în pachetul cu corespondenţa. Căci sînt tai-pan, nu-i aşa ?

Expresia de pe chipul lui Sheeling nu se schimbă, căci acesta îl aprecia şi îl iubea iar acum îl compătimea pentru povara pe care o purta.

- Da, sigur că sînteţi, aveţi dreptate, ar trebui să încetez cu „domnule Malcolm". Dar, vă rog să mă iertaţi, tot aşa îmi spunea şi tatăl dumneavoastră după ce a devenit tai-pan, la cîteva zile după ce taifunul îl omorîse pe..., îl omorîse pe tai-panul de atunci, pe domnul Dirk. După cum ştiţi, ţinusem foarte mult la el şi l-am întrebat pe căpitanul meu, pe domnul Orlov, dacă pot să mă duc să vorbesc cu domnul Culum şi mi-a spus că e in regulă. Aşa că i-am spus tatălui dumneavoastră că-i spusesem întotdeauna numai domnului Dirk tai-pan şi l-am rugat să-mi acorde favoarea să-i spun lui numai domnule, sau domnule Struan. A spus că da. Era o favoare specială pentru mine. Aş putea...

- Am auzit că şi căpitanul Orlov îi spunea tatălui meu „tai-pan" şi bunicul meu fusese la fel de important şi pentru el, poate chiar mai mult

- Asta este adevărat, spuse căpitanul, îndreptîndu-şi spatele. Cînd s-a stins din viaţă căpitanul Orlov, tatăl dumneavoastră mi-a încredinţat mie conducerea flotei. L-am slujit pe tatăl dumneavoastră din toată inima, aşa cum vă voi sluji şi pe dumneavoastră şi pe copiii dumneavoastră, dacă mai apuc; Şi ca o favoare specială, vă rog, ar putea fi la fel ca şi cu tatăl dumneavoastră ?

Sheeling era un om de foarte mare preţ pentru Nobila Casă. Toţi cei trei bărbaţi ştiau foarte bine lucrul acesta. Malcolm încuviinţă din cap, deşi se simţea totuşi puţin lezat.

- Drum bun, căpitane.

- Mulţumesc, domnule, Şi... noroc, domnule Struan, în toate. Şi ţie, Jamie.

In timp ce Sheeling se îndrepta spre uşă, Malcolm rupse primul sigiliu, dar înainte ca Sheeling să pună mîna pe clanţa, uşa se deschise şi apăru Angéligue. Purta o bonetă, o rochie bleumarin, mănuşi şi o umbreluţă. Toţi cei trei bărbaţi îşi ţi-nură respiraţia, orbiţi de strălucirea ei.

- O, scuză-mă, chéri, nu ştiam că eşti ocupat.

- Nu face nimic, Intra, te rog, Malcolm se ridicase anevoie in picioare. Dâ-mi voie să ţi-l prezint pe căpitanul Sheer ling de pe Dancing Cloud.

- O, domnule, ce vas minunat aveţi, sinteţi un om norocos.

- Da, intr-adevăr, sînt, domnişoară. Vă mulţumesc, spuse Sheeling, zimbind la rîndul lui. (Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse el in sinea lui, căci nu o mai văzuse pină atunci pe Angéligue, cine i-ar putea face o vină că s-a îndrăgostit de o fiinţă ca asta ?). Bună dimineaţa, domnişoară ! Sheeling salută şi plecă, deşi abia acum ar fi vrut să mai zăbovească, măcar un pic.

- Imi pare rău câ te-am deranjat, Malcolm, dar ai spus să vin să te iau la masă, la Sir William - şi sper că nu ai uitat că am lecţie de pian după-amiază cu André şi am aranjat cu un dagherotipist sâ ne facă portretele la ora cinci. Hello, Jamie !

- Portretele ?

- Da, iţi aminteşti de italianul-acela caraghios care a sosit cu ultimul vas poştal de la Hong Kong, el le face şi garan-tează că ai să ieşi foarte frumos.

Toata îngrijorarea pierise de pe chipul lui Malcolm la vederea ei, căci îi fusese dor de ea, deşi o văzuse cu numai o oră mai devreme - la ora unsprezece luaseră cafeaua în a-partamentul lui, un obicei pe care ii introdusese ea şi care lui îi plăcea enorm. In ultimele două sau trei săptămîni i se păruse câ Angéligue este din ce în ce mai îndrăgostită, deşi petrecea mult timp afară, la călărie, la trasul cu arcul, la lecţiile de pian sau plănuind serate, scriindu-şi jurnalul sau corespondenţa, aşa cum îşi petreceau cu toţii timpul. Dar întotdeauna cînd era cu el era cit se poate de atentă şi de tandră. Dragostea lui pentru ea creştea cu fiecare zi, devenind din ce în ce mai copleşitoare.

- Dejunul este la ora unu, draga mea, şi abia a trecut de douăsprezece, spuse el şi adăugă, deşi nu ar fi vrut cituşi de puţin ca ea să plece. Poţi să ne laşi acum cîteva minute ?

- Bineînţeles.

Se apropie graţioasă de el, de parcă ar fi înaintat în paşi de dans, îl sărută şi se duse în apartamentul ei, învecinat cu acesta. Parfumul persista in urma ei în încăpere, ca o amintire delicioasă.

Degetele lui Malcolm tremurară în timp ce rupea sigiliile; Înăuntru se aflau trei scrisori. Două de la mama lui, una pentru el, una pentru Jamie, A treia scrisoare era de !a Gordon Chen, cornpradorul lor şi unchiul lui;

- Poftim, spuse el, întinzîndu-i lui Jamie scrisoarea lui. Inima îi bătea cu furie şi ar fi dorit din tot sufletul ca Sheeling să nu fi venit deloc Cele doua scrisori îi ardeau degetele.

- Să te las să le citeşti in linişte ? spuse Jamie.

- Nu, cînd primeşti veşti proaste ai nevoie de tovărăşie. Malcolm ridică privirile.

- Deschide-o pe a ta întîi.

Jamie se conformă şi citi repede. Roşi brusc.

- E ceva personal, Jamie ?

- Spune aşa : „Dragă Jamie - pentru prima oară cînd îmi scrie aşa în ultima vreme, gîndi el - poţi să-i arăţi fiului meu această scrisoare dacă vrei, îl voi trimite pe Albert Mac Struan cît mai curînd cu putinţă de la biroul nostru din Shanghai, Trebuie să-l faci adjunctul tău şi să-i arăţi tot ce ştii despre, afacerile noastre în Japonia în aşa fel, încît, să poată prelua de la tine conducerea lor, atunci cînd se vor întîmpla două lucruri : primul - fiul meu va fi de Crăciun la Hong Kong, al doilea - tu ai să-l însoţeşti".

Jamie se uită neputincios la el.

- Asta e tot. Urmează numai semnătura.

- Asta nu este tot, spuse Malcolm, roşu la faţă. Imediat cum ajunge, Albert poate să se ducă înapoi.

- Nu e nici o nenorocire dacă îl lăsăm să arunce o privire pe aici cîteva zile. E băiat bun.

- Mama este, nu mi-am închipuit niciodată că poate fi atât de dură : dacă nu mă supun şi n-o ascult, tu eşti concediat, aşa e ?

Ochii lui Malcolm se aţintiră asupra sertarului biroului. In ultimele cîteva săptămîni, făcuse imensul efort de a-şi reduce doza zilnică. Dar nu reuşise in toate zilele. „Laudanum-ul luat cu moderaţie

este un panaceu pentru durere", spusese doctorul Babcott. Insistase apoi ca Malcolm să-i arate doctoria, nu ca să i-o ia, ci numai ca să-l probeze conţinutul. „Este foarte concentrată. Ţine minte, nu este vorba de un tratament şi poate crea dependenţă". „Nu este cazul meu. Opreşte-mi durerile şi nu mai iau doctoria". „îmî pare rău, prietene, aş dori s-o pof face. Organele tale interne au fost vătămate. Nu prea rău mulţumesc lui Dumnezeu, dar chiar şi aşa va fi nevoie de timp ca să se vindece". De prea mult timp, îşi zise Malcolm, poate că este mai râu decît vrea să recunoască Babcott. Se uită (a cele două scrisori, simţind că nu-i vine să ie deschidă. Ce josnic din partea ei să-l folosească pe Jamie ca mijloc de şantaj.

- O ticăloşie,

- Are anumite drepturi, spuse Jamie.

- Ea nu este tai-pan. Testamentul tatii e clar - vocea lui Malcolm era sumbră, gîndurile învălmăşite. Poate că unchiul Sheeley avea dreptate : trebuie să cîştig acest titlu, aşa-i ?

- Tu eşti tai-pan, spuse Jamie cît putea de blînd, deşi ştia că nu este adevărat, Ce curios că a adus vorba de Orlov, nu m-am mai gîndit la el de ani de zile. Mă întreb ce s-o fi în-timplat cu el.

- Da, spuse Malcolm absent. Sărmanul om era deja însemnat după ce îl ştersese pe Fiul Numărul Unu al lui Wu Fang Choi de pe faţa apei cu navă cu tot. Orlov a făcut prostia să se ducă singur pe mal în Macao. Probabil că a fost ucis de piraţii Lotusului Alb. Macao este un loc cumplit, de acolo e uşor de ajuns în China şi Lotusul Alb are spioni peste tot. Este cumplit să fii pe lista lor neagră..

Vocea i se stinse. Privea în jos la scrisori, pierdut în gîn-duri. Jamie aştepta.

- Strigă-mă dacă pot să-ţi fiu de vreun folos, spuse el. Mă duc să cercetez restul corespondenţei.

Jamie plecă. Malcolm nu auzi cînd se închise uşa. La sfîr-şitul scrisorii mamei lui se afla un PS ,,Te iubesc", ceea ce însemna că nu conţine nimic secret.

,,Iubitul dar prearisipitorul meu fiu,

Plănuisem să vin şi eu cu Dancing Cloud, dar m-am ho-tărît în ultima clipă să râmîn acasă, pentru că sărmanul Dun-can se simţea

foarte rău, are din nou laringită, Dar poate că e mai bine să afli în scris ceea ce doream să-ţi spun, în aşa fel încît să nu fie nici o neînţelegere.

Am primit scrisorile tale în care ai fost rău sfătuit, în care. îmi vorbeşti despre ceea ce ai să faci şi ceea ce n-ai să faci, despre „logodna" ta, despre Jamie McFay, domnişoara Ri-chaud etc. şi despre cele cinci mii de carabine. Am scris imediat şi am anulat această comandă aiurită.

A venit vremea să luăm decizii clare, intrucît tu nu eşti aici şi nu vrei să faci ceea ce îţi cer, le voi lua eu. Pentru ştiinţa ta, află ca am dreptul să fac acest lucru.

Cînd tatăl tău a murit, sărmanul de el. n-a fost timp să mai aşteptăm întoarcerea ta, aşa că, aproape cu ultima suflare, ma fccut pe mine tai-pan, de fapt, în conformitate cu toate prevederile din Testamentul şi Legămîntul lui Dirk - Unele dintre ele de-a dreptul teribile - dar care trebuie acceptate toate în faţa lui Dumnezeu, cel văzut şi cel nevăzut, şi trebuie ţinute în taină şi transmise numai de la tai-pan la tai-pan. Pe atunci credeam că îţi voi transmite mantaua de tai-pan cit de curînd, imediat ce te vei fi întors. Una dintre legile lui Dirk spune: este de datoria tai-panului să jure că are încredere absolută în succesorul său. Eu nu pot face acest lucru pentru tine în momentul de faţă. Toate acestea ca şi cele ce urmează sînt iarăşi doar pentru ştiinţa ta - dacă s-ar afla acest lucru, ar dăuna intereselor familiei Struan, aşa că distruge scrisoarea după ce o citeşti.

Cu poşta de astăzi am scris în Scoţia şi am oferit postul de tai-pan vărului tău, Lochlin, fiul unchiului Robb, cu patru condiţii : primul, să vină imediat la Hong Kong şi să petreacă trei luni aici ca să se pregătească - după cum ştii este foarte familiarizat cu operaţiunile companiei noastre, mai mult chiar decît tine in ceea ce priveşte Marea Britanie, deşi tu eşti cu mult mai bun şi mai bine pregătit ; în al doilea rînd, să fie de acord să păstreze secretul asupra acestor lucruri ; în al treilea rînd, la sfârşitul perioadei de pregătire, în faţa lui Dumnezeu, voi face alegerea intre voi doi iar decizia mea va fi, evident, definitiv ; în al patrulea rind, dacă îţi vii în fire, să fie de

acord să te aleg pe tine şi el va fi următorul, în cazul în care nu vei avea copii. Duncan ar urma după el.

A-ţi veni în fire, fiule, înseamnă să te întorci imediat la Hong Kong, cel mai tîrziu pină in ziua de Crăciun, însoţit numai de Jamie McFay (şi de Dr. Hoag, dacă doreşti compania lui) pentru a discuta planurile tale de viitor, pentru a prelua chestiunile presante şi pentru a te pregăti să-ţi preiei funcţia pentru care ai fost pregătit toată viaţa. Dacă te vei comporta în mod satisfăcător, te voi face tai-pan în ziua cînd vei împlini douăzeci şi unu de ani, la 21 mai.

Am arătat această scrisoare lui Gordon Chen şi l-am întrebat dacăare ceva de spus - compradorul nostru trebuie, TREBUIE, după legea lui Dirk să participe la predarea-prelua-rea puterii. Mama ta iubitoare. P.S. Te iubesc şi Mulţumesc pentru veştile de la Parlament care dovedesc că prostia lor e mai mare decît de obicei (obţinute prin acel curios canal al duşmanului nostru înverşunat, Greyforth. Fii atent, fereş-te-te de el, nu are nici un fel de gînduri bune, dar asta sper că ştii mai bine decît mine). Da, am auzit zvonurile, însă gu-vernatorul neagă totul. Am şi scris deja parlamentarilor Imediat ce am auzit primele zvonuri, rugîndu-i să înceteze cu a-ceastă prostie, dacă este adevărat, şi în Bengal ca să-l avertizez. Este într-adevăr timpul să vii acasă să-ţi faci datoria şi să-ţi rezolvi problemele".

— Datoria ! strigă Malcolm spre perete, mototoli scrisoarea şi o aruncă in zid, simţind cum mişcarea aceea violenta îi dă dureri.

Se ridică clătinîndu-se pe picioare, se tîrî spre birou. Mica sticluţă conţinea doza pentru seară. O goli dintr-o înghiţitura, apoi o sparse zdrobind-o de tăblia de stejar a mesei înjurînd şi se prăbuşi pe scaun. Nu poate, nu poate... cotoroanţa, nu poate să-mi facă una ca asta ! Să mă întorc singur, asta înseamnă fără Angéligue, ca să discutăm... ba nu, n-am să mă întorc şi ea n-o să poată să mă împiedice...

Şi continuă în felul acesta, pe jumătate să gîndească şi pe jumătate să înjure, pînă cînd opiul îi pătrunse în sînge şi îi aduse uşurarea. Intre timp văzu şi cealaltă scrisoare, de la compradorul Gordon Chen - fratele vitreg al tatălui sau, unul dintre nenumăraţii copii nelegitimi pe care Dirk Struan îi zămislise peste tot.

- Pe trei dintre ei îi cunoaştem, spuse el cu voce tare.' „Dragul meu nepot, ţi-am scris deja cît de mîhnit am fost de joss-ul tău atît de rău, de răni şi de accident. Sînt încă şi mai mîhnit să aflu că există anumite neînţelegeri între tine şi mama ta. care pot deveni periculoase şi pot duce chiar la dezbinarea Nobilei noastre Case şi de aceea este de datoria mea să-mi spun părerea şi să-ţi dau sfaturi. Mama-ta mi-a arătat scrisoarea pentru tine Eu nu i-am arătat-o pe a mea şi nici nu am de gînd s-o fac. In scrisoarea mea mă voi mărgini să mă refer la poziţia tai-panului şi îţi voi da un sfat foarte personal în legătură cu fata : fii chinez.

Faptele sînt acestea : deşi eşti, în mod oficial, moştenitorul fratelui meu vitreg, mama ta are dreptate cînd susţine că nu ai trecut prin ceremoniile obligatorii, atestările, jurămintele şi semnăturile specificate în Testamentul şi Legămîntul Onorabilului meu Tată, care sînt necesare înainte să devii tai-pan şi care, pentru a fi valabile, trebuie să fie făcute în prezenţa comprodorului în persoană, cu menţiunea scrisă din partea acestuia că totul a decurs corect, iar acest comprador trebuie să fie un membru al Casei Chen, Numai atunci cel ales devine tai-pan.

înainte de a muri, tatăl tău a numit-o tai-pan pe mama ta. Totul a decurs corect, în toate amănuntele. Am fost martor. Mama ta este tai-pan în mod legal şi are puterea deplină asupra Nobilei Case. Este adevărat că, atît mama cît şi tatăl tău se aşteptau ca funcţia să-ţi fie trecută ţie cît mai repede, dar şi ea are dreptate atunci cînd spune că una dintre obligaţiile tai-panului este să jure în faţa lui Dumnezeu că are totală încredere în integritatea succesorului său şi este tot atît de adevărat că Nobila Casă este guvernată numai de ceea ce decide tai-panul, adică ea, mai ales în ceea ce priveşte persoana succesorului şi momentul transmiterii puterii.

Singurul meu sfat este următorul : fii înţelept, înghite-ţi mîndria, întoarce-te imediat, prosternează-te, prosternează-te şi iar prosternează-te, acceptă o perioadă „de probă", pentru binele Casei. Supune-te tai-panului. Fii chinez".

Malcolm Struan privea în tăcere la scrisoare şi îşi vedea viitorul distrus, trecutul distrus, totul schimbat. Aşadar, ea este tai-pan. Mama

este tai-pan ! Dacă spune unchiul Gordon, înseamnă că este adevărat ! Mi-a răpit dreptul dobîndit prin naştere ! Mama mea !

Dar oare nu asta şi-a dorit întotdeauna ? A făcut întotdeauna tot ce a putut şi tot ce trebuia ca să-l domine pe tata, pe mine, pe noi toţi, a linguşit, a implorat, a scîncit, a complotat. Rugăciunile acelea înnebunitoare din familie în fiecare zi şi mersul la biserică de două ori duminica, cînd o dată ar fi fost de ajuns, tîrîndu-ne pe toţi după ea de fiecare dată. Şi cu băutura ! „Băutura este un lucru abominabil", cu citate din Biblie toată ziua, pînă la punctul de a-ţi pierde minţile, nici un fel de distracţie, nimic amuzant în viaţa noastră. Postul Mare respectat cu stricteţe, posturi peste posturi şi ploconirea continuă în faţa memoriei strălucite a lui Dirk Struan, naiba să-l ia - „ce păcat că a murit aşa de tînăr" - şi nu pomenea niciodată faptul că murise în timpul taifunului cu ţiitoarea chineză în braţe, un fapt care a fost şi încă mai este un adevărat scandal în întreaga Asie - înfierind mereu păcatele cărnii, slăbiciunea tatii, moartea surorii mele, a gemenilor..: Dintr-odată se aşeză mai bine pe scaunul lui înalt. Era nebună ? Da, asta e ! îşi spuse el. Oare aş putea s-o internez într-un azil de nebuni ? Poate că într-adevăr e nebună. Dar oare unchiul Chen va fi dispus să mă ajute... ayeeyah ! Eu sînt cel nebun. Eu sînt cel care...

- Malcolm ! E ora prînzului.

Malcolm ridică privirile şi îşi dădu seama ca stătea de vorbă cu Angéligue şi că îi spunea cît este de frumoasă, s-ar supăra oare dacă ar ruga-o să se ducă singură, întrucît avea de rezolvat cîteva probleme serioase, avea de scris nişte scrisori - nu, nu era nimic în legătură cu ea, cîteva chestiuni de afaceri, atît şi nimic mai mult. In acelaşi timp prin cap i se învîrteau numai ,,întoarce-te singur" şi ,,prosternează-te, ea este tai-pan".

- Te rog, Angéligue.

- Bineînţeles, dacă aşa doreşti, dar eşti sigur că te simţi bine, iubirea mea ? Nu cumva ai febră ?

Malcolm o lăsă să-i pună mina pe frunte, apoi o prinse de mînă, o aşeză pe genunchii lui şi o sărută, ea îl sărută la rîndul ei, rîse veselă, îşi aranja corsajul şi îi spuse că se va întoarce după lecţia

de pian şi să nu-şi facă griji, iar pentru fotografii să-şi pună costum de seară şi : „o, o să fii atît de impresionat de rochia mea nouă de bal".

Şi apoi Malcolm rămase din nou singur cu gîndurile sale şi cu aceleaşi cuvinte care îi umblau prin creier : „întoarce-te singur... ea este tai-pan". Şi cum a îndrăznit să anuleze comanda de carabine - ce^ştia ea despre această piaţă ? Tai-pan în mod legal. Aşadar," ea conduce toate treburile, inclusiv pe mine. In- mod sigur pînă împlinesc douăzeci şi unu de ani şi chiar şi după aceea. Pînă n-o să mai fie. Pînă... Ah, oare aceasta să fie cheia ? Oare asta a vrut să spună unchiul Gordon cînd a scris : să fiu chinei.. Să fiu chinez acum ? Adică pur şi simplu să am răbdare ? Oare cum s-ar purta un chinez în situaţia mea ? înainte de a adormi, mai zîmbi o dată.

Pentru că era sîmbătă şi o după-amiază plăcută, se organizase la repezeală un meci de fotbal pe faleză. Cei mai mulţi dintre locuitorii coloniei erau de faţă, încurajînd cu strigătele şi răcnetele lor isterice de rigoare, ori de cîte ori una din părţi marca cîte un gol. Armata împotriva marinei militare. Cîte cincizeci de oameni de fiecare parte. Scorul Marina - Armata era 1 — 2 şi prima repriză încă nu se încheiase. Se permitea îmbrîncirea adversarului, piedica, aproape totul, pentru a face ca mingea să treacă printre buturile porţii adverse.

Angéligue, care şedea în dreptul liniei de la mijlocul terenului împreună cu Sir William şi generalul, era înconjurată de ceilalţi oaspeţi de la dejun - Seratard şi ceilalţi miniştri, André şi Phillip Tyrer - care se hotărîseră să vină cu toţii ca să privească meciul. îngrămădiţi în jurul lor şi încercînd să-i atragă fetei atenţia se aflau ceilalţi ofiţeri britanici şi francezi, Settry Pallidar şi Marlowe, singurul ofiţer naval, şi, printre ei, şi Jamie. Cînd se repezise la Malcolm să-i spună că îşi anulase lecţia de pian - ceea ce era o scuză pentru ca să nu fie nevoită să rămînă împreună cu André - şi să-l întrebe dacă nu vrea să vină şi el să vardă meciul. Anaéligue îl găsise dormind Atunci îl rugase pe Jamie s-o însoţească.

- Da, este mai bine să-l lăsăm să doarmă, am să-i scriu un bileţel, spusese Jamie, încîntat de orice pretext care îi putea distrage gîndurile de la dezastrul iminent. E păcat că n-o să vadă meciul,

Malcolm era un pasionat de sport, aşa cum ştii,un înotător excelent şi un foarte bun jucător de cricket şi, evident, de tenis. Ce păcat că nu mai este cum a fost.

Angéligue îşi dădu seama că Jamie era la fel de posomorit şi de preocupat ca şi Malcolm, dar îşi spuse că nu contează, bărbaţii erau adesea foarte serioşi şi ei îi făcea plăcere să fie însoţită de Jamie, ca de un scut împotriva celorlalţi. Din ziua aceea minunată cînd ceea ce creştea în ea încetase să mai existe, iar sănătatea şi vigoarea îi reveniseră, mai strălucitoare ca oricînd. considerase că nu este înţelept să fie niciodată singură cu nici unul din ei. Cu excepţia lui André Spre încîntarea ei, acesta se schimbase, încetase s-o mai şantajeze sau să pomenească despre ajutorul pe care

i-l dăduse, n-o mai privea cu ochi răi pe sub pleoapele grele, nu i se mai citea atît. He uşor cruzimea în priviri desi era sigură că aceasta mai sălăsluia încă în sufletul lui Era important să-l păstreze ca prieten se gîndea ea. conştientă de faptul că era foarte Vulnerabilă Să asculte, dar să fie cu ochii-n patru. In unele privinţe avea dreptate şi el

— Uită ceea ce s-a întîmplat înainte. Nu s-a întîmplat nimic niciodată.

André avea dreptate. Nu se întîmplase nimic. Nimic, cu excepţia faptului că cel ce-o violase e mort Dar îl iubesc sincer pe Malcolm, Am să-i fac copii şi am să fiu o soţie perfectă şi o gazdă impecabilă în saloanele noastre de la Paris Şi o să... '

Urlete puternice u întrerupseră şirul gîndurilor. Cîţiva jucători ai marinei reuşiseră să bage mingea printre buturile armatei, dar aceasta o respinsese şi acuma se iscase o învălmăşeală şi o încăierare generală, pentru că marina susţinea că a fost gol valabil, iar armata că nu Zeci de marinari se repeziră in teren ca să rezolve disputa, imediat soldaţii făcură acelaşi lucru şi terenul se transformă într-un cîmp de bătaie, în timp ce negustorii şi ceilalţi spectatori rîdeau încîntaţi de privelişte. Arbitrul Lunkchurch încerca disperat să se ţină departe de luptă şi să dea, în acelaşi timp, ordine, pentru ca ju^ cătorii să se întoarcă în teren.

- O, uitaţi-vă cum dau în nefericitul acela, or să-l omoare.

- Nu ai de ce să-ţi faci griji. Angéligue, este numai o glumă. e clar că n-a fost gol, spuse generalul liniştit.

Omul era de la marină, aşa că nu-l interesa decit prea puţin. Sir William, de partea cealaltă, era la fel de înfierbîn-tat ca şi toţi ceilalţi - nimic nu e mai bun ca un mic tărăboi pentru a încinge spiritele. Totuşi, conştient de prezenţa Angélicăi, se aplecă spre general :

- Cred că ar trebui să oprim jocul, ce zici, Thomas ?

- Corect ! Generalul făcu un semn către Pallidar: Opreşte jocul, te rog. Linişteşte-i.

Pallidar, ofiţerul de dragoni, se duse pe o mică ridicătură, scoase pistolul şi trase un foc in aer. Toţi înlemniră.

- Ascultaţi cu toţii, strigă el, în timp ce toţi erau acum cu ochii aţintiţi la el. Toată lumea în afară de jucători să iasă de pe teren. Ordinul generalului : încă o încăierare şi meciul este anulat, iar cei vinovaţi vor fi pedepsiţi. Mişcaţi-vă ! Terenul începu să se golească, oamenii se retrăgeau mormăind, cei răniţi erau sprijiniţi de camarazi. Iar acum, domnule arbitru, vă rog să ne spuneţi ; a fost sau nu a fost gol ?

- Păi, domnule căpitan, să vedeţi, şi da şi nu !

- A fost sau n-a fost ?

Se lăsă tăcere. Lunkchurch ştia că, indiferent ce va spune, nu va fi bine. Decise că adevărul era cel mai bun.

- A fost gol pentru marină !

însoţit de strigăte de triumf şi de furie, Pallidar se întoarse la locul lui, simţindu-se foarte înalt şi mîndru de el însuşi.

- O, Settry, ce curajos ai fost ! spuse Angéligue cu atîta admiraţie încît Marlowe şi toţi ceilalţi se simţiră imedia roşi de invidie. .

- Bună treabă, bătune, spuse Marlowe cam fără chef, in timp ce jocul - încăierarea - începuse să se transforme în voioşie, diluată de băutură şi înjurături.

- Frumos joc, ce zici, Thomas ? zise Sir William.

- E clar că n-a fost gol, arbitrul este un...

- O prostie ! Pe cinci guinee că marina va ciştiga Grumazul generalului deveni o nuanţă şi mai stacojiu şi lucrul acesta îi făcu mare plăcere lui Sir William, ajutîndu-l să-şi învingă proasta

dispoziţie. Nu auzea tot timpul nimic altceva decît de certuri în colonie şi în Mahalaua Beţivilor, scrisori iritate şi plîngeri de la administraţia Bakufu şi Casa Vămilor şi nu uitase prostia generalului din timpul răscoalei. Pe lîngă toate aceste sicîieli, ultimele scrisori îi aduseseră numai veşti proaste de la Foreign Office : respingerea de către Parlament a cererii de sprijin financiar, ceea ce va avea ca rezultat reduceri in rîndul personalului diplomatic, deşi cuferele Imperiului dau de dinafară de pline ce sînt", anul acesta nu se va face nici o majorare de salarii. Războiul american promitea să fie unul dintre cele mai sălbatice din istorie din cauza obuzelor recent inventate, a cartuşelor de bronz, a carabinei cu repetiţie, a mitralierei şi a tunului cu chiulasă. După înfrîngerea forţelor Uniunii la Shiloh şi după cea de-a doua luptă de la Bull Run, acum era de aşteptat ca războiul să fie cîştigat de confederaţi, mulţi magnaţi din City susţineau că Preşedintele Lincoln este slab şi ineficient, dar, „dragă Willie, politica Maiestăţii Sale rămîne aceeaşi : să sprijine ambele părţi, să ne ţinem la o parte şi să nu ne amestecăm în nimic..."

Noutăţile din Europa erau la fel de rele : trupele cazacilor ruşi masacraseră din nou mii de polonezi la Varşovia, în timpul unei demonstraţii împotriva stăpînirii ruse. Prinţul von Bismarck a fost numit ministru preşedinte al Prusiei şi umblau zvonuri cum că ar face pregătiri de război împotriva Franţei expansioniste Austro-Ungaria şi Rusia păreau să fie la un pas de izbucnirea unui nou război în Balcani, ca de obicei, alte conflicte.. Şi tot aşa mai departe, pînă te lua cu ameţeală, se gîndi Sir William posomorit Nimic nu se schimbă ! Şi al naibii să fiu dacă pot să cred măcar o clipă că cei din Bakufu vor face ceea ce au, promis şi asta înseamnă că trebuie să sun cornul de luptă şi aici, Am să-i învăţ eu pe japonezii ăştia că o promisiune e o promisiune daca este făcută Leului britanic,' pe Dumnezeul meu, şi să le amintesc şi lui Seratard, lui Ser-gheiev şi celorlalţi acelaşi lucru. Să bombardez Yedo ar fi cea mai simplă soluţie, asta i-ar pune imediat cu botul pe labe. Dar mai e şi Ketterer poate că incursiunea lui în cărţile de istorie îl va fi făcut să se schimbe, Uf ! Cu o asemenea speranţă...

- Dau o rublă să aflu ce gînduri te frămîntă, Sir William, spuse contele Sergheiev cu un zîmbet, oferindu-i o ploscă de argint gravată cu însemnele casei sale turnate în aur. Vodca este bună pentru astfel de gînduri.

- Mulţumesc

Sir William sorbi o înghiţitură şi simţi licoarea de foc alunecîndu-i pe git şi trezindu-i amintiri duioase de pe vremea cînd era la ambasada din Sankt Petersburg, tînăr de douăzeci de ani, într-unul din centrele puterii lumii, nu într-un loc uitat de Dumnezeu ca Yokohama, îşi aminti de chefurile şi petrecerile de atunci, de baluri, balete, vile, viaţa de noapte şi de lux - pentru unii, puţini la număr - de emoţii şi intrigi şi de mesele copioase şi de Vertinskaia, pe care n-o putuse alunga niciodată definitiv din gîndurile sale. Timp de cinci, din cei şapte ani pe care îi petrecuse acolo, fusese amanta lui, fiica cea mai mică a unuia dintre bijutierii Curţii o artistă ca şi tată! ei, care era încîntat de legătura lor. Şi mama lui Sir William, rusoaică şi ea, vedea cu ochi foarte buni prietenia lor şi ar fi dorit ca Sir William să se însoare cu ea ,,Imi pare rău. dragă mamă, nici nu poate fi vorba de aşa ceva, oricît 'de mult mi-aş dori şi eu acest lucru, nu mi se va permite niciodată. Va trebui să mă căsătoresc cu Daphne, fiica lui Sir Roger, îmi pare rău...". Mai luă o sorbitură amintindu-şi din nou de tristeţea despărţirii lor.

- Mă gîndeam la Vertinskaia, spuse el in rusă.

- O, da, fiicele Maicii Rusia sînt foarte deosebite, răspunse Sergheiev înţelegător, în aceeaşi limbă Dragostea lor; dacă ai norocul s-o cucereşti, este pentru totdeauna.

Legătura lor amoroasă trezise zîmbete indulgente în rin-durile corpului diplomatic şi poliţia secretă ţaristă adunase date complete, devenite, evident o parte a dosarului secret al lui Sir William pe care, fără îndoială Sergheiev îl citise şi el. Ce prostie din partea fetei să se sinucidă, îşi spunea el, nefiind sigur dacă Sir William ştia sau nu de sinuciderea ei care sur-venise la puţin timp după întoarcerea lui la Londra. Această

dezvăluire nu făcuse niciodată parte din plan şi nici nu era de datoria lui să-l informeze Oare de ce o făcuse ? Pentru ţărănoiul ăsta

? Bineînţeles că aşa ceva nu-i cu putinţă, dar indiferent care ar fi fost motivul, mare păcat, ne-ar fi fost de mare folos amîndurora, încă mulţi ani,

- Poate că Foreign Office o să te numească din nou a-colo. - mai sînt şi alte Vertinskaia.

- Mi-e teamă că nu prea sînt şanse.

- Să sperăm. Şi să sperăm, de asemenea, mon ami, că Lord Palmerston va înţelege că este logic ca noi să avem Ku-rilele. La fel ca şi Dardanelele, amîndouă se cuvine să fie ruseşti.

Sir William văzu licărirea stranie din ochii lui vicleni,

- Mi-e teamă că nu prea sînt şanse.

Se auzi fluierul arbitrului care marca sfîrşitul primei reprize ; aceasta se încheiase cu scorul de doi la doi. Se auziră urlete de nemulţumire şi ameninţări, în caz de pierdere, promisiuni fabuloase pentru învingători. Marlowe se apropie imediat de Jamie.

- Crezi că domnul Struan şi, ââă, domnişoara Angéligue vor fi de acord să facă o plimbare de o zi la bordul vasului meu, Pearl ? întrebă el. ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea. Tot trebuie să fac nişte probe, imediat ce se întoarce flota şi mi-ar face plăcere să-i am la bord.

- Cred că şi lor le-ar face plăcere, dar de ce nu-l in-trebi pe el ?

- Cînd crezi că ar fi momentul cel mai potrivit ?

- In orice zi în jurul orei unsprezece, sau imediat înainte de cină.

- Mulţumesc, mulţumesc foarte mult. Marlowe radia de bucurie, dar observă brusc paloarea lui Jamie. O, nu te simţi bine ?

- Ba da, mulţumesc, răspunse Jamie, silindu-se să zîm-bească şi se îndepărtă.

Se gîndea la viitorul lui. Cu cîteva luni în urmă îi scrisese logodnicei lui din Scoţia, Maureen Ross, spunîndu-i să nu-l mai aştepte - trecuseră aproape trei ani de cînd n-o mai văzuse, cinci de cînd erau logodiţi - că ii părea rău, ştia că este abominabil din partea lui s-o fi făcut să aştepte atîta timp, dar era absolut şi definitiv convins că Orientul nu era potrivit pentru o femeie şi, la fel de sigur, că el se va stabili definitiv în Asia, la Yokohama, Hong Kong, Shanghai, oriunde, numai în Scoţia nu şi nu avea intenţia să plece de

aici vreodată. Da, recunoştea că fusese incorect din partea lui, dar logodna lor luase sfîrşit. Aceasta era ultima lui scrisoare. Cîteva zile înainte s-o scrie fusese ca năuc, la fel şi după ce o scrisese şi încă vreo cîteva zile după ce o expediase. Dar acum era sigur : acest capitol era încheiat.

Şi acum, capitolul Struan, care fusese atît de încurajator, promisese o avansare aproape sigură anul viitor, era şi el pe cale de a se încheia. Dumnezeule mare ! Malcolm n-are cum să se ducă înapoi, aşa că nu-mi mai rămîn decît cîteva săptă-mîni ca să mă hotărăsc ce să fac - şi să nu uităm că Norbert se va întoarce între timp. Şi atunci ce va fi ? Se vor duela chiar de-adevăratelea ? Dacă o fac, înseamnă că aşa este joss-ul, dar tot trebuie să-l protejezi pe Malcolm cum poti mai bine.

Aşadar, să-şi caute altă slujbă. Unde ? Mi-ar plăcea să rămîn aici, aici cu Nemi, o viaţă bună şi îmi pot clădi un viitor cu perspective. Hong Kongul şi Shanghaiul sînt aproape gata construite, firmele cu tradiţie puternic înrădăcinate - e minunat dacă eşti un Struan, un Brock sau un Cooper, dar e greu să răzbaţi printre ei.

Prima alegere ar trebui s-o facă aici. Dar la cine să se ducă ? Să meargă cu Dmitri la Coooer-Tillman ? Ar putea avea nevoie de mine ? Da, dar nu în vîrful piramidei. La Brock ? O, da, la asta m-am gîndit tot timpul pe ascuns, nu e prea corect - dar n-am nici o şansă să devin unul din oamenii lor de frunte cît timp este acolo Norbert - dar dacă Malcolm îl ucide, ce lovitură ar fi, ce răzbunare ! Lunkchurch ? Da, bineînţeles, dar cine ar fi dispus să lucreze pentru un ticălos necio-plit ca acesta ? Dar ce-ar fi să devii independent ? Asta ar fi cel mai bine, dar este lucrul cel mai riscant şi apoi. cine să te sponsorizeze ? Am nevoie de boni, am pus cîte ceva de o parte,' dar nu suficient Am nevoie de sume mari la începu-t. o mulţime de plăti de făcut, pentru scrisorile de credit şi asigurări; am nevoie de timp ca să-mi aranjez birouri la Londra. San Francisco, Hong Kong, Shanghai şi în toată Asia, la Paris, St.' Petersburg. Să nu uităm că si ruşii sînt mari consumatori de ceai şi comercializeze zibeline şi alte Hanuri de unde ies profiluri foarte mari, Şi să nu uităm nici toate legăturile tale din Alaska rusă şi oficiile lor comerciale din partea de sud a coastei

de vest a Americii. Sigur, o idee foarte bună, dar şî foarte riscantă, trece atîta timp între momentul cumpărării şi

cel al vinzării, pînă sà obţii profiturile, sînt şi prea multe pericole pentru nave, prea multe pierderi pe mare şi acţiuni piratereşti...

Ceva mai departe de el, şi Fhillip Tyrer privea în gol, cufundat în gînduri. Se gîndea la Fujiko şi mai că-i venea să ofteze. Cu o seară înainte, împreună cu prietenul lui, Nakama .- Hiraga, care se oferise să-l ajute, încercase să înceapă tratativele pentru a obţine exclusivitatea fetei. Mamei-san Raiko îi străluciseră ochii, dar scuturase din cap spunînd „O, îmi pare rău, nu ştiu dacă este posibil, fata este atît de valoroasă şi este solicitată de gai-jini atît de importanţi", lăsînd să se înţeleagă că şi Sir William era din cînd în cînd clientul ei, fără să menţioneze însă nici un nume, ceea ce îl neliniştise şi mai mult pe Tyrer, făcîndu-l să fie încă şi mai nerăbdător. Raiko îi spusese că, înainte de a discuta chestiunile financiare şi alte detalii, va trebui mai întîi s-o întrebe pe Fujiko ce părere are şi adăugase, spre stupoarea lui Phillip, că ar fi mai bine să n-o mai vadă deloc pe Fujiko pînă nu se semnează contractul. Avusese nevoie de o oră încheiată ca să ajungă la compromisul pe care i-l sugerase Nakama : în perioada interimară, cînd se va întîlni cu Fujiko, să nu menţioneze niciodată subiectul respectiv şi să nu încerce să discute nimic direct cu ea, lăsînd toată problema în grija mamei-san. Mulţumesc lui Dumnezeu că era şi Nakama acolo, îşi spuse el simţind din nou că-l trec sudorile, era cît pe-aci să stric totul, noroc cu el... Reveni cu gîndurile şi cu privirile la realitatea imediată şi îi văzu pe Se-ratard şi pe André Poncin cufundaţi într-o discuţie particulară şi, nu departe de ei, Erlicher, ministrul elveţian, discuta la fel de aprins cu Johann, acesta fiind deosebit de atent la fiecare cuvînt. Oare ce poate fi atît de urgent şi de important că trebuie să se discute chiar în timpul meciului de fotbal ? se întrebă el. In acelaşi timp, îşi spuse că nu e cazul să viseze cu ochii deschişi, că trebuie să se comporte ca un adult şi să fie conştient de faptul că în Japonia nu era chiar totul nemaipomenit de bine, să-şi facă datoria faţă de Coroană şi faţă de Sir William - Fujiko putea să mai aştepte pînă diseară, cînd avea să primească un răspuns. Naiba să-l ia pe Johann !

Acuma că elveţianul îşi părăsea postul de interpret, asupra lui apăsa o povară şi mai grea, lăsîndu-i foarte puţin timp de dormit sau de distracţii. Chiar şi în dimineaţa aceasta, Sir William se înfuriase, pe nedrept, îşi spunea Phillip amărit, şi se răstise la el :

-- Pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, străduieşte-te ceva mai mult. Cu cît ajungi mai „repede să vorbeşti curent, cu atît mai bine pentru Coroană, cu cît ajunge Nakama mai repede să vorbească curent engleza cu atît mai bine pentru Coroană. Cîştigă-ţi pîinea zilnică, nu mai trîndăvi, foloseşte-te de Nakama, fă-l şi pe el să-şi cîştige pîinea sau de nu, să dispară de aici !

Hiraga era la legaţie şi citea cu voce tare o scrisoare pe care Tyrer o scrisese pentru Sir William şi el îl ajutase s-o traducă. Scrisoarea urma să fie remisă a doua zi administraţiei Bakufu. Deşi nu înţelegea multe cuvinte, citea din ce în ce mai bine.

- Ai talent la engleză, Nakama, bătrîne. îi spusese Tyrer de mai multe ori.

Asta îi făcuse plăcere, deşi, în mod normal, lauda sau critica venite din partea unui gai-jin nu aveau nici o valoare." Săptămîni în şir îşi petrecuse tot timpul cît nu dormea tocind cuvinte şi fraze, repetîndu-le o dată şi încă o dată, pînă cînd începea să şi viseze în engleză.

- De ce să-ţi spargi capul atîta, vere ? îl întrebase Aki-moto.

- Trebuie să învăţ englezeşte cît mai repede. Am foarte puţin timp, şeful acesta gai-jin este bădăran şi irascibil, nu ştiu cît am să mai pot rămîne acolo. Dar, Akimoto, dacă învăţ să citesc, cine ştie ce alte informaţii pot să obţin. Nici nu-ţi vine să crezi cît sînt de proşti şi neglijenţi cu secretele lor, Sute de cărţi şi de broşurele zac peste tot, la fel şi documentele şi eu am acces la toate, pot să citesc orice şi omul ăsta, Taira,' îmi răspunde la orice întrebări, oricît de indiscrete.

Discuţia aceasta avusese loc cu o seară înainte în casa lor conspirativă din sat, îşi pusese un prosop rece în jurul capului care îl durea. Nu mai era obligat să locuiască la legaţie.' Acuma putea sta in sat dacă dorea, deşi adesea, seara, era mult prea obosit ca să mai plece şi atunci rămînea să doarmă pe o saltea în casa unde Tyrer

locuia împreună cu George Babcott. Trebuise astfel ca şi George Babcott să afle de existenţa lui.

- Minunat ! Atunci Nakama poate să mă ajute şi pe mine la japoneză şi să-mi scriu dicţionarul ! Minunat ! Am să organizez lecţiile şi un curs intensiv.

Intervenţia lui Babcott fusese esenţiala. învăţătura trebuia să fie o plăcere şi curînd ea se transformă chiar într-un fel de joc. într-o întrecere veselă - cine învaţă mai repede, un stil cu totul nou, atît pentru Hiraga, cît şi pentru Tyrer, pentru care învăţătura era un lucru serios, iar educaţia însemna învăţatul pe dinafară, repetare şi nuiaua.

- Şi ştii ce repede merge, Akimoto, e din ce în ce mai uşor, în fiecare zi, o să facem şi noi la fel în şcolile noastre după ce va învinge sonno-joi.

Akimoto rîse.

- Profesori blînzi şi buni ! Fără bici şi fără băţ ? Niciodată ! Dar altceva este mai important acum - ce se aude cu fregata ?

Ii spusese lui Akimoto că Tyrer îi promisese că îl va ruga pe un prieten al lui, căpitan de navă, să-i primească la bord pe amîndoi, prezentindu-l pe Akimoto ca provenind dintr-o familie de constructori bogaţi de corăbii din provincia Choshu, care venise în vizită la el pentru cîteva zile şi care putea constitui o relaţie utilă în viitor. Prin fereastra deschisă, Hiraga auzea chiotele de pe terenul de fotbal. Suspină şi luă cu respect dicţionarul manuscris al lui Babcott. Era primul dicţionar pe care îl văzuse în viaţa lui, şi primul dicţionar englez-japonez şi japonez-englez totodată. Babcott alcătuise liste de cuvinte şi fraze consemnate de el însuşi, învăţate de la negustori şi preoţi, atît catolici, cît şi protestanţi şi altele traduse din echivalentele olandezo-japoneze. In momentul de faţă, lista era redusă. Dar creştea în fiecare zi şi lucrul acesta îl fascina. Tradiţia folclorică susţinea că, cu vreo două sute de ani în urmă, un preot iezuit, pe nume Tsukku-san, alcătuise un fel de dicţionar portughezo-japonez. înainte de acesta nu existase nici un fel de dicţionar. Cu timpul apăruseră apoi cîteva dicţionare olandezo-japoneze care erau păzite cu străşnicie.

- Nu e nevoie să-l pui sub cheie, Nakama, îi spusese cu o zi în urmă Babcott, spre uimirea lui. Nu este în firea englezilor. Lasă cuvîntul să se împrăştie, toată lumea să înveţe, cu cît vor fi mai bine educaţi oamenii, cu atît va fi mai bine pentru toată ţara, apoi zîmbise : Evident, nu toată lumea este de acord cu mine. Oricum, săptămîna viitoare, cu ajutorul presei noastre de tipărit, o să...

- Presa de tipărit, scuzaţi, vă rog î Babcott îi explicase.

Vom începe fn curînd să tipărim dicţionarul şi, dacă îmi promiţi că scrii o Istorie o provinciei Chosnu, îţi promit că am să-ţi dau un exemplar din dicţionarul meu, să fie numai al tău.

Cu o săptâmînâ sau doua în urmă, copleşit de uimire," Hiraga îl arătase lui Akimoto un exemplar din Yokohama Guardian:

— Sînt ştirile zilei din întreaga lume şi pregătesc cîte un număr in fiecare zi, cîte exemplare vor, oricît de multe - chiar şi o mie daca vor.

= Imposibil, spusese Akimoto. Cei mai buni tipăritori ai noştri..:

- Dar am văzut cum fac ! Au maşini pentru asta, Akimoto. Mi-au arătat maşinile ! Aşază toate cuvintele în ceea ce numesc ei forme, scriu de la stingă la dreapta, nu ca noi, de la dreapta la stingă şi de sus în jos, fiecare coloană de litere. Este Incredibil, dar l-am văzut eu pe omul de la maşină cum alcătuieşte cuvintele din simboluri Individuale pe care el le numesc litere romane, spun că toate cuvintele din orice limbă se pot nota numai cu ajutorul a douăzeci şi şase de Semne de felul acesta si..;

- Imposibil

- Ascultă-mă ! fiecare literă sau simbol redă întotdeauna acelaşi sunet, aşa că orice persoană poate să citească literere individuale şi să facă din ele cuvinte Pentru ca să alcătuiască ..ziarul cu ştiri", tipăritorul foloseşte, combinaţii de piese mici de fier care au la capăt gravate simbolul literei — scuză-mă. nu este fier, esfe un fel de fier pe Care el îl numesc oţel, sau cam aşa ceva; Omul a pus literele într-o cutiee; apoi a dat-o cu cerneală a lipit o foaie de hlrtie pe ea şi Imediat a apărut pagina tipărită în care era ceea ce scrisesem eu cu cîteva clipe mai înainte Taira a citit-o; era exact ! Un miracol !

- Eeee. dar cum putem face noi aşa ceva cu limba noastră, unde fiecare cuvînt este un caracter special şi se poate Pronunţa în cinci sau şapte moduri diferite, şi apoi şi scrierea noastră este diferită şi..":

- Doctorul cel Uriaş asculta când spun eu un cuvânt în Japoneză, îl notează cu litere romane şi după aceea Taira repetă cuvîntul numai citindu-l.. după semnele acelea !

Fusese nevoie de mult mai multe explicaţii ca să-l convingă Pe Akimofo:

- Eeee, spusese el, in cele din urmă, epuizat, aşa de multe lucruri noi, îmi vine aşa de greu să le înţeleg, necum să mi le mai şi explic. Ce prost a fost Ori că nu a vrut să înveţe,

- E bine pentru noi că a murit, că e mort, îngropat şi uitat de gai-jini, Cîteva zile am crezut că sîntem pierduţi.

- Şi eu la fel.

Hiraga găsi cuvîntul englezesc pe care îl căuta : „despăgubire". Traducerea japoneză era : „bani care trebuie plătiţi pentru o crimă înfăptuită". Asta îl nedumerea. Administraţia Bakufu nu comisese nici un fel de crimă. Doi din Catsuma, Ori şi Shorin, omorîseră un simplu gai-jin, acum amindoi erau morţi, doi japonezi pentru moartea unui gai-jin' era fără îndoială absolut corect. De ce-ar mai cere aceste „despăgubiriii", spuse el cu voce tare, aceasta fiind varianta fonetică cea mai apropiata de original pe care i-o permitea limba lui. Se ridică de la birou ca să-şi mai dezmorţească genunchii, căci îi venea greu să şadă toată ziua în felul în care stăteau străinii, şi se îndreptă spre fereastră. Purta haine occidentale, dar avea încălţări tobe, moi în picioare, căci ghetele englezeşti îi erau foarte nesuferite, Vremea era frumoasă, navele stăteau ancorate, bărcile de pescuit şi celelalte ambarcaţiuni mişunau încolo şi încoace. Fregata parca îl chema imperios. Emoţia îi crescu. In curînd urmau să privească în măruntaiele ei, să vadă maşinile acelea mari cu aburi despre care îi povestise Taira. Se uită la o fotografie decupată dintr-o revistă şi fixată pe perete. Reprezenta Nava cea Mare, un uriaş vapor de fier care se construia in capitala britanică, Londra, cel mai mare care existase vreodată, de douăzeci de ori mai mare decît fregata ancorată în golf. Prea uriaş ca să-l poată cuprinde cu mintea, la fel şi

„fotografia" - îi era imposibil să înţeleagă vrăjitoria asta; era aproape un fel de magie neagră. Tresări apoi observînd că uşa de la coridor era dată de perete şi dincolo de ea se afla uşa biroului lui Sir William. După cîte ştia el, în legaţie nu era nimeni, toţi erau la meciul de fotbal şi nu urmau să se întoarcă decît după-amiază. tîrziu.

Deschise fără zgomot uşa biroului lui Sir William. Biroul elegant era plin de hîrtii, pe rafturi erau aşezate în neorîndu-ială vreo cincizeci de cărţi, pe un perete era un portret al reginei lor şi alte cîteva picturi. Pe un bufet zări ceva nou. Era o fotografie intr-o ramă de argint. Nu văzu decît urîţenie, o femeie străină, îmbrăcată bizar şi trei copii şi înţelese că trebuie să fie familia lui Sir William. Tyrer spusese că sînt aşteptaţi

să sosească în curînd. Ce norocos sunt că sînt japonez, adică O persoană civilizată, că am un tată chipeş şi o mamă frumoasa, şi fraţi şi surori frumoşi şi pe Sumomo, să mă căsătoresc cu ea, dacă va fi karma mea să mă însor. Gîndul la ea şi la siguranţa căminului îi încălzi o clipa inima. Imediat însă sentimentul de bucurie dispăru, înghiţit de amintirea clipelor de umilinţă şi amărăciune pe care le petrecuse stînd în picioare în faţa acestui birou la care şedea şeful gai-jinilor şi căruia trebuia să-i răspundă la o sumedenie de întrebări despre Chosnu, Satsuma, Bakufu, Toranaga, întrebări care voiau să pătrundă în toate colţurile vieţii japonezilor. Iar ochii aceia de peşte reuşeau să-i stoarcă adevărul, indiferent cît s-ar fi străduit să-l păcălească.

Avu grijă să nu atingă nimic, presupunind că trebuie să fie pe undeva vreo capcană întinsă anume pentru el, aşa cum ar fi făcut el în mod normal dacă ar fi lăsat un

gai-jin singur într-un loc atît de important. Urechea lui prinse nişte strigăte furioase venind de afară şi se repezi înapoi, ca să privească pe fereastra biroului lui Tyrer. Spre marea lui uimire îl văzu pe Akimoto la poartă cum se prosterna în faţa sentinelei care îndreptase arma cu baionetă asupra lui şi ţipa la el. Vărul lui purta haine de muncă ale gai-jinilor şi era evident foarte nervos. Ieşi afară în mare grabă, arboră un zîmbet şi îşi ridică pălăria :

- Bună ziua, domnule sentineră, acesta este prietenul meu. Sentinela îl cunoştea pe Hiraga din vedere, ştia că e un fel de tîlmaci şi că avea permis de şedere permanentă la legaţie. Răspunse pe un ton caustic şi cu cuvinte de neînţeles, făcîndu-i semn lui Akimoto să se îndepărteze şi poruncindu-i iui Hiraga să-i spună :

- Să se care dracului de aici, maimuţa împuţită, că de nu ii găuresc capul cu un cartuş

Hiraga continuă să zîmbească şi răspunse :

- Eu duc el de aici, vă rog scuzaţi.

Îl luă pe Akimoto de braţ şi porni grăbit cu el pe o alee care ducea în sat.

- Ai înnebunit ? Să vii aici şi.,.

- Ai dreptate ! Akimoto nu-şi revenise incă din spaima pe care o trăsese cînd se văzuse cu baioneta la gît. Ai dreptate, Insă shoya, bătrînul satului, m-a rugat să te găsesc urgent.

S'hoya îi făcu semn lui Hiraga să se aşeze la celălalt capăt al mesei. Aceste odăi numai ale lui, aflate in spatele magazinului ţinut intenţionat murdar şi neîngrijit, erau impecabile. Tatami şi ferestrele de hîrtie soji erau de cea mai bună calitate. Pisica fabby şedea tolănită în poala lui, privind cu nişte ochi răi pe intrus. Ceşti de ceai din porţelan alb cu verde şedeau aşezate în jurul unui mic ceainic de metal.

- Te rog, serveşte-te cu puţin ceai. Oami-sama, spuse el turnîndu-i ceai şi folosind numele pe care şi-l luase Hiraga, apoi mîngiie pe cap felina care-şi ciuli urechile nervoase. Îmîîi cer iertare că te-am deranjat. îmi pare nespus de rău că ţi-am pravocat neplăceri.

Ceaiul era aromat şi de cea mai bună calitate. Hiraga făcu o observaţie politicoasă în acest sens, simţindu-se cam stingherit cum şedea aşa. în faţa lui shoya. îmbrăcat în hainele lui europene, în care nu putea •şedea comod. Nu se simţea la largul său fără săbii După schimbul de politeţuri obişnuit, shoya, dădu din cap, jumătate pentru sine, jumătate spre oaspetele său. cu o mască de amabilitate pe chip.

- Au venit unele veşti de la Kyoto. M-am gîndit că ar trebui să afli imediat.

Neliniştea lui Hiraga crescu.

- Despre ce este vorba ?

- Se pare că zece shishi din Choshu, Satsuma şi Tosa l-au atacat pe şogunul Nobusada la Otsu. încercarea de asasinat a eşuat şi toţi au fost ucişi.

Hiraga se prefăcu indiferent, dar în realitate simţea că i se face rău. Care sînt cel zece şi de ce au dat greş ?

- Cînd a fost asta ?

Shoya nu citi nimic pe chipul lui Hiraga din care să-şi poată de-a senma dacă acesta ştia sau nu de atac

- Acum opt zile

- Cum de ai aflat atît de repede ?

Spre marea lui uimire, shoya băga mina In minecă şi scoase un tubuleţ mic In Interior era un sul mic de hîrtie foarte fină.

-- Asta a sosit astăzi, Zaibaisul nostru - breasla - din Gyotoyama are porumbei călători pentru veştile de Importanţa deosebită (în realitate, porumbelul sosise cu o zi mai înainte; dar avusese nevoie de timp ca să decidă cum să procedeze cu Hiraga) Esfe foarte important să ai Informaţii corecte şi rapide' neh ?

- Au fost menţionate nume ?

- Nu, nici un fel de nume, îmi pare rău.

- Astea sînt toate informaţiile pe care le ai ?

Ochii interlocutorului său se îngustară. Hiraga simţi un şoc, cînd îl auzi continuînd :

- În aceeaşi noapte, la Kyoto, seniorul Yoshi şi seniorul Ogama cu forţele lor s-au năpustit asupra sediului shishi şi i-au surprins pe toţi pe nepregătite, au distrus sediul şi i-au ucis pe cei aflaţi acolo. Patruzeci de capete au fost expuse în ţepe în jurul ruinelor sediului ! zîmbetul dispăru de pe chipul bătrînului. Otami-sama, patruzeci de capete înseamnă o pierdere mare pentru bravii noştri shishi, nu ?

Hiraga ridică din umeri şi spuse că nu ştie, sperînd ca shoya să nu-şi dea seama că minte. Simţea că îi plezneşte capul în timp ce se întreba : cine a murit, cine a supravieţuit, cine i-a trădat şi cum se face că nişte duşmani atît de înverşunaţi cum erau Yoshi şi Ogama acţionaseră împreună împotriva lor ?

- De ce îmi spui mie toate acestea ?

O clipă, shoya privi în jos, la pisică, ochii i se îmblînziră şi degetele începură s-o scarpine în creştetul capului, între urechi. Pisica închise ochii de plăcere, începînd să-şi scoată ghearele din teci şi să frămînte cu ele haina lui shoya.

- Se pare că n-au fost prinşi chiar toţi cei care se aflau acolo în ambuscadă, spuse el liniştit. Doi dintre ei au scăpat. Conducătorul, căruia i se spunea cîteodată Corbul, pe numele lui adevărat Katsumata, consilierul de încredere al lui Sanjiro din Satsuma, şi un shishi din Choshu pe nume Takeda.

Hiraga era cutremurat pînă în măduva oaselor de faptul că se ştia atît de mult şi muşchii i se încordară, gata să sară şi să ucidă cu mîinile goale dacă va fi nevoie. Gura i se deschise, dar nu rosti nici un cuvînt.

- Îl ştii pe acest Takeda, Otami-sama ?

Hiraga se simţi invadat de furie la această impertinenţă, roşi, dar reuşi să-şi păstreze controlul.

- De ce îmi spui toate astea, shoya ?

- Seniorul meu din Gyokoyama mi-a poruncit aşa, Otami-sama.

- De ce ? Ce am eu cu astea ? Eh ?

Shoya, ca să-şi liniştească nervii, deşi avea un mic pistol încărcat ascuns în mînecă, mai turnă ceai pentru amîndoi, ştiind că juca un joc periculos şi că acest bărbat shishi nu putea fi dus cu vorba. Dar ordinele erau ordine şi prezentele porunci din partea acelui zaibutsu de Gyokoyama spuneau că orice eveniment neobişnuit, în oricare din cele o sută de ramuri ale lor, trebuie raportat imediat. Mai ales dacă era vorba de ramura din Yokohama, devenită acum mai importantă decît cea din Nagasaki, căci era baza principală a gai-jinilor - deci şi principalul punct de supraveghere a acestora, iar el fusese desemnat în mod special pentru acest post. Silit de împrejurări, transmisese prin porumbei călători ştirea despre sosirea acestui bărbat, despre moartea lui Ori şi despre toate evenimentele şi acţiunile care urmaseră, pe care le întreprinsese el şi care fuseseră aprobate în totalitate.

- Gyokoyama..., începu el, respectînd instrucţiunile primite şi procedînd cu mare grijă, pentru că vedea limpede că Hiraga fierbea

şi era descumpănit rău de tot de veştile pe care le primise (dar mai marii lui din Osaka ii scriseseră : „Fă-l repede să-şi piardă controlul pe acest shishi, al cărui nume adevărat este Rezan Hiraga Riscurile vor fi mari. Fii înarmat şi vorbeşte cu el cînd el nu este înarmat"), ...stăpînii mei consideră că ar putea să-ţi fie de folos, aşa după cum şi tu ai putea să fii deosebit de valoros pentru ei.

- Să-mi fie mie defolos? scrişni Hiraga, gata să explodeze, căutînd nervos cu mina dreaptă garda săbiei care nu era la locul ei. Eu nu iau nici un fel de taxe, nu am nici un koku de orez. Ce pot face eu cu nişte paraziţi - căci asta sînt cămătarii, indiferent cît de puternică ar fi Gyokohama ! Neh ? ,

- Este adevărat că aşa gîndesc samuraii şi aşa au crezut întotdeauna. Dar mă întreb dacă profesorul tău, sensei Taira,' ar fi de acord.

- Cum ? Hiraga era cu totul descumpănit şi strigă : Ei, ce e cu Taira ? Ce-i cu el ?

- Servitoare ! Sake ! strigă shoya, apoi se întoarse spre Hiraga. Te rog să ai puţină răbdare. Mai marii mei... eu sînt un om bătrîn, adăugă el umil, prefăcîndu-se lipsit de importanţă, deşi era perfect conştient de puterea mare pe care o deţinea în zaibutsu şi de faptul că yang-ul îi funcţiona perfect şi; dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut să-l ucidă pe bărbatul acesta cu pistolul sau să-l rănească şi să-l predea ofiţerilor Bakufu care stăteau de pază la barierele lor. Eu sînt un om bătrîn şi trăim vremuri periculoase.

- Da, aşa este, în ceea ce te priveşte, rosti Hiraga printre dinţi, sake-ul veni imediat, fata turnă grăbită şi dispăru repede. Hiraga goli paharul dintr-o sorbitură şi se simţi mai bine, deşi se prefăcu că nu e mai bine, acceptă o nouă porţie

şi o bău şi pe aceasta. Aşadar ne întoarcem la Taira ? Ar fi mai bine să mă faci să înţeleg.

Shoya trase adînc aer în piept, lansîndu-se în ceea ce ştia că este cea mai mare şansă a vieţii sale, cu implicaţii vaste pentru zaibutsu şi pentru toate generaţiile sale viitoare.

- De cînd ai venit aici, Otami-sama, te-ai mirat mereu cum de reuşesc englezii gai-jini să conducă întreaga lume de dincolo de

malurile noastre, cînd nu sînt decît o mică naţiune, de pe o insulă, după cîte înţeleg, mai mică decît ale noastre la un loc... - făcu o pauză amuzat de privirea brusc golită de expresie de pe chipul lui Hiraga, Ah, îmi pare rău, dar trebuie să ştii că ai fost auzit pe cînd stăteai de vorbă cu prietenul tău, acum mort, şi cu vărul tău, îmi pare rău. Pot să te asigur că destăinuirile tale sînt în siguranţă, la fel şi scopurile urmărite de tine, de Gyokoyama şi de shishi. Ar putea fi important pentru tine... Credem că deţinem un secret de mare importanţă pe care tu îl cauţi.

- Ei ? -

- Da, noi credem că secretul de cea mai mare importanţă este faptul că ei dau bani cu împrumut, că au bănci şi finan...

Tresări violent cînd Hiraga fu zguduit de un uriaş hohot de rîs. Pisica se sperie şi îşi înfipse ghearele prin chimonou în carnea lui shoya. Acesta îi desprinse ghearele cu grijă şi începu s-o mîngîie, controlîndu-şi în felul acesta furia şi dorind din toată inima să poată face ceva pentru ca tînărul acesta impertinent să-şi bage minţile în cap. Dar asta ar putea să-l coste chiar viaţa, căci mai era şi Akimoto, mai erau şi shishi} Aşteptă răbdător, căci instrucţiunile primite de la mai marii lui nu-i permiteau să-şi asume nici un fel de riscuri : „...descoa-, se-l pe bărbatul acesta, află care îi sînt adevăratele scopuri,' adevăratele dorinţe şi pretenţii, foloseşte-te de el, ar putea fi un instrument perfect..."

- Eşti nebun. Sînt numai maşinile lor. şi armele, şi bunăstarea şi navele.

- Exact. Dacă am avea şi noi toate acestea, Hiraga-sama, am putea... - în momentul în care îi pronunţase în mod deliberat adevăratul lui nume, văzv cum pe faţa celuilalt rîsul se curmă brusc şi privirea îi devine ameninţătoare. Superiorii mei mi-au spus

să-ţi spun pe nume numai o singură dată şi atunci nu, mai în aşa fel încît să înţelegi că poţi avea încredere în noi.'

- De unde ştiu ei ?

~ Ai menţionat contul lui Shinsaku Otomi. numele conspirativ al onorabilului tău tata, Toya Hiraga Evident că numele acesta este consemnat în registrul lor cel- mai secret .

Hiraga era în culmea furiei. Nu-şi imaginase niciodată că zarafii ar putea avea registre secrete şi cum toata lumea de la cel mai umil pînă la cel mai sus-pus apelează la un moment dat la ei, zarafii au acces la anumite informaţii foarte tainice, înregistrate, periculoase pe care le pot folosi pentru a exercita presiuni sau a obţine alte informaţii pe care nu le au, căci cum ar fi putut afla despre shishi altfel decît prin mijloace necinstite - aşa cum încearcă acum cîinele ăsta să facă şi cu mine ! Pe drept cuvînt, negustorii şi cămătarii sînt dispreţuiţi şi ar trebui călcaţi în picioare pînă-şi dau duhul. După ce sonno-joi va izbîndi, prima noastră rugăminte către împărat va fi să fie distruşi.

- Aşa !

Shoya era pregătit, conştitent de faptul că între un atac brusc, fulgerător şi siguranţa fiinţei sale era o distanţă foarte mică şi totul atîrna de un fir subţire, foarte întins, tensionat la maximum. Ştia că nu trebuie să ai niciodată încredere în shishi şi îşi ţinea mîna aproape de buzunarul de pe mînecă. Vocea lui rămase blîndă şi mieroasă, dar nu exista nici un dubiu — ameninţarea era limpede :

- Mai marii mei m-au rugat să-ţi spun că secretele tale şi ale tatălui tău, clienţii lor onorabili, deşi sînt consemnate, sînt absolut secrete şi rămîn numai şi numai... între noi.

Hiraga oftă şi se lăsă din nou pe spate, căci ameninţarea îi limpezise creierul de furia fără noimă şi cugeta acum la toate cele ce-i spusese shoya - ameninţare şi promisiune - şi toate celelalte, pericolul pe care-l reprezenta bărbatul din faţa lui, cei din Gyokoyama şi toţi cei din aceeaşi tagmă, cîntărind care să-i fie alegerea, punînd în balanţă toată moştenirea şi pregătirea lui şi încercînd să stabilească un echilibru. Alegerea era simplă : să ucidă sau să nu ucidă, să asculte sau să nu asculte. Pe cînd era foarte tînăr, mama lui îi spusese : „ia aminte, fiul meu, să ucizi, e uşor, să redai viaţa luată — imposibil", Pentru o clipă, gîndul îi zbură la ea, întotdeauna înţeleaptă, întotdeauna cu braţele larg deschise ca să-l primească la pieptul ei, chiar şi atunci cînd o chinuiau durerile la încheieturi, ceea ce devenise pentru ea un mod de existenţă de cînd şi-o amintea şi care o făceau să se gîrbovească tot mai mult cu fiecare an.

- Foarte bine, shoya, am să ascult. O singură dată. Shoya oftă şi el la rîndul său, căci reuşise să arunce puntea peste o prăpastie uriaşăr*Umplu cupele.

- Pentru sonno-joi şi shishi !

Băură. Shoya umplea cupele din cînd în cînd.

- Otami-sama, te rog să ai răbdare cu mine, dar noi credem că putem avea tot ce au şi gai-jinii. După cum ştii, în Nip-pon orezul este monedă de schimb, negustorii de orez sînt bancheri, împrumută bani fermierilor în contul recoltelor viitoare, pentru ca să cumpere seminţe şi aşa mai departe ; fără bani în unii ani şi nu puţini, n-ar fi nici un fel de recolte şi, deci, nu s-ar putea încasa nici un fel de taxe. Zarafii împrumută cu bani pe daimyo şi pe samurai în contul salariilor lor viitoare, al cantităţilor viitoare de- koku, al taxelor viitoare. Fără aceşti bani nu ar putea exista nici un fel de viaţă pînă nu apar noile recolte pentru ca să se poată încasa taxele. Banii fac posibilă viaţa. Banii, sub formă de aur, argint, orez sau mătase, ba chiar şi excremente, banii sînt roata vieţii, profitul este unsoarea roţii şi...

- Pune punctul pe i. Secretul.

- O, îmi pare rău, secretul este că, în mod incredibil, zarafii gai-jini, bancherii cum li se spune - în lumea lor aceasta este o îndeletnicire foarte onorabilă - au găsit o modalitate de a finanţa întreaga lor industrie - maşinile, vasele, tunurile, clădirile, armatele, totul, absolut totul şi este foarte profitabil, fără a folosi aurul direct. Nu există o asemenea cantitate de aur în lume. Dar ei reuşesc cumva să acorde împrumuturi mari în contul unei promisiuni de aur adevărat, sau se prefac că au aur şi lucrul acesta îi face să fie puternici şi, după cum se pare, fac lucrul acesta fără să-şi deprecieze moneda, aşa cum fac daimyo.

- Se prefac că au aur ? Ce vrei să spui ? Fii mai clar ! Shoya îşi şterse o picătură de sudoare de pe bărbie. Era incitat acum, căci sake-ul îşi făcuse şi el efectul şi îl ajutase să-şi dezlege limba. Era însă mai cu seamă emoţionat pentru că era convins că tînărul din faţa lui era în stare să dezlege enigma.

- Iartă-mă că sînt atît de confuz, Noi ştim ce fac ei, însă nu ştim cum fac. Poate că Taira acesta al tău, această sursă gai-jin de informaţii pe care o foloseşti cu atîta înţelepciune ar putea să-ţi explice ce şmecherii fac, care este secretul lor şi atunci Nipponul ar putea fi la fel de puternic ca şi Anglia.

Cînd sonno-joi va izbîndi, noi şi alţii care împrumutăm bani ne-am putea uni eforturile ca să finanţăm toate vasele şi armele de care va avea nevoie Nipponul...

Cu mare băgare de seamă, shoya continuă săi vorbească pe aceeaşi temă, răspunzîndu-i la întrebări, îndrumîndu-l abil pe Hiraga, ajutîndu-l, flatîndu-l, îmbătîndu-l uşor cu sake şi cunoştinţele sale, impresionat de inteligenţa lui, stimulîndu-i imaginaţia ore în şir pînă spre apusul soarelui.

- Bani, eh ? Trebuie să... recunosc, shoya, spuse Hiraga nesigur, cu capul greu de alcool, cu mintea fierbînd de atîtea idei noi şi tulburătoare" care se contraziceau una pe alta ca nişte credinţe diferite, ...să recunosc că banii nu m-au interesat... niciodată. Niciodată cu adevărat, n-am înţeles ce înseamnă banii, ci numai lipsa lor, rîgîi puternic. Cred că înţeleg, da, Taira o să-mi spună - încercă să se ridice şi nu reuşi.

- Mai întîi să-ţi ofer o baie şi să trimit după maseuză, îl convinse shoya fără prea mare greutate.

Chemă un servitor şi i-l predă pe Hiraga în mîinile lui puternice, dar blînde. In curînd avea să sforăie uitînd de toate.

- Foarte bine, Ichi-chan, îi şopti soţia cînd nu mai era nici o primejdie, radiind de fericire- spre el. Ai fost minunat, neh ?

El ii răspunse încet, cu chipul la fel de incîntat :

- Este un om periculos, totdeauna va fi periculos, dar am stabilit un început şi asta e important.

Femeia dădu afirmativ din cap, satisfăcută că soţul ei îi urmase sfatul şi trimisese după Hiraga in după-amiaza aceasta, că rămăsese înarmat şi că nu-i fusese teamă să recurgă la ameninţări. Ştiau amîndoi care erau riscurile dar, îşi aminti ea cu inima bătînd încă de emoţie, căci ascultase tot timpul, era o ocazie trimisă de zei şi cîştigul proporţional cu riscul. Eee, îşi spuse ea chicotind fericită, cu puţin

noroc, ni se va acorda rangul de samurai, urmaşii noştri vor fi samurai, iar Ichi al, meu va fi un senior în Gyokoyama.

- Ai fost atît de înţelept să spui că au scăpat doi oameni şi nu trei şi să nu divulgi tot ceea ce ştim.

- E Important să-ţi păstrezi şi ceva de rezervă. Pentru a putea să-l avem la mînă şi mai tîrziu.

Femeia îl lovi uşor pe umăr, cu un gest matern, pe soţul ei şi îi repetă cît de înţelept fusese şi nu-i aminti că şi aceasta fusese tot Ideea ei. îşi lăsă mintea să zburde o clipă, conti-nuînd să se mire de cei doi shishi care porniseră spre Yedo, riscînd astfel să fie capturaţi sau trădaţi. Şi 'încă şi mai mult se mira de ce tînăra Sumomo, viitoarea soţie a lui Hiraga. intrase în anturajul lui Koiko, cea mai vestită curtezană din Yedo, acum ţiitoarea seniorului Yoshi. Foarte interesant, într-adevăr, li veni în minte un gînd timid :

- Ichi-chan, spuse ea delicat, ceva din ceea ce a: spus mai înainte mă face să te întreb : dacă aceşti gai-jini sint atît de inteligenţi şi nişte bancheri atît de talentaţi, n-ar fi înţelept din partea ta să încerci o afacere în comun cu unul din ei, aşa, discret, foarte discret ? Văzu cum ochii lui o privesc fix, apoi un zîmbet serafic începe să i se deseneze pe buze. Toshi are nouăsprezece ani, este cel mai isteţ dintre copiii noştri şi ar putea fi împins în faţa, neh ?

Luni, 3 decembrie

Norbert Greyforth ieşi pe puntea navei poştă care tocmai ocolea promontoriul. Venea de la Hong Kong, via Shanghai, şi acum mergea de-a lungul coastei spre Yokohama. Se bărbierise proaspăt, purta joben şi o redingotă, dimineaţa era răcoare, îi văzu pe căpitan şi pe ceilalţi pe punte, în faţa coşului care lăsa o dîră de fum negru, cu miros greu ; marinarii se pregăteau de acostare, pînzele erau strînse pe toate cele trei catarge. Pe puntea din faţă, în spatele grilajelor încuiate care îi separau complet de restul navei, se aflau pasagerii de clasa a treia, pleava şi scursorile Asiei, cămătari, pierde-vară, toţi înghesuiţi sub nişte tende. Grilajele erau obligatorii pe vasele de pasageri împotriva încercărilor de piraterie, frecvente în această zonă.

Vîntul era tăios şi mirosea plăcut, a curat şi proaspăt, nu ca acolo, jos, unde duhnea a ulei de balenă şi a cărbune, duduitul monoton al maşinilor străbătea prin pereţii despărţitori şi îţi dădea dureri de cap. Asían Gueen era sub presiune de cîteva ore, înfruntînd vîntul din faţă. Deşi detesta navele cu aburi, Norbert era încîntat, căci altfel ar fi întîrziat cîteva zile bune. Muşcă vîrful unui trabuc, îl scuipă peste bord, apoi îşi făcu mîinile căuş şi îl aprinse cu grijă. Colonia arăta la fel ca întotdeauna. Cazărmile gărzilor de samurai, Casa vămilor, la nord ?' la sud, în afara zidului de incintă şi dincolo de podurile mici, fumul ieşea din unele coşuri, bărbaţii se plimbau pe promenadă, călăreţii îşi antrenau poneii pe pista de curse, in Mahalaua Beţivilor aceeaşi neorînduială, căci numai puţine din urmele incendiilor şi cutremurelor recente fuseseră înlăturate, contrastînd astfel puternic cu aspectul ordonat şi riguros al taberei de corturi ale soldaţilor care făceau instrucţie ceva mai încolo. Sunetul goarnei se auzea şi de pe mare. Dincolo de Cârdul incintei se vedeau acoperişurile caselor din cartierul oshiwara. Norbert simţi o mică strîngere de Inimă, deşi era sătul de chefurile din Shanghai, cel mai bogat, mai zgomotos şi mai sălbatic oraş din Asia, cu cele mai bune curse de cai, cele mai teribile jocuri de noroc, cele mai straşnice tîrfe şi cele mai bune baruri cu mîncare europeană peste tot. Nu contează, îşi spuse el, am să-i dau lui Sako cuponul de mătase şi asta o s-o facă să tremure de emoţie, şi cine ştie ce-o să mai urmeze ? Trecu cu privirea peste drapelele diferitelor legaţii, se încruntă cînd văzu clădirea Struan, apoi îşi concentra ochii asupra clădirii sale. Lipsise trei săptămîni şi acum constata cu plăcere că se efectuaseră reparaţiile exterioare, la acoperiş, în aşa fel încît acum nu se mai vedea nici o urmă a incendiului. Era încă prea departe ca să poată distinge chipurile oamenilor care intrau şi ieşeau din clădirea cu faţada spre Strada Mare, apoi prinse licărirea unei berete albastre, a unei rochii cu crinolină şi a unei umbreluţe de soare care se îndrepta spre legaţia franceză Nu este decît una ca asta, îşi zise el ! Ţîţe de Angel ! Parcă ii simţea şi parfumul pe care îl împrăştia în jurul ei. Mă întreb dacă ştie ceva despre duel Morgan Brock nu-şi putuse stăpîni

hohotele cînd ii povestise ,,Ai încuviinţare de la mine să-i zbori creierii sau coaiele",

Docherii şi lucrătorii portuari se grăbeau deja să iasă în întîmpinorea navei poştale. Observă înciudat că şalupa cu a-buri a lui Struan aştepta la debarcader prima in rînd, cu Jamie McFay la cîrmă Şalupa lui cu vîsle era a doua Nu contează, nu va mai dura mult şi şalupa ta va fi a mea clădirea ta va fi şi ea a mea ior tu şi toţi Struanii tăi blestemaţi veţi fi morţi sau scăpătaţi rău de tot, deşi poate că ţie, Jamie, poate că am să-ţi dau o slujbă, numai aşa, ca să mă distrez. Apoi văzu că McFay îşi duce binoclul la ochi şi înţelese că o să-l vadă imediat, li făcu semn cu mîna în treacăt, expedie un scuipat peste bord, se întoarse şi se îndreptă spre cabina lui de jos.

- 'Neaţa, domnule Greyforth, spuse Edward Gornt, cu un plăcut accent sudic, arătîndu-se în uşa cabinei de vizavi, un bărbat înalt, subţirel şi chipeş din Virginia, de douăzeci şi cinci de ani, cu ochi căprui, înfundaţi în orbite şi păr castaniu. Am privit şi eu aşezarea de pe puntea de la pupa. Nu e ca Shang-haiul, nu-i aşa ?

- In mult mai multe privinţe decît îţi poţi închipui. Ti-ai strîns bagajele ?

- Da, dom'le, şi sînt gata să cobor - în afară de modul cum pronunţa cuvîntul „Domnule", accentul era foarte slab perceptibil, fiind mult mai mult englezesc decît sudic.

- Bine. Sir Morgan mi-a spus să-ţi dau asta în momentul cînd vom sosi.

Norbert scoase un plic din servietă şi i-l înmînă. Cu cît se gîndea mai mult la toată călătoria, cu atît se simţea mai năucit. Tylor Brock nu venise la Shanghai. Greyforth fusese în-tîmpinat de o notiţă scurtă în care i se spunea să asculte de fiul său, Sir Morgan, ca şi cînd i-ar fi dat el în persoană ordinele. Sir Morgan Brock era un bărbat pîntecos, cu chelie, nu la fel de grosolan ca tatăl său, dar la fel de josnic. Spre deosebire de el, fusese şcolit la Londra, în strada Threadneedle, centrul comerţului cu acţiuni al lumii întregi şi, implicit, şi al comerţului internaţional. Imediat ce sosise Greyforth, Morgan îi expusese planul lui de a distruge firma Struan. Era fără cu-sur. Timp de un an de zile, tatăl lui şi asociaţii acestuia din Consiliul

de administraţie al Băncii Victoria din Hong Kong cumpăraseră poliţe ale firmei Struan. Acum, avînd sprijinul întregului Consiliu, nu aveau altceva de făcut decît să aştepte data de 30 ianuarie pentru a cere lichidarea lor. Struan nu avea cum să se descurce cu acest termen limită. Din acel moment, banca va fi în posesia firmei Struan, în întregime, a acţiunilor şi a cliperelor. Morgan stăpînea toată piaţa zahărului din Hawai, excluzîndu-l abil pe Struan, care conta pe profiturile anuale de acolo pentru a-şi acoperi datoriile - în felul acesta, lovitura era sigură. Şi mai urma încă o lovitură, şi mai cumplită, căci Morgan, cu multă isteţime, vînduse mai departe aceste recolte importatorilor unionişti şi confederaţi, în schimbul mărfurilor unioniştilor şi al bumbacului sudiştilor pentru uriaşa piaţă de ţesătorii britanice care, după lege, nu putea fi deservită decît de nave britanice, de vasele lor !

- O urzeală genială, Sir Morgan, felicitări, îi spusese Norbert uluit, căci, în felul acesta, Brock ajungea cea mai mare şi mai bogată companie comercială din Asia, ea devenea de fapt Nobila Casă, şi îi putea garanta astfel leafa lui de cinci mii de guinee pe an.

- Cumpără acţiunile Struan la zece penny pentru o liră de la bancă, asta e convenit deja, Norbert, flota lor, totul, ii destăinuise Sir Morgan în timp ce pîntecele voluminos I se scutura de rîs. Domnia ta va trebui să se retragă la pensie cît de curînd şi noi o

să-ţi mulţumim pentru serviciile dumitale. Dacă totul merge bine la Yokohama, s-ar putea să avem în vedere încâ cinci mii pe an ca bonificaţie. Ai grijă de tînărul Edward şi învaţă-l tot ce ştii.

- In ce scop ? întrebase el, încă buimăcit de suma uriaşă de bani pe care o auzise.

- In orice scop voi dori eu, îi replicase Sir Morgan scurt, dar pentru că al întrebat, s-ar putea să doresc ca el să preia afacerile noastre din Japonia, să preia el postul tău după ce vei ieşi la pensie, evident, dacă se arată la înălţime. Rothwell i-a dat un concediu de o lună - la compania aceasta era angajat Gornt, una dintre cele mai vechi companii din Shanghai şi asociaţi ai lui Cooper-Tillman, cel mai mare comerciant a-merican cu China, pentru care lucrase trei ani şi cu care Brock, la fel ca şi Struan, avea relaţii ample de afaceri - va fi su-

ficient timp pentru băiat ca să se decidă, poate că va prelua el, cînd te retragi

- Credeţi că are suficientă experienţă, domnule Morgan?

- Pînă in momentul în care va trebui eventual să preia să faci în aşa fel încît să aibă suficientă experienţă - aceasta este menirea dumitale. învaţă-l, instruîeşte-l, fă-l să fie dur. Nu-l zdrobi, nu vreau să-l sperii, să-l distrugi, să nu uiţi asta !

- Cît de multe pot să-i spun ?

După ce se gîndi puţin, Sir Morgan spuse :

- Spune-i totul despre afacerile noastre din Japonia, despre planul cu armele şi despre contrabanda cu opium, dacă ticăloşii din parlament o ţin tot pe-a lor Dezvăluie-i ideile dumitale despre comerţul cu opium şi despre încălcarea oricărui embargo, dar nu-i spune nimic despre planul nostru de a-l provoca pe Struan. şi nici despre ce-am pus la cale pentru a-l distruge. Băiatul ştie cîte ceva despre Struan. nu-l iubeşte prea mult, ştie ce ticăloşi sînt in realitate, ştie despre afurisitul de Dirk şi despre faptul că l-a ucis pe fratele meu vitreg şi toate celelalte. E un băiat bun, aşa că spune-i ce crezi dumneata de cuviinţă, dar nimic despre zahăr !

- Cum spuneţi, Sir Morgan. Dar ce facem cu lingourile si hârtiile pe care le-am adus ? Am nevoie de ceva cu care să plătesc armele, mătasea şi mărfurile pentru anul acesta.

- Am să-ţi trimit din Hong Kong cînd ajung eu acolo din nou. Norbert a fost o mişcare isteaţa să-i sufli lui Struan afacerea cu prospecţiunile. Daca ies lovele, ai şi tu partea ta. Cît despre Edward, trimite-l înapoi la Hong Kong peste o luna cu o scrisoare confidenţiala pentru bătrînu, îmi place băiatul, a fâcut impresie buna la Shanghai şi la Rothwell şi este fiul unui prieten vechi.

Norbert se întreba cine să fie acel „prieten vechi" şi ce datorie ar fi putut avea Sir Morgan faţă de el pentru a-şi lua pe cap o asemenea grija, căci nu avea obiceiul să fie prea amabil cu nimeni. Dar era prea versat ca să pună întrebări şi îşi păstra nedumeririle pentru el, fericit că în curînd nu se va mai pune problema să fie în graţiile lui Brock. Edward Gomt se dovedi a fi un tînăr plăcut, reţinut, care ştia să asculte, mai mult englez decît american şi - lucru

rar în Asia - nu era băutor. Părerea imediată a lui Greyforth fusese că băiatul este total nepotrivit pentru felul în care se făcea comerţul dur, a-venturos din China, care presupune beţii zdravene, căci părea de categorie uşoară în toate, cu excepţia jocului de cărţi Gomt era un jucător de bridge excepţional şi deosebit de norocos la poker - virtute majoră în Asia, dar era şi aceasta o virtute mai curînd teoretică, pentru că el nu juca niciodată pe mize mari. Era convins că Edward Gornt nu se va înţelege multă vreme cu familia Brock şi nimic din ceea ce se petrecuse pe parcursul călătoriei nu-l făcu să-şi schimbe părerea. Din cînd în cînd surprinsese o privire ciudată în ochii lui. Puştiul este încă zăpăcit, abia a ieşit la suprafaţă şi ştie treaba asta, îşi spusese el pe cînd îl urmărea cum citeşte scrisoarea lui Morgan. Nu contează, dacă cineva îl poate ajuta să se maturizeze, apoi eu mi-s acela. Gornt împături scrisoarea, o puse în buzunar, laolaltă cu teancul de bani pe care îl conţinea.

- Domnul Morgan este foarte generos, nu-I aşa ? spuse el zîmbind. Nu aş fi crezut niciodată că... Abia aştept să încep să învăţ, vreau să izbutesc şi eu ceva, o acţiune, şi să vă fiu pe plac, dar nu sînt sigur că am făcut bine plecînd de la Rothwell şi.,, ăăă, nu mi-am închipuit niciodată că o să fiu considerat suficient de bun ca să conduc afacerile casei Brock in Japonia dacă sau cînd vă retrageţi dumneavoastră. Niciodată,'

- Sir Morgan este un stăpîn dur, e greu să-i intri în voie; la fel ca tai-panul nostru, dar este drept dacă faci ce ţi se spune. O lună e suficient. Ştii să mînuieşti armele ?

- O. da.

Riposta foarte directă îl luă prin surprindere.

- Ce fel de arme ?

- Pistol, carabină, puşcă, zîmbi din nou. Nu am omorît niciodată pe nimeni, indieni sau alde ăştia, dar am ocupat locul doi la concursul de tir de la Richmond acum patru ani. O umbră trecu pe chipul lui. Asta a fost în anul cînd am plecat la Londra, ca să lucrez la Brock.

- N-ai fi vrut să pleci ? Nu ţi-a plăcut la Londra ?

- Şi da, şi nu. Mama a murit şi tatăl meu a socotit că e mai bine să plec prin lume, iar Londra era centrul lumii, ca să spun aşa. Londra e minunată. Sir Morgan este un om drăguţ. Cel mai bun om pe care îl cunosc.

Norbert mai aşteptă, dar Gornt nu mai adăugă nimic, pierdut în propriile-i gînduri. Sir Morgan nu-i spusese decît că băiatul petrecuse în mod satisfăcător un an la firma Brock din Londra, împreună cu Tom, ultimul şi cel mai tînăr fiu al lui Tyler Brock. După un an, aranjase ca tînăru! să fie primit la Rothwell.

- Îl cunoşti pe Dmitri Syborodin care conduce firma Cooper-Tillman de aici ?

- Nu, dom'le, numai din auzite. Părinţii mei au cunoscut-o pe Judith Tillman, văduva unuia dintre partenerii iniţiali - ochii lui Gornt se strînseră şi Norbert observă iar lucirea aceea bizară din ei. Nici ei nu-i plăcea Dirk Struan, de fapt, îl ura; îl învinuia de moartea soţului ei. Păcatele părinţilor cad asupra urmaşilor, nu-i aşa ?

Norbert rîse,

- Da. aşa este.

- Deci ce spuneaţi, dom'le ? Dmitri Syborodin ?

- O să-ţi placă de el, e tot din sud ! Sună clopotul de ancorare. Ochii lui Norbert licăriră de nerăbdare. Hai să co-borîm la mal, o să ai curînd parte de suficientă acţiune.

- Faţă palidă vezi la tai-pan, heya ? spuse Ah Tok.

- Ayeevah, vorbeşte ca o persoană civilizată, mamă, şi termină cu bîiguiala asta în jargon, îi spuse Malcolm în can-toneză.

Stătea la fereastra biroului său, cu binoclu! în mînă şi urmărise debarcarea pasagerilor de pe nava poştală. îl văzuse şi pe Norbert Greyforth şi acum se simţea foarte bine.

- Ce bărbat ?

- Diavolul străin după care ai trimis tu, diavolul-cu-miros-urît, mormăi ea. Bătrîna ta mamă munceşte prea mult şi fiul ei nu vrea să asculte I Ar trebui să mergem acasă.

- Ayeeyah, ţi-am mai spus să nu mai pomeneşti de întoarcerea acasă, îi spuse el pe un ton tăios, mai rosteşte o singură dată vorbele astea şi te împachetez pe prima lorcea, una murdară, unde ai să-ţi

scuipi şi inima, dacă ai aşa ceva în tine, şi în cele din urmă Zeul Mării o să te înghită. Trimite-l încoace pe diavolul străin.

Un zîmbet îi străbătu chipul şi începu să se simtă şi mai bine. Ah Tok plecă mormăind. De zile în şir îl cicălea la cap să se întoarcă acasă, la Hong Kong, deşi el îi poruncise să nu mai pomenească despre treaba asta. Îl hărţuia atît de aprig tot timpul, încît Malcolm era sigur că primise ordine foarte stricte de la Gordon Chen ca să-l determine să se supună. „Pentru Dumnezeu, nici nu mă gîndesc pînă nu sînt gata". Se întoarse şchiopătînd la biroul lui, bucuros că disputa lui cu Norbert urma să se încheie curînd şi planul lui minunat va fi pus în aplicare.

- A, bună dimineaţa, domnule pastor Tweet, ce drăguţ din partea dumitale să fii atît de prompt. Sherry ?

- Mulţumesc, domnule... ă, tai-pan, Dumnezeu să te binecuvînteze.

Dădu băutura repede pe gît, deşi Struan alesese în mod intenţionat un pahar mare.

- Minunat, ăă, tai-pan. Da, mulţumesc, încă unul, dar mic. Dumnezeu să te binecuvînteze - şi omuleţul acela ca un sac jerpelit se lăsă să cadă în scaunul înalt ; în barbă îi atîr-nau fire de tutun. Ce pot face pentru dumneavoastră ?

- Este vorba de mine şi de domnişoara Angéligue. Vreau' să ne căsătoreşti. Săptămîna viitoare.

- Aăă! Pastorul Michaelmas Tweet fu cît pe-aci să scape paharul din mînă. Imposibil, gîfîi el, clănţănind din dinţii falşi.'

- Deloc. Mai sînt o mulţime de precedente cînd termenele strigărilor, care trebuie făcute în biserică trei duminici la rînd, s-au făcut intr-una singură.

- Dar nu pot, dumneavoastră sînteţi minor şi ea la fel şi ea mai este şi catolică şi nu este nici o posibilitate... nu pot.!

- O, ba aa, poţi, insista el şi-i repetă, sigur pe ei, ceea ce îi spusese Heatherly Skye, poreclit „Cerescul", singurul avocat din Yokohama, procuror şi agent de asigurări în acelaşi timp: Faptul că sînt minor este valabil numai în Regatul Unit, nu în colonii sau în străinătate şi asta numai atît timp cît tatăl este în viaţă. Faptul că ea

este catolică nu are importanţă, dacă pe mine nu mă deranjează. Şi cu asta am încheiat. Marţi 11 va fi o zi foarte potrivită ca să ne căsătoreşti, păstrăm totul în secret pînă atunci. Asta-i tot.

Malcolm se uita amuzat la Michaelmos Tweet care deschidea şi închidea gura ca un peşte pe uscat, dar nu reuşea să scoată nici un sunet. Preotul se sculă clătinîndu-se, îşi mai turnă un sherry, îl dădu pe gît, apoi se prăbuşi din nou pe scaun.

- Nu pot.

- Ei, am fost la o consultaţie juridică şi am fost asigurat că poţi. Am intenţia de a face o donaţie bisericii dumitale şi de a institui o alocaţie suplimentară pentru dumneata şi pentru biserică în valoare de cinci sute de guinee pe an. Era sigur că omul muşcase momeala, căci oferta reprezenta de trei sau patru ori venitul lui actual şi de două ori mai mult decît îl sfătuise avocatul să propună. (Nu-l răsfăţa pe ticălosul bătrîn şi băşinos). Vom veni duminică la biserică să ne citeşti strigările. Marţi va fi ziua cea mare, în aceeaşi zi vei primi o sută de guinee în avans pentru osteneala dumitale. Mulţumesc, domnule pastor.

Malcolm se ridică în picioare, dar Tweet nu se clinti din loc şi ridică spre el ochii plini de lacrimi.

- Ce naiba s-a întîmplat ?

- Nu pot să fac ce-mi cereţi, bîlbii Tweet, nu, nu pot, e imposibil. Vedeţi, ăăă... chiar dacă sfatul pe care l-aţi primit este corect, deşi eu mă îndoiesc, dar, oricum... ăăă, vedeţi, mama dumneavoastră mi-a scris cu ultima poştă, într-o formă categorică şi mi-a spus că tatăl dumneavoastră a numit-o pe dînsa tutorele dumneavoastră şi că dînsa vă interzice să vă căsătoriţi - lacrimi îi curgeau acum şiroaie pe obraji, ţîşnind din ochii roşii ca de febră. Dumnezeule mare, atîţia bani, nici n-am visat vreodată, dar nu pot, nu pot să fac aşa ceva împotriva legii sau împotriva ei. O, Dumnezeule mare, nu, nu pot !

- O mie de guinee.

- O, Dumnezeule, nu, nu pot, se jelui sfîrşit bătrînul, oricît de mult mi-aş dori eu banii aceştia... nu înţelegeţi, căsătoria ar fi ilegala, împotriva legii bisericii. Dumnezeu ştie că sînt şi eu un păcătos ca

oricare altul, dar nu pot şi dacă mi-a scris mie, cu siguranţă că i-a scris şi lui Sir William care trebuie să confirme o astfel de căsătorie. Dumnezeu să mă ierte, dar nu pot Pastorul ieşi clătinîndu-se din încăpere.

Malcolm privea în urma lui, fără o vorbă, cu mintea golită, simţind că biroul i se transformase brusc în mormînt. Planul pe care îl pusese la cale împreună cu Skye era perfect. Se vor căsători rapid, vor fi de faţă numai Jamie şi poate Dmitri, şi apoi vor pleca imediat la Hong Kong, după duel, în aşa fel încît să ajungă acolo înainte de Crăciun, aşa cum ceruse mama lui şi înainte ca veştile să poată ajunge la ea. Angéligue va veni cu nava următoare.

- Cei pe care Dumnezeu i-a unit, nici un bărbat şi nici o femeie să nu-i despartă, îi cîntase în struna Skye cînd îl consultase.

- Perfect ! E perfect !

- Mulţumesc, tai-pan ! Taxa este cincizeci de guinee. Aş putea... â, aş putea primi banii în numerar ?

Cincizeci de guinee era exagerat. Dar chiar şi aşa, Malcolm îi dăduse douăzeci de guinee şi se întorsese acasă simţindu-se uşor, cum nu se mai simţise de cîteva săptămîni.

- Ai o dispoziţie minunată astăzi, Malcolm. Ai veşti bune ?

- Da, draga mea Angel, dar nu am să ţi le împărtăşesc decît miine. Intre timp n-am putea să vedem fotografiile ? Rochia ta era cu adevărat minunată.

- Durează foarte mult pînă se developează, nu ştiu ce a-nume. Poate mîine. Arătai aşa de chipeş.

- Minunat. Am putea organiza o mică petrecere... '

Iar acum totul dat peste-cap, deşi petrecerea fusese pregătită pentru seara aceea ; nu mai era deloc minunat. Era total zdrobit. Poate exista totuşi o modalitate de a-i forţa mîna lui Tweet ? Să reia discuţia mîine, după ce-i va trece primul şoc ? Să : ofere mai mulţi bani ? Sir William ? li veni o idee. Sună.

- Da, tai-pan ?

- Vargas, fugi repede la Biserica catolică şi caută-l pe părintele Leo. Intreabă-l dacă poate să treacă o clipă pe aici.

- Desigur, tai-pan. Cînd trebuie să vină ?

- Acum, cît mai curînd cu putinţa.

- Acum, tai-pan ? Dar este ora mesei şi...

- Acum, pentru Dumnezeu ! urlă Malcom înnebunit de sentimentul neputinţei care îl silea să-i roage pe alţii să facă in locul lui pînă şi lucrurile cele mai simple, pe care le putea face singur înainte de nenorocirea de la Tokaido. Dumnezeu să-i bată pe aceşti ticăloşi, Dumnezeu să bată şi drumul ăsta, Tokaido, pentru mine a fost ca un „înainte de Cristos" şi „după Cristos", numai că răul este pentru mine acum, n-a urmat binele. Acuma. Grăbeşte-te.

Vargas era alb la faţă în timp ce alerga spre biserică. In timp ce aştepta, Malcolm încerca să-şi imagineze diverse posibilităţi de a-i forţa mina lui Tweet, lăsîndu-şi mintea să rătăcească şi, cu cît treceau minutele, cu atîta devenea mai furios şi mai hotărît.

- Părintele Leo, tai-pan, spuse Vargas şi se dădu într-o parte, lăsîndu-l pe preot să treacă, apoi închise uşa în urma lui.

Preotul incerca să-şi ascundă nervozitatea. Pornise de mai multe ori încoace, ca să discute cu senhor-ul trecerea sa la catolicism, dar de fiecare dată se oprise şi se întorsese, pro-miţîndu-şi că va reveni a doua zi, dar n-o făcuse niciodată, de teamă să nu facă o greşeală, neştiind cum să-şi aleagă cuvintele. In disperare de cauză, apelase la André Poncin ca să-i aranjeze o întrevedere şi fusese de-a dreptul şocat de modul în care Poncin, apoi chiar ambasadorul francez în persoană - care nu i se adresa decît extrem de rar - reacţionaseră amîndoi, spunîndu-i că o asemenea discuţie era prematură, sfătuindu-l să înţeleagă că lucrarea Domnului cerea răbdare şi prudenţă şi îi interziseseră acest demers deocamdată.

- 'Dimineaţa, spuse Malcolm slab.

Era pentru prima oară cînd un comerciant protestant îl invita în biroul său. In întreaga lume protestantă, existau resentimente puternice împotriva catolicilor şi a preoţilor acestora, pe care îi acuzau de pogromuri sîngeroase şi războaie religioase, recente şi încă vii în memorie, amintindu-le de controlul de fier pe care îl exercitau asupra noilor convertiţi şi a ţărilor pe care le dominau. Protestanţii erau urîţi în egală măsură de catolici care îi considerau eretici.

- Dumnezeu să te binecuvînteze, murmură timid părintele Leo. înainte de a pleca în grabă din mica locuinţă de lîngă biserică, unde stătea, spusese o rugăciune, sperînd să i se îndeplinească dorinţa pentru care se rugase atîta timp. Da, fiule, te ascult.

- Te rog, vreau să ne căsătoreşti, pe mine şi pe domnişoara Angéligue.

Malcolm fu surprins el însuşi să constate cît de calm îi suna vocea, realizînd brusc şi ceea ce spunea şi faptul că trimisese după preot, deşi înţelegea foarte bine implicaţiile gestului şi cererii sale. Mama o să aibă un atac, prietenii noştri şi întreaga lume o să creadă că am înnebunit de-a binelea...

- Domnul fie lăudat, izbucni extaziat părintele Leo în portugheză, cu ochii închişi şi braţele ridicate în sus, spre cer, cît de minunate sînt căile Domnului, mulţumescu-ţi ţie Doamne că ai răspuns rugilor mele, că m-ai găsit demn de favoarea ta !

- Ce ? spuse Malcolm, privind la el uimit.

- Ah, senhor, fiul meu, te rog să mă ierţi, spuse el din nou în engleză, îi mulţumeam Domnului că în marea sa mărinimie ţi-a arătat lumina cea adevărată.

- O, un sherry ? fu tot ce reuşi Malcolm să răspundă.

- Ah, mulţumesc, fiule, dar nu vrei mai întîi să te rogi împreună cu mine ?

Preotul se apropie imediat şi se lăsă în genunchi, închise ochii şi îşi împreună mîinile pentru rugăciune. Stînjenit de sinceritatea omului - deşi dispreţuia rugăciunile acestuia, considerîndu-le fără nici o valoare - şi incapabil oricum să îngenuncheze, Malcolm rămase pe scaun, închise ochii şi rosti o mică rugăciune către Dumnezeu, sigur că Dumnezeu va înţelege situaţia aceasta specială şi încercînd să se convingă pe sine că făcea foarte bine că îl punea pe omul acesta să facă ceea ce trebuia. Faptul că ceremonia ar fi fost considerată ilegală în lumea lui îl interesa prea puţin. Era valabilă pentru Angéligue. Putea să se apropie de patul conjugal cu conştiinţa împăcată. Şi imediat ce furtuna iniţială se va linişti la Hong Kong şi o va cîştiga de partea sa şi pe maică-sa - sau nu o va cîştiga - imediat ce va deveni major, în mai, anul viitor, o nouă ceremonie va corecta tot ce ar

putea fi greşit acum. Deschise ochii pe jumătate. Părintele Leo mormăia mai departe ceva pe latineşte. Rugăciunea se prelungea, apoi urmă şi bi-necuvîntarea. Cînd totul se încheie, părintele Leo se ridică in picioare, iar ochii lui, ca două boabe de cafea, străluceau de beatitudine.

- Te rog să-mi permiţi să-mi torn singur un sherry, să te scutesc de durere, fiul meu, senhor, la urma urmelor, sînt şi eu servitorul tău, spuse el jovial. Cum se mai prezintă rănile ? Cum o duci cu sănătatea ?

Bine. Acum. Lui Malcolm nu-i venea să-i spună ..părinte". Acumf în legătură cu căsătoria, eu cred...

- Se va face, fiule, se va face şi va fi minunată, îţi promit. Cît de minunate sînt lucrările Domnului, îşi spuse părintele Leo şi nu mi-am călcat promisiunea făcută ministrului francez, Dumnezeu a îndrumat acest suflet chinuit spre mine. Nu-ţi face griji, senhor, este voinţa Domnului că ai apelat la mine şi se va face întru slava lui Dumnezeu ! Părintele Leo îi oferi şi lui Malcolm un pahar plin şi îşi turnă şi lui, dînd puţin pe alături. Pentru fericirea ta viitoare şi pentru mila Domnului.

Părintele bău, apoi se aşeză pe scaun cu un aer foarte prietenesc, pe acelaşi scaun care fusese ocupat cu puţin timp mai înainte de un om cu atîtea scrupule. Malcolm se simţea neliniştit, fără să-şi dea seama de ce.

- Acuma, nunta ta va fi cea mai frumoasă, cea mai mare care s-a oficiat vreodată, spuse preotul, înflăcărîndu-se de propriul entuziasm, iar Malcolm se simţi brusc mult mai trist, pentru că ar fi vrut ca această căsătorie temporară să fie trecută sub tăcere.

- Ne trebuie un cor şi orgă, odăjdii noi şi cupe de argint pentru împărtăşanie, dar înainte de aceste detalii, fiule, sînt o mulţime de alte planuri minunate pe care trebuie să le discutăm. De exemplu, copiii acuma vor fi salvaţi, căci vor fi catolici şi sufletul lor nu se va mai chinui în purgatoriu şi nici în focul etern al infernului !

Malcolm îşi drese vocea şi spuse :

- Da, căsătoria trebuie să fie săptămîna viitoare, marţi e cea mai bună zi.

Părintele Leo păli.

- Dar este vorba de trecerea ta la catolicism. Asta durează şi...

- De fapt eu nu doresc să trec la catolicism, adică încă nu, dar sînt de acord, sânt de acord : copiii mei să fie crescuţi în religia catolică.

Vor fi crescuţi cu toţii aşa cum trebuie, îşi spunea în sinea lui, şi vor fi inteligenţi - se simţea deja cam rău. O să fie fn stare să-şi aleagă singuri religia cînd vor fi adulţi... dar ce tot aiurez ? Cu mult înainte de asta voi fi căsătorit aşa cum se cuvine, într-o biserică de-a noastră.

- Te rog, săptămîna viitoare, marţi, asta ar fi ziua. Ochii preotului nu mai zîmbeau.

- Nu ai intenţia să îmbrăţişezi Credinţa Adevărată ? Şi atunci, ce se va întîmpla cu sufletul tău cel nemuritor ?

- Nu, mulţumesc, deocamdată nu. Dar, sigur, am să mă mai gîndesc. Sufletele copiilor... asta este important... Malcolm încercă să se exprime ceva mai coerent. Acum, în legătură cu căsătoria, aş vrea să fie o ceremonie intimă, simplă, marţi o să...

- Dar sufletul dumitale nemuritor, fiule ! Dumnezeu ţi-a arătat lumina cea adevărată, sufletul dumitale este chiar mai important decît această căsătorie.

- Da, bineînţeles că am să mă mai gîndesc. Acum însă e vorba de căsătorie. Marţi ar fi perfect.

Preotul îşi scoase ochelarii. Mintea îi era frămîntată de bucurii şi speranţe, de întrebări şi temeri şi semnale de alarmă.

- Dar, fiule, lucrul acesta nu este posibil din mai multe motive. Fata este minoră, nu-i aşa ? Trebuie să se obţină con-simţămîntul tatălui ei, trebuie aprobate documentele. Şi dumneata la fel, aşa este ?

- Vreţi să spuneţi că sînt minor ? Malcolm se forţă să rîdă nepăsător. In cazul meu, nu este vorba de aşa ceva, căci tatăl meu este mort. Aşa este legea englezească. Am verificat cu domnul... cu domnul Skye. Reuşi să evite la timp să folosească porecla, dar se blestemă oricum în gînd că adusese vorba despre el, căci îşi amintise brusc ceea ce îi spusese Angéligue şi anume că părintele Leo îl ura pe

omul acesta, detesta porecla pe care şi-o luase, îl considera un agnostician vădit, un om abominabil.

- Cu persoana aceea ? Vocea părintelui se înăspri. Părerea lui va trebui evident confirmată de Sir William, nu este o persoană de încredere, cît despre tatăl senioritei, acesta poate veni oricînd de la Bangkok, nu ?

- Este... se pare că s-a întors în Franţa. Prezenţa lui nu e necesară. Domnul Seratard îl poate înlocui foarte bine. Marţi va fi perfect.

- Dar, fiule, de ce atîta grabă ? Sînteţi amîndoi atît de tineri, aveţi toată viaţa în faţa voastră, e mai important să te gîndeşti la sufletul tău ! Părintele Leo încercă să zîmbească. A fost voia Domnului să vii la- mine, într-o lună sau două...

- Nu, nu într-o lună sau două, spuse Malcolm, simţind că este gata să explodeze, cu vocea gîtuită de furie. Miercuri sau marţi, te rog.

Mai gîndeşte-te, fiule. Sufletul tau cel nemuritor va fi..;

- Mai dă-l încolo de suflet... Malcolm făcu o pauză ca să-şi recapete controlul de sine. Mă gîndeam să înzestrez şi biserica, deşi nu este deocamdată biserica mea, mă gîndeam aşadar s-o înzestrez frumos.

Părintele Leo auzi „deocamdată" şi ,,frumos" şi înţelese că lucrarea Domnului pe pămînt avea nevoie şi de slujitori practici şi de soluţii pragmatice. Şi de fonduri. Şi de influenţă. Şi aceste două lucruri esenţiale nu puteau veni decît din partea celor de viţă nobilă şi bogaţi şi nu era nevoie de nimeni ca să-i amintească de faptul că tai-panul Nobilei Case era şi una şi alta şi că în ziua aceea fusese realizat un pas uriaş în slujba Domnului, căci i se ceruse o favoare şi copiii vor fi salvaţi, chiar dacă acest sărman păcătos se va mistui în flăcările veşnice. Fu scuturat de un fior, mîhnit pentru acest tînăr şi alţii ca el care vor trebui să sufere aceste chinuri veşnice, cînd mîn-tuirea era atît de aproape. Lăsă la o parte această problemă.' Voinţa Domnului este voinţa Domnului.

- Căsătoria se va face, fiule, nu te teme, îţi promit..., dar nu săptămâna viitoare şi nici peste două săptămîni, sînt prea multe obstacole.

Malcolm simţi că inima îi stă să plesnească.

- Dumnezeule Atotputernic, dacă nu poate avea loc săptămâna viitoare, sau, în cel mai rău caz, peste două săptămîni, nu mai are nici un rost - ori acum, ori deloc.

- Bine, dar de ce ? Şi de ce să fie în cerc restrîns, fiule?

- Trebuie să fie acum sau deloc, repetă Malcolm, cu faţa crispată. Părinte, găseşte-mi, te rog, un prieten... un prieten bun, am nevoie de ajutor... Pentru Dumnezeu, este un lucru aşa de simplu să ne căsătoreşti !

- Da, desigur, este foarte simplu pentru Dumnezeu, dar nu şi pentru noi, fiule. Preotul oftă şi se ridică în picioare. Am să mă rog la Dumnezeu să mă lumineze. Mă îndoiesc... totuşi, cine ştie. Poate. Trebuie să fiu foarte sigur.

Cuvintele rămaseră plutind în aer.

- Detest să-ţi stropesc cu murdărie trandafirii speranţei, tai-pan, spuse Skye, trosnindu-şi degetele, aplecat peste biroul din oficiul lui murdar, dar pentru că îmi ceri o consultaţie profesională, pot să-ţi spun că nu e cazul să ai încredere în părintele Leo, nu va mişca nici un deget pînă nu te converteşti la catolicism. N-are cum să facă treaba repede şi nici nu te-aş sfătui să mai apelezi la el, pentru că va încerca să te manevreze ca pe o marionetă, termenele tale atît de vitale vor trece şi nu vei face nici o ispravă.

- Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac ?

Skye ezită, îşi suflă nasul ca un cartof, îşi şterse pince-nez-ul cu lentile mici - o manevră obişnuită la el ca să-i dea timp să gîndească, să acopere o greşeală sau, ca în cazul de faţă, să prevină o izbucnire de furie. Era pentru prima oară cînd o persoană importantă recurgea la sfaturile lui de cînd îşi pusese firmă pe cont propriu : H. Skye, Esg. fost Moodle, Putfield şi Leech, jurişti şi avocaţi, Inns of Court, Londra, iniţial la Calcutta, în urmă cu zece ani, apoi în Hong Kong şi, de curînd, aici. In sfîrşit, după atîta timp, avea un client perfect : bogat, cuprins de nelinişte şi îngrijorare, cu o problemă simplă, dar

care putea deveni foarte complicată, cu posibilităţi uriaşe în perspectivă, din leagăn pînă în mormînt. Şi cu onorarii mari pentru o soluţie dintre multele pe care le putea oferi, unele bune, altele radicale.

- Nu-mi pot imagina o situaţie mai delicată, spuse el cu un aer solemn, jucîndu-şi rolul şi privind cu admiraţie la tînă-rul din faţa lui care îi plăcea nu numai în calitate de client, apoi îi oferi o soluţie : Nodul Gordian, nu-i aşa ?

Malcolm era în culmea disperării. Era clar că avocatul avea dreptate, nu se putea avea încredere în părintele Leo. Chiar dacă mă convertesc... Dar nici nu pot, asta ar fi chiar prea mult... Privi brusc la celălalt :

- Nodul ? Nodul gordian ? Acela a fost rezolvat simplu. Ulise l-a tăiat în două ! Adică, nu, Hercule !

- Scuzaţi, Alexandru cel Mare în anul 333 î.e.n.

- Nu contează cine l-a tăiat, nu este aceasta problema..: Ajută-mă să tai şi eu nodul meu şi vei avea toată recunoştinţa mea şi cinci sute de guinee.

Se auzi tunul de semnalizare al Căpităniei Portului care răsună deasupra întregii colonii. Priviră amîndoi pe fereastra acoperită de mucegai - biroul lui Skye se afla în clădirea Lunkchurch care era şi antrepozit, cu faţa spre mare. Spre marea lor bucurie văzură cum toată flota ocoleşte promontoriul, aliniată perfect, cu vasul amiral în frunte şi cu steaguri arborate peste tot. Se simţiră cuprinşi de mîndrie şi de uşurare. Se auziră salve de salut de pe vase şi de pe mal, fregata Pearl fiind cea mai exuberantă dintre toate. Dinspre flotă se auziră salvele de răspuns. Cei doi bărbaţi tuşiră scurt.

- Acuma ne putem descurca mai uşor cu japonezii şi putem sforăi liniştiţi în paturile noastre, spuse Skye.

Se întoarse apoi la problema în discuţie, ii invidia pe Malcolm pentru Angeligue şi dorea să-l ajute.

- Nu e greu să le închidă gura japonezilor, Willie trebuie să fie mai dur, un pumn de fier într-o mănuşă de fier sau de catifea se potriveşte în cele mai multe cazuri. Dacă nu chiar în toate. Ca şi în cazul dumneavoastră.

Malcolm se uită la el.

- Dar cum ? Cum ? Dacă imi rezolvi problema, poţi să-ţi fixezi singur onorariul, se întinse obosit după cîrje. Evident, între nişte limite rezonabile,

- Un moment, tai-pan, spuse Skye, lustruindu-şi lentilele. Preţul meu nu va fi măsurat numai în bani, nu în cazul Nobilei Case, se gîndi in sinea lui. Influenţa dumneavoastră m-ar putea ajuta să devin judecător la Hong Kong ! O, ce fericit aş fi ! Singura mea dilemă este dacă să vă dezvălui soluţia acum, sau să aştept şi să risc să pierd iniţiativa. O pasăre în pat valorează însă mai mult decît două în Yoshiwara ! Renunţînd la aerul solemn, Skye îşi puse pince-nez-ul înapoi pe nas, care arăta acum ca o uşă cu două canaturi care îi domina faţa rozalie, de bebeluş.

- Mi-a venit o idee, tai-pan. S-ar putea să fie o soluţie pentru problema dumneavoastră. De ce nu faceţi ceea ce a făcut mama dumneavoastră ?

Malcolm rămase descumpănit o clipă, apoi sesiză sensul :

- O, vrei să spui, să fug cu fata ? M-am gîndit şi eu la asta, pentru Dumnezeu, dar unde să fug şi cine o să oficieze ceremonia ? Sîntem la un milion de mile de Macao.

- Dar ce legătură are treaba asta cu Macao ? întrebă Skye.

- Toată lumea ştie că mama şi tata au fugit şi s-au căsătorit în Biserica Anglicană din Macao, iar ceremonia a fost efectuată repede şi cu maximum de discreţie din cauza bunicului meu.

Skye zîmbi şi scutură din cap.

- Asta este versiune oficială, dar nu cea adevărată, i-a căsătorit căpitanul Orlov, la bordul cliperului vostru China Cloud, în drum de la Macao la Hong Kong. Bunicul dumneavoastră îl făcuse pe tatăl dumneavoastră comandant pe perioada acestei călătorii şi, după cum ştii, legea tai-panului spune că pe mare comandantul este suveran absolut si el face legea pe mare.

Struan rămăsese cu gura căscată la el.

- Nu-mi vine să cred.

- Prima calitate a unui bun avocat, şi eu sint un bun avocat, domnule Struan, este să ştie să asculte, a doua să aibă „nas" bun

pentru fapte şi secrete, a treia să fie discret. Este cît se poate de important să ştii cît mai multe lucruri despre clienţii potenţiali cei mai importanţi - tot ce poţi şti pentru a-i ajuta la ananghie, luă o priză de tabac şi strănută. Nobila Casă este prima firmă din Asia, înconjurată de legende, aşa că, imediat ce am sosit la Hong Kong m-am străduit să scot adevărul din legendă despre Struan, Brock, despre americanii Cooper şi partenerul lui Will Tillman, ba chiar şi despre rusul Sergheiev. Cred.,.

Se opri brusc, Ochii tînărului străluceau, privind în gol. Nu-l asculta, desigur că se gîndea deja la felul cum să pună în practică soluţia oferită.

- Domnule Struan !

- O, mă scuzaţi, ce spuneaţi ?

- Voiam să vă prezint soluţia aceasta. Există, desigur, şi anumite dificultăţi, dar aveţi nave, căpitani, iar căpitanii navelor britanice, în anumite situaţii, pot oficia căsătorii. Sînteţi tai pan, aşa că puteţi da ordine în consecinţă. Guod erat demonstrandum.

- Eşti nemaipomenit ! izbucni Malcolm. Fantastic ! Dar eşti chiar absolut sigur în legătură cu mama şi tata ?

- Da. Unul dintre informatorii mei a fost Morley Skinner, proprietarul ziarului Oriental Times, un contemporan al lui Dirk Struan, un bătrîn căruia îi plăcea teribil să stea la taifas şi să povestească despre vremurile vechi, iar un alt informator a fost însăşi doamna Fotheringill, înainte de a muri evident şi.. Aţi remarcat cît de puţin înclinaţi sînt oamenii să dea ascultare celor mai în vîrstă care, de fapt, au fost martori oculari, ai unor evenimente? Skinner a murit acum aproape opt ani, l-aţi cunoscut ?

- Nu

O parte din speranţele lui Malcolm se evaporară. Dacă această poveste este adevărată, toată lumea din Hong Kong ar trebui s-o ştie.

- Dirk Struan s-a hotărît s-o înăbuşe, a poruncit să se oficieze „o căsătorie intimă la biserică", ca să nu-şi piardă cinstea obrazului. Avea suficientă putere ca să facă lucrul acesta, ba chiar l-a făcut şi pe cei din familia Brock să cadă de acord. Acesta este adevărul.

- Dar dacă el... Malcolm se opri, se luminase, era o plăcere să te uiţi la chipul lui. Dar adevărat sau nu, ce contează, nu-i aşa ?

- Ba da, contează. Adevărul este de o deosebită importanţă in cazul de faţă, pentru că îţi dă o armă infailibilă împotriva mamei dumitale. La urma urmelor, nu faci decît ceea ce a făcut şi ea, nu faci decît să-i urmezi exemplul.

- Pe Dumnezeul meu, iar ai dreptate, apoi continuă şi mai emoţionat : Ai vreo dovadă

Bineînţeles, prostuţule, îşi spuse Skye, dar n-o s-o primeşti chiar imediat.

- Da, la Hong Kong. Dar îmi trebuie un avans ca să ajung acolo - să zicem, cinci mii, asta ar include şi dovada... Iar soluţia pe care vi-o ofer eu taie şi nodul gordian. Am toate dovezile de care aveţi nevoie.

- Dumnezeule Mare, şi eu,care credeam că sînt pierduţi Malcolm se rezemă de spătarul scaunului. Acum nu mai putea să-l oprească nimic. Şi gîndul acesta îi limpezi mintea, alungîndu-i toţi demonii care îl chinuiseră toată noaptea, spaimele pentru ziua de miine şi pentru viitor.

- Ce alte fapte mai ştii despre familia mea şi despre trecut ?

- O mulţime, domnule Struan, spuse Skye zîmbind, dar nu contează acum, oricît ar fi de preţioase.

Malcolm Struan se îndrepta spre casă, mai fericit decît îşi amintea să fi fost vreodată. Nici cîrjele şi nici durerea nu-l mai supărau aşa de mult ca de obicei. Şi de ce nu ? Mai că-i venea să cînte. Să se căsătorească săptămâna viitoare cu cea mai frumoasă fată din lume. Mama trasă pe sfoară cu fineţe - abia aştept să văd ce mutră o să facă - diseară avem o petrecere şi va fi cu adevărat o sărbătoare, şi Norbert a sosit tocmai la timp ca să-l trimit pe lumea cealaltă. Ayeeayh ! !i salută vesel pe cei pe lîngă care trecea, făcîndu-le semne prieteneşti cu mîna. Se bucura de multă popularitate şi era compătimit, dar şi respectat, în calitate de tai-pan al Nobilei Case. Dar, mai mult ca orice, era invidiat pentru că avea să fie soţul răsfăţatei coloniei.

Soarele răzbătu şi el prin perdeaua de nori, vrînd parcă să se potrivească şi el cu starea lui sufletească, făcînd să strălucească marea pe care flota se aşeza în ordine în golf. Sir William se îndrepta spre vasul amiral într-o ambarcaţiune cu vîsle. Nava de poştă se afla şi ea acolo, printre alte ambarcaţiuni. Curierul lor particular, Lady Tess, care făcea curse între Yokohama, Shanghai, Hong Kong şi în principalele porturi pînă la Londra, era pregătit de plecare, urmînd să ridice ancora în seara aceea.

Căpitanul ei ar fi cel mai potrivit, se gîndi Malcolm, Lavidare Smith, cm masiv şi zgomotos, lucra de mulţi ani pentru casa Struan, ca cei mai mulţi dintre căpitanii de nave, dar nu-i plăcuse lui Malcolm niciodată în mod special. Aş fi preferat să ne căsătorească şi să ne binecuvînteze unchiul Sheely. Păcat că n-am ştiut ce ştiu acuma pe cînd mai era încă aici. Nu contează, joss. Oricum, nu pot să-l reţin pe Lavidarc aici. Şi mîine oricum n-am putea rezolva, mai întîi trebuie să mă ocup de Norbert.

Ce-ar fi să mă gîndesc la Vincent Strongbow, de pe Prancing Cloud ? Soseşte duminică şi pleacă miercuri înapoi spre Hong Kong. Asta mi-ar da suficient timp să-l lichidez pe Norbert şi să mă strecor la bord înainte ca Sir William să mă dibuiască. Nu trebuie să zăbovesc prea mult aici, e mult mai bine să mă duc la Hong Kong, unde avem cu adevărat putere şi Angel..., pe atunci, deja soţia mea.... mă va urma peste două sau trei săptămîni.

Aşadar, totul este clar. Şi avocatul iar are dreptate : trebuie să fiu foarte atent şi să nu suflu un cuvinţel nimănui, nici chiar lui Angel, decît atunci. Pot să am încredere în el, a jurat să păstreze taina şi onorariul îl va primi eşalonat, tot anul, ca să mă asigur de devotamentul lui. Ayeeyah, cinci mii ! Nu contează, mi-a dat soluţia, zău că mi-a dat-o ! Mulţumesc lui Dumnezeu ! Şi acum, o altă hotărîre : am să reduc porţia de licoare, ba poate că am să renunţ de tot la ea. Am datoria faţa de Angel să fiu puternic, sănătos şi fără cîrje. Şi trebuie să fiu în formă ca să pot prelua Nobila Casă. Cu Angel alături de mine, pot...

^ Un tropot de cai care treceau pe lingă el îi întrerupse reveria. Flutură din mînă spre călăreţi şi constată că se afla în apropierea

bisericii, soarele strălucea în clopotniţă, iar în nări simţea miros de praf şi de cal. într-un elan de recunoştinţă; tocmai se pregătea să intre să rostească o rugăciune de mulţurnire, cînd observă dintr-odată că şalupa lor cu aburi, avîn-du-l pe Jamie la cîrmă, se îndrepta spre debarcaderul lor şi asta îi aminti de scrisori, (şi schimbă direcţia şi ajunse la debarcader exact în momentul in care şalupa se pregătea să acosteze.

- Jamie ! strigă el acoperind zgomotul maşinii cu aburi şi ii făcu cu mîna, în timp ce şalupa se izbea de scîndurile debarcaderului plin de alge, îl văzu pe Jamie cum priveşte pe furiş într-o parte, apoi îi face semn cu mîna, îi fu de ajuns o clipă să-i vadă chipul,

- Vin la bord.

Păşi stîngaci pe punte, căci se descurca greu pe o suprafaţă alunecoasă cu cele două cîrje, dar reuşi cumva să se strecoare şi îi permise lui Jamie să-l ia de braţ şi să-l ajute să coboare cele trei trepte spre cabină. Cabina era spaţioasă şi intimă, avea bănci în jurul unei mese de ceai şi lăzi încuiate sub ele. Pe masă se afla corespondenţa ordonată, aranjată pe scrisori, ziare, reviste şi cărţi. Zări Imediat o scrisoare de la maică-sa în vîrful teancului - scrisul ei era inconfunda-bil. O altă scrisoare de la ea, adresată lui Jamie, stătea deja desfăcută pe masă.

- Mă bucur să te văd, tai-pan.

- Ce s-a mai întîmplat ?

- Uite, citeşte scrisoarea.

„Pentru informarea ta, fiul meu nu are voie să se căsătorească înainte de a deveni major, în nici un fel de împrejurări. L-am informat deja pe pastorul Michaelmas Tweet, pe Sir William (cu poşta aceasta) şi am făcut şi un anunţ pentru Oriental Times (alăturat). La fel, toţi căpitanii navelor noastre care vin sau pleacă din apele voastre au fost informaţi în acelaşi sens şi le-am poruncit să transmită mai departe această informaţie şi l-am avizat şi pe Amiralul Ketterer (cu poşta de faţă) pentru eventualitatea că i s-ar prezenta cerere pentru o astfel de ceremonie oficiată de vreun căpitan. Ceea ce va face fiul meu după ce va împlini douăzeci şi unu de ani este,

evident, problema lui. Pînă atunci, în faţa lui Dumnezeu, voi apăra interesele lui şi ale noastre cît voi putea de bine".

Malcolm simţi că nu mai are aer in plămîni şi sîngele îi pieri de pe chip. Sfîşie plicul celeilalte scrisori adresate lui.

Era aproape o copie a primei, cu excepţia faptului că era mai personala, începea cu Dragul meu fiu şi se termina astfel „Este numai spre binele tău, fiul meu. îmi pare rău. că trebuie să spun, dar fata nu are o reputaţie prea buna - am auzit persoane oficiale din Indo-China franceza afirmînd că tatăl ei este pus sub urmârire pentru fraudă şi ştii şi tu că unchiul ei este la închisoarea datornicilor din Paris. Daca ţii cu tot dina-; dinsul să fie a ta, făţi-o metresa, deşi îmi displace chiar şi aceasta postura, căci sînt sigura că nu vel avea decît necazuri de pe urma ei. In ce mâ priveşte, nu doresc s-o cunosc niciodată.

Sînt încredinţata că voi avea plăcerea să te revăd înainte de Crăciun, cînd vom fi depăşit şi această problemă dezagreabilă. Aş vrea să-ţi mal scriu şi despre josnicia familiei Brock; dar chestiunile acestea trebuie rezolvate aici, nu în Yokohama.'

Mama ta iubitoare !

Menţiunea „P.S. Te iubesc" era la locul ei, astfel încît scrisoarea nu conţinea nici un mesaj secret.

Rupse atent şi încet scrisoarea în bucăţele. Ii făcu plăcere să constate cît de stăpîn pe sine era, dar asta nu-l eliberă de furia pe care o simţea, dîndu-şi seama că fusese făcut mat'

- Femeia asta... mormăi el, fără să-şi dea seama câ vorbea cu voce tare, femeia asta e o scorpie, o cotoroanţă..., o harpie aliată cu diavolul, o vrăjitoare, de unde ştia ea că..

McFay se uita la el şi aştepta, foarte îngrijorat. Cînd reuşi să-şi controleze gîndurîle. Malcolm spuse :

- Şi în ziar ce este ? Articolul era scurt :

„Doamna Tess Struan, în calitate de şef al Casei Struan; a anunţat astăzi că Nobila Casa va organiza o petrecere specială cu ocazia celei de-a 21-a aniversări a fiului ei cel mal mare, Malcolm, şi ridicarea sa oficială la rangul de tai-pan, în ziua de 21 mai, anul viitor".

- Ei bine, Jamie, spuse el cu un zîmbet amar, nu mai are nimic de făcut ca să mă distrugă, aşa e ?

- Da, spuse Jamie oftînd, cu inima strînsă.

Malcolm privi navele şi linia orizontului şi dincolo de ea Hong Kongul şi Piscul şi pe toţi prietenii de acolo, şi duşmanii. Acum ea era în fruntea listei.

- Intr-un fel, e ciudat. Cu cîteva clipe mai înainte, mă simţeam călare pe situaţie... - ii povesti apoi lui Jamie ideea lui măreaţă, refuzul lui Tweet şi îi expuse planul minunat al lui Skye. Acum totul nu mai face nici cît o ceapă degerată.

Jamie era la fel de şocat ca şi Malcolm. Simţea că nu-şi poate pune mintea în funcţiune.

- Poate că, totuşi, poate că-l putem convinge pe Tweet. Poate o contribuţie pentru bise...

- A refuzat. La fel şi părintele Leo.

- Isuse Cristoase, l-ai rugat şi pe el ?

Malcolm îi relată întrevederea, provocîndu-i încă un şoc lui Jamie.

- Dumnezeule mare, tai-pan, dacă eşti atît de aprins ca să mergi pînă acolo... poate... poate găsim alt căpitan.

- Nu prea sînt şanse, Jamie. Oricum, avocatul a spus să păstrăm cît mai multă discreţie pînă ce se consumă evenimentul, mai ales faţă de Sir William, care poate să-l interzică, în-trucît şi eu şi Angéligue sîntem minori. Şi dacă mama i-a adresat o înştiinţare oficială, acesta va trebui să-i spună lui Seratard. A cîştigat... Bătu-o ar Dumnezeu !

îşi aţinti din nou privirile asupra orizontului. In trecut, cînd se întîmpla cîte o catastrofă - de exemplu cînd se înecaseră gemenii - deşi ea n-o spusese niciodată direct, el înţelesese că-l considera vinovat, dacă ar fi fost acolo, poate lucrul acela nu s-ar fi întîmplat. Ca şi atunci, simţea că îi dau lacrimile,' dar şi le suprimă, ca şi atunci, ceea ce făcu să-i sporească durerea şi apăsarea din suflet. Dar „un tai-pan nu plînge niciodată". Totdeauna se străduise să-i bage în cap lucrul acesta. Este primul lucru pe care-şi-l amintea să i-l fi spus.

- Tai-panul nu plînge niciodată, el este deasupra lacrimilor, tai-panul se luptă, ca Dirk, nu plînge niciodată, îşi duce povara - repeta ea la nesfîrşit, deşi tatăl său plîngea foarte uşor.

Nu mi-am dat seama niciodată cît de mult îl dispreţuia. Ea nu plîngea niciodată, nu-şi amintea s-o fi văzut plîngînd vreodată. Nici eu n-am să plîng. Am să-mi duc povara. Jur că voi fi demn să fiu tai-pan şi voi fi tai-pan. Niciodată n-o să mai fie „mamă" pentru mine. Tess, da, numai Tess. Işi mută privirea asupra lui Jamie, simţindu-se îngrozitor de bătrîn, de bătrîn şi singur.

- Hai să mergem pe mal.

Jamie dădu să spună ceva şi se opri. Pe chip i se aşternuse o expresie stranie. Apoi arătă cu degetul spre scaunul din faţa lor. Acolo erau alte pachete cu corespondenţă.

- Ce e asta ?

- Asta este... este corespondenţa lui Wee Willie. Bertram, noul curier al legaţiei este bolnav şi i-am spus că o să iau şi corespondenţa lor.

Degetele lui Jamie tremurau la fel de tare ca şi vocea lui. Apucă teancul de scrisori. Erau legate cu o sfoară în cruce care era sigilată la mijloc, dar era relativ uşor să cauţi pe la colţ şi să găseşti cele două scrisori. Către Amiralul Ketterer şi către Sir William

- Noi..., cu puţină răbdare şi..., şi noroc, ai putea, adică, aş putea să le scot de aici.

Malcolm simţi că i se face părul măciucă : jefuirea Poştei Regale era o infracţiune pasibilă de pedeapsa cu spînzurătoarea.

Cei doi bărbaţi rămaseră cu ochii aţintiţi la pachetul cu scrisori, tulburaţi, chinuiţi de temeri. Cabina devenise prea strîmtă. Malcolm nu spunea nimic şi se uita la Jamie care tăcea, amîndoi vlăguiţi. Apoi, luînd hotărîrea de unul singur, Jamie întinse degete tremurătoare spre pachetul de scrisori. Dar gestul lui îl electriza pe Malcolm care luă şi el o decizie, se repezi la pachet, îl smulse din mîinile lui Jamie şi îl opri :

- Nu, Jamie !

- E singura cale, tai-pan !

- Nu, nu este singura cale ! Malcolm îndreptă sfoara, răsuflă uşurat văzînd că sigiliul nu fusese rupt, apoi netezi scrisorile şi le puse la loc, pe celălalt teanc, simţind că nu poate suferi nici măcar să le atingă. Nu se poate, îngăimă el cu o voce abia auzită, în timp ce-şi simţea şi genunchii moi şi se dispreţui pentru această slăbiciune - dar slăbiciune era ? N-am să-mi iert niciodată dacă... dacă ai fi prins şi... ei bine, tu nu am atîta curaj... Nu e cinstit...

Faţa lui Jamie era lac de sudoare.

- Cinstit sau nu, cine o să ştie ? Dacă n-o facem; nu avem nici o şansă. Poate că putem găsi un căpitan - poate de-ai lui Brock - au şi ei o navă săptămâna viitoare.

Malcolm scutură din cap, cu mintea golită. Făcu un efort să se concentreze. Toată viaţa, ori de cîte ori fusese în dificultate, se întrebase oare ce ar fi făcut în situaţia respectivă Dirk Struan tai-panul, dar nu reuşise niciodată să găsească răspunsul.

Într-un tîrziu, sfîrşit, spuse :

- El ce ar fi făcut, Jamie ? Dirk Struan ?

Jamie îl revăzu imediat in memorie pe uriaşul diavol lingă care fusese şi el de cîteva ori, pe atunci, foarte tînăr şi abia sosit pe meleagurile astea.

- Ar fi... - după o clipă, un zîmbet începu săi se schiţeze pe chip, Ar fi..., Dirk ar fi... da, asta este. Cred că ne-ar fi poruncit şi nouă şi şefului de echipă, tuturor să coborîm la ţărm şi ar fi pornit cu şalupa singur, „să-i facă nişte probe, pentru că ceva nu suna bine" şi după aceea, cînd ar fi ajuns în largul mării, la apă adîncă, ar fi deschis gurile de evacuare, s-ar fi asigurat că pachetul poştal este legat de o greutate solidă, în aşa fel încît să nu poată pluti, s-ar fi dus la pupa ar fi aşteptat ca şalupa să se umple cu apă, în timp ce şi-ar fi aprins un trabuc, apoi ar fi înotat liniştit spre mal. S-a atins el de corespondenţă ? Departe de mine gindul, băiete ! zîmbetul lui Jamie era de-a dreptul îngeresc.

- De ce nu ?

Inainte de intîmplarea de pe Tokaido, Malcolm fusese un înotător redutabil. Acum ştia că s-ar fi dus ca toporul la fund.

- N-aş reuşi niciodată să mai ajung la mal.

- Dar eu aş reuşi uşor, tai-pan.

- Da, dar nu este problema ta, Jamie, şi chiar dacă ai reuşi, n-ai face decît să mai cîştigi vreo săptămâna, şi asta nu înseamnă nimic. Nu ne putem atinge de Poşta Majestăţii Sale ! Hai să fim de acord să uităm tot ce s-a întîmplat. Da ? întinse mîna. Eşti un prieten adevărat. Cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, iartă-mă dacă vreodată am fost dur cu tine.

Jamie ii strinse mîna cu căldură.

- Nu, n-ai fost. Am meritat cele ce mi-ai spus. Nu s-a întîmplat nimic. Tai-pan..., te rog, ar fi aşa de uşor.

- Mulţumesc, nu.

Pentru a zecea mia oară, Malcolm înţelese că el nu era Dirk Struan şi nu va putea face niciodată ceea ce putea face tai-panul, în cazul de faţă, nici să sustragă scrisorile, nici să scufunde toată corespondenţa.

înainte de Tokaido, poate că ar fi îndrăznit, dar acum... acum este de o mie de ori mai rău. Tokaido, mereu Tokaido, îşi spuse el, cuvîntul i se înfipsese în minte atît de adînc încît îi venea să urle.

- Trebuie să mă descurc singur.

Se tîrî şchiopătînd pe uscat, apoi se duse acasă, în apartamentul său. Sticluţa era plină, dar nu luă nici o picătură, punînd-o în sertar cu un gest hotărît îşi trase cu greutate scaunul mai aproape de fereastră şi se cufundă în el cu un sentiment de uşurare. Am să înving, îşi promise el, Te rog, Dumnezeule mare, ajută-mă. Nu ştiu cum, dar Angéligue va fi a mea, am să înving durerea, opiumul, Tokaido, şi pe Tess şi am să înving.., Somnul ii fu adine şi reconfortant. Cînd se trezi, Angéligue era lingă el şi ii zîmbea.

- Bună ziua, dragule. O, dar ştiu că ai dormit bine. Aproape că e timpul să te schimbi pentru petrecere - ochii îi străluceau, se apropie de el, îl sărută şi îngenunche lîngă el. Cum te mai simţi ?

- Cînd te văd mă simt fericit.

Vocea lui era plină de dragoste, dar nu reuşea să acopere îngrijorarea... Asta o făcu să se decidă. Trebuia să-l smulgă din starea asta de exagerată sobrietate, ca să se poată bucura de petrecerea despre care spusese că va fi o sărbătoare.

- Am o surpriză pentru tine, spuse ea cu un aer poznaş.

- Ce anume ?

Angéligue se ridică în picioare şi începu să se învîrtească de parcă ar fi dansat, iar rochia ei de după-amiază începu să se umfle.

- Priveşte ! spuse ea la un moment dat şi îşi ridică fusta şi jupoanele, dezvăluind întreaga lungime a picioarelor ei perfecte, îmbrăcate în ciorapi de mătase prinşi cu jartiere sub genunchi, cu un port-jartiet peste chiloţeii mici, cu rînduri-rîn-duri de danteluţe. Malcolm se aşteptase să vadă pantalonaşii tradiţionali, pînă la genunchi care acopereau totul. Ceea ce văzu îl făcu să i se taie respiraţia.

- Cristoase Dumnezeule.,,, şopti el.

- Numai pentru bucuria ta, iubitule, spuse ea, roşind de propria-i îndrăzneală, rîzînd de fîstîceala lui, apoi îşi ridica cochet fustele deasupra capului pentru o clipă, lăsindu-le imediat să-i cadă înapoi şi îşi făcu vînt spunînd dintr-o suflare :

- Este ultima modă ; s-a terminat cu pantalonaşii ! Gata cu pantalonaşii ! Redactorul de la Le Figaro spunea că acuma unele dintre cele mai distinse doamne-de la Paris nu mai poartă nici măcar chiloţi cînd merg la operă, şi asta pentru plăcerea secretă a iubiţilor lor.

- Să nu îndrăzneşti, spuse el rîzînd, molipsit de exuberanţa ei, apoi Malcolm o prinse de mînă şi o aşeză pe genunchii lui. Numai gîndul la aşa ceva mă scoate din minţi.

Fata îşi îngropa faţa în umărul lui, încîntată de faptul că stratagema îi reuşise.

- Cred că, mai tîrziu, după... am să-ţi şoptesc la ureche în timpul vreunei cine din cînd în cînd, sau cînd o să dansăm că i-am uitat acasă, numai aşa, ca să-l necăjesc pe prinţul meu. Dar asta va fi numai cînd ne vom căsători şi numai ca să ne amuzăm.

N-ai nimic împotriva modei noi, sper, fără pantaloni ?

- Bineînţeles că nu, răspunse el ca un om de lume, deşi, în sinea lui, cam avea. Dacă e modă, e modă.

- Spuneai că petrecerea din astă-seară este o sărbătorire ?

Bucuria i se stinse pe dată.

- Da, aşa era. Dar... ai răbdare cu mine, Angel. Peste cîteva zile am să pot să-ţi spun motivul adevărat - dar va trebui să mai amîn puţin. Intre timp, vreau să ştii cît de mult te iubesc, te iubesc, te iubesc...

Spre seară vremea deveni schimbătoare, dar nu influenţă cu nimic atmosfera de la petrecerea lui Malcolm. Sufrageria principală a clădirii Struan fusese concepută anume pentru acest scop şi lăsa de departe în urmă toate celelalte construcţii civile, cu excepţia clubului. Argint strălucitor, pahare de cristal, cel mai fin porţelan de Pekin, cei treizeci şi ceva de oaspeţi în haine de seară sau în uniforme de paradă. Hoag se scuzase, spunînd că are febră.

Cina fusese copioasă şi, ca de obicei, se prelungise. Acum; în murmure de aprobare, masa lungă era împinsă la perete -' o manevră rară, dar aproape obligatorie atunci cînd Angéligue era de faţă, căci toţi oaspeţii doreau să danseze cu ea. Cu excepţia lui Jamie, dar numai în seara aceea : printr-o înţelegere

anterioară cu Malcolm, Jamie se făcu nevăzut discret în timpul vînzolelii ocazionale de mutarea mesei.

- imi pare rău, dat nu prea mă simt in stare să dansez, om s-o şterg discret de aici, tai-pan

- Amîndoi am jurat să uităm ce s-a intimplat pe şalupă.

- Nu este vorba de asta, dar vreau să-mi adun gîndurile. In seara aceea Angéligue era singura doamnă prezentă.

Celelalte două, şi Hoag, refuzaseră, spunind, cu regret, că sînt bolnave. Aşa că Angéligue era mereu solicitată la valsuri, şi polci cintate de André Poncin la un pian mare, importat şi la sosire saluta cu aplauze, în primăvară. Regula era - cîte un dans pentru fiecare oaspete, Angéligue avea voie să se odihnească după patru dansuri şi avea voie să se oprească oricînd dorea. Faţa îi strălucea şi purta o crinolină nouă, de mătase roşie, cu verde, dar fără toate fiarele crinolinei, ceea ce îi sublinia talia şi îi scotea în evidenţă pieptul plin, sînii abia acoperiţi de decolteu, aşa cum decreta moda de la Paris, deplînsă de clerul absent şi devorată din ochi de toţi bărbaţii din încăpere.

- Destul, mes amis, spuse ea după o oră, în ciuda rugăminţilor celor care nu apucaseră să danseze nici măcar o dată cu ea.

Se întoarse la Malcolm, făcîndu-şi vînt cu evantaiul foarte înfierbîntată. Malcolm şedea în capul mesei, pe un scaun mare de stejar sculptat, înveselit de vin şi brandy. Ii făcea foarte multă plăcere s-o vadă dansînd, la fel ca tuturor celorlalţi, deşi, ca de obicei, se simţea cumplit de frustrat de faptul că nu-i ceruse primul dans şi nici pe ultimul, aşa cum ar fi fost dreptul lui. Fusese un dansator de excepţie. Angéligue se aşeză pe braţul scaunului său. Malcolm îşi trecu uşor braţul în jurul taliei, în timp ce braţul ei i se odihnea pe umeri.

- Dansezi minunat, Angel.

- Nici unul din ei nu e ca tine, şopti ea. Asta m-a atras prima oară la tine, prinţule...

Exclamaţii de bucurie o întrerupseră. Constată stingherita şi înciudată, că degetele lui André atacaseră primele acorduri lente, seducătoare, ale can-can-ului. Supărată, Angéligue scutură din cap şi nu se clinti din loc. Spre surpriza ei şi delectarea ceior prezenţi, Pallidar şi Marlowe se îndreptară spre mijlocul sălii, cu nişte prosoape legate în jurul brîului peste uniformă în chip de fuste, muzica intră în tempo-ul normal, iar cei doi Începură să ţopăie şi să salte, parodiind dansul care scandali

zase lumea civilizată în afara graniţelor Parisului. Dansau din ce în ce mai repede şi mai repede, ridicîndu-şi aşa-zisele fuste tot mai sus şi mai sus, acompaniaţi de strigătele de încîntara ale asistenţei. Toată lumea bătea ritmul în mese, din ce în ce mai repede, pînă cînd cei doi, roşii la faţă şi transpiraţi în uniformele lor strîmte, făcură un ultim salt de încheiere şi se prăbuşiră ghemuiţi, extenuaţi, în aplauzele frenetice, de-a dreptul asurzitoare ale celor de faţă care strigau : ,,Encore, encore". Rîzînd împreună cu toţi ceilalţi, Malcolm o eliberă pe Angéligue care se duse spre cei doi, îi ajută să se ridice şi îi lăudă pentru eforturile lor. Pallidar gîfîia şi se făcea că geme !

- Cred că mi-am distrus definitiv spinarea.

- Şampanie pentru armată, rom pentru marină, decretă Angéligue, li luă de braţ pe amîndoi şi îi aduse în faţa lui Malcolm ca să primească şi alte felicitări. Ii zîmbi şi-i spuse :

- Can-can-ul nu prea e pentru mine acum, iubitule, ce zici ?

- Ar fi cam prea mult.

- Zău aşa, adăugă Marlowe.

- Da, încuviinţă Malcolm, schimbind cu Angéligue un zîm-bet complice la gîndul secretului lor.

Cînd André începu din nou să cìnte, alese un vals. Era suficient ca Angéligue să-şi arate gleznele în timpul piruetelor, dar nu şi să dezvăluie gestul îndrăzneţ de a nu purta pantalonaşi. Doar el îi arătase articolul din Le Figaro şi o încurajase, cunoştea deci şi el secretul. O urmărise toată seara, pe ea şi pe toţi cei care suspinau în jurul ei, în frunte cu Babcott, care îl depăşea cu un cap pe toţi. Îi privise apoi pe cei doi frumoşi al serii, Pallidar şi Marlowe, încercînd să uite pentru o clipă de coşmarul personal, să iasă din cercul secretelor care îl copleşeau, în timp ce Angéligue dansa cu Sir William. Rîzînd în sinea lui, André îşi lăsă mintea să zburde în voie, în timp ce degetele îi alergau pe clape. Ce-ar face toţi ăştia dacă ar şti ceea ce ştiu eu ? Despre cercei, despre avort şi cum m-am descotorosit eu de dovezile crime! ? Şi-ar întoarce faţa de la ea ca de la o leproasă. toţi fără excepţie, chiar şi Struan care acum pare bolnav de dragoste, ba chiar el mai mult decît oricare altul.

Dacă lucrurile ar fi ceva mai altfel, dacă aş fi la Paris cu ea. sprijinit de Nobila Casă cu puterea şi banii ei şi de un soţ îndrăgostit, dar invalid, ce de secrete aş mai putea obţine !

Angéligue ar avea nevoie de o oarecare pregătire in arta de a fi femeie, atît de grea, de altfel, i-am putea înveli ghearele în miere şi ar deveni un exemplar cu adevărat clasic, orice salon şi orice pat ar fi fericit s-o primească şi odată ce va fi muşcat din Marea Vînătoare, puiculiţa asta vicleană va şti să se înfrupte din plin şi să-i placă. Oare va ajunge şi în patul meu ? Mai devreme sau mai tîrziu, fără îndoială, dacă aş vrea să mai strîng şurubul, dar acum n-o mai doresc şi n-am să mă culc cu ea decît ca să mă răzbun. Este mult mai amuzanta ca jucărie şi sînt puţine lucruri amuzante în lumea asta...

- Minunată idee, André ! Phillip Tyrer se apropie de el radiind de bucurie. Settry zicea că tu ai pus totul la cale cu ei.

- Ce anume ?

- Can-can-ul.

- A. da. spuse André, degetele lui mai continuare cîteva măsuri din vals, apoi se opriră. E timpul să facem o pauză; hai să bem ceva, spuse el, hotărînd că sosise momentul să-l pună pe Tyrer cu botul pe labe, căci erau în public şi acesta nu putea riposta prea vehement. Am auzit că contractul unei anumite doamne valorează cît salariul unui ministru, spuse el în franceza şi văzu că Tyrer roşeşte stînjenit şi aruncă priviri de jur împrejur.

- Pe Dumnezeul meu, nu te teme, eu nu sînt o persoană indiscretă, Phillip, prietene, nu te teme. Am in vedere numai interesul tău - zîmbi amintindu-şi de intîlnirea lor de la castelul Yedo. Chestiunile de inimă nu au nimic a face cu chestiunile de stat, deşi am convingerea că Franţa ar trebui să se bucure şi ea de pradă alături de Marea Britanie, nu ?

- Da... sînt de acord, André, da... tratativele nu merg prea bine, da... mi-e teamă că

s-au împotmolit într-un punct mort.'

- Ar fi mai bine să vorbim în franceză, ce zici ?

- Da, da. ai dreptate, spuse Phillip, scoţindu-şi batista şi ştergîndu-şi elegant transpiraţia care ii inundase brusc faţa.'

- Nu mi-am închipuit că o să fie aşa de greu. André îi făcu semn să vină mai aproape.

- Ascultă, pot să te învăţ cum să rezolvi asta : nu te duce la ea în noaptea asta, chiar dacă ai o întîlnire fixată — mai că-i veni să rîdă văzînd mutra nefericită a lui Tyrer care rămăsese cu gura căscată. De cîte ori ţi-am spus că trebuie să cunoşti anumite secrete ale vieţii de aici. Cred că am să te pot ajuta..., dacă ai nevoie de ajutor,

- O. da, te rog, sigur că da.

- Atunci..?

Amindoi îşi aruncară privirile spre o masă de ruletă care fusese instalată la celălalt capăt al încăperii, de unde se auzeau exclamaţii

vesele şi aplauze, cînd Angéligue cîştiga pe dublu zero - nu se juca pe bani în noaptea aceasta, numai aşa, pentru amuzament, pe monede mici, chinezeşti, de bronz. Vargas făcea pe crupierul. Tyrer oftă.

- Norocoasă şi la joc, norocoasă şi în dragoste.

- Dar ea se zbate să cîştige, spuse André tăios şi iritat.' Şi tu ar trebui să faci la fel. Ascultă, anulează rendez-vous-ul din noaptea aceasta cu Fujiko. O, ştiu că. Raiko o pregăteşte special pentru tine - nu, nu mi-a spus Raiko nimic, una din fetele ei mi-a vorbit de treaba asta. Nu te duce acolo şi nici nu trimite vorbă că nu te duci, pur şi simplu du-te. la alt han, să zicem la Hanul Crinului, ia o fată de acolo, pe cea mai frumoasă, una pe nume Yuko...

- Dar, bine, André, nu vreau să...

- Dacă nu vrei să te culci cu ea, pune-o să-ţi facă plăcere în alt fel, sau îmbată-te, sau prefă-te că te-ai îmbătat. Te rog să mă crezi că nu ai nimic de pierdut. Mîine dimineaţă, cînd Nakama o să aducă vorba despre Fujiko, sau despre contractul cu Raiko, fă-te că nu auzi şi mîine seară repetă figura:

- Dar...

- On de cite ori Nakama va pomeni despre treaba asta, fă-te că nu auzi şi nu-i spune nimic altceva decît că Hanul Crinului este mult mai promiţător şi pune-i în vedere tăios să nu vorbească cu nimeni despre asta şi mai ales să nu pomenească nimic faţă de mama-san Raiko. Ai înţeles pînă aici ?

- Da, dar nu crezi că...

- Nu, dacă nu vrei să înnebuneşti şi s-o obţii pe Fujiko la un preţ cît de cît rezonabil, o să te stoarcă oricum, Phillip,' dar nu contează, însă nu este permis chiar să te jefuiască; este vorba de cinstea obrazului tău. Nu discuta acest plan cu Nakama şi poartă-te aşa cel puţin o săptămînă.

- Dumnezeule mare, André, o săptămînă ?

- Trei săptămîni ar fi şi mai bine, bătrîne. André era amuzat de figura jalnică a lui Tyrer. Iţi salvez nu numai o mare sumă de bani, ci te feresc şi de alte neplăceri. Este foarte important să te comporţi ca şi cum nu ţi-ar păsa de fel, că nu te interesează nici tergiversarea lor, nici preţurile exagerate menţionate de Raiko, mai ales cînd este vorba

de o persoană oficială de importanţa ta I Ar fi bine să-i arunci şi lui Nakama

chestia asta o dată sau de două ori. Dar nu mai mult, e un tip foarte inteligent.

- Da, da, şi ştie o mulţime de lucruri.

Da, îşi zise André, şi a cam venit timpul să le ştiu şi eu, ceea ce ţi-a spus el ţie şi ceea ce am mirosit eu singur ! Este interesant că ştie englezeşte - mulţumesc lui Dumnezeu, spionii mei stau cu urechile ciulite, nu numai cu ochii deschişi. Lucrul acesta explică multe, deşi nu înţeleg de ce nu vorbeşte niciodată engleză cu mine şi nici japoneză cînd îl găsesc singur. Presupun că i-a interzis Willie.

— Nu, continuă el liniştit, Raiko o să mă roage de o mie de ori să intervin şi să-i mijlocesc o întilnire. După vreo săptămâna am să fiu de acord, dar cam fără chef. Să nu-l laşi pe Nakama să se mai amestece în nici un fel şi cînd ai s-o vezi din nou pe Raiko să fii dur, la fel şi cu Fujiko. Trebuie să fii convingător, Phillip.

- Dar...

- Spune-i lui Raiko că a avut dreptate cînd a spus că trebuie să aibă în vedere în primul rind interesul tău, mai ales că tu eşti o persoană oficială foarte importantă, pedalează pe chestia asta, mulţumeşte-i că ţi-a dat timp să analizezi chestiunea atent. Că eşti întru totul de acord că este mai bine să fii prudent şi să cumperi acum contractul unei fete nu este o idee bună. Foloseşte acest termen şi nu menţiona numele lui Fujiko - nu uita că, din punctul lor de vedere, în stadiul actual, nu negociaţi decît o marfă ca oricare alta, nu este vorba de doamna pe care o adori. Mulţumeşte-i lui Raiko şi spune-i că, datorită ajutorului ei, te-ai gîndit mai atent şi ai înţeles că a cumpăra acum un contract ar fi o greşeală. Vei închiria „serviciile fetei" din cînd în cînd, iar dacă „femeia" e ocupată, shi-gata ga nai - nu contează — viaţa e scurtă etc, etc.

Tyrer ascultase cu atenţie şi înţelegea că André are dreptate, dar se posomorise la gîndul de a nu o vedea pe Fujiko timp de o săptămâna, căci şi-o imagina deja suferind sub coapsele tuturor gai-jinilor din Yokohama.

— Sînt... sînt de acord cu ceea ce spui, dar nu, nu cred că... nu cred că am să pot, adică, vreau să spun să mă prefac!

— Trebuie. Şi de ce să nu poţi ? Şi ei se prefac tot timpul: Nu ai observat că pentru ei minciuna este adevăr şi adevărul minciună ? Femeile nu au nici o opţiune, mai ales în Lumea Plutitoare. Bărbaţii ? Cu ei e şi mai rău. Aminteşte-ţi de Bakufu, de Consiliul Bâtrînilor, ce zici de ei şi de Nakama, mai ales de Nakama ? Sînt însă mari maeştri ai Jocului, asta-i tot: De ce să fii un cobai, de ce s-o laşi pe Raiko să te umilească şi, în acelaşi timp, să arunci nişte sume pe care nu ţi le poţi îngădui şi n-ai să ţi le poţi permite niciodată — în mimile ei hrăpăreţe, numai pentru că încerci să-ţi potoleşti o dorinţă fără sfîrşit cu care ne-a blagoslovit Dumnezeu ?

André fu scuturat de un fior. Cunoştea capcana. Era chiar în ea, în clipa aia. Raiko îl silise să treacă peste limitele posibilităţilor lui financiare. Ba nu este adevărat, îşi spuse el iritat. Este foarte bine să deformezi adevărul şi să spui minciuni celorlalţi oameni, dar nu trebuie să procedezi aşa şi cu tine însuţi, căci eşti pierdut. Adevărul este că am ajuns la limită şi am trecut peste ea cu mare bucurie. Acum şaptesprezece zile. In clipa în care Raiko mi-a arătat fata... In clipa în care am văzut-o, cu părul negru ca pana corbului, cu pielea de alabastru şi ochii migdalaţi, am ştiut că am să-i dau lui Raiko şi sufletul din mine şi că voi păşi în Prăpastia Veşnică pentru a fi a mea. Eu, André Poncin, slujitor al Franţei, maestru în arta spionajului, ucigaş, expert în toate ticăloşiile omeneşti, eu, marele cinic, m-am îndrăgostit într-o clipă. Nebunie ! Dar adevărat ! In clipa în care fata a ieşit din încăpere, lăsîndu-mă neajutorat şi năucit, am îngăîmat cu mare greutate :

- Raiko, te rog. Plătesc oricît spui.

- îmi pare nespus de rău, Furansu-san, marfa aceasta costă mai mult decît îndrăznesc eu să spun, chiar dacă va fi de a-cord să meargă cu tine, dar încă nu a fost de acord.

- Orice sumă, plătesc. Te rog s-o întrebi dacă consimte.

- Bineînţeles. Te rog să vii din nou mîine, la lăsatul serii.

- Nu, te rog. Intreab-o acum, am să aştept.

Trebuise să aştepte aproape două ore. In timp ce aştepta, se frămînta şi se ruga şi spera şi murea şi iar spera şi iar murea. Cînd se întoarse Raiko şi îi văzu chipul consternat, începu să moară din nou, dar reveni cu grăbire la viaţă cînd ea îi spuse :

- Numele ei este Hinodeh, ceea ce înseamnă Răsărit-de-Soare. Are douăzeci şi doi de ani şi a spus da, dar mai sînt şi unele condiţii, în afară de bani.

- Tot ce doreşte Hinodeh.

- Mai bine să asculţi întîi ! Raiko era mal gravă decît o văzuse el vreodată. Hinodeh spune că va fi consoarta ta, nu ţiitoarea ta timp de un an şi o zi. Dacă în acea ultimă zi va decide să rămînă cu tine, îţi va da spiritul ei, Hinodeh şi va mai sta cu tine încă un an, şi apoi încă unul şi tot aşa'pina se va hotărî să te părăsească, sau tu te vei plictisi de ea. Dacă doreşte să plece, juri să-i redai libertatea ?

- De acord, Cînd începem ?

- Aşteaptă, Furansu-san. Asta nu e tot. In casa ta nu vor fi nici un fel de oglinzi şi nu vei aduce nici o oglindă. Cînd se dezbracă, încăperea va fi întotdeauna în întuneric, cu excepţia primei daţi. O poţi vedea o singură dată, Furansu-san. Apoi, în momentul în care apare... orice semn... sau început de desfigurare, sau oricînd îţi va cere ea, te vei prosterna fără ezitare în faţa ei şi o vei binecuvînta şi vei fi martorul ei şi îi vei da cupa cu otravă sau cuţitul şi vei ramine de faţă pînă la moartea ei pentru a aduce omagiu sacrificiului ei.

Mintea îi scăpă de sub control.

- Pînă moare ?

- Spunea că preferă cuţitul, dar nu ştia ce aleg gai-jinii. Cînd reuşi, în sfirşit, să-şi repună creierul în funcţiune, el spuse :

- Eu... eu, ăăă, să judec, dacă este un început de desfigurare ?

Raiko ridică din umeri :

- Tu sau ea, nu contează. Dacă ea se hotărăşte să-ţi ceară asta, trebuie să-ţi ţi promisiunea. Toate acestea vor fi înscrise în contract. Eşti de acord ?

După ce rumegă pe îndelete, cîntări toată grozăvia situaţiei şi se împacă cu ea, spuse :

- Aşadar, boala ei este numai la început, încă nu are semne ?

Ochii lui Raiko erau necruţători, vocea blîndă, în timp ce rostea cuvintele ca o sentinţă, liniştea din cameră era atît de apăsătoare.

- Hinodeh nu are nici o boală, Furansu-san. Nici o boală, este fără stigmat.

André simţise că îi plesneşte capul la auzul acestui „fără stigmat" care ii răsuna mereu ca un ecou, părînd că-i strigă: „Dar tu eşti stigmatizat !".

- Dar, de ce, ce ce... ? Ea ştie, atunci de ce e de acord ? Ştie de boala mea ?

- O servitoare care aştepta pe veranda de afară, înspăimîn-tată de răcnetul lui, deschise paravanul shoji. Dar, la un semn al lui Raiko il închise ascultătoare la loc. Raiko sorbi delicat din saké.

Bineînţeles că ştie, Furansu-san. Imi pare nespus de rău."

El îşi şterse saliva care îi apăruse la colţurile gurii.

- Atunci de ce este de acord ?

Şi din nou se izbi de acea lume ciudata : — Hinodeh nu mi-a spus, îmi pare rău. In înţelegerea mea cu ea e trecut faptul că nu trebuie s-o oblig să-mi spună şi trebuie să fii şi tu de acord cu asta. Nu trebuie s-o silim să ne spună, a zis câ ne va spune cînd va considera ea de cuviinţa.' Raiko răsufla adinc. Imi pare rău, dar trebuie să fii de acord să se scrie aşa şi în contract. Aceasta este condiţia din urmă.

- Sînt de acord. Te rog să faci contractul...

După o perioadă de adevărată agonie — cîteva zile — con-tractul fusese semnat şi pecetluit şi apoi plecă cu Hinodeh, el stigmatizat şi ea nestigmatizată, în culmea frumuseţii ei de femeie şi mîine din nou va... André fu cît pe-aci să leşine cînd o mînă îl apucă de umăr, îl scutură şi se trezi din nou în salonul lui Struan. Era Philip care îl întreba :

- André, ce este, nu te simţi bine ?

- Ce ? O, da... mormăi André.

Inima îi bătea nebuneşte, o sudoare rece îi făcea carnea să se încrînceneze pe el, cînd îşi amintea cuvintele : „fără stigmat" şi se gîndea că va trebui să fie o primă oară, se îngrozea de clipa aia. Şi apoi mîine, o...

- Scuză-mă..., am avut senzaţia că-mi văd propriul mormînt ! Simţi dintr-odată că încăperea îl apasă, că are nevoie de aer. Se ridică şi porni împleticindu-se. Roagă-l... roagă-l pe Henri să cinte, eu... eu nu mă simt... scuzaţi-mă, trebuie să plec...

Uluit, Tyrer privea în urma lui. Babcott ocoli masa de ruletă şi se apropie de el.

- Ce s-a întîmplat cu el ? Arăta de parcă ar fi văzut o stafie,

- Nu ştiu, George. Era foarte bine, n-avea nimic, şi dintr-odată s-a făcut alb ca varul, curgeau apele pe el şi mormăia ceva de neînţeles.

- Aţi vorbit despre ceva anume ?

- Nu cred, mă sfătuia cum sc mă port cu Fujiko şi Raiko; nu era vorba despre el.

Îl urmăriră cu privirea pe André care părăsea camera de parcă uitase de toată lumea. Babcott ridică din sprîncene.

- Nu e în apele lui, de obicei e băiat de viaţă. Sărmanul băiat, îşi spuse Babcott în sinea lui, trebuie să fie din cauza bolii lui - să-mi ajute Dumnezeu să-i găsesc un tratament, dar-ar Domnul să existe un tratament.

- Şi dacă tot vorbim de băieţi de viaţă, nu ştiam că eşti un dansator atît de bun.

- Nici eu, răspunse uriaşul, izbucnind în rîs. Am fost inspirat, mademoiselle inspiră pe toată lumea, căci eu, de regulă, dansez ca un rinocer - îi aruncară amindoi o privire pe furiş. Are un farmec extraordinar fata asta şi un rîs atît de molipsitor.

- Da, Malcolm e un om norocos. Scuză-mă, trebuie să mă duc să-l rog pe Henri să-l înlocuiască pe André...

Babcott o urmărea pe Angéligue. Ce curios că un doctor poate examina o pacientă fără să se tulbure, chiar cînd e vorba de o pacientă ca ea, îşi spunea el. Nu m-am simţit excitat niciodată cînd am consultat-o, la Kanagawa sau aici, deşi nu am examinat-o niciodată mai intim, n-a fost niciodată nevoie, decît acum cîteva săptămîni cînd a avut neplăceri legate de ciclu. Atunci ar fi fost nevoie de un examen mai amănunţit, deşi n-a fost de acord. N-am mai văzut-o niciodată atît de palidă şi cu buzele atît de albe. Dacă

stau să mă gîndesc, s-a purtat foarte ciudat, nu m-a lăsat deloc să mă apropii de ea. m-a lăsat să intru la ea în cameră numai o clipă, de parcă aş fi fost străin, deşi în seara precedentă, cînd îi înapoiasem crucifixul, i-am ascultat inima, pieptul şi stomacul şi s-a comportat ca o pacientă normală. Imi amintesc că avea un puls cam agitat, fără vreun motiv anume. Curioasă comportare ! Oare să-mi fi scăpat ceva ? se întrebă el, urmărind-o cu privirea, la masa de ruletă, debordînd de vitalitate, bătînd din palme cu o bucurie copilărească cînd cîştiga pe roşu sau pe negru, în timp ce Sergheiev şi ceilalţi o învăţau rafinamente aleartei jocului de noroc. E ciudat că nu poartă cruciuliţa, aşa cum fac cei mai mulţi catolici, cu atît mai mult cu cît era un dar de la adorata ei mamă.

- A fost o petrecere extrem de reuşită, Malcolm, spuse Sir William, apropiindu-se de el şi înăbuşindu-şi un căscat. E timpul să mă retrag.

- Nu mai doriţi un brandy ? Malcolm şedea la gura căminului, unde flăcările abia mai pîlpîiau acum.

- Nu, mulţumesc, om băut destul. Este o lady, Malcolm.

— Da, consimţi el mîndru, înmuiat acum de vin şi de brandy, care îi mai amorţeau durerile şi îi calmau panica provocate de gîndul la viitor. Nu erau la fel de puternice ca doctoria aceea, îşi zise el, dar nu contează, este, oricum, mai bine,

— Bine, noapte bună ! Sir William se întoerse, apoi adăugă: O, apropo, ai putea să treci mîine pe la mine, la orice oră iţi convine.

Malcolm privi imediat spre el, iar gîndul la scrisoarea mamei lui il făcu să simtă ace de gheaţă în stomac.

— Să zicem, la unsprezece ?

— Perfect, la orice oră. Dacă te răzgindeşti, îmi spui.

— Nu, la unsprezece. Dar despre ce este vorba, Sir William. Poate aştepta pînă mîine, nu-i nimic urgent,

— Despre ce este vorba. Sir William ? Văzu compasiunea din ochii care îl priveau, poate că era milă. Simţi cum îi creşte neliniştea. Este vorba de scrisoarea de la mama, nu-i aşa ? Mi-a spus că v-a scris şi dumneavoastră cu poşta de astăzi.

~ Da, aşa este, dar numai parţial Am fost avertizat că voi primi o scrisoare. Prima problemă era Norbert, acum că s-a întors. Sper că ocest duel stupid v-a ieşit din cap la amîndoi.

— Bineînţeles.

Sir William mormăi fără să pară prea convins, dar nu comentă în nici un fel. Nu putea face nimic decît să avertizeze ambele părţi, iar dacă nu era ascultat, să aplice legea.

— Sînteţi avertizaţi amîndoi.

— Mulţumesc. Si al doilea lucru ?

— In al doilea rînd am fost informat oficial despre planul guvernului de a interzice comerţul cu opium tuturor navelor britanice, de a distruge plantaţiile noastre de opium din Bengal şi de a le replanta cu ceai Intrucît dumneata ai condus delegaţia care a pus întrebări şi s-a plîns de aceste zvonuri, am dorit să fii primul care află

— Asta o să ne distrugă comerţul în Asia, comerţul cu China şi va dăuna enorm economiei britanice.

— In planul imediat va cauza, ce-i drept, multe necazuri Ministerului de înante, dar este singura atitudine morală. O măsură care ar fi trebuit luată cu mulţi ani în urmă Bineînţeles că imi dau seama de dificultatea rezolvării problemei argint, opium, ceai şi de haosul pe care îl va crea in veniturile ţării. Sir William îsi suflă nasul, sătul pînă peste cap de aceasta problemă care tracasase şi hărţuise Ministerul de Externe ani de zile. Mi se pare că am răcit. Ţi-aş sugera să convoci o şedinţa pentru săptămîna viitoare, ca să vedem cum putem reduce la minimum urmările acestui haos.

- O să aranjez !

- Este o idee toarte bună sa avem plantaţii proprii de ceai. dragă Malcolm. spuse Sir William. O idee minunată !

putea să te intereseze faptul că primele plantaţii de probă din Bengal au fost obţinute cu seminţe scoase prin contrabanda, "in China şi aduse în Grădinile Kew de Sir William Longstaff, guvernatorul Hong Kongului, pe vremea bunicului dumitale, atunci cînd s-a întors acasă.

- Da, ştiu, am şi gustat ceaiul acela, este amar şi negru i nu are nimic din delicateţea ceaiului chinez, nici măcar, a celui japonez,

spuse Malcolm impacientat. Ceaiul putea aştepta oricum pînă a doua zi. Altceva ? întrebă el.

- In sfîrşit, scrisoarea mamei dumitale, adăugă Sir William pe un ton oficial. Nu este căderea Guvernului Majestăţii Sale şi a oficialităţilor să se amestece în viaţa particulară a cetăţenilor. Cu toate acestea, mama dumitale subliniază faptul că eşti minor, că ea este părintele supravieţuitorilor şi tutorele dumitale legitim. Am obligaţia să nu aprob nici un fel de căsătorie fără cons;imţămîntul tutorelui, în cazul de faţă, al ambilor tutori, al dumitale şi al fetei. Îmi pare rău dar legea e lege.

— Legile mai pot fi şi ele ocolite.

- Unele legi, Malcolm, spuse Sir William blînd. Ascultă, nu ştiu ce probleme sînt între tine şi mama ta şi nici nu doresc să aflu - mi-a atras atenţia şi asupra articolului din Times care poate fi interpretat în fel şi chip, nu întotdeauna şi nu neapărat de bine. Cînd te vei întoarce în Hong Kong sînt sigur că o vei convinge să treacă de partea dumitale şi, oricum, vei deveni major în mai, ceea ce înseamnă destul de curînd.

- Nu e aşa, Sir William, spuse el, amintindu-şi şi de sfatul pe care îl primise de la Gordon Chen, sfaturi de la bărbaţi care nu ştiu ce este dragostea, işi zise el fără răutate, mai curînd cu milă. Mai sînt o mie de ani pînă atunci.

- Chiar şi aşa, sînt sigur că va fi bine pentru amîndoi. Şi Henri gîndeşte la fel.

- Aţi discutat chestiunea şi cu el ?

- In particular, desigur. Consulul francez din Hong Kong o cunoaşte pe Angéligue şi ştie şi de afecţiunea pe care ţi-o poartă fata, mai bine zis, de afecţiunea voastră reciprocă. Este o fată minunata şi va fi o soţie minunata, indiferent ce probleme ar avea tatăl ei. Malcolm roşi.

- Ştiţi şi despre el ?

Chipul lui Sir William se înăspri şi mai tare.

— Oficialităţile franceze din Siam sînt foarte îngrijorate; spuse el cu delicateţe. Evident că l-au informat şi pe Henri; care, pe bună dreptate, m-a informat la rindul lui pe mine, cerîndu-mi ajutorul.

Scuză-mă, dar este vorba de o chestiune de interes public. De fapt, trebuie să fii conştient de faptul că tot ceea ce se referă la Nobila Casă este o chestiune de interes public, adăugă el abătut, căci îi plăcea Malcolm şi regreta atacul bestial de pe Tokaido. Acesta este preţul renumelui. nu-i aşa ? mai spuse Sir William.

- Dacă, dacă mai aflaţi ceva, aş aprecia foarte mult dacă..: dacă mi-aţi comunica cît mai curînd.

- Da, am să te ţin la curent. In particular. Malcolm puse mîna pe sticla cu brandy :

- Sînteţi sigur că nu mai doriţi ?

- Nu, mulţumesc.

- Există vreun răspuns la problema mea ?

- Ţi l-am dat deja. Sir William se strădui .să păstreze un ton neutru pentru a-şi ascunde iritarea, ca şi cînd cîteva luni ar avea o importanţă atît de mare, fata nu e moartă aşa cum a murit Vertinskaia şi nu e nici pe departe atît de minunată ca aceea ! Ziua dumitale de naştere va veni în curînd şi pînă la Hong Kong nu sînt decît opt sau nouă zile de drum. Bineînţeles că vei fi bine venit mîine la ora unsprezece, ca să mai stăm puţin de vorbă. Noapte bună, Malcolm, şi încă o dată, mulţumesc pentru petrecere.

Era trecut de miezul nopţii. Malcolm şi Angéligue se sărutau pătimaş pe coridorul dintre apartamentele lor învecinate: Coridorul era cufundat în întuneric, nu erau decît cîteva lămpi pentru noapte Angéligue încerca să se stăpînească, dar îl dorea şi ea pe Malcolm, din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecea, căldura lui o încălzea şi pe ea, iar în seara aceea îl dorea mai mult ca oricînd, la fel ca şi el.

- Je t'aime, murmură ea din toată inima.

- ie t'aime aussi, Angel.

Angéligue îl sărută încă o dată, îmbrăţişîndu-l, apoi se retrase din nou de pe marginea abisului şi îşi recăpăta suflarea.'

- Je t'aime. A fost o petrecere atît de frumoasa:

- Tu ai fost ca o şampanie.

Angéligue îl sărută pe ureche, petrecindu-şi braţele în jurul gitului lui. înainte de Tokaido trebuia să se ridice pe vîr-furi. Ea nu-şi dădu seama de diferenţă, el însă, da.

- Imi pare aşa de rău că trebuie să dormim separat.

- Şi mie. Dar nu mai e mult, spuse el. Durerea îl săgeta din nou, dar o suportă. Aşa, spuse el, privind-o lung în ochi. Somn uşor, iubita mea.

Buzele lor se atinseră încă o dată şi îşi murmurară noapte bună o dată şi încă o dată. Apoi se auzi zăvorul de la uşa ei. Malcolm îşi luă cîrjele şi se tirî spre apartamentul său, fericit şi trist, îngrijorat şi nepăsător. Seara fusese un adevărat succes, Angéligue fusese mulţumită, oaspeţii lui se simţiseră foarte bine, dar el îşi ascunsese dezamăgirea cauzată de eşuarea planurilor şi reuşise chiar să depăşească momentul acela stînje-nitor cu corespondenţa, şi nu-l permisese lui Jamie să ia ho-tărîri în locul lui. Hotărîrea aceea fusese corectă, îşi spusese el, deşi Dirk ar fi procedat altfel. Nu contează, eu n-o să pot fi niciodată ca el, dar eu sînt în viaţă şi el e mort, iar avo-catul mi-a promis să caute o soluţie şi pentru scrisorile mamei şi pentru noua întorsătură a norocului meu.

- Trebuie să fie o ieşire, tai-pan, spusese avocatul, trebuie să existe un răspuns. Am să inventez ceva înainte de a pleca la Hong Kong, ai nevoie de acea dovadă, orice s-ar întîmpla.

Ochii i se îndreptară spre uşa dinspre apartamentele lor care rămînea permanent zăvorită pe timpul nopţii cu asentimentul amîndurora. N-am să mă mai gîndesc la Angéligue, nici la zăvor, nici la faptul că este singură. Nici la eşecul planului meu cu căsătoria. Mi-am făcut această promisiune şi am să mi-o ţin. Mîine am să mă gîndesc la ziua de mîine !

Ca de obicei, jumătatea de carafă de vin se afla pe noptiera lui, împreună cu cîteva fructe - mandarine, mango de la Nagasaki, apoi brînză englezească, ceai rece pe care îl bea întotdeauna în loc de apă, un pahar şi o sticluţă mică. Patul era făcut, cămaşa lui de noapte întinsă pe el. Uşa se deschise deodată.

- Hello, tai-pan.

Era Chen, valetul Numărul Unu, cu zimbetul lui care ii dezvăluia toţi dinţii şi care îi plăcea atît de mult - Chen avusese grijă de el dintotdeauna, de cînd îşi putea aduce a-:minte; de cînd Ah Tok îi fusese amari, amîndoi foarte credincioşi, foarte posesivi şi amîndoi

foarte neciopliţi. Era scund şi foarte puternic, cu o coada de păr viguroasă, o faţă rotundă pe care se lăfăia în permanenţă un zîmbet care nu se regăsea întotdeauna şi în ochii lui.

- Petrecerea ta a fost demnă de împăratul Kung.

- Ayeeyah, spuse Malcolm amărît imediat, căci ştia ce vrea să spună bătrînul.* Fie ca vaca cea mare să urineze pe generaţiile tale următoare. Vezi-ţi de treburile tale şi ţineţi părerile pentru tine şi nu te purta de parcă ai fi născut sub semnul Maimuţei. Acesta era semnul zodiacal al oamenilor înţelepţi.

Aparenta glumă a lui Chen, ca în cazul celor mai mulţi chinezi, avea mai multe sensuri : împăratul Kung care domnise în China cu aproximativ patru milenii în urmă, era vestit pentru trei lucruri : pentru gusturile sale epicureice, pentru petrecerile copioase pe care le organiza şi pentru „cartea" sa.

Pe timpurile acelea nu existau cărţi, ca atare, ci numai suluri. Umpluse un sul .întreg cu un tratat amănunţit, prima „carte a pernei", devenită ulterior sursă de inspiraţie pentru altele similare care se ocupau de împreunarea bărbatului şi a femeii, de toate posibilităţile şi riscurile posibile, de modalităţile de perfecţionare a climaxului, denumirile diverselor poziţii şi amănunte de tot felul în legătură cu ele, descrierea dispozitivelor, licorilor şi tehnicilor celor mai adecvate şi sfaturi cum să-ţi alegi partenerul fizic perfect. Printre alte sfaturi înţelepte :

„...este limpede că un bărbat care are nenorocul să aibă un Călugăr cu Un Singur Ochi cam mic, nu trebuie să se înfrunte cu o Poartă de Jad ca de iapă !

Să fie un lucru ştiut pentru toate timpurile că zeii au ho-tărît ca aceste părţi, deşi par asemănătoare, să nu fie niciodată la fel, ci să se deosebească foarte tare. Trebuie să avem mare grijă să nu cădem în capcana zeilor, care l-au înzestrat pe om cu mijloacele necesare, precum şi cu o dorinţă la fel de puternică şi de permanentă ca cea a acului care caută Steaua Nordului, de a gusta bucuriile Raiului fiind încă pe pămînt - momentul Norilor şi al Ploii este o astfel de bucurie - în acelaşi timp, pentru propriul lor amuzament, ou ridicat nenumărate obstacole în calea Yang-ului pornit în căutarea Yin-ului,

unele uşor de ocolit, altele fără putinţă şi toate foarte încurcate. Intrucît omul trebuie să guste cît mai mult bucuriile Cerului cît timp este încă pe pămînt - cine ştie cît de zei sunt Intr-adevăr zeii - tao, Cărarea spre Valea Minunată, trebuie cercetată, examinată îndeaproape, urmată şi studiată cu mai multă atenţie chiar decît procesul de transformare a plumbului în aur...".

Chen începu să ţopăie prin cameră, înciudat, dar şi în-cîntat de cunoştinţele stăpînului său. Nu-şi făcea decit datoria - îi atrăgea atenţia asupra puterii Yin-ului, mai ales în seara aceasta, cînd ea se fiţîise în faţa "tuturor, dansase şi îi sărutase, şi îi zgîndărise Yang-ul stăpînului, chestiune asupra căreia împăratul era foarte categoric :

„...un Yang nervos şi neliniştit într-o familie, cu atît mai mult al stăpînului, va tulbura toată casa şi de aceea toţi cei ai casei trebuie să depună strădanii pentru a uşura ceea ce nu s-a uşurat".

Iar casa noastră este ca un viespar, gîndi el dezgustat. Ah Tok este mai nesuferită ca oricînd, Ah Soh mormăie că trebuie să muncească în plus, bucătarii se plîng că nu are poftă de mîncare, servitorii se plîng că nimic nu-i mai este pe voie şi asta numai pentru că această tîrfă barbară, mare cît o vacă nu-şi face datoria. Opinia generală a personalului era că tîrfa trebuia să aibă una din acele Vilcele Hrăpăreţe despre care avertizase împăratul Kung :

„Sînt unele pe care zeii le-au înzestrat cu demoni, cu o forţă magnetică atît de puternică încît îi fac pe bărbaţi să înnebunească şi să uite un adevăr nemuritor, şi anume că orice Yin este la fel cu altul cînd nevoia e mare şi cînd în cele din urmă una din aceste Vilcele se deschid ca să primească Yang-ul, atunci Cerul devine Iad pentru că ele nu se satură niciodată":

- Ayeeyah, tai-pan, spuse Chen, ajutîndu-l să se dezbrace. Eu nu am spus decît că banchetul tău a plăcut tuturor.

— Stăpînul şi domnul tău ştie exact ce-ai spus, îi aruncă Malcolm, luptîndu-se să iasă din cămaşă - unchiul său, Gordon Chen, pe care îl adora, îi citise din lucrarea împăratului Kung, dîndu-i această informaţie şi încă multe altele în legătură cu Yang şi Yin şi pe care trebuise să le tăinuiască faţă de maică-sa. Eşti un ticălos impertinent, spuse Malcolm în engleză, principala lui armă de

apărare atît împotriva lui Chen,' cît şi a lui Ah Tok (nu reuşea niciodată să le pună pumnul în gură în cantoneză, dar engleza îi înfuria cumplit). Şi ştiu că ai vrut să vorbeşti de rău despre doamna, dar e mai bine să te potoleşti, pentru Dumnezeu.

Faţa rotundă a lui Chen se schimonosi.

- Tai-pan, spuse el în cea mai aleasă cantoneză, aju-tîndu-l să se urce în pat, eu nu am în vedere decît interesele stăpînului meu.

- Ayeeyah ! zise batjocoritor Malcolm. Vorbele rostite cu limba despicată de viperă sînt la fel de preţioase ca nişte oase putrezite de peşte pentru un om care moare de foame. Observă pe birou un plic, aşezat în picioare. Ce e asta ?

Chen se repezi să aducă plicul, fericit că subiectul se schimbase.

- Un diavol străin a venit aseară să te vadă. A vorbit cu Vargas. Diavolul străin a spus că scrisoarea e urgentă aşa că Vargas l-a rugat s-o pună aici, pentru cazul că ilustrul nostru stăpîn ar dori s-o vadă.

Scrisul nu-i era cunoscut.

- Care diavol străin ?

- Nu ştiu, tai-pan. Mai doreşti ceva ?

Malcolm scutură din cap, căscă, puse plicul pe noptieră şi îl concedie. Sticluţa cu licoarea îi făcea cu ochiul.

- Nu, spuse el hotărît. Se pregăti să stingă lumina, apoi se răzgîndi şi deschise scrisoarea, sperînd dintr-odată să fie de la avocat sau poate chiar de la părintele Leo. i

Dragă Domnule Struan,

Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint : sînt Edward Gornt de la firma Rothwell, din Shanghai, anterior în Virginia, acum aici în Yokohama, în serviciul Domnului Norbert Greyforth la cererea lui Sir Morgan Brock.

Domnul Greyforth m-a rugat să-i fiu secondant la duelul la care l-aţi provocat. Poate că aş putea să mă văd cu dumneavoastră mîine ? V-ar conveni în cursul dimineţii, să spunem în jurul prînzului ?

Am onoarea să fiu, Sir, servitorul dumneavoastră cel mai supus,

Edward Gornt.

Semnătura era la fel de clară ca şi scrisul ferm şi îngrijit

Marţi, 4 decembrie

- Bună dimineaţa, domnule Gornt. îmi permiteţi să vi-l prezint pe domnul McFay, şeful filialei din Japonia a Firmei Struan. Vă rog să vă faceţi comod, Jamie, şi tu. Cafea, ceai, sherry, şampanie ?

- Nu, nimic, mulţumesc, domnule Struan.

- Domnul McFay este unul din secondanţii mei. Presupun că detaliile urmează să fie perfectate de secondanţi, aşa este ?

- Da, dom'le. M-am întîlnit cu domnul Syborodin, dar nu am discutat nimic cu el, după cum a dorit domnul Greyforth.

Cei doi tineri se studiau reciproc. De la bun început avuseseră aceeaşi senzaţie stranie o atracţie foarte mare unul faţă de celălalt. Fiecare gîndea la fel : ce ciudat este că unii oameni pot să-ţi placă din prima clipă, fără nici un motiv a-parent, în timp ce alţii iţi displac, pe unii chiar simţi că-i de-teşti şi cei mai mulţi te lasă indiferent. Cu toate acestea, a-mîndoi erau siguri că, oricît de puternică ar fi fost simpatia iniţială reciprocă, lucrul acesta nu avea' nici o importanţă. Curînd, astăzi, mîine, poate chiar în minutele imediat următoare, se va întîmpla ceva ce-i va aduce repede înapoi la normali-tate, la starea de duşmănie, istorică dintre cele două firme şi care va străbate prin veacuri, anihilînd uşor afinitatea iniţială, ca pe o aberaţie întîmplătoare.

- Ei, bine, ce... ce pot face pentru dumneavoastră ? zise Malcolm.

Zîmbetul lui Gornt era sincer — un bărbat de aceeaşi înălţime cu Malcolm, dar de o constituţie mai puţin robustă, părul negru, nu castaniu, ochi căprui şi nu albaştri ca ai lui Malcolm, hainele ceva mai puţin elegante.

- Domnul Greyforth doreşte să confirmăm data, armele etc.

- Ştiţi că duelul acesta este împotriva legii, domnule Gornt, şi a fost interzis în mod oficial de Sir' William ? întrebă Jamie.

- Da, domnule McFay.

Jamie se foi stînjenit, detestînd mai mult ca oricînd situaţia creată şi atmosfera curioasă din încăpere. Nu putea înţelege, Ar fi

trebuit să fie o atmosferă de răceală şi duşmănie, dar părea mai curînd un moment de aşteptare plăcută.

- Acestea fiind spuse, ce are de gînd Norbert ?

— Astăzi este marţi. De azi intr-o săptămînă ar fi bine ?

— Prefer miercuri, în ziua de 12, spuse imediat Malcolm. îşi făcuse un plan de dimineaţă. Somnul îl ocolise şi el se luptase din răsputeri cu diavolul din sticluţă. Ciştigase lupta, dar trebuise să suporte consecinţele şi doza de dimineaţă fusese o extraordinară uşurare.

Prancing Cloud urma să sosească duminică şi să plece din nou miercuri seara. Va aranja în taină cu căpitanul vasului să ridice ancora exact în momentul cînd va ajunge el la bord, imediat după duel. Pînă atunci fie că va reuşi s-o strecoare cumva şi pe Angéligue la bord, fie că îl va ruga pe Jamie s-o escorteze pe nava următoare, ceea ce va fi decis în ultima clipă, cel mai tîrziu însă pînă marţi seara. Cel mai bine ar fi fost să-i ia şi pe Jamie şi Angéligue cu el, contracarînd astfel parţial furia mamei lui împotriva lui Jamie - căci i-ar fi respectat cel puţin una din dorinţe şi, cine ştie, s-o determine să-şi retragă ordinul irevocabil împotriva lui Jamie — ii datora acest lucru prietenului său şi trebuia să încerce în orice chip. Iar daca Angéligue va fi la bord, poate că va găsi o modalitate de a-l convinge pe căpitanul Strongbow să uite de ordinele mamei lui. Este o manevră cam riscantă, dar o inimă slabă nu va cuceri niciodată o femeie frumoasă şi asta este tot ce pot face. Joss.

— Aş prefera miercuri.

— Presupun că va fi foarte bine, dom'le. Iar în ce priveşte locul, v-aş sugera zona din Ţara Nimănui, dintre sat şi Mahalaua Beţivilor şi nu pista de curse, căci pe acolo mai apar uneori călăreţi matinali.

Malcolm rìse, fără să-şi dea seama de ce.

— Este o alegere foarte bună, spuse el, înainte ca Jamie să apuce să răspundă.

Este mult mai bine pentru mine, îşi zise în sinea lui, va fi mai uşor să mă strecor la bordul cliperului de la debarcaderul din Mahalaua Beţivilor decît de la debarcaderul nostru.

— Se pare că ştiţi o mulţime de lucruri despre Yokohama, deşi nu sînteţi aici decît de o zi.

— A fost propunerea domnului Greyforth, dar am verificat şi eu în dimineaţa aceasta devreme. Ţara Nimănui este mai bună, este ûn loc mai ferit.

— De acord. Pentru mine va fi dificil să fac cei zece paşi'- Propun ca noi să ne ocupăm poziţiile şi la ordinul cuiva; al dumneavoastră, dacă doriţi, să ochim şi să tragem.

— îl voi consulta in această privinţă pe domnul Greyforth.'

— Ce mai este ?

Gornt ezită, apoi ii aruncă o privire lui Jamie.

— Putem discuta celelalte detalii mai tîrziu - adică cum vor sosi cei doi participanţi, pe ce rută, ce medic putem angaja etc. In sfîrşit, cred...

— Păreţi foarte bine informat asupra duelurilor, domnule Gornt, spuse Jamie încet. Aţi fost implicat în vreunul ?

— în mai multe, domnule McFay. O dată ca principal, de două ori ca secondant, pe cînd eram la Universitatea Richmond. Şi din nou acelaşi zîmbet cald, sincer şi amabil.

— Noi luăm foarte în serios chestiunile de onoare, la noi,' in sud, dom'le.

Caracterul aproape ireal al discuţiei şi jocul acesta de-a şoarecele şi pisica, ca să nu mai punem la socoteală încăpă-ţînarea lui Malcolm, îl făcură pe Jamie să-şi iasă din sărite, mai ales pentru că era convins că Greyforth pusese totul la cale împotriva tai-panului.

— Atunci ar trebui să ştiţi că Norbert este cel care a gre-şit, spuse el răstit. Norbert

şi-a ieşit din fire şi a făcut totul ca să-l provoace pe tai-pan, a făcut-o de mai multe ori şi nu există nici un fel de dubiu că el este cel care ar trebui să-şi ceară scuze şi în acest caz am putea să terminăm cu nerozia asta.

— Jamie ! spuse Malcolm sever şi i-ar fi spus să iasă afară dacă nu şi-ar fi amintit de incidentul din ziua precedentă de pe şalupă, datoria faţă de el pentru ceea ce fusese gata să facă era uriaşă şi nu se putea plăti, aşa că i se adresă ca unui adevărat prieten ce era. Nu

este problema ta şi ştiu perfect ce simţi - privi din nou spre Gornt. Ştiţi, are dreptate, Norbert este o persoană foarte dificilă - dar Gornt nu răspunse. Malcolm ridică din umeri şi zîmbi. Joss. Nu este nici problema dumneavoastră, domnule Gornt. Aşadar, aţi fost o dată principal şi de două ori secondant. Evident că aţi cîştigat. Celălalt?

— Nu l-am omorît, dom'le, nici n-am încercat să-l omor. L-am rănit doar.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi, cîntărindu-se reciproc.

— Atunci totul este aranjat, spuse Jamie nervos.

— Da, cu excepţia armelor. Domnul Greyforth alege spada. Malcolm rămase cu gura căscată şi Jamie păli.

— Ne-am înţeles asupra pistoalelor. Ne-am înţeles.

- Imi pare rău, nu s-a stabilit nici o înţelegere. Domnul Greyforth, ca parte provocată, are dreptul să aleagă arma.

- Dar ne-am înţe...

- Jamie, lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta, spuse Malcolm, uimit de propria detaşare cu care trata subiectul, căci se aşteptase la fel de fel de trucuri din partea lui Norbert.

- Am presupus tot timpul că sîntem gentlemani şi vom folosi pistoalele.

- îmi pare rău, dar instrucţiunile mele nu sună aşa. In calitate de gentleman, aşa cum se consideră, prietenul meu găseşte de cuviinţă să-şi apere onoarea cu spada, ceea ce este un obicei cît se poate de curent.

- Este clar că lucrul acesta nu este posibil.

- Domnul Greyforth a mai spus - trebuie să vă mărturisesc că eu nu am fost de acord şi i-am spus-o - aşadar a mai spus că dacă doriţi, acceptă să se dueleze cu cuţitele, spadele sau cu fiarele de luptă.

Jamie vru să se ridice în picioare, dar Malcolm îl opri:

- In starea mea actuală, lucrul acesta este imposibil, spuse Malcolm, apoi se reculese şi rosti ferm : Dacă acesta este un tertip din partea lui Norbert ca să-şi scape cinstea obrazului, ca să mă umilească şi să scape de duel, atunci îl scuip în ochi şi voi continua să fac acelaşi lucru ori de cîte ori îl voi întîlni.

Jamie roşi în faţa acestui act de bravură, îl admiră şi-l detestă în aceeaşi clipă, apoi îşi dădu seama brusc că aceasta ar putea fi o manieră perfectă de a-şi salva cinstea obrazului pentru amîndoi.

- Tai-pan, nu crezi că...

- Nu, domnule Gornt, este clar că nu pot să mînuiesc o spadă în momentul de faţă. Te rog să-i spui lui Norbert să accepte pistoalele.

- Evident că am să-l întreb, dom'le. Evident, prima îndatorire a unui secondant este să încerce să ajungă la o reconciliere şi am impresia că este suficient loc pentru dumneavoastră amîndoi, gentlemani, în Asia. Voi întreba.

- Domnule Gornt, voi fi aici, spuse Jamie. Vreau să fac tot ce se poate pentru a opri această nebunie, e suficient să spuneţi un singur cuvînt.

Gornt dădu din cap afirmativ şi vru să se ridice, cînd Malcolm îl opri;

- Aş putea să schimb o vorbă cu dumneavoastră în particular, domnule Gornt ? Sper că nu te superi, Jamie ?

- Cituşi de puţin. Jamie îi strînse mîna lui Gornt, apoi îi spuse lui Malcolm : La amiază o să fie o reuniune a tuturor negustorilor la club, ca să discutăm bomba adusă de Sir William.

- Am să fiu acolo, Jamie, deşi nu vor fi prea multe discuţii, mai curînd ţipete, urlete şi multă furie.

- De acord. Pe curînd, tai-pan, spuse Jamie şi plecă.

In biroul elegant, cei doi bărbaţi se examinară încă o dată.

- Cunoaşteţi stupizenia parlamentului ?

- Da, domnule. Toate guvernele sînt stupide.

- Vreţi să beţi un pahar de şampanie cu mine ?

- Sărbătoriţi ceva ?

- Da. Nu ştiu de ce, dar îmi face plăcere că v-am cunoscut.

- A, aşadar aţi simţit şi dumneavoastră acelaşi lucru ? Nu e prea firesc.

Malcolm dădu din cap şi sună clopoţelul. Chen apăru imediat, desfăcu o sticlă de şampanie, turnă în pahare şi dispăru imediat, mutîndu-şi ochii mici de la un bărbat la altul.

- Sănătate !

- Sănătate ! răspunse Gornt, savurînd şampania răcoroasă.

- Am avut senzaţia că doriţi să vorbiţi numai cu mine între patru ochi.

Gornt începu să rîdă :

- Exact ! E primejdios cînd un adversar îţi citeşte cu atîta uşurinţă gîndurile, nu-i aşa

- Foarte primejdios. Dar nu e neapărat nevoie să fim adversari. Rothwell e un client bun de-al nostru şi ura şi vendeta dintre firmele Struan şi Brock n-ar trebui să vă implice, indiferent ce spun Tyler sau Morgan.

Gornt îşi fixă privirile în paharul de cristal, pe bulele de gaz, întrebîndu-se dacă nu cumva a greşit cînd a socotit că acum e momentul potrivit, sau poate că ar mai trebui să aştepte. îl cîntări din ochi pe Struan. Se hotărî să rişte.

- Aveţi faima unui om căruia îi plac secretele, în care se poate avea deplină încredere.

- Dar dumneavoastră ?

- Cînd e vorba de onoare, da ! Faima dumneavoastră..; Vă plac legendele, poveştile ?

Malcolm încercă să-şi vină în fire: nefirescul acestei întîl-niri, omul acesta îl derutau.

- Unele îmi plac mai mult, altele mai puţin.

- Motivul cu care am venit aici e o minciună, un pretext doar, şi zîmbetul lui Gornt păru să lumineze încăperea. Dumnezeule mare, nu-ml vine să cred că mă aflu aici, cu viitorul tai-pan al Nobilei Case. Am aşteptat şi am pus la cale întîl-nirea asta de atît de multă vreme şi iată că s-a împlinit şi dorinţa asta. înainte de a veni acum aici, nu aveam de gînd să vă spun nimic deocamdată, în afară de mgsajul domnului Greyforth. Şi acum iată ! Ridică paharul. Pentru răzbunare !

Malcolm rămase pe gînduri, netemător, curios, bău şi mai turnă un rînd.

- Urarea asta e binevenită în Asia întotdeauna !

- E binevenită oriunde. Dar mai intîi şi mai întîi : vreau cuvîntul dumneavoastră de onoare, cuvîntul de onoare al tai-panului Nobilei Case, în faţa lui Dumnezeu, că ceea ce vă voi spune va rămîne un secret între noi, pînă cînd am să vă eliberez de jurămînt.

Malcolm ezită, apoi spuse :

- Din moment ce este o povestire... Şi jură.

- Mulţumesc. Şi acum povestea. Sîntem în siguranţă aici ? Nu trage nimeni cu urechea ?

- In Asia, întotdeauna ! Trebuie să fim în permanenţă conştienţi de faptul că pereţii şi uşile au urechi, dar pot să rezolv treaba asta. Chen ! strigă el. Uşa se deschise imediat şi Malcolm spuse în cantoneză : Stai departe de uşă şi ai grijă să nu se apropie nimeni de ea, nici chiar Ah Tok !

- Da, tai-pan ! Uşa se închise.

- Acuma sîntem în siguranţă, domnule Gornt. îl cunosc pe Chen de o viaţă întreagă şi nu ştie engleză. Vorbiţi dialectul din Shanghai ?

- Puţin, la fel şi dialectul Nin poh.

- Deci ce spuneaţi ?

- Este pentru prima oară că istorisesc această poveste, spuse Gornt şi Malcolm il crezu. A fost odată ca niciodată, începu Gornt, de astă dată cu chipul sumbru, o familie care a plecat din Montgomery - Alabama în Anglia, părăsindu-şi patria unde- locuiau de cîteva generaţii - tatăl, mama şi doi copii, un băiat şi o fată. Fata avea cincisprezece ani, se numea Alexandra şi tatăl ei era cel mai tinăr dintr-o familie cu" cinci copii, cel mai în vîrstă fiind Will Tillman.

- Unul din întemeietorii companiei Cooper-Tillman ? intre»; bă Struan stîrnit.

- Chiar el. Tatăl Alexandrei era un mic angrosist de ceai şi bumbac care investise alături de fratele său, Will, la Cooper-Tillman şi se dusese la Londra ca să lucreze cu firma Rothwell pe un contract de trei ani, în calitate de consilier pentru problemele bumbacului - căci Cooper-Tillman era principalul lor furnizor. Dar au rămas în Anglia mai puţin de un an. Din păcate, ambii părinţi s-au îmbolnăvit foarte grav - de fapt, nici nu e de mirare, cu toată ceaţa şi clima

aceea. Era şi eu să mor cînd am stat acolo - căci am petrecut la Londra doi ani, ca ucenic în cadrul firmei Brock şi încă un an la Rothwell. Oricum, familia Tillman hotărî să se întoarcă acasă. In timp ce traversau Atlanticul, pe la mijlocul drumului, Alexandra descoperi că este însărcinată.

- Ayeeyah, murmură Malcolm.

- Da. Şocul acesta, adăugat la boala de care suferea deja adoratul ei tată, îl doborî de tot. Avea treizeci şi şapte de ani. îl îngropară în mare. Căpitanul scrisese pe certificatul de deces : „comoţie cerebrală", dar atît ea, cît şi mama ei cunoşteau adevărata cauză : veştile proaste. Alexandra avea şaisprezece ani şi era frumoasă ca o cadra. Era în anul '35, acum douăzeci şi şapte de ani. Alexandra a născut un copil, pe mine. Pentru o fată necăsătorită, să facă un copil, să fie o femeie căzută... ei bine, domnule Struan, nu cred că este nevoie să vă mai explic ce stigmat a fost silită să poarte şi ce dezastru a fost acela pentru familie, mai ales în Alabama - ţinutul Bibliei. Mai înainte vorbeam despre onoare - este absolut adevărat ce spuneam atunci - noi, sudiştii, luăm foarte în serios problemele de onoare şi dezonoare. îmi permiteţi ? Gornt făcu un gest către sticla de şampanie.

- Vă rog.

Malcolm nu fu în stare să spună nimic altceva. Gornt relata totul cu o voce egală, plăcută, nepătimaşă, ca a unui povestitor oarecare ce spune o întîmplare interesantă. Cel puţin deocamdată, se gîndi Malcolm mîhnit. Gornt turnă în paharul lui Struan. apoi în al său.

- Mama mea şi bunica au fost nişte proscrise şi pentru societate şi pentru familia Tillman, chiar şi fratele ei şi-a întors faţa de la ele. Fe cînd aveam trei ani, mama a cunoscut un bărbat din Virginia, originar din Anglia, pe nume Robert Gorit, un gentleman, exportator de tutun şi bumbac şi mare jucător de cărţi. Acesta se îndrăgosti de mama şi mama de el. Au plecat din Montgomery şi s-au căsătorit la Richmond. Au încropit şi o istorioară, cum că mama era văduvă, că fusese căsătorită la vîrsta de şaisprezece ani cu un ofiţer de cavalerie yankeu ce fusese ucis în timpul războaielor cu indienii sioucşi. Pe

atunci avea nouăsprezece ani. Timp de ciţiva ani, treburile au mers relativ bine. Pînă în '42 - anul cînd Dirk Struan a întemeiat practic singur Hong Kongul, cu un an înainte să vă naşteţi dumneavoastră. Anul '42 a fost un an rău, cu febra Văii Fericite, malaria, cu războiul opiului în China şi cu marele taifun care a distrus oraşul de acolo ; şi deosebit de rău pentru Nobila Casă, pentru că acelaşi taifun l-a omorît pe marele Dirk Struan. Sorbi din şampanie. Dirk Struan era răspunzător pentru moartea lui Wilf Tillman şi pentru ruina familiei Tillman.

— Nu ştiu nimic despre asta. Sînteţi sigur ?

Gornt zîmbi cu zîmbetul lui deschis., care nu ascundea nici un fel de animozitate.

— Da, sînt sigur. Wilf Tillman era bolnav de febra Văii Fericite. Dirk Struan avea scoarţă de cinchona care ar fi putut să-l vindece, dar n-a vrut nici să-i dea, nici să-i vîndă, căci voia să-l ştie mort, ca şi Jeff Cooper - vocea lui Gornt căpătă o nuanţă mai acută. Yankeul din Boston îi voia moartea.

— De ce ? Şi de ce să fi vrut tai-panul moartea lui Tillman?

— îl ura — avea vederi diferite faţă de Wilf. Printre altele şi pentru faptul că Wilf avea sclavi - lucru care nu era ilegal pe vremea aceea, după cum nu este nici acum ilegal în Alabama. Şi ca să-l ajute pe Cooper să preia firma. După moartea lui Wilf, Jeff Cooper a cumpărat pachetul lui cu acţiuni pe o nimica toată şi a retezat veniturile familiei mele de pe urma firmei. Şi numai din cauza lui Dirk.

— E adevărat că avem o colaborare cu firma Cooper—Tillman în ceea ce priveşte coaja de cinchona, domnule Gornt, şi sîntem prieteni vechi. Cît despre restul, nu ştiu nimic, şi nici nu cred, am să cercetez povestea aceasta cînd mă întorc la Hong Kong.

Gornt dădu din umeri.

— Ciţiva ani mai tirziu, Cooper a recunoscut că nu-i plăcuse niciodată de Wilf Tillman : „Ascultă, tinere, mi-a spus, Wilf a meritat tot ce a păţit, era neguţător de sclavi şi nu

era bun de nimic, n-a muncit nici măcar o zi în toată viaţa lui. gentlemanul dumitale sudist era un ticălos. Dirk a avut dreptate să

dea puţina scoarţă de cinchona pe care o avea altora, care considera el că merită. Munca, înţelegi, munca mea este cea care a ridicat această companie şi care v-a plătit Vouă; ţie, mamei tale şi tatălui tău vitreg, atîţia bani în toţi anii a-ceştia...". Chipul lui Gornt se schimonosi o clipa, apoi redeveni calm, în aparenţă. A mai spus şi alte cîteva lucruri, dom'le; care... nu au importanţă acum. Dar faptul că ne-a diminuat fondurile, că ne-a luat din banii care ne aparţineau de drept a fost foarte important. Atunci s-a produs şi ruptura dintre mama şi tatăl meu vitreg. Numai cu mulţi ani mai tîrziu am aflat că se căsătorise cu ea pentru banii pe care îi avea, căci afacerile lui cu tutun şi bumbac erau nişte expediente, nu era decît un cartofor împătimit şi ghinionist, iar ea trebuise tot timpul să-i achite datoriile. Pe patul de moarte, mama mi-a povestit toate acestea. Dar tatăl meu vitreg nu fusese rău cu mine, pur şi simplu mă ignorase, am fost ignorat toată viaţa.' Acum este timpul să mă răzbun.

- Nu văd ce vină poţi să-mi faci mie din asta.

- Nu vă fac nici un fel de vină. Malcolm privea fix la el.

- Am crezut că ideea duelului cu spade sau fiare de luptă vă aparţine.

- N-a fost ideea mea, v-am mai spus. I-am explicat domnului Greyforth că nu se poate, dar el s-a mulţumit să rîdă şi mi-a spus să insist.

După o scurtă pauză, Malcolm spuse :

- Se pare că nu-ţi place prea mult.

- Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Sînt aici ca să învăţ tot ce pot de la el timp de o lună şi să preiau conducerea peste un an, cînd el se va retrage. Acesta este planul; dacă mă hotărăsc să rămîn la Brock.

- S-ar putea să trebuiască să preiei problemele mai curînd decît îţi închipui, spuse Malcolm pe un ton tăios. De exemplu, de joia viitoare, aşa sper.

- Sînteţi decis să vă bateţi în duel ?

- Da.

- Aş putea să vă întreb care este motivul adevărat ?

- M-a provocat în mod intenţionat, desigur, la instigaţia lui Brock. Va fi mai bin« pentru firma Struan daca este eliminat.

- Veţi încerca să mă eliminaţi şi pe mine dacă voi porni împotriva firmei Struan ?

- Mă voi împotrivi, voi concura cu dumneavoastră, vă voi opri dacă voi putea - dar

n-aş vrea să mă lupt cu dumneavoastră. Malcolm zîmbi blînd. Este o discuţie stupidă, domnule Gornt. Este stupid să fim atît de deschişi şi de sinceri, dar, asta e ! Vorbeaţi de „răzbunare". Sînteţi decis să vă răzbunaţi pe noi pentru ceea ce se presupune că bunicul meu i-ar fi făcut lui Wilf Tillman ?

- Da, spuse Gornt, zimbind. La timpul potrivit.

- Dar cum rămîne cu Jeff Cooper ? Zimbetul dispăru.

- Şi pe el. La timpul potrivit ! Apoi, pentru o clipă, vocea lui Gornt se umplu de venin. Dar nu aceasta este răzbunarea pe care o caut. Vreau să-l distrug pe Morgan Brock şi pentru asta am nevoie de ajutor... Gornt izbucni în rîs. Pe Dumnezeul meu, domnule Struan, dacă aţi putea vedea cum arătaţi !

- Morgan ? reuşi în cele din urmă Malcolm să rostească.

- Da, ochii lui Gornt luciră. Dar n-o pot face singur, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ce ironie a soartei, nu-i aşa?

Malcolm se ridică în picioare clătinîndu-se, se scutură ca Un cîine, apoi se întinse şi se aşeză la loc, pe scaun, cu inima bătîndu-i nebuneşte în piept. îşi mai turnă un pahar, vărsă puţin pe masă, dădu paharul pe gît dintr-o sorbitură şi, în tot acest timp, Gornt îl privea şi aştepta, încîntat de efectul vorbelor lui. Malcolm avu nevoie de ceva timp ca să reuşească să răspundă.

- Morgan ? Dar, pentru Dumnezeu, de ce ?

- Pentru că a sedus-o pe mama mea cînd aceasta avea cincisprezece ani, i-a distrus viaţa şi a abandonat-o. Biblia spune că să-ţi ucizi tatăl, patricidul, este cel mai greu păcat, iar mama m-a pus să jur că nu o voi face, atunci cînd mi-a povestit adevărul despre tatăl meu. Mama era pe patul de moarte. Aşa că n-am să-l ucid, am să-l ruinez numai ! Cuvintele fură rostite pe un ton indiferent, fără nici un fel de inflexiune.

- Pentru aceasta am nevoie de ajutorul firmei Struan. Malcolm trase adînc aer în piept şi dădu din nou din cap.

Nimic din toate astea nu păreau să aibă vreun sens pentru el; deşi acum credea totul; chiar şi cele spuse despre comportarea lui Dirk Struan. Ayeeaah, am atîtea încă de aflat, îşi zise el şi continuă să asculte atent ceea ce spunea Gornt. Pe atunci Morgan avea douăzeci de ani, era ucenic la Rothwell şi locuia în Casa de Conturi, aşa câ ii fusese uşor să se strecoare în dormitorul ei.

- Ce putea face o tînără de cincisprezece ani, genul clasic de frumoasa a sudului, păzită şi crescută ca o floare rara? Cînd a aflat Rothwell, l-a dat afara, bineînţeles, dar bătrînul Tyler Brock rîsese şi cumpărase în secret, pe tăcute, un pachet mare de acţiuni ale firmei, aşa că...

Malcolm avu un şoc.

- Brock controlează firma Rothwell ?

- A controlat-o, un timp, numai atît cît a fost necesar ca să-l concedieze pe Rothwell şi pe toţi directorii lui şi să numească alţii noi. Cînd a aflat Jeff Cooper, a avut destulă putere ca să-l silească pe bătrînul Brock să facă un tîrg : juma-juma. In schimb, Jeff va conduce compania şi va păstra totul in secret, mai ales faţă de firma Struan. Tirgul mai este în vigoare şi acum.

- Dimitri ştie despre asta ?

- Nu. Şi nici domnul Greyforth. Am descoperit toate amănuntele cît am stat la Londra.

Mintea lui Malcolm lucra febril Firma Struan făcuse de multe ori afaceri cu Rothwell de-a lungul anilor, dar nimeni nu se plînsese niciodată de nimic. Apoi îi veni brusc în minte un amănunt pe care îl menţionase Gornt.

- Dar Morgan ştie că dumneavoastră ştiţi despre el... ?

- I-am scris la Londra după moartea mamei. Mi-a răspuns că îi comunicasem lucruri absolut noi pentru el şi a negat totul, dar mi-a spus să vin să-l vizitez dacă voi ajunge vreodată la Londra, Aşa am şi făcut. Dar din nou a negat Nu a-vea nici o legătură cu treaba asta. fusese învinuit din greşeală, din cauza attul practicant, el nu avea nici în clin, nici în mî-necă eu oceastă poveste Eram foarte nevoiaş pe

vremea aceea, aşa că mi-a găsit la început un fel de slujbă, apoi m-a ajutot să intru la firma Rothwell. Gornt oftă apoi continuă ; Moma mi-a spus că, atunci cînd Morgan fusese luat din scurt de Rothwell, spusese că „o va lua de nevastă pe tîrfă dacă are o zestre de zece mii de dolari anual ! Gorn! fu scuturat de un fior, deşi chipul nu i se schimba şi vocea îl rămase la fel de ferma. Aş putea să-i iert orice lui Morgan - poate - dar asta nu. Cuvîntul „tîrfă" niciodată. Este menţionat în scrisoarea de la Rothwell. Rothwell a murit, dar scrisoarea există. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

Se ridică în picioare, se întinse şi se îndreptă spre uşă;

- Staţi, spuse Malcolm, incitat, nu vă puteţi opri aici.

- Nici nu am intenţia, domnule Struan, dar genul acesta de conversaţie sau, mai corect spus, de confesiune, deşi bun pentru suflet, este epuizant. Şi apoi, nu pot rămîne prea mult timp aici, pentru ca Greyforth să nu devină bănuitor. Am să aranjez să fie pistoale şi să se tragă de la douăzeci de paşi, apoi mă întorc.

- Aşteptaţi o clipă, pentru Dumnezeu. De ce fel de ajutor aveţi nevoie ? Şi de ce v-aş ajuta, la urma urmei ? Ce doriţi de la mine ?

- De fapt, nu prea mult, puteţi să-l ucideţi pe Norbert Greyforth, dar asta nu este esenţial. Este mai important ceea ce pot să fac eu pentru dumneavoastră, spuse Gornt rîzînd, apoi redeveni serios. înainte de sfîrşitul lui ianuarie, Casa Brock va zdrobi Casa Struan, dar asta ştiţi deja, sau ar trebui să ştiţi. Pot să-i opresc, pentru un anume preţ. Martor îmi e Dumnezeu că vă pot oferi informaţii care pot să vă facă să-i bateţi cu propriile lor arme, să distrugeţi familia Brock pentru totdeauna.

Malcolm simţi că îi plesneşte inima. Dacă reuşeşte să scoată Casa Struan din nenorocirea asta, mama lui îi va permite orice va dori. O cunoştea foarte bine. Imi va da tot ce vreau, absolut orice, ţipă el în sinea lui, dacă o să-i spun că vreau să treacă la catolicism, o s-o facă şi pe asta ! Indiferent care ar fi preţul, ştia că va plăti şi că va plăti bucuros.

- Care este acest preţ, în afară de răzbunare ?

- Cînd mă întorc.

Malcolm aşteptase toată ziua, dar străinul nu se mai întorsese. Nu se simţea îngrijorat. In seara aceea cinase singur. Angéligue îi spusese că e obosită, fuseseră prea multe petreceri la rînd care ţinuseră pînă tîrziu şi o să-i facă bine să se culce mai devreme in seara aceasta.

- Aşa, dragul meu Malcolm, o să iau o mică gustare la mine în cameră, mă pieptăn şi mă retrag în lumea visurilor. In seara aceasta te iubesc şi te părăsesc... eşti abandonat.

Nu se supărase. Mintea îi fierbea de atîtea speranţe noi încît se temea chiar să nu fie tentat să i le împărtăşească şi ei, dacă ar fi rămas cu el la cină. Cînd trecu pe la el Jamie, la începutul serii, abia se abţinu să nu-i destăinuie noutăţile minunate.

— A găsit avocatul vreo soluţie ? întrebă Jamie:

- Nu, Dumnezeule mare, încă nu. De ce ?

- Pari aşa de... ca şi cînd ţi s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Nu te-am mai văzut aşa de săptămîni de zile. Dar ai primit totuşi nişte veşti bune, nu-i aşa ?

Malcolm mormăi ceva.

- Poate că am trecut un hop şi acuma o să-mi meargă mai bine.

- Sper şi eu. Şi accidentul acesta după toate celelalte?. Nici nu ştiu cum de mai rezişti. Cu toate cele ce s-au petrecut în ultimele săptămîni trebuie să mărturisesc că eu sînt la capătul puterilor, iar acum, individul ăsta, Gornt, mai pune şi el paie pe foc. E ceva la el care mă sperie.

- Cum aşa ?

- Nu ştiu, e un fel de presimţire. Poate că nu este chiar aşa de inofensiv cum pare. Jamie avu o mică ezitare. Ai timp să stăm puţin de vorbă ?

- Bineînţeles, stai jos. Brandy ? Serveşte-te singur.

- Mulţumesc.

Jamie îşi turnă o porţie mică, apoi trase celălalt scaun cu spătarul înalt în faţa căminului, vizavi de Struan. Perdelele erau trase pentru noapte, încăperea era intimă. Se simţea- un miros plăcut de fum de lemn şi. din depărtare răzbătea sunetul clopotelor de pe navele din golf care avea în el ceva liniştitor şi reconfortant,

- Este vorba de cîteva lucruri : într-un fel sau altul vreau să ajung la Hong Kong înainte de Crăciun, numai pentru cîteva zile.

- S-o vezi pe mama ?

Jamie dădu afirmativ din cap şi sorbi din brandy.

- Aş vrea să pornesc cu Pmncing Cloud. O să ancoreze..."; De ce zimbeşti ?

- Mi-ai luat-o înainte cu o clipă. Şi eu plănuiam să pornesc cu ea.

Jamie clipi, apoi zîmbi serafic.

- Te-ai răzgîndit şi te pregăteşti să faci ce-ţi cere mama ta?

- Nu chiar întocmai.

Malcolm îi împărtăşi planul său în legătură cu Prancing Cloud şi văzu că euforia lui Jamie se evaporă instantaneu:

- Nu te teme, sînt un trăgător mult mai bun decît Norbert Şi presupunind că va fi de acord să tragem cu pistoalele de la distanţa de douăzeci de paşi. Este deja un om mort. M-am decis să-l ucid. Uită-l pe Norbert. Acuma, desşre Angéligue dacă nu reuşim cumva s-o strecurăm la bord, spun „dacă nu reuşim", adică noi doi, pentru că te-am Inclus tot timpul în plan, atunci o aduci cu nava următoare, aşa că oricum vei fi la Hong Kong înainte de Crăciun.

- Doamna Struan va fi foarte supărată dacă o va găsi pe Angéligue cu noi.

- Lasă-mi mie grija asta.

- Aşa am să şi fac. Ceea ce mă aduce la chestiunea esenţială pentru mine : cînd am să plec de la Struan mă gîndeam să-mi înfiinţez o firmă proprie şi, de fapt, despre asta voiam să stăm de vorbă. Dacă ai vreo obiecţie.

- Dimpotrivă, voi face tot ce-mi stă în putinţă, Casa Struan, vreau să spun, ca să te ajut. Dar mai sînt ani buni pînă atunci.

- Am senzaţia că doamna Struan a hotărît că eu trebuie să plec.

- Mă voi opune din răsputeri, spuse Malcolm stîrnit. Trebuie să fii promovat, avansat, compania nu doreşte să se lipsească de serviciile tale, asta trebuie să înţeleagă şi ea. Este o idee de-a dreptul periculoasă.

- Da, dar dacă totuşi o să trebuiască... ai răbdare cu mine, tai-pan, dacă e necesar, o să ai ceva împotrivă ?

- Să-ţi faci firma ta ? Nu. Dar nu pot să sufăr gîndul ca firma Struan să te piardă, jur pe Dumnezeu. Aşa ceva n-o să te întîmple şi chiar dacă o să ceri să ne părăseşti am să găsesc o cale pentru a te convinge să rămîi. O să te conving.

- Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

Jamie bău o înghiţitură mai zdravănă şi se simţi ceva mai bine. Nu datorită căldurii pe care i-o dădea băutura, ci datorită modului în care îi vorbise Malcolm. in ultimele săptămîni se simţise foarte rău. Cînd primise scrisoarea de la doamna Struan, cu o zi înainte, fusese nevoit să se confrunte cu o realitate dură : oricît de credincios eşti faţă de o companie, ori-cît de multe servicii aduci companiei, compania te va scuipa oricînd, fără nici un fel de ezitare, dacă aşa crede ea de cuviinţă. Şi, de fapt, ce este „compania" ? Un grup de oameni, de bărbaţi şi de femei. Oameni. Doamna Struan, de exemplu. „Compania" înseamnă nişte oameni şi aceştia se vor ascunde întotdeauna în spatele faţadei, susţinînd că acum „compania trebuie să supravieţuiască", sau „este pentru binele companiei" ş.a.m.d., concediind, sau promovînd oamenii în funcţie de motivele lor personale, de duşmănii sau ură.

Şi să nu uităm că, în zilele noastre, cele mai multe companii sînt companii de familie. In cele din urmă, familia este cea care are cîştig de cauză. Sîngele este mai puternic decît competenţa. Membrii unei familii se ceartă între ei dar, în final, de regulă se unesc în faţa unui duşman care nu face parte din familie, aşa că Alfred MacStruan a fost desemnat să preia conducerea operaţiunilor din Japonia. Nu pot face nimic, nu-mi rămîne nimic de făcut în această privinţă. Poate că afacerile de familie sînt mai umane, mai bune decît instituţiile impersonale, birocratice, dar chiar şi aşa, ba poate chiar mai mult în acest caz. eşti supus reţelei de influenţe ale „bătrînului" cap de familie. Nu ai decît de pierdut, în ambele cazuri...

Cu o noapte înainte se îmbătase crunt, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei şi nu găsise nici un fel de alinare nici la Nemi, în căsuţa lui din Yoshiwara. De fiecare dată cînd se gîn-dea la „adevărul"

companiei, mai adăugind şi amintirea acelei nelegiuiri pasibile de spînzurătoare pe care fusese cît pe-aci s-o comită, de incorectitudinea doamnei Tess Struan faţă de el, de încăpăţînarea lui Malcolm şi de propria prostie - căci ştia că dacă Malcolm nu l-ar fi oprit ar fi rupt sfoara, ar fi mototolit scrisorile şi le-ar fi aruncat în apă - capul începu să i se învîrtească şi numai o altă doză de rom îl făcu să i se oprească, pînă cînd începea din nou să se învîrtească. Nemi nu-l putuse ajuta în nici un fel :

— Jami, ce avut la tine ? Jami, Jamie !

- Macchiavelli a spus-o cel mai bine, spusese el, articu-lînd cu greutate cuvintele, a spus să nu te încrezi în prinţii de sînge, căci te vor înşela. Prinţi de sînge, tai-pani, mame de tai-pani, fii ai lui Dirk Struan şi fii ai acestora...

Şi apoi începu să plîngă. Ai, îşi spuse el simţind că i se face greaţă, aşa ceva nu mi s-a mai întîmplat de ani de zile, ultima dată a fost cînd abia sosisem în Hong Kong, acum douăzeci de ani şi am auzit că mama murise în timp ce eu eram pe mare, Probabil că ştia că va muri cînd am plecat. „Du-te, băiatul meu drag, cîştigă-ţi norocul şi să-mi scrii în fiecare săptămăna..." Dacă n-ar fi fost ea, am fi murit cu toţii - numai forţa ei sufletească ne-a ţinut în viaţă pînă a sosit Struan şi joss-ul nostru s-a schimbat.

Am plîns de ml-a secat inima. Ca şi aseară, deşi erau altfel de lacrimi. Plîngeam pentru nevinovăţia mea pierdută. Nici nu-mi vine să cred că am putut fi atît de naiv încît să cred în '„companie". Oare Dirk m-ar fi părăsit la anaghie ? Niciodată.

Tai-panul n-ar fi făcut-o, n-ar fi putut face aşa ceva, dar el nu mai este decît o legendă. Trebuie să-mi fac curaj şi să mă înfig pe picioarele mele - am treizeci şi nouă de ani, în Asia asta înseamnă bătrîn, deşi. eu nu mă simt bătrîn, ci numai ca o navă fără cîrmaci. Şi Malcolm la fel... Oare ?

Privi spre el, remarcînd diferenţa. Malcolm s-a schimbat, seamănă mai mult cu cel care era mai înainte, îşi zise el. Este mai adult, oare se poate aşa ceva ? Nu ştiu, dar, orice ar fi, joss-ul lui este hotărît, ca şi al meu.

- Mă bucur că n-am umblat la scrisori... nici nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare că doamna Struan îţi pune beţe în roate.

- Dar mie !

Malcolm îi destăinui lui Jamie ce-i spusese Sir William : că primise o scrisoare de la ea. Apoi despre opium şi despre plantaţiile lor din Bengal. Ştirea explodase ca o bombă în colonie. Reuniunea de la prînz care avusese loc la club fusese mult mai violentă decît se aşteptaseră, se strigaseră fel de fel de ameninţări, că Sir William ar trebui sugrumat, sau cel puţin dat în judecată dacă încearcă 'să impună aici prostia Parlamentului. Malcolm vedea cît de nefericit este Jamie şi fu tentat încă o dată să-i împărtăşească acea speranţă liniştitoare care se numea Gornt.

- Sînt mult mai încrezător în viitor, Jamie. Nu fi îngrijorat. Te pregăteşti să te duci la Yoshiwara ?

- Nu chiar imediat, deşi trebuie s-o văd pe Nemi, Jamie zîmbi abătut. Am făcut-o lată aseară, trebuie să-i cumpăr un cadou. Nu e neapărat obligatoriu, dar e o fată bună şi tare vesela. Dar mai întii trebuie să trec pe la Nakama. Phillip m-a rugat să stau de vorbă cu el o jumătate de oră. Se pare că l-a întrebat pe Phillip despre afaceri şi bănci, capital, dobînzi şi altele-de felul acesta - Phillip m-a rugat pe mine să-i explic elementele de bază.

- E ciudat.

- Da. Ticălosul are o minte foarte iscoditoare. Păcat că nu este mai binevoitor cu noi.

- Nu-i vinde degeaba cunoştinţele, stoarce-l în schimb şi tu pe el, află ceva ce ne interesează pe noi. Mîine cred că am să stau şi eu de vorbă cu Phillip. Spune-i să treacă pe la mine, bine ? vocea lui Malcolm deveni mai dură. Trebuia să ne comunice toate informaţiile, doar aşa ne-a fost înţelegerea, nu?

Da, aşa este, Jamie îşi termină băutura. Mulţumesc. Şi mulţumesc şi pentru discuţie, se ridică în picioare şi adăugă sincer : Sper din toată inima, ca măcar tu, Malcolm, să ieşi la liman aşa cum îţi doreşti.

- Da, ştiu, Jamie. O să ieşi şi tu la liman. Noapte bună ! In liniştea camerei sale, Malcolm îşi întinse mulţumit picioarele spre foc,

nerăbdător să treacă odată şi ziua următoare, şi să afle şi veştile pe care urma să le primească de la Gornt.' Oare care să fie preţul ? mormăi el, cu ochii aţintiţi la tăciuni.' Auzea voci în interiorul clădirii şi afară, în curte. Din cînd în cînd un rîs zgomotos şi cîntece de beţie. John Marlowe venise în după-amiaza aceasta ca să-i aducă un mesaj din partea amiralului : ar putea să vină la bordul vasului amiral a doua zi, sau, dacă îi era mai comod, la Sir William ?

- Pot să mă întilnesc cu el la Sir William. La ce oră ?

- La amiază ?

- Bine. Despre ce este vorba ?

- Nu ştiu, spusese Marlowe. Pun pariu că nu e numai aşa ca să treacă timpul.

De cînd se întorsese după confruntarea din Golful Mirs şi de la Hong Kong, amiralul Ketterer clocotea de furie din cauza rapoartelor nefavorabile şi critice din ziare şi încă mai era supărat de faptul că tunurile făcute de englezi trăseseră în flota lui.

- Nu cred că i-au făcut chiar foarte mare plăcere unele dintre remarcile mai dure de la şedinţa de astăzi de la prînz.

- Distrugătoare ! zise Malcolm şi rîse înveselit, cu gîndul tot la informaţiile primite de la Gornt.

Şi Marlowe rîsese.

- Pentru numele lui Dumnezeu, să nu spuneţi aşa ceva pe puntea de comandă, căci sare în aer toată flota ! Apropo, voiajul meu de probă a fost aprobat, s-a fixat pentru luni sau marţi, dacă permite vremea. Ce zi v-ar conveni mai bine amîn-durora ?

- Cit timp vom lipsi ?

- Plecăm cam pe la răsăritul soarelui şi ne întoarcem cel mai tîrziu la apus.

- Marţi. Un cărbune căzu din vatră. Malcolm îl băgă înapoi cu vătraiul şi înteţi flăcările. Flăcările portocalii albăstrui se înviorară pentru o clipă şi apoi muriră din nou, închipuind tot telul de fantasmagorii, imagini care-l înviorau, scene în care

el şi ea erau în miezul lucrurilor. Arunca o privire spre uşa care separa apartamentele lor. Nu se auzea nici un zgomot de acolo. Gornt are soluţia care o va îmbuna pe Tess. Ironia soartei vrea ca eu

să am nevoie de el şi el de mine, deşi sîntem duşmani. Am impresia că întotdeauna vom fi adversari. Dar care o fi oare preţul ? Cu siguranţă un lucru pe care eu i-l pot oferi. Este suficient de înţelept ca să înţeleagă lucrul acesta. De ce eşti aşa de sigur ? Răzbunarea este un motiv foarte puternic. Ştiu asta.

La Hanul Crinului, Phillip se lăsa masat de o japoneză musculoasă, cu braţe zdravene şi degete de fier care ştiau să găsească punctele sensibile şi le apăsa de parcă ar fi cîntat pe o claviatură, făcîndu-l să scoată gemete de plăcere. Această casă nu era la fel de elegantă şi nici la fel de scumpă ca Trei Crapi, dar masajul era cel mai bun din cîte îşi amintea şi reuşise să-l facă să uite de Fujiko şi de Nakama şi de Andre Poncin şi de Sir William care fusese furios toată ziua, culmi-nînd cu şedinţa de la prînz, cînd turbarea înveninată a oamenilor de la club fusese cît pe-aci să arunce în aer toate acoperişurile din Yokohama.

- Ca şi cînd eu aş fi de vină că Parlamentul a înnebunit, urlaşe Sir William la prînz către amiralul care era la fel de furios. Nu-i aşa, Phillip ?

- Bineînţeles, Sir William, răspunsese el, invitat la acel dejun împotriva dorinţei sale, împreună cu generalul care era al treilea oaspete.

- Parlamentul a fost întotdeauna arbitrar şi stupid ! De ce naiba nu lasă Foreign Office-ul să se ocupe de colonii şi să suporte toate durerile astea de cap ? Cît despre liota asta de netrebnici de aici care işi zic negustori,, sînt nişte ticăloşi in stare să te facă să-ţi scuipi plămînii.

- Cincizeci de lovituri cu pisica-cu-nouă-cozi, i-ar ajuta să-şi bage minţile in cap. pe Dumnezeul meu, spuse amiralul. Toţi pînă la unul şi mai ales ziariştii. Nişte ticăloşi sălbatici.

Generalul interveni şi el cu un aer înţelept, căci încă nu uitase perdaful pe care i-l dăduse Sir William în legătură cu răscoala.

- Dar ce poţi face, dragă Sir William ? Nu poţi decît să iei lucrurile ca un bărbat ! Şi, dragă amirale, bătrîne, ai căutat-o cu luminarea pentru că te-ai apucat să faci declaraţii politice în public. Prima regulă pentru noi este să ţinem capul plecat şi să fim foarte

circumspecţi cu declaraţiile publice şi să suferim în tăcere, aşa am considerat eu întotdeauna.

Grumazul amiralului Ketterer deveni purpuriu. Sir William interveni şi puse capăt începutului de ceartă :

- Phillip, sînt sigur că ai o mulţime de treburi de rezolvat, pentru numele- lui Dumnezeu, copiază corespondenţa, iar plîngerea către Bakufu trebuie să plece chiar astăzi.

Se retrăsese foarte recunoscător. Nakama îl salutase foarte amabil :

- Ah, Taira-sama, sper că vă simţiţi mai bine. Mama-san aiko întrebat ce face inima, cum simte, nu respectă întîlnirea cu Fujiko, fata plînge, plînge mult lacrimi... şi..,

- Mă simt foarte bine. Ieri seară m-am distrat de minune la Hanul Crinului, spuse el, uimit să constate că prezicerile lui André se adevereau întocmai. Fujiko? A, m-am mai gîndit la contractul ei, da, da, am mai reflectat.

Fu incîntat să constate că Nakama pălise şi spaima lui îl recompensa pentru plictiseala din timpul dimineţii cu Sir William şi de la dejunul cu acesta, ajutîndu-l, în acelaşi timp, să pună în aplicare planul lui André.

- Dar, Taira-sama, eu cred...

- Şi nu mai vorbim deloc engleză astăzi şi, te rog, nici un fel de întrebări despre afaceri. Poţi să vorbeşti cu McFay-sama de la Nobila Casă şi cu asta basta...

Mormăi încă o dată de plăcere cînd maseuza apăsă mai adinc. Degetele ei se opriră imediat.

- ye, doze... nu. te rog, nu te opri, spusese el în japoneză, iar femeia rise şi răspunse :

- N-ai grijă, stăpîne, cînd voi termina cu trupul acesta al tău ca de peşte vei fi în formă pentru trei dintre cele mai frumoase flori ale casei.

El îi mulţumi fără să înţeleagă ce spusese, dar şi fără să-l intereseze. După trei ore de japoneză cu Nakama şi după ce mai ascultase şi o mulţime de observaţii ale lui in legătură cu Raiko şi hanul ei - exact aşa cum prevăzuse André - capul începuse să-i vîjîie.

Intre timp, femeia începu mişcările liniştitoare de încheiere, cu mîini pricepute şi unse cu ulei parfumat, apoi, termi-nîndu-şi treaba, îl înfăşură într-un prosop cald şi plecă. Phillip aţipi, dar se trezi cînd peretele de hîrtie, shoji, se trase într-o parte şi o fata veni să îngenuncheze lîngă el. Fata ii zîmbi şi Phillip îi zîmbi şi el la rîndul lui, apoi îi spuse că era obosit şi să stea acolo pînă se trezeşte din nou, urmînd astfel strict instrucţiunile lui André. Fata dădu din cap afirmativ şi fu foarte mulţumită, căci avea să-şi primească oricum taxa.

André este un geniu, se gindi el, la fel de mulţumit şi adormi fericit.

In seara aceasta, André o vizita pentru a doua oară pe Hinodeh. Se împlineau exact zece zile, douăzeci şi două de ore şi şapte minute de cînd o văzuse în toată splendoarea ei şi noaptea aceea îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

- Bună seara, Furansu-san, spuse ea sfioasă, într-o japoneză melodioasă.

Antecamera lor dădea spre mica verandă şi casa era aşezată în grădina Hanului Trei Crapi, la fel de parfumată ca şi Hinodeh însăşi. Chimonoul ei de iarnă, cafeniu şi cu broderii de aur, se mişca graţios cînd făcea plecăciuni şi se aşeză pe perna din faţă. In spatele ei, peretele de hîrtie shoji era deschis larg spre dormitor, lăsînd să se vadă saltelele şi cuverturile care alcătuiau primul lor pat.

- Saké-ul este aşa cum mi s-a spus că-ţi place. Rece. Intotdeauna bei saké rece ?

- Da, da. Aşa place gust mai mult.

îşi dădu seama că se bîlbîie, că japoneza nu-i mai este fluentă, că mîinile îi tremură şi palmele îi asudă. Fata zîmbi.

- E ciudat să bei băuturi reci iarna. Inima ta e rece iarna şi vara ?

- Eeee, Hinodeh, spuse el, simţindu-şi inima zvîcnind în urechi şi în gîtlej. Inima mea, ca piatră de atît timp, gîndit la tine, nu ştie dacă e cald, sau rece sau cum. Tu frumos.

- Numai pentru plăcerea ta, stăpîne.

- Raiko-san spus despre mine, da ?

Avea ochii oblici şi calmi, faţa albă, sprîncenele pensate şi desenate cu creionul în formă de semilună, fruntea înaltă şi un păr negru ca pana corbului, pieptănat în sus şi prins cu piepteni din carapace de broască ţestoasă pe care André abia aştepta să-l desfacă.

- Ceea ce mi-a spus Raiko-san am uitat. Ceea ce mi-ai spus mai înainte de asemenea contractului este acceptat şi uitat.' Astă seară începem. Ne întîlnim pentru prima oară. Trebuie să-mi spui totul despre tine, tot ceea ce vrei ca eu să ştiu despre tine, ochii ei se ridicară puţin, lăsînd să se vadă o privire uşor amuzată. O să avem suficient timp, nu-i aşa ?

— Da, te rog, pentru totdeauna, aşa sper.'

In cele din urmă, contractul fusese discutat şi rediscutat,' se căzuse de acord asupra tuturor clauzelor, apoi fusese transpus intr-o vorbire mai simplă pentru ca şi el să poată înţelege şi André era gata să semneze în faţa ei şi a mamei-san. îşi adunase atunci tot curajul şi îşi luase inima în dinţi :

-Hinodeh, rog, iartă la mine, dar trebuie spune, trebuia spune adevăr. Cei rău.

— Te rog, nu este nevoie, Raiko-san mi-a spus.

— Dar, dar te rog, iartă la mine..., cuvintele îi veneau greu; cu poticneli, deşi le repetase de zeci de ori, se simţea străbătut de valuri după valuri de ameţeală. Trebuie spune-o dată: eu luat boala rea de la amanta mea, Hana. Nu posibil tratament, pare rău. Tu vei lua, trebuie luat boală dacă devine concubină, pare rău, spuse şi simţi că cerul i se prăbuşeşte în cap în timp ce aştepta reacţia ei.

— Da, înţeleg şi accept acest lucru şi am scris în contractul meu că te iert de orice vină în privinţa aceasta, înţelegi, de orice vină ?

— A, da, vină, înţeleg. Mulţumesc şi...

Trebuise să se scuze şi să se repeadă afară, unde vomită violent şi fu apoi bolnav, se simţi rău cum nu se simţise niciodată în viaţă, nici cînd aflase că luase boala, sau o găsise pe Hana moartă. Cînd se întoarse în încăpere nu-şi ceru scuze. Fata nu se aştepta să i se ceară scuze înţelesese.

— înainte de a semna, Furansu-san, spusese ea, trebu'e să-ţi spun că pentru mine "este foarte important să te întreb dacă îmi

premiti că-mi vei da pumnalul sau otrava, aşa cum e specificat în contract ?

— Da.

— Mulţumesc. Aceste două lucruri importante nu mai trebuie menţionate şi nici discutate niciodată, de acord ?

— Da, spusese el, binecuvintînd-o în gînd.

— Atunci totul este în-ordine, lată, am semnat aici, semnează şi dumneata, Furansu-san, iar Raiko-san este martora noastră. Raiko-san spune că locuinţa noastră va fi gata în trei zile. Peste patru zile voi fi onorată să te primesc.

In a patra zi, în timp ce şedea în faţa ei, în sanctuarul lor particular, se simţea copleşit de frumuseţea ei, iluminată blind de flacăra lămpilor cu ulei.

— Casa aceasta place la tine, Hinodeh ? întrebă el încercî'nd să orate interes, dar obsedat numai de gindul de a o vedea goala.

- Este mai important să-ţi placa ţie, Furansu-san.

Ştia că fata nu face decît ceea ce fusese învăţată să facă, iar răspunsurile şi acţiunile ei sînt automate, încercînd să-l facă pe el să se simtă la largul lui, indiferent de ceea ce ar fi simţit ea. In cazul bărbaţilor japonezi reuşea mai întotdeauna să-şi dea seama ce gîndesc, cu femeile - niciodată, dar cam aşa se întîmplă şi cu cele mai multe franţuzoaice, îşi spuse el. Femeile sînt mult mai ascunse şi mai secretoase decît noi, mult mai practice. Hinodeh arată aşa de liniştită şi de calmă, cum stă nemişcată aici, îşi zicea el. Este oare vulcanică, sau tristă, sau speriată - sau poate că este atît de scîrbită şi plină de ură încît este paralizată. Dumnezeu să mă ierte, dar nu-mi pasă, cel puţin, nu acum, poate mai tîrziu. Dar de ce fusese de acord ? De ce ? Dar asta

n-am voie să întreb niciodată. Cam greu de respectat această clauză, este totuşi parcă ceva mai picant aşa. Sau poate tocmai asta o să mă distrugă, o să ne distrugă. Ei, nu-mi pasă ! Hai mai repede, grăbeşte-te !

- Doreşti să mănînci ? întrebă ea.

- Pe moment, eu nu foame.

André nu-şi putea lua ochii de la ea şi nici nu se străduia să-şi ascundă dorinţa din priviri. Sudoarea îi curgea şiroaie. Micul ei zîmbet rămase acelaşi. Un oftat. Apoi cu mişcări studiate, degetele lungi desfăcură obi-ul şi Hinodeh se ridică în picioare, lăsînd să cadă chimonoul exterior, privindu-l tot timpul fix pe André, liniştită şi calmă ca o statuie. Apoi îşi scoase chimonoul de dedesubt, apoi primul chilot, al doilea şi, în cele din urmă cingătoarea de mijloc. Se răsuci fără grabă în faţa lui, arătîndu-se din toate părţile, perfectă în toate.

Abia respirînd, André se uită la ea cum îngenunchează, işi ia paharul şi soarbe încet din el, apoi încă o dată şi simţea pulsul cum îi zvîcneşte cu putere în inimă, în gîtlej, în şale, cu o forţă aproape de neîndurat. Zile în şir se gîndise şi plănuise să fie galant în vorbe şi în gesturi, să fie cît mai francez şi mai japonez, să se arate om de lume şi bărbat cu experienţă, să fie cel mai bun amant pe care îl avusese ea vreodată, sau pe care l-ar mai putea avea vreodată, să nu regrete nimic, în aşa fel încît prima lor împreunare să fie o experienţă minunată şi de neuitat, A fost de neuitat, dar nu minunată, Se repezise la ea şi o trîntise pe pat unde se purtase ca un animal. Din noaptea aceea n-o mai văzuse nici pe ea, nici pe Raiko, evitîndu-le atît pe ele, cît şi cartierul Yoshiwara. In ziua următoare îi trimisese un mesaj lui Hinodeh, spunîndu-i că îi va da de ştire Cînd va dori s-o viziteze din nou. Intre timp, mai achitase încă o cantitate de aur mamei-san Raiko, salariul fiindu-l grevat pe doi ani de zile pentru a putea plăti contractul.

Cu o zi în urmă îi trimisese-vorbă că va veni s-o vadă în acea seară.

Ajuns în pragul verandei, avusese o mică ezitare. Para Vanele shoji erau închise ca pentru noapte. O lumină aurie din Interior îi făcea semn să se apropie. Pulsul îi era la fel de agitat ca şi atunci, gîtlejul i se uscase. O sumedenie de voci interioare îl dojeneau şi îi ordonau să plece, să se omoare, să facă orice numai să nu-i mai întîlnească ochii şi să nu-şi mai vadă propria imagine dezgustătoare în ochii ei, s-o lase în pace.

Voia cu toată fiinţa să plece, să fugă de ea şi dorea cu toată fiinţa s-o posede din nou, în diverse feluri, în toate felurile, chiar mai rău decît data trecută, indiferent cît l-ar costa: Simţea că se urăşte, ar fi mai bine să se sinucidă şi să termine o dată, dar mai întîi pe ea. Trebuie.

Se sili să-şi scoată picioarele din încălţări şi deschise uşa. Ea şedea în genunchi, ca şi data trecută, exact în acelaşi costum, cu exact acelaşi zîmbet pe chip, aceeaşi frumuseţe, aceeaşi mînă delicată care îi făcea semn să se aşeze lîngă ea, aceeaşi voce blîndă :

- Saké-ul este aşa cum mi s-a spus că-ţi place. Rece. Intotdeuna bei saké rece ?

André se holbă la ea. Ochii care fuseseră plini de atîta ură cînd plecase de la ea îi zîmbeau acum cu aceeaşi dulceaţa sfielnică în primul moment.

- Ce ?

Ca şi cînd n-ar fi spus nimic mai înainte, fata repeta cu aceeaşi voce egală :

- Saké-ul este aşa cum mi s-a spus că îţi place. Rece întotdeauna bei saké rece ?

- Da, da, aşa beau, spuse el grăbit, abia auzind ce vorbeşte.

Fata zîmbi.

- E ciudat să bei băuturi reci iarna. Inima ta este rece vara şi iarna ?

Murmură şi el ca un papagal răspunsul corect, căci nu-i era greu să-şi amintească fiecare cuvînt şi tot ce se întîmplase. Deşi vocea lui tremura, fata nu păru să bage de seama, continuă ca şi mai înainte," cu privirea calma : Nimic nu se schimbase.

— Vrei să mănînci ? întrebase ea.

- Pentru moment, nu, nu mi-e foame.

Zîmbetul ei nu se schimbă. Nici nu mai oftă. Se ridică în picioare. Dar de astă dată stinse lămpile cu ulei si se duse în dormitor unde stinse de asemenea lămpile.

Cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu o licărire de lumină care trecea prin paravanul shoji de la lampa de pe verandă. O vedea pe Hinodeh numai ca pe o siluetă cu contururi vagi. Se

dezbrăca. Cîteva clipe mai tîrziu se auzi fîşîitul cuverturii trase la o parte.

" Cînd fu în stare să se ridice în picioare, se duse clătinîn-du-se în dormitor şi îngenunche lîngă pat, înţelegînd că fata încerca să-i salveze cinstea obrazului, să şteargă pata care nu putea fi nicicum ştearsă. »

- Din mintea mea nu se va şterge niciodată, murmură el nefericit, cu obrazul ud de lacrimi. Nu ştiu cum simţi tu, Hinodeh, dar eu n-am să pot niciodată. îmi pare atît de rău, atît de rău. Mon dieu, aş vrea, o, cum aş vrea.

- Nan desu ka, Furansu-sama ?

Avu nevoie de cîteva clipe ca să-şi dea seama că vorbise în franceză şi să treacă din nou pe japoneza.

- Hinodeh, spun că... numai mulţumesc, Hinodeh. Te rog" iartă pe mine, pare rău mie..".

- Dar nu are pentru ce să-ţi pară rău. In seara aceasta ne cunoaştem pentru prima dată. Acesta-i începutul.

Miercuri, 5 decembrie

Hiraga îşi văzu pentru o clipă imaginea reflectată în geamul unei măcelării şi nu se recunoscu. Trecătorii de pe Strada Mare abia dacă îl băgau în seamă. Hiraga se întoarse cîţiva paşi ca să se privească din nou în geamul măcelăriei, să-şi examineze mai atent noua imagine — şi noua deghizare. Joben,' guler înalt şi cravată, o redingotă cu umeri largi şi ajustată pe talie din postav negru, vestă de mătase bleu, un lanţ de oţel Inoxidabil de-a curmezişul ei de care atîrna un ceas de buzunar, pantaloni strimţi şi ghete de piele. Toate primite în dar de la Guvernul Majestăţii Sale, cu excepţia ceasului, primit de la Tyrer pentru serviciile aduse. Işi ridică pălăria şi se privi din mai multe unghiuri. Acum părul îi acoperea în întregime creştetul capului şi creştea repede. încă nu era la fel de lung ca al lui Phillip Tyrer, dar în mod sigur suficient de lung pentru a fi considerat european. Ras proaspăt. Calitatea şi ieftinătatea lamelor de ras englezeşti îl impresionaseră foarte tare, era încă un exemplu al miracolelor manufacturilor. Zîmbi propriei imagini, încîntat de

această mascaradă. Scoase ceasul şi-l admiră. Arăta 11:16. Ca şi cum şaisprezece minute ar avea vreo importanţă, îşi spuse el dispreţuitor, deşi era foarte mîndru că învăţase atît de repede cum ţineau gai-jini socoteala timpului. Am învăţat multe lucruri. Nu destule, dar este, oricum, un început.

- Domnu', nu vrei un copan de berbecuţ congelat, ţinut la gheaţă pe navă din Australia pînă aici, sau o bucată de slănină grasă, afumată la Hong Kong ? spuse măcelarul, un burtos, chel, cu nişte braţe ca două tunuri, care purta un şorţ stropit tot de sînge.

— Oh ! abia atunci observă Hiraga cărnurile, măruntaiele şi vînatul care atîrna de partea cealaltă a geamului şi roiurile de muşte care bîzîiau în jurul lor. Nu, mulţumesc, priveam numai. La revedere, domnule, spuse el ascunzîndu-şi scîrba.

îşi puse din nou pălăria pe cap cu un gest larg, aşezînd-o într-o parte, aşa cum făcea Tyrer. Işi continuă apoi drumul de-a lungul Străzii Mari, spre Mahalaua Beţivanilor şi spre sat, ridicîndu-şi politicos pălăria în semn de salut către trecători care, la rîndul lor, îi răspundeau amabili. Lucrul acesta îi plăcea chiar şi mai mult, pentru că era un semn că este acceptat, în conformitate cu standardele lor, atît de diferite de obiceiurile japoneze, atît de diferite de nişte obiceiuri civilizate. Nişte proşti. Numai pentru că folosesc hainele lor şi am început să le port ca ei, îşi închipuie că m-am schimbat. Dar ei sînt pentru mine tot duşmani, chiar şi Taira. Ce prostie din partea lui Taira să se răzgindească în privinţa lui Fujiko, oare ce-a păţit ? Numai că asta îmi cam încurcă planurile. Hiraga il zări pe Struan care ieşea şontîcăind din clădire, însoţit de Jamie McFay şi de femeia aceea a lui Ori, prinşi într-o discuţie aprinsă. Asta ii aminti de întîlnirea lui cu Omul Numărul Doi al Nobilei Case.

Încă îi mai vîjîia capul de faptele şi cifrele occidentalilor şi simţea parcă un gol, căci fusese silit să-i ofere o mulţime de informaţii in schimb lui McFay în legătură cu cămătarii şi negustorii de orez ca cei din Gyokohama;

- Jami-san, poate posibil întîlneşte unul din aceşti oameni dacă ţii secret, îi propusese în disperare de cauză, incercînd să scape. Eu traduc daca ţine secret.

îl aştepta shoya. Sesizînd dorinţa omului de a stoarce ceea ce aflase, Hiraga se jucase cu el, acceptase masajul care i se oferise mai întîi. După aceea, relaxat şi înfăşurat într-o yukata curata, în faţa unui dejun delicat alcătuit din orez, sepii uscate, biban proaspăt pescuit în dimineaţa aceea, fîşiuţe de hîr-tie subţire cu soya. daifcung - hrean - şi sake îi spuse că avusese convorbiri cu gai-jini foarte importanţi şi că aceştia răs-punseseră la întrebările lui. Sorbi din sake şi nu se oferi să-i dezvăluie nici unul din acele răspunsuri. Informaţiile importante aveau nevoie de încurajare. De reciprocitate.

- Ce noutăţi mai sînt de la Kyoto ?

- Totul este foarte curios, spuse shoya, incîntat că i se permisese lui să facă începutul. Mai marii mei m-au informat că şogunul şi prinţesa Yazu au ajuns cu bine şi se afla în interiorul palatului. Au mai fost încă trei ambuscade organizate de patrulele lui Ogama împotriva luptătorilor shishi. nu, nu; regret, de astă data nu ştiu amănunte despre cîţi au fost ucişi. Seniorul Ogama şi seniorul Yoshi nu se mişcă dintre zidurile palatelor lor... Dar samuraii şogunatului păzesc acum Porţile; la fel ca şi în trecut.

Hiraga făcu ochii mari :

- Chiar aşa ? .

- Da, Otami-sama - vicleanul shoya era încîntat că Hiraga muşcase din momeală. Ceea ce este curios este că, la o mică distanţă de toate porţile, se afla pichete secrete ale samurailor lui Ogama şi, din cînd în cînd, căpitanii adversari ţin întruniri tainice.

- Curios, mormăi Hiraga.

Shoya dădu din cap afirmativ, ca un bun pescar ce era şi lovi în plin :

- Şi da. o, nu că ar avea vreo importanţa pentru tine, dar mai marii mei cred că cei doi shishi despre care ţi-am vorbit mai înainte. Katsumata şi acel shishi din Choshu, pe nume Takeda, au scăpat şi n-au fost prinşi în Kyoto şi călătoresc în prezent pe drumul Tokaido.

- Spre Yedo ?

- Mai marii mei nu mi-au spus. E clar că vestea aceasta nu are valoare - shoya sorbi din sake, amuzat de strădania lui Hiraga de a-şi ascunde interesul.

- Tot ceea ce are legătură cu shishi poate fi important.

- A, în ocest caz..., deşi nu este un lucru înţelept să povesteşti zvonuri, spuse shoya, prefăcîndu-se încurcat şi consi-derînd că a venit timpul să priponească peştele cel mare, se pare că prin hanurile din Kyoto circulă zvonul că a mai scăpat încă o persoană din acea ambuscadă, a treia. O femeie samurai, care cunoaşte arta shuriken... Ce este, Otami-sama ?

- O, nimic, nimic, spuse Hiraga, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul, în timp ce cîteva mii de întrebări i se îmbulzeau în minte. Numai o singură femeie din şcoala lui Katsumata învăţase această artă.

- Ce spuneai, shoya ? A scăpat o femeie samurai ?

- Este numai un zvon, Otami-sama. O prostie. Saké ?

- Mulţumesc. Şi femeia aceasta, ce mai ştii despre ea ?

- Nimic. Un zvon atît de stupid nici nu merita să fie transmis mai departe.

- Poate că ai putea să afli dacă această prostie este adevărată sau nu. Aş vrea să ştiu. Te rog.

- In acest caz... - începu shoya, sesizînd marea concesie pe care o făcuse cu acel „te rog", vocea i se îndulci un pic şi luă o nuanţă de umilinţă. Orice serviciu pentru tine şi pentru familia ta, nişte clienţi atît de valoroşi, Gyokoyama va fi onorat să vă servească.

- Mulţumesc.

Hiraga îşi termina saké-ul. Sumomo fusese la Kyoto cu Katsumata... Oare unde este ea acum, de ce nu s-a dus la Shimonoseki, aşa cum i-am poruncit, ce făcea acolo şi dacă a scăpat, unde este ? Cu un efort reuşi să lase la o parte întrebările acestea şi altele la fel pentru mai tîrziu şi se strădui să se concentreze. Scoase o hîrtie cu notiţe şi începu să-i explice, repetînd parţial papagaliceşte, ceea ce îi spuseseră Taira şi McFay cîteva ore la rînd. Shoya ascultă cu atenţie, liniştit la gîndul că nevasta lui trage cu urechea şi notează totul. Cînd Hiraga începu să-i vorbească despre împrumuturi, finanţare şi operaţiuni bancare — încă nedumerit prea bine în legătură cu cele ce auzise - shoya fu impresionat de memoria lui Hiraga şi de

înţelegerea lui pentru chestiuni care îi erau total străine şi spuse foarte serios :

- Absolut remarcabil, Otami-sama.

Mai este încă un lucru important. Hiraga trase adinc aer în piept. McFay a spus că gai-jinii au un fel de piaţă; shoya; îi zice bursa, unde singurele bunuri care se negociază; care se vînd sau se cumpără sînt nişte bucăţele de hîrtie tipărite care se numesc acţiuni sau părţi care reprezintă cumva bani; nişte sume uriaşe de bani şi fiecare acţiune este o părticica din Companie. Bău puţin ceai. Văzînd că shoya nu-l înţelege; mai trase o dată adinc aer în piept.

- Să zicem că daimyo Ogama dă întreaga provincie Choshu, tot pămîntul şi produsele pămintului unei compani; Choshu Kompanî, şi decretează după aceea că toată aceasta kompani trebuie să fie împărţită, să zicem, în zece mii de părţi egale, zece mii de acţiuni, înţelegi ?

- Da.;, aşa cred, te rog, continuă.

- Atunci stokul acestei Choshu Kompani este de zece mii de acţiuni. Apoi, daimyo, în numele kompaniei oferă toate a-ceste akţiuni sau numai o parte din ele altor oameni, pe bani; Pentru banii lor, bărbatul sau femeia primesc această bucată de hîrtie pe care scrie cîte akţiuni ale acestei Choshu Kompani a cumpărat. Această persoană deţine acum o parte din kom-pani şi deci, acea parte proporţională din bogăţia ei. Banii pe care i-a dat această persoană şi banii daţi de alţii devin atunci kaipital - cred că aşa a spus gai-jinul acela, Mukfey; aceştia sînt banii de care este nevoie ca să se conducă kompani; să i se sporească avuţia, să plătească salariile, să cumpere pămînt sau arme, sau seminţe, să perfecţioneze bărcile de pescuit, să plătească tot ce trebuie ca să sporească bunăstarea provinciei Choshu şi să crească şi mai mult valoarea Kompani Choshu. Aşa mi-a explicat Mukfey... Spunea că pe orice piaţa,' preţurile se modifică, atunci cînd este foamete chiar zilnic,' nu-i aşa, shoya ? Acelaşi lucru se întîmplă zilnic la bursa cu sute de kompani diferite, cu cumpărătorii şi vînzătorii. Daca recolta din Choshu este mare, valoarea fiecărei părţi din Choshu Kompani o să fie mare. dacă este foamete, valoarea scade. Tot aşa variază si valoarea fiecărei acţiuni înţelegi ?

- Cred că da. spuse rar shoya. inţelegînd într-adevăr foarte bine şi simţind nevoia să pună o mulţime de întrebări.

- Bine ! Hiraga era obosit, dar şi intrigat de aceste Idei noi, deşi uneori simţea că se pierde in labirintul lor. Nu se tocmise niciodată la nici o piaţă sau în vreun han. Plătea a-tunci cînd i se cerea ceea ce. i se cerea, nu se certase niciodată în legătură cu nici un preţ sau cu vreo notă de plată asta pînă în momentul in care devenise ronin. Notele de plată erau trimise întotdeauna persoanei care primea simbria, dacă 'erai samurai. Dacă erai necăsătorit, în mod normal, mamei. Cumpărăturile şi mînuirea banilor erau treaba femeilor, niciodată a bărbaţilor. Mîncai ceea ce ea - mama, mătuşa, bunica, sora sau soţia - cumpăra din simbria ta, te îmbrăcai şi te înarmai în acelaşi mod. Dacă nu mai aveai simbrie, mureai de foame, tu şi familia, deveneai ronin sau renunţai de bună voie la statutul de samurai şi deveneai ţăran, plugar sau, chiar mult mai rău, negustor.

- Shoya, spuse el, ridicînd din sprîncene, preţurile la alimente variază pe piaţa de peşte sau de produse alimentare. Dar cine fixează preţul ?

Breasla pescarilor sau a fermierilor ar fi putut spune shoya sau, mai degrabă, negustorii care deţin realmente produsul, căci le-au împrumutat bani ca să-şi cumpere seminţe sau plase. Dar era mult prea grijuliu şi îşi consuma cea mai mare parte din energie încercînd să rămînă calm în faţa atîtor informaţii deosebit de preţioase, deşi incomplete.

- Dacă este mult peşte, este mai ieftin decît dacă este puţin. Depinde cum a mers pescuitul, sau cum a fost recolta.

Hiraga încuviinţă din cap. Era clar că shoya era viclean şi îi ascundea sau deforma adevărul. Dar lucrul acesta era cît se poate de normal cu negustorii şi cămătarii, îşi zise el, hotărîn-du-se brusc să ţină în rezervă ideea întîlnirii dintre Mukfey şi bărbatul acesta şi să ţină pentru mai tîrziu şi ultima informaţie referitoare la kompani pe care n-o putea înţelege şi care îl intriga cel mai mult ; că dacă tu erai cel care întemeia o kompani, decideai cîte akţiuni îţi păstrezi pentru tine, fără plată şi dacă numărul acesta era de cincizeci şi unu din fiecare sută, aveai putere asupra kompaniei. Dar de ce... Şi dintr-o

dată mintea începu să-i vibreze, cînd înţelese : fără nici o cheltuială, deveneai şogunu! acestei kompanii şi cu cît era mai mare kompania, cu atît era mai important şogunul..; şi fără nici o cheltuială ! Cînd sonno-joi va deveni o realitate, îşi spuse el, epuizat, noi - consiliul samurailor — vom recomanda împăratului ca numai consiliul nostru să aibă dreptul să întemeieze companii de tot felul acesta vom reuşi, in sfîrşit, să-i controlăm pe toţi paraziţii, pe negustori şi pe cămătari !

— Otami-sama, spunea acuma shoya care nu observase nici o schimbare la Hiraga, căci mintea îi era profund tulburată de minunatele informaţii pe care le primise. Mai marii mei vor fi foarte mulţumiţi şi eu la fel. După ce vom examina cu intenţie toate ideile şi gindurile tale strălucite, poate vom mai avea posibilitatea să punem cîteva întrebări mărunte ?

- Desigur, spuse Hiraga, încîntat la gîndul viitorului promiţător — cu cît îmi vor pune mai multe întrebări, cu atît va fi mai bine, căci voi fi silit să înţeleg mai întîi eu foarte bine.' Poate că mai afli ceva despre Ogama şi Yoshi, sau despre shishi, despre femeia aceea. Ştie arta shuritken, spuneai ?

- O să mă străduiesc, răspunse shoya, ştiind că dăduse o lovitura importantă, apoi mintea îl duse înapoi, la o piesă care lipsea încă din acest puzzle. Te rog, aş putea să te întreb,' ce este o compani ? Ce este, cum arată asta ?

- Nu ştiu, răspunse Hiraga, perplex la rîndul său.

- E foarte frumos din partea dumneavoastră să fiţi atît de punctual, domnule Struan, spuse amiralul Ketterer, morocănos; nu se prea obişnuieşte în cazul comercianţilor (era să spună al neguţătorilor, dar se răzgîndise în ultima clipă). Luaţi loc. Un sherry

- Da, mulţumesc, domnule amiral.

Ordonanţa îi turnă un pahar, apoi i1 umplu din. nou pe al amiralului cu porto şi plecă, Ridicară paharele fără să simtă nici un pic de simpatie unul pentru altul. Pe birou nu se aflau nici un fel de hîrtii, cu excepţia unui document oficial, un plic deschis şi a unei scrisori pe care se vedea scrisul mamei lui.

- Ce pot face pentru dumneavoastră ? întrebă Malcolm.

- Ştiţi că unii din marinarii mei au fost ucişi de piraţii chinezi care au tras de pe mal cu tunuri englezeşti în timpul acţiunii noastre din Golful Mirs. Cu tunuri englezeşti !

- Am citit ştirea in ziare, dar nu sînt sigur că erau de fabricaţie britanică.

- Eu sînt sigur. Am controlat personal Amiralul luă mo-horît documentul în mînă.

- Cercetările preliminare ale guvernatorului sugerează drept probabili vinovaţi fie casa Struan, fie casa Brock.

Malcolm înfrunta fără teamă privirea bărbatului mai în vîrstă, cu faţa rumena.

— Poate sugera orice doreşte, domnule amiral Ketterer, dar orice acuzaţie oficiala trebuie să se bazeze pe probe, altfel am avea motive serioase de supărare, iar Brock ar face apo-plexie. Nu ştiu nimic despre un astfel de contract şi, oricum; vînzarea armelor nu este interzisa de Parlament. Norbert Greyforth v-a spus ceva ? Jamie îl prevenise că Greyforth fusese şi el convocat la ora 10.30, dar nu apăruse decît la 11, iar întrevederea durase numai trei minute.

Grumazul lui Ketterer se înroşi violent, amintindu-şi de răs-punsul insolent al lui Greyforth.

- Nu. Acest... acest individ obraznic a refuzat să discute problema. Dar dumneavoastră ?

— Nu ştiu ce doriţi să discutaţi, domnule amiral. '- Problema importului şi vînzării de tunuri şi alte arme băştinaşilor de aici. Şi a navelor de război. Şi a opiului. Malcolm răspunse cu precauţie :

- Casa Struan face comerţ cu China şi noi facem comerţ în conformitate cu legile britanice. Nici unul din aceste articole nu este interzis la export.

— Opiul va fi în curînd, mîrii amiralul.

- Cînd va fi, comerţul cu opiu va înceta.

— Dar este împotriva legii chineze şi a legii localnicilor de aici !

— Casa Struan nu comercializează, repet, nu comercializează aici opiu, chiar dacă nu este - repet - nu este împotriva legilor britanice.

- Dar recunoaşteţi că acest comerţ este dăunător şi imoral ?

- Da, dar deocamdată este aprobat de Guvernul Maiestăţii Sale şi, din păcate, singura modalitate prin care putem negocia ceaiul chinezesc, de la care Parlamentul percepe taxe uriaşe.

— Cunosc foarte bine problema cu China. Aş dori ca dumneavoastră şi compania dumneavoastră să o luaţi înaintea acestei legi, s-o anticipaţi şi să consimţiţi de bună voie să nu importaţi niciodată opiu în Japonia.

— Nu facem comerţ cu opiu aici.

- Bine. Dacă descopăr vreo navă cu încărcătură de opiu am intenţia să confisc atit nava, cît şi încărcătura.

- Aş îndrăzni să spun că veţi face acest lucru pe proprie răspundere. Sir William a fost de acord sau a aprobat intenţia dumneavoastră ?

— Incă nu. Aş dori ca dumneavoastră şi ceilalţi neguţ... comercianţi să renunţaţi la acest comerţ de bună voie. La fel şi In ceea ce priveşte vinzarea carabinelor cu încărcător, gloanţelor, tunurilor şi navelor de război.

— Greyforth a fost de acord cu această propunere uimitoare ?

Gîtul amiralului deveni violet.

- Nu.

Malcolm rămase o clipă pe gînduri. Discutase mai înainte cu Jamie şi căzuseră amîndoi de acord că acesta era lucrul pe care îl avea amiralul în gînd. Pe lingă scrisoarea primită de la mama lui.

— Vom avea o întrevedere cu Sir William peste cîteva zile, spuse el. Aş fi onorat dacă aţi fi de acord să participaţi şi dumneavoastră în calitate de invitat al meu personal. Toţi comercianţii vor putea să vă audă părerile.

- Părerile mele sînt deja foarte bine cunoscute. Dumneavoastră, comercianţii, ar trebui să ştiţi mai bine decît oricine altcineva care vă este interesul şi să înţelegeţi că fără flotă ca să vă protejeze pe dumneavoastră şi rutele comerciale, sîn-teţi terminaţi. Dacă îi aprovizionaţi pe localnici cu tunuri, ameninţaţi Marina Militară Regală, îi ajutaţi să vă scufunde propriile nave, să vă ucidă conaţionalii şi chiar pe voi înşivă.

- Dacă ne gîndim însă la exemplul Indiei sau al...

- Problema este alta, domnule Struan, se repezi amiralul la el. Dacă localnicii nu ar-fi avut arme de-ale noastre, revolta nu s-ar fi produs niciodată, orice fel de răscoale pe oriunde ar izbucni ele ar fi mai uşor de controlat şi de înăbuşit, sălbaticii din întreaga lume ar fi mai uşor de educat, comerţul folositor s-ar desfăşura în linişte şi ordinea mondială ar înflori cu binecuvîntarea unei adevărate Pax Britannica. Şi piraţiî aceştia mizerabili şi ticăloşi n-ar avea cu ce să tragă împotriva navelor mele ! Iar fără Marina Regală care să patruleze mările, pe Dumnezeul meu, nu poate exista nici un fel de Pax Britannica, nici un fel de Imperiu Britanic, nici un fel de comerţ şi ne vom întoarce înapoi, la domnia întunericului !

— Confidenţial vorbind, domnule amiral, aveţi perfectă dreptate, spuse Malcolm aparent convins.

Urma sfatul unchiului Chen : „Cînd mandarinul e furios pe tine, indiferent din ce motiv, grăbeşte-te să accepţi că — între noi vorbind, confidenţial — are dreptate ; ai oricînd posibilitatea să-l ucizi mai tîrziu, cînd doarme". De-a lungul anilor purtase convorbiri asemănătoare cu diverşi reprezentanţi ai guvernului, ai armatei şi marinei. Fusese de asemenea martor la disputele dintre părinţii lui, tatăl fiind pentru un comerţ liber, iar mama pentru moralitate, tatăl lui furios din cauza problemei insolubile a triunghiului opiu-argint-ceai, mama lui pro-nunţîndu-se vehement împotriva opiului şi, la fel, împotriva comerţului cu arme - amîndoi aveau dreptate, amîndoi erau inflexibili. Certurile se terminau invariabil în acelaşi fel - tatăl lui se îmbăta pînă la amorţire, mama arbora zîmbetul acela enervant pe care nimic nu i-l putea clinti de pe chip" şi, în cele din urmă, împingînd bărbia înainte, tatăl lui spunea

- Bătrînul meu tată, Făt-Frumosul tău, Diavolul cu Ochi verzi, Dirk Struan însuşi a început acest comerţ şi ne merge bine tuturor de pe urma lui, aşa că şi de-acum înainte tot aşa să ne ajute Dumnezeu !

Se gîndise de multe ori - dar nu îndrăznise niciodată să întrebe - dacă mama lui se îndrăgostise în realitate de tată sau de fiu şi se mulţumise cu fiul pentru că ştia că tatăl n-ar fi acceptat-o. Ştia că n-o va întreba niciodată şi, dacă ar întreba-o, mama lui n-ar face altceva

decît să-i zîmbească cu zîmbetul acela îngheţat al ei şi să-i spună : Malcolm, nu fi absurd.

- .între noi vorbind, confidenţial, domnule amiral, aveţi dreptate, repetă el.

Ketterer dădu pe gît paharul de porto, îşi mai turnă unul şi spuse :

- Tot e ceva şi atît, pe Dumnezeul meu ! Atunci mă poţi asigura că Struan nu se va angaja în comerţul cu arme aici ?

- Am să mă gîndesc foarte atent la toate cele ce mi-aţi spus şi mă voi consulta cu colegii mei comercianţi.

Ketterer scoase o batistă şi îşi suflă nasul, luă o priză de tutun, strănută şi apoi îşi suflă din nou nasul. După ce termină operaţia, ochii lui bulbucaţi priviră din nou la tînărul din faţă, iritat că nu vedea pe chipul lui nici un fel de semn de slăbiciune.

- Atunci, hai să formulăm chestiunea ceva mai altfel. Confidenţial vorbind, sînteţi de acord că a-i ajuta pe japonezi să-şi procure arme, arme britanice, indiferent ce fel de arme sau nave de război britanice este o prostie ?

- A-i lăsa să-şi facă o flotă comparabilă ar fi o gr..:

- Un dezastru, domnule ! Un dezastru total şi o imensă prostie !

- Sînt de acord.

- Bun. Aş vrea să încercaţi să-i convingeţi pe toţi ceilalţi comercianţi de opinia dumneavoastră : nici un fel de arme aici, mai cu seamă tunuri, binenteles, nici un fel de opiu. Evident, în mod confidenţial.

—. Voi fi fericit să transmit mai departe aceste opinii, domnule amiral.

Ketterer strîmbă din nas. Malcolm încercă să se ridice în picioare, căci nu voia să se lase încolţit.

- Un moment, domnule Struan, înainte să plecaţi, mal este o chestiune. O chestiune de ordin particular - amiralul făcu un gest către plicul de pe masă. Aceasta. De la doamna Struan. Ştiţi despre ce este vorba ?

- Da, domnule, ştiu,

Ketterer împinse scrisoarea spre mijlocul mesei.

- Se spune că Nobila Casă este cea mai mare firmă din Asia, deşi, din cîte am auzit, Brock începe să v-o ia înainte. Dar asta nu are importanţă, dumneavoastră s-ar putea să fiţi de partea binelui. Aş dori să mă pot bizui pe ajutorul dumneavoastră şi al companiei dumneavoastră, domnule Struan, în a-ceastă chestiune. în această cauză dreaptă, domnule Struan.

Exasperat, Malcolm nu spunea nimic, considerînd că dăduse un răspuns destul de explicit şi nefiind pregătit pentru o nouă prelegere. Dar Ketterer continuă, înţepat:

- Cu titlu confidenţial, între noi doi, de regulă nu mă interesează astfel de scrisori de la persoane civile. Se înţelege de la sine că regulamentele Marinei Regale sînt de competenţa Marinei Regale - o sorbitură de porto, urmată de rîgîitul copios de rigoare. Tînărul Marlowe v-a invitat pe dumneavoastră şi pe... şi pe logodnica dumneavoastră la bordul vasului Pearl în timpul voiajului de probă. Marţi, Pentru o zi întreagă. Aşa este ? Privirea lui îl sfredeli şi mai adînc,

- Da, domnule, răspunse Malcolm, simţind că-i bate inima cu putere şi urechile par să-l trădeze.

- Sigur că este nevoie şi de aprobarea mea. Amiralul lăsă fraza aceasta să plutească un timp în aer, apoi spuse : Apropo, domnule Struan, duelul pe care l-aţi plănuit este un lucru rău, realmente.

Malcolm clipi din ochi, dar nu spuse nimic, incercînd să se. concentreze asupra spuselor amiralului. Acesta continuă :

- Oricum, adevărul este că individul acesta, Greyforth. merita să plece cât mai curînd dintre noi, totuşi duelul este interzis de lege şi imprudent, căci se pot produce accidente,' chiar teribile. E clar ?

— Da, domnule, vă mulţumesc pentru sfat, dar spuneaţi că...'

— Mulţumesc, domnule Struan, spuse amiralul blînd; ridi-cîndu-se in picioare. Mulţumesc că aţi venit să mă vedeţi. La revedere.

Tulburat, Malcolm se ridică anevoie în picioare, nefiind sigur dacă a înţeles corect :

— Trebuie să înţeleg că pot să...

— Nu vreau să spun nimic mai mult decit ceea ce am spus, domnule. Tot aşa cum

mi-aţi vorbit mie cu titlu confidenţial, veţi lua cele spuse de mine ca un sfat şi, în schimb, vă spun, cu titlu confidenţial, că voi reflecta la ceea ce veţi spune sau veţi face pînă luni, la miezul nopţii. Să aveţi o zi bună.

Afară, pe promenadă, aerul mirosea frumos a curat, pe chipul unei lumi fără complicaţii. Malcolm trase de cîteva ori adînc în piept, pînă cînd aerul tare îi luă povara din piept şi durerea din cap. Epuizat şi entuziasmat, se lăsă să cadă pe prima bancă ce-i ieşi în cale şi privi spre flotă fără s-o vadă. Oare l-am înţeles corect pe Ketterer, se întreba Malcolm pentru a nu ştiu cîta oară, orbit din nou de speranţă, că ar fi dispus să ignore scrisoarea mamei şi să-i dea voie lui Marlowe să ne ia la bord şi să nu-i interzică să ne căsătorească ?

„Cu titlu confidenţial", Ketterer pedalase pe ideea asta, murmură Malcolm şi „între noi doi". Vrea oare să spună prin asta că o să stea liniştit dacă îmi joc rolul meu ? Şi pentru numele lui Dumnezeu, oare ce trebuie să spun sau să fac pînă luni seara ca să-l conving pe ticălos, căci, în fond, asta este, un şantajist ticălos fără nici un fel de simţ- moral.

Aiureli - este vorba de un tîrg - mi-a oferit un tîrg, un guid pro guo, un tîrg minunat pentru mine şi nu prea rău nici pentru el. Dar trebuie să procedez cu mare grijă. Ceilalţi comercianţi nu vor-fi deloc încîntaţi să accepte de bună voie nici un fel de embargo. Trebuie să fac ceva serios, pentru că ticălosul este viclean şi nu se va mulţumi numai cu promisiuni.

Cui aş putea să încredinţez această nouă întorsătură a lucrurilor ? Cu cine să mă sfătuiesc ? Cu avocatul ? Cu Jamie ? Cu Marlowe ? Nu, sigur că nu cu el. Angel ? Nu, nici ea. Dacă unchiul Chen ar fi fost aici, cu el aş fi putut sta de vorbă, dar nu este. Atunci cui să spun ? Nimănui. Cel mai bine este să nu spun nimănui.

Trebuie să-ţi porţi crucea singur - aşa spunea mama că vorbea întotdeauna Dirk despre menirea tai-panului. „A fi tai-pan înseamnă a fi singur şi a purta răspunderea de unul singur, asta este bucuria şi durerea". Oare ce-aş putea face în legătură cu tunurile şi-ar...

- Bună ziua, domnule Struan.

- Oh, hello, domnule Gornt.

- Arătaţi aşa de trist, încît am simţit că trebuia neapărat să vă întrerup gîndurile,

- A nu, nu sînt trist, spuse Malcolm obosit, mă gîndeam:

- O, mă scuzaţi, în acest caz vă las, domnule.

- Nu, vă rog, staţi jos. Spuneaţi ceva de un preţ ? Edward Gornt dădu din cap afirmativ.

- îmi cer scuze că nu am venit mai curînd, domnule, dar domnul Greyforth... s-a lăsat convins mai greu. Acum este de acord cu pistoale de duel şi un foc sau două de la distanţa de douăzeci de paşi.

- Bun. Şi ?

- Şi am încercat să-l conving să renunţe la duel, dar a spus „Numai dacă Malcolm Struan îşi cere scuze în mod public", sau cam aşa ceva.

- Bun. Dar cealaltă chestiune, aici nu avem nici pereţi, nici uşi, şi Malcolm arătă cu mîna promenada acum pustie. Care e preţul ?

- Şi eu m-am gîndit că locul acesta este perfect ales, dar nu pot rămîne prea mult timp aici şi trebuie să fiu precaut, căci s-ar putea ca domnul Greyforth să ne privească prin binoclu.

- Credeţi că ne urmăreşte ?

- Nu ştiu sigur, dar aş putea să pariez, domnule.

- Atunci în altă parte ? Mai tîrziu ?

- Nu, aici e foarte bine, dar Greyforth este foarte viclean şi nu vreau să-i trezesc suspiciuni. Preţul este acesta : dacă informaţiile mele vă ajuta să contracaraţi planul lui Morgan de a vă distruge şi a-l falimenta pe Brock...'

- Cunoaşteţi amănuntele ? Gornt rîse uşor.

- O, da, şi chiar mult mai mult, şi nici Morgan şi nici Bătrînul Brock sau domnul Greyforth nu ştiu că eu ştiu. Coborî vocea şi mai mult, acum buzele abia i se mişcau. Toate acestea trebuie să rămînă secrete între noi, dar dumneavoastră trebuie să-l loviţi pe Morgan Brock, să-l urmăriţi pînă va da faliment, eventual să-l băgaţi şi în închisoare dacă puteţi, dacă e necesar să-l distrugeţi şi pe Tyler nu mă interesează, dar să-mi garantaţi că voi putea obţine cei cincizeci la sută din compania Rothwell fără nici un fel de greutăţi ; să mă

ajutaţi apoi să iau de la banca Victoria atit cît îmi trebuie ca Să cumpăr jumătatea lui Jeff Cooper ; zece ani de aici înainte nu vă veţi purta cu mine decît ca şi cînd aş fi un concurent normal şi îmi veţi da clauza naţiunii celei mai favorizate în toate chestiunile de afaceri - şi toate acestea vor fi menţionate in scris într-un contract semnat de dumneavoastră. Peste zece ani ne putem scoate mănuşile.

- De acord, spuse imediat Malcolm, care se aştepta la condiţii mai dure. Numai că ticăloşii de la Banca Victoria nu ne sînt prieteni, Brock a pus bazele băncii şi ne-au exclus întotdeauna pe noi, aşa că acolo nu prea avem cum să vă ajutăm.

- Vor fi cu toţii în curînd nişte mieluşei. Tot consiliul de administraţie va trage vînturi dacă le porunciţi să tragă. Evident, toate acestea trebuie să rămînă în cel mai strict secret. Ce intenţionaţi să faceţi după duel ?

Malcolm nu ezită nici o clipă, găsind că este totuşi ciudat că simţise că poate avea încredere în acest om. Ii spusese că dorea să se îmbarce pe Prancing Cloud.

- Asta presupune că eu voi fi învingătorul şi că nu voi fi rănit prea rău, spuse el încrezător.

- Dar cum veţi putea trage ? Mă gîndesc la faptul că va trebui să mergeţi în bastoane ?

- Un singur baston îmi este suficient ca să-mi menţin e-chilibrul pentru cîteva clipe, zîmbi Malcolm subţire. Am exersat.

- Propun să recurgem la o mică stratagemă ca să evităm repercusiunile legii. A mers foarte bine în Virginia şi ar trebui să meargă şi aici, în cazul în care unul din dumneavoastră doi este ucis : scrieţi fiecare celuilalt o scrisoare, datată şi remisă jn seara premergătoare duelului, spunînd că aţi căzut de acord în comun să renunţaţi la duel şi la întîlnirea de mîine din Ţara Nimănui veţi accepta, ca nişte adevăraţi gentlemani, scuze simultane unul de la altul. Gornt zîmbi. Noi, secondanţii vom ^ depune mărturie că, din nefericire, în momentul în care vă pretentaţi unul altuia pistoalele, unul s-a descărcat.

- O idee foarte bună. Norbert a fost de acord ?

113

- Da. Vă va trimite scrisoarea marţi. Trimiteţi-o pe a dumneavoastră prin domnul McFay, dar ar fi bine să păstraţi totul în taină. Este totuşi un tertip.

Marţi, îşi spunea acum în mintea lui Malcolm, dar se strădui să-l asculte pe Gornt. Acesta vorbea la obiect :

- După duel - cel mai bine ar fi dacă aţi putea să-l omorîţi, nu să-l răniţi - am să vin cu dumneavoastră pe cliper. In schimbul contractului scris, am să vă expun detaliile planului prin care puteţi distruge reţeaua financiară a lui Brock, cu un pachet de documente autentificate şi copii de pe scrisori şi documente suficiente pentru orice tribunal din lume şi un alt pachet pe care îl veţi putea folosi ca ciomag pentru cei de la Victoria.

Malcolm simţi cum il cuprinde o căldură plăcută.

- Dar de ce nu acum, de ce să aşteptăm pînă miercuri ?

- S-ar putea să fiţi Ucis, spuse Gornt calm şi în acest caz, informaţiile ar fi pierdute, iar eu aş risca fără nici un rost.

După o pauză, Malcolm spuse : .

- Să zicem că se întimplă aşa, sau că mă răneşte foarte rău, cum o să vă luaţi revanşa pe care o doriţi atît de mult ?

- O voi contacta imediat pe doamna Struan, domnule; Dar pariez că nu va fi necesar. Mizez pe dumneavoastră, nu pe ea.

- Am auzit că nu jucaţi jocuri de noroc, domnule Gornt.'

- Jocuri de cărţi pe bani, niciodată, domnule. M-am convins de inutilitatea lor. văzîndu-l pe tatăl meu vitreg. Dar în viaţă ? In viaţă joc pînă la capăt. Gornt îşi fixă privirea asupra lui şi spuse încet : Sîntem priviţi.

Aruncă apoi o privire în jur. Era Angéligue care ieşea din clădirea Struan şi traversa strada. Le făcu semn cu mîna. Malcolm îi făcu şi el semn şi se ridică în picioare. Cei doi bărbaţi o priveau apropiindu-se.

- Hello, Angel, spuse Malcolm cu căldură, simţind cum cuvintele amiralului îi dansează din nou prin cap. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Edward Gornt de la Firma Rothwell dir Shanghai. Logodnica mea, mademoiselle Richaud.

- Domnişoară ! Gornt îşi ridică pălăria şi îi sărută mâna galant. Mă bucur să vă cunosc.

- Domnule Gornt, murmură ea, privindu-l în ochi. Se instala brusc o tăcere stînjenitoare intre cei trei, apoi, fără nici un motiv aparent, izbucniră cu toţii în rîs. Ce înseamnă asta ? întrebă ea cu inima bătîndu-i din ce în ce mai tare.

- Joie de vivre, spuse Gornt.

Angéligue ridică ochii spre el şi ceea ce văzu îi plăcu. Se simţi încălzită de zîmbetul lui, apoi îl luă pe Malcolm de braţ,' relatînd deja în minte intîlnirea aceasta în scrisoarea pe care tocmai începuse s-o scrie :

„Trebuie să-ţi mărturisesc, draga mea Colette, că i-am spionat pe promenadă, aşa că mi-am pus cea mai frumoasă bonetă şi i-am luat prin surprindere şi m-am sprijinit de braţul lui Malcolm (la modul defensiv) căci acest nou sosit este un bărbat înalt şi chipeş, cu cei mai ameţitori şi jucăuşi ochi pe care i-am remarcat imediat şi sper că Malcolm nu şi-a dat seama, căci ar fi şi mai gelos ca de obicei, sărmanul de el ! Voiam să-l întilnesc pe acest tînăr înalt ca din întîmplare. Are un accent sudic abia perceptibil, umeri largi, o talie îngustă, probabil că este scrimer şi, fără îndoială şi un bun dansator - sper să devenim prieteni, am aşa de mare nevoie de prieteni aici... ,

- O, chéri, spuse ea, făcindu-şi vînt cu evantaiul, cuprinsă de o fierbinţeală lăuntrică, o reacţie subconştientă feminină li masculinitatea lui Gornt, te rog să mă scuzi, nu voiam să întrerup o discuţie importantă...

— N-ai întrerupt nici o discuţie importantă, Angel, spuse Malcolm.

- Eu tocmai plecam, spuse Gornt. Nu era nevoie să-şi ascundă admiraţia. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară:

-Făcu o plecăciune. La revedere, domnule, vom ţine legătura,' Amîndoi il urmăriră cu privirea în timp ce se îndepărta:

- Cine este acest domn Gornt ?

Malcolm îi spuse, fără a-i comunica, de fapt, nimic important despre adevăratul domn Gornt. Era cu totul absorbit de gîndurile referitoare la ziua de marţi,

- Mai vrei puţin porc cu sos negru de fasole, Soră mai Tînără ? întrebă Ah Tok, mestecînd o bucată de peşte.

- Mulţumesc ! Ah Soh întinse beţişoarele ca să-şi umple din nou bolul, apoi muşcă cu poftă din creveţii mari, rumeniţi la foc iute, care îi făcuseră cu ochiul. Continuă, te rog,' Soră mai Mare.

Cele două femei erau în camera lui Ah Tok, in faţa unui dejun împrăştiat într-o mulţime de farfurii şi cu cîte o cană cu ceai de iasomie la îndemînă.

- Ayeeyah, e foarte greu. Ilustru! Chen nu a transmis nici un fel de instrucţiuni clare:

- Asta nu-i stă în fire. Ah Soh mai luă cîteva bucăţi de friptură suculentă de vită cu sos de stridii. Nu, nu-i deloc în firea lui.

- Sînt de acord, însă acum probabil că noua lui concubina, tîrfa din Soo Chow, îi monopolizează toată atenţia.

- Ayeeyah ! E adevărat că are paisprezece ani şi nu are floci ?

Ah Tok mai luă o bucată de cap de peşte şi supse oasele cu plăcere.

- Numai mîncătorii de usturoi din Chosen nu au floci. Aruncă oasele pe jos şi alese altă bucată.

- Interesant. Mă întreb dacă e din cauza usturoiului pe care il mănîncă. Pot să mai citesc încă o dată scrisoarea, Soră mai Mare ?

Aceasta suna astfel :

„Salutări, Ah Tok, a Şasea Verişoară de două ori confirmată. Ai făcut foarte bine că

m-ai consultat imediat, Dopul sticlei prezenta urme clare de întunericul Lunii care trebuie să fie Vomitivul din Ţinutul Cîinelui din Marea Răsăritului. Un avort ! Tîrfa a fost şi înţeleaptă şi neinţeleaptă dacă l-a folosit, iar stăpînul şi înţelept şi neînţelept dacă i-a permis. Pînă nu vom afla dacă a făcut-o cu sau fără ştiinţa lui nu aveţi voie să faceţi nimic. Verişoară, ascultă-l cînd vorbeşte prin somn - în-totdeauna a vorbit prin somn încă de cînd era copil — poate că o să mai afli ceva în plus. Spune-î şi lui Ah Soh să facă la fel şi să fiţi amîndouă ca nişte lilieci. Ascultaţi-mă fără şovăială".

- Ayeeyah, ce înseamnă asta, să fim ca nişte lilieci ? întrebă Ah Soh iritată. Liliecii sînt tăcuţi, dar mai şi chiţăie, pot zbura pe

întuneric, dar sînt orbi la lumina zilei, invizibili noaptea şi neajutoraţi ziua. Murdăria lor e valoroasă, dar pute pînă la cer. Ce vrea să însemne asta, heya ?

- Ochii şi urechile şi nările deschise ca la lilieci şi fii atentă unde îţi laşi picătura, chicoti Ah Tok. Zece mii de veri pentru Chen al Nobilei Case, căci fără el n-am fi ştiut că Poarta ei de Jad s-a atîrnat în lujerul fiului meu !

- Dar de unde putem şti că a fost el ? spuse Ah Sok, rîgîind puternic. De unde putem şti că a fost stăpînul şi nu altcineva ? Coborî vocea şi privi împrejur de parcă s-ar fi te

mut de urechi străine iar beţişoarele lui Ah Tok rămaseră o clipă în aer. Să zicem cineva ca Nas Lung Ascuţit, aceiaşi gen de diavol străin ca şi ea, nu ? Ăştia doi stau lipiţi unul de altul ca doi păduchi în boaşele unui cerşetor. Şi apoi, nu el a fost acela care a aruncat sticla în mare ? Singura dovadă ? Bătrîna Ah Tok nu mai rîdea.

- Fang-pi ! spuse ea folosind o înjurătură rară. Cred că asupra acestui lucru a vrut să ne atenţioneze Ilustrul Chen.' Liliecii zboară în toate direcţiile, nu se aşează pe prima creangă care le iese în cale şi chiar şi atunci stau atîrnaţi cu capul în jos. Ilustrul Chen vrea să ne spună că trebuie să descoperim care este Yang-ul ce a posedat acest Yin ! Ayeeyah, da,' sînt de acord, se poate, e chiar foarte posibil ca Nas Lung Ascuţit să-i fi aşezat pe cap fiului meu tichia verde.

- Stăpînul încornorat ! Ah Soh îşi îndreptă privirea spre cer. Este adevărat că Nas Lung Ascuţit a petrecut suficient timp în camera ei ca să... - rămase o vreme cu gura căscată, apoi continuă : Iţi aminteşti, acum cîteva săptămîni, cînd m-a trimis la culcare şi după aceea a ţipat pentru că a crezut că cineva vrea să se căţăre pe geam la ea în cameră, dar nu era decît vîntul care mişca obloanele ? Acum îmi amintesc, am fost mai iute decît un liliac, dar l-am găsit pe Nas Lung Ascuţit deja acolo şi amîndoi... acum, dacă stau şi mă gîndesc, erau amîndoi mai albi la faţă decît un cadavru de cinci zile ! Oare atunci să fi fost momentul cînd Yang-ul lui...

- Cînd a fost asta, Soră mai Tînără ? In ce zi ? Cînd ?

- Era în ziua în care... în care stăpînul a avut-o pe tîrfa aceea localnică de la bordelul de peste Canal.

Ambele femei începură să calculeze şi mintea le mergea mai repede decît orice abac. Astăzi era luna a douăsprezecea, ziua a cincea.

- înseamnă că a fost luna a zecea, ziua a optsprezecea sau a nouăsprezecea, Soră mai Mare.

Nu este suficient timp, cred că nu e suficient, numai dacă acest întuneric al Lunii nu a fost înghiţit mai devreme -Ah Tok mai supse o dată absentă din capul de peşte, apoi scuipă oasele şi spuse cu convingere : S-au culcat împreună mai devreme. Tîrfa a avut o mulţime de ocazii, heya ? Se ducea mereu la casa barbarului aceluia, chiar şi înainte să vă mutaţi voi acolo.

— Ai dreptate, ai dreptate ca întotdeauna, Soră mai Mare; Trebuie să-l informăm imediat pe Ilustrul Chen.

- Dar de ce să-şi dea ea Poarta ei de Jad unui diavol străin atît de urît, cînd fiul meu e nebun după ea ?

Ah Soh ridică din umeri.

- Barbari ! Cine ştie cum gîndesc ei ? Ar trebui să-i spunem stăpînului,

Doborîtă de emoţie, Ah Tok se uită la barul ei. Madeira; whisky, brandy.

- Avem nevoie de un întăritor ! Alese dintre băuturi o sticlă de whisky şi turnă două porţii zdravene. La treabă ! Trebuie să ne facem un plan, să complotăm împreună şi s-o obligăm pe tîrfa şi pe amorez să spună adevărul !

- Bine ! Foarte bine ! împreună o să facem treabă bună !

- Dar nici un cuvinţel fiului meu. Nu este înţelept din partea noastră să rostim vorbe murdare, atîta timp cît nu sîn-tem sigure.

Paharele lor scoaseră un clinchet cristalin.

- Pe toţi zeii mai mari sau mai mici, nimeni n-o să-l încornoreze pe fiul meu şi n-o să-l facă să poarte tichia verde şi să trăiască după aceea vesel şi fericit !

- Bună seara, părinte Leo, spuse Angéligue politicoasă, îngenunche şi îi sărută mîna, reuşind numai cu mare greutate să-şi ascundă repulsia provocată de mirosul lui puternic.

Erau singuri în biserica mică, slab luminată, în care ardeau numai cîteva luminări, în timp ce soarele ce cobora spre asfinţit pătrundea cu greu prin ferestruicile mici, prost tăiate. In colonie erau puţini catolici, veniturile modeste, totuşi altarul şi crucifixul erau bogate. Afară, în lumina soarelui, Vargas o aştepta ca s-o însoţească înapoi, acasă.

- Aţi dorit să mă vedeţi, spuse ea nevinovată, ştiind că lipsise din nou de la slujba de duminică, îşi alesese cu grijă boneta roz şi şalul de caşmir pus peste cea mai feciorelnică rochie de după-amiază, din mătase închisă la culoare. Ce bine arătaţi, părinte.

- Mă bucur să vă văd, senhorita, fiica mea, spuse el cu accentul lui greoi, portughez. Iarăşi aţi lipsit de la sfînta slujbă.

- Este din cauza ameţelilor, părinte. Nu mă simt încă bine..': Domnul doctor Babcott m-a sfătuit să mă odihnesc, răspunse ea, cu gîndul la toaleta pe care o va purta în seara aceea la aniversarea zilei de naştere a ministrului rus şi la ce ar putea face ca

să-l distreze pe Malcolm în timpul serii. Sînt sigură că săptămăna viitoare o să mă simt mai bine.

Mă bucur, tînăra şi cam prea mincinoasa mea enoriaşă, îşi zise in gînd părintele Leo, dezgustat de perfidia omenească. Nu este cuviincios să dansezi toată noaptea şi să-ţi arăţi gleznele şi părţile intime neacoperite.

- Nu face nimic, am să te spovedesc acum.

Angéligue era plictisită la culme, dar îl urmă totuşi în confesional şi îngenunche, fericită că între ei era un grilaj. Repetă după el papagaliceşte rugăciunile, liniştită de pactul pe care îl încheiase cu Fecioara Maria repetînd aceleaşi cuvinte, ca de obicei...

- ...şi am uitat să cer iertare pentru păcatele mele in rugăciuni.

O absolvi repede, ii dădu o penitenţă modestă de citeva rosarii şi Angéligue se simţi imediat ceva mai bine. Voia tocmai să se ridice în picioare.

- Şi acum, o chestiune personală, copila mea. Acum două zile, domnul Struan a trimis după mine, in particular, şi m-a rugat să vă căsătoresc.

Angéligue rămase o clipă descumpănită, apoi zîmbi fericită :

- O, părinte, ce minunat !

- Da, copila mea. aşa este. „Te rog să ne căsătoreşti cît mai curînd cu putinţă", aşa a spus tînărul senhor Struan, dar este foarte dificil.

Se luptase ,zi şi noapte cu problema aceasta. Trimisese în aceeaşi zi o scrisoare urgentă episcopului din Macao, conducătorul spiritual al Asiei, cerîndu-i sfatul cît mai urgent.

- Da, este foarte greu pentru noi.

- De ce, părinte ?

- Pentru că el nu este catolic şi...

- Dar a fost de acord ca toţi copiii să fie crescuţi în spiritul Bisericii Adevărate, aşa

mi-a promis.

- Da, da, copila mea, a promis, aşa mi-a spus şi el, dar nu are vîrsta pentru căsătorie, nu se poate însura fără consim-ţămîntul părinţilor şi tu la fel, dar voiam să-ţi spun că am cerut încuviinţarea eminenţei sale ca să oficiez ceremonia pentru gloria lui Dumnezeu, chiar şi aşa cu sau fără aprobarea.. tatălui tău. Am auzit că tatăl tău e plecat, pe undeva prin Indo-China franceză sau prin Siam.

Ştirile cu privire la fraudele comise de tatăl ei şi fuga acestuia ajunseseră şi în colonie dar, din respect pentru ea, nu i se aduseseră la cunoştinţă nici ei, nici lui Struan.

- Dacă eminenţa sa este de acord, sînt sigur că senhor Seratard, in loco parentis, va fi de acord, chiar şi aşa.

Angéligue simţea că i se uscase gîtul.

- De cît timp va avea nevoie eminenţa sa ca să răspundă, ca să-şi dea consimţămîntul

- In preajma Crăciunului, poate ceva mai înainte dacă este în Macao şi nu e plecat să-i viziteze pe credincioşii din China, şi dacă aceasta va fi voinţa Domnului.

Părintele Leo şedea ca de obicei, cu faţa spre grilaj şi cu urechea spre cel care îşi şoptea spovedania. De astă dată însă întoarse capul şi privi prin grilaj, reuşind să-i distingă vag trăsăturile chipului.

- Chestiunea despre care doream să vorbim în particular este trecerea senhorului la catolicism.

Angéligue rămase din nou descumpănită.

- A spus el că vrea să se convertească ?

- Nu, încă nu a văzut lumina, şi tocmai despre acest lucru doream să stăm de vorbă.

Părintele Leo şedea ca de obicei, cu faţa spre grilaj şi, savurînd apropierea de fată, chinuit de o dorinţă despre care ştia că este păcătoasă şi trimisă de Satana, aceeaşi dorinţă împotriva căreia lupta îngenuncheat, zi şi noapte de cînd intrase în sînul bisericii. Dumnezeule, dă-mi putere, iartă-mă, Doamne, îşi spunea el gata să izbucnească în lacrimi şi învin-gîndu-şi cu greu dorinţa de a se năpusti afară şi de a da iama prin sîni şi toate celelalte acum ascunse de peretele despărţitor şi de şalul ei.

- Trebuie să-l ajuţi să îmbrăţişeze credinţa adevărată. Angéligue se trăsese cît mai departe de grilaj. Cuprinsă de panică, desfăcu perdelele ca să scape de sentimentul de claustrofobie pe care i-l dădea cutia aceea. Confesionalele nu i se păruseră niciodată aşa, îşi zise ea, cutremurîndu-se. Este numai de atunci... de atunci cînd... nu s-a întîmplat nimic !

- Am să-l ajut, părinte, din toate puterile, spuse ea tot mai neliniştită şi se ridică să plece.

- Stai !

Violenţa din vocea lui ii produse un şoc.

- Părinte ?

973

' — Te rog, stai puţin, copila, spuse vocea lui calma acum, parcă calmul se simţea că este forţat şi asta o inspăimînta şi mai mult, pentru că nu mai era vocea unui preot aflat într-un loc sacrosanct, ci aceea a unui străin.

- Trebuie să mai vorbim despre această căsătorie şi despre convertirea lui, copila mea, şi să ne ferim de influenţele rele, da,

trebuie, convertirea este obligatorie ca pregătire pentru... pentru eternitate.

- Obligatorie, părinte ? murmură ea. Vreţi să spuneţi că este obligatorie pentru căsătorie ?

- Pentru... pentru eternitate, spuse vocea.

Angéligue privi la umbra de dincolo de grilaj, sigură că minţea, îngrozită numai la gîndul acesta, necum să-l mai şi creadă.

- Am să mă străduiesc, părinte, spuse ea, apoi trase de tot perdelele ca să-i vină aer, şi vru să se ridice. Dar el îl ţinea calea. Angéligue observă că fruntea îi era transpirată cînd se aplecă asupra ei, spunînd :

- Este spre binele lui, pentru mîntuirea lui. A lui, copila mea. Ar fi mai bine înainte, înainte de căsătorie.

- Vreţi să spuneţi, părinte, că este obligatoriu ca el să se convertească înainte de a ne căsători ? întrebă ea înspăi-mîntată.

- Nu eu pun condiţii, vom face ceea ce decide eminenţa sa, noi nu sîntem decît slujitorii lui devotaţi.

- Biserica logodnicului meu nu pretinde ca eu să devin protestantă. Evident că nici eu nu-l pot obliga pe el.

- Trebuie ajutat să vadă adevărul ! Căsătoria este un dar al Domnului. Protestantă ! Eretică ! Apostată ! Este de neconceput, vei fi pierdută pentru totdeauna, pedepsită, excomunicată, sufletul tău etern va fi condamnat la chinuri veşnice, va arde veşnic în flăcările purgatoriului !

Angéligue ţinea privirea plecată în jos şi reuşi numai cu greu să rostească :

- Pentru mine, da, dar pentru el... Sînt milioane de oameni care cred altfel.

- Sînt cu toţii nebuni, pierduţi, condamnaţi, vor arde veşnic - vocea îi deveni şi mai aspră : Vor arde la nesfîrşit. Trebuie să-l convertim pe păgîn. Malcolm Struan trebuie să treacă.::

- Am să încerc, la revedere, părinte, mulţumesc,.", am să încerc, murmură ea şi ieşi afară păşind pe lîngă el.

Ajunsă !a uşă, se-opri, se întoarse, îngenunche o dată şi ieşi apoi la lumină, în timp ce el rămăsese în intervalul dintre bănci, cu spatele spre altar şi continua să strige :

- Fă-te instrumentul Domnului, converteşte-l pe păgîn, dacă îl iubeşti pe Dumnezeu, salvează-l pe bărbatul acesta, sal-vează-l de purgatoriu, dacă îl iubeşti pe Dumnezeu, salvează-l, ajută-mă să-l salvez de focul infernului, salvează-l pentru gloria lui Dumnezeu, trebuie... înainte de a te căsători, salvează-l, să-l salvăm... să-l salvăm...

In seara aceea o patrulă de samurai ieşi din casa gărzii de la Poarta de Nord. Zece războinici, înarmaţi pînă-n dinţi, cu spade şi armuri uşoare de luptă, conduşi de un ofiţer. Trecură podul şi intrară prin barieră în colonie. Un bărbat ducea un steag înalt şi subţire cu nişte caractere japoneze pe el. Samuraiul din frunte purta o torţă aprinsă care arunca umbre ciudate.

Strada Mare şi promenada de pe faleză erau încă pline, căci era o seară plăcută. Negustori, mateloţi, soldaţi, vînză-tori ieşiseră la plimbare, stăteau în grupuri, pălăvrăgind şi rîzînd pe ici şi pe colo, se auzeau cîntece şi strigăte de beţivani şi prostituate. Mai jos, pe mal, cîţiva soldaţi aprinseseră un foc şi dansau în jurul unui cimpoi, iar din depărtare răzbăteau zgomotele din Mahalaua Beţivanilor.

Prezenţa rău prevestitoare fu sesizată imediat. Oamenii se opriră în mijlocul drumului. Conversaţiile ezitară în mijlocul propoziţiei apoi încetară cu desăvîrşire. Toate privirile se întoarseră spre nord. Cei care se aflau mai aproape de patrulă se dădură cîţiva paşi înapoi. Nu puţini fură aceia care începură să-şi pipăie buzunarele în căutarea unui pistol, bleste-mînd în gînd că nu şi-l luaseră. Alţii se retraseră, iar un soldat aflat în permisie în apropierea aleii o luă la goană ca să cheme garda de noapte a marinei militare.

- Ce se întîmplă, domle ? întrebă Gornt.

- Deocamdată, nimic, spuse Norbert, întunecat la faţă. Erau într-un grup de pe promenadă, destul de departe de samuraii care nu dădeau nici o atenţie mulţimii tăcute ce o înconjura. Mergeau cu privirile în jos, aşa cum le era obiceiul. Lunkchurch se apropie de ei.

- Eşti înarmat, Norbert ?

- Nu. Dar tu ?

- Nu.

— Eu sint, domle, spuse Gornt şi scoase un mic pistol dar nu înseamnă mare lucru, dacă sînt puşi pe rele.

— Cînd ai dubii în privinţa lor, încarcă-ţi arma, aşa am spus întotdeauna, adaugă el şi-i întinse mîna grăbit lul Gornt. Barnaby Lunkchurcb, domnule Gornt, mă bucur să vă cunosc. Bine aţi venit la Yokohama, ne vedem la club, am auzit că Jucaţi bridge, mi-ar plăcea să jucăm o dată, cînd doriţi !

Toţi erau in expectativă. Beţivii se treziseră brusc. Toţi erau în gardă, căci viteza samurailor în mînuirea spadei era foarte bine cunoscută. Norbert alesese deja un traseu de retragere în caz de nevoie. Apoi zări garda de noapte a puşcaşilor marini care venea de pe o străduţă laterală, pe două rînduri, cu armele gata de luptă, cu un sergent în frunte, gata să ia o atitudine de comandă, deşi nu provocatoare şi se simţi uşurat.

— Acum nu mai avem de ce să ne facem griji. întotdeauna porţi asta cu tine, Edward ?

— O, da, domnule, întotdeauna. Credeam că v-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus, spuse el scurt. Pot să-l văd ?

— Desigur. Este încărcat, bineînţeles.

Pistolul era fin, dar bun, două ţevi, două cartuşe de bronz, mîner bătut în argint. Il dădu înapoi încruntat.)

- Frumoasă jucărie. E americană ?

— Francez. Mi l-a dat tata cînd am plecat în Anglia. Spunea că l-a cîştigat de la un cartofor de pe o barcă de pescuit: Este singurul lucru pe care mi l-a dăruit în viaţa lui - Gornt rîse blînd, amîndoi bărbaţii se uitau cu atenţie la samuraii care se apropiau. Îl am asupra mea chiar şi cînd dorm, dar nu am tras cu el decît o dată. Asupra unei doamne care încerca să se furişeze cu portofelul meu în miezul nopţii.

— Ai nimerit-o ?

— Nu, domnule, nici n-am încercat, i-am pieptănat numai părul, aşa, ca s-o sperii. O doamnă nu trebuie să fure, nu-i aşa, domle ?

Norbert mormăi ceva şi rămase cu ochii aţintiţi la samurai, văzindu-l pentru prima dată pe Gornt într-o lumină diferită, primejdioasă. Patrula ajunsese în mijlocul străzii, în timp ce sentinelele din faţa legaţiilor britanică, franceză şi rusă; Singurele care aveau gardă permanentă - îşi armară liniştite armele, fiind alertate deja.

— Puneţi siguranţa. Nu trageţi, băieţi, pîn-nu vă spui io; zise mormăit sergentul. Grimes, du-te şi cheamă-l pe dom' Peniţă, vezi că e cu rusnacii, trei case mal jos. Fuguţa.

Soldatul se strecură pe nesimţite. Lămpile de pe stradă pilpîiră. Toată lumea aştepta neliniştită. Ofiţerul japonez cel ţanţoş se apropia impasibil.

- Al naibii ticălos, nu-i aşa, don sergent ? şopti santinela; cu mîinile încleştate pe armă.

- Toţi sînt nişte ticăloşi pociţi. Uşurel acum.

Ofiţerul ajunse în dreptul legaţiei britanice şi latră un ordin. Oamenii lui se opriră şi se aliniară cu faţa spre poartă, în timp ce ofiţerul făcu un pas înainte şi se adresă sergentului într-o japoneză guturală. Se lăsă apoi o tăcere încordată. Ofiţerul repetă nerăbdător, pe un ton imperativ, ceea ce spusese; Ordine, cu siguranţă, ordine.

- Ce, ce latri, pocitule ? îl întrebă sergentul care era cu o jumătate de metru mai înalt decît el.

Din nou aceleaşi propoziţii urîte, pe un ton şi mai supărat.

- Ştie cineva ce spune ăsta ? strigă sergentul.

Nu se auzi nici un răspuns, apoi, Johann, interpretul, ieşi cu grijă din rîndul mulţimii, făcu o plecăciune în faţa ofiţerului care îi răspunse dispreţuitor şi începu să-i vorbească în olandeză. Ofiţerul răspunse tot în olandeză, căutîndu-şi cuvintele:

- Are de transmis un mesaj, o scrisoare, pentru Sir William,' spuse Johann. Trebuie să i-o înmîneze personal.

- Eu nu ştiu nimic, domnu, da oricum, nu cu împuţitele alea de săbii la brîu.

Ofiţerul porni spre poarta legaţiei şi toate siguranţele armelor se ridicară. Ofiţerul se opri. Urmă o tiradă furioasă la adresa sergentului şi a santinelelor. Toţi samuraii îşi scoaseră săbiile pe jumătate din

teacă şi luară o poziţie defensivă. In josul străzii, patrula de puşcaşi marini "se aşezase în poziţie de luptă. Toţi aşteptau prima greşală. In acel moment, Pallidar şi alţi doi ofiţeri de dragoni ieşiră repede din legaţia rusă; aflată în josul străzii, în uniformă de seară cu săbii de paradă;

- Mă ocup eu, sergent, spuse Pallidar. Ce s-a întîmplat ?

Johann îi explică. Pallidar, care cunoştea acum bine obiceiurile japoneze, se apropie de ofiţer, făcu o plecăciune, aşteptă ca acesta să-i răspundă cu o altă plecăciune şi spuse :

- Spune-i că primesc scrisoarea. Sînt aghiotantul lui Sir William, exagera el.

- Spune că-i pare rău, dar are ordin să i-o înmîneze personal.

'- Spune-i că sînt autorizat să... Vocea lui Sir William îl întrerupse;

- Căpitane Pallidar - un moment ! Johann, de la cine este această scrisoare ? Stătea în pragul casei lui Sergheiev, cu toţi ceilalţi invitaţi înghesuiţi în spatele lui.

Ofiţerul arătă spre steag apoi lătră mai multe cuvinte-iar Johann strigă :

- Zice că e de la tairo, dar cred că vrea să spună roju,. Sfatul Bătrînilor. A primit ordin s-o înmîneze imediat, personal.

- Foarte bine. Am s-o iau, spune-i să vină încoace. Johann traduse. Ofiţerul îi făcu un semn imperios cu mîna lui Sir William să vină el, dar Sir William strigă pe un ton sever, foarte puţin curtenitor :

- Spune-i că sînt la masă. Dacă nu vrea să urce treptele pînă aici, n-are decît să mi-o înmîneze mîine.

Johann avea mult prea multă experienţă ca să traducă exact cele spuse şi se mărgini să redea numai sensul. Ofiţerul de samurai trase aer în piept supărat, apoi porni tropăind furios spre poarta rusă, trecu pe lîngă cei doi soldaţi bărboşi de la intrare şi se opri în faţa lui Sir William, aşteptînd, în mod clar, ca acesta să-i facă o plecăciune.

- Kirei! lătră Sir William. Salut ! Era unul din puţinele cuvinte în japoneză pe care îşi permitea să le cunoască. Kirei !

Ofiţerul roşi, dar se închină automat. Se prosternă ca în faţa unui egal şi turbă şi mai tare văzînd că Sir William îi face numai un semn cu capul, ca unui inferior, dar apoi, îşi spuse el, omuleţul ăsta prostănac este şeful gai-jinilor şi are reputaţia de a fi la fel de nestăpînit la furie pe cît miroase de urît. Cînd vom ataca, am să-l ucid chiar eu.

Scoase sulul, făcu un pas înainte şi îl înmînă, apoi se dădu un pas înapoi, făcu o plecăciune perfectă, aşteptă pînă i se înapoie plecăciunea, ce-i drept, cam în treacăt, complet satisfăcut că-i dăduse peste nas duşmanului. Ca să-şi descarce mînia, se stropşi la soldaţii lui şi porni printre ei ca şi cînd nici n-ar fi existat. Aceştia îl urmară, revoltaţi şi ei de grosolănia gai-jinilor.

- Unde naiba e Tyrer ? întrebă Sir William. Pallidar spuse :

- Trimit pe cineva să-l caute.

- Nu, te rog, spune-l lui Johann să vină la mine, bine ?

- Nu este nevoie, Sir William, spuse Erlicher, ministrul elveţian, dacă este în olandeză pot să traduc eu.

- Mulţumesc, dar îl prefer pe Johann, pentru că ştie şi puţină japoneză, spuse Sir William, care nu dorea să împărtăşească nici o veste nouă cu un străin şi cu atît mai puţin cu reprezentantul unei industrii de armament încă modestă, dar deosebit de riguroasă, în căutare de pieţe de export, cu o reputaţie bazată pe calitatea unică a meşterilor ei ceasornicari, unul din puţinele domenii în care manufacturile britanice nu puteau susţine concurenţa. Sufrageria, cea mai mare încăpere din clădire, avea o masă pentru douăzeci de persoane, acoperită cu farfurii şi tacîmuri de argint fin. Erau invitaţi toţi miniştrii, lipsea numai Heimrich care era bolnav. Struan şi Angéligue erau aşezaţi în capul mesei. Mai erau cîţiva ofiţeri britanici şi francezi şi cîte doi servitori în livrele in spatele fiecărui scaun;

— Pot să folosesc antecamera, conte Sergheiev ? spuse Sir William în rusă.

— Bineînţeles, spuse contele şi deschise uşa.

Aşteptă un moment pînă intră grăbit şi Johann, apoi închise uşa.

— 'Seara, Sir William, spuse Johann, încîntat că fusese solicitat - în felul acesta avea să fie primul care va şti despre ce este vorba şi va continua să fie util, folositor pentru ţara şi pentru ministerul său, rupse sigiliul sulului şi se aşeza jos; Este în olandeză şi in japoneză. E foarte scurt - îl parcurse rapid cu privirea, ridică din sprîncene, îl mai citi o dată, avu un mic rîs nervos şi zise : Vă este adresat dumneavoastră, ministrului britanic, şi sună astfel : „Vă comunic prin depeşă. Prin ordinul shogunului Nobusada primit de la Kyoto, toate porturile vor fi închise imediat şi toţi străinii expulzaţi şi alungaţi,' noi ne..."

— Alungaţi ? Alungaţi ai spus ? strigătul străbătu prin uşă şi se abătu ca o măciucă asupra oaspeţilor de la cină.

Johann tresări.

— Da, domnule, îmi pare rău, Sir, aşa spune : ,,şi alungaţi; noi nedorind şi neavînd nevoie de nici un fel de contacte între străini şi poporul nostru. Vă trimit aceasta înainte de a comanda o întîlnire imediată pentru a pune la punct detaliile retragerii dumneavoastră urgente din Yokohama. Comunicat cu respect".

— Cu respect ? Ticăloşi impertinenţi pînă la Dumnezeu..: Tirada de furie continuă. Cînd Sir William făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea, Johann interveni :

— E semnată Nori Anjo - Tairo. După cîte înţeleg eu, asta înseamnă un fel de dictator.

37

Kyoto

Joi, 6 decembrie

Toranaga Yoshi era livid.

- Cînd a fost confirmată numirea lui tairo ?

- Alaltăieri, sire, printr-un porumbel călător trimis seniorului Anjo la Yedo, spuse blînd Wakura, seniorul şambelan, şeful cancelariei palatului, deloc tulburat de furia făţişă a Oaspetelui său şi ascunzîndu-şi bucuria - aşteptase cu multă nerăbdare această întrevedere pe care o aranjase în apartamentul său din interiorul palatului.

- Sulul oficial, semnat de shogun la cererea Fiului Cerului a fost trimis, cred eu, pentru a fi înmînat de urgenţă seniorului

Asta îi spori şi mai mult furia lui Yoshi. Strămoşul lui, sho-gunul Toranaga, stabilise ca porumbeii călători să reprezinte proprietatea exclusivă a shogunatului. Două secole şi jumătate mai tîrziu, această metodă de comunicare începuse să intre în declin, nemaifiind considerată necesară, iar acum nu mai era folosită decît pentru comunicări de importanţă vitală, cum ar fi moartea unui shogun sau a unui împărat. Administraţia Bakufu se făcuse că nu vede că de mai mulţi ani unii zarafi zai-batsu din Osaka foloseau pe ascuns porumbei călători. Zarafii erau expuşi astfel în orice clipă la plata unor amenzi, taxe sau alte favoruri către Bakufu, dacă aceştia doreau să aplice le-gea.

— Şi ultimatumul acela prostesc către gai-jini ? Cînd urmează să fie înmînat ? întrebă Yoshi.

- Imediat, sire. Cererea imperială era la acelaşi porumbel călător, sire, confirmată de shogunul Nobusada şi marcată „Transmiteţi imediat".

- Ordinul este baka, graba asta încă şi mai baka ! Yoshi îşi trase mantaua căptuşită mai strîns în jurul umerilor, ploaia Care răpăia în grădină făcea ca aerul să fie şi mai rece. Trimite alt porumbel şi anulează ordinul.

— Dacă ar depinde de mine, aş face-o imediat din moment ce dumneavoastră îmi sugeraţi. Imediat ce veţi pleca, voi cere învoire, dar cred că este prea tîrziu pentru a vi se mai îndeplini dorinţa, cred că şeful gai-jinilor a primit deja ordinul, s-ar putea să-i fi fost înmînat ieri.

Wakura reuşi să arboreze o mutră jalnică şi nefericită, Aceasta era încununarea mai multor ani de intrigi în sprijinul dorinţelor împăratului, al părerii celor mai mulţi daimyo, nobili de la curte, şi a lui Ogama, care în prezent deţinea puterea la Kyoto, deşi Porţile erau păzite din nou, în mod ostentativ, de shogunatul cel atît de detestat, dar numai cu permisiunea lui Ogama şi a prinţesei Yazu şi, lucrul cel mai important, în sprijinul propriilor lui păreri. Se simţea şi acum încîntat cînd îşi amintea cum organizase şi plănuise totul. O

condusese pe prinţesa în timpul plimbării ei de dimineaţă prin grădinile palatului şi neutralizase dintr-o singură mişcare shogunatul, administraţia Bakufu şi pe Yoshi, cel mai periculos dintre duşmanii săi.

- Prinţesă imperială, am auzit cîţiva curteni foarte apropiaţi de Divinul, care se gîndesc în permanenţă numai la interesele tale, spunînd că seniorul soţul tău ar trebui să-l numească pe seniorul Nori Anjo tairo cît mai curînd cu putinţă.

- Pe seniorul Anjo ? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

- Oameni înţelepţi consideră că lucrul acesta trebuie făcut repede şi discret, Comploturile se ţin lanţ la Yedo şi asta ar pune capăt... ambiţiilor adversarilor, spuse el delicat, ale adversarilor care se străduiesc necontenit să-l submineze pe ilustrul tău soţ, care au legături şi cu mişcarea shishi. îţi aminteşti, Otsu !

- Ca şi cum aş putea uita aşa ceva ! Dar Anjo - nu că aş avea vreo influenţă pentru a hotărî o asemenea chestiune - Anjo e un tont şi un prostănac. Ca tairo va deveni însă şi mai arogant.

- Este adevărat, dar, ridicîndu-l pe el deasupra celorlalţi Bătrîni ar fi un preţ rezonabil pentru a-i asigura securitatea seniorului shogun cît timp este încă minor şi a-l reduce la tăcere pe... pe unicul său rival, seniorul Yoshi.

- Ar putea un tairo să-i ia funcţia de tutore ?

- Probabil, prinţesă. Şi mai este încă un punct în favoarea lui Anjo, după cum şoptesc înţelepţii, şi anume că Anjo este instrumentul perfect în lupta împotriva gai-jinilor. E tare de cap,' dar foarte ascultător faţă de cererile imperiale. Divinul va remarca aceasta loialitate şi fără îndoiala că-l va răsplăti pentru serviciile lui. Am auzit că înţelepţii ziceau că va fi cu atît mai bine. cu cît lucrul s-ar face mai repede şi mai discret.

A fost aşa de uşor să sădesc sămînţa care a înflorit apoi ca orhideele mele din sera cu pămîntul saturat de îngrăşăminte - cît de înţelept am fost să pun la cale căsătoria ei. Cuvintele ei şoptite la urechea prostănacului ei de soţ, apoi ne-atragem cîţiva nobili, mi se cere repede sfatul, eu îl dau la fel de repede şi treaba s-a făcut. Iar acum a venit şi rîndul tău, Toranaga Yoshi, se gîndi el fericit. Yoshi

cel frumos, cel viclean, cel puternic, uzurpatorul de viţă nobilă care amuşină şi aşteaptă în umbra puterii, gata să pornească războiul civil de care eu şi cei mai mulţi nobili ne temem cumplit, războiul care ar strivi renaşterea puterii imperiale şi ar pune încă o dată curtea imperială sub stăpînirea unei grupări de ticăloşi stăpîni ai Porţilor şi care ar putea astfel să ne taie simbriile şi să ne facă din nou cerşetori. Işi stăpîni un fior. Nu trecuseră prea multe generaţii de cînd împăratul de atunci trebuise să-şi vîndă semnătura pe străzile din Kyoto pentru a face rost de bani pentru mîncare. Nu trecuse mult timp de cînd căsătoriile de la curte se făceau cu daimyo ambiţioşi şi parveniţi, care abia dacă erau samurai, singurul lor merit pentru a obţine un rang mai înalt fiind succesul în război şi banii. Şi nu cu mulţi ani în urmă... Nu, nimic din toate acestea nu se va mai repeta, îşi spuse el. în momentul în care sonno-joi va învinge, prietenii noştri credincioşii shishi vor fi demobilizaţi şi se vor întoarce la feudele lor, toţi daimyo se vor prosterna adînc în faţa lui, noi vom domni la Curte şi epoca de aur va reînvia.' Tuşi şi îşi aranja cu grijă mînecile uriaşe ale costumului lui sofisticat de Curte, urmărindu-l cu privirea pe Yoshi, cu ochii inguşti pe faţa greoaie, machiată după moda de la Curte.

— Fără îndoială că ordinul de a-i expulza pe gai-jini este un lucru bun, sire. Aversiunea înţeleaptă şi de lungă durată a împăratului faţă de gai-jini şi de tratate va fi satisfăcută şi Ţara Zeilor va scăpa de ei pentru totdeauna. Lucrul acesta ar trebui să-ţi facă plăcere, senior Yoshi.

— Dacă ordinul ar fi avut vreo noimă, da. Dacă va fi ascultat şi dus la îndeplinire, da. Dacă am avea mijloacele necesare pentru a-l duce la îndeplinire, da. Dar nu se va întimpla nimic din toate acestea, de ce nu am fost consultat ?

— Dumneavoastră, sire ? sprîncenele pictate ale lui Wa-kura se ridicară în sus a mirare.

- Sînt tutorele moştenitorului prin numire imperială Băiatul este minor şi semnătura lui nu este valabilă.

- Oh, îmi pare tare rău, sire... dacă ar fi fost vorba numai de mine, bineînţeles că aş fi cerut mai întîi de toate aprobarea

dumneavoastră. Vă rog. sire, nu mă învinuiţi pe mine, eu nu pot să hotărăsc nimic, eu pot numai să fac sugestii, eu nu sînt decît un slujitor al Curţii, al împăratului.

- Trebuia să mă consulte şi pe mine !

- Sînt de acord, aşa este, trăim vremuri ciudate. Chipul lui Yoshi era încordat. Răul fusese comis. Va trebui să scoată shogunatul din propria-i murdărie. Tîmpiţii ! Dar cum ? Mai întîi Anjo. Soţia mea a avut dreptate. Ah, Hosaki, îşi spuse el, n-am ţinut seama de sfatul tău ! Intorcîndu-se cu gîndul spre familie, furia păru să i se topească ca prin minune. Dincolo de fereastra shoji îşi văzu garda personală care aştepta la adăpostul acoperişului elegant. In spatele lor se întindea grădina peste care cădea acum o ploaie blîndă, fă-cînd să strălucească nuanţele frumos orchestrate de roşu şi auriu şi cafeniu şi transformîndu-le într-o privelişte încîntătoare pentru ochi şi suflet, atît de diferită de Yedo, se gîndi el distrat, i-ar plăcea şi lui Hosaki aici - ar fi o schimbare fundamentală faţă de viaţa noastră spartană. Hosaki apreciază frumosul,

i-ar plăcea aici.

Este aşa de uşor să te laşi înghiţit de vremea frumoasă şi de grădini, de cerul blînd şi ploaia mîngîietoare, de muzica bună, de poezie, de mîncare, de mătăsurile bogate, de păsările cântătoare şi de frumoasele cu piele de alabastru ale Curţii, de Lumea Plutitoare din Kyoto, Shimbara, cea mai căutată din întreaga Japonie, fără nici o altă grijă pe lume decît să cauţi o nouă plăcere. De cînd venise la Kyoto, în afară de pacea vremelnică cu Ogama, avusese puţine realizări. Avusese însă clipe de răgaz, atît de rare pentru el, clipe de plăcere cu Koiko, exerciţii de spadă zilnice şi practicarea celorlalte arte marţiale, un masaj minunat - Kyoto fiind renumit pentru asta - banchete la fiecare masă, jocuri de go şi şah, scrisese poezii. Ce în-ţelept din partea strămoşilor mei să-i îngrădească pe împărat şi lingăii lui eleganţi la Kyoto şi să-şi construiască propria capitală la Yedo, departe de ispitele lor şi de încercările lor viclene de manipulare - şi cît de înţelept fusese să se interzică shogunului să vină în această capcană unsă cu miere. Eu ar trebui să plec. Dar cum să plec fără Nobusada ? Curtea făcuse totul ca să-l tină la distanţă. La

fel şi Nobusada. Tînărul anulase de doua ori o întrevedere pe motiv că era răcit. Doctorul confirmase oficial răceala, dar ochii lui spuneau clar că nu era decît o scuză.

- Dar sănătatea seniorului shogun mă îngrijorează cu adevărat, seniore Yoshi. Constituţia lui nu este prea puternică şi bărbăţia lui lasă de dorit,

- Este cumva din vina prinţesei ?

- Nu, nu sire. Ea este viguroasă şi yin-ul ei este larg şi suficient de suculent ca să satisfacă şi cel mai deosebit yang.

Yoshi îl interogase cu multă grijă pe doctor. Nobusada nu fusese niciodată un spadasin prea viguros, sau un vînător pasionat ca tatăl şi fraţii lui, preferind sporturile mai uşoare ca vînătoarea cu şoimi sau trasul cu arcul sau, şi mai adesea, întrecerile poetice şi caligrafia. Dar în asta nu era nimic rău.

- Tatăl lui este zdravăn ca un cal şi familia lui este renumită prin longevitate. Nu aveţi nici un fel de motive să fiţi îngrijorat, doctore. Daţi-i una din poţiunile dumneavoastră, re-comandaţi-i să mănînce mai mult peşte, mai puţin orez decorticat şi mai puţin din mîncărurile exotice care îi plac prinţesei.

Prinţesa fusese de faţă la singura întrevedere pe care o avusese cu pupilul său, cu cîteva zile mai înainte. Lucrurile se desfăşuraseră cum nu se poate mai rău. Nobusada refuzase să ia în considerare posibilitatea de a se întoarce la Yedo. Refuzase chiar să discute o eventuală dată a întoarcerii sale, refuzase să-i asculte sfatul în orice altă chestiune, sîcîindu-l cu Ogama :

- Choshu controlează străzile, oamenii lui Ogama îi vî-nează pe răutăcioşii shishi, vere. Nu sînt în siguranţă nici dacă sînt înconjurat de războinicii noştri, sînt în siguranţă numai sub protecţia împăratului.

- -Acesta este un mit. Nu eşti în siguranţă decît în Castelul Yedo.

- Îmi pare rău, seniore Yoshi, intervenise prinţesa, cu o voce dulce şi mătăsoasă, dar la Yedo este atît de umed, clima nici nu se poate compara cu cea din Kyoto şi soţul meu a început să tuşească.

- Aşa este, Yazu-chan. Şi mie îmi place aici, vere, pentru prima oară în viaţa mea sînt şi eu liber, nu mai sînt sechestrat în castelul

acela oribil. Aici sînt liber să zburd şi să cînt şi să ma joc şi mă simt în siguranţă, sîntem în siguranţă. S-ar putea să rămîn aici pentru totdeauna. Şi de ce nu ? Yedo este un loc urît mirositor şi scîrbos, Ar fi minunat să guvernez de aici !

Yoshi încercase să-l aducă cu picioarele pe pămînt, dar fără rezultat. Apoi Nobusada izbucnise :

- Ceea ce îmi lipseşte mie cel mai mult, pînă am să devin major şi asta nu peste mult timp, vere, este un conducător puternic, un tairo. Nori Anjo ar fi perfect pentru funcţia asta.

- Ar fi foarte rău şi pentru tine şi pentru shogunat, spuse el răbdător şi îi explică din nou de ce, dar fără nici un rezultat. Nu este înţelept să...

- Nu sînt de acord, vere. Anjo mă ascultă pe mine, pe mine, ceea ce tu nu faci niciodată. Am spus că vreau să mă prosternez în faţa Divinului, cumnatul meu, şi el a fost de acord cu mine şi iată-mă aici, iar tu te-ai opus. El ascultă ce-i spun ! Ce-i spun eu, eu, shogunul. Şi nu uita că, oricine ar fi, e mai bun decît tine. Tu n-ai să fii niciodată tairo, niciodată !

Se despărţise de cei doi fără să creadă nici o clipă - în ciuda rîsului dispreţuitor al lui Nobusada care se auzea în urma lui — că Anjo va deveni într-adevăr tairo.

Dar acum faptul este consumat, îşi spuse el, conştient că Wakura, seniorul şambelan, îl urmărea cu privirea.

- Am să plec din Kyoto peste cîteva zile, spuse el, luînd o hotărîre bruscă.

- Dar abia ai venit aici, sire, spuse Wakura, felicitîndu-se în gînd. Sper că primirea noastră n-a fost chiar atît de îngrozitoare !

- Nu, n-a fost îngrozitoare. Aşadar ce alte informaţii triste mai ai pentru mine ?

- Nici una, sire. Imi pare rău că v-am comunicat ceva ce v-a indispus. Wakura sună din clopoţel Imediat un paj frumos Intră ducînd o tavă de ceai şi o farfurie de curmale Băiatul avea diiiţii daţi cu negru. Mulţumesc, Omi - băiatul îi zîmbi la rîndul lui şi ieşi. Sînt cele mai dulci curmale pe care le-am mîn-cat vreodată, spuse el. Din Satsuma.

Erau foarte miri, siropoase şî uscate la soare. Yoshi strînse din pleoape. Luă una, nu era o coincidenţă că proveneau din Satsuma,

- Sînt excelente,

- Da, aşa este. Ce păcat că seniorul daimyo Sanjiro nu este la fel de dulce ca fructele şi legumele pe care fe cultiva soldaţii lui ţărani. E curios că în Satsuma poţi fi şi samurai şi ţăran, fără să-ţi pierzi casta.

Yoshi mai alese o curmala.

- Curios ? Aşa e obiceiul lor străvechi. Un obicei rău. E mai bine ca oamenii să fie samurai sau ţărani, ori una, ori alta, după cum se spune în Testament.

- Ah, da, Testamentul. Dar atunci şogunul Toranaga a permis acelei familii să-şi păstreze feuda şi după Sekigahara, deşi luptaseră împotriva lui. Poate că îi plăceau şi lui curmalele. Interesant, neh ?

- Poate că s-a mulţumit cu faptul că s-au prosternat cu fruntea în ţărînă în faţa lui,

i-au oferit umil puterea asupra provinciei Satsuma, au jurat umil credinţă veşnică şi

i-au mulţumit încă şi mai umil că le-a dat Satsuma ca feudă.

- A fost un conducător înţelept, foarte înţelept. Dar acum provincia Satsuma, sub conducerea lui Sanjiro, nu mai este aşa de umilă.

- Lucrul acesta este valabil acum şi pentru alţii, spuse Yoshi tăios.

- Aşa cum spuneam, trăim vremuri tulburi. Wakura făcu o mică pauză înainte de a-i oferi următoarea informaţie. Circulă zvonul că îşi pregăteşte legiunile şi feuda pentru război.

- Satsuma este întotdeauna pe picior de război. Este şi acesta un obicei străvechi al lor. Trebuie să-mi spui cum se numeşte cel care îţi furnizează ţie toate astea... curmalele, vreau să zic, spuse Yoshi. Ne-ar prinde bine curmalele astea şi la Yedo.

- Cu plăcere, spuse Wakura, ştiind că nu va reuşi niciodată să treacă de reţeaua lui de spioni, niciodată. Sînt unii sfătuitori înţelepţi care susţin că, de astă dată, Sanjiro va provoca cu adevărat război în ţară.

- Război împotriva cui, domnule senior şambelan ?

- Presupun că împotriva celor pe care îi consideră duşmani.

- Şi cine sînt aceştia ? întrebă Yoshi răbdător, vrînd să-l facă pe Wakura să dea cărţile pe faţă.

- Se vorbeşte că ar fi shogunatul, îmi pare rău.

- O să-i pară lui tare rău dacă încearcă să ducă război împotriva legii ţării, domnule senior şambelan. Sfătuitorii aceştia înţelepţi de care vorbeai, poate că ar trebui să-l sfătuiască rapid să nu fie prost. Şi sfătuitorii pot fi uneori tare proşti, neh ?

- Sînt de acord. Wakura zîmbi cu toată gura.

- Sînt de acord că Sanjiro este militarist, dar nu e prost.'

La fel şi Ogama din Choshu. La fel şi Yodo din Tosa. Toţi seniorii Ţinuturilor Alipite sînt războinici şi dornici să-i manevreze pe alţii, întotdeauna au fost aşa, ca şi anumite persoane oficiale de la Curte, prost sfătuite.

- Chiar dacă ar fi aşa, ce pot face cîţiva curteni împotriva măreţului shogunat, sire, cînd Curtea nu are armate, nu are terenuri, nu are nici un koku şi toţi depind de mărinimia sho-gunului care le stabileşte simbriile ?

Yoshi zîmbi fără nici un fel de voioşie.

- Răspîndesc nemulţumirea printre daimyo cei ambiţioşi..: O, da, asta îmi aminteşte... spuse el, hotărînd că Wakura mersese prea departe şi trebuie pus la punct,... că s-ar putea ca în această minunată insulă a fericirii să nu ştii, dar anul acesta va fi foamete în întreaga Japonie, chiar şi în provincia mea,' Kwanto. Se spune că simbriile de la curte vor fi reduse anul acesta şi anul viitor, cred că vor fi reduse cam la jumătate -- fu încîntat să constate privirea înspăimîntată din ochii lui Wakura.

- imi pare rău.

- Da, îmi pare rău, foarte rău, e o zi rea. Sînt vremuri grele acuma.

Wakura îşi reprimă dorinţa de a striga şi de a ameninţa, încercîhd să evalueze de ce putere dispunea Yoshi pentru a iniţia' şi a duce la îndeplinire o asemenea reducere bugetară. El nu este singurul care doreşte acest lucru, toţi daimyo se pling şi. evident, Consiliul Bătrînilor va aproba imediat reducerea. Dar tairo Anjo îi va contracara, pentru ce altceva este el tairo, dacă nu ca să facă ceea ce

vrem noi ? Ogama ? Clinele acela arogant va aproba reducerea, la fel şi Sanjiro şi toţi ceilalţi. Anjo va trebui să-i ţină bine în frîu ! Wakura arbora cel mai seducător zîmbet de care era în stare.

- Prinţul consilier vă întreabă dacă n-aţi vrea să-i expuneţi părerile dumneavoastră despre provinciile Satsuma, Choshu şi Tosa, mai ales cu privire la pericolul pe care îl poate prezenta Sanjiro şi cum ar putea ajuta în viitor Curtea shogunatul pentru a evita orice neînţelegeri.

- Mi-ar face mare plăcere, spuse Yoshi strălucind de bucurie, ar fi fost o ocazie minunata,

- Şi, in sfîrşit. am onoareo să-ţi spun că Divinul te-a invitat ca oaspete personal, pe shogunul Nbbusada şi pe cîţiva daimyo pe lîngă cei din Tosa, Choshu şi Satsuma la Sărbătoarea Solstiţiului de iarna. Invitaţiile pentru Tosa şi Satsuma au pornit, a dumitale şi a seniorului Ogama vor fi înmînate mîine in cadrul ceremoniei de rigoare, dar am vrut să-mi rezerv plăcerea de a-ţi transmite personal această veste.

Yoshi era uimit pentru că aceasta era o cinste cu totul deosebită pentru orice persoană din afara cercului restrîns al Curţii. Solstiţiul era luna aceasta, luna a douăsprezecea, în ziua de douăzeci şi doi. Deci peste şaisprezece zile. Sărbătorile vor dura cel puţin o săptămăna, poate chiar ceva mai mult. Putea să plece după aceea, ar fi avut suficient timp să rezolve problema cu Anjo după aceea. Stai ! Ai uitat ce spune Legămîn-tul : Fereşte-te să-ţi aşezi cortul lîngă adăpostul Cerului. Nu este pentru noi. Noi sîntem oameni, ei sînt zei, zeii sînt ca şi oamenii, geloşi ca şi ei şi apropierea de ei le stîrneşte dispreţul. Moartea unuia dintre noi ar putea să placă foarte mult acestor zei falşi. Şi ea se poate produce numai în vizuina lor. Yoshi se simţi cuprins de spaimă. Invitaţia nu putea fi refuzată;

- Mulţumesc, spuse el şi făcu o plecăciune.

La amiază, postul de observaţie shishi, aflat vizavi de cazărmile lui Toranaga observă cu nepăsare cum patruzeci de samurai, purtind un steag, ieşiră pe poartă şi se îndreptară în josul străzii, spre Poarta de Est a palatului. Era schimbarea de rutină a gărzii la amiază. Mulţi dintre ei purtau suliţe, cu toţii aveau cîte două săbii, mantale de ploaie şi pălării conice înalte de ploaie, toate din paie. Observatorul

shishi căscă, îşi trase propria manta în jurul umerilor cînd ploaia se înteţi uşor şi îşi mută taburetul sub streaşină unei dughene unde se servea supă cu tăiţei şi ceai şi care era ţinută de un simpatizant. Curînd urma să-i vină schimbul. Fusese de serviciu aici de la revărsatul zorilor. Avea optsprezece ani şi o barbă deasă. Era un ronin din Satsuma.

înainte de a se furişa afară din Kyoto, şeful lor, Katsumata, le poruncise să menţină tot timpul sub supraveghere locuinţa lui Toranaga şi locuinţa lui Ogama.

- în momentul în care există o şansă de a-l ataca pe oricare din cei doi - asta trebuie să se petreacă în afara cazărmilor lor pentru ca să aibă o şansă rezonabilă de succes -organizaţi imediat un asalt cu un singur om. Un singur om,' nu mai mult. Trebuie să preţuim vieţile luptătorilor shishi, dar trebuie să fim gata. Un atac prin surprindere este singura noastră cale de răzbunare.

in rada porţilor mai mulţi hamali ducind sacoşe cu leguma proaspete şi coşuri cu peşte prins în aceeaşi dimineaţă se o-priseră la bariera. Gărzile ii cercetară cu atenţie, apoi le dădură drumul înăuntru, unde fură examinaţi fiecare cu aceeaşi grijă. Tînărul căscă din nou. Nici o şansă să se strecoare prin cordonul de apărare. Se întreba pentru o clipă daca fata, Sutnomo, o fi reuşit să pătrundă în interior şi să se angajeze acolo Unde i se poruncise. Eeee, e un adevărat miracol că aceştia trei scăpaseră prin tunel, da, da, o adevărata minune. Dar unde sînt acum ? Nu s-a mai auzit nimic de ei după evadarea aceea spectaculoasă. Dar ce contează ? Trebuie să fie în siguranţă, ca şi noi, căci avem patroni importanţi. O să ne regrupăm mai tîrziu. O să fim răzbunaţi. Sonno-joi se va împlini.

Văzu cum garda dă colţul şi dispare. Acuma era obosit, dar gîndul la saltelele calde şi la iubita lui îi îndepărtă uşor oboseala.

Patrula shogunatului ajunse la Poarta de Est. De o parte şi de alta a Porţii se afla cîte o cazarma în care stătea garda: Acestea puteau adăposti pînă la cinci sute de oameni cu cai cu tot la nevoie. Poarta avea şase metri înălţime şi era făcuta din scînduri groase, întărite cu fier şi cu o poarta mai mică; într-o parte, care era deschisa. Zidurile de incinta erau înalte; Vechi, de piatra. O clipa, noii veniţi se

amestecară cu garda veche, toţi bine înfofoliţi. Ofiţerii inspectau armele şi oamenii: Garda veche se alinie, un ofiţer şi un ashigari - infanterist - din grupul de înlocuire trecură strada Ploaia se opri. Soarele apăru timid dintre nori. Cei doi bărbaţi cotiră pe altă stradă şi intrară în alta baraca, ca multe altele asemănătoare din Kyoto. Aici erau cazaţi doua sute de samurai ai lui Ogama - destul de departe de Poarta, dar şi suficient de aproape.

-' Patruzeci de oameni, iată aici numele lor, spuse ofiţerul şi făcu o plecăciune. Nimic de raportat.

- Bine. Voi doi veniţi cu mine, vă rog.

Ofiţerul lui Ogama studia lista numelor, în timp ce îi conducea pe un coridor şi apoi printr-un cordon format din soldaţii lui. Trecură printr-o uşă deschisa, într-o camera goala şi se apropiara de o uşă închisă. Ofiţerul bătu, apoi o deschise Camera era aproape goala, nu avea decît o măsuţă joasă şi cîteva tatami. Ogama stătea în picioare lîngă fereastra, înarmat, în gardă, dar singur. Ambii ofiţeri se opriră şi făcură o plecăciune.

Ashigari îşi scoase pălăria mare şi deveni Yoshi. Dădu în tăcere sabia lungă ofiţerului său, păstrînd-o numai pe cea scurtă şi pătrunse în încăpere. Uşa se închise în urma lui. Ambii ofiţeri, răsuflară uşuraţi. Amîndoi asudaseră.

în odaie, Yoshi făcu o plecăciune.

- Mulţumesc că ai fost de acord să ne întîlnim. Ogama făcu şi el o plecăciune, îi făcu apoi semn lui.

Ogama să se aşeze în faţa lui.

- Ce este aşa de urgent şi de ce atîta taină ?

- Veşti proaste. Ai spus că partenerii trebuie să-şi împărtăşească informaţiile. îmi pare rău, dar Nori Anjo a fost numit tairo !

Vestea îl şocă vizibil pe Ogama şi acesta ascultă atent în timp ce Yorshi vorbea. Cînd Yoshi aminti de invitaţia imperială, supărarea i se mai risipi.

- O asemenea onoare, o asemenea recunoaştere a meritelor noastre !

- Aşa am crezut şi eu la început, pînă am ieşit din palat. Abia atunci am văzut adîncimea capcanei.

- Ce capcană ?

- Să-i ai pe seniorii de Satsuma, Tosa, pe dumneata şi pe mine, pe toţi la un loc în acelaşi timp ? In haine de ceremonie ? In interiorul zidurilor palatului. Fără arme şi gărzi ?

- Dar ce-ar putea face Wakura ? Sau oricare din ei ? Nu au samurai, nu au arme, nu au bani, nu au armate, nimic .

- Da, dar ia gîndeşte-te : cînd vom fi noi patru împreună în faţa Fiului Cerului, ar fi momentul cel mai potrivit ca cineva - Wakura, prinţul Fujikata, shogunul Nobusada sau prinţesa —; să sugereze că ar fi un dar foarte potrivit pentru Divinul dacă în acest moment patru dintre cei mai importanţi daimyo din ţară şi-ar exprima loialitatea faţă de el oferindu-i lui toată puterea lor.

Ogama se întunecă la faţă.

- Nici unul dintre noi nu va fi de acord, nici unul ! O să vorbim în doi peri, o să ne tînguim, o să minţim chiar.

- Să minţim ? In faţa Fiului Cerului ? Niciodată. Ascultă mai departe. Să zicem că prinţul consilier, înainte de ceremonie vine la dumneata în particular şi-ţi spune : „Senior Ogama," Fiul Cerului vrea să te adopte, să te facă Prinţ Ogama, Căpitan al gărzii imperiale, senior al Porţilor, membru al Noului Consiliu Imperial al celor Zece care va conduce în locul uzurpatorului Toranaga. In schimb...

- Ei ? Ce' Consiliu al celor Zece ?

- Aşteaptă.., „în schimb, dumneata să-l recunoşti drept ceea ce este : Fiul Cerului, împăratul Japoniei, Posesorul însemnelor Sacre ale Regalităţii - Orbita, Oglinda şi Sceptrul - descendent din zei şi strămoşul tuturor oamenilor. In schimb, dumneata îi oferi feuda dumitale şi samuraii pentru a-l sluji pe el şi dorinţele lui care se vor exercita prin intermediul Consiliului celor Zece".

Ogama îl privea fix, in timp ce pe buza superioară îi apăruseră broboane de sudoare.

- N-am să, n-am să renunţ niciodată la Choshu.

- Poate că da, poate că nu. Poate că vorbitorul imperial va spune : „...în plus, împăratul te va confirma în feuda ta ca senior de Choshu, învingător al gai-jinilor, Păzitor al Strîmtorilor, supus numai lui şi Consiliului Imperial al celor Zece",

- Cine mai este în Consiliu ? întrebă Ogama răguşit.

Yoshi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Schema i se înfăţişase în întregime în gînd în momentul în care ajunsese la cazarma lui. Generalul Akeda îi grăbise procesul de gîndire printr-o remarcă întîmplătoare referitoare la cît de întortocheată era gîndirea celor din Kyoto, era chiar în aerul pe care îl respirau, în aşa fel încît ceea ce părea o recompensă în secunda următoare se dovedea a fi o cursă.

I se făcuse rău aproape fizic cînd îşi dădu seama că s-ar fi putut lăsa aşa de uşor amăgit, la fel ca oricine altcineva -aşa cum se întîmplase în ziua aceea chiar, cînd i se inoculase un fals sentiment de securitate cu scopul de a-l izola şi de a-l invita apoi înăuntru.

- Vezi, Ogama-sama şi dumneata te simţi tentat deja. Cine mai este în Consiliu ? Ca şi cum ar avea vreo importanţă Vei fi singur împotriva oamenilor lor. Sanjiro la fel. Seniorul şambelan Wakura şi acoliţii lui vor fi precumpănitori şi vor fi cei care vor guverna.

- Nu vom fi niciodată de acord, n-o să..

- Imi pare rău, dar vei fi de acord - te vor copleşi cu onoruri de ajuns pentru a cuceri chiar şi un kami - cea mai mare tentaţie fiind faptul că vor pretinde că înlocuiesc shogunatul cu un Consiliu de Zece shogunate ! Bineînţeles că mie nu mi se va oferi nici un loc în Consiliul Imperial, nici unui alt Toranaga cu excepţia lui Nobusoda, dar acela este deja de partea lor din cauza prinţesei, aşa cum v-am prevenit. Yoshi scuipă furios Anjo a fost prima mişcare, adăugă el.

Cu cît examinau mai mult ramificaţiile, cu atît cei doi bărbaţi vedeau mai bine capcanele care li se întindeau. Ogama spuse pe un ton aspru :

- Festivităţile vor dura săptămîni de zile, vom fi obligaţi să dăm banchete pentru Curte şi unul altuia. Aici se pot introduce uşor otrăvuri cu efect întîrziat.

Yoshi se cutremură. Toată viaţa trăise cu spaima că ar putea fi otrăvit. Unul din unchii lui preferaţi murise în dureri cumplite - doctorul spusese „cauze naturale", dar unchiul fusese ca un ghimpe în coasta oamenilor din Bakufu, iar moartea lui însemna o mare uşurare pentru ei. Poate că fusese o-trăvit, poate că nu. Apoi moartea precedentului shogun, care azi fusese sănătos şi mîine mort, de

asemenea foarte binevenită pentru tairo li care îl ura şi dorea o marionetă în locul lui, pe Nobusada.

Evident, erau zvonuri, nu existaseră niciodată nici un fel de dovezi, dar otrava era ceva obişnuit în Japonia, o artă străveche atît aici, cît şi în China. Cu cît reflecta mai mult, dacă nu cumva moartea prin otrăvire era karma lui, cu atît se străduia Yoshi mai mult să se asigure că bucătarii îi sînt credincioşi şi era foarte atent la ceea ce mînca. Cu toate acestea, nu putea scăpa de panica ce îl cuprindea din cînd în cînd.

Dintr-odată, Ogama îşi făcu mîna pumn şi o repezi in palma celeilalte mîini.

- Anjo tairo! Nu pot să cred.

- Nici eu.

Cînd trimisese mesagerul ca să aranjeze această întîlnire, Yoshi îşi spusese ce ciudată era această ironie a soartei, prin care el şi Ogama trebuiau să colaboreze dacă voiau să supravieţuiască Nu mai puteau supravieţui separat. Pentru moment.

- Cum să împiedicăm acest lucru ? Văd că ar putea să mă tenteze. Ogama scuipă dezgustat pe tatami.

- Pot tenta pe oricine, Ogama-donno

- Sînt ca nişte lupi kami. înţeleg. Sîntem prinşi în capcană. Dacă Divinul ne invită la el, armata lui de linge-blide o să ne distrugă. Hai să-i adunăm la un loc pe cei despre care ai vorbit sau.., am să trimit după Basuhiro, mintea lui este ageră ca a unui şarpe !

- Sîntem prinşi în capcană numai dacă acceptăm invitaţia de mîine. Propun să plecăm amîndoi din Kyoto in secret, la noapte, Dacă nu sîntem aici... Eeh ?

Zîmbetul serafic al lui Ogama se evaporă imediat Yoshi înţelese de ce.

- Pentru a face această manevră este nevoie sa avem mare încredere unul în altul.

- Da, da, aşa este. Ce propui pentru a... pentru a ne feri de greşeli ?

- Nu pot acoperi toate alternativele dar este vorba de o chestiune vremelnică : ne strecurăm pe furiş afară din Kyoto la

noapte şi cădem de acord să stăm departe cel puţin douăzeci de zile. Eu mă voi duce imediat la Yedo şi mă voi ocupa să-l neutralizez pe Anjo şi voi rămîne acolo pînă se rezolvă treaba. Generalul Akeda va fi de serviciu ca de obicei şi va spune că a trebuit să mă întorc neîntîrziat la Dintele Dragonului căci aveam un caz de boală în familie, dar că mă voi întoarce curînd. Dumneata te duci la Fushimi şi îţi petreci noaptea acolo. Mîine la apusul soarelui, cînd invitaţia nu va fi ajuns la dumneata pentru că nimeni - nici măcar Basuhiro nu trebuie să ştie unde eşti, eh ?

- E prea periculos să nu-i spun nici măcar lui, dar continuă.

- Las asta la discreţia dumitale, dar mîine seară la apusul soarelui înmînezi un mesaj prinţului Fujikata şi îl inviţi la o întîinire particulară în dimineaţa următoare, să zicem, la ruinele Monoyama — un loc foarte frecventat de oamenii din Kyoto. Cînd îl vezi îţi exprimi uimirea în legătură cu „invitaţia" şi regreţi că nu ai fost acolo ca s-o poţi accepta. între timp el trebuie să se asigure că nici un fel de invitaţii nu vor mai sosi pînă te întorci. „Şi cînd va fi aceasta ?" Nu eşti sigur. Gai-jinii au ameninţat că vor debarca în Osaka imediat. Trebuie să mergi acolo şi să elaborezi un plan. între timp îl faci să priceapă foarte clar că ar fi mai bine să nu mai apară nici un fel de invitaţii imperiale aşa din senin — deşi le apreciezi foarte mult în modul cel mai umil, pînă cînd nu te vei hotărî să le accepţi.

Ogama mormăi. Se uita fix la tatami, pierdut în gînduri. Apoi spuse :

- Şi ce facem cu Sanjiro şi cu Yodo din Tosa ? O să vina în forţă, în costume de ceremonie, totuşi, în forţă !

- Spune-i lui Fujikata să facă în aşa fel încît invitaţiile lor să fie amînate - trebuie să-i şoptească Divinului că acest solstiţiu este însoţit de semne nefaste.

- Buna idee ! Dar dacă n-o să fie amînate.

- Fujikata se va ocupa de asta.

- Dacă este aşa de simplu, de ce să nu rămînem pe loc, chiar dacă avem invitaţiile ? Am să-i spun lui Fujikata să spună că există semne funeste. Sărbătoarea se anulează. Eh ? Dar aceasta presupune

ca Fujikata să aibă puterea de a sugera sau de a nu sugera anumite lucruri.

- Prin mijlocirea lui Wakura poate. Sînt convins că perfidia pluteşte în aerul acestui oraş, Kyoto, în aerul pe care-l respirăm, vom fi prinşi în laţ.

Era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. Nu-i convenea ca Ogama să rămînă aici singur, şi mai era de rezolvat şi problema Porţilor.

- Aş putea să stau la Fujimi sau la Osaka douăzeci de zile, spuse rar Ogama. Nu pot să mă întorc la Choshu, căci ar însemna să las Kyoto... ar însemna să rămîn expus unui atac.

- Din partea cui ? Nu din partea mea, căci sîntem aliaţi. Hiro nu va fi aici şi nici Sanjiro. Poţi să te duci la Choshu dacă vrei. Poţi avea încredere în Basuhiro că-ţi va păzi poziţia de aici.

- In nici un vasal nu poţi avea atît de multă încredere,' spuse Ogama posomorit. Dar ce zici de shishi ?

- Basuhiro împreună cu Akeda al meu vor continua să-i nimicească pretutindeni, iar spionii noştri din Bakufu îi vor descoperi în toate ascunzătorile.

Ogama se încruntă.

- Cu cît mă gîndesc mai mult la treaba asta, cu atît îmi place mai puţin. Sînt prea multe primejdii, Yoshi-donno. Fujikata o să-mi spună cu siguranţă că invitaţia dumitale nu a fost înmînată.

- Ai să faci pe miratul, îţi sugerez să spui că pretextul inventat de mine cu boala este numai o scuză şi că m-am grăbit să ajung la Yedo ca să văd ce pot face pentru a preîntîm-pina un atac din partea gai-jinilor - să mă asigur că vor părăsi Yokohama - chipul i se înăspri. Dar nu vor pleca.

- Atunci va trebui să-i obligăm, spuse Ogama aspru.

- La timpul potrivit, Ogama-donno - chipul lui Yoshi se înăspri şi mai mult. Tot ce-am prezis s-a întîmplat întocmai. Crede-mă, pe gai-jini nu-i putem alunga cu forţa, Incă nu.

- Dar atunci, cînd ?

- Curînd. Dar acum trebuie să lăsăm la o parte această chestiune. Lucrul primordial în momentul de faţă este cum să ne

apărăm. Avem două sarcini : să plecăm împreună şi să ne întoarcem împreună. Rămînem aliaţi în secret pînă cînd vom decide în mod oficial altfel, numai noi doi, între patru ochi. Ogama rîse, dar nu spuse nimic.

- Şi, în sfîrşit, cît timp sînt plecat, înţelegerea noastră cu privire la Porţi rămîne în vigoare.

- Mintea ta zburdă întocmai ca o pisică cu un ghimpe în lăbuţă. Ogama îşi drese vocea şi îşi schimbă poziţia genunchilor, aşezîndu-se mai comod. Poate că am să fiu de acord, poate că nu. Trebuie să vorbesc cu Basuhiro.

- Nu, vorbeşti cu mine. Eu îţi pot da sfaturi mai bune, pentru că ştiu mai multe şi, lucrul cel mai important, în chestiunea aceasta, interesul tău este şi al meu, iar eu nu sînt un vasal care trebuie să cerşească favoruri şi să fie pe placul stă-pînului !

- Ceri numai favoruri mari, ca, de pildă, Porţile, Yoshi rîse.

- Este un lucru neînsemnat în comparaţie cu altele pe care mi le vei oferi şi pe care eu ţi le voi oferi cînd vei deveni tairo,

- Atunci fă-mi o favoare acum, cînd încă nu sînt tairo : capul lui Sanjiro.

Yoshi privi la el ascunzîndu-şi uimirea. Nu uitase ce-i spusese Inejin, hangiul lui spion de pe drumul spre Dintele Dragonului în legătură cu Ogama şi planul Cerul Purpuriu. Inejin îi spusese că, dacă Sanjiro este de partea lui sau rămîne neutru, Ogama va învinge shogunatul prin tactica atît de apreciată de către toţi daimyo - un atac prin surprindere.

- Te-ai mulţumi numai cu boaşele lui ? întrebă Yoshi şi îi expuse planul pe care îl modelase şi îl perfecţionase luni în şir.

Ogama începu să rîdă.

Coloana gărzilor care ieşiseră din schimb se îndrepta spre cazarmă. In fruntea ei erau patru bărbaţi în aceeaşi linie, unul din ei fiind Yoshi deghizat în infanterist. Deşi fuseseră avertizaţi încă de la început să-l trateze ca atare, le venea foarte greu să nu arunce cîte o privire pe furiş sau să nu se scuze cînd ajungeau prea aproape de el. Unul dintre soldaţi era un informator shishi pe nume Wataki. Nu

avusese posibilitatea să-şi anunţe tovarăşii pentru a organiza o ambuscadă - ocazia era de-a dreptul unica.

Yoshi era obosit, dar mulţumit. în cele din urmă, Ogama fusese de acord cu tot ce-i propusese, aşa că acum putea pleca din Kyoto liniştit, lăsînd Porţile în miinile shogunatului şi sho-gunatul în siguranţă.

Pentru un timp, îşi spuse el. Miza mea e mare şi planul meu plin de găuri care l-ar îngrijora foarte tare pe Ogama, dacă ar fi în stare să le vadă. Nu contează, sigur că intenţionează şi chiar plănuieşte să mă trădeze cumva. N-are a face, este lucrul cel mai bun pe care-l puteam face şi ar trebui să meargă. Imposibil să accept invitaţia. Ziua se făcuse mai frumoasă, soarele se lupta cu norii pentru a pune stăpînire pe cer. Dar el nu părea să bage în seamă nimic, nu observa împrejurimile, mintea fiindu-i ocupată de amănuntele legate de plecare, cui să spună că pleacă, ce să facă cu Koiko şi cu generalul Akeda, pe cine să ia cu el şi motivul cel mai serios de îngrijorare : va ajunge oare la timp pentru a reduce la minimum nenorocirile din Yedo ? Mai întîi o baie şi un masaj, deciziile după aceea.

Privirea i se concentra şi deveni brusc conştient de străzile pe care treceau, de pietoni, de maghernițe, de ponei, de kaga şi palanchine, de case şi cocioabe, de copii şi pescari, de negustorii ambulanţi, de ghicitori şi de scribi şi de toată forfota pieţei. Era o experienţă cu totul nouă pentru el să fie amestecat în mulţime, într-o coloană, incognito, şi începu să-i placă această perspectivă total diferită. Arăta în curînd ca un ţărănoi stîngaci şi neîndemînatic venit pentru prima oară la oraş, atent la toate priveliştile, sunetele şi mirosurile pe care nu le mai întîlnise niciodată, dorind să se oprească, să se amestece în mulţime, să trăiască experienţele lor, să afle ce gîndesc, ce mănîncă şi unde dorm.

- Soldat, şopti el către tînărul de lingă el, unde te duci cînd ieşi din serviciu ?

- Eu, stăpîne ? Băiatul se cutremură, mai să scape suliţa din mînă, înspăimîntat de gîndul că i se adresase însuşi prea măritul şi vru imediat să îngenuncheze. Eu, sire... mă duc să beau.

- Nu-mi mai spune sire, şopti Yoshi, şocat de confuzia pe care o stîrnise întrebarea lui între toţi cei din apropiere, unii dintre ei pierdură cadenţa şi fură chiar cît pe-aci să iasă din rînd.

- Purtaţt-vă normal ! Nu vă uitaţi la mine ! Toţi !

Soldatul se scuză, iar cei din apropiere încercară să facă ceea ce li se poruncise, dar le era aproape imposibil, acum cînd seniorul Yoshi rupsese vraja convenţiei care-l făcea om de rînd. Sergentul privi în jur şi se apropie îngrijorat

- E totul în ordine, stăpîne ? Dacă...

- Da, da, sergent ! Intoarce-te la postul tău ! Sergentul făcu automat o plecăciune şi se conformă, soldaţii reintrară în cadenţă şi îşi continuara drumul. Pînă la cazarma lor mai aveau o sută de metri. Spre uşurarea lui Yoshi, acest incident minor trecu neobservat de mulţimea de pe stradă care se prosternase imediat la trecerea coloanei. Dar fusese sesizat de doi bărbaţi care se aflau ceva mai departe în josul străzii : doi observatori shishi, Izuru şi schimbul lui, Rushan, un tînăr ronin din Tosa, care tocmai venise în faţa dughenei, a-flată nu departe de poarta lui Toranaga.

- Nu cumva sînt beat, Rushan ? Un sergent să se plece în faţa unui infanterist ? Un sergent ?

- Am văzut şi eu, Izuru, şopti celălalt. Uită-te la soldat, uite, acum poţi să-l vezi bine, este ăla înalt din spate, priveşte cum duce suliţa. Nu e obişnuit cu ea.

- Da... dar ce este cu el ?

- Priveşte cum toţi ceilalţi se uită la el şi se prefac că nu se uită.

Cu o emoţie crescîndă, scrutară intens chipul soldatului în timp ce coloana se apropia. Deşi armele soldatului erau la fel cu ale celorlalţi, la fel şi uniforma şi tot ce mai avea, exista însă o diferenţă majoră : în atitudine, în mers, în calităţile fizice ale bărbatului, deşi acesta se străduia să pară gîrbovit.

- Seniorul Yoshi, spuseră în acelaşi timp cei doi bărbaţi. Şi Rushan adăugă imediat :

- E al meu.

- Nu, al meu.

- Eu l-am văzut primul, şopti Rushan atît de emoţionat încît abia mai putea să vorbească.

- Al nmîndurora, împreună avem mai multe şanse.

- Nu, vorbeşte încet. Un om o dată, acesta a fost ordinul lui Katsumata şi noi am fost de acord. E al meu, Dă-mi semn cînd e momentul potrivit !

Cu inima bătînd, Rushan îşi făcu loc printre pietoni şi tot felul de cumpărători, căutînd o poziţie de atac cît mai bună. Oamenii se plecau cuviincios, luîndu-l drept unul din numeroşii samurai de rang inferior care tocmai ieşise din serviciu, sau venea de la vreo ceremonie din garnizoană şi nu-i dădură atenţie, pregătindu-se să se prosterneze la trecerea coloanei care se apropia. Rushan ocupă poziţie la capătul străzii. O ultimă privire pentru a-şi localiza prada şi apoi se aşeză pe un scăunel cu spatele spre coloană şi cu ochii la prietenul lui Izuru, complet relaxat. Poemul mortuar pentru părinţii lui fusese scris de mult şi înmînat cu ani în urmă lui shoya din satul său, pe vremea cînd el împreună cu alţi zece elevi samurai se revoltaseră. Erau cu toţii goshi şi se răsculaseră cînd li se interzisese să urmeze şcoli superioare, căci părinţii lor nu aveau suficiente venituri ca să-i mituiască pe oficiali. îi omorîseră pe oficiali, se declaraseră ronini şi pentru sonno-joi.

Din toţi cei zece, numai el mai era în viaţă. In curînd va muri şi el, se gîndi Rushan mîndru, ştiind că era pregătit, antrenat şi în deplinătatea forţelor şi că Izuru îi va fi martor. Izuru era şi el la fel de nerăbdător, işi făurise deja şi el un plan de atac, în cazul în care Rushan n-ar reuşi. Se mută sigur pe el într-un loc mai bun, Privirea îi părăsi patrula şi se îndreptă spre poartă. Gărzile se pregăteau pentru ritualul inspecţiei celor nou veniţi şi al trecerii lor prin barieră. Remarcă de îndată că era mai multă agitaţie şi se lătrau ordine mult mai răstite ca de obicei, bărbaţii erau mai nervoşi şi mai neliniştiţi. Se blestemă în gînd. Ştiau ! Bineînţeles că ştiau şi au ştiut chiar din momentul în care a plecat coloana. Ştiau cu toţii că seniorul Yoshi ieşise afară deghizat. Dar de ce ? Şi unde a fost ? Ogama ! Dar de ce ? Oare puneau la cale o altă ambuscadă împotriva noastră ? Sîntem din nou trădaţi ?

Ochii lui se plimbau rapid de la unul la altul, înainte şi înapoi, neuitînd nici o clipă de Rushan, calculînd distanţele şi timpul. Mulţi dintre trecătorii şi vînzătorii din apropiere începuseră deja să se plece la trecerea coloanei, ofiţerul din frunte se pregătea să oprească trupa, ofiţerul de la poartă ieşise în întîmpinarea lui, amîndoi urmau să facă o plecăciune, apoi să inspecteze oamenii care intrau şi în cele din urmă toţi să se pună în mişcare. Ofiţerul ridică mîna. Coloana se opri, — Acum ! şuieră Izuru abia auzit şi făcu un gest.

Rushan văzu semnalul şi se repezi spre coada coloanei, aflată la douăzeci de metri, cu sabia lungă ţinută în ambele mîini. Se năpusti în primii doi oameni şi îi făcu să se rostogolească la pămînt mai înainte să-şi dea seama că sînt atacaţi şi se îndreptă spre Yoshi, care privi la el alb la faţă timp de o frîntură de secundă. Numai instinctul şi reflexele rapide a le lui Yoshi îi făcură să evite lovitura mortală, parînd-o şi sabia lunecă spre un soldat stupefiat de lîngă el care urlă şi se prăbuşi la pămînt, ţipînd sonno-joi in mijlocul vălmăşagului de ţipete din jurul lui, Rushan smuci sabia, în timp ce soldaţii încercau să-şi facă loc şi se îmbrînceau unii pe alţii. Alţi soldaţi veneau aler-gînd dinspre poartă, trecătorii rămăseseră cu gurile căscate, paralizaţi, Wataki, informatorul shishi fiind la fel de surprins ca şi toţi ceilalţi soldaţi şi îngrozit la gîndul că va fi dat de gol de acest shishi pe care îl recunoscuse şi care apăruse acolo ca din pămînt. Wataki îl văzu pe Rushan atacînd din nou şi îşi ţinu respiraţia. Dar Yoshi îşi recăpătase echilibrul deşi nu avusese timp să-şi scoată spada. Folosi minerul suliţei împotriva loviturii şi pară. Sabia lui Rushan trecu uşor prin ea, dar se îndoi şi îşi încetini mersul, ceea ce-i dădu lui Yoshi suficient timp ca să apuce minerul săbiei cu mina stînga.

Imediat mîna lui Rushan zbură spre sabia scurtă, o scoase şi se repezi să-l înjunghie pe Yoshi în pîntec, o figură clasică în lupta corp la corp. Dar Yoshi era din nou pregătit. Lăsase să cadă suliţa şi apăsă cu antebraţul drept în încheietura lui Rushan pentru a-i devia lovitura spre mantaua largă. Instantaneu, Rushan dădu drumul armei şi mîna lui deveni o armă ucigătoare, cu degete tari ca oţelul şi unghii ca nişte gheare cu care se repezi spre ochii lui Yoshi, .Unghiile nu ajunseră în ochi, ci se înfipseră ceva mai jos de ei. Yoshi gemu. Un

om mai puţin antrenat ar fi slăbit apăsarea de pe sabia lungă a atacatorului său şi ar fi fost un om mort. Dar Yoshi apăsă mai departe disperat, acum cu amîndouă mîinile placîndu-l pe cel care îşi pierduse controlul. Asta îi dădu timp unui soldat din spatele lui Rushan să-l apuce pe atacator cu braţul de după gît. Wataki, care ştia că lupta era pierdută şi îngrozit la gîndul că luptătorul shishi putea fi prins de viu, îşi înfipse sabia scurtă în trupul lui Rushan, Forţa loviturii îl străpunse. Rushan urlă. Sîngele îi ţîşni pe gură, dar se luptă mai departe cu Yoshi, deşi era lovit de moarte, se cutremura şi înţepeni. Trecuse abia un minut de cînd se declanşase primul atac.

Cu toată panica de care era cuprins, Yoshi simţi că viaţa părăseşte trupul bărbatului. Dintr-odată simţi şi greutatea trupului acestuia peste el, dar nu-i dădu drumul pînă cînd nu se convinse că omul este mort Atunci permise altor mîini să apuce cadavrul şi să-l lase să cadă jos.

Era acoperit de sînge, Descoperi repede că nu era sîn-gele lui. Norocul pe care-i avusese nu-i alunga însă. mînia împotriva oamenilor din apropierea lui care nu fuseseră atenţi, nu ştiuseră să formeze rapid un zid de apărare în faţa lui şi-l lăsaseră pe el să dea lupta, îi înjură, poruncind ca toată coloana să intre imediat înăuntru, să îngenuncheze şi să li se rupă săbiile, cu excepţia celor doi care îl ajutaseră. Apoi, gîndind, se uită de jur împrejur, dar strada de regulă atît de aglomerată acum era aproape pustie.

Cînd începuseră ţipetele şi învălmăşeala din jurul atacatorului singuratic şi Yoshi fusese recunoscut, un murmur de uimire trecuse printre oamenii de rind. Imediat doi sau trei o luară la picior, cu capetele în jos. Alţii ii urmară. Mersul grăbit se transformă în fugă, căci nimeni nu dorea să fie reţinut ca martor sau să fie acuzat de complicitate. Izuru fusese unul dintre primii care plecaseră cînd îşi dăduse seama că nu erau nici un fel de şanse ca cel de-al doilea atac să reuşească. Rushan nu şi-a pus la cale bine atacul, îşi zise el, în timp ce se îndrepta spre o străduţă lăturalnică, amestecat în mulţimea care se îmbulzea să plece. Prostul de el ar fi trebuit să reteze capul unuia din primii doi, ca o diversiune şi apoi, din acelaşi avînt să îndrepte spada spre mijlocul trupului adevăratei ţinte. Yoshi nu ar fi putut

scăpa de o asemenea lovitură. Nimeni nu poate scăpa de această lovitură. Katsumata o să fie furios, le demonstrase de atîtea ori, le spusese de atîtea ori ! O ocazie unică ratată ! Fără să mai vorbim .că i-a îngăduit lui Yoshi să ia minerul săbiei şi să pareze lovitura în pîntec... Rushan ar fi meritat să fie prins viu să fie folosit la exerciţiile de spadă ! Stai puţin, poate că e mai bine că s-a întîmplat aşa. Dacă Rushan s-a descurcat atît de lamentabil în acest duel suprem al său, probabil că n-ar fi rezistat şi ar fi dezvăluit toate casele conspirative despre care ştia Nu poţi avea încredere în oamenii din Tosa, shishi sau nu. Dar de ce îşi asumase Toranaga Yoshi un asemenea risc ?

Se auzeau strigăte în urma lui Soldaţii alergau după ultimii oameni din mulţime ca să prindă martori. Nu era nici un pericol să fie prins, aşa că nu avea de ce să se grăbească. Ploia începu din nou Vîntul pişcă uşor. Işi strînse mantaua in jurul trupului, bucuros că o avea la el, şi-şi trase mai bine pălăria. Cobori o uliţă noroioasă, apoi alta, trecu pe o punte ale cărei scînduri erau lunecoase. In curînd se afla în siguranţă, într-un labirint de străduţe care conduceau spre intrarea

din spate a zidului unei case mari. Garda îl recunoscu, îl lăsa să treacă, făcîndu-i semn spre casa secretă shishi, pierdută în mijlocul grădinilor mari. Uniforma omului de gardă purta însemnele seniorului şambelan Wakura.

Pe strada unde se aflau cazărmile lui Toranaga, propiie-tarul dughenii era îmbrîncit spre casa gărzii, deşi ţipa şi protesta, susţinînd că nu ştie nimic şi se ruga să fie lăsat să plece - îndrăznise să rămînă pe loc doar fiindcă era foarte bine cunoscut aici. In urma lui mai erau împinşi cîţiva vagabonzi prinşi tot atunci. Copertina dughenii filfîia jalnic în ploaie şi în vînt.

Koiko îşi făcea ultimele retuşuri la machiaj cu ajutorul unei oglinzi cu mîner din oţel lustruit. Degetele îi tremurară uşor. Făcu din nou un efort conştient ca să-şi golească mintea şi să-şi închidă undeva, într-o cutiuţă, temerile, pentru Yoshi şi din cauza lui Yoshi, în alta cele pentru ea însăşi şi din cauza ei însăşi. Celelalte două femei, Teko, ucenica ei - maiko - şi Sumomo o priveau cu atenţie. Camera era mică şi funcţională, ca şi toate celelalte încăperi ale

apartamentului vecin cu cel al lui Yoshi, suficient pentru ea şi o slujnică atunci cînd dormea singură. Celelalte încăperi, pentru slujitorii ei, erau mai departe. Cînd termină, îşi examina imaginea reflectată în oglindă. Nu descoperi nici un fel de linii exprimînd îngrijorarea şi cînd încercă să zîmbească, pielea feţei ei se încreţi numai acolo unde trebuia. Ochii îi erau albi acolo unde trebuiau să fie albi şi negri acolo unde trebuiau să fie negri şi nu arătau nimic din profunzimea neliniştii ei. Asta îi făcu plăcere. Apoi aruncă o privire pe furiş spre Sumomo. Neştiind că este observată, chipul fetei arăta ca o carte deschisă. Lui Koiko i se Strînse inima văzîndu-i' zbuciumul. Trebuie să învăţăm, să învăţăm mereu, ce

ne-am face fără asta îşi zise ea şi se întoarse cu faţa spre ele. Teko, aproape un copil, luă oglinda fără să fie rugată şi aşeză cu îndemînare o buclă la locul ei.

- Ce frumuseţe, doamnă Koiko, spuse Sumomo vrăjită.

Era pentru prima oară că i se permitea să intre în apartamentul particular al lui Koiko. Secretele frumuseţii fuseseră pentru ea o adevărată revelaţie, dincolo de tot ce cunoscuse în experienţa ei de pînă atunci.

- Da, aşa este, spuse Koiko, crezînd că se referă la oglindă, a cărei suprafaţă perfectă o făcea nepreţuită. Şi este o oglindă blîndă. Sînt puţine oglinzi blînde ~ şi este foarte important pentru o femeie, Sumomo, să aibă o oglindă blinda în carr să se privească.

- O, mă refeream la chipul dumneavoastră, nu lo asta, spuse Sumomo încurcată. De la chimonoul dumneavoastră la coafură, culorile pe care le alegeţi şi felul în care vă machiaţi buzele şi sprîncenele, totul. Mulţumesc că mi-aţi îngăduit să fiu şi eu martoră la toate astea.

- Sper că, şi cu machiaj şi fără, efectul nu este foarte diferit, rîse Koiko.

- O, sînteţi cea mai frumoasă persoană pe care am vă-zut-o vreodată, izbucni Sumomo.

In comparaţie cu Koiko, se simţea ca o fată de la ţară, needucată, toantă, bovină, neşlefuită, cu picioarele mari, devenind pentru prima oară în viaţă conştientă de lipsa ei de feminitate. Ce

poate vedea la mine iubitul meu Hiraga, se întrebă ea disperată. Nu sînt nimic, nu sînt atrăgătoare, nu sînt nimic, nici măcar o choshu ca el. Nu-i aduc nici un fel de cinste a obrazului, nici pămînturi, nici prestigiu şi nici bani. Sînt convinsă că părinţii lui au dreptate să nu mă primească.

- Şi nu cred că am să văd o mai frumoasă doamnă vreodată, spuse ea şi se întreba . Oare toate doamnele din Lumea Plutitoare sînt ca tine ? Chiar şi această maiko o să fie atît de uluitoare cînd va creşte ? Poate nu chiar ca stăpîna ei. Nu e de mirare că bărbaţii se căsătoresc cu femei ca mine numai ca să le vadă de casă şi să le crească apoi copiii, pentru că le este aşa de uşor să-şi reverse sentimentele în altă parte, să se bucure de frumuseţe în altă parte, şi încă ce frumuseţe ! Koiko citi şi sinceritatea şi nefericirea şi invidia de pe chipul ei, sentimente pe care fata nu şi le putea ascunde.

- Şi tu eşti frumoasă, Sumomo, spuse ea, conştientă de faptul că întotdeauna avea acest efect asupra altor femei. Teko-chan, acuma poţi să pleci, dar pregăteşte tot ce ne trebuie mai tîrziu... şi ai grijă să nu fim deranjate, Sumomo şi cu mine.

- Da, stăpînă,

Teko avea unsprezece ani Ca şi in cazul lui Koiko, contractul ei cu mama-san de la Casa Glicinelor fusese încheiat de părinţii ei, nişte ţărani, pe vremea cînd Teko avea şapte ani.' Va începe să-şi cîştige existenţa cînd va avea paisprezece sau Cincisprezece ani. Pînă atunci, sau pînă cînd va dori ea, mama-san, se obliga prin contract să o întreţină, s-o îmbrace şi sa instruiască pentru viaţa din Lumea Plutitoare şi, in cazul în care dovedea aptitudini, în diverse arte : ca muziciană, dansatoare, poetesa sau iscusinţă în arta conversaţiei. Dacă maiko se dovedea a fi dificilă sau greu de educat, mama-san putea să revîndă contractul cui dorea. Dar dacă alegerea ei fusese înţeleaptă, aşa cum se întîmplase cu Koiko, cheltuielile considerabile ale mamei-san erau răsplătite din belşug prin bani şi reputaţie. Dar nu toate aceste mame-san erau amabile, drăgălaşe şi răbdătoare.

- Fugi şi exersează gamele, spuse Koiko.

- Da, stăpînă.

Teko ştia că avusese noroc să fie repartizată ca ucenică la Koiko pe care o adora şi pe care se străduia din răsputeri s-o mulţumească. Făcu o plecăciune perfectă, la care se adăuga un farmec irezistibil şi plecă.

- Aşa, spuse Koiko şi se uită la Sumomo, oarecum fascinată de ea, de privirea ei deschisă şi manierele directe, de forţa pe care o iradia.

De cînd fusese de acord să-i îngăduie să stea cu ea, cu cinci zile în urmă, aproape că nu avusese nici o ocazie ca să stea de vorbă cu ea între patru ochi. Acuma venise timpul. Deschise una din cutiuţele minţii : Katsumata. O, prietene, ce mi-ai făcut ? O pîndise în timpul vizitei pe care o făcuse la o mama-san din Kyoto. La rugămintea lui Meikin, propria sa mama-san din Yedo, aceasta aranjase şi angajase o coafeză, o maseuză care urmau s-o servească în timpul şederii la Kyoto, căci de la Yedo plecase numai cu Teko şi o slujnică.

- Iţi cer o favoare pentru o viaţă întreagă, spusese Katsumata.

- Nu, nu ai voie ! spusese ea.

Era şocată să-l vadă, înspăimîntată la gîndul că o pune in pericol cu această întrevedere clandestină şi încă şi mai îngrozită de favoarea pe care voia să i-o ceară şi care, fără îndoială, trebuia să aibă cele mai cumplite consecinţe. O dată acordată această favoare, nu se mai putea cere aceleiaşi persoane încă una, căci datoria care ar fi urmat de aici ar fi fost uriaşă.

- Cînd seniorul Toranaga Yoshi m-a onorat pe mine cu alegerea lui, am căzut de acord că vom înceta orice fel de contacte personale cu excepţia unor cazuri de forţă majoră. Aşa ne-am înţeles.

- Da, şi tocmai de aceea îţi cer acum o favoare pentru o viaţă.

Cu şapte ani în urma, la Yedo, cind avea paisprezece ani; Katsumata fusese primul ei client. Devenise curînd mult mai mult decît atît : prieten, guru şi un desăvîrşit profesor. îi deschisese ochii şi mintea spre lume, spre importanţa lumii reale; ca şi a celei Plutitoare. De-a lungul anilor o învăţase ceremonia ceaiului, arta dezbaterilor, caligrafia, poezia şi sensul ascuns al literaturii, politica, şi îi împărtăşea planurile de viitor pe care le avea relatîndu-i cum el şi micul lui grup de samurai vor conduce ţara, vor impune ideea de sonno-joi şi, cu

timpul, îi demonstrase că, în cadrul mişcării sonno-joi, ei îi revenea un rol vital.

- In calitate de curtezană de rangul cel mai înalt, vei fi confidenta celor puternici, apoi soţia unui potentat, te vei căsători cu unul din ei, nu te teme, vei avea fii care vor fi samurai şi vei fi indispensabilă pentru noul viitor şi o parte importantă a puterii ei, niciodată să nu uiţi asta !

Meikin, mama-san, era şi ea printre simpatizanţi, astfel că fusese şi ea de acord, bineînţeles, cu imaginaţia surescitată de vitejia şi îndrăzneala lui şi a luptătorilor shishi, de averile pe care aveau să le cucerească,

- Norocul nostru este acum în declin, spusese el şi îi povestise despre ambuscada din noaptea precedentă şi cum reuşise să scape împreună cu ceilalţi doi. Am fost trădaţi, nu ştiu de cine,, dar trebuie să ne împrăştiem - cel puţin deocamdată:

- Patruzeci de shishi ucişi şi traşi în ţeapă, şoptise ea îngrozită.

- Patruzeci. Cei mai mulţi dintre ei conducători, Am scăpat numai trei, un alt shishi şi o fată - o pupilă a mea. Ascultă, Koiko-chan, nu avem prea mult timp. Favoarea de o viaţă pe care ţi-o cer este să o ţii pe această fată pe lîngă tine cît timp stai în Kyoto,

ia-o în slujba ta, chiar şi înapoi la Yedo şi...

- O, dar chiar dacă aş vrea, îmi pare foarte rău, dar este un lucru extrem de dificil, generalul Akeda este foarte suspicios cînd este vorba de oameni noi. O va interoga personal - aşa a făcut cu tot personalul meu, spuse ea cît putu mal amabil; îngrozită de-a dreptul în sinea ei că el îndrăznise să-i facă o propunere atît de periculoasă, să ascundă o evadată shishi, chiar dacă era nevinovată. E foarte greu.

- Bineînţeles că o să fie greu. Dar vei reuşi să aranjezi tu cumva lucrurile fără ca el s-o vadă;

- Nu cred că este posibil şi apoi mai este şi seniorul Yoshi. Lăsase acest argument la urma, în speranţa că îl va face să-şi retragă cererea, dar el continuase blînd, privind-o cu ochi fermi, dar şi rugători, şi îi spusese că Sumomo avea să fie în siguranţa alături de

ea, era samurai, logodnica unui shishi foarte important o femeie în care se putea avea încredere.

- imi pare rău că trebuie să-ţi cer acest lucru pentru sonno-joi, dar este o femeie de încredere. Daca ai orice fel de probleme, o expediezi de acolo. Va îndeplini orice sarcina... îmi pare rău, Koiko-chan. dar trebuie să plec. O favoare de o viaţa, ca vechi prieten.

- Stai, dacă... trebuie să mă consult cu generalul Akeda; dar chiar dacă îl pot evita pe el, trebuie să-mi întreb servitorii, trebuie neapărat să-i consult şi ce am să le spun ? Generalului sau lor, e acelaşi lucru, eu nu-i cunosc deloc pe oamenii aceştia din Kyoto, nu ştiu nimic despre ei.

- Mama-san garantează că se poate avea încredere în ei, spuse el pe tonul cel mai convins din lume. Am întrebat-o şi ea a fost de acord, Koiko, căci altfel nu ţi-aş fi cerut aceasta favoare. Spune-le adevărul, că Sumomo este o fata încăpăţînată şi că tutorele ei, un vechi prieten al tău, un fost client, vrea s-o vadă îmblînzită şi învăţînd arta de a deveni femeie folositoare. Nu pot s-o iau cu mine şi vreau s-o ştiu în siguranţa, protejata. Am o obligaţie faţa de logodnicul ei. Te va asculta orbeşte.

Koiko tremura la gîndul pericolului în care se pusese, pe ea şi pe cei de care răspundea, Teko şi slujnicele ei : patru servitoare, o coafeza şi o maseuză. Din fericire fuseseră de acord s-o primească pe aceasta străină în mijlocul lor şi să încerce s-o facă să-şi schimbe purtările, iar examenul lui Akeda nu reuşi să descopere nimic îngrijorător. Ah, Katsumata, ştiai că nu pot să-ţi refuz nimic, îşi zise ea. E curios cît de repede ai trecut peste dorinţa de a-mi stăpîni trupul, numai cîteva luni; dorind în schimb să-mi stăpîneşti şi să-mi lărgeşti mintea. Sînt legata încă de tine cu lanţuri de fier, îţi sînt încă îndatorata profund. Fără tine fi fără cunoştinţele pe care mi le-ai dat n-aş fi fost acum în locul în care sînt, capabila să-l desfăt pe cel mai mare bărbat al ţării.

- Stai jos, Sumomo, spuse ea. Mai avem puţin timp acum înainte de a pleca. Aici nu ne aude nimeni.

- Mulţumesc.

- Servitorii mei sînt îngrijoraţi din pricina ta.

- Vă rog să mă Iertaţi dacă nu am fost aşa cum trebuia, Koiko zîmbi,

- Fetele se întreabă dacă ai limbă în gură, toate sînt de acord că manierele tale au nevoie încă de cizelare şi, toate înţeleg foarte bine de ce tutorele tău vrea să te educăm,

- Am nevoie să fiu educată, spuse Sumomo cu ochi zîmbitori

Koiko strînse uşor din ochi. Tînăra din faţa ei nu era lipsită de atracţie, avea trupul robust şi voinic, faţa nu-i era ma-hiată, dar strălucirea tinereţei şi sănătăţii compensau această lipsă. Părul ei este de calitate, dar trebuie coafat, îşi spuse ea critic, l-ar veni bine stilul de la Kyoto, mult ulei pe mîini şi pe braţe, puţină pudră pe pometţii frumoşi, o idee de culoare pe buze. Fata promite. Trebuie să facem baie împreună şi atunci am să aflu mai multe, deşi mă îndoiesc că se va putea adapta la viaţa noastră, chiar dacă ar vrea.

- Eşti virgină, nu-i aşa ? Văzu că fata roşeşte şi rîse :

- Ah, scuză-mă, bineînţeles că eşti, pentru o clipă am uitat că nu eşti din lumea noastră. Te rog să mă ierţi, dar la noi se întîmplă rar să vedem străini şi mai ales o doamnă samurai, să avem una în casă, fie chiar şi pentru o perioadă scurtă - lucrul acesta este aproape unic.

- Aşa ne spuneţi ? Străini ?

- Da. Lumea noastră Plutitoare este o lume aparte, iată; ie exemplu Teko. In curînd, pentru ea, lumea cealaltă va dispărea şi n-o va mai cunoaşte decît pe aceasta a mea. Este datoria mea s-o instruiesc, s-o fac să fie blîndă şi amabilă, să ştie să se sacrifice pentru plăcerea bărbatului, nu după imboldurile ei personale, peste ochii lui Koiko trecu o umbră: Doar asta este ceea ce îi face pe bărbaţi fericiţi şi mulţumiţi ! plăcerea în toate manifestările ei, neh ?

- Scuzaţi, nu înţeleg ce înseamnă ,,manifestări".

- Ah, da, scuză-mă, înseamnă „chipuri, însuşiri", pentru a încerca plăcerea în toate felurile ei,

- Ah, da, mulţumesc, spuse Sumomo împietrită Vă rog să mă iertaţi, niciodată nu

mi-am închipuit că doamnele Lumii Plutitoare sînt atît de... Bineînţeles, ştiam că sînt frumoase, dar niciodată n-aş fi crezut că pot

fi atît de frumoase ca dumneavoastră şi nici n-am visat vreodată că sînt atît de bine educate Şi desăvîrşite.

'1010$

In cele cîteva zile de cînd era aici, o auzise pe Koiko cântînd din voce şi la samisen şi fusese uluită de repertoriul ales - ştia şi ea să cînte puţin la samisen şi ştia cît este ue greu. O auzise cum îi preda lui Teko arta haiku şi alte genuri poetice, cum o învăţa" să construiască frazele, cum îi vorbea despre mătăsuri, cum se fac ele, despre urzeală şi bătătură şi alte asemenea mistere, despre începuturile istoriei şi alte minuni, avînd o arie foarte largă de cunoştinţe.

- Mă uluiţi, doamnă. Koiko rîse blînd,

- învăţătura este partea cea mai importantă a muncii noastre. Este uşor să satisfaci sufletul unui bărbat - dar ce plăcere trecătoare. Dar este dificil să-i placi mai mult timp, să-l intrigi şi să-i păstrez dragostea. Asta se realizează cu puterea gîndirii. Pentru a reuşi în această privinţă, trebuie să te antrenezi cu multă grijă. Trebuie să începi şi tu să faci asta.

- Cînd poate să admire florile de cireş, cine o să se uite la frunzele de morcov ?

- Cînd omului îi este foame, caută morcovi, şi nu flori de cireş şi se întîmplă mai des să-i fie foame decît să fie sătul.

Koiko aşteptă amuzată. Văzu că Sumomo îşi pleacă ochii descumpănită.

- Morcovii sînt o mîncare ţărănească, doamnă spuse Sumomo încet. îmi pare rău.

- Cireşele au un gust anume, florile lor un farmec anume. Dar morcovii pot dobîndi numeroase gusturi, dacă sînt pregătiţi cu pricepere - Koiko aşteptă din nou şi din nou Sumomo îşi plecă privirea în pămînt. Să nu mai vorbim în şarade, ca să nu te zăpăceşti, spuse Koiko, dar bărbaţii nu caută doar împreunarea în Lumea Plutitoare, ci mai ales dragoste, fructul care nouă ne este interzis cu desăvîrşire.

- Chiar aşa ? Sumomo era din ce în ce mai uimită.

- O, da. Pentru noi este otrăvitoare. Bărbaţii caută dragoste şi în lumea ta, cei mai mulţi, şi vouă nu vă este interzisă, nu-i aşa ?

- Nu.

- Nici viitorul tău soţ nu este altfel, şi el caută dragoste oriunde poate găsi. Cel mai bine este să i-o oferi acasă, cît mai mult şi cît mai îndelungă vreme - Koiko zîmbi, apoi continuă : Şi aşa poţi avea şi cireşe şi morcovi fini. Aroma poate fi obţinută uşor.

- Atunci vă rog să mă învăţaţi şi pe mine.

- Vorbeşte-mi despre viitorul tău soţ.

- Se numeşte Oda, Rokan Oda, spuse imediat Sumomo folosind numele de acoperire pe care i-l dăduse Katsumata. tatăl lui este goshi... şi este din Kanagawa. din provincia Satsuma.

- Şi tatăl tău ?

- Aşa cum am spus, doamnă, descinde din familia Fu-jahito, spuse ea, recurgind la noul ei nume conspirativ. Şi ei sunt tot dintr-un sat vecin şi sînt tot goshi.

- Tutorele tău spunea că Rokan Oda este o persoane im-ortantă.

- Este atît de amabil, doamnă, deşi Oda-sama este shishi i a luat parte la atacul împotriva seniorului Anjo la porţile roşului Yedo şi l-a ucis şi pe Bătrînul Utani.

Katsumata îi spusese să spună pe cît posibil adevărul ca să aibă cît mai puţine minciuni de ţinut minte.

- Şi unde este el acum ?

- La Yedo, doamnă.

- Cît timp doreşti să stai la mine ?

- Din partea mea, doamnă, cît mai mult. Tutorele meu. punea că la Kyoto sînt în pericol. Nu mă pot întoarce acasă, căci tatăl meu este supărat pe mine, aşa cum v-a spus, pentru că şi părinţii lui Oda-sama sînt supăraţi pe el din cauza mea.

Koiko ridică din sprîncene.

- Dar în felul acesta viaţa devine imposibilă !

- Da. Dar karma e karma şi ce trebuie să se întîmple se va întîmpla. Eu nu însemn mare lucru pentru nimeni şi cred că cei din Bakufu nu mă cunosc. Sensei Katsumata este de acord cu Oda-sama şi a acceptat răspunderea pentru soarta mea. A spus că trebuie să vă ascult orbeşte.

- Ar fi mai bine să asculţi de părinţii tăi, Sumomo.

- Da, ştiu, dar Oda-sama mi-a interzis,

Un răspuns bun, îşi spuse Koiko, care sesizase şi min-dria şi fermitatea din vocea fetei. întristată, privi spre fereastra întredeschisă. Cu siguranţă că această poveste de dragoste interzisă se va termina ca toate celelalte, printr-o sinucidere, împreună, dacă Sumomo avea noroc. Sau singură, dacă Oda-sama ăsta al ei se hotărăşte să-şi asculte părinţii şi să-şi ia o nevastă pe placul lor, Koiko oftă. Afară, în grădină, înserarea mergea spre noapte. începuse să adie un vînt uşor.

- Frunzele îşi şoptesc una alteia. Oare ce îşi spun ? rîse? Koiko.

Ascunzîndu-şi uimirea, Sumomo începu să asculte. După un timp spuse :

- îmi pare rău, nu ştiu.

- Ascultă-le după ce plec eu, Este important să ştii ce şoptesc frunzele. In noaptea aceasta o să stai aici, Sumomo. Poate am să mă mai întorc, poate nu. Dacă mă întorc, o să mai stăm de vorbă şi atunci ai să-mi spui. Dacă nu. vom continua mîine şi îmi vei spune atunci. Cînd se întoarce, Teko să pregătească aşternuturile de noapte, spune-i că doresc să compuneţi fiecare cîte un haiku - rămase o clipă pe gînduri,' apoi zîmbi. Un haiku despre un melc.

- Bună, Koiko, spuse Yoshi apatic.

Şedea cu spatele rezemat de perete, cu mîna aproape de sabie şi purta o yukata de mătase purpurie. Pe dinafară părea calm, dar ea reuşi să vadă prin el şi să înţeleagă că se simţea însingurat, înspăimîntat şi ea trebuia să-şi folosească toate farmecele ca să-l smulgă din starea asta. Zîmbetul ei era suficient ca să lumineze şi cea mai neagră zi. Văzu imediat Cum ochii lui se îmblînzesc. Bun, un pas înainte.

- Iata, spuse ea, cu pretinsă gravitate, am un poem pentru tine :

Nu este uşor
Să fii sigur de tot
Care este capătul adevărat
Al unui melc ce se odihneşte !

Rîsul lui răsună imediat în toată încăperea. Bun, încă un pas înainte.

- Sînt atît de fericită că mi-ai permis să vin cu tine la Kyoto,

Ochii lui se luminară şi mai mult, iar Koiko simţi cum i se încălzeşte sufletul. Instinctiv renunţă să-i spună ceea ce-i stătea pe limbă, şi anume că arăta atît de chipeş în sclipirea lămpilor de noapte. Spuse în schimb ceva ce venea din adîncul fiinţei ei :

Triste vremuri erau acelea
Cînd fără tine
Priveam sosirea zilei
Şi depărtarea ei in noapte.

Koiko îngenunchease în faţa lui, iar el se întinse şi o apucă de mină. Nu aveau nevoie de cuvinte. Nici el, nici ea. Acum Yoshi se simţea relaxat. încordarea dispăruse, la fel singurătatea şi teama. Şi era şi ea împăcată. Atît de multă energie îi trebuise ca să-l scoată din el însuşi. Trebuise să-i dezvăluie atît de mult. Nu este înţelept să dezvălui nimănui atît de mult din propria-ţi fiinţă. Eşti foarte importantă pentru mine, spunea el fără să rostească nici un cuvînt, vorbind numai in limbajul îndrăgostiţilor. Imi faci o prea mare onoare, răspunse ea printr-o uşoară ridicare din sprîncene. Apoi, degetele ei, mîngîlndu-i delicat dosul palmei ii spuseră în limbajul lor : te ador. Privirile li se întîlniră. Koiko îi luă mîna şi o mîngîie cu buzele. Tăcerea îi apăsa tot mai mult, aproape dureros şi atunci, printr-o mişcare agilă, Koiko alunecă lîngă el şi îl îmbrăţişa strîns. El izbucni în rîs.

- Prea multă seriozitate nu-mi face bine, Tora-chan, spuse Koiko, îmbrăţişîndu-l din nou şi cuibărindu-se apoi la el în braţe. Mă faci atît de fericită.

- A, nu mai mult decît tu pe mine, murmură el, bucuros că tensiunea se risipise atît de uşor. Eşti adorabilă şi la fel sînt şi poemele tale.

- Acela despre melc era de Kyorai.

- Este de Koiko - Crinul. Este, nu era ! rîse el

Ea se cuibări din nou şi mai aproape, bucurîndu-se de căldura şi forţa lui.

- Era să mor de spaimă cînd am auzit ce s-a întîmplat In dimineaţa aceasta.

- Aşa-i viaţa, spuse el simplu. Ar fi trebuit să fiu mai atent, dar eram fascinat de spectacolul străzii - îi explică apoi cît de diferită i se păruse vînzoleala celor din Jur. Era o experienţă rară - aveam sentimentul că sînt invizibil - şi a fost un sentiment mult prea plăcut ca să nu-l mai încerc şi altă dată, chiar dacă este periculos. Pericolul îl face şi mai ispititor. Am să încerc să fac acelaşi lucru şi la Yedo. Noaptea va fi mai uşor şi am să instruiesc special nişte oameni care să mă însoţească.

- Te rog să mă ierţi, dar ţi-aş sugera să încerci plăcerea asta cu mare reţinere.

- Aşa am să şi fac, - o cuprinse şi mai bine în braţe, amîndoi se simţeau foarte bine.

încăperea în care se aflau era lîngă camera de dormit. Ca totul în fortăreaţa aceea, ambianţa era foarte bărbătească, cu minimum de mobilier, tatami de cea mai bună calitate; dar care ar fi trebuit cam de multişor schimbate. N-o să regret cînd va fi să plec din locul acesta, îşi spuse el. Urechile lor percepură lipăitul unor paşi care se apropiau. Yoshi puse mîna ne minerul săbiei. Amîndoi rămaseră încordaţi.

- Sire ? şopti o voce înăbuşită.

- Ce este ? întrebă Yoshi.

- îmi pare rău că vă tulbur, sire, dar tocmai a sosit o scrisoare de la Dintele Dragonului.

Fără să aştepte să i se spună, Koiko se duse lîngă uşă şi rămase de pază acolo. Yoshi se pregăti, aranjîndu-şi ţinuta.

- Deschide-uşa, sentinelă, strigă el.

Uşa alunecă într-o parte. Sentinela ezită, văzîndu-l pe Yoshi în poziţie de apărare, cu sabia aproape scoasă din teacă.

- Dă sulul doamnei Koiko.

Sentinela făcu ce i se spusese şi plecă. După ce omul ajunse la capătul coridorului şi închise uşa, Koiko trase şi ea uşa de la camera lor. Îi înmînă apoi sulul şi se aşeză la locul ei, în faţa lui Yoshi rupse sigiliul. Scrisoarea de la soţia lui îl întreba de sănătate şi îi dădea de veste că fiii lui şi restul familiei erau bine cu toţii şi îl aşteptau cu nerăbdare să se întoarcă. Apoi urmau informaţiile :

„ProspectorH au călătorit cu sîrguinţă peste tot împreună cu vasalul tău, Misamoto, Deocamdată nu au găsit aur, dar au raportat că au descoperit mari cantităţi - cuvintul folosit de ei a fost „uriaşe" depozite de cărbune de foarte bună calitate, uşor de extras, căci este aproape de suprafaţă. Am înţeles că au spus că acesta este „aur negru" şi poate fi negociat foarte bine cu gai-jinii pentru bani Continuă cercetările. Am auzit că Anjo a fost numit tairo şi se laudă că in curînd vei fi invitat să te retragi din Consiliul Bătrînilor. In continuare; omul de încredere pe care l-ai vizitat in drum spre Kyoto iţi comunică următoarele : parola conspirativă pe care ţi-a comunicat-o în legătură cu duşmanul este corectă şi un plan similar este gata, ca politică de stat a duşmanului':

Cer purpuriu. Deci un asemenea atac banditesc se numeşte politica de stat ? Oare o să reziste înţelegerea mea cu Ogama ? Lăsă deoparte întrebarea aceasta pentru mai tîrziu şi continua să citească :

„Roninul Ori care a devenit un spion al gai-iinilor a murit la tabăra lor. Celalalt ronin, Hiraga, se presupune că este tot acolo. Spionul tău spune că a interceptat-o şi pe ,,fata" pe care ai trimis-o înapoi, aşa cum ai porun-cit şi a trimis-o departe, în nord, la un bordel foarte sărac. Iubitul ei ronin a fost ucis".

Yoshi zîmbi. Era vorba de slujnica lui Koiko care îi vorbise roninului ei shishi despre intilnirea secretă a lui Utani. La mijlocul drumului spre Kyoto o concediase şi o trimisese înapoi la Yedo cu un pretext oarecare. Evident, Koiko nu avusese nici un fel de obiecţie. Bun, îşi zise el. Utani este răzbunat într-o oarecare măsură.

„Apoi despre Gyokoyama : am rezolvat chestiunile băneşti. Pot să folosesc zăcămintele de cărbune în negocierile viitoare pentru armament ? Poate că ar trebui să discutăm cu gai-jinii direct, poate folosindu-l pe Misamoto ? te rog să mă luminezi, sire, prezenta şi sfatul tău înţelept ne sînt aici de mare trebuinţă. Şi, în sfirşit, îmi pare rău că trebuie să-ti spun, dar aici a început foametea".

Yoshi mai citi o dată scrisoarea. Cunoscînd-o bine pe Hosaki, înţelesese din felul în care folosise cuvintele ,,armament" şi „negocierile" că preţul fusese foarte piperat. Nu contează, anul viitor nu va mai fi foamete şi cei din breasla Gyokoyama, dacă vor mai

exista pînă atunci, pe pămînturile pe care le voi stăpîni, işi vor primi banii înapoi. îşi ridică ochii spre Koiko. Aceasta privea in gol, pierdută în visuri pe care el ştia că nu va putea niciodată să le împărtăşească.

— Koiko ?

— Oh, da, sire ?

— La ce te gîndeai ?

— La ce îşi şoptesc frunzele intre ele.

— Depinde de copac, răspunse el intrigat. Ea zîmbi dulce.

— Frunzele unui arţar. Un arţar roşu ca sîngeîe,

— in ce anotimp ?

— Luna o noua.

- Dacă se uită la noi, şoptesc : '„Curînd noi vom cădea şi nu ne vom mai întoarce niciodată. Dar ei sînt binecuvîntaţi. Ei trăiesc pe copacul vieţii. Sîngele lor, sîngele nostru".

Koiko bătu din palme zîmbindu-i :

- Perfect. Şi dacă ar fi un pin, primăvara ? . - Nu acuma, Koiko-chan, mai tîrziu.

Văzîndu-l că a devenit brusc serios, deveni şi ea imediat serioasă.

— Veşti proaste ?

- Şi da, şi nu. Plec mîine în zori.

- La Dintele Dragonului ?

Yoshi avu o ezitare şi ea se întrebă dacă nu cumva greşise întrebînd, însă el se gîndea ce să facă cu ea. Mai înainte, cîntărind dificultăţile unui nou marş forţat se hotărîse

s-o lase aici şi să-i spună să-l urmeze cît mai curînd. Acum însă, privind la ea, nu mai voia s-o ştie departe de el. Dar palan-chinul ei îl va întîrzia serios. Ştia să călărească, dar nu foarte bine şi o astfel de călătorie ar fi extenuantă pentru ea.

Oricum, planul asupra căruia căzuse de acord cu Akeda avea să rămînă acelaşi.

- Primul grup de patruzeci de oameni, cu o sosie a mea purtînd una din armurile mele uşoare, va pleca chiar înainte de revărsatul zorilor şi se va îndrepta în pas de voie, fără să se ferească de nimeni,

spre Drumul de Nord. La mijlocul drumului spre Yedo se vor întoarce aici, dublura mea dispărînd, Al doilea grup, grupul meu, cu oamenii pe care i-am adus de, la Yedo, vor pleca la puţin timp după primul şi se va îndrepta rapid spre Tokaido. Marş forţat sub comanda aceluiaşi căpitan - eu voi fi deghizat ca simplu samurai călare şi voi rămîne aşa pînă voi ajunge în siguranţă la Castelul din Yedo.

- Este foarte periculos, sire, spusese grav generalul Akeda.

- Tu vei sta cu ochii pe Ogama şi vei spera. Este în interesul lui să reuşesc să-l înfrîng pe Anjo.

- Da. dar sînteţi o ţintă foarte ispititoare în afara zidurilor şi foarte vulnerabilă. Uit'aţi-vă ce s-a întîmplat astăzi. Lăsaţi-mă să vin cu dumneavoastră.

- Imposibil. Ascultă, dacă Ogama se hotărăşte să dea lovitura, va ataca mai întîi aici, e bine să ne aşteptăm la aşa ceva. Trebuie să-l respingi cu orice preţ.

- Nu voi da greş, sire, spuse bătrînul general.

Şi nici eu nu voi da greş şi voi ajunge la Yedo, se gîndise Yoshi, la fel de plin de încredere. Iar cît despre atentat, nu pot să-mi spun decît că nu a fost primul şi, cu siguranţă, nici ultimul.

Văzu că Koiko se uita la el acum. Este mai uşor să-mi păstrez echilibrul cînd o am cu mine. Lumina lămpii strălucea pe buzele şi în ochii ei, Ii mîngîie cu privirea curba elegantă a pometţilor şi coloana gingaşă a gîtului, părul negru ca pana corbului, faldurile perfecte al chimonoului, arătînd numai puţin din pielea ei albă. Curbe blînde, ţinută impecabilă, cele două mîini, ca două flori, în poala de mătase azurie. Va trebui să călătorească fără bagaje. Fără slujnică. Şi să se descurce cum va putea de la un han la altul. Asta o să-i displacă, pentru că este adepta perfecţiunii. Poate că Va protesta la această grabă nechibzuită şi, după părerea ei, nejustificată.' Işi aminti ce se-ntîmplase prima dată cînd o pusese într-o situaţie asemănătoare. Nu cu mult timp în urmă, imediat după ce se hotărîse să obţină exclusivitatea fetei şi îi spusese

mamei-san, Meikin, să se ducă la Dintele Dragonului împreună cu fata, ca să facă aranjamentele de rigoare cu soţia sa, Ho-saki, imediat. Aceasta, în mod corect, considerase că este mai înţelept s-o

vadă personal şi pe mama-san şi pe fată, întrucît avea să fie vorba de o sumă de bani foarte mare. Meikin îi spusese că pentru această călătorie avea nevoie de cel puţin o săptămăna de pregătiri, apoi Koiko îşi va lua cu ea, bineînţeles, coafeza, maseuza şi trei slujnice.

— Ridicol, spusese el nerăbdător. Nu este nevoie de atîta personal pentru o călătorie atît de scurtă. Ar însemna nişte cheltuieli inutile. Veţi pleca amîndouă imediat.

Femeile se supuseseră pe dată. Plecaseră fără nici un fel de slujitori. Le trebuiseră trei zile ca să ajungă pînă la prima staţie de popas după Yedo şi încă trei ca să ajungă la următoarea. Supărat, Yoshi parcursese aceeaşi distanţă de la răsăritul la apusul soarelui.

— Seniorul Yoshi ! spusese Meikin, salutîndu-l politicoasă şi prefăcîndu-se uimită. Ce plăcere să vă văd !

— De ce aţi întîrziat atît ?

— întîrziat, sire ? Ni s-a poruncit să plecăm imediat. Facem exact ceea ce ni s-a poruncit.

— Dar de ce a durat atît de mult ?

— Atît de mult ? Dar nu ne-aţi poruncit să mergem în marş forţat !

— Grăbiţi-vă, mîrîise el, remarcînd felul în care pronunţase cuvîntul „poruncit". Spune-i lui Koiko că vreau s-o văd.

Mama-san făcuse o plecăciune şi se grăbise spre camerele lui Koiko, lăsîndu-l să spumege de furie. Cînd, în cele din urmă, se întoarse, mama-san îi comunică fericită :

- Koiko-san va fi onorată să vă vadă sire, imediat, sire, de îndată ce găseşte o slujitoare potrivită care s-o ajute să-şi facă părul, ii pare rău, însă ar fi o obrăznicie din partea ei să vă primească fără pregătirile pe care o persoană atît de distinsă şi onorabilă ca dumneavoastră are dreptul să le pretindă. A mai adăugat cu umilinţă că vă roagă să aveţi răbdare, va veni cît va putea de repede, imediat ce va sosi slujitoarea...

Îi aruncase o privire furibundă, ştiind că, oricît ar fi insistat de mult, trebuia să aştepte. Singura soluţie ar fi fost să se năpustească în camera lui Koiko şi să-şi piardă definitiv cinstea obrazului, anulîndu-şi orice şansă de a o mai vedea vreodată pe Koiko. Dar cine îşi

închipuie că este ? Ar fi vrut să urle. Nu urlaşe. Zîmbise în sinea lui. Cînd cumperi o sabie de calitate, te aştepţi să fie din oţelul cel mai fin, cu cel mai fin tăiş şi un foc propriu. Dăduse din cap sever:

- Trimite imediat după slujitoarele ei de la Yedo, coafeza şi maseuza. Este vina ta că nu sînt deja aici, trebuia să-mi fi explicat cît de importante sînt ele pentru doamna Koiko. Este foarte corect din partea ei să nu vrea să mă vadă decît într-o ţinută impecabilă. Vreau ca aşa ceva să nu se mai întîmple niciodată !

Meikin îl copleşise imediat cu scuze şi se prosternă umil, iar el rîse tot drumul înapoi spre Yedo, căci fusese mai viclean decît ele, le făcuse să-şi piardă cinstea obrazului şi le dăduse amîndurora un avertisment foarte clar: nu vă mai jucaţi cu mine !

Privirea lui Koiko nu se dezlipi de chipul lui, urmărindu-l şi aşteptînd.

- Cînd zîmbeşti, stăpîne, sînt foarte fericită.

- Dar de ce zîmbesc eu ?

- Pentru mine, spuse ea simplu. Cred că eu te ajut să rîzi de viaţă şi pentru că încordarea bărbatului pe pămînt nu este decît o goană în căutarea unui adăpost înainte de începerea ploii, iar tu îmi îngădui să-ţi ofer, din cînd în cînd, un adăpost împotriva ploii.

Da, aşa este, spuse Yoshi mulţumit.

Dacă o las aici, n-am s-o mai văd cîteva săptămîni, dar viaţa nu este decît o floare de cireş expusă oricărui vînt, care nu ştie de stăpîn - viaţa mea, a ei, viaţa în general.

- Nu vreau să te las aici.

- O să fie bine din nou acasă.

în fundul sufletului, Yoshi se gindea la Meikin. Nu uit că este o informatoare shishi, la fel cum a fost şi slujnica ta. Ce prostie din partea mamei-san să supună riscului viaţa ta, viaţa mea, crezînd că şi tu faci parte dintre ticăloşii aceştia ucigaşi.

- Ştie vreuna din fetele tale să călărească ?

- Nu ştiu, sire, dar cred că cel puţin una din ele ştie.'

- Dacă ai veni cu mine, ar trebui să călăreşti şi tu, numai cu o singură slujnică şi ar trebui să mergi fără bagaje, un palanchin ne-ar

întîrzia foarte mult. Pot aranja foarte uşor să călătoreşti, comod, pe îndelete, cu tot personalul tău, dacă preferi.

- Mulţumesc, dar dacă vrei să fiu cu tine, evident că dorinţa ta este şi a mea. Dar dacă va fi să devin o povară, va fi uşor să iei o hotărîre atunci. Mă simt onorată că m-ai întrebat.

- Dar există vreo fată, vreo slujnică aşa ca lumea, care să ştie să călărească ? Dacă nu, atunci tu mă vei urma cît mai curînd cu putinţă, spuse el, oferindu-i din nou posibilitatea de a refuza fără să-l ofenseze.

- Este una, spuse ea dintr-un imbold subit, o maiko nouă; nu e chiar slujitoare, e un fel de ucenică, chiar ceva mai mult. Se numeşte Sumomo Fujahito, este fiica unui goshi din Satsuma şi pupila unui vechi prieten al meu, un client care a fost foarte bun cu mine cu ani în urmă.

Yoshi o ascultase atent în timp ce-i povestise despre Sumomo şi era mult prea versat în obiceiurile Lumii Plutitoare ca să întrebe despre celălalt client. Intrigat, trimise după fată.

- Aşadar, Sumomo, tatăl tău nu a fost de acord cu căsătoria pe care o doreai ?

- Nu, stăpîne.

- Este un păcat de neiertat să nu-ţi asculţi părinţii.

- Da, stăpîne.

- O să-i asculţi.

- Da, stăpîne - fata se uită la el fără teamă. Le-am şi pus deja, cu umilinţă, că am să-i ascult, dar am să mor înainte de a mă căsători cu alt bărbat.

- Pentru asemenea obrăznicie tatăl tău ar fi trebuit să te trimită la o mînăstire de călugăriţe.

- Da. stăpîne, îi răspunse fata după o pauză destul de lungă.

- De ce eşti aici, la Kyoto, şi nu eşti acasă ?

- Am... am fost trimisă aici de tutorele meu ca să fiu instruită din nou.

- A făcut o treabă foarte proastă, după cît se vede, nu-i aşa ?

- îmi pare rău, stăpîne. ! Fata se prosternă cu graţie, cu fruntea lipită de tatami;

dar era convins că nu simte nici un fel de umilinţă. De ce îmi pierd oare timpul, se gîndi el. Poate pentru că sînt obişnuit cu supunere absolută din partea tuturor, cu excepţia lui Koiko, ce trebuie mînuită ca o bărcuţă instabilă pe vreme de furtună, poate pentru că ar fi interesant să frîng cerbicia acestei tinere, s-o fac să vină pe pumnul meu, ca un şoim pelerin adevărat, aşa cum arată să fie, să mă folosesc de pliscul şi de ghearele ei pentru scopul meu şi nu pentru stăpînul inimii ei, Oda.

- Şi ce ai să faci dacă acest goshi din Satsuma, Oda, se va hotărî să-şi asculte părinţii şi să-şi facă datoria, adică să Ia altă femeie de nevastă ?

- Dacă mă acceptă în casa lui, chiar şi fără să fiu femeia lui, am să fiu mulţumită. Sau dacă din cînd în cînd voi fi femeia lui, voi fi mulţumită. In momentul în care se plictiseşte de mine, sau mă alungă, în ziua aceea voi muri.

- Eşti o fată proastă.

- Da, stăpîne. Vă rog să mă iertaţi, asta este karma mea.' Plecă privirea şi rămase nemişcată. Amuzat, Yoshi aruncă o privire spre Koiko, care aştepta decizia lui.

- Dar să zicem să .stăpînul tău, seniorul Sanjiro îţi ordonă să te căsătoreşti cu alt bărbat şi îţi porunceşte să nu-ţi faci sepuku ?

- Sînt samurai, mă voi supune fără cîrtire, spuse ea mîndră, aşa după cum îl voi asculta şi pe tutorele meu şi pe Oda-sama. Dar pe drumul spre nuntă se poate produce un accident regretabil.

Yoshi se încruntă.

- Mai ai surori ?

- Da, stăpîne, trei - fata tresări.

- Şi sînt la fel de proaste şi încăpăţînate ca şi tine ?

- Ele... nu, stăpîne.

- Ştii să călăreşti ?

- Da, stăpîne.

- Destul de bine ca să ajungi pînă la Yedo ?

- Da, stăpîne,

- Koiko, eşti sigură că ai să fii mulţumită de ea dacă eu sînt de acord ?

- Aşa cred, sire. Insă mi-e teamă că eu aş putea să te dezamăgesc prin lipsa de pricepere la călărit.

- Tu nu poţi să mă dezamăgeşti niciodată, Koiko-chan. A şadar, Sumomo, crezi că ai să fii în stare s-o mulţumeşti pe doamna Koiko ?

- Da, sire, o voi proteja cu viaţa mea.

- Crezi că ai să poţi să-ţi îmbunătăţeşti şi purtările, să devii mai puţin arogantă, să te porţi cum trebuie să se poarte o femeie şi să semeni mai puţin cu Domu Gozen ?

Domu Gozen fusese o femeie samurai vestită, iubita unui shogun, o asasină redutabilă care, cu secole în urmă, se nă-- pustea în luptă alături de nu mai puţin violentul ei shogun,' Yoshi văzu cum ochii fetei se lărgesc şi ea devine parcă mai tînără deodată.

- Oh, nu sînt ca ea, stăpîne, cîtuşi de puţin, şi aş da orice ca să semăn cît de cît cu doamna Koiko. Orice.

Yoshi îşi ascunse rîsul la.gîndul că fata muşcase din prima momeală pe care i-o, întinsese.

- Poţi pleca. Am să hotărăsc mai tîrziu. Cînd rămaseră din nou singuri, Yoshi chicoti.

- Punem pariu, Koiko ? Pe un chimonou nou că Sumomo va fi îmblînzită în momentul in care vom ajunge la Yedo -' dacă mă hotărăsc să vă iau pe amîndouă cu mine.

- îmblînzită, în ce sens, sire ?

- In sensul că va consimţi de bună voie să se întoarcă la părinţii ei, o să-i asculte şi o să se mărite fără seppuku.

Koiko scutură din cap şi zîmbi :

- Imi pare rău, dar indiferent pe ce am paria, am impresia că vei pierde, sire.

Faptul că ea considera că el ar fi putut greşi în cîntărirea oamenilor îl făcu să-şi piardă o parte din buna dispoziţie.

- Un chimono pentru o favoare, spuse el aspru, fără să fi vrut să fie atît de dur.

- Da, spuse ea imediat rîzînd, dar numai cu condiţia ca atunci cînd voi primi chimonoul, să accepţi si tu de la mine favoarea pe care o ceri.

Yoshi miji din ochi, admirînd-o pentru modul în care îl micşorase greşala, transformînd totul într-o glumă. Fusese o greşală să facă un pariu, orice fel de pariu. Şi o altă greşală: să se încreadă în şiretlicurile unei femei - calea cea mai sigură spre dezastru.

21

Satul Sakonoshita Sîmbătă, 8 decembrie

Pe drumul Tokaido, cam la patruzeci de leghe est de Kyoto, în munţi, se afla a Şasea Staţie de popas, satul Sakono-shita şi cum începuse să se întunece, ultimii călători şi hamali, încovoiaţi sub suflarea vîntuluî aspru, se grăbeau să treacă de barieră înainte ca aceasta să se închidă. Toţi erau obosiţi, nervoşi, dornici de căldură, de mîncare şi de sake fierbinte; chiar şi cei şase paznici ai barierei care tropăiau din picioarele încălţate in sandale de paie şi verificau documentele de identitate la întîmplare.

- O să ningă la noapte, mormăi unul din ei. Urăsc iarna,' urăsc frigul, urăsc postul ăsta.

- Tu urăşti totul,

- Nu chiar totul. Imi place să mănînc şi să mă culc cu femeile. In viaţa viitoare aş dori să mă nasc fiu al unui negustor bogat de orez. sau cămătar Al unei am să pot să mănînc şi să beau şi să regulez după pofta inimii şi am să stau la căldură in timp ce tata îmi va cumpăra rang de hirazasamurai sau cel puţin gosi - să nu mai fiu numai un amărit de asigari.

- Visătorule ! Cînd oi să te naşti din nou ai să fii un ţăran fără pămint, sau băiat de tăvăleală într-un bordel de mina a zecea închide bariera.

- Dar încă nu este întuneric.

- intîrziaţii n-au decît să îngheţe sau să plătească pentru efort ca de obicei.

- Dacă te aude căpitanul, te trezesti azvîrlit în Insula din Nord unde se spune că iţi îngheaţă şi sula cînd te pişi.

Paznicul privi în lungul drumului care cotea spre Kyoto," acum pustiu, cu un cer întunecat şi rău prevestitor deasupra.

O rafală de vint le umflă mantalele de paie.

- Hai. grăbeşte-te, strigă el spre un hamal pe jumătate gol, care trecea clătinîndu-se sub povara grea.

Lăsă în jos prima barieră, apărîndu-şi faţa de vînt, apoi o lăsă şi pe a doua, fixînd bariera şi se întoarse spre adăpost, unde îl aştepta supa caldă.

- Hei, uite ! Un grup de călăreţi se arătă în trap de după cotul mai îndepărtat al drumului. Deschide bariera !

- Lasă-i să aştepte ! Au întîrziat. Paznicul se şterse la nas cu dosul palmei, tremurînd în bătaia vîntului. împreună cu ceilalţi paznici, începură să-i examineze pe călăreţi, treizeci sau patruzeci la număr, dar era prea obosit ca să-i mai numere,' Nu aveau nici un fel de steaguri, deci nu erau importanţi. Murdari de drum, caii in spume. Călăreau strîns în jurul a două femei. Femeile călăreau bărbăteşte, purtau mantale largi, pălării cu boruri largi şi văluri dese legate sub bărbie. Rîse în sinea lui. N-au să găsească nici un fel de camere pentru noaptea asta, nici măcar un adăpost, căci satul era plin. Naiba să-i ia. Cînd ajunseră, căpitanul Abeh, care era în fruntea lor, strigă:

- Hei, deschideţi bariera !

- Vin, vin ! mormăi paznicul, fără să se grăbească şi imediat îşi dori să se fi grăbit,-căci Abeh coborî din şa şi pumnul lui îl zvîrli la pămint, fără simţire.

- Deschideţi bariera ! strigă furios Abeh.

Alţi doi bărbaţi descălecaseră lingă el. Unul era Yoshi, care purta o basma pe faţă, celălalt Wataki, pe care Yoshi îl luase cu el ca răsplată pentru că îi salvase viaţa. Un ofiţer ieşi grăbit din casa gărzii, privind spre soldatul lui care zăcea la pămînt fără cunoştinţă.

- Ce se întîmplă aici ? Sînteţi arestaţi !

- Deschideţi bariera !

- Sînteţi arestaţi !

Abeh păşi pe lingă barieră, conştient de pericol.

- Deschideţi bariera ! porunci el. Grăbiţi-vă, mai repede ! Paznicii se repeziră cu toţii să îndeplinească ordinul, dar ofiţerul se stropşi ia ei :

- O să prezentaţi cu toţii hîrtiile de identitate şi...

- Ascultă, maimuţă, spuse căpitanul Abeh şi îşi dezveli chipul in faţa ofiţerului care încremeni. Cu nişte oaspeţi importanţi trebuie să ai purtări alese, nu să-i laşi să aştepte în frigul nopţii ! Şi apoi, soarele încă nu a apus.

Cu aceasta, Abeh îl pocni pe căpitan în tîmplă, ofiţerul începu să se învîrtă ca un titirez şi a doua lovitura îl făcu gră-madă. Spre stupefacţia paznicilor, Abeh striga :

- Să-i spuneţi nătărăului ăstuia să se prezinte mîine dimineaţa la mine, la raport, că de nu îl găsesc eu şi-l folosesc pentru exerciţi! de scrima şi pe voi la fel !

Cu asta căpitanu! făcu apoi semn cu mîna grupului său să treacă, sări în şa şi porni după ei. In cîteva minute aveau cele mai bune camere la cel mai bun han. Cei care le ocupaseră mai înainte, se prosternară rapid, părăsindu-le în grabă; bucuroşi că au cinstea să fie alungaţi de acolo - negustori bogaţi, alţi samurai - căci nici unul dintre ei nu era dispus să se angajeze într-o luptă care i-ar fi costat viaţa. Yoshi îşi scoase pălăria şi eşarfa după ce se închiseră uşile shoji. Patronul dolofan al Hanului Visurilor Plăcute şedea îngenuncheat lîngă uşă, aşteptînd ordinele. Mintea îi fierbea de înjurături şi blesteme la adresa acestor oaspeţi întîrziaţi, care îi tulburaseră liniştea şi aveau să i-o mai tulbure şi de aici înainte, indiferent cine ar fi fost ei. Nu recunoscuse pe nici unul din ei şi i se părea foarte ciudat că nu arborau nici un fel de steag,' aveau numai nişte uniforme simple, ca ale celor din Bakufu, şi simboluri, nu foloseau nici un fel de nume, observînd că nici acestui samurai, tratat cu atît de mult respect în particular de cumplitul căpitan şi căruia i se dăduse camera cea mai scumpă, nu i se spunea pe nume, sau rang. Şi cine sînt cele două femei ? Soţia unui daimyo şi o slujitoare ? Sau pur şi simplu două tîrfe de înaltă clasă ? Vestea sosirii lor făcuse imediat înconjurul hanului. Oferise imediat o recompensă slujnicei care ar fi descoperit identitatea noilor sosiţi.

- Numele dumitale. patroane ? întrebă Yoshi.

- Ichijo, sire. Se gîndise că „sire" este cel mai potrivit termen de adresare.

- Mai întîi o baie, un masaj şi după aceea masa.

- Imediat, sire Pot avea onoarea să vă arăt eu însumi drumul ?

- Numai băieşiţa să mi-o trimiţi. Mănînc aici. Mulţumesc, poţi pleca.

Bărbatul se prosternă politicos, se ridică anevoie în picioare şi plecă legănînduse. Căpitanul verifică dispozitivul de securitate : partea aceea a hanului, cu opt camere, va fi înconr jurată de sentinele. Camerele lui Koiko erau sub veranda care va fi păzită tot timpul. Intre încăperile ei şi cele ale lui Yoshi va fi încă o cameră cu doi paznici.

- Bine, căpitane, acum du-te la culcare.

- Mulţumesc, dar nu sînt obosit, stăpîne.

Yoshi poruncise să fie tratat ca un goshi obişnuit, în afară 'de momentele cînd erau numai între ei, cînd singurul titlu onorific ce putea fi utilizat la adresa lui era „stăpîne".

- Trebuie să dormi. Am nevoie de dumneata odihnit. Mai avem încă multe zile de mers. Yoshi zări o sclipire în ochii bărbatului, roşii de oboseală. Ce s-a întîmplat ?

- Vă rog să mă scuzaţi, spuse Abeh timid, dar dacă trebuie să ajungeţi la Yedo în cea mai mare grabă, ar fi mai bine să vă escortăm înaintea doamnei.

- Du-te la culcare. Oamenii obosiţi fac greşeli. A fost o greşală să-l dobori pe ofiţer. A fost destul să-l înveţi minte pe paznic. Îi făcu semn să plece. Abeh se înclină blestemîndu-se în gînd că-l luase gura pe dinainte. Se opriseră inutil de trei ori în ziua aceea şi de două ori cu o zi înainte. Mai controla dată posturile de pază şi se culcă apoi la el în cameră. În cîteva secunde adormise.

După baie, masaj şi după ce mîncă încet, deşi îi era foame, Yoshi porni pe coridor. Fusese uşor să se hotărască s-o ia pe Koiko cu el. Se gîndise că ea ar putea servi foarte bine. drept momeală şi îi spusese lui Akeda să facă în aşa fel încît toată lumea să creadă că o trimite pe ea sub escortă la Yedo, în timp ce el mergea separat.

- Perfect, spusese Akeda.

Yoshi intră în prima cameră a lui Koiko : era goală, uşa shoji dintre această încăpere şi dormitor fiind închisă. '

- Koiko ? strigă el şi se aşeză pe una din cele două perne!

Uşa shoji alunecă uşor şi se deschise. Sumomo şedea în genunchi, cu ochii in pămînt, părul pieptănat în stilul Kyoto, cu sprîncenele pensate şi puţin ruj pe buze. Aşa-i cu mult mai bine, îşi spuse el. In momentul în care Koiko îl văzu îngenunche şi cele două femei se prosternară la unison. Remarcă faptul că Sumomo făcuse o plecăciune perfectă, imitînd graţia lui Koiko şi lucrul acesta îi făcu plăcere, nu se vedeau nici un fel de semne de oboseală pe chipul fetei după ziua de călărie dură. Se înclină la

rîndu-i în faţa lor. Patul din saltele groase era gata; Koiko între zîmbind în cameră, Sumomo închise uşa shoji în urma ei,

— Aşadar, Tora-chan, cum te simţi ? Vocea ei era dulce, ca de obicei, coafura perfectă, ca de obicei, dar, ca niciodată pînă atunci, purta acelaşi chimono ca şi în seara precedentă. Remarcă întristat o uşoară grimasă de durere cînd femeia se aşeză.

— Drumul călare este prea obositor pentru tine ?

— O, nu, numai primele zile sînt mai grele, dar în curînd voi fi la fel de tare.., - ochii îi zîmbiră fericiţi - la fel de tare ca Domu Gozen.

Yoshi zîmbi, dar ştia că făcuse o greşeală de apreciere. Cu o zi înainte parcurseseră trei staţii de poştă, la fel şi în ziua aceea, dar în nici una din zile nu străbătuse distanţa pe care şi-o planificase. Călăritul era epuizant pentru ea. Am făcut o greşeală pe care n-aveam voie s-o fac. Ea nu se va plîn-ge niciodată şi va rezista pînă la capătul puterilor, e în stare să meargă pînă se sfîrşeşte. Trebuie să mă grăbesc ? Da ! Va fi în siguranţă călătorind într-un palanchin, cu o escortă de zece oameni ? Da ! Ar fi înţelept din partea mea să-mi reduc garda personală cu zece oameni ? Nu, Aş putea să mai chem alţi oameni de la Yedo diseară. dar asta ar însemna cinci sau şase zile în plus. Instinctul îmi spune să mă grăbesc; gai-jinii sînt imprevizibili, la fel şi Anjo, la fel şi Ogama Nu-l ameninţase el oare : „Dacă nu te descurci domnia ta cu ei, am să mă descurc eu !".

— Koiko-chan, hai să mergem la culcare. Mîine e o altă zi.

Sumomo şedea culcată pe saltelele groase şi călduroase." învelită cu pături, în camera din afară, cu un braţ petrecut sub cap, somnoroasă, dar nu obosită, liniştită, Din camera cealaltă se auzea

respiraţia regulată a lui Yoshi şi suflarea abia perceptibilă a lui Koiko, afară zgomotele nopţii. Un cîine lătrînd undeva, bîzîîtul insectelor de noapte, vîntul care sufla în frunze; din cînd în cînd cîte un paznic mormăia ceva către altul, zăngănit de vase la bucătărie, unde începea activitatea de dimineaţă

Primul somn fusese foarte bun, Cele două zile de efort; masaje viguroase şi de libertate o făcuseră să se simtă în mare formă, Şi, bineînţeles, şi complimentele primite de la Koiko pentru felul în care îşi pieptănase părul în seara aceea —' aşa cum îi arătase Teko - şi cum îşi dăduse cu ruj pe buze.

şi asta îi făcuse plăcere. Totul mergea mult mai bine decît îndrăznise să viseze ea. Obiectivul ei imediat fusese atins. Fusese acceptată. Mergeau spre Yedo. Spre Hiraga. Făcea parte din anturajul intim al lui Yoshi. Katsumata spusese :

- Să nu fii impulsivă. In nici un caz să nu te expui nici unui risc dacă nu ai cale de scăpare. Fiind în apropierea lui, eşti extrem de valoroasă, nu strica lucrul acesta şi nu o amesteca in nici un fel pe Koiko.

- Ea nu ştie despre mine ?

- Numai' ceea ce i-am spus eu, ceea ce ştii şi tu.

- Atunci este deja amestecată, nu-i aşa ? îmi pare, vreau să spun, că Yoshi m-ar putea accepta de dragul ei.

- El este cel care va lua hotărîrea, nu ea. Nu, Sumomo; Koiko nu este complicea ta. Dacă va descoperi legăturile tale reale, mai ales în ce-l priveşte pe Hiraga şi menirea ta. va voi să te oprească, în mod sigur te va opri.

- Menirea mea ? Vă rog, care este prima mea datorie ?

- Să fii gata în orice clipă, Mai bine să fii o sabie gata de atac, decît un cadavru.

Eu n-am nici o sabie, îşi zise ea. Poate aş putea să iau una de la un paznic, dacă. îi iau prin surprindere. Am trei shuriken cu vîrful otrăvit, ascunse în bocceaua de lîngă mine; şi; bineînţeles, cuţitul din obi. Mai mult decît suficient, în cazul unui atac prin surprindere. Eeee, ce ciudată este viaţa. E ciudat că îmi place mai mult să mă descurc singură în misiunea mea '- un lucru atît de deosebit de felul

nostru de viaţă, cînd sîntem întotdeauna o parte dintr-o unitate, cînd gîndim ca unul singur, sîntem de acord ca unul singur pentru că am fost învăţaţi să ne supunem. Mi-a plăcut să stau cu grupul meu de shishi; şi totuşi... Şi totuşi, dacă e să fiu sinceră - „intotdeauna să fii sinceră cu tine însăţi, Sumomo-chan, îi spunea tatăl ei, iarăşi şi iarăşi, acesta este drumul tău spre viitor, ca să ajungi să-i conduci pe alţii". Dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că mi-a fost greu să-mi înving dorinţa de a-i conduce, chiar şi pe shishi şi să-i duc pe calea cea dreaptă a gîndirii. Oare aceasta este karma mea, să fiu conducător ? Sau aceea de a muri neîmplinind nimic, pentru că este cu adevărat o prostie ca o femeie să vrea să conducă în lumea Niponului, E ciudat să-ţi doreşti imposibilul. De ce sînt eu aşa, nu ca alte femei ? Poate pentru că tata nu a avut fii şi ne-a tratat pe noi, fetele, ca pe nişte băieţi, învăţîndu-ne să fim puternice, să stăm cu fruntea sus şi să nu ne fie niciodată teamă de nimic, permiţîndu-mi chiar, in pofida sfatului mamei mele, să-l urmez pe Hiraga şi steaua lui imposibilă... Se ridică pentru o clipă în capul oaselor, ciufulindu-şi părul pentru a-şi limpezi gîndurile şi mintea în faţa atîtor informaţii noi, apoi se întinse din nou pe spate. Dar somnul nu mai venea, îi apăreau mereu în faţa o-chilor chipurile lui Hiraga şi Koiko, Yoshi şi Katsumata, chipul ei.

Ciudată relaţia cu Yoshi : „Trebuie să-l ucidem pe el şi pe shogun, ii spusese Katsumata cu ani în urmă de nenumărate ori şi la fel şi Hiraga, nu fiindcă i-ar fi urît pe ei, ci ceea ce reprezintă. Puterea nu se va întoarce niciodată la împărat atîta timp cît ei doi mai sînt în viaţă. Aşa că trebuie să dispară, mai ales Yoshi, căci este cel care ţine shogunatul în picioare. Sonno-joi este idealul nostru şi trebuie să facem orice sacrificiu ca să-l atingem". Ar fi păcat să-l ucid pe seniorul Toranaga. E păcat, pentru că este un om bun, nu este josnic ca Anjo, nu că l-aş fi văzut pe acela vreodată. Poate că şi Anjo este un bărbat bun şi tot ceea ce se spune despre el nu sînt decît minciuni ale unor oameni invidioşi.

In scurtul timp de cînd sînt aici, l-am cunoscut pe Yoshi aşa cum este : dinamic, blînd,- puternic, înţelept şi cumpănit.' Şi Koiko ? Ce minunată este, totuşi cît este de trist, cît este de trist să fii dresată în

felul acesta. Aminteşte-ţi ce ţi-a spus : „Blestemul lumii noastre este că, oricît te-ai educa, ţi-ai impune voinţa să deprinzi diversele modalităţi de a te proteja, silindu-te să tratezi orice client ca pe un client obişnuit, vine o vreme cînd apare cîte unul care îţi suceşte capul, îţi preface hotărîrea în moliciune şi pîntecele într-o minge de foc. Dacă se întîmplă aşa ceva, este cumplit. Eşti pierdută, Sumomo. Dacă zeii îţi sînt favorabili aveţi şansa să muriţi împreună. Sau mori numai tu, atunci cînd pleacă el, sau îţi îngădui să rămîi în viaţă, dar eşti ca şi moartă oricum", „Eu n-am să las să mi se întîmple una ca asta cînd am să cresc mare, spuse Teko, ce trăsese cu urechea la ce vorbeau ele. Eu n-am să mă las. Dar dumneavoastră, stăpînă ? Vi s-a întîmplat vreodată să vă sucească cineva capul ?". Koiko rîse : „De multe ori, copilă. Dar ai uitat una din lecţiile noastre cele mai importante : să-ţi închizi urechile atunci cînd vorbesc alţii ! La culcare cu tine".

Oare îşi pierduse într-adevăr capul Koiko ? Da. Ca femeie,' îmi dau seama că îl consideră pe seniorul Yoshi mai mult decît un client, deşi se străduieşte din răsputeri să ascundă acest lucru. Oare cum se va termina ? Trist, foarte trist. El n-o va face niciodată consoarta lui. Dar eu ? Va fi şi cu mine la fel ? Da. Aşa cred — ceea ce i-am spus seniorului Yoshi este adevărat : nu voi avea alt soţ decît pe Hiraga. „Acesta este ădevărul... şopti ea cu voce tare şi asta o făcu să-şi revină. In-; cetează", îşi porunci ea, aplicînd ce o învăţase mama ei în copilărie : „Gîndcşte-te numai la lucruri frumoase, micuţo, pentru că această Lume a Lacrimilor este de ajuns de tristă şi aşa,' dacă te gîndeşti la lucruri rele, imediat cazi în prăpastia disperării. Gîndeşte-te numai la lucruri frumoase..."

Făcu un efort şi îşi schimbă şirul gîndurilor : Numai Hiraga făcea ca viaţa să merite a fi trăită. O trecu un fior prin tot trupul cînd un gînd nou o izbi cu toată puterea : Ce prostie şi acest,sonno-joi. Doar nişte vorbe ! Ca şi cum asta ar schimba ceva ! Se vor schimba numai cîţiva dintre conducători, atît şi nimic mai mult. Oare cei noi vor fi cu ceva mai buni ? Nu,' numai dacă va fi şi Hiraga unul dintre ei, poate Katsumata,' dar, regret, nu vor trăi destul ca să mai apuce să fie printra ei. Atunci de ce să-i urmez ? O lacrimă i se scurse în

tăcere pe obraz. Pentru că Hiraga m-a făcut să-mi pierd capul, mi-a transformat pîntecele în...

In zorii zilei Yoshi se dădu jos din pat şî lipăi prin camera cealaltă, cu yukata închisă pînă la gît. Respiraţia lui făcea aburi în răcoarea dimineţii. Koiko se mişcă puţin, îl văzu pe Yoshi, apoi adormi din nou. In camera din afară, saltelele lui Sumomo fuseseră deja strînse şi aşezate în lădiţa de lîngă perete, măsuţa joasă era pregătită pentru micul dejun şi cele două perne aşezate la locul lor. Afară frigul era şi mai pătrunzător. Işi puse sandalele de paie şi merse prin verandă spre camera din spate, făcu un semn cu capul slujitorului care aştepta, îşi alese o găleată liberă dintre găleţile aliniate şi începu să se uşureze în ea. Jetul lui era puternic şi lucrul acesta îi făcea plăcere. Alături de el se uşurau alţi bărbaţi. Nu le dădu nici o atenţie şi nici ei lui. Işi îndreptă alene jetul spre muştele sîcîitoare, omniprezente, fără să spere că va reuşi să înece vreuna.

După ce termină, se duse în partea cealaltă şi se lăsă pe vine deasupra unei găuri libere în scîndura lungă pe care şedeau la rînd bărbaţi şi femei. Printre ei şi Sumomo. In mintea lui, Yoshi se socotea cu desăvîrşire singur, în aceste momente ochii, urechile şi nările nu vedeau, nu auzeau şi nici nu simţeau prezenţa celorlalţi exact aşa cum procedau şi aceşti: Desăvîrşită concentrare interioară, totală absenţă faţă de ei din jur. Această capacitate de izolare era cultivată cu nudă şi suferinţă încă din cea mai fragedă pruncie : „Trebuie să te străduieşti în privinţa aceasta mult mai mult decît în orice alt domeniu, micuţule, trebuie, căci altfel viaţa îţi va fi imposibilă, i se spusese mereu, aşa cum se spunea şi celorlalţi copii. Aici unde locuim unii peste alţii, copii şi părinţi, şi bunici, şi servitori la un loc, în căsuţe mici, unde pereţii sînt de hîrtie, intimitatea nu poate exista decît în mintea ta şi trebuie cultivată acolo ca o formă de politeţe esenţială faţă de ceilalţi. Numai in felul acesta poţi fi liniştit, numai în felul acesta poţi fi civilizat, numai în felul acesta poţi rămîne sănătos la minte".

Dădu cu mîna absent spre muşte. Odată, pe cînd era mic, se enervase şi încercase să strivească vreo două trei muşte care îl agasau. Imediat primise o palmă peste faţă, obrajii începuseră să-i ardă nu

atît .de durere, cît de ruşine că işi supărase mama şi o silise să-i administreze acea pedeapsă. ,,Imi pare rău, fiule, spusese ea blînd. Muştele sînt ca apusul şi răsăritul soarelui, inevitabile, însă pot deveni un chin, dacă le permiţi să devină un chin. Trebuie să înveţi să le ignori. In fiecare zi de acum înainte, atît cît va fi necesar, te rog să stai un timp aici şi să le laşi să meargă pe faţa şi pe mîinile tale fără să te mişti. Pînă cînd nu le mai simţi. Pînă cînd nu mai există. Muştele trebuie să devină inexistente - foloseşte-ţi voinţa, pentru asta ţi-a fost dată. Trebuie să devină inexistente pentru tine, căci altfel îţi distrugi armonia sufletului, sau, şi mai rău, distrugi armonia altora..." Acum, cînd şedea aici, simţea muştele nesuferite pe spate şi pe faţă. Nu-l deranjau.

Termină repede, hîrtia de orez era de bună calitate. Simţin-du-se foarte bine şi uşurat, întinse mîinile către slujitorul care îi turnă să se spele. După ce se spălă pe mîini, luă apă din alt vas şi se clăti pe faţă, se cutremură, acceptă un prosop mic cu care se şterse apoi păşi înapoi pe verandă şi îşi îngădui simţurilor să revină la realitate. în jurul lui, hanul începea să se trezească, cei cîţiva bidivii erau hrăniţi şi înşeuaţi, bărbaţi, femei, copii, hamali începuseră cu toţii să mănînce şi să stea de vorbă, sau plecau deja spre următoarea destinaţie a călătoriei lor, spre sau de la Kyoto. In spaţiul comun de la poarta de intrare, Abeh verifica oamenii şi echipamentul. Cînd îl văzu pe Yoshi, veni lîngă el.

întrucit erau oameni prin apropiere, nu făcu nici o plecăciune, deşi ii veni foarte greu. Uniforma lui era îngrijită, el arăta vioi şi proaspăt.

- Bună dimineaţa, spuse el, reuşind să înghită la timp cuvîntul ,,sire". Sîntem gata de plecare, oricînd doriţi.

- După micul dejun. Aranjează un palanchin pentru doamna Koiko.

- Imediat. Cu cai sau hamali ?

- Cai.

Yoshi se întoarse înapoi în camera sa şi îi spuse lui Koiko că în ziua aceea nu va călări. Seara vor vedea cît drum au parcurs şi va lua

atunci o decizie. Sumomo va călări ca de obicei. La lăsarea serii străbătuseră doar două staţii.

Satul Hamamatsu

Yoshi alese Hanul Cocorilor pentru a înnopta, nici cel mai bun, nici cel mai rău din satul Hamamatsu - o adunătură plăcută de case şi hanuri, de o parte şi de alta a drumului Tokaido, renumit pentru sake-ul său, în locul în care drumul cotea în jos, spre mare.

După ce mîncase singur, ca de obicei, Yoshi se duse la Koiko - dacă mîncau împreună, ea nu mînca aproape nimic atunci, pentru că înfuleca ceva în grabă înainte, pentru ca la masă să se concentreze asupra nevoilor lui. In seara aceasta dorea să facă o partidă de go. Era un joc complex de strategie, se juca cu nişte fise şi semăna cu jocul de dame.

Amîndoi jucau foarte bine, dar Koiko era un adevărat talent în aşa măsură încît putea oricînd să cîştige sau să piardă,' după cum îi era voia. Din această cauză jocul era de două ori mai greu pentru ea. Yoshi îi poruncise să nu piardă niciodată intenţionat, dar el personal nu ştia să piardă. Dacă fata cîştiga într-o zi proastă, Yoshi se îmbufna imediat. Dacă Yoshi reuşea să cîştige într-o zi care nu-i fusese prea norocoasa, tot necazul ii dispărea ca prin farmec. în seara aceea cîştiga. La limită.

- O, sire, m-ai distrus, spuse ea. Şi eu care credeam că am cîştigat !

Se aflau în camera din interior, cu picioarele într-o mică adîncitură de sub masă în care se găsea un vas cu jăratic Pe masă se afla 0 cuvertură groasa şi lunga care ajungea pînă jos ca să menţină căldura şi să-i ferească de curent.

- Iţi este destul de cald ?

- Da, mulţumesc, Koiko. Ce-ţi mai fac durerile şi suferinţele ?

- O, n-am nici de unele, nici de altele. Maseuza a fost foarte bună astă seară. Sumomo, ceai şi sake, te rog, strigă ea.

In camera din faţă, Sumomo apucă sticla şi ceainicul de pe un alt vas cu jăratic, deschise peretele shoji şi le aduse înăuntru, îi servi frumos pe amîndoi şi Koiko dădu din cap mulţumită.

- Ai învăţat ceremonia ceaiului, Sumomo ? întrebă Yoshi.

- Da, sire, spuse Sumomo, dar mi-e teamă că sînt lipsită de îndemînare.

- Seniorul Yoshi este un maestru, spuse Koiko şi sorbi din ceai, bucuroasă pentru ea.

O dureau fundul şi spatele de la hurducăturile palanchi-nului din ziua aceea, o dureau coapsele de la călăritul din celelalte două zile de dinainte şi capul de efortul pe care'trebuise să-l facă pentru a pierde cînd victoria era în mod evident a ei. Ascunse însă cu grijă toate acestea şi mai ales faptul că era deprimată din cauza încetinelii cu care înaintaseră astăzi. E clar că lucrul acesta îl nemulţumise pe Yoshi. Dar, îşi spuse ea, amîndoi ştim că un alt marş forţat nu este cu putinţă. El trebuie să plece singur şi eu am să-l urmez. O să fie bine, singură, fără el un timp. Goana asta mă sfîrşeşte, oricît de frumoasă ar fi. Băură liniştiţi, apoi el spuse :

- Mîine dimineaţă devreme am să pornesc cu treizeci de oameni şi îţi las ţie zece, sub comanda lui Abeh. Mă vei urma spre Yedo la pas.

- Bineînţeles. Cu îngăduinţa ta, pot să vin cit mai curînd ? Yoshi zîmbi.

- Asta mi-ar face plăcere, numai să nu soseşti cu trupul şi sufletul zdrobit, şi pline de dureri.

- Chiar şi aşa, zîmbetul tău mă va vindeca imediat. Mai vrei un joc ?

- Da, dar nu go ! Koiko rîse.

- Atunci trebuie să fac nişte pregătiri.

Se ridică şi se duse în camera de afară, închizînd uşa shoji în urma ei. O auzi vorbind cu Sumomo, dar nu-i dădu nici o atenţie, căci mintea lui era preocupată cu problemele din ziua ce urma, cu Yedo şi gai-jinii. Vocile lor se stinseră,

femeile ieşiseră din încăpere. Yoshi îşi termină sake-ul, delec-tîndu-se cu el, intră apoi în camera cea mai din fund, unde fuseseră pregătite paturile din saltele şi cuverturi călduroase, întinse peste tatami impecabile. Pe pereţi peisaje de iarnă şi culori de iarnă. Işi scoase yukata căptuşită, tremură şi se băgă sub plapumă.

Cînd Koiko se întoarse, o auzi cum îşi mai făcea de lucru prin camera cealaltă, apoi se duce în camera de baie, unde se aflau vasele de noapte, în caz că ar fi fost nevoie de ele, căni cu apă de băut şi vase cu apă pentru spălat.

- Am trimis-o pe Sumomo să doarmă în altă cameră in noaptea aceasta, îi strigă ea, şi l-am rugat pe Abeh să pună un paznic afară cu ordinul de a nu fi deranjat pînă în zori,

- De ce ai făcut asta ?

Ea se întoarse înapoi, în cameră.

- Este ultima noastră noapte pentru un timp - i-am spus că nu voi mai călători cu tine miine — şi voiam să fii cu totul al meu.

Îşi scoase cu eleganţă chimonoul şi se strecură lingă el; Deşi o văzuse goală de mai multe ori şi ii simţise atingerea de multe ori şi dormise cu ea de foarte multe ori, în noaptea aceea fusese mai minunat ca niciodată.

In palatul din Kyoto, unul din spionii seniorului şambelan bătu la uşa dormitorului lui, îl trezi şi îi înmînă un mesaj adus de ,un porumbel călător.

- Tocmai a fost interceptat, stăpîne.

Micul cilindru era adresat lui Saito, consilier şef Bakufu al palatului, şi purta sigiliul personal al lui tairo Nori Anjo. Seniorul şambelan ezită o clipă, apoi rupse sigiliul cu unghia lui frumos tăiată şi îngrijită. Anjo trimisese mesajul în zori :

Liderul gai-jin a respins cu insolenţă ordinul imperial de a părăsi Yokohama şi se pregătesc să ne invadeze. Redactează Ordinul de mobilizare generală pentru a fi semnat de împărat, ceea ce îi cer în mod oficial împăratului să facă pe dată prin documentul de faţă. Apoi trimite copii urgent la toţi daimyo. Ia toate măsurile ca shogunul Nobusada să se întoarcă imediat la Yedo, pentru a se pune în fruntea forţelor noastre. Prinţesa Yazu poate să rămînă, e chiar preferabil să stea la Kyoto. Seniorul Yoshi este Invitat în mod oficial să se Întoarcă imediat.

Seniorul şambelan reflectă o clipă şi decise, sigur pe sine; ca cererea lui Saito să nu fie luată în seamă, împăratul va fi sfătuit să nu

semneze ordinul de mobilizare. Puse la loc cu mare grijă mesajul şi îl sigila cu sigiliul duplicat aflat în posesia lui.

- Pune-l înapoi şi ai grijă să fie înmînat, spuse el şi, rămas singur, chicoti satisfăcut.

Război ! Perfect. Anjo fusese cea mai bună alegere pentru tairo. Se vor îneca cu toţii în propria lor urină, la un loc cu gai-jinii, cu Yoshi, cu toţii.

Cu excepţia prinţesei. Ea va rămîne şi va deveni văduvă - cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

39

Satul Hamamatsu Luni. 10 decembrie

Sumomo se trezi cu mult înainte de revărsatul zorilor. Vísase urît. Nu mai era pe Tokaido cu Koiko şi seniorul Yoshi, ci înapoi, la Kyoto, hăituită de soldaţii Bakufu, conduşi de Abeh; în capcana din casa conspirativă shishi aflată în flăcări; pretutindeni se auzeau ţipete, sîngele ţîşnea din toate părţile, se auzeau împuşcături, se repezea în tunelul strimt în urma lui Takeda şi a lui Katsumata, abia dacă reuşea să treacă prin deschizătură şi să se Urască în urma lor, şoldurile i se frecau de marginile tunelului care se strîngeau din ce în ce mai mult. Nu avea suficient aer ca să respire, totul era plin de praf. în faţă - picioarele lui Nakeda, în timp ce se răsucea gifiind; căci în spatele ei era altceva sau altcineva, apoi Takeda devenea Yoshi şi o lovea, oprind-o în loc şi dispărînd apoi, iar în faţa ei nu mai era nimic, se afla într-un mormint sub pă-mînt.

Cînd bătăile inimii i se liniştiră şi putu să-şi concentreze privirea la lumina palidă a lămpii cu ulei, văzu că unul din paznici întins pe salteaua de alături o privea atent. Cu o noapte înainte o însoţise pe Koiko cînd stătuse de vorbă cu Abeh şi acesta ii spusese să doarmă în această cameră comuna, unde era suficient spaţiu şi pentru ea, într-o margine - soluţie absolut satisfăcătoare. Camera era folosită de patru paznici, doi dormeau, alţi doi stăteau de veghe. îşi făcuse culcuş acolo, dar nu-i fusese uşor să adoarmă, căci era foarte agitată, îl auzise pe Yoshi spunindu-i lui Koiko că nu vor călători mai departe împreună, apoi pe Koiko cînd îi spusese lui Abeh :

- Seniorul Yoshi a hotărit ca de mîine eu şi oamenii mei să mergem mai încet.

- Cum a poruncit să facem, doamnă ?

- A spus că doreşte să te lase pe dumneata cu zece oameni ca să mă însoţiţi la Yedo, îmi pare rău că îţi fac probleme.

- Nu este nici o problemă, atîta timp cît seniorul este în siguranţă.

în siguranţă şi inaccesibil, îşi zise Sumomo, disperată de această modificare a planurilor. Atît de multe se pot întîmpla pînă la Yedo. Apoi adormise. Şi visă. De regulă, nu visa. Ultimul lucru pe care îl spunea seara la culcare şi primul, dimineaţa, la sculare, era Namu Amida Butsu, numele lui Budha Amida, era destul un zeu să ai la cine să te rogi. Noaptea dinainte uitase să-i invoce numele. Acum şopti încet cuvintele şi închise ochii Intr-o clipă fu înapoi, în cabana shishi.

Fusese cea mai cumplită experienţă din viaţa ei, un atac prin surprindere, focuri de armă trase prin pereţi şi în aceeaşi clipă capul tînăruluî de lîngă ea explodase, nu avusese nici măcar timp să ţipe. In schimb, ceilalţi ţipau, unii în ghearele morţii, alţii cuprinşi de panică, în timp ce ploaia de gloanţe se abătea asupra lor. Katsumata rămăsese paralizat o clipă; apoi organizase imediat apărarea, ordonînd ca unii să iasă prin faţă şi alţii prin spate. Ambele echipe fuseseră însă respinse, ea nu stia unde să se ascundă, socotea că totul este pierdut, izbucnise şi focul, se auzeau tot mai multe ţipete şi curgea tot mai mult sînge peste tot, era sfîrşitul : Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu. Apoi nişte mîini puternice o apucaseră şi o zvirliseră în jos, în gaura aceea, prin tunel în urma lui Takeda care urlînd fără şir, îmbrîncise în lături un luptător, la fel si Katsumata. Apoi salvatorul ei fusese omorît la rîndul lui, izbucnise o luptă care blocase tunelul, ceilalţi nu mai putură să se salveze pe acolo, era prea tîrziu. Reuşiseră cumva să străbată întunericul acela plin de groază, să iasă cin nou la aer curat. Alergară împinşi de panică, plăminli le ardeau, conduşi de Katsumata pe un drum întortocheat pînă la ultimul liman - uşa din spate a lui Iwakura.

Ţinuseră imediat un consiliu de război cu luptătorii shishi de acolo.

- Propun să ne împrăştiem pentru un timp, spusese Katsumata. Ne vom regrupa şi ne vom reîntîlni, la primăvară, in luna a treia sau a patra. La primăvară vom porni o nouă o-, fensivă.

- De ce să aşteptăm ? întrebase cineva.

- Pentru că sîntem trădaţi, pentru că este un spion printre noi sau printre patronii noştri. Sîntem trădaţi. Trebuie să ne salvăm atîţia cîţi am rămas şi să ne împrăştiem.

Şi aşa făcuseră.

- Sumomo, tu ai să te duci la Koiko...

Ea era cumplit de înspăimîntată, inima îi bătea plină de spaimă, lacrimile îi şiroiau pe obraz. ;

- O să treacă, Sumomo, îi spusese Katsumata.

Şi din nou avusese dreptate. Ii dăduse o licoare care o făcuse să doarmă şi o liniştise. în momentul în care ajunsese la Koiko era iar cea de dinainte şi totuşi schimbată. !

- Dacă simţi că îţi revine frica, ia o sorbitură din licoare,' îi spusese el. Intr-o săptămăna sau două vei fi din nou teafără şi nevătămată. Ţine minte, sonno-joi are nevoie de tine teafără şi nevătămată... !

Acum ieşi din coşmar, leoarcă de sudoare, se simţi din nou cuprinsă de teamă. Era încă - întuneric. întinse degetele după bocceaua de la capul ei în care ţinea sticluţa. Dar bocceaua nu era la locul ei : n-o luase cu ea cînd schimbase camera. Nu contează, îşi spuse ea, n-am nevoie, mă descurc şi fără licoare. Işi repetă lucrul acesta de mai multe ori, zvîrco-lindu-se în aşternuturile acum ude de transpiraţie. Observă atunci că paznicul acela o privea în continuare.

- Ai visat urît, neh ? şopti el cu o voce blîndă. Ea încuviinţă din cap în tăcere.

- Pot să te fac să visezi frumos, spuse el, dîndu-şi pătura la o parte, cu un gest de invitaţie.

Ea dădu din cap. Bărbatul ridică din umeri, se întoarse pe cealaltă parte şi uită de ea, considerînd-o proastă - să refuze o asemenea plăcere ! Fără să se simtă jignită, Sumomo se întoarse şi ea cu spatele spre el; oarecum amuzată. Duse mîna la cuţitul din obi,

care îi dădu liniştea de care avea nevoie. Un ultim Namu Amida Butsu. Închise ochii şi dormi fără visuri.

Koiko se trezise deja, deşi încă nu se luminase de ziuă.' Yoshi dormea împăcat alături de ea. Era plăcut să stea întinsa acolo, să moţăie, ştiind că nu va mai trebui să îndure încă o zi de chin în palanchinul care o arunca dintr-o parte în alta din cauza unei grabe fără noimă. Era împăcată şi pentru că avusese parte de o noapte liniştită. Yoshi dormea adînc. Din cind în cînd, scăpa cîte un sforăit, dar nu o deranja. „Antre-naţi-vă urechile, doamnelor, le spunea mereu curtezana bătrînă şi fără dinţi tuturor maiko de la şcoală. Veţi lucra aproape toată viaţa mai ales cu bărbaţi bătrîni. Toţi bărbaţii sforăie,' dar bărbaţii bătrîni sforăie cel mai cumplit, tot ei însă sînt şi cei care plătesc cel mai bine. Tinerii vă iau numai floarea, dar; oricum, şi ei sforăie". Dintre toţi bărbaţii cu care dormise, Yoshi era cel mai liniştit în somn. Cînd era treaz era cel mai dificil.' Să-i ghiceşti dorinţele. Să i le satisfaci. Fizic el era puternic şi priceput, în aşa fel incit oricît de mult fusese învăţată şi dăscălită să nu se lase păcălită şi să dorească să se bucure de actul sexual, el o atrăgea cu atîta iscusinţă încît aproape în fiecare seară ajungea şi ea la apogeul plăcerii. Katsumata fusese mai mult decît un vrăjitor, îi stîrnise imaginaţia şi gîn-direa, stimulînd-o mai mult decît şi-ar fi putut închipui. Era încîntat ori de cîte ori ea reuşea să-şi însuşească o deprindere nouă, cum ar fi aceea de a-şi antrena auzul pentru a sesiza cuvintele spuse în şoaptă.

— Acestea sînt cu adevărat cunoştinţe de aur, părţile cele mai importante ale cunoaşterii, care prind semnele pericolului, ale siguranţei, care află ce este în tainiţele inimii, fine minte, noi toţi, bărbaţi şi femei, avem trei inimi, una pentru toată lumea, una pentru familie şi una pentru noi înşine. Sînt unii oameni care au şase inimi. Yoshi este unul din aceştia. El este scopul tău, să găseşti inima în care poţi pătrunde ca o sabie.

Chicoti cînd îşi aminti că spusese că seniorul Yoshi e atît de departe, nu va putea ajunge niciodată la el, dar Katsumata zîmbişe cu zimbetul acela al lui şi îi spusese să aibă răbdare.'

- Ai destul timp. Ai abia optsprezece ani, nu prea mai am ce să te învăţ. Trebuie să începi să creşti. Ca orice elev sîr-guincios, respectă cea mai importantă lege a tuturor învăţăceilor : răsplăteşte-l pe dascălul tău făcîndu-ţi o datorie din a-l întrece ! Ai răbdare, Koiko, la timpul potrivit, mama-san şi cu mine vom face în aşa fel încît seniorul Yoshi să afle de existenţa ta.'

Şi aşa se şi întîmplase. După un an. Prima invitaţie de a merge la castel fusese cu şase luni şi cinci zile în urmă. îi bătea inima de teamă să nu dea greş, dar nu chiar foarte tare. Era bine pregătită şi îşi făcuse datoria faţă de îndrumătorul ei. Dar îl îndrum eu oare destul de bine pe Yoshi ? Ştiu că ii plac şi se simte bine în compania mea şi apreciază mintea mea. Dar încotro să-l îndrum ? Katsumata nu mi-a spus nicio-dată, mi-a spus numai că asta o să înţeleg eu mai tîrziu.

- Sonno-joi va fi încununarea. Leagă-l cît mai bine pe seniorul Yoshi de tine. Ajută-l să se schimbe. Treptat îl vei a-juta să încline tot mai mult spre partea noastră. Nu uita niciodată, el nu ne este duşman, dimpotrivă, este vital pentru noi, el va fi în fruntea noului Bakufu de samurai loiali ca tairo — căci în curînd nu va fi nevoie de nici un fel de shogun sau shogunat — cu noul nostru Consiliu Permanent al samurailor care să-l ajute...

Mă întreb cum vor arăta aceste timpuri noi, care am să apuc să le văd şi eu ? se gîndea ea stînd întinsă comod. Şi acum Sumomo ?! Nu fusese nevoie s-o trimită în altă cameră - ca şi cum ar fi avut vreo importanţă dacă era în camera vecină, sau aici, oricum n-ar fi ascultat strigătele şi gîngure-lile lor. Dar nu acesta fusese motivul. Cînd Yoshi îi spusese lui Koiko că nu vor mai veni cu el, i se păruse că auzise un foşnet în camera alăturată, ca şi cînd Sumomo s-ar fi tras mai aproape ca să asculte ce vorbeau, o uimitoare încălcare a intimităţii şi dovadă de proastă educaţie. Numai un bădăran face una ca asta, îşi spusese ea. Sau un spion. Ah ! Oare Katsumata a pus la cale un joc în interiorul jocului, folosindu-se de mine ca să-şi plaseze aici un spion care să ne urmărească pe mine şi pe Tora-chan ? O să mă ocup de ea miine, deocamdată însă să doarmă în altă parte. După ce aranjase treaba aceasta spunîndu-i lui Sumomo numai că seniorul Yoshi preferă să fie singur, se întorsese repede şi căutase în bocceaua lui

Sumomo, fără să ştie de ce, fiind totuşi convinsă că fata a încercat să-i spioneze. Nu găsise nimic neobişnuit acolo. Cîteva lucruri de îmbrăcăminte, o sticluţă cu un fel de licoare şi atît. Chimonoul de zi împăturit cu grijă era obişnuit şi nu-i dădu prea multă atenţie. Uşurată, legase la loc bocceaua. Dar sticluţa ?.,. Oare nu era vreo otravă ?

înainte de a se întoarce la Yoshi se botărîse să verifice dacă este sau nu : chiar Sumomo va bea din ea. Nu e niciodată rău să fii pregătit pentru un eventual pericol.

- Pe Utani l-a ucis neglijenţa, ii spusese Yoshi. Nu a avut paznici de nădejde.

imi pare rău, ceea ce l-a ucis pe Utani a fost ştirea cu privire la tainica întîlnire amoroasă şoptită fetei mele de la cazarma samurailor şi pe care eu am lăsat-o s-o transmită mai departe, lui Meikin, care i-a spus lui Hiraga. Mă întreb, oare ce-o fi cu Hiraga ? In calitate de client, căci mi-a fost de două ori client pe cînd aveam şaisprezece ani, nu era nici mai bun nici mai rău decît toţi ceilalţi clienţi fără chip, dar ca shishi era cel mai bun. Curios...

Yoshi mormăi prin somn, dar nu se trezi. Mîna ei îl atinse blind, atrasă de căldura lui. Dormi, dragul meu, îmi eşti mai drag decît îndrăznesc să recunosc chiar şi faţă de mine însămi,' îşi zise ea, apoi continuă să se gîndească la trecut.

E curios că nu-mi aduc aminte decît de două chipuri din vremea aceea : Katsumata şi Hiraga. E ciudat că mi-a fost dat să fiu doamna seniorului Yoshi pentru un timp. Ce norocoasă sînt. Un an, poate doi, nu mai mult de trei şi după aceea am să mă mărit. Tora-chan imi va alege un bărbat. Oricine va fi,' va fi samurai. Eeee, oare cîţi copii o să am ? Bătrîna ghicitoare mi-a spus trei fii şi două fiice, iar călugărul chinez doi fii şi două fiice. Zîmbi. O, voi fi atît de înţeleaptă şi voi conduce atît de bine gospodăria soţului meu şi voi fi aşa de bună cu fiii mei şi atît de severă cu fiicele, dar, oricum, nu-i nimic, se vor mărita foarte bine. !'

Se trezi cu cîteva secunde înaintea lui Yoshi. Acesta se ridică imediat in capul oaselor. Acum dormea, în clipa următoare era treaz da-a binelea, gata pentru o nouă zi. îl ţinu yukata matlasată să se

îmbrace, îşi strînse chimonoul în jurul trupului, deschise uşa shoji. apoi pe cealaltă, ingenunche şi îl ajută să-şi pună papucii de paie. Paznicul se prosternă imediat şi aruncă din nou o privire de jur împrejur, în timp ce Yoshi se îndrepta spre curte. Sumomo stătea îngenuncheată lîngă uşă, aşteptînd răbdătoare. Lingă ea era o slujnică cu un vas cu jăratic, cu ceai fierbinte şi cîteva tăvi pentru micul dejun.

- Bună dimineaţa, stăpînă. Este răcoare în dimineaţa asta.' Pot să vă dau un ceai ? . '

- Da, da. te rog, Sumomo, cît mai repede. închide uşa, răcoare, Koiko se grăbi spre camerele interioare. Vom pleca mai spre amiază, putem să ne schimbăm atunci în hainele de călătorie.

— Da, stăpînă.' Sumomo rămase în picioare în uşa celeilalte camere, în-cercînd să-şi învingă tulburarea. Observase imediat că bocceaua îi fusese mutată din loc, căci nodul nu mai era exact aşa cum îl făcuse ea. Chimonoul ei de zi era împăturit la loc, dar şi acela fusese mutat din loc. Abia ţinîndu-şi răsuflarea, aşteptă pînă plecă slujnica, apoi despături chimonoul. Cînd degetele îi atinseră cele trei shuriken ascunse în buzunarul secret al mînecii, inima începu să-i bată din nou. Dar stai, îşi zise ea, în timp ce sîngele îi năvălea în cap, numai pentru că sînt la locul lor, asta nu înseamnă că nu le-a descoperit nimeni. Nu intra în panică! Gîndeşte-te ! Cine să fi scotocit prin legăturica mea de aici şi de ce ? Un hoţ ? Nici vorbă ! Abeh ? Un paznic ? Koiko ? Yoshi ? Dacă ar fi unul din ei, în mod logic ar trebui să fiu deja moartă sau cel puţin legată burduf şi să răspund la întrebări...

- Sumomo, e gata ceaiul... ?

- Da, da, stăpînă, vin...

Repede, pentru că era şi frig, îşi trase chimonoul peste yu-kata de noapte - se spălase deja şi îşi curăţase dinţii, îşi a-ranjase şi părul. îşi legă obiul şi îşi mută cuţitul şi în tot a-cest timp mintea îi lucra cu înfrigurare: Să fi fost unul dintre ei ? Poate că cel care umblase în lucruri nu fusese destul de atent. Poate că nu le-a găsit, din moment ce nu se aştepta să dea peste aşa ceva. Poate că nu avea experienţă şi nu ştia ce sînt. Koiko ? Dar de ce să scotocească prin lucrurile mele ?

Bineînţeles că lucrul acesta îl făcuseră celelalte slujnice, cînd venise pentru prima oară la Koiko, dar atunci armele shuriken erau asupra ei.

în timp ce mintea îi gonea nebuneşte, puse orezul la încălzit, făcu ceai şi duse o ceaşcă în dormitor, unde Koiko tocmai Îşi termina toaleta, spălîndu-se cu apa din găleţile cu apă fierbinte, parfumată cu extracte de flori. Apa fusese adusă în zori printr-o uşiţă cu o trapă, astfel ca nici o picătură să nu cadă pe tatami şi oaspeţii să nu fie deranjaţi. Oalele de noapte fuseseră scoase în acelaşi mod.

- Am să-mi pun chimonoul maro cu crapi, spuse Koiko, sorbind recunoscătoare ceaiul, în timp ce pielea i se încreţise de frig, deşi se străduia să se convingă că nu-i este frig. Şi obi-ul auriu, spuse ea.

Sumomo se grăbi să-i aducă lucrurile, cu inima încă bătindu-i nebuneşte şi începu s-o ajute la îmbrăcat. După ce obi-ul îi fu legat cum îi plăcea ei, Koiko îngenunche pe una din saltelele înalte, iar Sumomo îngenunche şi ea în spatele ei ca să-i pieptene părul lung pînă la brîu.

— E bine, Sumomo, ai învăţat. Dar, te rog, piaptănă-mă Cu gesturi mai blinde.

Afară, vînzoleala hanului care se trezea deveni tot mai zgomotoasă. Slujnice şi soldaţi, alţi călători care strigau unul la altul. Vocea lui Abeh, apoi cea a lui Yoshi. Cele două femei ascultau, dar nu puteau distinge cuvintele. Vocile se pierdură.'

— încă de douăzeci de ori dai cu peria şi apoi am să mănînc şi am să mai beau încă o ceaşcă de ceai. Ţi-e foame?

— Nu, stăpînă, mulţumesc, am mîncat deja.

— N-ai dormit bine ? întrebă Koiko, observînd că era cam nervoasă.

- Nu, doamnă Koiko. îmi pare rău că trebuie să vă plictisesc cu problemele mele, dar uneori nu pot dormi şi atunci; cînd adorm, visez mult, spuse Sumomo nevinovată, cu mintea aiurea, distrată. Doctorul mi-a dat un medicament ca să mă liniştească, dar am uitat să-l iau cu mine aseară cînd am schimbat camera.

- Ah, da ? Koiko îşi ascunse uşurarea. Poate ar trebui să-l iei acum.

— O, nu am nevoie de el acum...

— Te rog, insist. Vreau să fii liniştită.

Ascultătoare şi recunoscătoare, Sumomo luă sticluţa. Nu umblase nimeni la ea. Luă o înghiţitură şi puse apoi dopul la loc. Căldura interioară i se răspîndi aproape imediat în tot corpul.

- Mulţumesc, stăpînă, spuse ea şi continuă cu periatul. După supa caldă de orez, cîteva felii de ţipar prăjit rece cu sos dulce-amărui şi prăjituri de orez, Koiko spuse :

- Te rog să stai jos, Sumomo, şi să-ţi torni puţin ceai.

— Mulţumesc, stăpînă.

'- Seniorul Yoshi a hotărît ca eu să nu-l mai însoţesc, ci să-l urmez mai tîrziu într-un palanchin şi să mergem mai comod.

- Am- auzit asta şi de la unii din paznici, în timp ce vă aşteptam. Totul va fi gata oricînd veţi dori să porniţi.

- Bine. Acum, după ce aflase adevărul în legătură cu sticluţa, Koiko era mult mai uşurată, însă nu-şi schimbase hotă-rîrea de a fi prudentă, căci îşi făcuse deja datoria faţă de Katsumata. Acum eşti în siguranţă, destul de departe de Kyoto; spuse ea blînd şi Sumomo simţi cum i se strînge inima, dacă nu ar fi luat picătura aceea de licoare ar fi intrat acum imediat în panică. Este timpul să ne despărţim, Sumomo. Astăzi. Ai bani ?

- Nu, stăpînă, spuse Sumomo, viind să pară indiferentă, dar nu s-ar putea...

- Nu trebuie să-ţi faci griji, îţi dau eu, spuse Koiko zîm-bind şi înţelegînd greşit tulburarea ei, apoi continuă ferm : Hîrtiile tale sînt în ordine ?

- Da, dar n-aş putea să mai ră...

- Este mai bine pentru amîndouă. Am luat în considerare toate posibilităţile. Este mai bine să călătoresc singură. Tu poţi să rămîi aici sau să te întorci acasă, in Satsuma - şi eu aşa te-aş sfătui - sau să te duci la Yedo, cum doreşti.

- Dar, vă rog, nu pot să rămîn cu dumneavoastră ?

- Este mai înţelept pentru tine acum să-ţi urmezi propria cale - cred că îţi dai seama că a fost o favoare cu totul deosebită pe care i-am făcut-o tutorelui tău atunci cînd

te-am primit la mine. Acum eşti în siguranţă, spuse ea blînd.

- Dar..., dar ce veţi face, nu aveţi nici o slujnică. Vreau să vă slujesc şi...

- Da, te-ai descurcat foarte bine, dar pot să angajez pe cineva. Te rog nu-ţi face griji din pricina asta. Acuma ai să te duci înapoi la Kyoto ?

Intrucît Sumomo nu răspunse, ci rămăsese cu privirea pierdută în gol, Koiko întrebă blînd :

- Ce ţi-a spus tutorele tău, unde trebuie să te duci după ce te desparţi de mine ?

- N-a... n-a spus nimic. Koiko ridică din sprîncene.

- Dar cu siguranţă că ai un plan.

- O, da, stăpînă, spuse Sumomo, revenindu-şi şi turnînd mai departe. Mi-a spus să stau cu dumneavoastră pînă la Yedo. Atunci, dacă aşa veţi dori, ar trebui să plec.

-Şi unde să te duci ?

- La..., la Oda-sama.

- Da, bineînţeles, dar unde anume în Yedo ? întrebă ea mirata.

- Nu ştiu sigur. Pot să vă mai torn puţin ce...

- Nu ştii, Sumomo? Koiko era din ce în ce mai mirată. Cunoşti vreo altă familie unde să te duci dacă nu-l găseşti?

- Da, păi, da,' este un han, acolo or să ştie unde este; sau o să am un mesaj de la el, dar vă jur că n-am să vă fiu o povară in timpul călătoriei, cîtuşi de puţin, am învăţat atît de multe de la dumneavoastră...

Cu cît asculta mai mult insistenţele fetei - inutile, îşi spunea ea, din moment ce e clar că hotărîrea mea e luată .- cu atît îi plăcea mai puţin ceea ce auzea, agitaţia lui Sumomo, felul în care vorbea şi în care îşi ţinea ochii plecaţi în jos - nu-i mai asculta argumentele şi folosi răgazul pentru a-şi aduna propriile gînduri : acestea erau tot mai rău-prevestitoare.

- Tutorele tău va fi şi el în Yedo ?

- Nu ştiu, îmi pare rău. Vă rog, lăsaţi-mă să vă mai torn puţin ce...

- Dar acest Oda-sama... face parte din garnizoana din Satsuma ?

- Nu, spuse Sumomo şi se blestemă imediat în gînd, căci ar fi trebuit să spună : nu ştiu. Satsuma...

- Atunci ce face în Yedo ?

- Nu ştiu, stăpînă, spuse Sumomo, pierdută, căci mintea nu-i mergea destul de repede şi era din ce în ce mai disperată, Nu l-am mai văzut de aproape un an, adică... mi s-a spus ca este la Yedo.

Ochii lui Koiko a sfredeleau necruţător. Vocea îi deveni aspra :

- Tutorele tău mi-a spus că este shishi şi... - vocea ! se frînse în momentul în care pronunţă acest cuvînt, căci înţelesese brusc ce enormitate făcuse, ce risc îşi asumase acceptînd-o pe această fată în preajma ei. Luptătorii shishi cred că seniorul Yoshi este duşmanul lor cel mai înverşunat, gemu ea, şi dacă este duşmanul...

- Nu, doamnă, nu este, nu el, numai shogunatul, administraţia Bakufu, aceştia sînt duşmani, el este deasupra lor, nu este duşman, spuse Sumomo înfierbîntată, fiîndu-i uşor acuma să mintă, apoi adăugă înainte să-şi dea seama ce spune Katsum..., tutorele meu aşa ne-a spus tuturor.

- Tuturor ? Koiko se făcu albă ca varul la faţă. Namu Amida Butsu ! Şi tu eşti dintre acoliţii lui ! Katsumata îi spusese că avea cîteva fete alese cu grija pe care le antrenase şi le Instruise în cadrul grupei lui de luptători. Te-a antrenat şi pe tine?

— Eu nu sînt decît o umilă slujitoare devotată împăratului; doamnă, spuse Sumomo, străduindu-se să-şi păstreze controlul şi să arboreze o mutră nevinovată.

Koiko se uită de jur-împrejur, nevenindu-i să creadă, rea-lizind că lumea strălucitoare în care trăise pînă atunci se prăbuşise în fărîme.

- Faci parte dintre ei !

Sumomo privea încremenită la ea, neştiind cum să iasă din prăpastia care se deschisese între ele.

- Stăpînă, haideţi să judecăm în linişte. Eu, eu nu reprezint nici o ameninţare pentru dumneavoastră, nici dumneavoastră pentru mine, haideţi să lăsăm lucrurile aşa. Jur să vă apăr şi vă voi apăra, pe dumneavoastră şi pe seniorul Yoshi dacă va fi nevoie. Lăsaţi-mă să merg cu dumneavoastră. Jur că am să vă părăsesc în momentul în

care ajungem la Yedo. Vă rog ! şi din ochi o implora pe Koiko s-o îngăduie. Nu veţi regreta niciodată bunătatea dumneavoastră. Vă rog. Tutorele meu v-a cerut o favoare de o viaţă. Vă rog, am să vă slujesc.

Koiko abia dacă mai auzea ce spunea fata. Se uita la ea aşa cum se uită un şoarece la o cobră veninoasă, neavînd alt gînd în minte decît cum să scape, cum să facă în aşa fel încît totul să nu fie decît un vis. Oare e vis ? Adună-ţi minţile; e viaţa ta în joc, mai mult decit viaţa ta, trebuie să-ţi aduni forţele, să-ţi faci curaj.

- Dă-mi cuţitul.

Sumomo nu ezită. Duse mîna la obi şi îi dădu cuţitul cu teacă cu tot. Koiko îl apucă de parcă ar fi fost încins. Neştiind ce să facă cu el, căci nu mînuise niciodată aşa ceva şi nici nu avusese nevoie - în Lumea Plutitoare armele de orice fel erau strict interzise. Koiko şi-l puse în propriul obi.

- Ce vrei de la noi ? De ce eşti aici ? Vocea ei abia se auzea.

- Numai să merg cu dumneavoastră, doamnă, spuse Sumomo ca şi cînd s-ar fi adresat unui copil, fără să-şi dea seama că şi faţa ei era albă ca varul. Numai să călătoresc cu dumneavoastră, nu am nici un alt motiv.

- Ai fost şi tu printre asasinii care l-au atacat pe shogunul Nobusada ?

- Bineînţeles că nu, eu sînt numai o loialistă, o prie..

- Dar tu ai fost aceea care i-ai informat că stăpînul meu urma Să iasă din cazarmă ca să se intîlnească cu Ogama, tu ai fost aceea !

- Nu, doamnă, jur că nu. V-am spus că nu este duşmanul nostru, acela a fost un nebun de capul lui, nu era dintre noi, v-am spus...

- Trebuie să pleci, trebuie, spuse Koiko cu voce abia auzită. Te rog să pleci. Acum. Repede.

- Nu aveţi de ce să fiţi îngrijorată, nu vă fie teamă.

- O, dar sînt foarte îngrijorată, sînt îngrozită că cineva ar putea... ar putea să te denunţe... Yoshi ar...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Privirile li se încrucişară, Sumomo încercînd să-şi impună din ochi voinţa, Koiko neajutorată,

cutremurîndu-se sub puterea lor. Amîndouă păreau mai bătrîne. Koiko sfîşiată la gîndul că fusese atît de naivă şi că idolul ei se folosise în mod atît de josnic de ea, Sumomo furioasă că fusese atît de proastă şi nu acceptase din primul moment în care tîrfa asta băgăreaţă, îi spusese să plece. Sînt o proastă, o proastă. Amîndouă îşi spuneau la fel.

- Voi face aşa cum spuneţi, murmură Sumomo. Voi pleca chiar dacă...

Uşa shoji se dădu în lături. Yoshi intră repede în cameră, indreptîndu-se spre camera din fund. Amîndouă se cutremurară. Imediat, făcură o plecăciune. Yoshi se opri brusc, la mijlocul drumului, simţurile în alertă, adulmecînd primejdia.

- Ce s-a întîmplat ? întrebă el tăios.

Observase teamă în privirile lor în clipa în care se prosternaseră.

- Ni... nimic, sire, spuse Koiko, încercînd să se stăpîneas-că, în timp ce Sumomo se repezise să aducă ceai proaspăt. Doreşti ceai, poate vrei să iei micul dejun ?

Privirea lui trecea de la una la alta.

- Am întrebat : Ce s-a întîmplat ? spuse el rar, fiecare cuvînt era ca un pumnal de gheaţă.

Sumomo îngenunche umilă :

- Eram... eram atît de triste că nu mai mergem cu dumneavoastră, sire, atîta tot, de aceea doamna Koiko era atît de tristă. Pot să vă servesc ceaiul, stăpîne ?

Liniştea deveni apăsătoare. Yoshi, cu pumnii strînşi proptiţi în şold, întunecat la faţă, cu picioarele goale înfipte în podea: Koiko ! tună el. Spune-mi imediat ce s-a întîmplat ! Gura lui Koiko începu să se mişte, dar cuvintele nu voiau să iasă. inima lui Sumomo se opri o clipă, apoi începu să-i zvicnească în urechi, cînd Koiko se ridica anevoie în picioare; cu lacrimile şiroind şi începu să vorbească poticnindu-se :

- Ştii, Tora-chan, ea,., e adevărat, dar ea nu e chiar ce..: In aceeaşi secunda Sumomo fu în picioare, mîna dreapta zvîcni şi scoase din mînecă un shuriken. Yoshi scrîşni din dinţi la vederea lui. Fata

dădu braţul pe spate, pregătindu-se să a-runce, Yoshi era neînarmat, săbiile lui erau în camera din fund. Se aplecă imediat spre stînga, sperînd că o va păcăli, pregătindu-se să se arunce asupra ei cu ochii ţintă la mîna ei. Netulburată, Sumomo ţinti spre pieptul lui şi aruncă cu toată forţa: Discul de oţel cu dinţi, zbîrnîi prin cameră. Yoshi se încorda disperat şi sări într-o parte. Unul din colţii armei îi agăţă marginea chimonoului, sfîşie materialul, fără să-i atingă pielea, străpunse peretele shoji şi se înfipse zbîrnîind în unul din stîlpii Camerei din fund, în timp ce Yoshi, dezechilibrat de forţa saltului se izbi de un perete şi căzu jos.

Pentru o clipă, timpul păru ca într-un vis unde totul se desfăşoară încet. Sumomo începu să caute următorul shuriken în mînecă. Nu-l mai vedea decît pe marele ei duşman, care zăcea neputincios şi pe tîrfa lui înspăimîntată, un adevărat monument al fricii, tocmai ea care stîrnise în mod inutil acest sfîrşit. Sumomo nu simţea nici un fel de teamă, ci numai exaltare, singură că acesta era apogeul vieţii ei, momentul pentru care fusese născută şi antrenată toată viaţa şi că acum, eroină a mişcării shishi, va învinge şi. murind, va intra în legendă pentru totdeauna...

Şi Koiko, rămăsese paralizată de frică, îngrozită la gîndul că învăţătorul ei cel asemenea zeilor, gurul ei o trădase şi nu-i spusese decît minciuni, că fata aceasta era şi ea o mincinoasă şi o trădătoare şi că din cauza lor se produsese această conspiraţie monstruoasă : stăpînul ei va muri şi, chiar dacă nu va muri, ea tot era pierdută şi va muri, fie de mîna lui, fie de cea a unuia din paznici, totul era pierdut în viaţa aceasta, nu se va mai mărita cu nici un samurai, nu va mai avea nici un' fel de fii în viaţa aceasta şi mai bine s-o încheie cit mai repede cu propria mină şi atunci îşi aminti de cuţitul lui Sumomo.

Yoshi ghemuindu-se pe podea, încercînd să ghicească următoarea lovitură şi - strîngîndu-şi picioarele sub el, gata să a-tace ca să-şi apere viaţa sau să moară, dar totul dura atît de mult şi se blestema în gînd că încălzise o viperă la sîn, apoi ochii lui o zăriră pe Sumomo pregătindu-se să arunce al doilea shuriken - oare cîte mai are? - cu buzele rînjite, lăsînd să i se vadă dinţii foarte albi. Clipa de încremenire luă sfîrşit.

Sumomo şovăi o clipă, savurîndu-şi victoria, dar momentul fu hotărîtor, o zări pe Koiko care ieşise din încremenire şi acum ţinea cuţitul în mînă. Instinctiv îşi schimbă ţinta, se opri, ezita, ochi din nou spre Yoshi, îşi făcu vînt să arunce, dar în acea clipă Koiko se repezi spre ea, se împiedică de tiv şi se prăbuşi spre ea. Shurikenul se învîrti prin aer şi se înfipse în pieptul lui Koiko. Ţipă ! îi dădu astfel timp lui Yoshi să se repeadă la Sumomo. O apuca de o glezna şi o trînti la pămînt, cu degetele de oţel şi repezindu-se la gîtul ei. Dar Sumomo era mai agila Ca un ţipar, se răsuci, bine antrenata în artele marţiale şi mîna i se întinse după ultimul shuriken, înainte să-l poată apuca; el o prinse de chimono, îi smulse o bucată de mînecă, oprind-o o clipă. Ea se eliberă din nou şi în secunda următoare era în picioare. Dar acum era şi el în picioare. Imediat, Sumomo scoase un ţipăt ascuţit de luptă, să-i îngheţe duşmanului sîngele în vine, ridică mîna deasupra capului şi aruncă din nou ! Yoshi rămăsese încremenit, socotindu-se mort ! Dar mîna ei fusese goala, se făcuse doar că aruncă, deoarece ultimul shuriken se încurcase în bucata de mînecă sfîşiată. în timp ce se străduia să o scoată, peretele shoji din spatele ei se dădu în laturi şi apăru un paznic.

- Repede, strigă Sumomo, arătînd cu mîna spre Koiko. ce zăcea gemînd pe Jos, distrăgîndu-i astfel atenţia.

Cînd acesta făcu un pas înainte, Sumomo îi smulse sabia din teacă, o ridica, lovi, doborîndu-l şi din aceeaşi mişcare se întoarse spre Yoshi. Dar acesta sărise peste trupul chircit al lui Koiko care gemea şi se repezise prin peretele shoii în camera cealaltă, după săbii, cu Sumomo pe urma lui. Sabia ieşi suferind din teacă, Yoshi se răsuci, para prima lovitură violentă, se suci pe un picior în spaţiul acela îngust. Sumomo atacă din nou, fără teama şi lovitura îi fu din nou parata, în timp ce Yoshi îi încerca puterile şi priceperea, şi ea la fel. Un alt schimb de lovituri, fata se dovedi la fel de iute in mînuirea săbiei. A-tacă Yoshi, dar ea pară, apoi se desprinseră şi se urmăriră în cerc, Sumomo se trase înapoi ca să cîştige spaţiu, trecu prin-tr-un perete shoji, el pe urmele ei, se înfruntară, dîndu-şi ocol, să găsească un punct vulnerabil. De'afară se auzeau ţipete; Gărzile dădură buzna alergînd, dar samuraiul rănit le bloca

drumul. Ştiind că nu mai avea mult timp, Sumomo ataca acum cu şi mai multa înverşunare, apoi se răsuci cu spatele spre uşă, se repeziră din nou unul la altul, o lovitura, parata, lovitura, parată. Yoshi se răsuci, făcînd-o să meargă încă o data în cerc, dar pierdu iniţiativa atacului. îl văzu pe Abeh care voia s-o lovească pe la spate şi urla :

- Nu ! Lasă-mi-o mie !

Şi fu cît pe-aci să fie decapitat, retrăgîndu-se în graba. Ascultător, Abeh se trase înapoi. Urmă altă încleştare crîncenă, dar Yoshi îşi recapătă echilibrul la timp. Erau adversari pe măsură, Yoshi mult mai puternic, dar ea mai bine antrenată. Garda săbiilor se izbi una în alta. Sumomo degajă imediat, căci ştia că, într-o înfuntare de forţă, el o va învinge rapid. Făcu un pas înapoi, fentă, apoi se repezi înainte cu o lovitură cumplita. Tăişul săbiei ei muşcă din umărul lui Yoshi. Lovitura l-ar fi scos din luptă pe un spadasin mai puţin experimentat, dar Yoshi anticipase lovitura şi nu suferise decît o zgîrietură uşoară, deşi urlase cît îl ţinuseră puterile şi lăsase garda în jos, prefăcîn-du-se grav lovit. Sigură pe ea Sumomo se repezi să-i dea lovitura de graţie. Dar Yoshi nu era acolo unde se aştepta ea.' Sabia lui descrise un arc de la podea în sus şi îi reteză încheietura mîinii stingi, aruncînd-o departe, împreună cu sabie cu tot, pe garda căreia degetele ei rămăseseră încă încleştate.

Sumomo privi ciotul braţului parcă fără să înţeleagă, uimită de şuvoiul puternic de sînge care ţîşnea din rană. Nu simţea nici un fel de durere. Apucă ciotul cu mîna cealaltă şi încetini şuvoiul. Gărzile se repeziră s-o înşface, dar Yoshi îi înjură şi-i alungă. Gîfîia din greu în timp ce o cerceta cu atenţie.

- Cine eşti ?

- Sumomo Fujahito... shishi, îngăimă ea.

Simţind cum puterile şi curajul o părăsesc rapid, cu un ultim efort de voinţă murmură sonno-joi. Lăsă braţul sîngerînd, apucă ultimul shuriken cu mîna zdravănă, se înţepă în vîrful otrăvit şi se repezi cu el spre Yoshi să i-l împlînte în piept. Dar el era pregătit.

Cumplita lovitură o nimeri exact la baza gîtului şî îi despică trupul în două, pînă sub celălalt braţ. Cei care priveau în jur îşi ţinură

respiraţia, convinşi de faptul că fuseseră martorii unei întîmplări care va trece din gura în gură, secole la rind şi va intra în legendă, confirmînd că acest bărbat este un demn urmaş al marelui shogun al cărui nume îl purta. Dar erau cu toţi cutremuraţi la vederea valurilor de sînge. Abeh fu primul care îşi recapătă graiul :

- Ce s-a întîmplat, stăpîne?

- Am învins, spuse Yoshi posomorît, examinîndu-şi umărul, din care curgea sîngele ce îi pătase chimonoul. Simţea o durere într-o parte şi inima încă I se mai zbătea nebuneşte în piept. Aduceţi un doctor... după aceea plecăm.

Oamenii alergară care încotro să-i împlinească poruncile. Abeh îşi desprinse privirea de la cadavrul lui Sumomo. Koiko gemea şi plîngea sfîşietor, cu unghiile înfipte în tatami. Abeh se îndreptă spre ea, dar Yoshi îl opri :

- Atenţie, nătărăule ! Făcea şi ea parte din conspiraţie ! Abeh îndepărtă cu grijă, cu piciorul, cuţitul lui Sumomo.

- Intoarce-o !

Abeh ascultă şi o întoarse, cu piciorul. Shurikenul îi lipise chimonoul de carne, oprind hemoragia, mai mult de jumătate din vîrful de oţel înfipt în trupul ei. în ciuda chinurilor agonice; care-i încordau trăsăturile, Koiko era la fel de frumoasă ca întotdeauna, de-ţi lua suflarea. Yoshi se simţi copleşit de ură. Nu fusese niciodată aşa de aproape de moarte. Celălalt atac nu fusese nimic în comparaţie cu acesta. Nu reuşea nici el să înţeleagă cum de reuşise să supravieţuiască unui atac atît de violent şi de viclean. De zece ori trăise groaza celui învins, văzuse marginea prăpastiei, iar groaza aceea nu era aşa cum îşi închipuise el. Te face neom pe viaţă, îşi zise, simţind nevoia s-o taie acum în bucăţi pe Koiko pentru trădarea ei sau s-o lase pradă agoniei.

Se agăţase neputincioasă cu mîinile de piept, încercînd să-şi smulgă arma care-i producea acea durere cumpiită. Fu străbătută de un spasm. Deschise ochii şi îl văzu pe Yoshi care stătea în picioare şi mîinile îi părăsiră pieptul, îndreptîndu-se spre păr pe care încercă instinctiv să şi-l rînduiască pentru el.

- Te rog... Tora-chan, gemu ea printre sughiţuri de plins, te implor, ajuuută-mǎǎǎ, mă doaare...

- Cine te-a trimis ? Şi pe ea ? Cine ?

- Ajutǎǎǎǎ-mǎǎǎ, te rog, mă doare, mă doare mă doare..; am încercat să-ţi salvez...

Cuvintele i se înecară în gît, Koiko se văzu din nou cu cuţitul în mînă, îl văzu pe el lipsit de apărare şi pe ea făcîndu-şi eroic datoria, repezindu-se să-l apere, să-i dea cuţitul pe care ea nu ştia să-l folosească, s-o împiedice pe trădătoare să-l rănească,

să-l protejeze de oţelul zburător, să-i fie pavăză şi să-l primească în locul lui, să-i salveze viaţa şi el s-o răsplătească şi s-o Ierte, că nu era vinovată de altceva decît că îl slujise cu credinţă, că îl Iubea şi îl adora.

- Ce să facem cu ea ? întrebă Abeh scîrbit, convins ca toţi ceilalţi că shurikenul era otrăvit şi că ea va muri, unele otrăvuri fiind mai cumplite însă decît altele.

Arunc-o într-o groapă de bălegar, îi veni lui Yoshi . să spună, simţind cum i se strînge inima de furie şi las-o să sufere acolo şi s-o sfîşie cîinii. Se întuneca şi mai mult la faţa, văzînd cît era încă de frumoasă şi simţind cît de mult o mai dorea. Doar gemetele ei îi aduseră aminte că ceva în viaţa lui se sfîrşise, şi simţi în gură un gust amar.

De acum înainte va fi mereu singur, ii distrusese încrederea în oameni. Dacă aceasta femeie pe care o copleşise cu atîta dragoste a fost în stare să-l trădeze, oricine ii va putea trăda de acum înainte. Niciodată nu va mai putea avea încredere în vreo femeie. Niciodată, îi pustiise pentru totdeauna acea parte a sufletului său. Chipul i se posomori şi mai mult.

- Aruncaţi-o...

Dar în acel moment îşi aminti de poeziile ei nostime caraghioase, de risul ei şi de clipele de încîntare pe Care i ta dăruise, de sfaturile bune şi satisfacţiile pe care le trăise alături de ea. Fu copleşit dintr-odată de imensa tristeţe şi cruzime a existenţei. Sabia era tot în mîna lui. Gîtul ei era atît de subţire. Lovitura fu blîndă:

- Sonno-joi, eh ? murmură el, orbit de pierderea ei. ; Blestemaţi shishi, din cauza lor este moartă acum. Cine a trimis-o pe Sumomo ? Katsumata ! El trebuie să fie, folosea aceleaşi lovituri de sabie, aceleaşi şiretlicuri. De doua ori asasinii lui erau cît pe-aci să mă ucidă. Dar a treia oara nu va mai fi aşa. Am să-l şterg de pe faţa pămîntului. Pînă la moarte, Katsumata îmi va fi duşman, toţi shishi vor fi duşmanii mei. Blestemaţi să fie shishi - şi blestemaţi să fie şi gai-jinii!

De fapt, totul este numai din cauza lor, a gai-jinilor. Sînt o adevărată molimă. Dacă nu erau ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat, n-a fi existat nici un fel de Tratate împuţite; nici un fel de shishi, de sonno-joi, Yokohama n-ar fi fost un buboi infectat,

Blestemaţi şă fie gai-jinii, Dar acum vor trebui să plătească!

40

Yokohama

În după-amiaza aceleiaşi zile, Jamie McFay ieşea din birourile ziarului Yokohama Guardian spumegînd de furie. Işi îndesă sub braţ ultimul număr din ziar şi se grăbi în jos, pe Strada Mare. Briza era răcoroasă şi sărată, marea presărată din loc în loc cu valuri cu creste înspumate, cenuşie şi neprimitoare. Mersul lui era la fel de mînios ca şi dispoziţia sufletească. Aş fi vrut, pe Dumnezeul meu, aş fi vrut atît de mult, işi spunea el, ca Malcolm să-mi fi vorbit şi m'e despre asta. O caută cu luminarea, îi place să facă valuri,

- Ce s-a întîmplat ? întrebă Lunkchurch, văzînd ziarul mototolit şi tulburat de graba neobişnuită a lui Jamie, tocmai se ducea şi el să-şi ridice propriul ziar înainte de a-şi face siesta de după-amiază şi se oprise pentru o clipă ca să urineze în canal. Scrie ceva despre duel în ziar ?

- Ce duel ? se stropşi McFay - umbla zvonul că trebui* să aibă loc dintr-o zi în alta, totuşi nimeni nu ştia să fie poate mîine, miercuri. Pentru Dumnezeu, încetaţi să mai răspîndiţr astfel de aiureli !

- Nu te supăra, bătrine - bărbatul ăla masiv, roşu la faţă, işi încheie nasturii, Îşi strînse cureaua peste pîntec. după care îi aluneca imediat în jos, la locul ei. Ei, ia zi, te s-a întîmplat ? continuă el şi

împunse cu degetul spre ziar. Ce naiba a mat scris Nettlesmlth de te-a scos din ţîţîni ?

- Tot aiurelile lui din totdeauna, spuse McFay, evitînd adevărul. Editorialul lui susţine că flota este gata să facă explozie, armata îşi lustruieşte baionetele şi zece mii de soldaţi indieni au pornit spre noi ca să ne ajute.

- Porcării, un rahat, toate astea !

- Da. La care se adaugă ceea ce nesuferitul de guvernator face tot timpul ; duce de rîpă economia Hong Kongului. Nettlesmith a reluat un articol editorial din the Times care preamăreşte planul de a da foc culturilor noastre de opiu din Bengal pentru a le replanta cu ceai, o mică problemă care va provoca multe atacuri de inimă în toată Asia - ca şi cum Consumatorii rafinaţi de peste tot s-ar putea lăsa păcăliţi cu gunoi de Darjeeling ! Nişte ticăloşi tîmpiţi care ne vor ruina şi pe noi şi economia britanica în acelaşi timp. Trebuie să fug; ne vedem la întîlnire, mai târziu.

- O aiureala, întîlnirea asta ! Pierdere de timp ! spuse Lunkchurch. Guvern împuţit ! Ar trebui să ridicăm baricade împotriva lui ! Şi ar trebui să bombardăm Yedo imediat. Wee Willie n-are curaj, cît despre neisprăvitul de Ketterer...

Continua să mai înjure încă mult timp după ce Jamie plecase. Oamenii aflaţi pe promenada ridicară din sprîncene, apoi se grăbiră spre birourile ziarului,

Malcolm Struan ridica privirea cînd Jamie bătu la uşă. Văzu imediat ziarul.

- Bun, tocmai voiam să întreb dacă a apărut.

- Am pus mîna pe un exemplar. O păsărică mi-a şoptit că trebuie să-l iau.

- Ah, mormăi Struan. Este şi scrisoarea mea acolo, nu-i aşa ?

- Ar fi trebuit să-mi spui şi poate aş fi găsit o modalitate să îmblînzesc şocul.

- Linişteşte-te, pentru Dumnezeu, spuse Malcolm calm, luînd ziarul şi întorcîndu-l la pagina unde erau scrisorile de la cititori. Nu e rău să iei din cînd în cînd o poziţie morală. Comerţul cu opiu este

imoral, la fel şi cu armele şi nu ţi-am spus pentru că am vrut să-ţi fac şi ţie o surpriză.

- Ai reuşit pe deplin ! O să-i înfurii pe toţi comercianţii de aici şi din toată Asia şi o să suportăm urmările. Avem nevoie de prieteni tot aşa după cum au şi ei nevoie de noi.

- Sînt de acord Dar de ce ar trebui ca scrisoarea mea să dea naştere la urmări ? Ah ! scrisoarea lui era paginată într-o poziţie privilegiată şi purta titlul : Nobila Casă ia o pozţie nobilă ! Bun titlu ! Imi place.

- îmi pare rău, mie nu. Va produce un val de mînie pentru că toată lumea ştie că şi noi trebuie să folosim aceste articole la export, căci altfel sîntem strangulaţi Eşti tai-pan, dar nu poţi. . - Jamie se opri brusc, Malcolm privea netulburat la el, Şi ce facem cu puştile pentru Choshu ? Le-am luat banii deşi tu ai fost de acord să le trecem celuilalt om, Watanabe, pentru seniorul Cutare sau Cutărică - comanda pe care ai mărit-o la cinci mii ?

- Toate la timpul lor.

Malcolm rămase calm, deşi îşi aminti că mama lui. anulase comanda pe care el se grăbise s-o reconfirme cît mai urgent. Ce prostie din partea ei, nu ştie nimic despre Japonia:

Mu contează, numai cîteva zile şi doamna Struan va fi învinsa.

- Intre timp, insă, Jamie, nu e rău să adoptam în public o atitudine morala, draga Jamie, spuse el vesel. Trebuie să ne dăm după vremuri, nu crezi ?

McFay clipi din ochi.

- Vrei să spui că e o păcăleala ! Ca să dezorientezi opoziţia !

- Ne dăm după cum sînt vremurile, repeta Malcolm fericit. Scrisoarea lui susţinea renunţarea la comerţul cu opiu şi arme, exact aşa cum dorise amiralul şi ii punea la adăpost de poziţia vehementă a amiralului şi a noului plan propus de guvern pentru Asia : „Trebuie găsite cît mai curînd căile de a aşeza comerţul nostru pe baze solide, pentru gloria Majestăţii Sale, Regina, Dumnezeu s-o aibă în pază, pe ea şi Imperiul Britanic. Nobila Casă este mîndră că este deschizătoare de drum"..., scrisese el pe lîngă alte fraze înflorite şi semnase Struan,

tai-pan, aşa cum procedaseră şi bunicul şi tatăl său cînd trimiseseră scrisori presei.

- Eu zic că am întors-o bine din condei, ce zici ?

- Da, aşa este, spuse McFay. M-ai convins, asta e sigur; Dar dacă nu este decît... - era cît pe-aici să spună „momeală", dar momeală pentru cine şi pentru ce ? Dacă nu este decît o strategemă, reluă el, de ce-ai făcut-o ? S-ar putea să iasă rău. S-ar putea să ţi se ceară socoteală la întrunire.

- N-au"decît.

- O să spună că ai înnebunit.

- N-au decît. Peste cîteva săptămîni totul se va uita şi noi vom fi, oricum, la Hong Kong - Malcolm radia de bucurie, într-o dispoziţie sufletească de zile mari. Nu-ţi face griji, ştiu exact ce fac. Fă-mi o favoare, lasă un mesaj pentru amiral şi spune-i că aş vrea să trec pe la el să-l văd înainte de cina, pe el şi pe Marlowe cînd apare pe uscat. Iau amîndoi cina cu noi la ora opt, nu-i aşa ?

- Da, au acceptat amîndoi, oftă McFay. Aşadar te-ai ho-tărît să mă ţii în suspans cu chestia asta ?

- Nu-ţi face griji, totul este în regulă. Acum, o chestiune mult mai importantă - astăzi trebuie să lansăm comenzile de mătase pentru sezonul următor. Verifică dacă Vargas are registrele în regulă. Vreau să discut cu mahării despre mostre şi fonduri cît mai curînd cu putinţă — şi nu uita, mîine, eu şi Angel vom fi plecaţi toată ziua cu Marlowe la bordul navei Pear.

Ar fi fost în stare să danseze dacă ar fi putut, dar şi picioarele şi stomacul îl dureau mai tare ca de obicei. Nu contează, îşi spuse el, mîine e ziua cea mare, pot spune că aproape am ajuns acasă şi după aceea, la naiba cu toate. Jamie îl găsea ciudat, nu-l înţelegea deloc, fiecare nava de la Hong Kong le aducea încă o scrisoare de la doamna Struan, una mai înverşunata decît alta şi, cu toate acestea, de peste o săptămînă, Malcolm se simţea la largul lui, la fel cum fusese înainte de Tokaido, vesel, prevenitor, atent şi foarte preocupat de afaceri, deşi fizic nu se simţea bine şi mergea la fel de prost ca şi mal înainte. Şi mai era şi duelul programat pentru miercuri, adică peste doua zile, cînd nu se ştie ce se putea în-tîmpla. McFay îl abordase de

trei ori pe Norbert Greyforth; încercînd o reconciliere, chiar şi cu ajutorul lui Gorntt dar omul nu se lăsase convins în ruptul capului.

- Jamie, spune-i tînăruluî ticălos că depinde numai de el; spusese Norbert, el a început tot rahatul asta. Dacă îşi cere scuze le accept, dar în public şi în prezenţa unui public ales !

McFay îşi muşca buzele. Ultima şansa ar fi fost să-i sufle lui Sir William ora şi locul, dar nu putea suferi ideea de a-şi încalca jurămîntul solemn.

- Trebuie să. mă întîlnesc cu Gornt la ora şase pentru ultimele detalii.

- Bun. Imi pare rău că nu-ţi place de el, e un băiat bun; Jamie. Zău aşa. L-am invitat pentru diseară. Masa de cimotil; spuse Malcolm cu un exagerat accent scoţian ca gluma.

McFay zîmbi, măgulit de prietenia lui Malcolm.

- Dar tu...

O bătaie în uşă îl întrerupse.

- Intra.

Dmitri intra ca o vijelie în încăpere şi lăsă uşa deschisa în urma lui.

- Ai înnebunit, Malc ? Oare cum poate Casa Struan să-l sprijine pe caraghioşii ăştia în chestiunea cu opiul şi cu armele ?

- Nu e rău să adopţi din cînd în cînd o atitudine morală,' Dmitri.

- Dar e o adevărată nebunie, pentru Dumnezeul Dacă Struan adoptă o asemenea poziţie, noi toţi ceilalţi o să ne luptam pînă în pînzele albe, naiba să-l ia pe Wee Willie .., se opri în momentul în care Norbert Greyforth intră fără să bată la uşă.

- Ţi-ai pierdut minţile chiar de tot ? urla Norbert, aplecîndu-se peste biroul lui Malcolm şi fluturîndu-i ziarul In faţa, şi cum rămîne cu înţelegerea noastră de a acţiona împreuna ?

Malcolm ridică spre el priviri încărcate de ură.

- Dacă doreşti o întrevedere, te rog s-o fixezi, spuse el rece. stăpîn pe sine, Sînt ocupat. Ieşi afară. Te rog !

Norbert roşi violent, căci primise şi el un avertisment de la Sir William să se comporte cum se cuvine că de nu e vai de el. Chipul i se schimonosi de mînie.

- Miercuri, devreme, pe Dumnezeul meu ! Numai să ai grijă să fii acolo ! Se răsuci pe cîlcîie şi ieşi trîntind uşa în urma lui.

- Ticălos necioplit ! spuse Malcolm blînd.

In mod normal Dmitri ar fi izbucnit în rîs, dar acum era prea îngrijorat.

- Pentru că tot veni vorba, spuse el, tocmai voiam să-ţi spun că nu am de gînd să iau parte la „întîlnirea* de miercuri,

- Nu este nici o problemă, Dmitri, spuse Malcolm. Culoarea începea să-i revină în obraji. Am cuvîntul vostru de onoare, de gentlemeni că-nu va transpira nimic.

- Bineînţeles, spuse Dmitri, apoi Izbucni. Nu te duce, poţi să fii rănit foarte grav.

- Sînt foarte grav rănit şi acum, bătrîne. Te rog să nu-ţi faci griji. Dacă Norbert vine la întîlnire este...

Malcolm fu gata-gata să spună un om mort şi se simţea tentat să-i dezvăluie şi lui Dmitri stratagema lui Gornt îi explicase deja lui McFay care fusese de acord, cam fără chef, ce-i drept, că s-ar putea să meargă. Se hotărî că e mai bine să nu-i spună deocamdată nimic.

- I-am oferit deja lui Norbert o soluţie ca între gentlemeni,' dar i-a dat cu piciorul. Naiba să mă ia dacă am să mă tîrăsc vreodată la picioarele lui în public. Ascultă, dacă tot eşti aici, ce zici de armele Colt ? Am auzit că Tillman-Cooper au un pachet de acţiuni pe care vor să le vîndă. Aş vrea să cumpăr.

- Ei, dar de unde ştii de ele ? Dmitri îl aruncă o privire lui McFay care era la fel de uimit, dar reuşi cumva să-şi ascundă mirarea. De unde ai auzit ?

- Mi-a spus o pasăre măiastră, răspunse Malcolm ascun-zîndu-şi satisfacţia.

Edward Gornt îi vînduse pontul, împreună cu alte informaţii despre Cooper-Tillman, ca să-şi dovedească* sinceritatea, în legătură cu informaţiile majore pe care avea de gînd să i le ofere în legătură cu Brock. „De ce să mai aşteptăm şi să nu-mi spuneţi acum, domnule

Gornt insistase el. Dacă informaţia este bună, aşa cum spuneţi, trebuie utilizată imediat". „Da, aşa este, imediat, tai-pan. Dar haideţi să cădem de acord miercuri dimineaţă. între timp, întrucît sper că vom avea o relaţie bună de lungă durată, să renunţă la „domnule", să-mi spuneţi simplu : Gornt, iar eu să rămîn la „tai-pan" pînă ne vom reîntilni în Shanghai, sau în Hong Kong... după ce Sir Morgan va fi ruinat. Atunci poate că ne vom putea spune chiar pe numele mic, ce ziceţi ?".

Se uita acum la Dmitri şi mai emoţionat. Se întîmplaseră atîtea lucruri favorabile.

- Ei, ce spui, bătrîne ? Este Jeff Cooper gata să vîndă ? Ai împuternicirile necesare ca să tratezi chestiunea ?

- Da, am, însă.

- Insa nimic. împuternicirea este în scris ?

- In scris şi poate să vîndă jumătate din acţiuni, nu mai mult. La preţul de 16,50 bucata.

- Fleacuri, nici vorba de aşa ceva, 13,20, nici un cent mai mult. Putem redacta o scrisoare de Intenţie, datata astăzi. Patruzeci de mii de acţiuni.

Dmitri rămase cu gura căscată, dar îşi reveni rapid patruzeci de mii era numărul exact al acţiunilor, disponibile, 13,20 era puţin. Ii propusese acţiunile lui Morgan Brock, care-i oferise 12.80, un preţ derizoriu făcînd oferta neispititoare, deşi era greu să găsească un cumpărător pentru un pachet atît de mare de acţiuni. De unde naiba aflase Malc de treaba asta ?

- 13,20 nici nu poate fi vorba !

- 13,20 astăzl, mîine va fi numai 13,10. Miercuri retrag oferta.

Gornt îi spusese că Cooper era nevoit să vîndă repede, pentru că avea nevoie să investească rapid într-o noua afacere cu Statele Unite - fabricarea de cuirasate pentru cele doua părţi beligerante.

- Eu am timp destul, insă bătrînul Jeff nu prea are.

- Ce vrei să spui cu asta ?

- Exact ceea ce am spus : că eu am timp şi că Jeff nu are. Nici Marina confederaţilor sau a Uniunii nu are timp, adăugă el vesel, cu războiul acesta care merge rău şi pentru unii şi pentru alţii.

- Naiba să-i ia pe toţi spionii tăi, spuse Dmitri. Fără tocmeală : 15,20.

- Visătoriile ! 13,20, plata în aur, pe bază de cec la vedere emis pentru banca noastră din Boston.

Dmitri deschise gura, dar Jamie McFay interveni grăbit.

- Tai-pan, poate n-ar fi rău să ne mai gîndim...

- ...şi să cerem aprobarea de la Hong Kong, spuse Malcolm în locul lui. Haide, Jamie, am mai discutat despre asta şi am fost de acord că prostia s-a terminat o dată pentru totdeauna - vocea îi era fermă, nelăsînd loc nici unei argumen-ări. De acord ?

- Da, scuză-mă, ai dreptate. Malcolm spuse calm :

- Ei bine, Dmitri, da sau nu ?

Dmitri îl privea acum cu mult respect. Plata imediată iî surîdea teribil.

- S-a făcut ! spuse el şi întinse mîna, Malcolm i-o strînse: m. să întocmesc hîrtille în după-amiaza aceasta şi am să vi-l prezint pentru semnat la ora 5. E bine ?

- Bine. îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi. Dmitri, eşti întotdeauna bine venit. Cina este la ora 8,30.

După ce Dmitri plecă, McFay nu-şi găsea liniştea.

- E o grămadă de bani.

- 528.000 de dolari ca să fim mai exacţi. Dar Colt a primit o nouă comandă pentru o sută de mii de puşti de tipul cel mai nou. Pînă ce scrisoarea noastră de credit va ajunge acolo să acopere valoarea acţiunile lor, vom fi dublat suma; realizînd astfel o jumătate de milion de dolari beneficiu.

- Dar cum poţi fi atît de sigur ?

- Sînt foarte sigur.

- Ai de gînd să semnezi cambia ?

- Da. Iar dacă ai de gînd să-mi spui că nu pot, pentru că nu am nici o autoritate din cauza a ceea ce a zis sau nu maică-mea, n-am să ţin seama de sfaturile tale şi am s-o semnez oricum, adăugă Malcolm, şi aprinse un trabuc. Dacă nu va fi onorată va ricoşa şi va distruge casa Struan aşa cum nu , s-a întîmplat pînă acum niciodată in istoria

noastră. Sînt tai-pan, de le place sau nu, pînă mă retrag, sau pînă mor, indiferent ce ar zice ea.

Urmăriră amîndoi cu privirea un rotocol de fum care se ridică şi se destramă apoi uşor şi McFay dădu din cap afirmativ. Temerile lui fuseseră învinse de siguranţa stranie a lui Malcolm şi autoritatea pe care o manifesta şi de care nu mai dăduse niciodată dovadă înainte.

- Sper că ştii ce faci, da ?

Privirea lui Malcolm se aprinse.

- Ştiu multe lucruri pe care nu le ştiam cînd am venit pentru prima oara aici. De exemplu, dacă insişti să pleci de la noi... Haide, Jamie, sînt sigur că, în inima ta, te-ai şi hotărît, şi de ce n-ai face-o ? Ai fost tratat urît, ştiu că n-am putut să te ajut, dar acum totul s-a terminat şi, chiar dacă te-aş fi ajutat ai fi făcut acelaşi lucru. Te-ai hotărît, nu-i aşa ?

McFay înghiţi în sec, dezarmat.

- Da, am de gînd să plec, dar numai atunci cînd afacerile Struan de aici vor fi în perfecta ordine, să zicem peste vreo şase luni, asta dacă nu mă dă ea afara mai înainte. Cristoase, nu vreau să plec, dar trebuie.

Malcolm rîse.

- Ai adoptat o poziţie morala.

- Nu prea, e o aiureala, rîse şi McFay.

- Nu, şi eu aş fi făcut la fel. Şi sînt atît de sigur că o să ai un mare succes încît o suta de mii de dolari - din cele pe care tocmai le-am cîştigat, eu le-am cîştigat, Jamie, eu şi nimeni altcineva - am să-i învestesc în firma McFay Trading. Pentru o... - voia să spună : o participare de patruzeci şi noua la suta, dar se răzgîndi ca să-i lase lui McFay cinstea obrazului, şi în gînd medita : meriţi, prietene, n-am să uit niciodată că ai fost gata să te laşi spînzurat pentru mine, căci Sir William ne-ar fi descoperit, sînt sigur de asta - pentru o părtiei; pare de şaizeci la suta !

- Douăzeci şi cinci, spuse McFay fără să stea pe gînduri.'

- Cincizeci şi cinci ? Treizeci şi cinci.

- Patruzeci şi nouă la sută.

- S-a făcut ! Rîseră amîndoi, Malcolm observă că McFay rămăsese pe gînduri, şi adăugă ca să-i risipească îndoielile :

- Dacă acţiunile se dublează. Şi dacă nu se dublează; am să găsesc eu o altă modalitate să fac rost de bani.

McFay îl privi îndelung, cu gîndul la o mulţime de întrebări la care nu avea răspuns. De ce se schimbase Malcolm ? Să fi fost din pricina avocatului ? Sau afaceri prin poşta ? Duelul ? Sigur, nu. De ce vrea să-l vadă pe amiral ? De ce îi place Gornt care este cel mai perfid om din cîţi am văzut vreodată ? Şi ce, m-a apucat să spun : Da, am de gînd să plec. înainte să fiu sigur şi de ce am luat brusc o decizie la care mă gîndeam de luni de zile : să-mi încerc norocul în afaceri înainte de a muri. Văzu că Malcolm îl urmăreşte cu privirea, istovit la trup," dar calm şi puternic sufleteşte. îi răspunse la zimbet, fericit că este în viaţă.

- Ştii, sînt sigur că ai s-o faci.

Angéligue îşi făcea siesta de dinainte de cină. In cămin ardea un foc vesel. Perdelele erau trase ca să nu lase să pătrundă curentul şi ea stătea întinsă, sub cuverturile groase învelite în cearşafuri de mătase, cu o mînă aşezata confortabil intre picioare, aşa cum o învăţase Colette la mînăstire, unde se strecurau în pat, una lîngă alta, după ce maicile ieşeau din dormitor şi începeau să sforărie în chiliile lor cu perdelele trase. Cele două fete se sărutau, se giugiuleau şi chicoteau pe sub cuverturi, destăinuindu-şi secrete şi prefăcîndu-se că sînt doi amanţi, aşa cum se povestea într-o broşurică romantică dar interzisă, ce se vindea la colţ de stradă, introdusă prin contrabandă în mînăstire, de slujnice, şi trecute din mînă în mînă. Jocul lor de-a viaţa era total inocent şi inofensiv.

Se gîndea la Paris şi la viitorul minunat care o aştepta, cu Malcolm cel blînd şi mulţumit alături de ea, bogat şi înalt, necazurile şi accidentul lui nu vor mai fi decît nişte amintiri urîte, necazurile ei trecute vor fi ca şi inexistente, un prunc va gînguri în camera copiilor de la capătul coridorului în Castelul lor, va avea doica lui şi servitoarele lui care să-l păzească, iar trupul ei la fel de sănătos şi de frumos ca acum, căci naşterea va fi uşoară. Şi apoi va vizita împreună cu Colette fabuloasa fabrică de mătase - îl convinsese pe

Struan s-o construiască după ce învăţase atît de multe despre creşterea viermilor de mătase.

„Ah, Colette, tocmai scrisese ea, viermişorii aceştia sînt extraordinari, mănîncă frunze de dud şi după aceea iei gogoşile şi scoţi firul de mătase... n-am crezut niciodată că poate fi atît de interesant. Vargas este informatorul meu secret şi mi-a adus pe furiş un vînzător de mătase ca să-mi arate cite ceva, dar trebuie să fiu foarte atentă - am încercat să vorbesc despre ideea mea cu fabrica cu Malcolm şi Jamie şi amîndoi au rîs. Malcolm mi-a spus să nu fiu proastă, căci fabricarea mătăsii este lucru foarte complicat (ca şi cînd eu n-aş fi ştiut) şi să nu-ml chinuiesc căpşorul cu afacerile. Cred că ei ar dori ca noi să răminem nişte gogoşi de mătase, ca să ne folosească după cum le este cheful. Colette, trimite-mi té rog, toate cărţile despre mătase pe care le găseşti

Ce minunat ar fi să am propria casă de conturi, şi bani, îşi zise ea. O să trăim la Paris şi o să facem vizite la Londra din cînd în cînd, poate şi la Hong Kong, vom da recepţii şi serate şi baluri pentru prinţul meu şi prietenii lui aleşi... Aruncă o privire spre scrisoarea pentru Colette pe care tocmai o sigilase şi se afla pe birou, li mai împărtăşise şi alte secrete, în parte :

,,Acest Edward Gornt devine un prieten adevărat, atît de fermecător şi atent, un prieten adevărat, nu ca André. Sint sigură, dragă Colette, că o să rămînem prieteni pe viaţă, pentru că dragul meu Malcolm pare să ţină la el. Şi e tare curios cînd te gîndeşti că Edward lucrează pentru oamenii aceia îngrozitori, Brock, despre care ţi-am vorbit şi Norbert Greyforth care are priviri tot mai veninoase pe zi ce trece. Arată ca un vrăjitor ! Diseară avem iarăşi o serată importantă. Toată lumea bună va fi acolo; André o să cinte la pian, iar Edward e un dansator nemaipomenit, uşor ca un fluture..."

Nu-i scrisese însă că, ultima dată cînd dansaseră, la un dineu oferit de Sir William, Edward îi ţinuse mina mai altfel, mai periculos şi i-o apăsase într-un mod special, la un moment dat degetul lui mic, îndoit în palmă, îi atinsese degetul ei : în limbajul îndrăgostiţilor asta însemna te vreau în pat, da sau nu, şi cînd, să nu spui nu !

Işi retrăsese mîna rece şi ferm. El nu spusese nimic, rămăsese cu privirea zîmbitoare şi ea ştia că el ştie că nu este supărată, doar inabordabilă, logodită cu altul. Nu este supărată nici pe André, nu, nu chiar supărată. Cu cîteva zile în urmă se întîlniseră din întîmplare la legaţia franceză.

- Arăţi foarte bine, Angéligue, mă bucur să te văd. Putem sta de vorbă puţin între patru ochi ?

Ea acceptase bineînţeles şi cînd rămăseseră singuri îi spuse că voia să-i vorbească despre banii pe care i-i împrumutase.

- - Sînt la ananghie, ai putea să mi-i dai înapoi ?

- Dar credeam că..., că cealaltă tranzacţie a acoperit costurile.

Inima începu să-i bată cînd îşi aminti de stratagema cu cerceii pierduţi.

- Imi pare rău, dar n-a fost suficient. Am plătit-o numai pe. mama-san şi medicamentul.

Fata roşise brusc,

- Am căzut de acord să nu mai pomenim niciodată de acest lucru, nu-ţi aminteşti ? spuse ea calmă, deşi ar fi vrut să urle la el pentru că nesocotise înţelegerea lor : n-a fost decît un vis urît !

- Sînt de acord că nu s-a întîmplat nimic niciodată, dar tu ai adus vorba despre tranzacţie, Angéligue, nu eu am deschis vorba, eu am discutat numai de bani. Imi pare rău, dar am nevoie urgentă de bani, spusese el cu o voce şi un chip la fel de reci işi înghiţise supărarea, blestemîndu-l în gînd că o tulbură. Reuşise să se convingă chiar şi pe ea că nu se întîmplase nimic, niciodată - şi, cu excepţia acestui bărbat care putea spune ceva, nimeni nu ştia nimic. Acesta era adevărul pentru toată lumea. Dar nu şi pentru el.

- In ce priveşte banii, dragă prietene, am să ţi-i înapo-iez cînd am să pot. Malcolm nu-mi dă bani, aşa după cum ştii, ci îmi achită numai chitanţele.

- Atunci poate ar trebui să aranjăm o altă „pierdere".

- Nu, spusese ea cu o voce dulce ca mierea, punînd o mînă pe braţul lui ca să-l mai îmblînzească. Nu e o Idee buna

deşi îşi scosese toată întîmplarea din cap în cea mai mare parte, ori decite ori îşi amintea de ea, mai ales noaptea, îşi dădea seama că făcuse o mare greşeală. Poate am să reuşesc èu să inventez altceva.

- Dar am nevoie de bani acum, miercuri cel mai tîrziu, îmi pare rău.

- Am să încerc, zău că am să încerc, spusese ea.

Şi aşa şi făcuse. Cu o zi în urmă îl văzuse pe Henri Se-ratard şi îl rugase cu ochii în lacrimi să-i dea nişte bani, spunînd că-I trebuie ca să-i facă o surpriză lui Malcolm, că îl va ramine profund îndatorată şi îi semnă încă o hîrtie, amane-tîndu-şî inelul cu diamant de logodnă. Fusese înţeleaptă şi împrumutase de doua ori cît îi trebuia. în dimineaţa- aceea îl plătise lui André. El îi mulţumise şi-i tot mulţumise la nesfîr-şit. N-avea nici un motiv să fie supărată pe el. Este prietenul meu. bun şi de încredere, şi am împrumutat bani de la el. La ce mi-au trebuit ? Am uitat. Fără nici o imprudenţă, datoria este plătită. Jumătate din ceilalţi îl dăduse lui McFay :

1066

- Jamie, vrei să fii drăguţ să trimiţi banii aceştia la Paris scumpei mele mătuşi. Este săracă, la fel şi unchiul meu, şi spusese ea, încîntată că poate să-i ajute şi încă şi mai încîntată la gîndul că, aşa cum spera, McFay îi va spune luí Malcolm. Acesta o întrebase despre ce era vorba.

- Oh, am împrumutat de la monsieur Seratard, dragul meu, nu voiam să-ţi cer ţine bani şi nu le pot trimite o chitanţă! sper că nu te superi că am amanetat cîteva bijuterii.

El o certase, spunîndu-i că va avea el grijă de datoria de la Seratard şi că Jamie va institui un fond de cheltuieli cuvenite pentru ea în valoare de o sută de guinee, pe care îi va putea folosi aşa cum va dori, numai să-i dea o notă pentru ce este şi în felul acesta putea să dubleze suma de bani pe care dorea s-o trimită. E aşa de uşor cînd îţi pui mintea la contribuţie, îşi spuse ea acum. Se simţi cuprinsă de o căldură plăcută cînd îşi aminti cum îi mulţumise pentru bunătatea lui şi cum îl sărutase pasionată şi cum ii răspunsese el. Ar fi dorit să meargă mai departe, mult mai departe.

Mişcarea propriilor degete îi distrase atenţia. Senzualitatea lor moale şi blinda îi făcea plăcere. închise ochii şi se întoarse cu gîndul din nou la Colette, dar asta nu dură mult. Ca de obicei, el - japonezul - îi apăru în minte, aproape viu şi, odată cu el şi detaliile ultimei întîlniri cînd fuseseră împreună, cînd fusese intenţionat nebunatică şi făcuse tot ce putuse ca să-şi salveze viaţa, .fără să-şi dea seama că îi va face şi ei tot atîta plăcere cît şi lui.

Sfîntă Fecioară, noi ştim amîndouă că asta n-a fost decît ca să-mi salvez viaţa, nu-i aşa ? Dar este tot atît de adevărat * ah, ce fericită şi norocoasă sînt că pot să vorbesc cu tine direct, deschis şi nu trebuie să trec pe la nesuferitul acela de părinte Leo ~ éste tot atît de adevărat, între noi femeile, că trebuie să ne descotorosim cumva de el căci amintirea celor două nopţi şi a extazului mă face să-mi pierd minţile.

Raiko era iritată :

- Furansu-san, voi accepta această plată parţială, dar înţelegerea noastră a fost foarte clară, îmi pare rău.

- Ştiu.

Andre nu putea suferi ideea să aibă datorii - era o adevărată manie la el - şi mai ales faţa de ea, nu numai pentru că plata scandenţelor îi dădea coşmaruri, dar şi pentru faptul că Raiko ţinea un control strict asupra lui Hinodeh şi dacă nu reuşea să-şi îndeplinească angajamentul, Raiko ar fi pus capăt relaţiei lor fără nici un fel de şovăială. Şi atunci s-ar fi omorît.

- Curînd aduce piata mare - cercei.

- A, da ? Excelent, zîmbi ea. Excelent. Presupun că Hinodeh îţi mai place, da ?

Simţi cum toată povara îi lunecă de pe umeri, pentru o clipă.

- Ea... tot ce eu visat... şi mai mult. Femeia îi zîmbi straniu :

- Nu este înţelept să fii atît de sincer, prietene. El ridică din umeri.

- Mi-ai făcut o favoare de o viaţă. Nu pot să spun cît de mult îţi mulţumesc.

Ea îşi miji ochii. Avea un chip rotund, congestionat de băutură, deşi abia se lăsase seara, machiajul frumos, chimonoul scump. Seara

era răcoroasă, dar încăperile ei erau bine încălzite şi întregul han arăta foarte primitor.

- Am auzit că prinţesa ta gai-jin este sănătoasă tun.

- Da - pentru o clipă André se duse cu gîndul la ea şi la senzualitatea pe care o răspîndea în jur. Cred că putut fie o bună doamnă a Nopţii.

Raiko îşi lăsă capul pe o parte, neputînd rezista tentaţiei de a lua remarca în serios.

- Asta ar fi foarte interesant. Aş putea să-i obţin preţuri foarte bune, cele mai bune, ar fi mulţi bărbaţi în Yedo care ar fi gata să dea bani buni ca să încerce o persoană atît de puţin civilizată. Ştiu un negustor de orez, foarte bogat şi foarte bătrîn, n-ar avea nevoie să se ostenească prea mult ca să-l satisfacă, iar bărbatul e gata să plătească o sumă mare de bani ca să fie primul care cercetează o asemenea Poartă de Jad. E uşor să-i arăt cum să facă pentru a deveni din nou virgină, neh ?

- Intr-o zi, poate că am să-i spun, rìse el.

- Bun. Cel mai bun e să păstrăm secretul. Negustorul acela de orez... o, cît ar mai da ! Nu are nici un fel de semne *

- Semne ? Ce fel de semne ?

- Medicamentul diferă în funcţie de doamna. Uneori le face să fie... mult mai pătimaşe şi mai greu de satisfăcut. Uneori le măreşte şansele de a ramine însărcinate, alteori distruge orice şansă. E ciudat, nu-i aşa ?

Bucuria îi pieri brusc.

- Asta nu mi-ai spus.

- Ar fi schimbat ceva ?

După o clipă, André clătina din cap. Raiko mai luă o înghiţitură de băutură.

- Te rog să mă ierţi că vorbesc despre bani, dar un oban de aur nu mai are puterea pe care ar trebui s-o aibă. Oficialităţile au devalorizat moneda şi acum pute ca un peşte vechi de opt zile şi a scîrnăvie de cîine la un loc.

- Aşa este, consimţi el, deşi nu înţelesese unele cuvinte, dar sesizase sensul cînd vorbise despre oficialităţi şi peşte împuţit şi era şi el la fel de dezgustat.-

Seratard refuzase să-i dea un avans din salariu, pretin-zînd că fondurile legaţiei sînt foarte sărace. „Dar bine, Henri, eu nu-ţi cer decît ceea ce oricum trebuie să-mi dai în timp de un an. E vorba de cîteva piese de aur, atîta tot, Henri, Şi nu sînt eu ajutorul tău cel mai preţios aici ?" „Bineînţeles că eşti, dragul meu André, dar nu poţi stoarce vin dintr-o butte goală !". încercase în fel şi chip, dar fără nici un rezultat Aşa că nu-i mai rămîneau decît două căi de acţiune. Angéligue şi această femeie :

- Raiko-san, tu femeie deştept, gîndeşte. Trebuie există cale facem rost de bani mult, neh ? Ce putem vinde !

Mama-san îşi plecă privirile spre masă ca să-şi ascundă expresia.

- Saké ? întrebă ea şi îi turnă în ceaşca.

In onoarea lui, saké-ul era rece. Ochii el nu mai erau decît două despicături şi se întreba în ce măsură poate avea încredere în el. Atît cît se poate încrede o pisică

într-un şoarece înghesuit.

- Informaţia are preţ, neh ?

I-o spusese verde în faţă. El se prefăcu mirat, încîntat că muşcase aşa de uşor din momeală. Poate chiar prea uşor ? Probabil că nu. Dacă este prins de Bakufu sau de proprii lui stăpîni, pedeapsa e aceeaşi: o moarte în chinuri. Sir William probabil că ar plăti bine pentru Informaţii - Henri nu plăteşte nimic - naiba să-i ia pe amîndoi !

- Raiko-san, ce petrece la Yedo.

- Adică vrei să spui, mai exact, ce se întîmpiă aici ? spuse ea imediat, începînd negocierile. Război, ei ? Teribil ! In fiecare zi sînt tot mai mulţi soldaţi care trag cu puştile, fac exerciţii şi imi sperie doamnele.

- Imi pare rău, vorbeşte mai rar, te rog.

- A, iertare.

Raiko începu să vorbească mai rar şi îi relată cît de înspăimîntaţi sînt toţi cei din Yoshiwara, făcîndu-i un tablou Interesant al

situaţiei, fără a adăuga însă nimic care să nu-i fi fost deja cunoscut. Şi îi povesti şi el la rîndul lui diverse lucruri despre flotă şi despre armată pe care era sigur că le cunoştea. Băură în tăcere. Apoi, ea spuse blînd :

- Cred că unii dintre oficiali ar fi gata să plătească bani grei ca să afle ce planuri are şeful gai-jin.

André dădu din cap afirmativ.

- Da. Şi eu cred şeful nostru vrea plăteşte ban bun dacă aflat ce forţe samurai are Nippon, cine conduce, cine acest tairo care trimis mesaj aşa nepoliticos.

Raiko-san ridică ceşcuţa de saké cu un aer victorios :

- Pentru o nouă tovărăşie între noi. Bani mulţi pentru vorbe puţine.

André ridică şi el ceşcuţa şi spuse precaut :

- Da, vorbe puţine, dar trebuie vorbe importante şi adevărate pentru ban adevărat.

- Eee, exclamă ea prefăcîndu-se şocată, dar ce, sînt eu o tîrfă de rangul trei fără minte ? Fără onoare ? Fără înţelegere ? Fără relaţii, fără... - dar nu rezistă şi începu să rìda. Ne înţelegem unul pe altul perfect. Vino să mă vezi mîine la amiază. Acum du-te la frumoasa ta Hinodeh. Bucură-te de ea şi de viaţă cît o mai avem.

- Mulţumesc, dar nu acum. Spune la ea, eu vine mai tirziu - îi zîmbi lui Raiko-san la care ţinea. Dar tu ce faci ?

- Eu nu am o Hinodeh la care să mă duc, la care să visez, căreia să-i scriu poeme, care să mă umple de extaz. Cîndva era altfel, dar acum sînt mai înţeleaptă, îmi place saké-ul şi îmi place să fac bani, şi Iar bani, şi iar saké. Acum du-te, spuse ea rîzînd zgomotos, dar mîine să vii înapoi. La amiază.

După ce plecă francezul, Raiko-san porunci slujnicei să-i mai aducă vin, cald de astă dată, şi să n-o deranjeze nimeni: Cînd văzuse chipul lui atît de prietenos, transfigurat de pasiunea adîncă pentru Hinodeh, nu mai putuse să-şi suporte propria mîhnire şi îl îndepărta din minte. Nu putea accepta să aibă martori la tristeţea şi lacrimile care îi curgeau acum şiroaie, căci nu era în stare să şi le reţină şi nici să-şi înăbuşe amarul, dispreţuindu-şi slăbiciunea care o făcea să

Jinduiască după tinereţea pierduta, tînjind după cea care fusese şi care dispăruse atît de repede pentru a nu se mai întoarce niciodată. Nu e drept, nu e drept, nu e drept, mormăia ea, ridîcînd ceşcuţa. Nu sînt eu baba asta pe care o văd în oglindă. Eu sînt eu, Raiko cea Frumoasă, curtezană de rangul doi, eu sînt, eu sînt. eu.,.

- A, Otami-sama, spuse shoya, bună seara, te rog să iei loc. Ceai, saké ? Imi pare rău că te deranjez din nou, dar am primit un mesaj de la mai marii mei. Ceai ?

Hiraga se aşeză pe perna din faţa lui, în camera plăcută şi îşi ascunse nerăbdarea, îi mulţumi şi acceptă ceaşca obligatorie.

- Ce mai faci ? întrebă el politicos cu inima bătîndu-i mai tare decît ar fi dorit,

- Sînt îngrijorat, Otami-sama. Se pare că de astă dată gai-jinii sînt foarte hotărîţi, sînt prea multe mişcări de trupe, prea multe nave de luptă pe care se curăţă tunurile, umbla zvonuri că urmează să mai vină şi alte nave. Poate ai auzit şi dumneata ceva de la gai-jinul dumitale, Taira ?

Hiraga reflectă şi el la cele auzite. Tyrer şi întreaga legaţie erau în fierbere de la ultimatumul dat de tairo Anjo. Sir William răcnea mai mult ca de obicei, Johann, interpretul, stătea închis ore întregi cu Tyrer scriind şi rescriind scrisori pentru Bakufu şi numai din cînd în cînd îl rugau să mai stilizeze cîte o frază. „E mai uşor traduc dacă vede şi eu scrisoarea, Taira-sama", spunea el întotdeauna, dorind să afle despre ce era vorba. „Dar bine, dar deocamdată fraza asta...", spunea Taira întotdeauna, evident stînjenit, în fiecare zi la fel, ceea ce îl făcea să devină din ce în ce mai îngrijorat. Era clar că nu mai aveau încredere în el la fel ca înainte şi asta după ce muncise zi şi noapte ca să le înveţe limba şi după ce le dăduse atîtea informaţii. Cîini mîrşavi .de gai-jini, îşi spunea el, îngrozit că într-o buna zi Sir William ar putea să-l dea afară - afişul cu chipul lui era încă atîrnat în casa gărzilor de samurai, în timp ce patrulele examinau pe toţi japonezii care intrau şi ieşeau din colonie.

Patrulele acestea de control n-ar fi trebuit să fie admise. Gai-jinii sînt atît de tîmpiţi - cu puterea lor maritimă eu n-aş fi permis nici unei gărzi a inamicului să.se apropie de colonie la mai puţin de o leghe !

Ce prostie şi din partea lui Anjo să-i zădărască cu maniere aşa de grosolane şi cu o asemenea aroganţă cînd flota lor este aici. Consiliul Bătrînilor a înnebunit !

- Oficialii gai-jini îmi spun multe lucruri, shoya, murmura el ca si cum s-ar fi temut să nu fie auzit de cineva. Din fericire, sînt şi eu părtaş la secretele lor. S-ar putea să-ţi dau chiar de ştire la timp dacă te ameninţă vreo primejdie. Deocamdată i-am sfătuit să nu te deranjeze, nici pe tine, nici satul.

Shoya se prosterna pînă la tatami, mulţumindu-l de cîteva ori, apoi spuse :

- Sînt vremuri cumplite, războiul este un lucru cumplit şi impozitele vor creşte.

Bun, işi zise Hiraga, pe care îl durea rău capul, tu poţi să stai liniştit, n-o să te facă nici pe tine, nici pe cei din Gyoko-yama să mîncaţi sau să beţi mai puţin, şi nici pe soţiile şi femeile voastre să se îmbrace mai modest, ci numai pe clienţii voştri. Paraziţilor ! Aţi încălcat deja legile străvechi ale modestiei, permiţînd femeilor voastre să poarte îmbrăcăminte de culori interzise, ca, de exemplu, roşu pe sub chimonou sau acasă, unde proştii ăia din Bakufu nu vă controlează. Cînd o să ajungem noi la putere o să facem ordine. Haide, nătărău bătrîn, treci o data la subiect. Nu pot să-mi pierd toată seara şi nici n-am de gînd să-mi pierd cinstea obrazului punând întrebări, mai am de învăţat în seara asta şi trebuie să încerc să citesc şi o carte.

- Poate că aş putea să-ţi apăr interesele, spuse el sec' Shoya ii mulţumi din nou.

- Mesajul pe care l-am primit se referă la fata de care ai întrebat. Acum patru zile, seniorul Yoshi a părăsit Kyoto în Secret, chiar înainte de revărsatul zorilor, cu o escortă mică 'de soldaţi şi deghizat ca unul dintre ei. A plecat şi ea cu ei...' Nu te simţi bine, Otami-sama ?

- Ba da, te rog, continuă, spuse Hiraga, continuă, shoya.

- Da, desigur. Aşadar, împreună cu ei, călare, era şi curtezana Koiko şi fata care este noua ei maiko şi...

- Noua ei ce ? Hiraga rămăsese cu gura căscată. Koiko ! Tot ce implica acest nume îi rămăsese înfipt în minte.

- Te rog, pot să-ţi ofer puţin ceai, sau sake ? întrebă shoya, văzînd ce impact au asupra lui veştile pe care i le adusese Poate vrei un şervet fierbinte, sau să cer...

- Nu, nu, spune mai departe, spuse Hiraga cu voce răguşită.

- Nu mai e mare lucru de spus. Aşa după cum ştii, doamna Koiko este cea mai vestită curtezană din Yedo şi acum il însoţeşte pe seniorul Yoshi. Fata a fost trimisă la ea acum zece zile.

- De cine !

- Nu ştim încă, Otami-sama, spuse shoya, păstra informaţia aceasta pentru altă dată. Se pare că doamna Koiko a primit-o pe fată ca maiko, după ce fata a fost cercetată şi acceptată personal de seniorul Yoshi. Este singura femeie din grup. Numele ei este Sumomo Fujahito.

Nu e nici o greşeală ! ar fi vrut să urle Hiraga, căci acesta era numele conspirativ pe care i-l dăduse Katsumata - aşadar o trimisese în groapa cu lei, dar de ce ?

- încotro a pornit seniorul Yoshi ?

- Are cu el patruzeci de samurai călare, dar nu poartă nici un fel de steaguri, iar seniorul Yoshi însuşi, aşa cum am spus, este deghizat. S-au strecurat afară din Kyoto înainte de revărsatul zorilor, acum trei zile, îndreptîndu-se spre Tokaido în marş forţat - stăpînii mei presupun că spre Yedo.

Shoya îşi ascunse uimirea cînd văzu tulburarea de pe chipul tînărului.

- Marş forţat ai spus ? Atunci înseamnă că pot ajunge la Kanagawa - ultima staţie de popas înainte de Yedo, cînd ? In zece-douăsprezece zile ?

- Da, probabil că ai dreptate, deşi, călătorind cu două femei... In mesajul meu se spune că amîndouă călăreau - oh, dar am mai spus asta - a, da, am uitat, seniorul Yoshi era deghizat în ashigan, presupun că pot ajunge în zece zile la Kanagawa.

Buimăcit, Hiraga sorbi din sake fără să-i mai simtă gustul şi accepta încă o ceaşcă, îi mulţumi pentru informaţii, îi spuse că se vor

revedea a doua zi şi porni spre coliba din sat pe care o împărţea cu Akimoto. In sat uliţele erau pustii. Prăvăliile se închiseseră pe timpul nopţii, luminiţele care licăreau în spatele pereţilor shoji dădeau un aer îmbietor căsuţelor şi colibelor, îngrijorat şi neliniştit din cauza veştilor pe care le primise, Hiraga îşi scoase jobenul, îşi ciufuli părul şi se scarpină în creştet, căci nu se obişnuise încă să poarte păr pe cap, în maniera europeană, deşi pantalonii şi vesta nu-l mai deranjau, mai ales de cînd începuse, frigul. Dar nici scărpinatul viguros nu-l ajuta nici să-şi limpezească gîndurile şi nici să scape de durerea de cap, aşa că se aşeză pe o bancă din apropiere, deşi cînd se aşeza pantalonii aceştia strimţi îl strîngeau şi privi în sus, spre cer.

Koiko ! Îşi aminti de cele doua dăţi cînd o vizitase, o data numai pentru o seara, a doua oara pentru toata noaptea. Eeee, ambele daţi fusese foarte scump, foarte, foarte scump, dar meritase Katsumata îi spusese că nu va mai pipăi niciodată o piele atît de mătăsoasă, un păr atît de moale şi nu va simţi un parfum atît de suav, nu va mai vedea niciodată un zîmbet atît de cald în ochii unei femei şi nu va mai trăi niciodată un asemenea enorm extaz la urma, ca o explozie, care să te facă să vrei să mori şi să învii. „Ah, Hiraga, să mori atunci, spusese Katsumata, cînd eşti în culmea fericirii, să duci asta cu tine dincolo - daca exista dincolo - înseamnă perfecţiune. Sau daca nu exista dincolo să fii sigur, cînd vei face saltul în necunoscut, că ai trăit tot ce-a fost mai bun. Să mori cînd eşti la zenit, înseamnă o viaţa împlinita desăvîrşit !" „E adevărat, dar ar fi mare păcat. De ce s-o pregăteşti pe fata asta pentru Yoshi ?" „Pentru că el este o cheie nepreţuită pentru sonno-joi, pentru că, din cîte am cunoscut ea, este singura care ar putea să-l subjuge şi să-l facă să încline spre noi, sau să fie în situaţia de a-l înlătura din drum, la nevoie. Yoshi ar putea fi cheia mişcării sonno-joi, fie că va fi pentru sau împotriva ei. Acesta este secretul nostru - al tău şi al meu - dar, oricum, va muri în momentul pe care îl vom alege noi". Oare Katsumata o trimisese pe Sumomo să fie pumnalul care înfăptuieşte lucrarea ? Sau ca s-o păzească pe Koiko de trădători ? Sau să-l păzească pe Yoshi de vreun trădător din interior ? Atît de multe întrebări, atît de multe fără răspuns.

Se ridică şi porni mai departe; capul îl durea mai rău ca oricînd. A doua zi Akimoto urma să meargă cu Taira la bordul Unei nave de război Hiraga dorise să meargă şi el, dar fusese refuzat.

- îmi pare rău, îi spusese Tyrer, Sir William a spus că acest prieten al tău, domnul Saito, poate să meargă, dar numai el singur. Bineînţeles, familia lui face parte dintre cei mai mari constructori de nave din Shimonoseki, da ?

- Da, Taira-sama. Famiria tatărui său.

- Dar samuraii nu au voie să fie implicaţi în afaceri,

- Aşa este corect. Taira-sama, spusese el repede, căci "era un elev foarte bun şi făcea ca minciuna să sune la iei ca adevărul. Dar murte famirii de samurai fac înţelegeri cu cămătarii şi constructorii de nave ca să facă treaba, neh ? Bărbatul acesta din famirie important pe mare.

Făcuse această sugestie referitoare la Akimoto cu o săptămînă în urmă, în timpul uneia din întrevederile acelea nesfîrşite cu Sir William, cînd stătea în picioare şi răspundea la o mulţime de întrebări fără a afla mare lucru în schimb.

- Numere este Sito, Sir Wi'ram, famirie bogat, vizită aici, vrea vede nave Marea Britanie, auzit veşti mari despre marină britanică mare. Poate voi şi er poate face împreună, poate face fabrică mare vapoare.

Nu era chiar întru totul o minciună. Generaţii la rînd, strămoşii lui Akimoto trăiseră. într-un sat de pescari, una din cele trei familii asbigari de acolo, care jucau rolul păstrătorilor ordinii publice pentru tatăl lui Hiraga, şeful unei familii cu rang de hirazamurai. Pe Akimoto personal ii interesaseră întotdeauna marea şi navele de război. Tatăl lui Hiraga aranjase ca Akimoto să meargă la şcoala de samurai din Choshu şi îi poruncise să înveţe tot ce putea de la marinarul olandez sensei acolo pentru că, în curînd, daimyo Ogama va avea nevoie de ofiţeri ca să-i pună căpitani pe navele Choshu şi ca să conducă marina lor.

- Eeee, vere, spusese Akimoto cu două zile in urmă, nu pot să cred că ai reuşit să-i convingi să mă lase să le aflu secretele.

Hiraga oftase. Observase că tot ceea ce era în legătură' cu „business" le atrăgea imediat atenţia gai-jinilor. Poezia -deloc, caligrafia - nici atît, scrima - un pic, politica - da, dar numai în măsura în care afecta comerţul, dar dacă era vorba să facă ceva ce s-ar fi putut vinde după aceea în cîş-tig - asta, da, imediat dădea rezultate, fie că era vorba de o navă, un tun, o ceaşcă, un cuţit sau un balot de mătase. Sînt mai răi decît neguţătorii cei bogaţi ! Ăştia se hrănesc cu bani.

Cu o seara înainte Akimoto fusese într-o dispoziţie de zile mari - lucru rar la el şi începuse să bată cîmpii despre bani, despre gai-jini şi despre faptul că erau atît de apropiaţi de ei.

- Ai dreptate, Hiraga, acesta este unul dintre secretele lor : se închina la bani. Banii ! Ce inteligent ai fost să-ţi dai seama de asta aşa de repede ! Uită-te la dinele ăsta de shoya. Uită-te la el cum este numai urechi imediat ce începi să-i vorbeşti despre Taira sau despre ce a spus altă javră de-a lor de gai-jin, despre metodele lor murdare de a face afaceri şi cum storc bani de la alţii prin orice mijloace şi spun că asta se cheamă profit, ca şi cînd profit ar fi un cuvînt curat şi se sug unii pe alţii ca păduchii. Cînd vorbeşti despre bani, amărâtul ăla de shoya, cu cap de peşte, nu scoate oare cel mai

bun sake al lui ca să te facă să spui tot mai mult şi mai mult ?

Bineînţeles ! este şi el exact la fel ca ei - adora banii, ii aduna de la noi, samuraii, înfundîndu-ne tot mai adinc în datorii, cu fiecare an şi el înşişi nu creează nimic, nimic ! Ar trebui să-l ucidem şi să facem ce spunea Ori, să dăm foc la haznaua asta împuţită...

- Linişteşte-te ! Ce te-a apucat ?

- Nu vreau să mă calmez, vreau acţiune, vreau luptă, atac ! M-am saturat să tot stau şi să aştept - Akimoto era roşu la faţa, gîfîia şi ochii îi ieşiseră din orbite şi toate acestea nu numai din cauza băuturii, pumnul lui uriaş se abătu peste tatami. Şi m-am săturat şi de tine, să te ştiu mereu învăţînd, zi şi noapte, tot cu nasul în cărţi. Dacă nu ai grija ai să-ţl strici ochii, o să ţi se blegească braţul care mînuieşte sabia şi atunci eşti un om mort. Atacul - pentru asta sîntem aici, vreau sonno-joi; acum, nu mai tîrziu !

- Fără cunoştinţe şi răbdare... De cîte ori trebuie să-ţi spun ? O să termini ca Ori, sau ca nebunul acela de Shorin; de ce te grăbeşti aşa să-ţi bagi gîtul în ştreang ?

- Nu mă grăbesc şi... eeee, Hiraga, ai dreptate, te rog să mă ierţi, dar... vorbele se pierdură şi-l văzu cum mai soarbe o dată din sake.

- Ce te supără cu adevărat ? Vreau adevărul. Akimoto avu o ezitare.

- Am primit veşti de la tata... ar fi vrut să se oprească; dar nu reuşi şi în curînd cuvintele începură să curgă de la sine. A sosit o scrisoare prin mama-san de la Kanagawa... în sat e foamete, în toata regiunea, de fapt, şi familia ta suferă, îmi oere rău că trebuie să-ţi spun. Doi dintre veri! mei mai mici au murit. Trei dintre unchii mei au renunţat la rangul de samurai şi la săbii şi le-au vîndut ca să poată plăti o parte din datoriile la cămătari, săbii care au fost folosite la Sekigahara - şi au devenit pescari, cel puţin acum fac plase pentru proprietarii de bărci, din zori pină noaptea, pentru cîţiva bănuţi ! Tomiko, fiica unei mătuşi, rămasă văduvă, locuia cu noi şi a trebuit să-şi vîndă fiica unuî negustor de copii. I s-a oferit suficient pentru ca să-şi hrănească restul familiei o jumătate de an - doi fii şi un tată invalid. O săptămînă mai tîrziu a lăsat banii intr-un ceainic ca să-l găsească mama mea şi s-a aruncat de pe o stîncă. A lăsat o scrisoare în care spunea că îţi simţea inima sfîşiată pentru că trebuise să-şi vîndă fiica, dar banii puteau fi de folos familiei fără a mai fi irosiţi cu încă o gura nefolositoare...

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar nu se auzea nici un scîncet de plîns în vocea lui, numai mînie.

- O fată aşa de drăguţă şi o soţie atît de bună pentru prietenul meu, Murai - îţi aminteşti de el ? Era unul dintre ro-ninii noştri din Choshu, care a murit în timpul atacului împotriva lui tairo li. Iţi spun, vere, e cumplit să fii samurai cînd nu ai nici un fel de simbrie, nu ai unde să te duci, lar ca ronin e şi mai rău: Dar chiar şi aşa, eu... Din nou ai dreptate... cred că va trer bui să-i imităm pe gai-jinii cei împuţiţi dacă vrem nave de război, ştiu şi eu că nu cresc într-un cîmp de orez şi trebuie să se găsească mijloace şi căi ca să se facă banii

aceia împuţiţi şi trebuie să fie la fel ca împuţiţii de cămătari şi zarafi. Bani împuţiţi, gai-jini împuţiţi...

- încetează, îi spusese el sever şi îi dăduse încă o sticlă,' Eşti în viaţă, lupţi pentru sonno-joi, mîine te duci la bordul unei nave de război ca să afli cîte ceva, ajunge, vere.

Amărît, Akimoto dădu din cap şi-şi şterse lacrimile,

- Mai ai şi alte veşti ? Despre tatăl meu, despre familia mea ?

- Păi... citeşte singur.

Şi Hiraga citise : „Dacă Hiraga este cu tine spune-i că familia lui o duce greu, mama lui este bolnavă, nu au bani şi nu mai au nici credit. Dacă are posibilitatea să trimită ceva sau să aranjeze să li se acorde credit, le-ar putea salva vieţile - bineînţeles că tatăl lui nu-i va cere niciodată. Mai spuneai" că logodnica lui nu a ajuns încă aici şi că tatăl lui este îngrijorat din pricina ei".

Nu pot face nimic pentru ei, îşi spuse Hiraga, în timp ce se apropia de adăpostul lor din sat. Vîntul nopţii era tăios, zgîlţîia maldărele de trestie de pe acoperişuri. Era mai rece acum. Nu pot face nimic pentru ei. Bani împuţiţi ! Akimoto are dreptate. Ar trebui să punem în practica planul lui Ori. O noapte ca aceasta ar fi Ideala. Două sau trei colibe aprinse ca nişte torţe şi focul s-ar întinde imediat de la 0 casă la alta. Şi de ce nu în noaptea asta ? Atunci împuţiţii de gai-jini vor trebui să se urce din nou la bordul navelor lor şi să plece de aici. Oare ? Sau îmi fac numai Iluzii cînd, de fapt, karma noastră este să fim înghiţiţi de ei ! Ce să fac ? Katsumata spunea întotdeauna : Cînd ai dubii, acţionează ! Sumomo ? In drum spre Yedo? Pulsul i se accelera, dar nici chiar gîndul la ea nu-i înlătura remuşcările în privinţa familiei. Ar trebui să ne căsătorim acum, să ne căsătorim aici, cît mai avem timp, este imposibil să ne ducem acasă, călătoria ar dura luni de zile şi este foarte important să rămînem aici, tata va înţelege.

Oare ? Este într-adevăr important sau iarăşi mă amăgesc eu singur ? Şi de ce o pusese Katsumata pe Sumomo în preajma lui Yoshi ? N-ar risca viaţa ei fără un motiv serios, pentru nimic. Nimic ! Eu sînt nimic. Din nimic în nimic. Din nou foamete şi nu sînt bani şi nu au

credit şi nu am cum să-i ajut. Fără sonno-joi nu vom putea face niciodată nimic...

Şi, dintr-odată, simţi ca şi cînd mintea i-ar fi fost acoperita cu o pieliţa şi acea pieliţa se dădea acum la o parte şi işi aminti cîte ceva din ce-i explicase Jamie despre afacerile gai-jinilor, care îl şocase. In cîteva clipe era înapoi şi bătea la uşa lui shoya şi se afla din nou aşezat în faţa lui.

- Shoya, cred că ar fi trebuit să-ţi spun ceva, ca să ai timp să te pregăteşti. Cred că

l-am convins pe expertul gai-jin să te primească la el în casa mare, poimîine dimineaţă, ca să-ţi răspundă la întrebări. Eu am să traduc - shoya îi mulţumi, făcu o plecăciune mai mult ca să-şi ascundă bucuria subită care-l cuprinsese. Hiraga continuă binevoitor. Jami Mukfey mi-a spus că gai-jinii au obiceiul de a percepe o taxă pentru informaţii, pentru acestea şi pentru celelalte pe care ţi le-a dat deja. Echivalentul a zece koku. Pronunţă suma uriaşa ca şi cînd ar fi fost o nimica toata şi îl văzu pe shoya cum se albeşte la faţă, dar nu explodează, aşa cum se aşteptase în faţa unei asemenea minciuni.

- Imposibil, spuse shoya, cu vocea sugrumată.

- Aşa i-am spus şi eu, dar a spus că dumneata, ca om de afaceri şi bancher vei înţelege ce valoare au informaţiile şi că el va analiza posibilitatea... - Hiraga se controla din nou -...îl va ajuta pe shoya să înceapă o afacere, prima de felul a-cesta. aşa cum fac gai-jinii, cu alte ţări.

Şi, iarăşi, nu era chiar totul o minciună. McFay îi spusese că l-ar interesa să cunoască un bancher japonez - Hiraga exagerase importanţa şi statutul lui shoya în breasla celor din Gyokoyama - şi că i-ar conveni orice zi, dacă îl anunţa cu o zi înainte şi că vor exista fel de fel de posibilităţi de colaborare. îl urmărea cu privirea pe shoya, uluit să vadă prin el ca prin sticlă, să-i citească emoţia la gîndul posibilităţilor care I se ofereau acum de a valorifica informaţiile primite de la McFay în legătură cu profitul, fiind primul care pornea o asemenea afacere.

„Este foarte important să fii primul, aşa ii explicase McFay. Prietenul tău Japonez va înţelege lucrul acesta dacă este cît de cît om

de afaceri. Este uşor pentru mine să-i ofer cunoştinţele şi pregătirea noastră şi este la fel de uşor pentru prietenul tău Japonez să facă acelaşi lucru"..Pentru Hiraga fusese un efort imens ca să înţeleagă ce voia omul să spună.

îl lăsă pe shoya să viseze şi să fiarbă,

- Deşi eu nu mă pricep la afaceri, shoya, cred că aş putea să reduc preţul.

- O, dacă ai putea face lucrul acesta, Otami-sama, ai face bine unui sărman bătrîn, un slujitor modest al breslei Gyo-koyamei, căci eu va trebui să cer permisiunea lor înainte de a plăti ceva.

- Poate că aş putea să reduc la trei koku.

- O jumătate de koku ar fi destul, nu mai mult. Hiraga se blestemă în gînd. Uitase regula numărul unu a lui McFay, care îi spusese : „Cînd negociezi, trebuie să ai răbdare. Poţi oricînd să scazi din preţ, dar nu mai poţi să-l ridici. Să nu-ţi fie niciodată teamă să rîzi, să ţipi, să urli sau să te prefaci că pleci".

- Din moment ce a cerut zece, mă îndoiesc că McFay va fi dispus să scadă sub trei.

- Şi jumătate este foarte mult.

Dacă ar fi avut o sabie, ar fi pus mina pe minerul ei şi ar fi urlat :

- Trei sau îţi crap capul tău murdar, în schimb dădu din cap trist.

- Da, ai dreptate, şi se ridică să plece.

- Poate că stăpînii mei vor fi de acord cu un koku. Acum era aproape de uşă.

îmi pare rău, shoya, mi-aş pierde cinstea obrazului dacă aş încerca să ma calicesc pentru o...

- Trei.

Shoya era roşu ca sfecla. Hiraga se aşeză din nou jos. Îi trebui oarecare timp ca să se adapteze la această lume nouă.

În cele din urmă zise;

-Am să încerc să aranjez pentru trei koku. Trăim vremuri grele. Am auzit că este foamete în satul meu din Choshu Teribil, neh ?

Văzu cum ochii lui shoya se ingustează şi mai mult.

- Da, Otami-sama. In curînd va fi foamete peste tot, chiar şi aici.

Hiraga dădu afirmativ din cap.

- Da, spuse el şi aşteptă ca tăcerea să devină mai apăsătoare.

McFay ii explicase care este valoarea tăcerii în timpul negocierilor, îi spusese că adesea o gură ferecată la momentul potrivit îl scoate din sărite pe oponent - căci negocierile reprezintă o lupta ca oricare alta şi adversarul este în stare să facă concesii la care nici n-ai fi visat.

Shoya ştia că este prins în capcană, dar nu ştia cît de a-dîncă este aceasta şi nici preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a scăpa din ea. .Deocamdată, informaţiile pe care le primise valorau de zece ori mai mult. Dar, ai grljă,.. omul acesta este periculos, acest Hiraga Otami-sama învaţă prea repede, s-ar putea să spună adevărul, dar s-ar putea şi să nu-l spună, poate fi mincinos sau nu. Dar chiar şi aşa, este preferabil să ai un samurai viclean de partea ta, decît împotriva !

- in vremuri grele, oamenii trebuie să se ajute. S-ar putea ca Gyokohama să aranjeze un credit ca să-l poată ajuta.' Aşa cum am spus şi mai înainte, Otami-sama, tatăl dumitale şi familia dumitale sînt clienţi respectaţi şi de mare cinste.

Hiraga îşi înghiţi cuvintele mînioase pe care le-ar fi scuipat în mod normal la o asemenea insolenţa.

- Ar fi mai mult decît m-aş aştepta, răspunse el, simţind că făcuse primii paşi în aceasta lume. noua a profitului şi a pierderii - profitul unei persoane înseamnă pierdere pentru cealaltă, asta ia explicase McFay de mai multe ori.

- Tot ce va face Gyokohama pentru ai mei va fi cinstit cum se cuvine. Dar este important să le dea o mîna de ajutor repede, trebuie să fiu sigur că lucrul acesta s-a înţeles bine.' Da ?

- Se va face imediat. Aranjez eu.

- Mulţumesc, şi poate că vor lua în considerare şi posibilitatea unui dar frumos, poate cam un koku să zicem văzu că Ochii bătrînulul erau gata să-i străpungă mânioşi, dar mînia se ascunse rapid şi Hiraga se întrebă speriat dacă nu cumva mersese prea departe - ...pentru serviciile făcute de familia mea. Urmă o altă tăcere. Apoi shoya spuse :

- Din trecut... şi din viitor.

Privirea lui Hiraga deveni la fel de rece ca a lui shoya; deşi zîmbea ca şi el. Şi aflîndu-se în această lume nouă, nu scoase micul revolver pe care îl purta întotdeauna la el ca să-i facă o gaură în trup pentru grosolănia lui.

- Bineînţeles, spuse el, apoi adăugă dulce : Pe poimîine, aşadar !

Shoya făcu o plecăciune şi dădu din cap afirmativ :

- Pe poimîine, Otami-sama.

Aflat din nou afară, Hiraga dădu frîu liber bucuriei să-l Inunde sufletul. Un koku întreg şi credite şi acuma cum să facă să schimbe cei trei koku pe care gai-jin-ul McFay nu-l ceruse şi de care nu avea nevoie în orez adevărat sau în bani adevăraţi, ca să-i poată trimite tatălui său. Aşa de mult cîştig cu atît de puţin efort, îşi zise el avîntat, dar simţindu-se în acelaşi timp mînjit, dornic de aceea să facă cît mai repede o baie,

- Ah, domnule amiral, spuse Struan, putem schimba două vorbe în particular ?

- Desigur, domnule.

Amiralul Ketterer se ridică anevoie în picioare de la masa din camera mare a lui Struan, la care mai şedeau încă alţi douăzeci de invitaţi, în faţa paharelor de porto unde îi lăsase Angéligue. Ketterer era în uniformă de seară, pantaloni bufanţi, ciorapi de mătase şi pantofi cu catarame de argint, mai rumen la faţă ca de obicei, căci mîncase'o supă de crustacee, peşte la grătar, o porţie dublă de biftec şi budincă de York-shire cu cartofi prăjiţi, garnitură de legume asortate importate din California, plăcintă de pui şi fazan, cîţiva cîrnăciori de poro prăjiţi, urmaţi de o plăcintă rece de mere cu o porţie copioasă de cremă à la Nobila Casă, deja vestită. Şampanie, sherry, vin roşu, un Cheteau Lafite 1837, anul urcării pe tron al reginei Victoria, Porto şi Madeira.

- Aş vrea să iau o gură de aer, spuse Ketterer. Malcolm îl conduse spre uşile cu geamuri care dădeau afară. Mîncarea bună şi băutura îi amorţiseră durerile. Afară era răcoare, dar după căldura înăbuşitoare din interior era foarte plăcut.

- Un trabuc ?

- Da, mulţumesc.

Valetul Chen Numărul Unu veni repede cu cutia. După ce trabucele fură aprinse, băiatul dispăru în fumul lor.

- Aţi văzut scrisoarea mea de astăzi, din Guardian ?

- Da, am văzut-o, sînt multe lucruri bine spuse, catadicsi amiralul Ketterer.

Malcolm zîmbi :

- Iar viesparul de strigăte şi proteste pe care le-a provocat la întrunirea din după-amiaza aceasta este o dovadă în plus că punctul dumneavoastră de vedere a fost bine prezentat.

- Al meu ? La naiba, sper că este şi al dumitale.

- A, da, bineînţeles, bineînţeles. Mîine... Ketterer îl întrerupse brusc :

- intrucît împărtăşiţi o poziţie perfect corectă şi morală, m-aş fi aşteptat din partea dumneavoastră, ca persoană cu o indubitabilă putere şi influenţă ca măcar să fiţi deschizător de drumuri şi să interziceţi orice fel de contrabandă cu navele firmei Struan o dată pentru totdeauna.

- Contrabanda este oricum interzisă, domnule amiral, spuse Malcolm. Trebuie să o luăm cu binişorul. Intr-o lună sau două cei care susţinem aceste idei vom fi majoritatea.

Amiralul ridică din sprîncenele lui groase şi pufăi din trabuc, apoi se întoarse cu faţa spre mare. Flota arăta măreaţă cu luminile de drum aprinse.

- Se pare că la noapte va fi furtună, sau, poate mîine.' Nu e o vreme potrivită pentru o călătorie de plăcere, mai ales pentru o doamnă, aşa cred.

Malcolm privi îngrijorat în sus şi adulmecă vîntul. Nu erau nici un fel de semne de pericol. Intrucît problema timpului de a doua zi fusese o chestiune foarte importantă, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să afle cum va fi vremea. Spre bucuria lui, se prevedea mare calmă şi vînt blînd. Lucrul îi fusese confirmat şi de Marlowe înainte de cină şi, deşi nu primise încă aprobarea finală de a ridica ancora - şi nici nu ştia care este adevăratul motiv pentru care Malcolm dorea să fie la

bord împreună cu Angéligue - în ceea ce-l privea plimbarea putea avea loc.

- Aceasta este prognoza dumneavoastră, domnule amiral ? întreba Malcolm.

- A expertului în domeniul schimbării vremii, domnule Struan. M-a sfătuit să anulez toate probele de mîine. E mai bine să ne petrecem timpul pregătindu-ne pentru asaltul asupra oraşului Yedo, adăuga vesel Ketterer.

- Sînt împotriva distrugerii oraşului, spuse Malcolm absent cu gîndul la această nouă problemă neaşteptată : refuzul perfid al amiralului de a socoti scrisoarea sa din ziar suficientă, deşi el îşi închipuise că va fi mai mult decît convingătoare.

Totul ar fi perfect dacă n-ar fi ticălosul ăsta, îşi zise el, înăbuşindu-şi furia şi încercînd să găsească o modalitate cum să iasă din impas. Prancing Cloud sosise la timp şi începuse să descarce. Căpitanul Strongbow fusese pus deja la curent cu noile ordine secrete referitoare la plecarea de miercuri şi Edward Gornt urma, .de asemenea, să-i transmită informaţiile referitoare la firma Brock imediat ce se termina duelul.

- Şi eu sînt împotrivă, spuse amiralul. Nu am primit nici un fel de ordine oficiale de război. Dar aş fi curios să ştiu ce motive ai dumneata.

- Icnindu-te să foloseşti un baros ca să omori un bărzăuna nu este numai o prostie, ci poate să-ţi stîrnească şi hemoroizii;

- O, Doamne, izbucni în rîs Ketterer, asta chiar că-l bună; dragă Struan. Hemoroizi ai spus ? Asta e tot filozofia chinezului tău ?

- Nu, domnule, a lui Dickens - îşi îndreptă spatele şi se sprijini din nou în bastoane. Ne-ar face mare plăcere, domnule, mie şi Angelicăi să mergem la bord, cu căpitanul Marlowe mîine, pînă nu vom mai vedea ţărmul, pentru o scurta croazieră - avocatul îl sfătuise să procedeze ca în cazul căsătoriei părinţilor lui Malcolm, care se efectuase între Macao si Hong Kong, în momentul în care nu se mai vedea uscatul; Bineînţeles, cu încuviinţarea dumneavoastră.

- Mi-ar face şi mie mare plăcere să văd că Nobila Casă ia iniţiativa în Japonia. Dar este clar că nu ai timp. Presupun că zece zile

vor fi suficiente ca să luaţi măsuri concrete. Şi cred că Pearl şi Marlowe au misiuni în cadrul flotei mîine, spuse Ketterer şi se întoarse să plece.

- Staţi, spuse Malcolm. cuprins de panică, să zicem că aş face o declaraţie chiar acum, aici, în faţa tuturor celor de faţa că noi... că noi încetăm orice transport de arme în Japonia începînd din acest moment. Asta v-ar satisface ?

- Problema este dacă v-ar satisface pe dumneavoastră; spuse amiralul, încîntat să-l vadă pe bărbatul care reprezenta tot ce dispreţuia el mai mult, cum se zbătea prins în mrejele lui. Oare ?

— Ce... ce aş putea face, sau ce aş putea spune, domnule?

— Nu este de căderea mea să mă ocup de „afacerile" dumneavoastră - modul în care pronunţase Ketterer cuvîntul il făcuse să sune jignitor. După părerea mea, ceea ce este bun pentru Japonia este bun şi pentru China, continuă el. Dacă interziceţi armele aici, de ce nu faceţi acelaşi lucru şi in China pentru toate navele dumneavoastră - şi acelaşi lucru în ce priveşte opiul ?

— Asta n-o pot face, spuse Malcolm Am da faliment. Opiul nu este în afara legii şi ambele sînt legale...

— Interesant, spuse Ketterer sarcastic. Trebuie să vă mulţumesc pentru cina deosebit de reuşită, ca de obicei, domnule Struan. Acum însă vă rog să mă scuzaţi, am foarte multe lucruri de făcut mîine.

— Staţi ! spuse Malcolm, cu un tremur în voce. Vă rog, vă rog să mă ajutaţi. Ziua de mîine este foarte importantă pentru mine. Jur să vă sprijin în totul Am să iniţiez acţiunea, dar vă rog să mă ajutaţi în legătură cu ziua de mîine. Vă rog.

Amiralul Ketterer îşi ţuguie buzele, gata să pună capăt a-cestei discuţii fără rost. Asta este. deşi fără îndoială că voi avea nevoie de sprijin printre ticăloşii aceştia, dacă numai a zecea parte din ceea ce s-a strigat astăzi la întrunire este adevărat. Presupun că acesta din faţa mea nu este chiar cel mai rău dintre ei - dacă aş putea avea încredere în el, oricum e mai bun decît ceilalţi, mult mai bun decît monstrul acela de Greyforth.

— Cînd este duelul ?

Malcolm fu cît pe-aci să-i spună, dar se opri la timp.

— Am să vă răspund la această întrebare, domnule, dacă doriţi, şi îmi amintesc ce aţi spus despre dueluri. Dar în chestiuni de onoare, familia mea a fost deosebit de serioasă cel puţin în decursul ultimelor două generaţii şi eu nu vreau să fiu mai prejos. Este vorba de o tradiţie", ca şi în marină, presupun. Căci in bună parte pe asta se bazează şi Marina Regală, pe tradiţie şi onoare, nu-i aşa ?

— Fără ele Marina Regală n-ar .fi Marina Regală.

Ketterer mai trase un fum din ţigară Cel puţin ticălosul acesta înţelege, pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse el, deşi asta nu înseamnă prea mult. Adevărul este că mama acestui nefericit are dreptate să nu fie de acord cu căsătoria lui fata este destul de frumoasă, dar nu este nicidecum o alegere bună, soi rău. tipic franţuzesc. Totuşi am să-i fac o favoare !

Oare ? Aminteşte-ţi de Consuela di Mardos Perez din Cadiz ! O cunoscuse pe vremea cînd nu era decît mus pe nava Royal Sovereign, în timpul unei vizite de curtoazie in port. in ultimă instanţă, amiralitatea ii interzisese să se căsătorească căci şi tatăl său se opunea acestei căsătorii şi cînd, după multe tergiversări, reuşise să obţină consimţămintul amîndurora şi se grăbise să ajungă la ea, fata era deja logodită. Şi era şi ea tot catolică, îşi aminti el cu tristeţe, căci tot o mai iubea după tot acest timp.

Catolică ! Ideea asta poate scoate din minţi pe oricine, ca şi pe mama lui Struan, presupun. Ca şi cînd ar avea vreo importanţă, dar Consuela era dintr-o familie bună, ceea ce nu este cazul cu fata aceasta. Da, încă o mai iubesc şi acum. După ea n-a mai fost nimeni. Nu am mai dorit niciodată să mă căsătoresc. Nu după ce am pierdut-o, căci nu mai puteam. Dar aceasta mi-a permis să mă dedic cu totul marinei. Ca să

nu-mi irosesc viaţa chiar degeaba. Oare ?

- Am să mai iau un pahar de porto, spuse el. Asta va dura cam zece-cincisprezece minute. Ce puteţi face pentru a prelua iniţiativa în chestiunea respectivă în răstimpul acestor zece sau cincisprezece minute ?

Gornt cobora grăbit scările firmei Struan, împreună cu alţi oaspeţi care plecau de la petrecere, purtînd convorbiri aprinse,

înfofoliţi bine şi ţinîndu-şi pălăriile pe cap cu mîna ca să nu le zboare vîntul aprig, Servitorii îi aşteptau cu felinare aprinse în mîini să-i însoţească spre casă, După ce spuse politicos, dar cam precipitat, „Noapte bună !" se îndreptă spre clădirea de alături, a firmei Brock. Paznicul, un sikh cu turban; îl salută şi-l urmări cu privirea în timp ce el se repezea pe scări, sărind treptele cîte două ca să bată la uşa lui Norbert Greyforth.

- Cine este !

- Eu, dom'le, Edward. Imi pare rău, dar e ceva important:

Se auzi un mormăit morocănos. Apoi zăvorul se trase. Norbert apăru cu părul ciufulit, într-o cămaşă de noapte, scufie şi şosete de noapte.

- Ce dracu' s-a mai întîmplat ?

— Struan. Tocmai a anunţat că de acum înainte Nobila Casă va aplica embargoul asupra tuturor transporturilor de arme şi opiu în Japonia, precum şi în întreaga Asie şi China.

— Ce glumă tîmpită mai e şi asta ?

— Nici o glumă, domnule Greyforth. Am fost şi eu de faţă la petrecere. Este exact ceea ce a spus el acum, de faţă cu toată lumea, nu sînt nici cîteva minute. Erau acolo Sir William; cei mai mulţi dintre ambasadorii străini, amiralul, Dmitri, astea au fost exact cuvintele lui Struan, dom'le : „Vreau să fac o declaraţie oficială. In sensul celor afirmate de mine în ziarul Guardian de astăzi, am hotărît ca nici un fel de arme sau opium să nu mai fie transportate sau comercializate de firma Struan de acum înainte, aici sau în China".

Norbert izbucni în rîs.

- Nu mai spune. Păi ăsta e un eveniment care se cere sărbătorit. Scoase capul pe coridor şi strigă după Valetul lui Numărul Unu : Hei, Lee ! Şampanie, hopa, hopa ! Hai înăuntru, Edvrard, şi închide uşa, că e curent şi un frig de îngheaţă şi coaiele unui maimuţoi de tinichea.

Mări flacăra lămpii cu ulei. Dormitorul era spaţios, cu un pat cu baldachin, covoare pe jos, iar pe pereţi picturi în ulei reprezentînd nave ale firmei Brock - flota lor cu vele era mai mică decît a lui Struan, dar cea cu aburi aproape de două ori mai mare. Unele dintre

tablouri suferiseră din cauza incendiului, la fel şi plafonul care nu era complet refăcut, pe noptiere teancuri de cărţi şi una deschisă pe pat.

- Sărmanul ticălos, s-a ras de data aceasta, chicoti Norbert. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să anulăm duelul, căci acum trebuie să rămînă în viaţă. Deci de asta... Zîmbetul îi pieri într-o clipă. Stai puţin, ce tot bat eu cîmpii ? Nu e decît o furtună într-un ţucal. El nu-i tai-pan al casei Struan, cum nu-s eu. Te-a prostit, indiferent ce-ar spune el, nu are nici o valoare şi oricît de mult ar vrea şi cotoroanţa aia de mă-sa care umblă cu Biblia în gură tot timpul să facă la fel, n-o să fie niciodată de acord, n-o să poată, căci ajung faliţi.

Gornt zîmbi.

Nu sînt de acord.

Norbert ii aruncă o privire tăioasă;

- Ei cum aşa ?

- O să fie de acord.

- Oh ? De ce ?

- Secret.

- Ce fel de secret ?

Norbert privi spre uşa care se deschidea. Lee. un cantonez în vîrstă, cu o coadă lungă şi groasă, îmbrăcat cu o livrea îngrijită - jachetă albă şi pantaloni negri - intră aducînd pahare şi o sticlă de şampanie într-o găleată cu gheaţă, cu un şervet curat pe braţ. Imediat, cele două pahare fură umplute. După ce uşa se închise, Norbert ridică paharul.

- Sănătate şi moarte tuturor Struanilor. Care e secretul ?

- Mi-aţi spus să-l fac să se împrietenească cu mine. A-cuma are încredere in mine. In primul rînd...

- Chiar are ?

- Pînă la un anumit punct, şi din ce în ce mai mult, cu fiecare zi ce trece. In primul rînd, seara de azi. Motivul pentru care a scris acea scrisoare la ziar şi pentru care a făcut declaraţia este de a-i cîştiga bunăvoinţa amiralului.

- Nu mai spune !

- Imi daţi voie ? Gornt făcu un gest spre şampanie.

- Bineînţeles. Stai jos şi explică-te.

-.Are nevoie de consimţămîntul amiralului ca să ajungă la bordul navei Pearl mîine, acesta este mo...

- Ce tot naiba spui ?

- Am tras cu urechea în timp ce vorbeau în particular - au ieşit afară după masă, iar eu mă uitam la cîteva din tablourile de acolo — am remarcat cîteva pînze de Aristotle Guance.' Şi vocile lor se auzeau foarte clar - Gornt ii relată apoi aproape cuvînt cu cuvînt convorbirea dintre cei doi. în cele din urmă; Ketterer i-a spus : „Să vedem ce puteţi face in zece sau cincisprezece minute".

- Asta a fost tot ? N-a scăpat o vorbă despre ce este la bord, sau de ce este atît de important să ajungă acolo ?

- Nu, dom'le.

- Ciudat, e foarte ciudat. Oare ce-ar putea fi ?

- Nu ştiu. Toată serata a fost stranie. In timpul mesei l-am surprins pe Struan căutînd de mai multe ori privirea amiralului, dar fără să reuşească nici măcar o singură dată. De parca amiralul l-ar fi evitat în mod intenţionat. Şi lucrul acesta mi-a zgîndărit curiozitatea, dom'le.

- Unde şedea amiralul ?

- Lingă Angéligue, locul de onoare din dreapta ei, iar Sir William in partea cealaltă, deşi ar fi trebuit să fie invers. O altă ciudăţenie şi asta. Eu şedeam lingă Marlowe şi am discutat fel de fel de lucruri plicticoase despre marină, nimic despre croaziera de mîine, deşi am avut impresia, din cele ce spunea Struan, că fusese planificata de mai mult timp şi că depindea numai de aprobarea amiralului. După plecarea amira-ului, am adus vorba despre plimbarea de mîine, dar Marlowe nu mi-a spus decît atît : „S-ar putea să fac nişte probe, bă-trîne, dacă e de acord şeful, dar de ce ?". I-am spus că şi mie îmi plac navele şi l-am întrebat dacă n-aş putea veni şi eu, iar el a rîs şi a spus că o să mai aranjeze şi alte plimbări, apoi a plecat şi el.

- Nimic despre Struan şi fată ?

- Nu, dom'le. Deşi i se scurg ochii după ea tot timpul.'

- După ţîţele ei, mormăi Norbert. După ce-a făcut Struan declaraţia aceea, ce s-a mai întîmplat ?

- Mai întîi s-a lăsat tăcere, apoi a izbucnit un adevărat infern, întrebări, ţipete, rîsete, înjurături, Marlowe şi alţi cîţiva ofiţeri de la marină încercau să mai domolească spiritele. McFay se făcuse alb ca varul, Dmitri era cît pe-aci să vomite, Sir William privea înlemnit la Struan, clătinînd compătimitor din cap. Eu mi-am concentrat atenţia asupra lui Ketterer. N-a făcut nici un semn şi nu i-a spus nimic altceva decît interesant, apoi i-a mulţumit pentru invitaţie, s-a sculat şi a plecat. Struan a încercat să-l oprească, a început să-l întrebe ceva despre ziua de mîine, dar amiralul fie că nu l-a auzit, fie că s-a făcut că nu-l aude, cert este că s-a ridicat şi a plecat, lăsîndu-l pe Struan să se frămînte mai departe. Toţi vorbeau în acelaşi timp şi strigau, toată lumea ţipa şi nimeni nu asculta, ca într-o piaţa chinezească, mulţi erau furioşi şi răcneau la Struan că a înnebunit, cum să mai facă ei comerţ - ştiţi, lucruri cunoscute şi evidente.

Norbert îşi termină paharul. Gornt începu să-i toarne din nou, dar el îl opri.

- Nu prea am chef de băutura asta cu băşicuţe în seara asta, spuse el, mă face să dau vînturi. Toarnă-mi un scotch — sticla e acolo - era pe un bufet de stejar, purtînd patina vremii şi pe care se afla şi un vechi deşteptător marinăresc. Dar ce o fi la bordul lui Pearl care îi trebuie lui atît de mult ?

- Nu ştiu.

- Ce a făcut Struan după ce a plecat Ketterer ?

- S-a aşezat la loc şi a băut un pahar mare, a spus la revedere absent oamenilor care începeau să plece şi nu i-a dat nici o atenţie Angelicăi, ceea ce iarăşi, nu-i stă în fire. Cît despre ea, făcuse nişte ochi mari pentru că în fine, de data asta, nu mai era în centrul atenţiei şi se vedea clar că nu înţelege ce se petrece, deci presupun că Struan nu-i spusese nimic nici ei. M-am gîndit că ar fi mai bine să vă spun aceste noutăţi, aşa că n-am mai stat nici eu.

- Ziceai ceva despre un secret ? Ce fel de. secret ? De ce să fie de acord bătrîna vrăjitoare Tess Struan să ia o asemenea hotărîre sinucigaşă ?

— Din cauza planului lui Sir Morgan, dom'le.

- Al cui ?

— Al lui Sir Morgan. Gornt zîmbi larg. înainte de a pleca din Shanghai mi-a spus, în mod confidenţial, că el şi domnul Brock au elaborat şi erau în curs de a pune în aplicare o anumită stratagemă pentru a duce la faliment firma Struan şi a o zdrobi definitiv. Mi-a spus că este vorba de zahărul din Hawai, de Banca Victoria şi de..:

- Eh ?

Norbert privea descumpănit la el, căci îşi amintea foarte bine că Sir Morgan subliniase că nu-i dăduse lui Gornt nici un fel de amănunte în legătură cu lovitura şi nu voia ca a-cesta să le afle, chiar dacă băiatul este demn de încredere: Da; şi n-ar fi rău să-l lăsăm să se învîrtă o leacă prin cercurile Struan ca să mai tragă puţin cu urechea".

'— Morgan ţi-a dat detalii ? In legăfură cu afacerea asta ? Nu, dom'le, mi-a spus numai ceea ce trebuia să-i transmit lui Struan in modul cel mai discret cu putinţă.

"— Isuse Cristoase, spuse Norbert, exasperat. Ar fi mai bine să începi cu începutul.

- Mi-a spus să nu vă spun nimic despre rolul meu pînă nu mi-l îndeplinesc pînă la capăt. Pînă acum am făcut ceea ce mi s-a spus, i-am cîştigat încrederea lui Malcolm Struan; aşadar cred că a venit momentul să vă spun: Gornt sorbi din şampanie. Bună licoare, dom'le.

- Dă-i drumul !

- Sir Morgan mi-a spus să-i povestesc lui Struan mai multe istorioare - zicea că sînt destul de aproape de adevăr ca să le creadă şi, prin el. să ajung la adevărotul tai-pan; Tess Struan. Dom'le, eu pot să garantez că ultimul dintre taipanii familiei Struan este foarte bine prins în nadă în momentul de faţă. Gornt ii relată foarte pe scurt esenţa negocierilor lui cu Malcolm Struan şi încheind rîse : Urmează să dau „amănuntele secrete" după duel în drum spre nava lui.

- Ce o să-i spui ?

- Bărbatul mai în vîrstă asculta cu atenţie. Ştiind detaliile reale, era încă o dată fascinat de viclenia lui Morgan. Dacă Ţess Struan acţionează în conformitate cu aceste informaţii false, Sir Morgan va cîştiga în mod cert cele cîteva săptămîni de care are nevoie. „Dar,

bine, Sir Morgan, îi spusese Norbert în Shanghai cînd îi fusese expus planul, este sigur în momentul de faţă că nu mai aveţi nevoie de timp, eu pot să-mi împlinesc treaba mea din Yokohama înainte de Crăciun". „Da, poţi, şi o vei face. Dar mie şi lui tata ne place să fim mai siguri. Şi vrem să avem timp, băiete, ca să fim cu gîtut cît mai departe de orice ştreang şi cu fundurile cît mai departe de orice puşcărie".

Norbert îşi stăpîni un fior la gîndul că ar putea fi prins. Ştreangul nu, dar închisoarea pentru fraudă poate şi cea a datornicilor în mod sigur. Sir Morgan este oricum un mare tică-los, nu s-a sfiit deloc să-mi spuie mie una şi lui Gornt alta; M-a salvat însă de riscul de a-l ucide pe Struan. Aşadar, îmi rămîne să mă întorc în Anglia şi să trăiesc cu cinci miare pe an. Dar pierd caimacul : conacul şi ocazia de a deveni bogat. E mai bună vrabia din mînă decît cioara din par. Norbert oftă. Abia aşteptam să-i găuresc pielea lui Malcolm cu un glonte, îşi zise el, în timp ce cuvintele bătrînului Brock ii răsunau în urechi : „Norbert, o să ai destul timp să te distrezi după ce te retragi. Prima este de cinci mii de guinee dacă îl omori, de o mie dacă îl răneşti grav".

- Morgan e deştept, spuse el, zîmbind. Planu-i fără cusur, aşa-i ? adăugă el ca să fie mai sigur.

- Poftim ?

- Cîteva mici schimbări pe ici, pe colo şi totu-i altfel, nu ? îl urmărea cu multă atenţie.

- Imî pare rău, dom'le, nu ştiu nici un fel de amănunte, decît ceea ce v-am spus şi ceea ce mi-a spus să-i transmit lui Struan.

- Am să-mi pun încă un scotch, serveşte-te cu şampanie, spuse Norbert satisfăcut, apoi bău în tăcere pînă reuşi să-şi pună ordine în gînduri. Continuă ca şi cînd n-ai fi stat de vorbă cu mine. Mîine am să anulez duelul.

- Da, dom'le, tot la asta mă gîndeam şi eu acum. Gornt îi întinse scrisoarea lui Malcolm Struan, echivalentul celei pe care o semnase şi Norbert. Mi-a dat asta pentru dumneavoastră, dar eu aş sugera să nu-l anulaţi mîine, căci asta ar putea să-i trezească bănuieli. Şi am

putea afla care este lucrul acela atît de important in legătură cu Pearl, dacă se duce, nu nu se duce.

- Foarte bine, Edward, bună idee. Norbert rîse zgomotos; Aşadar, miercuri, tinerelul Struan- se va îndrepta spre dezastru, aşa e ?

Gornt zîmbi :

- Să-i urăm drum bun, dom'le. Nobila lor Casă este terminată şi începe a noastră..

- Da ! In pieptul lui Norbert se amesteca valul de căldură provocat de scotch cu cel al gîndului la viitor. Aşadar, te-ai hotărît să rămîi cu noi.

- Da, dom'le. Dacă veţi fi de acord. Sir Morgan a spus că dumneavoastră hotărîţi.

. — Continuă aşa cum ai început şi o să primeşti consimţămîntul meu. In seara asta ai lucrat admirabil Noapte bună: Zăvori uşa în urma lui, înainte de a se urca din nou in patul înalt, folosi oala de noapte şi se simţi mult mai bine: Paharul era pe noptieră, pe un teanc de reviste şi cărţi, încă pe trei sferturi plin. Se "aşeză comod între pernele înalte care îi plăceau lui şi puse mîna pe cartea deschisă : Oraşul sfinţilor o relatare a lui Burlon despre şederea lui printre mormonii misterioşi şi poligami din Soit Lake City, statul Utah. un aventurier şi explorator vestit, care vorbea vreo treizeci de limbi şi ale cărui lapte şi povestiri erau devorate de cititori pînă în cele mai mici amănunte. Citi cîteva paragrafe apoi, distrat, o puse deoparte Nu e la fel de bună ca Pelerinaj de la Mecca la Medina, son cea despre descoperirea Lacului Tanganika: Cu toţi mormonii ăştia pe care-i înalţă în slăvi, îţi vine să crezi că şi Burton e în favoarea poligamiei. ceea ce înţelese orice prost. Işi descrie toate cuceririle ceea ce face de altfel şi în celelalte cărţi ale lui, iar unele ziare pretind că a avut cîteva duzini, toate in în acelaşi timp, prezentate de Brigham Young personal. şeful .Sfinţilor de Ultima Zi" şi de guvernatorul din Utah ! Pfui ce mincinoşi !

Dar, Dumnezeule mare, ce om ! A văzut şi o făcu mai multe în viata lui decit orice englez şi parcă le îmboldeşte să te simţi mindru că eşti englez. Şi ce libertate a avut, a putut să meargă oriunde a

dorit, să trăiască cum a vrut, pînă nu i-a mai rămas de făcut altceva decît să se întoarcă în Anglia şi să se însoare cu o englezoaică cumsecade şi zdravănă, ca orice bărbat normal.. Evident însă că a plecat după o lună într-o direcţie necunoscută şi se spune că hoinăreşte şi acum pe undeva, pe la hinduşii Kush, sau în ţinuturile secrete de pe Acoperişul Lumii, printre uriaşii zăpezilor,..

Sorbi încă puţin din băutură şi se gîndi la Gornt. Puştiul nu e chiar aşa de deştept pe cît se crede. Oricine poate să ghicească ce este cu Pearl. Ketterer ştie să ţină un secret, la fel şi Sir William, dar Michaelmas Tweet nu ştie, şi nici avocatul cînd trage cîteva păhărele pe gît, aşa că am auzit despre scrisorile de la Tess Struan, că l-a avertizat pe Wee Willie, a blocat biserica şi pe toţi căpitanii de nave civile şi, prin intermediul lui Ketterer şi marina - atîta doar, că nu are nici o putere asupra Marinei Regale ! Şi la bordul navei Pearl este Marlowe. Marlowe ar putea să-i căsătorească... mda, cu acordul lui Ketterer.

Norbert chicoti. Dar Ketterer îl urăşte pe Struan pentru că a vîndut arme tuturor blestemaţilor de seniori care au fost dispuşi să cumpere şi vom face şi de acum înainte tot aşa, chiar, dacă Struan nu va mai vinde, şi de ce nu ? Nu e nimic ilegal în asta, sînt legale şi vor fi întotdeauna legale. Parlamentul are nevoie de fabrici de armament pentru că armamentul reprezintă afaceri importante şi, mai ales, pentru că războiul le acoperă prostia şi incompetenţa. La naiba cu guvernele. Ketterer îi urăşte pe Struani. Cu tot grumazul lui stacojiu, totuşi nu e prost. O să vrea să vadă rezultate concrete pentru favoarea pe care i-o face. .Dar nu le poate avea - declaraţiile pe care le face aiuritul ăsta tînăr n-au nici o valoare aşa că se joacă cu el de-a şoarecele şi pisica. Poate că o să-i dea voie lui Struan şi iubitei lui să meargă la bord, poate că nu, dar în nici unul din cazuri Marlowe nu va primi încuviinţarea să-i căsătorească. Ketterer vrea să-l vadă pe Struan tîrîndu-se la picioarele lui.

Mai luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi se simţi imediat într-o dispoziţie sufletească mult mai bună. Izbucni apoi în rîs de unul singur. Aşadar, tînărul Struan va rămîne cu buzele umflate : la bordul navei Pearl nu se va oficia nici o căsătorie şi va trebui să se întoarcă

la Hong Kong, cu sau fără lubita lui, ca să pice în ghearele mămicuţei. Tare ciudat că oricum va trebui să-l lase pe nătărău în viaţă, căci bătrînul îi mai spusese : „Norbert, să nu cumva să-i scapi o vorbă lui Morgan,- nu-i place

s-audă de crimă, vrea să-l vadă pe Struan în căcat pînă-n gît, la fel ca şi pe mă-sa. Ţine minte treaba asta, sau fac cîrnaţi din maţele tale, auzitu-m-ai ?". Să anulez duelul ? Am să mă mai gîndesc. Cu multă grijă. Am nevoie de prima aceea specială. Asta-i firea lui Morgan : să-i dea lui Gornt instrucţiuni secrete şi mie să nu-mi spună nimic. Oare ce altceva i-o mai fi spus lui Gornt şi mie nu ? Nu contează, Morgan e deştept. Nu are strălucirea bătrînului, dar e mai rafinat, mai modern, nu e zmucit, nu-şi asumă riscuri, nu are nimic din obsesiile brutale şi nemiloase ale bătrînului: Morgan este adevăratul nostru tai-pan şi va fi şi tai-panul noii Nobile Case. Nu i-au trebuit decît douăzeci de ani ca să zdrobească Compania lui Dirk, cea mai mare care a existat vreodată în Asia. Işi termină satisfăcut paharul, suflă în lampă şi se întinse comod in pat cu un căscat, îmi pare rău că nu l-am cunoscut pe bătrîn in zilele lui de glorie, sau pe tai-pan; pe bătrînul Diavol cu Ochi Verzi, pe care numai vînturile infernale ale Marelui Taifun au putut să-l ucidă. Din fericire, tinerelul acesta nu a moştenit nici una din calităţile lui.

Plecase şi ultimul oaspete şi nu mai rămăseseră in încăpere decît Angélique, Jamie McFay şi Malcolm. Tăciunii din căminul mare se înviorau de fiecare dată cînd un curent de aer venea pe horn. Malcolm privea tăcut în foc, la fantasmele pe care le închipuiau cărbunii şi flăcările. Angélique se aşeză pe braţul scaunului lui, neliniştită. McFay se rezema de masă.

- Vreau să-ţi spun noapte bună, tai-pan, spuse el. Malcolm ieşi din reverie.

- Ce mai stai o clipă - zîmbi apoi către Angélique. îmi pare rău. Angel, am ceva de discutat cu Jamie, te superi ?

- Bineînţeles că nu. Noapte bună, Jamie - se aplecă şi îl sărută pe Struan cu afecţiune. Noapte bună, Malcolm, somn uşor.

- Noapte bună, dragă, o să plecăm devreme.

- Da... dar, Malcolm, pot să te întreb, ce a fost cu tot scandalul acela ? N-am înţeles, poţi să-mi explici?

- E vorba de invidie Atît şi nimic mai mult.

- A, da, bineînţeles ! Ce impunător şi cu vederi moderne trai ! Cît de multă dreptate ai în legătură cu opiul şi cu armele... oh, la, la, chéri, şi cil eşti de înţelept. Mulţumesc Bineînţeles, Angélique il sărută din nou. La ce oră plecăm miine dimineaţă ? Sînt atît de emoţionată, călătoria va fi o minunata plimbare.

- Imediat după răsăritul soarelui. Voi avea grijă să fii trezită la timp, dar... dar să nu fii mirată dacă o să fie vreo schimbare de plan. Marlowe a spus că vremea ar putea să se schimbe şi ea.

- Dar a jurat că vintul va scădea în intensitate şi va fi umai bun pentru o călătorie. ;

- Am spus : „s-ar putea să fie vreo schimbare", Angel Malcolm o îmbrăţişa. Dacă nu mîine, cît mai curînd posibil, îi promise el.

- Sper să fie mîine. Je t'aime, chéri.

- Je t'aime.

După ce plecă Angélique, în încăpere se lăsă o tăcere de gheaţă. Chen băgă din nou capul pe uşă.

- închide blestemata aia de uşă şi nu te mai arăta. Uşa închise imediat. Jamie vru să spună ceva, dar el ridică mîna;

Te rog să nu spui nimic despre nave, despre arme sau despré opiu. Te rog.

- Foarte bine.

- Stai jos, Jamie.

Malcolm examinase toate variantele posibile : amiralul hotăra că pot face plimbarea cu binecuvîntarea lui, sau, dacă li se îngăduia acea plimbare, lui Marlowe i se interzicea să oficieze ceremonia, sau plimbarea era pur şi simplu amînată, cînd-va, în viitor. Pentru moment, lăsase la o parte contramăsurile.

- Ai putea să plasezi cuterul nostru lîngă Pearl, înainte de răsăritul soarelui, ca să afli de la Marlowe dacă plimbarea noastră va mai avea loc sau nu şi să-i spui şefului de echipaj să-mi raporteze imediat ce va afla răspunsul. De acord ?

- Bineînţeles.

- I-am scris o scrisoare lui Norbert şi i-am dat-o lui Gornt astă seară, aşa că s-a făcut şi asta. Am uitat ceva ?

- In legătură cu ziua de miercuri ?

- Da.

- Nu cred. Itinerariul şi ora sînt cele cunoscute, pistoalele sînt standard, nu vor fi de faţă nici un fel de doctori, întrucît părerea generală este că nu se poate avea încredere nici în Babcott, nici în Hoag. Scrisorile sînt singura voastră apărare. Nu vor fi nici un fel de martori, în afară de mine şi de Gornt.

- Bine. Eşti gata să pleci cu Pranding Cloud ?

- Imi trimit lucrurile la bord într-o valiza cu poşta noastră.' Nimeni nu trebuie să observe. Dar cum facem cu cuferele tale ?,

- Nu iau decît unul. Strecoară-l cumva la bord mîine dacă spune cineva ceva, spune că sînt nişte haine pe care vreau să le trimit înainte, căci urmează să merg şi eu la Hong Kong de Crăciun.

- Chen o să-ţi facă bagajele ?

- Da, o să trebuiască, am să-l pun să jure că va ţine secret, dar asta este valabil numai pentru urechile noastre de europeni, nu şi pentru chinezi. Aşa că o să trebuiască să-l iau cu mine. Ah Tok este o problema, dar să rămînă aici, pentru cînd o să plecăm cu totul. Trebuie să-i spunem lui Ah Soh; Va trebui să vina cu noi la Hong Kong.

- Angélique ?

- Nu-i nevoie să-i spunem. Dacă mergem la bordul navei Pearl, Ah Soh poate să facă o valiză cu haine şi s-o trimită la bord sub acelaşi pretext, mîine, după căderea nopţii, ca să fim mai siguri. Bine ?

- Da.

- Miercuri dimineaţă, noi, tu şi cu mine, ne vom strecura prin spate aşa cum am plănuit. Ceva mai tîrziu, Chen, Ah Soh şi Angélique, bine înfofolite, vor porni spre debarcaderul nostru, unde cuterul tău cu aburi va fi gata să le ducă la cliper..:

- Scuză-mă că te întrerup, dar dacă acesta este planul definitiv, poate ar fi mai bine să folosim un cuter cu vîsle. E mai puţin

zgomotos. Pentru mai multa siguranţă, cuterul cu aburi ar putea să ne aştepte la debarcaderul din Mahalaua Beţivilor.

- Da. e mai bine, Jamie, mulţumesc. Aşadar, un cuter cu vîsle. După ce termin treaba cu Norbert, ne îmbarcăm cît mai repede cu putinţa. Spune-i mîine lui Vargas să organizeze o întrunire pentru vineri cu toţi comercianţii japonezi de mătase şi fă în aşa fel încît să pară că avem o agendă încărcată pentru restul săptămînil şi pentru săptămăna următoare, bine ?

- Da.

- Mai este ceva, Jamie ?

- Pot să-ţi fac o propunere ?

- Bineînţeles.

- După plimbarea de mîine cu Pearl... McFay avu un moment de ezitare, Spuneai că s-ar putea să fie o schimbare de program din cauza vremii, da ? Prognoza meteo este buna; nu-i aşa ?

— Da. Dar am pomenit asta pentru cazul în care Marlowe va trebui să rămînă în port, spuse el acum. Cu toate aceste pregătiri ale flotei pentru a distruge Yedo, sau a-l ameninţa, nu poţi să ştii niciodată ce vor decide amiralul, sau Sir William. Ce propunere ai, Jamie ?

- De fapt, am mai multe. După ce te întorci mîine -' Marlowe a spus că o să vă întoarceţi la apusul soarelui ce ar fi îă te duci împreună cu Angélique la bordul navei Prancing Cloud, să iei cina împreună cu căpitanul Strongbow şi, eventual, să rămîi acolo peste noapte în zori mergem pe ţărm, eu şi cu tine şi...

- Un plan mult mai bun, spuse Struan imediat, luminat de bucurie, mult mai bun. Atunci Angélique este deja la bord; la fel şi bagajele ei, nu mai trebuie să ne facem griji în privinţa ei şi după treaba cu Norbert pot să mă întorc imediat înapoi. Grozavă idee, Jamie. Lucrurile noastre pot fi trimise la bord cu Chen şi Ah Soh şi nu văd nici un motiv să nu rămînă şi ei la bord, n-o să bănuiască nimeni nimic — Malcolm zîmbi sincer. Eşti foarte inteligent că te-ai gîndit la toate astea; eşti foarte inteligent şi tocmai de aceea nu vreau să părăseşti Casa Struan.

Jamie zîmbi trist.

- Asta o să mai vedem.

- Apropo, în caz de accident, spuse Malcolm calm, cu privirea înainte şi fără nici un fel de teamă în voce, dacă sînt rănit, dar mă pot deplasa suficient ca să ajung la bord, atunci să ştii că asta vreau să faci. Dacă este ceva grav, ei bine,' adu-l pe Babcott sau pe Hoag. Gîndeşte-te să-l aduci oricum pe Hoag la bord, căci îl luăm cu noi la Hong Kong.

- Am întrebat de ei la clinica din Kanagawa, vor fi abia joi acolo, aşa că miercuri vor fi amîndoi aici.

- Te gîndeşti la toate.

- Nu. Aş dori s-o pot face şi aş dori să anulezi duelul acesta.

- Nu se va produce nici un accident.

- Mă voi ruga să ai dreptate. Dar indiferent ce se în-tîmplă, ar fi mai bine să rămîn aici pînă te întorci, sau pînă trimiţi după mine.

- Dar mama spunea în scrisoare..:

- Ştiu. Dar hai să fim cinstiţi, tai-pan. Am fost scos din joc, oricum ai lua-o. Şi e mai bine să fiu aici, ca să-ţi acopăr retragerea, dacă Norbert păţeşte ceva, sau nu păţeşte, şi să fiu cu ochii pe Gornt. Imi pare rău dar mie tot nu-mi place tipul asta. Treaba mea este aici, nu la Hong Kong. Iar la primăvara am să plec de la Struan. Asta e treaba cea mai bună şi aş vrea să cădem de acord de pe acum, — nu inainte însă ca tu să împlineşti douăzeci şi unu de ani.

Cei doi bărbaţi se uitară unul în ochii celuilalt. îşi mutară brusc privirile în momentul în care cîţiva cărbuni căzură din cămin. Tăciunii se înviorară, apoi se stinseră.

- Eşti un prieten minunat, spuse Malcolm încet. Adevărat.

- Nu, încerc pur şi simplu să-mi respect jurămîntul faţă de tai-panu! Nobilei Case.

André şi Phillip Tyrer erau în faţa legaţiei britanice.

- Ideea lui Malcolm cu embargoul, oricît de morală ar fi ea, va fi un dezastru pentru toate companiile comerciale din Asia, spuse Tyrer, inclusiv pentru voi — vîntul îi ciufulea părul, dar nu-i era frig, după tot alcoolul pe care îl consumase şi emoţiile prin care trecuse.

- Sir William se îndoieşte că guvernatorul din Hong Kong va aproba, că poate să aprobe vreun fel de ordine ale parlamentului, va

tărăgăna lucrurile, ceea ce nu înseamnă că eu vorbesc oficial în numele vreunuia din ei, adăugă el cu un căscat. Parlamentul este o lege în sine. Sînt terminat, tu nu ?

- Am o întilnire.

- Ah ! Tyrer văzuse strălucirea din ochii lui. Ce bărbat fericit ! In ultima vreme pari într-adevăr mult mai fericit, mult, mult mai fericit. Am fost cu toţii foarte îngrijoraţi. •

André trecu pe franceză şi vorbi ceva mai încet :

- Acum mă simt foarte bine, ca niciodată în viaţă. Nici nu pot să-ţi spun cît sînt de fericit, iar fata, ei bine, fata mă tratează ca pe un rege - e tot ce am avut mai bun vreodată. Nu mai am de ce să hoinăresc. Am un contract de exclusivitate.

- Minunat.

- Ascultă, apropo de asta, ce mai faci cu Fujiko ? Raiko a devenit nervoasă şi fata la fel. Am auzit că sărmana fată e zdrobită, că e toată în lacrimi, plînge tot timpul.

- Oh ? Tyrer simţi o înţepătură în inimă. Asta înseamnă că sfatul tău a fost bun, spuse el, fără să-şi dea seama că răspunsese în franceză — în majoritatea timpului, seara aceasta vorbise cu Seratard, Sergheiev şi ceilalţi miniştri în engleză amestecată cu franceză.

- Da, dar acum aş spune că ai făcut suficient de mult timp pe durul. N-are sens să jigneşti pe nimeni, sînt oameni drăguţi. Şi le pare rău amîndurora că te-au necăjit.

Cu cîteva seri în urmă, Raiko îl oprise şi îl întrebase dacă făcuse rost de banii pe care i-i datora. După ce o liniştise cu promisiunea că aştepta să-i vină nişte fonduri dintr-o zi în alta - mizînd pe faptul că Angélique va face rost de bani - Raiko îl întrebase de Tyrer :

- Ce s-a întîmplat cu el ? Ar fi bine să se îndrepte ce trebuie îndreptat spre binele lui, al meu, al dumitale ca vechi prieten, al lui Fujiko. E clar că a fost sedus de tîrfele de la Hanul Crinului. In vremurile acestea grele ne-ar fi de mare folos, şi nouă şi ţie, dacă ai putea să-l faci să revină la noi,' Fata e gata să se sinucidă, sărmana de ea.

André nu credea o iotă din asta, dar Raiko era gata să-i răsucească în inimă cuţitul numit Hinodeh.

- Phillip, ţi-ai jucat rolul perfect, spuse el. Am să aranjez o întilnire ca să redeschidem tratativele.

- Păi, ştii, André, nu ştiu ce să spun, răspunse Tyrer Eu. ăă trebuie să-ţi spun că am încercat şi altă fată, o dată, la hanul pe care mi l-ai recomandat - apropo, nu e rău deloc,' să ştii, şi m-am gîndit că poate nu este cazul încă să-mi iau o fată permanent. Vreau să spun că e o cheltuială prea mare,' şi aş avea nevoie de un ponei pentru polo...

- Sînt şi părţi bune şi părţi rele atunci cînd ai o fată numai pentru tine, - spuse André, ascunzîndu-şi spaima. Poate că ar fi bine să suspendăm tratativele pentru contract „pînă la o îmbunătăţire a relaţiilor".

- Adică vrei să spui şi cu varza unsă şi cu slănina în pod ?

- Şi de ce nu ? Femeile astea sînt acolo pentru plăcerea noastră, nu-i aşa ? Deşi, Fujiko şi Raiko sînt ceva mai deosebite.

André era cit se poate de convingător, căci n-ar fi vrut ca Tyrer să scape din undiţa lui Fujiko şi, mai ales, nu dorea să fie el în undiţa lui Raiko. Să fii partener secret cu ea era una,' iar să fii la mila ei cu totul alta. El va aranja întîlnirea, mai departe depindea de ele să-l seducă din nou pe Tyrer şi să-l facă să se întoarcă la ele,

- Lasă chestia asta în seama mea. Ce-ai zice de ziua de mîine ? Pot să-ţi promit că vei fi întîmpinat cu entuziasm,'

- O, chiar aşa ? Bine, atunci s-a făcut.

Phillip..., André aruncă o privire de jur împrejur. Henri doreşte din toată inima să-i sprijine pe Sir William în acţiunile lui pentru pedepsirea acestui tairo Anjo cît mai sever cu putinţă - idiotul a mers chiar prea departe de data aceasta. Crezi că ar putea avea mîine o discuţie în particular cu Sir William ? Henri are cîteva idei pe care ar dori să i le transmită în particular,

- Sînt sigur că va fi de acord.

Tyrer deveni dintr-odată foarte atent şi plăcut surprins, oboseala îi dispăruse ca prin farmec. De regulă, Seratard lansa cîte o „iniţiativă franceză" de care ei nu luau cunoştinţă decît după ce aceasta se afla în plină desfăşurare. Ca şi acea invitaţie secretă adresată seniorului Yoshi de a vizita nava amiral franceză despre care

auziseră prin sursele lor proprii — servitorii chinezi de la legaţia franceză îi auziseră pe André şi pe Seratard punînd la cale treaba aceasta şi îi transmiseseră informaţiile lui Chen valetul Numărul Unu, care îi spusese lui Struan, care ii spusese lui, care îi spusese lui Sir William.

- Un consiliu de război ? Numai ei doi ?

- Aş sugera noi patru, spuse André, căci vor avea nevoie de ajutoare ca să-şi pună ideile în practică, dar cu cît sînt mai puţine persoane implicate, cu atît mai bine. Dacă vor dori după aceea să-i aducă şi pe general şi pe amiral, foarte bine. Dar mai tîrziu. De acord ?

- O Antantă Cordială ! Am să vorbesc cu bătrînul mîine dimineaţă la prima oră. Ce zici de ora unsprezece ?

-N-am putea aranja pentru ora zece ? Am o întîlnire fixată la prînz.

André lămurise problema aceasta cu Seratard cînd se întorsese de la Raiko :

- Henri, întilnirea aceasta poate fi deosebit de importantă, cu cît vom păstra mai multă discreţie faţă de ceilalţi miniştri, cu atît va fi mai bine. De astă dată va trebui să pretindem că sîntem sută la sută de partea britanicilor. Ei au flotă de război, noi nu avem. De astă dată trebuie să-i încurajăm să pornească războiul,

- De ce ?

- Am aflat de la Tyrer care a aflat de la samuraiul lui îmblînzit, Nakama, Henri, japoneza iui Tyrer este uimitor de bună pentru timpul scurt pe care l-a petrecut aici. Are aptitudini remarcabile pentru limba- japoneză, aşa că or fi bine să fim cu ochii pe el şi să ni-l facem prieten. Tyrer a descoperit că Anjo şi Toranaga Yoshi nu se pot suferi, Yoshi este un patrician, la fel ca tine, în timp ce Anjo este mai ţărănoi.

îl amuzase teribil să vadă cum Seratard se umfla în pene la auzul acestor cuvinte - cînd de fapt nu era mai patrician decît el, André.

- Trebuie să-i încurajăm în taină pe englezi să-l zdrobească pe Anjo şi să ne distanţăm în ultimul moment de conflictul actual,

cultivîndu-l in acelaşi timp pe Yoshi, făcînd din asta o prioritate de politică naţională, urgentă şi strict secretă. Trebuie să ni-l facem aliat, şi apoi, prin intermediul lui, îi vom împinge înapoi pe britanici în matca lor şi vom controla noi prezenţa străină de aici.

- Şi cum vom face asta, André ? Adică cum sa-l cultivăm ?

- Lasă asta in seama mea, spusese el, mizînd din nou pe faptul că prin intermediul lui Raiko şi furnizindu-i informaţii de primă calitate şi bani va reuşi să stabilească contactele necesare pentru a se putea apropia de Yoshi.

- S-ar putea ca el să fie cheia cu care vom deschide Japonia. Va trebui să investim ceva bani, nu prea mult. Dar puşi în buzunarul în care trebuie... - rămănînd un pic şi în al meu, îşi zisese el. Succesul este garantat. Va fi Cavalerul nostru cu armură strălucitoare. Noi o să-l ajutăm să devină Sir Galahad pentru a-l distruge pe Regele Arthur al lui Wee Willie.

Şi de ce nu, îşi spunea el acum din nou, pe promenadă, în compania lui Tyrer, o altă piesă esenţială pe eşichierul dominaţiei franceze în Asia. Phillip o să... Dumnezeule ! ii veni aproape să sară în sus de emoţie la un gînd care îi venise subit în minte : Dacă Struan este omorît în duel, Angélique rămîne singură şi ar putea deveni o Guinevere pentru acest Yoshi ! Şi de ce nu ? Mintea îi era in culmea agitaţiei. Prin Raiko, poate că Angélique va fi de acord, căci nu va avea nici un fel de-fonduri şi deci va fi foarte vulnerabilă. Rise în sinea lui, puse gîndul la păstrare ca fiind prea îndrăzneţ şi se întoarse la chestiuni mai presante.

- Phillip, spuse el, dorind ca acesta să-l considere cel mai bun prieten al său, dacă reuşim să-i ajutăm pe şefii noştri să ajungă la o soluţie fermă şi s-o pună în aplicare... Ei ?

- Ar fi minunat, André !

- într-o zi vei fi ambasador aici.

- Nu spune prostii, rise Tyrer;

- Nu spun - în ciuda faptului că urmau să fie întotdeauna în tabere adverse şi trebuia să fie sigur că va fi întotdeauna în stare să-l influienţeze, Tyrer îi plăcea. Intr-un an de zile vei vorbi şi vei scrie

curent japoneza, vei fi omul de încredere al lui Wee Willie şi îl ai şi pe samuraiul acela imblînzit, Nakama, ca să te ajute. De ce nu ?

- De ce nu ? zîmbi şi Tyrer. E o idee plăcută cu care să-ţi închei seara Visuri frumoase, André !

Aproape nici un om din colonie nu dormea atît de fericit ca Angélique. Bomba pe care o lansase Struan în seara asta; combinata şi cu neliniştea provocată de apropierea iminentă a războiului de aici şi din Europa cu urmările lui nefaste asupra afacerilor, îi ţinea treji aproape pe toţi ceilalţi.

- Ca şi cum n-ar fi destul că trebuie să ne facem griji cu războiul civil de la noi, mormăia Dmitri cu capul în pernă, încercînd să adoarmă în întunericul dens al încăperii lui din clădirea Cooper-Tillman. Veştile de acasă erau tot mai rele; indiferent de partea cui erai, iar el avea rude în ambele tabere.

Un număr imens de victime şi de o parte şi de alta, jafuri; incendii, atrocităţi, răscoale, brutalităţi, corupţie şi tragedii monstruoase de ambele părţi. Un unchi din Maryland îi scrisese că oraşe întregi fuseseră incendiate şi jefuite de cavaleria lui Guantrell din partea sudiştilor şi apoi de Jayhawkers, din cea a nordiştilor şi că cei mai importanţi oameni din nord se răs-cumpăraseră pe ei şi fiii lor pentru a nu mai participa la război : „Războiul este dus de soldaţi săraci, subalimentati, prost echipaţi, jumătate din ei mor de foame. Este sfîrşitul, Dmitri...":

Tatăl lui îi scrisese din Richmond acelaşi lucru: ,,N-o să mai rămînă nimic dacă lucrurile vor continua tot aşa încă un an. Nimic. Este cumplit că trebuie să-ţi, spun, dragul meu fiu,' fratele tău Janny a fost ucis la Bull Run, sărmanul băiat, cavaleria noastră a fost decimată, un adevărat măcel...".

Dmitri se răsuci în pat, încercînd să nu mai sufere pentru poporul lui, dar nu reuşi.

La club se auzea o rumoare de beţivani printre cei cîţiva negustori care mai rămăseseră la bar. Cîţiva ofiţeri navali şi ai armatei, Tweet şi alţi cîţiva bărbaţi şedeau la mesele împrăştiate prin încăpere, terminîndu-şi ultimele păhărele.

Contele Sergheiev şi Fritz Erlicher, ambasadorul Elveţiei recent sosit, se aşezară la o masă de lingă fereastră. Rusul îşi ascunse amuzamentul şi se aplecă pe deasupra paharelor de porto spre el.

- Sînt nişte proşti cu toţii, Herr Erlicher, spuse el pe deasupra zgomotului.

- Crezi că Struan a vorbit serios ?

- Da, dar dacă va şi face ceea ce a spus, asta rămîne de văzut. Vorbeau în franceză, şi Sergheiev îi explică conflictul între mamă şi fiu din familia Struan.

- Aşa se spune, că ea este cea care ţine hăţurile, deşi el deţine titlul în mod legal.

- Dacă se pune în aplicare o să fie bine pentru noi amîndoi.

- Ah, ai o propunere ?

- O idee, domnule conte Sergheiev - Erlicher îşi dezlegă cravata şi respiră mai uşurat, căci aerul din club era închis, plin de fum de ţigară, se simţea un miros greu de bere şi urină din rumeguşul de pe podea care ar fi trebuit înlocuit de mult. Noi sîntem o naţiune mică, independentă, cu puţine resurse, dar cu mult curaj şi pricepere. Englezii, pe care nu-i iubeşti nici dumneata prea tare, au monopolizat aproape în întregime fabricarea şi comerţul cu arme în întreaga Europă - deşi uzinele Krupp arată destul de promiţător - omul acela voinic, bărbos îi zîmbi. Am auzit că Maica Rusia are interese mari aici.

- Mă uimeşti... Erlicher rîse.

- Mă uimesc uneori şi pe mine însumi, conte. Dar voiam să-ţi spun că am pus bazele unei industrii de arme fine şi de tunuri, în mod particular pot să vă spun că ducem tratative cu Gatling ca să facem maşinile lui sub licenţă şi vă putem furniza orice fel de arme doriţi, pe termen lung.

- Mulţumesc, dragul meu domn, dar nu avem nevoie de aşa ceva. Ţarul Alexandru al II-lea «este un reformator iubitor de pace, anul trecut a desfiinţat iobăgia, anul acesta a început să reformeze armata, marina, administraţia de stat, justiţia, educaţia, totul.

- Şi în acelaşi timp conduce o ţară cu cele mai întinse cuceriri cunoscute în istorie, rînji Erlicher, subjugînd mai multe popoare decît

oricine altcineva, cu excepţia lui Ginghis-han şi a hoardelor mongole. Ginghis-han a pornit spre vest, în timp ce hoardele-ţarului dumneavoastră se îndreaptă spre est, spuse el cu chipul radios de incintare. Peste un întreg continent ! Imaginaţi-vă ! Peste un continent întreg, pînă la ocean, prin toată Siberia pînă în peninsula Kamceatka. Şi nu se va opri aici, aşa e ?

- Aşa e ? pară contele zîmbind.

- Am auzit că ţarul speră să treacă prin noua sa fortăreaţă de la Vladivostok în Japonia şi apoi spre nord, spre Insulele Kurile şi Aleutine, să facă legătura cu Alaska rusă, în-vecinîndu-se cu nordul Californiei. Şi în tot acest timp, omenirea doarme. Uimitor ! Erlicher scoase cutia cu trabucuri şi îl oferi unul : Serveşte-te, te rog. Sînt cele mai bune trabucuri cubaneze.

Sergheiev luă un trabuc, îl mirosi şi îl răsuci intre degete, apoi acceptă un foc.

- Mulţumesc. Excelent. Toţi elveţienii sînt la fel de visători ca dumneata ? întrebă el amabil.

- Nu, domnule conte. Dar noi sîntem iubitori de pace şi gazde bune pentru iubitorii de pace. Stăm în munţii noştri, bine înarmaţi şi privim cu atenţie lumea din afară. Din fericire, munţii noştri sînt foarte ostili cu cei care vin nepoftiţi.

Izbucniră nişte strigăte care le distraseră pe moment atenţia. Lunkchurch, Swann, Grimm şi ceilalţi erau mai zgomotoşi ca de obicei.

- N-am fost niciodată în Elveţia. Ar trebui să veniţi în Rusia, avem multe locuri care pot desfăta privirea.

- Am fost la St. Petersburg acum trei ani. E un oraş frumos. Am lucrat trei luni la ambasada noastră de acolo. Cel mai minunat oraş din Europa, dacă faci parte din nobilime. Dacă eşti nobil, bogat sau diplomat străin. Cred că vă este dor de el.

- Tînjesc după el mult mai mult decît îţi poţi imagina; oftă Sergheiev. Nu mal e mult şi am să fiu din nou acolo. Mi s-a spus că următorul meu post va fi la Londra - şi atunci voi veni să vă vizitez munţii.

- Mă voi simţi onorat să-ţi fiu gazdă - Erlicher pufăi din trabuc şi scoase un rotocol de fum. Aşadar, propunerea mea de afacere nu interesează ?

- Este, desigur, adevărat că britanicii au monopolizat o mulţime de ramuri industriale, toate rutele maritime şi toate mările,^ şi scot fel de fel de bogăţii din ţările subjugate... -; acum în ochii lui Sergheiev nu mai era nici un pic de căldură.,. - pe care ar trebui să le împărţim între noi.

1107

- Atunci aţi fi de acord să reluăm discuţia într-o ambianţa mai liniştită ?

- La un dejun, de ce nu ? îi voi informa desigur pe superiorii mei în legătură cu orice fel de discuţie. Iar dacă in viitor vom avea nevoie de ceva, unde vă pot contacta, pe dumneata sau pe superiorii dumitale ?

- lată cartea mea de vizită. Dacă întrebi de mine la Zurich; sînt uşor de găsit.

Erlicher îl urmărea pe Sergheiev care citea caligrafia superbă a noului procedeu miraculos de tipărire pe care îl puseseră la punct. Contele Sergheiev avea trăsături fine, patrician pînă în măduva oaselor, cu haine perfect croite, în timp ce ale lui erau mediocre, căci strămoşii lui fuseseră ţărani. Dar nu-l invidia. Eu sînt elveţian, îşi spunea el. Sînt un om liber, Nu trebuie să-mi îndoi genunchii şi nici să-mi scot pălăria în faţa nici unui ţar, sau rege, sau preot, sau alt om dacă nu vreau s-o fac. Sărmanul acesta este încă iobag într-un anume fel. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru munţii mei şi pentru văile mele, pentru fraţii şi surorile mele care trăiesc acolo, la fel de liberi ca şi mine şi vom rămîne cu toţii liberi. Lîngă bar, pe jumătate beat şi clătinîndu-se, Lunkchurch se stroppşea caraghios la un alt bărbat, ţipînd cît îl ţinea gura :

- Lovitura lu împuţitu dă Struan ne dă peste cap pe toţi împuţiţii...

- Pentru numele lui Dumnezeu, Barnaby, nu mai vorbi aşa de urît, strigă reverendul Tweet, făcîndu-şi loc prin mulţime spre uşă, cu gulerul strîmb şi cu chipul roşu şi asudat. Dacă te gîndeşti la lucrul

acesta din punct de vedere moral, al moralei britanice, trebuie să fii de acord că tînărul Struan a procedat corect.

Lunkchurch făcu un gest obscen de om beat în faţa lui.'

- Mai închide fleanca aia morală, nătărăule !

Stacojiu de furie, reverendul Tweet strînse pumnul şi dădu să-l lovească fără nici un efect pe celălalt. Cel care se aflau în apropierea lui Lunkchurch îl traseră la o parte ca de obicei; in timp ce alţii îl înconjuraseră pe Tweet şi încercau să-i domolească agresivitatea verbală. Charlie Grimm, întotdeauna gata sa ridice mănuşa, indiferent ce mănuşă, urlă pe deasupra zgomotului şi aburii propriei mahmureli :

- Barnaby, pregăteşte-te să-l întiineşti pe cel ce te-a făcut.

Plini de solicitudine, cei din jur le făcură loc şi cei doi începură să se bată în neştire, încurajaţi de strigătele celorlalţi.

— Casa oferă de băut, strigă barmanul şef adresindu-se celor care mai rămăseseră. Scotch pentru reverend, porto pentru conte şi oaspeţii lui. Acum gata, voi doi, încetaţi cu bătaia.

Tweet acceptă băutura şi se duse la o masă cît mai departe de bătăuşi, care acum se tăvăleau pe jos, cu aceeaşi înverşunare. Barmanul oftă, vărsă o găleată cu lături peste ei, păşi în jurul barului, îi apucă pe fiecare într-o mînă şi în aclamaţiile publicului îi aruncă în stradă.

— Domnilor, închiderea. Închiderea, domnilor, strigă el. Toţi îşi terminară repede paharele şi începură să plece.

Sergheiev şi Fritz Erlicher îşi ridicară politicosi pălăriile spre preot.

- Domnule reverend, spuse Swann - un negustor subţirel care făcea pe diaconul - ce-ar fi să ne ducem să vedem ce mai fac păcătoşii din Mahalaua Beţivanilor ?

- Păi, ce să zic, domle Swamm, la drum !

In căsuţa ei mică din Yoshiwara, Hinodeh aştepta. Furansu-san spusese că va veni în seara aceea, dar că s-ar putea să întîrzie. Se îmbrăcase pregătită pentru seară. Chimonoul de dedesubt şi cel de noapte erau de cea mai bună calitate, părul îi strălucea, pieptenii din carapace de broască ţestoasă şi de argint îi împodobeau coafura

înaltă care îi dezgolea ceafa — nu trebuia decît să-i scoată şi imediat părul cădea, lung, pînă la brîu şi-i acoperea locul acela erotic.

Mă întreb de ce-i stîrneşte atît de mult ceafa unei femei pe bărbaţi ? se întreba ea. Şi de ce-i şi mai tulburător să ascunzi acest loc care-i stîrneşte ? Bărbaţii - ce ciudat ! Dar ştia că atunci cînd îşi desfăcea părul, Furansu-san se excita la fel de tare ca orice alt client şi aceasta era unica ei concesie la pactul lor. Numai acest lucru îl făcea pe lumină. înainte de răsăritul soarelui, încă pe întuneric, cînd era cu el, maiko venea şi o trezea în taină, iar ea se ridica şi se îmbrăca pe întuneric, indiferent dacă el se trezea sau nu. După aceea se ducea in camera cealaltă, închidea uşa şi se culca la loc dacă era obosită. El fusese de acord să nu intre niciodată în acest loc de refugiu al ei. După prima seară, ea insistase :

1109

- In felul acesta, intimitatea din timpul nopţii se prelungeşte şi ziua, spusese ea.

- Poftim ?

- In felul acesta, ceea ce ai văzut o dată nu se mai schimbă niciodată, indiferent ce hotărăsc zeii.

O trecu un fior. Oricît s-ar fi străduit, nu-şi putea alunga senzaţia că sămînţa Bolii Rele pe care i-o sădise în trup devenea din ce in ce mai puternică, creştea şi se pregătea să izbucnească peste tot. Se examina cu grijă în fiecare zi. Cu minuţiozitate. Numai în Raiko avea încredere ca să-i examineze locurile pe care nu le putea vedea ea însăşi, şi care se arătau, deocamdată, fără stigmat.

- E prea des, în fiecare zi, Hinodeh, îi spusese Raiko înainte de a semna contractul.

S-ar putea să nu se întîmple nimic chiar ciţiva ani...

- îmi pare rău, Raiko-san, zilnic. Este o condiţie.

- Dar de ce ai consimţit ? Ai un viitor strălucit în Lumea Plutitoare. Poate că nu ai să ajungi niciodată de rangul întîi; dar eşti educată, mama-san spune că ai o listă lungă de clienţi care sînt mulţumiţi de tine, spunea că poţi să te căsătoreşti cu un negustor înstărit, sau cu un fermier, cu un fabricant de săbii; că eşti inteligentă şi îţi vei găsi întotdeauna o partidă bună:

- Mulţumesc pentru grijă. Raiko-san, dar ai fost de acord cu mama-san a mea că

nu-mi vei pune întrebări şi nu vei scormoni în trecutul meu, că nu vei încerca să afli de unde vin sau ce motive am. In schimb, împărţi cu ea un procentaj din banii pe care am să-i cîştig anul acesta, poate încă un an. îţi spun încă o dată, motivul pentru care accept acest contract este că aşa doresc eu.

O, da, îl doresc şi ce noroc am avut !

Avea acum douăzeci şi unu de ani. Se născuse la o fermă din apropiere de Nagasaki, în provincia Hizen din Insula de Sud şi cînd împlinise cinci ani fusese adusă în Lumea Plutitoare de una din numeroasele femei care cutreierau ţara în căutare de fete care ar fi putut deveni, eventual, geshe, persoane care se ocupă de artă şi care urmau să fie pregătite în diferite arte, precum Koiko, şi nu să rămînă numai netsuio-jinl persoane pentru plăcere. Părinţii ei fuseseră de acord şi primiseră bani şi o poliţă pentru cinci plăţi anuale, începînd peste zece ani, suma depinzînd de succesele copilului. In domeniul orielor nu se descurcase prea bine '—' nici la samisen,' nici la cîntatul vocal, dans sau actorie - dar ca persoana pentru plăcere, începînd de la vîrsta de cincisprezece ani, cînd îşi făcuse debutul, fiind mai bine educată decît colegele ei, devenise foarte importantă şi pentru mama-san şi pentru ea însăşi. Pe atunci se numea Gekko, Rază de lună, şi, deşi erau mulţi străini la Nagasaki, nu cunoscuse nici unul, căci Casa lor îi servea numai pe japonezii de cel mai înalt rang. Intr-o zi de octombrie, Luna Fără Zei, primise un client nou. Era cu un an mai în vîrstă, decît ea, era goshi şi fiu de goshi - un spadasin mediocru, soldat obişnuit, dar bărbatul visurilor ei. Numele lui era Shin Komoda. Pasiunea lor înflori. Oricît se străduise mama-san să le înăbuşe atracţia reciprocă - căci băiatul era sărac, notele lui de plată rămîneau neachitate - nimic din ceea ce spunea şi făcea nu avea nici un efect. Pînă în primăvara anului următor. Fără a-i spune nimic lui Gekko, mama-san se dusese la casa tînărului, se înclinase în faţa mamei acestuia şi ceruse, politicoasă, să i se plătească. Nu aveau cu ce plăti. Mama lui a rugat-o să-i dea un răgaz. Tînărului i s-a interzis s-o mai vadă pe Gekko. Işi ascultase, de formă, părinţii, dar în sinea

lui nimic din ceea ce-i spuseseră nu avu nici un efect. O săptămînă mai tîrziu, deghizaţi, fugiseră împreună, dispărînd în furnicarul portului. Acolo îşi schimbară numele şi cu cei cîţiva bani pe care îi economisese ea şi bijuteriile, reuşiră să se îmbarce pe un vas care pornea chiar în aceeaşi zi spre Yedo,

Intr-o săptămînă, Shin Komoda fu dezonorat în satul lui şi declarat ronin. Mama-san se duse din nou la mama băiatului. Era o chestiune de cinste a obrazului, de onoare, ca notele de plată ale băiatului lor să fie achitate. Singura avere de preţ a mamei lui, mîndria ei, era părul lung şi negru ca pana corbului. Cu consimţămîntul soţului, se duse la un peruchier din Nagasaki. Acesta îl cumpără fără ezitare. Banii abia ajunseră ca să se achite notele băiatului. Astfel, în ceea ce-i privea, onoarea fusese salvată.

La Yedo, cu banii pe sfîrşite, Gekko şi Shin reuşiră să găsească un adăpost în mahalaua oraşului. Şi un preot budhist, care să-i căsătorească. Fără hîrtii, căci nici unul din ei nu avea, iar trecutul le fusese şters. Viaţa deveni grea, aproape imposibilă, dar un an trăiseră fericiţi, la limita sărăciei. Nu-i interesa, pentru că se hrăneau din dragostea lor care creştea mereu şi care dădu roade. Deşi banii erau foarte puţini şi nu le ajungeau — oricît de mult s-ar fi străduit ea să fie chibzuită,' căci el nu găsise decît un loc de paznic la un bordel de categorie inferioară, care nici măcar nu era în Yoshiwara din Yedo — ei erau fericiţi.

Nu conta nimic. Erau împreună. Surpravieţuiau. Şi ea ţinea cele două camere micuţe ale lor curate precum cristalul, făcuse din ele un palat, şi un sanctuar pentru el şi pentru copilul lor şi oricît de mult insistase ea şi se oferise să lucreze din nou, el nu acceptase :

— Nu, niciodată, niciodată nu te va mai cunoaşte nici un bărbat. Jură-mi !

Şi ea jurase. Cînd fiul lor împlini un an, Shin fu ucis într-o încăierare. Odată cu moartea lui, lumina se stinse în viaţa ei.

O săptămăna mai tîrziu, mama-san de la bordel îi propuse să lucreze Ea îi mulţumi şi refuză, spunînd că se întoarce acasă, la Nara Işi cumpără din piaţă o luminare nouă, roşie, şi noaptea, în timp ce copilul dormea, o aprinse liniştită, începu să se uite la ea, urmînd să

se gîndească ce să facă şi să se roage la zei cît timp va arde luminarea, promitînd că în momentul în care flacăra se va stinge va fi hotărît cum e mai bine pentru fiul ei $i le ceru zeilor ajutorul pentru a lua o hotărire înţeleaptă Flacăra se stinsese de mult, decizia fusese luată era foarte simplă : îl va trimite pe fiul ei înapoi, la părinţii tatălui său. Fiul ei va trebui să se ducă acolo singur, ea va aranja totul în aşa fel incit să se creadă că ea şi soţul ei au comis i'tnsai. sinuciderea rituală împreună, pentru a fi iertaţi de părinţii lui pentru necazul pe care îl pricinuiseră Pentru a fi acceptat. copilul trebuia să aibă boni centru cel puţin un an, să fie bine îmbrăcat şi să călătorească cu o doică de încredere Şi pentru asta trebuiau iarăşi bani. mai mulţi bani.' Numai in felul acesta isi putea recîştiga moştenirea — titlul de samurai Şi, in cele din urmă nu avea rost să respecte ju-rămîntul dat unui mort. cînd era în joc viata fiului lor care trebuio să trăiască Dimineaţa isi lăsa copilul în grija unei vecine şi, cu ultimii bani, cumpără cel mai bun chimonou ş! cea mai bună umbreluţă pe rare 0 putu găsi în piaţa de mărfuri de furai şi apoi fără un ban se duse la cel mai bun coafor din apropierea porţilor oraşului Yedo Yoshiworo Negocie' acolo şi işi amanetă ciştigul pe o lună înainte pentru cea mai bună şi mai modernă coafură, masaj facial şi corporal, manichiură, pedichiură, alte mici operaţii intime şi, mai ales, informaţii.

informaţiile o costară ciştigul pe încă o lună. în după amiaza aceea pătrunse pe porţile oraşului şi se duse direct la Hanul Glicinelor. Mama-san de acolo era la fel ca-toate celelalte pe care le mai cunoscuse - cu coafura şi îmbrăcămintea perfecte, ca de obicei, puţin cam greoaie, cu un machiaj ce aducea a mască, cu ochi atît de blînzi faţă de clienţi, dar care deveneau într-o clipă duri ca granitul, ochi care le făceau pe fetele ei să tremure de spaimă, parfumată cu cele mai bune parfumuri care nu reuşeau însă să ascundă mirosul mult prea puternic, precumpănitor de sake. Pe această mama-san o chema Meikin.

- Imi pare rău, dar nu primesc doamne fără hîrtii sau fără istorie, spusese mama-san. Noi respectăm foarte strict legea aici.

- Sînt onorată să aud asta, doamna, dar am o istorie şi cu ajutorul dumneavoastră putem încropi alta care să-i satisfacă şi pe cei mai băgăreţi oficiali Bakufu, cu nasurile lor iscoditoare de broască rîioasă, fiindcă tot n-o să găsească nimic.

Meîkin rîse. Dar ochii ei nu.

- Ce pregătire ai şi unde ai mai fost ? Şi cum te cheamă ?

- Numele meu este Hinodeh. Unde am fost nu este important, important este pentru ce am fost acolo unde am fost.

Gekko îi povesti despre şcoala de geishe şi despre faptul că nu se ridicase la nivelul aşteptărilor lor. Ii vorbi apoi despre instruirea ei practică, despre tipul de clienţi pe care îi avusese şi numărul acestora.

- Interesant. Dar, îmi pare rău, aici nu am loc, moaen, spusese mama-san, deosebit de amabilă. Vino din nou mîine. Am să mă mai interesez, poate te va angaja vreo prietenă de-a mea.

- Imi pare rău, dar vă rog foarte mult să vă mai gîndiţi, spusese ea, sigura că a doua zi nu avea să fie primită, sub un pretext sau altul. Dumneavoastră sînteţi cea mai buna şi cea mai demna de încredere - îşi muşca buzele şi adaugă, rugîndu-se în sinea ei ca informaţia să fie adevărată": Chiar şi luptătorii shishi ştiu asta.'

Culoarea pieri de pe chipul mamei-san, deşi expresia ei nu se schimbă.

- Tu şi iubitul tău aţi fugit şi acum el te-a părăsit ? întrebă ea calmă.

- Nu, doamnă.

- Atunci a murit.

- Da, doamnă.

- Ai un copil sau mai mulţi ?

- Un fiu.

Femeia mai în virstă oftă.

- Un fiu. Şi e cu tine ?

- Este la familia tatălui său.

- Cîţi ani are ?

- Un an şi trei luni.

Meikin trimisese după ceai şi băuseră în tăcere, Gekko, tremurînd toată în sufletul ei, înspăimîntată că ameninţarea mersese

prea departe, sigură că cealaltă femeie se întreba de unde deţinea ea aceste informaţii şi cum de ajunsese ea, o străină, în posesia lor. Sau dacă nu era cumva o spioană a shogunatului. Dacă aş fi fost spioană, raţiona Gekko, sigur că n-aş fi spus aşa ceva, nu de la prima întrevedere. După Un timp, cealaltă femeie spuse :

- Aici nu poţi să rămîi, Hinodeh, dar am o soră care ţine o casă foarte elegantă pe strada cealaltă. Dar va trebui să plăteşti o taxă de introducere. *

- Pot să vă mulţumesc cu anticipaţie pentru ajutorul dumneavoastră ?

- In primul rînd va trebui să-ţi scoţi gîndurile urîte din cap. Pentru totdeauna.

- Jur pe viaţa mea.

- Mai bine pe viaţa fiului tău.

- Pe viaţa fiului meu.

- In al doilea rînd, vei fi o doamnă model a Lumii Plutitoare, calmă, ascultătoare şi demnă de încredere.

- Jur pe viaţa mea şi pe viaţa fiului meu.

- In al treilea rînd..: al treilea poate aştepta pînă am să văd dacă sora mea este dispusă să adăpostească persoana din faţa mea.

A treia chestiune fusese o problemă de bani - cum să împartă cîştigul între cele două mame-san; Lucrurile se aranjaseră în mod satisfăcător. Se stabilise şi o înţelegere financiară cu vecina ei, ca să aibă grijă de copil pe care îl vizita pe ascuns din două în două săptămîni, în dimineaţa cînd avea zi liberă. Minciuna pe care i-o spusese lui Meikin nu era chiar minciună în întregime, căci acesta urma să fie încredinţat părinţilor tatălui său.

Deveni curînd foarte solicitată din nou. Dar nu suficient. Acum trebuia să-şi plătească permanent coaforul, maseuza, croitorul şi nu-i rămîneau niciodată bani ca să poată pune ceva deoparte. Intre timp, ambele mama-san aflaseră de copil, căci amîndouă o urmăriseră şi văzuseră unde se duce. Nu-i pomeniră niciodată de copil, dar o priveau mereu cu compătimire. Apoi, într-o zi, mama-san trimisese după ea şi îi vorbise de acel gai-jin care putea plăti destul în avans ca să-şi poată trimite copilul la părinţi ca să-şi facă viitorul care i se

cuvenea, cu bani pentru hrana pe doi ani şi să-i rămînă destui pentru mai tîrziu. Acceptase cu bucurie.

După prima noapte voise să-şi pună capăt zilelor, omul se dovedise o brută dezgustătoare. Oricît plînsese şi se rugase, Raiko refuzase neclintită pentru că o prevenise dinainte că nu va putea face acest lucrul cel puţin o lună. Din fericire, mai avea şi zile libere, ca să-şi refacă forţele şi să elaboreze noi planuri de apărare. în cele din urmă Bestia, cum îî spunea ea, fusese învinsă şi se schimbase. Acum era docil, plîngea foarte mult, şi voia pasiunea in toate aberaţiile ei, dar sub purtările lui blînde şi plăcute, Hinodeh simţea cum fierbe violenţa, gata să explodeze.

In liniştea care o înconjura, Hinodeh aştepta cu nervii întinşi. In momentul în care el bătu la poarta de la stradă, maiko veni în fugă să-i dea de veste. Mai avea timp, aşa că se aşeză în poziţia lotusului pentru meditaţie şi îşi trimise gîndurile spre zen. In curînd era gata.

împreunarea cu bestia fu suportabilă. E curios cît de diferit este, îşi zicea Hinodeh, construit altfel decît persoanele civilizate, un lujer mai lung şi mai gros, dar fără acea fermitate şi vigoare a oricărei persoane civilizate. Şi este atît de diferit şi faţă de Shin, care era blînd şi bun şi atît de puternic. Curios, la soţul ei nu se vedea nici o trăsătură de-a strămoşuîui său gai-jin, Anjin-san, care, cu două secole şi jumătate în urmă, îşi luase numele de Komoda şi îşi întemeiase o a doua familie la Nagasaki - prima lui familie trăia la Izu unde construia nave pentru seniorul lui, shogunul Toranaga. Mulţumesc zeilor pentru el. Datorită lui s-a născut Shin al meu şi s-a născut samurai, şi tot aşa şi fiul meu. Zîmbi fericită. Fiul ei se afla de aproape trei săptămîni pe drum, cu două slujitoare de nădejde. Duceau cu ele o hîrtie de plată pe numele mamei lui Shin, iscălită de bancherii Gyokohama, pentru hrana copilului şi a bunicilor acestuia pe timp de trei ani.

Am avut grijă de toate, se gîndi ea cu mîndrie. Mi-am făcut datoria faţă de fiul nostru, Shin-sama. Ţi-am apărat o-noarea. Totul este în ordine. Chiar şi ultima întrebare a lui Raiko, înainte de a discuta ultima clauză a contractului cu Bestia :

- Şi, la urmă, Hinodeh, ce să fac cu trupul tău ?

- Aruncă-l la groapa cu gunoi, mie nu-mi pasă. E deja pîngărit. Lasă-l clinilor.

Yokohama,

Marţi, 11 decembrie

In lumina de dinaintea răsăritului, cuterul Struanilor se depărta grăbit de fregata Pearl, îndreptîndu-se către cheul propriu. Valul de provă alb ca două mustăţi, cuterul mergea cu maximum de viteză, iar panaşul lui de fum se înălţa semeţ în aer. Vintul prielnic bătea dinspre ţărm, cerul acoperit promitea să se lumineze spre prînz,

Binoclul nostromului era îndreptat către ferestrele firmei Struan, se vedea o lumină, dar nu îşi dădea seama dacă Struan se afla acolo sau nu. Brusc maşina tuşi, se opri, nostromului I se strînse inima, toţi de pe ambarcaţie îşi ţinură respiraţia, După cîteva secunde maşina începu să meargă, tuşi din nou, încă mergea, dar după sunet se vedea că ceva nu e în regulă.

- Crlstoase Atotputernice, Roper, du-te jos, strigă el către mecanic. Voi jigodiilor, aduceţi vîslele pe punte pentru cazul că ne lasă drăcovenia asta... Isuse Cristoase, McFay o să ne jupoaie de vii,.. Roper, mîrîi el, care-i problema, pentru numele lui Dumnezeu, Roper. Dă-i bătaie.

Din nou îşi fixă binoclul pe fereastra aceea. Nici un semn ca ar fi fost cineva acolo. Dar Struan era acolo, cu binoclul îndreptat spre cuter, şi îl urmărea atent de cînd cuterul ajunsese la fregată. înjură căci îl vedea clar pe nostrom acum, şi nostromul ar fi trebuit să ştie că el privea şi nu i-ar fi fost greu să trimită un semnal, da sau ba. Nu e vina lui, pentru numele lui Dumnezeu, îşi zise, ai uitat să stabileşti semnalul, Idiotule ! N-are importanţă, vremea e destul de bună, nu se vede nicăieri nici un semn prevestitor de furtună, nu că de furtună mică ar putea pricinui necazuri fregatei Pearl. Refoca-liză binoclu! pe nava amiral. Cuterul acesteia se întorcea şi el de la Pearl. Se prea poate să fi dus ordine la Pearl. Uşa din spatele lui se deschise larg. Chen intră în cameră plin de vervă aducînd o ceaşcă de ceai aburind.

- 'Neaţa, tai-pan. Tu-ah nu somn, ceai bun, hop hop, acum ?

- Ayeeyah ! De cîte ori trebuie să-ţi spun să vorbeşti într-o limbă civilizată şi nu în dialectul ăsta caraghios ? Iţi sînt urechile umplute cu balega strămoşilor tăi şi ţi s-a covăsit creierul ?

Chen continuă să zîmbească, dar in sufletul lui gemu. Se aşteptase ca vorbele lui de duh să-l facă pe Struan să rîdă.

- Ayeeyah, iartă-mă, spuse el. şi adăugă salutul chinezesc tradiţional echivalent cu bună dimineaţa : azi ai mîncat orez ?

- Mulţumesc !

Prin binoclu Malcolm văzu un ofiţer coborînd din cuterul vasului amiral şi urcînd pe pasarelă, dar nici un semn care să indice dacă lucrurile erau aşa cum dorea sau altfel. Fir-ar să fie ! Acceptă ceaşca de ceai.

- Mulţumesc.

In acest moment nu simţea dureri mai deosebite, doar ca de obicei, suportabile, căci îşi luase doza de dimineaţă. In ultima săptămăna reuşise să reducă mult cantitatea de licoare. Acum lua o porţie dimineaţa şi una seara şi jurase că pe viitor va lua o singură dată dacă ziua aceea se va termina cu bine.

Ceaiul era bun. amestecat cu lapte adevărat, zahăr mult şi fiind primul din această zi mai avea în el şi o porţie de rom, o tradiţie iniţiată de Dirk Struan, după spusele tatălui său.

- Chen, adu-mi pantalonii groşi şi jerseul. Ba şi pardesiul.

- Am auzit că s-a contramandat călătoria, tai-pan, spuse Chen mirat.

- In numele tuturor zeilor, cînd ai auzit una ca asta ?

- Aseară, tai-pan. Vărul meu de-al cincilea care face parte din Casa Diavolului Străin care-i Şef, i-a auzit pe el vorbind cu Nas de Broască de pe Vaporul Mare care l-a spus : Nici o plimbare cu nava.

Lui Malcolm i se strinse inima. Abia ţinîndu-se pe picioare se duse la fereastră. Avu un şoc cînd văzu cuterul bălăcindu-se la două sute de metri de ţărm la voia întîmplării, cu maşina în pană. începu să înjure cu năduf şi imediat începu să iasă fum pe coş, apăru valul de proră, cuterul începu să capete viteza. Cu binoclul scrută bucăţică de bucăţică puntea, dar nu putu să vadă nimic decît pe nostrom, care uda, că se instalaseră vîslele pe punte pentru cazul că motorul

cu aburi are iar pană. Cu viteza pe care o avea, cuterul avea să ajungă la docul lor în mai puţin de zece minute. Cu ajutorul lui Chen se îmbrăca. Aruncînd o privire rapidă pe geam văzu cuterul aproape la ţărm. Deschise fereastra şi se aplecă în afara pe cînd nostromul tocmai sărea pe debarcader şi începu să alerge cu toata viteza pe care i-o îngăduia pîntecui lui mare.

- Hei, nostromule !

Nostromul, un bărbat cu părul alb, gîfîia în momentul în care ajunse destul de aproape de fereastră ca să spună cu răsuflarea tăiată :

- Salutări din partea căpitanului Marlowe, Fiţi amabil şi poftiţi dumneavoastră şi... doamna la bord.

Struan slobozi un chiot de bucurie. Trimise după Ah Soh, îi spuse s-o scoale şi s-o îmbrace repede pe Angélique. Apoi, încet, adăugă :

- Ascultă, Chen, şi nu mă întrerupe că iau foc... - şi îi dădu instrucţiuni ce să împacheteze şi ce să-i ordone lui Ah Soh să împacheteze, şi să ducă apoi cuferele la bordul navei Prandng Cloud la apusul soarelui. Tînăra doamnă vine cu mine şi vom lua masa de seară la bord şi vom dormi la bord, iar voi doi veţi sta cu noi, apoi vă veţi întoarce la Hong Kong cu noi.

Chen era peste măsură de bucuros.

- Hong Kong ! Ayeeyah, tai-pan...

- ...şi amîndoi vă veţi ţine gurile, mai strînse decît un cur de muscă, iar dacă nu, atunci am să-l rog pe Chen al Nobilei Case să şteargă numele voastre din cartea familiei.

îl văzu pe Chen că se face negru la faţă. Nu mai folosise ameninţarea asta pînă acum. Cartea familiei era pentru fiecare bărbat chinez legătura cu nemurirea, cu strămoşii săi din trecutul mistic, cu îndepărtaţii lui descendenţi cînd el însuşi va deveni un strămoş îndepărtat, şi chiar şi mai departe de otit. Indiferent unde se năştea un chinez în această lume, el era trecut în registrul strămoşesc al soţului său. Fără asta el nu exista,

- Bine, stăpîne. Dar Ah Tok ?

- Mă ocup eu de ea. Cheam-o încoace.

Chen se îndreptă spre uşă, ea era acolo, Chen o luă la fugă, ea intră în cameră. Struan spuse că a hotărît ca ea să vină după ei cu un al doilea vas şi că asta era situaţia.

- Ohoo, fiul meu, spuse ea cu vocea mieroasă. Ce hotărăşti tu pentru bătrîna ta mamă nu este ceea ce hotărăşte bătrîna ta mamă că este cel mai bun lucru pentru ea şi pentru fiul său. Mergem acasă. Tăcem din gură. Nici un împuţit de diavol străin nu va afla nimic. Bineînţeles că pe toţi oamenii civilizaţi îi va interesa acest mister. Mergem acasă împreună, îţi iei şi tîrfa cu tine ?

Ea rămase nemişcată sub biciul cuvintelor iui, prin care-i poruncea să nu mai folosească niciodată acest cuvînt, altfel avea s-o păţească rău de tot.

- Ayeeyah, bombăni ea plecînd din cameră, cuvintele ei auzindu-se încă. Bătrîna ta mamă n-o s-o mai numească pe tîrfa aia tîrfa ta, dar toţi zeii să-mi fie martori că chiar dacă nu-i spun tîrfă cum îi spun, tot tîrfă se cheamă că e ! E oare fiul meu neghiob...

Cînd Struan o văzu pe Angélique, furia lui se evaporă.

- Sfinte !

Angélique purta costum de călărie, cizme, fustă lungă, strînsă în talie, vestă, cravată, jachetă, pălărie cu pană verde, şi mănuşi, doar că nu avea cravaşa.

- Am considerat că aşa e cel mai nimerit, dragul meu, pentru o plimbare pe mare, spuse ea zîmbind plină de farmec.

- Bine aţi venit la bord.

Marlowe stătea în capul pasarelei, arătînd splendid în uniforma lui. înainte de a păşi pe punte, Malcolm, sprijinindu-se cu greu de bară cu mîna stingă, Angélique

ţinîndu-i bastoanele, îşi ridică jobenul ceremonios şi spuse :

- Avem permisiunea de a urca la bord ? Marlowe salută şi surise.

- Bine aţi venit, amîndoi sunteţi bineveniţi la bord. îmi permiteţi ? luă braţul Angelicei, topindu-se în faţa zîmbetulu? ei cuceritor şi a jachetei ei care-i scotea extraordinar în evidenţă silueta; şi îi conduse spre coverta, în partea din faţa a coşului de fum, aştepta pînă ce Malcolm se aşeză, confortabil într-un scaun de punte. Mola peste tot

! domule Lloyd, îi spuse el secundului Davyd Lloyd, Un sfert maşina înainte, drept aşa.

Pearl se îndepărta de geamandura la care fusese legată prin puterea motoarelor.

- De îndată ce ieşim în larg mărim viteza, spuse el. Amiralul ne-a ordonat să facem încercări la motoarele cu aburi la o distanţă de la care să putem fi văzuţi de pe vasul amiral.

Fericirea lui Struan se risipi.

- La o distanţa la care să vă vadă el ? Nu ieşim noi în larg ? Măcar pînă nu se mai vede ţărmul în urmă ?

Marlowe rîse.

- Presupun că amiralului îi place să-şi. ţină copiii cît mai aproape. Dar ne vom distra, vă promit.

Deci sîntem la bord, dar nu pentru motivul care mă interesează pe mine, gîndi Struan. Nemernicul, e sadic ! Şi dacă amiralul ar fi fost pe nava era absolut sîgur că

l-ar fi omorît cu plăcere. Mă rog, nu l-aş omorî, dar am să i-o plătesc eu cu vîrf şi îndesat. O să-i para lui rău că nu m-a ajutat. Cînd mă întorc o să dau totul peste cap şi o să fiu un cui în coasta lui pe care n-o să-i uite el niciodată. Dar ce mă fac eu acum !

Era atita agitaţie pe navă că Marlowe şi Angélique nu observară disperarea pe care Malcolm încerca s-o ascundă. Fregata îşi croia drum printre navele flotei, mulţi marinari şi ofiţeri de pe alte vase cu ochii pe Angélique, iar unii dintre ei apreciind manevrele perfecte de pe Pearl. De la bordul navei amiral franceze, un vapor cu zbaturi, şi douăzeci de tunuri, pe lîngă care trecură, un marinar fluieră şi făcu semne cu mîna. gestul lui, consternîndu-i pe ofiţerii britanici. Sfinte Dumnezeule, gîndi Marlowe, ce purtări proaste şi ce lipsă îngrozitoare de disciplină ! Dar cu toate acestea urmări blajin cu privirea cum Angélique răspunde, fluturînd mîna şi stîrnind un cor de fluieraturi şi strigăte de admiraţie. Ca să-i distragă atenţia de la spectacolul ăsta, Marlowe îi spuse :

- O să facem nişte teste de viteză, Angéligue, mai întâi cu ajutorul maşinilor, apoi navigam cu pînze. Trebuie să punem noul

catarg la incercare serioasă, să-l testăm. Probabil "u-ţi aminteşti, dar am pierdut catargul principal în furtuna aceea. Vezi...

Şi el continua să trăncănească, explicîndu-i cînd una, cînd alta, răspunzînd la fiecare întrebare pe care ea se simţea o-bligată s-o pună. Ea, la rîndul ei, se prefăcea că e interesata, de fapt dorind doar să tacă, să simtă cum briza marii îi răsfira părul acum că îşi scoseseră pălăria şi se bucura de aceasta noua libertate, dorind ca vîntul să spele cu totul putoarea permanenta din Yokohama ca şi cea din Hong Kong, care părea să facă parte din existenţa zilnica, într-atît încît n-o mai simţea nimeni. Dorea să privească numai înainte şi să viseze la Canalul Mînecii, la marea albastră şi la minunata coasta de acasă, dorind de fapt să se întoarcă în patrie. Noi, francezii, ducem aşa de mult dorul ţării noastre, în timp ce englezii par să fie capabili să se simtă ca acasă oriunde în lumea asta şi nu au de fapt nevoie de Anglia, nu ca noi care avem nevoie de Franţa...

- O să oprim maşinile la prînz, spunea Marlowe, foarte încîntat că era căpitan pe fregata Pearl, am aranjat o gustare în cabina mea şi, dacă vrei să te odihneşti puţin, e şi o cuşetă....

Dimineaţa trecu în chip plăcut. La fiecare jumătate de oră: clopotul vasului marca trecerea timpului şi chiar şi Malcolm ieşi din disperarea lui pe cînd nava începu probele de la un capăt la celălalt al golfului, făcînd volte, ronduri, avîntîndu-se înainte, mergînd în marşarier.

- intr-o clipă oprim motoarele şi atunci ridicăm toate pînzele sus ! spuse Marlowe.

- Îmi place mai mult cu pînze, spuse ea. Zgomotul motorului este atît de înnebunitor. Navigaţia cu pînze este cu mult mai plăcută, nu crezi, Malcolm, chéri ?

- Da, ai dreptate, spuse Malcolm plin de mulţumire, cu braţul în jurul taliei ei,

ţinînd-o strîns, să nu lunece din pricina mişcărilor punţii.

- Şi eu sînt de aceeaşi părere, spuse Marlowe, ca aproape toţi cei din marina regală britanică. Bineînţeles că sîntem nevoiţi să folosim pînzele cea mai mare parte din timp. Nu putem duce suficient combustibil şi, în plus, cărbunele face atita murdărie ! Dar

pe o noapte afurisită, cînd limanul portului e foarte aproape iar tu trebuie să mergi împotriva furtunii, sau cînd duşmanul are o navă de două ori mai mare ca tine şi un număr dublu de tunuri, dar merge cu vele în timp ce tu mergi cu aburi, atunci binecuvîntezi pe bunul Stephenson şi pe inginerii britanici că ţi-au oferit mijlocul binecuvîntat de a naviga contra vîntului. V-aş lua jos dar, aşa cum am spus, peste tot e praf de cărbune şi zgomot.

- Mie. totuşi, mi-ar face mare plăcere să arunc o privire. Se poate ?

- Bineînţeles. Tu, Malcolm ?

- Nu, mulţumesc. Mergeţi voi doi, spuse Malcolm.

Incă de pe vremea cînd era copil fusese de nenumărate ori în sala maşinilor pe propriile lor vapoare, iar motoarele nu l-au interesat niciodată, în afara de eficienţa lor, de costul şi de cantitatea de cărbune pe care o consumau.

înainte de a părăsi puntea de comanda, Marlowe verifica felul cum mergea nava, cum bătea vîntul. Se aflau la trei sferturi de mila depărtare de ţărm, la o distanţa apreciabila de flotă şi de navele comerciale,

- Domnule secund, preia comanda navei. Cînd ne vom afla la travers de vasul amiral, opreşte motoarele, ridică toate pînzele, direcţia către est.

- 'Nţeles, domnule căpitan !

Malcolm îl urmări cu privirea pe Marlowe cum o conduce pe Angélique către partea centrală a navei, cu o strîngere de inimă, plin de invidie faţă de mersul lui sprinten şi în acelaşi timp amuzat de farmecul ei molipsitor pe care-l răspîndea în jur. Se lăsă mai comod pe scaun. Marea, cerul, vîntul şi întinderea imensă îi spulberaseră mîhnirea. Era plăcut pe mare, pe o navă militară atît de mîndră, rapidă şi bine întreţinută, era minunat să stai confortabil şi în siguranţa pe un scaun de pe punte, iar mintea lui făcea tot felul de planuri pentru a doua zi şi zilele următoare. Joss.

N-am de gînd să mă îngrijorez de nimic, îşi promise el. Adu-ţi aminte de jurămîntul tău şi de noua epocă ce-ţi stă îna--inte. După ce Gornt sosise la Yokohama ca un trimis al cerului, Malcolm ii

mulţumise lui Dumnezeu pentru păsuirea care i-o îngăduise şi jurase că, dacă informaţiile pe care i le furniza Gornt se dovedeau salvatoare cum susţinea el, atunci .Va face de acum înainte tot ce-i va sta în putinţă pentru Nobila Casă şi se va mulţumi cu atît. Avînd suficiente informaţii ca să-i zdrobească pe Brock, era absolut sigur că mama lui se va grăbi să-l sprijine în tot. Iar el nu dorea decît s-o aibă pe Angélique Şi să fie tai-pan, dar nu numai cu numele.

Cu o seara înainte simţise nevoia să se uite în oglindă.'

Trebuia ! Ceva mai puternic decît el îl forţă să se cerceteze cu toata seriozitatea pentru prima oara după ani de ziie, să se studieze profund, pînă în adîncul fiinţei, nu numai trasaturile chipului. In cele din urma se gîndi : Ăsta eşti, încă vătămat serios pe dinăuntru, nu te prea poţi îndrepta de spate, picioarele nu te mai slujesc cum ar trebui, dar poţi să stai în picioare,

Poţi să umbli, şi o să te mai întremezi cu timpul. Restul trupului funcţionează. Ca şi mintea. Impacă-te cu situaţia asta aşa cum e. Aminteşte-ţi ce-ţi tot spuneau mama şi tata de cînd erai copil : Impacă-te cu soarta, Joss, cum spunea Dirk întotdeauna, Dirk cel cu jumătate de picior ciuruit de alice, dar asta nu l-a oprit în loc, Dirk cel împuşcat şi tăîat de zeci de ori, aproape omorît la Trafalgar, ca băiat care aducea pulberea la tunuri, aproape strivit de Tyler Brock de vreo cinci ori. împacă-te cu soarta. Fii chinez, aşa spunea Dirk. Fă tot ce poţi şi naiba să-i ia pe toţi ceilalţi.

Inima începu să-i bata cu putere. Dirk, Dirk şi iar Dirk ! Blestemat să fie Dirk Struan ! L-ai detestat pentru că ţi-a fost băgat tot timpul pe gît, ai fost întotdeauna înlemnit de groaza că nu te vei putea asemui niciodată cu statura lui uriaşă ! Recunoaşte !

Imaginea lui in oglindă nu-i dădu nici un răspuns. Işi răspunse singur Am sîngele lui, am. de condus Nobila lui Casă, sînt tai-pan, o să fac tot ce pot, dar n-o să mă ridic niciodată la înălţimea lui, blestema-l-ar Dumnezeu, ăsta-i adevărul ! Asta e destinul meu, Joss. Bun, păru să-i răspundă imaginea lui din oglindă Dar de ce trebuie să-l urăşti ? El nu te urăşte: De ce să-l urăşti aşa cum l-ai urît toată viaţa ta. Căci l-ai urît toată viaţa ta. Nu ?

- E adevărat. îl urăsc şi l-am urît întotdeauna !

Rostind aceste cuvinte cu voce tare avu aproape un şoc. Dar era adevărat. Iar toată dragostea şi respectul de dinainte fuseseră doar o făţărnicie. Da, îl urăsc. Acum, brusc, acolo, în faţa oglinzii, simţi că nu-l mai ura. De ce ?

Nu ştiu. Poate că din cauza lui Edward Gornt, poate că el e spiritul cel bun care m-a eliberat de trecutul meu, aşa după cum şi el doreşte ca eu să-l eliberez de trecutul lui. Oare nu a transformat Morgan viaţa mamei lui şi viaţa tatălui lui ? Nu că Dirk mi-ar fl otrăvit viaţa, dar fantoma lui s-a strecurat între mama şi tata şi le-a făcut viaţa un coşmar. Nu a fost asta destinul lor, ca tata să moară urîndu-l în aceeaşi măsură în care pe faţa mama îl adora...; in timp ce în inima ei ea îl urăşte că nu a luat-o de nevasta;

Aici, pe puntea fregatei îşi aminti de toate acestea, şi o transpiraţie rece îi scăldă tot corpul, Apoi mai tîrziu beau nişte whisky, dar nu şi cealaltă licoare, hotărîndu-se să renunţe definitiv la drog, chiar în acel moment, pentru că de acum ştia şi el că dorea cu ardoare să bea acea licoare, că devenise robul ei.

Prea multe adevăruri de suportat deodată. Nu e uşor să te priveşti drept în faţă. Cea mai dificila încercare dintre toate; şi cea mai periculoasă, prin care orice bărbat trebuie să treacă, dar numai o dată în viaţa lui, ca să se împace cu sine; Că mi-a plăcut, că nu mi-a plăcut, eu am făcut-o.

- Domnule secund, spuse tînărul semnalizator către locotenentul Lloyd, privind prin ochean la colegul său de pe cealaltă navă. Un mesaj de la amiral.

Cu două punţi mai jos, sala maşinilor era un cuptor încins, plin de zgomotul infernal şi ritmic al maşinilor, de praf şi negreală, şi de miros urît, şi prin ceaţa aceea confuza se zăreau din cînd în cînd traiectoriile cărbunilor arzînd, în timp ce fochişti, goi pînă la brîu, deschideau uşile focarelor de sub marile cazane ca să arunce înăuntru cărbune, sau să scurme gura aprinsă ca să facă loc combustibilului proaspăt.

Angélique şi Marlowe stăteau pe un grătar de fier deasupra lor. Aerul fierbinte urca în sus, spre ei, în vîrtejuri aducînd cu el mirosul încins de cărbune, de fier şi de ulei arzînd de sudoare şi aburi.

Corpurile de dedesubt luceau de transpiraţie, bărbaţi cu pîntece mari şi cu muşchi umflaţi de încordare înfigeau lopeţi ascuţite ca briciul scrîşnind pe podeaua de fer, în buncherele de cărbune, scoţîndu-le apoi pline, aruncau cu îndemînare cărbunele care se împrăştia într-un strat egal, care lua foc imediat, ca peste el să se arunce apoi alt strat de cărbune.

Spre pupa, motorul în mişcare strălucea, curăţat cu grija; şi dat cu ulei, iar bărbaţi cu nişte bidoane cu gît lung puneau ulei la articulaţiile maşinilor, alţii curăţau cu ghemotoace dé bumbac excesul de ulei, alţii urmăreau cadrane gradate, manevrau pompe, supape şi valve în timp ce motorul rotea arborele elicei ca nava să înfrunte valurile. Din supape ţîşneau jeturi de abur, alţi mecanici se îngrijeau de pistoane, pîrghii, transmisii, pe care le ungeau, le ştergeau, fochiştii aruncau în focare alte şi alte lopeţi cu cărbune. Angélique urmarea tulburata acest tablou de coşmar, în vreme ce eroii acestuia habar n-aveau că erau priviţi.

Plin de mîndrie, Marlowe îi arăta totul si îi explica totul; făcîndu-se auzit peste vuietul motoarelor, iar ea răspundea cu o înclinare a capului şi un zîmbet din cînd în cînd, ţinîndu-se de braţul lui, ca să-şi păstreze echilibrul, şi nu auzea nimic din ce-i spunea şi nici n-o interesa, fascinată de sala maşinilor care i se părea o Walhalla masculină, în care maşinile erau nevestele acelor bărbaţi; primitive; dar parcă aparţinînd mai mult viitorului, nişte sclave care poartă de grijă stăpînilor lor şi nu invers.

Neobservat, tînărul semnalizator se apropie din spate şi salută. Pentru că nu părea

să-l audă nimeni, veni în faţa, salută din nou şi rupse vraja în care trăia Angélique, îi înmînă lui Marlowe un mesaj scris. Marlowe îl citi cu repeziciune, apoi dădu din cap şi-i strigă :

- Confirmă primirea ! se apleca spre Angéligue. Imi pare rău, dar acum trebuie să plecăm.

In clipa aceea clopotele de semnalizare de pe punte răsunară jos în adîncul navei. Ofiţerul maşinist confirmă primirea ordinului, mecanicii alergară să închidă nişte robinete şi să deschidă altele, apăsau pîrghii şi controlau aparatele de control. In timp ce aburul

ţîşnea pe conductele de evacuare, afara; şi motorul începu să încetinească, zgomotul se reduse şi fochiştii se sprijiniră răsuflînd uşuraţi în lopeţi, trăgînd cu nesaţ în piepturi aerul încărcat de praf de cărbune şi-şi stoarseră prosoapele pe care le purtau în jurul gîtului. Un bărbat se întoarse spre buncherul de cărbune şi-l înjură, înjurătura fu acoperită de vaietul motorului, atunci îşi deschise prohabul şi se pişă în focar pe cărbuni, jetul transformîndu-se în abur ştîrnind hohotele celorlalţi Marlowe o apucă pe Angélique repede de braţ şi o luă de acolo, pornind în sus pe pasarelă.' Abia atunci o observă un fochist, apoi un altul şi înainte ca ea Să dispară se uitau cu toţi holbaţi la silueta care se depărta.' Cînd n-o mai văzură, unul făcu nişte gesturi obscene trezind O altă cascadă de hohote, amplificată de tăcerea bruscă şi apăsătoare ce se lăsase deodată în sala maşinilor. Cînd ajunse pe punte, scăpînd din infernul acela de zgomot, Angélique îşi Umplu pieptul cu aerul curat al mării, se simţi ameţită şi se sprijini de Marlowe.

- Nu vă simţiţi bine ? o întrebă el.

- Ba. da, spuse ea. Iţi mulţumesc, John, a fost,., a fost, fost extraordinar.

- Da ? spuse Marlowe absent, atent acum, doar la marinarii din arboradă şi cei de pe punte ocupaţi cu manevrele pentru ridicarea velelor. Presupun că e extraordinar, dar numai prima oară. Pe o mare în furtuna, acolo jos e un iad. Fochistii şi maşiniştii sînt o rasa de oameni aparte - o conduse la Malcolm. Imi pare rău, dar trebuie să vă părăsesc o clipa.

Se duse jos la cabina lui de la pupa. Marinarul de sentinela saluta cînd trecu pe lîngă el. Safe-ul navei era sub patul lui. îl descuie cu nervozitate. Mesajul de la amiral suna : „Pune în aplicare ordinele sigilate, 1/A16/12". In safe erau jurnalul de bord, codurile, banii pentru lefuri, registrele de plata, registrul de pedepse, manuale, declaraţii de vama, chitanţe, Registre Navale şi cîteva plicuri sigilate trimise lui în aceasta dimineaţa de pe nava amiral. Mîna îi tremura uşor in timp de căuta plicul indicat. Era oare ordinul : „Intoarce-te la flota ; pregăteşte-te de lupta" pe care-l aştepta ? Se aşeza la masă înconjurata de scaune prinse în podea şi rupse sigiliul.

- A fost extraordinar acolo jos, Malcolm,; Dar şi înspăi-mîntător cînd îi vezi pe toţi oamenii aceia de acolo. Uluitor ! Şi dacă e aşa pe o nava mica aşa cum e asta, atunci cum trebuie să fie pe un vapor mare, să zicem pe unul ca Creat Eastern ?

- E uimitor, Angel. Am văzut Great Eastern cînd era lansat pe Tamisa, ultima data cînd am fost la Londra, acum patru ani, cînd am terminat şcoala. Doamne, ce bucuros am fost să termin cu învăţatul... Great Eastern e făcut în întregime din fier,

întărind patru mii de tone, cel mai mare din lume pînă în acest moment, şi este construit să transporte emigranţi, cîteva mii o data, către Australia. A fost nevoie de săptămîni numai pentru lansarea lui. L-au lansat lateral, o greşeala şi aproape că s-a scufundat. Bietul Brunei, care a proiectat nava şi a construit-o, a dat faliment de multe ori, ca şi societăţile puse pe picioare de el. Vasul a fost cu ghinion, a luat foc la prima cursa şi a fost aproape distrus, şi asta l-a ucis pe Brunei. Să fie al dracului dacă m-aş îmbarca pe nava aia, e un vas cu ghinion şi a fost cu ghinion, de la prima bucata de tabla care i s-a pus...

îl văzu pe Marlowe venind pe coverta şi se încrunta. Pe faţa lui Marlowe nu mai era acum nici urma de amabilitate. Nostromul bătu clopotul de opt ori. Era ora prînzului.

- Am preluat comanda; domnule secund, spuse Marlowe;

- Da, domnule.

- De ce n-o conduci pe domnişoara Angeiique la prova. poate că i-ar place sa vadă tunurile de pe punte mai de aproope.

- Cu plăcere. Mergeţi, domnişoară ?

Ascultătoare ea îl urma, coborând pe pasarela şi de-a i lungul punţii. Secundul era un bărbat scund, cu pistrui şi avea înălţimea ei.

- Sînteţi din Tara Galilor, domnule Lloyd ? îl întrebă ea.

- Sînt din pămîntul acela ca dealurile de la Llandrindod ! Wells, locul meu de baştină.

Rîse şi ea, apoi se sprijini de el, cînd puntea se înclină, ; şi-l întreba :

- De ce m-au expediat ca pe-o şcolăriţă ?

- Asta n-am cum să ştiu, domnişorică - aruncă o privire în spate şi apoi se uita la ea. Căpitanul vrea poate să vorbească despre masa de prînz, fără îndoială, sau îl întreabă şi pe el, pe omul, dumneavoastră, daca nu vrea să meargă la toaletă. Discuţii ca între bărbaţi, spuse el şi ochii lui zîmbiră.

- Tii la el, după cît se vede, nu ?

- Căpitanul e căpitan. Şi acum să vă arăt tunurile, doamnă! Rîsul ei răsună ca un tril, marinarii din apropiere se infiorară, iar Marlowe şi Malcolm, aflaţi pe puntea . dunetei o : auziră şi ei şi se întoarseră s-o privească.

- Arată ca o cadra, Malcolm.

- Intr-adevăr. Ziceai ceva. Gustare ?

- Eşti de acord ? Bucătarul e foarte priceput la prăjitură cu dulceaţă de mere - meniul urma să mai cuprindă rasol de peşte, plăcintă de pasăre şi carne de porc sărată, găluşti, friptură rece de pasăre, brînză chedor şi prăjituri cu dulceaţă de mere. Am vreo două-trei sticle de Montrachet, din '55, puse la răcit, pe care le-am păstrat pentru o ocazie specială, şi un Chamberlin din '52.

- O duci foarte bine, spuse Malcolm foarte impresionat. Marlowe zîmbi,

- Nu chiar, dar asta e o zi deosebită, şi ca să fiu sincer,' am şterpelit Chambertin-ul, băutura preferată a tatălui meu. Cînd am plecat mi-a dat vreo douătrei lădiţe cu Montrachet:

- E şi el în marina regală ?

- Da, bineînţeles răspunse el mirat că cineva poate pune o astfel de întrebare, E comandantul flotei din Plymouth.

Avu o ezitare, începu să spună ceva şi se opri.

- Care e problema ? Ni s-a dat ordin să ne întoarcem ?

- Nu - Marlowe îl privi. Mi s-au predat mai multe ordine sigilate in această dimineaţă, împreună cu permisiunea scrisa de a vă aduce la bord şi de a reveni la apusul soarelui, negreşit. Acum cîteva minute de pe nava amiral mi s-a ordonat să deschid unul din ordine. Nu mi s-a spus să-ţi spun asta, dar nici nu mi s-a spus să nu-ţi spun. Poate al putea să-mi explici. Mesajul sună aşa : Dacă cumva domnul Struan vă cere un serviciu deosebit, puteţi, dacă vreţi, să i-l împliniţi.

Pentru Malcolm, lumea încremeni o clipă. Nu-şi dădu seama dacă e viu sau mort, capul i se învîrtea, iar dacă n-ar fi stat pe scaun, cu siguranţă că s-ar fi prăbuşit pe punte,

- Cristoase Atotputernice ! exclamă Marlowe speriat. Nostrom, un păhărel de rom, imediat !

Nostromul o luă la fugă, dar Malcolm reuşi să îngîne cu vocea sugrumată :

- Nu, nu e nevoie, mă simt bine..., de fapt puţin rom îmi va face... îmi va face foarte bine.

Văzu buzele lui Marlowe mişcîndu-se, îşi dădu seama că cineva îl zgîlţîia, dar urechile lui nu auzeau decît bubuitul inimii, iar apoi simţi cum vîntul îi atinge obrajii, şi auzi din nou vuietul mării.

- Poftim, domnule, spunea nostromul, ţinîndu-i paharul la buze.

Romul ii lunecă în jos pe gît. In cîteva secunde Struan se simţi mai bine. Dădu să se ridice în picioare,

- Mai bine staţi liniştit, domnule, spuse nostromul stînjenit. Parcă aţi fi văzut o stafie.

Nu sînt nebun, spuse Malcolm, rostind cuvintele cu greu. John, pe căpitanul tău ! Malcolm se holba la el parcă fără să-l vadă. Nu sînt nebun, spuse Malcolm, rostind cuvintele cu greu. John, iartă-mă, domnule căpitan Marlowe, putem găsi undeva un loc unde să vorbim între patru ochi ?

- Sigur. Chiar aici - stingherit, Marlowe făcu semn nostromului care părăsi puntea de comandă, rămaseră numai cirmaciul şi omul de la semnalizare. Semnalizator, mergi la prova. Cîrmaci, nu auzi o vorbă !

- Favoarea pe care ţi-o cer e următoarea : ieşi în larg pînă nu se mai vede uscatul pentru scurt timp şi să ne căsătoreşti pe Angélique şi pe mine.

1129

- Să..? poftim ? era rîndul lui Marlowe să fie buimăcit, îl auzi pe Malcolm repetînd cele spusese. Nu eşti în toate minţile, se bîibîi el.

- Ba da, Malcolm era acum deplin stăpăn pe sine, viitorul lui era în joc, în urechi îi sunau cuvintele amiralului : dacă vreţi, puteţi să-i împliniţi cererea. Să-ţi explic.

Şi începu. După cîteva minute, un steward veni sus pe punte şi plecă imediat, ceva mai tîrziu veni din nou spunînd !

- Cu complimentele bucătarului, domnule, masa de prînz e gata în cabina dumneavoastră.

Dar din nou Marlowe îi făcu semn să plece, concentrîn-du-se la ce-i spunea Struan şi nedorind să-i întrerupă nimeni,

- ...ăsta e motivul, termină Malcolm. De aceea sîntem implicaţi eu. tu, amiralul, maică-mea. Şi acum, te rog, imi împlineşti această favoare deosebită ?

- Nu pot, spuse Marlowe clătinînd din cap. Iartă-mă, prietene, dar n-am căsătorit niciodată pe nimeni Şimă îndoiesc că regulamentele îmi permit să oficiez această căsătorie.

- Amiralul ţi-a dat permisiunea să faci ce-ţi cer eu.

- Dar a avut grija să fie foarte precaut, prietene : să-ţi împlinesc această favoare dacă vreau eu. Sfinte Dumnezeule; asta e ca şi cum mi-aş băga capul în laţul scotei velei mari; prietene, spuse Marlowe, în timp ce mintea lui anticipa toţ felul de nenorociri viitoare. Tu nu-l cunoşti pe Ketterer cum îl cunosc eu, Dumnezeule, nu-l cunoşti deloc, nu ştii cum sînt toţi ofiţerii de rang superior ! Dacă greşesc cumva în acest caz, îmi face coaiele terci în menghină, cariera mea s-a dus pe apa sîmbetei făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul, clătina din cap şi bombăni în continuare. Nu pot să fac una ca asta, n-am nici o ieşire...

- De ce ? Eşti împotriva acestei căsătorii ?

- Eu nu sînt împotrivă, pentru numele lui Dumnezeu, dar mama ta nu e de acord, vreau să spun că ea se opune căsătoriei, Sir William e şi el amestecat în conspiraţia asta, biserica n-o să vă căsătorească, nici alţi căpitani, fir-ar să fie, voi sînteţi amîndoi minori din punct de vedere legal, aşa că chiar, dacă v-aş căsători, tot n-ar avea nici o valoare, iar ea... La naiba, tu eşti minor şi ea... pur şi simplu nu pot să risc... - un gînd îl trecu brusc prin minte şi arunca o privire către ţărm. Numai dacă îi semnalizez lui Ketterer. O să-i cer permisiunea.

- Dacă faci una ca asta o să-ţi pierzi cinstea obrazului în faţa lui pentru totdeauna. Dacă ar fi vrut ca să-i ceri permisiunea, ţi-ar fi spus asta de la început.

Marlowe se uită fix la el. Reciti textul exact al mesajului amiralului şi gemu. Struan avea dreptate. Viitorul lui era în cumpănă. Cristoase Atotputernice, de ce i-am invitat la bord ! Primele cuvinte ale tatălui său de care-şi aducea el aminte sunau cam aşa :

„Cînd eşti în marină, îţi conduci nava după reguli şi regulamente, ca la carte, literă cu literă, fir-ar să fie, şi nu te abaţi de la ele decît dacă eşti vreun Nelson, dar afurisitul de Nelson n-a fost decît unul singur !"

- Imi pare rău, prietene, dar răspunsul este nu !

- Tu eşti ultima noastră speranţă. Acum eşti chiar ultima speranţă.

- Iartă-mă, dar răspunsul e nu.

Struan oftă din adîncul sufletului, îşi îndreptă spinarea şi Jucă ultima carte :

- Angel ! strigă el - ea îl auzi abia cînd o strigă a doua oară, reveni cu locotenentul Lloyd şi se opri alături de el. Angel, vrei să te măriţi cu mine chiar azi, acum ? spuse el, simţind la vederea ei cum îl inundă un val de dragoste. John Marlowe poate oficia ceremonia dacă vrea. Ce părere ai ?

Un fior de uimire se răspîndi pe chipul ei, nici nu-l auzi pe Marlowe, care începuse

să-i spună că-şi cerea iertare, dar nu putea face asta şi toate argumentele lui se înecară în valul de pasiune cu care fata îl luă în braţe şi îl sărută, după care-l sărută pe Malcolm, şi iar pe Marlowe.

- Da, ah, da... John, ce minunat că tu ne vei căsători; nu ? Iţi mulţumesc, îţi mulţumesc, ce minunat, te rog, te rog, te rog, îl imploră ea, îmbrăţişîndu-l din nou.

- Da, bineînţeles, se trezi Marlowe spunînd fără voie, de ce nu, îmi va face plăcere !

Rosti aceste cuvinte simţind că-şi pecetluise soarta, în vreme ce în sinea lui voia să urle : Nu !

Timonierul puse capăt dilemei strigînd plin de bucurie :

- De trei ori ura pentru căpitanul Marlowe. Vom avea o cununie la bord !

Prînzul a devenit un praznic prenupţial, plin de veselie; s-au' băut numai două sau trei pahare de vin pentru a degusta calitatea rară a licorii, doar au gustat din mîncare, ceea ce a rămas s-a pus de o pacte pentru mai tîrziu, toţi prea emoţionaţi şi prea dornici ca să înceapă cununia. De îndată cea luat ho-tărîrea, Marlowe a dat ordin ca nava să se îndrepte spre larg cu toate pînzele sus şi deveni cel mai entuziast, dorind ca ceremonia să fie perfectă şi memorabilă. Dar înainte de a închina în onoarea mirilor la sfîrşitul mesei, el spuse plin de gravitate :

- Numai Dumnezeu ştie dacă această căsătorie e legală sau nu, dar nu am găsit nimic în Regulamentele Marinei care să spună că nu e, sau că nu poate avea loc, nimic nu se referă la vîrsta împricinaţilor, se spune doar că ambii trebuie să consimtă de bună voie la această căsătorie, în prezenţa unor martori şi să semneze o declaraţie în acest sens care se înregistrează în jurnalul de bord al navei. De îndată ce ajungem la ţărm, se va dezlănţui tot infernul de rigoare, unii contestînd ceremonia, alţii felicitîndu-vă, şi cred că va trebui să mergeţi şi în faţa altarului. Şi o biserică şi cealaltă vor urla cît le va ţinea gura că ce am făcut noi este un păcat de moarte.

Angélique simţi în vorbele lui oarecare nesiguranţă.

- John, această căsătorie e legală, nu ? Malcolm mi-a spus că există împotriviri, iar în ceea ce-l priveşte pe părintele Leo..., strîmbă din nas a dezgust. Nu vei avea neplăceri, nu-i aşa ?

- Ducă-se pe pustii asemenea gînduri, amiralul şi-a dat încuviinţarea, îi spuse Marlowe mai încrezător decît se simţea în sinea lui. Destulă vorbă, ridic paharul în sănătatea voastră şi pentru generaţiile care vor veni !

Angélique dădu să se ridice în picioare, dar Struan o opri.

- Imi pare rău, draga mea, dar aduce ghinion să bei pentru propria sănătate, superstiţie veche, iar la bordul navelor Marinei Regale se bea şezînd pe scaun.

- Vai, iartă-mă.

Cu mînecă atinse un pahar, care se lovi de un altul şi se porni un clinchet ca de clopoţei. Imediat, şi Marlowe şi Struan se repeziră să oprească muzica aceea. Malcolm spuse :

- Imi pare rău. draga mea, dar şi asta e o superstiţie veche a marinarilor. Dacă laşi clinchetul unul pahar să se stingă de la sine, undeva, în lume un marinar moare înecat.

- Ah ! fata păli. îmi pare rău. Trebuia să ştiu. In trecut de atîtea ori...

- Nu-ţi face griji, spuse Marlowe repede. Dacă nu ştii, superstiţia nu contează. Nu-i aşa, Malcolm ?

- Da, şi de data asta ai dreptate. Aş vrea să închin un pahar, Angéligue, pentru John Marlowe, căpitan în Marina Regală, gentleman şi cel mai bun prieten pe care-l avem !

Cabina aceea mică deveni neîncăpătoare, se încinseră discuţii însufleţite, rîsete, apoi Lloyd anunţă că totul era pregătit pe punte. Mirii mai schimbară între ei un sărut, tandru, ieşiră pe punte, unde rămaseră în picioare, mînă în mînă, amîndoi emoţionaţi de solemnitatea momentului.

Nava stătea cu prova în vînt, pînzele şi vergile tremurau. Cei din echipajul vasului care nu se aflau la manevre erau cu toţii aliniaţi, dichisiţi de sărbătoare, cu faţa spre dunetă, unde Malcolm şi Angélique stăteau în picioare în faţa căpitanului. Acesta era flancat de o gardă de onoare alcătuită din doi marinari. Deschise Regulamentul Naval la pagina cu pricina şi făcu un semn către gornistul de pe vas care dădu semnalul cuvenit, nostromul suflă în siflee şi toţi luară poziţia de drepţi.

- Ne-am adunat aici ca să fim martori la căsătoria acestor doi tineri în faţa lui Dumnezeu...

Nimeni nu simţea nici valurile mării şi nici vintul care în-cepuseră să se înteţească. La .orizont apăruseră nori nimbus, care nu erau încă ameninţători, dar constituiau un avertisment ! Deasupra capului cerul mai era încă limpede, iar Marlowe se întrebă, o clipă, dacă vremea aceea era de bun augur sau nu. Nici un motiv de alarmă încă, gîndi el. Ceremonia se termină repede, ciudat de repede, pentru toţi cei de faţă, iar Struan se simţi chiar dezamăgit. El îi puse inelul cu sigiliu pe care-l purta la degetul mic drept verighetă. Era prea mare pentru degetul ei, dar ea îl ţinea strîns, uitîndu-se fix la el de parcă nu-i venea să creadă.

- Vă declar acum soţ şi soţie,

In timp ce se sărutau, se auziră trei urale puternice, iar Marlowe strigă :

- La umbra vergii mari ! - ordinul pentru cîte un pahar de rom fiecărui om din echipaj, ordin urmat de alte urale. Doamna Struan, îmi permiteţi să fiu primul care să vă felicite ?

Angélique îl cuprinse cu braţele de după gît, lacrimi de bucurie curgîndu-i pe obraji.

- îţi mulţumesc, îţi mulţumes.

~ N-ai de ce, spuse Marlowe stînjenit, apoi îi strînse mîna lui Struan. Felicitări, prietene. Oare de ce nu - o rafală scurtă de vînt făcu arborada să trozenească - de ce nu vă duceţi voi Jos, sub punte şi vin şi eu imediat, spuse el, apoi se întoarse preocupat de manevra navei. Las-o sub vint domnule secund, cap spre Yokohama, cu vele, pînă îa noi ordine, mergem cu motoarele în radă la locul de ancorare. S-ar putea să avem parte de-o furtună. Semnalizator, dă-mi caietul. Cînd sîntem la vederea navei amiral, transmite asta.

Edward Gornt şedea confortabil în uşa cu geamuri mari a clădirii Brock, cu picioa'rele proptite pe un scaun, urmărind alene cu privirea golful. Geana de nori de la început se întinse pe cer şi promitea furtună, deşi, în această perioadă a anului, se putea tot atît de bine ca norii să dispară la fel de repede, în spatele lui, Norbert Greyforth şedea la masa lui de lucru, cufundat în hîrtii. Văzuseră amîndoi cum Pearl dispare la orizont, dar nu dăduseră faptului nici o semnificaţie deosebită.

- Manevră din cadrul probelor pe care le fac, domnule, spusese Gornt. Tot nu-mi pot închipui ce se petrece la bord atît de important.

Norbert dădu din cap, amuzat în sinea lui, şi se apucă din nou să semneze şi să controleze documente şi declaraţii vamale. Un vas de transport al familiei Brock se afla în port, gata de plecare peste cîteva zile şi trebuiau făcute formele pentru ultima încărcare la plecarea din Japonia : douăzeci şi cinci de kilograme de ouă de viermi de mătase pentru piaţa franceză (treizeci pînă la cincizeci de mii de ouă la o uncie), baloturi de mătase brută şi ţesături de mătase

pentru piaţa londoneză, obiecte lăcuite, butoaie de sake pe care încercau să-l introducă pe piaţa engleză şi de asemenea pentru japonezii din Filipine, ceramică ieftină ca balast, şi cărbune, tot felul de mărfuri pentru care s-ar putea găsi o piaţă. Mai era şi restul de marfă nevîndută în Japonia şi care va fi comercializat pe drumul de întoarcere. Nişte arme şi ceva opiu, în lăzi speciale.

- O ţigară de foi ? întrebă Gornt.

- Mulţumesc ! îşi aprinseră havanele subţiri şi traseră din ele cu plăcere.

- Am aranjat o întîlnire cu McFay ca să finalizez aranjamentele pentru mîine, domnule.

- Bun ! Norbert suflă un nor de fum şi semnă ultimul dintre documente, sună un clopoţel, într-o clipă funcţionarul principal şi contabilul intrară în cameră. Asta-i tot, Periero.

- Da, senhor, spuse acesta, un bărbat mic de stei, blond cu ochi uşor orientali, ca majoritatea funcţionarilor firmelor, eurasiatic din Macao. Dar cele speciale, senhor ?

- Ele nu intră în declaraţia vamală, ci sînt în grija căpitanului.

- Se zvoneşte că cei din marina militară vor urca la bord şi va controla încărcătura prin sondaj.

- N-au decît. Nici una din mărfurile noastre speciale nu e ilegală, pe Dumnezeu, indiferent de ce dracu' fac proştii de la Struan, Norbert îi făcu semn să plece şi apoi îşi îndrepta întreaga atenţie asupra lui Gornt, ceva îi trezise bănuieli. Edward, poate că ar trebui să contramandez duelul. Spune-i lui Struan diseară că accept compromisul sugerat de el, momeala e deja pusă în cursă, nu ? îi las să plece la Hong Kong; să se bage şi mai adînc în rahat, crezînd că a cîştigat. Ce zici !

- Aţi putea proceda şi aşa. Dar de ce să-l scutiţi de o noapte de coşmar ? Trebuie să trăiască şi el puţină spaima. De ce să doarmă liniştit ? El v-ar cruţa pe dumneavoastră

Norbert se uită la el şi-i văzu buza de sus, subţire, răs-frîntă într-un zîmbet răutăcios. Rîse în sinea lui, gîndindu-se ce sărbătoare ar fi fost seara aceea dacă Ketterer era altfel de om şi că, acum mai mult ca oricînd, gîndul la duel îi strica lui Struan şi restul de somn.

- Nu am crezut că o te adaptezi atît de bine cu noi, cei care facem parte din firma Brock. Răzbunarea este dulce şi pentru tine ?

- Pentru mine, domnule ? Gornt ridică din sprîncene. Mă gîndeam la dumneavoastră. Eu sînt aici ca să vă servesc, nu aşa a fost înţelegerea ?

- Aşa a fost, e adevărat. Norbert îşi ascunse zîmbetul. Deci rămîne pe mîine, dar acum vom... - ochii lui ageri văzură o pata la orizont pe fereastra din spatele lui Gornt. Nu e cumva Pearl ? se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, fixîn-du-şi binoclul pe pata aceea - era bineînţeles fregata. Taman la ţanc, spuse Norbert, iar Gornt se întrebă ce vrea să spună cu asta, pe Pearl se strîngeau velele, în urma ei nori negri.

- S-a pornit vîntul în larg, spuse Gornt şi-şi fixă şi el binoclul.

Fumul navei era mînat de vînt transversal faţă de drumul ei. In golf, restul flotei şi navele comerciale şedeau la ancora, numai cîteva valuri înspumate, Binoclul lui Norbert se îndrepta căţre Prandng Cloud. Nici o agitaţie la bord. Apoi binoclul se îndrepta către nava amiral. Nimic. Norbert Îndreptă binoclul iar către fregata. Aşteptau. Pearl venea spre port foarte repede, valul de la prova, o dungă albă de spumă. Şi din nou binoclul se îndreptă către vasul amiral, dar nu se vedea nimic. Şi din nou reveni la fregată. Norbert reuşi să zărească silueta Angelicăi in picioare lingă un bărbat, care trebuia să fie Struan.

- Priviţi spuse Gornt, cu o voce emoţionată. Acolo. îl vedeţi pe semnalizator ?

- Unde ? A, da

- Trimite semnale cu stegulete către nava amiral. Primele steguleţe folosite reprezintă doar formula standard de începere a mesajului, spuse Gornt repede. Căpitanul navei Pearl, către amiral. Mesajul este.,. Mesajul este : A-M F-O-S-T D-B A-C-O-R-D C-U S-E-R-V-I-C-I-U-L C-E-R-U-T ! nedumerit se uită fix la Norbert o clipă. Ce să însemne asta ?

- Uită-te la nava amiral să vezi ce răspunde ! Gornt sa conformă. Unde naiba ai învăţat să descifrezi semnalele marinei militare ?

- în Norfolk, Virginia, domnule. Cînd eram copil obişnuiam să mă uit la nave, la ale noastre şi la cele britanice. Era un fel de patimă. Atunci tatăl meu a făcut rost de o carte de coduri americană şi de una britanică, cu expresiile standard şi codurile lor. Cîştigam mereu pariuri atunci cînd tata avea ca musafiri ofiţeri de marină, de obicei ca să joace cărţi. El, mama mea şi el obişnuiau să aibă mulţi musafiri şi să-i trateze cu dărnicie - asta s-a petrecut înainte de crahul bumbacului cînd tata şi-a pierdut cea mai mare parte din bani,

- Poţi să descifrezi orice semnale făcute cu steguleţele ? Orice cod ? întrebă Norbert iute, punîndu-se în minte întrebarea dacă ar putea cumva folosi aceste cunoştinţe ale lui Gornt. Ai putea descifra semnalele de pe navele lui Struan ?

- Dacă folosesc coduri internaţionale standard, dar, probabil, ca şi Brock, ei au un cod spe... Un moment, mesaj de începere : „Către căpitanul vasului Pearl de la amiralul Ketterer". Urmează iar o formulă standard : „Intoarce-te la locul de ancoraj imediat". Apoi : „Cînd eşti legat la geamandură şi nava în siguranţă, vino la raport pe vasul amiral imediat, cu el !" Şi la urmă, formula obişnuită : „Confirmă". Gornt aruncă o privire iute în spatele lui. Cu el, domnule Greyforth, să însemne cu Struan ?

- Drept la ţintă.

- Confirmare standard. Gront luă binoclul de la ochi şi-şi frecă pleoapele, căci concentrarea ii dăduse o durere de cap. Am nimerit drept la ţintă ? Ştiţi ce înseamnă mesajul ?

- Ce se află la bordul navei Pearl atît de important? Afurisitul de căpitan Marlowe, din Marina Regală.

Nu-i trebui mult timp lui Norbert ca să-i explice despre ce era vorba.

- Căsătoriţi ? izbucni Gomt ! Sînteţi genial, domnule !

- N-am crezut vreodată că Ketterer va fi de acord, dar se pare că a fost de acord. De ce ? Nu căştiga nimic, Norbert era intrigat, apoi zîmbi cu răutate. Numai dacă nu..., numai dacă nu le-a ordonat lui Struan şi lui Marlowe să vina la el la bord, ca să-l facă mat pe Marlowe si să anuleze documentul dintr-o lovitura, adică să bage cuţitul şi mai adînc în Struan, ca să-l tortureze şi mai mult.

- Poate s-o facă ?

- Nemernicul ăla poate face orice pofteşte, chiar dacă adevărul iese la iveala, spuse Norbert şi scuipa în scuipătoare, Iar apoi arunca şi mucul havanei în ea. Orice amărît de la bordul întregii flote are îndatorirea să-l asculte fără să crîcnească,' şi asta şi fac !

- Vreţi să spuneţi că el le-ar putea ordona să facă acte împotriva legii ? ,

- Uite cum stau lucrurile : ei trebuie să se supună ordinelor lui, altfel suportă consecinţele, pedepse care merg de la pisica cu nouă cozi, la chinul de a fi tras pe sub chila navei de la un cap la altul. Dacă ar vrea, te-ar putea spînzura de una din vergile arboradei, iar apoi poate spune că a fost indus în eroare de subordonaţi. Cu asta reuşeşte să tragă pe sfoară orice Curte marţială. Intre timp tu eşti mort.

- Atunci cum puteţi să vă... să vă opuneţi lui Ketterer chiar pe faţă, domnule Greyforth ?

- Pentru că Ketterer e om cu frica legii, aşa sînt educaţi ăştia din Marina Regală,

într-adins, să asculte de ordinele superiorului, dar mai ales pentru că îl avem pe Wee Willie, nemernicul ăla încrezut care e superiorul. El ne apără de Ketterer, de general, de japonezi şi de toţi ceilalţi nemernici de duşmani ai noştri, dar asta nu-l va apăra pe tînărul Struan de fulgerele lui Ketterer.

- Deci, căpitane Marlowe, serviciul deosebit pe care ţi l-a cerut domnul Struan a fost ca să te depărtezi la o distanţă de la care nu se mai vedea ţărmul..., şi să-i căsătoreşti cu domnişoara Angélique Richaud ?

- Da, domnule.

Marlowe stătea drepţi şi nu reuşea să citească expresia feţei amiralului Ketterer, flancat la masa din cabina mare de la prova de căpitanul navei amiral. în spatele lor, aghiotantul stătea în picioare la fel de ţeapăn.

- Şi ai făcut-o, ştiind că amîndoi sunt minori ?

- Da, domnule.

- Te rog să-mi prezinţi un raport în scris pînă la apusul soarelui, specificînd motivele tale, exact, şi ce s-a petrecut, exact. Poţi să pleci.

Marlowe salută şi era pe punctul de a pleca, cînd Ketterer se întoarse către căpitanul navei amiral, un bărbat urît, oţelit şi tare ca o stîncă, renumit pentru stricteţea disciplinei pe care o impunea şi pentru faptul că adora Regulamentele Marinei.

- Căpitane Donavan, ce zici, poate că ai vrea să studiezi situaţia legală ?

- Da, domnule - ochii lui albaştri nu exprimau nici un pic de milă.

- Bun, asta-i tot deocamdată.

Asta a fost ultima replica pe care auzit-o Marlowe înainte de a închide uşa. îndată inima păru să-i bată din nou. Struan aştepta în antecameră. Doi marinari stăteau de pază, privind bănuitori.

- Cristoooase, ţi-e rău ? întrebă el.

- Nu, deloc, Marlowe încercă să pară calm. Cum e şi corect, amiralul vrea un raport scris, asta-i tot. Plec înapoi la navă. Pe curînd.

înainte de a pleca, uşa cabinei se deschise şi crezu iar că i-a sunat ceasul. Căpitanul Donovan trecu grăbit, aproape atingîndu-l, fără să-l bage în seamă sau să-i răspundă la salut. Din cadrul uşii aghiotantul spuse :

- Domnule Struan, fiţi vă rog amabil şi intraţi în cabină. Struan intră şontîcăind. Ofiţerul închise uşa în urma lui şi rămase la o distanţă de la care putea uşor auzi dacă e chemat, înainte de a pleca, Marlowe îi întîlni privirea, nu citi nimic în ochii lui, era de la sine înţeles că nici unul din ei nu putea să spună nimic în prezenţa marinarilor.

Ketterer, acum singur în cabină, îi făcu semn lui Struan să se aşeze.

- Dintr-un punct de vedere, permiteţi-mi să vă felicit, spuse el cu un ton ceremonios, de rău augur, şi îşi întinse mîna.

- Mulţumesc, domnule, Struan; dădu mîna cu el, strânsoarea era fermă, gestul lipsit de convingere. Şi din alt punct de vedere ?

- Din alt punct de vedere se pare că va trebui să renunţaţi la o parte din afacerile dumneavoastră pentru a vă ţine promisiunile.

- Ce vreţi să spuneţi, domnule ?

- Se pare că aţi stîrnit un adevărat cuib de vipere veninoase printre ceilalţi negustori. Sir William e asaltat de plingeri contra dumneavoastră.

- Am spus-o deja, o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

- Trebuie să faceţi chiar mai mult decît atît, domnule Struan.

- Imi cer scuze, dar ce înseamnă asta, domnule amiral ?

- Nimic altceva decît aţi promis.

în scurta tăcere care urma, Struan se hotărî să nu se lase intimidat, sau zdrobit de celălalt, dar nici să uite că acesta ia făcut posibilă căsătoria lui, nu, se corectă el, nu posibilă, i doar a permis ca ea să devină posibila. John Marlowe a fost cel care a avut tăria de caracter de a-şi asuma toata răspunderea.

- Căpitanul Marlowe nu va avea de suferit consecinţe pentru asta, da ?

- Căpitanul Marlowe e supus Regulamentului Marinei.

- Da, fireşte, dar eu cred că el ne-a căsătorit în baza Regulamentului Marinei, domnule. Am citit paragraful cu mare atenţie înainte de căsătorie, şi în el nu se vorbeşte de o anume limită de vîrstă, nici nu se menţionează vîrsta în vreun fel.

- Regulamentul spune de asemenea că orice căsătorie încheiată în acest fel poate fi spusa unei revizuiri imediate, dacă nu e legală. în acest caz e posibil orice !

- Deci sînt şi nu sînt căsătorit, asta este ceea ce vreţi să spuneţi ?

- Nu fac decît să subliniez, domnule Struan, că, aşa cum se intîmplă în toate situaţiile ce intră sub Incidenţa Regulamentelor Marinei Regale, toate deciziile neobişnuite pot fi revocate." Struan se forţă să zîmbească.

~ Corect. Ceea ce am... - era cît pe ce să-i scape cuvintele am citit, dar prudent se răzgîndi - ...din cîte am înţeles eu ordinul dumneavoastră, domnule, el îi dădea căpitanului permisiunea respectiva.

Ketterer ridică o sprinceana.

- Căpitanul Marlowe, v-a arătat un ordin sigilat adresat lui ?

- Din cîte am înţeles eu, domnule, din cele relatate de el, ordinul îi dădea permisiunea condiţionaltă. Mărturisesc că am insistat să-mi spună cum sunau exact cuvintele ordinului ca să-l conving că situaţia era limpede şi aprobarea legală,

- Am crezut că aşa veţi face, spuse amiralul sec.

- Deci era vorba de o permisiune condiţionată ?

- Ordinul meu a fost clar : dacă cumva îi cereaţi un serviciu deosebit, el putea să vi-l împlinească dacă dorea. Aseară, n-aţi cerut oare îngăduinţa să vă depărtaţi de ţărm dincolo de linia orizontului ? Serviciul deosebit pe care-l cereaţi putea fi exact acesta, iar ordinele lui erau să facă manevrele la o distanţă de la care putea fi văzut de pe nava amiral.

Struan încercă din greu să-şi păstreze cumpătul, simţind cum mocneşte în el mînia care ar fi fost un dezastru.

- Da. domnule. Da, e posibil ca dumneavoastră să vă fi gîndit aşa. Dacă a existat vreo neînţelegere, eu sînt vinovat şi nu căpitanul Marlowe.

- O să iau notă de asta, domnule Struan.

Malcolm îl cîntări pe bărbatul acela mai in virstă din faţa lui, îl ascultă cu mare atenţie, dorind să ghicească încotro bătea, temându-se acum că această discuţie era o continuare a jocului de-a şoarecele şi pisica. Mă aflu iar în ghearele lui, oare nu voi scăpa niciodată ?

- Permiteţi-mi să vă întreb, domnule amiral, de ce i-aţi dat căpitanului Marlowe chiar şi o permisiune condiţionată, ştiind bine că eu aveam să mă folosesc de ea în scopurile mele ? Struan se sili să rămînă calm ştiind bine că această căsătorie era valabilă, atîta vreme cît ceremonia nu era anulată. Aseară n-am crezut că veţi da o permisiune, chiar şi condiţionată.

In cursul nopţii, Ketterer fusese obsedat de amintirea Consuelei : „Dă-i tînărului senhor o şansă, Charles", îi spusese ea cu accentul ei fermecător, cîntat, plin de aceeaşi senzualitate, în memoria lui ca şi ochii ei căprui pe vremea cînd erau atît de vii „Nouă nu ni s-a dat nici o şansă, de ce să nu-i oferi măcar lui o şansă ? Aminteşte-ţi că nu erai cu mult mai mare ca el. Pentru tine, el şi-a asumat o mare

răspundere, şi cu siguranţă că-şi va ţine promisiunea. De ce să nu fii generos, aşa cum n-au fost părinţii noştri şi blestemata Amiralitate ? e atît de îndrăgostit, Charles, aşa cum ai fost şi tu, dar, spre deosebire de tine, tînărului i s-a dat deja o lovitură cruda cu voia lui Dumnezeu..."

Se trezise, cuvintele ei sunîndu-i incă in urechi. Felul în care-i pronunţa numele îi mai sfîşia inima şi acum, după toţi anii care trecuseră de atunci. Dar situaţia asta nu e la fel; gîndise el, încrîncenat. Struanii fac contrabandă cu opiu şi comerţ cu arme. Nu pot să-i uit pe marinarii mei ucişi de armele lor. lartă-mă, dragostea mea pierdută de mult, dar căsătoria va fi imediat declarată nelegală, iar Struan n-o să-mi scape din capcană. Datoria e datorie.

Acum, uitîndu-se la Struan şi amintiridu-şi cum şontîcăia cînd a intrat în cabină, hotărît să pară în deplinătatea puterilor deşi Hoag şi Babcott îi confirmaseră amîndoi, între patru ochi; că Struan avea aproape permanent dureri, şi se îndoiau că va putea vreodată alerga sau călări ca lumea. Işi aminti ce-i spusese ea în vis : Spre deosebire de tine... încercat de Dumnezeu.' Oftă.

- M-au furat gîndurile, domnule Struan, spuse el, hotărîndu-se să fie generos. Am credinţa că veţi face ce aţi promis ! se ridică în picioare, zîmbetul ei îi stăruia încă în adîncul minţii; se duse la bufet simţindu-se deodată curios de tînăr. Nişte sherry ?

- Mulţumesc, Struan dădu să se ridice, se clătină, gestul de bunăvoinţă al lui Ketterer parcă-i luase puterile.

- Vă servesc eu. Tio Pepe ? Bine. Noroc ! ciocniră paharele, Ketterer trase o duşcă bună. Uite ce e tinere, spuse el. cu o voce neobişnuit de calmă şi plină de bunăvoinţă, bineînţeles că mă voi consulta cu Sir William şi îl voi îndupleca să citească Regulamentul Marinei. Mai mult ca sigur că raportul căpitanului Marlowe va fi acceptat, după cuvenita lui studiere. Trebuie să ne asigurăm că ofiţerii noştri sînt permanent conştienţi de consecinţele acţiunilor lor, iar el nu va avea necazuri. Acesta e un al doilea secret al nostru. Aţi înţeles ? ;

- Da, domnule. Mulţumesc. Voi face cu siguranţă ceea ce am promis, Struan trase aer adinc în piept. Deci căsătoria mea este legală ?

- Asta depinde de punctul de vedere din care priveşti lucrurile. In ceea ce mă priveşte; în ceea ce priveşte Marina Regală, aşa cred, în consecinţă aşa ar trebui să fie şi după legile civile. Cît priveşte cele două biserici de care aparţineţi fiecare în parte, şi Inevitabilele salve şi dezlănţuirea furtunii, pe care va trebui să le înfruntaţi, vă sfătuiesc să vă pregătiţi pentru tot ce poate fi mai rău. Şi vă felicit din nou.

Transmite-ţi complimentele mele doamnei Struan, între patru ochi, bineînţeles.

Pînă la apusul soarelui, vestea era cunoscuta în toata colonia, în Mahalaua Beţivanilor şi în Yoshiwara.

Se stîrniră imediat speculaţii aprinse, certăreţe, teorii pro şi contra acestui gen de căsătorii, unii susţinînd că ceremonia era întru totul ilegala, alţii din contra, mulţi dintre cei mai arţăgoşi negustori, ca şi toţi clienţii Mahalalei Beţivanilor, folosind un limbaj dezgustător, gesturi obscene, ba chiar şi pumnii pentru a-şi sprijini poziţia, în timp ce unii mai înţelepţi mîrîiau : Ah, şiretul pui de lele, uite de ce l-a tot linguşit pe amiral ! A fost un tîrg ! Deştept băiatul. Şi eu aş fi făcut la fel, dacă aş fi fost Struan. Acum că s-a văzut cu sacii în căruţă, oare va mai fi împotriva negoţului cu opiul, contra vînzărilor de armament ? Nu se ştie...

Noul subiect de discuţie fu pricina unor cafturi cinstite în Mahalaua Beţivanilor şi un bar arse pînă în temelii. Se răs-pîndise zvonul că părintele Leo făcuse apoplexie şi zăcea acum îngenuncheat în faţa altarului, iar pastorul Tweet făcea spume la gură in faţa lui Sir William, iar la Club, Lunkchurch şi Grimm, aflaţi inevitabil pe poziţii opuse, începuseră să se bată şi, ca de obicei, fuseseră aruncaţi în stradă.

Malcolm şi Angélique se aflau în cabina cuterului firmei.' în faţă apăru debarcaderul lor, şi în vreme ce tinerii căsătoriţi se ţineau de mînă, văzură un grup zgomotos de binevoitori care se adunaseră acolo, în frunte cu McFay. Vremea nu se stricase aşa cum se pronosticase, avuseseră parte numai de o ploicică spre sfîrşitul după-

amiezii. Vintul mai bătea, cerul era tot acoperit, dar asta nu diminua entuziasmul celor veniţi în în-tîmpinare.

- Curaj, doamnă Struan, spuse Malcolm şi o strînse în braţe.

- Da, dragul meu soţ, o Malcolm, sună atît de ciudat atît de minunat, il săruta ea şoptind. Nu e un vis, nu ?

- Nu, deşi şi eu am aceleaşi sentimente.

Cuterul se legăna prins de hulă, aruncîndu-i pe unul în braţele celuilalt, spre veselia tuturor, se opri clătinîndu-se la cheu, in uralele şi strigătele celor de faţă, cea mai reuşita acostare făcută vreodată de nostrom. ,

- Mai cu suflet la parîme, băieţi, ordonă el, dar nu era nevoie de asta deoarece mîini zeloase treceau deja parimele de ancorare după babale şi marinarii se îngrămădeau să dea o mînă de ajutor.

- Felicitări, tai-pan şi doamnă Struan, se auzi glasul lui Jamie printre urale care se întinseseră ca focul şi acum ajunseră în interiorul clubului aflat pe Strada Mare.

Imediat incăperea se goli şi toată lumea ieşi afară să in-timpine alaiul, ridicîndu-şi pălăriile, printre aceştia chiar şi doamna Lunkchurch şi doamna Grimm, gătite de sărbătoare şi vesele ca şi ceilalţi. Gornt şi Norbert Greyforth priveau atent de la ferestrele de sus ale firmei Brock. Ieşiţi din toate casele, servitorii chinezi erau numai ochi, iar samuraii se adunaseră la Poarta de Nord, dezorientaţi. Miniştrii ambasadei şi personalul legaţiilor apărură şi ei. Sir William cu faţa ca de piatră, flancat de Phillip Tyrer, care zîmbea, şi de Michaelmas Tweet, încruntat şi furios, Sergheiev, radios, aclamînd cît îl ţinea gura, Dmitri, strigînd entuziast şi fluturînd un steag american, Seratard şi André, neştiind cum să se manifeste, bucuroşi că această căsătorie se încheiase, furioşi că ei nu fuseseră consultaţi.

- André, adu-o aici cît mai curînd posibil. Isuse, prostuţa asta de puştoaică ar fi trebuit să ne spună şi nouă ce face.' Şi e datoria ta s-o ţii în frîu ! spuse Seratard

dintr-un colţ de gură, în vreme ce răspundea entuziast cu mîna la semnele Angelicăi. Struan trebuie să facă un testament conform Codului lui Napoleon imediat, ai grijă de asta ! Numai Dumnezeu

ştie ce şmecherii va încerca Sir William, fie pentru această căsătorie, fie împotriva ei. Indiferent ce spune el, poziţia noastră-i limpede : această căsătorie e legală, şi trebuie să insistăm că este conformă cu legea franceză ! Abordează-l pe părintele Leo; o să-i cunune religios cum se cuvine chiar săptămîna viitoare.:,' Mon Dieu, uită-te la cretinii ăia !

Angélique şi Struan erau asaltaţi de lume. Tot mai greu le era să-şi croiască drum prin mulţime, toţi dorind să sărute mireasa, doar era dreptul lor, numai că se împiedicau unii Pe alţii, şi buluceala şi zarva sporeau. Angélique începu să Intre în panică, ceea ce spori tensiunea celor din apropierea mirilor. Mulţimea dădu buzna peste ea, aproape o strivi, în timp ce Struan dădea cu bastoanele în dreapta şi-n stingă, iar Jamie începu să-i îmbrîncească fără milă, cineva trase un pumn şi se stîrni o încăierare groaznică. Sir William strigă către Infanteriştii marinei de pază :

- Fuga, croiţi-le un drum, grăbiţi-vă pentru numele lui Dumnezeu, altfel vor fi striviţi! cei patru marinari începură să alerge. Phillip, preia comanda şi adu-l pe Struan in biroul meu, trap, galop.

Sergentul răcni :

- Hei, oameni buni ! şi diavoleasca sămînţă a nebuniei care dă iama din senin în gloată, fără nici un motiv Anume. dispăru şi calm dar ferm, sergentul începu să-şi croiască cu forţa drum spre cei doi, Purtaţi-vă frumos, faceţi loc doamnei ! îl ascultară, se dădură la o parte şi Struan reuşi să ajungă la ea.

- N-ai păţit nimic, Angel ?

- O, nu, iubitule ! acum că se făcuse loc în jur, panica îi trecu, îşi aranja pălăria, pana era ruptă. Uită-te şi tu ! i-o arătă ea.

- Să vă ajut, interveni acum Tyrer pLin de importanţă, fă-cîndu-le semne celorlalţi să se retragă. Haide, plecaţi, mişca-ţi-vă, aţi speriat-o de moarte. Te simţi bine, Angélique ? Şi tu, Malcolm ?

- Sigur, spuse Malcolm, şi ştiind-o pe Angélique în siguranţă, îşi apucă bastoanele, şi se simţi din nou fericit. Mulţumiri pentru primire ! Nobila Casă vă oferă băutură, barul Clubului e deschis şi rămîne deschis pînă la noi ordine !

Toţi năvăliră în direcţia Clubului. Curînd nu mai rămaseră decît Malcolm, Angélique, McFay şi Phillip Tyrer, Apăru îndată şi mutra acră a lui Michaeimas Tweet, care spuse :

- Domnule Struan, ceremonia care a avut loc e completamente nelegală şi eu trebuie să vă aver...

- E posibil să ai dreptate, venerabile pastor, dar eu am fost informat că nu e chiar aşa, replică Struan cu fermitate, deoarece avea deja un plan cum să se descurce cu Tweet, un altul pentru părintelui Leo şi un altul pentru Sir Wiliam. Oricum cred că e o soluţie fericită. Poate veniţi la biroul meu mîine la prînz ? Casa Domnului va avea motive să fie mulţumită, domnule, puteţi să fiţi siguri apoi Struan îi şopti lui Jamie :

Scopă-mă de ăsta ! celorlalţi le spuse : Spre birou, repede, cît de iute puteţi.

Apoi Struan şi Angélique trebuiră să mai facă faţă unor entuziaşti întîrziaţi şi la capătul puterilor Angélique şopti :

- Phillip, hai repede ! o luă la fugă înainte cu el să scape de părintele Leo care venea din josul străzii cît de iute puteo el cu trupul lui dolofan şi sutana strimta.

Odată ajunşi în foaierul clădirii, unde cei mai mulţi dintre salariaţi îi aşteptau aliniaţi, cu Vargas în frunte şi Chen; care zîmbea misterios, ea rîse nervos :

- N-am vrut să fiu nevoită să mai vorbesc acum şi cu el !

- De ce nu ? Phillip era foarte încîntat. Sunteţi căsătorită acum şi nu mai poate face nimeni nimic. Cel puţin Sir William şi-a scuipat plămînii de cînd a auzit de căsătorie, înjurînd marina, pe Ketterer, pe Marlowe. Deci sunteţi căsătorită ! Eu nu vreau decît să vă felicit şi să sărut şi eu mireasa ! nu mai aşteptă nici un consimţămînt şi o săruta frăţeşte, iar ea îl strînse în braţe cu putere şi răsuflă din nou uşurată.

Struan intră pe uşă cu McFay. încuie, ordona el.

Ajutat de Vargas, McFay execută ordinul, impingînd politicos, dar ferm pe cei cîţiva negustori mai insistenţi şi trase cu putere zăvorul, exact cînd părintele Leo ajunse cu paşi mari, la uşă, încercă clanţa, apoi izbi cu pumnii ca şi cum ea ar fi fost portalul unei catedrale. Dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie, toţi fugind în birou, ca

nişte copii poznaşi, şi se lăsară să cada pe scaune cu toţii, cu excepţia lui Malcolm.

- Şampanie, Chen, spuse el. Mulţumesc, Vargas, ne vedem mai tîrziu spuse el ca răspuns la felicitări, şi adăugă în Cantoneză adresîndu-i-se lui Chen : Deschide sticla, guriţa făţarnica ce eşti !

Jamie McFay închise uşa şi se aşeză uşurat pe ultimul scaun liber.

- Ayeeyah, spuse Malcolm, simţind că fierbe la fel ca şampania. N-am crezut că o să fie chiar aşa. Phillip, iţi mulţumesc încă o data, pentru bunele urări, şi ţie, Jamie. Angel, te simţi bine ?

- Da, domnule Struan, minunat, îţi mulţumesc !

- Toate bune şi frumoase, Malcolm ! Minunat. Nu vrei să te vezi şi cu Sir William, cît mai curînd posibil ?

Şi le spuse asta pe un ton atît de amabil, şi calm, cînd toţi ştiau cum răcnise Sir William la ei să-l aducă în dinţi.

Imediat, încît se aşternu brusc linişte, ca la fel de brusc să izbucnească toţi într-un rîs isteric.

- Mîine după-amiază, cu mare plăcere, spuse Malcolm. Curînd paharele erau din nou pline, se goliră chiar şi mai repede, ca să fie din nou umplute. Toţi vorbeau cu voce tare, dar nimeni nu asculta nimic. Uşa se deschise încet, Vargas îi făcu semn lui McFay şi apoi îl şopti ceva. Jamie dădu din cap.

- Vin într-o clipa. Cer scuze, tai-pan, pot să plec ? A sosit un mesaj pentru Angel, pentru doamna Struan. Domnul Seratard vrea s-o felicite şi el personal, la legaţie, cît mai curînd posibil şi... şi preotul ar vrea să stea de vorbă un minut cu amîndoi.

- Jamie, termină-ţi mai întîi paharul. Vargas, trimite pe cineva la Seratard să-I spună că va fi primul pe lista noastră, părintelui Leo să vina aici mline la ora 5 după-amiază, aici, în biroul meu ! Vargas dispăru, Malcolm văzu umbra care se aşternu pe chipul Angelicăi. Stau eu de vorbă cu el, Angel, nici nu trebuie să vii şi, până duminica, totul se va potoli, îţi promit.' Sînt stăpîn pe situaţie. Cum se lasă întunericul, ne furişăm din nou la bordul cuterului.

- La bordul cuterului ? De ce, Malcolm, de ce ?

- Alta surpriza, vom lua cina pe Prandng Cloud şi stăm pe navă şi noaptea, apoi mîine mai vin şi alte surprize, o mulţime de surprize, urmează şi luna de miere pentru care trebuie să facem tot felul de planuri. Plecăm peste o oră şi nu e nevoif să te schimbi, am pus-o pe Ah Soh să-ţi împacheteze nişte haine şi sînt deja la bord ! apoi I se adresă lul Jamie : Trebuie să pleci ? Ce s-a întîmplat ?

- Am stabilit o întîlnire cu Gornt şi am uitat cu totul de ea luat de febra evenimentelor. Aşteaptă in ante-cameră. L-a rugat pe Vargas să vă transmită la amîndoi felicitările lui şi ale lui Norbert.

- Mulţumeşte-i din partea mea, dar mai stai o secundă;

- Mulţumeşte-i şi din partea mea, Jamie, spuse Angélique,

- Bineînţeles, doamna Struan, răspunse el, încerclnd să se obişnuiască acum cu alăturarea celor doua cuvinte şi constata că-i vine greu, sună artificial, cele două cuvinte I-o aduceau in faţa ochilor pe Tess Struan şi în aceste zile de fiecare dată cînd se gîndea la ea îl apuca un fior.

In clipa in care auzise de căsătorie, înţelese pe deplin motivul scrisorii lui Malcolm către The Guardian, şi declaraţiile lui făcute cu o seara înainte, strategia amiralului, ba chiar şi fixarea momentului duelului, potrivit la ţanc. Căsătoriţi ! O, Doamne Dumnezeule ! Implicaţiile pentru Malcolm erau imense. Dar pentru el nu mai conta acum că ajunsese la înţelegere cu Malcolm şi era împăcat cu sine. Se îndoia că va mai avea vreodată pace cu Tess Struan. Deşi se socotea a face parte din familia Struan, şi îşi declara cu fanatism această apartenenţă, ea moştenise totodată şi setea de răzbunare a tatălui ei, Brock, nevoia lui primitivă de a plăti ochi pentru ochi. Văzuse această dorinţă de răzbunare dezlănţuindu-se asupra nostromului care conducea ambarcaţiunea ce se răsturnase cînd se înecaseră cei doi gemeni şi cel de al doilea fiu al ei. Ea îl acuzase de omucidere şi ceruse să fie condamnat la moarte prin spînzură-toare. Procurorul îl găsise vinovat de neglijenţă, de omor prin imprudenţă şi-i dăduse maximul de zece ani de muncă forţată,' în închisoarea din Hong Kong, unde omul nu avea să supravieţuiască. Neglijenţă ? Nicidecum. Nu fusese neglijenţă, gîndise el şi majoritatea oamenilor în acea perioadă, căci furtuna se dezlănţuise brusc, după cum se întîmplă în

mod obişnuit în acel anotimp al anului. Fusese deci un accident nenorocit. Dar. ea era Tess Struan, de la Nobila Casă. Singura greşeală a nostromului, gîndi el cu tristeţe, a fost că el a scăpat cu viaţă, iar, copiii au murit.

- Angélique, ii spuse Struan, de ce nu te duci să te înviorezi puţin, eu o să fac la fel şi plecăm în mai puţin de o oră.' N-am decît cîteva chestiuni de aranjat cu Jamie.

Se sărutară, ea plecă din cameră. In cantoneză el îi spuse lui Chen să pregătească apă caldă pentru soţia lui şi pentru el.

- Apoi vom urca la bordul navei Prancing Cloud. E totul pregătit ?

- Da, stăpîne.

- Bun. Iar tu şi cele două femei să nu scoateţi o vorbă,' muţi ca nişte lilieci ghiftuiţi, tolăniţi în căcat şi mulţumiţi cum n-au mai fost ! lui Tyrer îi spuse în engleză : Phillip, te rog să ne ierţi. Incepînd de mîine, evenimentul o să fie sărbătorit peste tot, cu ospăţ de nuntă şi tot dichisul, şi invitaţii oficiale. Te rog, transmite-i lui Sir William complimentele mele respectuoase' Şi. te rog, nu spune nimănui că o să fim la bordul lui Prancing Cloud în aceasta noapte, nici măcar lui Sir William. Nu.vreau ca nişte cheflii beţi să ne tot dea tîrcoale toată noaptea, vrem să fim singuri, bine ?

- Înţeleg foarte bine, şi te felicit din nou spuse Tyrer,'care era fericit să poată pleca.

Mai trebuia să se întîlnească cu Hiraga, ca sa termine un alt mesaj tăios către tairo Anjo înainte de a putea trece podul să meargă la Fujiko. După consiliul de război din acea dimineaţă, ţinut de Sir William şi de Seratard, ajutaţi de el şi de André, la care se căzuse de acord cu privire la detaliile finale aie iminentului bombardament şi ale campaniei de pedepsire îndreptate împotriva oraşului Yedo, André îi şoptise :

- Fùjiko tremura de nerăbdare să te vadă, totul este pregătit. Ea insista chiar să-ţi servească o masă japoneză, aşa că nu bea şi nu mînca înainte, dar nu uita să fii un dur.

Acum că rămăseseră singuri, Malcolm simţi că-l ajunge oboseala.

- Jamie, toarnă-mi un pahar de şampanie, te rog. Mulţumesc. Totu-i pregătit ?

- Pentru seara asta, da, şi pentru mîine tot aşa. Ah Tok şi Ah Soh sînt pe navă cu cuferele, Chen va merge cu tine şi cu doamna Struan. Pe cît ştiu, nimeni în afara de ei, Strongbow; eu şi acum şi Phillip, nu ştie că veţi dormi la bordul lui Proncing Cloud.

- Perfect. A fost o greşală că i-am spus lui Phillip, dar nu contează, spuse Malcolm.

M-am lăsat luat de entuziasm, dar n-o să se întîmple nici o nenorocire. Phillip o să-şi ţină gura,' Ce vrea Gornt ?

- Doar să pună la punct nişte detalii finale, McFay se uită lung la Struan. Oare căsătoria ta n-ar trebui să schimbe complet situaţia ?

- S-ar putea. Dar dacă Norbert nu-şi cere scuze, nimic nu se va schimba.

- Gornt doreşte să-ţi spună ceva intre patru ochi, dacă ai un moment liber,

- In regula. Spune-i că acestea sînt condiţiile şi nu altele; şi fă în aşa fel încît să vorbesc eu primul cu el, da ?

Cînd intra, exuberanţa plina de prietenie a lui Gornt păru să umple toată încăperea. Lui Malcolm ! se păru că întîl-neşte un foarte vechi camarad.

- Şampanie ? spuse el.

- Mulţumesc, tai-pan. Imi permiteţi să vă felicit ?

- Sigur. Noroc !

- Şi dumneavoastră, domnule nu, e a doua veste la faţă. Cu condiţia

- Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să terminam repede, mîine vom avea mai mult timp la dispoziţie. Ce s-a întîmplat ?

- Doream să vă spun, intre patru ochi, că domnul Greyforth accepta propunerea dumneavoastră de împăcare. Nu vă mai duelaţi.

- Asta-i cea mai buna veste pe care., foarte buna pe ziua de azi !

- Da ! spuse Gornt, şi se întuneca se ţină de cuvînt.

- Adică ?

- Cred că ar trebui să vă aşteptaţi la trădare. îmi pare rău să vă stric dispoziţia într-o zi deosebită ca aceasta, dar am orit să vă avertizez. Ştiu că se va răzgîndi.

Malcolm îl privi, apoi dădu din cap, foarte calm.

- Cînd e vorba de Norbert, şi de toţi cei din familia Brock, de dimineaţă şi pînă noaptea nu ne putem aştepta decît la trădare ! Ciocniră paharele. Noroc, bogăţie şi fericire !

Se simţeau amîndoi bine în încăperea aceea. Malcolm observă ceva curios la Gornt pe care nu-l putea defini.

- Mai aveţi de gînd să-mi daţi informaţiile de care am nevoie ?

- Da, sigur. Gornt se ridică in picioare. Şi contractul meu?

- E gata. Semnătura mea poate fi autentificată mîine.

- Mulţumesc. Pe mîine şi, încă o data, felicitările mele. Din nou Malcolm mai mult intui decît văzu o stare sufletească ciudată în privirile lui Gornt.

- Mi se pare că aşteptaţi acest moment cu aceeaşi nerăbdare ca şi mine, spuse el.

Gornt păru să se întoarcă de foarte departe :

- Da. Mîine va fi o zi minunată, un sfîrşit şi un alt inceput.

La étaj, Angélique stătea în faţa oglinzii, fără să vadă nimic, jucîndu-se absentă cu inelul cu pecete de pe degetul ei. Era singură pentru prima oară în ziua aceea, în intimitatea camerei ei, cu uşa încuiată, şi în clipa în care se aşezase, dădură năvală peste ea, copleşind-o cu zarva lor, toate adevărurile, nesiguranţele, nepotrivirile, ciudăţeniile. Totul se petrecuse aşa de repede, se măritase, deşi nu se aşteptase la asta nici o clipă, sau cel puţin nu se aşteptase să fie aşa cum a fost, în nici un caz la bordul unei nave, sperase şi se rugase să se mărite cu Struan, dar nu crezuse că va fi posibil cu atîtea obstacole în calea lor. Căsătorita, dar nu în faţa altarului, a lui Dumnezeu, cu bărbatul pe care mi-am pus in cap să-l cuceresc, pur şi simplu m-am ţinut scai de el, şi l-am încurajat să se ţină de mine, cu bărbatul pe care-l ador, dar pe care l-am înşelat. Violul n-a fost din vina mea, de sarcina a trebuit să scap cumva, cerceii au reprezentat singurul mod de a face rost de bani, şi au ascuns tot, dar numai tăinuind şi minţind mi-am putut salva viaţa, dar

tot înşelăciune se numeşte. Acest bărbat care mă iubeşte mai mult decît viaţa lui, care risca totul, de la care am furat, pe care l-am înşelat... şi mă îndrept acum spre patul meu nupţial mînjită şi cu toate acestea... Pe cînd ne întorceam la ţărm, de trei ori am încercat să-i spun... Nu e adevărat, am încercat să-i spun o parte, despre cercei, dar de fiecare dată înflăcărarea lui a fost mai tare ca hotărîrea mea şi m-a oprit ca să-mi vorbească despre mama lui şi despre scrisorile ei, despre Skye şi părintele Leo, despre preotul englez şi amiral, despre Sir William, despre cîte piedici a avut de înfruntat şi cum, pînă la urmă, a izbîndit...

- Am izbutit, iubita mea soţie. Te-am ciştigat şi acum nimeni nu mi te mai poate lua...

S-au îmbrăţişat şi au plîns cu lacrimi de extaz unul în braţele celuilalt.

Dumnezeu îmi este martor, ştiu că l-aş fi distrus dacă începeam să-i mărturisesc şi, o dată pornită, ştiu că i-aş fi destăinuit totul. Şi apoi el ar fi murit ! Dragul şi bietul de el. El este cel mai minunat bărbat din viaţa mea. Ştiu acum că îl iubesc cu adevărat şi că nimeni altul nu ar fi depus atîtea eforturi, nu ar fi dărîmat atîtea obstacole. îl iubesc şi cu toate acestea... Ce trebuie să fac ? Işi văzu faţa în oglindă, ochii privind-o ţintă. Nu-i plăcu să se vadă astfel, complet descoperită, îşi coborî privirea. Işi văzu degetele răsucind inelul, într-o parte şi în alta, aşa cum făcea şi André cu inelul lui cu sigiliu. Inelul lui Malcolm era de aur, greu, avea gravat pe el semnul Struanilor : Leul Scoţian îmbrăţişat cu Dragonul Chinezesc. Oare ajută în faţa răului ? se întrebă şi brusc o trecură fiorii.

Ca să-şi alunge aceste gînduri, începu să se perie energic,' dar asta nu o ajută. Gînduri negre veneau grămadă, o ne-pădeau. Şi la urmă el ! Samuraiul !

Un nod greţos i se puse în gît, se muie şi-şi apăsă mîi-nile pe tîmple : „N-ai voie... fii tare... trebuie să fii tare, eşti singură, trebuie...". Tîrguiala ei interioara se potoli brusc cînd un alt gînd le alunga pe celelalte : „Dar nu eşti singura", spuse ea cu voce tare. Acum sînteţi doi, exista şi Malcolm şi el are nevoie de tine..: Sînteţi

doi, tu şi Malcolm, şi el are nevoie de tine. Malcolm care este soţul tău...".

Gîndul la el îi umplu tot sufletul şi atunci îl auzi pe Malcolm strigînd-o de la parter, plin de voioşie :

- Angel, grăbeşte-te, e timpul să plecam.., grăbeşte-te ! Fără nici o graba se ridica şi se duse de îngenunchie în faţa micii statuete a Fecioarei Măria şi-I spuse tot ce avea pe suflet : „Binecuvîntată Fecioara, iartă păcatele păcătoasei din faţa ta. Am păcătuit cumplit şi-ţi cer iertare. Am păcătuit cumplit şi trăiesc o viaţa de minciuna, dar jur că voi fi o soţie atît de buna pe cît pot eu fi, atîta timp cît imi este dat, căcl îl iubesc pe acest bărbat cu toata inima mea aşa cum te iubesc pe tine...".

- Ce bine îmi pare că te văd, Raiko-chan, spune Meikin cu un zîmbet, îngenunchind în faţa ei. A trecut atît de mult timp, continua ea, mama-san a Casei Glicinei şi stăpîna lui Koiko.

Cele doua femei se retrăseseră în cea mai de taina cămă-ruţă a lui Raiko.

- Da, îţi mulţumesc, mă onorezi mult, spuse Raiko încîntată s-o vadă pe vechea ei prietena, deşi era şi foarte surprinsa că Meikin acceptase cu atîta graba invitaţia el la o discuţie de afaceri. Te rog, serveşte-te, tiparul este deosebit de delicat. Doreşti sake sau coniac de-al gai-jinilor ?

- La început sake, te rog, Meikin primi sakeul de la o servitoare plina de atenţie şi se gîndi că afacerile trebuie să meargă bine, remarcînd ornamentaţia scumpa a acestei locuinţe Izolate şi sigure, aflata în incinta Casei La Trei Crapi.

- Deşi timpurile sînt grele, din fericire gai-jinii habar n-au de valoarea banilor şi, oricît de dezgustători sînt ei, încasările sînt mari, iar preţul apei calde, al prosoapelor curate şi al par-fumurilor e mic.

Cele două femei rîseră, se uitară atent una la cealaltă şi aşteptară. Meikin gustă din sushi, era delicios, şi începu să mă-nînce zdravăn pentru o femeie măruntă ca ea. Kimonoul de călătorie era cu bună ştiinţă modest. Oricine ar fi văzut-o ar fi presupus că era soţia unui mic negustor, nu una din cele mai bogate mama-san din Yedo, proprietara celei mai costisitoare Case ale Plăcerii, în cea mai

mare Yoshiwara din ţară, care fusese recent reconstruită şi reamenajată în întregime după incendiul petrecut cu un an înainte, o mama-san care avea zece xiin cele mai talentate gheişe, douăzeci dintre cele mai fermecătoare curtezane şi care era şi proprietara contractului lui Koiko, Crinul, Ea privi de jur împrejurul acestui sanctuar tainic al lui Raiko, rezervat pentru ocazii rare, admirînd mătăsurile, pernele şi tatamiurile unicat, sporovăind în timp ce mînca, între-bîndu-se care era motivul invitaţiei. Cînd mîncarea se termină şi servitoarelor li se spuse să plece, Raiko turnă două ceşti din cel mai bun coniac pe care-l avea. -. Sănătate şi bani !

- Boni şi sănătate ! băutura era mai bună decît oricare pe care o avea Meikin, Gai-jinii au şi ei părţile lor bune.

- în domeniul vinurilor şi al băuturilor tari, adevărat, dar nu şi cînd e vorba de scula lor bărbătească, spuse Raiko plină de înţelepciune. Te rog să-mi îngădui să-ţi ofer o sticlă. Unul din clienţii mei este Furansu,

- îţi mulţumesc. Sînt bucuroasă că afacerile merg aşa de bine, Raiko-chan.

- întotdeauna e loc şi de mai bine.

- Ce face Hinodeh ? întreba Meikin, căci ea deţinea jumătate din valoarea contractului ei.

Cînd Hinodeh venise pentru prima oară s-o vadă, ea o dăduse pe fată pe lîngă o verişoară, mama-san a unei alte case care era proprietatea sa. Mai tîrziu, printr-o întîmplare, auzise de cererea curioasă şi foarte puţin obişnuită a lui Raiko referitoare la o fată cu totul neobişnuită. Au fost uşor de făcut aranjamentele, Raiko era o prietenă de mult, o ştia de ani de zile şi avusese încredere în ea tot timpul, de pe vremea cînd erau maiko şi apoi amîndouă curtezane în acelaşi loc.

- înţelegerea continuă să fie satisfăcătoare ?

- Am o alta rată pentru tine, deşi acest bărbat nu se prea grăbeşte să dea banii.

- Nu mă surprinde, rîse Meikin. Eşti neîntrecuta cînd e vorba să te tocmeşti! se plecă exprimîndu-şi mulţumirile.

- El promite că va aduce o sumă mai mare în cîteva zile. Poate şi alţi cercei.

-A! Meikin plasase cealaltă pereche într-un mod foarte profitabil, A fost o afacere foarte bună - suma plătită de client pentru contractul cu Hinodeh fusese mai mult decît suficientă pentru a acoperi toate cheltuielile cel puţin pe un an; Cum se simte ea

Raiko îi povesti de prima întîlnire şi de cele care au urmat, Meikin o asculta cu respiraţia tăiata.

- Are dreptate să-i spună Bestia, spuse Meikin;

- El nu-i un bărbat rău. Cred că boala asta îl face să de- vină furios din cînd în cînd. Cel puţin ea ştie la ce să se aştepte şi acceptă, asta e karma ei.

- Permite-mi să te întreb, nu au apărut, nu au apărut încă semnele ?

- Nu, nimic. Dar în fiecare zi ea mă pune să examinez părţile corpului ei pe care ea nu le poate vedea singură sau uitîndu-se în oglindă.

- Ciudat, Raiko-chan, spuse şi Meikin, îşi potrivi în păr un piepten ca să n-o mai deranjeze. Atunci cînd apare un semn care nu poate fi ascuns, sau daca apare, va face ea uz de cuţit ?

Raiko ridică din umeri.

- Nu se ştie sigur niciodată.

- Ţi-a spus de ce acceptă karma asta ?

- Nu. Nimic, Fata îmi place, dar nu prea am cum s-o ajut. Adevărat, e ciudat că nu vrea să ne spună, neh ?

Raiko sorbi din coniac, subjugata de căldura care luneca în trupul ei şi de rara plăcere de a fi gazda celei mai vechi şi mai de încredere prietene. Fuseseră nedespărţite cînd erau doar maiko, făcuseră dragoste în tinereţea lor şi îşi încredinţaseră cele mai tainice lucruri.

- în seara asta o vizitează. Dacă doreşti, poţi să te uiţi la ei o vreme.

- E mult de cînd nu mă mai interesează şi nu mă mai excită zvîrcolirile celorlalţi, chicoti Meikin, fie că sînt violente, fie că sînt

pline de pasiune, nici chiar cele ale unor gai-jini bine înzestraţi de la natură. ;

Era prea fericită alături de vechea ei prietenă acum şi nu voia să o îndurereze istorisindu-i povestea tristă a lui Gekko şi Shin Komoda pe care ea se străduise s-o afle înainte de a o trimite pe fata aici. Cînd Hinodeh moare, Raiko-chan, îţi promit

că-ţi voi spune povestea ca să vărsăm împreună o lacrimă pentru nenorocirile pe care noi femeile trebuie să le îndurăm. Pînă atunci secretul lui Hinodeh se află în siguranţă, aşa după cum ne-am înţeles, ca şi numele fiului ei şi locul în care a fost el trimis. Simţi o căldură plăcută în corp, căci iubea secretele Şi jocul care se numeşte viaţă.

- Deci Hinodeh s-a aranjat. Bun. Şi altceva ?

- Da, spuse Raiko, coborînd vocea. S-ar putea să am nişte Informaţii importante despre planurile de luptă ale gai-jinilor.

Obrajii lui Meikin se colorară brusc şi ea deveni la fel de încordată pe cit era şi Raiko.

- împotriva oraşului Yedo ?

- Da.

- Astea s-ar putea să fie informaţii preţioase dar, îmi pare aşa de rău, ele pot fi şi periculoase, pline de risc.

- Da, şi chiar şi mai periculoase cînd vrei să te descotoroseşti de ele, deşi foarte, foarte preţioase pentru persoana potrivită.

Meikin şterse uşor de pe buza de sus o picătura de coniac care ar fi putut tot atît de bine să fie o boabă de transpiraţie;

- Şi de îndată ce asemenea informaţii sînt cumpărate şi; fie că se dovedesc a fi adevărate, fie false, se întîmplă ca u-nele capete să cadă.

- Adevărat.

Raiko înţelegea care era pericolul, dar era tulburata cum nu mai fusese de ani de zile. Ea nu se amestecase niciodată In miezul treburilor politice din Yedo, dar apropierea de Hiraga şi secretele despre acţiunile luptătorilor shishi, cele aflate despre el şi Ori de la shoya, îi deschiseseră pofta. Iar relaţia ei cu Furansu-san, de la care aflase o mulţime de lucruri despre gai-jini, care, în mod paradoxal,

constituiau izvorul întregii ei bogăţii şi în acelaşi timp duşmanii Ţării Sfinte a Zeilor. Se simţea în plus îmboldită şi de ura ei pentru Bakufu şi pentru Anjo care-i ucisese o altă prietenă veche, pe Yuriko, mama-san de la hanul La Cei Patruzeci de Ronini, pentru că adăpostise nişte shishi Tremura la gîndul că şi capul ei ar putea ajunge să împodobească o ţeapă, tremura de teamă, dar şi de fascinaţie. Yuriko era deja imortalizată în stampele ukiyo-e, din Lumea Plutitoare, numele ei devenise noul nume preferat de ghei-she şi curînd avea să se joace chiar o piesă Noh, avînd-o pe ea drept eroină.

- Ai dreptate, şopti ea, dar unele informaţii ar putea merita riscul. Şi dacă... dacă aş căpăta informaţii secrete şi foarte Importante despre... despre ce pun la cale înalte persoane oficiale împotriva gai-jinilor, aş putea să le plasez şi pe acestea tot spre avantajul nostru reciproc. Transpiraţia se adunase la marginea complicatei ei peruci. Ea o şterse cu o minuscula bucata de hîrtie de mătase roz. E o căldură groaznică, neh

- Nu atît de groaznica pe cît ar putea fi flăcările în care ne-am putea baga.

- Cît ar valora informaţia despre ziua de începere a atacului şi planul de luptă al gai-jinilor ?

în dimineaţa aceea Furansu-san îi dăduse detalii mai mult decit suficiente pentru a ispiti chiar şi pe cel mai sceptic cumpărător, făcîndu-l să devină generos. Meikin simţi cum îi bubuie inima. Sperase în adîncul sufletului ei ca Raiko s-o invite exact pentru acest motiv. Pe parcursul ultimilor doi ani, ea nutrise speranţe şi făcuse indirect aluzii la această sursa imensă de îmbogăţire, împinsă de sensei Katsumata, pentru care orice informaţie privind pe gai-jini era valoroasă şi pentru că recent se trimiseseră instrucţiuni tainice tuturor spionilor Bakufu, promiţîndu-li-se recompense consistente, pentru ca să acorde atenţie Yokohamei şi să afle secretele gai-jinilor şi să afle şi cine le dădea duşmanilor Informaţii interzise despre chestiunile japoneze. Era foarte important că tocmai Raiko făcuse prima mişcare, singura fiinţă în care avea ea încredere într-un joc plin de atîtea primejdii.

- Cînd va avea loc atacul ?

- Am putea obţine vreun secret important pentru gai-jini ca parte a acestei tranzacţii ?

Meikin se rezemă mai bine şi se gîndi îndelung, intens, în Raiko putea avea încredere deplină, pînă în momentul în care i-ar fi fost viaţa în primejdie. Da, o cale de a transmite informaţii şi într-o parte şi-n cealaltă ar fi rentabilă nu numai ca bani, dar şi pentru cauză, pentru sonno-joi, mişcarea pe care ea o sprijinea din toată inima. Da, fiindcă această cale putea fi folosită şi pentru a da gai-jinilor informaţii false, bine ticluite. Ea spuse abia auzit :

- Raiko, vechea mea prietenă, nu am nici o îndoială că tairo Anjo sau Yoshi ar plăti mult ca să afle această dată şi alte amănunte, dar vai, îmi pare aşa de rău, cum să poată fi transmise aceste informaţii unuia sau altuia şi cum să ajungă banii în mîna noastră, fără să ne primejduim, nici una, nici alta ? Asta e marea greutate.

- Coniac, Meikin-chan ? o întrebă Raiko şi turnă, tremu-rînd de emoţie. Dacă există o persoană care să poată rezolva o asemenea treabă încurcată, atunci acea persoană eşti tu.

Cele două femei se măsurară una pe alta din privire şi zimbiră.

- Poate, spuse Meikin.

- Sigur. Şi acum cred că ajunge deocamdată. Putem continua mai tîrziu sau mîine, dacă asta iţi e voia. îmi permiţi să mă gîndesc cum să-ţi petreci această seară, mai bine, dacă nu eşti obosită ?

- Iţi mulţumesc. Nu sînt obosită. Călătoria de la Yedo a fost plăcută, bacul nu a fost aglomerat, marea prielnică şi servitorii mei au făcut în aşa fel încît căpitanul să-mi împlinească pînă şi cele mai mărunte dorinţe ! Meikin ajunsese la debarderul satului exact înainte de căderea nopţii. Imi permiţi să întreb ce anume propui ?

- Avem şi noi gheişe, dar care nu se ridică la nivelul gheişelor tale. Sînt şi nişte tineri care s-ar putea dovedi potriviţi. Raiko zîmbi şi în coada ochiului ii apărură riduri fine, a-mintindu-i de timpurile fericite de odinioară cînd fuseseră atît de tinere. Sau poate ţi-ar face plăcere o meiko ?

Meikin chicoti şi sorbi din coniac.

- Ar fi o distracţie plăcuta şi mi-ar aminti de timpurile trecute, Raiko-chan. Fata mă va ajuta să gîndesc mai bine, să-mi dau seama

dacă pot să împlinesc ceea ce ne trebuie la amîndouă atît de mult. Bine. Da, ai dreptate, am discutat destule lucruri serioase pînă acum. Să trecem şi să ne amintim de zilele din trecut, să tăifăsuim cum merg afacerile. Ce mai face fiul tău ?

- E bine şi tot urcă treptele in rîndul breslei Gyokoyama;

- îmi permiţi să pun o vorbă bună pentru el ? Deşi sînt sigura că nu e nevoie. E o bancă excelentă, cea mai bună, ei dau cele mai mari dobînzi şi doar eu mi-am depus banii la mai multe bănci, pentru mai multă siguranţă..". Se apropie foametea, aşa că am cumpărat mari cantităţi de orez din recolta care o să vie. Fiul tău ar trebui să aibă acum douăzeci şi patru de ani, neh ?

- Douăzeci şi şase. Ce face fata ta ?

- Mulţumesc tuturor zeilor şi celor bogaţi şi celor săraci. Am reuşit s-o mărit bine, cu un goshi, aşa că copiii ei vor fi samurai, au deja un fiu, dar, eeee, soţul el costă tare scump ! Meiko işi legănă capul de la dreapta spre stînga şi apoi rîse. Dar n-ar trebui să mă plîng, nu fac decît să preschimb modestele daruri ale unor bătrîni bogaţi într-o avere la care nici n-am visat vreodată. Neh ?

Rîsul lor fu tulburat de un zgomot de paşi. Se auzi o bătaie în shoji.

- Stăpînă !

Da, Tsuki-chan ?

Meiko trase uşa într-o parte, lăsă doar o crăpătură şi în-genuncheată, ridică spre ele o privire nevinovată şi zîmbi .

- Iartă-mă, stăpînă, dar shoya Ryoshi, bătrînul satului, roagă să-l primiţi, să vorbească cu tine şi musafira ta.

Raiko ridică din sprîncene.

- Musafira mea ?

- Da, stăpînă. Meikin se încruntă.

- Are obiceiul să salute şi persoanele care vin la tine în vizită ?

- Numai pe cele mai importante şi bineînţeles că tu eşti foarte importantă, prezenţa ta ne onorează pe noi toţi. Cu siguranţă i s-a spus de sosirea ta, reţeaua lui de informatori este vastă, Meikin-chan, în el se poate avea - încredere absoluta, este şi mai marele breslei Gyokoyama din Yokohama. îl primim?

- Da, dar numai o clipă, O să mă prefac că am o durere de cap şi apoi putem să ne continuăm discuţia pînă la masa de seară.

- Micuţo, îi porunci Raiko fetei, condu-l pe shoya aici, dar mai întîi spune servitoarelor să aducă ceai proaspăt şi sake fierbinte şi să ia de aici paharele şi să ascundă coniacul. Meikin-chan, dacă el ar şti că am o asemenea bunătate de coniac

s-ar înfiinţa aici zilnic.

Ordinele se împliniră iute şi masa fu curăţată, perfect a-ranjată, ele îşi parfumară respiraţia cu plante mirositoare, înainte ca shoya să fie primit cu plecăciuni în cameră.

- Vă rog să mă iertaţi, doamnelor, spuse el cu o nelinişte prefăcută. îngenunchind şi făcînd o plecăciune. Ele îi răspunseră cu aceeaşi plecăciune. Vă rog să-mi iertaţi lipsa de bună creştere venind aici fără a avea o întîlnire fixată dinainte, dat;

- am dorit să mă înclin în faţa unei persoane atît de importante şi să-i urez bun venit în satul meu.

Amîndouă fură mirate de tonul lui atît de ceremonios si grav, pentru că nu era momentul. Meikin nu-l întîlnise pînă' acum, dar funcţionarul Gyokoyama care se ocupa de afacerile ei îi vorbise de el şi-l spusese că e un om de încredere, aşa că ii răspunse cum se cuvenea să răspundă o persoana cu O Poziţie înaltă co a el provenind din cel mai mare oraş din lume,' firitisindu-l pentru Yoshiwara, deşi văzuse atît de puţin, abia dacă vizitase satul acela,

- Sînteţi un om de vază, shoya.

- Mulţumesc, mulţumesc.

El ezita, dădu să spună ceva, se opri. Atmosfera din cameră se schimbă dintr-o dată. Raiko rupse tăcerea :

- Te rog să mă ierţi, shoya, dar ce s-a întîmplat ?

- Imi pare aşa de rău..., se întoarse către Meikin. îmi pare aşa de rău, doamnă, sînteţi o clientă foarte îndrăgită a firmei noastre. Eu... eu..

Tremurînd tot, băgă mîna în mînecă şi îi întinse o bucăţica de hîrtie. Ea se încruntă la hîrtie.

- Ce e ? Ce scrie acolo ? Nu pot să citesc un scris aşa de mărunt.

- E un me...: e un mesaj adus de un porumbel călător. Shoya încercă să mai spună ceva, nu putu, ci arătă spre bucăţica de hîrtie. Dintr-o mişcare, Raiko o luă şi se apropie de lumină. Parcurse rapid scrisul acela mărunt, se albi, se clătină gata să leşine, căzu în genunchi.

- In scrisoare se spune : Tentativă de asasinat împotriva seniorului Yoshi, în satul Hamamatsu, in zori, eşuată. Un criminal shishi ucis de el. Doamna Koiko omorîtă in încăierare; Informează Casa Glicinei, şi marea noastră durere. Alte informaţii cît de curînd posibil. Namu Amida Butsu...

Meikin devenise palidă ca ceara. Bolborosi :

- Koiko moartă ?

- Trebuie să fie o greşeală, strigă Raiko îndurerată. Trebuie să fie o greşeală ! Koiko să moară ? Cînd s-a întîmplat ? Nu e trecută nici o dată... Shoya cum ai... Sînt nişte minciuni, doar nişte minciuni...

- îmi cer iertare, dar data este trecută cifrat în partea de sus a hîrtiei, murmură el. S-a petrecut ieri, aproape de răsăritul soarelui, La popasul Hamamatsu, de pe Tokaido. Nu e o greşeală, doamnă, nu, nu, îmi pare atît de rău.

- Namu Amida Butsu ! Koiko ? Koiko moartă ?

Meikin se uită la ea fără s-o vadă, lacrimi i se scurgeau pe obraji, apoi leşină.

- Fetelor !

Servitoarele veniră în fugă, aduseră săruri, prosoape reci, le îngrijiră pe amîndouă. Raiko încerca să-şi adune gîndurile, se chinuia să-şi dea seama cum o vor afecta pe ea cele auzite. Pentru prima dată nu mai era sigură dacă acum Meikin mai era demnă de încredere, se întreba dacă nu devenise un pericol pentru ea. Shoya stătea în genunchi nemişcat. Trebuise şi încă mai trebuia să se prefacă înspăimîntat şi îndurerat că le adusese veşti atît de proaste, dar în sinea lui era bucuros că el era in viaţă, ca să fie martor la aceste uimitoare evenimente." El nu le arătase şi a doua bucăţică de hîrtie. Era numai pentru el, scrisă în cod şi suna astfel. Asasinul - Sumomo. Koiko bănuită a fi implicată în complot, rănită cu un shuriken şi

decapitată de Yoshi. Pregăteşte-te să lichidezi contul lui Meikin. Nu pomeni de Sumomo. Ai grijă de Hiraga ca de ochii din cap, informaţiile lui nepreţuite. Strînge-l cu uşa să afle mai multe. Familiei lui i s-au dat iar bani, conform înţelegerii. Urgentă nevoie de planurile de război ale gai-jinilor, indiferent cît costă ! In clipa în care primise scrisoarea, şi verificase registrele pentru a vedea contul lui Meikin de la filiala sa, deşi ştia suma pe dinafară pînă la a suta parte dintr-o monedă de bronz.' Nici un motiv de nelinişte. Nici atunci cînd fusese ridicată la mare cinste de stăpînul Yoshi, nici dacă reuşea să iasă din capcană şi de data asta. Fie aşa, fie aşa, banca nu va avea decît de cîştigat. Dacă ea dădea greş, o altă mama-san avea să-i ia locul, banca avea să folosească banii rămaşi după lichidare pentru a finanţa pe înlocuitoare. Gyokoyama avea monopolul asupra tuturor tranzacţiilor bancare din Yoshiwara, o imensă şi permanentă sursă de venituri.

Cît de plină de ironie e viaţa, gîndi el, întrebîndu-se ce ar zice aceste două femei dacă ar şti care e rădăcina puterii de neînfrînt a clanului Gyokoyama asupra Yoshiwarei. Una din tainele cele mai adînc îngropate ale breslei - zaibatsu, a fost aceea că fondatorul ei nu numai că a fost o mama-san, dar, şi o femeie de geniu. In primii ani după 1600, cu încuviinţarea entuziastă a shogunului Toranaga, ea a desemnat o zona îm prejmuită cu ziduri în care, pe viitor, urmau să-şi desfăşoare activităţile toate casele plăcerii din Yedo. Pină atunci bordelurile erau răspîndite în tot oraşul, şi i-a dat zonei sumele de Yoshiwara, Locul cu Trestii, după numele locului pe care i-l puse la dispoziţie Toranaga, Apoi ea a creat o nouă clasa de curtezane, geshe de, curtezane educate şi pricepute în domeniul artelor frumoase, care nu erau, îndeobşte, pentru plăcerile patului. Apoi ea a început să dea bani cu împrumut; oncentrîndu-se asupra Yoshiwarei din Yedo, curînd după aceea şi întinse tentaculele în toate celelalte Yoshiware care se înfiinţau în întreaga ţară. Shogunul Toranaga, în înţelepciunea lui prevăzuse că în asemenea zone patronii şi clienţii lor vor. mai uşor de supravegheat şi impozitat. Ca o încununare a eforturilor ei, şi hatîr de neconceput pentru acele vremuri, ea l-a convins pe shogunul Toranaga să-l facă pe primul ei născut samurai. Curînd ceilalţi fii ai ei

au prosperat, rînd pe rînd: In construcţiile de nave, ca negustori de orez, producători de sake şi de bere, descendenţii lor fiind acum proprietarii declaraţi sau din umbră ai unei vaste reţele de afaceri. In cîţiva ani ea obţinu îngăduinţa ca descendenţii samurai să-şi la numele de Shimoda. Acum cei din familia Shimoda erau daimyo freditari ai micii, dar bogatei regiuni cu acelaşi nume, din Izu. Ea a fost cea care a izvodit inscripţia de deasupra porţii yoshiwara : Pofta nu poate aştepta, ea trebuie împlinita. Avea. nouăzeci şi doi de ani cînd a murit. Numele ei de mama-san a fost Gyoko, Doamna Norocoasă.

- Shoya, îngăimă Meikin printre suspine. Te rog, sfătu-ieşte-mă ce ar trebui să fac, te rog.

- Să aştepţi, doamnă. Ai răbdare, aşteaptă, spuse el cu ezitare, purtînd încă masca de îngrijorare pe faţă şi observînd Imediat că, deşi ofta din adîncul sufletului, sfîşietor, ochii ei scăpărau mai nemiloşi ca oricînd.

- Să aştept? Să aştept ce? Bineînţeles că trebuie să aştept, dar ce să mai fac ?

- Noi,., noi nu ştim încă, nu ştim încă toate amănuntele; doamnă, ce s-a întîmplat de fapt acolo. îmi pare aşa de rău; dar e cumva posibil ca doamna Koiko să fi făcut parte din complot ? întrebă el, răsucind un cuţit în rana deschisă, doar de dragul de a-l răsuci - cu toate că Gyokoyama nu avea nici o dovadă, Meikin era bănuită de legături periculoase cu sonno-joi şi cu Corbul, în ciuda avertismentelor indirecte date de Gyokoyama; de fapt şi unul din motivele pentru care fusese sfătuită să investească banii în viitoarea recoltă de orez, nu numai pentru că era o investiţie înţeleaptă, ci şi o posibilitate de apărare a băncii împotriva oricărei pierderi, dacă clienta, avea să fie pusă sub acuzare şi condamnată.

- Koiko să facă parte dintr-un complot ? Frumoasa mea,' comoara mea ? Sigur că nu ! izbucni Meikin. Sigur că nu !

- Meikin-san, cînd stăpînul Yoshi se întoarce, precis că o să te cheme dinaintea lui, doar ai fost mama-san a lui Koiko. In caz că, îmi cer iertare, în caz că duşmanii i-au şoptit lucruri grave împotriva ta, ar fi înţelept să ai..., să ai nişte dovezi ale...,' ale respectului tău.

Niciuna din cele două femei nu trebuia să se întrebe : care duşmani ? Succesul aduce invidie şi ură ascunsă, mai ales printre cei mai buni prieteni, iar în Lumea Plutitoare, o lume a femeilor, aşa se întîmplă mai mult ca în alte părţi. Şi erau amîndouă femei care avuseseră succes.

Meikin trecuse acum de şocul iniţial şi mintea ei se Concentra asupra mijloacelor prin care să scape, în caz că Yoshi o suspecta, sau Koiko o denunţase, ori că el avea dovezi că atît ea cît şi Koiko susţineau sonno-joi pe shishi şi-l cunoşteau pe Katsumata. Nu exista cale de scăpare, nici să se ascundă sub o altă Identitate nici să fuga în alt loc, Japonia fiind o ţară foarte bine împărţită pe clanuri, regiuni, sate, familii, şi se afla tot. Zece capi de familie formau primul grup de bază, care răspundea de purtarea şi supunerea în faţa legilor a tuturor celor cuprinşi In grup, zece asemenea grupuri formau un alt grup, care avea şi el aceeaşi răspundere, zece astfel de grupuri făceau acelaşi lucru la rîndul lor şi aşa mai departe, pînă sus la cel mai de sus apărător al legii şi supunerii - daimyo.

Aşa că nu avea unde să fuga şi nu avea unde să se ascundă.

- Ce-aş putea eu oare oferi marelui stăpîn Yoshi ? întrebă ea cu vocea răguşită şi simţindu-se mai încolţită decît înainte.

- Poate..., poate nişte informaţii.

- Ce fel de informaţii ?

- Imi pare aşa de rău, dar nu ştiu - spuse el cu o falsă tristeţe, a doua zi lucrurile se puteau schimba, dar în această seară el trebuia să se prefacă, să le ajute să iasă cu faţa curată, indiferent de ce gîndea el despre prostia lor, fiindcă era prostie să îmbrăţişezi cauza răzvrătiţilor o dată cu scula lor bărbătească, mai ales cînd shishii, posesori ai sculei erau puţini, cei mai mulţi hăituiţi prin ţară sau ucişi, şi mai ales cînd îi urmărea în continuare păcatul de neiertat al eşecului. Nu ştiu, doamnă, dar stăpînul Yoshi trebuie să fie îngrijorat, foarte îngrijorat, întrebîndu-se ce va face mîrşava flotă a

gai-jinilor. Se pregătesc de război, neh ?

In clipa în care spuse asta văzu cum privirea lui Meikin devine de gheaţă şi se înfige în ochii lui Raiko, iar aceasta se aprinde la faţă. Aha, gîndi el plin de bucurie, fetele ştiu asta deja, şi aşa se cuvine cînd

te culci cu nişte scîrboşi de gai-jini. Pe toţi zeii, dacă există zei, ceea ce ştiu ele trebuie să afle cît mai repede şi Gyokoyama.

- Poate că această veste să..:, această veste să-i uşureze durerea, spuse el, dînd din cap plin de înţelepciune, ca un zaraf. Va uşura şi durerea ta.

Cam la vreo cincizeci de paşi distanţă, într-o locuinţă din Incinta casei, înghesuită printre altele în grădină, Phillip Tyrer şedea cu picioarele încrucişate sub el, îmbăiat, plin de mîncare şi saké, gol sub yukata, şi într-o stare de extaz. Fujiko, îngenuncheată în spatele lui, cu mîinile ei pricepute îi masa plăcut muşchii gîtului, căutînd locurile dureroase, dar a căror apăsare făcea şi plăcere. Ea purta o yukata de noapte, părul îi era desfăcut. Acum se apropie mai mult de el, muşcă uşor, cu delicateţă lobul urechii, aproape de mijloc, acolo unde se află centrele erogene. Limba ei făcu să-i crească plăcerea, devenind aproape de neîndurat.

Degetele ei lunecară pline de senzualitate către umeri, neobosite, alungîndu-i grijile, făcîndu-l să uite discuţiile cu Sir William şi Seratard, să nu se mai gîndească la efortul pentru a-şi ajuta şeful să se descurce cu francezul şi cu permanentele lui încercări parşive, fiindcă avea parşivărenia în sînge, de a cîştiga chiar şi cel mai mărunt avantaj, cînd, de ce să n-o spunem, gîndise Tyrer, individul acela amărît avea doar două nave mediocre, în timp ce noi dispunem de o flotă de nave de linie, care au ca echipaj bărbaţi şi nu nişte paraziţi. Şi-şi mai şi luase note şi apoi transpusese două planuri alternative de război, atît în engleză cît şi în franceză, cum cer uzanţele diplomatice pentru informarea guvernelor respective, apoi le tradusese şi în ordine ceva mai pe înţelesul, amiralului şi generalului care trebuiau să le pună în aplicare, pe cînd timpul trecea, iar durerea lui de cap sporea. Dar André fusese o adevărată comoară la întrunirea de dimineaţă, bine pregătit şi propunînd tot timpul idei şi date strategice, manevrînd în aşa fel pe cei doi şefi ca să cadă de acord şi să ia hotărîri, toţi patru jurîndu-se să păstreze secretul.

Apoi, în cele din urmă, se furişase din legaţie, trecuse podul, bătuse la uşa pe care i-o deschise Raiko în persoană, fusese invitat înăuntru cu plecăciuni, apoi traversase grădina, se îmbăiase, fusese

hrănit. Raiko, în fine, se purta cu el aşa cum merita un înalt funcţionar ca el. Era şi timpul, fir-ar să fie, gîndi el, foarte impresionat, fiecare din nervii lui inflorîndu-se plăcut sub degetele lui Fujiko. Iar aceasta nu se gîndea decît la ce-i spusese Raiko.

- O persoană josnică, de neam prost şi lacomă de la Casa Crinului l-a ademenit pe stăpînul nostru gai-jin, încercînd să ni-l fure. Cu mare cheltuiala l-am făcut să se întoarcă, multe favoruri m-au costat mijlocitorii.. Să nu cumva să dai greş în noaptea asta, poate fl ultima ta şansa de a-l lega de noi cu frînghii de mătase. Foloseşte orice truc, orice tehnica..., chiar Luna din spatele Muntelui.

Fujiko se cutremura. Nu încercase aceasta tehnica niciodată, nici chiar în cursul celor mai înflăcărate îmbrăţişări. Nu-l nimic, îşi zise ea cu stoicism, mai bine cîteva clipe de nefireasca împerechere decît să-l supere pe gai-jinul care să nu mai plătească şi să piardă banii care să-i asigure un an de tihna.

In timp ce degetele ei se mfşcau tot mai aproape de un anume loc, şi începu să murmure incitant, prin minte porniră a i se perinda imagini pe care le visa cu ochii deschişi, viitoarea ei casa, ferma, viitorii ei copii, minunatul ei soţ, cîmpu-rile cu orez copt... Cu un efort de voinţa îşi alunga pentru o vreme aceste gînduri. Pînă în momentul în care clientul va adormi frînt, îşi porunci ea. în aceasta noapte va trebui să-l prinzi în laţ pe acest cîine nerecunoscător pentru vecie ! E o chestiune de cinste a obrazului pentru întreaga Casa a Celor Trei Crapi ! Auzi, să cada în cursa unei persoane de neam prost din Casa Crinului ? Pfui !

Cliperul Prancing Chud stătea la ancora, legănîndu-se o data cu schimbarea fluxului de seara.

- Stă bine, domnule, spuse secundul.

Căpitanul Strongbow dădu din cap şi trase mai departe din pipă.

Se aflau pe dunetă. Vîntul făcea vergile şi scripeţii de deasupra capului să scîrţîie. Strongbow era un bărbat de cincizeci de ani, zdravăn, îndesat şi cu nişte ochi limpezi.

- Va fi o noapte frumoasă, domle, răcoroasă dar nu friguroasa ! Zîmbi şi adăugă în şoaptă : Tocmai bună pentru oaspeţii noştri, nu ?

Secundul, la fel de înalt, zdravăn şi bronzat, dar avînd doar jumătate din vîrsta lui, îi privea şi el atent pe oaspeţi şi zîmbi cu gura la urechi :

- Da, domnule.

Angélique şi Malcolm erau pe puntea principală de dedesubt, sprijiniţi pe copastie, lipiţi unul de celălalt, şi priveau ţintă luminile Yokohamei. Malcolm purta o vestă peste cămaşă şi nişte pantaloni de casă, în picioare pantofi uşori. Folosea, pentru prima oară numai un baston şi se descurca bine la bordul navei. Angélique avea un şal gros şi roşu pe umeri, peste o rochie lungă şi largă. Stăteau aproape de un tun de pe punte. Nava avea zece tunuri cu ghiulele de treizeci de livre, la babord şi la tribord, şi tunuri pe pivot la prova şi la pupa, şi tunarii la fel de buni ca cei mai buni din marina de război. Erau mîndria lui Strongbow. Nu era însă aşa pe toate cliperele, navele comerciale sau cu aburi ale companiei.

- Frumoasă privelişte, nu, draga mea soţie ? spuse Malcolm în unul din puţinele momente de reală fericire din viaţa lui.

- In seara asta tot ce există pe lume e frumos, mon amour, spuse ea cuibărindu-se şi mai mult lîngă el.

Era după masa de seară, stăteau pe punte aşteptînd să se scoată farfuriile şi să se pregătească pentru noapte cabina cea mare, pe care acum o locuiau ei. Cabina ocupa întreaga pupă, fiind în mod normal a căpitanului, afară de cazul că tai-panul era la bord, una din numeroasele reguli stabilite de Dirk Struan cu treizeci de ani în urmă, flota fiind încă şi acum condusă după regulile făcute de el, pînă la cele mai mici detalii, anume, cea mai bună plată, curăţenie desăvîrşită la bord, oameni bine pregătiţi, nava în orice moment în stare de luptă.

Strongbow privea atent mareea, adulmecînd-o. In aceste ape. o modificare a mareei putea prevesti sosirea, cîteva ore mai tîrziu, a unui tsunami, un val uriaş care lua naştere poate la o mie de mile depărtare, datorită unui cutremur de pe fundul oceanului şi care era în stare să înghită orice se afla în calea sa pe mare, chiar oraşe de pe coastă, atunci cînd se spărgea de uscat. Cînd simţi că trecerea de la flux la reflux se făcuse normal, se uită spre Struan. Era bucuros că-l

avea la bord, şi-i conveneau noile ordine de a porni devreme dimineaţa, cu toată viteza spre Hong Kong, ştiind bine, aşa cum ştiau toţi, că înălţimea sa doamna mamă îi poruncise tînărului să vină acasă cu multe săptămîni în urmă. Dar era îngrijorat că o ducea şi pe fată. Dumnezeule, să fiu afurisit daca pot să-î spun doamnă Struan. Există numai o singura doamna Struan, gîndea el. Tînărul Malcolm s-a însurat în pofida ordinelor ei! Chiar dacă s-a opus cu străşnicie ? Trebuie să fie scrîntit se pare legala căsătoria ? După legea mării, este, dacă ar fi majori, dar nu sînt. Va fi oare căsătoria anulată ? Pariez un penny ciobit contra unei guinee de aur că doamna o să găsească douăzeci de moduri de a o anula pînă să apuci să zici peşte ! Cristoase ! Şi atunci care e situaţia fetei ? Ce se va întîmpla cu ea ? Şi cu tînărul Malcolm ? Cum naiba o să-i ţină piept dumneaei ? Mă bucur că nu sînt eu acela care i-a căsătorit, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Aş fi făcut-o dacă m-ar fi rugat el ? Nici în ruptul capului ! Cu nici un chip.

Dînsa va scoate flăcări pe nas, şi pe bună dreptate : minori sînt, ea e catolică. O să aibă loc o bătălie pe viaţă şi pe moarte, de data aceasta între mamă şi fiu, nimeni nu va ţine seama de nici o lege. Şi doar cu toţii ştim că ea e o scorpie cînd e stîrnită, mai rea decît Scorpia mea, cu toate că tînărul Malcolm e schimbat, e mai puternic decît

I-am văzut vreodată, mai hotărît. Oare de ce ? Din cauza fetei ? Numai Dum-ezeu ştie, dar ar fi o schimbare binevenită să avem din nou un tai-pan cum se cuvine, adică un bărbat.

Nu e nici o urmă de îndoială că tînărul Malcolm e mort după ea. Şi cine i-ar putea reproşa una ca asta ? Eu oricum nu ! M-aş însura şi eu cu ea dacă aş avea ocazia. Şi, pe Dumnezeu, de data asta n-am de gînd să mă grăbesc să-mi prezint raportul, nici

n-o să mă reped să trag o băutură şi să mă culc cu Scorpia mea. Chicoti. Scorpia era iubita lui de ani de zile, o fată din Shanghai ale cărei toane şi gelozie Intraseră în legendă, dar a cărei patimă n-o întrecuse nimeni.

- Ce ziceţi de schimbarea ordinelor, sir ? Strongbow ridică din umeri. Mai mult ca sigur că nu avea nici un rost ca Malcolm s-o

pornească, iar la ţărm, înainte de revărsatul zorilor şi apoi să vină grăbit înapoi, mai ales ţinînd seama cît de greu mergea, cu un baston, sau cu două, nu asta conta. Orice probleme, orice hîrtii de semnat puteau să fie aduse la bord de McFay. A, da, oare ce ascunde Jamie ? E ceva putred, altfel de ce ar fi totul înconjurat de atîta mister, de ce toate învoirile la ţărm ale membrilor echipajului au fost contramandate ?

Auzise zvonuri despre un duel Iminent. Exact acel tip de Ispravă Idioată pe care numai mindria unul Struan o putea stîrni ca şi ambiţia tîmpită de a rezolva totul înainte de a pleca, de a umili familia Brock, cînd toată lumea ştie că ar trebui să facem pace. duşmănia a durat prea mult, ei sînt tot mai puternici şi ne-au pus cu botul pe labe. Oare o să arborăm steagul lor de Crăciunul viitor ? Pe Dumnezeu, sper să nu se întîmple una ca asta.

Tînărul idiot nu seamănă cu taică-su, ci cu bunică-su. Cristoase, ce bărbat a fost ăla ! Strongbow călătorise pe nava cu el de mai multe ori, pe cînd făceau negoţ cu opium, de-a lungul coastei chineze, el era doar aspirant de marina, apoi maestru tunar, al doilea secund sub comanda lui Orlov, Ghebosul, după tai-pan, stăpînul flotei de clipere.

îl văzu pe Malcolm cum cuprinde mijlocul fetei, şi ea se lipi de el şi mai strîns şi comandantul îi îndrăgi pe loc. E greu să intri în lumea oamenilor mari, e greu să fii tai-pan, sau a-proape tai-pan al Nobilei Case. avînd un asemenea bunic şi o asemenea mamă. Preocupat, traversa duneta şi îşi îndrepta privirea către mare. Secundul îl urmă. Amîndoi se uitară ţinta în sus la arboradă în timp ce cîteva păsări de mare, care se odihneau, îşi schimbară locul pe care stăteau cocoţate, cîrîind. Apoi una din ele se lăsă în jos de pe verga zburătorului şi o văzură cum dispare în întuneric plecată la pescuitul de noapte, alta o urmă la fel de tăcută.

Malcolm şi Angélique nu se clintiră, pierduţi in reveria lor.' Clepsidra de pe comandă, care marca jumătăţile de oră se goli. Imediat omul de cart o răsturnă şi bătu clopotul de şase ori, era ora 11 noaptea. Sunetul acestuia fu reluat ca un ecou pe celelalte nave aflate în golf. Cei doi ieşiră din reverie.

- E timpul să coborîm sub punte, Angel, da ?

- Foarte curînd, iubitul meu. Chen a spus că ne va anunţa de îndată ce cabina e gata - ea se gîndise la acest moment tot timpul din clipa cînd el îi spusese : „Vrei să te măriţi cu mine azi...", zîmbi acum şi îl sărută pe bărbie, pregătita şi cu sufletul împăcat. Dragul meu soţ, o să avem o viaţa aşa de minunată, îţi promit, nu vei mai avea de suferit şi vei fi mai întreg ca niciodată. îmi promiţi ?

- De mii de ori..., draga mea !

Alte păsări de mare se lăsară în jos din erboradă. Chen apăru lîngă ei şi le spuse că totul era pregătit, aşa după cum poruncise tai-panul. Malcolm îi spuse în cantoneză :

- Ţine minte, să n-o scoli pe tai-tai cînd mă scoli pe mine — tai-tai însemna Cea care este mai presus decît Cele care sînt mai presus, Prima Soţie, care reprezenta instanţa ultimă şi supremă în orice gospodărie chinezească, aşa după cum soţul era instanţa supremă în afara ei.

- Somn uşor, stăpîne, zece mii de fii, stăpînă.

- Tai-tai, spuse Malcolm corectîndu-l.

- Zece mii de fii, tai-tai.

- Despre ce e vorba ? întreba ea zîmbind.

- Ţi-a urat o căsătorie fericită.

- Doh jeh, Chen, spuse ea, - îţi mulţumesc.

Chen aşteptă pînă cînd ei urară noapte bună ofiţerilor,' şi coborîră în cabină, Malcolm folosind numai un baston şi sprijinindu-se pe ea. Ayeeyah, gîndi, el, mergînd înaintea lor către pasarelă, toţi zeii, mici sau mari, protejaţi-mi stăpînul şi daţi-i o noapte care să merite toate suferinţele, trecute şi viitoare, dar mai întîi ţineţi seama de mine şi de problemele mele şi cum să-i conving pe ilustrul Chen şi pe tai-tai Tess că nu am avut nimic de-a face cu această căsătorie. De pe du-netă, Strongbow se uită la Chen cum coboară sub punte.'

- Au toţi unde să doarmă ?

- Am pus hamace în camera de pînze din tribord. O să se simtă ca acasă în afară de cazul că dă vreo furtună peste noi.'

- Bun. Acum vrei să-ţi bei ceaiul, domle ?

- Da. Mulţumesc, mă întorc repede.

In acea noapte, secundul avea cartul de la miezul nopţii la 4 dimineaţa. O porni aîergînd sprinten în jos pe pasarelă.' La capătul de la pupă al coridorului se afla cabina principală: Uşa era închisă. Auzi cum zăvorul lunecă în lăcaşul lui. Zîmbind, porni să îngîne un cîntec de nuntă, se îndreptă către bucătărie.

Malcolm se sprijinea de uşă, nerăbdarea devenise o durere fizică, dar era hotărît să meargă fără ajutorul nimănui pînă la patul lui de nuntă.

Ea se oprise lîngă pat şi îşi întorsese privirea către el: In cabina principală era ordine desăvîrşită. Şi cald. Masa cea mare şi scaunele erau prinse bine de podea. Tot aşa şi patul încăpător, mai mult decît suficient pentru doi oameni - altă lege Impusă de tai-pan. Cuşeta era înaltă, cu tăblia de Ia cap prinsă de mijlocul oglinzii de la pupa, şi avea apărători de canava, prinse cu parîme, pentru cazul cînd nava lua benzi Trial mari, făcînd volta în vînt, sau schimbînd de drum cu toate pînzele sus. Cufărul de haine era aşezat la tribord. Prinsă de Una din grinzile plafonului, o lampă de ulei pe balansiere fcrunca umbre plăcute în cabină. Amîndoi ezitau, nesiguri.

- Angel ?

- Da, chéri ?

- Te iubesc.

- Şi eu te iubesc, Malcolm. Sînt aşa de fericită.

Dar niciunul nu îndrăznea să facă nici o mişcare. Şalul îi lunecase uşor, dînd la iveală umerii şi rochia cu talie înaltă, de un verde pal. Cutele mătăsii se adunau sub sînii ei, care se înălţau şi coborau dirijînd ritmul bătăilor inimii lui. Rochia era după ultima modă, model luat din cel mai recent număr Illustration pe care i-l trimisese Colette, model încă neagreat de toată lumea, şi cam îndrăzneţ prin simplitatea lui. Cînd apăruse îmbrăcată astfel la masa de seară, la care Strongbow le era oaspete, amîndoi bărbaţii, fără voia lor, rămăseseră încremeniţi.

Ochii ei erau acum oglinda dorinţei din ochii lui, şi in acea clipă, nemaifiind în stare să aştepte şi să-i suporte patima care parcă o învăluise şi o copleşea, ea se repezi in braţele lui. Şalul căzu la podea. Uşor ameţită, ea murmură :

- Vino, cheri!

Şi îl apucă de mînă, făcindu-l să se sprijine de ea. Spuse in gînd, o rugăciune cerînd ajutor cerului, alungă şi trecutul şi viitorul, lăsîndu-se pradă doar clipei de faţă, şi îl conduse la pat, hotărîtă să fie exact aşa cum îşi dorea el şi cum se aştepta el să fie. Din clipa acelei neaşteptate ceremonii din ziua aceea, tot timpul nu făcuse altceva decît să se pregătească pentru această clipă, trăindu-şi rolul, căutîndu-şi propriile idei şi ceea ce-i şoptise Colette despre felul cum unele din marile doamne de la curte se comportau în prima lor noapte de dragoste : „E important, Angélique, să fii tu cea care îndrumă care stapîneşte armăsarul ca un bun călăreţ, cu mînă sigură şi frîu hotărît, cu fermitate, dar şi cu blîndeţe, pentru a controla violenţa actului iniţial de care este tentat şi cel mai docil dintre soţi, ca să nu suferi prea mult. Fii pregătită...,".

Il simţea îmboldit de nerăbdare, mîinile-i rătăceau febrile pe tot corpul, buzele tot mai insistente.

- Lasă-mă să te ajut, spuse ea cu voce gîtuită, dornică şi ea de dragoste.

Ii scoase haina, apoi cămaşa şi se cutremură cînd văzu cit de întinsă era cicatricea care-i brăzda mijocul.

- Mon Dieu ! Uitasem cît de rău ai fost rănit. Pornirea lui plină de pasiune se mai domoli. Dar nu şi zvîcnetul inimii Se simţi îmboldit să se acopere, să-şi tragă cămaşa pe el, să se învelească în cearşaf, dar se forţă să se stăpînească. Cicatricea exista, făcea parte acum din viaţa lui şi n-avea ce-i face.

- Iartă-mă !

.- N-ai de ce-ţi cere iertare, mon amour, şi ochii i se umplură de lacrimi care-l cădeau pe obraji, şi se lipi mai strins de el. Mie îmi pare rău, pentru tine şi pentru nenorocirea groaznică ce s-a petrecut atunci,,., îmi pare aşa de rău.

- Să nu-ţi pară, draga mea. E soarta, Joss. Curînd tot ce a fost atunci va deveni un vis urît, absolut totul, pentru amîndoi, îţi promit.

- Da, dragul meu, iartă-mă, m-am purtat prosteşte, spusa ea.

Rămase lipită de el, apoi, după o clipă, cînd îi mai trecu acest moment de îngrijorare, se înfurie pe ea însăşi pentru slăbiciunea el,

îşi şterse lacrimile cu mîna, odată cu ele şi tristeţea, îl sărută repede, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

- îmi pare rău, dragul meu, m-am purtat aşa de prosteşte ! Stai o clipă ! El o ascultă. Privindu-l pe sub pleoapele lăsate peste ochii strălucitori, ea îşi desfăcu încet cordonul de mătase, apoi îşi deschise nasturii din spate şi lăsă rochia să-i lunece în jos, aşa cum se gîndise ea dinainte să facă. Mai avea pe ea numai un foarte decoltat combinezon şi nişte pantalonaşi cu danteluţe. El întinse mîna s-o prindă, dar ea chicoti se depărta şi se duse la cufărul în care îşi ţinea oglinda, po-'mezile şi parfumurile, şi, fără să se grăbească, îşi puse parfum după urechi, apoi pe fiecare sîn, ca să-l aţîţe mai tare, Să trezească patima în el.

Dar el nu se ruşina ca un englez ce era, se lăsă fermecat şi cu totul subjugat de ea, fiindcă fata îi explicase de multe ori : „Noi francezii suntem altfel decît voi englezii, dragul meu. Nu ne ascundem să facem dragoste. Sîntem şi noi sfioşi, dar nu exagerat de sfioşi. Facem dragoste cu firescul cu care savurăm o mîncare bună, o mîncare care să-ţi trezească toate simţurile. Nu aşa cum li se spune bietelor noastre surori englezoaice şi fraţilor englezi că dragostea trebuie făcută repede, pe întuneric, că actul dragostei e ceva murdar, şi dorinţele trupului de ruşine. Vei vedea, cînd ne căsătorim..."

- Şi iată că acum erau căsătoriţi. Era soţia lui, făcea pe cocheta pentru plăcerea lui, iar el trăia din plin bucuria şi tremura de nerăbdare, excitat la culme. Mulţumesc lui Dumnezeu; gîndi el, pentru moment luîndu-i-se o piatră de pe inimă, căci

săptămîni întregi fusese plin de îngrijorare, retrăind momentul de neputinţă cînd îl vizitase fata aceea din Yoshiwara.

- Angel, spuse el cu voce sugrumată.

Timid ea îşi scoase pantalonii şi combinezonul şi se duse la lampă, o făcu mai mică, lăsînd exact atita lumină cit era nevoie ca s-o vadă mai frumoasă decît şi-o închipuise el - goală era un vis, dar un vis care te tortura ademenindu-te. Fără grabă, ea se urcă în pat şi se întinse lîngă el.

Cuvinte fierbinţi de dragoste, mîinile căutîndu-se febril, cercetîndu-şi flămînde trupurile, răsuflarea întretăiată, el se trase

fulgerat de durere mai aproape, buzele fierbinţi, sărutări pătimaşe. Gesturile ei timide, dar bine stăpînite, întreaga ei putere de gîndire concentrată asupra tuturor reacţiilor ca să-i creeze imaginea desăvîrşită a primei nopţi de dragoste neprihănite şi fericite, care să-i rămînă pe vecie în memorie, dorind cu disperare să-i împlinească dorinţele şi înspăimîntată în acelaşi timp.

- Ah, Malcolm, ah, Malcolm !

Ii şoptea cuvinte de dragoste, il săruta pătimaş, rugîndu-se ca vorbele lui Babcott să se împlinească : „Nu te îngrijora, o vreme nu va putea să călărească fără să simtă dureri, sau să danseze o polcă perfect, dar asta nu contează, poate să mîne o trăsura cu patru cai, să conducă o nava ca orice căpitan, să conducă Nobila Casă, să facă mulţi copii şi să fie cel mai bun bărbat din lume...".

Acum îl dorea şi ea cu toată patima. Nu se lăsă în voia ei, îşi aminti cum pusese totul la cale, clipă de clipă, fără să ştie el, îl ajută să găsească drumul, scoase un ţipăt scurt, nu se fandosi mai mult, îl primi în ea şi-l strînse bine, răspunse cum se cuvine eforturilor lui, pînă ce, prea curînd, el dădu un ţipăt şi tot trupul ei se cutremură de contracţiile descătuşării lui în vreme ce continua s-o strige, s-o strige mereu, ca să se prăvale neputincios şi gîfîind peste ea în cele din urmă, şi trupul lui nu i se mai părea greu, n-o strivea.

Ce ciudat să-i suport greutatea cu atîta uşurinţă, totul a fost atît de bine, gîndi ea, în timp ce-i şoptea cuvinte dulci şi tandre, încercînd să-i aline gemetele efortului, mulţumită că primele lor momente de dragoste fuseseră o plăcută împlinire.

El zăcea doar pe jumătate conştient, pierdut într-o lume necunoscuta, nici trupul nu şi-l mai simţea, parcă fusese pustiit, dăinuind în el doar amintirea dragostei pentru această fiinţă nemaipomenita care, goală, depăşea tot ceea ce-şi Inchipuise el. Mireasma ei, gustul ei, fiinţa ei întreagă. Fiecare părticică din el era împlinită. Totul desăvîrşit. Plin de beatitudine. Acum e a mea, eu, bărbat întreg, ea femeie întreagă. O, Doamne, n-am făcut-o să sufere prea mult.

- Te simţi bine, Angel ? întrebă el răguşit, inima bătîndu-l acum mai domol, dar abia în stare să vorbească. Nu te-am făcut să suferi, nu ?

- O, nu, dragul meu... Te iubesc aşa de mult.

- Şi eu, Angel. Nu pot să-ţi spun cît de mult.

O sărută, se săltă în coate, ca să se lase într-o parte.

- Nu, nu te mişca, nu încă, te rog. îmi place să stai aşa..''; Ce s-a întîmplat, dragul meu ? spuse ea cu teama, şi-l strînse în braţe.

- Nimic, absolut nimic, murmură el, înfruntînd bărbăteşte junghiul zvîcnind brusc din şale, care i se înfipse ca un cuţit în ceafă.

Cu mare prudenţă, mai încercă o dată să se mişte, reuşi; nu-i mai scăpă nici un geamăt.

- Nu te mişca, Malcolm, spuse ea blînd, stai liniştit, odih-neşte-te, mon amour, îmi place cînd stai aşa... te rog.

Plin de recunoştinţă, el se supuse, îi spuse în şoaptă ce mult o iubea, simţindu-se atît de bine, atît de stăpîn pe sine, atît de liniştit, dornic să lunece în somn, să doarmă adînc de tot. Clopotul navei bătu o dată, trecut cu jumătate de oră de miezul nopţii, dar el nu se mişca, nici ea nu se clinti, liniştita, împăcată, eforturile ei răsplătite, viitorul asigurat, li făcea plăcere liniştea din cabină, lemnul navei care trosnea cîte o dată,' valurile care clipoceau lovindu-se de cocă, senzaţia de împlinire:

Fără a-l trezi, se strecură binişor de sub el, se duse la baie şi se spălă. Oftă, îşi ceru iertare în faţa cerului. O mică tăietură cu briceagul şi gata, îi spusese André. „E foarte greu, aproape imposibil ca un bărbat să ştie dacă o fată e virgină sau nu în noaptea nunţii, dacă nu are nici un motiv s-o bănuiască, e destul să arăţi puţină sfială, să ţipi puţin la momentul potrivit, puţin sînge cum se cuvine ca dovadă de necontestat şi dimineaţa totul va fi senin aşa cum trebuie să fie'':

Groaznic de cinic este André, gîndi ea. Să mă ferească Dumnezeu de el şi să-mi ierte Dumnezeu toate păcatele. Sînt fericită că m-am măritat, că plec acum curînd la Hong Kong, să nu mă mai gîndesc la el niciodată, numai la Malcolm al meu..;

Aproape cà dansa cînd se apropie de cuşetă. Se strecura încet în pat, îi luă mîna, închise ochii şi prin minte ii trecură minunate viziuni ale viitorul. îl iubesc atît de mult.

Brusc se trezi crezind că trăia un alt cutremur. Cabina era întunecată, abia luminată de flăcăruia lămpii ce se legăna în suspensia ei cardanică. Apoi îşi aminti că făcuse lampa mică înainte să se culce şi îşi dădu seama că o trezise zgomotul clopotului navei şi nu dangătele de alarmă ale catedralei anun-ţînd cutremurul pe care crezuse că-l aude în visul ei, iar cutremurul nu era decît legănarea navei. Apoi îl văzu pe Malcolm acolo, alături de ea, simţi o căldură plină de dragoste, cum nu mai simţise niciodată pînă atunci, acum ştia bine că erau căsătoriţi, nu mai era doar un vis.

Patru bătăi de clopot ? Ora 2 dimineaţa ? Ora 6 ? Nu, ce proastă sînt, nu se poate. Dacă ar fi 6 s-ar vedea lumină prin hublou, de afară. Şi Malcolm spunea că trebuia să mai meargă o dată la ţărm. înainte de a ridica ancora să pornim către o lume civilizată, să înfruntăm mama Dragon în propria ei vizuină... nu, să mă înfăţişez unei soacre pe care o voi fermeca şi o voi linguşi, care va ajunge să mă iubească foarte curînd şi va fi o bunică perfectă, care-şi va adora nepoţii.

îl privi îndelung, în semiîntuneric. Dormea pe o parte, cu capul cuibărit pe braţul drept, faţa senină, fără nici o umbră de grijă. Respira încet, îi simţea trupul cald, mirosul plăcut de bărbat. Acesta e soţul meu şi îl iubesc şi sînt numai a lui şi numai a lui, iar celălalt nu a existat niciodată. Ce norocoasă sînt ! întinse mîna şi-l atinse. El se mişcă în somn. Şi întinse şi el mîna spre ea. Incă pe jumătate adormit îl spuse :

- Bună, Angel !

- Je t'aime.

- Je t'aime aussi.

Mîna lui îi căută trupul. Ea se lipi pătimaş de el. Luat prin surprindere, el se înfiora, se întoarse spre ea, i se tăie răsuflarea cînd un nou junghi i se înfipse în ochi, durereo îl lăsă la fel de brusc pe cît apăruse, răsuflă uşurat.

- Je t'aime, chéri, spuse ea şi se plecă să-l sărute, iar printre sărutări îi şopti : Nu, nu te mişca, rămîi aşa, stai liniştit, şi adăugă, cu un rîs abia perceptibil, şi cu vocea sugrumată de dorinţă : Stai culcat, fără să te mişti, mon amour.

In cîteva clipe patima puse stăpînîre pe el, se învîrtoşă, inima-i porni nebuneşte, uită de toate, amîndoi copleşiţi de senzualitate, se mişcau alene, apoi mai iute, şi iar domol, pătrunzînd tot mai adînc, vocea ei sugrumata îl implora, el se dezlănţui tot mai mult, cu tot mai multă putere, toate fibrele fiinţei lui, toţi muşchii trăiau clipa, totul se concentra în acea patimă nestăvilită, să se pătrundă tot mai mult, să se depărteze pentru a se pătrunde iar, se agăţă de ea, o strînse, pînă ce ea simţi că

trupu-i explodează, pluteşte, totul dispare şi se prăbuşi peste el, spasmele şi gemetele ei stîrnindu-l s-o pătrundă şi mai adînc, la capătul puterilor, cu o ultimă zvîcnire. Şi abia atunci, ţipă şi el de plăcere, trupul i se pulveriza într-un neant fără gravitaţie, în care trupul îi plutea în voie, se dezlănţul în voie, pînă la ultimul spasm, după care urmă binevenita neclintire. Numai răsuflarea agitată, sudoarea şi bătăile inimii II se amestecau într-un singur tot.

După o vreme, el reveni la realitate. Abia îi simţea trupul rezemat de pieptul lui. Stătea întins, trăind o minune, vibrînd din tot trupul, ameţit de emoţii. O ţinea protector cu un braţ, strîns lingă el, cea mai ispititoare soţie din cîte au existat

vreodată. Respiraţia ei liniştită, înceată şi profundă, îi răcorea o-brajii. Işi simţea mintea limpede, vedea viitorul cu claritate, fără cea mai mică urmă de îndoială cu privire la sine. Absolut convins că avusese dreptate să se însoare cu ea, convins că acum va putea pune capăt conflictului cu maică-sa şi că împreună vor reuşi să-i distrugă pe cei din familia Brock, aşa după cum îl va şterge pe Norbert de pe faţa pămîntuluo, cum va pune capăt vînzărilor de opiu şi de tunuri, şi-l va convinge pe Jamie să rămînă în slujba lor, convins că el va conduce treburile familiei Struan aşa cum se cuvenea să fie conduse, aşa cum voise tai-pan-ul să fie conduse. Şi, odată cu trecerea timpului, el îşi va fi făcut datoria şi Nobila Casă va fi din nou prima din Asia, ca să poată să transmită această moştenire următorului tai-

pan, primului său fiu pe care îl vor boteza Dirk, primul dintre numeroşii săi fii şi fiice. Nu ştia de cîtă vreme zăcea astfel furat de gînduri, dar era încrezător, copleşit de bucurie şi extaz,' O ţinea în braţe, plin de dragoste, îi sorbea răsuflarea, mai fericit decît fusese vreodată în viaţa lui, decît va mai putea fi vreodată, buzele lui mărturisindu-i cît de mult o iubea. Se lăsă încet furat de somn, cufundîndu-se în căldura aceea minunată care-l cuprinse, departe, departe de amintirea acelui ultim moment copleşitor de plăcut, chinuitor, ultima zvîcnire de nemurire care păruse să-l rupă în bucăţi.

45

Miercuri, 12 decembrie

In lumina cenuşie a zorilor, Jamie McFay urcă grăbit drumul dinspre debarcaderul Mahalalei Beţivilor şi dădu colţul. Ii văzu imediat pe Norbert şi pe Gornt aşteptînd in Ţara Nimănui, a-colo unde trebuiau să aştepte. Observă, indiferent, valijoara din mîna lui Gornt care conţinea probabil pistoalele pentru duel, aşa cum căzuseră de acord. In afară de ei trei şi de milioane de muşte, locul acoperit de bălării şi grămezi de gunoaie era pustiu. El nu văzuse pe drum decît beţivi chirciţi, care sforăiau prin colţuri de barăci, tolăniţi pe bănci, sau chiar pe jos.Nici nu se uitase la ei,.

- Cer iertare, spuse Jamie cu respiraţia tăiată. Ca şi ei; purta vestă şi o pălărie să-l apere de aerul dimineţii, rece, a-păsător şi umed. Iertare că am întîrziat, am...

- Unde este tai-pan-ul Afurisitei Case ? întrebă Norbert brutal, împingîndu-şi bărbia înainte. I s-a făcut frică ?

- Du-te-n măta, mîrîi Jamie cu faţa la fel de întunecată ca şi cerul înnorat. Malcolm a murit. Tai-pan-ul e mort. Ii văzu cum se uită la el cu gura căscată, dar nici lui nu-i venea să creadă. Vin chiar acum de pe navă. M-am dus să-l aduc aici înainte de ivirea zorilor, şi-au petrecut noaptea la bordul cli-perului Prancing Cloud... Era...

Nu mai avea putere să rostească nici un cuvînt. Lacrimile îi umplură ochii şi din nou trăi drumul către navă, unde-l văzu pe Strongbow pe pasarela de acostare, urlînd la el cu mult înainte de a ajunge aproape că tînărul Malcolm era mort şi el trimisese cuterul după doctor, dar nu mai avea oricum nici un rost, fiindcă, pentru

numele lui Cristos, tînărul era mort ca toţi morţii. El alergase în sus pe scări; o văzuse pe Angélique chircită într-un colţ al dunetei, înfăşurată într-o pătură, cu secundul alături, dar el trecu pe lîngă ei în goană, rugîndu-se ca vestea să nu fie adevărata, refuza coşmarul asta şi apoi coborî sub punte.

Cabina principala era inundata de lumina. Malcolm zăcea pe spate, în cuşetă, cu ochii închişi, cu o linişte desăvîrşită pe chip, scăpase de griji, cu un cearşaf tras pînă la bărbie. Pe Jamie îl înfiora împăcarea deplina de pe chipul prietenului său, calm cum nu-l mai văzuse niciodată.

- Chen... Chen..., repeta în neştire Strongbow, servitorul lui; Chen, Jamie, s-a dus acum zece, cincisprezece minute să-l trezească, el e cel care l-a găsit. Zăvorul de la uşa cabinei se poate deschide şi pe dinafară, ca la majoritatea cabinelor pe nave, el a deschis-o. A crezut că dorm. Ea dormea, într-adevăr; dar Malcolm dormea somn de veci, şi Chen l-a scuturat, şi-a dat seama ce s-a întîmplat şi aproape că a murit şi el şi a ieşit din cabina fugind şi m-a chemat pe mine acolo, dar pînă să ajung eu, ea se trezise. Se trezise şi ţipa, biata de ea, disperată, ţipa atît de tare de să-ţi spargă timpanele, aşa că am scos-o afara, i-am spus secundului să aibă grija de ea şi m-am dus înapoi, dar nu era nici o greşală, bietul flăcău zăcea exact aşa cum îl vezi, eu doar i-am închis ochii, dar uită-te... uită-te şi tu...

Tremurînd, Strongbow trase cearceaful de pe Malcolm. Malcolm era gol. Partea de jos a trupului lui zăcea într-o balta de sînge. Sîngele era acum uscat, închegat, salteaua era toata udă:

- Tre..., probabil că a avut o hemoragie, numai Dumnezeu poate şti din ce cauza, dar presupun.

- Isuse Cristoase, îngăimă Jamie. Se duse clătinîndu-se la un scaun, se lăsă să cada pe el, înjurînd, înjurînd de mama focului, împietrit.

Ce se întîmplase cu Malcolm ? Eu ce dracu' fac acum ? se întreba el neputincios. Parca vocea lui Dumnezeu se izbi de pereţii cabinei, dîndu-i răspunsul :

- Pui corpul în ghiaţă şi îl trimiţi acasă !

înfricoşat, sări în picioare. Strongbow se holba la el nedumerit şi, dintr-odată, Jamie îşi dădu seama că cel care-i răspunsese fusese căpitanul, fiindcă el, fără să-şi dea seama, vorbise cu voce tare :

- Fir-ar să fie, altceva n-ai găsit de spus, pentru numele lui Cristos ? răcni el.

- Iartă-mă, Jamie, n-am vrut să... N-am vrut să fiu.:.' Strongbow îşi şterse fruntea de sudoare. Ce-mi ordoni să fac ?

1180

După un timp, care-i păru infinit de lung, simţind că-i plesnesc tîmplele, cu mintea istovita, el murmură :

- Nu ştiu !

- In mod normal l-am„„ l-am inmormînta în mare, nu-l putem ţine,,. îl poţi Inmormînta pe ţărm... Ce-mi ordoni să fac ?

Mintea lui Jamie părea să se mişte foarte încet. Atunci o observa pe Ah Tok, aşezata pe vine, în apropierea patului, micuţă de tot, o biata babornIţă. Ah Tok se legăna şi îşi mişca gura, dar nu scotea nici un sunet.

- Ah Tok, mergi sus, aici nu-i nimic de făcut, heya ?

Ea nu-i dădu nici o atenţie, Continua să se legene, înainte şi înapoi, mişcînd buzele şi nu-i răspunse nimic. El mai încerca odată, dar fără nici un rezultat. Lui Strongbow îi spuse :

- Cel mai bine ar fi să aştepţi. Aşteaptă-l pe Babcott să vină, sau pe Hoag.

Ajuns din nou sus, el îngenunchie lîngă Angélique, în întuneric, încă nu se iviseră zorii. Dar ea nu-l răspunse, oricît de blînd îi vorbi, spunîndu-l cît de rău îi părea, cît de extrem de rău îi părea, încercînd s-o aline. O clipa ea îşi ridică privirea către el, fără să-l recunoască, se uita la el cu nişte ochi mari şi albaştri, faţa de ceara, apoi se ghemui din nou în pături, uitîndu-se la punte fără să vadă nimic,

- Merg la ţărm, Angélique, la ţărm. Mă înţelegi ? Cel mai... Trebuie să-i spunem lui Sir William, Înţelegi? O văzu ca dă din cap fără să înţeleagă şi o atinse cu mîna ca un tată. Se îndreptă spre pasarela şi-i spuse lui Strongbow : Coboară steagul în berna, toţi marinarii să rămînă la bord, ordinul de marş se contramandează. Mă

întorc cît pot de curînd. Mal bine, mai bine să nu se atingă nimic pînă la sosirea lui Babcott sau a lui Hoag.

Coborînd pe ţărm i se făcuse groaznic de rău, iar acum îl privea pe Norbert şi pe Gornt care se aflau în faţa lui. Gornt era şocat. Ochii lui Norbert sclipiră şi, cu toată durerea iui, îl auzi spunînd !

- Malcolm a murit ? Cum să moară, pentru numele lui Cristos ?

- Nu ştiu, spusese el cu voce strangulată. Am... am trimis după Babcott, dar se pare că a avut o hemoragie, trebuie să-l anunţ pe Sir William.

Se întoarse să meargă la legaţie, dar rîsul batjocoritor al lui Norbert îl opri.

- Vrei să spui că jigodia aia tînără a murit regulind?-A murit făcîndu-şi mendrele ? Vin să-l omor pe individ şi el o întinde regulindu-se prin Porţile de Jad ? Bătrînul Brock o să crape de ris cînd...

Orbit de furie McFay se repezi la el, cu pumnul drept ii Izbi în faţa, făcîndu-l să se clatine, încerca un upercut cu stingă, dar nu-l nimeri, se dezechilibra şi căzu în genunchi. Norbert se răsuci ca o pisica, sări în picioare, răcnind de furie, cu faţa congestionata, cu nasul pocit şi dădu să-l lovească pe Jamie în cap cu piciorul. Vîrfu! cizmei se prinse în gulerul hainei lui Jamie şi asta atenua întrucîtva lovitura, căci altfel i-ar fi frînt gîtul, în loc să-l trîntească jos. Norbert îşi şterse faţa de sînge, se repezi spre Jamie şi încerca să-l lovească din nou cu sălbăticie. Dar, de data aceasta Jamie era pregătit, se feri într-o parte, sări în picioare, cu pumnii strînşi, dar braţul stîng nu-l mai asculta.

O secunda, luară poziţie'de atac, ura făcîndu-i să uite durerea. Gornt încerca să-i oprească, dar în aceeaşi clipă amîndoi se repeziră unul la altul, ca apucaţi, măturîndu-l din calea lor ca pe o frunză, cu pumnii, picioarele, să-şi scoată ochii, salt de stradă, ţintind cu genunchii în vintre, zgîriindu-se cu unghiile, rupîndu-şi hainele, părul, toate, prin orice mijloc să se sfî-şie unul pe celălalt, duşmănia de ani de zile explodînd cu o ferocitate fără pereche. Erau de aceeaşi înălţime, dar Jamie avea cam cincisprezece kilograme mai puţin, iar Norbert era mai zdravăn şi mai parşiv. In mînă îl apăru un cuţit. Şi

Jamie şi Gornţ Strigară In acelaşi timp, Norbert se repezi să lovească, nu-şi filmeri ţinta, încercă iar, şi de data aceasta nimeri, sîngele ţîşni. Jamie se trase înapoi, pierzînd sînge, chinuit de durerea din u-mărul rănit. Cu un strigăt victorios Norbert se repezi înainte nu ca să-şi ucidă, ci ca să-şi schilodească adversarul, dar, în aceeaşi clipă pumnul lui Jamie se abătu la rădăcina nasului lui, făcîndu-l zob de data aceasta. Norbert se prăbuşi la pămînt; năucit, şi rămase în patru labe, orbit de durere, înfrînt.

Jamie rămase în picioare, deasupra lui, gifîind. Gornt se aştepta să-l lichideze cu o lovitură la vintre şi una în cap, ca apoi, să-i zdrobească faţa cu călcîiul cizmei. Asta ar fi făcut el; fiindcă nu era demn ca un gentleman să scoată cuţitul sau' să-şi bată Joc de moartea altuia, chiar dacă acela îi e duşman, gîndi el satisfăcut de victoria lui McFay.

Dar moartea lui Malcolm îi încurcase planurile, Era singurul scenariu la care nu se aşteptase, cel puţin nu tocmai în ziua aceea. Acum planul lui trebuia revizuit şi asta cît mai repede. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum ? Putea oare folosi chiar această încăierare, se întrebă el, examinînd toate variantele posibile în timp ce aştepta să vadă ce va face Jamie mai departe.

Acum că era învingător, lui Jamie i se risipise furia. Sufla din greu. Gustul de fiere şi de sînge il umplea gura. Scuipă.' De ani de zile dorise să-l umilească pe Norbert şi acum o făcuse o dată pentru totdeauna şi văzuse cîte parale face, şi îl răzbunase pe Malcolm, care fusese provocat în mod deliberat;

- Norbert, fiu de căţea, mîrîi el, uimit cît de hîrîit îi suna vocea şi de cît de îngrozitor se simţea. Numai o vorbă să spui împotriva tai-panului meu, pe Dumnezeu, sau numai să rîzl de el din nou, că te fac bucăţele.

Cu mare greutate trecu împleticindu-se pe lîngă Gornt,' abia văzîndu-l, cu gînd să meargă la debarcader. La vreo zece sau cincisprezece metri distanţă, se împiedica într-o urmă de roată, căzu înjurînd şi rămase jos în patru labe, fără să-l mai ia în seamă pe ceilalţi, epuizat. Norbert începu să-şi revină; scuipă sînge, avea nasul zdrobit, o masă dureroasă, îi era greaţă de furie că fusese înfrînt. Şi

înmărmurit. Bătrînul Brock nu te va ierta, ţipa ceva în mintea lui, îţi vei pierde gratificaţia şi; leafa pe care ţi le-a promis, o să ajungi bătaia de joc a Asiei, bătut şi făcut chisăliţă, însemnat pe viaţă de Jamie, un fiu de căţea, care nu e nici pe departe de talia ta, un bastrad de-al Struanilor...

Simţi cum îl ajută cineva să se ridice. Şovăielnic, încerca să-şi deschidă ochii. Nu-i ajungea aerul, era năucit, cu faţa şi capul în flăcări, cu ochii umflaţi şi aproape închişi. îl văzu pe McFay încercînd cu greu să se ridice în picioare, la cîţiva metri mai încolo, cu spatele întors spre el, pe Gornt în faţa lui, ţinînd încă în mînă pistolul de duel cu două ţevi. Pe jumătate înnebunit de durere, îl năpădiră gînduri criminale. Nu pot greşi ţinta de la distanţa asta, singurul martor e Gornt. La anchetă vom spune : „McFay s-a năpustit la armă, Sir William,' da, e adevărat că ne-am bătut, e adevărat că a avut loc o încăierare, dar el a fost cel care a dat primul în mine, nu-l aşa ? Edward, spune adevărul adevărat. Apoi a fost groaznic, înalţimea voastră, a fost groaznic, nu ştiu cum arma s-a slobozit; bietul Jamie...". Norbert înşfacă pistolul şi ţinti.

— Jamie ! strigă Gornt ca să-l prevină.

McFay se întoarse. Uimit, căscă gura la arma aţintita asupra lui in timp ce Norbert il privea batjocoritor şi apăsă pe trăgaci. Dar Gornt era pregătit şi, strigînd încă o dată în semn de avertisment, devie împuşcătura în sus. Cu spatele către McFay, apucă pistolul cu ambele mîini, cu o putere surprinzătoare, simulînd o luptă înverşunată cu Norbert pentru a intra în posesia armei, se uită fix în ochii lui Norbert, care citi în ei, înspăimîntat, condamnarea lui la moarte, apoi Gornt răsuci ţeava către pieptul lui şi apăsă al doilea trăgaci. Norbert muri pe loc. Prefăcîndu-se consternat, Gornt lăsă trupul să cadă jos.' Totul nu durase decît cîteva secunde.

- Hristoase Atotputernice, îngăimă Jamie.

Uluit se împletici şi căzu în genunchi alături de cadavru.'

— Dumnezeule, domnule, nu ştiam ce să fac, o, Doamne Dumnezeule, domnule, domnul Greyforth..., el era să te împuşte pe la spate, şi eu n-am făcut decît... O, Dumnezeule, domnule McFay... L-aţi văzut cu ochii dumneavoastră, nu-i aşa, eu am strigat să vă

avertizez, dar..., voia să vă împuşte pe la spate... Nu putem face nimic ?

Era uşor să-l convingă pe McFay că fusese un accident, mai ales că acesta porni împleticindu-se, cu ochii înceţoşaţi după ajutoare.

De îndată ce rămase singur, viu şi nevătămat, Gornt răsuflă uşurat. Era mulţumit de sine. Era încîntat că, într-o fracţiune de secundă, intuise ce avea să facă Norbert şi că îşi mizase viaţa pe această intuiţie. „Cînd mergi la risc, alegerea momentului şi acţiunea trebuie să fie perfecte", suna una din predicile tatălui său vitreg pe cînd îl învăţa arta de a juca cărţi. „Uneori ţi se oferă o şansă, Eddie băiete, un cadou din partea soartei. Soarta îţi oferă o ocazie unică, tu profiţi de ea şi tragi drept în ţintă. Cîştigi potul cel mare, nu se poate să dai greş dacă aşa vrea soarta. Dar să nu te laşi ispitit de diavol, el te poate bate în cuie pe cruce, el dă cărţile ca şi Soarta, dar ele sînt diferite, vei vedea diferenţa de îndată ce şansa îţi iese în cale". Gornt zîmbi parşiv. Când îl sfătuise să tragă drept în ţintă, fără ezitare, nu se gîndise chiar la o crimă adevărată, deşi aşa se petrecuseră lucrurile în cazul de faţă; Darul pe care i-l făcuse Soarta se numea Norbert. Momentul perfect, crima perfectă, alibi perfect.

Norbert trebuia trimis pe lumea cealaltă din diferite motive. Unul era acela că Norbert ar fi putut, oarecum, să abată familia Brock din calea dezastrului şi să îndrepte neşansa contra Struanilor. Un altul era faptul că bătrinul Brock îi dăduse poruncă lui Norbert să-l ucidă pe Struan prin orice mijloc putea, un altul - şi acesta era cel mal important - Norbert era un ticălos ordinar, lipsit de bună creştere, de rafinament, de simţul onoarei şi nu un gentleman.

Muştele începuseră deja să se rotească în jurul lor, deasupra cadavrului. Gornt se dădu mai la o parte şi işi aprinse un trabuc. Cercetă atent Tara Nimănui, privi scrutător prin ceaţă. Nici un ochi străin, nici o mişcare. Lumina zorilor abia dacă trecea prin norii ce acopereau cerul. In timp ce aştepta, scoase gloanţe!e oarbe din celălalt pistol, cel al lui Malcolm, care fuseseră puse acolo la insistenţa lui Norbert. Zîmbi în sinea lui. El ar fi schimbat oricum pistoalele, dîndu-i lui Norbert pe cel cu gloanţe oarbe, dacă Norbert

ar fi decis în ultima clipă să se dueleze, refuzînd anularea lui, aşa cum se înţeleseseră.

Ce canalie şi Norbert ăsta, gîndi el. Bine că am scăpat de el. Dar îmi pare rău de Malcolm. Nu contează, acum voi pleca la Hong Kong şi voi încheia înţelegerea cu maică-sa mai sigur şi chiar mai bine. Norbert avea dreptate : ea este adevăratul

tai-pan. O să-i ofer el tot ce i-aş fi oferit lui Malcolm - mijloace şi dovezi autentice cu care să distrugă definitiv compania Brock şi Fiii, să-l strivească pe Morgan, diavolul ăsta cu chip de om.

„Numai eu împart răzbunarea, spune Domnul". Dar nu şi în cazul meu. Nu şi atunci cînd trebuie să mă răzbun eu, Edward Gornt, fiul lui Morgan. Vai, Tată, dacă ai Şti ce minunată va fi răzbunarea asta, cît de îndreptăţit este paricidul ! Şi o meriţi cu vîrf şi îndesat pentru vorbele acelea ale tale : „Mă însor cu tîrfa asta dacă...".

Ce ironie ! Tu, Morgan, ai complotat toată viaţa cum să-ţi ruinezi singura soră pe care o ai şi familia ei şi tatăl tău a făcut acelaşi lucru cu singura lui fiică, iar eu sînt singurul tău fiu, cel ce va aduce pe capul tău răzbunarea, cel care o va ajuta pe sora ta să te ruineze pe tine.

E mai sigur să fac tranzacţia cu Tess decît cu Malcolm, e chiar mai bine s-o fac cu ea. Ea îmi va da pe mînă compania Rothwelt din Shanghai, va semna ca garant pentru împrumuturile de la Banca Victoria, de care voi avea eu nevoie şi îmi va obţine un loc în consiliul de administraţie. Nu, asta nu acum, căci, pe drept cuvînt, va considera acest lucru drept o ameninţare, postul va veni mai tîrziu. între timp, mă voi ocupa de următorul de pe listă, de Cooper-Tillman.

Dar acum ce fac ? Plec la Hong Kong cît mai repede. Ce ciudat ca Norbert s-a dus, s-a dus. şi Malcolm. Ciudat.

A murit făcînd dragoste ? Minune ! Să pleci astfel de pe lumea asta !

inlăturîndu-l pe Malcolm, Soarta mi-a oferit altă şansă : pe Angélique. E acum liberă şi bogată, bogată prin Nobila Casă. Şase luni timp berechet şi de doliu, şi ca să-mi pun treburile la punct. Pînă atunci Tess Struan va fi bună bucuroasă să scape de ea din Hong

Kong, să nu se mai împiedice de ea. Şi măritată. Şi dacă e însărcinată ? Problema asta la rîndul ei. Şi aşa şi aşa, tot n-are importanţă. O să pun mina pe Nobila Casă mai repede decît m-am gîndit.

Hohotele lui stăpînite se amestecară cu bîziitul muştelor.

— Doctorul Babcott aşteaptă afară, Sir William, spuse Tyrer.

— Trimite-mi-l aici, pentru numele lui Dumnezeu ! 'Neaţa, George, ce naiba s-a întîmplat cu bietul om ? Ce veste groaznică ! Ce-i cu Angélique. Ea ce face ? Ai auzit de Norbert ? Javra aia a încercat să-l împuşte pe Jamie pe la spate, acum vreo două ore !

— Da, da, am auzit. Babcott era nebărbierit şi se vedea clar că e tulburat. Hoag a

dus-o pe Angélique la legaţia franceză. Ne-am întors împreuna la ţărm. Ea n-a vrut să se întoarcă în clădirea firmei Struan.

— E de înţeles, nu-i fac nici o vina. Spune-mi cum se simte?

— E şocată, bineînţeles, l-am dat sédative, fmi pare foarte rău pentru ea. A trecut prin multe necazuri de cînd e aici ; crima de pe drumul Tokaido, apoi criminalul acela de ronin şi acum şi nenorocirea asta. Ce ghinion, cel mai mare ghinion. Greu lovită, greu.

— Hm ! O s-o... o s-o facă să-şi piardă minţile ?

— Sper că nu. Dar nu se ştie niciodată. E tînără şi în putere, dar... nu se ştie niciodată. Dumnezeule, sper să nu se în-tîmple una ca asta.

Amîndoi păreau foarte îngrijoraţi.

— Păcat, mare păcat de amindoi ! Nenorocită treabă. Sir William dadu din cap.

— Trebuie să recunosc că am fost teribil de furios din cauza căsătoriei lor, dar, pe urmă, cînd am auzit azi dimineaţă ne-norocirea, ce să zic, aş fi dat orice să nu se-fi întîmplat ce s-a întîmplat ! Se întunecă la faţă. Ai examinat cadavrul lui Norbert?

- Nu, Hoag se va ocupa de el imediat după. ce rezolvă cu Angélique. M-am gîndit că e mai bine să vin direct încoace să dau raportul.

- Foarte bine. Şi acum, ce s-a întîmplat cu Malcolm ?

In ciuda durerii sufleteşti, Babcott deveni brusc profesional:

- Hemoragie. O arteră sau o venă a cedat, a pleznit. în timpul nopţii, pe cînd dormea, fără să-i producă nici o durere sau spasme, căci altfel ar fi trezit-o pe ea. Şi a sîngerat încet pînă şi-a dat sufletul. O să fac o autopsie, e necesară pentru certificatul de deces.

- in regulă, dacă aşa crezi.

Sir William vru să nu se mai gîndească la autopsie, consi-derînd-o dezagreabilă, îl deranja chiar şi faptul că era nevoit să stea în apropierea doctorului, a oricărui doctor, căci hainele lor erau întotdeauna pătate, ici şi colo, cu sînge, răs-pîndeau întotdeauna în jur un uşor iz de chimicale şi fenol, oricît s-ar fi spălat.

- Bietul Struan. Groaznic. Deci a sîngerat pînă a murit ?

- Da. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar Malcolm.., n-am văzut în viaţa mea un om mai împăcat cu sine în faţa morţii, ca şi cum pentru el moartea ar fi fost binevenită.

Sir Wiliam se jucă cu o călimară de pe birou.

- George, s-ar fi... momentul excitaţiei maxime..., cînd a terminat..., vreau să zic..., asta i-a provocat moartea ? Vreau să zic dacă a fi fost stîrnit... ?

- Asta probabil s-a şi întîmplat. Nu ejacularea în sine, ci efortul de necontrolat pe care acestea îl generează ar putea uşor rupe ţesuturile slăbite, sau să provoace o perforaţie. Organele genitale erau intr-o stare perfectă, dar cavitatea abdominală în general foarte şubredă. Eu i-am cîrpit parte din intestinul gros şi i-am suturat cîteva artere, avea nişte leziuni urîte şi nu se vindeca aşa cum aş fi dorit eu, ficatul lui...

- Da, mă rog, nu am nevoie de detalii acum, spuse Sir William scîrbit, simţind deja

că-i este puţin greaţă. Dumnezeule ! Ca să vezi, tocmai tînărul Struan ! Pare imposibil Şi acum şi Norbert ! Dacă n-ar fi fost Gornt, ne-am fi trezit şi cu o crimă. Tipul ăsta merită o medalie. A spus, apropo de asta, că Jamie a fost cel provocat şi că Norbert merita o bătaie soră cu moartea. Ştiai că Malcolm şi Norbert urmau să se intîlnească în Mahalaua Beţivanilor să se dueleze ?

- N-am ştiut pînă acum o clipă. Mi-a spus Phillip. Nebuni, amîndoi ! Fir-ar să fie, parcă nu i-aţi fi avertizat !

- Da. I-am avertizat. Proşti afurisiţi ! Cu toate astea Gornt a jurat că amîndoi fuseseră de acord să accepte scuzele celuilalt, dar a mai declarat el, Norbert i-a spus în dimineaţa asta că se rezgîndise şi că era decis să-l omoare pe Struan, Ce javră afurisită. Sir William începu, tulburat, să mişte lucrurile de pe birou dintr-un loc în altul, fîţîind hîrtiile şi micul portret în ramă de argint. Şi acum, ce facem ?

- In privinţa lui Norbert ?

- Nu, cu Malcolm. Ce facem mai intîi cu Malcolm.

- Azi fac autopsia, în seara asta. Mi-am luat permisiunea de a întreprinde cele necesare pentru ca corpul să fie dus la Kanagawa, acolo va fi mai uşor de făcut autopsia. Hoag o să mă ajute şi mîine dimineaţa veţi primi raportul. Vom semna certificatul de deces, totul o să fie aşa cum trebuie.

- Vroiam să spun ce facem cu cadavrul ? mîrîi Sir William morocănos.

- Puteţi să-l înmormîntaţi cînd doriţi. In perioada asta nu e nici o grabă, va rezista.

- Oare avem timp să trimitem Prancing Cloud la Hong Kopg să aflăm ce vrea ma..., ce vrea doamna Struan ? S-ar putea să dorească să-l înmormînteze acolo şi...

- Doamne Dumnezeule, nu mi-ar face plăcere să-i duc eu vestea asta.

- Nici mie, spuse Sir William şi trase de guler să şi-l lărgească. In birou ca de obicei era răcoare, focul slab şi nevolnic plus curentul de la ferestrele care nu se închideau bine. Hoag e doctorul familiei, ar putea să meargă el. Dar, George, vreau să zic, el, adică corpul, va ţine o perioadă atît de lungă ? Adică, cît să-i trimitem vorbă doamnei Struan, să vină nava înapoi, să-l ia şi să-l ducă, dacă aşa doreşte, hm ?

- Ar fi mai bine să decideţi dumneavoastră dacă să-l înmormîntăm aici, sau să-l trimitem acolo imediat. O să-l ţinem la gheaţă, o să-i punem gheaţă în jurul sicriului, pe punte, sub o tendă, se va păstra foarte bine.

Sir William dădu din cap scîrbit de toate amănuntele astea.

- Phillip, strigă el prin uşă. Spune-i lui Jamie să vină imediat încoace ! George, eu cred că cel mai înţelept lucru, cu condiţia ca să se... ă... corpul să se păstreze, ar fi să-l trimitem la Hong Kong. Ce părere ai ?

- Sînt de acord.

- In regula, iţi mulţumesc. Tine-mă la curent cum se simte şi ce face Angélique şi nu uita de masa din seara asta. Ce părere ai de partida noastră de bridge ?

- Ar fi mai bine să le amînăm pe amîndouă pe mîine.

- In regulă, excelent, excelent, iţi mulţumesc încă o dată. Fir-ar să fie, cum uitam. Ce facem cu Norbert ?

- Ii facem o înmormîntare rapidă, va fi uitat repede şi nu-l va plînge nimeni.

- Va trebui să fac o anchetă. Edward Gornt e american, cetăţean străin. Acum scrie o declaraţie pe care o s-o semneze. Pică tocmai bine că Adamson e plecat, altfel ar fi vrut să-şi bage şi el nasul în acest caz. El e om al legii, nu-i aşa ? Şi în acelaşi timp şi însărcinat cu afaceri al Statelor Unite, da ?

- N-are nici o importanţă, nici într-un caz, nici în celălalt. Hoag şi cu mine putem depune mărturie ca medici. Babcott se ridică în picioare şi adăugă cu răceală : Cum rămîne cu chestia asta cu împuşcatul pe la spate. Nu e o reclamă prea bună pentru Yokohama.

- Exact asta spun şi eu ! faţa lui Sir William se schimonosi. Exact cum spun şi eu.

N-aş vrea ca zvonul să transpire.

- Vreţi să spuneţi că nu e cazul să audă şi japonezii ?

- Da. Vor trebui informaţi, aşa se cere. Nu e cazul să le spunem în mod oficial ce s-a petrecut cu exactitate în fiecare din cele două situaţii. Este clar că moartea lui Norbert e un accident. Dar în cazul lui Struan ?

- Să le spunem adevărul, mîrîi Babcott supărat de moartea lui Struan, furios pe sine pentru faptul că intervenţia lui nu se dovedise suficient de trainică, şi pentru că, nu ca doctor, îşi dorise cu disperare s-o ia pe Angélique în braţe şi s-o ferească de toate astea. Adevărul este că această moarte prematură şi lipsită de sens a unui tînăr

minunat s-a produs din pricina rănilor primite în timpul atacului banditesc, neprovocat de noi, de pe drumul Tokaido !

Sir William adăugă cu amărăciune :

- Provocat de nişte netrebnici criminali care încă nu au fost nici pînă acum judecaţi. Ai dreptate.

îl conduse pe Babcott la uşă, îi făcu semn cu mîna lui. Tyrer să-l lase în pace şi apoi rămase în picioare, lîngă fereastră, supărat de neputinţa lui în acele situaţii. Trebuie să pun iute şaua pe Bakufu sau, dacă nu, sîntem pierduţi, iar toate speranţele noastre de a pătrunde pe piaţa japoniei spulberate. Nu ne vor deschide graniţele din proprie iniţiativă, aşa că trebuie să-i ajutăm. Trebuie să-i facem să se poarte ca nişte oameni civilizaţi, cu respectul legilor. Dar timpul, uite, trece, şi presimt eu aşa că o să năvălească asupra noastră într-o noapte, o să ne dea foc şi cu asta, basta. Sînt sigur, cum sînt sigur că azi e azi ! Da, bineînţeles, vor fi pedepsiţi cum merită, cu mari pierderi de vieţi omeneşti. Dar atunci înseamnă că eu nu mi-am făcut cum trebuie datoria, toţi vom fi morţi şi gîndul ăsta nu mă încîntă deloc. Dacă Ketterer n-ar fi atît de tare de cap ! Cum naiba să-l fac pe acest nemernic încăpăţînat să facă aşa cum vreau eu ? Oftă. Nu avea decît o soluţie. Mai întîi, ai face mai bine să te împaci cu el !

La întilnirea lor furtunoasă din seara precedentă îi reproşase dispreţul grosolan faţă de cererea doamnei Struan, precum şi faţă de propriul lui sfat, cînd habar nu avusese care fusese motivul adevărat al consimţămîntului amiralului, motiv pe care-l aflase cu greutate din gura lui McFay ceva mai înainte. întilnirea se terminase cu răcnete :

- Rău ai făcut că i-ai permis lui Marlowe să...

- Am crezut că e cel mai bun lucru. Ascultă-mă şi pe mine puţin...

- Cel mai bun lucru ! Fir-ar să fie, acum aflu şi eu că dumneata socoti prosteşte că cel mai bun lucru este să te amesteci în chestiuni de politică şi comerţ, încercînd să închei o tranzacţie care nu poate fi pusă în aplicare cu pretendentul la tronul Struanilor şi prin asta să o îndepărtezi şi mai mult pe cea care conduce cu adevărat compania ! spusese el furios. Nu-i adevărat ?

- Iar dumneavoastră, Sir, interveniţi în chestiuni care constituie prerogativul exclusiv al parlamentului, acela de a declara război, iar unicul motiv pentru care greşiţi folosind asemenea limbaj, Sir, şi sunteţi atît de supărat, este acela că eu nu vreau să pornesc un război pe care nu-l putem cîştiga, nu-l putem duce cu forţele pe care le avem acum, şi, după părerea mea, orice atac asupra capitalei va fi pe drept cuvînt, socotit un act de război de către băştinaşi şi nu un simplu incident. Noapte bună !

- Ai fost de acord să participi...

- Am fost de acord să fac cîteva săbii să zăngăne, sa trag cîteva salve cu ghiulele oarbe ca să-i impresionez pe băştinaşi, dar nu am fost de acord să bombardez Yedo şi nici nu voi fi, ăsta e ultimul meu cuvînt, pînă nu îmi arătaţi în scris o aprobare semnată de amiralitate. Noapte bu...

- Marina şi armata sint supuse controlului şi dispoziţiilor organelor civile, pe Dumnezeu, iar eu sînt cel care exercită acest control aici !

- Aşa e, reprezentaţi această amiralitate, dacă sînt şi eu de acord, mugi amiralul, cu gîtul şi faţa stacojii. Dar nu comandaţi dumneavoastră navele mele şi pînă în clipa in care primesc ordine contrare, aprobate de amiralitate, vă asigur că-mi voi conduce flota cum cred eu că-i mai bine. Noapte bună !

Sir William se aşeză din nou la birou. Oftă şi luă un toc şi începu să scrie pe o foaie de hîrtie cu antetul lui :

Dragă Domnule Amiral Ketterer. Multe din cele spuse de dumneata aseară sînt adevărate. Te rog să-mă scuzi modul impulsiv in care am folosit unele cuvinte în furia momentului. Poate vei fi atît de amabil să te opreşti in treacăt pe la mine în această după-amiază. Presupun că ai auzit de moartea tragică a tînărului Struan care, după opinia doctorului Babcott, poate fi direct atribuită rănilor produse de atacul neprovocat de pe drumul Tokaido". Va trebui să mai adresez un protest, foarte serios, către Bakufu, privind decesul acestui minunat gentleman englez şi aş fi foarte bucuros să-mi spuneţi cum trebuie formulat acest protest. Cu toată sinceritatea, stimate •Domn. rămîn al Dumneavoastră prea plecat slujitor.

- Ce nu fac eu pentru Anglia ! bombăni el, iar apoi strigă : Phillip ! semnă hirtia, puse puţină cenuşă să se usuce cerneala.

- Da, Sir ?

- Copiază asta şi apoi trimite-i-o lui Ketterer cu un curier.

- Tocmai acum a sosit Jamie, Sir, şi mai aşteaptă şi o delegaţie care vrea să vă roage să declaraţi ziua de azi zi de doliu.

- Respins ! Trimite-mi-l pe Jamie.

Jamie era plin de răni şi vînătăi, cu umărul bandajat.

- Te simţi mai bine, Jamie ? Bun. George Babcott mi-a făcut un raport ; apoi îi spuse ce se hotărîse în legătură cu trupul neînsufleţit al lui Malcolm Ce părere ai ?

- Ar trebui să-l trimitem acasă la Hong Kong, Sir.

- Bun, aşa am zis şi eu. Vei însoţi ca..., îl vei însoţi ?

- Nu, Sir. Doamna Struan... Mă tem că ea nu mă mai priveşte cu ochi buni şi dacă

m-aş mai duce şi eu acum, i-aş face şi mai grele acele clipe şi aşa destul de nenorocite. Biata doamnă. Rămine între noi : eu sînt dat afară de la sfîrşitul acestei luni.

- Sfinte Dumnezeule, de ce ? Sir William era şocat.

- Nu contează, acum nu mai contează. Angélique, doamna Struan, va pleca bineînţeles. Şi doctorul Hoag, Ştiaţi că doamna Struan s-a răzgîndit şi că s-a hotărît să locuiască la noi in fostul ei apartament şi nu la legaţia franceză ?

- Nu, mă rog, presupun că aşa-i mai bine. Cum se simte ?

- Hoag spunea că ea este cît de bine ne putem aştepta să fie, nu ştiu ce naiba o fi însemnînd asta. Prancing Cloud va pleca de îndată ce dumneavoastră şi el îmi daţi dezlegare. Cam cînd credeţi că se va intîmpla asta ?

- George a spus că va face autopsia azi şi va semna certificatul de deces pe care eu o să-l primesc mîine. Cliperul poate pleca mîine, singura problemă ar fi Angélique, nu ştim cind va fi ea în stare să facă o călătorie ca asta, Sir William se uită la el cu mare atenţie. Care-i situaţia ei... Ce-a fost acolo pe navă ?

- Nu ştiu, asta-i, habar n-am. N-am văzut-o de cînd...; de cind am fost la bord. N-a schimbat nici măcar un cuvînt cu mine, n-am

auzit-o să vorbească cu noimă. Hoag mai este încă lingă ea, Jamie încercă să-şi stăpînească mîhnirea. Să sperăm că-şi vine în fire.

- Mare ghinion. Da, nu e nici o îndoială în această privinţă. Şi acum, Norbert. Va trebui, bineînţeles, să facem o anchetă.

- Mda. Jamie işi duse mîna la faţă să alunge o muscă sîcîitoara, atrasă de sîngele uscat. Gornt mi-a salvat viaţa.

- Da. Va primi elogiile cuvenite Jamie. cînd pleci de la compania Struan ce ai de gind să faci ? Te întorci în ţara ?

- Asta-i casa mea, aici, sau oriunde in Asia spuse Jamie cu simplitate. O să.... o să găsesc eu un mijloc să-mi deschid propria firmă.

- Bun. Nu mi-ar face plăcere să te pierd. Cerule, nu-mi pot închipui Nobila Casă aici fără tine.

- Nici eu.

Cu trecerea zilei, doliul care se lăsase pe Yokohama deveni mai profund, Şocul, neîncrederea, mînia, temerile că va porni război, spaima în general, amintirea celor petrecute pe drumul Tokaido toate se amestecau cu numeroase aluzii răutăcioase, şoptite la ureche, dar trebuia să oi grijă cui le spui,

deoarece Angel avea apărători agresivi şi orice remarca răutăcioasă sau rîset nelalocul lui însemna lipsă de respect. Malcolm nu era la fel de norocos. El avea duşmani, mulţi erau bucuroşi să aibă ocazia să rînjească dispreţuitor şi fericiţi că o altă nenorocire căzuse pe capul descendenţilor lui Dirk Struan, Şi amîndoi preoţii, in felul lor, se arătau împăcaţi, văzînd în cele întîmplate pedeapsa lui Dumnezeu.

- André, spuse Seratard la mosă la prînz la legaţie, în prezenţa lui Vervene, al treilea comesean. A făcut testament ?

- Nu ştiu.

- Vezi dacă poţi afla. Intreab-o pe ea. sau pe Jamie, probabil că el ştie mai bine. André Poncin dădu din cap posomorit foarte îngrijorat, moartea lui Struan îi stricase planul de a obţine repede de la ea alţi bani ca să-i plătească lui Raiko. Da, o să încerc.

- E foarte important să susţinem cu tărie cetăţenia ei franceză, pentru a o proteja atunci cînd soacra ei va încerca să anuleze căsătoria.

- Ce vă face să credeţi că aşa se va întimpla, că ea va fi atît de potrivnică acestei căsătorii ? interveni Vervene.

- Mon Dieu, lucrul e evident, răspunse André în locul lui Seratard, plin de iritare. Va susţine sus şi tare că Angélique i-a ucis fiul. Cu toţii ştim că a urît-o dinainte, şi cu atît mai mult acum. E mai mult ca sigur ca o va acuzo de cine ştie ce pervesiuni cu care i-a cîştigat. Şi asta din cauza strîmbelor teorii sexuale anglo-saxone, cel puţin in particular, chiar dacă nu va face asta în public. Şi nu uitaţi ca femeie e o protestantă fanatică, se întoarse spre Seratard Henri, poate că ar fi mai bine să merg să văd cum se simte Angélique.

El fusese cel care o oprise să-i spună că ar face mai bine să meargă înapoi în clădirea Struanilor şi să nu mai stea la legaţie.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Angélique, locul tău este printre oamenii soţului tău!" Era atît de evident faptul că ea trebuia acum să-şi întărească poziţia în familia Struan, şi asta cu orice preţ cei el aproape urlaşe la ea, dar furia i se transformă în milă văzînd disperarea ei profundă.

- Acum am să trec pe la ea.

- Da. Te rog du-te. André ieşi trîntind uşa.

- Ce naiba e cu el ? întrebă Vervene pufnind pe nas.

Seratard se gindi înainte de a răspunde, şi se decìse că sosise momentul să-i spună :

- Probabil că e din pricina boiii, a luat boala aceea englezească.

Adjunctul lui scăpă furculiţa din mînă din cauza şocuiui.

- Sifilis ?

- André mi-a spus acum cîteva săptămîni. Tu trebuie să ştii, numai tu, dintre membrii legaţiei, intrucît aceste comportări explozive pot deveni mai frecvente. E prea preţios pentru a fi expediat acasă.

André îi şoptise că stabilise o sursă nouă-nouţă şi de rang înalt pentru obţinerea de informaţii.

- Omul meu spune că seniorul Yoshi se va întoarce la Yedo în două săptămîni. Pentru o sumă destul de modestă, el şi persoanele din Bakufu cu care are el legături ne garantează o întrevedere particulară cu Yoshi la bordul navei noastre amiral.

- Cît ne costă ?

- întrevederea e atît de importantă incit nu contează cît costă.

- Sînt de acord, dar cît costă ? îl întrebase Seratard.

- Echivalentul salariului meu pe patru luni, spusese André cu amărăciune, - o nimica toată. Că vorbim de asta, Henri, am nevoie de un avans sau de gratificaţia pe care

mi-ai promis-o cu luni in urmă.

- N-am stabilit nimic exact, André dragă. La timpul potrivit o vei avea. Dar, scuză-mă, nici de data asta nu vei primi nici un avans, in schimb, sînt de acord cu suma, dar după întrevedere.

- Jumătate acum şi jumătate după. Tot el mi-a mai spus, fără să-i dau nici un ban, că tairo Anjo e bolnav şi s-ar putea să nu apuce sfîrşitul anului.

- Are vreo dovadă ?

- Dă-o încolo, Henri, ştii că pentru asta nu există dovadă !

- Fă în aşa fel încît omul tău de legătură să-l facă pe maimuţoiul de tairo să-l cheme pe Babcott să-l examineze... şi-ţi majorez salariul cu cincizeci la sută.

- imi dai salariu dublu, începind cu ziua de azi, dublează-mi salariul, pentru că trebuie să-i dau şi omului meu o sumă grasă.

- Cincizeci la sută din ziua examenului medical şi treizeci de dolari mexicani în aur, cinci pe loc, restul după. Şi asta-i tot.

Seratard observă cum speranţele lui André prind aripi. Bietul André începe să piardă legătura cu realitatea. Sigur că îmi dau seama că o mare parte, din bani se va lipi de degetele lui, dar asta nu contează, cind ai de-a face cu spioni te bagi într-o treabă murdară, iar André e deosebit de murdar, cu toate că e şi foarte deştept. Şi nenorocit.

întinse mina şi luă ultima bucată de brînză Brie care sosise, în gheaţă, la un preţ fantastic, cu ultima navă de poştă.

- Să ai răbdare cu bietul om, Vervene, ne-am înţeles ? In fiecare zi se aştepta să vadă semne ale bolii, dar nu zărea nimic şi cu fiecare zi André părea să întinerească, îi dispăruse mina de om hăituit. Numai că era tot mai irascibil.

Mon Dieu ! O întîlnire în particular cu Yoshi ! Şi dacă Babcott îl va putea examina pe cretinul ăla de Anjo, poate chiar să-l vindece, la îndemnul meu, nu contează că Babcott e englez, o să-i vînd pontul lui Sir William pentru un alt avantaj, şi prin asta vom face un imens pas înainte.

îşi ridică paharul.

- Vervene, mon brave, să dea sifilisul în englezi şi Vive la France !

Angélique zăcea culcată, apatică, în patul cu baldachin, proptită pe perne îngrămădite, mai palidă şi mai eterică ca niciodată. Hoag stătea pe un scaun, lingă pat, moţăind cînd şi cînd. Soarele după-amiezii tîrzii sparse norii o clipă, înviorînd ziua aceea întunecată şi cu vînt. In radă, navele trăgeau de geamanduri. Cu o jumătate, de oră mai înainte - pentru ea un minut sau o oră erau la fel de lungi - o bubuitură anunţase sosirea iminentă a navei de poştă, aducînd-o la realitate, pentru că de dormit nu dormea, doar plutea, trecind de la starea de conştientă la cea de inconştienţă, fără să existe vreo graniţă intre ele. Privirea ei alunecă pe lingă Hoag, văzu uşa de la camerele lui Malcolm, care de-acum nu mai erau camerele lui. nici ale lor, ci erau pur şi simplu camerele unui alt bărbat, ale unui alt tai-pan... incepu să plîngă din nou, lacrimile-i şiroiau pe faţă.

- Nu mai plînge, Angélique, ii spuse Hoag blînd, în acelaşi timp foarte concentrat şi atent la semnele oricărei crize. Gata, viaţa merge înainte, tu ţi-ai revenit, eşti in afară de orice pericol.

O ţinea de o mînă. Ea îşi şterse lacrimile cu o batistă.

- Aş vrea nişte ceai.

- Imediat, spuse Hoag, şi faţa lui urită se lumină de uşurare.

Era prima oară cînd ea scosese o vorbă in dimineaţa aceea, vorbise coerent, iar în primele clipe după revenire se vedeau semne vitale. Aproape chiuind de bucurie, deschise uşa, căci, cu toate că abia îi auzise vocea, nu simţise note de isterie, lumina din ochii ei

părea normală, faţa nu-i mai era umflată de plîns, iar pulsul, pe care i-l luase în timp ce o ţinea de mînă, era ferm şi puternic, nouăzeci şi opt de bătăi pe minut, regulat, fără căderi şi salturi care să te înnebunească.

— Ah Soh, spuse el în cantoneză, adu-i stăpînei tale nişte ceai proaspăt, dar să nu scoţi un sunet, să nu spui nici un cuvînt şi să pleci imediat ! veni iar lingă pat. Ştii unde te afli, draga mea ?

Ea se uită la el, dar nu scoase o vorbă.

— imi permiţi să-ţi pun cîteva întrebări ? Dacă eşti obosită, spune-mi. Şi nu te teme. iartă-mă, dar e important pentru tine, nu pentru mine, să-ţi pun aceste întrebări.

— Nu mă tem.

— Ştii unde te afli ?

— In apartamentul meu. Avea o voce monotonă, ochii, inexpresivi. Îngrijorarea iui

crescu.

— Ştii ce s-a întîmplat ?

— A murit Malcolm.

— Ştii de ce a murit ?

— A murit în noaptea nunţii noastre, în patul nostru de nuntă, şi eu sînt de vină.

Nişte clopoţei de alarmă începură să sune în tainiţele minţii lui.

— Greşeşti, Angélique. Malcolm a fost ucis pe drumul Tokaido cu luni în urmă, spuse el cu o voce calmă, fără nici o ezitare, lartă-mă, dar ăsta e adevărul. Iar de atunci zilele lui erau numărate, nu e vina ta, n-a fost nici o clipă vina ta, a fost voia lui Dumnezeu. Pot să-ţi spun cele ce urmează cu mîna pe inimă : noi doi, Babcott şi cu mine n-am văzut niciodată un om mai împăcat, mai cuprins de pace în momentul morţii ca el Niciodată.

— Eu sînt de vină.

— Singura ta vină e bucuria pe care i-ai dăruit-o în ultimele luni ale vieţii lui Şi tea iubit. Nu-i aşa că te-a iubit ?

— Da, dar a murit şi...

Aproape că era să adauge : aşa s-a întîmplat şi cu celălalt, nici măcar nu-i ştiu numele, dar şi el a murit, m-a iubit şi a murit şi el, iar acum a murit şi Malcolm şi...

- încetează !

Tonul tăios o trase înapoi de pe marginea prăpastiei. Hoag începu să respire mai uşurat din nou, dar ştia ce avea de făcut şi trebuia să intervină repede, altfel fata era pierdută, ca şi alţii încercaţi de soartă pe care-i văzuse el. Trebuia s-o scape de diavolul care sta la pîndă undeva în mintea ei, aştepta să iasă la suprafaţă, să se năpustească asupra ei, s-o transforme într-o nebună care bîlbîie sunete nearticulate, în cel mai bun caz ar nenoroci-o pe viaţă.

- Iartă-mă, dar trebuie să înţelegi şi să judeci corect. Eşti vino... - îşi dădu seama de greşeală, se opri înainte de a folosi cuvîntul care nu trebuia pronunţat - răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-ai dăruit-o. Repetă după mine ; răspunzătoare numai...

- Vinovată !

- Repetă după mine : răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-am oferit-o, spuse el rar şi apăsat, mai curînd ca un ordin, căci ii observase pupilele anormal de mărite : se apropia din nou de marginea prăpastiei.

- Sînt vinova... .

- Răspunzătoare numai ! Fir-ar să fie, răcni el cu prefăcută mînie. Repetă după mine : răspunzătoare numai de bucuria pe care i-am oferit-o ! Răspunzătoare numai de bucuria pe care i-am oferit-o ! Repetă.

Văzu cum pe frunte îi apare sudoarea şi din nou ea repetă doar cuvintele pe care le mai spusese, din nou el ii tăie vorba, ea se încăpăţînă, el la fel, şi duelul continuă - Ah Toh aduse ceaiul, dar niciunul din ei n-o văzu, ea fugi îngrozită - în timp ce Hoag îi ordona lui Angélique ce să spună ca să i se imprime în subconştient, ea refuza să repete pînă cînd, brusc, ea ţipă în franceză :

- Da, da, sînt răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-am dăruit-o, dar el e mort, mort... Malcolm al meu a muuu-riiit !

Ar fi vrut s-o ia in braţe ca pe un copil şi să-i spună că totul s-a terminat, gata că putea să doarmă, de-acum. Dar nu procedă aşa,

considerînd că era încă prea devreme. Cu vocea aspră, dar nu ameninţătoare, ii spuse in franceza lui şcolărească :

- Mulţumesc, Angélique, dar de acum încolo vom vorbi în engleză. E adevărat că şi mie îmi pare foarte rău, la toţi ne pare foarte rău că minunatul tău soţ a murit, dar nu tu eşti vinovată. Repetă după mine !

- Lasă-mă în pace. Ieşi afară !

- După ce spui că nu eşti tu vinovată !

- Nu e... nu e..„ lasă-mă în pace :

- După ce spui : nu eu sînt vinovată !

Ea se uită fix la el, detestindu-l pentru că o mai şi tortura acum, şi apoi ţipă :

- Nu e vina mea, nu e vina mea, nu e vina mea, nu a vina mea. Eşti mulţumit acum ? Ieşi afară. IEŞI AFARA !

- După ce îmi spui că ştii că Malcolm al tău a murit, dar că tu nu porţi nici o vină !

- Ieşi afară !

- Repetă ! Fir-ar să fie, repetă ce ţi-am spus ! Brusc vocea ei deveni urlet de fiară :

- Malcolm al tău a murit, Malcolm al tău a murit, a murit a murit, a murit dar tu nu porţi nu porţi nici o vină nici o afurisită de vină nici o vi... în nici un fel în nici un fel, nici o vină, nici o... nici o...

La fel de brusc cum începuse să urle, vocea ei deveni scîncet.

- Nu sînt vinovată, nu sînt, într-adevăr nu sînt, vai, dragul meu, îmi pare aşa de rău, aşa de rău, nu vreau să mori, o, Sfintă Fecioară, ajută-mă, el a murit şi eu sînt atît de nenorocită, atît de nenorocită, vai, Malcolm, de ce-ai murit, te-am iubit atît de mult, atît de mult..., vai, Malcolm...

Abia acum el o luă în braţe, în tăcere şi o ţinu strîns. alinîndu-i tremurul şi plînsul, suspinele care o zguduiau. Cu timpul, vocea i se stinse, suspinele se mai potoliră şi lunecă intr-un somn agitat. El o ţinu mai departe în braţe, hainele i se lipiseră de el din cauza, sudorii, dar nu se clinti pînă ce nu o văzu cufundată în somn adînc. Apoi o lăsă încetişor. Spinarea îi ardea de durere, se ridică în picioare cu

mare atenţie, chinuit de junghiuri, cu muşchii cîrcei, Cînd reuşi să-şi destindă umerii şi gîtul, se aşeză ca să-şi adune din nou puterile. A scăpat ca prin urechile acului, gîndi el, bucuros de a fi ieşit biruitor de această dată, ceea ce-i alină în parte durerile, mai ales cînd o vedea aşa de tînără, frumoasă, şi o ştia în afara primejdiei.

Amintirea îl purtă în grabă la Kanagawa, la fata aceea, japoneza, sora bărbatului pe care-l operase, la fel de tînără şi frumoasă, dar japoneză. Cum o chema ? Uki şi mai nu ştiu cum. I-am salvat fratele ca să arunce altă nenorocire pe capul acestei biete copile. Dar sînt mulţumit că sora lui a scăpat. Dar oare a scăpat ? O femeie atît de frumoasă. Ca şi cea care i-a fost cîndva soţie iubită. Ce înfiorător şi ce nechibzuit am fost, ce nesăbuit am fost s-o iau din India şi s-o duc la Londra ca să moară atît de tînără.

Charma ? Soartă ? Ca şi în cazul acestei copile şi a bietului Malcolm. Bieţii de ei, bietul de mine. Nu, nu pot spune bietul de mine, tocmai acum cînd am salvat o viaţă de om. Poţi să fii scund şi urît, bătrîne, gîndi el, luîndu-i pulsul, dar, Cristoase Atotputernice, eşti un doctor nemaipomenit, şi un mare mincinos, nu, nu un mare mincinos, ci un mincinos care a avut noroc şi nimic mai mult. Cel puţin de această dată.

45

Joi, T3 decembrie

- Bună Jamie, spuse Phillip Tyrer trist. Sir William iţi transmite complimente. Uite cele trei exemplare ale certificatului de deces, unul pentru tine, unul pentru Angélique şi unul pentru Strongbow, certificat care însoţeşte trupul neînsufleţit. Originalul - a socotit el - trebuie să plece în valiză diplomatică la biroul guvernatorului pentru procurorul şef din Hong Kong care-l va trece în registru şi apoi îl va remite doamnei Struan. înfiorător ! Dar asta e.

- Da, spuse Jamie - avea biroul plin de poşta care sosise şi de acte privind, tranzacţiile care trebuiau încheiate, ochii ii erau roşii de oboseală.

- Cum se simte Angélique ?

- N-am văzut-o încă, dar Hoag a fost aici mai înainte. A spus s-o lăsăm în pace pînă nu ne cheamă ea şi că e mai bine decît se

aşteptase. A dormit cam cincisprezece ore. El crede că ar trebui să se simtă destul de bine pentru a pleca mîine şi i-a recomandat să plece cît mai curînd, pentru că aşa va fi mai bine. Pleacă şi el, bineînţeles.

- Pe cînd a fost stabilită plecarea lui Prancing Cloud ?

- Pe mîine, cu refluxul de seară. Strongbow trebuie să sosească aici dintr-o clipă în alta, ca să ia ordinul de plecare. Aveţi poştă de trimis cu nava asta ?

- Sigur că da. Şi o valiză diplomatică. O să-i spun lui Sir William. Tot nu-mi vine să cred că Malcolm a murit. Groaznic. A, apropo, ancheta pentru Norbert a fost fixată la ora cinci. Nu vrei să iei masa cu mine după aceea ?

- Iţi mulţumesc, dar nu în seara asta. Să zicem mîine. dacă totul se desfăşoară cu bine, Stabilim difinitiv după micul dejun.

Jamie se întreba dacă nu era cazul să-i spună şi lui Tyrer de maşinaţiile prietenului său samuraiul, Nakama, şi de întîl-nirée cu cămătarul local, pe care Nakama dorea să le ferească, discret, de Tyrer şi de Sir William. Propunerea lui Nakama îl intrigase, dar socotise binevenită ocazia de a vorbi direct cu un om de afaceri local, chiar dacă era mărunt. Intîlnirea din ziua precedentă fusese, bineînţeles, contramandată. Se gindise s-o amine pînă săptămîna viitoare, dar se hotărîse să se întîl-nească cu omul acela chiar în acea seară ca să-şi mai abată gîndurile de la nenorocire,

Nu e treaba lui Phillip, şi nu uita că Phillip şi Wee Willie ţi-au ascuns tot felul de informaţii cînd înţelegerea a fost ca toate informaţiile să fie împărtăşite de toţi.

- Ne vedem mai tîrziu, Phillip. Şi mulţumesc pentru astea.

- Pe curînd.

Certificatele de deces erau semnate de Babcott şi de Hoag. Autopsia confirmase ceea ce se spusese deja despre faptul că decesul a fost cauzat de hemoragia internă a unei artere vătămate care a încetat să mai funcţioneze normal, starea sa putând fi direct atribuită rănilor primite in decursul incidentului neprovocat de pe drumul Tokaido.

Jamie dădu din cap ca pentru sine. Doctorii evitaseră să spună ce anume provocase ruperea vasului de sînge. Nici nu era nevoie să

dea mai multe amănunte, decît numai în cazul ca cineva avea nevoie de un răspuns mai amănunţit. Ca de exemplu Tess Struan, gîndi el, simţind o tresărire în stomac, ea neapărat va cere acest lucru şi atunci ce va spune Hoag ? Acelaşi lucru pe care mi l-a spus mie în dimineaţa asta :

- In situaţia lui Malcolm, Jamie, o asemenea ruptură de vas putea fi cauzată de oricare mişcare mai bruscă, de exemplu dacă dormea intr-o poziţie incomodă, şi deodată se răsucea în somn din cauza unui vis urît, chiar de efortul provocat de un intestin constipat.

- Sau mai ales in timpul actului sexual ?

- Da. Una din numeroasele posibilităţi. De ce mă întrebi ?

- O ştii pe Tess Struan, pentru numele lui Dumnezeu.

- Nu am de gînd s-o învinuiesc pe Angélique, dacă asta vrei să ştii. Dragostea se face in doi, şi amîndoi ştim că el s-a dat peste cap ca să se însoare cu ea şi că era nebun de dragoste.

- Eu nu cer nici o lămurire, doctore. Tess o va învinui de moartea lui indiferent de ce spune certificatul.

- Sînt de acord cu tine, Jamie, dar nu va avea sprijinul meu şi nici pe-al lui George. Pare logic ca o ejaculare violentă să provoace ruperea vasului, iar în somnul lor euforic nu şi-au dat seama ce se întimplă, dar chestia nu poate fi dovedită, şi chiar dacă ar putea fi dovedită, ea nu poate fi nicidecum învinuită, fir-ar să fie...

Biata Angélique, o să fie învinuită, cum o să fiu şi eu. Nu contează în cazul meu.

- Cine-i ? Intră ! A, bună, Edward !

- îmi acorzi o secundă ? întrebă Gornt.

- Sigur, intră.

Din ziua precedentă relaţiile lui cu Gornt se schimbaseră complet, trecuseră la numele mic. Doamne, îşi spuse el acum, ce greşit l-am judecat.

- Ia loc. Ştii ce, ţi-am mai mulţumit de zece ori, dar iţi mai mulţumesc o dată, e sigur că mi-ai salvat viaţa.

- N-am făcut nimic. Nu mi-am făcut decît datoria.

- Slavă Domnului că ţi-ai făcut-o. Cu ce pot să-ţi fiu de folos ?

- Se zvoneşte că trimiţi rămăşiţele pămintești ale lui Malcolm înapoi la Hong Kong pentru a fi înmormintate şi mă întrebam dacă aş putea pleca cu nava voastră.

- Sigur, Jamie avu o ezitare. Ca să-i dai raportul lui Tyler Brock şi lui Morgan ?

Gornt zîmbi.

- Nu putem ocoli adevărul, Jamie. Iau cu mine rezultatul anchetei, e mai bine să le spun, fără înconjur, ca de la bărbat la bărbat, ce s-a întîmplat.

- Da, ai dreptate ! tristeţea îl copleşi din nou pe Jamie. Imi pare rău că Malcolm nu mai trăieşte ca să afle ce ai făcut pentru mine, îmi pare rău că nu mai e printre noi ca să fiţi prieteni Ştiu că te admira mult. Şi îmi pare rău că lucrezi pentru ei.

- După ce stau de vorba cu ei probabil că nu voi mai lucra. Oricum, eu sînt angajat de firma Rothwell, la ei am fost temporar, aşa că faptul e fără nici o importanţă. Mă voi întoarce la Shanghai, după ce trec prin Hong Kong.

- Ştii, dacă stă în puterea mea să te ajut cu ceva, te ajut.

- Nu-mi eşti dator cu nimic. Nu mi-am făcut decît datoria, dar un bărbat are absolută nevoie de un prieten adevărat. Iţi mulţumesc, dacă o să am nevoie o să-ţi cer ajutorul. Deci, o cabină pe Prancing Cloud se poate ?

- Nava pleacă mîine seară.

- Presupun că doamna Struan va însoţi rămăşiţele pămînteşti, da ? îmi vine greu chiar şi acum să cred că a murit. Ţie nu?

- Ba da. Doctorul spune, că pînă mîine se reface destul că să poată face călătoria asta.

- Groaznic ghinion. îngrozitor. îţi mulţumesc. Pe curind. Jamie îl urmări cu privirea cum pleacă şi ceva îl nelinişti.

N-ar fi putut spune ce anume. Bănuiesc că sînt aşa de dez-orientat că orice, totul mi se pare ciudat. Doamne Dumnezeule, chiar "şi Hoag s-a comportat ciudat, dar nu ştiu cum anume. Se forţă să lucreze o vreme, apoi, avînd nevoie de nişte acte din biroul lui Malcolm, se ridică şi ieşi pe coridor, du-cîndu-se spre uşa biroului tai-panului, ridică mîna să bată la uşă. Işi aminti, încruntat, renunţă să

mai bată, deschise uşa, dar nu apucă să facă un pas că se opri. Angélique şedea pe scaunul lui Malcolm, la biroul lui Malcolm. în faţa ei avocatul Skye care-i spunea :

- ...pe cît ştiu eu şi..., tăcu şi-şi întoarse privirea către Jamie.

- Bună, Jamie, spuse Angélique calmă. Rochia de doliu ii scotea în evidenţă pielea de alabastru, părul ridicat în sus îi lăsa liberă ceafa, ceea ce îi punea în valoare gîtul lung, avea ochii limpezi şi buzele doar uşor palide. Ce faci ?

- A, ă, bine, spuse Jamie, perplex în faţa siguranţei ei; părîndu-i mai frumoasă, mai altfel decît înainte, mai distantă, de neatins, dar atrăgătoare. Scuză-mă, nu mă aşteptam să..;

1204

Doctorul Hoag mi-a spus să nu te deranjez până nu mă chemi.' Cum te simţi tu ?

- Eu l-am rugat. Eu..., eu mă simt bine, mulţumesc. Arn avut nişte treburi de rezolvat in această diimneaţă. Imi pare rău de conflictul tău cu Norbert Greyforth; Bietul de tine, Jamie, eşti plin de vinătăi. Te simţi bine ?

- Do, mulţumesc, spuse Jami, chiar şi mai descumpănit. Vocea ei era calmă, prea calmă chiar, şi avea o demnitate pe care în clipa aceea nu ştia cum s-o interpreteze. Ai aflat că Edward Gornt mi-a salvat viaţa ?

— Da, am aflat, mi-a spus chiar el acum cîteva minute. De fapt nu e exact. A fost aici acum cîteva minute să-mi prezinte condoleanţele şi eu l-am primit. Domnul Skye

mi-a povestit de curajul lui. Şi de duel.

- Aha ! Lui Jamie ii venea să-l înjure pe Skye pentru că se amestecase.

- Bietul Malcolm, spuse ea. Sînt extrem de bucuroasă că nu am ştiut nimic despre această nesăbuinţă. Dacă aş fi aflat la vreme, aş fi oprit cumva duelul. Şi Edward ! Ce noroc că s-a nimerit acolo, dar şi ce groaznici, ce groaznici sînt unii oameni.

— Lasă, mai important acum e cum te simţi de fapt ?

— Nici prea bine, nici prea rău. Nu sînt bună de nimic şi, cum să zic, mă simt golită pe dinăuntru.

- Ăsta e cuvîntul potrivit, gol pe dinăuntru. Cum sînt şi eu. Se lăsă tăcere. Jamie se uită la Skye care-i zîmbi evaziv. Se simţi stinjenit. Straniu că amîndoi, si ea şi Skye, doreau să-l vadă plecat. Pot să te ajut cu ceva ?

- In această clipă nu, mulţumesc, Jamie. Jamie dădu din cap îngîndurat.

— Am nevoie de nişte hîrtii.

- Te rog. ia ce ai nevoie, spuse ea, reţinută şi stăpînă pe sine, şi se lăsă pe spătarul scaunului, care o făcea să pară foarte mică.

Simţindu-se nelalocul lui, Jamie începu să caute printre hîrtiile din tăvile pline de poştă intrată şi ieşita, se decise să le ia aşa cum erau şi le puse una peste cealaltă.

— Dacă ai nevoie de ceva... cheamă-mă.

— După ce domnul Skye şi cu mine terminăm, poate vii pentru cîteva minute, dacă eşti liber.

— Oricînd vrei, bineînţeles. Nu trebuie decît să suni din clopoţelul acela.

- Jamie, ai primit cumva din întîmplare certificatele de dsces ? spuse Skye.

- Da, le-am primit.

- Ai putea să-mi dai o copie s-o văd. Te rog. Jamie se uită lung la el.

- Cu ce scop ?

- Ca să-l verific. Angélique interveni :

- Mal..., soţul meu, l-a angajat pe domnul Skye, cred că ştiai asta, Jamie.

- Da, ştiam. Jamie observase modul in care ea trecuse de la Malcolm la soţul meu şi văzu cum avocatul dă din cap aprobator şi un semnal de pericol îl străfulgera. Şi ?

Skye spuse insinuant :

- Cînd am aflat această veste nenorocită m-am simţit îndatorat să-mi ofer serviciile văduvei... - cuvîntul văduvă fu spus ceva mai apăsat - ...şi ea a fost amabilă şi mi-a acceptat o-ferta. Tai-panul mi-a cerut să iau asupra mea efectuarea unor cercetări în numele lui, pe care, m-am gîndit eu, doamna Struan ar putea să vrea să le continue.

- Bine, spuse Jamie, dînd din cap cu politeţe şi dădu să plece.

- Şi certificatul de deces, Jamie ?

- Ce doreşti tu, Angélique, doamnă Struan?

- Domnul Skye e avocatul meu acum, Jamie. El înţelege lucruri pe care eu nu le înţeleg şi a fost de acord să acţioneze în numele meu, spuse ea limpede şi fără urmă de emoţie. Aş vrea să-i dai, te rog, tot ajutorul de care are nevoie.

- Sigur. Fii amabil şi vino cu mine, Skye, spuse Jamie. Ieşi, se duse în biroul lui şi rămase în picioare la birou, prefăcîndu-se că le caută, deşi ştia bine că le pusese în sertar, spre mai mare siguranţă.

- Vrei să fii drăguţ şi să închizi uşa, e un curent groaznic aici, spuse el, iar mărunţelul îl ascultă. Ştii ce, începu Jamie domol, deloc agresiv, dar tonul lui nu lăsa loc de îndoială, dacă o tragi pe sfoară, te joci de-a uite popa nu e popa, sau dacă o jupoi te pocesc pînă îţi ies maţele din tine.

Omuleţul se apropie mai mult de el, privi prin lentilele ochelarilor crăpaţi şi înceţoşaţi de murdărie.

- N-am făcut asta cu nici un client în viaţa mea, spuse el umflîndu-şi grtui ca o cobră. Am luat onorarii mari, dar niciodată mai mari decît cele ale confraţilor. Femeia asta are ne voie de ajutor, pentru numele lui Dumnezeu. Eu pot să i-l dau. pe cînd tu nu poţi.

- Pot şi o voi face, pe Dumnezeu.

- Nu cred. Malcolm mi-a spus că cealaltă doamnă Struan, din Hong Kong, te-a dat afară. E adevărat sau nu ? Şi e adevărat sau nu că tu, ca şi Malcolm, aţi tot primit săptămîni în şir scrisori furioase, chiar ameninţătoare, de la ea. fiindcă e pornită rău de tot pe clienta mea, pe care o acuză de tot felul de tertipuri fără temei ? Adevărat sau nu, pentru numele lui Dumnezeu ! Fata asta are nevoie de prieteni.

- Sînt de acord că are nevoie de prieteni, nu am nici un fel de obiecţii să aibă un avocat, vreau doar să mă asigur că te vei comporta corect.

- Fir-ar să fie, n-am fraierit nici un client în viaţa mea, Jamie, poate sînt un avocat lacom de bani, dar sînt şi un avocat bun şi, pe deasupra, amîndoi sîntem de partea ei. Ea are nevoie de prieteni,

Malcolm a iubit-o. şi pentru numele lui Dumnezeu, tu ai fost prietenul lui Malcolm, el mi-a vorbit chiar şi de incidentul cu poşta diplomatică, pentru care riscai spînzu-rătoarea.

- Lasă baltă, ce...

- Nu discut in contradictoriu cu tine, Jamie, ea e clienta mea şi jur că voi face tot ce pot pentru ea. Dă-mi, te rog, certificatul de deces.

Clocotind de furie, Jamie deschise sertarul şi-i dădu o copie.

- Mulţumesc. A, ai trei, nu ? Una pentru dosarele tale. una care să plece cu mortul şi una pentru ea, foarte corect, dar sînt surprins că s-au deranjat să se gîndească şi la ea. Originalul se trimite prin curier special la Hong Kong. Avocatul îşi aruncă ochii peste certificate. Cristoase Atotputernice ?

- Ce s-a întîmplat ?

- Hoag şi Babcott ! spuse el. Poate că sînt ei doctori buni. dar ca martori ai apărării sînt o calamitate ! Drace, ar fi trebuit să mi se spună şi mie înainte să emită acest act, orice tîmpit ar fi putut găsi o formulare mai bună !

- Ce naiba tot îndrugi acolo ?

- Vorbesc de crimă ! Sau, in cel mai bun caz, de acuzaţia de crimă.

- Ai înnebunit !

- Şi n-ar fi prima dată pentru Tess Struan, şuieră bărbatul cel mărunt. Iţi aduci aminte de nostromul acela ? Toată lumea din Hong Kong ştia că a fost un accident, dar el a fost acuzat de crimă, găsit vinovat de omucidere fără premeditare şi o încasat zece ani !

- Juriul l-a găsit vinovat, nu Tess Struan, pe Dumnezeu şi..i

- Dar ea a fost cea care a exercitat presiuni pentru a se pronunţa acel verdict, replică el tăios, continuînd să, vorbească în şoaptă. Şi va face presiuni pentru acuzare şi în acest caz.' Dacă acest certificat va fi citit în tribunal, într-un caz penai sau civil, avocatul care pledează pentru partea opusă va pretinde că el a murit regulind,

iartă-mi vulgaritatea, şi va susţine sus şi tare : „în vreme ce partenera acestui act sexual şade în boxa acuzaţilor, doamnelor şi domnilor din juriu, iar tatăl ei e un delincvent care se ascunde,

unchiul ei zace într-o puşcărie franceză, iar ea personal este o aventurieră fără o leţcaie, o Je-zebel care l-a sedus cu bună ştiinţă pe acest biet tînăr, abia minor, făcîndu-! să se însoare cu ea iar apoi, iar apoi, doamnelor şi domnilor juraţi, cu premeditare parşivă l-a ademenit im-brîncindu-l spre o moarte timpurie. Subliniez : cu premeditare; ştiind foarte bine că rănile lui îl vor ucide ele în locul ei". E sau nu e aşa ?

Jamie se aşeză pe scaun, mai palid ca înainte. Cuvintele lui Hoag îi reveniră brusc în minte.

- Ce ai de gînd să faci ?

- în primul rînd voi încerca să obţin schimbarea acestei formulări, nu cred că o vor schimba, dar trebuie să încerc. Ai testamentul lui ? Testamentul lui Malcolm ?

Jamie clătină din cap.

- Nu mi-a vorbit niciodată de vreun testament.

- I-am spus că e important să-şi facă un testament atunci cînd a venit pentru prima oară la mine, e o chestiune de rutină. Eşti sigur că nu există nici un testament ?

- Ştiu doar că eu nu am aşa ceva, că nu se află în casa noastră de bani, spuse Jamie încruntîndu-se.

Oare şi-o fi făcut Malcolm testamentul ? Dacă eu eram pe punctul de a mă însura, aş fi făcut testament. Stai puţin,' am fost logodit cu Maureen ani de zile şi nu mi-am făcut nici un testament. Dumnezeule, oare ce-o fi făcînd ea, oare ce o fi gîndit ea cînd mi-a primit scrisoarea.

- Malcolm nu mi-a vorbit niciodată de un testament, i-a vorbit de testament Angelicăi

- Nu. A fost prima întrebare pe care i-am pus-o. Poate că o făcut un testament fără să ştii tu. Avea cumva un safe al lui sau un loc special in care işi ţinea hîrtiile ?

- Nu, n-avea, poate la Hong Kong. Da, mai are un safe mic in apartamentul lui.

- Să mergem să ne uităm înăuntru. Şi Skye dădu să iasă din cameră.

- Aşteaptă o clipă, nu cred că avem dreptul să facem asta. Cuvintele lui Skye sunară tăios şi oficial :

- Doamna Angélique Struan a fost soţia lui legitimă şi este văduva lui, deci primul moştenitor direct al tuturor bunurilor lui pămînteşti, dacă în testamentul lui nu se spune altfel. Dacă nu există testament, atunci ea moşteneşte totul, după legalizare şi plata tuturor taxelor şi impozitelor legale. Să mergem şi să ne uităm în safe.

- Nu cred că avem dreptul să presu..;

- Ştii ce, să rezolvăm asta în linişte, intre noi trei, prieteneşte sau, dacă nu, obţin un ordin oficial, azi, de la Sir William, pentru a se pune sechestru pe toate lucrurile, repet, pe toate documentele lui şi pe toate documentele firmei Struan în Yokohama şi în Hong Kong, pentru căutarea testamentului, acţiune la care este îndreptăţită clienta mea - şi avocatul îl fixă cu o privire inflexibilă, imi cer scuze, bătrîne. Ei, ce zici ?

- Să mergem şi s-o întrebăm şi pe Angélique.

Nesigur de sine, ştiind bine că nu va putea niciodată permite unui om din afară să citească documentele şi registrele Nobilei Case, Jamie porni în urma lui Skye înapoi în biroul tai-panului. Fir-ar să fie, de ce mă mai gîndesc că acest birou e al

tai-panului, îşi spuse el iritat. Pentru că, orice-ar fi, va ră-mîne biroul tai-panului. Cine e acum noul tai-pan ? Cristoase, ce încurcătură !

Angélique şedea acolo unde o lăsaseră. Calmă, îl ascultă pe Skye.

- Nu e necesar să ne acompaniaţi, doamnă Struan fiţi sigură că voi acţiona în interesul dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar prefer să fiu de faţă.

Porniră în urma ei urcînd pe scara principală, pe care Skye mergea pentru prima oară să nu se arate impresionat de candelabrul splendid şi de scumpele tablouri în ulei. Jamie deschise uşa apartamentului tai-panului. Un foc de cărbuni răspindea o căldură plăcută. Patul cu baldachin era făcut şi aştepta. Biroul ordonat, fără hîrtii pe el. Intr-un colţ al camerei, Ah Tok stătea ghemuită şi murmura în legea ei, o fiinţă disperată, acum parcă mai măruntă,

mai urîtă, mai bătrîna. Nici nu-i văzu pe noii veniţi. Angélique se cutremură, apoi îi urmă pe cei doi bărbaţi şi se aşeză pe scaunul cu spetează înaltă al lui Malcolm, faţă în faţă cu ei, urmărindu-i încordată.

Micul safe de oţel, zidit în perete, era ascuns după o pictură în ulei, tot un tablou de Aristotle Guance. Skye zîmbi şters. Tabloul înfăţişa o tînără şi frumoasă chinezoaică, purtînd un copil cu păr blond, prins în coadă de cal, şi cu piele albă, un băiat, pe fundalul unui peisaj din Hong Kong. Auzise de acest tablou dar nu-l văzuse niciodată pînă în clipa asta. Guance era cel mai mare dintre cronicarii-pictori din Macao şi Hong Kong, de la începuturile lor, un irlandez care locuise acolo mulţi ani şi care murise cu cîţiva ani în urmă la Macao şi fusese înmormîntat acolo. Mare băutor, la viaţa lui, jucător înrăit de jocuri de noroc şi muieratic, dar şi un vechi prieten devotat al lui Dirk Struan. După cum se zvonea, fata din tablou era legendara May-may, o chinezoaică, iubita lui Dirk, cea care murise odată cu el, în taifunul din '42, în braţele lui, iar băiatul din tablou era primul lor copil.

Skye se uită la Angélique, care îl privea atent pe Jamie, căutînd cheia într-o legătură de chei, şi se întrebă dacă ea aflase de verii euroasiatici ai lui Malcolm, de unchiul acestuia, compradorul Chen, fiul lui Dirk cu o altă iubită a lui, care, după cum spuneau zvonurile din Hong Kong, deţinea mai multe secrete şi mai mulţi taleri de aur decît fire de păr pe un bou.' Ceasul de pe poliţa căminului bătu ora trei.

- Cine mai are chei, la safe, Jamie, întrebă Skye.

- Numai eu şi... şi... tai-panul.

- Unde sînt ale lui ?

- Nu ştiu. Presupun că le mai..., că mai sînt încă la bordul navei.

Uşa safeului se deschise larg. Se puteau vedea cîteva scrisori, toate cu scrisul lui Tess Struan, în afară de una, cu scrisul lui Malcolm, după cît se părea neterminată, o pungă mică de piele de căprioară şi un portofel. Portofelul conţinea un da-gherotip şters, reprezentîndu-i pe tatăl şi pe mama lui uitîndu-se falnici la aparat, sigiliul personal al

lui Malcolm, cîteva poliţe Şi o listă de datorii şi debitori. Avocatul le răsfoi.

- Sînt cumva poliţele unor datorii de la jocuri de noroc, Jamie ?

- Habar n-am.

- Dcuă mii patru sute şi douăzeci de guinee. O sumă frumuşică pentru un tînăr, fie că ai dat-o cu împrumut, fie că ţi se datorează. Recunoşti vreunul din numele acestea ?

- Numai pe acesta, spuse Jamie şi se uită la el.

- Madamme Emma Richaud, Cinci sute de guinee. Angélique interveni :

- E mătuşa mea. Ea şi unchiul Michel m-au crescut, domnule Skye. Eu îi spuneam mătuşei mele „mamă" căci a fost ca o mamă pentru mine, mama mea a murit cînd eram mică. Aveau nevoie de ajutor şi Mal... Malcolm a avut bunătatea să le trimită această sumă. Eu l-am rugat.

- Jamie, am nevoie de o copie de pe astea, o listă, te rog - avocatul începu să vorbească din nou. Eşti obligat să le ţii la loc sigur — întinse mîna să ia cele cinci-şase scrisori, dar Jamie i-o luă înainte.

- Eu zic că astea sînt personale.

- Personale pentru cine, Jamie ?

- Pentru el.

- O să obţin un ordin al curţii ca să le văd şi să le dau la copiat dacă voi considera că sînt scrisori care au o legătură cu cazul.

- Fireşte că poţi, spuse Jamie printre dinţi, blestemîn-du-se că-l luase gura pe dinainte şi pomenise de safe înainte să se sfătuiască, aşa cum se cuvenea, cu Sir William.

- Te rog, Jamie, pot să le văd şi eu ? interveni Angélique. Fac parte din lucrurile soţului meu şi mi-au rămas atît de puţine lucruri de la el.

Vocea ei sună atît de blinda, atît de tristă şi fără urma de milogeală, că el oftă şi-şi spuse : Băiete, ai mers atît de departe că nu mai contează, în privinţa lucrurilor legale va trebui să decidă Sir William. Şi. apoi, brusc, îşi aduse aminte cum cu o seară înainte, pe debarcader, stăteau toţi trei, fără griji, rîzînd, încrezători, norii de furtună care urmau să vină dinspre Honk Kong părînd foarte

depărtaţi, se văzu apoi conducîndu-i în cuter către nava unde aveau să-şi petreacă noaptea nunţii, şi-l auzi pe Malcolm spunîndu-i : ,,îţi mulţumesc, prietenul meu de nădejde, tu eşti urma şi urma scapă turma, şi cred că va fi nevoie. îmi promiţi ?" Promisese, se jurase că aşa va face şi că o va apăra şi pe ea. Le urase viaţă lungă şi fericită şi fluturase din mînă, rămînînd singur. Cîtă dreptate avusese bietul Malcolm. O fi presimţit ceva ?

- Poftim, spuse el acum cu multă căldură.

Fără să se uite la scrisori, ea şi le puse în poală şi îşi încrucişa mîinile din nou, rămînînd din nou nemişcată. Un fir de curent ii flutură o. şuviţă de păr - dacă n-ar fi fost aceasta şuviţă unduind in aer, ar fi părut o statuie.

Zornăitul unor monede îi atrase atenţia lui Jamie. Skye deschisese punga cea mică. Conţinea guinee de aur şi bancnote emise de Banca Angliei, le numără cu voce tare. Angélique rămase cu ochii pe gura întunecată a safeului.

— Două sute şi şaizeci şi trei de guinee, spuse Skye şi puse banii înapoi în punga de piele. Banii ăştia ar trebui să-i dăm doamnei Struan, ea va semna bineînţeles o chitanţă.

— Poate ar fi mai bine ca noi doi, tu şi cu mine, Skye, să mergem să stam de vorbă cu Sir William. Eu n-am mai fost niciodată amestecat în asemenea chestiuni şi sînt depăşit, Angélique, mă înţelegi, nu ?

— Şi eu sînt depăşită, şi nu ştiu ce să fac. Ştiu doar că Malcolm îţi era prieten, şi că tu îi erai prieten, aşa cum eşti şi prietenul meu. Mi-a spus asta de multe ori. Te rog să faci ce crezi că-i mai bine.

— Mergem chiar acum, Jamie. Cu cît mai devreme cu atît mai bine, ei poate decide cui aparţin astea Intre timp...

El se duse spre ea ca să-i dea punguţa, dar îl opri :

— ia-o cu tine, ia totul cu tine şi astea două, şi ea îi in-mînă scrisorile, lasă-mi numai fotografia. Iţi mulţumesc, domnule Skye. Şi iţi mulţumesc şi ţie, dragă Jamie, cînd vă întoarceţi treceţi pe la mine.

Aşteptară să se ridice ea în picioare, dar nu făcu nici o mişcare.

— Doar n-ai de gind să stai aici, spuse Jamie neliniştit, locul părându-i macabru

— Cred că o să rămîn aici. Am petrecut atît de mult timp aici, în această cameră, că mi-a devenit apropiată. Uşa către apartamentul meu este deschisă dacă... dacă vreau să mă odihnesc. Dar, te rog, vrei să fi drăguţ şi s-o iei de aici pe Ah Tok, biata de ea, şi să-i spui să nu mai vină aici. Biata femeie, are nevoie de îngrijire. Roagă-l pe doctorul Hoag să se-ocupe de ea.

— Vrei să închid uşa ?

— Uşa ? A, nu are importanţă, da, dacă vrei.

Ei făcură cum le ceruse ea, şi avură grijă ca Ah Tok să fie dată in grija lui Chen, care era şi el distrus şi cu ochii în lacrimi, şi ieşiră pe Strada Mare, răsufiind uşuraţi că ieşiseră la aer curat, dar fiecare cufundat in propriile lui gînduri. Skye făcea planuri şi tatona nisipurile mişcătoare peste care trebuia să treacă, Jamie încă incapabil să facă planuri, cu mintea încă prea mult preocupată de această tragedie şi îngrijorat, nici el nu ştia din ce cauză, pentru situaţia Nobilei Case. Era oare îngrijorat din pricina ei ? se tot întreba el, Fără să bage de seamă că ajunsese pe promenadă, sau că vîntul bătea în rafale, că valurile se spărgeau pe ţărm, răscolind pietrişul de pe plajă, cum nu simţea nici miros de alge putrede. Nu-i stă rău nici tristă. Oare din cauză că... E femeie acum ! Asta e deosebirea ! Vădeşte o profunzime şi o siguranţă pe care nu le-a avut înainte. E femeie, nu mai e fetiţă. Să fie asta oare din cauza catastrofei, sau pentru că nu mai e virgină ? Să fie vorba de schimbarea aceea tainică ce se spune că se produce după astfel de experienţă ? Sau poate amîndouă, ajutată fiind şi de degetul lui Dumnezeu, să se adapteze. Hm ?

- Cristoase, exclamă el fără să vrea, brusc, izbit de un gind. Ce-o să se întimple atunci dacă mai e şi însărcinată ?

- Pentru binele ei, mă rog lui Dumnezeu să fie însărcinată, spuse mărunţelul.

După plecarea lor, Angélique închise ochii şi respiră adinc. Curînd se linişti, se ridică de pe scaun şi puse zăvorul la uşă, apoi deschise uşa camerei ei. Patul era făcut, flori proaspete intr-o vază pe toaletă. Se întoarse în apartamentul lui Malcolm, zăvori uşa ei şi se aşeză din nou pe scaunul lui.

Abia după asta se uită la fotografie : prima fotografie a părinţilor lui pe care o văzuse pînă atunci. Pe spate era data : 17 octombrie, '61. Doar cu un an în urmă. Culum Struan părea mult mai bătrîn decît vîrsta pe care o avea, patruzeci şi doi de ani, Tess nici bătrînă, nici tînără, cu ochii ei deschişi la culoare privea drept la Angélique, îi remarcă buzele subţiri. Tess urma să împlinească treizeci şi opt de ani în acel an. Oare cum am să arăt eu la vîrsta ei, peste nouăsprezece ani, cînd o să am mai mult de două ori vîrsta de acum ? Voi avea aceeaşi neîndurare în trăsături, care strigă sus şi tare trădînd existenţa unei căsătorii fără dragoste, a unor zdrobitoare probleme de familie, ura faţă de tatăl şi fraţii ei, şi a lor faţă de ea, ură în care şi o parte şi cealaltă au încercat să se distrugă reciproc, o căsnicie începută atît de romantic, cînd a fugit cu Culum şi s-au căsă-torit pe mare, aşa cum am făcut şi noi, dar, Dumnezeule, cîtă deosebire !

Se uită afară, pe fereastră, către golf şi navele care se aflau acolo, un vapor comercial tocmai părăsea portul, căpitanul şi ofiţerii aflîndu-se pe punte, nava de poştă înconjurată de tot felul de ambarcaţii, printre ele şi cuterul Struanilor. Şi Praircing Cloud, elegant, făcînd manevre să ridice ancora, cu velele gata să înfrunte vînturile dezlănţuite ale largului oceanelor. Aşa-i spunea mereu Malcolm despre cliperele lor - gîndi ea — gata să înfrunte vînturile dezlănţuite ale largului oceanelor.

închise amîndoi ochii, şi-i frecă, se uită din nou afară.' Nu se înşela : de dimineaţă avusese revelaţia că vede lumea cu o neaşteptată şi surprinzătoare claritate. Observase acest lucru în clipa în care se trezise în acea dimineaţă, sesizînd fiecare detaliu din camera ei, totul, draperiile,' florile veştede din vază, muştele care bîzîiau în preajmă, patru la număr. După cîteva secunde auzise un ciocănit la uşă şi vocea lui Ah Soh.

- Stăpînă ? Bălbat doctol vlea să vadă la tine, heya ?

Parcă şi auzul îi era mai ascuţit, şi doar lipăitul paşilor lui Ah Soh o trezise din somn. Mai ciudat era faptul că se trezise cu mintea foarte limpede, toată povara părea să fi dispărut, dar nu şi tristeţea. Ciudată şi claritatea cu care examina problemă după problemă, fără

efort, fără să le încurce, găsind soluţii, gîndind la toate fără obişnuita teamă care-i dădea înainte palpitaţii, fără nici cea mai mică teamă. Cu îngrijorare, da, era firesc, dar nu mai trăia acea panică şi lipsă de hotărire care-i producea greaţă.

Acum îşi putea aduce aminte de ziua aceea dramatică şi de noaptea aceea în toate detaliile, fără să mai simtă acel vid inuman, copleşitor, al durerii. A murit sufletul în mine ? Pentru totdeauna ? O fi ceea ce a spus doctorul Hoag în a-ceastă dimineaţă adevărat : ,,Nu te nelinişti, eşti vindecată de-acum. Atita timp cît mai poţi plînge, şi nu te temi să te întorci cu gindul în trecut, dacă asta doreşte gîndul tău, atunci înseamnă că viaţa ta se întoarce la normal, şi mergi spre bine cu fiecare zi. Eşti tînără şi sănătoasă, viaţa iţi stă înainte..."

Mon Dieu, ce platitudini spun şi doctorii. După Hoag veni rîndul lui Babcott. Care-i îndrugase şi el lucruri asemănătoare.' Fusese prietenos şi blînd, o blîndeţe care voia să devină patimă, dacă i-ar fi îngăduit. Gata cu înflăcărarea, gîndi ea, cel puţin pină voi fi cu adevărat liberă. Şi in siguranţă. In siguranţă şi liberă.

Işi simţea trupul odihnit. N-o mai încercau durerile acelea sfîşietoare, nici un fel de durere, nici urletul fiecărei fibre din fiinţa ei. Îşi dădu seama brusc unde se afla, cine era, şi de ce se afla acolo, de ce era singură, şi tot ce se petrecuse. Trăi din nou coşmarul prin care trecuse, revăzu lucidă toate momentele lui, se examina cu detaşare, străină de el. Se vedea pe sine cînd o trezise Chen, cu urletul lui de jale, sărind brusc din somn, incercînd, plină de panică, să-l trezească pe Malcolm, zgilţîindu-l şi ea, îşi zări sîngele pe picioare, îngrozită o clipa că se tăiase prea adînc, şi apoi îşi dădu seama că era sîngele lui, că era mort, mort, mort. Sărise din pat aşa goală, cum era, îngrozită, urlînd, nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi urechilor, rugîndu-se ca totul să fie un vis urît. în cabină năvăliră în fugă alţii, Ah Soh, Ah Tok, cineva o înveli acoperindu-i goliciunea, se auziră voci, strigăte şi ţipete, întrebări, toată lumea o întreba pînă ce cabina se prăbuşi peste ea, cufundînd-o în întuneric şi groază. Apoi îşi reveni pe punte zgîlţîită cînd de frig, cînd de febră şi iar alte întrebări, nici un răspuns, gura-i era zăvorită, capul în flăcări, iz de sînge în jur, în gură gust de sînge, sînge pe coapse, pe mîini, în păr, stomacul î se răzvrăti.

Se vedea ajutată de Ah Soh să facă baie, apa rece, nu îndeajuns ca să se spele dîrele morţii de pe ea, iar i se făcu greaţă, apoi o invada, o înecă o otravă năucitoare, oarba, în toată fiinţa, şi nu mai ştiu nimic pina în clipa în care se trezi ţipînd la Hoag, o scenă groaznică, ah, Doamne, ce îngrozitoare.

Se înfiora. Oare o să arăt aşa cînd o să îmbătrînesc ? Dar la ce vîrsta devii bătrîn ? Unii chiar foarte repede. Ce anume îi spusese ea lui Hoag ? Nimic, măcar acum nu-şi putea aminti; ţinea doar minte că otrava se scursese din ea toată şi o dată cu ea venise somnul, un somn binefăcător.

Am multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Hoag şi pentru care trebuie să-l urăsc pe Babcott : băutura lui care te adoarme din pricina căreia am făcut primii paşi spre disperare. Acum nu mă mai tem, nu mai sînt disperată, nu înţeleg de ce, dar ăsta-i adevărul. Şi asta mulţumită lui Malcolm şi lui Hoag, mărunţelului avocat, cam jegos şi cu suflarea rău mirositoare, şi lui André. André tot înţelept e, şi tot omul meu de taină, şi va ramine atita vreme cît ii plătesc. E adevărat, mă cam şantajează. Nu contează. Ca să se salveze, trebuie mai întîi să mă salveze pe mine, şi, ia urma urmei, există un Dumnezeu in cer şi morile lui Dumnezeu macină încet, dar macină bine.

Cred că de-acum sînt stăpină pe viaţa mea, dacă. sînt atentă.

Binecuvintată Fecioara, ne-am înţeles cu atit de multă vreme în urmă că trebuie să mă ajut singură şi că nu trebuie să ajung să depind de un bărbat, sau de mai mulţi, aşa cum depind celelalte femei surori ale mele. Ştiu că sînt o păcătoasă. Malcolm a fost cu adevărat singurul bărbat pe care l-am cunoscut, pe care l-am dorit cu adevărat, pe care l-am iubit cu adevărat şi cu care am dorit cu adevărat să mă mărit. L-am iubit într-atît pe cît poate iubi o adolescentă prostuţă. Este prima dragoste, adevărata dragoste ? Sau dragostea e un sentiment pe care nu-l trăiesc cu adevărat decît adulţii ? Acum sînt adultă. A fost dragostea mea pentru Malcolm un sentiment de om adult ? Cred că da, sper să fi fost aşa.

Dar iubitul meu a murit. Primesc şi asta. Şi mai departe ? Dau ochii cu Tess ? Merg la Hong Kong ? Ce fac cu André ? Cu Gornt ? Plec acasă ? Mă duc la Tess ?

Fiecare lucru la rîndul său.

In primul rînd iubitul meu trebuie inmormîntat. Aşa cum se cuvine.

Văzu safeul, cu uşa închisă, dar nu încuiată. Se ridică de pe scaun şi îi trase uşa la perete, băgă mîna adinc înăuntru, pînă ce atinse o mică crestătură ascunsă. Partea din stînga peretelui se deschise. In acea ascunzătoare se aflau nişte hîrtii; un alt sigiliu, o altă pungă cu bani, nişte însemnări, o sticlă cu licoarea lui.. Şi o cutiuţă.

Cu o săptămînă în urmă, Malcolm îl arătase această ascunzătoare din safe, zîmbind. „Nu am încă prea multe lucruri de ascuns, toate chestiile importante se găsesc la Hong Kong, la mama, documentele tai-panului, o copie a testamentului tatei, testamentul mamei, şi aşa mai departe, sigiliul tai-panului. Această despărţitură, îi spusese el ridicînd din umeri şi cu o lucire ghiduşă în ochi, e făcută să păstreze tot felul de lucruri şi cadouri secrete pe care ţi le dau eu ţie, dacă eşti foarte drăguţă şi mă iubeşti la nebunie..."

Ea deschise cutiuţa. Un inel de aur cu rubine. Nu foarte valoros, dar suficient. Hîttiile erau hîrtii de afaceri pe care ea nu le înţelegea şi liste cu cifre. Dar nu se găsi nici un testament.

Fir-ar să fie, gîndl ea fără pic de mînie. Ar fi simplificat mult viitorul. André îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru. La cererea ei fusese şi el convocat de Vargas în acea dimineaţă, după ce consultase lista celor care veniseră s-o vadă Şi-şi lăsaseră cărţile de vizită.

— Monsieur Vargas, cheamă mai întîi croitorul, am nevoie urgentă de haine de doliu, după aceea pe monsieur André, apoi pe domnul Skye, n-are nici un rost să-l deranjezi pe domnul McFay pînă nu trimit eu să-l cheme. Pentru toţi ceilalţi, eu mă odihnesc, şi, monsieur, adăugă ea precautā, — te rog să tratezi toate acestea cu discreţia pe care mi-a spus soţul meu că o ai. Ii voi primi pe toţi în biroul tai-panului.

Văzuse o fulgerare în ochii lui Vargas la auzul cuvîntului tai-pan, dar el nu spusese nimic, aşa că nu trebuise să fie dură. Alesese biroul

cu mare grijă şi cînd apăru bătrînul croitor împreună cu Vargas ea spuse :

— Te rog, întreabă-l cît timp durează să-mi facă o rochie de doliu, neagră, dar ca asta — cea pe care o purta avea mineci lungi, guler înalt, bleumarin.

— Spune că trei zile. De doliu, senhora ? Culoarea de doliu în China e albul.

— Vreau o rochie neagră. Şi de mătase. Să fie gata mîine.'

— In trei zile.

— Dacă ia cealaltă rochie, cea albastru pal, pe care mi-a făcut-o chiar el, şi o vopseşte în negru, cît durează ?

— El spune două zile.

— Spune-i că văduva tai-panului Nobilei Case are nevoie de rochia asta neagră mîine. Miine dimineaţă.

Bătrînul chinez oftă, făcu o plecăciune şi plecă. Apoi Vargas îl anunţă pe André Poncin,

— Bună, André.

— Bună. Nu te-am văzut niciodată atît de frumoasă. Era o constatare, nu un compliment.

- Am nevoie de sfaturi, cît mai repede şi cît mai discrete. Trebuie să ne grăbim şi să nu greşim. Căsătoria mea e legală, da ?

— Noi credem că da, după dreptul maritim englez. Nu sîn-tem siguri în ceea ce priveşte dreptul francez. Ambele sînt neclare.

— Nu înţeleg.

— Faptul devine discutabil. Dacă va exista o controversă între magistraţii francezii şi britanici, cîştig de cauză va avea legea britanică. Faptul că era minor, de fapt că amîndoi eraţi minori, deşi el este important în acest caz, iartă-mă, că a nesocotit poruncile comunicate lui în scris ale tutorelui legal înseamnă că ceremonia căsătoriei poate fi probabil atacată.

— Unde ? Aici ? De către cine ?

- De către Tess Struon. De cine altcineva ? spuse el batjocoritor.

- Moartea lui Malcolm e lipsită de sens pentru tine, nu ?

- Dimpotrivă, ea mi-a complicat viaţa peste măsură de mult, doamnă, adăugă el', adresindu-i-se pentru prima oară ca acest titlu. Ea reprezintă o serioasă complicaţie pentru amândoi.

Ea se hotărise să şadă la masa de lucru a lui Malcolm. in biroul lui, pentru că era in joc viitorul ei, şi trebuia să-şi în-suşească toată viclenia acestui bărbat, iar mai tirziu chiar mai mult decit atît. In apartamentul ei ar fi fost mai puţin sigură de sine, deşi cel mai la largul ei se simţea în budoarul ei. De asta au bărbaţii birouri, iar femeile sînt sortite să stea pe o canape-luţă şi să se mulţumească doar cu feminitatea unei camere pe jumătate dormitor ?

- André, ce se poate face pentru a simplifica lucrurile ?

- Primul pas l-ai şi făcut.

Cînd în nenorocirea ei fugise la legaţie el îi aţinuse calea, aproape că o tirîse in biroul lui, injurînd-o de îndată ce uşa se închise, şi zgilţiind-o cu furie, uriaşe la ea : „Căţea tîmpită. ai înnebunit. Du-te îndărăt in casa lui, stai înţepenită acolo şi nu te mişca. Dacă te refugiezi aici te-ai nenorocit definitiv ! Du-te îndărăt acolo, proasto. Vorbim mai tirziu şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu semna nimic, nu fi de acord cu nimic, intinde-o, ieşi afară !"

- Ai avut perfectă dreptate, André, spuse ea, fără nici un resentiment faţă de veninul cu care o împroşcase, şi nici faţă de violenţa lui, inţelegîndu-i bine atitudinea. îţi mulţumesc că mi-ai spus ce mi-ai spus în aşa fel încît să înţeleg chiar şi în durerea mea. Ăsta a fost primul pas. Care e următorul ?

Ridurile de pe fruntea lui se adînciră. Avea în faţă o altă Angélique, o fiinţă necunoscută, nu se aşteptase la o astfel de transformare Mai văzuse pînă atunci de două ori o asemenea schimbare, dar aceia erau bărbaţi. Niciodată la o femeie. Cei doi erau spioni duşmani, eliberaţi după ce înduraseră toate rafinamentele torturilor. Doctorii nu le putuseră oferi nici o explicaţie pentru acea transformare, declaraseră doar. că victimele lor trecuseră dincolo de spaime, nu se mai temeau de tortură, nici de moarte. Fuseseră împinşi pina la marginea prăpastiei dintre viaţă şi moarte, supravieţuiseră şi erau acum convinşi, fără urmă de îndoială, că vor supravieţui indiferent de ce li se putea întîmpla, iar dacă vor muri nici

asta nu mai conta. Doctorii le spuseseră că pentru ei moartea nu mai conta, şi starea asta va dura zile, luni sau chiar ani de zile, pină cînd groaza trăită işi va scoate din nou capul ei cumplit, aşa după cum trebuia să se întimple cîndva.

Biata Angélique, biata de ea, şade acolo aşa de încrezătoare, aşa de încrezătoare. Va veni o zi cînd durerea se va revărsa din nou peste tine şi te va sfişia în bucăţi. Vei reuşi s-o infrîngi, sau îţi vei sfîrşi zilele într-o casă de nebuni ?

In sinea lui putea paria că atîtea catastrofe aveau să se dovedească o povară prea grea pentru o biată fată atît de tînără : fuga tatălui ei, pierderea dotei, violul, sarcina, moartea violatorului şi acum această nouă nenorocire, această moarte înfiorătoare pe care el şi întreaga colonie o cunoşteau in detaliile sale cele mai picante. El şi Seratard se aşteptaseră ca mintea ei s-o ia razna, cel puţin cîteva luni, încă mai credeau că aşa o să se întîmple, nici unul dintre ei neavînd încredere în spusele lui Hoag, pe care-l descususeră cu mare grijă amîn-doi.

Dacă Hoag poate face acest miracol, gîndi el mînios, de ce nu pot doctorii vindeca blestemata asta de boală engleză ? Nu-i drept.

- Viaţa e nedreaptă, nu crezi ?

- Ba da, spuse ea. E absolut nedreaptă.

- A lăsat vreun testament în care să te desemneze moştenitoarea lui ?

-Nu ştiu. Malcolm nu mi-a vorbit niciodată de vreun testament.

- Pe viitor, Angélique, cînd vorbeşti despre ei spune-i soţul meu, iar tu eşti văduva iui.

- De ce ?

- Pentru a aminti, a sublinia dreptul tău asupra moştenirii iui.

O văzu cum dă din cap pentru a-şi întipări în minte, şi se îngrozi cit de stăpînă pe sine arăta. Este oare voinţa lui Dumnezeu să pară atît de liniştită ? '

- Dacă nu există un testament, are vreo importanţă ?

- încercăm să aflăm. Ar fi cel mai bine să existe unul in care să fii pomenită tu. Asta ar fi cel mai bine. In al doilea rind, trebuie să te întorci la Hong Kong cu... cu rămăşiţele lui pămînteşti Pregăteşte-te

să-i ţii piept maică-si care-ţi e duşman, faţă de toată lumea încearcă să pari prietenă cu ea. Va trebui să fii de faţă la înmormîntare, bineînţeles că îmbrăcată cum trebuie. S-ar putea ca Henri să-ţi dea o scrisoare pentru ambasadorul nostru, l-ai cunoscut deja, nu ?

— Da. Monsieur de Geroire. Ce înseamnă că s-ar putea ca Henri să-mi dea o scrisoare ? Ce fel de scrisoare ?

— Dacă Henri poate fi convins, cu recomandarea lui expresă ai putea fi pusă sub protecţia lui Geroire ca pupilă a statului francez. Sint convins că. eşti legal văduva lui Malcolm Struan, tai-panul decedat. Dacă Henri ne susţine din răsputeri, situaţia ta poate deveni politică de stat.

— Deci am nevoie de o protecţie serioasă ?

— Sînt sigur de asta. Henri nu e sigur.

Ea oftă. Era şi concluzia la care ajunsese ea. Da? oare trebuie să ajungă o problemă de stat ? Asta era o idee nouă, o posibilitate la care nu se gindise. Problemă de stat va însemna protecţia Franţei Merita să faci orice pentru asta, nu, nu chiar orice.

— Ce-ar trebui să fac eu ca să-l conving pe Henri ?

— Aş putea face eu asta în locul tău, spuse el. O să încerc.

— Atunci, te rog să încerci imediat. Spune-mi ce trebuie să fac eu în schimb, in seara asta. îţi convine după cină ? Sau mîine dimineaţa ? După cum doreşti tu.

Nu mai fusese nevoie să-şi zică nimic. Mai bine dimineaţă, îi spusese André şi plecase. Şi înainte ca următorul ei vizitator, Skye. să apară, ea se rezemă de speteaza scaunului şi zîmbi uitându-se în tavan, intrebîndu-se ce preţ va cere André. Pupila, statului francez ? ii placea cum sună, căci ştia că va avea nevoie de tot sprijinul pe carel putea obţine pentru a se lupta cu scorpia din Hong Kong...

iar acum, încovrigată in celălalt scaun al lui Malcolm, din apartamentul de la etaj al tai-panului, cu uşa zăvorită pe dinăuntru, ideea ii plăcea chiar mai mult şi se intrebă din nou ce preţ va cere André. Preţul va fi mare. Monedele de aur găsita în ascunzătoare vor fi suficiente pentru început, apoi va fi necesar inelul cu rubin, şi mai am şi sigiliul, sigiiul lui Malcolm.' Puse totul înapoi la loc în safe şi închise compartimentul secret. Mulţumită de progresul făcut în prima

ei zi din noua ei viaţă, inchise ochii şi dormi fără vise pînă ce o ciocănitură la uşa O trezi. Era aproape patru şi jumătate'.

— Cine e ?

— Jamie, Angéligua.

Un fior de speranţă îi străbătu tot corpul. Fii calmă, se puse ea în gând pe cînd deschidea zăvorul de la uşa, gheaţa pe care calci e teribil de subţire, iar apa de dedesubt mortală.

— Bună, Jamie, dragul meu, te rog intră ! Şi se aşeză pe scaunul soţului ei, făcîndu-i semn să stea pe scaunul pe care stătea ea de obicei înainte, schimbarea de situaţie îi făcea plăcere. Araţi aşa de hărţuit, aşa de trist.

— încă nu m-am obişnuit cu ideea şi, mă rog, cu toate schimbările astea, Angélique.

— Adevărat, e foarte greu.

— Şi tu te-ai schimbat. îmi dai voie..., îmi dai voie să-ţi spun cît eşti de minunată, atît de puternică şi, mă rog, restul ştii ce vreau să spun.

— Asta-i problema, Jamie, că nu ştiu. Ştiu doar ce s-a petrecut, şi nu pot să îndur cele petrecute, dar le îndur. Lacrimile... cred că am plîns pentru toată viaţa. Aşa că nu mai am lacrimi. Ai fost la Sir William ?

— Da. Skye a spus că va reveni în jur de şase, dacă e convenabilă ora.

O văzu cum dă din cap absentă.

— Skye nu-ţi prea place, Jamie, sau greşesc ?

— Nu-mi place nici un avocat, ăştia aduc numai necazuri. Ca om însă nu e rău. Cred că ai nevoie de el. Dar dacă îţi face neplăceri, să-mi spui imediat. Lui Mal..., lui Malcolm i-a plăcut, iar tu ar trebui să ai pe cineva care să te reprezinte.

— Şi mie îmi vine acum foarte greu să-i pronunţ numele, Jamie, iar să-i spun soţul meu e la fel de greu. Chiar mai greu. Nu te simţi stînjenit.

Jamie dădu posomorit din cap şi-i arătă scrisorile.

— Sir William a spus că sînt proprietatea lui, ca şi banii. Nu poate să se pronunţe asupra chestiunilor legale, va scrie foarte urgent

procurorului general din Hong Kong, dar nu vede nici un motiv să nu le păstrezi tu dacă promiţi că nu le distrugi. în ceea ce priveşte monezile de aur sînt ale tale, i-am spus că nu cred să ai vreun ban, alţi bani deocamdată, dar el te roagă frumos să-i dai o chitanţă. *

— Tot ce vrea el. A citit scrisorile ? .

— Nu, nu le-a citit nimeni. Şovăind le puse pe policioara; căminului. Mai sînt şi alte cîteva chestiuni, am făcut unele aranjamente, vrei să ţi le spun acum sau... pot foarte bine reveni mai tirziu.

— Nu, sînt în stare să te ascult. Ce aranjamente, Jamie ?

El trase aer adinc în piept, fiindu-i silă să-i spună ce avea' de spus, dar era de datoria lui s-o facă.

— Consultîndu-ne, Sir William, Babcott, Hoag şi cu mine, am aranjat ca trupul neînsufleţit să fie trimis miine la Hong Kong pentru înmormîntare. Am fost cu toţii de acord, am fost dè comun acord că aşa e cel mai bine. Se va face tot ce va posibil şi se face tot ce e posibil ca să-ţi uşurăm situaţia, călătoria să fie cit mai suportabilă. Doctorul Hoag va merge cu tine ca să fim siguri că eşti pe mâini bune, spuse Jamie, cu un zîmbet lipsit de veselie şi o faţă ca o mască a nefericirii. Nici nu pot să-ţi spun in, cuvinte cit de mult mă doare tot ce s-a în-tîmplat şi se întimplă. Ah Soh are tot timpul să-ţi facă bagajele, Chen îi va da o mină de ajutor dacă va fi nevoie şi va împacheta lucrurile ce urmează să plece cu nava, care iese din port odată cu refluxul de seară. Dacă între timp ai nevoie de ceva, anunţă-mă.

O văzu cum îşi pleacă privirea şi se uită la mîinile ei, în vreme ce degetele învîrt inelul cu sigiliu al lui Malcolm de pe inelar. Biata Angélique, nici măcar n-are o verighetă cum se cuvine.

— Bine, deocamdată, cam asta e tot. Vrei să-ţi ţin tovărăşie la masa din seara asta ?

— Iţi mulţumesc, nu. O să mănînc aici, sau în sufragerie, sau în apartamentul meu. Te rog, mai stai. Vreau să-ţi mai spun ceva. Soţul meu nu va fi dus la Hong Kong pentru înmormîntare, ci va fi îngropat aici. Nici soţul meu, nici eu nu vom mai ajunge la bordul navei Prancing Cloud vreodată.

Ii văzu privirea consternată, dar asta n-o clinti din hotărîrea luată in acea dimineaţă : avea să-i înfrunte de îndată ce pomeneau de aranjamentele lor.

— Vrei să-ţi spun eu la ce aranjamente m-am gîndit ? ţi le spun acum sau mai tîrziu ?

- Dar totul a fost pregătit I protestă el. Aranjamentele sînt deja făcute. Ne-am gîndit că aşa e cel mai bine..., ne-am gîndit la tine, la toată lumea... Doamna Struan va fi sigur de a-cord, va dori, bineînţeles, să fie îngropat acasă la Hong Ko...

— Doamna Struan ? Eu sînt doamna Struan. Vorbeşti de cealaltă doamnă Struan, Tess Struan ? spuse ea foarte calmă. Nu ea are ultimul cuvânt în situaţia asta. Eu sînt văduva lui şi eu hotărăsc, nu mama lui.

- Doamne, Angélique, numai pentru că Skye spune că eşti.,.'

— Domnul Skye, Jamie, nu are nici un amestec, nu l-am consultat în privinţa asta. Deocamdată. Dar îmi cunosc drepturile şi dorinţele soţului meu, şi ele vor fi îndeplinite, aşa cum a vrut el.

- Dar,.., dar.,. Jamie era atît de uluit încît la început se bîlbîi, apoi se repezi surescitat. Dar nu poţi să treci peste ceea ce Sir William şi... doctorii Hoag şi Babcott şi eu credem că e cea mai bună soluţie atît pentru tine cît şi pentru el. Sîntem siguri că e soluţia cea mai bună pentru tine şi pentru toata lumea. Eşti surmenată, Angélique.

E cea mai bună soluţie, Angélique, crede-mă, e cea mai bună.

- Surmenată ? Eu ? Nu te prosti, Jamie. Şi pe faţa ei apăru un zîmbet de ghecţă. Nu sînt deloc surmenată. Dar am de gînd să împlinesc voinţa soţului meu. ;

- Dar totul e aranjat, Prancing Cloud e gata să plece şi..., totul e aranjat.

- îmi pare bine că cliperu! ăla e gata de plecare ! Sigur, să plece imediat. Mama lui trebuie să afle şi ea, săraca, de nenorocirea asta. Ar trebui să te duci chiar tu să-i spui: Du-te cu Prancing Cloud, tu eşti mai mare aici, tu ar trebui să mergi. Te rog din suflet, nu mai aştepta pînă mîine, pleacă în seara asta. Tu o să-i spui în aşa fel încît o să sufere mai puţin. Trebuie să te duci.

- Sigur, dacă trebuie, mă duc, spuse el, detestînd ideea. Dar, Angélique, e ridicol, nu cred că vorbeşti serios, trebuie să înţelegi că soluţia noastră e cea mai bună ! Sfinte Dumnezeule, Angélique, trebuie să înţelegi că aşa e mai...

- Cea mai bună pentru tine şi pentru alţii, poate. Dar nu pentru soţul meu şi deci nici pentru mine. El are dreptul să fie înmormîntat aşa cum a dorit...

- Trebuie să ne dai voie să facem cum este cel mai bine. Trupul...

- Trupul soţului meu nu va pleca la bordul acelei nave şi nici eu, spuse ea calmă. Spune, prietene, tu, pe care te cunosc de atîta timp, dacă ar urma să plec cu nava aceea, după cum îmi propui, unde o să stau ? In cabina aceea principală ?

El făcu nişte ochi mari ; se uită lung la ea, căci această idee nu-i trecuse prin minte.

- Nu, bineînţeles că nu, spuse el, bineînţeles că poţi să-ţi alegi oricare din cabine, pe care o vrei. Te asigur că totul...

- Eu te asigur că totul, pînă la cel mai mărunt lucru va fi făcut aşa cum a dorit soţul meu.

Jamie îşi şterse fruntea de sudoare, se forţă să gândească repede ce-i de făcut, se simţea descumpănit in faţa ei, acum, în vreme ce ea era deplin stăpînă pe situaţie, ii veni brusc o idee : .

- Poate că ai dreptate. Prancing Cloud nu e o alegere bună. Vom închiria altă navă. Stai puţin ! Nava de poştă trebuie să plece poimîine, o să găsim cabine pentru tine, pentru Hoag şi... şi Malcolm. O să-l conving pe căpitan să plece mai devreme. Mîine... Asta va rezolva totul. N-am dreptate ?

- Nu, spuse ea oftind a lehamite. Regret, Jamie, dar răspunsul este nu ! spuse ea ceva mai apăsat, ca să nu mai fie nici un dubiu. Te rog să mă înţelegi, răspunsul e nu. Nu ! Va fi înmormîntat aici, aşa după cum şi-a dorit el. Poimîine.

- Nu poţi face asta. Doamna Struan trebuie să..., vreau să zic că Tess Struan are nevoie de timp ca să ajungă aici. Vom trimite Prancing Cloud s-o aducă. Va dori, sigur, să fie la în-mormîntare. Trebuie să vină şi ea !

- Poţi să faci ce vrei, dar soţul meu va fi înmormîntat poimîine, aşa cum a dorit el. Nu cred că e timp să facem ce propui tu. Nu am de gînd să discut cu tine în contradictoriu. Regret, dragul meu prieten, dar tu eşti cel surmenat şi înţeleg foarte bine şi cauza. Te rog, roagă-i pe Sir William şi pe domnul Skye să vină împreună de data asta, cit de curînd posibil, şi voi clarifica chestiunea în mod oficial.

- Pentru numele lui Dumnezeu, în cripta familiei din Valea Fericită sînt înmormîntaţi bunicul lui, tatăl lui, fraţii şi surorile lui.

- Jamie, m-am săturat să tot repet mereu acelaşi lucru. Te rog, invită-i pe Sir William şi pe domnul Skye să vină aici cît mai curînd posibil. împreună.

El nu mai ştia ce să facă, aşa că ridică neputincios din u-meri şi ieşi.

Cîteva minute rămase nemişcată şi respiră adînc. N-a fost chiar atît de greu, gîndi ea, apoi se întinse, se ridică de pe scaun şi se duse în camera ei. Işi alese o rochie curată, sobră, gri închis şi o întinse pe pat. Vîntul făcu ferestrele să zornăie, dar zgomotul ăsta n-o mai înfiora. Oglinda o invită să se privească. Se studie, critic, fără să zîmbească. Imaginea nu-i displăcu, nu-i displăcu fiinţa aceea, cu totul alta. care era ea acum.

— Sper să dureze, se adresă ea propriei imagini din oglindă. Va trebui să ne străduim s-o facem să dureze. Este mai reuşită decit cealaltă.

Apoi ridică prima dintre scrisori, scrisoarea lui Tess Struan.' Dorea s-o lase pe-a lui la urmă.

Sir William avea o faţă parcă tăiată în piatră. La fel şi Jamie. Doctorii Hoag şi Babcott stăteau încruntaţi. Skye avea o sclipire jucăuşă în ochi. Toţi şedeau pe scaune, dinaintea biroului lui Malcolm. Ea, parcă mai mică în fotoliul acela cu spătar înalt al tai-panului, de cealaltă parte, foarte stăpînă pe sine. Purta o rochie mai închisă la culoare decît înainte, cu mîneci trei sferturi, decolteu pătrat la gît, coafură perfectă. Nu era machiată şi avea în ţinută o demnitate de regină.

— Poimîine, întrebă Sir William ?

— Da, vă rog, spuse ea. Soţul meu n-ar trebui lăsat pe catafalc prea mult timp, pentru cei care doresc să-i aducă un ultim omagiu. Oare nu trei zile e perioada normală, domnilor doctori ?

— In mod normal, da, Angélique, spuse Hoag. Dar noi am făcut deja tot ce trebuie pentru conservarea... rămăşiţelor pă-mînteşti în perioada călătoriei. Totul va fi aşa cum se cuvine,' nu trebuie să-ţi faci griji. Trebuie înmormîntat acolo, aşa se cade. Toţi sîntem de acord cu asta.

— L-aţi şi îmbălsămat ?

începură să se foiască pe scaun stînjeniţi. Hoag spuse :

— Nu, de obicei nu se procedează aşa. Se... ă... se foloseşti gheată pentru a se asigura conserva...

— Ţie cum ţi-ar place să ştii că ai să fii pus la gheată şi expediat la Hong Kong, ca o oaie tăiată şi exportată din Australia ?

Tensiunea din cameră urcă brusc, ceilalţi arătînd acum mai încurcaţi ca înainte, Le vorbise cu o voce blîndă, prietenoasă, dar fermă, ceea ce-i înfurie şi mai mult. In afară de Skye, care începu s-o privească acum cu alţi ochi.

— Nu despre asta e vorba, doamnă, spuse Sir William.' Credem, pentru el şi pentru binele familiei, că e mai înţelept Să fie înmormîntat .acasă.

— Şi-a admirat foarte mult bunicul, pe Tai-pan. Ştiţi asta, nu ?

— într-adevăr, l-a admirat mult, spuse Sir William, brusc liniştit, orice-ar fi spus ea nu mai conta, căci şi acum avea răspunsul la această dilemă. Toată lumea ştie asta. De ce ne întrebaţi ?

- De multe ori, in foarte multe feluri, Malcolm mi-a spus că doreşte să ajungă ca bunicul lui, oamenii să-şi amintească de el, aşa cum îşi amintesc de Tai-pan şi să fie inmormintat ca bunicul lui. Şi aşa va fi !

- Foarte corect şi foarte înţelept, adăugă Sir William pe un ton tranşant. Bunicul lui e înmormîntat în cripta familiei din cimitirul din Valea Fericită. Şi apoi, blînd : Angélique, sînt de acord să aibă parte de o înmormîntare ca a bunicului său. Acum înţe...

- Dar Dirk Struan n-a fost înmormîntat în Hong Kong, spuse ea, luîndu-i pe toţi prin surprindere. A, da, ştiu, numele lui e gravat în

piatră, acolo, dar el a fost înmormîntat în mare. Soţul meu va fi înmormîntat în mare, în acelaşi fel.

- Scuză-mă, Angélique, dar greşeşti, interveni Jamie. Eu eram acolo, tocmai fusesem angajat la firma Struan şi-mi făceam ucenicia de neguţător cu China şi am fost de faţă la înmormîntare. Au participat imens de mulţi oameni, tot Hong Kongul. S-a organizat şi o procesiune separată, imensă, in cartierul chinezesc, patronată de Gordon Chen.

- Scuză-mă, Jamie, dar greşeşti. In criptă a fost pus un coşciug gol. Dirk a fost înmormîntat în mare, împreună cu iubita lui May-may, în apele internaţionale, în largul Hong Kon-gului. Simţi cum îi dau lacrimile. Fără lacrimi, îşi ordonă ea. A fost înmormîntat în mare. S-a făcut o slujbă religioasă creştinească, aşa cum se cuvine, aşa cum a vrut el, iar de faţă au fost Culum şi Tess Struan, Gordon Chen şi Aristotle Guance.

- Nu se poate ! Imposibil ! protestă Jamie.

- Ba este, şi aşa a şi fost. Prea înalţii ierarhi ai bisericii voastre au refuzat să le permită să fie înmormîntaţi împreună, le-au refuzat o înmormîntare creştinească în pămîntul sfînt din Valea Fericită.

- Dar, Angélique, eu am fost de faţă la înmormîntare. A fost inmormintat acolo, nu ştiu unde a fost inmormîntată May-may, aşa e, nu a fost înmormintată cu el.

- Ceea ce ai văzut tu o fost o înscenare, Jamie, coşciugul era gol.

- Dar e absurd ! sări Sir William.

- Preoţii nu au fost de acord în ruptul capului să-l in-morminteze împreună, continuă ea de parcă Sir William n-ar fi spus nimic. Nu se mai auzise una ca asta. Dirk îi scandalizase si înainte din mai multe motive, după cum prea bine ştiţi, Sir William, dar acum această idee depăşise orice limită. In testamentul lui personal, care este parte din Testamentul ce se transmite de la un tai-pan la altul cu sfinţenie, scrisese cu două săptămîni înainte de a muri că intenţiona să se însoare cu ea şi dacă el şi May-may aveau să moară împreună, să fie inmor-mîntaţi împreuna...

- Chiar aşa a scris ? Că urma să se însoare cu ea ? exclamă Sir William, ceilalţi fiind la fel de şocaţi ca şi el, căci, chiar şi în acele zile căsătoria cu o chinezoaică era de neconceput. Cel care ar fi făcut una ca asta ar fi fost permanent respins de societate, ostracizat, chiar dacă ar fi fost vorba de unul ca Dirk Sfruan. Chiar aşa a scris ?

- Da, spuse ea, observînd că numai Hoag nu împărtăşea consternarea lui Sir William.

Englezii, britanicii sînt atît de îngrozitori în foarte multe privinţe, se gîndi ea. Atît de ipocriţi, de bigoţi, de necivilizaţi şi atît de deosebiţi de noi, care se opun cu înverşunare căsătoriilor dintre protestanţi şi catolici, nici nu concep căsătorii mixte cu cei din imperiul lor colonial. De ce să fie căsătoria mixtă un păcat odios, ar fi vrut ea să strige, aţîta vreme cît aveţi iubite printre băştinaşe şi copii cu ele în văzul lumii, ce ipocrizie ! Noi, francezii, nu ne-am purtat niciodată aşa, în coloniile noastre. Dacă un francez se însoară cu o băştinaşă, ea devine nu numai soţia lui, ci şi cetăţeancă franceză. Noi chiar încurajăm căsătoriile mixte, ceea ce e corect. Bărbatul e bărbat, femeia e femeie, indifeient de culoarea pielii ei Dar pentru vot, nu ! Să mă ferească Dumnezeu să ajung englezoaică ! Mulţumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să renunţ niciodată la cetăţenia franceză, indiferent cu cine mă mărit... Ce tot spun ? gîndi-ea, revenindu-şi, cu o tresărire bruscă, la realitate, în încăperea aceea, în faţa acestor duşmani ai soţului ei. Am timp destul să-mi permit luxul acestor gînduri inoi tîrziu.

- Mi-e greu să înţeleg unele atitudini' ale englezilor, Sir William. cu privire la căsătoriile mixte Dar nu e de mirare, căci sînt franţuzoaică Să lăsăm asta la o parte Inmormintarea bunicului soţului meu era in impas : biserica dumneavoastră era scandalizată şi nu a vrut cu nici un chip să încuviinţeze înmormântarea lor împreună. Noul tai-pan, Culum, fiul lui a insistat ca ea să se facă asa cum spuneau preoţii Nici nu era de conceput ca lui Dirk. Struan să nu i se facă o inmormîntare creştinească cum se cuvine, în această privinţă Culum fiind mai insistent decît Tess, pe care dorinţa lui Dirk o impresionase foarte mult, ca şi dispreţul lui faţă de convenţii, care erau piatra de temelie a tuturor crezurilor ei. Tatăl ei, Tyler Brock,

care este acum cel mai mare negustor de pe insulă, s-a opus cu vehemenţă, ca şi mama lui Tess, ca şi cei mai mulţi dintre negustori, care s-au manifestat public împotrivă, indiferent de ce păreri aveau în particular. Guvernatorul a susţinut biserica.

- Foarte just. murmură Sir William.

- Da, spuse ea'. Dacă Hong Kongul ar fi fost catolic şi biserica de care ţin eu s-ar fi opus la fel. Şi colonia era ameninţată de scandal, şi asta într-un moment cînd Hong Kongul zăcea în ruine după acel taifun şi nici nu exista gheaţă, adăugă ea, tăios...

Ceilalţi se foiră stînjeniţi pe scaune, cu excepţia lui Skye, care stătea tolănit, cu acelaşi zîmbet parşiv pe buze. Babcott spuse blînd :

- E o rutină în practica medicală, şi firească atunci cînd e vorba de oameni importanţi, în asemenea circumstanţe, Angélique. Soţul tău a fost şi este important pentru noi toţi. Trebuie să fii încredinţată de asta.

- Sînt.

Ea îşi mută privirea de la el şi i se adresă lui Sir William ca şi mai înainte, continuînd să vorbească pe acelaşi ton lipsit de patetism.

- Pentru a rezolva situaţia, atunci s-a ajuns la un compromis. Compromisul a fost pus la cale de Aristotie Guance şi de Gordon Chen. S-a făcut verbal, nimic în scris. Pe tăcute, mai potrivit ar fi să se spună in taină, căci aşa au stat lucrurile, corpurile celor doi decedaţi au fost duse la bordul navei China Cloud. Ceremonia anglicană a fost oficiată de un capelan al marinei şi de căpitanul Orlov. A fost o înmormîntare creştinească, aşa cum se cuvine. Dirk Struan şi iubita lui May-may Sheng au fost înmormîntaţi împreună, aşa cum a dorit el.

- Dacă inmormintarea s-a făcut în atît de mare taină, tu cum de ai aflat ?

- Ceremonia a fost înregistrată în jurnalul de bord al navei, Sir William, care a fost imediat pus in safeul unde se păstrează tezaurul familiei. Şi toţi martorii la înmormîntare, Culum şi Tess. Aristotie Guance şi Gordon Chen, şi bineînţeles redusul echipaj care era la bord au făcut jurămînt că vor păstra secretul. Capelanul marinei, nu ştiu cine era, a fost imediat trimis înapoi în Anglia. Cealaltă

înmormîntare a avut loc cu toata pompa cuvenită unui tai-pan al Nobilei Case.

Nimeni nu rupse tăcerea care a urmat şi nu se auzea de-cît vîntul care bătea în geamuri, după amiaza fiind frumoasă. In cele din urmă, Sir William spuse :

- Ai văzut jurnalul de bord ?

- Nu şi nici, nici... n-am vorbit cu mama lui despre el.

- Tess Sfruan ar putea confirma cele spuse, sau Gordor Chen, spuse Jamie, dacă aceştia ar fi de acord să-şi încalce jurămintul.

Skye se foi în scaun.

- In această dimineaţă, doamna Struan m-a întrebat dacă povestea pe care i-a spus-o defunctul ei soţ e adevărată. Din fericire, am fost în stare să-i confirm anumite detalii.

- Şi ştii că aceste lucruri sînt adevărate ?

- Am întîlnit, din întîmplare, un membru al echipajului, mai slobod la gură, neînstare să ţină secretul ca ceilalţi. Un marinar, pe nume Hennery Fairchild. Nu am habar dacă acum mai trăieşte sau nu, dar cînd am ajuns eu prima dată la Hong Kong, Sir William, am socotit că este de datoria mea să aflu tot ce pot despre Nobila Casă, familia Brock, despre Guance,' despre fondarea Hong Kongului şi... despre diferitele cazuri de corupţie care s-au produs in cele mai înalte cercuri.

Sir William dădu acru din cap, constatînd că respiraţia rău mirositoare a lui Skye, dinţii lui stricaţi şi caracterul lui dezagreabil erau mai greu de. suportat ca de obicei, ştiind şi el unele din scandalurile murdare care fuseseră ascunse de ochii publicului şi care se petrecuseră înainte de venirea lui aici.,

- Astea nu sînt dovezi, doar zvonuri.

- Nu ar avea prea mare greutate într-un tribunal, ştiu, Sir William, dar faptele sînt adevărate.

Ce e de făcut ? se întrebă ministrul. Trebuie să fac ceea ce e corect, pe Dumnezeu. Judecata lui Paris ? Nu, lucrurile de fată sînt un taifun într-un pahar de vin.

- Foarte bine, doamnă, să respectăm cu orice preţ dorinţa lui Jamie, trimite corpul neînsufleţit imediat la Hong Kong pentru a fi înmormântat în mare, imediat ! spuse el pe un ton tranşant.

Şi se gândi că, o dată ajuns acolo, Tess Struan poate să facă spume la gură contra Angelicăi Struan şi să fiu al naibii dacă am de gind să mă amestec între ele. Ce dracu' a apucat-o pe Angélique ? N-am văzut în viaţa mea o asemenea schimbare !

- înţeleg foarte bine că nu doreşti să mergi cu Prancing Cloud. Vom aranja să pleci cu vasul de poştă.

- Mulţumesc, spuse Angélique calmă, dar nu sînt de a-cord, Sir William. Defunctul meu soţ nu va fi trimis la Hong Kong ca o vită la gheaţă. Nu.

- Sfinte Dumnezeule, doamnă, dacă eu dau ordin să fie trimis, va fi trimis !

- Sigur, dacă daţi ordin. Dar, Sir William... — ea îi aruncă o privire lui Skye. Legea ce spune ?

- Din punct de vedere legal dorinţa soţului, susţinută de văduva lui, are întîietate.

- înainte de a da un răspuns la cele ce spuneţi, aveţi vreo dovadă ? Nu există nici una. In ceea ce priveşte întiieta-tea, întîietate faţă de cine ? spuse Sir William morocănos. De doamna Struan, de Tess Struan, asta vreţi să spuneţi ? Ar trebui să o ignorăm cu totul ?

Skye dădu să răspundă, dar Angélique îi făcu semn să tacă şi spuse :

- Nicidecum. Dacă Prancing Cloud pleacă imediat, un drum pînă la Hong Kong durează zece zile dus şi zece zile întors, dacă vremea e bună. Cîteva zile în plus, dacă se schimbă, domnule doctor Hoag, se poate ca în gheaţa aceea a dumneavoastră, spuse ea in silă, să se păstreze rămăşiţele pămînteşti ale soţului meu pe această perioadă ca mama lui să ajungă aici, dacă doreşte să vină ?

Hoag se gîndea la Dirk Struan şi la legendara lui May-may, frumoasa lui iubită, la căsătoriile mixte şi cit de mult ar fi vrut să nu-şi fi împins în mormînt soţia, dragostea vieţii lui. Adesea se simţea vinovat de moartea ei. Dragostea lui pentru ea ar fi trebuit să fie atît de puternică încît să nu se fi însurat cu ea şi atunci n-ar fi scos-o din

India, din mediul ei, unde ducea o viaţă liniştită, era în siguranţă şi atunci nu s-ar moi fi întîmplat nenorocirea care i-a fost sortită. Şi doar a bănuit că asta se va întîmpla şi asta s-a întîmplat.

Din nou viitorul tău e pe muche de cuţit, Hoag, bătrîne. O ajuţi pe fata asta sau pe Tess Struan ? Nu uita că din vina ta asasinul acela sîngeros a supravieţuit ca s-o spsrie pe a-ceastă fată şi aproape s-o ucidă.

- Medical vorbind, e pasibil, dar părerea mea este să nu - procederm aşa, spuse el, şi-i aruncă o privire lui Babcott, pentru a-l preveni să nu se bage. Sir William, de fapt trebuie să ne hotărîm dacă-l trimitem sau nu. Dacă nu-l trimitem, cred că el ar trebui înmormîntat aşa precum..., precum doreşte soţia lui.

Sir William ezita, iritat de faptul că soluţia lui nu fusese acceptată.

- Angélique, de ce te împotriveşti cu atîta înverşunare să pleci cu sicriul la Hong Kong, cu vasul de poşta, daca nu vrei cu Prancing Cloud ?

- Sînt împotriva deoarece nu va fi înmormîntat aşa cum ar dori el, ca bunicul lui, mama lui nu va recunoaşte povestea celeilalte înmormîntări, nici n-ar putea. Eu sînt văduva iui şi eu vă spun că dorinţa lui este şi dorinţa mea, din toata inima.

Sir William nu era sigur pe ce temei legal putea accepta sau respinge soluţia asta şi era teribil de îngrijorat cum va reacţiona Tess Struan, ea fiind acum de fapt căpetenia Nobilei Case, iar ea îşi exprimase în scris opoziţia faţa de aceasta căsătorie. Şi se întreba ce va farce ea în cazul în care trupul neînsufleţit nu era trimis acasă. Va ţipa sus şi tare că fiul ei a fost victima unui groaznic asasinat, asta pe de o parte, gîndi el, aproape tresărind. Bineînţeles că doreşte ca inmormîntarea să aibă loc acolo, aşa se şi cuvine, fie că e înmormîntat în mare, fie că nu e înmormîntat în mare, indiferent daca povestea e adevărată sau nu. Şi fac prinsoare pe cincizeci de lire sterline contra un bănuţ că va încerca să anuleze căsătoria, şi-i foarte posibil să şi reuşească. Aşa că, biata doamna, îţi place sau nu-ţi place, te afli pe o muchie de cuţit.

- Mă tem că faci dintr-un accident, care este şi aşa tragic, un lucru chiar şi mai complicat decît ar trebui să fie. Bietul om poate fi înmormîntat în mare tot aşa de bine şi la Hong Kong ca şi aici. Aşa că cel mai bun lucru.,.

- Scuzaţi-mă că intervin, Sir William, spuse Skye şi apoi adăugă cu ifosele unui genial avocat al Curţii Regale : Dar..: dacă nu contestaţi în mod oficial legalitatea căsătoriei clientei mele, atunci trebuie să ştiţi că ea are anumite drepturi. Permiteţi-mi, deci, să vă cer să vă daţi consimţămîntul ca dorinţa defunctului ei soţ şi a ei să aibă ciştig de cauză in această chestiune şi el să fie înmormîntat aici.

Apoi, aşa cum ar fi încheiat acelaşi avocat al Curţii Regale pledoaria apăiării, el spuse fcarte blînd şi foarte emoţionant :

— Malcolm Struan e al nostru, al celor din Yokohama în aceeaşi măsură în care a aparţinut familiei. Tragedia lui a început aici, ar trebui să sfîrşească tot aici.

In ciuda hotărîrii luate, Angélique simţi cum încep să-i curgă lacrimile. Plîngea fără să scoată un sunet.

47

După ce Sir William şi ceilalţi plecară, Skye şi Jamie se certară o oră întreagă. Ea ii auzea, fără să scoată o vorbă. Oricum, nimic din ce spuneau ei nu mai putea schimba în vreun fel situaţia. Ea pierduse tot. După ce ascultase cu răbdare cuvintele mişcătoare ale lui Skye, Sir William decisese :

- Imi pare rău că toată după-amiaza asta n-am auzit nici un argument întemeiat, care să-mi schimbe hotărîrea. Aşa că trupul neînsufleţit va trebui să fie trimis înapoi la Hong Kong, pentru înmormîntare, ori cu Prancing Cloud ori cu vasul poştal. Cum doriţi dumneavoastră, doamnă. întrevederea noastră s-a încheiat !

Intr-un tîrziu, Skye oftă şi rosti cu amărăciune :

- Dacă ne aflam la Hong Kong, aş fi, putut obţine o ordonanţă specială, pe baza a o mulţime de motive, dar aici Sir William este şi instanţă şi judecător şi jurat. Şi nu avem timp să ne ducem pînă acolo şi să ne şi întoarcem, orice am face.

- Atunci, chiar că nu mai e nimic de făcut, zisese Jamie. mohorît. simţind că i se rupe sufletul de mila ei. Trebuie să iei

lucrurile aşa cum sînt, Angélique. Nu mai e nimic de făcut, fir'ar a dracu' de lume să fie !

- Eu nu pot să merg la Hong Kong..., totuşi trebuie să fiu la înmormîntare...

- Aşa-i, o aprobă Skye cu tristeţe.

- Bine, dar de ce ? Ce anume te împiedică să te duci acolo, Angélique ? întrebă Jamie.

- Tess Struan ! răspunse aceasta.

- Dar ce poate să-ţi facă ea ? Nu te poate opri să mergi la înmormîntare şi nici nu poate anula căsătoria, in numărul de seară al ziarului, Nettlesmith scrie în articolul lui că toată ceremonia este perfect legală, chiar dacă amîndoi sinteţi minori. Haide, du-te cu nava de poştă, o să am eu grijă să ajungă odată cu cealaltă.

- Nu, nici vorbă. Imi pare rău că te contrazic, Jamie, dar domnul Skye a zis deja, pe bună dreptate, că articolul acela susţine doar o părere personală. Dar eu ştiu că Tess Struan n-o să-l înmorminteze în mare, aşa cum şi-a dorit el, sînt sigură că n-o să vrea. O să încerce să mă lovească prin orice mijloace. Poftim scrisorile ei către Malcolm.

Cei doi bărbaţi rămaseră încremeniţi citind cuvintele pline de ură ale temutei Tess Struan.

- Mare păcat că nu o poţi da în judecată pentru aşa ceva. Pentru că ea o să pretindă că sînt scrisori confidenţiale, trimise de ea, ca mamă, fiului ei, pe cînd voia, ajunsă la disperare, să îl prevină asupra unui mariaj nepotrivit, după cum era şi dreptul ei legal, poate chiar să împiedice acest mariaj, lucru iar cit se poate de îndreptăţit de lege. Cît despre ameninţările proferate la adresa persoanei dumneavoastră, doamnă Struan, nu le putem folosi defel împotriva ei.

- Dar nu este drept ! se revoltă Angélique.

- Auzi, Skye, da' de chestia asta cu „dacă femeiuşcă aceea îndrăzneşte vreodată-n viaţa ei să pună piciorul pe pămîntul Hong Kongului, o să am eu grijă să...". Ei, ce zici ?

Jamie nu voia să o chinuie şi mai mult pe biata văduvă, aşa că nu cită fraza pînă la capăt, pentru că Tess continua : ,,...o să am eu

grijă ca orice persoană respectabilă din oraş să afle totul despre trecutul ei, despre taică-său, despre unchiu-său şi mai ales despre mătuşă-sa, care a fost actriţă la un teatru ambulant, unde se adunaseră tot soiul de actoraşi, ţigani şi şarlatani. Şi or să ştie toţi, bineînţeles, despre situaţia ei financiară...".

- Mie nu mi-e ruşine că mătuşa mea a fost actriţă, rosti Angélique răspicat. Chiar dacă majoritatea englezilor cred că acelea care se fac actriţe sînt, neapărat, şi femei uşoare. Mătuşa mea nu a fost aşa ceva. Niciodată. Iar ea şi soţul ei nu au fost escroci. Eu nu sînt vinovată pentru păcatele tatălui meu.,, înainte nu eram săracă lipită pămîntului, el mi-a furat şi mie nu, nu numai pe-ai altora.

- Ştiu, zise Jamie amărît că adusese vorba de epistolă. Preasfinte, dar crezi că ai putea aduce dovezi despre înmor-mîntarea laolaltă a lui Dirk şi a lui May-may ?

- A, sigur că da, cu ajutorul compradorului Chen şi a lui Tess. Atita doar că ei nu vor fi deloc incìntati de idee, ba chiar vor refuza, nu crezi ? O să ne ia peste picior şi n-o să reuşim niciodată să obţinem o hotărîre judecătorească pentru a deschide cripta familiei.

Skye se opri, înecat de un acces de tuse, apoi, cînd îşi reveni, urmă :

- Doamna Angélique Struan trebuie să însoţească rămăşiţele păminteşti ale soţului ei, altfel riscă să îşi compromită iremediabil poziţia, atît din punct de vedere legal, cît şi social. Totuşi, să se ducă în această situaţie la Hong Kong... E prea primejdios.

îi rugase personal pe doctorii Babcott şi Hoag, să mai a-tenueze cumva felul în care prezentau cauza morţii în certificatul de deces, dar, după cum se şi aşteptase, fusese refuzat categoric.

- Am stat mult şi am cumpănit, Jamie, aşa că, după părerea mea, doamna Angélique are dreptate să nu îşi asume deocamdată un asemenea risc. Mă tem că în Hong Kong va fi în mai mare pericol decît aici.

- Dar te-ai putea duce şi tu cu ea, să ii oferi protecţia necesară...

- Ce-i drept, dar de aici ar putea ieşi un scandal uriaş, ceea ce eu doresc să preîntîmpin prin toate mijloacele, pentru binele tuturor. Chiar şi pentru Tess Struan. Să ştii că nu-i o femeie chiar atît de rea,

dacă ai în vedere faptul că ea judecă totuşi părtinitor, ca orice mamă. Aşa că, după ce am socotit îndelung, am ajuns la concluzia că oricum se vor Isca neplăceri, deci problema este cum să le evităm sau cum să le mai atenuăm.

- Poate că se poate rezolva cumva, interveni Jamie. Tess nu-i chiar o balauroaică. In felul ei, a fost întotdeauna dreaptă cu ceilalţi.

- Da. dar cu mine nu va fi, zise Angélique, Eu una o înţeleg. De fapt, numai o femeie o poate înţelege. O să aibă impresia că am pus mîna pe fiul ei cel mare, l-am îndepărtat de ea şi l-am omorît. De altfel, Malcolm m-a avertizat că ea aşa gîndeşte.

- Ca să o potolim cumva, avem nevoie de timp, rosti Skye. Avem nevoie de timp ca să ducem tratative, să întoarcem lucrurile şi în favoarea noastră, dar sigur nu vom avea vreme să facem toate astea pînă la înmormîntare.

Intr-un tîrziu, cei doi plecară, fără să găsească deocamdată nici o soluţie. Nu-i nimic, se încuraja singură Angélique.

O să-mi înmorminlez soţul aşa cum şi-a dorit. O să îi moştenesc toate bunurile rămase, dacă or fi vreunele, aşa că o voi învăţa minte pe Tess Struan. Şi o să fiu răzbunată pe deplin.

Scrisorile celeilalte o răniseră, într-adevăr, dar nu atît cit se aşteptase ea. Plînsese iar, însă nu atît de amarnic ca altădată. Nu se mai frămîntase ca înainte. Da, nici eu nu mai sînt aceeaşi, îşi spuse ea. Nu mai înţeleg deloc. Sînt într-adevăr foarte ciudată. Oare o să mă ţină ? Eu aşa sper. Maică Precistă, tare proastă am mai fost pînă acum !

Se uită pe geam şi văzu că aproape se înnoptase. In golf, luminiţele mişcătoare ale navelor, de la babord, tribord şi de pe catarge, săltau sau coborau odată cu valurile. In vatră, domol, cărbunii sîsiiau întruna, iar flăcările jucăuşe ce dansau deasupra jarului ii atraseră atenţia şi începu să se gîndească iar la situaţia ei. Oare ce era de făcut ?

— Don'şoalaa..., o chemă Ah Soh, intrind în cameră.

- Spune-mi tai-tai, Ah Soh ! Sau eşti surdă, heya ? se răsti stăpina ei.

Malcolm ii explicase ce însemna „tai-tai", iar in seara dinaintea morţii lui le poruncise chiar el lui Ah Tok. Ah Sok şi lui Chen ca de atunci înainte să i se adreseze soţiei sale numai astfel. Iar Skye îi amintise din nou să le ordone servitorilor să îi zică aşa.

— Don'şoalaa vlea pachetez eu tot chop chop ?

— Tai-tai. Eşti surdă, heya ?

— Vieţi 'pachetez eu tot, chop chop... tai-tai ?

— Nu. Mîine. Dacă o să fie nevoie, adăugă calmă Angélique.

— Don'şoalaa...

Tînăra franţuzoaică oftă, resemnată.

— Tai-tai !

— Don'şoalaa tai-tai...

— Ieşi odată de-aici !

— Om doctol vlea să vadă ah...

Tocmai era gata să o dea iar ofară pe chinezoaica aceea impertinentă, cînd se răzgîndi dintr-odată.

— Care om doctor ? întrebă.

— Om doctol bloască, don'şoola tai-tai.

Aha, Hoag. Mda, chiar seamănă cu un broscoi, i-şi zise Angélique şi se trezi zimbind.

— Da, bine. Să vină să mă vadă.

Cînd intră Hoag, ii ieşi în înlîmpinare.

— Bună seara, doctore. Ce mai faci ? Eu mă simt bine,' datorită dumitale.

— Eşti sigură ? întrebă acesta, cam neîncrezător.

Avea ochii injectaţi de oboseală, faţa palidă şi buhăită, ca întotdeauna, însă radia o căldură, aşa cum se potrivea unui om cumsecade ca el. O privi cu mare atenţie.

— Da, îmi dau seama că te simţi mai bine. Dar ai mare grijă, Angélique, nu te obosi peste măsură, fii cu băgare de seamă. '

— Aşa o să fac, promit.

— Te-ai purtat admirabil astăzi.

— Da, dar oricum nu mi-a ajutat la nimic.

— Da. Mie şi lui George Babcott ne-a părut foarte rău, Am fost foarte mîhniţi că Atotputernicul ţi-a hărăzit o astfel de soartă cruntă.

George cinează cu Wee Willie şi o să încerce din nou să-i schimbe intenţiile, dar nu prea avem şanse de reuşită.

Observă că tînăra nefericită ridică încet din umeri, nepu-tincioasă, apoi, fără să scoată o vorbă, se uită la el cu ochii aceia albaştri, ce păreau imenşi pe chipul ei ca varul.

— Ai nevoie de ceva ? Să poţi dormi sau să te calmezi..: A. nu, cred că nu ai nevoie de nici un calmant. Imi pare foarte, foarte bine. Aş fi voit să stăm puţin de vorbă, doar aşa, să discutăm în general. Te-ar deranja ?

— Nu, bineînţeles că nu, te rog să iei loc. Cum a mers ancheta ? Ah, iartă-mă, ai acolo whisky şi alte băuturi... Ser-veşte-te după voie.

— Mulţumesc.

In bar se vedeau pahare Waterford şi carafe de sticlă frumos lucrată, aliniate ca nişte soldăţei, în suporturi de argint, cu etichete argintate, în stil georgian, pe care era scris : whisky, coniac, sherry, porto. Doctorul se hotărî să bea o jumătate de pahar de whisky.

— Ancheta a decurs întocmai cum era de aşteptat. Edward Gornt a fost absolvit de orice vină şi felicitat pentru actul lui de curaj. Judecătorul de instrucţie, Skye, a hotărît că Greyforth a murit in urma unui accident, iar Gornt a procedat perfect legal. incercînd să oprească o crimă premeditată. Am fost şi noi foarte uimiţi că a folosit astfel de cuvinte dure, deşi ăsta era adevărul.

Aşeză pe scaun, chiar in faţa ei şi ridică paharul, să închine :

- Multă sănătate !

- Salut ! Mă bucur pentru Edward. Merită toate laudele.

- Şi dumneata la fel. M-au impresionat foarte tare cuvintele dumitale, oftă Hoag, sincer îndurerat.

- Am spus numai adevărul. Nici dumneata nu mă crezi ?

- Eu te cred întru totul. Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc. Vezi dumneata, nici nu poţi să-ţi închipui cît de bine te înţeleg.

După care îi povesti cu multă însufleţire despre tinereţea lui, cînd în armată fiind, în India, se îndrăgostise nebuneşte, apoi se căsătorise cu fata iubită, o indiancă, împotriva tuturor convenienţelor şi a legilor sociale. Toată lumea ii condamnase, erau

trataţi ca nişte paria, iar apoi făcuseră greşeala fatală de a se duce amîndoi în ţara lui. însă situaţia nu se îmbunătăţise cu nimic.

- Ba, dimpotrivă. A fost chiar mult mai rău. Arjumand a murit. Aşa o chema, ca pe iubita şahului Jahan, cel ce a construit palatul Taj Mahal..., rosti el, cu privirile aţintite asupra acului, ca şi cum lui i-ar povestit toate acelea şi ar fi văzut acolo imaginea dragei lui şi zilele de neuitat, dinaintea căsătoriei lor. Am suferit cumplit, dar într-un fel m-am şi bucurat că n-a avut de îndurat prea mult răutatea şi ura celor din jur, nu după multă vreme s-a îmbolnăvit de friguri şi a murit repede, precum o plantă minunată, dar prea plăpîndă, peste care a suflat viforul... Da, de fapt asta şi era, o floare fermecată... Nici nu-ţi poţi închipui cît de frumoasă era... Tot timpul mai că nu mi-a venit să cred că mă iubea tocmai pe mine... Doar ştiu cît de urît sînt. Dar am iubit-o ca un nebun şi am ucis-o aproape cu mîinile mele...

- Cind vorbeşti despre ea, te luminezi tot, zise ea, cu blîndeţe. Nu ai ucis-o dumneata. Aşa i-a fost scris. N-ai fost vinovat !

Iar cuvintele astea blestemate ! se gîndi ea.

- Ba da. M-am însurat cu ea şi am luat-o din ţara ei. Şi May-may ar fi murit tot aşa, înstrăinată, singură şi chinuită de dorul de ţara ei. Nici măcar marele Dirk Struan nu ar fi putut înfrunta pînă la capăt opinia publică, dacă s-ar fi căsătorit cu ea. Au avut mare noroc că au murit aşa cum au murit.

Angélique îl privi cîteva clipe, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

- Dar Malcolm o avut noroc că a murit aşa cum a murit ? Vreau să spun..., dumneata ai zis că părea foarte senin, foarte împăcat. Ar fi murit oricum, din pricina rănilor ?

— Mă tem că da, mărturisi Hoag. Putea să se sfirşească în orice zi, de la o oră la alta. Işi prelungise doar agonia, si cred că şi el ştia asta.

Vorbele doctorului o revoltară.

— Bine, dar de ce nu i s-a spus adevărul ? Dumneata de ce nu l-ai prevenit ? De ce nu ne-ai prevenit pe amindoi ?

— Numai Dumnezeu putea să hotărască soarta lui... Noi "n-aveam de unde să ştim cu siguranţă dacă mai era vreo speranţă sau

nu... oricum, in nici un caz nu ne-am putut da seama de adevărata lui stare pină acum... Era imposibil să ne dăm seama...

— Eu... eu tot nu pricep... Te rog, spune-mi adevărul. Vreau din tot sufletul să ştiu totul, să înţeleg...

Atunci doctorul Hoag începu să-i explice cu mare blin-deţe :

— Dedesubtul rănii şi împrejurul ei, intestinele au fost mai grav afectate decît am bănuit noi. George n-a avut timp să sondeze mai adinc rana, atunci cînd l-au adus pe Malcolm la el, intervenţie care l-ar fi dat gata. La autopsie am constatat că făcuse cangrenă.

— Dar operaţia a fost bine făcută ?

— A, sigur, fără cusur. George a lucrat admirabil, ca un maestru, dar nimeni nu ar fi putut face mai mult, o asigură el, iar ea îl crezu pe cuvînt. Vezi dumneata, Angélique, noi nu putem înlocui nimic în organism, nu putem decît să reparăm părţile atinse de boală. Avea pungi cu puici înăuntru „- de-asta îl chinuiau atît durerile, săracul de el, şi leziuni interne foarte grave, din pricina cărora nici nu se mai putea îndrepta de spate. Oricum, ajunsese deja aproape de sfîrşit. Dar, chiar şi aşa, eu sînt sigur că în ultimele zile din viaţa lui dumneata i-ai dăruit mai multă fericire decit poate spera orice om de pe lumea asta.

Un tăciune căzu în vatră, sfirîind. Angélique se uită într-acolo, pierdută in gînduri. Pe cărbunele mistuit, o flăcăruie subţiratică mai pilpii cîteva clipe, apoi se stinse ca şi cum n-ar fi fost. Da, întocmai ca şi Malcolm al meu, bietul de' el, dragostea mea..., gindi ea.

— Ce trist, îngăimă ea, cu ochii încă spre foc. Atît de trist. Cîtva timp, Hoag rămase tăcut, o urmări din priviri, gîndindu-se la soarta ei crîncenă, la tinereţea lui zbuciumată şi !a draga lui, Arjumand, a cărei înduioşătoare amintire revenise pentru câteva momente, în prezenţa sărmanei Angélique. Mda,

acum, după ce i-am povestit despre Arjumand, mi-e mai uşor să mă hotărăsc, îşi spuse el. Emoţionat, bău ultimele picături de tărie.

- Imi permiţi ? o întrebă, cu voce tare.

- Da, sigur, te rog...

Hoag îşi turnă iar whisky, dar nu umplu paharul.

- De fapt, eu am vrut să stau de vorbă cu tine tocmai despre înmormintare, începu el. Ştii, ar exista totuşi o posibilitate de a împlini dorinţa ta şi a lui Malcolm.

- Poftiiim ?

Doctorul se aşeza iar pe scaunul din faţa ei.

- Da, exista o posibilitate de a-l înmormînta în mare, ca pe bunicul lui, aşa cum a vrut şi el şi cum vrei şi dumneata. Eu pot să te ajut în privinţa asta.

- Cum ?

Hoag îşi trecu mîna peste frunte, apoi rosti :

- Te duci la Sir William şi-i spui că, deşi conteşti în continuare decizia lui, îţi calci pe suflet şi accepţi situaţia aşa cum este, iar coşciugul poate fi trimis la Hong Kong, In mod oficial, asişti la plecarea navei ce va duce sicriul, însă vei pretexta că nu poţi suporta să mergi pe aceeaşi corabie cu el, dar că te vei duce spre Hong Kong cu vasul poştal care pleacă poimîine. Şi uite-aşa, toata lumea o să fie mulţumită.

- Iar sicriul o să fie gol ? întrebă Angélique, cu sufletul la gură.

Doctorul clătină din cap, iar fruntea şi fălcile îmbrobonate de sudoare luciră scurt în lumina jucăuşa a focului.

- Nici vorba. O să existe un cadavru, însă va fi al unui pescar, un corean care a murit azi-dimineaţă, la Kanagawa, la spital. Intre timp, sicriul lui Malcolm va rămîne tot la Kanagawa, neştiut de nimeni. Daca Jamie e de partea noastră, el ar putea aduce cuterul acolo, mîine seară, după care am merge în larg şi, daca reuşim să-l convingem pe Tweed să ţină slujba de îngropăciune, Malcolm ar putea fi înmormîntat cum vrei dumneata. Iar a doua zi dimineaţă te vei îmbarca pe vasul poştal şi nimeni n-o să afle o vorbă despre toate astea.... dacă reuşim să-i facem pe toţi să jure că păstrează secretul.

- Of, sînt atîţia de dacă..., murmură Angélique, in timp ce inima ii bătea nebuneşte.

- Mda, mult mai mulţi decît am crezut şi eu la început recunoscu Hoag, după ce îşi şterse fruntea de transpiraţie şi îşi drese vocea. Era doar... Ştii, ideea asta mi-a venit de puţina, vreme. nici n-am avut timp să o întorc pe toate feţeie, s-ar putea să fie o aiureală, dar eu

am vrut numai să te ajut cumva. Şi. fie că vrea George, fie că nu, prima parte a planului ăsta o pot duce singur la îndeplinire. Adică să înlocuiesc morţii. Dar, dumneata va trebui să te ocupi de toate celelalte. Poate că aşa o să-ţi fiu de vreun folos, cine ştie..., zise el apoi adăugă cam încurcat : ştii, eu nu m-am priceput niciodată să păstrez o taină. Imi pare rău, dar va trebui să te decizi acum dacă..., pentru că eu voi fi nevoit să mă întorc la Kanagawa astă-seară; cît rămîne George aici, să ia cina cu ministrul. Ce părere ai ?

Intr-o fracţiune de secundă, Angélique sări de pe scaun,' emoţionată pînă la lacrimi, îl cuprinse cu braţele ei catifelate şi parfumate.

- Haide să încercăm şi, îţi mulţumesc..., îţi mulţumesc din tot sufletul...

- M-aţi chemat, doamnă ? întrebă Gornt.

- Da, te rog să intri şi să iei loc.

Angélique şedea lîngă fereastra cu vedere spre golf, din biroul tai-panului. Nu era prea multă mobilă in încăpere, ci doar scaune cu speteaza, o masă de stejar şi un bar. Chen se afla şi el acolo, la porunca stăpînei.

- Permiteţi-mi să vă prezint din nou regretele mele pentru toate cele întîmplate. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, vă rog să nu ezitaţi să-mi cereţi ajutorul, doamnă.

- Sînt sigură că pot conta pe dumneata, Edward, mulţumesc. Da, adevărul este că ai putea să mă ajuţi, doar oricine are nevoie de prieteni. Mă bucur nespus că rezultatele anchetei ţi-au fost favorabile..., ar trebui să ţi se dea şi o decoraţie. Mare curaj din partea dumitale ! Dă-mi voie să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa lui Jamie, căci nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

In şemineu ardea un foc straşnic, iar perdelele din mătase fină, de Tailanda, erau trase ca pentru timp de noapte. Chen se apropie de frapiera în care pusese o sticlă abia deschisă.

- Soţul meu mi-a spus oă preferi şampania...

- într-adevăr, doamnă, aşa este, încuviinţă Gornt, gîndindu-se la anchetă şi la binecuvintatul verdict care muşamalizase incidentul cu Norbert Greyforth, periculos pentru cariera lui.'

Judecătorul de instrucţie, Skye, Domnul să-l aibe in pază.' era recunoscut pentru abilitatea lui profesională. Angélique îl făcu semn lui Chen, care turnă îndată şampanie in două pahare înalte.

- Doh /eh. Mulţumesc, spuse Gornt, luînd un pahar. Servitorul chinez holbă ochii la el, ca şi cum nu pricepea nimic, pentru că-l dispreţuia şi mai mult pe blestematul acela de venetic, pentru că îndrăznea să vorbească într-o limbă civilizată.

- Chen, aşteaptă afară, îi ordonă stăpîna. Dacă am nevoie de tine sun din clopoţel, heya ? îi arătă ea spre clopoţelul de argint de pe masa de alături.

- Da, don'şoalaa...

- Tai-tai ! îl fulgeră ea cu privirea.

- Da, don'şoalaa tai-tai.

Slujitorul ieşi, foarte mulţumit de mica lui izbîndă. Toţi servitorii casei ţinuseră sfat, la care luase parte şi el. Ah Tok, înnebunită de durere că. îi murise stăpînul, propusese să plătească un vrăjitor, care să arunce blestemul Ochiului Diavolesc asupra „Femeii Hărăzită cu o Bortă fără Fund, Aducătoare de Moarte". Insă Chen se opusese categoric : „Nu, nu, asta n-o putem face... Iar ea nu are nici o vină. Moartea stăpînului nostru n-a fost lucrarea ei. Stăpînul a luat-o de soţie şi ne-a poruncit să-i spunem tai-tai, în faţa ei şi a lui. Dar noi să ne înţelegem ca de acum înainte să-i spunem mai intii „donşoa'laa", iar dup-açeea „Don'şoalaa tai-tai", pînă vom afla ce a hotărît Ilustrul Chen, spre care scrisoarea mea urgentă şi plină de toate amănuntele se îndreaptă deja, la bordul lui Prancing Cloud."

- Salut, Edward, închină Angélique.

- In sănătatea dumneavoastră, doamnă !

Ea abia îşi umezi buzele, dar Gornt sorbi cu mare plăcere.

- Pentru mine, şampania este o adevărată apă vie, rosti el, dar regretă îndată vorbele acelea. Adevărul este că nu mi-am putut permite să mă bucur prea mult de aşa ceva, decît la ocazii festive, o drese el la iuţeală.

- Şi mie îmi place şampania în general, dar astă-seară parcă n-are nici un gust, mărturisi ea. Insă în curînd o să-ţi poţi permite să ai tot ce-ţi doreşti, nu-i aşa ? Soţul meu mi-a povestit că afacerile

dumitale prosperă într-un ritm ameţitor şi că v-aţi împărtăşit multe secrete unul altuia, desigur, spre... avantajul amîndorura.

- V-a spus el toate astea ? se miră Gornt, luat pe nepregătite.

Se înţelesese cu Malcolm Struan să nu afle nimeni despre relaţia lor. Dar cele spuse de el lui Norbert ? Nu conta, fusese doar o stratagemă in plus, pentru a amăgi duşmanii, iar Norbert fusese dintotdeauna de partea inamicilor.

- Secrete ? Ce fel de secrete, doamnă ?

- Mi-a spus că ţine la dumneata, că are încredere în dumneata, ca şi mine, de altfel, pentru că dumneata ştii să păstrezi tot atît de multe secrete pe cîte deţii şi că înţelegi foarte bine că un prieten vechi este nepreţuit..., un prieten în acceoţiunea chinezească.

- Pină aici, nimic mai adevărat. Şi mie mi-a plăcut soţul dumneavocstră, ca om, şi am avut deplină încredere în eî.

- Zicea Jamie că pleci cu Prancing Cloud.

- Da. aşa este, doamnă.

- Soţul meu mai spunea că aştepta să-i furnizezi pe rînd nişte informaţii prin care putea să ducă firma Brock la faliment. Parcă trebuia să-i spui toate astea ieri dimineaţă după..." A trecut numai o zi ? Parcă ar fi trecut o viată de om..., de fapt, pentru Malcolm chiar a trecut..., bietul Malcolm...

Gornt oftă, sincer îndurerat pentru ea.

- Da..., doamnă, permiteţi-mi să vă spun că v-aţi schimbat.' Sînteţi cu totul alta. N-aş vrea să mă credeţi neobrăzat sau lipsit de maniere, însă v-aţi schimbat mult. In bine.

- Eu una aş fi preferat de o mie de ori mai mult să trăiască soţul meu, decît să mă fi schimbat eu, chiar şi in bine.

Rămase şi ea surprinsă de sinceritatea ei, deşi, ca şi Malcolm i se păruse dintotdeauna că poate vorbi deschis cu Gornt.

- Nu sînt încă sigură că este binevenită această schimbare a mea Cînd te maturizezi atît de repede este ca şi cum..., nu-mi dau seama ce cuvint s-ar potrivi..., este ca şi cum ţi-ai face singur o rană adincă, pe viu.

Se ridică de pe scaun şi îi umplu oaspetelui paharul, apoi puse fraoiera cu şampanie pe masă, lingă el.

- Mulţumesc, zise Edward, simţind că-i place tot mai mult fiinţa aceea.

- Eu m-am decis să nu iau cliperul spre Hong Kong,

- A, bine, doamnă... Am auzit eu un zvon cum că n-aţi vrea sa vă îmbarcaţi pe Prancing Cloud şi nici sicriul nu il asaţi la bordul lui, pentru că aveţi de gînd să plecaţi cu vasul poştal.

îndată ce auzise vestea aceasta, ca să se asigure, se dusese la cel ce vindea bilete de călătorie pentru vaporul poştal dar toate cabinele erau dejo ocupate. Ocărind, plin de minie, încercase să dea de Jamie, dar acesta era plecat.

- Vă înţeleg de ce nu vreţi să mergeţi cu cliperul.

Cu mîinile aşezate cuminte în poală, Angélique vorbi cu voce calmă, stăpînită :

- Oare secretele pe care voiai să i le destăinui soţului meu mi le-ai putea încredinţa mie ?

El îi zîmbi fermecător, fascinat de femeia aceea deosebită, da clătină din cap tăgăduind.

- Nu, doamnă, regret, nu vi le-aş încredinţa..., nici dacă aş deţine într-adevăr astfel de informaţii preţioase.

Ea dădu din cap, înţelegătoare, fără să se supere.

- Nici nu mă aşteptam la alt răspuns. Oricum, sînt sigură că n-aş fi priceput despre ce este vorba chiar dacă aş fi aflat. Şi nici nu m-aş fi putut folosi vreodată de ele, nu-i aşa

Gornt îi răspunse printr-un surîs.

- ...Dar Tess Struan ar putea, nu ? urmă Angélique.

- Mă scuzaţi, doamnă, dar nu înţeleg...

- Soţul meu mi-a destăinuit că dumneata l-ai asigurat că, dacă i se întîmplă ceva, te vei duce imediat la Hong Kong, să tratezi direct cu mama lui, ca să închei cu ea aceeaşi înţelegere pe care o avuseseşi cu el. Spunea că eşti dispus să faci aş-a ceva pentru că îi urăşti pe cei din neamul Brock..., dar nu mi-a mărturisit din ce pricină ii deteşti...

începu să-şi treacă uşor degetele. în joacă, peste piciorul fin al paharului de şampanie.

- în mod clar, Tess Struan s-ar putea folosi de informaţiile acelea, dacă se dovedesc adevărate, nu-i aşa? urmărea, netulburată. Eu am aflat toate astea joi, înainte de a ne căsători...

Gornt se uita la ea în continuare, cu aceeaşi expresie de admiraţie, întipărită pe chipul lui frumos.

- Eu una înţeleg de ce ţinea soţul meu, la dumneata, Edward, şi de ce poţi deveni oricînd un inamic redutabil sau un amic chiar mai primejdios.

Ultimele ei cuvinte îl făcură să izbucnească în rîs, iar încordarea ce plutea între ei se risipi într-o clipa.

- Nu şi în ceea ce vă priveşte, doamnă, niciodată... V-o Jur ! Niciodată.

- Ei. asta o să mai vedem noi. Mai avem multe hopuri de trecut împreuna, iar eu, pe Dumnezeu din ceruri, cum ar fi zis soţul meu, eu voi îmbrăţişa întru totul speranţele şi idealurile lui, vreau să mă ajuţi dumneata ca Struan să-i învingă pe cei din neamul Brock, odată pentru totdeauna. Poate că acestea sînt şi speranţele şi idealurile dumitale.

- Ale mele ?

Angélique nu răspunse, în schimb scoase din poşetă o Hărtie pe care o găsise în compartimentul secret al safeului o ţinu în lumină, să vadă mai bine şi începu să citească rar. cu voce tare : ..Actul de faţă e înţelegerea solemnă dintre mine şi dl. Edward Gornt, gentleman, reprezentant al firmei Rothwell, din Shanghai, înţelegere care prevede următoarele : dacă informaţiile furnizate de Domnia Sa vor ajuta Compania Struan să ducă la faliment firma Brock şi Fiii, in decursul următoarelor şase luni, în numele companiei Struan, îi garantez că, începînd din momentul preluării firmei Brock, va primi 50% din acţiuni transferate firmei Rothweil fără nici o dobîndă sau obligaţie, iar apoi îl vom ajuta prin orice mijloace, cit ne stă în puteri, să obţină de la Banca Victoria suma necesară preluării restului de 50% din acţiuni, aparţinînd lui Jefferson Cooper. începînd de la această data, timp de douăzeci de ani. Compania Struan îi acorda firmei sale sau oricărei alteia pe care o va controla personal, statutul de partener favorizat şi orice alt fel de ajutor în afacerile încheiate."

îi întinse documentul să-l vadă, însă nu i-l înmînă.

- Este datat alaltăieri, Edward, semnat, dar nu este autentificat de nici un martor.

Gornt nu se obosi să cerceteze îndeaproape hirtia. Vedea foarte bine şi de departe că era originalul, in timp ce-i citea, prevederile contractului, el recunoscuse semnătura lui Malcolm Struan. Insă nesemnat de un martor, n-are nici o valoare practică, îşi zise, în vreme ce îşi făcea în minte tot felul de planuri şi formula o mulţime de întrebări şi răspunsuri.

- Deci... ? începu el cu voce tare.

- Deci, eu aş putea autentifica acest document prin semnătura mea.

Toate frămintările lui se risipiră pe dată.

- De obicei, semnătura soţiei pe un act încheiat de soţul ei nu are nici o valoare juridică.

- Da, dar să presupunem că eu aş fi fost martoră în ziua , în care s-a stabilit acest contract... adică înainte de a ne căsători.

3T»

De unde dracu o fi ştiind ea toate astea ? se mira el uluit. O fi învăţat-o Jamie ? Sau Skye ? trece peste toate obstacolele de parcă ar fi un tăvălug cu aburi, marca Stevenson.

- Chiar dacă ar fi aşa, dacă documentul ar fi perfect legal, semnat şi de un martor, nu mai are nici o importanţă pentru Nobila Casă.

- Da, dintr-un punct de vedere, da. Însă va avea greutate în ochii lui Tess Struan..., ar fi ca şi cum ar face pace şi cu fiul ei. Nu confirmă actul ăsta că te înţeleseseşi cu soţul meu, sigur, în secret, să-i oferi informaţiile care ar putea duce şi la împlinirea ţelului ei de-o viaţă ?

- Mda, mda, poate aveţi dreptate, doamnă..., şovăi el. Jamie este de acord cu documentul ?

El nu ştie nimic. De fapt, nimeni nu ştie nimic, în afară de mine, îl asigură ea, dorindu-şi din tot sufletul să fie aşa.

Altfel, de ce l-ar fi ascuns Malcolm ? Ingîndurat, Gornt îşi mai turnă şampanie. Observă că ea nici nu se mai atinsese de pahar.

- Imi dau seama că o astfel de favoare trebuie răsplătită cumva, doamnă, rosti el cu blindeţe.

- Da. Aş dori ca dumneata să pleci cît mai degrabă cu Prancing Cloud, după cum aveai de gînd, şi să te întîlneşti cu Tess Struan. Şi să-i dai o scrisoare din partea mea.

- Asta-i tot ? rămase el uluit.

- Nu chiar. în Hong Kong, cliperul va fi acolo cu mult înaintea vasului poştal, trebuie să ajungi să vorbeşti cu ea înainte de a auzi de la altcineva despre tragedia soţului meu. Este extraordinar de important să reuşeşti să-i duci dumneata această veste tristă, dar şi informaţiile acelea nepreţuite, care pot conduce cu siguranţă la ruinarea companiei Brock, la scoaterea lor din circuitul afacerilor, cit mai repede — se opri cîteva clipe şi trase adînc aer in piept. Acesta va fi rezultatul respectivelor informaţii, nu ? adăugă ea apoi.

- Da. răspunse el cu voce scăzută, fără să se mai ascundă.

- După aceea, îi mărturiseşti că vrăjmaşii ei, din neamul Brock, au pus la cale să-l ucidă pe Malcolm, cu ajutorul lui Norbert Greyforth. A treia problemă...

- Ce-au făcuuut !?

- Ce, nu este adevărat ? Nu făcea şi asta parte din planul lui Tyler Brock sau al lui Morgan ? Bineînţeles că şi Jamie va fi de aceeşi părere, ba chiar va jura că este adevărul-adevărat. Domnul Skye mi-a povestit cite ceva despre duelul acela, iar

eu l-am tras pe Jamie de limba pînă am aflat totul despre..; mă rog. dacă avea să fie într-adevăr un duel. Nu era Norbert doar paravanul pentru crima pe care voiau ei s-o comită ?

- Nu ştiu, poate, rosti Gornt, copleşit de Inteligenţa femeii. Probabil că aveţi dreptate. Altceva ?

- Altceva..., vocea ei deveni mai calmă dar, în mod ciudat, mai răspicată. Te rog să-i spui că datorită mie îi dai ei toate dovezile prin care să distrugă Compania Brock..., trebuie neapărat să subliniezi asta.

— Datorită dumneavoastră ! ?

— Da, datorită mie. Exact. Te rog să subliniezi lucrul ăsta.' Este foarte important pentru mine, nu-ţi cer prea mult, şi oricum vei căpăta tot ceea ce-ţi doreşti.

— Sînteţi sigură ?

— Da. Să-i spui că voiai să dai uitării acest contract încheiat cu fiul ei, pentru că aveai impresia că nu mai este de actualitate. Dar, pentru că te-am rugat eu, te-am implorat să te duci să tratezi cu ea, aşa cum făcuseşi cu fiul ei, te-ai hotărît să te duci îndată la Hong Kong şi să discuţi personal cu ea. Angélique se apropie de el, întrebîndu-l confidenţial : Pe baza acelor informaţii se poate trece imediat la acţiune, ?

— Da, o asigură el.

— Atunci scoate asta în evidenţa, cu orice chip. Dar, mai presus de orice, subliniază cît poţi faptul că eu te-am convins să negociezi cu ea şi să-i destăinui secretele care o pot ajuta să-i distrugă pe duşmanii lui Malcolm şi ai ei..., să-i repeţi că eu te-am asigurat că ea va onora acest contract, sau va încheia unul similar. Şi o să vezi că aşa va face. Tess Struan va proceda întocmai, îţi garantez eu.

— Cu semnătura dumitale...

Asta va fi primul lucru pe care-l va observa, aşa că mai Dine avertizeaz-o din timp. Spune-i că luni, înainte de petrecere, Malcolm m-a rugat să fiu martoră şi să semnez ca atare pe documentul întocmit de el, pretextînd că nu-i decît un contract de afaceri, stabilit între dumneata şi el, aşa că eu i-am rèspectat dorinţa, fără să stau pe gînduri... Nu am citit ce scria acolo şi nici n-am întrebat despre ce era vorba. Şi, în sfirşît, îi zici aisa-i transmiţi din partea mea o scrisoare urgentă, pe care o sa i-o dai.

Tinuă Angelique ridicând paharul sorbi din Şampanie, apoi continuă.

- Dacă va citi acea scrisoare în faţa dumitale, lucru care probabil nu se va întîmpla, dar dacă o va face, aş vrea să aflu ce zice sau ce reacţie va avea.

Bău iar o înghiţitură de şampanie, apoi se lăsă comod pe speteaza scaunului,

uitîndu-se drept in ochii lui şi aşteptînd un, răspuns. Nu se putea citi nimic pe chipul ei.

- Ce cuprinde scrisoarea ? întrebă el, într-un tirziu.

- Dacă vrei, poţi să citeşti înainte de a o sigila eu, zise ea, apoi adăugă în treacăt, pe un ton foarte firesc : Aşa ai fi scutit să o dezlipeşti după aceea.

Perplex, Gornt se străduia să dezlege misterul gîndirii acelei femei.

- Şi cum o să-i spun despre căsătoria voastră, despre moartea fiului, ei, cum să-i mai zic şi restul ?

- Nu ştiu, Edward. O să te descurci dumneata.

El mormăi ceva nedesluşit, uluit de îndrăzneala ei, insă şi mai uimit de viclenia femeii. In mod clar, scopul ei era să intre în graţiile temutei Tess Struan şi să îndepărteze ura acesteia, să preîntîmpine orice fel de acţiune potrivnică ei, începînd cu cea penală şi pînă la crimă (de care Tess era în stare, fără îndoială). O astfel de mamă răzbunătoare, sfîşiată de durerea pierderii fiului ei, putea şi chiar era de aşteptat, să se întoarcă întru totul împotriva norei ei... Iar dacă ar fi fost să parieze pentru asta, şansele de reuşită erau de unu la cinci.

Era clar însă că strategia gindită de Angélique, putea să-i aducă laurii învingătorului... era posibil. Dacă era foarte precaut, dar nu aşa cum îi sugerase tînăra văduvă, ci

într-un mod mult mai subtil, putea să ducă la îndeplinire tot ce-i propusese ea, fără să-şi pericliteze cîtuşi de puţin poziţia. Ar fi reuşit chiar să facă o altă înţelegere cu Tess, care, neîndoielnic, i-ar fi dat tot ceea ce voia el..., îndată ce avea să-şi mai aline durerea pricinuită de moartea fiului ei, căci abia atunci avea să-şi dea într-adevăr seama ce şansă uriaşă i se oferea. Mda, e mai bine şi pentru mine să o scot pe Angélique din ghearele lui Tess Struan, mult mai bine. Iar eu ce să-i cer în schimb ? Semnătura, sigur. Şi altceva ? Ce altceva aş mai vrea eu de la ea ? Aici ar fi tot felul de mize care...

Angélique puse mîna pe toc. Semnă, foarte serioasă, actul, apoi îl dată cu două zile în urmă. Fără să scoată o vorbă, cernu nisipul fin peste cerneală, să se usuce, apoi suflă peste foaie, să îndepărteze

pulberea de prisos. Pusè documentul m faţa lui şi rămase aşa, cu ochii încă plecaţi.

- Indiferent de ce vei hotărî dumneata, actul acesta îţi aparţine de-acum, poţi să-l foloseşti după cum crezi de cuviinţă, rosti ea, mizînd în continuare pe simţul onoarei lui. Cît despre viitor, dacă mă vei ajuta, Edward - ridică ochii spre el, privindu-l, şi ceva în adincul lui se înflora - poţi să fii sigur că îţi voi purta nespusă recunoştinţă, pînă la sfîrşitul zilelor mele.

In casa lui shoya, Jamie şedea pe tatami, cu picioarele încrucişate, după obiceiul japonez, fără încălţări, in faţa lui Hiraga. In capul mesei stătea shoya, iar în faţa lor se aflau ceşti cu saké şi ceai. Mai bine de o oră, Jamie pusese întrebări şi dăduse răspunsuri, la rîndul lui, iar Hiraga făcuse pe tălmaciul, şovăind cînd nu ştia să traducă anumite cuvinte străine şi aş-teptînd mereu să primească explicaţii suplimentare, ca să se lămurească. Jamie se simţea obosit, nu pentru că stătuse atîta vreme acolo, pentru că de fapt acelea fuseseră într-adevăr clipe binecuvîntate, care îi mai abătuseră gîndurile de la alte probleme încîlcite, ce se părea că nu au nici o rezolvare deocamdată. Se mimase cumplit că Sir William nu voise în ruptul capului să-şi schimbe hotărîrea cu privire la înmormîntarea lui Malcolm, deşi el unul înţelegea pe deplin decizia acestuia...^ probabil că, în situaţia lui, ar fi trebuit să procedeze întocmai."

Sărmana Angélique ! Sărmanul Malcolm ! Sărmana Nobilă Casă ! Chiar şi afurisita aia de Tess.,., sărmana de ea !

Cineva trebuia să piardă. Şi, bineînţeles, nu Wee Willie. Normal că Angélique... Nici ea şi nimeni altcineva nu mai poate face nimic de-acum. Da, de data asta cred că decizia asta o" să-i zdrobească inima, săraca femeie !

Le explicase japonezilor, cît mai simplu, Ideea lui de a se asocia formînd o întreprindere mixtă : shoya şi oamenii lui procurau şi se îngrijeau de marfa de care era nevoie la export," Jamie îşi punea la bătaie priceperea şi tehnologia europeană el nu dădea deocamdată nici un ban, timp de şase luni, timp m care puteau livra marfa şi încasau banii pe care şi-i recuperau, sau îi reînvesteau în mărfuri

produse ieftine în serie, importate din Europa. Toate aceste propuneri generaseră o altă

ceior de producţie în masă, care aveau să-i îmbogăţească;

Pe toţi.

- Shoya întreabă costă cît maşina pentru „praducsia de masă" ? traduse Hiraga.

— Depinde ce anume vrea să producă, răspunse Jamie.

- Jami-sama, el înîreabă la domnia voastră, iertare să am," să spuneţi ce producse de masă se fac in Anglsria. Dar răspuns nu acum, peste trei zile de-acum, iertare să am. Dacă shoya vrea aşa, poate face companiuri de produs aici şi maşina pentru producsie de masă aici în Japonia o aduce.

Jamie zîmbi răbdător.

- Păi de la bun început, pentru producţia de masă trebuie să investească o grămadă de bani, pentru că are nevoia de maşini şi de o fabrică. Dar eu nu asta voiam să vă propun. Eu unul n-aş cvea de unde să fac rost de-atîţia bani.

- Jami-sama, nu trebuie făcut problemă domnia voastră, deloc problemă pentru bani. Gyokoyama poate cumpere şi domni mari, de la Yedo, dacă el vrea, îl asigură Hiraga şi zimbi într-o doară cînd îl văzu pe Jamie privindu-l neîncrezător. Shoya mulţumeşte la domnia voastră şi eu mulţumeşte mult. Iertare să am, în trei zile de-acum domnia voastră să spună ce să facem şi ce preţ vrea. Eu însoţesc la domnia voastră acasă iar.

- Nu-i nevoie, mulţumesc.

Atunci Hiraga făcu o plecăciune respectuoasă, shoya la fel, iar Jamie procedă întocmai, apoi ieşi. Se inserase.

— Ceai, stăpîne ? întrebă shoya.

Hiraga încuviinţă din cap, deşi voia să plece mai repede; să se bucure de o baie fierbinte şi un masaj. Era mulţumit de el, totul mersese bine, în afară de faptul că acum trebuia să obţină neapărat cei trei koku, pe care pretinsese în principiu, că-i cere pentru Jami Mukfey. Shoya dădu poruncă să se aducă iar ceai proaspăt. Cînd slujitoarea părăsi încăperea, îl anunţă pe celălalt :

- Am primit nişte veşti prin porumbelul călător, Otami-sama. Am ştiri despre seniorul Yoshi şi despre shishi Poate te-ar interesa să ie afli...

- încetează cu jocul ăsta prostesc ! Bineînţeles că vreau să le aflu !

Rămas singur cu shoya, Hiraga se purta iar ca un stăpîn adevărat, ca un samurai, deşi nu îşi dădea seama.

— Ce veşti ai ? întrebă nerăbdător.

— Au încercat iar să-i ia viaţa seniorului Yoshi.

— E mort ? se interesă Hiraga, plin de speranţă.

— Nu. Iertare, Otami-sama, dar uite, citeşte singur.

Cu prefăcută supuşenie, shoya îi înmînă bucăţica de hirtie pe care mai întii o arătase lui Raiko şi Meikin.

'„Tentativă de asasinat împotriva seniorului Voshi, in satul Hamamatsu, in zori, eşuată. Un criminal sbishi ucis de el. Doamna Koiko omorîtă in încăierare. Informează Casa Glicinei s-ncera noastră durere. Alte informaţii cit de curind posibil".

Hiraga citi pe nerăsuflate şi apoi oftă adînc.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Acum trei zile. Otami-sama.

— Şi n-aţi mai primit nici o veste de-atunci ?

— Deocamdată nici una.

După aflarea ultimelor ştiri, durerea de cap se înteţi şi tot felul de griji şi ginduri ii năvălîră în minte. Koiko era moartă ! Murise alt shishi ! Dar cine ? Dacă ea era moartă, atunci Sumomo ce-o fi făcînd ?

— Aţi dat de veste la Casa Glicinei ?

— Da, Otami-sama.

— Şi ce-a zis Meikin ?

— A fost foarte îndurerată, bineînţeles, Otami-samo.

— Şi ce-ai mai-aflat între timp, shoya ?

— Ti-am spus tot ce-am aflat despre shishi şi despre ce interesa pe domnia ta.

— Dar ce mai ştii despre Katsumata şi Takeda ?

— Stăpîne. se zvoneşte că sînt încă pe drum, spre noi, ca de altfel şi seniorul Yoshi. după cîte se pare.

— Şi el cînd se întoarce ? Şi-a schimbat cumva planurile acum ? întrebă Hiraga mai departe, în timp ce se frămînta întruna.

Dacă fusese ucisă Koiko în învălmăşeala stîrnită, atunci nu se putuse petrece aşa ceva decît din întîmplare ori din pricină că Yoshi descoperise că ea era iscoada răzvrătiţilor, ca şi Meikin.

— Ei, ce ziceai ?

— Nu ştiu nimic. Poate peste vreo opt zile, Otami-sama. Shoya îl urmărea atent pe Hiraga şi înţelese că acesta se afla în mare pericol. „Mda, da, tinerelul ăsta chiar ar trebui sa-şi facă griji, pentru că se vede treaba că e în mare primejdie, dar eee ! cît de nepreţuit este el pentru mine ! Da, eu unul sînt pe deplin încredinţat că-i o adevărată comoară pentru tot poporul japonez sau cel puţin aşa ar trebui să fie ! Auzi, asociere la afacere ! Ce idee strălucită ! Fiul meu va porni chiar e miîne să înceopă ucenicia pe lîngă veneticul ăla, Jami, şi va învăţa tainele barbarilor, iar dup-aceea n-o să mai am eu nevoie deloc de Hiraga, care nu-i altceva decît o veşnică belea pe capul meu şi, vai, ce rău îmi pare, este condamnat, pe cu-rind, la moarte sigură. Ca noi toţi, de altfel, dacă nu sîntem foarte iscusiţi".

— Otami-sama, sînt o mulţime de mişcări de trupe pe-aici. îl anunţa el.

— Eh ? Ce fel de mişcări ?

— Bakufu au trimis întăriri la trei locuri de popas mai a-propiate de pe Tokaido. Şi... şi pe deasupra, cinci sute de samurai călări se îndreaptă spre satul nostru pe drumul de nord şi dinspre sud, îl mai informă el, in timp ce o şuviţă de sudoare i se prelingea pe obraz. Sîntem prinşi ca-n cleşte de oastea lui tairo Anjo.

Hiraga ocări, necăjit, şi simţi cum toată neliniştea lui creşte.'

— Şi ce-ai mai auzit, shoya? Are de gînd să ne atace?

— Şt eu aş fi voit să ştiu, Otami-sama. Poate că dacă îi spune domnia ta tui Taira despre noile trupe de samurai, am putea afla ce vor să facă gai-jinii.

— Vor să distrugă Yedo, orice prostănac îşi dă seama de asta.

Hiraga simţea că i se face stomacul ghem, de nervi, la gîndul că diavolii de venetici aveau să izbîndească, fără tăgadă, chiar dacă leuşita lor slujea de minune cauzei sonno-joi:

— Tairo Anjo nu poate împiedica în nici un fel această nenorocire decît dacă...

Parcă i se opri inima în loc de emoţie, gîndindu-se la acea posibilitate neaşteptată.

— Decît dacă..., Otami-sama ? întrebă s/ioya nerăbdător. - Decît dacă urmăm pilda înaintaşilor noştri, care aveau o singură scăpare în astfel de situaţii : un atac-fulger, prin surprindere, care să nimicească flota gai-jinilor.

Hiraga rămase şi el surprins că împărtăşise altcuiva un asemenea gînd îndrăzneţ şi mai ales unei persoane de o condiţie atît de joasă, chiar dacă shoya era un bărbat inteligent, un aliat preţios şi, în curind, un viitor partener de afaceri.

Eeee, îşi zise el, incercînd să alunge cumva durerea aceea de cap. Sînt atîtea lucruri pe care nu le pot pricepe, parcă lumea se întoarce cu susul în jos. Totul este atît de deosebit de cum era înainte. Şi eu m-am schimbat, nu mai sînt samurai, deşi în sufletul meu am rămas samurai pe de-a-ntregul. Şi au mai apărut acum şi îngălaţii ăştia venetici, cu propunerile lor Ispititoare, îngrozitoare, nemaiauzite, care te atrag pe drumul lăcomiei. Trebuie neapărat să fie stîrpiţi pînă la unul - sonno-joi, sonno-joi. sonno-joi -, dar nu deocamdată. Mai tntii să aducem noi aici producsia de masă, să învăţăm să facem, arme !

- Shoya, trimite toate iscoadele să cerceteze cum stau lucrurile, daca ăsta-i planul lui Anjo !

- Iscoadele, Otami-sama ? se prefăcu acesta mirat.

- A venit vremea să încetezi cu jocul ăsta de-a uimirea, shoya. Ai priceput ? De-acum încolo să termini cu făţărnicia !

- Eu unul te ascult ca pe ochii din cap, Otami-sama ! Ca obicei, eu...

- Te-ai purtat foarte bine astă-seară, shoya. In clipa In are auzi vreo veste despre Yoshi sau despre shishi, dă-mi de ştire, neîntîrziat, te rog.

Hiraga rostise „te rog" ca şi cum l-ar fi făcut o mare favoare.

- O să fiu mai iute decît păsările de mare ce dau iama în bancurile de peşti, stăpîne.

- Atunci, noapte bună..., vai, Iertare, era cit pe ce să uit de plata pe care a cerut-o

gai-jinul. M-a rugat pe mine să-ţi aduc aminte.

Shoya simţi că i se face rău de la stomac. Cu degetele tremurătoare, scoase din mînecă o punguţă doldora. Ar fi fost o mare neruşinare din partea lui daca i-ar fi dat-o direct lui Jami-sama.

- înăuntru sînt obani de aur, cam cit înseamnă un koku şi Jumătate, Otami-sama, iar restul lîl va prim! de-acum în zece zile.

Hiraga înălţă din umeri şi vârî nepăsător punga în mânecă; însă in sufletul lui se bucura că obţinuse atît de mult deodată, încît se mira singur.

- O să-i spun toate astea, şi o să vezi că o să vină aici, la tine, peste trei zile.

- Iţi mulţumesc nespus, Otami-sama. Ştii, toată vînzoleala asta a samurailor nu aduce nimic bun. Fără îndoială, războiul ne bate la uşă. Stăpînii mei ziceau că dacă ar şti dinainte care sânt planurile gai-jinilor ar.., fi foarte recunoscători oricui le-ar da o mînă de ajutor... Poate că totuşi acel Taira-sama...

Lăsă fraza neterminată, privindu-l pe celălalt cu ochi plini e speranţa. In aceeaşi zi primise un nou mesaj şi mai urgent, de la sediul central din Osaka. Mda, de parca eu n-aş putea pricepe şi singur ? îşi zicea el mînios. Da, parca aş fi lipsit de zel şi de credinţă faţă de mai marii mei ! Doar fac şi eu ce pot. Da' numai blestematele alea două de mame-san sînt de vină. Au trecut deja două zile încheiate şi n-am nici o veste de la ele !

înainte de a pleca de la Raiko şi Meikin, le bătuse la cap o mulţime ca să le facă să priceapă cîtă nevoie avea el să afle tot ce cunoşteau ele sau puteau afla cît mai repede. Se înfuriase şi mai tare cînd auzi cum cele două femei se jurau întruna că nu aveau habar de nimic altceva, oricît le-ar fi tras el de limba, chiar dacă avea o bănuială că îi ascundeau ceva. Şi furia lui spori cînd se gîndi că în mîneca samuraiului lacom din faţa lui se ascundea săculeţul cu obani

de aur, meritaţi, de altfel, pentru un gai-jin la fel de nesătul. Şi iată unde se duc frumoşii mei bănişori ! Bineînţeles, să hrănească Vîlceaua de Aur a vreunei tîrfe nespălate !

- Iţi prea mulţumesc, Otami-sama, începu el să facă plecăciuni smerite, atingînd cu fruntea tatamiul, înaintea lui Hiraga, care se ridică să plece.

Nu voia ca acesta să vadă cum rînjea victorios, arătîndu-şi cei cîţiva dinţi cariaţi şi stricaţi. Insa ar fi dorit din tot sufletul să-l umilească cumplit pe Hiraga, să-i spună verde-n faţă, ca să-l treacă sudorile morţii, pentru că nu-l era deloc milă de el. Da. ar fi vrut să-i zică : Vai, vai, să am iertare, dar se ştie că ultima curvă a domniei tale, Koiko, a fost implicată în complot, ca şi ibovnica aceea a ta, învăţată să ucidă orice-i iese-n cale, da, da, Sumomo, cea care trebuia să-ţi fie soţie. Şi ei îi stă capul tot unde-i stau picioarele, iar Meikin, sprijinitoarea răzvrătăţilor shishi şi mama-san pe care o vizitează cei mai însemnaţi dregători din Yedo - chiar şi căpetenii din Gyokoyama –

n-o să mai rămînă nici ea mult timp pe lumea asta, pentru că eu cred că Yoshi a aflat deja despre ea. Da, da; şi cu toate că eşti cel mai isteţ samurai pe care l-am întîlnit vreodată, pe curînd eşti sortit pieririi, pieririi, pieririi, chiar daca iluştrii mei stăpîni se aşteaptă ca eu să te ţin pe palme, precum sfintele moaşte şi să-ţi păzesc viaţa cu orice preţ. Ohko !

Diseară o să mă-mbăt, dar nu mai-nainte de-a mă bucura de tot ce-mi pofteşte sufletul, în cinstea înfiinţării Companiului Mixtu pe Acsiuniile Ryoshi ! Eeee, ce mai, asta a fost o idee de-a dreptul zeiască !

In drum spre casa, Jamie McFay îşi desfăcu haina groasă deşi seara era răcoroasa. Lui însă îi era cald. Afacerea pe care tocmai o pusese la cale îl distrăsese de la toate celelalte probleme. Pare foarte interesant de la bun început, se gîndea el, însă nici unul dintre cei doi n-are habar cam la cît poate ajunge preţul iniţial de pornire a unei producţii de masă. Şi, totuşi, după cum mi-a zis Nakama că Gyokoyama ar putea cumpăra şi vinde Yedo oricînd ar dori, în

clipele acelea chiar l-am crezut pe cuvînt. Da, da, în mod sigur shoya vrea să încheie un parteneriat pentru afacerea asta, nici vorba.

Mergea cu pas vioi, salutînd în cale pe toţi cei întîlniţi pe Strada Mare, apoi urcă treptele reprezentanţei Struan, spre a-partamentul lui. Da, de-acum sînt salvat, îşi zise el cu mare mîndrie. Poate că Tess Struan se va răzgîndi..., la urma-urmei,' nu-i proastă deloc, iar eu am făcut tot timpul treabă bună pentru firma. Vargas îl aştepta deja.

- 'Seara, Vargas, ce-i, a sosit ora închiderii ?

- Da, dar mai întîi, iertare, senior, insa uitaţi, scrisorile astea au ajuns cu poşta de ieri, dar, nu ştiu cum, s-au încurcat prin corespondenţa mea.

Amîndouă epistolele purtau menţiunea „Personal şi Confidenţial" şi îi erau adresate. Pe prima din ele recunoscu scrisul lui Tess. Simţi că i se pune un nod In gît. Cealaltă era de la Maureen Ross, logodnica lui de atîta vreme. Simţămîntul acela neplăcut spori.

- Mulţumesc, zise.

In ciuda hotărîrii sale de a mai aştepta pînă să afle ce conţineau mesajele, nu reuşi

să-şi înfrîneze nerăbdarea şi deschise scrisoarea lui Tess.

„Vă anunţăm în mod oficial prin prezenta că dl. Albert MacStruan este transferat de la reprezentanţa noastră din Shanghai şi va sosi cu nava Wayfong, pe data de 17 ale lunii. Vă rugăm să-l informaţi în consecinţă despre toate afacerile şi negocierile in curs pe teritoriul japonez. Pentru neîndeplinirea cererilor ce vi s-au făcut cunoscute în scrisorile anterioare, el va prelua conducerea filialei la sfîrşitul lunii decembrie".

Concedierea lui, căci asta era de aşteptat, nu îl afectă totuşi atît cît ar fi trebuit.

De fapt, se simţea chiar uşurat. Ciudat, totuşi, îşi spuse, acum cîteva momente tocmai mă gîndeam că mi se cuvenea să... Se uită la Vargas, care îl cerceta cu atenţie.

- Altceva, Vargas ?...

împături scrisoarea şi o puse pe masă, alături de cealaltă.'

- Doamna Angélique este în biroul tai-panului. V-a rugat să treceţi pe la ea cîteva momente, daca puteţi.

- Ce s-a mai întîmplat ?

- Din cîte ştiu eu, nimic, senhor, toata seara a fost linişte? A sosit un mesaj de la Nemi, v-a invitat să-i faceţi o vizita," mai tîrziu. O singura problema, dar nu foarte grava, a apărut între timp : căpitanul Strongbow a venit iar să întrebe cînd se da plecarea vasului ? I-am spus din nou să aibă răbdare. O să ridice ancora odată cu refluxul ?

- Da, aşa cred. Trimite-I vorbă lui Nemi că s-ar putea s-ajung la ea.

- Imediat, senhor. Deci, totul s-a hotărît ? Sicriul tai-panului va fi îmbarcat pe Prancing Cloud ? Dar senhora ?

- Va merge ori cu cliperul, ori cu vaporul poştal, cu unul din astea doua, zise el Intr-o doară, apoi o porni pe coridor şi cînd ajunse in faţa uşii respective, bătu şi intra,

Angélique stătea ghemuita In scaunul lui Malcolm, Iar lui Jamie i se păru că 1 se potrivea ca turnat locul tai-panului. Citea ziarul GuardSan, la lumina lămpii.

- Bună seara, Jamie.

- 'Seara. M-am hotărît să vin şi eu cu dumneata, cu vaporul poştal, o anunţa el, încercînd să rostească vorbele pe un ton mai blînd, dar nu Izbuti. Este de datoria mea să-l explic lui Tess Struan cum s-au petrecut lucrurile, adăugă el şi se simţi mai împăcat după ce-i mărturisi asta. Este de datoria mea şi cred că şi Mala.., cred că şi el ar fi voit să procedez întocmai. Poate că aşa te mai scutesc întrucîtva de necazuri;

- Da, ii dădu ea dreptate, cu un zîmbet moale. Sînt sigură că şi el ar fi voit asta. Închide uşa, Jamie, şi ia loc cîteva clipe.

După ce el se aşeză, îi destăinui în şoaptă planul doctorului Hoag.

- Crezi c-ai putea să duci la Kanagawa cuterul mîine seară, cu noi, cîţi o să rămînem ?

Jamie rămăsese încremenit de uimire şi o privea prostit, fără să scoată un cuvînt.

- Eştf nebuna ! Şi planul ăsta-i nebunesc de-a dreptul !

- Nu, nu, deloc. Doctorul Hoag crede că...

- Şi ăsta-i cu minţile duse de pe lumea asta..., n-o să reuşeşti niciodată aşa ceva ?

- De ce ? întreba ea, foarte calma.

- Dintr-o mie de motive, se înfurie el. Dintr-atîtea motive, încît nici măcar nu mai merita să mai amintesc vreunul. Toată ideea asta este..,, este caraghioasa, absurda ! Dacă ar auzi Willie v-ar pune direct în lanţuri !

- Nu exista nici o lege care să interzică in vreun fel ceea ce vrem noi să facem, mi-a zis mie domnul Skye. De fapt, m-a asigurat că înmormîntarea asta va fi totuşi legala.

- Aşa zice tîmpitul ăla, domnul Ştie-Tot ? Şi ce mai are de gînd Skye să facă ? Să-şi pună veşmînt de popă şi să fon-făie slujba de pomenire ?

- Domnul Skye crede că-l poate convinge pe reverendul Tweed să oficieze slujba, li explica ea cu blîndeţe, ca unui copil supărat.

Jamie îşi ridică miinile spre ceruri, neputincios.

- Sînteţl nebuni de legat, amîndoi, iar Hoag ăla e idiot, şi-o fi pierdut minţile de-i vin asemenea Idei. O să plecam cu toţii cu vaporul poştal : dumneata, eu şi el !

Se îndrepta mînios spre uşă,

- Jamie, dumneata poţi conduce singur cuterul sau ai nevoie de un echipaj să te-ajute

El se întoarse uluit şi o privi, nevenindu-i să creadă. Femeia îi zîmbi frumos, însă se vedea clar că era hotărîtă să meargă pînă la capăt.

- Avem nevoie sau nu de un echipaj ?

- Da, de cel puţin doi oameni. De un nostrom şi un mecanic.

- Mulţumesc, Dacă nu vrei dumneata să mă ajuţi, atunci aş putea să-l rog pe nostrom, da sau nu ?

- Se pare că nu pot să te conving nicidecum să te răz-gîndeşti. Tot planul ăsta este absurd, pur şi simplu absurd.

Angélique încuviinţă din cap, cu tristeţe.

- Probabil că ai dreptate şi nici nu vom reuşi să-l ducem la bun sfîrşit. însă eu voi încerca, iar dacă nu izbutesc, mai Încerc iar şi Iar,..

Se pare că nici eu nu am cum să te fac să te răzgîndeşti, dragul meu Jamie. Eu am făgăduit să-l iubesc, să-l cinstesc şi

să-l ascult pînă la moarte pe soţul meu şi prietenul tău, căci era într-adevăr prietenul tău. Iar eu nu mă simţ încă înstrăinată de el, nu încă şî nici tu. Şi Tess Struan nu i va îndeplini deloc dorinţa lui Malcolm, nu-i aşa ?

În tot timpul asta, Jamie McFay se uitase la ea, dar parcă rară să o vadă, deşi îi observa fiecare mişcare. Işi aducea a-minte de toţi anii petrecuţi în preajma lui Tess Struan, de ceea ce însemnase ea pentru el, ca şi Culum Struan, Malcolm Struan şi Dirk Struan, îşi amintea de tot ce reprezentase Nobila Casa pentru el în vremea asta. Şi totul se dusese pe apa sîmbetei, totul se năruise. Da, Nobila noastră Casa nu mai esta nobila deloc, nu mai este prima în toata Asia. Mă rog, deocamdată nu este pierduta definitiv, dar gloria ei de altădată s-a cam risipit, Iar prietenul meu. a murit şi asta este trista realitate ! Eu unul i-am fost cu adevărat prieten. Dar el mie !? Dumnezeule Atotputernic, ce mai sîntem noi, oamenii, în stare să facem în numele prieteniei !

- Aşa-I, Tess n-o să-l înmormînteze aşa cum şi-a dorit el," răspunse el cu voce tare. Probabil că ăsta-i ultimul lucru pe care-l mai poate face un prieten adevărat. O să aduc eu cuterul. !

Părăsi camera. In tăcerea deplină ce se lăsă iar în odaie, Angélique ofta adînc; luă iar ziarul şi începu să citească mai departe. !

In seara aceea, cînd doctorul Hoag sosi la legaţia din Kanagawa, amenajata într-o aripa a templului budist, Towery; sergentul de garda, foarte ţanţoş în frumoasa lui uniforma (chipiu şi tunica purpurie, pantaloni albi, cizme negre), îl ieşi în^ întîmpinare.

- Nu mă aşteptam să vă văd pînă mîine, domnule doctor:

- Trebuia să mă asigur că totul este în ordine. Mîine vrem să pornim dis-de-dimineaţă.

Insoţindu-l spre cealaltă aripă a templului, utilizată atunci ca morgă. Towery izbucnise în hohote de rîs,

- Păi. domnule doctor, dacă l-ai lăsat în bună regulă, tot aşa a rămas, că doar nu şi-o fi luat singur picioarele la spinare, s o şteargă din loc, de capul lui.

Deschise uşa camerei cu pricina. Era o încăpere spaţioasa; fără podele, pămînt pe jos şi cu uşi cu obloane. Sergentul trase aer în piept, adulmecînd.

- încă n-au început să pută, constata el. Mie unu nu mi-a plăcut niciodată să stau prea aproape de hoituri. Dumneata ai nevoie de ajutor aici ?

- Nu, mulţumesc.

Doua sicrie goale erau aşezate pe năsălii, cu capacele lingă ele, iar altele fuseseră sprijinite de perete. Cadavrele erau întinse pe lespezi de marmura şi acoperite cu cearşafuri. In celalalt capăt al odăii se vedeau butoaie mari, pline cu gheaţă.

Apa se prelingea întruna de-acolo, îmbibînd pămintul bătătorit de pe jos.

- Da' cu băştinaşii' ăsta de-a dat ortu popii, ce ne facem ? Cît trebuie să-l mai ţinem p-aici ?

- Pînă mîine.

Lui Hoag aproape că-i veni să leşine cînd îşi aduse aminte dintr-odată că probabil acel cadavru avea să fie cerut pentru incinerare, după ritualul Shinto, numai că, după planul lor,' nu mai avea să rămînă nici un mort pentru aşa ceva...

- Ce s-a întîmplat, domnule doctor ?

- Nimic, doar o... ăăă, mulţumesc, sergent.

Ii veni Inima la loc cînd îşi aduse aminte că acela care murise era un biet coreean, unul dintre naufragiaţii pe acele meleaguri, care îşi dusese cu chiu, cu vai, viaţa de pe azi pe mîine, fără să se mai poată întoarce în ţara lui, nedorit şi dispreţuit de localnici. Babcott fusese de acord să ardă cadavrul in crematoriul budist.

- De fapt, domnule sergent, mi-ai putea da o mînă de ajutor, se răzgîndi el.

După autopsie, trupul lui Malcolm fusese spălat şi îmbrăcat în haine curate de către ucenicii lor japonezi. Cu ajutorul sergentului, care prinse picioarele mortului, doctorul reuşi să-l pună în coşciug.

- Arata destul de bine pentru un mort, observa sergentul; Chipul lui Struan era calm, liniştit.

- Hai să-l punem şi p-ălălalt, dom' doctor. N-are nici un rost să dai mata în hernie de-atîta efort, nu ? Chiar daca nenorocitul ăsta pricăjit nu are mai mult de cincizeci, şaizeci de làte.

- Mai bine l-am înfăşura în cearşaf.

Coreeanul era numai piele şi os. Murise de dizenterie. Il puseră şi pe el în sicriu.

- Mulţumesc, zise Hoag celuilalt. Acum eu o să curăţ pe-aici, dup-aia mă duc la treburile mele.

- Bine, dom* doctor. Eu dau o fugă să văd dacă v-au pregătit camera.

Rămas singur, Hoag încuie uşa în urma lui. Hotărîse împreună cu Angélique să nu permită expunerea publică a mortului, cu sicriul deschis, ca toţi cunoscuţii să vină să-şi prezinte ultimul omagiu. Cu mare grija, închise capacul şi-l bătu în cuie, repede. Iar apoi trecu la celălalt cadavru. Insă era prea mare diferenţa de greutate. Ce să pună peste el ? Pămînt !

Într-un colţ al încăperii se afla un hîrleţ de gropar (nu toate cadavrele erau Incinerate).

Afara, lîngă templu; pămintul era afinat, dar noaptea se lăsase răcoroasa, străbătută de un vînticel tălos, ce rascole plantele. Luă la repezeală cîteva hîrleţe bune ae pămlnt, pe care îl cernu peste corpul coreeanului şi pe lîngă el, bătăto-rind ţărîna jilava. Apoi astupa locurile goale cu crengi. Mulţumit, lăsă într-un tîrzlu capacul sicriului şi-l bătu şi pe acesta în cuie. Apoi se rezema de coşciug, răsuflind ca din foaie, asudat şi murdar de pămînt, chiar mai îngrijorat decît atunci CÎnd se apucase de lucru. Skye are dreptate, îşi zise el, In timp ce se spăla pe miinî într-o găleată cu apă. N-o să reuşim pîna la urma !

- Ţi-ai Ieşit din minţi, doctore ! spusese Skye cu vocea lui pragmatică. Şi ea s-a ţăcănit, şi eu la fel, ce mai ! Daca află Wee Willie, dă în toate damblalele. Dar, nu-i nimic, mîine seara noi încercăm !

Asta se întîmplase la club, cu cîteva ore în urma, cînd Skye, gălăgios şi certăreţ ca întotdeauna, încercase să-l convingă să renunţe.

- Mai ia un wisky, îl îndemnase el.

- Nu, mulţumesc, eu vreau numai o cafea, iar după aceea o şterg din loc, se eschivase doctorul.

- Povestea fetei ăsteia mi-a adus aminte de Nellle a mea; doctore. Ne-am căsătorit cînd eu eram un biet copist ucenic, aveam doar şaisprezece ani, iar ea cincisprezece, mă rog, cel puţin noi aşa ziceam, prefăcîndu-ne că sîntem căsătoriţl, şi locuiam într-o mansarda undeva, dincolo de Fleet Street, lîngă circiuma Old Cheshire Ghesee, la localul lui Sam Johnson. Ea insa a murit la naştere, odată cu copilul, un bălat. ^

îşi aprinse un trabuc şi-i oferi unul şi doctorului.

- M-am dus la Groapa săracilor, am dat cîţiva bănuţi paznicului de noapte, ăla mi-a îngăimat bine, adu-ţi mortul.. Şi cu asta s-a dus de parca nici n-ar fl fost. In anul acela a bântuit holera şi dizenteria de erau cimitirele pline, gata saj dea pe-afară - scuipase în scuipătoare, simţindu-şi gura amară. N-am mai gîndit la Nellie de ani de zile. Ai fost însurat vreodată, doctore ?

- Da, răspunse acesta.' Şi soţia mea , a murit la Londra.'

- Alta coincidenţa, nu ? Mie unul nu mi-a mai venit niciodată cheful de însurătoare, după moartea lui Nellle..., am Jurat că n-o să maî fiu niciodată aşa de sărac cum eram atunci, indiferent de cei Şi de atunci încolo am fost tot timpul între doua drumuri, am bătut pămintu-n lung şi-n lat. Am avut \ mulţime de femei, dar nu m-am căpătuit niciodată cu frenţie; dumneata ai luat-o, doctore ?

- Nu, nici vorba, zisese Hoag, strîngînd repede degetele miinii, a zbircă. Nu încă.

- Hei, şi dumneata eşti superstiţios, ca şi mine ?

- Da. Dar, spune-mi, eşti sigur că din punct de vedere legal, sîntem în măsură să ne îndeplinim planul aşa cum dorim ?

- Cît se poate de sigur, al dracu' de sigur..., dar daca Wee Willie vrea să ne arunce-n cîrcă nu ştiu cîte acuzaţii, sa fii convins că o s-o facă ! Uite ce-l, de-acum orice s-ar intimpla, Tess Struan tot o să se

facă foc şi para şi-atunci s-a zis; cu slujbuşoara dumitale şi o să te trezeşti ca înecatul care se prinde de-un pai în mijlocul vlrtejului.

- Nu. Mă întorc în India.

Ciudat cum căile răului duc spre bine, iar cele ale binelui spre rău. Toate întîmplărîle din ultimele zile m-au făcut să mă hotărăsc. De data asta chiar vreau să mă întorc la Cooch Be-har, în Bengal, unde am fost eu medic detaşat şi unde s-a născut ea. O să încerc să dau de familia el şi..., şi o să mal văd eu atunci ce-o să fac. Am agonisit destul bani pentru asta si mai am cîţiva ani buni în faţa, iar băiatul şi fata noastră sînt mari de-acum, londonezi sadea. Au primit o educaţie buna, cît mi-a permis şi mie punga, Iar sora mea şi cu bărbatu-său le-au fost ca nişte adevăraţi părinţi..., amîndoi nişte pisălogi, plicticos de manieraţi, ca orice englezi adevăraţi. Eu însă sînt uri doctor bun şi martor mi-e Dumnezeu din ceruri că in India este mare nevoie de doctori, chiar şi de cel nepricepuţi, aşa că, nu se ştie, poate o să-mi găsesc şi eu o părticica de fericire acolo... Nu, nu, nu mă pot aştepta chiar la atît, dar măcar de un pic de linişte să mă bucur, să nu mă mai chinuie gîndul ăsta blestemat, că eu am ucis-o... !

Acum. ostenit, se uită cu atenţie la cele doua sicrie. Pentru ultima dată, se asigura că totul părea în regula, că nimic nu dădea de bănuit ceva. Luă opaiţul şi ieşi, încuind uşa în urma lui.

Luna fantomatică, precum o cobe, aruncă o lumină palida prin ferestrele deschise. O umbra, neauzita, se mişca prin întuneric. Sergentul Towery, căci el era, se uită în morga. Era cât peste poate de uimit. Oare de ce o fi venit doctorul Hoag aici, în toiul nopţii, iar după aceea s-a apucat să ia pămînt din gradina, ca un jefuitor de morminte, ca să îl acopere pe coreeanul ăla mort ?

Oameni buni, o fi murit ea pisica din pricina curiozităţii; dar eu n-am voie să mă las cu una, cu doua, mai ales in exerciţiul funcţiunii. Mîine, la prima oră, o să mă duc să mă. uit îndeaproape pe-aici, înainte ca drăguţul de doctor să prindă de ştire şi înainte ca Atotputernicul meu stăpîn, Pallidar, să vina în inspecţie. El sigur o să găsească un răspuns la toate astea.

48

Konagawa

Vineri, 14 Decembrie

- Te-ascult, domnule doctor, zise glacial căpitanul Settry Pallidar.

Cu puţina vreme în urma, Hoag fusese chemat în faţa lui; Doctorul se aşezase pe un colţ de scaun, stingherit şi palid la faţa. Cu toate că avea o răceală straşnica, Pallidar părea foarte impozant în uniforma lui, ţinîndu-şi spatele ţeapăn, Pe birou îşi pusese chipiul cu pană, alături de sabie, soarele dimineţii lucind pe garda, Lîngă el stătea sergentul Towery. Clopotele templului dăngăneau, rău-prevestitoare.

- Ei, am pus şi eu nişte balast, ridică Hoag din umeri; temător.

- Pentru numele Domnului, doctore, nu eşti în faţa Curţii Marţiale, iar mie unul puţin îmi pasă dacă umpli sicriele şi cu bălegar, numai fii bun şi spune-mi şi mie de ce ai făcut ce ai făcut astă-noapte !

- Eu..; am.. am crezut că-i bine aşa..;

- Vreau să aflu tot adevărul acum..:

Un acces de tuse îl opri din vorba. Sîcîit de boala, Paliidar îşi suflă nasul şi tuşi, apoi îşi drese vocea şi îl apuca iar tusea,

- Am eu.; avem la clinică un medicament minunat, zise Hoag cu mare însufleţire.

O să-ţi ia boala cu mina, o să vezi; Are in compoziţie chinină, opiu..:

Voi să se ridice de pe scaun:

- Mă duc să-ţi aduc...

- Stai jos odată ! Acum nu mă interesează tusea, ci sicriul ăla, fir'ar să fie ! Te-a văzut sergentul, şi, aşa cum era de datoria lui, a venit şi mi-a raportat tot. Acum vreau să-mi explici de ce ?

Hoag se întorsese cu faţa spre el şi încerca să găsească o cale de scăpare, dar ştia că era deja prins pe picior greşit. Blestemîndu-l în gînd pe sergent, rosti cu voce tare :

- Settry, bătrîne, aş putea să..., aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi, te rog ?

Pallidar îl fulgeră cu privirea.

- Bine. Sergent ! îi făcu el semn celuilalt să plece. Towery saluta regulamentar şi se depărtă degrabă.

- Te-ascult...

- Aăăă... păi... vezi dumneata, vezi dumneata.."

Hoag se hotărîse să-i spună verde-n faţa că mai bine şi-ar vedea de treburile lui, că doar el unul nu era supus deloc disciplinei militare, slava Domnului, aşa că nu avea să dea socoteala unor cătane nenorocite, care îl mai călcaseră pe el pe bătături de-atîtea ori. dar nu avea să le mai îngăduie aşa ceva... Insă, în loc de toate aceste cuvinte pline de îndrăzneala, se trezi că îi povesteşte totul, în cele mai mici amănunte, încheind astfel :

- Aşa că vezi, dumneata, Settry, singura problemă era diferenţa de greutate, dar pămîntul pe care l-am pus este exact cît îi mai trebuia... Ascultă-mă, George Babcott o să pice dintr-un moment într-altul, însă el nu trebuie să afle cu nici un chip, de altfel, nimeni altcineva nu trebuie să afle - fă-te şi dumneata că nu ai habar de toate astea - noi pur şi simplu o să trimitem sicriul cu celălalt mort la Hong Kong, coşciugul adevărat îl îmbarcam pe cuter, iar diseară, cînd vine cuterul, prin voia lui Dumnezeu, o să-l înmormîntăm pe Malcolm; aşa cum şi-a dorit şi aşa cum vrea şi Angel...

Hoag îşi făcu vînt cu evantaiul, simţindu-se mai bine, dar, în acelaşi timp, parcă şi mai împovărat de vina.

- Pur şi simplu nu ai auzit nimic şi cu asta gata ! Iar acum, acum o să-ţi dau leacul ăla pentru tuse...

- Vrei mai bine să stai jos ? îl ţintui Pallidar cu privirea? Eşti de-a dreptul ţicnit ! Mai întîi şi-ntîi : te-ai uitat ce-i afară ?

— Poftim ? rămase Hoag uluit peste poate.

Ferestrele camerei dădeau spre mare. Valuri uriaşe, întunecate, se spărgeau de ţărmuri, iar nori groşi, de ploaie, încunseseră soarele şi acoperiseră tot seninul.

- Vai de mine ! se sperie doctorul.

- Chiar aşa ! Vai de tine ! se răsti Pallidar. O să vină o furtuna de n-ai mai pomenit, înainte de asfinţit, aşa că n-o să aveţi cum să faceţi nici o înmormîntare în mare, chiar daca vi l-ar fi permis oficial, cu toate că ştii prea bine că Sir William a hotărît să fie înmormîntat

la Hong Kong; aşa că, eu unul; Jur pe Dumnezeu că acolo se va petrece ceremonia !

- Dar, Settry; nici.

- Nu, nici pentru dumneata, nici pentru Angélique, nici pentru nimeni altcineva.

Căpitanul izbucni iar într-un acces de tuse, apoi adăuga răguşit.

- Sir William este împuternicit oficial, aşa că el ia toate deciziile şi cu asta am încheiat. E clar ?

- Da, dar.rr

- Nici un dar, pentru numele lui Cristos ! Mal bine, fii bun şi dă-mî odată ceva pentru afurisita asta de tuse şi ţine-te cit mai departe de morgă; Sergent !

Towery îşi iţi Imediat capul pe uşă :

- Da, să trăiţi !

- Să pui îndată o santinela la morga şi să nu mai intre nimeni acolo fără ştirea mea. Din clipa asta, nimeni nu se mai atinge de sicrie !

Hoag se duse să ia poţiunea, ocărîndu-se pentru prostia lui de i nu fi ascultat hotărîrea lui Sir William, afurisindu-l pe Pallidar şi pe pacostea de sergent. Insa cel mai mult se blestemă pe el însuşi. „Fir'ar mă-sa a dracu' de treabă ! M-am purtat ca un ageamiu nenorocit ! în clinica, găsi leacul de tuse şi pentru cîteva clipe abia rezista tentaţiei de a turna puţin ulei de ricin în licoare, s-o facă şi mai scîrboasă,

- Poftim, Settry, cu asta o să-ţi treacă, Pallidar sorbi puţin, apoi se îneca, strîmbinduse.

Auzi, eşti sigur că n-ai pus pişat în ea ?

- Abia m-am abţinut, zîmbi Hoag. îmi pare rău că m-am purtat ca un mare dobitoc. Totuşi, încă mai poţi să inchizi ochii la asta, să ştii, Nelson aşa a făcut..;

- Da, numai că el era în marină, iar noi răspundem cu capul de năzbîtiile astea.

Settry, te rog..:

Ingîndurat, Pallidar bău iar din poţiune.

- Pînă la urmă tot va trebui să acceptaţi decizia lui Sir William, de voie, de nevoie. Oricum nu aveaţi sorţi de izbîndă, pentru că leri a fost în ziua de treisprezece.

- Aoleu, lua-m-ar toţi dracii, nici n-am băgat de seama ! pufni Hoag, cercetînd scrutător chipul plăcut al celuilalt, acum brăzdat de riduri de concentrare. Ce-i, ai păţit ceva ?

- Nu, eu, nu.., în afara de frisoane şi de tusea asta ticăloasa n-am nimic. Dar în colonie este o întreaga harababura.

- Adică...

- In ultimele zile s-au făcut tot felul de manevre de trupe, îngrijorătoare pentru noi... Tot felul de patrule de samurai, cele mai multe sub acoperire perfect legala. Ca să ne luam măsuri de siguranţa din timp, am cercetat şi noi drumurile spre Tokaido şi pînă la periferia coloniei, aşa că le-am reperat mişcările. Nu s-au legat de noi, mă rog, nu mai mult decît cu cîteva împunsături obişnuite. Am numărat vreo patru sute de tîlhari din-tr-ăştia înarmaţi pînă-n dinţi.

- Tairo Anjo încearcă să ne intimideze, să ne sperie ?

- Probabil.

Pallidar începu iar să tuşească şi sorbi Iar din licoare.

- Leacurile astea sînt cumplite, deja mă simt mal rău ca înainte. Bleah ! In orice caz, eu unul am propus să retragem tot personalul de aici pentru o vreme,

Hoag fluiera a pagubă.

- Dar noi nu vrem să închidem clinica.

- Nici eu n-aş vrea să vă văd morţi în stradă, fără un sicriu măcar. Nimic nu le place mai mult nemernicilor ăstora decît atacurile prin surprindere, Cum i-au făcut bietului Malcolm, săracul de el. Oricum, cineva o să plătească scump pentru moartea lui !

Hoag încuviinţă din cap.

- Şi eu sînt de aceeaşi părere.

Se uita îngîndurat, spre Yokohama, atit de cenuşie şi lipsită de frumuseţe în timpul iernii... Niciodată nu-i plăcuse vremea friguroasă şi nici nu avea să-i placă vreodată. Privi spre Prancing Cloud, vaporul poştal, navele comerciale, navele de război şi navele-bază, care se pregăteau să întîmpine furtuna sau să părăsească portul. Vălătucl de

fum ieşeau pe coşurile navelor de război - conducerea flotei ordonase să fie mereu gata de apărare şi avusese grijă să se afle asta de către toată lumea, ca Bakufu şi iscoadele lor să afle sigur că, in caz de atac, toate navele de război puteau fi mobilizate în cel mult o oră. Tot masacrul ar fi fost pur şi simplu inutil, dar altfel ce puteau face ? Vinovaţii trebuiau să plătească. Şi atunci zări cuterul companiei Struan apropiindu-se de port şi lăsînd în urma lui o dîră groasă de fum. Se strecura printre valurile mari ce spălau puntea şi cabina de comandă. îngrijorarea doctorului crescu.

- Settry, nu crezi că...

Renunţă să-l mai Implore încă o dată pe căpitan să se răzgîndească, dîndu-şi seama că oricum, chiar dacă în noaptea aceea nu-l mai puteau înmormînta pe Struan aşa cum hotărî-seră, cu puţin noroc, era posibil să salveze planul, dacă sicriul cu celălalt mort ajungea, din greşeală, pe Prancing Cloud.

Eu sînt singurul care ştie cine este într-un coşciug şi cine-l în celălalt. Poate numai sergentul să-şi dea seama, deşi am eu o bănuială că nu o să observe aşa uşor diferenţa. Nu, nu, nimeni nu poate afla cu adevărat decît dacă deschide sicriul,

- ...nu crezi că viaţa la Yokohama este mai ciudată decît în alte locuri, ca şi cum totul ar sta mereu pe un butoi cu praf de puşcă, aşa cum se întîmplă în cazul nostru ?

- Nu. Peste tot este la fel. Absolut peste tot, răspunse Pallidar, privindu-l îngîndurat.

YOKOHAMA

Jamie, Angélique şi Skye stăteau toţi la fereastra ce dădea spre port, în biroul tai-panului. Ploaia se izbea cu furie de geam. Era aproape amiază.

- Diseară o să fie foarte periculos să plecăm pe mare.'

- Asta înseamnă că vine furtuna, Jamie ?

- Da, Angélique. Destul de puternică să ne oprească.

- Dar Prancing Cloud o să plece astă-seară, aşa cum s-a stabilit ?

- Da, nici o furtuna de pe lumea asta n-o să-i stea în, cale. Cuterul a plecat deja la Kanagawa să îmbarce celălalt sicriu. Tot mai

vrei să-l duca la Hong Kong cu Cloud, In loc să-l pună pe vaporul poştal ?

- Astea sînt ordinele lui Sir William, nu ale mele, spuse ea categorica. El vrea cu tot dinadinsul să-l la pe soţul meu delîngă mine, împotriva voinţei mele. El a hotărlt că sicriul trebuie să ajungă cît mai repede posibil la Hong Kong, ceea ce înseamnă că nu poate pleca decît cu cliperul. Şi, într-adevăr, un coşciug o să fie transportat aşa cum a dat Sir William dispoziţie. Jamie, eu cred că vicleşugul asta al nostru este de fapt un lucru foarte cinstit. Cît despre furtuna, n-o să fie chiar un dezastru. Iar dăcă nu-l putem înmormînta pe soţul meu în noaptea asta, atunci o să încercam mîine. Sau poimîine.

- Vaporul poştal pleacă mîine, pe la amiaza.

- Ai putea să-i amîni plecarea, pentru orice eventualitate ?

- Aşa cred. O să încerc. O să vorbesc eu cu căpitanul, o asigura Jamie, după cîteva momente de gîndire. Altceva ce mai avem de făcut ?

Angélique zîmbi cu amărăciune.

- Mai întîi, trebuie să vedem dacă doctorul Hoag a reuşit cu strategema lui. Daca nu... poate că pînă la urmă va trebui să plec şi eu cu cliperul.

- Mai mult ca sigur că Hoag se va întoarce cu cuterul, iar atunci o să luăm o hotărîre. Tot o să izbîndim noi cumva, nu-ţi face probleme, adăugă Jamie, fără să creadă nici el ce zisese.

- Dar, ce-ar fi daca l-ai invita pe Edward Gornt să vina cu noi ? întrebă ea.

- Nu, nici vorba, se împotrivi McFay. Deja, noi trei şi Hoag, sîntem de ajuns. Iar eu am reţinut cuşete pe vaporul poştal numai pentru Hoag, dumneata şi pentru mine.

- Angélique, este mult mai bine pentru dumneata daca ai rămîne aici, o sfătui Skye. Toata lumea ştie că Wee Willie a luat decizia asta împotriva voinţei dumitale. Poate că nu ar trebui să te înverşunezi atît.

- Dacă nu-l putem înmormînta pe Malcolm, atunci o să merg cu ei, cu cliperul. Trebuie să fiu la înmormîntare, n-am încotro, ofta ea.

Ar trebui să ne alegem un căpitan pentru aventura asta a noastră. Jamie, cred că tu eşti cel mai potrivit.

- Aşa-i, o aproba Skye. Şi pînă una-alta, îl aşteptăm pe Hoag.

Jamie dădu să spună ceva, se răzgîndi, apoi încuviinţă şi -o porni spre biroul lui. Il aştepta un maldăr de scrisori pe care trebuia să le soluţioneze. începu să lucreze cu spor, însă, deodată, un plic din sertar îi atrase atenţia. Era epistola logodnicei lui, Maureen. Intr-un tîrziu, lăsă tocul pe birou, luă scrisoarea aceea şi începu să o recitească, deşi făcuse asta de vreo douăzeci de ori până atunci. Cea moi importantă parte suna cam aşa :

„De vreme ce nu am primit nici un răspuns la rugăminţile şi insistenţele mele de a te întoarce in ţară şi a reluă o viaţă normală, m-am hotărit să îmi pun toată încrederea şi speranţa în bunul Dumnezeu şi să mă aventurez pînă in Hong Kong, sau în Japonia, oriunde te vei fi aflînd tu. Iubitul meu tată ne-a împrumutat banii necesari, ipotecind casa noastră din Giasgov: Te rog să-mi trimiţi vorbă la firma Cook, la Hong Kong, pentru că mîine pornesc cu vaporul poştal Eastern, la clasa a doua,..*

Scrisoarea era datată cu mai mult de două luni şi jumătate în urmă. Jamie gemu disperat. Sfinte Dumnezeule, însemna că poate ajunge în orice clipa la Hong Kong !

„Da, scrisoarea mea de răspuns a ajuns prea tirziu. Şi-acum ce să fac ? Să-i rîd în faţă ? Să mă ascund ? Să dau bir cu fugiţii tocmai la Macao, ca bătrînul Aristotie Guance ? N-am să fac asta în viaţa mea ! Este viaţa mea, in fond, Iar eu n-aş fi în stare să suport o nevasta şi nici măcar nu vreau aşa ceva !... Doar nu pot să-i scriu aceeaşi scrisoare din nou şi să i-o trimit în întîmpinare la Hong Kong acum. Va trebui să..."

Se auzi o bătaie în uşă şi-i întrerupse gîndurile.

- Da ! răcni el, furios.

Temător, Vargas îşi vîrî capul pe după uşă.

- Pot să vă vorbesc o clipă, senhor ?

- Da, ce-i ?

Vargas îi spuse, dezgustat :

- A venit un domn care vrea să vă vadă. îl cheamă Corniman sau cam aşa ceva, după cîte am priceput eu...

Jamie nu-şi aducea aminte să fl cunoscut pe cineva cu numele acesta. Vargas deschise puţin uşa. Bărbatul scund, cu faţa vicleana, de viezure, era îmbrăcat ciudat, jumătate europeneşte, jumătate cu haine japoneze. Avea pe el o cămaşă curată, pantaloni şi o haina groasa, căptuşita. Era bărbierit cu îngrijire, avea părul proaspăt spălat şi legat într-o coada pe spate. La brîu purta un şiş, iar în picioare cizme bine lustruite. Jamie nu-l recunoscu, însă, în partea aceea de lume, străinii erau de multe ori ceea ce nu păreau la prima vedere. Dînd totuşi ascultare primului Impuls. îl pofti înăuntru :

- Intra, ia loc.

Atunci fşi aduse aminte de vaporul poştal.

- Vargas, roagă-l pe căpitanul Biddy să mai rămină în port, da ? Cred că-l găseşti la club. la loc, domnule Corniman, cu ce-ţi pot fi de folos ?

- Auzi, mata eşti matol ?

- Da' cine eşti şi ce vrei ?

- Eu sînt Johnny Cornishman, nu ţi-aduci aminte că te-am văzut pă căn' erai cu tai-panul, la şi pretenaru' meu, Charlle Yank ? Noi sîntem ăia, prospectorii, acu' ştii ?

- Aha, prospectorii ! Sigur că-mi aduc aminte de voi ! A.cum, individul era curat şi îngrijit, nu ca înainte, un vagabond lăţos, îngălat şi puţind a murdărie de la o poşta, însă avea aceeaşi privire ascunsa, parşiva. Noi am făcut o-nţelegere, iar voi v-aţi dat de partea ălora de la Brock, se răsti el, scîrbit. Ne-aţi vîndut ca nişte cutre !

- Aha, aşa-l. Da' noi sîntem tipi dă afaceri, nu ? Şi Nor-bert ăla ne-a dat mai multe lovele, corect sau nu? Dă-l Incolo-acu', că-l mort ! Da' mai întîl să dăm nişte udeală pă gît; nu ? Dupe-aia vorbim dă ne saturam.

Jamie nu dădu nici un semn că l-ar Interesa în vreun fel Individul. Unul de teapa lui nu putea veni decît cu tertipuri dubioase. Dar deschise barul şi turna cîte o jumătate de pahar de rom pentru fiecare.

- Şi-acum dă-i drumul, deşartă traista. Aţi dat vreo lovitura serioasa ?

Bondocul dădu peste cap Jumătate din rom, dintr-o suflare, înghiţi cu pofta şi după aceea rînjl mulţumit, arătîndu-şî gingiile ştirbe. Nu avea decît doi dinţi stricaţi în gură.

- Grogu' ăsta-i mai bun ca poşirca aia de saké, pe Dumnezeul meu, dar nu-i vorba, că piţipoancele astea ale lor te răsplăteşte din plin pen' paguba asta cu băutura.

Rîgîl tare şi rînji Iar, satisfăcut.

- Ţi-o trag astea pînă nu mai poţi, ce mai. Ăştia au ei nişte chichiţe aiurea dă tot, cu apa, cu spălatu' adică, şi cu fegulatu'. Do, mai tare ca la Yoshlwara. Cînd îţi pui dă cap să tragi cîte-o paranghelie, te hîţînă astea de se clătina tot imperiu', ce mai i începu să rîdă singur, în hohote, de gluma lui, apoi zise cu voce serioasa : Am dat dă cărbune dă calitate prima-ntîla, ce mal, omule, tone întregi dă cărbune prima clasa; cit să aprovizionezi toata flota de război ! Şi dăm tona cu Juma' de preţ faţa de Hong Kong.

- Unde ! Unde îl livraţi ? întreba Jamie, plin de Interes:

Cărbunele era foarte preţios şi în cantităţi reduse, mai ales pentru flotă, aşa că un furnizor local ar fi fost mana cerească pentru el şi o sursa constanta de cîştig foarte important. Chiar şi la de doua ori preţul practicat în Hong Kong îl putea vinde tot şi îi rămînea şi lui o jumătate din cîştig.

- Unde îl livraţi ? repeta el.

- Aici, în Yokopoko, pentru numele lui Dumnezeu, da* şase pence de tona le pui matale la bancă, în contu lui Johnny Cornishman.

Dădu pe gît şi restul de rom.

- O să plăteşti în sterline sau în dolari mexicani, dă argint, şi mai trebuie să dai ceva şi la scîrţanu' asta nenorocit'

li întinse o bucata de hîrtie, pe care scria cu litere strîmbei Sat Yokohama. Shoya Ryoshi, negustor Gyokoyama.

- Tîlharu' asta ştie cum merge toata treaba, trage sforile; ştie ce să facă şi cum să facă. îl cunoşti ?

- Da, e căpetenia satului.

- Bine. Mi-a zi mie şefu' meu că-l ştii.

- Cine-i şefu tău ?

Cornishman rînji cu cei doi dinţi stricaţi.

- Marele senior Muc în persoana. Da* ce nevoie aî dă nume acu' ? Nu-ţi pierde vremea dă pomana. Batem palma, facem tîrgu' sau nu ?

- Pe unde-i stratul de cărbune ?

- Găselniţa mea e-a mea, bătrîne, nu a matale. Bondocul începu să rîdă obraznic.

- Ar fi destul dă aproape, nu alta, da-I pe teritoriu' duşmanului. Ascultă-aici la mine : primul strat e destupat dă mine şi-acolo e un munte întreg dă cărbune, iar pîn' preajmă şade la mie de prichindei d-ăştia gălbejiţi, ca să sape şi să care de-i găseşte dracii, cît să bage cărbune-n douăj' dă flote,' pen' douăj' dă ani de-acum' nainte, jur pă Dumnezeu' meu !

- Dar de ce-ai venit la mine ? De ce vrei să închei tîrgul asta cu mine ?

- Pen' că nenorocitu' ăla de Norbert e mort-ţeapăn şi mata eşti ăl maî mare p-aici, dac-a murit şi tai-panul. Şi Yokopoko e cam cu primejdii pen' străini, aşa-i ?

Cornishman întinse paharul, să-i mai toarne băutura.

- Aş mai trage pă gît nişte pileală, domnu' Poate-Tot, de la compania Struan.

Jamie îi umplu paharul pe jumătate şi se aşeza la loc.' Celălalt observă cît îi turnase şi mormăi nemulţumit:

- Ce-i asta ?

- Asta înseamnă că plătim a cincea parte din preţul de la Hong Kong, fără taxe, şi avem marfa livrată aici. Prima livrare de-acum în treizeci de zile. Fără nici o altă tîrguială !

Ochii bondocului nu stăteau o clipă într-un loc, umblau prin cameră de parcă ar fi fost şobolan.

- Ce taxe ai de plătit, le plăteşti, amice. Da' eu tot am o altă socoteală. Să-ţi zic eu care : poimîine, matale trimiţi o barjă pen' cărbune, taman lîngă Yedo, cum am spus eu. Noi o încărcăm, mata plăteşti o cincime cînd e gata încărcata şi o aduci aici, la Yoko, unde-i

plăteşti restu' la şarlatanu' ăla, de icrie pă hîrtie. Şi pui în banca şase pence dă tonă, pe numele meu, Johnny Cornishman. Nici nu se poate mai cinstit d-atît; nu ? iei tot cărbunele înainte să-l plăteşti pe tot şi la juma preţu* din Hong Kong.

- O cincime din preţul de la Hong Kong, per total. Faţa celuilalt se schimonosi de furie.

- Da' la juma' preţ îţi iese ditamai ciştigu', ce Dumnezeu, doar cărbunele-i aici, nu la mama dracu', în Hong Kong. Nici nu mai dai banii pe navlosire, nici pe asigurări şi Dumnezeu ştie cîte cheltuieli scuteşti aşa ! Ce mă-sa, doar nu sîntern nişte căcănari

d-ăia, dă să zgîrcesc cînd n-au de ce ! Ăsta-I comerţ cinstit !

Jamie izbucni în rîs.

- Să-ţi zic tot eu cum facem : la prima barjă, plătesc o treime din preţul Hong Kong-ului. Dacă într-adevăr cărbunele este de calitate, cum mi-ai spus şi garantezi că poţi livra o barjă pe săptămînă şi te ocupi de tot ce trebuie, pînă la sfîr-şitul anului ridic preţul la jumătate din preţul Hong Kong-ului; minus cinşpe procente. Şi ţie îţi revin trei pence de tonă. Dar ce-l cu tovarăşul tău, Charlie Yank, sau cum îl cheamă ?

- Şase pence sau nimic, se îndîrji Cornishman.

Din nou, privirea îi umbla la repezeală prin jur, apoi se ultă direct la McFay, cu ochi strălucitori.

- A mierlit-o, ca şi taipanu' tău, da' n-a avut norocul să moara aşa de vîrtos ca ăla.

- Mai bine ţi-al pune frîu limbii cînd vorbeşti de tai-panul nostru.

- Ei, linişteşte-te, amice. N-am zis-o în bătaie de joc. Da' toţi am vrea să ne ia Ala cu Coasa tocmai cînd ni se-nfîge fo ţăpănoasă pe ştromeleag, nu ?

Dădu pe gît restul de rom şi se ridica In picioare.

- Peste doua zile, pe-nserate. încărcarea se face aici (li întinse o hartă desenata de mînă. Locul cu pricina era însemnat cu un X şi era situat la clţlva kilometri nord de Kanagawa, la sud de regiunea Yedo.

- Voi aduceţi toate maşinăriile dă trebuie pen' asta, noi aducem mîna dă lucru.

- Nu se poate în doua zile, pentru că o să cada pe sâmbătă. Las-o pe luni,

- 'Nţeles. Ziua lăsată dă Domnu' pen' odihna rămîne sfîntă,' Deci peste trei zile.

Jamie studie cu atenţie harta. O barjă lipsita de apărare armata, numai cu instalaţia de încărcat cărbune şi echipajul necesar era o prada foarte uşoara pentru orice ambuscada.

- Devreme ce barja va merge pînă acolo pe mare, Iar cărbunele este pentru marina militară, cred că or să trimită o fregata, ca să asigure paza dinspre coasta.

- Din partea mea, n-au declt să trimită toata flota aia fioroasa, declara Cornishman, încercînd să para foarte demn; Numai că ţi-am pus banu' grup în braţe, pen' Dumnezeu, şt vreau să fim chit, ce mai.

- Abia aştept să aud ce-nseamnă asta; '

- Asta-nseamnă şase pence pe tona sau nu facem nici un tîrg !

- Patru pence.

Cornishman scuipă scîrbît.

- Şase pence, pe Dumnezeu* meu, doar lo ştiu bine ce bun e cărbunele ăla şi cît îi arde buza după el pe-ăla din marina şi înţeleg eu cît poţi să scoţi tu din el. Poa' c-ar fi mai bine să tratez direct cu el.

- N-ai declt să-ncerci, întinse Jamie coarda. Să-ţi spun eu cum rămîne ! la primele zece barje patru pence, iar după aceea şase.

Scundacul îl fulgeră cu privirea.

- Acu' înţeleg eu de ce sînteţi voi o Casă al dracului de Nobilă !

îşi repezi înainte mîna aspră şi bătătorită.

- Ce mai, ai vorbit ca un mare domn de la Struan ! Işi strînseră mîinlle, apoi Cornishman îl mai întreba :

- Auzi, p-aici, pe la voi, se găseşte mercur ?

Jamie îşi ciuli urechile. Mercurul era folosit pentru extragerea aurului,

- Da. Cît ai nevoie ?

- Păi la-nceput, nu prea mult. îl pui şi p-ăsta la socoteală, „da ?

- Bine. Unde stai, la Yocohama Arms ?

- A, nu-I dă nasu' meu. Nu, nu-i dă mine Mahalaua Beţivanilor, scrîşni Cornishman printre dinţi. Io mă-ntorc chiar acu' fa treaba mea,

iar mata să nu scapi o vorbuliţă de tîrgulala noastră, nici de f'un nume sau de marafet!..., n-aş vrea să-mi sară-n git nişte tăietor! d-ăştia, c-abid aşteaptă ! Se îndreaptă spre ieşire.

- Hei, stai puţin ! Unde te repezi aşa ! Cum pot să iau legătura cu tine ?

- Trebuie să mă întorc la trebile mele, amice, răspunse Cornishman, dîndu-şi importanţa.

îşi arătă iar ce! doi dinţi stricaţi, într-un rînjet sfidător.

- M-aşteaptă palanchinu' şi samuraii dincolo de Poarta de Nord, că m-am furişat singur, ca şarpele. Da' data viitoare cînd mă-ntorc pe-aici, vin ca un mare domn, nu mai dau în viaţa mea pîn' cloaca aia împuţita dă Mahalaua Beţivanilor. -Şi n-ai de ce să dai mata de mine, trebuie doar să te duci la găozaru' ăla den sat. Ăsta-i comerţ cinstit, nu uita ! Trebuie să ne ţinem cu dinţii de el ! Pune şi mercuru' ăla pe. barjă.

Ieşi din încăpere. Jamie rămase multa vreme cu ochii pe pereţi, cumpănind tot ceea ce discutaseră, O cantitate importantă de cărbune putea să fie o adevărată mină de aur entru el, dar era inevitabil ca totul să se ducă de rîpă în clipa cînd flota avea să facă Yedo una cu pămintul. De ce-i trebuie nemernicului mercurul ? Chiar vrea numai să-i iasă şi lui o ciupeală sau urmăreşte altceva ? Şi cine o fi capul întregii afaceri? Da' mai bine să mă gîndesc cine-i şeful meu ? Fără îndoială, Tess. Pînă la sfîrşitul lunii. In ce măsură îi sînt eu dator ei să-i fiu loial ? Pînă la capăt ! Da, pînă la sfîrşitul lunii.

Ploaia răpăia în geam, El se ridică şi se uită spre port, cercetător Marea era şi mai întunecată, iar plafonul de nori se lăsase mult E clar că o să fie cam greu pentru cuter să răzbată, dar nu şi pentru un vapor mare. Ei, dar uite-l !

Cuterul companiei Struan se afla deja cam la cincizeci de metri de pontonul lor. Işi croia drum prin valuri, luînd apă într-u-na, dar nu foarte multă, valul de provă destul de înalt, steagul companiei înălţat doar pînă la jumătatea catargului, ca şi steagul din berna, de pe clădirea reprezentanţei, aşa cum fusese arborat de la moartea tai-panului. Binoclul lui era pe pervazul ferestrei. Acum îi vedea clar, prin lentilele puternice, pe Hoag

406, 407, 406, 407, 406, 407, 406, 407,
406, 407, 406, 407, 406, 407, 406, 407,

acţionarii şi străjile pot fi evacuaţi în zilele următoare. Vorbim mai tîrziu, încheie el şi se departa, tuşind fără încetare.

Nici nu plecase el bine, că Hoag se grăbi să-l informeze pe complicele lui :

- Totul a mers perfect, Jamie.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi povesti chiar acum.' In ciuda frigului şi a umezelii, pe Jamie îl treceau toate sudorile. O porni iar pe Strada Mare, să se adăpostească sub streaşină unei clădiri, să fie sigur că nu-l aude nimeni.

- Ce s-a întîmplat ? se Interesa într-un tîrziu.

- Totul a decurs minunat, ca printr-un miracol. Azi-dimineaţă, îndată ce a sosit cuterul, noi ne-am dus la morga şi...

- Care noi ?

- Settry, sergentul Towery, nostromul şi doi oameni din echipaj. Am aşezat steagul peste sicriu, l-am legat bine şi l-au îmbarcat pe cutter. Celalalt coşciug a rămas acolo, să-l luăm noi deseară sau oricînd putem. Mă rog, a rămas acolo sub pretextul că va fi Incinerat.

Hoag rătăci cîteva clipe cu privirea peste ape, încercînd să desluşească largul prin pînza deasa a ploii.

- N-avem nici o şansa să ducem totul la bun sfîrşit astănoapte, nu-l aşa ?

- Nu, dar mîine dimineaţa o să se liniştească vremea asta, aşa cred.

- Bine. îşi freca Hoag mîinile Îngheţate. Totul a mers de minune, ce mai ! N-am avut decît o singura problema : coreeanul ăla era mărunţel şi tare pricăjit, aşa că l-am umplut sicriul cu pămînt, ca să ajungă cam la aceeaşi greutate,

- Sfinte Cristoase, să ştii că al dreptate ! La asta nu m-am gîndit. Chiar că a fost o idee grozava !

- Am făcut asta, seara, tîrziu, fără să întîmpin vreo dificultate.,, nimeni nu şi-a dat seama cînd au dus coşciugul pe cuter, nici nu le-a trecut prin cap măcar.

- Doamne Dumnezeule, toata chestia asta este atît de pe muchie de cuţit ! ofta Jamie îngrijorat. Şi cum o să luam noi de-acolo celalalt sicriu, chiar de lîngă legaţie, de sub ochii tuturor funcţionarilor şi soldaţilor ?

- M-am îngrijit eu şi de asta, chicoti doctorul. Le-am poruncit deja ucenicilor mei japonezi să-l pună deocamdată în magazia de lîngă cheul nostru, de la Kanagawa, care nu-i departe de crematoriu. Poţ să facă asta fără să trezească bănuiala nimănui. George mi-a zis că acolo pune şi el provizoriu sicriele, cînd nu are spaţiu la morgă. Deci. este un lucru obişnuit !

- Nemaipomenit ! Şi cît de departe este de cheu ?

- Cam cincizeci de metri, Trei dintre noi îl pot transporta fără nici o greutate şi doar îl avem şi pe nostrom, nu-i aşa ?

- Da. Ai făcut al naibii de bine. Totul ! Ce mai, al naibii de bine, îl laudă sincer Jamie, apoi scruta ploaia deasă. Mare păcat că nu putem termina toata treaba astă-seară.

- Nici o grija. Mîine o să fie la fel de bine.

Hoag era foarte încrezător in vorbele lui şi se simţea mîndru de laudele lui McFay. Nici nu se mai obosi să-i mărturisească faptul că fusese descoperit şi că Pallidar ştia de planul lor. In dimineaţa aceea luaseră micul dejun împreuna şi el tocmai începuse să vorbească :

- Settry, aseară eu...

Dar Pallidar îl întrerupsese :

- Las-o balta, uita de toată povestea asta, doctore. Asta ar fi cel mai bun lucru, pentru toata lumea.

Da, are dreptate, îşi spuse el acum, jubilînd. O să uit cu desăvîrşire.

- Să mergem să o liniştim pe Angélique ! Cum se mai simte ? se interesă el cu voce tare.

Intr-o oră, se strînseseră toţi lîngă cuter. Ploaia se înteţise, iar vîntul era tot mai tăios. Dinspre cheu veneau mereu rafale de stropi, de la valurile mari ce se izbeau, de mal. Nava; bine ancorată, sălta şi

cobora odată cu valurile, iar parimele de legătura scrîşneau la fiecare mişcare. Angélique era îmbrăcata în doliu, cu o haina de ploaie tot neagră, peste rochia cernita, cu pălărie neagră, văl de aceeaşi culoare, şi o umbrela mare, albastru-deschis, ce contrasta izbitor cu veşmintele ei;

împrejurul ei : Jamie, Skye, Dmitrl, Tyrer, Sir William şi ceilalţi ambasadori, căpitanul Strongbow, Gornt, Marlowe, Palipar, Vargas, André, Seratard, dar şi reverendul Tweet. precum şi mulţi alţii, toţi Incotoşmănaţi în haine groase, să-i ferească de ploaie. In spatele lor, părintele Leo stătea ca o stana de piatra, cu mîinile ascunse in mînecile largi, privind in stinga şi-n dreapta, pe sub marginea glugii. Jamie îl rugase pe Tweet să vină ş! să le dea binecuvîntarea.

- Ar părea suspect daca n-am face-o, Angélique, argumentase el. O să-l conving eu că nu trebuie să ţînă o slujba sau o cuvîntare, că n-ar fi normal, dar poate să ne dea bine-cuvîntarea.

Vremea necruţătoare ii ajutase, aşa că reverendul rostise o scurta predica funerara. Dintr-odată, Tweet deveni foarte elocvent. Cînd el termina, toţi se uitară la ea, copleşiţi de acele momente. Pe deasupra lor se roteau pescăruşi croncănind, în vreme ce vîntul se răsucea în vîrtejuri, apoi zburau mai departe, odată cu curenţii de aer.

- Doamna, permiteţi-mi să vă prezint din nou sincerele mele condoleanţe, rosti Sir William.

- Mulţumesc, răspunse ea glacial, în timp ce ploaia curgea şiroaie de pe umbrela ei. Dar protestez împotriva interdicţiei de a-mi înmormînta soţul în mare, aşa cum a dorit el şi aşa cum vreau şi eu.

- Am luat cunoştinţa de protestul dumneavoastră, doamna, zise Sir Wiliam, ridicîndu-şi pălăria, politicos.

Trecură apoi toţi ceilalţi prin faţa ei, prezentînd fiecare condoleanţele cuvenite, scoţîndu-şi pălăriile sau salutând milităreşte. Strongbow o salută şi el, apoi urca pe cuter, Pallidar. îl urma, dar Marlowe se opri cîteva clipe locului, înaintea ei,' încă foarte emoţionat.

- Imi pare nespus de rău, rosti el, apoi o saluta respectuos şi se duse după ceilalţi.

Părintele Leo rămăsese ultimul. Mohorît, făcu semnul crucii, murmurînd într-una cuvinte latineşti, cu faţa ascunsa aproar pe în întregime de gluga neagră.

- Dar el nu era catolic, părinte, zise ea cu blîndeţe.

- Eu cred că, în sufletul lui, era de aceeaşi credinţa cu noi, senhora, răspunse acesta, cu voce îndurerata, căci toata noaptea se rugase şi se frămîntase daca trebuia să participe şi el la ceremonia aceea sau nu.

- Ar fi văzut el pînă la urmă Sfinta Lumina, senhora, dumneavoastră l-aţi fi ajutat, sînt sigur. în nomme Patris...

Foarte trist, pleca şi el, agale. De-acum nu mai rămăseseră pe cheu cu ea decît Jamie, Hoag şi Skye.

- Şi-acum ce facem, Jamie ? întreba ea, copleşita dintr-odată de tristeţe.

- Mai rămînem aici cîteva minute, răspunse el.

Ca toţi ceilalţi, avea sentimentul că ia parte ia un complot; dar în acelaşi timp era foarte impresionat de trista poveste a femeii şi simţea că este drept să procedeze astfel. Vrei numai să-ţi ajuţi prietenul şi-atîta tot, îşi zise el. Da, numai că trebuie totuşi să fac asta pe ascuns, ceea ce-mi displace cu desăvîr-şire. Atunci nu te mai gîndi la asta, pentru că eşti căpitanul lor; aşa că poartă-te ca atare !

- Capitane Strongbow, ridica ancora ! Cu Dumnezeu inainte !

- Aye, aye, sir, mulţumim !

Cuterul se depărtă de ponton, strecurîndu-se cu agilitate printre celelalte nave, apoi mari viteza. In urma lui se adunară stoluri de pescăruşi. Rămaseră cîteva momente, privindu-l cum se duce.

- Mă simt atît de ciudat, murmură Angélique, plîngînd liniştit. De fapt, totul pare atît de ciudat şi totuşi nu este. Nu facem nici un păcat, nu-i aşa ? Nu-i aşa ?

Din nou, Jamie hotărî pentru el toţi.

- Nu, nicidecum, răspunse el, apoi o prinse de braţ şi o conduse spre casă.

Chiar înainte de apusul soarelui, Vargas bătu în uşa biroului tai-panului.

- Domnul Gornt vă roagă să-l primiţi, senhora. Iar monsieur André a lăsat un mesaj din partea lui monsieur Seratard; care vă asigură că ar fi foarte onorat dacă aţi binevoi să luaţi cina împreuna.

- Mulţumeşte-le din partea mea, dar spune-le că nu pot astăzi, poate mîine. Poate... Bună. Edward, intra, te rog.

Se aşeză iar pe scaunul de lîngă fereastra pe unde pătrundea lumina difuză şi se vedea ploaia. Li se pregătise o sticlă de vin alb, gata desfăcută şi lăsată la rece, în frapiera: Un pahar fin, de cristal, era întors cu gura în jos, pe gheaţa.'

- Te rog, serveşte-te singur. Te îmbarci acum ?

- Da, vasul e gata de plecare. In sănătatea dumnea-voastră, doamnă.

- Şi a dumitale. Eşti singurul pasager ? !

- Nu ştiu, răspunse el, apoi şovăi cîteva clipe înainte de o mărturisi. Sînteţi minunata, doamnă, păreţi atît de diafană Şi de neatins...

- Imi pare rău că pleci. Poate că totul va merge însă mai bine după ce te vei întoarce, rosti ea, simţind că bărbatul acela îi place tot mai mult. Te întorci imediat, sau te duci mai intil la Shanghai ?

- Asta n-am să ştiu sigur decît după ce voi ajunge în Hong Kong. Dar dumneavoastră unde o să locuiţi acolo ? La Marea Casa Struan, de pe Pisc ?

- Nu m-am hotărît.,, încă... nici dacă plec într-acolo.

- Dar... nu mergeţi la înmormîntare ? întreba el, descumpănit.

- O să văd mîine, răspunse ea, voind cu tot dinadinsul să-l ţină în şah, ca pe toata lumea, de altfel, inclusiv pe Jamie. Domnul Skye m-a sfătuit să rămîn aici şi, pe deasupra, nici nu mă simt prea bine, ridica ea din umeri, neajutorata. O să mă decid eu mîine, oricum am o cuşetă rezervata. Eu una îmi doresc cu disperare să fiu alături de el, trebuie să mă duc acolo şi, totuşi, daca nu este înmormîntat aşa cum şi-a dorit şi oşa cum om dorit şi eu, înseamnă că... înseamnă că l-am trădat.

- Nu l-aţi trădat, doamnă. Asta ştie toata lumea.

- Dar dumneata nu mă vei trăda, Edward, nu-i aşa ? O să-i dai ei scrisoarea mea şi o să faci totul întocmai cum am discutat, da ?

- Imediat ce ajung acolo. Promisiunea făcuta se ţine întotdeauna. Este o chestiune de onoare, doamna, încheie el, privind-o drept în ochi,

- Şi eu ţi-am promis ceva, nu-i aşa ? Şi este tot o chestiune de onoare. Iţi făgăduiesc prietenia mea pentru totdeauna.

După tonul cu care spusese ultimele cuvinte părea că e o promisiune şi totuşi nu e. Din pricina că începuse s-o dorească, nu mai putea să îşi dea prea bine seama cît trebuie să înţeleagă din vorbele ei. Mai devreme ar fi voit nespus sa ştie pînă unde ţintea promisiunea aceea. Dar acum părea că intre ei era o bariera. De fapt mă bucur că exista aceasta barieră, pentru că, dacă îmi stă mie în cale, fără îndoială că asta este valabil pentru orice alt bărbat, îşi zise el. Şase luni, cît durează doliul, nu înseamnă prea mult timp de aşteptare, în schimb este un răgaz minunat să ne mai apropiem unul de altul. Deci s-ar putea ca ea să nu vină la Hong Kong. în ce măsura mă afectează asta pe mine ?

- Ce planuri am eu, doamna ? Asta nu depinde decît de Tess Struan,

Ar fi voit el să-i mărturisească adevăratul lui plan, numai că era prea deştept ca să se dea de gol în faţa ei, chiar daca l-ar fi spus pe ocolite numai jumătate de adevăr.

- Eu sper că ea se va folosi de informaţiile pe care i le voi da eu. Ceea ce va dura cel puţin o lună. Dacă o sa vrea fi ea, o să rămîn acolo toată luna, pentru că va avea nevoie de ajutor, doamnă. Dar totul depinde numai de ea. Dacă dumneavoastră veţi veni cu vaporul poştal, o să mai discutăm acolo. Dacă nu, aş putea să vă scriu ?

- Dar, bineînţeles, te rog chiar. Mi-ar face mare plăcere. Te rog să-mi scrii de fiecare dată cînd pleacă poşta încoace.

Deschise sertarul şi scoase o scrisoare adresată doamnei Tess Struan. Plicul era nesigilat.

- Poţi să citeşti, daca vrei.

- Vă mulţumesc, doamnă, dar nu este cazul.

Angélique luă scrisoarea înapoi, dar nu o pecetlui, ci numai vîrî partea desfăcută a plicului înăuntru, fără să o lipească.

- Aşa nu vei fi nevolt să te chinui să-l deschizi, Edward. El Izbucni în rîs.

- Ce vă face să credeţi că sînt in stare de asta ?

- Eu aşa aş proceda. Tentaţia este prea mare. Te rog numai să lipeşti plicul înainte de a i-l înmîna. El încuviinţa din cap.

- Mi-aţi spus o dată că acum ştiţi de ce soţul dumneavoastră ţinea la mine, adică de ce pot deveni un duşman de temut, dar şi un prieten încă şi mai primejdios. Poate că acelaşi lucru este valabil şi pentru dumneavoastră, Angélique.

- Poate, cine ştie, răspunse ea simplu. Eu încerc să îmi găsesc un locşor în lumea asta nouă în care am intrat, Edward, numai că peste tot dau doar de greutăţi neînţelese şi de nisipuri mişcătoare, Dar îţi vei da seama şi dumneata că, odată ce mi-am dat cuvîntul de onoare, mi-l ţin, fără doar şi poate. Nu Uita că sînt franţuzoaică, zfmbl amuzată, Citeşte scrisoarea; îi îndemnă.

Scumpă doamnă Struan, Bănuiesc că aţi aflat Intre timp groaznica veste despre sfîrşitul lui Malcolm. Regret nespus că nu sînt lîngă dumneavoastră în aceste clipe dureroase, dar doctorul Hoag m-a sfătuit tà nu pornesc la drum cu Prancing Cloud şi nici cu vaporul poştal.

Nu vă pot spune cît sufăr şi cît am suferit din pricina acestei nenorociri. Daţi-mi voie doar să vă mărturisesc pur şi simplu că l-am Iubit cu adevărat şi am încercat să-l fac zilele cît de; fericite, atîta vreme cit g trăit, iar'apoi, după ce s-a stins "din viaţă, am încercat prin toate mijloacele să aibă parte de o înmormîntare cum şi-a dorit, în mijlocul mării, întocmai ca adoratul lui bunic. Numai că mi s-a interzis. Vă rog, vă implori va rog din tot sufletul să faceţi dumneavoastră pentru el ceea ce eu nu am reuşit.

Insă într-alte privinţe nu vreau să-i nesocotesc voinţal Aducătorul acestei scrisori a fost prietenul fiului dumneavoastră. El vă va da nişte informaţii de mare importanţa, pe care trebuia să i le comunice lui Malcolm chiar în ziua in care a murit, iar Malcolm se grăbea să vi le aducă la cunoştinţa; trimiţîndu-le odată cu nava Prancing Cloud. Aceste informaţii pot aduce ruinarea duşmanilor dumneavoastră dintotdeauna ! Tyler şi Morgan Brock. Domnul

Gornt mi-a jurat că vă va destăinui fiecare detaliu legat de această problema. Iar eu vă Implor să vă folosiţi de aceste informaţii, daca sînt

într-atit de valoroase pe cit pretinde el. Reuşita acestui plan şi alinarea durerii dumneavoastră de mamă ar fi, ştiu prea bine, şi ultimele dorinţe ale lui Malcolm."

Scrisese deja data, locul expedierii - Yokohama, şi se semnase Angélique Struan. Epistola mai conţinea şi un post-scriptum :

„Ce ciudat că noi doua, care avem atîtea in comun - şi eu îmi urăsc tatăl, pentru că a încercat să-mi distrugă viaţa am rămas atîta vreme despărţite, fără nici un motiv."

Ingîndurat, Edward Gornt lipi plicul. Apoi îl puse în buzunar şi ridica paharul :

- Să aveţi parte de o viaţă lunga, doamna, pentru că sînteţi o fiinţă cu totul deosebita... '

- Cum aşa ?

- Nu cereţi nimic, dar daţi totul în schimb, rosti el cu sinceră admiraţie.

Dar nu adăugă ceea ce gîndea de fapt : „Nici măcar n-ai făcut aluzie la următoarea luna de zile, în care amîndouă veţi tremura pentru acelaşi motiv - daca nu cumva porţi în pîn-tece copilul lui, pentru că atunci tot imperiul Struan va fi la picioarele tale, indiferent daca pruncul va fi băiat sau fata; deşi un fiu ar fi cu adevărat minunat Şi chiar daca nu ai rămas însărcinata, orice pretenţie băneasca, oricît de mare, va fi la fel de minunata şi nu te va putea da în judecata. Şi în oricare din aceste doua cazuri, tot cu mine te vei mărita !"

— Sînteţi o femeie uimitoare, doamna, rosti el calm. Sper că îmi va fi îngăduit să am parte de prietenia dumneavoastră pentru totdeauna.

Se ridică de pe scaun şi îi sărută mîna, galant, iar după aceea se retrase.

Rămasă singură din nou, Angélique dădu din cap, mulţumită de ea, apoi îşi turnă vin în paharul lui - mai erau şî alte pahare în bar, dar ea îl alese în mod voit pe-al lui - şi sorbi licoarea parfumată,

bucurîndu-se tot mai mult. Apoi, cu tristeţe în glas, ridică paharul şi închină, uitîndu-se spre largul mării :

- Cu Dumnezeu înainte, Prancing Cloud ! Mai sorbi o înghiţitură de vin. Şi zîmbi.

- Phillip !

- Da, Sir William !

- Ia tu astea de-aici. Restul depeşelor sînt gata ?

- Da, Sir. Am mai făcut cîteva copii după amîndouă pro-cesele-verbale ale anchetelor, după certificatul de deces şi celelalte acte. O să predau corespondenţa dumneavoastră '„personală şi strict confidenţială" adresată guvernatorului, mă duc acum s-o iau din safe şi cu asta am încheiat hîrţogăria.' Cel mai bine ar fi să le duc personal la bordul lui Prancing Cloud.

- Da, ai dreptate. Dar mai am să-ţi dau o epistolă. Mai aşteaptă cîteva minute.

Obosit peste poate de toate documentele ce trebuiseră Întocmite şi de hărţuiala ultimelor zile, precum şi de gîndul chinuitor că Yokohama era atît de lipsita de apărare, Sir William încerca să-şi alunge cumplita durere de cap, se gîndi cîteva clipe, apoi verifica daca peniţa era curata, alese o coala cu cel mai Impresionant antet oficial şi se apuca să caligra-fieze cu scrisul lui sigur.

Scumpă doamnă Struan

Vă trimit scrisoarea de faţă printr-un mesager anume, cu Prancing Cloud, din motive deosebite, atit oficiale, cît şi de natură personală.

Mai întâi de toate, aş dori să îmi permiteţi să vă transmit cele mai sincere condoleanţe pentru nenorocirea ce s-a abătut asupra fiului dumneavoastră, care era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni şi colaboratori ai mei. Apoi, îngăduiţi-mi să

vă Informez că toate circumstanţele In care s-a încheiat căsătoria lui şi s-a produs moartea sa sînt consemnate în procese-verbale oficiale, strict secrete, întocmite sub prestare de jurămînt. O copie a acestor documente o veţi găsi anexata scrisorii mele.

După toate cunoştinţele mele, căsătoria încheiată pe navă este perfect legală (l-am întrebat chiar pe Procurorul General despre această procedură).

De asemenea, din câte am cercetat eu, doamna Angeligue Struan nu are nici un amestec în moartea soţului ei şi in nici un caz nu poate fi învinuită pentru aceasta, concluzie confirmată si de doctorii Hoag şi Babcott (precum şi de o parte dintre documentele anchetei oficiale), asigurări pe care, fără îndoială, le veţi primi şi dumneavoastră de la sus-numiţii.

După toate cunoştinţele mele, fiul dumneavoastră a murit din pricina rănilor căpătate in timpul atacului fulgerător de la Tokaido şi, de fapt, începînd de atunci l-a fost sortită moartea!. Stăpînul acelui ţinut, daimyo, cel ce a poruncit să se întreprindă acest atac, nu a fost încă adus înaintea judecăţii, dar vă asigur că asta se va petrece cit de curînd.

Din cîte am aflat pînă acum şi am observat personal, fiul dumneavoastră a fost îndrăgostit nebuneşte de Mademoiselle Richaud şi a încercat cit l-a stat in putere să o convingă sa devină soţia lui. Domnia Sa a răspuns cu aceeaşi afecţiune sentimentelor lui, însă într-un mod admirabil, plin de bunăcuviinţă. Este cu adevărat o tinără de mare nobleţe şi oricine răspindeşte zvonuri contrare nu face decît să o calomnieze în mod josnic.

In sfărşit, după cîte mi s-a adus la cunoştinţa, fiul dumneavoastră a dorit să fie înmormîntat In mare, ca şi bunicul lui.

Sir William ezită cîteva momente, încercînd să aleagă cele mai potrivite cuvinte. Cumpăni cîtăva vreme cum să formuleze încheierea, apoi continuă cu scrisul lui ferm!

Văduva lui a stăruit pînă in ultimul moment să se îndeplinească aici acest ritual, voind să respecte ultima dorinţa (încă nu am găsit nici un testament sau vreo scrisoare din care să reiasă aşa ceva) şi eu cred cu tărie că, într-adevăr, aşa ar fi voit răposatul. însă nu am dat ascultare rugăminţilor şi insistenţelor văduvei lui, ci am hotărât ca rămăşiţele păminteşti ale lui Malcolm să fie trimise in Hong Kong, la dumneavoastră.

Rămase iar cîteva clipe pe gînduri, recitind cele scrise pînă atunci şi cumpănind la toate implicaţiile lor, apoi se decise să încheie astfel :

Imi permit să vă sfătuiesc să procedaţi aşa cum şi-a dorit fiul dumneavoastră.

Al dumneavoastră credincios, doamnă...

Mai reflectă cîteva momente, apoi se duse la bar şi îşi turna un pahar de brandy, îl bău şi se aşeză iar la birou. Reciti cu atenţie scrisoarea, de doua ori.

Adăugă cîteva cuvinte, schimba altele şi transcrise epistola, semnînd-o „Ambasadorul Majestăţii Sale Britanice în Japonia". Apoi reciti Iar cele scrise. In sfîrşit, se declara mulţumit. După propoziţia „Este cu adevărat o tînără de mare nobleţe" tăiase „oricine răspîndeşte zvonuri contrare nu face decît să o calomnieze în mod josnic" (pentru că se întrebase şi , el ce zvonuri) şi scrisese în loc „iar eu stărui pe lîngă dumneavoastră să o trataţi cu îngăduinţă". După „a dorit să fie înmormîntat în mare" eliminase „ca- şi bunicul lui", nefiind sigur că acela era motivul.

- Acum este mult mai bine, rosti el cu voce tare. Exclude orice aluzie.

Da, este mult mai potrivita formularea asta - stărui pe lingă dumneavoastră să o trataţi cu îngăduinţă, îşi zise el, cu toate că numai bunul Dumnezeu ştie care or să fie relaţiile dintre femeile astea. Acum o săptămînă aş fi putut pune rămăşag că fata va fl o prada uşoara, dar acum nu mai sînt sigur de nimic.

Mulţumit de diplomaţia lui, deschise jurnalui-registru de evidenţe şi adăuga numele lui Tess Struan pe lunga lista de scrisori trimise în acea zi cu Prancing Cloud. O însemnare de joi, 12 ianuarie, îi atrase atenţia : „Malcolm Struan s-a căsătorit cu Angélique Richaud pe nava Pearl, cu aprobarea amiralului Ketterer." Era scris în ruseşte, ca de altfel tot jurnalul ~ obiceiul lui de o viaţa întreagă, de a sublinia originea rusa a mamei lul - pentru a feri informaţiile de ochii altora şi pentru a exersa mereu limba aceea. Notiţa aceea însă îi aduse aminte de altceva. Deschise Jurnalul cel nou, de pe anul 1863, şi puse un semn de întrebare în dreptul datei de 11 ianuarie, adăugînd

: „Trebuie sa ne convingem dacă ea este însărcinate} sau'nu". Dacă va avea un copil de la Malcolm, fără îndoială că va duce o viaţă mult mai bună, de-acum înainte, îşi zise el, ingîndurat.

Se hotărîse să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o ajute pe Angélique, pentru că aceasta dovedise atîta demnitate cu o zi în urmă, ca de altfel şi în acea zi, la despărţire, şi pentru toate acele clipe minunate pe care le trăise văzînd-o cum dansa, se distra şi aducea un strop de lumină în colonia lor din Yokohama. Şi pentru că era franţuzoaică şi avea acel ceva care le deosebea pe cele din neamul ei de toate celelalte femei.

Zîmbi. Ei, Angélique, eşti tu franţuzoaică, dar şi noi sîn-tem britanici şi nu sîntem deloc lipsiţi de minte. De-asta noi stăpînim pămîntul, nu francezii.

- Phillip ! îl strigă pe asistentul lui, să-i înmîneze scrisoarea.

Seratard şi André stăteau la fereastră. Prancing Cloud ridicase toate trincile, gabierele, rîndunicile şi velele zburător şi acum, profitînd de vîntul din pupă, gonea cu toată viteza peste crestele valurilor. O mulţime de oameni priveau în urma ei, invidioşi, geloşi pe frumuseţea şi puterea ei; dorindu-şi din toţ sufletul să navigheze cu ea, să aibă o asemenea navă, să fie comandanţii ei. Mulţi se gîndeau la soarta încărcăturii de la bord, cum avea să fie de-atunci înainte viaţa la Yokohama fără Angélique, care avea să plece a doua zi şi oare spre ce destinaţie se duceau toate scrisorile de pe navă ?

- Oare ambasadorul de Geroire o să fie de acord, Henri?,, întrebă André.

- Da. îmi datorează multe servicii, misiunea noastră aici devine tot mai eficientă pe zi ce trece, iar întrevederea tainică, pe care ai solicitat-o lui Yoshi şi pe care eu i-am promit, să o duc la bun sfîrşit, este aranjată. Am dreptate sau nu ?

- Sînt sigur că ai, răspunse André, simţind că i se usucă gîtul dintr-odată.

Raiko îi jurase că putea conta pe discreţia ei, că planurile secrete de luptă, pe care el ! le încredinţase, erau deja, în mîinile celor mai de încredere mijlocitori între ei şi Yedo şi nu-i mai rămînea decît să aştepte sfîrşitul negocierilor şi răsplata.

- Henri, mai întîi trebuie să se întoarcă Yoshi, şi abia după aceea putem stabili o întîlnire. Am promis că îl ducem pe nava amiral, să o vadă. Diseară am o întrevedere şi daca îl punem omului banii în braţe s-a aranjat.

- M-am răzgîndit în privinţa avansării banilor. Este mai bine să... Seratard ridica vocea, ca să-l oprească pe André, care începuse să- protesteze. Este mai bine să aşteptam. Eu am hotàrît că este mai bine să aşteptam !

Se aşeza la birou şi îi făcu semn lui André să stea pe scaunul din faţa lui, fără să se arate supărat, însă cu un calm prefăcut, care îi dădea celuilalt de înţeles că nu încape împotrivire.

- Indată ce voi afla din surse sigure că s-a întors Yoshi,' poţi să le plăteşti acelor... mijlocitori.

- Insa eu le-am promis banii astă-seară, iar dumneata ai fost de acord.

- Bine, atunci explică-le că nu am încredere în ei, zise Seratard, zîmbind dispreţuitor. Lasă-i să vedem cum reacţionează. Şi cum îţi spuneam, de Geroire o să o pună pe Angélique sub tutela statului, aşa că de acum încolo devine o problemă de stat, nu ?

In seara aceea, André simţea că îl urăşte pe Seratard, pentru că era primejdios, lunecos, ştia prea multe, îşi aducea a-minte prea multe despre oricine şi nu avea pic de inima. In acea dimineaţă, la micul dejun, Seratard se uitase cu mare atenţie la el.

- Ce s-a întîmplat, Henri ?

- Nimic, am observat o mică pată pe gîtul dumitale, pe care nu o văzusem pînă acum şi mă întrebam dacă... Cum te mai simţi, André ?

Vorbele lui îl făcură pe acesta să alerge într-un suflet la el în cameră, să se studieze în oglinda, îngrozit că primul Semn al bolii apăruse deja. De cînd începuse relaţia lui cu Hinodeh, devenise foarte sensibil la orice semn pe piele, cît de mic, la orice junghi sau început de febră. De multe ori, seara, ea îl dezbrăca la lumina lampioanelor spunîndu-i ce mult îi plăcea să-l atingă pe tot trupul, să-l maseze sau să-l dezmier-de, cu degetele ei îndemînatice, însă, fără îndoială, că ea voia să observe dacă nu apăruse vreun semn al

bolii necruţătoare: Nu, nici unul deocamdată, murmurase el fericit. Nu, nu încă, slavă Domnului," şoptise el în faţa oglinzii, leoarcă de transpiraţie şi răsuflînd uşurat că pata aceea nu era decît o înţepătura de insecta.

~ André, spuse Seratard mal departe. Astă-seară, la cina, trebuie să punem la cale nişte planuri de viitor, împreună cu ea. Eu unul am propus ca, de vreme ce o să fie pusă sub protecţia statului, să locuiască la ambasadă şi...

Se opri, auzind o ciocănitură în uşă.

- Da... Vervene intră.

- Am un mesaj de la Vargas, Monsieur, Madame Struan regretă că nu se simte prea bine, aşa că nu poate accepta Invitaţia dumneavoastră la cina...

Seratard pufni nervos :

- Dacă se simte destul, de bine să caşte ochii la un coşciug, fără îndoială că putea să ne acorde şi nouă puţin timp. Bine, mulţumesc, Vervene. André, trebuie să discutăm cu ea înainte de a pleca.

- Mîine dimineaţă, la prima oră, o să mă întâlnesc eu cu ea, nici o grljă. Numai că se aude că ar avea de gînd să măi întîrzie cu plecarea, Se pare că Hoag a sfătuit-o să nu se încumete la un voiaj pe mare, din motive de sănătate, iar Skye, în mod sigur, se opune şi el la aşa ceva.

Seratard se strîmbă, dispreţuitor.

- îl detest pe individul ăsta. Este atit de lipsit de maniere, plicticos şi revoltător de englez !

Angélique urmărea plecarea cliperului, din camera tai-panului, Cîţiva trecători o zăriră la fereastră, apoi se grăbiră să-si continuie drumul prin frig şi zloată, întrebindu-se oare ce avea să se întimple cu ea. Unul dintre aceşti trecători era Tyrer, rămas la ţărm după ce livrase corespondenţa. Femeia părea atît de singură acolo, la fereastră, atît de tristă în hainele ei de doliu, pentru că pînă atunci niciodată nu purtase negru, ci numai culori pastelate, luminoase ca primăvara. Philip se opri citeva clipe locului, gîndindu-se dacă nu era bine să se ducă să vorbească puţin cu ea, să o întrebe dacă o putea a-juta în vreun fel. Dar, apoi, se răzgîndi, pentru că mai avea multe

treburi de rezolvat înainte de întîlnirea lui cu Fujiko. Trebuia să-i plătească taxa lunară lui Raiko, pentru „ultimele servicii înscrise în contract", apoi mai avea şi lecţia cuNakamo, pe care fusese nevoit să o amine din pricină că Sir William îi dăduse mult de lucru.

Oftă îngrozit la gîndulcă mai avea o mulţime de propoziţii şi fraze pe care voia să le înveţe, apoi trebuia să se ocupe de noul mesaj pentru Anjo; pe care Sir William ţinuse cu tot dinadinsul să-l tălmăcească Nakamo, nu neapărat pentru că nu avea încredere In cunoştinţele lui de limbă japoneză, ci pentru că voia 'să vadă ce reacţie are un japonez la un avertisment direct, exprimat într-o engleza lipsita de orice înfloritura de stil. Mai mult de atît: rămăsese în urma cu Jurnalul şi nu mai avusese timp nici să întocmească obişnuita scrisoare pe care o trimitea acasă în fiecare săptămînă. Trebuia ' să prindă vaporul poştal cu orice preţ.

In ultima ei epistola, mama lui îl înştiinţase că taică-său era bolnav„ ... nimic serios deocamdată, dragă Phillip, numai o răceală de piept, pe care doctorul teld o tratează luindu-i sînge mereu şi dindu-i ceaiuri pentru purgaţie. Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că toate astea par să îl slăbească puterile tot mai mult, Ştii doar că tatălui tău nu l-au plăcut niciodată muşeţelul şi lipitorile ! Pfui !

Doctorii ăştia ! Parcă bolile şi moartea vin chiar în urma lor. Verişoara ta, Charlote, a Intrat acum patru zile la chinurile facerii, fiind sănătoasă tun. Ei bine, noi am vorbit cu o moaşă să aibă grijă de lehuză, insă soţul el a stăruit să o asiste un doctor la naştere, iar acum sărmana a făcut febra laptelui şi nici nu se ştie dacă va scăpa cu viaţă. Băieţelul este şi el suferind, bietul mititel. Ce păcat de ea, o tinără atit de drăguţă ! Nici n-a împlinit optsprezece ani măcar !

Şi-acum să-ţi zic ce mai e nou pe la Londra. Noul tren subteran, altă premieră mondială, o să se inaugureze peste patru-cinci luni ! Cei de la tramvaiele cu cai sînt turbaţi, iar sfintele sărbători de iarnă din anul ăsta par să fie cele mai minunate de pînă acum, chiar dacă mai sînt nişte greve prin cartierele muncitoreşti. Parlamentul a dezbătut şi vreo să adopte o lege prin care ciudăţeniile astea de căleşti care merg singure, netrase de cai, să nu circule cu mai mult de

cinci kilometri pe oră, şi să aibă in faţă un stegar, care să anunţe din timp !

Pojarul face ravagii, au murit o mulţime de oameni din pricina lui, dar tifosul nu mai bîntuie aşa rău anul asta. Ziarul „The Times" scrie că holera face iar nenumărate victime prin Wapping şi prin zona porturilor, adusa de nişte neguţători cu India.

Phillip, sper din tot sufletul că al grijă să te îmbraci bine ţi să nu mergi cu gîtul descoperit, să porţi pieptare de lină si să închizi bine ferestrele, ca nu cumva să răceşti noaptea, cînd este frig. Eu şi tatăl tău tare mai dorim să te întorci in civilizata noastră Anglie, cu toate că, din scrisorile tale, am înţeles că eşti mulţumit de progresele pe care le faci în învăţarea limbii japoneze. Tatăl tău spune că guvernul ăsta de-acum o să ne ducă la ruină, o să distrugă adevăratul spirit naţional şi întregul imperiu glorios. Şi-am zis că acum avem în ţară mai mult de unsprezece mii de kilometri de linii ferate ? In nici cinci-sprezece ani poştalioanele au dispărut cu desăvîrşire..."

Şi scrisoarea continua aşa pagini întregi, cu tot felul de amănunte care mamei luì i se păreau interesante şi, într-un fel, chiar erau. Lui Phillip i se păreau minunate, pentru că păstra o legătură permanentă cu cei de acasă şi cu viaţa lor de acolo. Insă el citise printre rînduri şi îşi dăduse seama că boala tatălui său era mai gravă decît îi spuneau lui. îngrijorarea îi crescu. Din cîte pot să deduc eu, s-ar putea chiar să fi murit pînă acum ! se gîndi el, foarte neliniştit.

Stînd acolo, pe faleză, în ploaie, o durere ascuţită îi săgeta stomacul, Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Sau poate că era doar ploaia, nu avea cum să ştie sigur. Nu putea fi sigur decît de faptul că ardea ca focul. Poate chiar m-am căpătuit cu vreo boleşniţă... , cu frenţie sau cine ştie ce nenorocire ! Doamne, Dumnezeule mare, dacă Babcott se înşeală şi este mai mult decît febra albilor, un stomac încărcat, vreun reumatism ceva. Sfinte Dumnezeule, chiar dacă André s-a jurat pe tot ce are el mai scump şi Raiko la fel, că Fujiko este curată ca lacrima, dacă totuşi ea este bolnavă ?l

- Pentru numele Celui de Sus, Phillip, n-ai deloc frenţie,' îl liniştise Babcott în dimineaţa aceea, Ai mîncat sau ai băut ceva ce nu

ţi-a căzut bine la stomac. Uite, ia nişte tinctură dintr-asta, de-a doctorului Collins. Pînă mîine te pune pe picioare. Iar dacă nu, atunci o să-ţi facem o înmormîntare pe cinste, n-avea grijă ! Sfinte Cristoase, da' de cîte ori să-ţi mai repet că nu trebuie să bei decît apă fiartă sau ceai !

îşi trecu mîna peste frunte. Lumina apusului scădea tot mai mult, dar vîntul nu se domolea defel. Oricum, se simţea mai bine decît în seara cînd îl apucaseră frisoanele acelea cumplite. Dacă n-ar fi fost leacurile acelea miraculoase ala doctorilor Babcott şi Collins, nici n-aş fi putut participa la înmormîntare — mă rog, nu la înmormîntare, la îmbarcarea coşciugului bietului Malcolm. Ce soartă îngrozitoare ! Sărmanul de el ! Sărmana Angélique ! Oare ce o să se întîmple acum cu ea ! se întrebă, tulburat, luîndu-şi ochii de la femeia ce rămăsese la fereastra şi grăbindu-se spre legaţie.

Angélique îl zărise. Cînd cliperul pierise în zarea întunecată, trăsese perdelele şi se aşezase la birou. Jurnalul ei era deschis, pe masă. Pregătise trei scrisori, să le expedieze cu vaporul poştal : pentru mătuşa ei, căreia îi trimisese şi un cec la vedere, pentru cincizeci de guinee plătibile la Banca Angliei ; a doua scrisoare era pentru Colette şi conţinea o poliţa de zece guinee. Banii proveneau din suma pe care Jamie se străduise să o obţină pentru ea, cu acordul lui Sir William. Se gîndise să completeze un cec în alb găsit în biroul lui Malcolm, să pună o data anterioara, folosind sigiliul din safé, dar se gîndise că era totuşi un moment nepotrivit pentru asemenea gest. Banii pentru mătuşa ei erau un ajutor acordat acesteia, iar cei pentru Colette aveau să îi ofere acesteia posibilitatea să cumpere cele mai bune medicamente,' ca să se însănătoşească pînă ajungea prietena ei în ţară.

S-ar putea să ajung la timp, s-o văd, s-ar putea să nu; îşi zise ea. Eu sper s-ajung.

Cea de-a treia epistolă o trimitea prin curier. Scrisese :

„Scumpe domnule amiral Ketterer,

Ştiu prea bine că numai prin bunăvoinţa dumneavoastră ne-am putut căsători. Vă mulţumesc din toată inima pentru bunătatea dumneavoastră şi jur că eu, atît cit îmi vor îngădui slabele mele

puteri femeieşti, fie în cadrul companiei Struan, fie în afara ei, voi lupta pină la capăt pentru interzicerea tuturor vînzărilor de opiu şi a comerţului cu arme în Japonia, aşa cum a făgăduit şi soţul meu că va face. Din nou, vă mulţumesc şi vă transmit toată prietenia mea sinceră, Angélique Struan"

Ii plăcea teribil să se semneze aşa. Cele doua nume se potriveau de minune. Era o adevărată plăcere să-şi exerseze noua semnătură, pentru că înfloritura de la „S" parca o ajuta sa se gîndească mai bine la ale ei. Şi planul meu şi al lui Edward..., cum mi-ar fi venit mie atîtea idei grozave ? Ar fi extraordinar să reuşească... , dacă o să facă aşa cum am hotarit eu. O va convinge pe Tess că nu-i sînt duşmancă. Da; numai că este vorba de fiul ei şi eu, de pilda, nu ştiu dacă aş putea ierta, în locui ei. Nu, dacă ar fi fost fiul meu, nu. Nu cred că aş fi fost in stare să iert.

Tot viitorul meu pare atît de întunecat ! Atitea greutăţi îmi stau în faţa, atîtea întorsături neplăcute pot apărea ! André se gudură încă precum un cîine supus, care aşteaptă să fie dezmierdat sau lovit - dar, de fapt, sînt şi multe posibilităţi de-a îndrepta lucrurile; sicriul fals este pe drum, cel cu Mallcolm aşteaptă pregătit pentru mîine ; încă mă mai pot duce la Hong Kong cu vaporul poştal, daca mă răzgîndesc ; sînt sigura că Edward vrea să se însoare cu mine şi, dintre toţi oamenii de pe pămînt, el ştie cel mai bine că o nevasta bogată este mult mai buna decît una săracă ; am cecurile lui Malcolm în alb şi sigiliul lui, fără ştirea nimănui altcuiva ; şi mai am douăzeci şi opt de zile de aşteptare, dar nu ca data trecuta - mulţumescu-ţi Preasfîntă Fecioară, slava Sfîntului şi Bunului Dumnezeu pentru că acum mă rog să fiu binecuvântată cu copilul lui ! Vai, Malcolm, Malcolm, ce viaţa frumoasa am fi putut duce împreuna noi doi. M-aş fi maturizat şi eu în timp, nu încercată de necazuri, jur că aşa ar fi fost să fie !

Cu mare greutate, îşi alunga tristeţea şi amintirile şi sună clopoţelul de pe birou. Uşa se deschise fără ca servitoarea să bată, ca orice om civilizat.

- Don'şoalaa...

- Tai-tai, Ah Soh ! se răsti ea, aşteptîndu-se la apelativul acela.

- Don'şoalaa tai-tai.

- Trimlte-l pe Chen aici, chop chop !

- Mănîncă aici sau" Jos, don'şoalaa ? Aăăă, don'şoalaa tai-tai.

Angélique oftă, exasperată de tertipurile lui Ah Soh care evita în mod clar să-i spună tai-tai.

'- Uite ce-i, balegă de măgar bătrln ce eşti. rosti ea cu voce dulce. Am mai multa putere decît tine în casa asta şi în curînd eu o să vă plătesc simbria şi atunci o să trudiţi de-or să curgă apele pe voi zi şi noapte.

Se bucură cînd văzu că slujnica o priveşte chiorîş cu ochii ei rotunzi, negri. Malcolm îi explicase că, daca vorbea corect în engleza, în faţa lui Ah Soh, în loc să folosească dialectul pidain, servitoarea putea să nu înţeleagă ce-i cerea, ceea ce ar fi însemnat că stăpîna pierdea din cinstea obrazului, Ce logică ciudata mai au şi chinezii ăştia ! se mira Angélique,

- Chen, chop chop ! porunci ea.

Ah Soh se grăbi să împlinească ordinul, tîrşiindu-şi picioarele. Cînd intră Chen, îi zise că voia să îi ducă o scrisoare la Ambasada Britanică. El încuviinţă din cap, în semn că a priceput, fără să scoată o vorbă.

- Chen, Ah Tok bolnavă, nu bolnavă, heya ? !

- Ah Tok bolnavă. Ah Tok plecat la Hong Kong, arătă Chen cu mîna spre largul mării. Toţi au plecat cu stăpînul acolo !

- Aha ! se dumiri Angélique, luîndu-l-se o piatră de pé inimă şi dorindu-şi să se fi gîndit ea şi singură la asta, mai înainte.

O zărise de cîteva ori pe Ah Tok furişîndu-se pe coridoare. cu ochii ei negri plini de ură şi şuviţe de salivă prelingîndu-i-se pe la colţul gurii. Ii dădu slujitorului scrisoarea către Ketterer.

- Du-te la Casa Mare, acum !

El se uită la numele scris pe plic, prefăcîndu-se că ştie să citească în limba aceea barbară.

- Mîncaţi aici, la camelă asta ? o întrebă el.

- Tai-tai mănîncă aici, la camela asta. heya ? îl corectă ea. Tai-tai !

Ochii lui Chen scăpărară, însă el zîmbi. ;

- Tai-tai mănîncă aici, la camela asta, heya ? Don'şoalaa tai-tai... .

- Şi tu eşti o balegă de măgar bătrîn, zise ea, plictisită.' Probabil că o să te dau şi pe tine afară... nu, ar fi prea puţin.' O să mă gîndesç la ceva mai rău, surise apoi, nepăsătoare. Mănînc jos. Ce mîncare avem ?

- Ce vlea tai-tai don'şoalaa, don'şoalaa tai-tai ? ') De data asta însă ea izbucni în rîs şi apoi se simţi mai bine.

- Don'şoalaa tai-tai, tai-tai don'şoalaa, la fel de bines Ce mîncare ? Mîncare de-a voastră. Mîncare chinezească, spuse' ea deodată, fără să ştie de ce. La fel cu voi, ah, Chen. Mincare de Număru' unu. Cea mai bună, heya !

Chen rămase cu gura căscată de uimire. Era ceva nemaiauzit ! Pînă atunci abia ciugulea din felurile de mîncare chinezească, mai mult ca să-i facă pe plac stăpînului. Da, mînca numai mîncare europenească, numai carne, cartofi, plăcinte Şi pîine, pe care toţi chinezii le considerau bune numai pentru hrănit animalele.

- Mîncare ca ta Stăpînu',' heya ? întrebă el nevenîndu-i să creadă.

- Mîncare de la tai-pan pentru tai-tai de la stăpîn ! porunci ea.

Foarte categorica, imitîndu-l pe Malcolm; ii făcu semn să iasă numaidecît şi se întoarse cu spatele la el. Chen, descumpănit, ieşi bolborosind întruna :

- La fel ca la tai-pan, înţeles, da don'şoalaa tai-tai.. Trebuie neapărat să mă învăţ cu mîncărurile chinezeşti şi să le cunosc, îşi zise ea, venindu-i o noua idee interesanta.' Pentru cazul în care voi sta aici o parte din an. Jamie zicea că lui îi place să mănînce uneori aşa ceva, Phillip este absolut încîntat de felul lor de a găti, iar Edward mănîncă mereu tot soiul de aiureli dintr-astea... Ehei, Edward, Edward cel cu o mie de feţe şi o mie de posibilităţi ! Nu sînt sigura deloc de el. Dacă... Daca am rămas însărcinata şi o să dau naştere Unui băiat, voi fi nespus de fericita că o să am mereu cu mine o parte din Malcolm. Mă întorc la Paris, pentru că atunci aş avea o mulţime de bani. Da, o mulţime... Tess Struan va fi fericita să mă lase să plec, iar fiul nostru va fi crescut deopotrivă în spirit francez şi

englez, şi o să îi facă mare cinste tatălui său. Dacă voi avea o fetiţă, tot aş pleca, dar cu mai puţini bani, însă oricum vor fi de ajuns. Pînă ce voi găsi un bărbat cu situaţie şi de familie bună.

Dar dacă n-o să am norocul să fiu însărcinată, atunci va trebui să mă gîndesc mai bine la Edward, cît timp stă acolo şi negociază cu femeia aceea pentru renta mea de văduva, deşi cred că în privinţa acestui subiect, Skye se înşeală amarnic.

Da, se înşeală, neştiind cît de răzbunătoare şi neiertătoare este femeia asta !

49

Sîmbătă, 15 decembrie

A doua zi, marea era la fel de întunecata, cerul tot atît de înnorat, însă furtuna se domolise. Se oprise şi ploaia; Angélique, Skye şi Hoag stăteau în cabina de comanda a cuterului încă ancorat la pontonul Struan, şi aşteptau de destula vreme să plece spre Kanagawa. Dincolo de golf se zăreau capetele albe ale berbecilor de spumă. Picla şi vîntul tăios şi umed le făceau aşteptarea şi mai greu de îndurat. Jamie şi reverendul Tweet întîrziaseră deja o jumătate de oră.

- Tare mi-aş mai dori să se grăbească, rosti ea, cu o urmă de enervare în glas. De ce or sta atît ?

- Nu avem mult pînă acolo, aşa că mai este încă vreme, încearcă Skye s-o liniştească, cu blîndeţe, în timp ce cuterul sălta uşor pe coama unui val.

Bărbaţii purtau ţilindre, pulovere şi pardesie groase, iar Angélique se îmbrăcase în costumul de călărie, verde-închis, şi încălţase cizme înalte, ca să fie într-o ţinută mai lejeră pentru o călătorie pe mare.

Deasupra cabinei se afla mica timonerie, împrejmuită de geamuri. Nostromul Tinker se aplecase peste marginea unui hublou deschis, trăgînd din pipă, prea hîrşit pe oceanele lumii cu tot soiul de oameni, ca să pună întrebări din curiozitate.' Jamie McFay îi spusese pur şi simplu :

- Să faci bine şi să tragi cuterul la cheu dis-de-dimineaţă: Să ai magazia de cărbune plină şi n-am nevoie de echipa),' numai de tine şi de un fochist de încredere.

Nostromului îi fusese de ajuns. Restul avea să afle el între timp, de pildă, de ce nişte obraze subţiri ca pasagerii lui voiau s-o ia otova spre larg, într-o zi scîrboasă, în care şi bătrînii lupi de mare preferau să stea la mal.

- Uite-l, vine ! strigă Skye şi înjură, plin de nervi, fără să-şi dea seama.

McFay însă venea singur, grăbindu-se să străbată Strada Mare, ca să ajungă la ei. Trecătorii îl salutau, se încruntau în urma lui şi apoi îşi vedeau de drumul lor. Jamie sări sprinten peste copastie şi închise uşa cabinei după el.

- Tweed s-a răzgîndit, îi anunţă el, răsuflînd ca din foaie:

- Trăzni-l-ar Dumnezeu să-l trăznească de nenorocit, da' de ce... că doar acceptase ?! ocărî Skye dezgustat.

El şi Jamie ajunseseră la concluzia că era cel mai bine să-i spună reverendului că la Kanagawa murise un pescar, creştin, care. pe patul de moarte se rugase să fie înmormîntat în mare. Dacă reverendul accepta să oficieze slujba, restul avea să vină de la sine. Pentru tot deranjul lui urma să primească o contribuţie substanţială.

- A zis. că el nu iese pe vremea asta. continuă Jamie; cu răsuflarea întretăiata de alergătura şi de furie. Am încercat să-i schimb gîndurlle prin toate mijloacele, dar el o ţinea pe-a lui : Omul ăla-i mort, aşa că mîine sau polmîine o să fie acelaşi lucru pentru el, că uite ce timp urît, probabil că nici nu ne-am întoarce înainte de lăsarea întunericului.,. Aoleu, şi mai este petrecerea de diseară, de la Lunkchurch, că şi uitasem de ea ! Nu, nu, mîine, după slujbă, sau mai bine luni ! Auzi la el, ce Împuţit ! trase adînc aer în piept, să-şi revină. Ce împuţit, să o întoarcă aşa după ce acceptase ! adăugă el.

Angélique simţea că-l vine rău deratîta cruntă dezamăgire.

- Rămîne părintele Leo! Mă duc eu şi-l rog. El o să vină sigur !

- Nu mai este vreme acum, Angélique, şi, pe deasupra; Malcolm n-a fost catolic, aşa că nu ar fi prea nimerit.

- Lua-l-ar toţi dracii pe Tweet ăla, bodogăni şi Hoag, clocotind de mînie. Atunci trebuie să amînăm pentru alta zi. Nici marea nu-i prea buna, poate că-i mai bine aşa. Ce ziceţi,' să încercăm mîine ?

Se uitară toţi la ea.

- Oricum nu ne putem bizui pe Tweet, pentru că el ar putea să amîne iar, pe luni.,, şi mai este şi vaporul poştal, care nu poate pleca mai tîrziu de după-amiază, adăugă Jamie;

Vorbise deja cu căpitanul navei, dar acesta, oricum în întîrziere, spusese că mai mult de-atît nu putea face cu nici un chip.

- Da, iar noi va trebui să ne îmbarcăm pe el, cu orice preţ. Angélique trebuie să fie neapărat la Hong Kong la înmormîntare.

- Eu mă opun categoric,' zise Skye. Dar dacă se duce; merg şi eu cu ea.

- Da, rămîne părintele Leo, insistă Angélique. Mă duc eu să-l rog.

- Nu se cuvine, Angélique, se împotrivi iar Jamie. Dar mai există o soluţie. Pentru .o înmormîntare in mare nu este neapărat nevoie de un slujitor al domnului, poate să oficieze slujba şi căpitanul navei, aşa cum a putut Marlowe să vă căsă...

- Da ! Să-l rugăm pe John ! Repede, se grăbi ea, între-văzînd o speranţă neaşteptată.

- Nu se poate, am verificat eu deja. Este pe nava amiral şi are şi aşa numai bataie de cap cu Ketterer. Dar, Angélique, turui Jamie mai departe, eu sînt căpitanul navei ăsteia, am brevet, cu toate că-i cam vechi, dar am asistat la înmormîn-tări pe mare şi ştiu cum se procedează, chiar dacă n-am fă-cut-o niciodată, dar ce importanţă are asta ? Avem şi martori. Dacă crezi că eu pot oficia.,,, ar fi perfect legal.

Observă descumpănirea femeii şi se uita întrebător la Skye :

- Skye, este sau nu este legal ? Este, nu, ce Dumnezeu ?

- Este legal, răspunse acesta, devenind tot mai nervos, cînd un val mai mare decît cele de pînă atunci se Izbi cu putere de copastie ; nici Hoag nu se simţea prea bine.

Jamie trase adînc aer în piept şi rosti :

- Uite ce-i, Angélique, toată ideea asta, toată înmormîntarea asta e bizară, ca să fiu blînd, aşa că o ciudăţenie în plus sau în minus nu are cum să-i mai cauzeze cu nimic lui Malcolm. Eu am adus cu mine o Biblie şi un Regulament Maritim, de-asta am şi întîrziat, pentru că am stat să le caut. Ce hotărăşti ?

în loc de răspuns, ea îl cuprinse în braţe, cu lacrimile curgîndu-l şiroaie pe obraji,

- Să pornim. Te rog, Jamie, repede !

Jamie McFay o strînse la piept şi îi plăcu apropierea femeii.

- Dar ce ne facem cu nostromul şi cu fochistul ? intrebă Skye.

- Ţi-am zis deja că mă ocup eu de ei, mîrîi Jamie. Cu blîndeţe, se desprinse din braţele femeii şi deschise uşa din spatele lui.

- Nostrom ! strigă el. Spre Kanagawa !

- 'Nţeles, sir !

Bucuros că, în sfîrşit, se hotărîseră, Tinker întoarse nava cu prova spre larg şi o porni către nord, spre ţărmul ce se desluşea în depărtare. Valurile zgîlţîiau nava, dar' nu foarte rău, vîntul era încă destul de potolit, iar cerul nu părea că avea să se dezlănţuie. Fredonînd un cîntec marinăresc, nostromul începu să se simtă mai bine. Peste puţină vreme se apropie de el Jamie.

- Te îndrepţi spre cheul legaţiei. Trebuie să luăm un sicriu de-acolo... , zise căpitanul şi îl zări pe nostrom strîngînd mai tare pipa intre dinţi. Da, un sicriu. După care ne îndreptăm spre larg, cam pînă la vreo leghe unde-i adîncime şi îl înmor-mîntăm acolo. O să ţinem o scurtă slujbă, iar dumneata şi fochistul o să luaţi parte la ea. Ai vreo nelămurire ? întreba Jamie privindu-l cu atenţie.

- Eu, domnule ? Nici vorbă.

Jamie încuviinţă din cap, cu nervozitate, apoi coborî în cabină, lîngă ceilalţi. Aceştia nu ziseră nimic, ci se uitau în continuare la coasta ce se întindea în faţa lor şi spre Kanagawa, al cărei ţărm se desluşea în depărtare.

In timonerie, nostromul săltă dopul porta-vocii de metal de lîngă cîrmă şi strigă către fochistul din sala maşinilor :

- Dă-i cărbuni, Percy !

Magazia era chiar acolo unde le spusese Hoag, la mica distanţă de docuri, sicriul aşezat pe o bancheta de lemn. Skye; Hoag, nostromul şi fochistul apucară fiecare de cîte un colţ al coşciugului, ducîndu-l fără mare greutate. Jamie închise uşa adăpostului în urma lor. Se gîndise că pentru Angélique, cel mai bine era să rămînă în cabină. Cîţiva pescari şi săteni trecură pe lîngă ei, făcură repede cîte o plecăciune şi se grăbiră să se îndepărteze nevoind să rămînă în preajma gai-jinilor.

Ca să urce coşciugul la bord însă, a fost mai greu. Era dificil să-l suie pe puntea care ba sălta, ba cobora, odată cu valul, apoi era şi lunecoasa, din pricina apei de mare.

- Ia staţi o clipa, gîfîi fochistul. Lăsaţi-mă pe mine să urc la bord.

Era un bărbat scund, cu un fes de lînă, zdrenţuit, cu umeri musculoşi şi braţe imense. Ajuns pe punte se proţăpi bine cu picioarele răşchirate, apucă sicriul de mijloc şi îl trase pe punte, apoi o bucată de drum pînă la cabina, mai mult numai el singur. Din pricina efortului însă, slobozi, fără să vrea, o vîntuitură puternica.

- Iertare, mormăi el mohorît, apoi tîrî coşciugul la adăpost.

Jumătate de sicriu era in cabina, jumătate afara, pe dunetă.

- Să-l legăm bine, aici, ordona Jamie.

- 'Nţeles, sir...

- Buna ziua, domnule doctor Hoag, se auzi o voce tăioasă.

Toţi tresăriră şi se întoarseră. Sergentul Tower şi un soldat îl priveau bănuitor.

- A, bu..., buna ziua, sergent, răspunse Hoag, cu vocea răguşită de emoţie.

Ca toţi ceilalţi, rămase tăcut, aşteptînd să vadă ce va urma. Towery se apropie şi se uită la sicriu.

- Ei, ei, ia uite ce avem noi aici. îl luaţi pe tîlharu' ăla ? Scuzaţi-mă, doamna... Luaţi coşciugul la Yokohama ?

- Noi, noi..., el a vrut să fie înmormîntat in mare, sergent, bîigui Hoag. Iar dumnealui, domnul McFay, a fost foarte amabil şi ne-a împrumutat cuterul, aşa că iată-ne aici !

- In mare ziceţi ? repetă sergentul Towery, privindu-i cu atenţie pe fiecare în parte, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte

chipurile lor. Foarte lăudabil din partea dumneavoastră, pe cinstea mea !

Rămase cîteva clipe tăcut, în timp ce ei simţeau că mor cu zile, de groază să nu-i descopere. Apoi le zise :

- In mare spuneaţi ? Păi atunci mai bine nu aţi mai pierde nici o clipă, că altfel o să ajungeţi cu toţii hrană de peşti. Doamnă...

O salută politicos, apoi porni mai departe, cu pas milităresc, urmat de soldatul care se străduia să ţină cadenţa. Pentru cîteva momente, rămaseră toţi stane de piatră.

- Sfinte Isuse Cristoase, murmură Hoag.

- Ei, tu ce zici de chestia asta ? întrebă Jamie.

- Aduce necazuri, domnule.

Cu mîini tremurătoare, nostromul trase o duşcă de rom din butelcuţa agăţată la brîu, apoi i-o trecu lui Jamie, care sorbi cu sete. Hoag refuză, Angélique la fel. Ultimul bău fochistul. Spre dezgustul lui Tinker, acesta prăpădi aproape tot romul şi apoi rîgîi satisfăcut.

- Iertare, mormăi el.

Lui Jamie tot nu-i trecuse golul din stomac.

- Ticălosul ăla a apărut de nicăieri, parcă ne-ar fi aşteptat. L-aţi văzut cumva venind ?

Toţi clătinară din cap, dezaprobator.

- Ei, asta e. Mai bine să plecăm.

In timp ce ei legară sicriul, nostromul întoarse cuterul spre larg. Nava sălta uşor, fără să ia prea multă apă, doar cîte o rafală de stropi, cînd se izbea în valuri, însă era de ajuns cît să-i indispună pe cei de pe punte, stropiţi din cap pînă-n picioare. In cabină era zgomot, dar se putea sta confortabil. Pătrundea aer curat, avînd un bun sistem de ventilaţie, ce nu permitea mirosului de fum de la sala maşinilor să stăruie înăuntru. In faţa lor, spre răsărit, către larg, cerul arăta parşiv,' dar nimic nu apărea pe linia orizontului...., da, între ei şi America nu mai era nici o palmă de pămint.

- Mai bine să ne grăbim, domnule căpitan, îi zise Tinker, calm, iui Jamie, ce stătea în timonerie, alături de el. Nu mai avem mai mult de o oră-două, pînă la căderea întunericului.

Jamie se uita iar spre răsărit. Cerul părea tot mai întunecat.

- Simţi ceva in aer, nostrom ?

- Da. Mai bine să ne grăbim, domnule căpitan,

- Ai dreptate. Ţine direcţia. Se întoarse să plece,

- Domnule căpitan, sergentul ăla voia să ne pună beţe-n roate, aşa-i ?

- Da.

- Păi noi vrem să facem o înmormîntare. nu ?

- Da.

- Şi ce-i atît de important ăsta ? arăta Tinker cu degetul lui bătătorit spre sicriu. De ce trebuie să ne riscam noi vieţile pentru el ? zise şi arăta de data asta spre cerul tot mai înnegurat.

- îl înmormîntăm pe tai-pan, pe Malcolm Struan. Bătrînul marinar izbucni în rîs,

- Coşciugul lui este pe Prancing Cloud, domnule căpitan, doar ştim amîndoi la fel de bine.

- Da, amîndoi ştim asta. însă această înmormîntare este simbolică, nu o facem decît pentru a-i împlini, cumva, ultima lui dorinţă - şi ceea ce a vrut şi văduva lui - de a fi înmormîntat în mare. Fosta lui soţie nu crede că vor face asta la Hong Kong.

- înmormîntare simbolică, domnule ?

- Da, asta-i tot. Nu* avem nimic de ascuns şi nimic de care să ne fie teamă.

Tinker încuviinţă din cap, nu prea convins şi îşi zise : Înăuntru este un mort, după cît de greu e sicriul. Dar, cum s-ar zice, nu pune întrebări tîmpite, că s-ar putea să nu-ţi fie răspunsul pe plac. Cu cît ştii mai puţin, cu atît mai bine. Să sperăm că bunul Dumnezeu ne va ajuta şi vremea o să rămînă de partea noastră, n-o să se schimbe în furtuna, cum se-arată semnele.

- Mulţumesc, domnule căpitan.

Jamie se uită înapoi la portul care rămăsese mult în urmă.

- Mergi înainte, pînă nu se mai vede uscatul, nostrom, zise el şi mai arunca o privire în toate direcţiile, apoi intră în cabină. Incă nu am ajuns destul de în larg. Angélique îl întrebă la ureche :

- Ce-o să facă soldatul acela acum ?

- O să ne raporteze, este datoria lui. Dar ce importanţă are ?

- Nu ne pot face nimic, nu-i aşa, domnule Skye ?

- Asta nu am cum s-o prevăd, ce poate face Sir William şi ce nu, rosti el, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos de la bălăngăneala ambarcaţiei.

Jamie căută într-o lădiţă şi scoase un steag britanic, cu stema imperială şi unul cu Blazonul Struan, cu leul şi dragonul. El le pusese acolo pentru ceremonie. Ajutat de Hoag, legă ambele drapele de sicriu. Cuterul sălta şi cobora pe valuri . mai des şi mai brusc decît înainte, aşa că ei doi trebuiră să se ţină zdravăn, să nu cadă. Angélique stătea lîngă uşa deschisă a cabinei. Aerul era rece şi umed. Femeia simţi cum i se prelingeau lacrimi pe obraji şi îşi lăsă vălul peste ochi, prefăcîndu-se apoi că se uită îndărăt, spre uscat.

- Nu-i destul de în larg, zise Jamie.

Intre timp, pămîntul nu se mai vedea decît ca o fîşie pe linia orizontului. Era încă lumină, marea tot mai întunecată, crestele înspumate ale valurilor se ridicau peste tot în jurul lor, vîntul se înteţea, dar vremea încă nu devenise haina. Nu mai ploua deloc. Jamie strigă :

- Nostrom, încet înainte, cît să ţinem direcţia.

- Nici o grijă, dom' căpitan !

Cînd duruitul asurzitor al motoarelor încetă, împrejurul lor se lăsă aproape o tăcere netulburată, care îi mai linişti, după atîta huruit şi teama de a se fi avîntat atît de departe. Chiar şi Hoag şi Skye îşi mai veniră în fire. Se auzea acum doar şuierul vîntului rece, zbaterea mării şi, de sub punte, zumzetul înfundat al motorului care mai mult se ghicea, scăzut, cît sa ţină nava în vînt. Vîntul de răsărit, venind dinspre larg, era puternic acum, mai puternic ca înainte. Jamie trase adînc aer în piept.

- Mai bine să începem.

- Da. Ce avem de făcut ? întrebă Angélique.

- Veniţi pe punte, aici, la pupa, dar ţlneţi-vă bine. Nostrom, la pupa. Şi fochistul.

- Mai bine eu rămîn la post, cu permisiunea dumneavoastră, domnule căpitan, răspunse nostromul, apoi răcni în pîlnia de lîngă cîrmă :

- Percy, la pupa !

Se făcuse mai frig. Se strînseră toţi laolaltă, ţinîndu-se care cum putea mai bine, să nu cadă. Jamie se aşeză cu spatele la pupa navei, cu faţa spre ceilalţi.

- Descoperiţi-vă capetele le porunci el, luîndu-şi ţilindrul de pe cap.

Skye, Hoag, fochistul şi nostromul Tinker se supuseră. Căpitanul deschise Regulamentul Maritim, la o pagină însemnată anume.

Pe măsură ce citea, improviza : „Ne-am adunat aici, prin voia Domnului, să înmormîntăm în adîncuri rămăşiţele pămîn-teşti ale prietenului nostru, Malcolm Struan, soţul lui Angélique Struan şi tai-pan al Nobilei Case, lăsînd trupul lui să îşi găsească în mare odihna veşnică, aşa cum el a dorit şi aşa cum a dorit şi soţia lui, iar noi respectindu-le dorinţa, ca prieteni..."

La auzul numelui celui mort, fochistul holbă ochii, uluit, apoi se uită în spate, la nostromul care îi făcu semn să tacă chitic. Murmurînd ceva neînţeles, fochistul, care detesta înmor-mîntările, se strînse mai bine în haină, dorindu-şi nespus să se fi aflat jos, în sala maşinilor, unde era cald tot timpul. Şi deodată o rafala de vînt se abătu asupra lor. Toţi îşi dădură seama că se înrăutăţea vremea. Jamie şovăi cîteva clipe, apoi continuă :

- Iar acum să spunem Tatăl Nostru. Tatăl nostru... Fiecare se ruga pentru el, rostind cuvintele cunoscute; dar gîndindu-se mai mult la vijelia ce se abătuse peste punte; Cînd terminară rugăciunea, Jamie se mai uita cîteva momente în cartea deschisa, nu ca să vadă dacă mai era ceva de zis,' pentru că el citise în timonerie ce scria despre înmormîntare,' ci pentru că avea nevoie de puţin timp să-şi liniştească bătăile Inimii şi să-şi alunge teama de furtuna. Ceilalţi rosteau rugăciunea cu ochii închişi, dar el nu. Ca şi nostromul, observa urgia care se apropia dinspre larg şi valurile ce se umflară dintr-odată şi parca deveniră mai întunecate la culoare.

- Eu, căpitanul cuterului Cloudette, al companiei Struan, urmă el cu voce mai ridicata, să acopere şuierul vîntului, îmi fac datoria şi mă închin privilegiului de a îndruma sufletul acestui om spre împărăţia Celui Atotputernic, rugîndu-l pe bunul Dumnezeu să îi

ierte păcatele lui lumeşti, nu pentru că noi am avea ştire de ele, de păcatele cele adevărate, ci pentru că îl redăm adîncului mării pe care..., pe care am străbătut-o noi să ajungem aici, din Anglia, din căminul nostru de peste mări şi ţări. A fost un om bun şi drept. Malcolm Struan a fost un om bun şi drept şi o să ne lipsească nespus, ne este dor de el de-acum şi-n veci de veci..."

Se uită spre Angélique, care îşi încleştase amăndouă mîinlle de un baston de balustradă. O pală de vînt îi lipi vălul de faţă.

- Doriţi să spuneţi cîteva cuvinte, doamnă ?

Ea clătină din cap, în timp ce şiroaie de lacrimi îi curgeau în neştire pe obraji. Rafale de stropi se repezeau dintr-o parte într-alta peste pupa, acum mai împovărată de greutatea lor şi a sicriului.

înnegurat la faţă, căpitanul făcu semn lui Skye şi fochistului. Abia ţinîndu-se pe picioare, aceştia desfăcură cu mare trudă frînghiile cu care legaseră sicriul de banchetă şi îl sprijiniră cu grijă de balustradă, să îl poată coborî în mare. Cu o mînă, Jamie îi ajută şi el. Şi, în vreme ce coşciugul se clătina pe marginea îngustă, căpitanul rosti cu voce tare, simţind cum îl sfîşie şi pe el tristeţea : „Cel plămădit din ţărînă, în ţărînă se va întoarce, marea şi cerul îl vor cuprinde, iar vînturile năpraznice îşi vor spune unul altuia că acest tînăr minunat s-a dus să stea de-a dreapta Creatorului său, prea repede, mult prea repede..."

împreună cu ceilalţi doi, împinse pentru ultima dată sicriul; Iar acesta căzu drept în ocean.

Cuterul se îndreptă, recăpătîndu-şi echilibrul. O rafală de vînt care de mult pîndea Izb! cu putere în coasta navei şi o aplecă mult pe o parte. Copastia înaltă se afundă în val: ,Toţi se repeziră să se apuce de ceva, numai nostromul şi fochistul rămaseră pe loc, pentru că ei anticipaseră înclinaţia şi se ţinură bine pe picioare. Angélique însă, slăbită de atîta plâns, scăpă mîna, lunecă pe punte şi era cît pe ce să cadă peste bord, dacă nu s-ar fi repezit Jamie s-o prindă la timp şi s-o tragă înapoi, ţinîndu-se de balustradă cu cealaltă mină; Vîntul îi smulse pălăria ş! vălul şi le aruncă departe. Atunci fochistul, obişnuit cu hachiţele mării, cu picioarele bine înfipte în punte se duse pînă la ea, o ridică de jos şi o trase la adăpost, In cabină, intrînd şi el

împleticindu-se, in urma ei. Se lăsă dintr-odată un frig care-i pătrunse pînă la oase. începu ploaia.' Şi furtuna se năpusti asupra lor. Jamie răcni cît putu :

- Nostrom, la mal !

"" Mai bine staţi în cabină, domn' căpitan ! strigă acesta; deja ştiind ce avea de făcut de acum încolo.

Aşteptă pînă ce fochistul, murmurînd un potop dé ocări scirnave, intră in sala maşinilor şi închise chepengul în urma lui, iar Jamie, Hoag şi Skye ajunseră în cabină, la loc sigur. Ploaia se înteţi cumplit. Iar marea se dezlănţui. Tinker striga în portavoce :

- încet înainte! puse cîrma banda în babord şi nava se lăsă încet sub vînt.

Prova se afundă intr-un talaz uriaş. Apoi se ridică, sprintenă, cu o pînză de apă ce spălă toată puntea, izbindu-se de geamurile cabinei şi timoneriei, şi continuă să se întoarcă.

- Ei, uşurel, murmură nostromul, strîngînd pipa intre dinţi.' Doar sîntem prieteni, pentru Dumnezeu, tocmai ţi l-am dat pe nepotul bătrînului Diavol cu Ochi Verzi.

In jurul lor parcă se revărsase urgia iadului. Berbeci uriaşi se repezeau asupra cuterului, îndîrjiţi, fără să lase pic de răgaz vasului care încerca să se echilibreze, lovindu-i în continuare, să-l tragă în adîncuri. Cei patru din cabina se ţineau cît puteau ei mai bine, în vreme ce toate lucrurile neasigurate zburau de colo-colo, prin jurul lor. Din nou, Angélique îşi pierdu echilibrul, dar ceilalţi doi o ţinură bine, deşi în clipele acelea nimeni nu se mai gîndea la altceva decît la furtună. Hoag se făcu cenuşiu la faţă. Şi, gemînd în timp ce-l podidea un val de vomă, se aşeza jos.

- Mai ţine aşa pînă facem volta sub vînt, strigă Jamie incercînd să acopere vîntu! şi zgomotul din cabină şi trosnetul navei săltînd ca un dop pe valuri.

Angélique îşi ascunse faţa la pieptul lui, înfricoşată.

- în cîteva momente o să se potolească, o să vezi.,.

Işi dăduse seama că furtuna era destul de puternica, dar nu din cale-afară. Nu încă. In afara de asta, avea deplină încredere în timonier şi în navă... cîtă vreme mergea maşina

- Nu ai de ce să te sperii ! încerca el să o liniştească. Tinker hotărîse acelaşi lucru, s-o şteargă cît mai repede, naibii de acolo să caute un loc ferit de urgia directă o furtunii în partea de sub vînt a coastei, acolo să arunce o ancora de furtună - o găleata legată cu o parîmă la capăt, ca să ţină nava cu prova pe vînt, pînă se mai domoleşte bulăul.

- Dacă o răzbi prin furtuna asta blestemată, fiindcă naiba ştie de ce-om fi noi în apele astea rele acu, mormăia el, chinu-indu-se să stăpînească timona în care se simţeau izbiturile cumplite ale valurilor.

Cuterul se întoarse supus şi reveni pe chila dreapta; Prova se afunda mult în valul care se scurse pe sub ea, apoi se ridica ameţitor, ajunse pe creasta talazului şi se prăbuşi în gol. Toţi cel de la bord încremeniră de groază. Apoi iar şi iar, cînd săltaţi de valul din spate, cînd prăbuşindu-se In prăpastia dintre ele, inundaţi de apă. Coborau... coborau... coborau, apoi urcau.., urcau.,, şi iar urcau şi, dintr-odată, cu un bubuit asurzitor, se prăvăleau şi valuri de spumă se năpusteau peste hublouri, spăllnd puntea de la un capăt la altul. Angelique gemu disperată. Jamie o ţinea strîns la piept, cu o mînă; iar cu cealaltă se apucase zdravăn de un mîner. Rafale de ploaie din pupa Izbeau întruna ferestrele şi uşile. Sleit de vlagă, Skye zăcea într-un colţ. cu capul plecat, vomînd întruna; Hoag prăbuşit pe jos, la fel de neputincios.

Deasupra lor, în timonerie, nostromul se legăna dintr-o parte Intr-alta "pe puntea nărăvaşă, ţinîndu-se cu uşurinţă pe picioare, obişnuit cu furtuni şi mai crunte. Stăpînea nava fără dificultate. Ploaia şi spuma valurilor acopereau întruna hublourile; dar el vedea destul de bine şi aşa şi nu lăsa valurile să-l prindă frontal din pupa, ci le lua uşor pieziş, în aşa fel încît să se salte uşor, dintr-o parte, peste coama talazului, apoi la fel în golul dintre valuri, Astfel, impactul era mai mic, nava se banda cam nealăcut pentru pasageri, dar ,,Bine, sînt în siguranţă, nu ?" Chipul îi strălucea de încîntare, bucurîndu-se ca un marinar sadea ce era, trecut prin atîtea furtuni. După aceea,' 'avea el destulă vreme să-i fie frică la ţărm, peste o oră-două, cînd avea să se bucure de cîteva pahare de rom tare, în faţa 'unui foc straşnic. Voios nevoiemare, începu Iar să îngîne cîntecelul acela deşucheat,

Şi în clipa aceea îi îngheţă inima în piept de groază.

- Sfinte Cristoase ! bîigui el.

Sicriul acela apăruse la tribord, plutind, cufundîndu-se şi săltindu-se peste valuri odată cu nava, cu cele două steaguri încă înfăşurate împrejurul lui. îl văzu şi Jamie. din cabină şi îşi dădu seama cu groază, că dacă vreun talaz puternic schimba djrecţia, putea să-l arunce cu uşurinţă iar pe punte sau, mai rau, îl izbea în suprastructura punţii ca pe un berbec uriaş sau; cel mai rău, să facă în cîteva clipe cu el o gaură imensă in coca fragilă a navei.

Cu cît Tinker încerca să depărteze cuterul de sicriu, cu atât acesta se apropia mai mult. adus de val. O dată chiar se buşi într-o parte, de navă, apoi se învîrti ca un titirez prins de un vîrtej, dar fără să se depărteze de ei. Jamie sè ocărî în gînd să nu-i dăduse prin minte să balasteze sicriul cu un lanţ greu, de ancoră. Acum putea să plutească aşa cine ştie cît, din pricina aerului dinăuntru sau a deosebitei flotabilităţi a lemnului din care era făcut.

îi venea greu lui Jamie să urmărească şi ce se mai petrece, şi s-o ţină pe Angélique la piept. Dar, într-un fel era bucuros că frumosul ei căpşor parfumat se cuibărise în haina lui groasă şi nu vedea nimic. Din nou, întoarse capul să vadă ce se mai întîmplă, Lada aceea întunecată plutea puţin în pupa lor, pe o parte, parcă ar fi fost o corabie-fantomă, născocită de o minte bolnavă. Vîntul sau curenţii răsuciră sicriul, iar apoi, prins în plin de creasta unui val, se dădu peste cap, se redresa, rămase în poziţie normală preţ de cîteva valuri, apoi un berbec uriaş îl răsturnă şi, spre marea bucurie a lui Jamie, sicriul dispăru sub apă, Trase iar aer în piept, văzînd că sicriul dispăruse pentru vecie, dar dintr-o dată ţîşni iar la suprafaţă, următorul talaz îl prinse pe creasta de spumă, îl ridică şi-i făcu vînt, drept spre ei. Fără să vrea, din instinct. Jamie se aplecă să se ferească. Nu ajunse pe punte, dar se pocni de copastie şi bubui atît de tare, de parcă nava ar fi intrat într-un recif.

In momentul acela, Hoag ridică şi el capul. Simţea că i se învîrt creierii mai rău decît nava în mijlocul furtunii, aşa că nu observă nimic, ci se prăbuşi la loc, gemînd, în propria mizerie. Angélique

încercă şi ea să vadă ce anume se întîmplă, dar Jamie o strînse mai tare la piept, mîngîind-o pe păr, să o liniştească.

- Ne-am izbit de nişte resturi purtate de apă, n-ai de ce să te temi...

Nu-şi mai dezlipi nici o clipă ochii de pe sicriul aflat acum la numai cîţiva metri de navă, plutind paralel cu ea. Distingea clar conturul dreptunghiular, ameninţător, întunecat ca o uriaşă torpilă, înfăşurat încă în cele două steaguri. Ii sări inima din piept cînd zări un talaz înfricoşător apropiindu-se, dar cînd muntele acela de apă trecu pe sub ei, peste ei sicriul dispăruse. Cu răsuflarea întretăiată de emoţie, scrută întinsul mării. Nimic. Mai aşteaptă cîteva momente. Tot nimic. Valurile furioase se mai domoliseră şi nu se mai năpusteau turbate, pînă pe punte. Dar se vedeau încă împrejur berbeci ameninţători, de care însă Tinker se ferea cu mare îndemînare, folosind tot ce învăţase el într-o viaţă de colindat pe oceanele lumii, ca să

scape nava de la dezastru şi vieţile celor de pe ea. Din când, în cînd, elicea ieşea deasupra apel, ambalînd motorul cu un vuiet asurzitor.

- Hai, fetiţo, murmura Jamie. Dă-i drumul mai departe cuminte, uşurel.

Şi deodată dădu iar cu ochii de sicriul aflat acum la vreo cincizeci de metri distanţă de pupa, cu vîrful întors drept spre ei. Parcă ar fi fost legat de ei cu nişte parîme invizibile, căci se ridica şi cobora în val odată cu nava. O fantomă urîtă şi aducătoare de moarte. Jamie numără şase valuri mari, dar toate trecură fără să se întîmple nimic. Apoi, îl zări pe cel de-al şaptelea.

Acesta era cel mai mare de pînă atunci. Luă sicriul pe creasta lui de spuma şi îl azvîrli drept spre nava, ca pe un proiectil. Jamie îşi dădu seama că punctul de impact trebuia să fie chiar în mijlocul tribordului, ceea ce ar fi fost o nenorocire,' pentru că tangajul expunea total nava la o lovitura fatala. De groază, nici nu mai respira.

Probabil că Tinker văzuse în ultimul moment ce avea să se petreacă, pentru că nava făcu o volta uimitoare, se apleca mult în

tribord, balustrada dispăru aproape cu totul în apă; sicriul proiectil trecu pe deasupra, odată cu valul, peste prova şi se propti în parîmele bompresului, rămînînd acolo agăţat,' pe jumătate în apă, pe jumătate afara, dezechilibrînd cu totul cuterul ce nu mai asculta deloc de cîrmă.

Nostromul se lasase pe timona cu toata puterea, să redreseze nava, dar valurile şi vînturile izbeau direct în coşciug şi ambarcaţiunea era la voia lor. Timonierul îşi dădu seama că dacă mar rămîneau aşa cîteva minute, se duceau la fund, şi el nu putea face nimic. Prin pîlnia portavocii se auzi un şuierat strident, cu mare greutate, nostromul reuşi să îngaime ! Spune, Percy?

Dar cuvintele lui se înecară în potopul de înjuraturi ale fochistului care răcnea întruna că era nebun de legat, ce mama dracilor făcea el acolo cu copaia aia pe care-o lăsa la voia întîmplării... Timonierul puse atunci pîlnia metalica la locul ei şi se propti cu toata puterea în timona, în vreme ce prova răsucea încet nava în caisa dezastrujuî.

_ Şi atunci văzu că uşa cabinei se deschide deodată. Jamie apăru împleticindu-se pe punte, a'găţîndu-se cu disperare de tot ce-i ieşea în cale, încercînd să-şi croiască drum spre prova: Imediat, nostromul scoase capul pe geamul timoneriei şi striga din răsputeri, arătînd cu mîna :

- Toporul de incendiu, toporul de incendiu."

Ca prin vis, Jamie îl auzi şi desluşi securea de incendiu, în rastelul ei roşu, de pe acoperişul cabinei. Puntea se cutremură, clătinîndu-se beată în toate direcţiile, de parcă sufletul inspăimîntat al navei ar fi înţeles că se afla la un pas de moarte, li lunecă un picior sub el, căzu izbindu-se de capastie şi se trezi cu toporul în mină, ca prin minune, şi, deocamdată, în siguranţă, Un val trecu peste prova înghiţindu-l cu totul, scăpă teafăr, dar presimţiri negre îl cuprinseră, greţoase, stomacul i se opinti, vomă, şi se simţi mai uşurat. Rămase acolo, trîntit în copastle, pătruns de frig pînă la oase şi înspăimîntat de moarte, cu degetele vîrîte în gurile de drenaj, în timp ce un nou val năvăli asupra lui. Cînd apa trecu şi reuşi să respire, începu să

tuşească nestăpînit şi să scuipe apa aceea sărată ce-i intrase şi pe gură şi pe nas, îl dezmetici, dîndu-i brînci să facă ceva să se salveze.

Chiar în faţa lui, capătul sicriului, încîlcit în nenumărate parîme şi pontili răsuciţi, iar toată povara aceea ameninţătoare se clătina încoace şi încolo, în voia valurilor care treceau peste ei. Se uită spre nostrom, prin pînza deasă a ploii şi prin rafalele de stropi purtate de vînt, şi îl văzu pe Tinker făcîndu-l semn să taie încîlceala aceea şi să elibereze prova.

- ...Pentru numele bunului Dumnezeu, ai grijă,..

Nici o secure de pe lumea asta n-o să taie încîlceala asta blestemată, se gîndi el 'descurajat, grăbindu-se să îmbrăţişeze un picior de balustradă, în vreme ce un val uriaş se năpusti asupra lui, aruncîndu-l drept în sicriu, apoi îl sorbi iar în parapetul copastiei, tăindu-i suflarea, aproape înecîndu-l. Cînd îşi mai reveni, rămase uimit că încă se mai afla pe punte. Nu mai pierde vremea, striga o voce înlăuntrul minţii lui, unul din valuri o să te mături şi adio ! îşi părăsi adăpostul, şi porni spre prova, pînă ajunse la coşciugul pe care îl ura din tot sufletul, căci din pricina lui se afla el acolo şi se lăsase tîrît în toată nebunia aceea, riscînd prosteşte viaţa femeii şi a celorlalţi, fără nici un rost, dar mai tare urîndu-şi propria spaimă. Următorul val îl izbi în plin, scăpă şi de data asta şi izbi îndîrjit cu toporul apucat cu amîndouă mîinile in încîlceala de parîme, alunecă şi abia apucă să- se prindă de un colţ al rufu-lui cabinei, în timp ce un nou talaz se năpusti asupra lui, pro-iectîndu-l din nou în sicriu. Gîfîind se ridică în picioare, începu să izbească furios cu toporul, de data aceasta chiar în sicriu, detestîndu-l ca pe un duşman de moarte, aşa cum devenise între timp.

Lama securii, reteză o parîmă de fringhie, dar nu reuşi să ie taie pe cele metalice, încurcate rău de tot, şi se înfipse în capacul sau fundul sicriului, nu-i mai pasa unde, despicind lemnul, încă acoperit cu steaguri. Dar sicriul rămase agăţat tot acolo. Deşi se lupta cu el din toate puterile, nu putu să-l urnească din loc, oricît îl împingea, îl lovea cu picioarele şi îl blestema, povara aceea nenorocită se bălăngănea mai departe atîrnată de bompres, cea mai mare parte în apă, tră-gîndu-l inexorabil la fund.

Atunci, Jamie izbi din nou cu toporul, frenetic, plin de înverşunare, folosind capătul bont al securii ca pe un baros, să sfărîme coşciugul în mii de bucăţele, urîndu-l din tot sufletul, blestemîndu-l întruna. Lemnul crapă, dar coşciugul nu se dădu dus, se ţinu mai departe, apoi un talaz se prăbuşi asupra lor urlind, el luneca şi fu maturat pe punte cît era de lung, toporul îi zbură din mînă, drept peste bord, următorul val îl proiectă pe Jamie iar în coşciugul de neclintit, apoi îl urni înapoi. Gînd perdeaua de spuma se retrase, Iar omul îşi recăpăta răsuflarea, se chinui să deschidă ochii : sicriul era tot acolo. De neclintit. Dădu să se apropie iar de el, dar era prea vlăguit, abia se mai putea ţine, să nu fie aruncat peste bord.

Şi atunci observă că o parîmă mai slăbită se rupsese: Toată încîlceala aceea de otgoane trozni, se mai descîlci, din pricina tensiunii, mai cedă puţin, apoi tot mai mult, sicriul începu să alunece, cu partea mai îngusta înainte şi, în sfîrşit: se prăbuşi în ocean, începînd să se desfacă în bucăţi. Cîteva clipe, capătul de sus se roti încet deasupra apei, apoi se scufundă într-un vîrfej de bulbuci. O bucata din drapelul Struan rămase la suprafaţă. Apoi, următorul berbec vijelios mătură şi ultimele schije ale sicriului de pe faţa marii, se repezi peste bord, il doborî pe Jamie, trăgîndu-l spre bompres, apoi il tîrî de-a lungul punţii, în timp ce Tinker se lupta să readucă nava sub control.

Uimit că încă mai este în viaţa, Jamie se trezi aruncat la pupa. Cu ultimele lui puteri, se tîrî, împleticindu-se, spre uşa cabinei, şi se prăbuşi înăuntru.

Skye zăcea tot în colţul lui, aproape leşinat. Hoag întins pe burta, în stare de inconştienţa, Angélique ghemuita pe bancheta unde o lăsase el, gemînd şi suspinînd încet, cu ochit strîns închişi. Tremurînd de frig şi oboseală, Jamie se lasă să cada lîngă ea, răsuflînd ca din foaie, fără să se mai poată

gîndi la nimic, ştiind numai că scăpase cu viaţă şi că acum erau cu toţii în siguranţă.

După o vreme, privirile i se limpeziră. Văzu uscatul în faţă, la vreo doi kilometri distanţă şi observă că ploaia se mai potolise, iar marea nu mai èra atît de furioasă. De-acum, nu mai treceau peste

bord, decît din cînd în cînd, valuri răzleţe. In lădiţa de sub banchetă găsi două pături. Cu una se înveli el; iar cu cealaltă o acoperi pe Angélique.

- Mi-e atît de frig, Jamie, unde ai fost ? murmură ea printre suspine, ca un copil speriat, pe jumătate leşinată de frică. Mi-e atît de frig, sînt aşa de singură şi mă simt îngrozitor, dar sînt tare, tare bucuroasă că am făcut-o şi pe asta; Jamie. Vai, sînt atît de bucuroasă... şi mi-e atît de frig...

Cînd ajunseră la cheul Struan, deja apăruseră cîteva stele palide pe bolta zdrenţuită de nori. Era încă devreme, nu se lăsase noaptea de tot. Cerul se mai limpezise totuşi, vestind vreme frumoasă pentru a doua zi. Navele comerciale şi cele de război stăteau liniştite, la ancoră, aprinzînd luminiţele de la catarge. Numai pe vaporul poştal încă se duceau încărcături, la lumina a nenumărate lampioane ce sclipeau ca nişte licurici neastîmpăraţi.

Năucit de oboseală, fochistul sări pe cheu cu o barbetă în mînă şi o legă de o babă, apoi îi ajută pe ceilalţi să coboare. Mai întîi Angélique, apoi Skye şi Hoag. Jamie urcă cele cîteva trepte singur, încă înfăşurat în pătură, tot înfrigurat, dar nu ca înainte. Skye şi doctorul erau cenuşii la faţă, vlăguiţi de răul de mare şi cu picioarele moi ca de ceară. Angélique se simţea mult mai bine. Durerea de cap îi dispăruse ca prin farmec. Altfel nu păţise nimic, nici nu avusese rău de mare. O mai apucase o dată un acces de plîns. Dar în ultima jumătate de oră stătuse pe punte, nu mai inhalase duhoarea aceea acră, de vomă, din cabină, şi îl urmase pe Jamie, la pupa. Acolo respirase cu nesaţ aerul sărat, curat, şi mintea i se limpezise din nou.

In spatele ei, Hoag tuşi, apoi scuipă în apa ce plescăia pe lîngă pilonii pontonului.

- Iertare, se scuză el, simţind o poftă cumplită să bea ceva tărie.

Apoi observă dezastrul de la bord : la pupa, o încălceală de nedescris, bucăţi de scîndură rupte, tambuchiul înfundat înăuntru, bompresul retezat şi dispărut, straiurile la fel, ca şi copastia.

- Da' ce dracu' s-a petrecut ? se mira el.

- Ei, o epava plutitoare aruncata de valuri peste bord, parcă o ladă, sau cam aşa ceva. M-a cam băgat şi pe mine în sperieţi pentru cîteva momente, răspunse Jamie.

- Parcă am auzit eu o bufnitură grozavă... Eu... eu cred că o să trag o fuga pînă la club, înainte de culcare.

- Vin şi eu, se oferi Skye, simţind şi el nevoia să bea cîteva pahare, ca să-şi liniştească stomacul. Jamie, tu vii ? Doamna Angélique...

Ea clătină din cap că nu, iar Jamie zise :

- Duceţi-vă voi, oricum nu mai avem nimic de făcut astă-seară. Nu uitaţi ce-am discutat.

Vorbiseră între ei ca, dacă aveau să fie întrebaţi de ce au ieşit pe mare, să spună că voiseră să facă o înmormîntare simbolica, atîta tot. Din fericire; nimeni altcineva nu văzuse sicriul azvîrlit de valuri pe punte şi nici lupta lui Jamie cu acesta - în afară da Tinker.

îndată ce-şi mai revenise, se dusese la timonier şi-l dăscălise :

- Nostrom, să nu sufli o vorbă despre păţania asta cu coşciugul, pentru că nimeni in afara de noi n-a văzut nimic, aşa că te conjur să nu spui nimic, pentru numele lui Dumnezeu? N-ai văzut nimic. Asta-i secretul nostru.

- Cum vreţi dumneavoastră, domnule, spuse, îl salută cu două degete la tîmplă, şi-i întinsese butelca lul cu rom. Mulţumesc. De nu eraţi dumneavoastră, zăceau cu toţii pe fundul mării acum..., acolo, lîngă el.

Nu mai era decît o gura de băutură, dar îi prinse foarte bine căpitanului.

- Credeam că n-o să reuşesc în vecii vecilor. Las-o balta: Juri, da ?

- Cum ziceţi dumneavoastră, dom' căpitan. Dar 'nain' de-a uita povestea asta, vreu să vă zic că atunci cînd sicriul ăla nenorocit s-a scufundat şi s-a spart şi mortu a ieşit la suprafaţa; am crezut c-o să mă-nhaţe, Doamne fereşte ! Al naibii să fiu dacă nu m-am gîndit că voia să se suie pe nava !

- Sfinte Cristoase, termina ! bîigui Jamie, înspăimîntat: Astea-s năluciri de-ale tale. Eu n-am văzut nimic", ţi s-a năzărit ţie.

- A, nu ! nici vorba, dom' căpitan, l-am văzut cu ochii mei. Eu stăteam acolo, mai sus de 'mneavoastră, şi puteam să văd mai bine, nu-i aşa ? Eu l-am văzut pe amărîtul ăla, să am iertare, l-am văzut cu ochii mei cum dădea din mîini să iasă la suprafaţă, 'nainte să-l tragă la fund.

- Ţi s-a năzărit, pentru numele Domnului I Auzi ia el ce îndrugă !

- Să nu-mi ajute mie Sfîntu! Dumnezeu, dacă mint ! se jură nostromul. 'Neînţeles că nu l-am prins decît aşa, dintr-o ochire şi numa' spume-n jurul lui, da' l-am văzut bine de tot

Tinker scuipă în partea de sub vînt, bătu în lemn şi făcu semn de deochi, apoi se ţinu de lobul urechii, gata să jure pe ce avea el mal scump.

- într-adevărul-adevărat, dom' căpitan şi să mă trăzneas-co pe mine Dumnezeu dacă mint, să ml se usuce boaşele pîn' la sfîrşitul lumii ! Ce mai, a ieşit la suprafaţă 'naîn' să-l tragă vîrteju' la fund. Era gol-goluţ, cum l-a făcut mă-sa !

- Numai aiureli ce n-am pomenit de cînd sînt ! Prostii ! îl contrazise Jamie, îngrozit, şi bătu şi el în lemn, pentru orice eventualitate. Ţi s-a năzărit ţie, nostrom, cu toate că şi eu sînt gata să jur cu mîna pe icoană că nenorocitul ăla de sicriu parcă era viu, întrupare diavolească.

- Părerea mea sinceră, dom' căpitan, e că în coşciugul ăla era chiar sălaşul ăluia cu coarne, mărturisi Tinker şi scuipase iar, cu frică, în partea'de sub vînt, trecut de toate sudorile morţii. Şi dădea din mîini să iasă la suprafaţă, parcă nici nu mai era om, avea ochii holbaţi şi eu eram sigur că vrea să vină de-a bînelea la noi, pe navă !

- Pentru numele Celui de Sus, încetează odată ! Malcolm nu ne-ar fi făcut nici un rău, zisese el încurcat. Totul s-a petrecut numai în mintea ta !

- Dom' căpitan, dacă eu vă zic că am un văz.,.

- Mai dă-l naiba de văz ! Nu mai ai vreun pic de rom pe-aici ?

Tinker tuşi încurcat, apoi mai scoase din ascunzătoare Încă o butelcă, pe jumătate golită, Jamie trase o înghiţitură zdravănă, se înecă, apoi mai trase o duşcă.

- La noi în magazie te-aşteaptă zece lăzi cu sticle de rom cu care să te lupţi, Tinker, şi toate mulţumirile mele. Ai făcut o treabă grozavă, ca şi fochistul, care-o să primească patru lăzi.

Tinker îi mulţumi din tot sufletul pentru un dar regesc precum acela. Tăria îl mai încălzi pe Jamie, care îl privi scrutător pe bătrînul lup de mare, cu faţa brăzdată de riduri şi cu ochi albaştri ca seninul.

— In viaţa mea nu mi-a fost mai frică ca azi, să fiu al naibii. Şi cred că de vreo trei-patru ori pină acum tot era să dau ortu' popii.

- Eu nu, dom' căpitan, spuse nostromul, cu un rinjet. Că eraţi dumneavoastră la bord. Da' am fost de-a dreptul fericit cînd om văzut sicriul şi pe amărîtul ăla ducîndu-se la fund şi blestemîndu-ne tot timpul, de-acolo, de pe fundul marii.

Cu toate că acum ajunseseră la mal, în siguranţă, pe Jamie îl apucă iar tremuratul, spaima, numai gîndindu-se la toate astea.

- Ar trebui să te schimbi de hainele astea ude, îl sfătui Angélique.

- El, de-acum eu mă duc, îi anunţa Hoag.

Femeia îl îmbrăţişase şi îl sărutase pe obraz, abia suportînd mirosul de vomă.

- Iţi mulţumesc din suflet, ne vedem mîine.

La fel se purtă şi cu Skye. Apoi cei doi plecară împreuna,', împleticindu-se.

— Crezi că o să-şi revină ?

- Nimic n-o să-i înzdrăvenească mai repede decît cîteva pahare de whisky şi o noapte buna de somn.

- Nu cred că mai sînt în stare să discute ceva la ora asta, nu-i aşa ?

- Nu, Dar ce vrei să discuţi cu ei ?

Ea îi luă mîna şi l-o strînse la piept, cu afecţiune.

- Voiam numai să hotărîm ce fac mîine.

- Putem să discutăm în timp ce mergem spre casă.

îşi luară rămas bun de la timonier şi de la fochist. Cei doi îi mulţumiră călduros lui Jamie pentru rom. Apoi plecară spre clădirea Struan, la braţ.

- Angélique... înainte de a spune tu ceva, vreau să-ţi mărturisesc că sînt foarte fericit c-am reuşit pînă la urmă.

- Şi eu la fel, dragul meu Jamie. Eşti un om minunat şi eu sint extraordinar de fericită că totul s-a terminat cu bine, fără să păţească nimeni nimic. Mă rog, zîmbi ea cam forţat, în afară de faptul că prietenii noştri nu se simt prea bine.

- Nu-ţi face griji în privinţa lor. Ce faci mîine ?

- M-am decis să nu mă duc cu vaporul poştal. Nu, te rog, nu obiecta, sînt ferm hotărîtă, Aici sînt mai în siguranţa. Pînă ce nu aflu oficial ce are de gînd Tess Struan. Crede-mă pe cuvânt, Jamie, că sînt mai apărată aici, sînt sigură. Iar Hoag şi George Babcott or să fie de acord că este mai bine aşa din motive de sănătate. Cred că nici tu nu ar trebui să te duci.

- Este de datoria mea să mă duc şi s-o informez pe doamna Struan... pe doamna Tess Struan, preciza el.

- Poţi să-mi spui Angélique, ca întotdeauna, oricum n-am fost doamna Struan decît pentru cîteva ore.

Oftă cu tristeţe şi o vreme merseră în tăcere spre reprezentanţa Struan.

- Eu cred că-i mai bine să rămîn aici, continuă ea. Oricum ea va fi îngrozitor de mînioasă şi este mai bine să discut cu ea prin corespondenţă, de aici. Malcolm a fost înmormîntat aşa cum şi-a dorit şi ăsta este singurul lucru care a mai contat pentru mine. Chiar trebuie să pleci ?

- Cu vîntul ăsta, gîndi el cu voce tare, Prancing Cloud prinde cam cincisprezece - şaptesprezece noduri la oră fără răgaz, deci o să ajungă în Hong Kong peste vreo cinci zile. Şi cu o asemenea încărcătură şi veşti nenorocite în faţă o să fie turbată.

Căzuseră de acord ca atît în public cît şi între ei să socotească de-acum că la bordul navei, spre Hong Kong era sicriul tai-panului.

- Vaporul poştal o să navigheze în medie cu vreo opt noduri pe oră, dacă are noroc, aşa că o să ajungă acolo cam în zece zile. Deci, cînd o să ajung eu acolo, îl vor fi înmormîntat deja. Tess oricum o să afle totul, din vreo cîteva zeci de rapoarte, printre care se află al meu, al lui Sir William şi ale încă, vreo cincizeci de persoane diferite.

Pe mine oricum m-a concediat începînd de la sfîrşitul lunii ăsteia şi cel ce-mi va lua locul soseşte aici în cîteva zile, iar eu trebuie să-i pun hăţurile în mînă.

Şi mai erau cîteva motive pe care însă nu i le putea destăinui ei. Mai întîi trebuia să tatoneze terenul pe la celelalte mari companii, pentru o slujbă. Dar singurul post parcă făcut pentru el şi pentru experienţa lui şi unde ar fi fost primit, fără îndoială, cu braţele deschise era la Brock şi FIII. După aceea; trebuia să se decidă ce făcea cu Maureen. Şi, în sfîrşit, mai era şi Nemi. li zîmbi trist lui Angélique.

- Deci, una peste alta, chiar că nu mai am nici un motiv să plec, nu-i aşa ?

Angélique îl strînse de braţ, plină de bucurie, fără să-l pese de cei ce o vedeau.

- Mă bucur. N-o să mă mai simt deloc singură dacă rămîi !

- Jamie !

Phillip Tyrer îl strigă din uşa legaţiei britanice, punîndu-şi din mers pălăria pe cap şi pardesiul pe el. Se grăbea spre ei.

- Bună seara, Angélique, Jamie, rosti el la iuţeală, cam stînjenit. Vă transmit amîndorura respectele lui Sir William. Nu vreţi să veniţi pînă la el, împreună cu ceilalţi... cu ceilalţi pasageri şi echipajul de pe cuter, mîine dimineaţă, înainte de a merge la biserică şi a vă îmbarca pe vaporul poştal ! Plecarea s-a amînat pentru ora două.

- Pentru ce anume, Phillip ? întrebă Jamie.

- Cred că... cred că ar vrea să... Fir'ar al dracu' ! Iartă-mă,' Angélique, da' e clar că ar vrea să vă întrebe ce naiba aţi avut de gînd să faceţi ?

- Să facem ?

Tînărul diplomat oftă, amărît.

- Iartă-mă, bătrîne, n-a fost ideea mea. Dar să ştii că aţi intrat în gura lupului, eu numai vă transmit mesajul, n-am avut încotro. Nu te repezi la mine, eu nu sînt decît cîinele lui credincios !

Izbucniră amîndoi în rîs, iar încordarea dintre ei dispăru.

- Deci mîine, la zece, spuneai ?

- Mulţumesc, Jamie, este timp berechet ! rosti Tyrer şi se uită spre cuter. Dar arată de parcă ar fi trecut prin mijlocul iadului. Ce naiba a păţit pupa aia ?

Jamie aruncă o privire într-acolo. Stricăciunile navei erau foarte vizibile la lumina felinarului de la capătul docului, şi, era sigur, din biroul legaţiei se vedea de la kilometri întregi distanţă, dacă te uitai prin binoclu.

- O epavă plutitoare, răspunse el fără să stea pe gînduri. O ladă grea aruncată de valuri peste bord şi dup-aia tîrîtă iar în mare. Nu cine ştie ce !

50

Duminică, 16 decembrie

- Nu sînt de acord cu tine, Jamie. Avem de-a face cu o problema deosebit de grava, zise Sir William, stînd la birou, taţă în faţa cu cei doi.

Alături de Jamie, Phillip arata mohorit, ca un ajutor de inchizitor.

- Deci, să o luăm de la capăt. Se pare că tu eşti purtă-torul de cuvînt al tuturor, aşa că o să mă adresez ţie. Am insistat că nu va avea loc nici un fel de înmormîntare aici, că mortul va fi trimis înapoi în Hong Kong şi...

- A plecat deja, Sir William, cu Prancing Cloud, repeta Jamie, printre dinţi.

De o jumătate de oră discutau întruna în contradictoriu cu Sir William, iar ceilalţi răspundeau doar arareori, preveniţi de el şi de Skye, care îi sfătuiseră să nu răspundă decît atunci Cînd sînt întrebaţi direct şi cît mai scurt cu putinţă. Se aflau în biroul ministrului : Hoag, Skye, Tinker, fochistul şi Angélique, în mod clar, Hoag era cel mai vulnerabil din toţi şi, de vreo două ori era cît pe ce să spună tot adevărul. Angélique era îmbrăcată în doliu, cu chipul acoperit de un văl negru, ca pentru biserică,

- Am făcut doar o înmormîntare simbolică...

- Asta am înţeles, dar eu am întrebat de nenumărate ori, de nenumărate ori, de ce, dacă a fost doar o înmormîntare simbolică, v-

aţi folosit de un sicriu cu un mort înăuntru, cu atît mai mult cu cît era un băştinaş, pe care l-aţi înmormîntat în mare după legile creştine ?

Jamie ridică din umeri, plictisit şi neştiind ce să răspundă la întrebarea aceea, în aceeaşi dimineaţă, Skye le zisese cu voce scăzută :

- Nu ne rămîne decît să ridicăm din umeri şi gata ! Facem şi noi pe spăşiţii, stăm cu capul plecat, că nu ne poate face nimic, decît să scuipe foc pe gură şi pe nas,

- Sicriul era acolo, aşa că mie mi s-a părut o idee bună.

- Aha, deci a ta a fost ideea !

- Da, răspunse Jamie cu încăpăţînare, fulgerîndu-l cu privirea pe Hoag, care deschisese gura să zică adevărul : Eu am venit cu propunerea asta, iar ceilalţi s-au lăsat tentaţi. A fost dorinţa tai-panului !... A fost dorinţa lui Malcolm şi a doamnei Struan, aici de faţă. N-am făcut nici o crimă !

- Aici sînt cu totul de altă părere. Toată istoria asta e de-a dreptul macabră ! Aţi înfăptuit totul în mod voit, împotriva hotărîrii mele declarate. Se pare că există o lipsă de înţelegere din partea tuturor celor de aici şi o dorinţă comună de a nu mi se spune adevărul, de a nu mi se da o explicaţie cât de cât logica. Deci v-aţi vorbit toţi, aţi conspirat să ascundeţi, Chiar, ce să ascundeţi ? Eşti de acord cu mine, Phillip Tyrer se foi stînjenit în scaun.

- Ăăăă..., da, sir, dacă aşa credeţi dumneavoastră...

- Deci de ce a trebuit să vă folosiţi de un sicriu adevărat cu un mort adevărat înăuntru

Hoag se frămîntă neliniştit pe locul lui, Toţi îşi dădură seama că putea răbufni in orice clipa. Angélique înţelese că atunci era momentul să intervină ea şi lacrimi mari începură să i se scurgă pe obraji.

- De ce nu ne daţi odată pace ? Doar n-am comis nici o crima, am făcut ce am crezut noi că se cuvine, ceea ce a dorit soţul meu şi ceea ce am dorit şi eu pentru el...

- Angélique, te rog, nu plîn...

- ...ceea ce şi-a dorit el şi dumneavoastră mi-aţi interzis fără milă. Numai dumneavoastră purtaţi vina celor întîmplate, Sir

William. Credeam că ne sînteţi prieten... dacă eraţi într-ade-văr prietenul nostru aţi fi fost... aţi fi fost înţelegător... şi n-am mai fi intrat nici noi în toata încurcătura asta. Bineînţeles că n-a fost corect să facem aşa ceva pe ascuns, chiar dacă eu o să cred mereu că dumneavoastră aţi greşit foarte tare...

- Doamna Struan, eu...

- ...da, aşa este, n-a fost cinstit din partea noastră, dar cel puţin noi ne-am purtat aşa pentru ca l-am rămas credincioşi lui şi, pot să jur în faţa lui Dumnezeu că aceşti oameni; singurii noştri prieteni adevăraţi, m-au ajutat să fac exact ceea ce soţul meu şi... Nici nu era mare lucru ce v-am cerut !

Pentru o fracţiune de secunda se gîndi să iasă fugind din încăpere, dar îşi dădu seama că era mai înţelept să nu procedeze astfel, pentru că oricum nu ar fi rezolvat nimic, ci doar îi lăsa pe ceilalţi la mila guvernatorului. Aşa că rămase acolo unde era, hohotind de-ţi rupea sufletul şi ştiind că nu minţise deloc în tot ce spusese, şi-i trîntise şi adevărul în faţă : era numai vina lui !

In cîteva clipe, toţi se strinseră în jurul ei, s-o liniştească, simţindu-se îngrozitor pentru că o supuseră la un astfel de chin Inutil, în afara de Skye, care rămăsese uluit de jocul extraordinar al femeii şi de Sir William, care se amuza copios in sinea lui, deşi se arata la fel de stînjenit ca toţi ceilalţi, îi privi pe toţi pe rind şi aştepta să se termine circul acela, încă dezgustat de complotul lor. Oare ce-i apucase şi cine este capul răutăţilor ? Cu siguranţa nu Jamie ! Ce tîmpenie din partea lui să pună la cale una ca asta ! Absolut stupid. Ridicol. O prostie nemăsurată să-şi pună degeaba vieţile în primejdie. Oamenii ăştia nu sînt chiar cumsecade. Nici măcar Angélique. Dar, vai,' çe femeie ! Ce comoara de femeie şi ce actriţa... pentru numele Celui de Sus, oare unde o fi învăţat ea să joace teatru aşa de bine ? Doar la virsta ei, fetele au doar un pospai de educaţie, ea de pilda, a fost crescută la mînăstire. Oare Skye ăstat O pregăteşte în taina pentru procesul secolului ? Sau sînt eu doar un bătrîn cinic şi nebun ? In orice caz, mi-ar părea chiar, rău să n-o mai văd.

Pendula bătu zece fără un sfert. La zece fix trebuiau să fie cu toţii la biserică. Gata, era timpul să înceteze cu interogatoriul,

avusese şi el de învăţat de data aceea, chiar dacă pînă la urmă nu obţinuse ceea ce dorea.

- Ei, ei, doamnă Struan, rosti el pe un ton de părinte sever, dar înduplecat. N-are nici un rost să vărsaţi atîtea lacrimi; doar toţi am plîns mult în ultima vreme. Trebuie să vă mărturisesc totuşi că mi-a displăcut total ideea dumneavoastră, cu adevărat foarte dezagreabilă, dar, avînd în vedere sincera mea îngrijorare pentru dumneavoastră, care aţi trecut prin atîtea greutăţi de la o Vreme, cred c-ar fi bine să ne oprim aici, pentru moment.

Se prefăcu din nou că nu observă uşurarea de pe chipurile complicilor şi teatrul lacrimogen pe care îl juca Angélique.

- Ei, şi acum, este vremea să mergem la biserică, iar apoi să vă îmbarcaţi pe vaporul poştal. Noi vă urăm să aveţi parte de o călătorie plăcută şi, pe viitor, de tot ceea ce vă doriţi, şi să vă bucuraţi de o viaţă lungă şi fericită, măcar de acum în - colo. Să ştiţi că regretăm sincer că nu mai rămîneţi printre noi.

- Eu..., eu nu plec nicăieri, deocamdată, Sir William.

- Poftiiim ! exclamară uluiţi într-un glas, Sir William şi Phillip.

Printre suspine, cu capul plecat, Angélique rosti.

- Doctorul Hoag m-a sfătuit să nu mă încumet să plec pentru cel puţin o săptămînă.

Hoag îi întări spusele la repezeală :

- Aşa-i, din punct de vedere medical nu este deloc o idee fericită plecarea asta, Sir William, nu-i deloc bine.

fn acea dimineaţa, Skye, susţinut de Jamie stăruiseră că era mai bine să nu plece pentru o vreme.

- Are nevoie de un certificat medical, atîta tot, doctore, un certificat pe care i-l poţi prezenta ca atare lui Tess Struan. După toate emoţiile prin care a trecut, este clar că nu poate pleca Intr-o asemenea călătorie şi nici nu se poate confrunta cu Tess, pînă îşi mai revine.

Hoag se declarase întru totul de acord, aşa că îi zise lui Sir William :

- După cîte puteţi observa şi singur, este foarte irascibila şi i-am dat un certificat medical pentru starea în care se afla,' chiar dacă nu este neapărata nevoie de aşa ceva.

Pentru cîteva clipe, Sir William nici nu ştiu ce să mai spună. Pe de o parte, era bine că nu pleca. Pe de alta, după ce era şi aşa o belea pe capul şi în jurisdicţia lui, cînd mînia lui Tess Struan avea să se abată asupra ei va deveni o pacoste;

- Eu cred c-ar trebui să vă duceţi, doamna, cred că este deosebit de important să fiţi la înmormîntare.

- Aş vrea să mă duc, dar..., vocea i se frînse într-un alt hohot de plîns răscolitor. Doctorul Hoag, el... se duce în locul meu, eu nu pot să... E mai bine..:

- Dar, Jamie, tu te duci, nu ?

- Nu, sir. Sînt o mulţime de treburi pe care doamna Tess Struan mi le-a încredinţat să le duc aici la bun sfîrşit.

- Vai de sufletul meu ! rosti Sir William, cu adevărat descumpănit, apoi se gîndi că poate o convinge, dar se răzgîndi: Bine, dacă doctorul Hoag zice aşa... Doar el este medicul casei, nu ?

Se ridică în picioare. Ceilalţi îi urmară exemplul, mai ve-nindu-le inima la loc.

- Domnule Hoag, dacă vrei să mai rămîi cîteva clipe..? Işi ascunse încîntarea cînd îi observa pe Jamie şi pe Skye

înnegurîndu-se la faţa şi le zise politicos, văzînd că trăgeau de timp :

- La revedere, Jamie, domnule Skye. Phillip, nu mai am nevoie nici de tine.

Uşa se închise în urma lor. Bietul Hoag era precum un şoricel pricăjit în faţa cobrei regale.

- Şi-acum, doctore, mărturiseşte adevărul ! Cum se simte ea? .. ~ La Prima vedere, destul de bine, ofta uşurat Hoag imediat. Dar este numai o impresie. Ce ascunde ea în sufletul ei, nimeni nu poate şti. Ar putea dura zile, săptămîni, poate chiar un an sau mai muiţi, pînă ce coşmarul o să se întoarcă în mintea ei... Şi ceea ce se va petrece cu biata femeie atunci ... ridică din umeri, neputincios.

- O să vorbeşti dumneata cu Tess Struan ?

- Da, imediat ce ajung acolo, îl asigură doctorul, tremu-rînd în aşteptarea inevitabilei întrebări, care avea să-l facă să se trădeze.

Ingîndurat, Sir William se ridică de pe scaun, turnă un pahar de whisky şi îl servi pe celălalt. Acesta dădu imediat băutura peste cap.

- Pentru o vreme, nu o să mai vii aici, dacă o să te mai intorci vreodată. Aş vrea totuşi să ştiu, confidenţial, ce şanse are, din punct de vedere medical, să fie însărcinată cu copilul lui Malcolm ?

Hoag clipi repede din ochi buimăcit, pentru că băutura şi blîndeţea celuilalt îl liniştiseră pe moment şi îl descumpăniseră. Nu se aştepta să-l întrebe una ca asta, aşa că răspunse cu mare sinceritate ;

- Bineînţeles că asta depinde numai de voia Domnului. Dar Malcolm a fost un tînăr sănătos din acest punct de vedere, ca şi ea. de altfel,., amîndoi nişte tineri minunaţi, dar fără de noroc... ce trist ! Eu cred că există şanse destul de mari, pentru că noaptea lor de dragoste a fost foarte pătimaşă, fără îndoială. Intre ei a fost, oricum, cea mai mare iubire pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea...

- Bine. Cînd te vei întîlni cu Tess Struan... să-i spui că..: Eu cred că tinăra doamnă -Struan are nevoie de tot ajutorul nostru. Nu ?

- Puteţi fi sigur că o să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru asta.

Sir William încuviinţă din cap şi căută ceva în sertar. Scrisoarea pe care i-o înmînă era sigilată şi purta menţiunea „Personal, Confidenţial şi Strict Secret, expediată prin curier lui Sir Stanshope, Guvernator al Hong Kongului, de la Sir William Aylesbury, Ambasador în Japonia".

- Am o însărcinare specială, un comision oficial pentru dumneata. Este strict secret. Aş dori să-i înmînezi personal acest mesaj guvernatorului, îndată ce ajungi acolo.

Scrise în partea de sus a plicului : „Predată personal de doctorul Hoag". Se hotărîse să se folosească de serviciile acestuia atunci cînd auzise că Jamie nu avea să plece cu vaporul poştal, iar pe Prancing Cloud nu mai avea De nimeni altcineva de încredere.

- Trebuie neapărat să i-o înminezi personal, să nu afle nimeni altcineva, nimeni să nu ştie că dumneata eşti curier al împuterniciţilor Majestăţii Sale. Este limpede ?

- Da, Sir, bineînţeles, Sir William, răspunse Hoag, grozav de mîndru.

Ştia acum că Hoag era vulnerabil şi putea scoate orice voia de la el : cine avusese ideea aventurii aceleia nebuneşti, ce voiseră să întreprindă de fapt, de ce făcuseră ceea ce făcuseră şi ce se petrecuse la Kanagawa. Zîmbi mulţumit, ca pentru el, bucurindu-se de postura în care se afla, dar, din motive numai de el ştiute, nici măcar nu mai făcu aluzie la asta;

- Sper să ai parte de o călătorie plăcuta şi abia aştept să ne reîntîlnim în Hong Kong.

- Vă mulţumesc, Sir.

Hoag plecă apoi ca din puşcă, fericit peste poate că scăpase basma curata. Jamie şi Skye îl aşteptau nerăbdători pe Strada Mare.

- N-a vrut nimic deosebit, pe cuvînt, le explică doctorul, cu însufleţire. Numai nişte consultaţii strict medicale, personale:

- Eşti sigur ?

- Jur cu mîna pe inima. Haideţi, grăbiţi-vă, mai avem vre-me de-o duşcă mica, înainte să mergem la biserică. Eu unul am o sete-n mine...

O porniră cu toţii, voioşi, fără să-l observe pe Sir Wiliam, care-i urmarea de la fereastra.

Mă întreb cît de fericiţi ar mai fi nemernicii ăştia dacă ar şti ce scrie în epistola mea către guvernator, îşi zicea el cu dispreţ, încă n-au scăpat din capcana, de fapt, nici unul dintre noi nu a scăpat... De parca ar mai conta un amărit de sicriu, cînd toată lumea este gata să sară în aer. Rusia abia aşteaptă să înceapă războiul, Prusia îsi întinde botul flămînd spre Europa Centrală, francezii fac parada de mîndria lor naţională nemăsurata, coloniile noastre din India şi Asia sînt în mare primejdie din cauza unor imbecili de parlamentari şi pe noi ne aşteaptă aici, fără îndoială, un conflict armat cu Japonia.

La prima vedere, scrisoarea părea inofensivă. Dar, mesajul decodificat era : „Cerem urgent întăriri militare şi nave de război, pentru că ne aşteptăm la un atac asupra coloniei din Partea trupelor Bakufu şi s-ar putea să fim nevoiţi să evacuăm baza navală de aici".

Biserica era luminată de nenumărate luminări, altarul impunător strălucea în toată splendoarea, iar părintele Leo oficia slujba, cu vocea lui melodioasa, de bariton, împresurat de fumul de tămîie ce se ridica în aburi parfumaţi. Slujba fu mai scurtă ca de obicei, pentru că erau câţiva credincioşi care voiau să prindă vaporul poştal.

Angélique îngenunche în prima strana, pentru rugăciune. Alături de ea se afla Seratard, André stătea la cîteva rînduri mai încolo, Vervene în spate de tot, cu restul funcţionarilor de la legaţie, cîţiva. negustori, eurasiatici portughezi, precum şi cîţi-va ofiţeri şi pasageri de pe navele franceze care fuseseră învoiţi la mal. Cei mai mulţi dintre marinarii francezi avuseseră parte de altă slujbă mai devreme, sau urmau să vină la biserică mai tîrziu. Spre marea mulţumire a marilor companii maritime, flota nu dispunea de preoţi, iar să fii obligat să ai un preot la bord era un mare ghinion, pe orice fel de nava, de sub orice pavilion. Superstiţie foarte bine înrădăcinata.

Părintele Leo îngenunche înaintea altarului, se ruga pentru ei şi apoi binecuvîntă credincioşii. Angélique trase adînc aer în piept, sfîrşindu-şi rugăciunea şi aşteptînd să plece mai întîi Seratard. Ea deja se spovedise. In mica nişă tainică, mărturisise :

- Părinte, iartă-mă că am păcătuit,

- Ce păcat ai făptuit săptămîna asta, fiica mea ? Sesizase nerăbdarea abia ascunsă de omul bisericii însetat să afle orice gînd al ei şi orice faptă păcătoasa. Era pentru prima dată cînd se spovedea, de cînd începuseră necazurile ei.

- Am uitat să o rog pe Sfînta Fecioară să mă ierte pentru toate păcatele, cînd mi-am spus într-o seară rugăciunea, zise éa cu voce calma, continuînd apoi cu vorbele pe care le cum-pănise multă vreme. Şi am nutrit multe gînduri şi vise păcătoase şi mi-a fost frică, uitînd să-mi pun toate speranţele şi încrederea în mîinile Domnului, care are întotdeauna grija de noi:

- Ei, şi altceva... ?

Zîmbise amuzata, auzind iar vocea nerăbdătoare a părintelui.

- Şi am păcătuit trupeşte, pentru că, deşi căsătoria mea a fost legala pentru soţul meu şi cel de o credinţa cu el, nu Om avut vreme să mă cunun după canoanele Adevăratei Religii.

- Dar, dar asta, senhorai nu este neapărat un păcat, doar nu eşti vinovată pentru aşa ceva, căci el a fost luat dintre noi. Ce alte păcate ai mai înfăptuit ?

Angélique aproape că-şi ţinuse respiraţia, să nu mai simtă duhoarea aceea de usturoi, vin prost şi haine nespălate, şi işi duse la nas o batistă parfumată,

- Am păcătuit că nu l-am putut convinge pe Sir William să-mi permită să-l înmormîntez pe soţul meu aşa cum şi-a dorit şi cum am dorit şi eu, de dragul lui.

- Dar... nici acesta nu-i un păcat în sine, copila mea. Altceva...

- Am păcătuit că nu l-am putut converti pe soţul meu la catolicism, înainte de a ne căsători.

- Nici acesta nu-i un păcat, senhora. Altceva,., începuse să dispere în faţa unei asemenea virtuoase, bietul preot, iar femeia asta şi aştepta. Ce ciudat, îşi zicea ea. Nu mă mai îngrozeşte deloc fiinţa asta, ba chiar îi simt toate nuanţele ascunse ale vocii lui. Să fie un alt har al Domnului ?

- Ai rîvnit sau ai făptuit păcate trupeşti ?

Ea îşi miji ochii a dispreţ. Zîmbetul ii îngheţă pe buze, dar în acelaşi timp aproape că îl ierta pentru că binecuvîntase celălalt sicriu, cu atîta mărinimie.

- Mi-am împlinit menirea de soţie, aşa cum propovădu-ieşte sfînta biserică.

- Da, dar nu cumva ai trăit cu el înainte de...

- M-am căsătorit cu el după sfintele canoane ale bisericii şi m-am purtat ca orice fiică credincioasă, care dă ascultare Adevăratei învăţături, a răspuns ea, adăugind cu uşoară ironie. Aş vrea să-mi daţi acum dezlegarea de păcate, părinte.

Dezlegarea de păcate fără un canon, la cererea credincioşilor, nu era un lucru obişnuit. Ea aşteptă răbdătoare, ţinîndu-şi răsuflarea să nu-l mai simtă, gata să iasă val-vîrtej din sfîntul lăcaş, dacă el avea să o chestioneze mai departe, doar-doar o afla vreo taină ruşinoasă.

- Aăăă... devreme ce dumneata pleci astăzi şi este necesar sa te pregăteşti sufleteşte pentru o mare încercare, senhora, atunci să..:

- Nu plec astăzi, cu vaporul poştal, părinte. Nu astăzi.

- A, nu pleci astăzi ? rosti el şi femeia ghici uşurarea din Glasul lui. Păi... păi atunci putem să mai discutăm, copila mea, să mai vorbim pe larg despre Slava lui Dumnezeu. O, ce mi-nunate sînt căile Domnului...

îi citise dezlegarea de pacate şi-i dăduse citeva canoane uşoare, apoi ea se întorsese împăcată în strană, să asculte slujba. După ce planul ei reuşise atît de mulţumitor, se bucura din tot sufletul. Obţinuse tot ceea ce îşi dorise : Malcolm fusese înmormîntat aşa cum dorise ea, pe Gornt şi-l făcuse aliat, Hoag se ducea acum şi el să pledeze pentru ea, iar minia temutei Tess era deocamdată departe, cu ajutorul Celui de Sus. Da, Dumnezeu este de partea mea, sînt sigura de asta. Ptin bunăvoinţa Lui am înfăptuit eu toate astea. Numai în privinţa bietului Malcolm, ah, Malcolm, Malcolm, dragostea mea...

- Aş putea să te conduc acasă, Angélique ? o întreba Seratard, întrerupînd-o din visare.

- Vă mulţumesc pentru amabilitate, monsieur, dar nu cred că sînt o companie prea plăcuta şi, pe deasupra, cred că mi-ar face mare plăcere să merg singura, ca să mă gîndesc la ale mele.

- Dar ar fi o mulţime de lucruri de discutat înainte de plecarea dumitale.

- A, credeam că deja ştiţi că nu mai plec cu vaporul poştal.,. Doctorul Hoag mi-a interzis să călătoresc în starea asta; lucru care de altfel mă întristează.

Seratard zîmbi cu gura pînă la urechi, foarte bucuros.

- Minunat ! Cea mai buna veste pe care am primit-o în ultima vreme. Nu ne faceţi onoarea de a fi invitata la cină, la noi. la legaţie, unde să stăm de vorbă între noi, cu André...,' să stăm de vorbă în linişte ?

- Vă mulţumesc, dar mă văd nevoita să vă refuz din nou. Poate spre sfîrşitul săptămînii, dacă mă voi simţi mai bine.

- Joi sau vineri, cînd vreţi..., o pofti Seratard, apoi îi sărută mîna politicos şi ea se depărta, ieşind la aer curat.

Vîntul împrospătase văzduhul. Era foarte bucuroasă că vălul îi acoperea chipul, aşa că nu era nevoie să se mai obosească să se prefacă adinc îndurerata. Cel ce treceau pe lîn« gă ea, o salutau, privind-o cu tristeţe. Şi Nettlesmith printre ei.'

- Ne pare rău că plecaţi, doamnă.

- Mulţumesc frumos, domnule Nettlesmith, dar aflaţi că nu plec cu vaporul poştal. Nu astăzi - faţa bărbatului se lumina auzind cuvintele ei, iar ea adăugă, amuzată de reacţia lui ! Domnul doctor Hoag mi-a interzis să fac aceasta călătorie deocamdată, lucru care mă întristează peste poate.

- A, sigur, sigur, este normal... Deci, nu plecaţi, mda ! Păi, atunci este bine, înţeleg... Vă rog să mă scuzaţi, doamna...

Se gràbi sa se ducă la club, să-l anunţe pe ceilalţi. în cîteva minute, zvonul avea să facă ocolul întregii colonii şi aşa ea era scutita să mai repete acea veste. îl zări pe André, care o aştepta.

- Buna, André.

- Mă bucur că nu pleci, rosti el, simplu.

- Ei.,. Ce repede circula veştile pe-aici.

- Da, cele bune. Aş vrea să discut cu tine între patru ochi.'

- Despre bani ?

- Da, despre bani. Ce mult te-ai schimbat, Angélique !

- Sper că în bine. Ce mai faci tu, vechiul meu prieten ?

- Chiar că vechi, mai bine spune-mi bătrîn !

André se simţea îngrozitor în ziua aceea. Era obosit. De toţi şi de toate. Se întîlnise cu Hinodeh cu o noapte în urma şi în relaţia lor se strecuraseră umbre neplăcute. Şi violenţa ! In timp ce ea îl masa, André se ridicase şi îi desfăcuse kimo-noul, să-i sărute sînii, voind să se bucure de ea, însă femeia se trăsese repede deoparte şi îşi încheiase iar veşmîntul.

- Mi-ai făgăduit că nu..., îngăimase ea, iar furia lui că-şi uitase promisiunea făcută (orice reacţie violentă a lui o făcea pe micuţa japoneză să se poarte ca un cîine credincios, care primeşte o bătaie meritată) se dezlănţuise dintr-odată şi el se trezise urlind ca turbat :

- încetează să mai priveşti aşa ! încetează ! Baka ! Niciodată nu plinsese în faţa lui, dar murmura la nesfîrşit rugăminţi de iertare :

- Gomen nasai, Furansu-san, gomen naşai, gomen nasai; gomen nasai !

Supuşenia ei şi implorările îl scoseseră şi mai tare din minţi şi răcnise iar : ,

- Taci odată, pentru numele lui Dumnezeu !

Iar ea îl ascultase, smerită. Se aşezase în genunchi, cu ochii în pămînt, cu mîinile împreunate cuminte în poală, fără să se mişte. Doar din cînd în cînd tresărea ca un câine biciuit de stăpînul lui.

Ar fi vrut să-i ceară iertare, s-o ia în braţe şi să-i spună cît o iubeşte, dar toate astea nu-i mai erau de nici un folos; pentru că n-ar fi făcut decît să piardă şi mai mult din cinstea obrazului Aşa că se îmbrăcase la iuţeală şi ieşise din casă fără să scoată o vorbă. îndată ce ieşise din Yoshiwara şi trecuse podul, se dusese pe ţărm şi, înjurînd întruna, dăduse cu piciorul într-o barcă pescărească, pînă ce se domolise, Apoi

se aşezase pe pietrele reci, înecat de furie, pentru că ştia că ea avea să plingă mult după aceea şi avea să se învinovăţească singura pentru că nu se pricepuse să-i aducă aminte cu mai mare delicateţe că el greşise. Dar ştia că a doua zi aveau să o ia de la capăt ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, deşi era sigur că sub blîndeţea şi smerenia ei se ascundea o mare de Ură. Faţa de el.

- Şi de ce nu ? rosti el cu voce tare;

- De ce nu ce, André ? îl întreba Angélique, neînţelegînd;

- A, nimic, vorbeam şi eu singur.

- Uite acolo un loc unde putem sta să discutam.

Banca aceea era aşezata cu faţa spre mare. Vaporul poştal îi atrase atenţie şi ea se întreba oare ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi hotărît să plece cu acea navă. N-aş fi făcut decît să mă arunc prosteşte în gura leoaicei, fără nici un rost. Dar de ce să mă frămînt eu degeaba acum pentru toate astea ? Nu merita să mă frămînt pentru nimic..., cel puţin pînă o să mă obişnuiesc cu noua mea viaţa şi o să-mi cunosc puterile,' n-are nici un sens. Trebuie doar să aştept.

Pe coşurile navei începură să iasă fuioare de fum. Se pre-gătea de plecare. Numai cîteva persoane mai rămăseseră pe pasarelă.

- Cred că nu sînt o companie prea plăcută, rosti ea.

- Ai putea să-mi mai dai nişte bani ?

- Nici eu n-am prea mulţi De cît ai nevoie ?

- De o mie de guinee.

-- Dar pentru ce naiba ai nevoie de asemeneo avere ? El trase adînc aer în piept, apoi răspunse :

- Pe iubita mea o cheamă Hinodeh.

Si-i îndrugă o istorie din care reieşea că se indrăgostise nebunesie de acea fată şi o voia numai pentru el. dar nu-l dezvălui adevărul despre boala lui.

- Mi-e greu să-ţi explic totul, nici n-aş putea, de fapt," dar oricum, nu mai pot trăi fără femeia asta, iar banii îmi trebuie ca să-i răscumpăr contractul. Trebuie să fie numai a mea.' Trebuie.

- Dor eu nu ştiu cum aş putea face rost de o asemenea sumă, André, mărturisi ea şocata de cererea şantajistului, dar emoţionată de povestea lui de dragoste. Henri nu te poate îm-prumuta ?

- A refuzat categoric. A refuzat chiar să-mi avanseze banii ăştia din salariu. Cred că vrea să fie sigur că depind de el.

- Dar dacă aş vorbi eu cu el şi.

- Nu, n-ai ajunge la nici un rezultat, ba chiar mi-ai îngreuna nespus situaţia.

O privi într-un fel ciudat.

- Cînd o să se rezolve cu căsătoria ta şi cu venitul de văduvă. lucru pentru care o să mă rog să se întîmple cît mai repede şi o să îmi dau toată silinţa să se întîmple cît mai repede, o să te rog să-mi împrumuţi aceşti bani, o mie de guinee.

- Daca o să pot, aşa o să fac, André.

- Şi n-ai putea să-mi dai acum măcar o parte din ei ? Măcar o suta, ca să o mai amăgesc pe mama-san incă o săp-tămînă..., doar ea te-a ajutat şi pe tine, o sili el să-şi amintească.

Ea însă nu zise nimic, foarte conştientă de numeroasele rîn-duri în care o ajutase el şi încă şi mai conştientă de faptul că jurase să nu-i

amintească niciodată de asta. Iar In mintea ei ajunse la o nouă concluzie : Hinodeh era un atu de care ea se putea folosi.

- O să-l rog pe Jamie să-mi împrumute nişte bani.

- Dar mai ai şi banii pe care ţi i-a îngăduit Sir William să-i păstrezi, din safé, două sute şaizeci şi trei de guinee, nu-i aşa ?

- Da, mi-a mai rămas ceva din ei.

Angélique se uită spre mare, ca să nu-i întîlnească privirea insinuantă, care o descumpănea şi se întrebă oare cum de aflase şi cum să-şi ascundă ea repulsia faţă de acel André total schimbat, aflat pe punctul de a o lua cu totul razna. Ce prostie din partea lui ! îşi zise. Oare chiar nu-şi dă seama că destinele noastre sînt legate ? Insă acum este îndrăgostit, aşa că trebuie să-l iert.

- Am mai trimis în ţară din banii aceia.

- Uite ce-i, Angélique : eu vorbesc în fiecare zi cu Henri despre tine, pentru binele tău. El este sigur că poate obţine trecerea ta sub tutelă guvernamentală. Henri este foarte important pentru viitorul tău, iar el şi ambasadorul or să fie doi aliaţi foarte puternici în lupta pe care va trebui s-o dai, îţi garantez eu. Ai fost foarte înţeleaptă că ai rămas aici, să aştepţi desfăşurarea evenimentelor. Eşti mult mai în siguranţă aici, încheie el. şi ea îşi aduse aminte că, nu cu mult timp în urmă, el o sfătuise să plece.

O privea, nereuşind să-i desluşească prea bine trăsăturile prin vălul negru şi îşi aminti cu plăcere de depoziţia lui, sub prestare de jurămînt, pe care o pusese la loc sigur împreună tu testamentul său, în safeul ministrului britanic, pentru că in Seratard nu avea încredere. Voise să-şi ia nişte masuri de precauţie, în caz că „i se întîmpla vreun accident". In acea declaraţie scrisese cu lux de amănunte despre violul comis asupra ei de către asasinul de la Tokaido şi despre avort - cînd şi cum se petrecuse, cum scăpase de dovezi -, precum şi de noartea criminalului japonez. Apoi anexase pagina a doua din scrisoarea tatălui ei, pe care acesta i-o trimisese cu cîteva luni In urma şi pe care André o rupsese în faţa ei, dar apoi o reconstituise şi o lipise la loc. Pagina aceea ar fi fost de ajuns |ă compromită de la bun început căsătoria ei cu Malcolm, chiar dacă Tess Struan ar fi fost de acord cu ea, dar scrisoarea iar putea face pe aceasta să se răzgîndească pe

vecie şi să se întoarcă împotriva Angelicăi cu trup şi suflet. André Poncin era ferm hotărît să se folosească de toate mijloacele, dacă era nevoie, pentru că Angélique era singura posibilitate de a o avea pe Hinodeh şi de a se bucura de un viitor mai bun.

Raiko şi Meikin, negoţul asta cu secrete de stat ? Vis de nebun, îşi zise el cu amărăciune. Le-am dat toate planurile de lupta şi cu ce m-am ales In schimb ? Cu promisiuni deşarte şi cu nici o şansa de a profita de toate astea, ca să-mi scadă din datorii,

- O suta de guinee, repeta el, prea obosit şi prea furios ca să mai adauge te rog.

Angélique nu-şi luă ochii de pe întinsul apelor.

- Şi cît va trebui să aştept pînă să acţioneze Tes Struan întrebă ea.

- Depinde de cum o să primească vestea, depinde şi de Hoag, şi de cum se comportă ea la înmormîntare. O să lase probabil să treacă cele treizeci de zile, ca să se convingă dacă eşti sau nu însărcinată, cum ai făcut şi tu data trecuta, înainte de a lua o hotărîre, rosti el pe un ton neutru, dar ţinînd cu tot dinadinsul să-i aducă aminte, ca să ştie mereu că este la discreţia lui.

Ea îl privi, bucuroasa că valul îi ascundea chipul, André îşi închipui că ochii ei erau prietenoşi. Cine ştie, poate că da, poate nu...

- Mai adaugi încă zece zile la termenul asta, pină cind vestea, care o fi ea, ajunge pînă la Tess, alte zece zile de gindire şi zece pînă trimite scrisoarea de răspuns. Deci, in total, vreo două luni, poate mai puţin.

- Şi cum va suna mesajul acela ?

- Plin de venin, răspunse el, apoi îşi miji ochii, insinuant. Numai că eu mai am nişte planuri, nişte idei... Aş putea să te ajut să devii o femeie bogata. Dar deocamdată nu trebuie decît să aştepţi, n-ai nimic de făcut pînă atunci, doar să aştepţi. Ai răbdare, Angélique, ai răbdare. Răbdare şi un pic de noroc, atît îţi trebuie... Eu am nişte idei foarte interesante.

Şi eu am nişte idei foarte interesante, André, şantajistule. Multe, Şi planuri la fel, în ce te priveşte pe tine, pe Tess şi, în general, viitorul meu. Se apropie de el şi îl atinse, cu tandreţe.

- Mă bucur mult că ai găsit pe cineva care-ţi împărtăşeşte iubirea. Eşti un bărbat norocos, zise ea, pe un ton sincer.

Apoi, trecînd repede de la o stare la alta, cum numai femeile se pricep s-o facă, lăsă orice urmă de tandreţe deoparte şi ajunse la partea practică a lucrurilor.

- André dragă, o să am nişte bani pentru tine la ora şase. Mă bucur nespus că-mi eşti un prieten adevărat...

- Şi eu..., mulţumesc pentru împrumut.

- Deci, din nou, trebuie să avem amîndoi răbdare şi să aşteptăm ? Pentru că asta ne-a rămas de făcut, nu ? Da,.. Puţin noroc şi răbdare... Eu pot să fiu răbdătoare. Puţin noroc şi răbdare. Bine, fie.

André rămase uitîndu-se în urma ei, cum se depărtează,' mîndră şi încrezătoare şi, cu toate că era fragilă şi mică de statură, în mod straniu, lui I se păru înaltă.

Yedo

Marti, 1 Ianuarie 1862

Toranaga Yoshi sosise înapoi la Castelul din Yedo cu opt zile in urmă, obosit şi furios, după ce străbătuse drumul de la staţia de popas Hamamatsu în marş forţat.

Ridurile de pe chipul său se adînciseră şi mai mult. Daca mai înainte oamenilor le era frica de el, acum erau de-a dreptul îngroziţi. Furia lui se abătea ca un bici asupra lor. îi condusese singur tot drumul fără să-şi lase nici sieşi, nici lor nici un răgaz, dormise numai cîteva ore pe noapte, mereu înnebunit de întîrziere, nemulţumit de hanuri, de băi, de mîncare, de servicii şi de viitor. Asupra căpitanului Abeh se revărsa cel mai des mânia lui Yoshi, toţi înţelegeau că se datorează numai frustrării şi durerii pe care o resimţea pentru moartea preaiubitei sale Koiko.

Abeh organizase incinerarea ei şi aceea a lui Sumomo după care se aruncaseră în şei şi începuseră să galopeze leghe după leghe, conştienţi cu toţii că o luptătoare atît de vitează merita o prosternare politicoasă din partea învingătorului în faţa focului - mai ales dacă ne gîndim că luptătorul fusese un shishi |i femeie şi va deveni curînd eroină de cîntece şi legende, la fel ca şi lovitura care o spintecase în

două. Şi Koiko Crinul, de asemenea, ea care se aruncase în calea primului shuriken şi salvase în felul acesta viaţa seniorului lor, de la care primise darul milostiv al unei morţi instantanee,

Dar Yoshi, Tutorele Moştenitorului spusese rece :

- Poemul lor funerar este acesta :

Din nimic în nimic,"
Cadavrul e cadavru; Nimic.
Al meu, al vostru, chiar şi al lor.
Au existat ele oare ? Existăm noi oare ?

Apoi, mai departe, mai repede, sub ştichiuirea biciului,, pînă la Castel. Dar nici acolo nu se opri, căci şi castelul şi Yedo şi întreaga provincie Kwanto sînt cuprinse de nelinişte din cauza pregătirilor de război ale gai-jinilor - grăbite de ultimatumul lui tairo, aşa cum se aşteptase.

- Era inevitabil, spusese Yoshi la întîlnirea Sfatului Bătrînilor pe care o convocase imediat şi adăugase, pentru a-i da posibilitatea lui Anjo să se dezică : Ţi s-a dat un sfat rău, în-depărtează-l pe prostul care a sugerat şi a redactat scrisoarea:

- A fost porunca împăratului şi a shogunului ca toţi gai-jinii să fie expulzaţi, spuse Anjo furios.

- Poruncă ? Shogunatul este cel care porunceşte, nu un băiat minor care repetă papagaliceşte cuvintele pe care i le pune în gură shogunatul..., sau împăratul care nu poate decît să ne roage să facem ceva !

- în calitatea mea de tairo am considerat acest ultimatum drept necesar.

- Atunci te întreb din nou, ce propui să facem cînd va veni flota aici ?

- N-o să vină, noi o să atacăm, primii, spuse Anjo apoi se strimbă din cauza durerii de şale şi se apucă cu mîna de şold; i-am înconjurat, Yokohama este ca un peşte mort care aşteaptă să i se scoată maţele. Forţele de atac sînt aproape gata.

- Şi flota lor ? întrebase el furios că îl ignoraseră toate sfaturile şi se băgaseră din nou, de bună voie, într-o capcană.'

Nu mai avea nici un rost să le amintească lul Anjo şi celorlalţi de planul pe care îl elaborase cu meticulozitate şi care prevedea cîteva luni o tactică de tergiversare împotriva gai-jinilor, în timp ce shogunatul' ar fi trebuit să se consolideze şi; mai cu seamă, să zdrobească coaliţia duşmănoasă a provinciilor Tosa, Choshu şi Satsuma care ar distruge shogunatul dacă ar fi lăsate să prospere.

- Mai întîi, luăm prin surprindere Yokohama şi o incendiem, aşa cum am propus eu încă de acum cîteva luni, spuse Toyama, tremurînd de emoţie, Să-i ardem de vii !

- Şi cum le scufunzi flota ? urlă Yoshi - observase durerile lui Anjo şi era încîntat, amintindu-şi, în acelaşi timp, de pactul cu Ogama din Choshu, care trebuia pus în aplicare rapid; pentru a-l dezechilibra şi a-l neutraliza pe acest duşman,

- Zeii le vor scufunda flota, Yoshi-donno, răspunse semeţ Toyama, aşa cum au făcut şi cu Kublai Han şi mongolii lui. Aceasta este Ţara Zeilor, zeii nu ne vor trăda.

- Şi în cazul în care zeii sînt plecaţi de acasă, sau dorm; zise Anjo, o să trimitem navele noastre de incendiere - am sute de astfel de nave în construcţie, sute. Daca duşmanul străpunge această bariera pentru a bombarda Yedo, vor muri numai ţăranii, neguţătorii, meşteşugarii şi comercianţii paraziţi, legiunile noastre vor rămîne intacte.

- Da, vor rămîne intacte, spuse şi Toyama triumfător.

- Din moment ce Yokohama va fi distrusă, continuă Anjo; flota gai-jinilor trebuie să plece de aici pentru că nu vor mai avea o bază

unde să se regrupeze. Vor trebui să plece tocmai hăt, departe, în coloniile lor din China, n-or să mai aibă nici un fel de cap de pod aici. Daca vin înapoi...

- Cînd vor veni înapoi, îl corecta Yoshi.

- Perfect, Yoshi-donno, cînd vor veni înapoi cu şi mai multe nave o să le scufudăm în Strîmtoarea Shimonoseki, Ogama o să le scufunde şi, oricum, atunci vom avea mai multe tunuri şi nave de incendiere şi n-o să le îngăduim niciodată să debarce în forţa,

n-or să mai poată niciodată să debarce în forţa şi să-şi construiască din nou o baza aici. Nu mai exista nici un fel de Tratate care să-i apere ! Nici unul. Ne închidem ţara ca mai înainte. Asta este planul meu. spuse Anjo triumfător. Am rupt Tratatele, aşa cum a dorit împăratul !

- Tu eşti asemenea zeilor, tairo, şi zeii ne vor proteja cu un vint divin, chicoti Zukumura, ştergîndu-şi saliva care I se prelingea pe bărbie.

- Zeii nu ne vor apăra de obuzele gai-jinilor, interveni Yoshi, şi nici măcar navele noastre de incendiere. Daca pierdem Yedo, pierdem citadela shogunatului şi atunci toţi daimyo din ţara se vor uni împotriva noastră, conduşi de Ogama din Choshu, de Sanjiro din Satsuma şi de Yodo din Tosa. Fără Yedo, shogunatul nostru s-a terminat, cum de nu puteţi înţelege ?

Anjo se schimonosi sub un nou val de durere şi se repezi !

- înţeleg foarte bine că te crezi seniorul ţării şi darul zeilor pentru Nippon, dar nu eşti, nu eşti, eşti la ordinele mele şi trebuie să te supui poruncilor mele, eu sînt tairo, EU SINT !

Tu eşti tairo şi…Te simţi rău ? întrebă el prefăcîndu-se îngrijorat - ca şi cînd abia atunci ar fi observat, căci dorea să pună capăt confruntării. De cînd ai durerile astea, ce spune doctorul ?

- Ce spune ?...

Anjo mai sorbi puţin din fiertura amară de ierburi. Leacul nu-i uşura prea mult durerile. Acestea deveneau din ce în ce mai acute, iar noul doctor chinez îi era la fel de nefolositor ca şi toţi ceilalţi, aşa că începuse să se gîndească la o întîlnire pe ascuns cu vestitul Doctor Uriaş al gai-jinilor din Kanagawa.

- Nu-ţi face tu griji pentru durerile mele. Te cunosc eu.

Yoshi văzu ura din ochii lui Anjo şi înţelese că ea era provocata de tinereţea şi vigoarea lui - bine că nu ştie, prostul de el, cit sînt de sătul de viaţă.

- Pot să...

- Nu poţi nimic. Vom ataca atunci cînd ordon eu să atacăm şi cu asta am terminat. Şedinţa s-a încheiat, urlă Anjo.

Acum, de cînd era tairo, Anjo conducea autoritar şi ii trata pe toţi ceilalţi cu un dispreţ olimpian. Furios, Yoshi se plimba prin castel ca un leu în cuşcă. După acea prima zi nenorocita, o închisese pe Koiko într-un compartiment al sufletului, totuşi, din cînd în cînd, ea mai reuşea să se strecoare zîmbind afara. O împingea furios înapoi - n-avea de unde să ştie daca, în-tr-adevăr, se repezise înainte ca să-i salveze viaţa, aşa cum il asigura Abeh, n-avea de unde să afle de ce angajase printre servitoarele ei o asasina shishi, pe Sumomo Fujahito, sigur, un nume fals, dar evident una din acolitele lui Katsumata. Şi unde este acum Katsumata ? Dăduse ordin să fie prins, indiferent unde ar fi fost, şi Instituise o recompensă mare pe capul lui, dăduse de asemenea ordin să fie căutaţi shishi peste tot şi nimiciţi, la fel şi protectorii lor. Apoi trimisese după Inejin, şeful spionilor lui. Bătrînul venise şchiopătînd şi se prosternase dinaintea lui.

- Stăpîne. se pare că zeii te-au păzit ca şi cînd ai fi unul de-ai lor.

- Permiţindu-i unei asasine shishi, înarmată cu shurikene să pătrundă în sanctuarul intim al curtezanei mele, explodă el, permiţîndu-i curtezanei mele să fie o trădătoare şi părtaşă la complot ?

Inejin scutură din cap şi spuse incet :

- Poate că nu a fost nici trădătoare, stăpîne, nici părtaşă la complot, ci numai femeie. Cit despre femeia shishi, Sumomo, aceasta n-a făcut decît să-ţi pună la încercare capacitatea ta de luptă care s-a dovedit a fi perfectă, căci pentru asta ai fost pregătit.

Forţa deosebită pe care o radia bătrînul supus îi alungă ca prin farmec supărarea.

- Nu chiar perfectă, pisica m-a zgîriat cu gheara ei, dar rana s-a vindecat.

- S-o tîrăsc aici pe Meikin, mama-san, stăpîne ?

- A, capul răutăţilor. N-am uitat-o. Da, curînd, dar nu acum. O ţii sub supraveghere ?

- Ca pe mine însumi, Ai trimis după mine, stăpîne ?

- Vreau să mi-l găseşti pe Katsumata, viu dacă se poate, spusese el, L-ai înlăturat pe trădătorul ronin care lucra pentru gai-jini aşa cum ţi-am poruncit ? Cum îl chema ? Ori Ryoma, era din Satsuma, da, ăsta era.

- Omul acela e mort, stăpîne, dar se pare că nu el a fost trădător. Gai-jinii l-au ucis pe Ori acum cîteva săptămîni. L-au împuşcat pe cînd încerca să pătrundă într-una din casele lor. Dar omul care le dă informaţii este un choshu, un ronin pe nume Hiraga.

Yoshi rămase înmărmurit,

- Acela de pe afişe ? Luptătorul shishi care i-a condus pe cei ce l-au ucis pe Utani ?

- Da, stăpîne. Pentru moment nu-l pot elimina, se află sub protecţia şefului ienglez şi stă mereu numai in clădirea lor. Dar am un spion în sat şi am să-ţi pot spune mai multe peste cîteva zile.

- Bine, Ce altceva se mai aude ? Ce e cu războiul ?

- Sper să am mai multe noutăţi peste cîteva zile.

- Ai grijă să fie cît mai multe, spuse el scurt şi îl con-cedie. Să te întorci cînd o să ai veşti importante.

Inejin n-o să mă trădeze, îşi spuse el, indispus că se purtase atît de dur. Spionii trebuie ţinuţi la mare preţ, ca nimeni ' alţii.,., de ei depinde capacitatea ta de a te mişca... Ah, Sun Tzu ce geniu ai fost - dar, deşi iţi cunosc perfect preceptele, tot nu ştiu ce să fac cu gai-jinii, cu băiatul ăsta tîmpit şi cu duşmanul meu cel mai înverşunat, prinţesa Yazu, care se desfată acum amândoi cu plăcerile oferite lor de lingăii de la curte, ce ascultă de dinele acela ticălos, seniorul şambelan. Ce-ai face tu ca să nimiceşti duşmanii care mă înconjură ? Anjo, cei din Sfatul Bătrînilor, curtea, Ogama, Sanjiro - şi lista lor nu se mai termină niciodată. Şi cum să-i opresc pe gai-jini ? apoi îşi aminti de invitaţia de a vizita nava de război, invitat de acel Furansu-francezul.

Zăcămintele de cărbune pe care le localizase soţia sa, Hosaki, împreună cu prospectorul gai-jin ţi cu cei din Cyokoyama îl determinaseră să-l trimită pe Mi-samoto, aşa-zisul samurai, pescarul interpret, să perfecteze aranjamentele. Intilnirea avusese loc cu o zi înainte.

Se strecurase din Yedo într-o barcă cu vîsle să ajungă la întîlnirea pe mare fără zarvă, şi merse pînă nu se mai văzu ţărmul, însoţit de Abeh, Misamoto şi douăzeci de samurai. Experienţa fusese uluitoare. Dimensiunea şi forţa maşinilor de pe nava, tunurile, pulberea şi forţa de tragere şi cantităţile de cărbune pe care le duceau şi poveştile pe care le spuneau dacă erau adevărate sau nu, nu-şi putea da seama - întinderea imperiului furansu, bogăţia şi puterea lui, distanţele pe care le putea parcurge o asemenea navă, numărul de nave de război şi de tunuri, dimensiunea armatelor lor - cel puţin după cum afirmau ei, toate acestea erau de-a dreptul incredibile. Misamoto traducea împreuna cu interpretul care îşi spunea An-dreh Furansu-san. Deşi aveau şi o alta limba, a lor, cea mai mare parte a întîlnirii se discutase în engleză.

Yoshi nu înţelesese multe din cele ce-i fuseseră spuse. Cuvintele pe care le foloseau erau ciudate şi se pierduse mult timp ca să explice ce însemnau mile şi iarzi, pulbere şi smoala şi pistoane, vapoare cu zbaturi şi vapoare cu elice, puşti cu scăpărătoare sau cu încărcătoare, fabrici şi putere de foc. Dar, în ansamblu, totul era uluitor şi constituia o informaţie de importanţa majora : aveau absoluta nevoie de exploatări carbonifere şi de porturi sigure, fără de care vapoarele cu aburi nu erau decit nişte mormane de fiare - care nu puteau transporta toata cantitatea de cărbune necesară pentru drumul dus întors, şi operaţiile navale. Şi, în al doilea rînd, ceea ce observase şi la întîlnirea Consiliului Bătrînilor cu gai-jinii la Castelul din Yedo - dar nu înţelesese pe atunci cit departe mergea aceasta — simpla menţionare a gai-jinilor ingeriz îi făcea pe gai-jinii furansu să se întunece la faţă şi nici nu încercau să-şi ascundă în vreun fel ura. Constatarea aceasta îi făcea o plăcere deosebită şi se potrivea cu ceea ce îi spusese Misamoto mai înainte, că ingerizii erau urîţi de aproape toate celelalte naţiuni de pe pămînt, pentru că aveau cel mai mare

imperiu, pentru că erau naţiunea cea mai puternica şi mai bogată, cu cea mai mare şi mai modernă flota, cu cea mai puternica, mai disciplinata şi mai bine echipata armată şi pentru că îşi foloseau profiturile

pentru a produce peste jumătate din toate bunurile din lume? Şi aveau şi o insula a lor, inexpugnabilă, în care păstrau totul: Bineînţeles că toată lumea îi urăşte. Aşa cum ne urăşte şi pe noi, pe Toranaga. Şi de aceea, îşi spuse el, simţind un junghi în măruntaie la gîndul greşelilor sale din trecut, tocmai pe aceşti gai-jini trebuie să ni-i facem prieteni şi cu el trebuie să ne purtăm cu cea mai aleasă grijă. Cea mai bună flotă ? Şi arme ? Cum aş putea să-l momesc ca să-mi construiască şi mie o flotă ? Sau să-mi vîndă una ? Aş putea oare s-o obţin în schimbul cărbunelui ?

- Misamoto, spune-le că aş dori să ştiu mai mult despre aceste minunate maşinării furansu, spuse el pe un ton neutru şi. da, că aş dori să-mi fac prieteni printre gai-jini, nu mă opun comerţului - poate ca aş putea aranja în aşa fel încît concesiunea terenurilor mele carbonifere să meargă la furansu; nu la ing'eriz. Asta îi făcu să devină imediat atenţi. Se aflau în momentul acela sub punte, în cea mai mare cabină de la pupa, pe care el o găsea înghesuită şi rău mirositoare, duhnind a uleiuri, fum de cărbune şi secreţii umane. Peste tot se vedea o peliculă fină de funingine. Erau aşezaţi la o masă lungă, şase ofiţeri în uniforme cu fireturi aurii şi conducătorul lor; Seratard - de fapt, pronunţia corectă era Serata - care şedea în mijloc. Abeh şi jumătate din paznici erau în spatele lui, ceilalţi rămăseseră pe punte.

Din momentul în care îl văzuse pe Seratard şi auzise cum îl cheamă îi plăcuse omul imediat - era total diferit de liderul cel mare ingieriz, cu chip posomorit şi un nume imposibil de pronunţat. Seratard, ca şi Furansu-san Andreh erau nume uşor de pronunţat. De fapt, erau nişte nume japoneze. Seratard era un nume chiar de bun augur, Serata era numele satului ancestral al familiei lui, pe care strămoşul lui, Yoshi-shigeh Serata-noh Minowara îl întemeiase în secolul al doisprezecelea, fn secolul al treisprezecelea, daimyoul luptător Yoshi-sada Serata ridicase o armată împotriva suzeranilor

săi, familia Hojo, îl nimicise şi ocupase apoi capitala acestora, oraşul Kamakura, devenită ulterior capitala sa. De atunci, urmaşii lui direcţi, familia Yoshi noh Toranaga noh Serata continuau să domnească în Kamakura, şi shogunul Yoshi Toranaga chiar fusese înmormîntat acolo, în marele său mausoleu. '

- Aşa că sîntem rude, glumise el, după ce le explicase strania coincidenţă a numelui de Seratard.

Seratard rise, acompaniat de toţi ceilalţi care chiţcăiau ca nişte maimuţe in uniformele lor ciudate, apoi ii explica faptul că şi familia lui era una din cele mai vechi familii din ţara furansu, dar nici pe departe aşa de ilustra.

- Stăpînul meu, spuse André făcînd o plecăciune, stăpînul meu foarte onorat fii prieten şi partener gai-jin la familie dum-neavoastră mare, sire.

- Spune-i că eu consider numele lui drept un semn bun, spusese el, observînd că omul acesta era ceva mai mult decit un simplu interpret.

- Stăpînul meu mulţumeşte şi spune ce promite Ing'eriz, furonsu promite mai bine.

Misamoto explica scrupulos:

- Stăpîne, vrea să spună că sînt gata să încheie un tirg mai bun, un aranjament bănesc. Şi furansu fac tunuri la fel de bune ca şi ing'eriz, dar nu aşa de multe.

- Spune-le că am să mă gîndesc la posibilitatea de a le acorda lor concesiunea terenurilor carbonifere. Trebuie să-mi spună cîte arme şi tunuri pot să-mi dea, cu pulbere şi obuze, cînd pot să le am şi in schimbul cărei cantităţi de cărbune. Şi vreau şi o nava cu aburi, un vapor cu ofiţeri care să-i instruiască pe ofiţerii mei şi pe marinari. De fapt, spuse el nevinovat, poate că aş putea să le garantez francezilor dreptul exclusiv de a construi, de a vinde şi de a instrui flota militară. Bineînţeles că voi plăti pentru aceasta. Daca preţul este rezonabil.

Văzu cum Misamoto face ochii mari dar, înainte să apuce el să traducă, gai-jinul Andreh, care ascultase la fel de atent, spuse :

- Stăpînul meu regele de la ţara furansu foarte onorat ajutor senior Yoshi Toranaga construieşte vase.

Îl urmări apoi fascinat pe Andreh care se întorsese spre şeful lui Serata şi începuse să vorbească, în timp ce ofiţerii navali ascultau cu atenţie şi încuviinţau din cap, devenind cu-rînd şi ei la fel de emoţionaţi. Era uimitor ce uşor îi puteai manipula pe aceşti oameni cu promisiuni referitoare la comerţ şi la bani, îşi zise el. Daca furansu reacţionează atît de prompt, fără îndoiala că şi liderul ing'eriz va face la fel. E mult mai bine să ai doi peşti care se bat pentru acelaşi cîrlig decît unul singur. Mai discutaseră şi de alte chestiuni, dar nu avuseseră timp să le epuizeze pe toate, aflase însă destul ca să dorească să afle mai mult. Fusese un amănunt menţionat de Andreh Furansu-san care îl şocase. Discutau despre cunoştinţele medicale moderne şi ! se explicase cit de uşor ar fi să se instaleze un spital modern.

- Doctor şef din Kanagawa bun, sire. Auzit tairo Anjo bolnav. Auzit poate tairo vede doctor-sama.

- Unde şi cînd urmează să aibă loc aceasta întîlnire ?

- Stăpînul meu spune : nu sigur daca deja aranjat, sire. Om doctor spune sigur tairo bolnav. Poate doctor medic şef ajută pe tairo.

- Daca se perfectează o întrevedere între ei, să-mi spui.' Spune-i lui Serata că un spital ar fi o posibilitate interesantă.

Se hotărî să lase deocamdată lucrurile aşa. Pentru un timp. Dar era o informaţie pe care ar fi fost mai bine ca Misamoto s-o uite. Cum aş putea să am un interpret personal în care să am încredere ? Trebuie să am unul. Poate ar trebui să-l instruiesc mai bine pe Misamoto, e supusul meu şi este în mîi-nile mele. Pînă acum mi-a dat mereu ascultare. E sigur că s-a descurcat bine cu prospectorii. Păcat că nu fusese acolo, ci se dusese la Hosaki s-o Informeze asupra progresului prospecţiunilor, cînd se bătuseră prospectorii ca nişte fiare sălbatice, după cum raportaseră samuraii ! Dacă Misamoto ar fi fost la mină, poate ar fi reuşit să-i oprească. Nu că ar fi avut prea mare importanţă - un mort mai mult înseamnă o problemă mai puţin, cît despre supravieţuitor - nu cred că mai are multe zile de trăit. Cărbune ! Aşadar avem mari cantităţi de cărbune, după cum spune

Hosaki şi pentru aceşti gai-jini cărbunele este la fel de preţios ca şi aurul. Schimbă în mod deliberat subiectul.

- Intreabă-l pe Serata-san de ce trag gai-jinli cu tunurile şi cu puştile, de ce trimit nave de război în sus şi în jos ca să tulbure pacea acestei Ţări a Zeilor ? Se pregătesc de război

Se făcu linişte. Expresia de pe chipurile lor se schimbă.

- Stăpînul meu spune nu pregătiri de război - observă că gai-jinul Andreh se străduieşte să traducă cît mai exact : Pregăteşte numai apărare. îmi pare rău, tairo spune toţi gai-jin trebuie plece.

- Şi de ce să nu plece o lună, sau două şi apoi să se întoarcă ? spuse el rîzînd în sinea lui de consternarea pe care o produsese.

- Stăpînul meu spune, Tratatul semnat de seniorul shogun şi acceptat de şeful tairo al Bakufu li şi prea înaltul împărat permite stăm curînd la Yokohama, Kanagawa şi Kobe. Tratat este bun pentru Nippon, gai-jin. Tairo Anjo, pare rău, nu avut dreptate supărat.

- Sînt mulţi daimyo care nu gîndesc aşa. Tairo Anjo este conducătorul. Ar trebui să faceţi ce vă ordona el. Este ţara noastră.

- Stăpînul meu spune furansu vrea ajută Nippon devine mare naţiune în lume... ca acum.

- Spune-i lui Serata-sama că tairo este conducătorul, şi trebuie ascultat, deşi, uneori, adăugă el delicat, chiar şi tairo îşi poate schimba părerea daca primeşte un sfat corect I! văzu că aluzia lui îşi atinse-ţinta şi continua. îmi pare rău, dar am explicat de mai multe ori că problemele referitoare la provincia Satsuma nu pot fi rezolvate decit de daimyo Sanjiro.

- Stăpînul meu spune : spera cineva dă sfat corect lui tairo. Daimyo de Satsuma trebuie cerut scuze, plăteşte amenda stabilita la întilnire din Yedo, pedepseşte ucigaş în public.

Dădu din cap ca şi cînd ar fi fost foarte preocupat. Din-tr-odată se scula în picioare - realizînd că nu mai avea sens să discute cu oamenii aceştia de mina a doua ca popor, care îi putea fi de folos în altfel, şi că trebuia să-l abordeze pe conducătorul ing'eriz. Asta îi convenea de minune. Şi păstrînd o atitudine semeaţă şi distinsă, dădu totuşi dovadă de oarecare prietenie şi accepta, cu o pretinsa reţinere, să se mai întîlnească şi alta dată.

- Misamoto, spune-le că putem să ne reîntîlnim peste zece zile, la Yedo. Va fi o întîlnire particulară.

Chiar în momentul în care părăsea vasul de război, gai-jinul Andreh ii spuse :

- Stăpînul meu urează An Nou fericit.

Aflase apoi uimit că în lumea gai-jinilor exista un alt calendar, cu totul diferit de cel japonez şi de cel chinez, calendar lunar după care ţineau ei socoteala zilelor şi a lunilor şi a anilor din vecii vecilor.

- Prima zi a anului nostru, Serata-sama, explicase Yoshi, este între ziua a şaisprezecea a Lunii Intîi şi a douăzeci şi doua zi a celei de a doua luni ; şi asta depinde de lună. Anul

a-cesta. Anul Cîinelui, prima zi, cea care marchează începutul sezonului sărbătorilor, este ziua a optsprezecea a Lunii Intîi. Atunci întreaga China spune : Kung Hay Fat Choy.

Tot timpul cît durase drumul înapoi, spre Yedo, cu barca, se gîndise cu mirare la aceşti oameni. Era foarte uluit - gai-jinii erau ca nişte monştri cu înfăţişare de oameni care veniseră din stele, cu idei şi atitudini greşite şi nepotrivite cu o gîndire echilibrată de ying şi de yang. Dar pentru noi, ca să supravieţuim ca naţiune, este important să avem nave mai mari, şi arme şi mai multa putere ca să ne putem apăra de acest rău străin. Şi deocamdată, se gîndi el scîrbit, shogunatul trebuie să se împace cu prezenţa lor aici.

- Nu vor pleca niciodată de aici de bună voie, nu toţi, in orice caz. Dacă nu vor fi aceştia, vor veni alţii să ne jefuiască avutul, chinezii, sau mongolii, sau păroşii din ţara îngheţată Siberia care sînt cu ochii aţintiţi pe noi ca nişte dulăi hămesiţi şi ne păzesc din porturile pe care le-au furat de la chinezi. Şi ing'eriz vor fi întotdeauna aici. Ce să facem cu el ?

Asta fusese cu o zi înainte. Noaptea trecută şi dimineaţa aceea meditase profund, abia se atinsese de mîncare şi nu dormise aproape deloc, resimţind în mod dureros pustiul din aşternutul său şi din sufletul său - căci din lăcaşul în care închisese amintirea lui Koiko continua să răzbească cîte ceva — ca şi nimicnicia vieţii lui, la fel cu cea a lui Anjo, a lui Ogama şi a celorlalţi. Se gîndise de multe ori pe drumul de la Kyoto pînă aici, se gîndise la sabia curată, la puritatea şi

pacea morţii, la minutul şi Ora şi ziua alese cu o putere zeiască - căci a-ţi putea decide singur clipa morţii te făcea să fii asemeni zeilor : din nimic în nimic. Nici un fel de alte dureri care să te sfîşie în petale de durere. Atît de uşor.

Prima rază de lumină a zorilor pătrunse printre obloane şi atinse sabia scurtă. Aceasta era lîngă pat, la fel ca şi sabia lungă, amîndouă la îndemînă, ca şi puşca încărcată pe care o botezase Nori. Sabia scurtă era un obiect de familie făurit de meşterul armurier Masumara şi se aflase cîndva în posesia shogunului Toranaga. Văzu teaca veche, uzată şi, prin ea, cu mintea, perfecţiunea lamei. întinse mîna şi mîngîie pielea, apoi o plimbă în sus, spre mîner şi se opri apoi pe inelUşul mic fixat acolo. Tatăl lui îi spusese armurierului să-l fixeze acolo, înainte de a-i prezenta sabia în faţa cercului restrîns al membrilor suitei sale. Yoshi avea pe atunci cincisprezece ani şi omorîse primul om din viaţa lui, un ronin pe care îl apucase nebunia în preajma castelului familiei sale, Cuibul Vulturului.

- Inelul va trebui să-ţi amintească întotdeauna de jurământul tău, fiul meu : că vei purta această sabie cu onoare, ca vei folosi numai această sabie pentru a comite seppuku Pentru ca să nu fii făcut prizonier pe cîmpul de luptă, sau dacă aşa iţi ordonă shogunul şi Consiliul Bătrînilor confirmă în unanimitate porunca sa. Nici o altă raţiune nu este importantă unei cînd este în joc siguranţa shogunatului. Un jurămînt în fricoşător, îşi spuse el şi se lăsa pe spate în pat, simţindu-se în siguranţă deocamdată în camera lui din apartamentul de la castel unde cunoscuse atîtea clipe de desfătare. Ochii i se ndreptară din nou spre sabia scurta. Acum avea mare nevoie de ea. Repetase şi exersase în gînd de nenumărate ori acest act ritual încît simţea că ar fi fost de-a dreptul blînd şi reconfortant. In curînd Anjo va trimite oamenii să mă aresteze şi asta ar putea constitui o scuza pentru mine...

Auzul lui fin percepu un zgomot de paşi. Paşi care se apropiau. Mina I se crispa pe sabia mică, apuca şi sabia lungă şi se aşeza în poziţie de aparare.

- Stăpîne ?

Recunoscu vocea lui Abeh, Asta nu însemna nimic, nu însemna că nu este nici o primejdie, Abeh putea să vorbească cu un cuţit la gît sau putea fi şi el un trădător. După experienţa cu Koiko, toţi puteau fi suspecţi.

- Ce este ?

- Omul acesta, Inejin, vă roagă să-l primiţi.

- L-ai percheziţionat ?

- Foarte atent.

Yoshi trase de şnurul care îi permitea să dea la o parte zăvorul uşii fără să sé mişte din loc,

Inejin, Abeh şi patru samurai aşteptau de cealaltă parte a uşii. Yoshi se relaxa.

- Intra, Inejin.

Abeh şi ceilalţi membri ai gărzii lui personale se pregătiră să-l urmeze.

- Nu este nevoie, dar staţi destul de aproape ca să auziţi în cazul în care vă chem,

Şeful spionilor intră şi închise uşa, observa dispozitivul de manevrare a zăvorului, dar nu făcu nici un comentariu şi în; genunche la o distanţa de zece paşi.

- L-aţi găsit pe Katsumata ?

- Va fi la Yedo peste trei zile, stăpîne. Primul loc în care se va duce va fi Casa Glicinelor.

- In cuibul acela de vipere ?

Yoshi- nu reuşise să afle exact care fusese rolul mamei-san Meikin şi amploarea complotului pus la cale împotriva lui pentru a se putea răzbuna - răzbunare pe care dorea s-o savureze în tihnă. Şi încă nu se simţea suficient de calm.

- Putem să-l prindem viu ?

Inejin zîmbi într-un mod ciudat.

— Mă îndoiesc, stăpîne, dar aş putea să vă spun ce-am aflat aşa cum mă pricep eu ? îşi aşeză ceva mai comod genunchiul core îl durea. Mai întîi, despre gai-jini : evenimentul pe care-l aşteptam şi pe care l-am încurajat s-a realizat: un spion gai-jin ne-a oferit planul lor de bătaie în schimbul unei sume de bani.

Yoshi deveni imediat mai atent.

- Nu cumva e un plan fals ?

- Nu ştiu, stăpîne, dar se şoptea că ar conţine mişcările trupelor şi ale navelor. Preţul era modest, dar chiar şi aşa ofiţerii din Bakufu n-au vrut să cumpere Imediat, au început să se tîrguiască, aşa că vînzătorul s-a speriat. Cu Anjo în frunte..: buzele smochinite i se strînseră într-o strîmbătură de dezgust cînd rosti acest nume. Este baka, fără valoare I Peştele de la cap se-mpute !

- De acord. E un prost ! Inejin încuviinţă din cap.

- Iarăşi l-au uitat pe Sun Tzu, Sire : „Să renunţi la cunoaşterea planurilor duşmanului de dragul cîtorva uncii de argint este culmea prostiei omeneşti". Din fericire, un informator mi-a şoptit mie ce trebuia.

Inejin scoase un sul din mînecă şi îl puse pe masă. Yoshi oftă de plăcere.

- So ka !

- Cu ajutorul informatorului meu l-am cumpărat pentru dumneavoastră, ca să vi-l dăruiesc, stăpîne. Cu riscuri mari pentru informatorul meu, am reuşit să-l înlocuiesc cu un sul fals, pentru cazul că totuşi, cei din Bakufu s-ar hotărî să-l cumpere la un preţ mai leftin.

Yoshi nu atinse sulul, mulţumindu-se doar să-l privească deocamdată cu bucurie.

- Te rog să-mi dai voie să te recompensez, spuse el. Inejin reuşi să-şi ascundă marea uşurare la auzul acestei fraze, căci trebuise să le dea celor din Gykoyamoto în gaj hanul ca să obţină banii.

- Să te duci chiar astăzi la casierul meu. Ne putem baza pe informaţia asta !

Inejin ridică din umeri, căci amîndoi cunoşteau şi un alt Precept al lui Sun Tzu : „un spion din Interior este cît se poate periculos el este un om care vinde secrete în schimbul banilor. Şi trebuie să al geniu pentru a putea pătrunde secrete.

- Informatorul meu jură că Informaţiile sînt demne de încredere şi spionul la fel.

- Şi despre ce este vorba ?

- Planul gai-jinilor este înspăimîntător de simplu. In ziua luptei, la zece zile după înmînarea ultimatului - daca acesta nu este respectat - toata flota lor se va deplasa spre Yedo. In prima zi atacul se va îndrepta spre zonele cele mai îndepărtate de coasta, stăpîne, cu cele mai grele tunuri cu raza lunga, care au drept scop să pulverizeze toate podurile şi drumurile de ieşire din oraş. Acestea sînt toate marcate, căci au primit, fără îndoiala, informaţiile necesar de la trădătorul Hiraga. In aceeaşi noapte, la lumina incendiilor care vor Izbucni, vor bombarda castelul. In ziua următoare vor fi distruse zonele de pe coasta. In a treia zi vor debarca o mie de puşcaşi şi vor lua cu asalt porţile castelului. Acolo vor monta scări de asediu, vor zdrobi porţile şi podurile şi vor distruge cît mai mult din castel. In ziua a cincea se vor retrage şi vor ridica ancora.

- Spre Yokohama ?

- Nu, stăpîne. Planul spune că-i vor evacua pe toţi gai-jinii înainte de ziua bătăliei şi se vor retrage apoi la Hong Kong pînă la primăvară. Vor reveni în forţa. Despăgubirile de război - aşa cum au fost şi în cazul războaielor lor cu China, aşa e obiceiul lor - vor fi dublate şi vor fi cerute de la shogunat şi de la împărat. Vor mai pretinde, de asemenea," accesul complet liber în Japonia, inclusiv Kyoto şi cedarea pe vecie a unei insule pentru a înceta ostilităţile.

Yoshi simţi un fior în spate. Daca barbarii ăştia au reuşit să umilească China, Mama Lumii, probabil că vor reuşi să ne umilească şi pe noi. Acces complet liber ? Un ultimatum? Asta ce neobrăzare mai este ?

- Nu se menţionează în sul, stăpîne, dar spionul a promis să ne mai furnizeze şi alte detalii, ziua exacta a luptei şi schimbările care vor mai interveni.

- Indiferent cît costă aceste informaţii, plăteşte - daca sînt adevărate, ar putea fi de mare folos.

- S-ar putea, stăpîne. O parte din informaţii se refera la contramăsurile plănuite de

gai-jini împotriva navelor noastre pentru incendiere.

- Dar Anjo mi-a spus că sînt secrete !

- Pentru ei nu sînt secrete. Administraţia Bakufu este ca un ciur spart şi plin de oameni corupţi.

- Nume, Inejin, vreau nume şi ii trag în ţeapă imediat.'

- Poţi să începi chiar de astăzi, stăpîne. Şi începe de la vîrf.

- Asta înseamnă trădare.

- Dar este adevărat, stăpîne. pe îţi place adevărul, nu minciuna, aşa cum le plăceau tuturor stăpînilor pe care i-am mai avut - Inejin îşi mişcă puţin genunchiul care îl durea tot mai rău. Problema cu acest spion este mai complicată. Meikin mi-a vorbit despre el - Yoshi se încruntă. Da, sînt de acord, continuă Inejin. Dar Meikin este cea care mi-a spus, ea l-a atras pe intermediar de la Bakufu şi l-a adus la mine. Meikin este cea care va substitui documentul înlocuindu-l cu unul fals, asumîndu-şi un mare risc, pentru că ea trebuie să ateste veridicitatea lui, Meikin care doreşte cu disperare să-şi dovedească loialitatea faţă de tine, stăpîne.

- Loialitatea ? Cînd casa ei este un sanctuar al shishilori un loc de întîlnire al lui Katsumata, şi de antrenament pentru trădători ?

- Meikin se jură că doamna Koiko n-a făcut niciodată parte din nici un complot împotriva ta, niciodată. Şi nici ea.'

- Şi ce altceva mai poate spune : fata a fost, nu-i aşa ?

- Poate că spune adevărul, poate că nu, dar poate că tocmai din cauza disperării de acum îşi vede mai bine erorile din trecut, stăpîne. Un spion convertit poate fi de mare folos.'

- Capul lui Katsumata m-ar face să mă simt mai în siguranţă . Incă şi mai bine dacă ar putea fi prins viu.

Inejin rîse, făcu o plecăciune şi coborî vocea.

- I-am sugerat să vă ofere cît mai rapid amănunte cu privire la trădătorul Hiraga, înainte să-i cereţi capul.

- Şi pe al ei.

- Un cap de femeie tras în ţeapă e urit, stăpîne, fie ea bătrînă sau tînără. Este un adevăr străvechi. E mai bine să i-l lăsăm pe umeri şi să-i folosim veninul, înţelepciunea, viclenia şi răutatea pe care o are in ea fiecare femeie de felul acesta în avantajul tău.

- Cum ?

- Mai întîi, oferindu-vi-l pe Katsumata. Hiraga reprezintă o problemă ceva mai complicată. Meikin spune că acesta este Prieeten Intim cu un oficial englez foarte apropiat de conducătorul ingeriz, unul pe nume Taira.

Yoshi ridica din sprîncene, Alt semn prevestitor ? Taira era un alt nume important în Japonia, era o familie regala străveche, înrudită cu ramura Yoshi Serata.

- Şi?

- Acest Taira este o persoană oficială, un ucenic interpret. Japoneza lui este deja foarte buna - aceşti Ingeriz trebuie să aibă o şcoala ca aceea pe care ai propus-o tu şi la care Bakufu se gîndeşte încă şi acum.

- La care se gîndeşte ? Taira ? Nu este un bărbat urît; înalt cu ochi albaştri, nasul lung şi părul ca nişte paie de orez?

- Da, acesta trebuie să fie.

- îmi amintesc de el de la întîlnirea cu Consiliul Bătrînilor. Continua.

- Meikin a auzit că vorbeşte din ce în ce mai bine, datorită şi unei tirfe pe nume Fujiko, dar mai ales datorita acestui Hiraga care şi-a lăsat părul să crească după moda gai-jinilor şi poarta haine tot ca ei - bătrînul şovăl o clipa, delectîn-du-se cu dezvăluirea secretelor, apoi continua. Se pare că Hiraga este nepotul unui important shoya din Choshu, căruia I s-a permis să obţlnă rangul de goshi pentru fiii lui, unul dintre ei fiind chiar tatăl lui Hiraga, acum hirazumi. Hiraga a fost ales pentru a fi trimis la o şcoala secreta din Choshu, unde s-a dovedit a fi un elev excelent şi a învăţat engleza. Inejin îşi ascunse repede un zîmbet văzînd expresia de pe chipul stăpînului său."

- - Aşadar, spionul nu este un gai-jin, ci acest Hiraga ?

- Nu, stăpîne, dar Hiraga ar putea fi un al doilea izvor de informaţii. Daca l-am putea atrage.

- Un shishi să ne ajute ? Imposibil, mormăi Yoshi.

- Dar întîlnirea ta de ieri, de la bordul navei furansu, a fost cu folos, stăpîne ?

- A fost interesantă.

Era imposibil să ţii ceva secret. Dar ii părea bine că Inejin reuşise să se informeze atit de repede şi atît de bine. Fu-seseră prezenţi la întîlnire Abeh şi şase din oamenii lui. Care dintre ei vorbise ? Nu conta. Era de aşteptat. Nu spusese oricum nimic compromiţător.

- Abeh ! striga el.

- Stăpîne ?

- Trimite o fata cu ceai şi sake.

Yoshi rămase tăcut pînă fu servit şi pină Inejin accepta,' recunoscător, ceaiul cu sake. Analiza informaţiile, le cîntărea şi-i veneau alte întrebări, alte răspunsuri.

- Ce propui ?

- Nu este cazul să propun eu ceva acolo unde, fără îndoială, stăpînul meu a şi luat o decizie. Dar m-am gîndit că atunci cînd conducătorul gai-jin va trimite acel ultimatum, ar fi foarte bine să mediezi tu tratativele, dar numai tu singur; stăpîne.

- Ah ! Şi după aceea ?

- Printre altele ai putea cere să-l vezi pe Hiraga. L-ai putea chiar convinge să treacă de partea ta. Să-l foloseşti în avantajul tău. Ar fi o ocazie minunată.

- Asta s-ar putea, Inejin, spuse Yoshi, respingînd pe loc în gînd această sugestie, pentru o idee mult mai bună, una care se potrivea şi cu planul pus la cale împreună cu Ogama la Kyoto şi cu propriile lui proiecte măreţe de viitor. Sau am putea să dăm şi altora un exemplu cu acest Hiraga. Prindeţi-l pe Katsumata, el este capul şarpelui shishi - iar dacă Meikin este în stare să ni-l predea viu, cu atît mai bine pentru ea.

La cîteva mile de acolo, pe drumul Tokaido, la staţia de popas Hodogaya, Katsumata cerceta mulţimea pe fereastra unei ceainării.

- Ai răbdare, Takeda, spuse el, Hiraga trebuie să vină abia spre amiază, ai răbdare.

- Detest locul acesta, spuse Takeda.

Satul era în cîmp deschis cu puţine locuri unde te puteai ascunde şi se afla la numai trei mile de Colonia din Yokohama; Stăteau la

ceainăria Prima Lună, la care poposiseră Katsumata şi daimyo Sanjiro după ce Ori şi Shorin îi atacaseră pe gai-jini pe Tokaido.

- Şi dacă nu mai vine ? Tinărul se scarpină în cap iritat, căci nu-şi mai răsese bărbia şi creştetul capului de cînd fugiseră de la Kyoto şi acum îi crescuseră perişori mici care îl gâdilau.

- O să vină, dacă nu astăzi, atunci mîine. Trebuie să-l văd.

Cei doi bărbaţi se ascundeau aici de o săptămînă. Călătoria lor de la Kyoto fusese plină de obstacole, scăpaseră adesea ca prin urechile acului.

- Sensei, mie nu-mi place locul ăsta, şi nici schimbările din plan. Dacă vrem să continuăm lupta, atunci ar fi trebuit să fim acum la Yedo, altfel era mai bine să ne întoarcem şi să ne ducem acasă.

- Dacă vrei, n-ai decit să te duci. Dacă vrei să te întorci la Choshu, n-ai decît, spuse Katsumata. Prima dată cînd te mai plîngi vei primi ordin să ne părăseşti.

Takeda îşi ceru imediat scuze, adăugind :

- Mă gîndeam numai ce mulţi oameni am pierdut la Kyoto şi acum nici măcar nu ştim ce mai fac ai noştri la Yedo. îmi cer iertare, da, desigur, dar tot mai cred că ar fi fost mai bine să mergem acasă ca şi toţi cei care am supravieţuit - eu în Choshu, iar dumneata în Satsuma şi să ne adunăm din nou mai tîrziu.

- La Hodogaya este foarte bine pentru noi şi la hanul acesta sîntem în siguranţă - prevenit că Yoshi pusese o recompensă pe capul lui, Katsumata se hotărîse să fie prudent şi să nu meargă mai departe. Mîine sau poimîine plecăm, spuse el, bucuros să-l aibă pe băiat ca scut de protecţie pentru el. Dar mai întîi Hiraga.

Era greu şi periculos să ia legătura cu el. Numai puţini oameni aveau acces aici prin barierele spre Yokohama şi spre aşezarea gai-jinilor din Yoshiwara. Se eliberau mereu paşapoarte noi, se stabileau parole noi. Patrulele stăteau de veghe tot timpul. Grupuri de samurai înarmaţi mişunau în jurul Yokohamei; izolînd-o aproape total de restul ţării. Cu trei zile în urmă, Katsumata găsise o fată a cărei soră era moaşă şi mergea la Ycshiwara din cînd în cînd. Pentru un oban de aur, moaşa fusese de acord să ducă un mesaj mamei-san de a Casa celor Trei Crapi.

- Takeda, stai aici şi fii cu ochii-n patru. Aşteaptă şi ai răbdare.

Katsumata coborî în grădină şi pătrunse prin poarta din faţă pe drumul Tokaido care forfotea de călători matinali, pa-lanchine, hamali, prezicători, scribi, samurai şi cîţiva cai pe care călăreau femei sau samurai. Strigăte, ţipete, zgomote. Dimineaţa era rece şi toţi purtau haine vătuite şi basmale sau pălării pe cap. Cîţiva samurai îl ţintiră cu privirile pe Katsumată, dar fără nici o intenţie rea. După felul cum păşea,' după părul lăţos şi barba murdară, după sabia lungă din teaca şi cea scurtă de la cingătoare, era clar că trebuie să fie vreun ronin pe care era mai înţelept să-l evite. Ajungînd la marginea satului, înainte de bariera bine păzită, de unde avea o vedere foarte bună spre mare şi spre Yokohama, se aşeză pe o bancă dintr-o ospătărie aflată la marginea drumului.

- Ceai ! Să fie proaspăt şi ai grijă să fie fierbinte.

Proprietarul înspăimîntat se grăbi să-i îndeplinească ordinul.

In colonie, un grup de comercianţi călare traversa podul. Îşi ridicară pălăriile şi salutară politicoşi garda de la Poarta de Nord ca răspuns la plecăciunile lor oficiale. Alţi neguţători, soldaţi, marinari şi adunătură din Oraşul Beţivilor mergeau pe jos - ieşiseră cu toţii la plimbare în această dimineaţă de sărbătoare : era Anul Nou. Pentru după-amiază fuseseră programate curse de cai şi, ceva mai tîrziu; un meci de fotbal. Era frig, dar vremea era frumoasă şi bătea un vînt uşor care lua mirosurile de iarnă, de alge putrezite şi de secreţii umane şi le ducea departe, spre interiorul uscatului.

Unul dintre călăreţi era Jamie McFay. Alături de el călătorea Hiraga, cu o basma care îi acoperea aproape toată faţa şi cu pălăria de călărie trasă mult pe ochi, cu haine de călătorie bine croite. Această plimbare nu fusese aprobată şi nici măcar adusă la cunoştinţa lui Tyrer sau a lui Sir William, era o favoare pe care o primise pentru că tradusese la întîlnirea dintre Jamie şi shoya şi pentru că îi furnizase anumite informaţi! de afaceri. Cu o zi în urmă, Hiraga îi spusese :

- Eu răspunde mai multe întrebări cînd călăreşte pe drum; Jamie-sama, apoi adăugase : Trebuie merg la Hodogaya, întîlneşti văr al meu, vă rog.

- De ce nu, Nakama, bătrîne ? McFay nu mai vizitase satul de cîteva luni, deşi era în interiorul zonei stabilite pentru colonie şi era bucuros să facă uz de acest pretext. Puţini negustori se aventurau aşa departe fără o escortă militară, căci asasinarea lui Canterbury şi soarta lui Malcolm Struan le rămăseseră încă vii în minte.

McFay se simţea foarte bine. Ultima poştă îi adusese un extract de cont de la bancherii lui din Edinburgh care îl făcuse să înţeleagă că stătea mult mai bine decît îi trebuia pentru a începe o afacere pe cont propriu. Nobila Casă era şi ea pe mîini bune şi lucrul acesta îi făcea plăcere. Noul conducător al filialei Casei Struan, Albert MacStruan, sosise de la Shanghai îl cunoscuse la Hong Kong cu trei ani în urmă cînd MacSruan începuse să lucreze pentru companie. învăţase meserie timp de şase luni alături de Culum Struan, după care plecase la Shanghai, unde devenise curînd director adjunct.

- Fiţi binevenit la Yokohama, îl întimpinase Jamie in mod sincer, căci omul îi plăcea, deşi ştia foarte puţine despre el, în afara faptului că se pricepea în meserie şi făcea parte din ramura brunetă a clanului de scoţieni - avea sînge scoţian şi spaniol de la unul din miile.de spanioli ai vestitei Armada care eşuaseră în Scoţia şi supravieţuiseră, dar nu se mai întorseseră niciodată acasă. Aici avea să fie luat drept euroasiatic, deşi nimeni

n-avea să-i ceară în nici un fel socoteală. Se şoptea însă că este tot unul din copiii nelegitimi al lui Dirk Struan, pe care acesta îl trimisese în secret acasă, în Scoţia, cu unul din fraţii lui vitregi, Frederick Mac Struan. şi cu tot ce le trebuia cu puţin timp înainte de a muri.

- îmi pare nespus de rău să te revăd în aceste împrejurări cumplite, bătrîne,

MacStruan vorbea cu un accent patrician, dobîndit la Universităţile Eton şi Oxford dar şi cu uşoare urme de scoţiană. Avea douăzeci şi şase de ani, era robust, cu părul negru şi pielea arămie, cu pomeţii proeminenţi şi ochi negri, migdalaţi. Jamie nu-l întrebase niciodată nimic cu privire la legendă, şi nici Mac Struan nu-i dăduse nici un fel de informaţii. Cînd Jamie venise pentru prima oară la Hong Kong, cu aproape douăzeci de ani în urmă, Culum Struan, pe

atunci tai-pan al Nobilei Case, îi dăduse limpede de înţeles că aici nu se pun întrebări, mai ales despre familia Struan. Probabil că avem prea multe secrete, prea multe fapte urîte pe care trebuie să le uităm.

- Totul este în ordine şi să nu va faceţi griji pentru mine, spusese Jamie. Sînt gata să predau schimbul.

Şi deşi acum nu mai lucra, oficial, pentru Nobila Casă, continua să-l ajute, dîndu-i cele mai recente informaţii despre proiectele şi contractele încheiat şi prezentîndu-l, împreuna cu Vargas, furnizorilor japonezi. Registrele erau în perfectă ordine, exploatarea carbonifera împreuna cu Johnny Cornish-man începuse foarte bine şi părea să fie foarte profitabila, căci cărbunele era de cea mai bună calitate şi căzuseră de acord să încarce cîte o barjă pe săptămînă pentru următoarele trei luni, ca perioadă de proba. MacStruan îi oferise douăzeci la sută din profit pentru primul an şi asentimentul de a lucra pe cont propriu cu Cornishman :

— Asta în cazul în care ticălosul asta o să mai fie în viaţa, spusese el rîzînd

Datorita lui Hiraga, tratativele secrete ale lui Jamie cu shoya fuseseră încununate de succes şi dăduseră roade - în principiu, luase fiinţă prima companie : ISK Trading - Ichi Stoku Kompani - căci soţia lui shoya considerase că este mai prudent să nu se folosească chiar numele lor. Capitalul fusese împărţit în o sută de părţi : shoya deţinea patruzeci, McFay patruzeci, soţia lui Ryoshi cincisprezece şi Nakama (Hiraga) - cinci. Cu o săptămînă în urmă îşi înregistrase propria companie de comerţ, iar de a doua zi urma să-şi deschidă birourile, adăpostite, temporar, în aceeaşi clădire în care se găseau birourile ziarului Guardian al lui Nettlesmith. Deja de o săptămînă, fiul cel mai mare al lui Ryoshi, un băiat de nouăsprezece ani, timid şi nervos, se prezenta în fiecare zi la lucru la ora 7 dimineaţa şi pleca la 9 seara, dorind să înveţe totul. Mai cu seamă engleza. Şi cu ultima poştă primise şi un salariu in avans, pentru trei luni împreună cu o notiţă politicoasă din partea lui Tess Struan în care aceasta îi mulţumea pentru servicii. Trei luni nu e rău pentru nouăsprezece ani de muncă, îşi zise el cu o bucurie amară. Nu avea nici un fel de veşti de la Hong Kong, era prea curînd, deşi Prancing Cloud trebuia să fi

sosit cu zece zile şi mai bine în urmă, iar Hoag de-o săptămînă. Va mai dura cel puţin patru sau cinci zile pînă să afle ceva, căci se vorbea că e furtună în mările Chinei de Sud şi asta ar putea însemna o întîrziere chiar şi mai mare. Nu avea nici un sens să încerce să prevadă timpul sau vremea.

Intr-o zi vom avea, poate, un telegraf pina la Hong Kong şi intr-o zi, poate, chiar o linie din asta directă pînă la Londra. Dumnezeule, ce lucru extraordinar să poţi primi un mesaj de la Hong Kong şi să răspunzi în cîteva zile - şi pînă la londra şi înapoi, să zicem, in douăsprezece sau şaisprezece zile, în loc de patru luni ! Eu n-am să mai apuc, dar pot să pun pariu că telegraful va ajunge la Hong Kong în zece, cincisprezece ani. Să fie-ntr-un ceas bun pentru Nakama şi partenerul meu Ryoshi, pentru noua mea companie, Mc Fay Trading. Pentru Angélique. Cu tot doliul mare, de Crăciun acceptase sa participe la dineul pe care îl oferise pentru Albert MacStruan Şi la care veniseră Sir William, Seratard, André şi cei mai mulţi dintre miniştrii plenipotenţiari. Fusese înconjurată de o admiraţie reţinută. Deşi nu mai avea nimic din veselia de altădată, fusese la fel de graţioasă şi încîntătoare şi toţi remarcasera faptul că devenise încă şi mai frumoasa in noua maturitate. In seara aceea urma să fie o serata mare la legaţia franceza la care erau invitaţi şi ei. André o să cinte la pian. Era greu de crezut că Angélique va dansa - se putea paria unul contra zece. Nimeni nu pomenea nici un cuvint despre Hong Kong. După aventura lor pe mare şi după iscusinţa cu care se purtase ea faţa de Sir William, deveniseră prieteni de nădejde şi cinau singuri aproape în fiecare seara. Doamne ajuta ca Anul Nou să fie minunat ! In ciuda bunei sale dispoziţii, ceva nu-i dădea pace. Afacerile erau în cumpăna, în jurul Shanghaiului mocnea din nou războiul civil, în Macao bîntuia ciuma, războiul civil din America făcea ravagii, in Irlanda foamete, se zvonea că şi aici va fi foamete, răscoale în Insulele Britanice din cauza şomajului şi a salariilor din fabrici. Şi mai era şi Tess Struan.

Naiba s-o ia de treabă, mi-am promis mie însumi că n-o să mă mai gîndesc la ea începînd cu data de 1 ianuarie 1863 ! Şi nici la Maureen... Ca să scape de nelinişti, înfipse pintenii în burta calului.

Imediat Hiraga făcu şi el acelaşi lucru, căci amîndoi barbaţi călăreau foarte bine. Hiraga nu mai călărise de mult, era pentru prima oară cînd avea posibilitatea să se mişte cu oarecare libertate în afara coloniei. Merse un timp alături de Jamie, apoi i-o luă înainte. Curînd galopau fericiţi, curînd rămaseră singuri, căci ceilalţi se întorseseră ca să vadă cursele de cai. încetiniră pasul, bucurîndu-se de ziua aceea.

In faţa lor se vedea cum şerpuieşte drumul Tokaido, întretăiat din loc în loc de rîuri umflate de inundaţii, iar hamalii aşteptau şi de o parte şi de alta ca să-i transporte de pe un mal pe altul pe călători şi bagajele lor. Spre sud era Hodogaya.' Barierele de acolo erau deschise. In vremurile bune de dinainte de asasinate, primăvara şi toamna negustorii vizitau satul ca să bea bere şi saké, să mănînce şi să flirteze cu stolurile de fete care se străduiau să-i atragă in barurile şi restaurantele lor. Càci nu erau bineveniţi în bordelurile, de altfel atit de numeroase pentru băştinaşi

- Hei, Nakama, unde te întîlneşti cu vărul ? întrebă Jamie strunind calul cînd ajunseră la periferia satului, nu departe de bariera şi fiind mai mult decit conştient de ostilitatea calatorilor.

Dar nu era îngrijorat, era înarmat, la vedere, cu un revolver fixat cu o curea de umăr. Hiraga nu era înarmat, aşa îşi zicea el.

- Eu caut ra er. Mai bine, merge eu singur şi caută din-coro barieră, Jami-sama, spuse Hiraga.

Fusese deosebit de încîntat cînd primise mesajul lui Katsumata, dar şi cuprins de nenumărate temeri, căci era periculos să renunţe la protecţia lui Tyrer şi a lui Sir William. Dar trebuia să ştie ce s-a întîmplat cu Sumomo şi cu ceilalţi, să afle ce se întîmplase, în realitate, la Kyoto şi care era noul plan al organizaţiei shishi. Shoya clătinase din cap neputincios în fiecare zi :

- îmi pare aşa de rău, Otami-sama, dar nu am nici un fel de veşti despre Katsumata sau Takeda şi nici despre fata Sumomo, nici despre Koiko. Seniorul Yoshi este tot la Castelul din Yedo, In momentul în care voi avea veşti...

Bine înfofolit în basma, Hiraga îi făcu semn lui Jamie să treacă înainte.

- Vă rog şi eu găseşte roc bun aşteptat.

Paznicii de la barieră îi priviră bănuitori, . înclinîndu-se numai puţin şi acceptînd nepăsători salutul lor. Hiraga tresări văzînd un afiş cu chipul lui fixat pe un zid. Jamie nu-l observase şi Hiraga se îndoia că el, sau alţii l-ar fi recunoscut cu tunsoarea şi mustaţa lui europeană. Hiraga se opri la primul han. Vorbind într-o japoneză stilată şi imitînd grosolănia negustorilor străini, Hiraga găsi o masă în grădină şi comandă o bere, ceai şi sake, ceva mîncare japoneză şi îi spuse fetei care servea să aibă grijă să nu fie deranjaţi căci va primi un bacşiş substanţial. Fata îşi ţinea privirile în pămînt, dar Hiraga era sigur că îi văzuse ochii şi că ştia că este japonez.

- Jami-sama, eu vine înapoi în cîteva minute, spuse Hiraga.

- Să nu întîrzii prea mult, bătrîne.

- Da, Jami-sama.

Hiraga porni agale pe drum, îndreptîndu-se spre bariera cea mai îndepărtată. Ostilitatea generală şi lipsa de bună cuviinţă îl înfuriau, căci vreo cîţiva samurai belicoşi şi alţi călători îl forţaseră să se dea la o parte ca să-i lase să treacă, în acelaşi timp se bucura de faptul că toţi îl luau drept gai-jin. şi felul în care cerceta fiecare ospătărie şi bar drept o Pură curiozitate insolentă de-a gai-jinilor. Mesajul codificat al lui Katsumata spunea : „Vino la Hodogaya în oricare din următoarele trei dimineţi. Te voi găsi".

Simţindu-se cam bătător la ochi, aşa cum şi era, da fapt, trecea pe lingă oameni care trîndăveau pe bănci, la mese sau priveau arogant spre el pe deasupra căldărilor cu jăratic pentru grătar. "în acea clipă auzi un fluierat discret, uşor. Era prea versat ca să arate în vreun fel că a auzit ceva, iau să se întoarcă. Prefăcîndu-se obosit, alese o banca destul de departe de stradă, la cea mai apropiată ospătărie şi comandă o bere. Fata i-o aduse repede. La apropierea lui, ţăranii se încovoiaseră şi mai mult deasupra castroanelor cu orez, ceai şi sake fierbinte şi se traseră mai departe, ca şi cînd ar fi fost ciumat.

- Nu te întoarce încă, îl auzi el pe Katsumata vorbin-du-i calm, mai să nu te recunosc,

te-ai deghizat perfect.

- Şi dumneata probabil la fel de bine, sensei, spuse el încet, abia mişcînd din buze. Am cercetat locul acesta de doua ori cu mare grijă şi nu te-am văzut.

Se auzi rîsul uşor, înăbuşit şi atît de bine cunoscut.

- Fă-te că scapi ceva pe jos şi, cînd te apleci să ridici obiectul, uită-te repede in jur.

Hiraga făcu ce i se spusese şi zări un bărbat, singurul de la care ar fi putut veni acea voce : un ronin urit, bărbos, zdrenţăros, cu un păr ciufulit şi jegos care se uita fix la el şi se întoarse din nou cu spatele.

- Eeee, sensei ?

- Nici un fel de sensei. Avem foarte puţin timp, Hodogaya mişuna de soldaţi şi spioni. Unde putem să ne întîlnim în si-auranţă ?

- Lo noi, la Yoshiwara, la Hanul celor Vrei Crapi

- Voi fi acolo peste doua sau trei zile - este absolut vital să creem o diversiune în rîndul gai-jinilor, şi asta cît mai repede Gîndeşte-te !

- Ce fel de diversiune ?

- Ceva serios.

- Foarte bine, spuse Hiraga. Am fost foarte uşurat cînd am primit veşti de la dumneata. Nu aveam nici cea mai mică idee că eşti aici. S-au auzit zvonuri ciudate despre lupta de la Kyoto - Akimoto este cu mine, dar sîntem singuri şi am pierdut mulţi shishi în atacurile de la Yedo, Am multe de spus despre Yedo şi despre gai-jini. Repede, ce s-a întîmplat la Kyoto ? Sumomo, ea ce face ?

- La Kyoto a fost rău. înainte de a pleca am trimis-o pe Sumomo la Koiko, care se întorcea aici cu Yoshi, ca să-l spioneze şi să afle cine este acela care ne trădează - trebuie să fie unul din oamenii noştri - era o ocazie mult prea prielnică pentru a fi ratată şi a reuşit să plece cu bine din Kyoto, spuse Katsumata, cercetîndu-i mereu din priviri pe ceilalţi oameni care mîncau în ospătărie şi, deşi nu erau aproape de el, evita să se uite în ochii lor. Am organizat două atacuri împotriva lui Yoshi, dar amîndouă au dat greş, casa noastră cons-pirativă a fost trădată. Ogama şi Yoshi au lucrat împreună şi ne-au prins într-o ambuscadă. Noi..;

- Eeee, murmură Hiraga, deci acum sînt aliaţi ?

- Pentru moment. Am pierdut mulţi oameni şi mulţi conducători. Am să-ţi dau mai tîrziu alte amănunte, dar noi, adică eu, Sumomo, Takeda şi alţi cîţiva am reuşit să scăpăm. Mă bucur că te-am văzut, Hiraga, Acum pleacă !

- Stai, ce e cu Sumomo, i-am poruncit să se întoarcă în Choshu !

- Mi-a dat informaţii preţioase cu privire la situaţia de acolo şi despre Shorin şi Ori. I-am sugerat să se ducă la Choshu, dar a preferat să rămînă, gîndindu-se că ar putea să-ţi fie de folos. Ce mai face Ori ?

- E mort.

Il auzi pe Katsumata cum înjură, Ori fusese elevul lui preferat.

- Gai-jinii l-au împuşcat în timp ce încerca să pătrundă intr-una din casele lor, spuse el în grabă, devenind din ce în ce mai nervos, se spune că a fost un atac shishi împotriva lui Yoshi la Hamamatsu, că doamna Koiko a fost ucisă în învălmăşeală şi un luptător shishi de asemenea. Cine a fost acela ?

- Nu acela, ci aceea. îmi pare rău, e vorba de Sumomo; Hiraga păli. Koiko a trădat-o, tîrfa a trădat-o în faţa lui Yoshi şi în felul acesta ne-a trădat pe noi şi ideea de sonno-joi. Dar a murit cu shurikenul lui Sumomo în piept.

- Cum a murit Sumomo ?

- Ca o adevărată shishi şi va rămîne pentru totdeauna in amintirea oamenilor. S-a luptat cu Yoshi cu shuriken şi cu sabia lungă şi a fost cît pe-aci să-l omoare. Aceasta era misiunea ei - în cazul cînd avea să fie trădată.

Aşadar, Sumomo avusese o misiune, îşi spuse Hiraga intuind brusc adevărul şi simţindu-se ca un vulcan gata să erupă - te aşteptai ca ea să fie trădată dar, chiar şi aşa, ai trimis-o' in capcană. Simţi că i se pune un nod în gîtiej. Se forţă să pună întrebarea esenţiala :

- Cum a fost înmormîntată ? Cu onoruri ?

Daca Toranaga Yoshi n-a onorat-o după ce s-a luptat şi a murit vitejeşte, el, Hiraga, il va urmări numai pe el, fără să se mai preocupe de nimic altceva, pînă cînd unul din ei doi va muri. Hiraga era conducătorul mişcării shishi din Choshu, reprezenta detaşamentul

cel mai puternic. Sumomo, deşi era din Satsuma, îi jurase credinţa lui şi provinciei Choshu.

- Te rog, trebuie să ştiu, au înmormîntat-o cu onoruri ?

Nici un răspuns. Hiraga se uita înjur. Katsumata dispăruse: Hiraga suferi un şoc. Ceilalţi clienţi se uitau la el în tăcere: Intr-o parte era un grup de samurai cu ochii aţintiţi spre el. Simţi un nod în gît. Arunca cîteva monede pe masa şi, cu mîna pe revolverul ascuns, se întoarse pe drumul pe care venise.

In după-amiaza aceea, în Castelul Yedo domnea o atmosfera de prevestiri sumbre. Yoshi mergea repede în urma doctorului chinez pe un coridor lung, în timp ce Abeh cu patru samurai venea după ei. Doctorul, un bărbat înalt şi foarte slab purta o haina neagra, lunga şi părul împletit la spate într-o coada. Urcară cîteva scări, mai străbătură încă un coridor, apoi se opriră Paznici ostili le stăteau în drum cu mîinile pe garda săbiilor şi cu ochii la Yoshi şi oamenii lui.

- Imi pare rău, seniore Yoshi, spuse ofiţerul, ordinele stăpînului tairo sînt ca nimeni să nu treacă pe aici.

- Dar eu am primit ordin să-l aduc pe seniorul Yoshi,' spuse doctorul, căruia frica îi dădea curaj.

- Seniore Yoshi, dumneavoastră puteţi trece. Imi pare rău, oamenii dumneavoastră, nu.

Deşi erau mult inferiori numericeşte, Abeh şi oamenii lui puseră mîna oe săbii.

- Staţi, spuse Yoshi colm. Abeh, aşteptaţi aici.

Abeh era nervos şi îngrijorat, adrenalina i se revărsase în sînge, căci îi ajunseseră la ureche zvonuri cum că Yoshi urma să fie arestat, zvonuri pe care acesta le trata cu dispreţ:

— Vă rog să mă iertaţi, stăpîne, dar s-ar putea să fie o cursa.

Samuraii de garda tresăriră la auzul insultei.

'1366

- Dacă este o cursă, n-ai decît să-i omori pe toţi oamenii ăştia le spuse Yoshi rîzînd.

Nu mai rîse nimeni altcineva, îi făcu semn doctorului să-şi continue drumul, căci hotărîse că, dacă încercau să-l dezarmeze, să se lupte şi să moară chiar atunci. îl lăsară să treacă fără nici un fel de

sîcîială. Doctorul deschise uşa din fund şi făcu o plecăciune, lăsîndu-l să treacă pe Yoshi. Acesta nu ţinea mina pe minerul săbiei, dar era pregătit pentru eventualitatea că un asasin s-ar fi găsit în spatele uşii. Nu era nimeni. Numai patru paznici in jurul patului din camera mare. Pe pat, chircit de durere, se afla Anjo.

- Aşadar, Tutore al Moştenitorului, spuse el cu voce slabă, dar încă plină de venin, ai informaţii ?

- Pentru urechile tale.

- Aşteaptă afară, doctore, pînă te chem.

Doctorul făcu o plecăciune şi plecă, foarte bucuros să poată părăsi încăperea. Pacientul era imposibil, îl dispreţuia şi, întrucît murea cu încetul - căci nu mai avea de trăit decît vreo cîteva săptămîni sau luni, nu va primi nici un onorariu; In China aşa era obiceiul - dacă bolnavul nu se vindeca, nu se plătea nimic şi aici se proceda la fel. Paznicii nu se clintiră. Nici nu aveau de gînd. Toţi erau luptători vestiţi şi absolut credincioşi lui Anjo. Yoshi simţi cum o parte din curaj îi dispare. Ingenunche şi se înclină politicos. In dimineaţa aceea; după ce plecase Inejin, îi trimisese lui Anjo un mesaj în care îi solicitase o întrevedere urgentă ca să-i transmită informaţii importante.

- Ei bine, Yoshi-donno ?

- Ieri am fost pe una din navele gai-jinilor şi...

- Ştiu, crezi că habar n-am ce urzeşti tu ? Ziceai că ai informaţii de ordin medical.

- Este vorba de doctorul gai-jin de la Kanagawa. Bărbatul furansu .spune că a obţinut vindecări miraculoase şi, cu îngăduinţa ta, îl voi aduce aici.

- N-am nevoie de tine pentru asta - în agonia sa, Anjo se ridică într-un cot. De ce eşti aşa de plin de grijă faţă de mine cînd de fapt, ai vrea să mă vezi mort ?

- Nu vreau să te văd mort, ci zdravăn sănătos. Este foarte important să fii sănătos.

Yoshi îşi ţinu firea, deşi detesta această încăpere şi pe acest om mirosea a moarte, a diaree şi a vomă - şi se temea ca nu cumva să fi făcut vreo socoteală greşită. Putea fi

foarte bine şi capcana din care să i se tragă lui moartea ar fi fost suficient ca Anjo să dea un singur ordin.

- De ce să fii bolnav, daca te poţi vindeca ? continuă el. Şi voiam să-ţi mai spun că am aflat planul de bătaie al gai-jinilor, nu la bordul navei, ci în dimineaţa aceasta.

- Ce plan, eh ? Şi cum ai pus mîna pe el ?

- Nu contează, important este că îl ştiu, aşa că acum îl ştii şi tu,

Ii transmise esenţa planului foarte exact, cu excepţia faptului că se acordau zece zile de răgaz după ultimatum.

- Atunci trebuie să plecam ! vocea lui deveni stridenta, paznicii se foiră nervoşi. Roju trebuie să plece în taina, de in-dată, o să ne stabilim sediul la... Hodogaya. După ce ne vom retrage în siguranţa, vom da foc coloniei într-o noapte şi îi vom surprinde în pat. Ce javre ! Merita să moara în mod ruşinos, fără onoruri. Le dăm foc şi îi omorîm pe toţi cei care încearcă să scape şi ne întoarcem aici după ce a plecat flota lor. La primăvara vom fi pregătiţi. Incendiem Yokohama chiar mîine - ochii lui Anjo străluciră şi o dîră de saliva i se prelinse pe bărbie. Vei avea onoarea de a conduce asaltul. Organizează-l, apoi condu atacul mîine sau poimîine,

Voshi se prosterna imediat recunoscător.

- Accept cu bucurie aceasta cinste, dar, in timp ce mă gîndesc cum să organizez asaltul, nu mă pot împiedica să mă gîndesc şi lo altceva : sănătatea ta înainte de toate Adu-l aici pe doctorul gai-jin, ai noştri nu sînt buni de nimic şi barbetul furansu jura că este un tămăduitor miraculos. Pot să-l aduc aici moi repede şi in mod discret, chiar miine daca imi dai voie. De ce să suferi fără rost ? Doctorul gai-jin o să te vindece, spuse el convins Cîteva zile în plus n-or să schimbe cu nimic strategia ta înţeleaptă de atac Pînă te faci bine ca să poţi prelua comanda, trebuie să-i derutăm pe gai-jini. Pot face lucrul acesta în timp ce aranjez atacul.

- Cum ?

- Băgîndu-mă singur în cursa lor

- Ce ? mişcarea uşoara pe care o făcu Anjo ca să-l vadă mai bine pe Yoshi îi provoca o durere cumplita, astfel încît fu nevoit să-şi muşte buza ca să nu urle de durere,

- Imi voi asuma riscul de a mă întilni cu ei la ei acasă şi numai cu doi sau trei paznici. Pe navă, am aflat că sînt gata să se năpustească fără nici un rost asupra noastră. Trebuie

să preîntimpinăm lucrul acesta cu orice preţ, tairo. Sînt la fel de periculoşi ca un cîrd de rechini hămesiţi.

Vorbise cu cea mai profunda sinceritate pe care era în stare s-o afişeze. In realitate, era convins de contrariul, gai-jinii erau gata să negocieze şi să accepte diverse compromisuri şi nu doreau război decît dacă erau siliţi..., decît dacă erau atacaţi prosteşte,

- îmi asum acest risc, spuse el, simulînd o oarecare teamă. Dacă mă opresc ca ostatic, toţi daimyo se vor ridica să te sprijine. Iar dacă nu se ridică să te sprijine, nu contează, uită că sînt ostatic şi atacă-i - toate acestea, evident, cu îngăduinţa ta, tairo

Tăcerea devenise apăsătoare. Incă un spasm. Apoi Anjo făcu semn cu capul că este de acord şi flutură din mînă.

- Adu doctorul gai-jin imediat, pregăteşte atacul imediat. Yoshi se prosternă umil şi făcu un efort ca să-şi reprime strigătul de bucurie.

52

Kanagawa, Vineri, 4 ianuarie

Cînd Yoshi se apropie călare de porţile legaţiei din Kanagawa, în fruntea micii sale procesiuni, Settry Pallidar, ofiţerul care comanda garda de onoare ordonă :

- 'Zentaţi arm ! şi salută cu sabia.

Soldaţii îşi luară puştile de pe umăr, prezentară armele şi rămaseră nemişcaţi : treizeci de oameni din trupele de gardă, treizeci de scoţieni cu fustanele, şi grupul lui de dragoni, la fel de impunători. Yoshi răspunse la salut cu cravaşa şi îşi ascunse neliniştea provocată de numărul mare de duşmani cu atît de multe arme impecabile. Niciodată în viaţă nu mai fu-sese atît de lipsit de protecţie ca acuma. Era numai cu Abeh şi doi gardieni, toţi călare. In urma lor veneau un paj pe jos şi doisprezece hamali nervoşi şi asudaţi care duceau nişte boccele grele, atîrnate pe bare de lemn între ei. Restul gărzii lui personale aştepta la baricadă. Era îmbrăcat numai în negru: armură de bambus, coif uşor, tunică cu umeri largi, două săbii pînă şi armăsarul de sub el era negru ca tăciunele. Dar şeaua şi frîul valtrapul

de pe el erau intenţionat de un roşu aprins, ca să pună şi mai mult în evidenţă culoarea neagră. Trecînd pe lingă Pallidar şi pătrunzînd pe poartă, observă o-chii lui albaştri, reci, care îi aminteau de un peşte mort.

în capul scărilor, la capătul celălalt al curţii de pămînt bătătorit, îl văzu pe Sir William, flancat de Seratard şi André Poncin de o parte, de amiral, doctorul Babcott şi Tyrer de cealaltă - exact aşa cum ceruse. Erau îmbrăcaţi cu toţii în ce aveau ei mai bun, cu jobene şi sacouri groase, căci dimineaţa era umedă şi rece şi cerul acoperit, îşi plimbă privirile pe deasupra lor, se opri o clipă la Babcott, uluit de dimensiunile lui, apoi trase de frîu şi salută cu cravaşa. Toţi se înclinară politicoşi, amiralul salută cu mîna la chipiu.

Sir William coborî imediat cu Tyrer în urma lui, ca să-l întîmpine, ascunzîndu-şi surprinderea provocată de faptul că Yoshi avea o gardă atît de redusă cu el. Pajul se grăbi să-i ţină calul lui Yoshi, care descăleca pe partea dreaptă, aşa cum era obiceiul şi aici şi în China.

- Bine aţi venit, Seniore Yoshi. In numele majestăţii sale britanice vă urez bun venit, spuse Sir William şi Tyrer traduse imediat cu mare grijă.

- Vă mulţumesc. Sper că nu vă deranjez prea mult, spuse Yoshi începînd să-şi joace rolul care îi revenea în cadrul ritualului.

- Nu, sire, este o onoare. Ne faceţi o deosebita şi rara plăcere.

Yoshi remarcă progresul făcut de Tyrer în privinţa accentului şi al vocabularului şi se simţi şi mai hotărît să-l neutralizeze pe trădătorul Hiraga, care, după cum aflase Inejin, se ascundea sub pseudonimul de Nakama.

- Vă rog, seniore Yoshi, doriţi un ceai ?

Amîndoi bărbaţii îşi obişnuiră auzul să nu mai înregistreze frazele banale, rituale, concentrîndu-şi atenţia asupra eventualelor afirmaţii importante.

- Ah, Serata-donno, spuse Yoshi amabil, deşi era Iritat că trebuie să stea în picioare şi să privească la ei de jos în sus, - faptul că erau toţi cu aproape un cap mai înalţi decît el îl făcea să se simtă inferior,

deşi, daca ar fi fost printre japonezi, cu statura lui l-ar fi privit aproape pe toţi de sus.

- Mă bucur să vă reîntîlnesc atît de curînd. Vă mulţumesc.

îi făcu un semn cu capul lui André, apoi şi lui Seratard, care se înclină foarte oficial, în timp ce André traducea.

- Stăpînul meu, Seratar' salută la dumneavoastră, sire, în numele prietenului său, împăratul ţării furansu, Mare Rege Napoleon III. Onorat să fie de folos la dumneavoastră.

Imediat ce plecase de la tairo Anjo, Yoshi îl trimisese pe Misamoto cu o scrisoare la Seratard rugîndu-l să aranjeze o întrevedere urgentă, oficială, însă cu caracter particular, cu Seratard, Sir William, ofiţerul şef al flotei, doctorul din Kanagawa şi interpreţii André şi Tyrer - atît şi nimeni altcineva. Va veni şi el la întîlnire ca persoană particulară, cu o escortă minimă şi dorea ca ceremonia să fie cît mai restrînsă.

- Şi ce vrei să facem, Henri ? întrebase Sir William cînd Seratard se grăbise să se ducă la el, imediat după ce André terminase de tradus scrisoarea.

- Nu ştiu. Este un bărbat impunător. A fost la noi, la bordul navei, cîteva ore, aşa că am avut ocazia să-l studiem cu atenţie - poate doreşti să vezi o copie după raportul meu.

- Da, mulţumesc, spuse Sir William, ştiind că i se va prezenta o variantă din care vor fi eliminate cu grijă toate Informaţiile interesante, aşa cum ar fi făcut şi el.

Era uşor răcit şi strănută.

- Vă rog să mă scuzaţi.

- In calitate de Tutore al Moştenitorului, de membru al Consiliului Bătrînilor şi al unei străvechi familii regale japoneze, are legături chiar cu mikadoul, împăratul, ale cărui funcţii, s-ar putea să nu ştii, dar sînt numai de natură religioasă, a-cest bărbat are legături foarte importante şi un rol fundamental în cadrul shogunatului. De ce să nu ne întîlnim cu el ?

- O să ne întîlnim, spuse Sir William sec, căci era cu mult mai avansat decît Seratard în domeniul informaţiilor ; petrecuse ore întregi cu Nakama storcîndu-i fel de fel de amănunte cu privire la cei

mai importanţi seniori şi familiile lor; Iar de Toranaga Yoshi se interesase în mod deosebit. Vom face aşa cum ne cere. Interesant că vrea să fie de faţă şi Ketterer.' Asta nu-mi miroase a bine. Vom merge cu o navă, vom lua trupe de elită, îi vom îmbrăca în costume de gardă de onoare, iar Pearl va oatrula în apropierea ţărmului.

- Mon Dieu, crezi că poate fi o capcană 7

Ar putea fi o modalitate ingenioasă de a risca un cavaler pentru a înlătura pe toţi conducătorii dintr-o mişcare. Samuraii pot veni oricînd peste noi. Pallidar spune că sînt masaţi pe ambele părţi ale drumului Tokaido. de aici pînă la Hodoyama şi chiar şi dincolo de aceasta. Nu suspectez nici o capcană, dar aşa, pentru orice eventualitate, să avem şi o gardă. Nici un fel de trupe franceze, o, nu, dragă Henri ! Dar ce nevoie are de Babcott ?

- în numele statului francez i-am propus să-i amenajăm un spital, pentru a cimenta legăturile dintre noi. A fost încîntat... Nu contează, William, nu te poţi gândi singur la toate. Am discutat chestiunea cu Babcott, care se bucură de faima în rîndul lor. Poate că Yoshi vrea să-l consulte.

Seratard nu vedea nici un motiv ca să divulge informaţia obţinută de André cu privire la faptul că tairo era bolnav. Ceaiul japonez fu servit în camera mare de audienţe. Se aşezară aşa cum prevedea protocolul şi se pregătiră pentru schimbul interminabil de politeţuri care urma să dureze aproape o oră. Sorbiră o data din ceai după care fură şocaţi să-l audă pe Yoshi intrînd direct în subiect :

- Motivul pentru care am cerut aceasta întrevedere, cu ajutorul lui Serata-donno..., evident, în numele lui tairo şi al Consiliului Bătrînilor... este că am considerat că trebuie să avansăm în domeniul relaţiilor dintre noi, să facem un progres.

Se opri şi îi zise scurt lui Tyrer :

- Te rog, tradu asta şi după aceea am să continui. Tyrer se conforma.

- Mai întîi, cu doctor-sama, căci restul întrevederii nu-l priveşte pe dînsul.

Yoshi aşteptase în mod deliberat trei zile pînă să-l caute pe doctor. Nici o grabă, îşi spusese el cu cinism. Anjo spusese că n-are nevoie de el ca să-i aranjeze consultaţia, atunci să sufere !

Simţi însă brusc un cîrcel la stomac, la gîndul riscurilor inutile pe care şi le asumase, dîndu-se de buna voie pe mîna lui Anjo, care devenea din zi în zi tot mai periculos. Fusese o prostie din partea lui că acceptase prea uşor să elaboreze planul de atac şi să-l conducă, fiindcă asta era ceea ce ar fi trebuit să facă, Anjo însuşi, în cazul în care nu va reuşi să-i convingă pe barbari să-l împlinească vrerile chiar în acea zi.

- Ar fi de acord doctorul, vă rog, să vină cu mine la Yedo ca să examineze un pacient foarte important, al cărui nume nu pot să-l rostesc ? îi garantez libera trecere.

- O persoană atît de importantă ca doctor-sama nu se poate deplasa nicăieri fără escortă, spuse Sir William.

- înţeleg acest lucru, dar, în împrejurările actuale, îmi pare rău, nu este posibil, spuse Yoshi - acum, cănd se aşezase, îi privea pe toţi de la aceeaşi înălţime, cu excepţia lui Babcott, ceea ce il făcea să se simtă mai în largul lui. Ii garantez libera trecere.

Sir William se prefăcu a se încrunta.

- George ? Ce părere ai ?

Discutaseră deja despre această posibilitate.

- Voi fi de acord să merg singur. Unul din asistenţii mei mi-a spus că tairo este bolnav. Probabil că despre el este vorba.

- Dumnezeule mare, dacă poţi, să-l vindeci pe ticălosul asta - sau să-l otrăveşti - nu ştiu ce ar fi mai bine. Glumesc, desigur.

- Pentru mine nu este nici un risc. Eu nu am valoare decît dacă sînt în viaţă şi nu sînt de nici un folos ca ostatec. Ar fi grozav pentru noi să vindecăm un mare senior.

- De acord. Ii facem să joace cum cîntăm noi. Apropo, am auzit că Angélique te-a consultat ieri.

- Ha ! Se pare că toată colonia ştie, dumneavoastră sîn-teţi al optulea care se interesează de ea. Este răcită, cu vremea asta, toţi avem guturai, chiar şi dumneavoastră şi chiar dacă m-ar fi consultat

din alte motive, este un secret profesional aşa că e mai bine să renunţaţi.

Sir William zîmbi in sinea lui cînd îşi aminti cum pufnise şi protestase ofensat că el s-ar fi interesat de problemele personale ale oamenilor, cum ar fi o presupusă graviditate. Nu mai era mult şi toată colonia avea să explodeze, isterizată, gata să parieze însă pe presupusa sarcină - este sau nu este - şi nu vor trece nici cinci zile pînă cînd toţi vor începe să se frămînte cînd vor veni primele rafale dinspre Hong Kong în legătură cu înmormîntarea lui Malcolm şi atitudinea pe care o va lua Tess Struan. Sir William se strădui să se întoarcă cu gindurile la clipa de faţă. Babcott îi spunea lui Yoshi direct, într-o japoneză cu uşoare poticneli !

- Da, merg Yedo, senior Yoshi. Cînd merg ? Yoshi vorbi rar !

- Cînd plec eu, doctor-sama. Mulţumesc. Răspund pentru dumneavoastră. Vă asigur că vă veţi întoarce teafăr înapoi. Aveţi nevoie de un traducător, nu-i aşa ?

- Da, vă rog, senior Yoshi, spuse Babcott, deşi nu avea nevoie de interpret, se întoarse spre Tyrer : Te aleg pe tine. Phillip.

- Tocmai voiam să mă ofer voluntar, rînji Tyrer.

- Intreabă-l cît timp voi rămîne acolo.

- A spus atît cît e nevoie de consultaţie.

- Atunci problema asta e rezolvată, spuse Sir William.

- Rămîne să decideţi dumneavoastră. Eu sînt la clinică, ştiţi unde să mă găsiţi.

Doctorul îi făcu o plecăciune lui Yoshi, care îi răspunse la fel, apoi plecă. Alegîndu-şi cu grijă cuvintele şi străduindu-se să vorbească cît mai simplu, Yoshi spuse :

- Hamalii de afară au casete pline cu monezi de argint în valoare de o sută de mii de lire. Suma aceasta este oferită de shogunat pentru a acoperi în întregime despăgubirile pe care le-aţi cerut de la acel daimyo vinovat şi responsabil de cele întîmplate. în principiu, shogunatul consideră că suma este corectă.

îşi ascunse zîmbetul amuzat văzînd şocul de pe chipurile lui Tyrer şi André.

- Traduceţi exact ceea ce am spus.

Tyrer se conformă din nou, nu mai traduse cuvînt cu cu-vînt de astă dată, însă prezentă un rezumat cît mai fidel, ajutat pe ici pe colo şi de André. In încăpere se lăsă linişte. Toţi erau uluiţi.

- Sire, spuse Tyrer cu glas slab, stăpîn meu întreabă răspunde acum sau senior Yoshi mai vorbeşte ?

- Voi continua eu să vorbesc. Shogunatul avansează această suma în locul lui Sanjiro de Satsuma. Numai el este răspunzător de cele întîmplate. Aşa cum vi s-a explicat şi mai înainte, seniorul Sanjiro nu este supus controlului shogunatului în nici O privinţa. Traduceţi.

Şi din nou se traduse. Yoshi observa că cei doi conducători erau foarte descumpăniţi, exact aşa cum prevăzuse şi cum dorise el. Era o senzaţie plăcută, totuşi nu suficientă pentru a-i alunga neliniştea cu totul.

- Noi nu-l putem sili pe Sanjiro de Satsuma să anuleze ordinele pe care poate că le-a dat oamenilor lui în privinţa gai-jinilor, nici măcar să-şi ceara scuze şi nici să ne plătească

suma pe care o avansăm acum pentru a regla această problemă, farà a porni război împotriva lui. Căci pentru aşa ceva nu sintem pregătiţi.

De astă dată, fu nevoie de mai mult timp pentru a se reda o traducere corectă. André contribuia şi el, conştient de faptul că tensiunea crescuse şi toţi erau extrem de concentraţi.

- Sire?

- Spuneţi exact şi cu mare grijă : din dorinţa de a fi prieteni cu ing'eriz şi cu furansu, shogunatul a rezolvat ceea ce putea rezolva shogunatul... fără a recurge la război.

Yoshi se lăsă pe spate, întrebindu-se dacă momeala fusese destul de suculentă. Ultimele sale remarci fură primite in tăcere. Observă că acum Sir William devenise impasibil, cu excepţia unui scrîşnet slab al dinţilor. Dar Seratard dădu din cap şi îi aruncă o privire lui André. Fremătînd de bucurie în sufletul lui, Sir William aştepta ca Yoshi să continue. întrucît a-cesta nu mai spunea nimic, vorbi el :

- Phillip, intreabă-l pe seniorul Yoshi dacă mai doreşte să continue sau vrea să-i răspund acum.

- Spune că, pentru moment, nu doreşte să continue. Sir William îşi drese vocea şi începu să vorbească pompos, spre disperarea ascunsă a lui Tyrer :

- Seniore Yoshi, în numele guvernului majestăţii sale britanice şi al guvernului francez, vă rog să-mi permiteţi să mulţumesc shogunatului pentru rezolvarea unei părţi a problemelor dintre noi. Vă mulţumesc şi dumneavoastră personal, şi vă exprim dorinţa noastră sinceră de a face ca prezenţa noastră in ţara dumneavoastră să fie un prilej pentru stabilirea unor relaţii profitabile, atît pentru ţara dumneavoastră, cît şi pentru shogunat, ca atare şi pentru noi, personal. Acest gest marchează, fără îndoială, începutul unei noi ere în relaţiile de înţelegere dintre cele două ţări ale noastre, ca şi dintre ţara dumneavoastră şi celelalte ţări cu reprezentanţe în Japonia.

Aşteptă pina se traduse mesajul ; şi Tyrer, şi André îşi cereau mereu scuze şi îl rugau pe Yoshi să aibă răbdare, în timp ce se străduiau din răsputeri să transpună mesajul în termeni mai simpli, dar cu cît mai multă acurateţe. Cînd terminară, Sir William zise :

- Cu permisiunea lui, aş dori să facem o mică pauză. Phillip sau André, rugaţi-l să fie îngăduitor, prezentaţi-i scuzele şi toate celelalte de rigoare, dar vezica mea are nevoie de un răgaz. Asta din cauză că sînt răcit.

Cei doi translatori traduseră Imediat.

- Bineînţeles, spuse Yoshi, fără să-i creadă.

Sir Wiliiam se ridica şi Seratard se scuză şi el imediat, pornind pe coridor în urma lui Sir William spre vasul de porţelan de care nici unul nu avea nevoie. Sir Wiliiam şopti emoţionat :

- Pe Dumnezeul meu, Henri, ai înţeles şi dumneata ce am înţeles eu ? Că ne dă mînă libera să-l înhăţăm noi singuri pe Sanjiro ?

Şi Seratard era la fel de entuziasmat.

- Este o răsturnare totala în politica lor, după care totul trebuie să treacă prin administraţia Bakufu şi prin shogunat. Mon Dieu, adică ne dă carte blanche ?

- Pas ce cretin, spuse Sir Willlam dînd-o pe franceza fără să-şi dea seama. Daca putem porni împotriva lui Sanjiro; acesta este un precedent pe care îl vom putea folosi împotriva oricărui alt daimyo,

de exemplu, a ticălosului din Strîmtoarea Shimonoseki. Dar ce naiba se ascunde aici ? Care este guid pro guo-ul, căci trebuie să fie unul, spuse el, suflîndu-şi nasul cu putere.

- N-am nici cea mai mica idee. Indiferent ce ar fi, este vorba de ceva deosebit, mon brave. E uimitor faptul că s-a dat pe mîna noastră, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că o să vina cu atît de puţini oameni. Sigur că s-a gîndit că am putea să-l luam ostatic pentru faptele lui Sanjiro.

- Dumnezeule mare, dar ce pas înainte ! E incredibil şi faptul, că a intrat direct în subiect, fără toate farafastîcurile alea ale lor ridicole. Nu credeam că am să apuc ziua asta ! Dar de ce ? Ceva nu-mi miroase a bine.

- Da. Merde, păcat că nu e el tairo, nu-i aşa ?

Ha ! îşi zise Sir Wiliiam în sinea lui, iar ţi-am luat-o înainte cu gîndirea, bătrîne. Mai tragem un pic de aici, mai împingem un pic de dincoace şi în curînd o să fie la fel ca în india ! Se descheiase între timp la pantaloni şi acum urmarea alene jetul, cu urechile surde la pronosticurile lui Seratard. Işi aduna propriile gînduri, cumpănind cam ce ar avea de negociat, pînă unde să meargă şi cum să-l facă pe Ketterer să fie de acord, fără să mai aştepte aprobarea Amiralităţii sau a Foreign Office-ului Naiba să-l ia de nătărău ! Şi naiba să-l ia şi pe Palmerston. l-am cerut să-mi permită urgent să introduc respectul legii civilizaţiei aici şi de ce dracu' nu mi-a răspuns ? Probabil că mi-a răspuns, îşi zise el. Mesajul codificat de la Londra a ajuns prin telegraf la Basra şi acum trebuie să fie undeva, în vreun colet poştal în curierului diplomatic. Şi-o scutura şi işi aminti, ca de obicei, ceea ce li se spunea băieţilor la Eton : ,,Dacă o scuturi de mal mult de trei ori înseamnă că te joci cu ea".

Se dădu repede la o parte ca să-i facă loc lui Seratard şi începu să se încheie la nasturi, observînd că Seratard era plăpînd şi în privinţa cantităţii, şi a vigorii. Interesant. Trebuie să fie din cauza vinului, îşi zise el, întorcîndu-se în sala de şedinţă. Restul întrevederii se desfăşură lin. Cu multă abilitate şi iscusinţă diplomatică, Sir William, ajutat îndeaproape de Seratard, stabili de o manieră foarte întortocheată că „dacă o anumită forţă se va întîmplă să purceadă

împotriva unuia ca Sanjiro, de exemplu, împotriva capitalei sale, de pildă, aceasta va fi o întîmplare foarte neplăcută, chiar dacă o astfel de acţiune ar putea fi eventual meritată, din cauza unor acte inacceptabile de asasinat comise împotriva unor supuşi străini. Un astfel de act va declanşa un val de proteste de la Yedo şi va fi nevoie să se prezinte scuze oficiale dacă se va întreprinde un astfel de act de neconceput..."

Nu se spuse absolut nimic direct, nimic care să implice ideea că se acorda permisiunea în acest sens, sau că fusese cerută o astfel de permisiune. Nu se consemnă nimic în scris. Un astfel de act de supremă ostilitate nu ar fi putut fi consemnat decît cu respectarea extrem de strictă a protocolului. Şi Tyrer şi Andre aveau deja dureri de cap şi îşi biestemau în gînd şefii pentru că frazele lor întortocheate erau aproape imposibil de tradus.

Yoshi păstră tăcerea, cuprins de un adevărat extaz. Sanjiro era deja un om mort şi primul obstacol fusese înlăturat fără nici o dificultate.

- Consider că ne-am înţeles unii pe alţii şi putem trece la chestiunea următoare

- Da, totul este foarte clar, spuse Sir William şi se lăsă Pe spate şi îşi adună puterile pentru a intîmpina gui pro guo-ul care. neîndoielnic, avea să urmeze.

Yoshi trase adînc aer în piept şi lansă următorul atac :

- Traduceţi cele ce urmează frază cu fraza. Explicaţi că este vorba de acurateţe, Mai spuneţi că această convorbire trebuie considerată un secret de stat intre noi

Văzînd că Tyrer se uită la el cam nedumerit, adăugă :

- înţelegi ce înseamnă „secret de stat" ?

După ce se consultă cu André, Tyrer spuse ?

- Da, sire.

- Bun, atunci tradu : sîntem de acord că este un secret de stat intre noi ?

Sir William îşi spuse : unde merge mia, merge şi suta.

- De acord.

Seratard consimţi şi el. Tyrer îşi şterse fruntea şi spuse :

- Sînt gata, sire.

Yoshi începu să vorbească pe un ton încă şi mai ferm.

- Dorinţa mea este să modernizez shogunatul şi administraţia Bakufu. Tradu. Pentru aceasta am nevoie de cunoştinţe, Tradu. Ing'rand şi ţara Furansu sînt cele mai puternice ţări străine. Tradu. Vă rog să elaboraţi mai multe planuri pentru a ajuta shogunatul să-şi alcătuiască o marină militară modernă, şantiere navale moderne şi o armată modernă. Tradu.

Amiralul Ketterer sări în sus cu grumazul mai stacojiu ca oricînd.

- Stai liniştit, îi şopti Sir William din colţul gurii şi nu scoate nici un cuvînt.

- De asemenea, doresc un sistem bancar modern şi factorii experimentale. O singură ţară nu poate face totul singură. Voi sînteţi bogaţi, shogunatul este sărac. Cînd vom primi planurile ne vom pune de acord asupra unui preţ corect. Vă vom plăti pentru ele în cărbune, argint, aur şi concesionarea anuală a porturilor noastre. Doresc să primesc un răspuns provizoriu în treizeci de zile, dacă această chestiune prezintă interes. In caz că da, un an reprezintă suficient timp pentru elaborarea unui plan detaliat care să fie aprobat de conducătorii dumneavoastră ?

Lui Yoshi îi venea destul de greu să-şi menţină aerul plin de importanţă şi se întreba oare ce-ar face străinii dacă ar şti că el nu este investit, de fapt, cu nici un fel de autoritate pentru a face aceste oferte şi nici nu avea puterea de a le aduce la îndeplinire. Le făcuse oferta pentru ca să înlăture, timp de un an, pericolul de conflict. Avea nevoie de acest răgaz ca să zdrobească împotrivirea din interior faţă de shogunat şi să se ocupe de duşmanii săi primordiali, Ogama din Choshu şi Yodo din Tosa, acum că Sanjiro urma să fie înlăturat. In acelaşi timp, era şi un salt în viitor, în necunoscut, care îl înspăimînta şi îl exalta în acelaşi timp, într-un fel pe care nici nu-l înţelegea. Toate aceste idei se bazau pe Informaţiile pe care un spion al lui Inejin le obţinuse de la shoya Ryoshi, fără ca acesta să bănuiască ceva, coroborate cu ceea ce văzuse şi auzise el însuşi la bordul navei de război franceze, extrem de impresionantă, dar nici pe departe atît de mare şi impunătoare cum era nava amiral engleză.

Urînd din tot sufletul realitatea, dar fiind silit s-o accepte, Yoshi înţelesese, în poziţia lui de auto-apărare, că Ţara Zeilor trebuie să devină modernă. Pentru aceasta, trebuia să aibă legături cu gai-jinii. Yoshi îi detesta, îi ura şi îi dispreţuia, dar înţelesese că au puterea să distrugă Nipponul, fie şi numai prin faptul că puteau să-i împingă din nou într-o serie ne-sfîrşită de războaie civile, aşa cum fusese secole de-a rîndul înainte ca shogunul Toranaga să reuşească să mai domolească ferocitatea codului Bushido şi, odată cu el, spiritul războinic al samurailor, îi observa cu atenţie pe cei doi conducători care discutau între ei. Apoi văzu că liderul ing'eriz se adresează interpretului mai tînăr, Taira, care îi spuse în japoneza lui poticnită, dar inteligibilă :

- Stăpînul meu mulţumeşte, sire, pentru înc'ede'e. Trebuie una sută douăzeci zile trimite mesaj la regina parlament şi rege furansu ca să prindă... să prindă, aduce înapoi răspuns. Amîn-doi conducător sigur răspuns este da.

O sută douăzeci de zile era mai mult decît se aşteptase.

- Bine, spuse el întunecat la faţă, dar exultînd de bucurie în sinea lui.

Ei, şi acum, a treia parte, işi spuse el, văzînd că se pregătesc să încheie întrevederea. Ochi pentru ochi, moarte pentru moarte

- Şi un ultim punct, sînt sigur că Wrum-sama nu ştie că omul pe care îl adăposteşte, pe nume Nakama, este un samurai renegat, un ronin şi un revoluţionar pe numele său adevărat Hiraga, numit uneori şi Otami. Doresc să-mi fie predat pe loc. Este căutat pentru omor.

In acel moment, dincolo de golf, în satul Yoshiwara, Katsumata tocmai îi spunea lui Hiraga :

- Hiraga, te-ai gîndit ce am putea face ca să-i înfuriem pe gai-jini, ce incident să punem la cale ca să-i asmuţim împotriva shogunatului ? Cei doi bărbaţi se aflau aşezaţi unul în faţa celuilalt, într-o căsuţă mică din Hanul celor Trei Crapi.

- Cel mai uşor ar fi să incendiem una din biserici, spuse Hiraga ascunzîndu-şi supărarea cît putea mai bine, căci Katsumata era foarte

pătrunzător : Hiraga abia ajunsese aici, convocat şi scos clin ascunzătoarea lui din sat de un servitor somnoros.

în afară de cîteva slugi de curte, care aţiţau focurile şt făceau curat, nimeni nu se Sculase încă la ora asta. Raiko şi doamnele ei mai dormeau; niciodată nu se trezeau înainte de prînz.

- Asta o să-i facă să turbeze, spuse Hiraga, dar mai intîi să-ţi arăt ce am realizat aici şi,.,

- Mai încolo, mai întîi trebuie să ne facem un plan. O biserică ? Interesantă Idee, spuse Katsumata, cu chipul rece şi dur.

Nu mai era deghizat ca la Hodogaya. Acum semăna cu un preot budist, un bonz, ras şi numai cu mustaţă. Părul ciufulit de ronin fusese de fapt o perucă şi acum dispăruse. Purta tonsura specifică de bonz şi roba portocalie a călugărilor budişti. Avea sandale în picioare şi era încins cu un brîu de mătănii. Sabia lungă în teaca de piele se odihnea alături de el, pe patul înalt, şi însemnele de pe robă, numite mon, arătau că este membru al unui ordin călugăresc militant. Aceste ordine călugăreşti, de fapt, militare, erau formate din samurai, care renunţaseră la statutul lor pentru a-l sluji pe Buddha, permanent sau numai temporar. Străbăteau ţara în lung şi în lat, făcînd fapte bune de unii singuri sau în grupuri, omorîn-du-i pe tîlhari şi pe bandiţi, apărîndu-i pe săraci de bogaţi şi pe bogaţi de săraci. Administraţia Bakufu ca şi daimyo îi tolerau atîta timp cît violenţele lor păstrau anumite limite. Cu o seară înainte, la lăsarea întunericului, trecuse foarte semeţ bariera, căci hîrtiile lui false erau perfecte. Intîrziase cu o zi, a-junsese neanunţat, dar i se dăduse imediat cea mai bună căsuţă în casa mamei-san Raiko. Spre deosebire de alţi shishi, de fapt, unicul dintre el, familia lui era bogată, Katsumata avea întotdeauna la el mulţi obani de aur.

- O biserică, repetă el, analizînd ideea, nu m-aş fi gîn-dit la asta, da, şi vom lăsa un mesaj în care spunem că a fost din ordinul lui Yoshi, al lui tairo Anjo şi a Consiliului roju ca un avertisment, ca să plece din ţara noastră. Trebuie să ne răzbunăm şi pe Yoshi - la colţurile gurii ! se adună o peliculă subţire de salivă pe care o şterse nervos. Yoshi este cel mai mare duşman al nostru. Unul din noi trebuie să pornească împotriva lui. Ne-a omorît prea mulţi luptători

la Kyoto, pe unii i-a împuşcat cu mîna lui. Dacă aş putea să-l prind cumva la strîmtoare m-aş duce chiar eu. Dar asta o lăsăm pe mai tirziu. Aşadar, o să dăm foc bisericii. Bun.

Hiraga era neliniştit, căci Katsumata se schimbase, era ciudat. Era nerăbdător şi se purta ca şi cînd ar fi fost un daimyo, iar el, Hiraga, unul din goshi lui căruia putea să-i poruncească după voie. Eu sînt liderul mişcării shishi din provincia Choshu, îşi spuse el tot mai supărat, şi nu elev la ordinele unui sense/ din Satsuma. cît ar fi el de renumit !

- Asta ar transforma toată Yokohama într-un cuib de viespi. Aş fi silit să plec, ceea ce ar fi rău în momentul de faţă, munca mea aici este importantă pentru cauză. Situaţia este foarte delicată aici, sensei. Sînt de acord că trebuie să avem un plan - de pildă cum să scăpăm dacă se întîmplă ceva ?

- La Yedo. Katsumata se uită fix la el. Ce este mai important, sonno-joi, sau adăpostul tău călduţ printre duşmanii noştri gai-jin ?

- Sonno-joi, răspunse imediat Hiraga, sincer. Dar este important să aflăm ce ştiu ei. Să-ţi cunoşti duşmanul ca...

- N-am nevoie de citate, Hiraga, ci de acţiune. Pierdem bătălia şi Yoshi e pe cale s-o cîştige. Avem o singură soluţie : să-i asmuţim cu toată furia pe gai-jini împotriva administraţiei Bakufu şi a shogunatului şi asta va ajuta neînchipuit de mult cauzei sonno-joi şi de aceea este prioritară faţă de orice altceva. Avem neapărată nevoie de un astfel de gest, în felul a-cesta vom recîştiga simpatizanţi şi luptători, ne vom recîştiga cinstea obrazului, luptătorii se vor aduna din nou sub steagurile noastre şi în timp ce toţi shishii rămaşi în viaţă se vor regrupa aici şi în Kyoto, putem cere întăriri din Satsuma şi Choshu şi vom ataca din nou Porţile pentru a-l elibera pe împărat. De astă dată vom reuşi, pentru că Ogama. Yoshi şi împuţitul de shogunat vor fi ocupaţi cu duşmanii

gai-jini. Iar din moment ce vom fi stăpîni pe Porţi, sonno-joi e lucru înfăptuit.

In vocea lui nu se simţea nici un fel de şovăială.

- Şi dacă îi întărîtăm pe gai-jini, ce se va întîmpla, sensei?

- Vor bombarda Yedo, iar shogunatul se va răzbuna ata-cînd Yokohama - ambele părţi rămîn în pierdere.

- Şi între timp toţi daimyo se vor aduna să sprijine shogunatul, cînd se vor întoarce

gai-jinii, căci se vor întoarce in mod sigur.

- Nu se vor întoarce mai devreme de luna a patra sau a cincea şi poate nici atunci. Pînă atunci noi vom fi stăpânii Morţilor. La sugestia noastră. împăratul va fi încîntat să-l predea gai-jinilor pe vinovat, pe Yoshi, sau capul lui, al lui Nobusada, Anjo sau al oricui altcuiva ca să potolească setea lor de răzbunare. Şi tot la sugestia noastră, Fiul Cerului va fi de acord să le îngăduie să facă comerţ fără a mai purta război, dar numai prin Deshima, la Nagasaki, aşa cum au făcut secole de-a rîn-dul, spuse Katsumata, foarte sigur de el. Asta este ceea ce se va întîmpla. Mai întîi biserica - dar ce zici de o navă ?

- Ce să zic ? întrebă uimit Hiraga.

Mintea lui era plină de contraargumente la teoria prezentată de Katsumata, căci era convins că lucrurile n-aveau să se petreacă deloc aşa, dar încerca în acelaşi timp să-i distragă atenţia lui Katsumata, să-l determine să plece la Yedo şi să revină peste o lună sau două ; treburile îi mergeau mult prea bine aici cu Taira, cu Sir Wrum, cu Jami-sama şi cu shoya ca să fie dispus să-şi pună în primejdie situaţia. Aveau timp berechet să-l înfurie pe gai-jini cu biserica după aceea, cînd îşi va fi asigurat o retra...

- Dacă le scufundăm o navă de război, asta o să-i facă să turbeze, nu-i aşa ?

- Mai mult ca orice..., răspunse Hiraga, livid la faţă.

- Folosim trucul cu biserica, dar numai ca pe o diversiune, în timp ce le scufundăm nava, pe cea mai mare.

Buimăcit, Hiraga îl urmărea cu privirea pe Katsumata care desfăcea încet un pacheţel. în el se aflau patru tubuleţe de metal legate cu sîrme. Şi fitile.

- Tubuleţele astea conţin un exploziv - pulbere de tun. Unul din astea, aruncat cu fitilul aprins, prin fereastra unui tun sau lipit de navă îi rupe pereţii. Cu două tubuleţe nava e terminată.

Hiraga privea hipnotizat. întinse mîna după tubuleţ. Avea impresia că bomba pulsează, că are viaţă. La un capăt se vedea orificiul pentru fitil. In mintea lui se şi vedea cu bomba în mînă, cum o aruncă printr-un sabord de tragere din bordul navei, cum se îndepărtează apoi repede şi în tăcere, cu barca ascunsă în ceaţă, apoi bomba explodează, explozia ei antrenează şi alte explozii pe nava care se duce încet la fund. Şi odată cu ea, şi toate planurile.

- Este o idee măreaţă, Katsumata, spuse el şi simţi că I se face rău. Trebuie să prindem momentul potrivit, cînd luna şi marea ne sînt prielnice şi să elaboram un plan amănunţit. Cel mai bine ar fi la primăvară, sau la vară. După aceea n-o să mai pot rămîne aici şi,.., am să-ţi povestesc atîtea despre ceea ce am descoperit aici... - cît pe-aci să-l ia gura pe dinainte şi să spună că acum vorbea bine englezeşte, dar se opri la timp. încă vreo cîteva săptămîni şi sînt gata. Apoi biserica şi nava.

- Incendim biserica şi scufundăm nava la noapte.

- Imposibil.

Katsumata era uşor amuzat de şocul lui Hiraga şi se gîn-dea că era mare păcat că Ori murise şi Hiraga rămăsese în viaţă. Ori îi era superior. Dar, evident, Ori era din Satsuma, nu din Choshu.

- De cîte ori trebuie să-ţi spun că atacul prin surprindere este cea mai bună arma a noastră, a shishilor ? Unde este A-kimoto ?

- In sat. Am considerat că e mai bine să nu-l aduc cu mine aici, spuse Hiraga, cu mintea copleşită.

De cînd se întorsese de la Hodogaya nu-i împărtăşise gîn-duriîe cele mai intime vărului său - îi destăinuise numai că la întîlnire Katsumata îi spusese că Sumomo era moartă, trădată de Koiko în faţa lui Yoshi. Nu-i spusese ce credea el - că amîn-două fuseseră aruncate în arenă din întîmplare. Aşa cum vom fi aruncaţi şi noi la gunoi, în mod inutil, în urma acestui plan dement şi toată munca mea de aici se va irosi în van.

- Mîine e prea curînd. Propun să mai...

- Cu biserica se poate descursa un singur om : Akimoto.' O să avem nevoie de o barcă mică, cu vîsle sau de o barcă pescărească. Poţi să faci rost de aşa ceva ?

- Poate că da, spuse Hiraga, răspunzînd automat, cu mintea înceţoşată de nenumăratele întrebări pe care şi le punea. Poate să fur una. Sensei, eu gîndesc că..;

- Nu gîndeşti limpede. Pescarii scot întotdeauna vîslele cînd lasă bărcile la ţărm. N-avem nevoie de aşa ceva Cumpără una.

Katsumata scoase neglijent o pungă mică de mătase şi o puse pe masă :

- Hiraga, concentrează-te ! Oare traiul alături de gai-jini te-a molipsit în aşa măsură încît ţi-ai uitat jurămîntul faţă de sonno-joi ? Concentrează-te, planul e bun, momentul este ales perfect. Poţi să cumperi o barca ?

- Da, da, dar, sensei, unde ne retragem ?

- Retragerea este foarte simpla. Noi trei, tu, Takeda şi cu mine scufundam nava de război. Apoi tragem barca la mal, cit mai aproape de Yedo şi ne pierdem în oraş.

- Dar ce se întîmplă cu celălalt om, cel care' incendiază biserica ?

- Va pleca pe jos.

- Avem nevoie de mai mulţi shishi să ne sprijine. Este o sarcină grea. Toată partea aceasta poate deveni un pericol de moarte.

- Tocmai de aceea va fi mai uşor să ne pierdem urma. Patru oameni sînt de ajuns. Eu voi conduce atacul asupra navei, iar dacă mîine suflă puţin vîntul, biserica poate transforma toată Yokohama într-o torţă uriaşă. Vino din nou aici mîine seară, adul şi pe Akimoto şi punem la punct ultimele amănunte.

- Dar.,, unde e Takeda ?

- L-am lăsat la Hodogaya. Va fi aici în după-amiaza a-ceasta înainte de lăsarea serii.

Katsumata făcu o plecăciune scurtă, în semn de despărţire. Zăpăcit, Hiraga se grăbi să-i răspundă la plecăciune, căci fusese mult prea mult timp un elev sîrguincios al acestui sensei, maestrul spadasin pe care îl adora, ca să nu accepte să fie mătrăşit de el cînd îi era voia. Ieşi şi porni cu pas şovăielnic înapoi, peste pod, îndreptîndu-se spre colonie. Străbătea străzile satului fără să vadă şi fără să audă nimic, cu capul plin de un vălmăşag de gînduri întunecate şi situaţii

imposibile, cu viziunea viitorului său făcut ţăndări şi toate astea numai din cauza acestui străin din Satsuma, care voia cu tot dinadinsul să dea brînci destinului înainte. Dar sensei are dreptate, mormăi el. Aceste două acţiuni o să-i scoată din minţi pe gai-jini, flota va invada Yedo, Yedo va lua foc şi Yokohama va fi distrusă drept represalii. In cîteva luni, flotele se vor întoarce şi vor duce cu ele şi armate de uscat. Luptătorii shishi nu vor fi pînă atunci în posesia Porţilor, în schimb tot Nipponul va fi cu arma in mînă. Iar pentru gai-jini lucrul acesta nu va avea nici o importanţă. Intr-un fel sau altul, va trebui să ne deschidem spre lumea lor. Gai-jinii au hotărît. Aşadar, vor avea o bază la Yokohama şi alte baze în alte oraşe, pentru că au destulă putere ca să ne distrugă aşezările de pe coaste, pentru totdeauna, dacă aşa doresc, şi nici un fel de Vint Divin nu ne va ajuta.

- Ei, băiatu' un' te duci ?

- Oh ! Ajunsese fără să-şi dea seama în faţa legaţiei.

- 'Neaţa, domnu' santinelă. Eu merge Taira-sama.

- Nu-i aci, băiatu', spuse santinela căscînd. Domnul Tyrer este cu şefii, sînt cu toţii la Kanagawa.

- Oh ? făcu Hiraga şi privi dincolo de golf. Peisajul avea aspect de iarnă. Kanagawa abia se vedea. O fregată - o recunoscu, Pearl - pufăia uşor lîngă ţărm, împotriva vîntului, cu silueta ei clară şi înspăimîntătoare.

- Vin înapoi mai tîrziu, murmură el.

Amărît, porni înapoi, spre sat. Să cumpere o barcă. Oricît de mult îi displăcea ceea ce avea de făcut acum, era shishi înainte de orice.

în după-amiaza aceleiaşi zile, la bordul navei Pearl, Seratard ciocnea paharul cu Sir William, felicitîndu-l din nou pentru reuşita întrevederii.

- Un admirabil pas înainte, Henri, bătrîne, spuse Sir William jovial. Luă sticla şi mai verifică o dată eticheta.

- Nu-i rău pentru un '48. Şi mîncarea a fost, de asemenea, excelentă. Pe masă erau resturile gustării pregătite de "şeful bucătar al lui Seratard : plăcintă rece de porumbel, sa-leuri, pîine

franţuzească şi cîteva felii de brînză de Brie care sosise cu ultima navă comercială de la Shanghai.

- Parcă tot nu-mi vine să cred că Yoshi ne-a oferit ceea ce ne-a oferit, spuse Sir William.

- Sînt de acord. Minunat, acesta este cuvîntul. Noi vom instrui flota, voi veţi lua armata, noi preluăm băncile şi vămile şi...

- Visătorule, spuse Sir William rîzînd, doar n-o să ne certăm acum pe împărţeală ! Londra şi Parisul vor stabili intre ele lucrul acesta. Rîgîi satisfăcut. Pînă la urmă, se va pune problema : „Cît ?",. căci evident că tot noi va trebui să le împrumutăm mijloacele de plată ca să poată cumpăra navele noastre, fabricile sau mai ştiu eu ce altceva, indiferent cît de mult vor spune ei că plătesc.

- Da, dar vor mai fi şi veniturile încasate de vămi şi aşa mai departe. Rîseră amindoi.

- Va fi mai mult decît suficient pentru ambele ţări, îl încredinţa Sir William, deşi nu prea credea ce spune. Dar, te rog, Henri, fă-mi o favoare, nu-l mai sîcîi pe amiral, am şi aşa destulă bătaie de cap cu el.

- De acord, dar este aşa de... Nu contează. Ce faci cu Nakama ? Uluitor ! Cred ca ai avut noroc că nu te-a ucis noaptea, căci eşti duşmanul lor numărul unu. Cum de ţi-ai asumat un asemenea risc ?

- Nu era înarmat, îl ajuta pe Tyrer să înveţe japoneza, spuse Sir Wiliiam.

După cîte ştia el, numai patru oameni îl cunoşteau pe japonez, Tyrer, McFay, Babcott şi el însuşi şi toţi aceştia ştiau că omul vorbeşte englezeşte, dar nu văzuse nici un motiv ca să mai împărtăşească şi altora secretul acesta.

- Era bine păzit, adăugă el cu siguranţă în glas, deşi simţi un cîrcel în stomac la gîndul pericolului prin care trecuse.

- Şi ce ai de gînd să faci cu el ?

- Ceea ce i-am spus lui Yoshi.

Toţi fuseseră şocaţi de dezvăluirile lui Yoshi - Sir Wiliiam aproape la fel de tare ca şi Tyrer - mai ales de faptul că Na-kama era urmărit pentru asasinarea lui Utani, unul dintre membrii Sfatului Bătrînilor, printre alte omucideri. Spusese imediat i

- Phillip, spune-i seniorului Yoshi că, imediat ce mă întorc la Yokohama voi începe o anchetă oficială şi dacă faptele sînt aşa cum ne-a spus domnia-sa, îl voi preda imediat autorităţilor. Phillip !

Dar Tyrer, mut de uimire şi neîncredere, privea fix la Yoshi. André îşi reveni repede şi traduse în locul lui, tresărind apoi cînd Yoshi se răsti la el.

- Ah, seniorul Yoshi spune că îi puneţi la îndoială vorbele?

- Spune-i : nu, cîtuşi de puţin, seniore Yoshi. Sir Wiliiam se strădui să se arate cît mai calm, căci văzuse că ochii japonezului se îngustară periculos de mult. Dar tot aşa după cum dumneavoastră aveţi legi şi obiceiuri, ca, de pildă, acela că nu puteţi porunci seniorului Sanjiro să asculte de ordinele voastre, şi eu trebuie să mă supun legilor noastre, iar Tratatul specifică în mod clar că acestea se aplică în Yokohama.

- Spune, că da, Tratatul. In noul spirit de prietenie, este de acord să vă lase pe dumneavoastră să vă faceţi datoria de a-l preda pe... asasin. Va trimite mîine oameni

să-l preia. In legătură cu Tratatul, sir, Yoshi spune, adică a spus exact : anumite modificări sînt necesare, dar le putem discuta peste douăzeci de zile.

- Scuzaţi-mă, Sir Wiliiam, spuse Tyrer încet, în legătura cu Nakama, pot să vă sugerez să...

- Nu, Phillip, nu poţi. André, spune-i, te rog, exact : Vom fi onoraţi să discutam chestiunile care se referă la interesele noastre reciproce în orice clipă.

Alese cuvintele cu foarte multă grijă şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare cînd îi veni răspunsul :

- Seniorul Yoshi vă mulţumeşte şi spune : ne vom intîlni peste douăzeci de zile, dacă nu chiar şi mai devreme şi acum mă întorc la Yedo cu doctorul Babcott.

După ce se termină schimbul de politeţuri şi de plecăciuni şi Yoshi părăsi încăperea, Seratard exclamă :

- William, ai ieşit admirabil din această cursă. Omul este foarte viclean. Felicitări.

- în legătură cu marina militară, începu amiralul.

- Mai întîi dă-mi voie să-i pornesc la drum pe Babcott şi pe Tyrer. Vino încoace, Phillip !

Cînd ajunseră afară singuri, Sir William se repezi la el !

- Ce-i cu tine, Phillip ?

- Nimic, sir.

- Atunci pentru ce faci mutra asta jalnică ? Pentru ce uiţi că treaba ta este să traduci, nu să faci propuneri ?

- Vă rog să mă iertaţi, sir, dar, în legătură cu Nakama...'

- Ştiu că este în legătură cu el, pentru numele lui Dumnezeu ! Mai că te-ai scăpat pe tine la masă ! Crezi că vicleanul nostru oaspete n-a observat ? Meseria ta este să traduci ce se spune şi să fii indiferent la tot, asta-i. Este pentru a doua oară că trebuie să-ţi atrag atenţia.

- Vă rog să mă iertaţi, sir, dar Nakama este important şi...

- Vrei să spui Hiraga, sau cum naiba îşi mai spune în momentul de faţă ? Isuse Cristoase, este acuzat de omucidere. Sînt de acord că a fost o sursă de informaţii foarte bună, dar pentru numele lui Dumnezeu, un tîlhar renegat ? Ai avut noroc că nu ţi-a tăiat beregata prin somn, dacă te gîndeşti că a avut tot timpul acces liber în legaţie şi în apartamentul tău.

- Şi ce intenţionaţi să faceţi, sir ?

- La naiba, exact ceea ce am spus : să fac cercetări şi, dacă e adevărat, ceea ce bănuiesc că aşa e, sîntem obligaţi Prin cuvînt de onoare să-l predăm.

- Nu aţi putea să-l consideraţi refugiat politic ?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! Ţi-ai pierdut minţile chiar de tot ? Cerem despăgubiri pentru uciderea conaţionalilor noştri - atunci cum dracu' să refuzăm să-l predăm pe unul e-al lor care este acuzat şi probabil vinovat de uciderea unuia?

«intre conducătorii lor ? Yoshi a promis că va avea parte de o Judecată dreaptă.

- Este un om mort, asta-i toată Judecata de care va avea parte.

- Dacă este vinovat, este ceea ce merită. Sir Wiliiam încercă să se stăpînească, deoarece Phillip făcuse o treabă bună în ziua aceea şi remarcase şi el prietenia tot mai strînsă dintre el şi japonez, care fusese în avantajul lui. Phillip, ştiu că ţi-a fost de mare folos, dar n-

avem ce face, trebuie să-l predăm..., după ce discut şi eu cu el. L-am prevenit chiar de la început că va trebui să plece dacă autorităţile îl vor cere. A-cuma uită-l pe Nakama şi încearcă să afli cît poţi mai multe despre pacientul lui Babcott. Dacă avem puţin noroc, va fi vorba de tairo.

Porni înainte spre curtea din faţă, unde Yoshi tocmai încăleca. Babcott aştepta alături de un cal pe care i-l împrumutase Pallidar. Mai era unul şi pentru Tyrer. Garda de onoare era în jurul lor. La un ordin al lui Yoshi, hamalii se îndepărtară de barele pe care erau atîrnate boccelele. Yoshi îi făcu apoi semn lui Tyrer să se apropie şi îi spuse ceva. Acesta asculta, făcu o plecăciune apoi se întoarse.

- A spus că puteţi număra în linişte banii şi îi veţi da mîine chitanţa. Omul acesta, mai spuse el, arătînd spre Abeh, va veni mîine să-l preia pe Nakama.

- Mulţumeşte-i şi spune-i Că vom face aşa cum doreşte. Tyrer se conformă. Yoshi îi făcu semn cu mîna lui Abeh să pornească înainte.

- Ikimasho ! Porniră la trap, cu hamalii şi pajul după ei.

- Ai tot ce-ţi trebuie, George ?

- Da, mulţumesc, Sir Wiliiam.

- Atunci, porneşte. Phillip, te-ai descurcat foarte bine astăzi. Incă două, trei întrevederi ca acestea şi am să propun să fii avansat interpret principal.

- Mulţumesc, sir. Aş putea fi şi eu de faţă cînd îl veţi vedea pe Nakama ?

Sir William îşi ieşi din fire :

- Cum dracu' să fii de faţă cînd trebuie să te duci cu Babcott la Yedo ! De ce nu te gîndeşti ? George, dă-i, te rog, nişte leacuri ! Băiatul asta nu se simte bine.

- De fapt, nu am nevoie de Phillip. M-am gîndit însă că ar fi un bun prilej pentru el să cunoască acea „persoană al cărei nume nu poate fi rostit", spuse Babcott,

- Foarte bine te-ai gîndit, întîlnirea aceasta poate fi foarte importanta, în timp ce Nakama sau Hiraga, cum l-o fi chemînd; nu. Phillip. ai reuşit să pricepi treaba asta ?

- Da, sir, vă rog să mă iertaţi. Babcott se aplecă ceva mai mult.'

- Poate că ar fi bine să nu-l predaţi pe Nakama pînă nu ne întoarcem noi. Aşa, pentru orice eventualitate.

Sir William privi spre el şi în minte îi veni gîndul că plecarea lor s-ar putea să nu fie doar o consultaţie medicala;

- Vrei să spui că ar putea încerca să vă reţină ? Ca os-tateci ? Pe amîndoi ?

Babcott ridică din umeri :

- Nakama e important pentru el. Nu strică să fim înţelepţi, nu ?

Sir William ridică din sprîncene :

- Vă aştept mîine.

Rămase pe loc pînă nu se mai văzură şi abia după aceea se întoarse în sala de şedinţe. Amiralul explodă imediat :

- N-am mai auzit asemenea obrăznicie de cînd mă ştiu ! Să le construim o flotă ? V-aţi pierdut minţile cu toţii ?

- Asta nu depinde de noi, dragul meu amiral, spuse el calm. Parlamentul va decide.

- Sau poate împăratul Napoleon, mai curînd, intervenise scurt Seratard.

- Mă îndoiesc, dragul meu domn, spuse Ketterer, cu faţa şi gîtlejul stacojii. Chestiunile maritime de natură externă sînt de competenţa Marinei Regale şi orice cerinţă franceză în sfera de influenţă britanică va fi tratată cu toată severitatea.

- Foarte corect, spuse cu voce tare Sir William, acoperin-du-i pe amîndoi, în momentul în care chipul lui Seratard începea să capete aceeaşi nuanţă ca a amiralului. In orice caz, va fi vorba de o decizie politică ce se va lua la Londra si la Paris.

- Naiba s-o ia de politică, izbucni amiralul, clocotind de furie. O duzină din cele mai bune nave ale noastre de război pe mîinlle acestor ticăloşi ? Cînd vedeţi de ce sînt în stare numai cu cîteva săbii ? Sînt absolut împotrivă !

~ Şi eu la fel, spuse împăciuitor Sir William şi aşa voi re-comanda.

- Ce?

- Sînt întru totul de acord cu dumneata. O decizie de asemenea importanţă este de competenţa Amiralităţii, asistată de frogein.

Office. La fel şi la Paris. Noi nu avem nimic altceva de făcut decît să raportăm faptele superiorilor noştri. Şi dumneavoastră va trebui să faceţi acelaşi lucru. Slavă Domnului că autorităţile japoneze ne permit să pornim în urmărirea celor vinovaţi. Nu eşti de acord, domnule amiral ?

- Dacă vorbiţi despre lovitura de pedeapsă care aţi propus-o aici, acolo sau oriunde altundeva, fiind rău sfătuit, tot ce pot să vă spun este că, nefiind aprobată de Amiralitate, nu este aprobată nici de mine. Propun să ne întoarcem la bordul fregatei Pearl înainte să înceapă ploaia...

Sir William oftă şi se uită afară. Ploaia se oprise temporar, marea era încă liniştită, dar sufletul lui, nu. Primise banii ceruţi, nu mai era obligat să radă Yedo de pe faţa pămîntului şi cu ajutorul acestui Yoshi ar putea începe modernizarea Japoniei, îşi spuse el. îi vom găsi un loc fericit în familia naţiunilor lumii, fericit şi pentru ei şi pentru noi. E mult mai bine să facem noi lucrul acesta şi să introducem aici virtuţile britanice, decit să şi le implanteze francezii pe- ale lor, deşi vinurile lor şi mîncarea lor şi atitudinea lor faţă de viaţa sexuală sânt totuşi superioare faţă de ale noastre. Da. Numai că în privinţa vieţii sexuale, japonezii îi întrec chiar şi pe ei. Concepţia şi împlinirea sa este net superioară la ei. Păcat că nu putem importa obiceiurile lor din acest domeniu. Regina nu va fi niciodată de acord. Păcat, dar aşa e viaţa. Trebuie să fim fericiţi că avem norocul să trăim aici, mai ales după ce îi vom fi civilizat.

- Henri, hai să luăm puţin aer.

îi făcea plăcere să stea afară, pe punte. Vîntul mirosea a sare şi a mare, pătrunzător şi rece. Fregata ridicase ancora şi avansa acum rapid. Marlowe era pe dunetă. Ofiţerii şi marinarii de pe punte erau cu toţii conştienţi de prezenţa amiralului; care şedea posomorit pe un scaun, înfăşurat în mantaua lui gri:

- Pentru Dumnezeu, Marlowe, urcă mai bine în vînt !

- Da, sir.

Sir William nu era expert în chestiuni de navigaţie, totuşi i se păru că ordinul fusese inutil, de dragul de a se afla în treabă. Al naibii om ! Totuşi, nu-i pot face o vină din faptul că doreşte să aibă

ordine scrise, pentru declanşarea ostilităţilor. E gîtul lui în joc dacă se întîmplă ceva.

Cînd fregata luă viteză, mîna i se crispa şi mai mult pe balustradă. îi plăcea marea şi îi plăcea să navigheze, mai ales pe puntea unei nave de război britanice, mîndru de faptul că navele de război britanice stăpîneau lumea apelor. Ketterer are dreptate să nu vrea să se construiască o altă flotă aici, îşi zise el, căci avem destule necazuri şi aşa cu flotele francezilor," americanilor şi prusacilor. Se uita spre pupa. La pupa, dincolo de orizont, se afla Yedo. Yedo şi Yoshi şi vorbele lui neliniştitoare, indiferent cum le-ai privi, indiferent cît de roz părea viitorul pe care îl promiteau. In faţă era Yokohama. Şi mai multe necazuri, dar nu contează, în seara aceasta Angélique este partenera mea la dineu. Mă bucur că n-a plecat, dar tot nu înţeleg de ce. Cu asta nu devine mai vulnerabilă în mîînile lui Tess Struan ?

E greu să te gîndeşti la Angélique fără Malcolm Struan; Imi pare rău că a avut o soartă aşa de nenorocită, el s-a dus, iar noi sîntem în viaţă. Acum oare cine va fi tai-pan ? Tînărul Duncan are abia zece ani, este ultimul băiat din familia Struan. E cumplit pentru Tess, are de îndurat altă tragedie. Nu m-ar surprinde ca asta s-o dea gata. Am admirat-o întotdeauna pentru curajul ei, să poarte întreaga povară a familiilor, a lui Culum şi Brock, ca să nu mai vorbim de Dirk Struan. Ei bine, am' făcut tot ce am putut pentru Tess, şi pentru Malcolm, cînd era în viaţă, sau mort. Şi pentru Angélique. Cînd va pleca, va lăsa în urma ei un gol care nu se va mai umple prea uşor. Sper să-şi recapete tinereţea pe care şi-a pierdut-o, încă un motiv de întristare, dar are o viaţă întreagă înainte, indiferent dacă are sau nu un copil în pîntece. Şansele sînt egale.

Comenzile de pe punte îi atraseră pentru moment atenţia,' dar nu părea nimic urgent, trebuiau să se mai întindă pînze. Vîntul cînta în arboradă. Fregata lua tot mai multă viteză. A-veau mai puţin de o oră pînă să arunce ancora. Pînă la apusul soarelui era două ore bune. Avea tot timpul să-l pună pe Nakama cu botul pe labe înainte de dineu.

Amurgul era foarte aproape, lumina scădea în timp ce soarele dispărea în spatele unui strat de nori, regretînd parcă scurgerea zilei. Hiraga stătea de vorbă cu un grup de pescari.

- Mă interesează numai barca, nu-mi trebuie unelte de Pescuit, dar vîslele şi pînzele intră în preţ.

Se afla pe faleză în apropiere de Mahalaua Beţivilor şi îi plăti proprietarului preţul cerut de acesta fără să se tocmească, căci nu voia să-şi piardă cinstea obrazului tîrguindu-se, deşi Cum asta - căci Mukfey îi băgase în cap treaba asta - că era întotdeauna înşelat şi i se cerea un preţ peste valoarea obiectului şi că omul acesta şi prietenii lui vor rîde de el imediat ce îi va pierde din vedere. Şi mai ştia că nu face bine, pentru că acum era îmbrăcat ca un gai-jin şi nu avea săbii.

Jumătate din el dorea să urle şi să se năpustească asupra lor pentru purtarea lor necuviincioasă şi să-i pună să se tîrască pe jos, la picioarele lui, acolo pe ţărm, implorîndu-l să le acorde privilegiul de a-i oferi pe gratis barca. Dar cealaltă jumătate îl sfătuia să albă răbdare :. ai făcut ceea ce trebuia să faci, barca e a ta, mîine vei muri acoperindu-te de onoare pentru cauza sonno-joi, păduchii aceştia nu au mai multă valoare decit murdăria de pe barca pe care o vînd.

- Lasă totul în barcă, spuse el - proprietarul se plecă ceremonios şi se îndepărtă împreună cu tovarăşii lui, binecuvîn-tîndu-şi norocul de a fi vîndut barca cu dublul preţului pe care-l merita.

Barca era o ambarcaţiune mică, obişnuită, pentru doi sau trei oameni, cu o pinză mică şi un singur catarg mic. Samuraii erau instruiţi şi pregătiţi să poată conduce bărci de acest fel pe distanţe mici, pentru a traversa cursurile de apă din interior, sau pentru a putea ajunge la galerele şi navele ancorate în apropierea ţărmului, aşa că ştiau să le mînuiască. Vestea că a cumpărat o barcă se va răspîndi ca fulgerul prin sat, dar n-avea importanţă. Pînă să chibzuiască shoya şi ceilalţi la ce i-ar putea folosi lui barca, vor avea revelaţia faptului împlinit. Satisfăcut-că rezolvase problema cu barca aflată acum la loc sigur, străbătu Mahalaua Beţivilor prin aleile aglomerate, păşind peste beţivi şi gunoaie, dezgustat de murdărie. Taira spunea Că Londra aceea a lui este cel mai curat, mai mare şi mai bogat oraş din lume, dar eu nu-l cred, nu poate fi aşa, din

moment ce atîţia conaţionali- ai lui trăiesc în halul ăsta, şi nici în colonia propriu-zisă situaţia nu este mult mai bună. O luă pe o scurtătură şi ajunse într-o alee mai îngustă. Oamenii treceau încoace şi încolo, cerşetorii întindeau mîinile, din spatele uşilor se strecurau priviri curioase, dar nimeni nu-l băga în seamă.

Ţara Nimănui era, ca de obicei, plină de buruieni şi urît mirositoare, fiind principala groapă de gunoi a coloniei. Cîţiva cerşetori zdrenţăroşi scormoneau printr-o grămadă de gunoi proaspăt, îi aruncară cîte o privire scurtă. Privirea lui Hiraga se îndreptă spre ghizdurlle dărăpănate ale puţului. Capacul scorojit de lemn care ascundea trecerea secretă spre Yoshiwara părea neatins. Chipul lui Ori îi reveni în memorie, aşa cum arăta el atunci, în momentul în care fusese gata să-l ucidă şi Ori aruncase, sau, mai bine zis, se făcuse că aruncă cruciuliţa de aur în adînc. Ori a fost baka - să-şi piardă viaţa pentru femeia aia ! L-am fi putut folosi în acţiunea de mîine. îl alunga pe Ori din minte. Acum se concentra cu toată fiinţa asupra atacului de a doua zi. Toate argumentele împotriva lui dispă-ruseră. Se obţinuse consensul. Akimoto era foarte încîntat de idee, la fel şi Takeda şi sensei. Aşadar, era şi el. Barca era gata. Acum mai trebuia doar să-l ia pe Akimoto şi să se întoarcă pentru a finaliza planul. In realitate, era chiar bucuros. Va muri încununat de glorie, împlinind dorinţa împăratului. Ce şi-ar putea dori mai mult un samurai de la viaţă ?

Dar ca şi cînd ar fi primit în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa îşi reveni din euforie şi se ascunse sub portalul unei uşi. Trei Haine-Roşii erau în faţa casei lui shoya, alţi doi Ieşeau din coliba de alături pe care o închiriaseră el şi Akimoto. Akimoto păşea intre cei doi, strigînd cît îl ţinea gura una din puţinele fraze englezeşti pe care le învăţase :

- Pare rău, nu înţelegi Nakama !

- N-a-k-a-m-a,' spuse sergentul rar şi apăsat. Unde e? Apoi şi mai tare : Unde Nakama ?

- Nakama ? ţipă şi Akimoto, încercînd în mod clar să-l prevină, dacă cumva se află prin apropiere, Nakama nu înţelegi pare rău, apoi în japoneza: Cineva a trădaţi şi din nou în engleză : Nu inţele,..

- Gura ! strigă furios sergentul. Caporal, tîmpitu' ăsta nu ştie nimic. Butcher, tu şi Swallow staţi aici pînă apare împu-ţitu ăla de domn Nakama şi rugaţi-l politicos, dacă nu doreşte săvină cu voi să-l vadă pe Sir William, dar aveţi grijă să nu-l scăpaţi pe ticălos. Tu, se stropşi el la Akimoto, virîndu-i în coaste un deget de fier, tu vii cu mine, vrea şefu' să te vadă.

Akimoto porni cu ei protestînd puternic, mai întîi în japoneză, apoi în engleză :

- Nakama, nu înţelegi ! şi o ţinu aşa tot drumul.

După ce îşi reveni din şoc şi nu mai era nici o primejdie afară, Hiraga ieşi de sub portal, sări un gard şi porni repede înapoi, spre Ţara Nimănui. Ajuns acolo se chirci în faţa unei usi' căci nu era bine să se ducă acum la puţ, era prea multă lumină şi cei trei cerşetori prea aproape, îl priveau cu ochi răuvoitori. Puţul trebuie să rămînă secret. Cine ne-a trădat ?

Acum n-avea timp să se gîndească la asta. Se afundă şi mai mult în umbră, cînd unul dintre scormonitorii din gunoaie se mută mai aproape de el, mormăind şi înjurînd că prada fusese prea săracă şi tirind după el un sac rufos intr-o mină. Toţi trei erau scheletici şi murdari. Unul din ei trecu foarte a-proape de deschizătura, dar n-o observă. într-o jumătate de oră se va întuneca, pînă atunci nu are nimic altceva de făcut decît să aştepte. Dintr-odată îşi văzu drumul blocat.

- Crezi că nu te-am văzut ? Ce faci aici ? mîrîi unul din cerşetori, ameninţător.

Hiraga se ridică încet în picioare. Ţinea mîna pe revolverul mic din buzunar. Văzu cuţitul în mîna cu degetele ca nişte gheare şi omul se repezi înainte, spre el. Dar Hiraga fu mai rapid, îi prinse mîna şi i-o îndoi, înfigîndu-i-o în gîtlej. Cerşetorul urlă ca un porc înjunghiat şi se prăbuşi la pămînt. Imediat, ceilalţi doi ridicară privirile şi alergară să vadă ce se întîmplă.

Se opriră brusc. Hiraga era acum în faţa uşii, cu arma într-o mînă şi cuţitul în cealaltă şi se înălţa deasupra trupului bărbatului care se zbătea în noroi. Cuţitele ieşiră imediat la iveală şi cei doi bărbaţi atacară. Hiraga nu ezită şi se năpusti asupra unuia din ei. Acesta se

dădu imediat în lături; lăsîndu-i drumul deschis, aşa cum îşi dorea. Trecu repede printre ei, luînd-o la fugă spre Mahalaua Beţivilor, căci nu mai voia să piardă timpul cu lupta. Ajunse în cîteva clipe pe o străduţă lăturalnică, dar, în graba sa, îşi pierduse pălăria care îi căzuse de pe cap. Aruncă o privire înapoi şi îl văzu pe unul din cerşetori cum o ridică de pe jos cu un strigăt victorios. In secunda următoare celălalt puse şi el mîna pe pălărie şi începură să-şi dispute prada.

Gîfîind din greu, Hiraga îi lăsă să se lupte. Mai aruncă încă o privire spre cer. Ai răbdare. După ce vor pleca ei, ai să te poţi duce la puţ. Nu trebuie să-l arăţi nimănui, lucrul acesta este esenţial pentru atacul de mîine. Ai răbdare. Cumpără o pălărie sau o beretă. Ce aşa mare nenorocire ?

- Da' unde dracu' s-a dus ?

- Nu poate fi prea departe, Sir William, spuse Pallidar. Am postat oameni la ambele porţi şi la podul spre Yoshiwara. Probabil că este în vreun han. E o chestiune numai de timp : trebuie să apară. Vreţi să vi-l aducem în cătuşe ?

- Nu, numai să fie aici, în faţa mea, dezarmat şi sub pază.

- Şi cu ăsta ce facem ?

Akimoto şedea jos, cu spatele lipit de perete şi cu un soldat de pază lîngă el. Fusese deja percheziţionat - - Am să iau o hotărîre după ce voi fi vorbit cu el. Ah !, André, intră, te rog. Settry, nu e nevoie să mai aşteptaţi. Iau masa cu ministrul rus, cînd dai de Nakama, vino să mă iei,' Pallidar salută şi ieşi. André, îmi pare rău că te deranjez, dar nu-l putem găsi pe Nakama. Intrucît Phillip nu este aici, ai putea să traduci pentru mine ? Să-l întrebi pe individul ăsta unde e Nakama ?

îl urmări atent pe André care începuse să-i pună întrebări lui Akimoto şi încerca să-şi stăpînească iritarea. Ar fi dorit foarte mult ca Phillip să fie acum aici, în loc să se fi dus cu Babcott. Să sperăm că totul va ieşi bine. Dacă Nakama nu este prins Yoshi o să fie foarte furios şi pe bună dreptate.

- Zice că nu ştie, spuse André, nu-şi scosese paltonul,' biroul lui Sir Wiliiam era o adevărată gheţărie, căci, chiar şi în zilele cele mai

friguroase, nu se făcea decît un foc foarte plăpînd. Pare pe jumătate idiot, continuă André, mormăie care Nakama ? Nakama poate fi oriunde, la Yoshiwara, poate la Kanagawa.

- Cum aşa ? Sir William era şocat. Nu are voie să părăsească colonia fără aprobarea mea expresă. întreabă-l... întreabă-l cînd a plecat Nakama ?

- Spune că nu ştie, nu-l ştie pe Nakama, nu ştie dacă a plecat, nu ştie unde este, nu ştie nimic.

- Poate că o noapte la închisoare o să-i reîmprospăteze memoria. Caporal !

Uşa se deschise imediat.

Du-l pe omul acesta la închisoare noaptea aceasta sau pînă dau alte ordine. Trebuie să fie tratat omeneşte, înţelegi ?

- Da, sir.

- Să fie tratat omeneşte.

- Da, sir.

Caporalul întinse mina spre Akimoto care se dădu imediat înapoi şi ieşi din cameră cu spatele, făcînd plecăciuni. închisoarea, folosită pentru scandalagii, bătăuşi şi militarii nedisciplinaţi, era în josul străzii, o clădire de cărămidă cu douăsprezece celule, în jurul spaţiului triunghiular pentru biciuire.'

După club, fusese a doua construcţie, un obicei normal al englezilor pentru fiecare colonie nouă!

- Mersi. André.

- De n'en.

- Ai idee cam unde ar putea fi ?

- Nu, sir, .nimic altceva decît ceea ce. a spus omul acesta: Ne vedem la dineu.

André zîmbi şi plecă, luînd-o pe Strada Mare, unde vîntul sufla puternic, măturînd frunzele şi gunoaiele. Cerul era întunecat de tot, Mă bucur că nu sîntem noi răspunzători de găsirea lui, Oare unde s-o fi dus ? Dacă are cît de cîtă minte, la Kyoto sau Nagasaki, sau mai bine să se fi ascuns pe, nava comercială care se întoarce la Shanghai dacă ştie că Yoshi vrea să pună mîna pe el. Sigur că ştie, căci nici la Bakufu, nici aici nu există nici un fel de secrete, A fost o întrevedere

de zile mari, e bine pentru noi să fim de partea lui Yoshi, dar naiba să-l ia pe Phillip, e prea bun. Sigur că pacientul este Anjo. Scuipă furios. Aş fi putut avea şi eu şansa asta, la urma urmelor, a fost ideea mea, Raiko şi Meikin trebuie să-i fi plasat cumva ideea aceasta, Mon Dieu, au mai multă putere decît mi-am imaginat. Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării, Raiko îi trimisese vorbă că vrea să-l vadă urgent în seara a-ceea, Ce mai este ? Oricum, tot necazuri.

- Bună seara, domnule, i se adresă paznicul de la uşa din faţă a clădirii Struan.

- Am o întîlnire cu doamna Struan.

- Da, domnule. Vă aşteaptă în biroul tai-panului de la capătul coridorului. Vă rog să scuzaţi dezordinea din hol, dar domnul McFay îşi face bagajele. E cumplit că trebuie să plece, nu-i aşa ?

- Da, dar să sperăm că...

Tunul de semnalizare de la Căpitănia Portului ii făcu să se întrerupă. Uimiţi, cei doi bărbaţi îşi îndreptară privirile spre mare, căci nu era aşteptată nici o navă. Mulţimea încremeni pe Strada Mare şi un murmur de emoţie traversă Yokohama, Un cliper ocolea promontoriul cu toate pînzele în vînt, Se vedeau norişorii de fum ai salvei de salut cînd trecu pe lîngă nava amiral, apoi se auzi încă o bubuitură, răspunsul navei amiral. Era prea departe ca să se vadă ce pavilion avea.

- E de-ai noştri, spuse mîndru paznicul. Trebuie să fie, ca în vremurile bune de demult... O, bună seara, domnule.

Jamie McFay ieşi repede pe uşă şi îşi fixă binoclul.

- Helo, André ! Voiam numai să fiu sigur... Prancing Cloudl Aleluia !

Implicaţiile erau limpezi pentru oricine. Prancing Cloud trebuia să plece la Londra. Din moment ce s-a întors aici şi încă atît de repede, însemna că aduce veşti urgente... sau pasageri importanţi. Buni sau răi.

- Aleluia, răspunse André ca un ecou.

îl văzu pe Seratard cu un telescop pe treptele legaţiei franceze, Sir William era şi el la fereastră cu binoclul la ochi şi, la uşa următoare, Dmitri stătea în picioare la întrarea firmei Brock cu un

telescop scurt la ochi. Cînd lăsă telescopul în jos, Dmitri îl observă pe Jamie, avu o clipă de ezitare, apoi ii făcu un semn cu degetul mare în sus. Jamie flutură din mină drept răspuns şi continua să se uite prin binoclu, Cliperul era frumos - tocmai se pregătea să arunce ancora.

- Poate că este şi ea la bord, spuse André blînd.

- Şi eu mă gîndeam tot lo asta. Vom afla curînd.

- Semnalizează-i.

- Pînă ajung eu la Căpitănia Portului să pun steagurile se face întuneric. Oricum, nu mai este de competenţa mea, trebuie să decidă domnul MacStruan.

Jamie îi aruncă o privire.

- O să ştim curînd. Te duci la Angélique ?

- Da.

- Nu-i nevoie să-i producem griji atîta vreme cît încă nu ştim sigur. Da ?

- Sînt de acord, mon brave. André privi din nou la cliper. Ii ieşi în întîmpinare ?

- In întîmpinarea navei ? întrebă McFay cu acelaşi zimbet trist. Tu nu te-ai duce ?

Intrară în hol împreună. Albert MacStruan tocmai cobora pe scări, pe jumătate îmbrăcat în haine de seara, cu cravata ncă nelegată, dar foarte elegantă.

- Prancing Cloud ?

- Da, spuse Jamie.

- Aşa mi-am zis şi eu - ochii aceia ciudaţi se îngustară. Bună, André, ce mai faci ? întrebă Mac Struan.

- Foarte bine, mulţumesc. Ne vedem mai tîrziu.

Jamie aşteptă pînă André bătu şi intră în biroul tai-panului care era acum al lui MacStruan.

- îi ieşiţi în întîmpinare ?

- O, da ! MacStruan coborî şi ultima treaptă dintr-o săritură. Tu nu vii cu mine ?

Mulţumesc; dar acesta este acum privilegiul dumneavoastră. L-am trimis pe Vargas după nostrom, şalupa va fi gata în cîteva minute.

MacStruan spuse amabil : ,

- Vino cu mine pe şalupă, să întîmpinăm nava aşa cum făceai, aşa cum ar trebui s-o faci şi acum;

- Nu, eu trebuie să plec, acum e privilegiul dumneavoastră. Dar mulţumesc, oricum.

- Am auzit că banchetul lui Sergheiev de diseară o să fie măreţ, mai ales dacă vine şi Angélique. Răzgîndeşte-te şi vino şi tu.

- Nu pot, în seara asta nu. Mai am de împachetat o mulţime de lucruri. Jamie îi zîmbi, apoi făcu un gest cu mîna spre Coridor. Angélique a rezolvat cu dumneavoastră problema folosirii biroului ?

- O, da, am fost încîntat să-i pot face un serviciu. E mai bine decît să primească vizitatori sus, în apartamentul ei. Mai aies cînd e vorba de el. N-aş putea spune că-mi place individul.

- André e băiat bun, cîntă foarte bine la pian. Oricum, cel mai bine. Sper ca veştile de pe Prancing Cloud să fie bune.'

- Şi eu la fel. Dar mă îndoiesc. Crezi că este şi Tess la bord ?

- Mi-a trecut şi mie prin minte gîndul acesta, mormăi Jamie, care nu mai era angajatul ei. Asta ar explica schimbarea de drum a navei. Aşa ar fi făcut şi Dirk.

- Dar ea nu este Dirk, este mult mai vicleană, din păcate, bătrîne.

Tess Struan şi fraţii vitregi nu se prea înghiţeau, dar e-xista un codicil în testamentul lui Dirk care stipula că, dacă cei doi băieţi se vor dovedi iscusiţi şi sîrguincioşi, vor trebui folosiţi în cadrul Nobilei Case în funcţie de capacităţile lor. Amîndoi erau inteligenţi, aveau relaţii la nivel înalt printre prietenii de la Eton, răspîndiţi acum prin ţară, precum şi în lumea bancherilor din City şi în parlament, unde fratele său vitreg, Frederick, tocmai cîştigase un loc, ceea ce îi făcea încă şi mai valoroşi. Dar chiar şi aşa, ştiau amîndoi că Tess Struan nu i-ar fi băgat în seamă dacă nu ar fi fost codicilul.

- Sper că totuşi n-a venit să ne viziteze..., gîndul mă cam sîcîie.

McFay rìse :

- Să ne pregătim de furtună !

- Bunà. André.

- Bună, Angélique.

Angélique şedea pe fotoliul ei favorit, lingă fereastră, cu perdelele trase, lăsînd să se vadă portul.

- Prancing Cloud ?

- Da.

- Bine. Este şi ea la bord ? André zîmbi strîmb.

- Asta ar explica sosirea cliperului.

- Oricum, nu contează, spuse ea, deşi simţea cum i se strînge stomacul. Vrei ceva de băut - Mulţumesc.

Văzu sticla de şampanie deschisă în frapiera cu gheaţă şi un pahar pe jumătate plin pe masă.

- Pot să mă servesc ?

- Te rog.

Angélique îşi făcuse obiceiul de a privi apusul soarelui, căderea amurgului şi sosirea nopţii cu un pahar de şampanie alături. Un singur pahar ca să se pregătească să întîmpine seara lungă şi noaptea şi mai lungă. Nu mai avea somnul de dinainte, cînd îşi punea capul pe pernă şi somnul o învăluia imediat. Acum somnul o ocolea. La început fusese speriată, dar Babcott o convinsese că această spaimă nu face decît să-i agraveze insomnia.

- Nu avem nevoie de opt sau zece ore de somn, aşa că nu te teme. Foloseşte timpul acesta într-un fel anume. Scrie scrisori, ţine-ţi un jurnal, gîndeşte-te la lucruri frumoase şi nu-ţi face griji...

- Draga mea Colette, scrisese cu o zi în urmă, sfatul lui este bun, dar n-a înţeles esenţialul - că trebuie să-mi fac un plan, căci femeia aceea pune la cale căderea mea, şi de aici insomnia.

Cu voia lui Dumnezeu, voi fi la Paris în curînd şi am să-ţi pot povesti multe. Uneori am senzaţia că toată viaţa mea de aci e ca un fel de piesă de teatru sau un roman de Victor •"•ugo, iar Malcolm Struan, sărmanul de el, nici măcar nu a Sistat vreodată. Dar îmi place liniştea, sînt mulţumită cu starea aceasta de aşteptare. încă vreo cîteva zile şi am să ştiu e e cu sarcina, dacă este sau nu este. Sper să fie, sper şi sper mereu şi mă rog tot timpu! să-i port copilul. Şi mă mai rog şi ca naşterea ta să fie uşoară şi să ai încă un băiat.

Trebuie să fiu înţeleaptă. Nu mă mai pot baza decit pe mine însămi aici. Jamie e un prieten bun, dar nu poate face prea mult - nu

mai lucrează la Nobila Casă şi noul lui înlocuitor, Albert MacStruan este amabil, un gentleman perfect, de familie bună şi mă tolerează numai pentru un timp, pînă va zice ea ceva. Sir Willlam ? El reprezintă guvernul, guvernul britanic. Seratard ? Dumnezeu ştie daca va vrea să mă ajute cu adevărat, dar oricum asta numai în măsura în care i-ar putea folosi lui la ceva. Domnul Skye ? Face tot ce poate, dar aici toţi îl detestă. André ? E prea deştept şi ştie prea multe şi cred că şi-a pierdut minţile de cînd a înţeles în ce capcană se află (abia aştept să aflu ce crezi tu Ml). Singura mea speranţă este Edward Gornt. Acuma trebuie să fi ajuns deja la Hong Kong şi cu siguranţă că a văzut-o. Mă rog zilnic - şi sînt convinsă că şi tu - pentru succesul lui.

Aşa că îmi folosesc nopţile de insomnie ca să-mi fac planuri. Acum am o mulţime de planuri şi gînduri cum să mă port în diferite împrejurări posibile - şi simt că am şi suficientă forţă ca să fac faţă unora pe care nici nu îndrăzneam să le iau în considerare, de exemplu, dacă Edward mă trădează sau, Doamne fereşte, nu se mai întoarce, căci se zvoneşte că in Marea Chinei bîntuie nişte furtuni cumplite, normale în aceasta perioadă a anului. Sărmana companie Cooper-Tillman a pierdut încă un vas comercial. Sărmanii marinari, ce cumplită este marea şi cît de curajoşi sînt oamenii care se încumeta s-o străbată.

André spune, şi pe drept cuvînt, că nu mă pot mişca de aici, că nu pot face nici o mişcare, pînă nu se pronunţă EA.' Eu sînt totuşi văduva lui Malcolm, toată lumea spune aşa: domnul Skye a înregistrat tot felul de hîrtii împreună cu Sir William şi a transmis o grămadă la Hong Kong şi la Londra: 'Am destui bani şi pot să stau aici oricît vreau - Albert Mac Struan a spus că pot să folosesc biroul lui Jamie, cînd va fi liber, şi mai am încă zece chitanţe în alb pe care ml le-a lăsat Malcolm - nu-i aşa că a fost drăguţ din partea lui - pe care Jamie şi, acum, Albert au fost de acord să le onoreze, fiecare pînă la o sută de guinee.

Cînd EA se va pronunţa, am să intru în luptă împotriva eii Simt că va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar te asigur că nu eu voi muri

- va fi un Waterloo pentru ea, nu pentru mine, Franţa va fi răzbunată. Mă simt foarte puternică, foarte...

Se uita acum la André, aşteptînd ca el să înceapă discuţia.' Chipul lui era dur, pielea palidă şi întinsă, părea ceva mai slab; Dădu pe gît dintr-o singură înghiţitură primul pahar. Şi pe al doilea. Acum sorbea pe îndelete dintr-al treilea.

- Eşti mai frumoasă ca oricînd.

- Mulţumesc, Ce mai face Hinodeh ?

- E mai frumoasă ca oricînd.

- Dacă o iubeşti atît de mult, de ce strìngi din buze şi arunci flăcări pe ochi de furie de fiecare dată cînd îi pomenesc numele ? Ai spus că nu ai nimic împotrivă să întreb de ea.'

Cu cîteva zile mai înainte îi vorbise despre înţelegerea dintre ei doi. Numai parţial, nu-i spusese chiar tot. Nu mai putuse îndura să tacă - disperarea îl copleşise.

- Dacă îţi displace atît de mult să faci dragoste pe întuneric şi preţul pe care ţi-l pretinde Raiko ţi se pare prea mare, de ce ai acceptat de la bun început ?

- A..., a fost necesar, spuse el, fără s-o privească.

Nu putea să-i spună motivul adevărat - îi fusese de ajuns să vadă cum se chircesc buzele lui Seratard şi cum de atunci ministrul francez evitase orice contact cu el, foarte grijuliu să nu folosească aceleaşi ustensile, sau acelaşi pahar cu el, cînd ştia că boala nu se ia decît de la bărbat la femeie sau invers.

- Am văzut-o numai o data şi, mon Dieu, nu înţelegi ce înseamnă dragostea ce... — vorbele îi muriră pe buze, îşi turnă încă un pahar, sticla era acum aproape goală. Nici nu-ţi poţi închipui cît de ispititoare a fost atunci, înghiţi vinul. Imi pare rău Am nevoie de bani.

- Bineînţeles. Dar nu prea mai am. '-"Ai hârtii. Cu sigiliul lui.

- Oh ?

Era şi mai parşiv.

Din fericire, cămătarii vorbesc între ei. Completează-mi o chitanţă mîine, pentru cinci sute de dolari mexicani. Te rog.

- E prea mult.

- Nici măcar pe jumătate din cit ar trebui, chérie, spuse el abia auzit.

Se ridică în picioare şi trase perdelele acoperind ultimele licăriri ale soarelui, Mări apoi fitilul lămpii cu ulei care era pe masă şi se întinse după sticlă. îşi turnă în pahar ultimele picături şi trînti sticla la loc, în frapieră.

- Crezi că mie îmi place să-ţi fac ţie aşa ? Crezi ca nu ştiu că asta se cheamă şantaj ? Nu te teme, sînt rezonabil, nu vreau decît ceea ce ştiu că poţi să-ţi permiţi acum. O sută de dolari mexicani, sau echivalentul lor în guinee diseară, două sute mîine, o sută poimîine.

- Nu se poate.

- Totul se poate.

Scoase cu grijă un plic din buzunar. In plic nu era decît o singură foaie de hîrtie pe care o despături cu grijă. Zeci de bucăţele mici de hîrtie fuseseră lipite cu grijă una de alta ca să formeze un contur perfect. André o întinse pe masă, departe de ea. Angélique recunoscu pe loc scrisul tatălui ei. A doua pagină pe care o rupsese în bucăţi André în prezenţa ei cu mult timp în urmă.

- Poti să citeşti de acolo ? întrebă el blînd.

- Nu.

- Tatăl tău a scris, cu mîna lui, a semnat şi datat cele ce urmează : „şi sper, aşa cum am discutat, că vei reuşi cît mai curînd să aranjezi logodna şi căsătoria, indiferent prin ce mijloace. Este important pentru viitorul nostru. Struan va face solvabilă, o dată pentru totdeauna, firma Richaud Frères. Nu contează că".,.

- Nu contează, André, spuse ea blînd, fără să încerce însă să-şi ascundă, veninul. Cuvintele acestea sînt scrise cu litere de foc în mintea mea. De neşters. Şi vrei s-o cumpăr, sau o păstrezi ca pe o armă de ameninţare perpetuă împotriva mea ?

- Este o poliţă de asigurare, spuse el, împăturind-o cu grijă. O punem la loc sigur, împreună cu alte amănunte referitoare la afacerea Angélique, pentru cazul că mi s-ar întîmpla ceva neplăcut.

Angélique izbucni în rîs, lăsîndu-l descumpănit pentru o clipă.

- Oh, André, tu crezi că aş putea să te ucid ? Eu ?

- Poate anula orice aranjament financiar pe care ţi l-ar putea oferi Tess, sau pe care ar fi silită să ţi-l ofere Tess, şi ajungi la pîrnaie.

- Ce prost eşti !

Angélique apucă paharul de şampanie şi André observă; nemulţumit, cît de fermă îi era mîna. îi privea, calmă, gîndindu-se cît era de caraghios s-o silească să recunoască faptul că tot ceea ce făcuse fusese o înşelătorie şi încă şi mai caraghios să fie furios împotriva lui Hinodeh pentru că prefera întunericul - poate că el arată groaznic în pielea goală - şi era încă şi mai ridicol să scîncească din cauza preţului pe care trebuia să-l plătească pentru favorurile ei pentru că era absolut lipsit de importanţă.

- Aş vrea s-o cunosc pe această Hinodeh. Te rog să-mi aranjezi o întîlnire cu ea.

- Ce ?

Amuzată de expresia lui uluită, Angélique continuă :

- Ce ţi se pare aşa de ciudat ? Sînt interesată de această fată. Eu sînt cea care o finanţează, de fapt, dragostea vieţii tale.

Nu-i aşa ?

André se ridică tremurînd, se duse spre bufet şi îşi turnă puţin coniac.

- Vrei şi tu ?

- Nu, mulţumesc - numai ochii i se mijiră.

André se aşeză din nou în faţa ei. Un curent de aer undui flacăra lămpii, şi lumina jucă în ochii ei.

- O sută. Te rog, spuse el.

- Şi cînd o să încetez să mai plătesc, André ? întrebă ea amabilă.

Coniacul era mai bun decît şampania. André făcu faţă întrebării :

- Cînd îi voi fi achitat toată suma, înainte ca tu să pleci. ' Angélique ridică din sprîncene, se duse la un scrin şi trase un sertar. Punguţa pe care o scoase de acolo avea două sute de dolari mexicani în obani de aur.

- Şi dacă nu mai sînt bani ?

- Or să vină de la Tess. N-avem încotro. O să plătească, cumva o vom face să plătească.

- O „vom" face ?

- Am promis, spuse el, cu ochii injectaţi. Viitorul tău este şi al meu. Cel puţin asupra acestui lucru am căzut de acord.

Angélique deschise punga şi numără jumătate din bani. Apoi fără să ştie de ce, îi puse pe toţi înapoi şi i-i întinse. Aici sînt două sute de dolari mexicani, spuse ea, zîmbind într-un mod ciudat. In cont.

- Aş dori să te pot înţelege. Cîndva te înţelegeam.

- Pe vremea aceea eram o fetiţă prostuţă. Acum nu mai sânt.

André dódu încet din cap. Apoi scoase plicul şi îl ţinu deasupra flăcării. Angelicăi i se tăie suflarea cînd colţul plicului se aprinse şi apoi luă foc cu totul. André îl puse intr-o scrumieră şi după aceea îl urmăriră amîndoi cum se chirceşte şi flacăra moare. Apoi André strivi cenuşa cu fundul paharului.

- De ce ? întrebă ea.

- Pentru că ai înţeles ce înseamnă pentru mine Hinodeh. Şi, fie că-ţi place sau nu, sîntem parteneri. Dacă Tess nu plăteşte, sînt un om mort ! întinse apoi mîna. Facem pace ?

- Pace. Mulţumesc, spuse Angélique şi întinse şi ea mîna. André se ridică.

- Ar fi mai bine sa văd ce e cu Prancing Cloud. Dacă Tess e la bord, lucrurile se vor precipita.

După plecarea lui, Angélique scormoni prin cenuşă, dar nu se mai putea distinge nici un cuvînt. Era uşor pentru André să, meşterească o copie, s-o rupă şi s-o prezinte drept original, pentru ca apoi s-o ardă, dar să păstreze, de fapt, la loc sigur, originalul ca să-l poată folosi mai tîrziu. Exact genul de stratageme pe care ii adoră. De ce s-o ardă pe cea falsă? Ca să mă facă să am încredere în el pe viitor, să-l iert pentru şantaj. Pace ? Singura pace pe care o poţi dobîndi din partea unui şantajist este să nu mai ai nevoie să ascunzi lucrul cu care te ameninţă, in cazul meu, asta va fi atunci cînd EA va plăti şi banii vor fi depuşi la bancă. Şi după ce André va obţine ceea ce doreşte - probabil pe Hinodeh. Dar ce doreşte de fapt această Hinodeh ? Se ascunde de el în întuneric. De ce ? Din cauza culorii lui ? Ca să-l excite şi mai mult ? Ca să se răzbune ? Pentru că nu este

japonez ? Acum ştiu că actul iubirii poate merge de la teroace la extaz şi deziluzie, cu toate trepte!e "intermediare. Prima dată cu Malcolm-a fost pe lumină, a doua oară pe întuneric şi de fiecare dată a fost minunat. Cu cel din cealaltă viaţă .a fost întotdeauna pe lumină şi era frumos şi cumplit, avea o culoare frumoasă, totul era frumos şi cumplit şi înfricoşător şi înrobitor de puternic, nu semăna cîtuşi de puţin cu soţul meu Malcolm, pe care l-am iubit cu adevărat. Şi pe care l-am onorat — şi încă îl mai ono-re; şi îl voi onora întotdeauna.

Auzul ei fin distinse şuieratul sirenei de pe cuterul cu aburi. Trase înlături perdelele şi văzu şalupa care se desprindea grăbită de cheul lor, cu luminile aprinse la babord şi la tribord, şi cu Albert Mac Struan în cabină. In depărtare, Prancing Cloud abia se mai vedea, in timp ce îşi stringea pinzele si se pregătea de ancorare.

Mintea îi vîjîia de ginduri şi o văzu în închipuire pe duşmana ei - cu buzele strînse ca de obicei, ochii fără expresie, înaltă şi ţeapănă, osoasă şi prost îmbrăcată, apoi îşi aminti de largul portului, de înmormîntarea lui Malcolm şi zîmbi acelei amintiri, simţind cum inima îi zvîcneşte în urechi. Se ghemui din nou în fotoliu - în fotoliul lui, în fotoliul lor, o alta victorie şi privi în întunericul care se făcea tot mai des, în care nu se mai vedeau decît luminile de poziţie, abia putînd să-şi stăpînească emoţia.

Sigur că Edward era la bord.

53

Uşa biroului lui Jamie se dădu de perete şi Vargas se repezi înăuntru gîfîind.

- Şalupa a plecat de lingă Cloud, senhor, spuse el - era îmbrăcat cu hainele groase, de stradă, cu pălăria pe cap, e-şarfa înfăşurată în jurul capului, cu ocheanul în mînă.

- Are patru sau cinci pasageri, adăugă el.

- Este şi ea la bord ? Jamie nu-şi ridică privirile de la cutia în care îşi împacheta hîrtiile.

Pentru că răspunsul nu veni imediat, ridică vocea ;

- La naiba, este şi ea la bord ? -. Cred că... , cred că da.

- Ţi-am spus să mă anunţi cînd vei fi sigur, nu înainte.

- Vă rog să mă iertaţi, senhor, dar eram la capătul debarcaderului şi mă uitam prin ochean şi am crezut că e mai bine să vin să raportez şi să întreb ce să fac ?

- Du-te înapoi şi întîmpin-o, dar mai întîi asigură-te că toţi servitorii sînt gata, ai grijă să fie foc în apartamentul tai-panului, cu siguranţă că acolo va locul, iar domnul MacStruan se va muta în altă parte.

- Dar asta înseamnă că va fi uşă-n uşă cu domnişoara Angeli...

- Ştiu şi eu asta, pentru numele lui Dumnezeu, dar acesta este apartamentul tai-panului şi pe acesta o să-l primească !

Vargas dispăru. Incapabil să reziste ispitei, Jamie se repezi la fereastră. Cuterul se apropia de ţărm doar cu luminile de drum aprinse, dansînd pe hulă. Focaliză Imaginea binoclului. In cabină se distingeau vag nişte siluete - în mod clar una era femeie. Nu putea fi nici o îndoială în privinţa bonetei şi a ţinutei drepte, cu care înfrunta ruliul şi tangajul ambarcaţiunii.

- La naiba ! oftă adinc.

Ca să-şi îmbunătăţească imaginea, se lipi de fereastră. Nu reuşi mare lucru. Identifică una din siluete ca fiind căpitanul Strongbow mai mult după înălţime şi gabarit decît după altceva. Şi încă doi bărbaţi, nu trei - unul din ei Mac Struan. Cuterul înainta rapid, stricăciunile provocate de furtună la prova se vedeau bine, căci nu fuseseră reparate complet. Trecători curioşi aşteptau sub lămpile tremurătoare de pe cheu, înfofoliţi cu toţii cu fulare, şi ţinîndu-şi pălăriile cu mîna să nu le ia vîntul. Era greu de distins feţele, dar crezu că îl recunoaşte pe André şi... a, da, Vervene, Skye şi, da, şi Nettlesmlth. Se adună corbii, îşi zise el,' deşi, la fel ca şi mine, cel mai importanţi privesc din spatele ferestrelor,

In seara aceasta simţea cum îl apasă întunericul. In camera lui ardea un foc bun, dar părea că-şi pierduse căldura. Simţea un nod în gît şi o durere în piept. Controlează-te, îşi spuse el. Problemele ei sînt problemele ei, nu ale tale.

Căpitanul Strongbow coborî primul, în mantaua lui groasă, de mare. Era destul de greu să-l vezi clar, dar nu exista nici o posibilitate de confuzie. Apoi, a, da, MacStruan. Se întoarseră şi o ajutară şi pe

ea să coboare. Era îmbrăcată bine din cauza frigului, cu haine de culoare închisă, bonetă neagră şi inevitabilul şal gros pe deasupra. Exact înălţimea ei ! La dracu!

Ceilalţi doi pasageri săriră şi ei pe cheu. Ii recunoscu. Avu un moment de ezitare, apoi ieşi şi străbătu culoarul spre biroul tai-panului. Angélique scruta întunericul printr-o crăpătură în perdea. Focul ardea vesel, lămpile erau aprinse şi camera primitoare.

- Ah. Jamie, nu-i văd clar. Este şi ea acolo ?

- Mi-e teamă că da, Jamie nu remarcă nici' o modificare în expresia ei. Uite, spuse el şi-i oferi binoclul. M-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie de el.

- N-am de ce să mă uit, nici de ce să mă tem, Jamie. Cine mai e... - spuse cu o voce mai pierită ca oricînd. Cine. mai este cu ea ?

- Strongbow, Hoag şi Gornt.

Angélique se întoarse iarăşi spre fereastră ca să-şi ascundă chipul, dar Jamie reuşise să-i zărească bucuria care-i inundase faţa. Nu-i nimic dacă a văzut şi Jamie, îşi spuse ea tulburată de emoţie. Femeia aceea şi Edward împreună ? A-mîndoi împreună şi pe deasupra şi Hoag ! Nu e oare un semn bun, semn că Edward a avut succes, că a

convins-o ?

- Mă duc sus, să mă îmbrac pentru cină. Dacă doreşte cineva să mă vadă, voi fi jos imediat. Mulţumesc, dragă Jamie, spuse ea şi îl îmbrăţişa dintr-o pornire instinctivă, apoi ieşi.

Jamie privi în urma ei. De unde atîta bucurie ? Dacă Tess este împreună cu, Hoag, înseamnă că a sosit artileria grea. Oare ? Se întoarse perplex în biroul său, lăsînd uşa deschisă de perete şi continuă să-şi împacheteze cărţile şi hîrtiile. Degetele lucrau automat, gîndurile îi erau aiurea : la Tess, la viitorul lui, la shoya, la întîlnirea din seara aceea cu Nemi, la Nobila Casă. căreia îi dăruise douăzeci de ani' din viaţa lui. Fii cinstit, recunoaşte că, de fapt, nu vrei să pleci şi ştii că momentul, e prost ales ca să începi ceva de unul singur, se gîndea la viitorul sumbru al Angelicăi, la întîlnirea de a doua zi cu ministrul elveţian şi posibilitatea unor importuri de la fabricile lor de armament şi, peste toate acestea, veştile incredibile referitoare la

întîlnirea cu Yoshi, la faptul că Babcott şi Tyrer erau acum la Yedo, la tezaurul plătit de Bakufu, care fusese deja evaluat, era exact, şi se gîndea şi la sărmanul Nakama.

Sărmanul ? Este un asasin, şi de cea mai josnică speţă. Dar, n-am simţit niciodată lucrul ăsta, nu m-am simţit niciodată ameninţat de prezenţa lui. Trebuie să fie în Oraşul Beţivilor, sau pe undeva, prin Yoshiwara. Dacă veştile au ajuns pînă la noi, cu siguranţă că şi lui i-a şoptit cineva ceva şi şi-a luat tălpăşiţa. La naiba ! Acuma va trebui să mă folosesc de Tyrer sau de Johann, să le fac şi lor parte..:

Nişte voci care răsunară în foaier îi întrerupseră reveria. Un amestec de glasuri : al lui Mac Struan, Vargas, Hoag, ale servitorilor care forfoteau peste tot. Nu era nevoie să iasă să-i salute. Va fi convocat oricum cît de curind. Abătut, se întoarse la împachetat, era aproape gata.

- Jamie !

- Jame se întoarse. Şi rămase trăznit. Maurenn ! Maureen lui în uşă ! Maureen Ross.

Cu o bonetă bleumarin în cap; cu ochii albaştri privind pe deasupra fularului gros de lînă: un palton gros bleumarin peste o rochie albastră închis. Maureen Ross, douăzeci şi opt de ani. înaltă, doar o idee mai multa decît Tess - de înălţime medie, deci, puţin peste un u cincizeci, regina Victoria avea doar vreun metru treizeci.

1411

- Isuse Cristoase ! reuşi el să articuleze cu vocea sugrumată şi mintea golită de ginduri.

- Bună ziua, Jamie McFay ! ea stătea în picioare în cadrul uşii şi se ţinea dreaptă, întocmai ca şi tatăl ei, iar vocea îi tremura uşor. Pot să intru ? Maureen îşi desfăcu fularul şi zîmbi timid.

Acum o vedea bine. Acelaşi chip limpede, nu frumos, însă puternic şi ciudat de atrăgător, pistruii de culoarea alunei, exact aşa cum o văzuse ultima oară, cu trei ani în urmă, - pe cheul din Glasgow - deşi atunci vărsa lacrimi din cauza despărţirii de el. Uitase cum ochii ei...

- Bună, Scînteioară, murmură el fără să se gîndească, folosind porecla cu care obişnuia s-o alinte. Isuse Cristoase,' Maureen ?

Rîsul ei răsună gingaş ca un tril.

- Socot cuvintele acestea drept un răspuns afirmativ şi nu-i nevoie să mai iei numele domnului în deşert, băiete, O dată este suficient, căci am venit ca o fantomă din noapte ca să-ţi fac o surpriză.

Zîmbetul şi tremurul din voce o făceau mai atrăgătoare decît era. la fel ca şi lumina care îi dansa în ochi şi dragostea pe care o purta ca pe un scut. Maureen închise uşa şi se uită din nou la el.

- Arăţi minunat. Jamie, puţin cam obosit, dar la fel de chipeş ca întotdeauna.

Jamie îşi îndreptase spinarea, dar continua să stea în spatele biroului şi mintea îi vîjîia, Dumnezeule mare. eşti tu.' nu e Tess. tu erai, e uşor de confundat pe întuneric, aproape aceeaşi înălţime şi aceeaşi ţinută dreaptă. îşi amintea de scrisorile lui apatice din ultimul an şi de ultima, prin care rupsese logodna, şi în gînd îi spunea : îmi pare rău, Maursen; ţi-am scris, nu ne mai căsătorim, îmi pare rău, nu vreau să ne căsătorim, acum nu pot, acum că am rămas să lucrez pe cont propriu, este momentul cel mai prost ales şi de ce

n-ai..

- Ofi. Jamie, spunea ea din capătul celălalt al încăperi,' privindu-l şi aşteptînd, cu un zîmbet tot mai profund pe chip. Nici nu ştii rit sînt de fericită că te văd, că am ajuns în sfîrsit aici, şi ce de aventuri am avut, aş putea umple un volum în treg cu ele.

El nu se clinti din loc şi nici nu răspunse, iar pe frunte ei apăru o cută mică.

- Ai de gînd să-ţi revii în fire, băiatule ?

1412

- Tess ! hîrîi el gîtuit, Eu, Noi, am crezut că eşti Tess Struan !

- Doamna Struan ? A, nu, e la Hong Kong. O adevărată doamnă, ea mi-a aranjat să pot veni aici şi nu mi-a cerut nici un penny : Du-te să-l vezi pe Jamie McFay al tău şi transmite-i complimente din partea mea, aşa mi-a spus şi m-a prezentat căpitanului Strongbow. Căpitanul mi-a dat o cabină numai pentru mine singură. Şi m-a prezentat şi doctorului Hoag şi domnului Isteţilă Gornt.

- Cum ?

- Băiatul ăla îşi închipuie că el este o adevărată bine-cuvîntare pentru populaţia femeiască, dar cu mine nu-i merge. Eu sînt logodită, aşa i-am spus, sînt logodită în faţa lui Dumnezeu cu domnul Jamie McFay. El a spus că e prieten cu tine şi doctorul Hoag mi-a spus că ţi-a salvat viaţa, aşa că am fost amabilă cu el, dar l-am ţinut la distanţă. O, băiatule, am atîtea de aflat, atîtea să ne spunem.

- Cristoase, murmură el fără s-o audă, e uşor să greşeşti cu fularul înfăşurat în jurul feţei şi tu şi Tess aveţi cam aceeaşi înălţime şi aceeaşi ţinută.

- Of ! zise Maureen, cu ochii aprinşi brusc. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai mal lua numele Domnului în deşert; şi să ştii că ea e mai scundă, şi mai grasă, şi mult mai bătrînă ca mine şi are părul alb, iar eu am părul castaniu şi nici chiar pe întuneric nu" sînt ca ea !

Cînd văzu că nici zîmbetul ei la adresa glumei pe care o făcuse nu reuşi să stîrnească nici o reacţie în el. Maureen oftă: Exasperată, privi de jur împrejur prin cameră. Văzu carafa. Se duse imediat la ea, o mirosi ca să fie sigură că este whisky; strîmbă din nas dezgustată şi îi turnă un pahar plin, apoi o picătură în alt pahar.

- Uite,, zise ea privindu-l de aproape pentru prima dată cu o rază de bucurie în ochi Tati mereu are nevoie de cîte o duşcă cind îşi aminteşte de şocul pe care l-a avut aflînd că Scoţia face parte din Insulele Britanice.

Vraja se destramă, Jamie izbucni în ris, o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişa strîns, urîndu-i bun venit, iar paharele fură cât pe-aci să se verse în mîinile lor.

- Fii atent, băiatule, zise ea şi reuşi să pună paharele jos, apoi îl strînse în braţe disperată, după ce stătuse în picioare şi aşteptase atîta timp şi văzuse şocul de pe chipul lui în locul bucuriei la care se aşteptase şi al cuvintelor de bun sosit, şi încercase să se stăpînească, să se poarte ca o femeie matură, şi nu ştiuse ce să facă sau cum să-i spună că-l iubea şi nu putea suporta gîndul de a-l pierde, aşa că mersese la risc, riscase şi îşi părăsise limanul familiei, îşi pusese nădejdea în Dumnezeu, luase cartea de rugăciuni şi Biblia, şi pistolul

cu două ţevi al tatălui ei, le pusese în poşetă şi pornise orbeşte să străbată zece mii de mile şi de spaime. Spaime numai în sufletul ei. Nu în afară - o, nu, niciodată. Nu e în firea celor din familia Ross !

- O, Jamie, băiatule, băiatule...

- E foarte bine, murmură el, dorind s-o liniştească şi s-o facă să nu mai tremure.

Cu timpul, tremurul acela îi trecu, Maureen se relaxa, îşi dezlegă boneta şi îşi lăsă pe spate coama de păr brun roşcat.

- Acum e mai bine. Eşti un bărbat drăguţ, mulţumesc. Maureen îi întinse paharul, îl luă pe al ei şi amîndoi cioniră.

- Trăiască Scoţia, în veci, toasta ea şi sorbi. Are un gust oribil, Jamie, dar sînt atît de fericită că te văd, că nu ştiu cum să mă exprim.

îi apăru un zîmbet şi mai timid, o parte din siguranţa de sine de mai înainte îi dispăruse. îmbrăţişarea lui fusese ca cea a unui frate, nu a unui îndrăgostit. Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule ! Ca să-şi ascundă privirile de el se uită de jur împrejur, în timp ce-şi scotea paltonul şi mănuşile. A-vea o rochie călduroasă şi bine croită, o altă nuanţă de albastru, şi îi punea în valoare rotunjimile trupului, subliniindu-i talia de clepsidră.

- Domnul Mac Struan spune că poţi să foloseşti apartamentul lui, iar eu am să primesc o cameră lîngă a ta pînă o să avem o locuinţă a noastră. Ţi-ai strîns lucrurile din camerele tale, Jamie ?

- Nu, nu încă.

Zăpăcit, nu ştia cum să înceapă, dar ştia că trebuie să-i spună. Foarte curînd.

- Astea... hîrtiile şi cărţile, de astea m-am apucat mai întîi, mîine aveam de gînd să încep să strîng la etaj. Tot ce-i acolo, toată mobila de sus este a firmei Struan.

- Nu contează. Putem să ne cumpărăm mobila noastră. Maureen se aşezase pe scaunul din faţa biroului lui şi acum îl privea, cu mîinile în poală. Aştepta. Acuma trebuia să-şi muşte buzele şi să aştepte să înceapă el. Ea îşi făcuse partea ei venind aici. Poate chiar prea mult, căci venise neanunţată, dar se gîndise foarte mult şi cu multă grijă şi îşi imaginase întîlnirea asta oră de oră în toate lunile

îngrozitoare pe care le petrecuse pe mare, în timpul furtunilor din Marea Chinei după ce trecuseră de Singapore, şi al unei răscoale a pasagerilor chinezi de clasa a treia, printre care erau şi piraţi şi care fusese reprimată sîngeros. Jamie fusese steaua ei călăuzitoare şi acum venise vremea să vadă unde ajunsese cu adevărat.

- E un om rău, acest Jamie McFay, îi spusese mama ei cînd ea îi anunţase hotărirea luată. Am spus-o şi am s-o mai spun, şi nu e el omul potrivit pentru tine, fetiţo. Scrisorile lui nu sînt deloc încurajatoare, aş zice chiar dimpotrivă.

- Dar vreau să plec, mamă. O să-mi împrumute tata bani?

- Ei, dacă îl rogi.

- Vreau să mă duc. Trebuie. Am douăzeci şi opt de ani: Sînt bătrînă, am trecut de vîrsta obişnuită a măritişului. Am aşteptat atît de mult timp şi aş mai aştepta încă trei ani dacă ar fi nevoie, dar... acum ori niciodată. M-am hotărît. Mă înţelegi, mamă ?

- Eh, înţeleg. Dar... ei bine, dacă te măriţi cu el cel puţin o să fii mereu cu omul tău, nu ca mine.

Văzuse lacrimi şi ascultase sfaturi care nu-i mai fuseseră date niciodată, secrete care

nu-i mai fuseseră nicicînd-şoptite şi apoi mama ei îi spusese :

- Te binecuvîntez, fetiţa mea, mergi cu Dumnezeu. Hai să-i spunem tatei.

Acesta era maior în retragere din armata indiană, douăzeci şi cinci de ani de serviciu militar, dintre care optsprezece petrecuţi în cadrul recent formatului Regiment Gurkha, venea acasă numai în concediu, la doi sau trei ani o dată, înainte de a fi fost silit să iasă la pensie, cu zece ani în urmă, din cauza rănilor primite. Ducea acum o viaţă de pensionar. ' — Ei, fetiţo, du-te. Ai binecuvîntarea mea, cu două condiţii, spusese el. Dacă te respinge cu dispreţ, să-i spui că am să-l caut pină am să-l găsesc şi am să-l omor In al doilea rind, dacă te violează sau te bruschează, taie-i ouăle, îţi dau cuţitul meu, tînărul Sean nu va avea nevoie de el încă zece ani de acum înainte.

- Da, tati.

Cuţitul lui gurkha fiind lucrul cel mai de preţ pe care îl avea. Maureen era cea mai mare dintre cele trei surori, mai avea şi un frate

în vîrsta de opt ani, deci prima care pleca de acasă - copiii Angliei erau copiii imperiului. Jamie mai puse nişte cărbuni pe foc şi îşi mută scaunul mai aproape înainte de a se aşeza. O luă de mînă.

- Maureen, acum trei luni ţi-am scris o scrisoare.

- Mi-ai scris multe scrisori, dar nu destule, spuse ea rar, ca să cîştige timp să se pregătească.

- In toate scrisorile mele din ultimul an am încercat să-ţi explic cît am putut mai bine că aici nu e loc pentru o doamnă, aici nu e ca în India, unde este o viaţă a regimentului şi.„

- Eu n-am fost niciodată în India, după cum bine ştii, Jamie, mama a fost numai o dată şi după aceea nu s-a mai dus niciodată - îi apucase mîna cu amîndouă mîinile ei. Nu-ţi ă probleme, zise ea, şi locul acesta poate fi plăcut. Tocmai asta este treaba femeii. Eu pot să-l fac să fie drăguţ.

Nodul din gît aproape că-l făcu să se sufoce, N-ai cum să ieşi din încurcătura asta, îi striga creierul lui, fă-o acum sau n-o mai faci niciodată, fă-o acum ! Sigur că nu e cinstit şi corect, dar n-ai fost corect cu ea ani de zile, ai fost un ticălos şi ai profitat de ea toţi anii aceştia, Dumnezeule mare, ai fost logodit trei ani şi ai cunoscut-o încă alţi doi ani înainte şi eşti un ticălos... Recunoaşte şi spune-i repede. Acum ! Şi potopul se porni :

-Acum trei luni ţi-am scris o scrisoare în care îţi explicam ce simt, probabil că a ajuns după ce ai plecat tu, am considerat că este mai înţelept să desfacem logodna, tu ar trebui să mă'uiţi şi mi-a părut foarte rău, dar era cel mai bun lucru pentru tine. Şi eu n-am să mă întorc niciodată acasă în ţară şi am să rămîn să locuiesc şi să muncesc aici, n-am să plec din Asia decît dacă voi fi silit, dacă mă îmbolnăvesc sau... N-am să plec de aici, iubesc Asia, îmi iubesc meseria, dar tu nu ai nici o şansă să fii fericită aici, nu te merit şi recunosc că am profitat de tine, dar nu putem să ne căsătorim, acum nu mai este posibil, cînd tocmai sînt nevoit să pornesc o afacere pe cont propriu.,.. - făcu o pauză ca să-şi mai tragă răsuflarea şi adăugă răguşit. Nu ştiu ce să mai spun, nu mai este nimic de spus, decît să te rog din nou să mă ierţi... Asta e,

El îşi trăsese mîna, simţea cum i se strînge stomacul. îşi scoase batista să-şi şteargă fruntea.

- Iartă-mă, spuse el vlăguit şi se ridică în picioare, apoi se aşeză din nou şi începu să se joace cu paharul. îmi pare rău.

Mîinile ei continuau să se odihnească în poală. In ochi avea o privire intensă, deschisă şi nu-şi desprinsese nici o clipă privirea de pe faţa lui.

- Nu trebuie să-ţi pară rău, băiatule, spuse ea blind, ri-dicînd uşor din sprîncene. Se mai întîmplă.

Jamie rămase cu gura căscată.

- Atunci-eşti de acord ? Maureen rîse.

- Bineînţeles, cu o parte din ceea ce ai spus, nu cu totul, bineînţeles, tu eşti bărbat, eu sînt femeie şi noi vedem lucrurile diferit.

- Ei, cum adică ?

- în primul rînd în ceea ce priveşte rostul nostru. Rostul unei femei, menirea ei este să îngrijească de bărbat, să înjghebeze un cămin pentru familie, pentru asta am fost pregătite, pentru casă şi familie, care sînt lucrurile cele mai importante din lume - văzu că Jamie vrea s-o întrerupă şi adăugă repede : Tatăl, meu consideră că imperiul este mai important; dar el este bărbat. Bărbaţii trebuie să se ducă la serviciu, să muncească şi să aducă griul pentru budincă şi carnea şi, el bine da, şi o lecuţă de whisky. Dar trebuie să ai o casă unde să aduci toate astea (Fără femeie nu există cămin. Este foarte important pentru un bărbat să ştie că are cu cine împărţi povara vieţii atunci cînd lucrează, cînd îşi caută un loc de muncă sau cînd începe o afacere pe cont propriu. In mine poţi avea încredere. Din cele două, cel mai bine este să începi o afacere pe cont propriu. Şi domnul Gornt vrea să facă acelaşi lucru.

- Serios ?

- Mda, cîndva în viitor, aşa spune. Acuma s-a întors aici ca să preia treburile de la firma Brock şi Fiii şi...'

- Da ? Jamie clipi din ochi amuzat.

- Aye. A zis că o să ia locul omului care a încercat să te omoare pe tine, domnul Greyflfth.

- Greyforth. Norbert Greyforth.

Mintea lui Jamie începu brusc să funcţioneze din nou.' Se vede că m-am zăpăcit de tot cînd te-am văzut apărînd ca o fantomă, îşi zise el, am uitat şi de Hoag şi de Malcolm şi de Hong Kong.

- Ce s-a întîmplat la Hong Kong ? In legătură cu Malcolm Struan ? Gornt a spus ceva despre Morgan Brock sau despre Tyler Brock ? .

- Răbdare, frumosule, vine şi asta. Acum ne întoarcem la problema noastră, a mea şi a ta, "din moment ce ai adus în discuţie subiectul ăsta. O să facem o echipă grozavă, cea mai bună, îţi promit. Sîntem logodiţi. îţi promit că am să fiu cea mai bună soţie, îţi promit.

- Dar nu vezi, fetiţo, că nu merge ? spuse el simţind că-i este siiă de el însuşi, dar foarte sigur de intenţiile lui. Locurile acestea sînt aspre, viaţa e aspră aici, nu sînt decît cîteva femei aici, n-o să ai nici o prietenă, n-o să ai nimic de făcut.

Maureen rîse.

- Jamie, Jamie, n-ai auzit nici un cuvînt din cele ce ţi-am spus. Tocmai asta este...

O bătaie în uşă o făcu să se oprească.

- Imediat, strigă ea, se ridică în picioare şi continuă să vorbească pe acelaşi ton blînd, dar ferm. Trebuie să fie doctorul Hoag. Voia să te vadă urgent, dar l-am rugat să-mi acorde mai întîi mie cîteva minute, nu mai puteam de nerăbdare să te văd. Acuma trebuie să te las cu el, îşi luă pălăria, mănuşile, paltonul şi fularul. Nu trebuie să fii îngrijorat din cauza mea, am să mă schimb şi am să fiu gata la timp. Am să-ţi bat în uşă. Cina este la ora nouă, să nu uiţi !

- Cum ? întrebă el năuc.

- La contele acesta rus, Zerevev, sau cam aşa ceva. Sîntem invitaţi la cină, aşa mi-a spus domnul Mac Struan.

Maureen se strecură pe uşă, îi mulţumi lui Hoag şi, înainte ca Jamie să mai apuce să spună ceva, Hoag închise uşa şi se repezi spre el şi începu să turuie dintr-o răsuflare :

- La Hong Kong a fost ca un vis, Jamie, Malcolm a fost înmormîntat cu toate onorurile, în mare, aşa cum au dorit el şi Angélique !

- A fost ce ? Hoag chicoti.

- Şi eu am rămas ca trăznit. Tess a aranjat la Shek-O.' unul din locurile care îi plăceau lui cel mai mult pe lumea asta, cîteva zile înainte de sosirea mea. Cu toate onorurile, Jamie, cu toate steagurile în berna, pavilioanele de pe vase în berna, salve de tun, cimpoieri scoţieni, totul, absolut totul,' înmormîntarea tai-panului, deşi n-a fost niciodată tai-pan. Ziarele au scris despre tot, am luat cu mine tăieturi din ziare.' o lună de doliu la Hong Kong ! Guvernatorul a ordonat sa se ţină o slujbă specială în biserica noastră de pe Culme, in Valea Fericită, Chen a organizat cea mai fastuoasă procesiune si priveghere din istoria Oraşului Chinezesc - cu excepţia celei pe care a aranjat-o pentru Dirk şi bineînţeles că au izbucnit, ca de obicei, toate nenorocitele alea de incendii pe pante şi se spune că vreo cîteva mii de colibe au fost distruse, dar asta încă nu-i totul, cînd am văzut-o pe Tess... Pot să beau ceva, mi s-a uscat gîtul !

- Bineînţeles. Dăr, te rog, nu te opri, continuă ! spuse Jamie şi turnă băutură pentru amîndoi, căci şi paharul lui se golise de mult, observă că îi tremurau mîinile, Dumnezeule mare, oare de ce făcuse Tess asta, o înmormîntare pe mare, şi de ce naiba Maureen a acceptat invitaţia la cină cînd a-veam atîtea de discutat ? Continuă, te rog, pentru numele lui Dumnezeu !

Hoag sorbi mai întîi din pahar,

- Dumnezeule, ce bun e ! îşi scoase haina şi se aşeză; jos, trase aer adînc în piept şi se simţi imediat mult mai bine.' Pe Dumnezeul meu, ce bine îmi pare că te văd ! Unde rămă~ sesem ? O, da ! Cînd am văzut-o pentru prima dată pe Tess am fost foarte mîhnit din cauza ei. A fost cumplit. Ne-am în-tîlnit în vechiul birou al lui Culum şi ea mi-a zis : Ronald, spune-mi tot ce-i mai rău, dă-mi toate amănuntele, spune-mi exact aşa cum s-a întîmplat. Stătea în picioare lîngă biroul uriaş, dreaptă ca un stîlp şi palidă, palidă, niciodată n-am văzut-o aşa de palidă, Jamie, şi portretul acela al lui Dirk pe perete, care se uită la tine cu ochii lui verzi, că nici nu îndrăzneşti să spui vreo minciună, l-am spus cum m-am priceput mai bine, mai auzise cîte ceva şi de la Strongbow - îţi aminteşti că

I-am rugat să-i spună că vin cu vaporul de poştă şi că-mi pare rău că nu pot veni cu Prancing Cloud pentru că am de făcut o operaţie. Pe faţa ei nici o urmă de slăbiciune, nici o clipă, nici o dată, Jamie, m-a ascultat în timp ce-i povesteam despre Tokaido, despre logodnă, căsătorie şi moarte, cum m-am priceput şi eu mai bine, cu cît "mai multă delicateţe; - am povestit despre duel, despre Norbert, despre tine şi Gornt.

Am spus tot, nu-mi amintesc exact cuvintele, dar i-am spus tot ce s-a întîmplat. Hoag se opri o clipă, se mai răcorise acum. Ştii şi tu cum e ea, totdeauna ascunsă, reţinută, cea mai ţeapana buză superioară din toată creştinătatea. Mi-a mulţu-mit şi mi-a spus că primise certificatul de deces şi documentele anchetei de la Strongbow. Nemaipomenită femeie. Ne-Prefacută.Cam asta ar fi tot - a, da, mi-a mulţumit că am avut grijă de sicriu şi că am aranjat totul cu pompele funebre, mulţumesc lui Dumnezeu.

- Cum ?

Lui Hoag ii sticliră ochii.

- Bineînţeles că nu voiam ca sicriul sa fie deschis, I-am spus lui Strongbow să-l duca direct la firma de pompe funebre Blore, Christenson, Herberts şi Crink,'eu fac o mulţime de afaceri cu ei şi le-am poruncit - „din raţiuni de ordin medical" - să pună coşciugul într-un sicriu de-al lor, de - prima calitate, cu mînere de argint şi să-l prindă imediat in şuruburi cît mai etanş, să nu fie depus nicăieri pentru a i se aduce un ultim omagiu şi nici să nu cumva să-l deschidă, din cauza stadiului avansat de descompunere, aşa le-am spus, Şi i-am dat sfaturi şi lui Tess printr-o scrisoare, în acelaşi sens, şi în termenii cei mai fermi. Mă bucur să-ţi pot spune că totul a mers perfect, din punctul nostru de vedere. Şi al lui Malcolm - Hoag îşi umplu paharul din nou. Mă bucur că m-am dus acolo. Şi apoi, totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine.

- I-ai vorbit şi despre cealaltă înmormîntare, făcută de noi ?

- Isuse, nu, că doar nu sînt chiar aşa de prost ! Nu prea iţi merge mintea, Jamie.

- Am întrebat numai ca să fiu sigur, ripostă Jamie, nu prea încîntat să constate, că şi Hoag vorbea ca şi Maureen, s-ar putea să

aibă dreptate, da' ce naiba mă fac cu ea ? A spus Tess ceva despre Angélique ?

- Ce intenţionează să facă ? Nu, deşi mi-a pus o mulţime de întrebări. Cum se simte Angélique ?

- Bine, cel puţin aşa arată, E calmă, stă mai mult singură, cîteodată coboară la cină. Diseară va merge la contele Sergheiev, la rugămintea lui Sir William. Nu mai este cea scînteietoare de altă dată... - Iarăşi cuvîntul ăsta, îşi zise el nefericit... Dar, oricum, mai frumoasă ca oricînd. Ce a mai întrebat Tess ?

- Nu cine ştie ce. Numai despre faptele pe care le ştiam eu, da, într-adevăr ştia că erau îndrăgostiţi lulea, ca Malcolm este cel care i-a făcut curte şi nu invers, că ea s-a purtat ca o doamnă cu el, că a acceptat cererea lui în căsătorie şi a fost de acord .să se cunune pe vasul Pearl.

- Dar nimic despre ce Intenţionează ea să facă ?

- Nu, tocmai asta e curios. Credeam că o să fie furioasă pe ea, că o să-mi ceară un sfat, să-mi dea un indiciu, dar.

La urma urmelor sînt doctorul lor de familie de ani de zile, a familiei Struan şi o cunosc mai bine ca oricine altcineva. Nu a făcut nici un fel de comentarii, nu a spus absolut nimic, punea întrebări numai ca să afle unele amănunte 6e care eu uitasem să i le spun. Ciudat.

- Da, spuse Jamie. Sigur are ea ceva de gînd.

_ De acord. Bineînţeles că toată presa era plină de povestea asta, cu toate detaliile : „Taipanul moare în noaptea nunţii" - cam genul ăsta de titluri, deşi ea a încercat să le Inmormînteze cumva, nu e nici un joc de cuvinte. Am toate tăieturile din ziare pentru tine. Şi mai am şi asta.

Ochii lui sticliră în mod ciudat, îi înmînă lui Jamie un plic pe care se vedea scrisul lui Tess : D-lui. McFay. Personal, în mână.

- inainte să mă întrebi, am să-ţi spun că nu ştiu ce este înăuntru. Mi-a spus numai atît : Te rog să i-l dai domnului McFay imediat ce ajungi.

Jamie puse plicul pe birou.

- De ce te-ai întors ?

- Să nu uit, încă ceva, Bătrinul Brock şi fiul lui la-fel de ticălos şi-au făcut apariţia la înmormîntare.

- Cum aşa, neinvitaţi ?

- Au făcut furori ! Uite cum s-a întimplat. Tess a aranjat ca înmormîntarea să aibă loc pe China Cloud. Patruzeci de persoane au fost invitate la bord - guvernatorul, oamenii de vază. Sir Vincent Sindery, amiralul, generalul Skaffer - noul comandant şef ai trupelor din Asia, cîţiva oficiali pukka şi toţi tai-panii şi Gordon Chen. Nici un reprezentant al presei. Exact în momentul în care China Cloud s-a pus în vînt la Shek-o şi slujba era gata să înceapă, bătrînul Brock şi Morgan au venit cu cliperul lor, Hunting Witch. S-a oprit la cîteva cabluri cu pavilionul la jumătatea catargului, el şi Morgan pe "dunetă, îmbrăcaţi elegant, ca de înmormîntare, cu Jobene. că-aia cu jabou şi cînd sicriul a intrat în mare, ticălosul a tras o salvă de tun şi a deschis o sticlă de şampanie - toţi cei de la bord au spus că au auzit dopul. Au băut şi au închinat un toast, apoi au aruncat sticla şi paharele in mare şi-au ridicat jobenele şi au plecat făcînd mult zgomot.

- Ticăloşii ! Ticăloşi nenorociţi !

-' Da. După aceea au pretins că au făcut aşa în onoarea sărmanului băiat mort ! Guvernatorul stătea chiar lingă Tess a spus că Tess n-a făcut nici o mişcare, n-a spus nici un cuvînt, a continuat să stea neclintită ca un stîlp, atîta doar că respiraţia i-a devenit şuierătoare şi violenţa ei l-a cutremurat, a simţit şocul pînă în boaşe..., ştii tu cum e ea... O, uitam să-ţi spun : Gornt era şi el pe punte cu cei doi Brock.

- Maureen mi-a spus că va prelua treburile firmei de aici:

- Da. Cu toate astea, este un tînăr drăguţ. Aşa mi se pare. Chiar aşa. Mi-a spus că I s-a ordonat să fie pe puntea navei Hunting Witch şi, am uitat de Maureen ! Jamie, eşti un bărbat norocos !

- Mulţumesc.

- Foarte norocos, Hoag îi întinse mîna. Felicitări.

- Mulţumesc ! Jamie îi strînse mîna şi se prefăcu încîn-tat, plin de bucurie. Am crezut..., noi am crezut că e Tess. Cu binoclul, pe întuneric şi cum era de înfofolită, uşor să faci confuzie.

- Eh ? Aiurea, nu seamănă deloc cu ea ! Jamie spuse exasperat :

- Ştiu, dar au aceeaşi înălţime şi cam aceeaşi ţinută,' exact ca Tess, ştii tu, aşa ţeapănă !

Hoag ridică din sprîncene a mirare, apoi mormăi : -'Nu m-am gîndit niciodată. Acuma dacă spui tu, aşa e,' e adevărat, dar cînd te uiţi la ea nici vorbă de asemănare cu Tess, trebuie să fié cu cel puţin zece-doisprezece ani mai tînără şi apoi, părul acela roşcat scînteietor, şi personalitatea ei strălucitoare...

- Isuse Cristoase, las-o baltă ! A fost o eroare !

- Una fericită, Hoag simţi că i se face greaţă. Nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să călătoresc cu Tess, nu, pe Dumnezeul meu, chiar deloc. Maureen a ta este formidabilă ! A spus că ţi-a scris că vine.

- Da, mi-a scris la Hong Kong, nu aici. Şi nu a menţionat data sosirii.-

- A, probabil că nu a avut timp, pentru că Prancing Cloud pleca imediat şi ea abia venise. Ar fi mai bine să ai grijă de ea, să n-o pierzi. Gornt este deja cu ochii pe ea.

Jamie roşi, simţi că este gelos-fără să vrea.

- Mulţumesc pentru informaţie. Ce mai fac copiii lui Tess? I-ai văzut ?

- O, da. Sînt cu toţii sănătoşi, deşi Duncan a mai avut încă o răceală zdravănă. Au fost cu toţii la înmormîntare - arn auzit că era o privelişte aşa de tristă cînd micul Duncan încerca să facă pe viteazul, Eliza şi Ronald plîngeau, iar Tess avea un văl foarte gros pe obraz - toţi înţelegeau că este sfîrşitul unei ere, sfîrşitul liniei lui Dirk; - cu excepţia lui Dun-can, dar el nu va putea moşteni încă mulţi ani de acum înainte, are numai zece ani. Nu sînt semne bune pentru Nobila Casă. Zvonurile din Hong Kong susţin că Brock va înghiţi Nobila Casă cît de curînd.

- Nici vorbă ! Jamie încercă să pară convingător. Va veni un nou tai-pan, din spiţa lui Robb, Robb Struan, fratele vitreg al lui Dirk. Unul dintre fiii sau nepoţii lui va fi tai-pan.

- Presupun că ai dreptate, dar nu va fi acelaşi lucru. Ce nenorocire cu Malcolm, în el îşi pusese Tess toate speranţele. Tot timpul cît am fost la Hong Kong nu m-am gîndit decît la

inmormîntarea noastră... - cît de inutilă a fost, nu-i aşa ? Ar fi mai bine să uităm pentru totdeauna de ea. Malcolm a fost înmormîntat acolo, la Shek-o, şi gata !

- Aş fi vrut să fi fost aşa, aşa cum dorea şi Sir Wiliiam şi noi toţi.

Cu o noapte în urmă, Jamie avusese încă un coşmar, in legătură cu ceea ce îi spusese boţmanul că văzuse, adică un cadavru care se zbătea să lasă la suprafaţă, cu ochii larg deschişi. Simţi că-l ia din nou cu frig.

- Am făcut tot ce-am putut. Acum, spune-mi, de ce te-ai întors ? întrebă el.

Hoag se ridică în picioare.

- M-a rugat Tess, dacă nu vreau să... ăăă, să duc corespondenţa lui MacStruan, ţie, o scrisoare Angelicăi - îl privi pe Jamie în ochi. Nu ştiu ce este în ele.

- In ele ? Ai spus o scrisoare l Hoag roşi.

- O, ă, da. Nu ştiu ce este... în ea. Hai mai bine să mergem...

- Dar vorbeşte o dată pentru Dumnezeu !

- Tess m-a rugat să-i dau o scrisoare, asta-i tot.

- Haide, vorbeşte, te cunosc eu !

- Cred că e mai bine să mă duc s-o văd pe ea, sigur că vrea să afle..., spuse Hoag iritat.

~ Stai jos ! Ce fel de scrisori, pentru numele lui Dumnezeu ?

- Nu ştiu ab...

Termină cu prostiile astea ? Ce fel de scrisori ! Hoag ezită o clipă apoi vorbi :

1424

- Dacă juri pe capul mamei tale ! am să-ţi spun.'

- S-a făcut !

Doctorul se aşeză din nou.

- Ea, adică Tess a zis aşa : Dă-i femeii aceleia scrisoarea aceasta, aşteaptă apoi o săptămînă sau cam aşa ceva şi dă-i una din acestea două. Mi-a dat în total trei, dar nu ştiu ce scrie în ele, jur pe Dumnezeul meu că nu ştiu.

- O săptămînă ? Una din scrisorile astea două ? Una dacă este însărcinată şi alta dacă nu e ?

- Pe 11 ar fi prima zi, dar,.., ăăă..., nu se poate, spune chiar din prima zi, trebuie să aşteptăm cel puţin două săptămîni şi, chiar şi atunci, e mai bine şi mai sigur să aşteptăm O lună şi să vedem dacă are ciclu sau nu. Data poate varia, adesea e greu de precizat, mai ales în cazul ei, căci sărmana fată a trecut printr-o mulţime de stresuri, oricum, Tess m-a rugat să aştept pînă am să fiu sigur. Hoag răsuflă adînc. Poftim, acum ştii totul.

- Tess ţi-a cerut să aştepţi pînă o vei examina ?

- Păi, da, pînă cînd am să fiu sigur.

- Aşadar, ai o scrisoare pentru cazul că este şi alta pentru cazul că nu este ?

- Da... doar ţi-am spus. Da.

- Cui ai mai spus? Jamie îl sfredelea cu privirea.

- Nimănui.

- Cui ?

- Să te ia naiba ! ţipă Hoag, apoi zise : Lui Gornt.

- .Isuse Cristoase, dar de ce tocmai lui?

- Nu ştiu, părea că ştie deja, s-a repezit să tragă aceeaşi concluzie ca şi noi toţi, sînt de acord că este foarte limpede acuma, mai ales că m-am întors, i-am spus lui Tess asta,' dar ea n-a zis nimic, s-a mulţumit să se uite la mine cu ochii ăia ai ei cenuşii. Pentru tine e uşor, Jamie, seinei el. E uşor pentru tine şi pentru cei de teapa lui Gornt, voi sînteţi puternici şi sînteţi obişnuiţi cu afacerile şi în meseria asta a voastră ce altceva trebuie să faci dacă nu să spui minciuni tot timpul? Ei bine, noi doctorii nu sîntem obişnuiţi cu asta.

Dezgustat de propria lui 'incapacitate de a ţine un secret; Hoag pufni supărat.

- Nu mă mai pot schimba. Tess mi-a zis să vă spun de ce m-am întors, ţie, lui Sir William şi lui Albert,' nimănui altcuiva.

- Nu-ţi face griji ! Nu va fi nici un om în Yokohama care să nu-şi dea seama de ce te-ai întors, pentru numele lui Dumnezeu ! Sărmana Angélique ! Pentru cine mai ai scrisori de la Tess ?

- Păi... pentru Sir William.

- Şi pentru mai cine ? Ci, vorbeşte o dat', pentru Dumnezeu !

- Pentru Skye.

Afişind un calm pe care nu-l simţea deloc, Hoag îi înmînă Angelicăi plicul care purta sigiliul Nobilei Case. Angélique avea un nod în stomac de cînd îi spusese Jamie cine venise cu Prancing Cloud, oricît de mult ar fi vrut să para detaşată. Nici chiar vestea pe care i-o adusese imediat Vargas, că nu era vorba de Tess Struan, ci de logodnica lui senhor McFay nu reuşise s-o calmeze. Şi nici relatarea lui Hoag despre înmor-mîntarea lui Malcolm, care, dimpotrivă, o năuci şi mai tare.' Scrisul de pe plic era cît se poate de citeţ : ..Angélique Richaud; în mină".

- De ce n-o citeşti cît sînt încă aici ? zise el, îngrijorat de îmbujorarea ei brusca.

- Vrei să spui, că ţi-e teama să nu leşin ? întreba ea sever, aşezîndu-se pe scaunul înalt de lîngă foc, scaunul lui Malcolm, pe care îl luase din apartamentul lui înainte de a-l elibera pentru Albert MacStruan.

Hoag ii vorbi pe un ton blînd :

- Mă gîndesc că poate ai să simţi nevoia să vorbeşti. Eu iţi sînt şi prieten şi doctor.

Se grăbise să vină aici, sus, direct de la Jamie, bucuros să scape de interogatoriu, o salutase şi o îmbrăţişase viguros,' apoi evitase întrebarea ei - ,,Ce s-a întîmplat la Hong Kong?",' spunindu-i : .

Numai o clipă, lasă-mă mai întii să te privesc - o cerceta şi cu ochi de medic, şi de prieten, în ambele cazuri, îi plăcu ceea ce văzu. Doar o idee !

. "Scrisoarea nu este adresată corect. Trebuia să fie adresată Doamnei Angélique Struan, sau Doamnei Malcolm struan - 0 înapoie stînjenită.

~ Tess a spus că aşa o să faci, spuse el blînd.

Ce deşteaptă, de ce n-a adresat-o cum se cuvine.

- Ii vine greu şi ei, aşa cum îţi vine şi ţie. Nu uita că e o mamă care a pierdut un fiu. Ai răbdare, Angélique.

- Răbdare ? Eu ? Cînd sînt asediată din toate părţile pentru că m-am căsătorit cu un om minunat pe care l-am iubit şi... Eşti de partea ei, Casa Struan te plăteşte !

- Asta e adevărat, dar eu sînt de partea cui cred că e mai bine, şi asta nu e de vînzare, nici măcar pentru tine Hoag şedea calm şi prietenos pe scaun, încăperea era caldă şi feminină, dar încordarea plutea în aer, văzu cum vena de la gîtul ei pulsează puternic, iar degetele i se strîngeau spasmodic. V-am ajutat pe tine şi pe Malcolm, dar numai pentru că am considerat că aşa e cel mai bine. Pentru informarea ta; trebuie să-ţi spun că mi-am dat demisia cînd am fost la Hong Kong. Este ultima îndatorire pe care o mai îndeplinesc pentru Nobila Casă.

- De ce-ai făcut asta ? întrebă ea uluită. Hoag zîmbi din nou într-un mod ciudat.

- Mă întorc în India. Am să încerc să regăsesc ceea ce am pierdut. Cît mai repede.

- Ah ! Arjumand - asta o făcu să se simtă mai bine, se aplecă puţin înainte şi îl atinse uşor cu mîna. Te rog să mă ierţi, îmi pare rău că am spus ceea ce am spus, am greşit. îmi pare rău. îmi-pare tare rău.

- Nu te mai gîndi la asta. Nu uita că eu sînt doctor înţeleg foarte bine în ce stare de stres te afli. Mă. aşteptam la mai rău.

Hoag rupse sigiliul şi deschise plicul. înăuntru era alt plic; adresat simplu : Angélique.

- Ea mi-a spus să procedez aşa. Un compromis, nu-i aşa ? Sugerat.

- De tine ?

- Da.

- Ştii ce scrie ?

- Nu. Martor mi-e Dumnezeu că nu ştiu. Vrei să plec ?. Privirea ei rămăsese lipită de scrisoare. O clipă mai tirziu clătină din cap, aşa că el se duse la fereastră, ca s-o lase; să se simtă în largul ei, trase perdelele la o parte şi privi în; noapte, cu inima bătîndu-i la fel de tare ca şi ei. Angélique, ezită o clipă, apoi deschise scrisoarea. Nici un fel de formulă de politeţe, nici un nume.

„Nu pot să te iert pentru ceea ce i-ai făcut fiului meu.

Sînt convinsa că, la îndemnul şi cu încurajarea tatălui tău; te-ai ţinut scai de fiul meu ca să-l convingi să se căsătorească cu tine, sub

orice forma de cununie. „Căsătoria" ta cu fiul meu nu este legala, sînt sigura. Aceasta „căsătorie" i-a grăbit moartea, sînt sigura - certificatul de deces indica acest lucru, sînt sigura, In acest scop, avocaţii Casei Struan întocmesc actele necesare pentru a aduce cazul în faţa Curţii Suprema din Hong Kong. Daca porţi în pîntece copilul fiului meu, lucrul acesta nu va abate drumul dreptăţii şi nici nu va face ca acesta să nu fie declarat ilegitim.

Nici nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru preţioasa Informaţie care mi-a fost dată, la îndemnul tău, de o cunoştinţă comună.

Dacă, aşa cum bănuiesc, materialul respectiv se va dovedi a fi valabil, eu şi Nobila Casă îţi vom fi îndatoraţi ţie şi acestei persoane, un ajutor de nepreţuit. Faptul că el a spus un preţ - rezonabil, ţinînd seama de valoarea informaţiei —! nu este treaba ta, tu n-ai cerut nimic şi nu vei primi nimic' Insă darul pe care l-ai făcut memoriei fiului meu şi viitorului Casei Struan merită mai multă consideraţie.

Cum să rezolv acest impas ?

Soluţia, dacă poate fi găsită, trebuie să fie numai între noi, ca două duşmance — căci asta vom fi întotdeauna - şi ca femei.

în primul rînd îţi cer să cooperezi cu dr. Hoag şi să te examineze la timpul potrivit ca să putem stabili dacă porţi sau nu copilul fiului meu. Bineînţeles că îl poţi consulta şi pe dr; Babcott, sau pe oricine altul pentru a corobora diagnosticele.'

In al doilea rînd, să aşteptăm încă o lună ca să fim siguri şi după aceea vom vedea cum procedăm. Pînă atunci cererea de trimitere în judecată va fi elaborată şi gata de a fi supusă Curţii - nu este vorba de o ameninţare, ci de un fapt. Pină atunci, dovezile furnizate de cunoştinţa noastră vor fi puse în valoare, parţial. In momentul de faţă nu văd cum ar putea să eşueze. Faptul că l-ai convins să mă vadă. aşa cum am spus mai sus, m-a obligat pe mine şi Nobila Casa faţă de tine.

Poate că, pînă atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, impasul va fi rezolvat.

Tess Struan, Hong Kong, 30 decembrie '62". Mintea Angelicăi şovăia între fericire şi groază, între victorie şi înfrîngere. Cîştigase sau

pierduse? Tess Struan nu promitea nimic, dar nu flutura oare o creanga de măslin '< Somaţie legală ? Curtea ? Boxa acuzaţilor ! Ca prin ceaţă işi aminti de cuvintele lui Skye, cit de uşor ar fi pentru adversarii ei s-o zugrăvească ca pe o Jezebel fără o leţcaie, fiica unui trădător şi alte asemenea adevăruri deformate cu bună ştiinţă. „Impas" şi „hotărîre" ? Asta nu însemna oare că repurtase o victorie, fie ea şi parţială ?

Edward ! Diseară sau mîine Edward o să-mi spună ! Şi domnul Skye, el e deştept, el trebuie să ştie, o, Dumnezeule, sper să ştie !

Ridică privirile şi văzu că Hoag se uită la ea.

- O, scuză-mă, am uitat...

Işi răsuci încurcată o mînecă, bătea din picior de enervare.

- O, poate vrei ceva de băut, s-o sun pe Ah Soh, eu... |mi pare rău.,., nu cred că.,. - formula cuvintele cu dificultate, Hoag sesiză schimbarea şi se întrebă dacă nu cumva aceasta era criza la care se aştepta, toate simptomele erau prezente ! spasme la degetele de la mîîni şi de la picioare, faţa albă,' ochii larg deschişi, pupilele schimbate.

- Ce zice ? întrebă el calm.

- Aaa,,, nimic. Numai să mai aşteptăm pînă cînd..., cuvintele ii muriră pe buze şi privirea i se pierdu în zare.

- Pînă cînd ? întrebă el, ca s-o readucă cu picioarele pe pămînt ascunzîndu-şi îngrijorarea.

Dar Angélique era cu gîndurile la ceea ce citise. Aşadar, liniile de luptă fuseseră trasate. Ştia şi ce e mai rău şi ce e mai bine. Duşmanca ei făcuse prima mişcare şi îşi declarase intenţiile. Acum putea să intre şi ea în luptă. Impunîndu-şi condiţiile ei. Greaţa aceea îi dispăru, în locul ei veni febra. Gîndul că EA se purtase atît de murdar şi cu atîta răceală o făcea să clocotească de furie ; nimic, nici un gînd, nici o preocupare pentru ea, nici cea mai mică concesie pentru dragostea şi durerea ei faţă de moartea lui Malcolm, nimic. Nimic Şi lucrul cel mai rău era că spunea nelegitima cînd fuseseră căsătoriţi corect, în conformitate cu legea britanică.,., mi s-au dat asigurări ! N-am să mă tem, îşi zise fierbînd de mînie, totul mi s-a întipărit pe veci în memorie. Privi din nou spre Hoag tremurînd.

- Spune că vrea să,.., vrea să aşteptăm, dumneata şi cu mine, să vedem dacă port sau nu copilul lui Malcolm. vrea să fie sigură, asta vrea !

- Şi după aceea ?

- Nu spune. Ea..: ea vrea să aştepte şi să aştept şi eu. Vog... Cred că vrea să spună că poate o să fie pace . o solu... iar tremurul îi dispăru ca şi cînd o hotărîre brusca l-ar fi oprit şi vocea îi deveni şuierătoare, plină de venin. Sper să fie pace, pentru că..., pentru că, pe Sfînta Fecioara,, sînt văduva lui Malcolm Struan şi nimeni, nici o Curte, nici chiar 8lestemata de Tess Struan nu-mi poate lua aceasta calitate ! Hoag îşi stăpîni nervozitatea şi spuse precaut :

- Aşa credem cu toţii. Dar trebuie să te linişteşti şi să nu-ţi mai faci griji. Daca ai o cădere nervoasă, ea va cîştiga şi tu vei pierde, indiferent care este adevărul. Nu trebuie...

Uşa se dădu de perete. Ah Soh năvăli înăuntru. - - Missee-tai-tai ?

- Ayeeyah ! se înfurie Angélique. Ieşi afară ! De ce nu baţi la uşă ?

Ah Soh rămase înfiptă pe picioare, încîntată în sinea ei că diavoliţa străină îşi pierduse cumpătul şi, în felul acesta, şi cinstea obrazului.

- Mesej, tu vrea, heya ? Mesej, missee-tai-tai ?

- Ce mesaj ?

Ah Soh pufni şi îi înmînă un plic mic, mai pufni o dată şi plecă. Scrisul lui Gornt. Angélique coborî imediat de pe piscurile furiei ei. înăuntru era o carte de vizită pe care erau gravate iniţialele E.G. Mesajul era următorul : „Cele mai călduroase salutări.

A fost o vizită cît se poate de interesantă la Hong Kong. Putem să ne întîlnim mîine dimineaţă ? Servitorul tău cel mai supus, Edward Gornt". Se simţi dintr-o dată întreagă din nou. plinà de dîrzenieşi speranţă şi dorinţă de luptă.

- Ai dreptate, doctore, dar n-am să mă prăbuşesc nervos, jur că n-am s-o fac, de dragul lui Malcolm, al lui Jamie. pl domnului Skye, de dragul meu şi al dumitale. Eşti un prieten scump şi acum mă simt foarte bine. Nu trebuie să mai discutăm despre acea femeie -

Angélique îi zîmbi şi Hoag înţelese că zîmbetul era şi bun şi rău - conţinea multe semnale- de primejdie. Vom aştepta, vom aştepta şi vom vedea ce ne aduce viitorul. Nu-ţi face griji, dacă n-am să mă simt bine; te chem imediat. Angélique se ridică în picioare şi îl sărută Pe Hoag pe amîndoi obrajii. Iţi mulţumesc încă o dată, priene drag

- Vii diseară la contele Sergheiev ?

- Poate. Nu ştiu, sînt puţin cam obosit, spuse el şi plecă, ascunzându-şi presimţirile sumbre.

Angélique mal citi o dată biletul. Edward este circumspect, încă un semn bun, îşi zise ea. Dacă era interceptat sau citit de altcineva, nu dezvăluia nimic. „Interesantă" era un cuvînt bine ales, iar „servitor supus", de asemenea, ales cu multă grijă. Ca şi cuvintele femeii aceleia, Dumnezeu s-o pedepsească. Ce să facă acum ? Să se îmbrace pentru cină. Adună-ţi aliaţii. Strînge-i în jurul tău. Pune în aplicare planurile pe care le-ai gîndit. Şi fă din Yokohama bastionul tău invincibil împotriva acelei femei.

- Ignoră-i pe soldaţii gai-jini care încearcă să te găsească şi uită-l pe Akimoto, spuse Katsumata, scîrbit de acest obstacol neaşteptat în planurile lui.

- Noi trei sîntem destui. Atacăm mîine, dăm- foc bisericii şi scufundăm nava. Takeda, tu te ocupi de biserică.

- Cu plăcere, sensei, dar de ce să nu recurgem la planul lui Ori şi să dăm foc Yokohamei ? Hiraga are dreptate, las-o încolo de navă, Hiraga are dreptate, îmi pare rău, spuse Takeda, înclinînd spre partea lui, la urma urmelor, Hiraga era conducătorul din Choshu şi era un lucru înţelept să te gîn-deşti şi la retragere. Are dreptate cînd spune că va fi greu să ne apropiem de navă pe marea aceasta şi cu vîntul acesta, fără să fim observaţi. De ce să nu aplicăm planul lui Ori şi să ardem cuibul gai-jinilor ? '

- Pentru planul lui Ori este nevoie de timp şi de vînt din sud, spuse Hiraga. Sînt de acord că e un plan mai bun. Trebuie să mai aşteptăm.

- Nu, spuse Katsumata aspru, brutal. Dacă avem curaj, le putem face pe amîndouă, cu curaj ! Putem ! Pe amîndoua. Cu adevăratul curaj shishi !

Hiraga era înspăimîntat de soldaţi şi mintea îi funcţiona mai încet. Nu-l mustra conştiinţa că-l omorîse probabil pe cerşetor - omul zăcea nemişcat în noroi şi ceva mai tîrziu, cînd se întorsese să caute gura puţului şi se tîrîse orbeşte prin tunelul strimt şi apa îngheţată.

- Numai cu noi trei este imposibil, spuse el, şi mâine e prea curînd, indiferent ce decizie vom lua. Dacă ne hotănm să dăm foc coloniei ne trebuie trei zile ca să plasăm fitilele. Sfatul meu este să nu ne grăbim.

Hiraga era înfăşurat într-o plapumă, iar pe dedesubt era în pielea goală, nu avea decît acoperitoarea pentru şolduri.' Servitoarele îi uscau hainele ude leoarcă de apa din tunel.'

în căsuţa aceea era frig. vîntul sufla prin pereţii shoji şi avea nevoie de toată voinţa lui ca să nu dîrdiie pe faţă. îi venea greu să se concentreze. Nu înţelegea de ce îl caută soldaţii. în momentul în care sosise aici, Katsumata îi ceruse supărat lui Raiko să trimită spioni în colonie ca să afle ce se întîmplase şi işi făcuseră toţi trei planul cum să scape din Casa celor Trei Crapi în cazul în care se vor face percheziţii şi în Yoshi-wara. Se uita acum la Katsumata, care turna sake. Supărarea ii asprise şi mai mult trăsăturile deja dure, făcîndu-l să pară şi mai periculos.

- Hiraga, părerea mea este să atacăm mîine, zise el.

- Părerea mea, ripostă la fel de ferm Hiraga, este să ne mişcăm numai atunci cînd avem o cît de mică şansă de reuşită şi nu înainte - acesta a fost întotdeauna sfatul tău - numai dacă nu sîntem prinşi şi trebuie să înfruntăm moartea sau captivitatea. Takeda, care este părerea ta ?

- Mai întîi aş vrea să ştiu care este planul tău. Cunoşti ţinta ca nimeni altul. Ce ai vrea să faci ?

Hiraga işi bău~ceaiuî fierbinte, îşi înfăşură plapuma mai strîns în jurul trupului, prefăcîndu-se că se gîndeşte, recunoscător pentru faptul că Takeda înclina de partea lui.

- Dacă aş avea drum liber în colonie ca de obicei, Akimoto şi cu mine am putea plasa fitilele în trei zile peste tot - patru sînt deja pregătite şi ascunse în casa noastră din sat, zise el, înfrumuseţînd povestea. Ne-ar trebui cel puţin şase, opt ar fi cel mai bine : cîte unul

în fiecare din cele două clădiri cu etaj - sînt de lemn foarte uscat şi aproape că erau să ardă şi la ultimul cutremur, apoi unul în casa şefului gai-jinilor, în casa de alături, trei sau patru în Mahalaua Beţivilor,' cîte unul în fiecare biserică. Şi în confuzia generală ne putem face scăpaţi cu barca noastră spre Yedo.

- Şi cît de mult timp v-ar trebui pentru, asta ? întrebă Katsumata şi mai dur, iar cei doi bărbaţi se foiră neliniştiţi, de cîte zile aveţi nevoie acum cînd nu mai ai drum liber ca de obicei ?

- Am să-ţi pot spune imediat ce voi afla de ce mă caută soldaţii, spuse Hiraga stingherit.

Săbiile lui Katsumata erau lingă acesta, săbiile lui erau la îndemână- în momentul în care sosise îi ceruse lui Raiko săbiilr lui pe care ea le Pastra ascunse dacă era nevoit sa fugă pe neaşteptate peste ziduri, în cîmpul de orez din spatele Yoshiwarei : căzuseră cu toţii de acord că era prea periculos să se ascundă în tunel.

- Takeda ? întrebă Hiraga.

- Propun să aşteptăm pînă aflăm ce necazuri ai. Atunci ne putem pune de acord asupra unui plan final, sensei, dacă putem face ceea ce a propus Hiraga, eu aş fi pentru asta.

- Trebuie să atacăm mîine. Acesta este planul nostru.

Gîndindu-se mai bine, Hiraga aruncă încă o momeală.

- Cel mai bine ar fi dacă am putea să le facem pe a-mîndouă - să scufundăm şi nava, să dăm foc şi coloniei, zise şi ca să-l momească pe Katsumata. Lucrul este posibil, dacă îl plănuim bine, dar avem nevoie de mai mulţi oameni. Incă vreo cîţiva oameni, sensei, adăugă el folosind titlul rangului acestuia, pe care evitase să-l pronunţe pînă atunci, tocmai pentru a-l flata încă şi mai mult.

- Am putea chema trei oameni de la Yedo. S-ar putea duce Takeda după ei, pe el nu-l cunoaşte nimeni şi în trei sau patru zile ar fi înapoi cu ei. Eu sînt cunoscut şi nu mă pot mişca decît în momentul atacului. Tu o să ne conduci împotriva navei - eu am să le arăt oamenilor unde să plaseze materialele incendiare, pot să-i îndrum unde să se ducă şi cum' să facă treaba.

- Este un plan bun, sensei, zise Takeda, căci întrezărise posibilitatea de a scăpa cu barca, fiindcă nu era el omul unui atac sinucigaş. Eu mă duc la Yedo şi găsesc oamenii.

- Ai să fii prins, spuse Katsumata şi buzele lui formau o singură linie subţire. N-ai fost niciodată acolo şi nu ştii aleile şi pe unde s-o iei. O să fii prins.

Era gata-gata să explodeze de furie, pentru că nu putea să atace de unul singur şi avea nevoie de aceştia doi sau de alţi oameni, dar dacă nu-l urmau nu se putea realiza nimic! Dacă trebuia să se ducă cineva, acela era el. Gîndul acesta, nu-i displăcea, pentru că locul în care era acum nu-l încînta nu avea suficiente ieşiri, nici destule locuri unde să se ascundă - se simţea în siguranţă numai la Kyoto sau la Osaka, sau la Yedo, sau acasă, la Kagashima. Eeee; ar fi bine să-mi pot revedea casa şi familia. Dar al mei de-acasă trebuie să mai aştept, îşi zise el şi îşi întări inima.'

- Sonno-joi trebuie să meargă înainte, Yoshi trebuie urnit...

- Cei trei barbati puseră simultan mîinile pe săbii. Pe uşd shoji se desenaseră nişte umbre.

- Katsumata - sama ? Era Raiko. Am venit cu o tată.

— Poftim înăuntru.

Cînd văzură că e Raiko, se relaxară. Raiko făcu o plecăciune, fata făcu şi ea la fel şi ei le răspunseră la fel.

- Spune-le, Tsuki-chan, se adresă Raiko fetei.

- M-am dus la casa lui shoya, stăpîne. A spus' că Akimoto a fost dus la şeful gai-jinilor şi, la scurt timp după aceea, la închisoarea lor. N-a putut lua încă legătura cu el, dar când, se va da prima masă, pe care o servesc oamenii noştri, o să putem afla malimulte.

- Bine. A fost maltratat sau bătut ? întrebă Katsumata.

- Nu, stăpîne, nici una, nici alta.

- N-a fost bătut ? Eşti sigură ?

- Şi shoya era mirat, stăpîne. Akimoto-sama fluiera şi cinta şi a fost auzit că spune, ca şi cînd ar fi fost cuvintele cintecului : Cineva a trădat pe cineva.

Hiraga se întunecă la faţă :

- Aşa striga şi în sat. Ce-a mai spus shoya ?

- Shoya spune că îi pare rău, dar nu ştie încă de ce te caută soldaţii, Gărzile sînt tot acolo. Imediat ce va afla motivù' ne va trimite vorbă.

- Mulţumesc, Tsuki-chan, spuse Raiko şi-i făcu semn să plece.

- Dacă n-a fost bătut, asta înseamnă că le-a dat informaţia pe care o doreau şi l-au băgat la închisoare ca să-l apere de tine ? întrebă Katsumata.

- Nu. Nu le-a spus nimic, spuse Hiraga, cu gîndurile în altă parte : cine e trădătorul ? şi ochii lui o ţintuiră pe Raiko,'

~ Poate că am să pot afla eu, zise aceasta. Urmează sa sosească din clipă în clipă un client gai-jin care s-ar putea să ştie. Şi în mod sigur poate să afle.

André intră în camera ei cu un zîmbet silit.'

- Bună seara, Raiko-san, spuse el, dezgustat de propiia slăbiciune.

Ea îi răspunse la salut cu răceală şi îi oferi ceai. După ce vasul cu ceai fu luată, André îi înmînă punga cu bani.

- Aici altă plată, pare rău, nu tot, dar destul pentru mo-ment. Ai vrut vezi la mine ?

- Intre prieteni, putem să mai aşteptăm puţin, aşa e frumos, spuse ea plictisită, cîntări în mînă greutatea săculeţului; fu mulţumită, în sinea ei, de conţinutul acestuia - pentru moment - şi pentru că această chestiune de primă importanţă fusese rezolvată, şi apoi adăugă pentru a-l ţine sub tensiune : Să aşteptăm puţin e corect între prieteni, dar mult nu e corect; chiar deloc.

- Promit mai mult, o zi sau două.

- Imi pare foarte rău, sînteţi foarte mult în urmă cu plăţile.

André ezită o clipă; apoi îşi scoase din degete inelul cu sigiliu.

- Poftim.

- Nu-l vreau, spuse Raiko. Ar trebui s-o eliberez pe Hinodeh şi s-o las să plece şi atunci tu..

- Nu, te rog, nu... ascultă, am informaţie.

André nu se simţea deloc bine, atît din cauza primirii ei foarte reci, cît şi din cauza migrene! care îl apucase în timpul întrevederii cu Yoshi şi de care încă nu scăpase. Şi din cauza Angelicăi. Şi pentru că

Tess Struan nu se afla la bordul vasului Prancing Cloud, căci astfel ar fi fost mai uşor să negocieze o înţelegere şi să dobîndească averea de care avea nevoie. Nu avea nici un chef să se ducă la Hong Kong şi s-o provoace acolo, chiar pe terenul Nobilei Case.

Angélique este singura ta şansă, îi ţipa creierul tot timpul. Seretard l-a consultat din nou pe Ketterer, apoi pe Sir William, ba chiar şi pe Skye în legătură cu valabilitatea căsătoriei. Toţi au fost siguri că va fi legală în faţa oricărui tribunal.'

- La Hong Kong ? Nu sînt chiar aşa de sigur, mîrîise Ketterer, iar ceilalţi spuseseră cam acelaşi lucru, numai cu alte cuvinte, cu excepţia lui Sir William,

- Sînt prea mulţi neisprăviţi acolo, judecătorii nu smt precum cei de la Londra, sîntem în colonii, toţi sînt corupţi.' puşi pe căpătuială. Cîţiva taeli de argint..., nu. uitaţi că Struan înseamnă Nobila Casă...

Raiko se aplecă mai mult spre André.

- O informaţie, Furansu-san ?

- Da.

Cu Raiko - şi Hinodeh - trebuia s-o rezolve acum ori niciodată.

- Special. Secrete de intîlnire secret Yoshi cu gai-jin.

- So ta .' spuse ea, toată numai urechi. Vorbeşte, Furan-su-san !

André îi povesti ce se întîmplase, în amănunt, spre marea ei satisfacţie : îşi trăgea mereu respiraţia şi scotea exclamaţii de uimire. Iar cînd ajunse brusc la momentul în care Yoshi spusese că-l vrea pe Hiraga, Raiko se albi la faţă. Atunci neliniştea lui André dispăru, îşi ascunse bucuria şi închise cursa !

- Aşadar Hiraga prieten la tine ?

- Nu, nu, nicidecum, este clientul unei prietene, spusa ea in grabă, făcindu-şi vînt cu evantaiul şi cu mintea clocotind de atîtea informaţii preţioase pe care le putea transmite lui shoya şi celor din Gyokoyama, îndatorîndu-şi-i astfel pe toţi definitiv - şi lui Meikin.

Ah, Meikin ! îşi zise ea în treacăt, oare cît o să mai fii in viaţă. îmi pare rău, tu şi cu ai tăi trebuie să plătiţi, într-un fel sau altul, Yoshi a Investit prea mult în Koiko a ta, dar tui ştii asta. Ceea ce mă face să mă întorc la problema mea presantă, cum să fac, pentru

numele lui Amida Budha şi al tuturor zeilor, să scap de Hiraga, de Katsumata şi de ceilalţi doi,' căci au devenit mult prea periculoşi şi...

Auzi cum André i se adresează acum pe un ton diferit !

- Aşa, Hiraga client de la prietenă mama-san în Yoshiwara. Hiraga acum cu prieten. Neh

Raiko ridică repede garda :

- Nu ştiu unde este îmi închipui că este în colonie ca de obicei. Seniorul Yoshi îl vrea ? De ce ?

- Pentru că Hiraga este shishi. André folosi pentru prima 'oară acest cuvînt, conştient de ceea ce înseamnă din dezvăluirile lui Yoshi.

- Şi pentru că omorît daimyo. Daimyo Utani. Şi alte omor. Raiko reuşise să-şi mascheze frica.

- îngrozitor. Shishi ai spus ? Am auzit de ei. In legătură cu această informaţie, aş putea să te întreb, prietene...

- Hiraga dispărut. Nu în colonie. Mult soldat caută Hiraga. Plecat, Raiko. Caută toate locuri. El plecat.

- Eeee, a dispărut ? Soldaţi ? Unde a dispărut ?

- Aici. La prieten al tău. Unde este prieten ?

- Ah, îmi pare rău, nu cred că este acolo, spuse ea foarte sinceră şi apoi scutură din cap. Probabil că a fost prevenit şi e în Kanagawa sau în alt loc, îmi pare rău, prietene, dar

mai bine să nu pui o asemenea întrebare. Informaţia ta este foarte interesantă. Mai e ceva ?

André oftă Ştia că ea ştie. Acuma ea era la mina lui. Pentru un timp.

- Samurai de la Yoshi vine mîine pentru Hiraga al tău; spuse el fără să se mai teamă, căci era de ajuns un singur cuvînt din partea lui şi patrulele - atît japoneze cît şi britanice - ar fi făcut bucăţele Hanul celor Trei Crapi - evident după ce ar scoate-o de acolo în siguranţă pe Hinodeh.

- Dacă gai-jin nu are Hiraga mîine, necaz mult, Raiko; Pentru gai-jin, pentru Yoshiwara, toţi necaz.

Felul în care rostise aceste vorbe o făcură să se cutremure de spaimă.

- Poate gai-jin pune soldaţi aici, acolo, toate locuri. André lăsă ultimele cuvinte să plutească în aer.

- Şi ? întrebă ea, în timp ce un strat de sudoare i se aduna pe buza superioară, îngrozită de ce se putea întîmpla şi uitînd de orice altceva,

- Am idee : dacă tu.,, iertare, spuse el dulce, dacă prieten al tău ascunde Hiraga loc sigur cîteva zile. Apoi, cînd timp potrivit dă Hiraga la şef gai-jin... poate primeşte mult bani, destul pentru tine şi Hinodeh, eh ?

André o urmărea cu privirea şi Raiko se străduia să nu tresară.

- Sau oamenii de la tine dau Hiraga lui Yoshi. Hiraga shishi valoros - mai mult decît cercei, spuse el din nou şi văzu că Raiko este străbătură de un fior. Shishi - valoros, nu ?

Cînd inima i se linişti suficient şi putu să se încreadă în propria-i voce, arboră cel mai graţios zîmbet, pentru că era clar că André credea că Hiraga era acolo şi de aceea ar fi putu dacă ar fi vrut, s-o pună în primejdie de moarte, pe ea şi Casa celor Trei Crapi.

- O voi întreba pe prietena mea dacă l-a văzut sau dacă ştie unde este şi după aceea vom putea sta din nou de vorbă repede, spuse ea pe un ton reconciliant, luînd hotărîrea că ar fi mai bine să-i alunge cît mai repede pe toţi shishi din viaţa ei. Cel mai bine chiar în seara asta;

- Ce Informaţie minunată mi-ai dat, cît e de valoroasă, Cît de înţelept eşti să ştii atît de mult, vom avea fără îndoia! Un profit ! Ah, Furansu-san, spuse ea dîntr-odată ca şi cum ar fi vrut să-i îndrepte atenţie în altă parte, am auzit că a venit o doamnă gai-jin de la Hong Kong. Este mama vestitul tai-pan?

- Eh ? Nu, spuse André distrat, nu, este promisa căsătorie cu un negustor. De ce ?

- Nu este cumva vreunul din clienţii mei, prietene ?

- Nu, cred este client la Hanul Plăcere Zemoasă de un an, poate mai mult, Jamie McFay.

- Jami-san ? Jami-san de la Stru'n ?

Eeee, începu ea să gîndească repede, Nemi va trebui înştiinţată cît mai curînd. trebuie să se pregătească ca să se prezinte acestei

doamne în Casa Struan, să se prosterneze în faţa ei şi să-i ureze bun venit şi s-o asigure că i-a păstrat patul pe care l-a împărţit cu Jamirsan şi că s-a îngrijit cu pricepere de Jami-san, ca o specialistă - este foarte important ca între nee-go-san, a doua doamnă, concubina, şi oku-san - soţia, să existe relaţii bune, pentru că soţia este cea care achită notele de plată. Şi apoi s-o invite în vizită la casa lui Jami din grădina Plăcerii Zemoase. Eee, asta ar fi grozav, căci atunci am putea să o privim şi noi pe îndelete.

- Furansu-sama, se-vorbeşte că gai-jinii au băgat un japonez la închisoare în seara asta.

- Ce ? Nu ştiu de asta. Poate află mai tîrziu. Nu important. Ascultă, Hinodeh...

- Hinodeh m-a întrebat mai devreme dacă o vei onora în seara aceasta, îl întrerupse ea brusc. Va fi fericită să ştie că eşti aici - că doreşti s-o onorezi.

André simţi un nod în gît. Acum, că o avea pe Raiko la mină, ar fi vrut s-o facă să intervină pe lingă Hinodeh ca să renunţe la condiţia cu lumina. Dar dintr-odată i se făcu frică.

- Da ?

- Nimic, murmură el. Merg la Hinodeh.

După plecarea lui, Raiko sorbi puţin coniac ca să-şi liniştească nervii, mestecă două-trei frunze de ceai parfumat ca să îndepărteze mirosul după care, foarte îngrijorată, se duse la cei trei bărbaţi shishi şi le transmise o parte din informaţiile primite de la André, despre faptul că Yoshi îl cere pe Hiraga că oamenii lui vor veni a doua zi să-l preia.

- Imi pare rău, cel mai bine ar fi să pleci în noaptea asta; ar fi mai bine pentru tine, spuse ea, cu vocea sugrumată de frică. Katsumata-sama, clientul meu a jurat că patrulele japoneze Şi soldaţii gai-jini vor sosi dintr-o clipă în alta şi vor percheziţiona peste tot.

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi. Auzind de tratativele secrete ale lui Yoshi cu gai-jinii, Katsumata era mai hotărît ca oricînd să bage zîzanie între ei.

- Mulţumesc, ne-ai fost de mare ajutor, Raiko-san. S-ar putea să plecăm, s-ar putea să rămînem, în ambele cazuri vei fi bine răsplătită.

- Cred sincer că ar fi mai bine să plecaţi şi... Vocea lui Katsumata se înăspri :

- Vei fi bine răsplătită în ambele cazuri. între timp, vom discuta cum este cel mai bine să te apărăm.

Raiko n-ar fi vrut să plece, dar făcu o plecăciune, îi mulţumi şi dispăru în noapte. Cînd fu destul de departe, îl blestemă pe el, pe ei şi pe André, hotărînd în acelaşi timp cine să fie mesagerul ei de încredere prin care să-i transmită vestea lui Meikin.

- Aprindeţi lămpile, spuse Katsumata - toate pîlpîiseră şi cele mai multe se stinseseră cînd Raiko deschisese şi închisese uşa şi curentul pătrunsese în cameră, iar cînd uşa se închise din nou şi flăcările se liniştiră, căci nu mai era decît un curent slab, Katsumata rosti încet, în aşa fel încît să nu poată fi auzit de afară : Ascultă-mă, Hiraga, am să mai aduc oameni şi mă întorc peste trei zile. Ascunde-te aici, e mai sigur decît să vii cu mine, schimbă-ţi deghizarea şi ascunde-te în tunel. Dacă ai să fii inteligent, ai să scapi.

- Da, sensei.

- în trei zile devastăm Yokohama, distrugem nava, omorîm cît mai mulţi gai-jini şi fugim. Am să aduc uniforme Bakufu. Takeda, ajută-l pe Hiraga să instaleze fitilele incendiare. Trebuie să fie totul gata pînă mă întorc eu.

- Ar fi mai bine să merg cu tine, sensei. Aş putea să te apăr în cazul că vei fi văzut sau oprit de cineva.

- Nu. Rămîi cu Hiraga. Katsumata nu voia să fie stînjenit de o prezenţă străină, se simţea şi aşa destul de stingherit în interiorul incintei Yoshiwara. Am să plec în momentul în care se deschid barierele.

- Acesta este cel mai bun plan, spuse Hiraga. Sonno-joi. Se simţea ameţit, dar şi uşurat în acelaşi timp. Era îngrozit la gîndul oamenilor lui Yoshi care urmau să vină a doua zi după el, sau al patrulelor, era aproape inevitabil să fie prins, acum, cînd Yoshi umbla după el. Ştia, de asemenea, ca sensei avea iarăşi dreptate :

colonia înconjurată de ziduri şi Yoshiwara împrejmuită cu garduri erau nişte adevărate capcane.

Dar, în acelaşi timp, era nespus de uşurat. Acum, cînd sfîr-şitul îi era atit de aproape, nu vedea nici un motiv să se a-runce disperat, orbeşte la atac. Trei zile însemna o viaţă. Dacă sensei Katsumata pleacă, cine ştie ce se mai poate întîmpla. In nici un caz nu va fi prins de viu.

- Dumnezeule mare, Jamie, ia priveşte ! exclamă Dmitri.'

Jamie privi spre uşă. Acelaşi lucru îl făcură şi ceilalţi oaspeţi împrăştiaţi în sala de recepţii a legaţiei ruse. Conversaţiile se opriră brusc, apoi fură reluate : Angélique intra pe uşă la braţul lui Sir William. Purta o rochie neagră, simplă, cu mîneci lungi, care îi punea în evidenţă paloarea, dar şi strălucirea pielii îi sublinia supleţea gîtului şi subţirimea taliei perfect tăiate şi lăsa să se ghicească pieptul plin, acoperit cu decenţă; căci era în doliu, dar al cărui farmec ascuns rămînea incontestabil, îşi ridicase părul în sus. Nu purta nici un fel de bijuterii, decît un lănţişor subţire de aur la gît şi verigheta de căsătorie —' de fapt, inelul cu sigiliu al lui Malcolm, tăiat ca să se potrivească pe degetul ei.

- Fata asta e de douăzeci şi patru de carate.

- Da, spuse Jamie.

Apoi, simţind o altă agitaţie, se uită în jur. De cealaltă parte a încăperii, înconjurată de mai mulţi bărbaţi printre care şi Pallidar, Maureen îl privea zîmbind. Ii zîmbi şi el, căci îl plăcea ceea ce vedea, dar era încă buimăcit de sosirea ei şi de curajul de a întreprinde de una singură o călătorie atît de grea. Ce naiba o să mă fac?

- E de necrezut ce s-a întîmplat la Hong Kong şi înmor-mîntarea lui Malc, nu-i aşa ?

- Ai dreptate, Dmitri. Aş fi pariat că Tess nu va face niciodată aşa ceva. Oare ce-o avea de gînd, se întrebă el din nou, şi ce-o fi fost în scrisoarea către Angélique. N-o putea întreba, nu încă şi din înfăţişarea ei nu se putea deduce nimic. Scrisoarea lui fusese revelatoare :

Dragă, Jamie, domnul Gornt mi-a spus ce prieten bun ai fost pentru fiul meu. Iţi mulţumesc din toată inima. Dar tot nu pot să te

iert pentru că nu mi-ai îndeplinit dorinţele - de fapt, politica companiei - pentru că nu l-ai îndrumat spre îndatoririle lui şi nu l-ai determinat să-şi abată atenţia de la aceea femeie, sau cel puţin, să-i acorde numai atenţia cuvenită şi să se in toarcă aici ; nu pot să te iert că l-ai sprijinit şi l-ai încurajat în nebunia lui, mai ales că am subliniat clar faptul că era minor şi că, deşi era tai-pan cu numele, nu-şi putea exercita puterile pînă nu era instalat oficial şi, spre regretul meu, a trebuit să le exercit, provizoriu, eu însămi.

Am înţeles de la domnul Gornt că încerci să începi o afacere pe cont propriu, iţi urez noroc şi îţi mulţumesc pentru anii îndelungaţi de serviciu ireproşabil, în afaceri, Casa Struan nu-ţi va fi niciodată ostilă. A-nexez un cec la vedere pentru Londra, în valoare de cinci mii de guinee. Te rog să transmiţi cele mai bune gînduri din partea mea logodnicei tale. Mi-a făcut plăcere s-o cunosc, Tess Struan.

Radia de bucurie la gîndul acelor bani. In felul acesta, compania lui devenea, ceva posibil, o afacere mică, pentru a fi sigură, dar îi dădea timpul de care avea nevoie şi putea realiza un progres cu shoya, deşi cum vor mai merge treburile astea fără Nakama/Hiraga - asta nu mai ştia. Ii era milă de el. Şi de Tess. In cazul ei, înţelegea şi o ierta, dar nu pentru bani.

- Ce este, Dmitri ?

- Ai toate motivele să fii mîndru. Maureen a ta este grozavă !

-O, da. Aşa este !

- Şi ce faci cu Nemi ? întrebă Dmitri,

Zîmbetul lui Jamie dispăru, se întunecă din nou la faţă şi se întoarse cu spatele spre uşă.

- O problemă a naibii de afurisită, Dmitri. Am stabilit să mă' întîlnesc cu ea diseară.

- Isuse,.. în casa lui Struan ?

- Nu, mulţumesc lui Dumnezeu. In casa noastră... adică la ea acasă.

- Isuse, ai avut noroc. Şi te duci !

- Da, de ce nu ? Isuse Cristoase, nu ştiu... Cînd Maureen a apărut aşa, pe nepusă masă... nu vreau să spun că nu-mi place de ea, dar încă mai sînt în stare de şoc.

- Sigur, dar e un şoc plăcut. Eşti un bărbat norocos. Ascultă, sîntem prieteni vechi şi putem vorbi deschis. Dacă te hotărăşti s-o termini cu Nemi. S-o concediezi sau, mă rog. Cum vrei să-i spui, îmi zici şi mie ? E bună la pat, nostima şi vorbeşte binişor limba noastră.

- Foarte bine, dar...

Risetele bărbaţilor din grupul care o înconjura pe Mau-reen îi atraseră atenţia într-acolo. Apoi spre Angélique.

- Strălucitoare, nu-i aşa? spuse el. Angélique, vreau să spun.

Angélique şi Sir William îl aşteptau pe Sergheiev. Angélique se hotărîse asupra ţinutei şi a coafurii din seara aceasta din timp - le alesese special pentru o înfruntare cu Tess, aceasta serata urmînd să fie prima lor lupta. Deşi duşmanca ei nu venise, Angélique se hotărîse să nu-şi schimbe planul, căci efectul era foarte plăcut. Se gîndise daca să nu-şi pună inelul de jad imperial pe care Malcolm îl comandase la Hong Kong şi care îi fusese adus cu poşta, la o săptămînă după moartea lui, provocîndu-i un alt torent de lacrimi vărsate pe ascuns. Daca Tess ar fi fost aici, n-ar fi avut nici o ezitare. Fără acest motiv, inelul nu-şi avea rostul.

De fapt, mă bucur că nu este aici, îşi spuse ea. Slava Domnului că m-a prevenit Vargas. Am nevoie de mai mult timp ca să mă pregătesc pentru acest turnir - faţa în faţa - ah, de timp, sînt sau nu însărcinată cu copilul lui Malcolm...

- Buna seara, domnule conte, spuse ea zîmbind amabil. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

- Eşti cît se poate de bine venita, datorită dumitale serata este deja un adevărat succes. Bună seara, Sir William, li cunoaşteţi amîndoi pe toţi cei de aici, cu excepţia unui oaspete nou.

Se lăsă brusc tăcerea şi toţi cei prezenţi priviră cu atenţie, făcînd comparaţia de rigoare, în timp ce Sergheiev îi făcea semn să se apropie lui Maureen, înconjurată acum de un cerc de admiratori cărora li se alăturase şi Marlowe.

- Domnişoara Maureen Ross, din Edinburgh, logodnica lui Jamie. Doamna Angélique Struan.

Angélique o văzuse pe Maureen chiar în clipa în care intrase şi o cercetase rapid, de la capul drăgălaş pînă la pantofii eleganţi şi

conchise că nu reprezintă nici o primejdie pentru ea - îl remarcase in trecere şi pe Gornt, dar îl lăsase pentru mai tirziu.

Bine aţi venit în cel mai îndepărtat avanpost britanic din lume, mademoiselle Ross, spuse ea pe un ton plăcut, întrebîndu-se cîţi ani ar putea avea şi spunîndu-şi, da, noaptea, înfăşurată în şal, putea fi confundată uşor cu femeia aceea aceeaşi ţinută impunătoare, aceeaşi privire directă. Jamie e bărbat foarte norocos.

- Mulţumesc.

In momentul în care Angélique intrase în încăpere, Maureen o cercetase şi ea, de la capul drăgălaş pînă la piciorul micuţ, recunoscu că este frumoasă şi deşi, instinctiv, îi plăcea, conchise pe loc că reprezenta o primejdie - ochii ei se mutaseră imediat asupra lui Jamie şi zăriseră privirile lui pline de admiraţie, cît şi pe cele ale bărbaţilor din preajma lui - nu se putea înşela asupra murmurului general de admiraţie şi se pregăti de luptă.

- îmi face multă plăcere să vă cunosc şi am fost tare mîh-nită cînd am auzit de tragedia dumneavoastră..., toţi am fost foarte mîhniţi - într-un elan de sinceritate, se aplecă înainte şi îşi lipi obrazul de al Angelicăi. Sper că vom fi prietene, spuse ea, zîmbind

într-un mod special. Vă rog, hai să fim prietene, am mare nevoie de o prietenă. Jamie mi-a spus ce prietenă bună aţi fost pentru el.

- Nu e nevoie să mă rogi, Maureen. Pot să-ţi spun Maureen şi tu să-mi spui Angélique ? întrebă ea cu un zîmbet special, recunoscînd şi înţelegînd avertismentul subtil, dar clar prezentat că Jamie era proprietatea ei personală şi nu avea voie să flirteze cu el. O să fie foarte plăcut să am o prietenă. Am putea lua mîine ceaiul împreună ?

- O, mi-ar face multă plăcere, Angélique. Ce nume frumos şi ce rochie frumoasă ! destul de sobră, totuşi cam prea ajustată pentru doliu, se gîndi ea.

- Şi a ta e la fel, culoarea aceasta se potriveşte de minune cu părul tău ! - mătase verde, scumpă, dar englezeasca,' nu pariziană, şi croiala demodată, nu contează, se poate îndrepta, dacă devenim prietene mai apropiate, gîndi la rîndul ei.

- Jamie a fost prieten foarte bun cu soţul meu şi cu mine cînd am fost la mare ananghie. Eşti foarte norocoasă, spuse ea sincer. Dar unde este logodnicul tău cel chipeş ? A, uite-l

Sub privirile tuturor, Angélique o luă de braţ. Toţi cei prezenţi se luminară la faţă văzînd această Antantă Cordială, in timp ce Angélique, care continua să rămînă în centrul atenţiei, o conducea pe Maureen spre el.

- Ai grijă, Jamie, se vede foarte limpede că această doamnă este deosebit de preţioasă şi la Yokohama sînt mulţi piraţi.

Cei din jur izbucniră in rîs, iar Angélique ii părăsi şi se întoarse la Sir William, salutîndu-l pe Ketterer în drum ca un compliment special şi un zîmbet pentru el şi, mai tîrziu, lui Marlowe - la fel ca şi lui Settry Pallidar, strălucitor şi rivalizînd cu Sergheiev în uniforma lui de cazac.

- Da, Sir William, spuse ea, avem mare noroc !

- Că sîntem...

Sergheiev se opri la timp. Fusese cît pe-aci să spună : că sîntem în viaţă. Luă în schimb un pahar de şampanie de pe o tavă de argint ţinută de un valet în livrea şi spuse :

- Că sîntem în prezenţa a două doamne atît de frumoase ! Sîntem, într-adevăr, norocoşi. In sănătatea dumneavoastră !

Toţi băură, continuînd să facă fiecare comparaţie. Sergheiev era prea îngrijorat, ca să se alăture celorlalţi, mult prea preocupat de veştile proaste care sosiseră cu Prancing Cloud, mai ales pentru ceilalţi miniştri. Sosise o depeşă urgentă, codificată, de la St. Petersburg, veche de trei luni. Mai intîi relata necazurile obişnuite cu Prusia, care masa trupe la frontiera lor vestică, trimiseseră deja şase armate acolo. Se aşteptau tulburări şi cu Imperiul Otoman şi din partea musulmanilor din sud - se trimiseseră trei armate şi acolo. Bîntuia peste tot foametea şi intelectuali ca Dostoïevski şi Tolstoi se pronunţau în favoarea schimbărilor şi a liberalizării. In al doilea rînd i se ordona să facă presiuni asupra japonezilor să-şi evacueze satele de pescari din insulele Kurile şi Sahalin sub ameninţarea unor „consecinţe grave". Şi, în al treilea rînd, veneau necazurile lui personale : „Sînteţi numit guvernator general al A-laskăi ruse. La primăvară va sosi nava

de război Ţarul Alexandru care îl va aduce pe cel ce vă va înlocui în Japonii şi vă va transporta pe dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră în capitala noastră din Alaska, Sitka, unde veţi rămîne ca rezident cel puţin doi ani pentru a urgenta Prietenia".

- De ce eşti atît de abătut, prietene ? întrebă Sir William Pe ruseşte.

Sergheiev văzu că Angélique era din nou înconjurată de admiratori, aşa că îl trase la o parte pe Sir William şi îi spuse veştile referitoare la noul său post. Nu-i pomeni însă nimic despre „Prietenie". Acesta era numele conspirativ al unui plan de stat strict secret, care urmărea înlesnirea unor imigrări forţate, asive, de triburi siberiene îndrăzneţe în teritoriile lor americane din Alaska, ce se întindeau pe sute de mile în interiorul

ţării se învecinau cu Canada şi coborau pe coastă spre sud pînă în apropierea frontierei americano-canadiene Oameni ro-buşti, cutezători, războinci care, în două-trei generaţii ar fi putut să se întindă spre sud şi spre est, prin preriile vaste şi spre ţărmurile calde şi exotice ale Californiei, ba chiar să ia in stă-pînire toată America. Planul acesta fusese propus de un unchi, al lui în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

- Doi ani ! Asta e o condamnare la închisoare !

- Sînt de acord.

Nici Sir William nu era foarte liniştit în privinţa comportării celor de la Foreign Office, pentru că aveau obiceiul - la fel de o-limpian - să numească oamenii pe neaşteptate în fel de fel de posturi.

- Alaska ? zise el. Pfui ! Nu ştiu nimic despre ea. Ai fost vreodată acolo ? Anul trecut, nava cu care mergeam s-a oprit la Vancouver, la colonia noastră de acolo. Este numai un avanpost şi n-am ajuns mai la nord.

- Sitka nu este mult prea departe. Am fost acolo o dată: Avem acum o aşezare permanentă, o mulţime de negustori, cîteva sute de barăci, spuse Sergheiev, negru la faţă. Blănuri, ger, nici un fel de legi, analfabeţi, indieni, beţivi şi nici un fel de societate. Un ţinut pustiu, descoperit de Bering şi Kirikov acum vreo sută de ani..., la început au crezut că este tot o parte a teritoriilor noastre de nord, la vreo

cincizeci de mile peste un canal, fără să-şi dea seama că era de fapt o strîmtoare, pe care au botezat-o apoi după numele lui Bering. Acum vreo şaizeci de ani şi ceva, unul dintre unchii mei a contribuit la întemeierea Companiei de Blănuri din America Rusă şi l-a numit pe un fiu de căţea - un văr al meu, Baranov - director al acesteia. Văru-meu a mutat capitala la Sitka, pe o insulă în apropierea coastei, o mizerie, care se numeşte — ghici cum ? Insula Baranov, Din nefericire, familia mea a fost aceea care a trezit interesul pentru Alaska, materebit. De aceea am fost numit acolo. Naiba să-i ia pe amîndoi.

Sir William izbucni în rîs şi Angélique se întoarse din nou la ei.

- Pot să rid şi eu ?

- Ei, draga mea, nu prea e de ris, e numai o înjurătura rusească, spuse Sir William, notîndu-şi cu grijă în minte datele aflate pentru a le putea transmite la Londra. .

- Umor englezesc, Angélique, rîse Sergheiev. Şi cu acest gînd fericit, să ne amintim că este ora mesei.

Se inclina galant şi se duse s-o conducă pe Maureen în sufragerie, Sir William îl urmă la braţ cu Angélique, apoi veniră şi ceilalţi. Pe masa cea mare, străluceau tacîmurile de argint, în spatele fiecărui scaun se afla un valet in livrea, în timp ce alţii aduceau cantităţi uriaşe de carne, borş, sfeclă, plăcinte şi carafe cu votcă rece ca gheaţa, şampanie, vinuri franţuzeşti şi şerbet. Erau şi muzicanţii ţigani de pe nava de război rusească şi mai apoi veniră să-i distreze şi nişte dansatori cazaci.

Murmurul conversaţiilor se auzea neîntrerupt, în timp ce toţi continuau încă să facă în mintea lor comparaţie: subţiri şi Înalte amîndouă, o franţuzoaică şi una de-ale noastre, un accent franţuzesc delicios, altul scoţian, reconfortant. Amîndouă numai bune de pat, Angélique mai degrabă, amîndouă bune de măritat, Maureen mai degrabă.

54

Simbătă, 5 ianuarie

- Domnu' eşti jos, don'soala-tai-tai.

- Domnul Gornt ?

Ah Soh dădu din cap afirmativ, stînd in uşa budoarului Angelicăi.

- Kwailoh domnu - indică cu mîna o persoană înaltă,' opui închise uşa trîntind-o, ca de obicei.

Angélique aruncă o privire rapidă în oglindă. Emoţia înăbuşită era suficientă şi fără fard. Mai zăbovi un moment ca să-şi închidă-Jurnalul şi să-l dea deoparte. Se mai controla o dată Şi ieşi pe uşă. Purta o rochie de mătase neagră cu multe jupoane, părul legat cu o eşarfă de mătase tot neagră. Inelul cu sigiliu pe deget. Porni în jos, pe scară, ignorîndu-i pe servitorii ocupaţi cu treburile lor obişnuite de dimineaţă. Intră în biroul tai-panului. Gornt stătea în picioare, lingă fereastră, şi se uita spre golf. Chen aştepta lugubru. ~ Bună dimineaţa, Edward.

Edward se întoarse şi îi ieşi în întîmpinare zîmbind.

- Bună dimineaţa, doamnă.

Să-ţi comand o cafea, sau şampanie,

- Nu, mulţumesc, nimic, am luat micul dejun. Voiam să-ţi povestesc despre Hong Kong, despre lista ta de tîrguieli. sper că nu te deranjez.

- Mulţumesc. Chen, aşteaptă afară, heya.

In momentul în care rămaseră singuri, Angélique spuse !

- Acesta .este acum biroul lui Albert. îl pot folosi numai cînd este la contabilitate cu Vargas, aşa că s-ar putea să nu avem prea mult timp. E greu de găsit un loc unde să putem sta de vorbă nestingheriţi. Hai să ne aşezăm aici, Edward, spuse ea, arătînd spre masa de lîngă fereastră, perdelele sînt trase, trecătorii pot să ne vadă. Aici sîntem în siguranţă şi, în fond, ai fost prieten cu Malcolm. Te rog, repede, spune ce s-a întîmplat.

- Pot să-ţi spun mai întîi ce minunat arăţi ?

- Şi tu la fel - neliniştea ei era acum vădită. Te rog ?

- Cred că a mers bine. Cred, spuse el calm. Tess ar fi o admirabilă jucătoare de poker, aşa că nu pot fi sigur. La prima noastră întîlnire i-am vorbit despre informaţiile mele referitoare la Brock, aşa cum ne-am înţeles şi i-am spus de mai multe ori în felurite moduri că am venit la ea datorită ţie. Nu...

- Tu ai fost primul care s-a întîlnit cu ea din cei de pe navă ?

- Da, de asta sînt sigur pentru că m-am dus la mal cu şalupa pilot, înainte ca Prancing Cloud să tragă la cheu, împreună cu căpitanul Strongbow. Cînd i-am vorbit despre Brock, n-a prea avut cine ştie ce reacţie, a ascultat atent, a pus cîteva întrebări şi după aceea a zis : Te rog să vii din nou mîine, cu dovezile pe care le ai, imediat după răsăritul soarelui. Vino pe uşa din spate, de pe alee, va fi descuiată, îmbracă-te ca sa nu te recunoască nimeni şi fii cu mare grijă, Brock are spioni pretutindeni. In ziua următoare...

- Stai ! I-ai vorbit despre, despre moartea lui Malcolm şi despre căsătoria noastră ?

- Nu. L-am lăsat pe Strongbow să facă asta, zise Gornt. Am să încep cu începutul. Am mers la ţărm împreună, cu, şalupa-pilot, la sugestia mea, fără să spunem la nimeni, nici lui Hoag - e cam gură spartă. M-am oferit să-l sprijin pe Strongbow şi să-l ajut, pentru că am fost martor la o parte din cele intîmplate... Sărmanul om era înspăimîntat de moarte, deşi, evident, era de datoria lui să-i spună ce se-ntîmplase. Cind a reuşit să-i spună că Malcolm e mort, Tess s-a albit la faţă. Dar in cîteva secunde şi-a recăpătat sîngele rece, uimitor cît de repede, dar aşa a fost şi apoi a întrebat, cu o voce calma, cum a murit Malcolm. Strongbow s-a zăpăcit şi a început să se bîlbîie : Am adus certificatul de deces, doamnă Struan, şi concluziile anchetei şi o scrisoare de la Sir William... a fost din cauze naturale... s-a întîmplat la bordul navei Prancing Cloud, l-am găsit mort dimineaţa, după seara în care s-a căsătorit..; Tess a sărit atunci ca un arc în picioare şi a urlat : l-ai căsătorit pe fiul meu cu femeia aceea ? Strongbow era cît pe-aici să leşine şi a bolborosit cît a putut de repede toată povestea, cu Pearl, cu duelul, cum i-am salvat eu viaţa lui Jamie şi l-am ucis pe Norbert, cum l-a găsit pe Malcolm, i-a spus tot ce ştia, cît erai tu de şocată. Sudoarea curgea şiroaie pe el, Angélique: Trebuie să recunosc că şi pe mine că cam treceau transpiraţiile. După primele ţipete, Tess a înlemnit şi ochii ei aruncau flăcări ca cei ai Medusei. Apoi Strongbow i-a dat cîteva scrisori; am observat că una era de la Sir William, a mormăit că îi pare rău, dar n-avea ce face, era totuşi datoria lui să-i comunice veştile.

Gornt scoase o batistă şi îşi şterse fruntea, iar Angélique simţi că se înmoaie, înspăimîntată de forţa duşmancei ei. Dacă Tess îl putea face pe Gornt să transpire în halul acesta, ce-i putea face oare ei ?

- Stătea neclintită acolo, continuă el şi dintr-odată s-a întors spre mine, E uimitor cum femeia asta poate să pară atît de... înaltă... şi dură. Dură acum, blinda peste o clipă, dar cu garda ridicată tot timpul. A trebuit să fac un efort ca să nu-mi mişc picioarele din loc şi să nu mă dau înapoi, am privit de jur împrejur, prefăcîndu-mă că mă tem să nu tragă cineva cu urechea şi am spus repede că şi mie îmi părea nespus de rău; că Malcolm îmi fusese realmente prieten, că şi tu îi eşti prietenă ci şi tocmai datorită tie mă aflu acolo cu informaţii care să-l ducă la faliment pe Tyler şi pe Morgan Brock. In momentul in care am spus să-l ducă la faliment pe Tyler, furia i-a pierit ca Prin minune, cel puţin focul acela din priviri s-a stins, s-a aşezat jos, fără să-şi dezlipească însă ochii de mine şi într-un târziu a spus : Ce informaţii ? I-am dat numai cîteva date.., Iartă-mă; Angélique, n-ai ceva de băut ? Nu şampanie, whisky, dacă ai: , Angélique se duse spre bufet şi îi turnă într-un pahar ,skocy. îşi turnă şi ei apă, în timp ce el continua :

- Ziua urrnatoare iam adus dovezile şi I le-am lăsat:

- Stai ! Era la fel ca în ziua precedentă ?

- Şi da şi nu. Mulţumesc, sănătate, viaţă lungă şi fericită ! bău o înghiţitură zdravănă şi se înecă în momentul în care alcoolul îi ajunse în gît. Mulţumesc ! Cînd am terminat, s-a uitat la mine şi am crezut că am dat greş. Este o femeie inspăimîn-tătoare, n-aş vrea să fiu duşmanul ei.

- Dar mie mi-e duşmancă ? Mon Dieu, Edward, spune-mi adevărul !

- Da, Dar lucrul acesta momentan nu contează. Lasă-mă să continui. Eu...

- I-ai dat scrisoarea mea ?

- O, da, scuză-mă, am uitat să-ţi spun, i-am dat-o din prima zi, înainte de a pleca, exact aşa cum ne-am înţeles şi am subliniat din nou că fusese ideea ta. I-am spus că, întrucît făcusem înţelegerea cu Malcolm, tai-panul, înainte de a muri, am considerat înţelegerea ca

anulată şi mă pregăteam să mă duc la Shanghai ca să aştept venirea noului tai-pan. Dar tu m-ai căutat şi ai insistat să vin să mă întîlnesc cu ea şi mi-ai spus că îi datoram aceasta prietenului meu, Malcolm, ştiai despre înţelegerea noastră secretă - fără nici un fel de detalii - şi că erai sigură că dorinţa lui ar fi fost să-i transmit mamei sale informaţiile respective cît mai curînd cu putinţă şi deci trebuie să fac de urgenţă lucru acesta. La început eu n-am vrut, dar tu ai insistat foarte mult şi, în cele din urmă, m-ai convins. Aşadar, datorită ţie mă aflam acolo şi tu m-ai rugat să-i dau scrisoarea. Şi i-am înmînat-o.

- A citit-o de faţă cu tine ?

- Nu. Asta a fost în prima zi. In ziua următoare, la întîlnirea noastră din zori, după ce

i-am transmis o parte din informaţii, mi-a spus o mulţime de întrebări foarte la obiect şi mi-a zis să revin după apusul soarelui, tot pe uşa din spate. Aşa am făcut, Mi-a spus imediat că dosarul era incomplet, I-am zis, da, desigur, nu avea nici un rost să-i arăt tot materialul pînă nu-mi dădeam seama dacă o interesa cu adevărat, aşa cum îl interesase pe Malcolm, dacă dorea într-adevăr să-i zdrobească pe Brock. A spus că da, şi m-a întrebat eu ce interes aveam, şi de ce eram pornit împotriva lor. I-am spus totul. Toată povestea cu Morgan, adevărul, I-am spus că eu pe Morgan voiam să-l zdrobesc, dar dacă îl nimiceam şi pe tatăl lui, treaba asta nu mă deranja. Nu i-am pomenit nici o clipă ca, de fapt, îmi este mătuşă, nici măcar o singură dată şi nici ea n-a spus nimic. Nici o dată. Nu a pomenit nimic nici de scrisoarea ta către ea. N-a făcut decît să pună întrebări. După

dezvăluirile legate de Morgan mă aşteptam să spună ceva, că îi pare rău, sau că aşa e Morgan, la urma urmelor este fratele ei. Dar nimic. N-a rostit nici un cuvinte!, a cerut detalii cu privire la înţelegerea mea cu Malcolm şi eu I-am dat contractul,' Gornt termină paharul. Contractul tău.

- Contractul tău, spuse ea încet. Cît de mult trebuie s-o urăşti, Edward.

- Greşeşti, n-o urăsc; cred că înţeleg în ce stare de nervi era. Moartea lui Malcolm a zdrobit-o, chiar dacă se silea să ascundă

lucrul acesta şi să depăşească momentul. Sînt sigur.' Malcolm reprezenta viitorul Nobilei Case, acum trebuie să înfrunte haosul, singura ei rază de speranţă eram eu şi stratagema mea, evident, ilegală chiar şi la Hong Kong, unde regulile sînt mai puţin severe decît în altă parte. Imi dai voie ? zise el ridicînd paharul.

- Bineînţeles, zise ea, privindu-l cu admiraţie.

- A citit contractul cu mare atenţie, apoi s-a ridicat în picioare şi a privit în zare, spre portul Hong Kong. Părea fragilă într-un anume fel, dar tare ca oţelul pe de altă parte. Şi cînd am să primesc şi restul dovezilor ? m-a întrebat ea. Şi eu i-am răspuns : Acum, dacă ajungem la o înţelegere. De acord; a zis ea, apoi s-a aşezat jos, a semnat şi ea şi a pus sigiliul în prezenţa secretarei ei ca martoră, apoi i-a spus să-l încuie şi să plece. Ea.„

- N-o pomenit nimic de semnătura mea ca martoră. -Nu, deşi, aşa cum ai prevăzut, sînt absolut sigur că a observat-o din prima clipă. Dar să continui. Am rămas cu ea vreo patru ore, ajutînd-o să parcurgă vălmăşagul acela de hîrtii şi copii de pe acte, deşi nu avea nevoie de prea multe îndrumări. Apoi le-a aranjat într-un teanc ordonat şi a început să mă întrebe despre întîmplarea de pe Tokaido, despre Malcolm; despre tine, despre McFay, Tyrer, Sir William, Norbert, ce mi-au spus mie Morgan şi Tyler la Shanghai, ce părere am despre tine, despre Malcolm, ţi-a făcut el ţie curte sau te-ai ţinut tu după el, fără să lase să-i scape nici un cuvint de la ea, întrebări şi mereu alte întrebări, evitîndu-!e pe ale mele. Şi are o minte ascuţită precum sabia unui samurai. Dar jur pe Dumnezeul meu, Angélique, de fiecare dată cînd venea vorba despre Gorgan sau despre bătrînul Brock, cînd îi atrăgeam atenţia asupra unei chichiţe din acte care ne-ar putea fi de folos, sau sugeram pe unde ar mai putea trage o ţeapă imperiului lor. Doamne, de fiecare dată Tess aproape că saliva de plăcere.

Angélique se cutremură.

- Crezi că am vreo şansă să fac pace cu ea ?

- Cred că da, lasă-mă să termin. M-a întrebat dacă înţelegerea semnată de Malcolm era pentru mine o recompensă suficientă. Am spus că da. Ea a spus : Mîine am s-o înlocuiesc cu un document şi mai

legal, parafat şi semnat ca şi celălalt. Şi, acum, în legătură cu ultima problemă pe ziua de azi. Ce trebuie să-î dau acelei femei ? Angélique, eu i-am spus că tu nu m-ai rugat nimic, că nu doreai decît să-i transmiţi dorinţele şi speranţele soţului tău, atît şi nimic mai mult, iar dacă se vor dovedi a fi folositoare şi rodnice - i-am spus că nu ştiai nimic despre conţinutul lor - te vei considera suficient de răsplătită.

- Ai folosit cuvîntul acesta „soţ" ? Şi ea n-a ripostat ?

- Ba da, a spus imediat : Sînt informată că acea căsătorie nu este valabilă, indiferent ce ar spune ea sau Sir William.

Angélique începu să tremure, dar Gornt spuse :

- N-o lua aşa de repede, iubito, ai răbdare. îţi spun ce a spus ea. Ai răbdare, avem timp destul să ne facem jocul. După această întîlnire a dorit să ne mai vedem încă o dată în seara următoare. Ca să-i ţin atenţia trează, i-am spus că îi văzusem pe cei doi Brock şi le spusesem acelaşi lucru despre cele întîmplate la Yokohama, mai ales în legătură cu duelul şi le-am dat o copie după ancheta cu privire la incidentul cu Norbert.' Bătrînul Tyler era furios ca un buldog turbat, dar Morgan l-a liniştit spunîndu-i că i-ar fi afectat mult mai mult dacă ar fi tras în Jamie McFay pe la spate, decît moartea unui director, oricînd uşor de înlocuit.

Angélique îl urmărea cum îşi adună gîndurile şi inima îi bătea cu putere, căci mai erau atîtea întrebări la care încă nu primise răspuns.

- Şi va acţiona.,., va acţiona pe baza acelor dovezi ?

- Cu dovezile mele ? în mod sigur, şi chiar repede. Eu o să-mi văd realizată răzbunarea, iar tu o să ajungi la o înţelegere cu ea.

- Ce te face să fii aşa de sigur ?

- Sînt sigur, doamnă, nu te teme. Mi-au trebuit ani în-, tregi în care mi-am muşcat limba şi m-am ploconit, dar, în curînd..., ai să vezi ! Cînd i-am vorbit despre intîlnirea mea cU cei doi Brock, mi-a pus o mulţime de întrebări despre ei, care a fost reacţia lui Tyler la vestea căsătoriei şi morţii fiului ei ş.a.m.d. Şi n-a folosit nici măcar o singură dată cuvîntul tata, l-am spus sincer că au rîs cu hohote cînd au aflat de căsătoria ta pe mare împotriva voinţei ei, bătrînul Brock a spus : Aşa-i trebuie cotoroanţei, asta e răsplata pentru că s-a ridicat

împotriva mea ! I-am spus de-a dreptul că se bucurau pe faţă de moartea lui Malcolm, iar Morgan a spus că acum nu mai au tai-pan, la 1 februarie Tess o să fie scoasă din Jockey Club, făcută zob în Hong Kong, iar Tyler adăugase : Şi eu àm să fiu tai-pan, familia lui Dirk în rahat şi Nobila Casă la fel şi i se va uita pînă şi numele pentru totdeauna !

- I-ai spus tu asta ? Angélique simţea că-i vîjîie capul.

- Da, doamnă, doar asta spusese Tyler şi chiar aşa spusese. El era motorul în stare s-o facă să înnebunească, aşa că mi-am zis să redau totul exact şi cînd am făcut aşa, o, Dumnezeule, doamnă, capul a început să-i tremure şi ochii mai mai să-i iasă din orbite şi mi-era teamă că o să apară din nou Medusa Gorgona. Dar n-a apărut, de astă dată nu. De astă-dată focul inamicului fusese respins, deşi mai era încă acolo; O, da şi încă cum, doamnă ! Dar a reuşit să-l stăpînească, a ţinut totul în ea, dar chiar şi aşa, eu, al dracului să fiu..; scuză-mă, chiar şi aşa începusem să transpir. Nu se cuvenea ca o femeie să ţină în ea atîta ură, dar dacă te gîndeşti la Tyler şi la Morgan înţelegi uşor cu cine seamănă. După ce s-a mai liniştit puţin, i-am spus că Tyler fusese de acord cu propunerea lui Morgan să mă întorc aici în calitate de director, pentru o perioadă de probă, pentru un an, cu o mulţime de ameninţări cumplite în cazul în care nu fac faţă. M-a întrebat ce salariu am. Excelent, a zis ea. In public vom fi duşmani, în secret vom fi aliaţi apropiaţi şi, dacă Brock şi Fiii se prăbuşeşte, ceea ce sper din toată inima, firma dumitale Rothwell-Gornt îi va lua locul. Asta a fost tot, Angélique, şi, în plus, s-a hotărît să-l trimită pe Hoag înapoi, aici şi ţi-a scris o scrisoare.

Gornt îşi sorbi whiskyul care acum nu-l mai ardea pe gît.

- N-am întrebat ce ţi-a scris şi nici nu ţi-am luat în alt fel apărarea, decît spunînd mereu, cu fiecare ocazie, că, dacă planul meu o va ajuta să-i nimicească pe Brock, ţie trebuie

să-ţi mulţumească. Ce ţi-a scris ?

Angélique îi dădu scrisoarea.

~ O grămadă de bălegar învelită în bumbac fin, spuse el; Inapoindu-i scrisoarea. Este prima treaptă spre negociere se vede de

aici că am insistat : este convinsă că trebuie să-ţi mulţumească şi ţie. Ai să cîştigi,

- Ce să cîştig ? Că n-o să mă hărţuiască pe cale legală ?

- Şi asta, şi o alocaţie. Recunoaşte că ţi-a rămas datoare."

- Da, dar atît şi nimic mai mult, numai ameninţări.

- Dar avem cîteva atu-uri.

- Care ?

Se auziră voci venind de afară.

- Timp, printre altele, Angélique. Diseară te invit să luăm masa împreună şi vom putea sta nestingheriţi de vorbă şi„.

- Nu în clădirea lui Brock şi nu singuri. Trebuie să avem mare grijă, spuse ea repede. Te rog să-i inviţi şi pe Dmitri şi pe Marlowe. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, Edward; trebuie să ne prefacem că nu sîntem chiar aşa de apropiaţi, căci asta ar face-o pe femeia aceea să devină suspicioasă şi de auzit va auzi cu siguranţă, căci Albert este cu totul de partea ei. Dacă nu putem discuta diseară, mîine la zece dimineaţa am să ies la plimbare şi putem continua.

Ca să evite îmbrăţişarea pe care o presimţea din partea lui, îl sărută repede pe obraz şi îi întinse mîna, mulţumindu-i cu căldură, Rămasă din nou singură în intimitatea budoarulul ei, Angélique începu să se frămînte. Ce atu-uri ? Care aşi ? Şi ce e cu zîmbetul acela ciudat ? Şi ce înţelegere făcuse de fapt cu Tess ? imi ascunde oare ceva ? E adevărat că din scrisoarea ei se vede că a convins-o de ajutorul meu şi asta e important; Poate că sînt prea suspicioasă ? Dacă aş fi putut să fiu şi eu acolo !

Apoi începu să se frămînte cu întrebarea : sînt sau nu sînt însărcinată. O dată, înspăimîntată, îi pomenise despre asta lui Babcott care îi spusese :

- Ai răbdare, nu-ţi face griji.

Pentru o clipă se întrebă dacă Babcott şi Phillip Tyrer se vor mai întoarce de la Yedo, din cuibul duşmanului în care se duseseră de bună voie, trimişi de Sir William,

Bărbaţii cu prostiile lor cu răbdarea, falsitatea şi priorităţile lor tîmpite ! Ce ştiu ei ?

In castelul din Yedo, Yoshi era neliniştit şi iritat. Era tîr-ziu, stătea în apartamentul său şi nu avea nici un fel de veste cu privire la felul cum se desfăşurase examenul medical al lui tairo, făcut de doctorul gai-jin. Cînd se întorsese în ziua precedentă de la Kanagawa împreună cu doctorul şi cu Tyrer, îi Instalase în palatul unui daimyo, aflat în afara zidurilor castelului pe care îl alesese cu grijă, adusese personal şi gărzi de jur împrejur pentru a le asigura securitatea şi îl invitase imediat pe Anjo ca să fie examinat. Tairo, sosise într-un palanchin modest, închis, protejat de gărzile lui - tentativa de asasinat comisă împotriva lui avusese loc la numai 100 de yarzi de locul acela. Lucrul acesta, coroborat cu atacul masiv al shishi; îm-potriva shogunului Nobusada şi diferitele atentate asupra lui Yoshi făcuseră să crească sensibilitatea celor din Sfatul Bă-trînilor cu privire la problemele de securitate.

Yoshi împreună cu Phillip Tyrer şi Babcott alături de el, ieşiră în întîmpinarea palanchinului în curte. Făcură cîte o plecăciune, Yoshi cea mai adîncă, rîzînd în sinea lui în momentul în care Anjo, care se strîmba de durere, fu ajutat să coboare.

- Tairo, acesta este doctorul gai-jin, Babcott şi interpretul Firrup Taira.

Anjo se zgîi în sus la Babcott.

- Eeee ! Omul ăsta e înalt ca un copac ! Aşa de mare, un monstru ! Oare bărbătească sculă e pe măsură ? îşi mută privirea la Phillip Tyrer şi începu să rîdă cu hohote. Părul ca paiele, chip de maimuţă, ochii albaştri ca de porc şi un nume japonez. Un nume din familia dumitale, nu-i aşa, Yoshi-donno?

- Numele sună aproape la fel, spuse Yoshi scurt, apoi se adresă lui Tyrer. Cînd terminaţi consultaţia, trimiteţi-i pe aceşti doi oameni după mine, arătă cu mîna spre Misamoto, pescarul, spionul şi falsul samurai şi spre paznicul permanent al lui Misamoto, samuraiul care primise ordin să nu-l lase niciodată singur cu vreun gai-jin. Anjo-donno, sînt convins că sănătatea dumitale se află în mîini bune.

- Iţi mulţumesc că ai aranjat această consultaţie. Doc-toiul va fi trimis la dumneata cind voi socoti eu de cuviinţă; nu-i nevoie să-l laşi aici pe aceşti doi oameni, nici un fel de oameni de-ai dumitale.

Asta fusese cu o zi înainte. Toată noaptea se perpelise," Iar dimineaţa aceasta continuase să se perpelească şi să spere. Făcuse modificări în camera lui care era acum şi mai austeră.' Fuseseră înlăturate toate urmele care aminteau de prezenţa lui Koiko. Doi paznici stăteau în spatele lui şi doi la uşă. Se ridică nervos de la masa lui de lucru, se duse spre fereastră şi se rezemă de pervaz. Jos, departe se vedea palatul daimyo din cercul interior. Gărzile lui tairo erau tot acolo. Nu se vedea nici un alt semn de activitate. Peste acoperişurile caselor în Yedo se vedea oceanul, norişorii de fum pe care îl scoteau cîteva nave comerciale şi una de război mai departe, îndreptindu-se spre Yokohama.

Oare ce încărcătură au ? se întreba el. Puşti ? Trupe, tunuri ? Oare ce mai pun la cale ? Vrînd să-şi calmeze nervii, se aşeză din nou la masă, să facă exerciţii de caligrafie. De regulă, aceste exerciţii îl domoleau. Astăzi însă nu-i aduseră pacea mult dorită. Trăsăturile elegante de penel ale lui Koiko continuau să se formeze pe hîrtie şi oricît se străduia nu putea să nu-i vadă mereu chipul în minte.

- Baka ! ţipă el, trasînd o linie greşită care îi distruse munca de o oră întreagă.

Aruncă pensula, stropind un tatami cu cerneală. Paznicii se foiră neliniştiţi, iar Yoshi se dojeni în gînd pentru lipsa lui de control. Trebuie să-ţi ţii amintirile în frîu. Trebuie. Din ziua aceea nefericită, se simţea copleşit de amintirea ei. Gîtul acela subţire, abia dacă simţise cînd îl retezase cu spada - apoi plecase în loc să-i aprindă rugul. Şi cel mai rău era noaptea. Se simţea singur în pat şi-i era frig, dar nu suporta altă prezenţă feminină, sau un sprijin, căci îşi pierduse toate iluziile. După trădarea oribilă prin care introdusese balaurul acela de femeie, Sumomo, în intimitatea camerelor lui interioare ! Nu,' nu avea nici o scuză pentru asta, nici una, îşi spuse el din nou, absolut nici una. Sigur a ştiut despre ea. Nici o scuză; nici un fel de iertare, nici chiar acum cînd credea că se sacrificase, se repezise să-l apere şi primise în piept shurikenul care-i era destinat lui. Nu mai putea avea încredere în nici o femeie de acum înainte, cu excepţia soţiei lui şi, poate, a concubinei. Nu trimisese după nici una din ele, le scrisese

numai şi le spusese să aştepte, să aibă grijă de copii şi de securitatea castelului.

Nu simţea o bucurie adevărată nici măcar datorită victoriei asupra gai-jinilor, deşi era convins că făcuse un pas însemnat înainte şi era sigur că şi Bătrînii vor rămîne în extaz, cînd le va spune. Chiar şi Anjo. Cît e de bolnav dinele ăla bătrîn ? Sper că de moarte. Oare uriaşul o să facă minuni şi o să-l vindece ? Sau se cuvine să dea crezare doctorului chinez,' despre care Inejin spune că nu se înşeală niciodată şi care-i şoptise că moartea e pe aproape ?

Nu contează. Anjo, bolnav sau nu, va asculta acum de mine, şi ceilalţi vor face la fel şi vor fi, în sfîrşit, de acord cu propunerile mele. De ce nu ? Gai-jinii sînt puşi acum cu botul pe labe, din partea flotei nu-i mai ameninţa nici o primejdie, Sanjiro putea fi considerat deja un om mort, datorită gai-jinilor, Ogama era mulţumit la Kyoto, shogunul Nobusada va primi ordin să se întoarcă la Yedo unde îi este locul, după ce le va fi explicat rolul pe care trebuie să-l joace băiatul în planul său cel mare. Şi va trebui nu numai să se întoarcă, ci să se întoarcă singur, lăsindu-şi soţia ostilă, pe prinţesa Yazu : „Să-l urmeze după cîteva zile". Adică niciodată dacă Yoshi reuşea ce-şi pusese în gînd. Nu era nevoie să-şi împărtăşească şi altora intenţiile. Numai lui Ogama.

Dar nici Ogama nu trebuie să ştie chiar tot, ci numai rolul care îi revine lui : să-i sucească capul prinţesei Yazu şi să o facă să divorţeze „la cererea împăratului". Ogama va avea grijă ca prinţesa să nu le stea in cale pînă va fi total neutralizată şi fericită să trăiască în acea mlaştină de întreceri poetice, misticism şi ceremonialuri din cealaltă lume, care era palatul imperial. Şi cu un nou soţ : Ogama.

Nu, nu Ogama, îşi zise el, amuzat şi cinic, deşi bineînţeles că voi propune această unire. Nu, altcineva, altcineva cu care ea să fie satisfăcută, prinţul căruia îi fusese promisă, cindva şi care tot o mai venerează. Ogama va fi un aliat preţios. In multe privinţe. Pînă ce, Yoshi va ajunge destul de departe.

intre timp însă nu trebuie să le împărtăşesc nici lui Ogama, nici lui Anjo, nimănui un adevăr fundamental pe care l-am descoperit în legătură cu gai-jinii : ei nu înţeleg timpul aşa cum il înţelegem noi, şi

nu gindesc la fel ca noi despre timp. Sînt preocupaţi de timp, de minute, de ore, de zile şi de luni, care pentru ei au importanţă. Ei consideră că timpul este finit. Noi nu-l considerăm aşa. Pentru ei, întîlnirile fixate sînt sfinte. Pentru noi nu. Sînt subordonaţi şi controlaţi de concepţia lor despre timp. Aceasta este aşadar o armă cu care îi putem întotdeauna învinge.

Zîmbi în sinea lui, încîntat de acest secret şi visînd la o mie de modalităţi de a profita de concepţia gai-jinilor despre timp şi de a folosi timpul cel adevărat pentru a-i domina şi,' Prin ei, a stăpîni viitorul. Răbdare, răbdare, răbdare.

Deocamdată, am Porţile, deşi oamenii lui Ogama îl controlează pe oamenii mei care păzesc Porţile. Asta nu contează; In curînd, le vom stăpîni pe deplin, la fel ca şi pe Fiul Cerului; Din nou. Oare am să mai apuc să văd asta ? Dacă apuc, apuc ! dacă nu. nu. Karma.

Rîsul lui Koiko îl făcu să simtă un bulgăre de gheaţă pe spinare i Ah, Tora-chan, tu şi karma ! Uluit, se uită de jur-împrejur. Nu era ea. Risul venea de pe coridor, amestecat cu alte voci.

- Stăpîne !

- Vino înăuntru, spuse el, recunoscându-l pe Abeh. Abeh păşi înăuntru şi îi lăsă pe ceilalţi afară. Paznicii se relaxară. împreună cu Abeh venise şi una din servitoarele casei, o femeie veselă, de vîrsta mijlocie, care ducea o tavă cu ceai proaspăt. Amîndoi îngenuncheară şi se prosternară.

- Pune tava pe masă, spuse Yoshi.

Servitoarea făcu ce i se spusese, continuînd să zîmbească: Abeh rămase în genunchi lîngă uşă. Primise ordine noi : nimeni nu avea voie să se apropie la mai puţin de doi metri, fără o permisiune specială.

- De ce ai rîs ?

Spre mirarea lui, femeia răspunse veselă :

- De uriaşul gai-jin; sire. L-am văzut în curte şi am crezut că văd un kami, de fapt, doi, sire, şi celălalt, cu părul galben şi ochi albaştri de pisică siameză. Eee, sire, nu m-am putut abţine să nu rîd. închipuiţi-vă, ochi albaştri ! Ceaiul este de anul acesta, cum aţi poruncit. Doriţi şi ceva de mîncare !

- Mai tîrziu, spuse el şi-i făcu semn să plece, simţindu-se acum ceva mai calm, căci căldura din vocea femeii era molipsitoare. Abeh, sînt în curte ? întrebă Yoshi. Ce se întîmplă ?

- Vă rog să mă iertaţi, sire, nu ştiu, spuse Abeh, încă furios pe faptul că în ziua precedentă Anjo le poruncise tuturor să plece. Căpitanul gărzilor lui tairo a venit acum un moment şi a poruncit... mi-a poruncit să-i conduc înapoi la Kanagawa. Ce să fac, sire ? Bineînţeles că o să doriţi să-i vedeţi dumneavoastră mai întîi.

- Unde este acum tairo Anjo ?

- Nu ştiu decît că cei doi gai-jini trebuie duşi înapoi, la Kanagawa, sire. L-am întrebat pe căpitan cum a mers consultaţia şi el mi-a răspuns cu insolenţă : Ce consultaţie ? Dupa care a plecat.

- Adu-i pe gai-jini aici.

Curînd se auziră paşi grei, de străini. O bătaie în uşa.

- Gai-jinii, sire.

Abeh se dădu la o parte şi le făcu semn lui Babcott şi Tyrer să treacă înainte, îngenunche şi se prosternă. Babcott şi Tyrer făcură o plecăciune stînd în picioare. Amîndoi erau nebărbieriţi şi foarte obosiţi. Imediat unul dintre paznici se repezi furios şi-l îmbrînci pe Tyrer, făcîndu-l să cadă în genunchi.

Celălalt încercă acelaşi lucru cu Babcott, dar doctorul se răsuci cu o viteză surprinzătoara pentru un om atît de masiv, îl apucă pe om de haine din apropierea gîtlejului cu o singură mînă, îi ridică în sus şi îl izbi de peretele de piatră. Timp de o secundă il menţinu pe omul care îşi pierduse cunoştinţa suspendat acolo, apoi îi dădu drumul să se prăbuşească uşurel pe podea. In liniştea încremenită care se lăsase, Babcott spuse nonşalant :

- Gomen nasai, Yoshi-sama, dar asemenea gesturi nu sînt pentru oaspeţi. Phillip, te rog să-i traduci asta şi spune-i că nu l-am omorît, dar că acest nătărău lipsit de maniere va avea dureri de cap timp de o săptămînă.

Ceilalţi samurai ieşiseră din încremenire şi puseseră mîinile pe săbii.

- Nu ! făcu Yoshi, furios pe gai-jini şi furios şi pe gărzile lui, acestea îngheţară.

Phillip se ridică anevoie, îl ignoră pe paznicul care rămăsese inert şi vorbi în japoneza lui greoaie, cu poticneli.

- Vă rog, iertare, Yoshi-sama, dar doctor-sama şi eu, noi plecăciune după obicei străin. Politicos, da ? Nu vrut face rău. Doctor-sama spune iertare, om nu mort numai... căută cuvîntul, nu-l găsi, aşa că arătă cu mîna spre cap. Durere, o săptămînă, două.

Yoshi izbucni în rîs. Tensiunea dispăru din încăpere.

- Luaţi-l de aici. Cînd se trezeşte să-l aduceţi înapoi. Făcu semn celorlalţi să se întoarcă la locurile lor şi îi invită pe englezi să se aşeze în faţa lui. După ce aceea se aşezară cam anevoie, întrebă :

- Cum a mers consultaţia ?

Imediat Babcott şi Tyrer răspunseră cu cuvinte simple, aşa cum se înţeleseseră în prealabil, şi îi explicară că examenul decursese bine, că tairo avea o hernie, o vătămătură, că Babcott îl putea ajuta să-i ia durerile cu un bandaj şi nişte doctorii care vor fi pregătite şi trimise din colonie, că tairo fusese de acord ca Babcott să se întoarcă peste o săptămână să-i fixeze bandajul şi să-i aducă rezultatul analize-i între timp îi dăduse nişte leacuri care îi vor lua durerile şi-l vor ajuta să doarmă. Yoshi ridică din sprîncene. Şi această 'ernie' este permanentă ? Doctor-sama spune că...

Ştiu că doctorul vorbeşte cu ajutorul tău, Taira, stropşi Yoshi, enervat de cele auzite, tradu numai cuvintele lui fără titlurile ceremoniale !

- Da, sire. Spune vătămătura este permanent - un cu-vînt nou pentru el. Tairo Anjo are nevoie... are nevoie doctorie opreşte întotdeauna dureri, scuzaţi, orice moment din zi şi foloseşte bandajul tot aşa, tot ziua întreag - Tyrer folosi cuvintul englezesc pentru bandaj şi făcu un gest în jurul taliei, pentru a explica faptul că e vorba de o centură şi un punct de presiune. Doctor gîndeşti că tairo-sama face bine dacă ai grijă. Nu poţi... nu poate lupte uşor cu sabie.

Yoshi se posomori, căci rezultatul nu-l incinta.

- Cît timp...

Se opri şi făcu un gest cu mîna spre gărzile personale, concediindu-le :

- Aşteptaţi afară. Abeh rămase pe loc. Şi tu. Căpitanul închise nemulţumit uşa în urma lui.

- Spuneţi-mi adevărul : cît timp va mai trăi ? întrebă el.

- Asta numai Dumnezeu ştie.

- O, zeii ! Ce crede doctor-sama ? Cît va mai trăi ? Babcott ezită. Se aşteptase ca tairo să-i poruncească să nu-i spună nimic lui Yoshi, dar după ce îi vorbise despre hernie şi despre doctorie şi mai ales după ce îi dăduse puţin laudanum, care îi luase durerile aproape instantaneu, taîro chicotise fericit şi-l încurajase să răspîndească veştile bune.' Dar hernia nu era decît o parte a problemei.

Diagnosticul lui complet, cel pe care nu i-l comunicase lui Anjo şi nici lui Phillip Tyrer, căci dorea să se gîndească in linişte după ce va face analiza urinei şi a scaunului şi după ce se va fi consultat cu Sir Wiliiam şi va reexamina pacientul; era, şi se temea că aşa-i într-adevăr, o deteriorare gravă a intestinelor din cauze necunoscute. Examenul clinic nu durase decît o oră sau cam aşa ceva, discuţia cu pacientul durase în schimb cîteva ore. La vîrsta de patruzeci şi opt de ani, Anjo era într-o stare generală proastă. Dinţii îi erau cariaţi, în mod sigur urma să facă septicemie din cauza lor mai devreme sau mai tîrziu. Stomacul şi organele interne reacţionau prost, se simţea o constricţie în interior, iar prostata era foarte mărita.

Avusese probleme ca să ajungă la un diagnostic din cauza lipsei de fluenţă a lui Tyrer în japoneză, mai ales că pacientul era nerăbdător, nu avea încredere în el şi nu era dispus să dezvăluie anumite simptome. Fusese nevoie de nenumărate întrebări şi o infinită răbdare pentru a stabili că, probabil, mai avea dureri în intestine, o jenă în timpul urinatului şi nu reuşea să menţină erecţia, fapt care părea să-l supere cel mal mult, deşi Anjo ridicase tot timpul din umeri şi nu voise să recunoască nici unul din aceste simptome.

- Phillip, spune-i seniorului Yoshi că eu consider că va trăi atît cît trăieşte în medie un bărbat de vîrsta lui în starea în care este el acum.

Durerea de cap îl cuprinsese din nou pe Tyrer, sporită acuma şi de dorinţa lui de a face o treabă bună.

- El trăieşte aproape la fel ca bărbat de vîrsta la fel.

Yoshi reflectă şi el la cele auzite, conştient de dificultăţile ridicate de traducerea şi de exprimarea unor chestiuni delicate într-o limbă străină insuficient cunoscută. De aceea trebuie să se limiteze la întrebări simple.

- întreabă : doi ani, trei ani, un an ?

îl privea cu atenţie pe Babcott, nu pe Tyrer.

- Greu de spus, senior. Într-o săptămînă poate ştie mai bine.

- Dar acum ? Adevărul. Un an, doi sau trei, ce crede ? Babcott înţelesese încă înainte să plece din Kanagawa că funcţia lui aici nu era numai aceea de doctor. Sir William îi spusese :

- Ca s-o spunem pe-a dreaptă, bătrîne, dacă se adevereşte că pacientul este într-adevăr Anjo, tu eşti în acelaşi timp un reprezentant important al Guvernului Majestăţii Sale, al meu, al coloniei şi chiar un ticălos de spion, aşa că, dragă George, te rog să nu ratezi această ocazie unică...

In ceea ce-l privea, el se considera mai ales şi în primul rînd medic. Şi trebuia să respecte secretul profesional. Fără îndoială că Yoshi era duşmanul pacientului, un duşman puternic, dar şi un potenţial prieten al Guvernului Maiestăţii Sale.' Punînd în balanţă cele două elemente reieşea că, privind lucrurile în perspectivă, Yoshi era mai important. Anjo era cel care emisese ordinul de evacuare a gai-jinilor, era şeful Administraţiei Bakufu şi, in cazul că Yoshi nu moare de moarte violentă, va muri în mod cert cu mult înaintea lui. Dacă vei ' forţat să răspunzi, ce ai să spui ? se întrebase el. Un an. în loc de aceasta, zise.

~ Unu, doi sau trei ? Regret, Yoshi-sama, acum nu ştiu. . - Ar putea fi mai mult ? — îmi pare rău, nu pot răspunde acum.

~ Ai să poţi spune săptămînă viitoare ?

Poate că am să pot spune; nu mai mult de trei ani; Săptomîna viitoare.

- Poate că ştii mai mult decît spui, acum sau soptămîna viitoare.

Babcott zîmbi numai cu gura.

- Phillip, spune-i te rog cît mai politicos, că sint aici la invitaţia lui, ca oaspete. Ca doctor, nu ca vraci, şi nu sînt obligat să mă întorc săptămăna viitoare sau în oricare alta săptămînă.

- La naiba, George, mormăi Tyrer disperat, nu vreau să dau de dracu', nu ştiu cum se spune „vraci" şi, naiba să mă ia, nu mă descurc cu toate nuanţele astea. Vorbeşte mai simplu.

- Ce-ai spus, Taira ? întrebă Yoshi aspru.

- Oh! sire, că... greu traduci cuvinte de la conducători mari cînd..., cînd ai multe sensuri şi nu ştie bine cuvînt..., cuvintul bun, vă rog să mă scuzaţi.

- Ar trebui să studiezi cu mai multa sirguinţă, spuse Yoshi enervat, furios că nu avea un interpret al lui. Te descurci bine, dar nu destul de bine ! Trebuie să studiezi mai mult ! Este important să munceşti mai mult ! Şi acuma ce a spus, exact ?

Tyrer trase adinc aer în piept şi începu să transpire.

- El spune, el doctor, el nu Dumnezeu, Yoshi-sama, nu ştii exact despre tairo. El... , el aici Yoshi invitat. Imi pare rău,, dacă doctor-sama nu vrei vine Yedo, nu vine Yedo - Tyrer muri încă un pic văzîndu-l pe Yoshi că zîmbeşte la fel de nesincer ca şi Babcott ceva mai înainte şi blestemă în gînd ziua cînd se hotărîse să devină interpret. Iertare.

- So ka -

Yoshi cintărea mişcarea următoare. Doctorul se dovedise a fi folositor, deşi ascundea de el unele fapte. In acest caz însemna că, în concluzie, faptele erau rele. nu bune. Gîndul acesta îi făcu plăcere. Şi mai era un gînd care îi făcea plăcere. Se baza pe o idee minunată pe care i-o sugerase fără să vrea Misamoto cu cîteva luni în urmă. Yoshi o pusese imediat în practică prin şeful spionilor lui, Inejin. Era vorba de a-i controla pe barbari prin intermediu! tîrfelor lor.

Inejin fusese deosebit de eficient, ca întotdeauna. Astfel că în momentul de faţă, Yoshi ştia o mulţime de lucruri despre satul gai-jin Yoshiwara, ştia care sînt hanurile cele mai căutate, ştia de Raiko şi de tîrfa acestui gai-jin atît de urît, Taira, cea cu mai multe nume şi care acum işi spunea Fujiko. Ştia şi despre ciudata tîrfă a lui Furansu-san. Şeful gai-jin, Sir W'rum nu avea o tîrfă anumita. Serata folosea doua, din cînd în cînd. Nemi fusese numita consoarta a negustorului gai-jin şef şi era o sursa de informaţii deosebit de bună. Doctorul nu

frecventa Yoshiwara. De ce ? Meikin o să afle, Ah, da, Meikin, trădătoarea, nu te-am uitat !

- Spune-i doctorului că aştept cu nerăbdare să-l revăd săptămîna viitoare, spuse el cu o voce neutră. Si mulţumeşte-i. Abeh !

Abeh fu imediat in cameră, în genunchi.

- Insoţeşte-i la Kanagawa. Nu, du-i la şeful gai-jin în persoană, pînă la Yokohama, şi adu-l înapoi pe renegatul Hiraga.

- Hello, Jamie, e ora mesei. Aseară mi-ai spus să vin la tine la ora unu.

Maureen îi zîmbea din uşă, cu boneta pe cap şi îmbrăcata frumos, cu obrajii îmbujoraţi de plimbarea pe care o făcuse venind aici tocmai de la casa Struan.

- Ai spus la ora unu ca să mergem la masă la Clubul ăla al tău.

- Vin imediat, fetiţă, spuse el distrat.

Termină scrisoarea către bancherul lui din Edinburgh în care îi povestea despre afacerea mixtă cu shoya, incluzînd şi poliţa de la Tess Struan pentru depozit. Trebuie să fac cumva să vorbesc cu Nakama-Hiraga imediat ce apare aici. Dar unde naiba e diavolul ăsta ? Sper pe Dumnezeul meu că n-a şters-o definitiv, aşa cum cred cu toţii.

- Ia loc, vine şi Albert cu noi.

Jamie era aşa de cufundat în gînduri, că nu observă dezamăgirea ei. Noul lui birou era în clădirea ziarului Guardian, aproape de Mahalaua Beţivilor, pe Strada Mare. Era mult mai mic decît cel pe care-l ocupase în clădirea Struan; dar avea o vedere frumoasă spre port, lucru foarte important pentru negustorul căruia ii place să urmărească mersul navelor care vin şi pleacă. Nu era mobilat decît cu o masă şi trei scaune;

Şase dulapuri-fişete. Teancuri de cărţi şi cutii, topuri de hîrtie, tocuri şi cîteva registre noi erau împrăştiate peste tot.

Pe biroul lui se aflau alte hîrtii, scrisori, comenzi şi un afiş care anunţa înfinţarea noii sale companii şi prezenta oferte de afaceri. Toate acestea trebuiau să fie gata pînă la plecarea navei Prancing Cloud.

- Ai dormit bine ?

Jamie sigila scrisoarea şi abia daca auzi răspunsul ei !

- Da, mulţumesc, dar tu ?

Şi luă altă scrisoare. Scrisorile erau copiate de doi funcţionari portughezi-care lucrau în biroul lor de la capătul coridorului, lîngă imprimerie. Funcţionarii îl fuseseră împrumutaţi de MacStruan pînă avea să-şi angajeze el nişte lucratori permanenţi.

- Albert e un băiat bun, nu-i aşa ? remarca el distrat, l-am spus că s-ar putea să întîrziem.

Daca ar fi fost după el, ar fi lăsat naibii clubul şi l-ar fi rugat pe unul dintre funcţionari să-i facă un sanviş, sau să-l aducă o porţie din mîncarea chinezeasca pe care o comandau" în fiecare zi din Mahalaua Beţivilor. O jumătate de oră mai tîrziu puse tocul jos.

- Gata ? întreba el vioi.

- Mda !

- Ce s-a întîmplat ? întreba el ramarcându-i mîhnirea.

- Păi, băiete, speram că vom fi singuri la masa, ca să putem sta de vorba - avem atîtea lucruri de discutat şi aseară evident că nu am avut timp. A fost o petrecere drăguţă, nu-l

aşa ?

- Da, a fost drăguţ. Dansatorii cazaci au fost uimitori.

Avem o mulţime de timp ca să stăm de vorbă, scuză-mă, n-am ştiut că e ceva atît de important.

- Şi Angeligue a fost uimitoare, da, şi mulţi dintre prietenii tăi, Marlowe şi Settry ! Maureen rîse înveselită.

Uşurat, Jamie îşi luă iar figura lui de om preocupat, apucă haina şi deschise uşa.

- Mă bucur că ţi-a plăcut, zise el.

- Aseară, după ce ne-am spus noapte bună ai plecat de acasă.

Reacţiona prea tîrziu, astfel că nu reuşi să-şi ascundă ro-şeaţa din obraji.

- Da, ăăă, da, am avut treburi.

- Ţi-am bătut la uşă şi nu mi-a răspuns nimeni, voiam numai să mai stăm de vorbă, nu eram obosită. Ai spus ca eşti obosit.

- Păi, da, atunci eram, dar pe urmă n-am mai fost. Mergem !

- Da, ce foame îmi e !

Ieşiră pe promenadă. Nu erau decît puţini oameni aici. Vremea nu era chiar foarte plăcută, marea era agitată şi vîntul pătrunzător.

- Nu e chiar aşa de rău ca la Glasgow pe timpul ăsta, ipuse ea pe un ton plăcut şi il luă de braţ.

- Asta-i drept şi frigul nu va mai dura mult, în curînd va veni primăvara, cel mai plăcut anotimp, primăvara şi toamna sînt anotimpurile cele mai plăcute aici.

Acum, că subiectul cel periculos fusese evitat, Jamie res-pira ceva mai uşurat.

- Da, primăvara şi toamna e cel mai bine.

- Ai fost la Yoshiwara ? întrebă ea binevoitoare.

Un ac de gheaţă îi porni din testicule pînă la inimă şi înapoi şi o mie de răspunsuri îi veniră pe loc în minte, dintre care cel mai bun era : „Dacă vreau să mă duc la Yoshiwara, pe Dumnezeul meu, am să mă duc şi nu sîntem căsătoriţi şi chiar dacă am fi... şi ţi-am spus că nu vreau să ne căsătorim,' cel puţin nu acum, nu acum cînd afacerea mea cea noua tocmai începe să se înfiripeze.

Deschise gura, sigur de sine, să-i dea tocmai acest răspuns, dar, dintr-un motiv necunoscut, vocea lui strangulata rosti anevoie :

- Aaaa, eu... da, am fost, dar...

- Şi te-ai distrat bine ?

- Uite ce e, Maureen, sînt anumite...

- Ştiu de Yoshiwara şi ştiu cum sînt bărbaţii, băiatule; spuse ea blînd şi fără sfială. Ai petrecut bine ?

Jamie se opri, dezorientat de tonul blînd şi purtarea ei amabilă.

- Eu, păi, cred că... dar vezi, tu, Maureen...

- E prea frig ca să stăm pe loc, Jamie dragă, - Maureen îl luă prieteneşte de braţ şi-l sili să continue mersul spunînd i Aşadar, ai petrecut bine. Dar de ce nu mi-ai spus ? Şi de ce sa-mi spui o minciună, cum că eşti obosit ?

~ "ăi... pentru că... — şi din nou îi veniră în minte cîteva zeci de răspunsuri, dar din gură îi ieşi numai atît : Pentru că se nţelege de ce, pentru numele lui Dumnezeu. Nu voiam să...

Nu putea să-i spună că nu voise s-o jignească, pentru că nu e oîntâlnire aranjată, voia

s-o vadă pe Nemi, dar, de fapt, nu voia să ştie de ea şi, de fapt petrecuse o noapte îngrozitoare. Cînd intrase în căsuţa lor, Nemi era îmbrăcată cu cel nai bun kimono al ei de dormit, micul lor sanctuar strălucea de curăţenie, mîncarea şi sake-ul erau pregătite, iar fata rîdea veselă, fericită şi plină de solicitudine.

- Hei, Jami-san, pare bine vede pe tine ! Auzit veste bună de la barcă. Doamnă al tău căsătorie sosit din Scutrand, căsătoreşte cu tine, heya ?

Rămase uluit cît de repede circulau veştile.

- De unde ştii ?

- Tot Yoshiwara ştii ! Portant, neh ? Nemi radia de fericire. Două zile eu la Casă Mare prosternezi întîlneşti oku-san al tău !

- Ce ???

- 'Portant, Jami-san. Cînd căsătoreşte ? 'Portant, pentru că oku-san nee gob-san - prietene, neh ?

- Te-ai scrîntit ? izbucnise el. Nemi se uita la el fără să priceapă.

- De ce zici eu scrîntit, Jami-san ? Oku-san plăteşti la mine acum. Oku-san plăteşti, Jami-san, neh ? 'Portant oku-san neh ?

- Aşa ceva nu se poate, pentru numele lui Dumnezeu.

- Nu înţelegi... 'portant Nemi merge oku-san...

- Ai înnebunit !

. - Nu înţelegi, spuse ea supărată, inspăimintată de aerul lui. belicos şi decise că o retragere grabnică era cea mai bună cale de apărare în faţa acestor purtări incredibile şi de neînţeles, evident, retragerea în şuvoiul lacrimilor.

Nemi dispăruse înainte ca el s-o poată opri, iar mama-san n-a mai putuse convinge să se întoarcă, aşa că se dusese furios acasă, să se culce singur şi să doarmă măcar un pic; Dumnezeule mare şi atotputernic, Nemi să vină la Casa Struan ca să facă cunoştinţă cu Maureen ? In viitor Maureen urmează s-o plătească pe Nemi ? Este important ca soţia şi amanta sa fie prietene ? Dumnezeule Mare ! Poate că n-am înţeles eu bine. Ba al înţeles, naiba să te la. Asta a spus. Venise apoi la birou foarte devreme, înainte de răsăritul

soarelui. Naiba s-o ia de treabă, numai la asta se gîndise toată dimineaţa, cum să se descurce cu cele două femei.

- Uite ce este, Maureen, îmi pare rău că ţi-am spus o minciună, spuse el cu voce frîntă, dar..:, dar nu ştiu ce să mai spun.

- Nu trebuie să-ţi faci probleme, se mai întîmplă şi aşa ! Maureen îi zîmbî;

- Eh ? Nu te-ai supărat pe mine ? . - Nu. băiatule, nu de astă dată, spuse ea foarte blînd, nu pînă nu vom sta de vorbă.

In vocea ei nu se simţea nici urmă de ameninţare, îl ţinea în continuare foarte tandru de braţ, dar în sinea lui simţea că îl ameninţă o mare primejdie şi îşi spuse, pentru Dumnezeu, ţine-ţi limba în gură, nu spune zi, dar se auzi glăsuind :

- Să stăm de vorbă ?

- Mda.

Urmă apoi o tăcere de-a dreptul asurzitoare, deşi vîntui zgilţîia şindrila de pe acoperiş şi obloanele ferestrelor, făcea să sune clopotele bisericilor, şi, din port, se auzea şuieratul sirenelor iar crinii lătrau. Ţine-ţi gura, tăcerea e de aur, se avertiză el.

- Da ? Ce înseamnă asta ?

Maureen proceda cu multă băgare de seamă, savurînd pe îndelete procesul acesta de predare-învăţare. Acum era doar cea dintîi confruntare, din nenumăratele ce aveau să vină : „Toţi bărbaţii sînt îngrozitori, Maureen, îi spusese mama ei cînd îi dăduse fel de fel de sfaturi. Unii sînt mai răi decît ceilalţi, sînt nişte mincinoşi, deşi o nevastă isteaţă ştie să se descurce printre minciunile bărbatului ei. La început, soţii sînt drăgălaşi cum nu se poate şi te fac să te simţi în al nouălea cer cu căldura lor, cu dragostea la pat şi cu micile lor atenţii. La început. Apoi vin copiii, grijile pentru casă, de cele mai multe ori banii nu ajung. Şi atunci nu-ţi mai arde să te îngrijeşti de persoana ta. de rochii şi de coafură şi celelalte. Este teribil de greu cu copii mici, nu dormi destul şi eşti ruptă de oboseală şi soţul se întoarce cu spatele spre tine în pat şi începe să sforăie imediat, ei, nu-l însă defel greu dacă te o-bişnuieşti să-ţi închizi bine urechile. Apoi încep să calce strîmb...; dar nu trebuie să-ţi faci probleme, e numai aşa, ca un joc vremelnic pentru ei şi n-o să dureze şi dacă eşti femeie deşteaptă,

bărbatu-tău o să se întoarcă la tine, căci tu ai copii şi îl ai pe Dumnezeu cu tine. Să ţii minte că nu e treabă u-şoară să-ţi cîştigi pîinea zilnică, aşa după cum şi el trebuie să ştie minte că nu-i deloc o treabă uşoară să creşti copii şi să ţi casa curată şi primitoare, dar asta el n-o ţine minte niciodată Şi taică-tu a fost la fel cu femeile lui, sau cu femeia lui, da acu-i acasă şi problema lui e alta. Ar fi trebuit înţeleg că el era deja însurat cu regimentul ăla atunci cînd ne-am căsătorit noi. Cel puţin Jamie ăsta al tău nu-i în armată, căci cu o armată o femeie se luptă teribil de greu." „Dar cum pot eu să devin o soţie deşteaptă, mamă ?" „Aş vrea şi eu să fi ştiut, fetiţă, tare aş fi vrut, dar există şi anumite reguli precise : alege-ţi bărbatul cu grijă, învaţă să-ţi ţii gura, din cînd în cînd cîte o ceartă zdravănă poate fi de folos la timpul potrivit, multă înţelegere şi iertare tot timpul şi un piept cald şi moale la care sărmanul băiat să-şi poată vărsa focul..."

- Ce să vorbim ? îl auzi ea din nou pe Jamie, oarecum şocat şi îi veni să izbucnească în rîs.

îşi păstră zîmbetul şi purtarea iertătoare, avînd pregătită; pentru orice eventualitate, şi coada de mătură.

- Am aflat despre Yoshiwara pe navă.

Maureen lăsă cuvintele să plutească în aer şi Jamie muşcă din momeală.

- Ţi-a spus Gornt ? Sau Hoag ? El a fost, nu-i aşa ? Idiotul !

- Nu, mi-a spus distinsul căpitan Strongbow, iar doctorul Hoag nu este un idiot, băiatule. L-am întrebat pe Strongbow cum făceaţi de nu înnebuneaţi fără prietene, era la fel ca în India sau în China ? Maureen rîse cînd îşi aminti cît de greu fusese să-l facă să vorbească deschis, whisky-ul face minuniy îşi spuse ea, recunoscătoare în gînd tatălui ei că o învăţase să bea, dacă era nevoie. Consider că ideea voastră cu Yoshiwara este foarte înţeleaptă.

Jamie fu cît pe-aci să spună : Nu-i aşa ? dar se abţinu de astă dată la timp. Tăcerea ei îl chinuia. Cînd îşi reveni, Maureen spuse :

- Miine e duminică.

Jamie simţea că îi vîjîie capul, căci nu înţelegea deloc ce are una cu alta.

- Da, da, aşa cred, e duminică şi ce-i cu asta ?

- Mă gîndeam că am putea merge în după-amiaza aceasta la reverendul Tweet, sper că nu-i la fel de nesuferit ca numele, şi să-l rugăm să facă strigările.

Jamie încremeni.

- Ce să facă ?

- Da, strigările; Jamie, rîse Maureen. Cred că n-ai uitat că strigările trebuie să se facă în biserică trei duminici la rînd ?

- Nu, dar ţi-am scris şi ţi-am spus că... .

- Asta a fost atunci cînd eram acolo, dar acum nu mai sînt acolo, sînt aici şi te iubesc, spuse ea şi se opri şi se uita la el şi el era chipeş, taman ce-şi dorea ea în viaţă şi dintro-dată toată stăpînirea de sine i se spulberă ca prin farmec' Jamie, dragul meu, noi sîntem logodiţi şi eu am crezut că o să ne căsătorim pentru că eu am să fiu cea mai bună soţie pe care a avut-o vreodată vreun bărbat, promit, promit, promit şi nu numai pentru că sînt aici, dar te-am iubit întotdeauna, încă din primul moment şi acuma e timpul cel mai nimerit să ne căsătorim, ştiu eu, mă duc înapoi, mă duc înapoi în Scoţia "şi niciodată..., dacă vrei să mă duc, plec cu primul vas, dar eu te iubesc, Jamie. Jur că plec dacă aşa vrei tu, din ochi ii ţîşniră lacrimi şi ea le şterse repede. Imi pare rău, scuză-mă, e din cauza vîntului, băiatule.

Dar nu era din cauza vîntului, toată şiretenia dispăruse, sufleţelul ei era gol-goluţ în faţa privirilor lui.

- Eu..., eu te iubesc, Jamie...

Braţele lui o cuprinseră şi Maureen îşi îngropa faţa în umărul lui, simţindu-se mai îngrozitor ca oricînd, disperată după dragostea lui, cu lacrimile curgînd şiroaie. Cînd spaima i se potoli, alungată de căldura lui, Maureen îl auzi cum ii spunea lucruri drăguţe, amestecate cu vuietul vîntului şi zgomotul valurilor, cum îi spunea că o iubeşte şi că voia ca ea să fie fericită şi să nu-şi facă griji şi să nu fie tristă, dar în după-amiaza aceea era prea devreme, avea foarte mult de lucru pentru companie, căci va fi greu s-o pornească şi s-o menţină în stare de funcţionare la început.

- Nu trebuie să-ţi faci griji cu noua ta companie, Jamie: Doamna Struan a spus...

Se opri brusc, îngrozită. Nu intenţionase să-i spună, dar acum era prea tîrziu ca să se mai oprească şi simţi cum braţele lui se încordează, apoi o îndepărtară de lîngă el şi o ţinură aşa.

- Ce a spus ?

- Nu contează. Hai să..

- Ce ţi-a spus ? Ce anume ? avea chipul încordat, ochii srredeiitori. Ţi-a spus că o să-mi trimită bani ? .

- Nu, n-a spus nimic, a spus numai aşa, că eşti un negustor priceput şi o să reuşeşti. Hai să mîncăm, mor de foa...'

~ Ce ţi-a spus ? Exact !

~ Ţi-am spus. Hai să mergem la ma...

- Spune-mi ce ţi-a zis, pentru numele lui Dumnezeu; spune-mi adevărul, exact ! Ţi-a vorbit despre bani, nu-i aşa ?

- Nu, nu tocmai,

Maureen privea într-o parte, supărata pe ea însăşi.

- Adevărul ! Jamie o ţinea de umeri. Acum !

- Foarte bine, Maureen trase adinc aer în piept şi începu să vorbească dintr-o răsuflare. Uite cum a fost, Jamie, exact. Cînd m-am dus la Casa Struan, la clădirea de pe promenadă să întreb de tine, unde eşti, dacă eşti in Japonii sau altundeva, mi s-a spus să aştept şi după aceea ea a trimis după mine, adică doamna Struan a trimis după mine să vin în biroul cel mare care dă spre Hong Kong, dar era atît de tristă şi atît de puternică totuşi, sărmana doamnă. Lasă-mă o clipă să-mi trag sufletul.

îşi şterse din nou ochii,' scoase apoi o batistă, îşi suflă nasul şi, neştiind ce să facă cu mîinile, îşi trecu braţul pe sub al lui şi mîna îi găsi uşor drumul spre buzunarul hainei lui.

- Hai să mergem, Jamie, e mai uşor de vorbit în mers, că e frig. Doamna Struan mi-a spus să stau jos şi mi-a spus că ai fost concediat, şi eu am întrebat de ce, şi ea mi-a spus şi eu i-am spus că nu e corect, nu e treaba ta că fiul ei era îndrăgostit la nebunie de o aventurieră imposibilă pe nume Angélique - eu nu ştiu ce sînt acelea aventuriere, dar cînd am văzut-o pe Angélique am înţeles de ce fiul ei, sau oricare alt bărbat s-ar putea îndrăgosti de ea şi cunoscînd-o pe mama lui am înţeles de ce era atît de supărată...

O rafală de vînt se repezi în pălăriile lor şi trebuiră să şi le ţină cu mîna, apoi Maureen continuă :

- Ne-am, ne-am certat rău de tot, Jamie, nu uita însă că asta a fost înainte să aflăm de moartea lui. A fost o ceartă cumplită, Jamie. Curînd eram amîndouă în picioare şi mi-e teamă că mi-am cam ieşit din fire, cred că ţi-ar fi fost ruşine cu mine, fiindcă am folosit unele din cuvintele acelea urîte ale tatii.

Jamie se opri şi se uită cu gura căscată la Maureen.'

- Te-ai certat cu Tess ?

- Da ! Niciodată în viaţa mea nu m-am mai certat aşa de urît cu cineva, nici măcar cu fraţii sau surorile mele pe ascuns. Nu sînt eu prea curajoasă de felul meu, dar lipsa ei de corectitudine m-a înfuriat şi atunci am izbucnit şi i-am arătat eu e.

Firea cea bună a lui Maureen şi simţul umorului îi reveniră şi fata rîse nervos.

- O, parcă eram două pisici înfuriate din Glasgow, ne-am certat ca doua precupeţe, eram gata-gata să ne smulgă pă» rul una alteia. La un moment dat a venit cineva, dar ea l-a dat pe uşă afara... Aşadar, domnişoara Ross ? a zis ea şi buzele îi erau subţiri ca tăişul unui pumnal, amîndouă gîfîiam şi ne uitam cu duşmănie una la alta. Ce credeţi că ar trebui să fac ? mi-a zis ea. Ce să faceţi ? In primul rînd să-l daţi domnului McFay o bonificaţie de despărţire cum se cuvine, căci şi-a cîştigat-o cu vîrf şi îndesat în toţi anii de când este In serviciul dumneavoastră, să-i înlesniţi o afacere cu care să-şi înceapă compania lui şi să-i scrieţi o scrisoare frumoasă.

- I-ai spus tu asta ? Lui Tess ?

- Da, i-am spus, Maureen văzu neîncrederea din ochii lui şi se strădui s-o risipească imediat. Jur pe Dumnezeu că acesta este adevărul adevărat, Jamie, iţi Jur. Nu aveam de gînd să-ţi spun, dar tu ai insistat şi n-am vrut să te mint. Pe Dumnezeu din ceruri, este adevărul adevărat !

- Da, iartă-mă, te rog, continuă.

- Nu tre' să-ţi ceri scuze, băiatule, nici mie nu-nu venea să cred atuncea. După ce mi-am spus păsul, foarte răspicat, doamna Struan a rîs, şi mi-a spus să stau jos. Poarte bine, dar fără nici un fel de

scrisoare frumoasă ! Nu e destul, am spus eu. Cît ar însemna o răsplată frumoasă ? am întrebat eu. Zîmbetul i-a pierit de pe chip şi a zis : O mie de guinee. A vorbit răstit exact ca tati cînd e furios. Aiurea, zic eu. Zece mii ! Maureen se opri şi privi cercetător spre el. Voiam să aranjez pentru cinci mii. E bine ? Nu ştiam dacă e destul. E destul?

- Ai aranjat ? Ai aranjat tu pentru cinci mii ?

- Da, mi-a trebuit ceva timp şi ceva cuvinte bine simţite...' In seara aceea m-am rugat după aceea să mă ierte Dumnezeu pentru înjurături şi blesteme şi alte cuvinte din alea de-ale tatii Sper că e corect aşa, dacă se mai adaugă şi o afacere din partea ei..., şi a fost de acord să nu-ţi pună beţe în roate în afaceri, iar eu cred că lucrul acesta este foarte important. După ce ne-am pus de acord, şi-a agăţat din nou pe faţă zîmbetul acela de gheaţă şi mi-a zis : du-te şi caută-l pe McFay al tău şi transmite-i complimente din partea mea.

Maureen aruncă o privire spre ţărmul mării, adunîndu-şi gânduri!e. Avu o tresărire nervoasă, apoi privi din nou la el co expresie de sinceritate in ochi :

- Asta s-a întîmplat, dar am făcut-o pentru tine, nu pentru mine, nu pentru noi, pentru tine şi nu voiam să-ţi spun..:

- Jamie ! Donşoară Ross !

Lunkchurch Ieşise împleticindu-se din biroul lui şi li se alătură imediat. îi salută cu multă efuziune, mai-mai s-o asfixieze cu mirosul lui de whisky, îi invită la masă în seara aceea şi porni mai departe.

- E întotdeauna beat la ora două, dar e băiat de treabă, spuse Jamie. N-o să-şi amintească nici că ne-a invitat, nici că l-am refuzat.

De astă dată îi luă el mîna lui Maureen şi o puse in buzunarul hainei lui, la căldură.

- Maureen, eu cred că...

- înainte să spui ceva, te rog să mă laşi să isprăvesc. N-am vrut să-ţi povestesc despre ea şi despre mine, mi-a scăpat fără să vreau. îmi pare-foarte rău şi jur pe Dumnezeul meu că n-aveam intenţia să-ţi pomenesc vreodată, cu atît mai puţin atunci cînd vorbeam serios despre noi, despre tine şi despre mine. Te rog să mă crezi, jur pe Dumnezeu, acesta este adevărul.

- Te cred, sigur că te cred, nu te mai necăji atît, Tess mi-a scris, s-a ţinut de cuvînt, mi-a trimis şi banii, mai mulţi decît am avut în toată viaţa mea pînă acum, destui ca să încep afacerile şi toate astea datorită ţie !

Maureen izbucni în lacrimi de remuşcare.

- Nu, nu datorită mie, Jamie, ai fost nedreptăţit şi doamna Struan îţi datora acest lucru..., eu nu ţi-aş fi spus nimic, dar tu ai vrut. Şi ai avut dreptate să te superi, am greşit cînd am spus în după-amiaza aceasta să mergem să..., te rog să mă ierţi, am vrut numai..., ai dreptate, e prea devreme, în după-amiaza aceasta, ai dreptate şi am greşit cînd am propus asta. Putem să mai aşteptăm, Jamie, te rog ! Putem să mai aşteptăm, să zicem, o săptămînă sau două, o lună, să vezi dacă iţi mai place de mine, da ? Te rog !

- Acuma, ascultă-mă, spuse Jamie şi îi strînse uşurel mina. Ţin la tine chiar foarte mult şi nu, nu vreau să pleci şi da, o să aşteptăm puţin şi nu, nu sînt supărat şi da, te cred şi îţi mulţumesc din toată inima şi nu, nu ai greşit cînd ai propus să mergem la pastor. Hai să ne mai gîndim la asta şi să discutăm diseară, la cină, Scînteioară, numai tu şi cu mine, da?

înainte să-şi dea seama ce face, se întinse spre el şi îl sărută, recunoscătoare, avînd sentimentul că dacă îi rostise porecla era de bun augur. Mina ei se întoarse înapoi într-a lui şi amîndouă înapoi, în buzunarul lui.

- Eşti bun, Jamie, acesta este adevărul şi te iubesc şi..." Şi era să adauge : „Şi să nu spui da decît atunci cînd ai să simţi tu că e da" dar se opri. Se ridică din prăpastia în care se prăbuşise.

- Eşti un băiat bun.

- Şi tu eşti o fată bună, spuse el, mai liniştit decît fusese în toţi anii aceştia, fără să se mai simtă vinovat faţă de ea.

Şi cu căsătoria cum rămîne ? se întrebă el, pentru prima dată fără să se cutremure. Orice bărbat trebuie să se însoare şi să aibă copii, la timpul potrivit. Nu sînt împotriva căsătoriei, nici vorbă de aşa ceva. Cînd ? Cînd afacerile vor fi pornite şi vom începe să scoatem profituri ? Maureen e grozavă, e inteligentă, frumoasă, de familie bună, răbdătoare, credincioasă şi mă iubeşte şi e de necrezut

că a înfruntat-o pe Tess şi a făcut ceea ce a făcut. Asta arată cît este de isteaţă. S-ar putea să meargă. Dar oare o iubesc? Imi place enorm. Am treizeci şi nouă de ani. Sînt zdravăn şi sănătos şi ar trebui să fiu însurat, ar fi trebuit să fiu deja însurat. Ea are douăzeci şi opt de ani, este destul de tînără, dar trebuie să ştie deja ce vrea şi, fără îndoială, este nemaipomenită. Aseară şi Marlowe şi Pallidar au observat lucrul acesta, chiar prea mult ! Ticălosul ăla scandalagiu de Settry nu voia s-o lase o clipă singură, nu că mi-ar fi păsat - a fost suficient să fac un gest cu capul, şi drăguţa de ea a venit zburînd la mine. O strînse de braţ, încîntat de această amintire.

- Ce este ?

- Nimic, mă bucur că ţi-a plăcut petrecerea de aseară, spuse el în timp ce se gîndea.

Da, trei sau patru luni, nu-i nici o grabă, şi nu e o idee rea.

- Iată ca am ajuns.

Intrară în curtea clubului. MacStruan stătea de vorbă cu Dmitri pe trepte, îi zări imediat şi Dmitri le făcu un semn prietenos cu mina. Un fior de gheaţă îl străbătu din nou prin tot trupul. Nemi ! Cînd o să afle Nemi... Dumnezeule mare, se g'ndi el inspăimîntat, cum naiba să mă descurc cu Nemi, cu Yoshiwara şi Scînteioara ? Nu se poate. Trebuie să se poată. Ce a spus despre Yoshiwara ? Că nu era supărată de astă ata, pînă n-o să avem o mică discuţie. Discuţie ?

- Ti-e frig, dragă Jamie ?

'- Nu, nu, mă simt foarte bine:

- Phillip, spune-i încă o dată căpitanului Abeh, îmi pare rău, dar Hiraga nu e de găsit pentru moment ! Sir William stătea cu spatele spre cămin în una din camerele de audienţe de la legaţie, Tyrer, Babcott şi Abeh tocmai sosiseră de la Yedo, era întuneric, îl căutăm peste tot, adăugă Sir William, Şi, Phillip, termină cu expresia asta nefericită, chiar vrei să-l enervezi ?

Abeh era furios. Şi Sir William la fel. Făcuse tot ce putuse, colonia fusese percheziţionată peste tot şi soldaţii căutau a-cum din nou în Mahalaua Beţivilor şi în Yoshiwara. Aici fusese ceva mai greu. Nu era voie să se intre cu arme, accesul în hanuri era aproape imposibil fără a se face uz de forţă, ceea ce era o idee oribilă, de

natură să genereze un incident internaţional. Dacă făcea aceasta, samuraii de la porţi vor insista să li se permită acelaşi lucru. La început, cînd fusese întemeiată colonia, se stabilise că, atîta timp cît nu era nici o răscoală, Yoshiwara să fie lăsată în pace să plutească şi să-i slujească în felul ei.

- Spune că nu poate să se întoarcă fără Hiraga şi i-am promis seniorului Yoshi că astăzi îl predăm.

Sir William îşi înghiţi înjurătura pe care ar fi vrut s-o rostească şi spuse, în schimb, blînd

- Te rog să-i spui să aştepte. La casa gărzii. Cu siguranţă că Hiraga va fi găsit curînd, dacă mai este aici.

- El spune : Dacă mai este aici ? Dacă nu este aici; atunci unde ?

- Dacă aş şti, l-aş prinde imediat şi l-aş trimite seniorului Yoshi. Poate că a fugit la Yedo, sau la Kanagawa, sau altundeva.

Chiar şi Sir William era şocat de furia neagră care se citea pe chipul lui Abeh ; acesta latră ceva în japoneză, se răsuci pe călcîie şi plecă.

- Ticălos necioplit !

- A spus, ar fi mai bine să-l găsiţi pe Hiraga, Sir William.

Tyrer îşi mîngîie faţa nerasă. Se simţea murdar şi foarte nerăbdător să "facă o baie, un masaj şi o mică siestă înainte de a se întîlni cu Fujiko. Oboseala îi dispăruse în cea mai mare parte la aflarea veştii îmbucurătoare că Hiraga nu fusese pus în fiare..

- Imi pare rău pentru Abeh, Sir. Nu se poate întoarce fără Naka.... fără Hiraga, càci în acest caz viaţa lui nu mu valorează mare lucru.

- Ei, bine, asta e problema lui. Ai vreo idee cam unde ar putea fi Nakama ?

- Nu, Sir, dacă nu este în sat, sau la Yoshiwara.

- Ai putea încerca să afli, este cît se poate de important, Sir William privi spre Babcott. Iar acum, un lucru şi mai important. George, cine e pacientul ? Anjo ?

- Da.

- Ohoho ! Phillip, pari cam obosit, nu e nevoie să mai aştepţi, putem discuta mai tîrziu. George o să mă informeze. Dacă apare Nakama-Hiraga puneţi-l naibii în fiare imediat. Imediat !

- Da, Sir, mulţumesc, Sir. Dar, înainte de a pleca. îmi permiteţi să vă întreb ce s-a întîmplat la Hong Kong ?

Pusese aceasta întrebare de cum sosiseră, căci observaseră prezenţa vasului Prancing Cloud, dar Sir William spusese ! „Mai intîi Abeh".

- La Hong Kong e linişte, şi tot linişte e şi aici, mulţumesc lui Dumnezeu, le vorbi apoi despre înmormîntare şi despre faptul că Hoag se întorsese şi de ce. Motivul ar fi trebuit să rămînă secret, dar îl ştie deja toata lumea. Aşa că jucam jocul-aşteptării, Tess aşteaptă, se pare că Angélique a fost de acord să aştepte, cel puţin aşa spune Hoag, dar, ce-l drept, nici nu prea are de ales. Este sau nu este. -

- Dacă nu este va şti în cîteva zile. Şi noi la fel.

- Isuse Cristoase, murmura Phillip, Şi ce se întîmplă dacă este sau nu este ?

Sir William ridica din umeri.

- Trebuie să aşteptăm. Acuma, du-te, dragă Phillip: whisky sau coniac, George ? Te superi dacă te rog să mă inarmezi cu toate evenimentele acum ! Te simţi obosit ?

- Nu.

Cei doi bărbaţi rămaseră singuri.

- Coniac, vă rog. La Yedo a fost Interesant.

- Noroc ! Şi ?

Noroc. înainte de Yedo, ce se mai ştie despre Hong Kong, Sir William zîmbi. Cei doi bărbaţi erau prieteni buni, Iar Babcott era ministru adjunct.

- Totul a mers perfect. Da. Tess mi-a scris in mod special ca să-mi mulţumească. Pot să-ţi spun esenţialul în două cuvinte : Hoag a adus trei scrisori pentru Angélique, dar ea nu ştie de asta. Pe una Hoag i-a dat-o imediat după ce a sosit şi mi-a spus că nu a observat nici un fel de reacţie deosebită, în nici un sens şi presupune că o ruga numai să mai aştepte. Tess mi-a confirmat conţinutul acelei scrisori în scrisoarea către mine, şi anume că propusese un răgaz pentru a

vedea dacă Angélique este sau nu este însărcinată. Dacă Angélique are ciclu, Hoag îl dă cealaltă scrisoare, dacă nu, atunci mai aşteaptă încă o lună, ca să fie sigur şi i-o dă pe cea de-a treia. Hoag jură că nu ştie conţinutul scrisorilor şi nici Tess nu pomeneşte nimic despre ele în scrisoarea către mine, sorbi din whisky cu o expresie preocupată. Este totuşi o chestiune pe care a menţionat-o Tess şi care mi-e teamă că reprezintă modul ei de a vedea lucrurile : Avocaţii Casei Struan elaborează o cerere de anulare prin tribunal a ceremoniei caraghioase - a pus expresia în ghilimele, indiferent dacă este legală sau ilegală şi indiferent de sarcina Angelicăi, precum şi de oricare testament care ar putea fi găsit aici, sau oriunde în Japonia.

- Dumnezeule mare ! Sărmana Angélique, ce îngrozitor !

- Foarte categorică, da. Scrisoarea în care o rugam să fie mai înţelegătoare nu a avut nici un efect. încurcată treabă, nu ?

Sir William se îndreptă spre biroul lui şi luă o depeşă.

- De fapt, despre asta voiam însă să discutăm - evident; este o depeşă strict secretă.

Babcott aprinse lampa cu ulei. Lumina zilei scădea rapid.' Guvernatorul din Hong Kong se adresa în mod oficial :

Dragul meu Sir William. Iţi mulţumesc pentru depeşa din 13. Mi-e teamă că nu este posibil să vă mai trimitem alte trupe în plus pentru moment, Tocmai am aflat de la Londra că toate trupele sînt necesare în altă parte, iar prevederile bugetare exclud orice fel de recrutări în India, sau în altă parte; aşa că trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Cu toate acestea îţi trimit o fregată cu douăzeci de tunuri, Avenger pentru o anumită perioadă. Fii liniştit, căci dacă se va produce un atac asupra Yokohamei, acesta va fi reprimat imediat.

Am primit instrucţiuni de la Londra ca să te informez în legătură cu următoarele directive vizînd acţiuni imediate prudente : trebuie să primeşti despăgubirea cerută şi să-i preiei pe asasini (sau să fii martor la judecarea şi executarea lor), îi vei pedepsi şi îl vei pune cu botul pe labe pe josnicul tiran răspunzător de cele întîmplate, Sanjiro din Satsuma. Trebuie să-ţi mai comunic şi că forţele navale şi terestre pe care le ai la dispoziţie în momentul de faţă sînt

considerate mai mult decit suficiente pentru a pedepsi un prinţişor oarecare.

Babcott fluieră fără să scoată nici un sunet, apoi, într-un tirziu spuse :

- Sînt nişte idioţi, cu toţii. Sir Wiliiam rîse.

- Cam aşa m-am gîndit şi eu. Dar, după toate astea, ce crezi ?

- „Acţiuni imediate prudente" ? Asta înseamnă negocieri.

- Vorbărie diplomatică numai ca să se ştie acoperiţi.

- Avem despăgubirea, noi...

- Tezaurul a fost avansat în locul lui Sanjiro. A fost un împrumut, nu o plată efectuată de partea vinovată.

- Aşa e. Şi probabil că ambii asasini sînt deja morţi.

- Da, din întîmplare poate şi nu sîntem nici măcar unu la sută siguri de asta, şi în nici un caz n-au murit drept pe-deapsă pentru crima comisă.

- Păi, da... Babcott se uită la el şi oftă. Vrei să ştii ce cred eu ? Intre noi fie spus, eu cred că te-ai hotărît deja să lansezi o acţiune de pedeapsă împotriva lui Sanjiro, probabil la Kagoshima, mai ales că Yoshi ţi-a dat aprobarea lui tacită.'

- Aprobarea lui posibilă. Dar oare depeşa şi răspunsurile mele sînt suficiente ca să-l convingă pe Ketterer că atacul este autorizat ? Dacă va fi vorba de vreun atac !

- In privinţa asta nu este nici o îndoială. Ţi s-au dat directive. Depeşa face atacul chiar obligatoriu, deşi este stupid şi îl dezaprob în totalitate.

- Pentru că eşti doctor ?

- Da.

- Dacă va trebui să preiei tu răspunderile în locul meu,' sper că ai să uiţi că eşti doctor, dragă George.

- Nu era nevoie să-mi spui. Ştiu foarte bine pe ce parte este unsă pîinea cu unt. Dar să nu ai "încredere in prinţi, birocraţi sau generali, căci aceştia iţi invocă necesitatea şi te pun sa-ţi verşi singele, ei răminînd la o distanţă unde nu sînt in primeidie.

Babcott ridică paharul !

Pentru Londra. Isuse, ce obosit sînt !

- Dar să ne amintim şi de ceea ce-a mai spus Machiavelli : Siguranţa statului este datoria primordiala a conducătorului, sau alta platitudine de genul acesta

Sir William strinse din ochi.

- Acum despre Anjo.

Babcott îi spuse. La întrebarea lui Sir William îi spuse verdictul :

- Şase luni. Un an, nu mai mult. Depinde de analize.

- Interesant.

Sir William rămase mult timp pe gînduri. Afara se lăsa noaptea, flota se pregătea de stingere. Sir William trase perdelele ca să se apere de curent, apoi se duse spre foc şi işi aţinti privirea în vîlvătaie,

- Lăsînd de o parte pentru moment chestiunea aceasta; aş fi înclinat să ordon flotei să se deplaseze în apele Kagoshimei şi să dezlănţuie imediat bombardamentul, dacă Sanjiro nu ne dă satisfacţie - atît de dragul lui Yoshi, Anjo şi al Consiliului Bătrînilor, cît şi pentru că-l detest pe ticălosul de Sanjiro. Dar mai ales pentru Yoshi.

- Dacă trimiţi flota acolo, laşi colonia descoperită. Ce părere ai de rapoartele care arată că samuraii ne înconjoară din toate părţile - am văzut un număr foarte mare de samurai şi pe Tokaido.

- E şi acesta un risc.

Babcott privi gînditor spre Sir William şi nu mai spuse nimic. Nu era hotărîrea lui. Se va supune bucuros, aşa cum vor face toţi, şi va insista să participe şi el la expediţie. Se ridică în picioare.

- Cred că am să trag un pui de somn înainte de masă; n-am dormit prea mult noaptea trecută. Apropo, Phillip a făcut o treabă grozavă. Mă apuc de analize ceva mai tîrziu şi îţi dau de ştire.

- Vrei să mîncăm ceva mai tirziu ? La nouă e bine ? Bun.' şi mulţumesc pentru Anjo, e foarte important. Asta îl face pe Yoshi şi mai important pentru noi. Dacă putem avea încredere în el. Dacă !

- în ţara aceasta, acest dacă "e o problemă fundamentală, apoi Babcott adăugă, scîrbit de atitudinea lui Tess. Neplăcută treaba asta cu „cazul juridic". O să fie foarte neplăcut pentru Angélique, nedrept, nu-i aşa ?

- Cînd a fost oare viaţa dreaptă cu cineva, bătrîne ?

La ora cinei, Angélique bătu la uşa biroului tai-panului, îmbrăcată de stradă.

- Albert ?

- Intră ! O, ce pălărie frumoasă !

Era o pălărie elegantă pentru cină, discretă, potrivită pentru doliu, de un bleumarin închis, făcută să pară foarte şic, cu cîteva flori de mătase înfipte în panglică.

- Mulţumesc. Lucrezi pînă tîrziu.

- Asta-i meseria.

Ca şi toţi ceilalţi, se întreba şi el ce-o fi fost în scrisoarea -pe care Tess i-o scrisese, toată colonia fiind plină de zvonuri de la acela că i se poruncise să părăsească Asia, pînă la acuzaţia de crimă. Pe chipul ei nu se citea nimic, era numai un văl de melancolie.

In scrisoarea pe care i-o adresase lui, Tess îl avertizase să fie foarte atent în privinţa angajamentelor referitoare la armament şi, dacă primea propuneri în acest sens, să le păstreze în cel mai strict secret. Să se folosească de McFay dacă va fi nevoie.

„L-am rugat să colaboreze cu tine. Bineînţeles că interesul lui principal va fi să-şi promoveze propria afacere, dar trebuie să-l tratezi prieteneşte. Acum că domnul Edward Gornt a preluat controlul asupra firmei Brock în Japonia, el este duşmanul. Ai grijă cu el, este mult mai viclean decît bănuieşti. In ceea ce o priveşte pe cealaltă persoană, dr. Hoag a fost de 'acord să mă ajute. înţeleg că mai ocupă încă un apartament în casa noastră, aşa cum i-a fost oferit de fiul meu. Vei fi Informat ulterior în legătură cu noile aranjamente".

- Unde iei cina, la ambasada franceză ? întrebă el.

- Am acceptat invitaţia să cinez în clădirea de alături,' la domnul Gornt. Angélique observă că Albert se întunecă la faţă. A fost o invitaţie de ultim moment, cu prieteni comuni; Dmitri, Marlowe. M-a rugat să te rog să vii şi tu, să mă însoţeşti, dacă vrei. Eşti liber ?

- Imi pare rău, nu pot, te conduc cu plăcere pînă la uşă. Şi vin să te iau, dar este de la firma Brock şi Fiii. el este şeful iar aici este Nobila Casă.

- A trebui să fiţi prieteni, chiar dacă sînteţi in concurenţa. A fost un prieten adevărat pentru soţul meu, şi pentru mine şi pentru Jamie.

- îmi pare rău, aceasta este problema mea, nu a ta? zimbi din nou. Haide, spuse el şi o luă de braţ, fără să se mai sinchisească să-şi ia paltonul şi ieşiră în frigul de afară.

Vîntul trăgea de pălăria ei, dar nu reuşi s-o deplaseze. Angélique o prinsese cu o eşarfă de sifon.

- 'Seara, doamnă, spuse paznicul de la uşa firmei Brock şi se înclină.

- 'Seara. Mulţumesc, Albert, nu e nevoie să vii după mine, mă va conduce acasă unul din băieţi, fugi repede să nu răceşti.

Albert rîse şi plecă. In aceeaşi clipă apăru Gornt, ieşit în întimpinarea ei.

- 'Seara, doamnă, O, dar arăţi minunat.

După ce acceptase invitaţia lui, neliniştile începuseră s-o frămînte din nou. Ce atu-uri aveau ? Un hohot de rîs izbucni din camera alăturată. îl recunoscu pe Marlowe, văzu că paznicul plecase, în preajmă nu erau nici un fel de servitori şi rămăseseră singuri pentru moment.

- Edward, şopti ea, îngrijorarea fiind mai mare decît prudenţa. De ce eşti aşa de sigur că o să fie bine pentru mine ?

- Tess m-a invitat să mă duc înapoi. N-ai grijă, situaţia este sub control. Mai bine să vorbim mîine dimineaţă, în timpul plimbării tale - în seara asta vom face numai o conversaţie plăcută, ca între prieteni vechi şi amabili. Sînt realmente onorat că ai acceptat invitaţia mea - datorită ţie sînt eu acuma şef aici. Edward o apucă de braţ şi îi spuse cu voce firească : Bine ai venit la Brock şi Fiii, Angélique. Mergem înăuntru ?

Sufrageria era la fel de mare ca şi cea din Casa Struan,' la fel de luxoasă, argintăria la fel de bună, vinul superior, lenjeria mai bogată. Servitori chinezi în livrele. Marlowe, Pallidar şi Dmitri stăteau în faţa focului din cămin, aşteptînd s-o salute, li sărutară mîna, îi admirară pălăria pe care nu şi-o scosese de pe cap, aşa cum era obiceiul. Şi în timp ce le răspundea la salut şi îi asculta cu farmecul ei calm, creierul

ei neliniştit iscodea cele spuse de Gornt, cele spuse şi cele pe care le omisese.

- Putem să ne aşezăm acum, din moment ce oaspetele nostru de onoare ne cinsteşte cu prezenţa sa ? întrebă Gornt conducînd-o la unul din capetele mesei.

Se aşeză apoi şi el la celălalt capăt. Masa era suficient 'de mică pentru a părea intimă, suficient de mare pentru a arăta impresionantă.

- Şi acum un toast ! spuse el ridicînd paharul cu şampanie. Pentru doamnă !

Băură şampania şi ochii lui nu se dezlipiră de ai ei. O invitaţie formulată discret. Ea zîmbi drept răspuns, nici da, nici nu. Am timp berechet, îşi zise el, încîntat să fie gazdă şi încă şi mai încîntat de propria persoană. Mai avea atît de multe de spus. Probabil partea cea mai bună. Dar nu ei.

In ultima zi pe care o petrecuse la Hong Kong, Tess trimisese din nou după el, în secret.

- Am parcurs toate hîrtiile, domnule Gornt. Nu este foarte sigur că dovezile pe care le aduc aceste hîrtii în sprijinul planului dumneavoastră îl vor duce pe Brock la faliment.

- Eu cred că da, doamnă, răspunse el, impresionat de faptul că Tess ştia atît de multe despre afaceri. Sînt sincer convins că aveţi tot ce vă trebuie pentru a deschide cutia Pandorei - acesta era numele conspirativ al operaţiunii asupra căreia se puseseră de acord. Mai este numai o singură piesă care va completa tabloul şi va garanta succesul.

- Şi aceasta este ?

- Sigiliul personal al lui Norbert. Se află în seiful lui din Yokohama.

Tess oftase şi se lăsase pe spate, rezemîndu-se de spătarul scaunului sculptat. Nici unul din ei nu avea nevoie să vorbească ca să înţeleagă că sigiliul acesta aplicat pe aproape orice scrisoare cu antetul Brock, pe orice document corect redactat şi datat, îl valida imediat, angajînd filiala Brock din Yokohama să împlinească tot, întocmai ce scrie în acea hîrtie.

Nu mai era nevoie să spună cu voce tare că orice fel de informaţie incriminatoare putea fi redactată acum, antedatată şi introdusă în teanc, printre celelalte. Cine mai putea contesta o asemenea scrisoare, acum, că Greyforth era mort ? Amîndoi îi cunoşteau valoarea.

Morgan şi Tyler Brock speculaseră masiv pe baza unei strategeme complicate, dar incredibil de ingenioase pentru acapara piaţa zahărului din Hawai numai pentru ei - acţiune. în Principiu, finalizată - negociind mai departe recolta de zahăr Pentru bumbacul din statele americane din sud, pe care îl vînduseră anticipat, cu acte in regulă, francezilor, aliaţii istorici ai SUA, aceştia nefiind supuşi blocadei nordiştilor, beneficiind în această situaţie şi de ajutorul unor congresmeni şi garanţii nordiste. Ulterior, acest bumbac, urma să fie transportat în mod legal din Franţa la Geneva şi de aici, tot legal, în Lancashire, la fabricile de bumbac, care erau disperate din cauza lipsei de materie primă.

Exista un mic risc ; dacă guvernul unioniştilor descoperea destinaţia finală - Anglia era, oficial, neutră, dar cei mai mulţi dintre britanici erau sprijinitori activi ai confederaţilor - şi lucrul acesta devenea de notorietate publică, exportul ar fi urmat să fie oprit prin interceptarea mărfii. Era vorba de un risc minor, datorită înţelegerii la nivel înalt cu francezii, dar hîrtiile lui Gornt dovedeau, pentru prima dată, că era vorba de o unitate a companiei Brock, iar guvernul unionist mai mult ca sigur că nu se va amesteca pentru că o cantitate apreciabilă de zahăr, de care acestea de asemenea aveau mare nevoie, urma să fie negociată în schimbul armelor acestora, pe care Brock le va exporta prompt in Asia. Profiturile apreciate erau uriaşe. Poziţia lui Brock pe piaţa dintre Asia şi America urma să devină proeminentă, indiferent cine ar fi cîştigat războiul civil. în Asia ar fi deţinut poziţia supremă. Şi planul nu putea da în nici un caz greş, pentru că Banca Victoria din Hong Kong era garant.

Banca Victoria, cea mai mare din colonie, sprijinise imediat proiectul, aprobat de Consiliul celor Doisprezece, din care făcea parte şi Tyler Brock şi la care deţineau un mare număr de acţiuni şi lichidităţi. Indiferent de scopul oricărei acţiuni. Banca Victoria putea

fi considerată drept teritoriul lui Brock, căci bătrînul Brock era acela care o întemeiase, în '43, şi tot el era acela care alesese apoi membrii Consiliului de Administraţie, excluzînd" orice director venit din partea Casei Struan; Reţinuse o cotă de acţiuni de patru zeci la sută şi deţinea controlul permanent asupra voturilor de cel puţin nouă la trei. Consiliul de Administraţie fusese de acord să-l sprijine pe Brock în arena internaţională şi să-l zdrobească în acelaşi timp pe Struan, cumpărîndu-i toate poliţele scadente la 30 ianuarie -iar calendarul scadenţelor şi metodele îndoielnice folosite în acest scop pentru dobîndirea poliţelor pe termen lung erau toate înregistrate în documentaţia lui Gornt.

Gornt subliniase emoţionat că, pentru prima oară, Brcck si Fiii devenise foarte vulnerabilă - căci niciodată pină atunci nu lăsaseră atît de mult din mină controlul asupra companiei lor Banca Victoria era cheia Cutiei Pandorei. Iar cheia Băncii era Consiliul de Administraţie. Acesta trebuia răsturnat, dizolvat, sprijinul financiar acordat lui Tyler şi Morgan trebuia retras brusc şi ei înşişi destituiţi la momentul potrivit, găsindu-se astfel lipsiţi de fondurile necesare pentru a-şi unge osiile. In acelaşi timp se vor trimite printr-un cliper la Washington, în mîinile cui 'trebuie, stratagema acestui plan şi probele lui Gornt şi se va notifica faptul că Banca Victoria nu mai sprijină înţelegerea iar fără sprijinul Băncii nu mai exista zahărul necesar pentru a fi negociat pe bumbac sau arme. Dar lucrurile acestea tre-buiau perfectate acum, înainte de a se redistribui controlul asupra voturilor în cadrul Consiliului de Administraţie al băncii.

Pivotul principal al planului lui Gornt era cum să schimbe atitudinea Consiliului de Administraţie. Documentele scoteau la iveală fapte deosebit de stînjenitoare pentru doi din membrii favorabili lui Tyler Brock, atît de stînjenitoare încît vor trebui să-şi dea, fără să crîcnească. voturile celui care poseda documentele. Asta însemna şapte la cinci. Mai erau şi unele informaţii mai puţin supărătoare şi oarecum îndoielnice despre un alt membru. Era posibil, aşadar, să se ajungă la şase la şase. Părerea lui Gornt era că Tess trebuie să-l abordeze pe preşedintele Consiliului de Administraţie în particular, să-i prezinte faptele şi detaliile,

încredinţîndu-l că acestea luaseră deja drumul Washingtonului şi să-i propună să-şi schimbe atitudinea faţă de Brock şi de ea, să acorde un credit de şase luni pentru poliţele Struan, două locuri în Consiliul de Administraţie, să preia imediat controlul asupra firmei lui Brock, să vîndă toate bunurile la preţuri derizorii, atît cît e necesar pentru a se acoperi datoriile, lăsîndu-i pe Tyler şi pe Morgan Brock să se inece în zahărul pe care nu-l pot plăti. Şi, în sfîrşit, banca să fie de acord să împartă cele patruzeci de procente din acţiuni confiscate de la Brock în patru părţi : una pentru preşedinte, cite una pentru cei doi membri aleşi de Struan pentru Consiliul de Administraţie şi una pentru Nobila Casă.

Şi în schimbul a ce anume ? De ce l-ar trăda Banca pe Tyler ? întrebase Tess. De ce să-l tragă pe sfoară, mi se pare ca aşa se spune în America, nu ?

- Da, doamnă, dar in cazul de faţă va fi vorba de o dublă tragere pe sfoară. De ce credeţi că va înghiţi Consiliul de Administraţie găluşca aceasta ? Pentru că vor cîştiga cu toţii sume imense, şi preşedintele şi toţi ceilalţi, pentru că, în secret, fiecare din ei îl urăşte pe Tyler şi se teme de cei doi Brock, la fel ca toată lumea. Pe dumneavoastră nu vă urăsc, pentru că dumneavoastră sînteţi Nobila Casă şi nu reprezentaţi o ameninţare pentru ei. Ura, nu numai banii, este cea care unge osiile roţilor lumii.

- Nu sînt de acord, dar hai să trecem peste asta. Să ne întoarcem la acel tigiliu miraculos. Ce propuneţi să facem cu el ? Dacă îl obţineţi. Tess zîmbi cinic.

- Orice doriţi dumneavoastră, doamnă.

- Poate ar fi trebuit să-l aduceţi aici cu Prancing Cloud.

- Nu, îmi pare rău, e prea devreme. Doar dacă nu vreţi să lăsaţi nava să lîncezească aici vreo săptămînă sau două. Am să-l aduc la timp.

- De ce să tărăgănăm lucrurile ? Trlmite-l. Strongbow este un om de încredere.

- Am să-l aduc la timpul potrivit.

îşi aminti cum ochii ei, atît de şterşi şi aparent nevinovaţi de cele mai multe ori, îl străpunseseră atunci ca nişte săgeţi de oţel.

- Promit !

- Să lăsăm lucrul acesta deoparte, pentru moment. Preţul, domnule Gornt.

- Aş prefera să discutăm despre aceasta cînd mă întorc; doamnă.

Tess rîsese fără veselie.

- Sînt sigură de asta. Credeam că mă cunoşti destul de bine ca să nu încerci să mă strîngi cu uşa, nici pe mine, nici firma Struan. Vrei să amîni totul pînă în ultimul moment, cînd eu voi fi silită să lansez atacul, atît împotriva lui Tyler, cît şi a băncii, atunci Casa Struan va fi extrem de vulnerabilă şi eu va trebui să fiu de acord cu indiferent ce vei cere.

- Trebuie să existe încredere de ambele părţi. V-am dat dovezile de care aveţi nevoie ca să-l zdrobiţi pe Tyler Brock şi pe Morgan, pentru o înţelegere pe care mi-aţi promis-o în viitor şi am avut încredere în dumneavoastră să vi le înmînez. Nu e mult ceea ce vă cer - o mică amînare pînă mă întorc. Jur că mă voi întoarce la timp. Ceea ce vă voi aduce de la Yokohama va fi frişca de pe prăjitură, iar preţul va fi corect.

- Nu mi-au plăcut niciodată prăjiturile şi nici frişca, domnule Gornt. Tatăl meu mi-a retezat, cu bătăi zdravene, orice chef pentru astfel de lucruri nefolositori re încă de pe cînd eram copil. Preţul ?

- Daţi-mi voie să vă asigur, doamnă, că va fi un preţ pa care veţi fi bucuroasă să-l plătiţi, pe onoarea mea şi pe cu-vîntul meu de gentleman.

Tess se uitase fix la el.

- Daţi-mi voie să vă asigur, domnule Gornt, de asemenea că, dacă mă veţi înşela, dacă mă veţi trage pe sfoară, voi avea grijă să deveniţi un om extrem de nefericit, pe lingă faptul că veţi deveni persona non grata în Asia şi în întregul Imperiu Britanic - pe onoarea mea şi pe cuvintul meu de tai-pan al Nobilei Case.

Gornt simţi că-l ia cu frig cînd îşi aminti cuvintele lui Tess; care păreau că-l încolţesc de jur împrejur şi mîndria cu care spusese : „tai-pan al Nobilei Case", chiar şi atunci cînd adăugase „deşi numai vremelnic". înţelesese imediat că femeia aceea era, cu adevărat, tai-

panul Nobilei Case, îşi dădu seama că, indiferent cine va deţine acest titlu, nu va deţine, în nici un caz puterea. îşi dădu seama, cu un fior de spaimă, că va trebui să aibă de-a face cu ea multă vreme, că distrugîn-du-l pe Brock probabil crease un monstru îndreptat spre propria lui distrugere.

Dumnezeule mare ! Mă poate face mii de fărime, numai să vrea ! Cum să mi-o fac aliată, s-o păstrez aliată ? Trebuie să fie aliata mea, indiferent de preţ !

Rîsul lui Dmitri şi al lui Marlowe îl readuse în realitate: Lumea îşi recapătă echilibrul. Lumina luminărilor, masa din sufragerie, prietenii buni. Aflat în siguranţă, în Yokohama, sigiliul luat deja şi pus la loc sigur, o scrisoare deja scrisă, antedatată şi sigilată pentru a corobora dovezile împotriva memborilor cheie ai Consiliului de Administraţie şi o altă scrisoare implicîndu-l pe preşedinte. Fără ei, consiliul se va prăbuşi la picioarele noastre ca un castel din cărţi de joc, trebuie să se prăbuşească, în plus nu vor rezista tentaţiei şi şansei de a se răzbuna pe Tyler şi pe Morgan Brock. Şi nu trebuiau să se teamă de Tess Struan. Se află în puterea mea, tot aşa după cum viitorul meu este în puterea ei.

Am o mulţime de motive să fiu mulţumit. Am douăzeci şi şapte de ani, capul lui Morgan e aproape ca şi căzut în coş, ca viitorul tai-pan al casei Rothwell - Gornt, sînt în capul unei mese splendide şi servitorii aşteaptă poruncile mele. Şi este şi ea aici, frumoasă, în curînd şi foarte bogată şi mă iubeşte, Oricît de mult s-ar strădui să ascundă lucrul acesta, va fi mireasa mea, indiferent de cum vor evolua lucrurile, dacă are un copil de la Malcolm asta nu va face decît să-i crească preţul în faţa lui Tess, un preţ minunat, totuşi derizoriu, pe care ea va fi fericită să-l plătească !

Sănătate şi viaţă lungă, toasta el în gînd, ridicînd paharul pentru Angélique, pentru ei amîndoi, convins de faptul că viitorul lui nu va cunoaşte îngrădiri.

Oaspeţii lui nu băgară de seamă gestul, fiind mult prea preocupaţi de pălăvrăgeala lor, încercînd să-i capteze atenţia. Gornt îi privea liniştit. Cel mai mult o privea însă pe ea. Apoi bătu uşor în masă.

- Angélique, domnilor, vă rog, o clipă de atenţie. Avem supă de creveţi cu sherry, peşte la cuptor cu ceapă, măsline şi Pouiily—Fuisse la gheaţă, şerbet şi şampanie, apoi friptură cu cartofi şi St. Emllion. bucătarul a găsit o bucată splendidă de biftec à la Struan...

Nu-ţi face griji, doamnă, a fost cumpărat, nu furat. Apoi plăcintă de pui şi la sfîrşit o surpriză care să incununeze toate surprizele.

- Ce anume ? întrebă Marlowe.

- Aşteaptă şi ai să vezi. Aruncă o privire spre Angélique.

Angélique îi răspunse cu zîmbetul ei enigmatic, cei care il emoţiona la fel de mult ca al Mona Lisei pe care o privise la Luvru, cînd se dusese o dată la Paris. Şi nu-l mai uitase niciodată.

- Cred că trebuie să avem încredere în gazda noastră, domnule căpitan, spusese ea blînd. Nu sînteţi de acord ?

55

Duminica, 13 ianuarie

Noaptea, Angélique se trezi scăldată într-o sudoare rece, purtată de gînduri înapoi în timp, înapoi la legaţia franceză, cu sticluţele mamei-san pe masă, dintre care una deja goală, şi gata s-o destupe şi pe cealaltă şi să-i înghită conţinutul cînd vor reîncepe contracţiile. Descoperind că se află în patul cald din apartamentul ei; că focul mai strălucea încă în cămin şi arunca umbre prietenoase, groaza o părăsi, pulsul îi reveni la normal şi aştepta să vadă dacă are vreun semn. Nimic. Nici un fel de crampe, nici dureri de stomac. Aşteptă. Tot nimic. Mulţumesc lui Dumnezeu, se vede că am visat, îşi spuse ea. Se relaxa pe salteaua moale, privind la flăcările din cămin, pe jumătate adormită. Urmărea cu privirile imaginile prietenoase închipuite de flăcări : acoperişurile pitoreşti ale Parisului la apusul soarelui, topindu-se apoi în priveliştile de vară ale casei visurilor ei din Provence; cu bebeluşul adormit mulţumit în braţele ei.

- Isuse, fă să nu înceapă, te rog. Cu o seară înainte o vizitase Babcott.

- Tocmai treceam pe aci şi am venit să te întreb cum te mai simţi.

- Nu e nevoie de nici un fel de tertipuri, spusese ea aspru. Doctorul Hoag mi-a spus acelaşi lucru azi dimineaţă. Exact aceleaşi cuvinte.

- Linişteşte-te, dragă Angélique, zău că am trecut din în-tîmplare pe aici şi am vrut să te văd. Ca să te liniştesc.

- Oh ?

- Da, bătrinul Hoag mi-a spus că erai puţin tulburată. Chiar aşa, dădu el din cap zîmbind, şi ca să-ţi spun ceea ce nu l-ai lăsat pe el să-ţi spună, că este foarte posibil ca ciclul tău să fie puţin întîrziat, se poate întîmpla să ai uşoare crampe care dispar şi pot să reapară după o zi sau două. Sau niciodată.

- Cum se face că voi, doctorii, sînteţi aşa de deştepţi, dar, de fapt, nu ştiţi nimic, nici măcar un lucru atît de simplu cum este cînd te gîndeşti dacă ai sau nu ai un copil, un proces care se cunoaşte de ani de zile, pufnise ea supărată, exasperată şi iritată de privirile curioase şi furişe pe care i le aruncau oamenii in ultimele zile, de tăcerea bruscă ce se instala ori de cite ori apărea ea undeva. Vă rog frumos să mă lăsaţi în pace, amîndoi, am să vă informez cînd o să am nevoie de voi. Lăsaţi-mă in pace !

Plecase cam cu coada intre picioare, dar ei nu-i păsa. De când cu cearta aceea violentă cu părintele Leo, cu o duminică în urmă, se închisese foarte mult în sine.

- îl urăsc pe omul acesta, murmura ea, il urăsc pentru că m-a întristat atît de tare. Este un om rău, nu este omul lui Dumnezeu !

în timpul spovedaniei spusese :

- Poate că ar trebui să ceri iertare pentru acea farsă de căsătorie la care ai participat, copila mea, o, ştiu că ai fost ademenită, înşelată, dar chiar şi aşa, tot e păcat.

- N-am fost ademenită, părinte, şi nu a fost nici păcat, nici farsă, spusese ea. Este o căsătorie perfect legală în conformitate cu legea.

- Cu legea eretică ? Legea e falsă. Te amăgeşti singură. Nici gînd să fie legală în faţa lui Dumnezeu.

- Este în conformitate cu legea engleză, spusese ea mî-nioasă. Şi este şi pe placul lui Dumnezeu, în mod sigur.

- Ah, sărmana mea copilă, nu, nu este şi tu ştii că nu este. Biserica nu recunoaşte o căsătorie eretică, să nu mai vorbim de faptul că a fost oficiată de către un simplu căpitan, pe mare. Nu eşti căsătorită în faţa lui Dumnezeu.

- Ba sînt, biserica lui Malcolm recunoaşte căsătoria mea, legile lui o recunosc, legea soţului meu o recunoaşte, sînt căsătorită în mod legal.

- Cît eşti de naivă ! Nu te amăgi singură. Tu eşti catolică, Biserica cea Adevărată nu recunoaşte o astfel de căsătorie. Căieşte-te, fiica mea !

- Sînt căsătorită şi cu asta basta ! Angélique se ridicase în picioare.

- Stai ! Nu e chiar aşa ! Ca să-ţi dau absolvirea de păcate, trebuie să ţi le recunoşti, trebuie să te înfăţişez! în faţa lui fără pată ! Cum pot să te absolv de păcate ?

- Dumnezeul lor este acelaşi ca şi al nostru, ca Dumnezeul meu, spusese ea, orbită de lacrimile de mînie şi neputinţă: Pot să-l ador pe Dumnezeu şi în biserica lor la fel de bine.

- Rişti să fii condamnată la chinurile veşnice. Excomunicarea, sfintele taine îţi vor fi refuzate. Ai grijă, minţile ţi-au fost tulburate de erezii, roagă-te pentru iertarea...

Angélique o luase la fugă.

André şi Seratard erau în şedinţă. Ceva mai tîrziu André e întrebase ce necaz avea şi ea îi mărturisise, André o liniştise.

- Mii de catolici sînt căsătoriţi şi trăiesc fericiţi în credinţa protestantă şi, invers, indiferent de ceea ce pretind reprezentanţii bisericii.

- André, sînt sau nu sînt căsătorită ?

- Eşti, în conformitate cu legea britanică şi cu legea navală britanică, atîta timp cît nici un tribunal britanic nu va spune că nu eşti.

- Dar faţă de biserică ?

- Faţă de biserica lor, aşa cum am spus mai înainte, da, faţă de a noastră, nu. Dar ştii deja răspunsul la întrebarea asta, nu ?

- îl urăsc pe omul acesta.

- E preot. Preoţii nu sînt cu toţii buni, şi noi amîndoi ştim asta. Ascultă, Angélique, în legătură cu..., cu ciclul tău, te rog, imediat ce ştii ceva sigur, într-un fel sau în altul, te rog să-mi spui imediat ca să ne facem un plan. Henri aşteaptă dintr-o zi in alta să primească de la ambasadorul francez aprobarea de a te declara pupilă a statului. Nu fi îngrijorată, ţi-am promis că o să-ţi apăr interesele şi aşa va fi, îi spusese el şi o lăsase să mediteze.

Nu este căsătorită în faţa Bisericii ? Atunci naiba s-o ia de Biserică a Romei, îşi spusese ea, scîrbită de durere. Atenţie ! Să nu spui niciodată aşa ceva pe faţă ! Niciodată ! Eşti franţuzoaică, francezii ştiu ce înseamnă Roma catolică, cît este de coruptă şi eretică şi cît de vicleni sînt papii. In fiecare seară, în rugăciunile ei o implora pe Sfînta Fecioară Maria s-o îndrume şi s-o ajute.

Luni şi toate zilele următoare se tîrîseră alene una după alta. Peste tot întîlnea ochi iscoditori şi întrebări nerostite, aşa că ieşi tot mai puţin din casă. Ca să-şi treacă timpul, citea şi dormea, citea şi scria scrisori şi începu un roman despre o fată, o franţuzoaică, ce fusese aruncată pe ţărm, la Yokohama. Povestea se opri brusc, şi Angélique arse paginile scrise în momentul în care îşi aminti de Kanagawa, de el şi apoi nopţile şi zilele petrecute cu Malcolm, singura lor noapte împreună de pe Prancing Cloud.

Prancing Cloud plecase. Fusese fericită să vadă că vasul acela aducător de nenoroc dispăruse în depărtare. De la plimbarea în timpul căreia discutase din nou cu Gornt fără să afle moi nimic nou, căzuseră amîndoi de acord să nu se mai în-tîlnească vreo cîteva zile. O invitase de două ori la ceai pe Maureen Ross, a doua oară o primise în mod intenţionat culcată în pat, ca să răspîndească zvonul cum că ar avea febră. Conversaţia lor fusese obişnuită, de salon, vorbiseră despre modă, despre problemele din colonie, despre viaţa de aici, nimic serios. Mai tîrziu, îşi zicea Angélique, vizitele acestea vor fi mai nteresante, atunci cînd vor putea să discute probleme mai intime. Dar nu acum. Dar ii plăcea această Maureen care adusese cu ea cărţi binevenite, şi reviste, şi îi povestise despre noul birou al lui Jamie, cum lucra Jamie tot timpul şi îi împărtăşise timid speranţa că se vor căsători curînd.

Singura persoană pe care o primise cu plăcere fusese Phillip Tyrer, trimis de Sir William cu cele mai bune urări de grabnică însănătoşire. Adusese cele mai recente ziare de la Londra şi i le înmînase împreună cu un buchet de flori pe care le cumpărase în sat.

- Din ordinul Guvernului Majestăţii Sale, spusese el în franceză, cu un zîmbet înfloritor, tineresc şi o poftă de viaţă molipsitoare.

Vorbiseră cam o oră şi ceva, cel mai mult în franceză şi îi relatase ultimele zvonuri. îi povestise despre călătoria la Yedo, despre Nakama-Hiraga, care dispăruse fără urmă, creînd o problemă diplomatică pentru Sir William şi despre căpitanul Abeh care tot mai aştepta fierbînd de minie la Poarta de nord.

- Şi ce o să se întîmple, Phillip ?

- Nu ştiu. Sperăm ca problema să se rezolve de la sine. Din păcate, a trebuit să-i facem un portret lui Nakama, să spunem cum arată, aşa că nu prea are şanse să scape. Mie tare ciudă, pentru că era un băiat bun şi m-a ajutat enorm; Nu cred nici o iotă că ar fi asasin. N-am obţinut nici un fel de informaţii nici de la celălalt individ, prietenul lui Nakama, a cărui familie construieşte nave în Choshu. L-am dus să viziteze una din fregatele noastre. E un individ destul de drăguţ, dar cam prostuţ. Sir William n-a vrut să-l predea celor de la Bakufu, aşa că i-a dat drumul. Tare mi-e ciudă, Angélique, Nakama m-a ajutat tare mult, şi nu numai cu japoneza, şi dacă n-ar fi fost el...

Mai tîrziu luaseră cina împreună şi, la întrebările ei iscusite, recunoscu - după ce mai întîi o puse să jure că va păstra secretul - că are o fată deosebită, numai a lui în Yoshiwara.

- O, e aşa de frumoasă şi drăgălaşă, Angélique, sper să pot face rost de bani pentru contractul ei fără să-l suprasolicit pe Lordul Cancelar, legătura aceasta este atît de confortabilă..:

Angélique era amuzată cît de tînăr părea Phillip şi îl invidia pentru dragostea lui simplă. In comparaţie cu el, se simţea atît de încîlcită şi de matură.

- într-o zi aş vrea s-o cunosc, spusese ea. Pot să ma strecor uşor în Yoshiwara, mă îmbrac băieţeşte.

- O, Dumnezeule, nu, Angélique, nu se poate, nu trebuie. Totuşi ar putea fi foarte amuzant, îşi zisese ea chicotind fn sinea ei şi se răsucise în pat, gata să adoarmă. Şi aş vrea s-o văd şi pe această Hinodeh, în care am investit aşa de mult. Mă întreb cum arată. In clipa în care era gata să treacă pragul somnului, stomacul i se strînse într-un spasm.

Apoi încă o crampă,' diferită. Şi încă una. Perfect trează acum îşi apăsă neliniştită stomacul şi îşi frecă pîntecul ca să îndepărteze durerea, dar aceasta nu dispăru şi îşi dădu seama, fără putinţă de îndoială, că era vorba de durerile atît de familiare, însoţite de o uşoară slăbiciune.

începuse. Sîngele începu să curgă. Şi odată cu şuvoiul de singe, izbucniră şi toate dorurile, necazurile şi speranţele el.' începu să plîngă zdrobită de tristeţe şi îşi îngropa faţa în perne."

- Oh, Malcolm, am sperat atît de mult, atît de mult, acum nu mai am nimic să-ţi ofer, nu mai am nimic de la tine, nu mi-a mai rămas nimic, oh, Malcolm, Malcolm, îmi pare rău; atît de rău... O, Dumnezeule, cît sînt de nefericită...

Şi plînse, şi plînse, o eternitate întreagă pînă se scufundă în somn, căci nu mai avea lacrimi.

- Missee, trezeşti ! Missee-tai-tai, cafeee, heya !

Prin aburii somnului, o văzu pe Ah Soh cum trînteşte tava pe noptieră. In nări îi veni mirosul de cafea caldă, proaspăt măcinată - un cadou de la Seratard şi una din treburile pe care Ah Soh ştia şi se străduia să le facă şi ea ca lumea. Mireasma aromată o învălui din toate părţile, trezind-o cu blîn-deţe.

Se ridică în capul oaselor în pat şi se întinse, uimită şi incintată să se simtă atît de vioaie şi atît de bine. Crampele trecuseră, durerea intrase pe făgaşul ei normal, ceva mai bine ca de obicei şi senzaţia de ameţeală mai blîndă ca de obicei.

Şi lucrul cel mai minunat era că disperarea o părăsise. Acesta este miracolul Ei, se gîndi ea cu pioşenie. în ultima una se rugase in fiecare noapte Preabinecuvîntatei, rugînd-o; implorând-o, cerşindu-i ajutorul şi într-una din nopţi auzise: lasă asta m seama mea, copilă, va fi decizia Mea nu a ta ! Aşa auzise; nu cu urechile, ci cu sufletul

„va fi decizia MEA; în toate privinţele, odihneşte-te liniştită". Neliniştea o părăsise.'

Fusese decizia El ! Ce minunat! Angélique accepta verdictul El. Voinţa lui Dumnezeu. Şi aşa făcuse. Intr-un imbold de sinceritate îngenunche lîngă pat, închise ochii şi ii mulţumi fierbinte, îi spuse din nou cit fusese de tristă şi nefericită, dar îi mulţumea pentru că acceptase să preia povara în locul ei. Tu ai făcut-o. Apoi se băgă din nou sub plapumă, gata pentru lume şi pentru cafea. Cafeaua la ora asta, nouă, era ceva obişnuit pentru o zi de duminică, avea exact destul timp pentru o baie şi pentru ca să se îmbrace să meargă la biserică.

- Biserica ! Şi de ce nu ? se gîndi ea. Trebuie să-i mulţumesc cum se cuvine, dar fără nici un fel de spovedanie.

- Ah Soh, adu-mi baia şi...

Ah Soh privea la ea încremenită. Angélique îşi dădu brusc seama că servitoarea trebuia să fi văzut petele de sînge de pe cămaşa ei de noapte. Ah Soh spuse precipitat :

- Eu aduce baie, şi se năpusti spre uşă, dar Angélique ajunse acolo înaintea ei şi o împinse înapoi.

- Dacă spui cuiva, îţi scot ochii !

- Ayeeyah, nu înţelegi, missee-tai-tai, gemu Ah Soh, înspăimîntată de veninul din ochii şi din vocea stăpînei ei. Nu înţelsgi !

- O, ba da, înţelegi ! Dew neh /oh moh-ah. se stropşi ea în cantoneză, aruncîndu-i în faţă înjurătura pe care o folosise o dată în prezenţa ei Malcolm la adresa lui Chen, cînd fusese supărat pe el şi atunci îl văzuse pe Chen cum se albise la faţă, Malcolm nu-i spusese niciodată ce înseamnă cuvintele acelea; dar avură acelaşi efect şi asupra lui Ah Soh, căreia i se mu-iară imediat genunchii.

- Ayeeeeeeyahhh !

- Dacă vorbeşti, Ah Soh, tai-tai o să..., Angélique îşi repezi furioasă unghiile lungi pînă la cîţiva milimetri de ochii ei şi le ţinu acolo :

- Asta o să-ţi facă tai-tai ! înţeles ?

- înţeles. Sek'ret, tai-tai !

Femeia înspăimîntată mormăi ceva în cantoneză, îşi puse apoi degetele pe buze, în semn de lacăt.

- Ah Soh nu vorbeşti, înţeles.

Stăpînindu-şi furia, deşi inima îi bătea nebuneşte, Angelique o împinse pe femeie înapoi spre pat şi se băgă din nou sub plapumă. Arătă cu un gest poruncitor spre ceaşca de cafea;

- Dew neh /oh moh ! Toarnă-mi cafeaua !

Plină de umilinţă şi frică sinceră. Ah Soh turnă cafeaua, i-o întinse şi rămase pe loc resemnată.

- Nu vorbeşti, faci tot patul, cearşafuri, curate. Secret !

- înţelegi, tai-tai, nu vorbeşte, sekret, înţelegi.

- Nu vorbeşti ! Sau..., unghiile lungi sfîşiară aerul. Baia ! Ah Soh fugi repede să aducă apa fierbinte pentru baie, dar, mai întîi, alergă să-i şoptească vestea lui Chen, care ridică ochii în sus şi spuse :

- Ayeeyah, ce-o să facă acum tai-tai Tess ! şi fugi repede să trimită vestea cu nava cea mai rapidă la Ilustrul Chen, comprodorul, care îi poruncise să-l informeze imediat, indiferent cit ar trebui să plătească.

Cafeaua era delicioasă, îi liniştea stomacul şi nervii şi îi îndepărta uşoara iritare. Una din bucuriile adevărate ale ei pe lumea asta era cafeaua, băută dimineaţa devreme, de cele mai multe ori cu cornuri calde şi în compania Colettei, pe Champs Elysées, la una din cafenelele acelea elegante, cu mese pe trotuar, citind ultimul număr al revistei Court Circular şi urmărind scurgerea oamenilor pe lîngă ea.

Mai întîi biserica. Am să mă prefac că încă nu s-a în-tîmplat nimic. Ah Soh nu va îndrăzni să vorbească. Cui să spun mai întîi ? Lui Hoag ? Lui André ? Lui Edward ? Lui Skye?

Avusese deja o discuţie cu Skye. Părerea lui fusese că nu au nimic altceva de făcut decît să aştepte, să vadă ce va face Hoag şi, după aceea, ce va face Tess. Scrisoarea lui Tess către el fusese foarte scurtă :

„Dragă domnule Skye, ştiu ca fiul meu a avut legaturi cu dumneata. Încetează şi nu te mai amesteca în afacerile fiului meu, sau ale mele. Nu-ţi va aduce nimic bun.

- Interesantă alegere a cuvintelor, comentase el.

- Pari speriat, ca şi cînd ai fi pierdut deja.

~ Cîtuşi de puţin, Angélique. Singura noastră atitudine posibilă este aşteptarea. Ea are iniţiativa.

- Cu poşta următoare vreau să le scrieţi avocaţilor Casei Struan ca să vă prezinte raportul asupra stării averii soţului.

Era una dintre ideile cu care venise André, acesta fiind în favoarea unei ofensive imediate.

- Sigur că da, dacă vrei să cazi în capcana ei.

- Cum aşa ?

- Singura ta postură trebuie să fie aceea de copil-văduvă cu nedreptăţit de tînără ispitită să se căsătorească de un bărbat cu voinţă de fier, şi nu aceea de văduvă sărăcită şi hrăpăreaţă a unui soţ bogat, un minor care a nesocotit voinţa mamei lui, căsătorindu-se cu o fată scăpătata, cu antecedente dubioase. Te rog să nu te superi. Nu-ţi spun decît ceea se poate şi probabil se va spune. Trebuie să aştepţi, dragă doamnă, prefăcîndu-te că speri că Tess se va purta ca o adevărată doamnă, ca o fiinţă omenească. Dacă fiul lui este... ăăă... dacă este pe drum, asta ar fi de mare ajutor.

- Şi dacă nu este ?

- Hai să ne gîndim la aceasta cînd va fi cazul. Avem timp berechet să...

- Eu nu am timp berechet. O să rămîn în curînd fără nici un ban.

- Ai răbdare !

Mon Dieu ! Răbdare ! Bărbaţii şi răbdarea lor ! Acum, cînd Angélique ştia fără putinţă de îndoială că nu purta copilul lui Malcolm, lasă la o parte toate planurile pe care şi le făcuse pentru eventualitatea că ar fi avut un copil şi se concentra în direcţia cealaltă.

Un atac imediat împotriva acelei femei ? Nu, asta va veni mai tîrziu, aici domnul Skye are dreptate. Mai întîi trebuie să aflu ce are de gînd să facă. Pentru asta, va trebui să le spun lui Babcott şi lui Hoag. Hoag este cel care a adus mesajul, aşa că lui va trebui să-i spun. Nu-i nevoie să-şi pună labele pe mine, nici unul din ei, am să le

spun eu. Acum, imediat, sau mai tîrziu ? Să-l întreb pe André sau pe Edward ? Nu cred că e nevoie.

Nemaiavând un copil la care să mă gîndesc, viaţa devine mai simplă pentru mine şi am mai multe şanse să mă recăsătoresc. Indiferent ce s-ar întimpla, ca orice fată din lumea asta, trebuie să am şi eu un protector, un soţ, soţul potrivit, sau, la nevoie, orice fel de soţ.

In privinţa perspectivelor mele, nu am bani să mă întorc la Paris şi sa mă stabilesc acolo. Nu am nici o altă perspectivă decît aceea a unei înţelegeri cu Struan, nu, nu cu compania, cu femeia aceea. Chiar şi Edward este legat de ea. Mai ales el. Fără un aranjament bun pentru mine şi fără bunăvoinţa ei faţă de oceastă înţelegere, interesul lui pentru căsătoria cu mine se va evapora. Şi e corect, pentru că al meu se va evapora şi mai repede. El este îndrăgostit de mine, dar eu nu sânt îndrăgostită de el, deşi îmi place foarte mult, dar fără o securitate financiară reciprocă, legătura aceasta nu are nici o logică!

Şi acum înapoi, la acea femeie, indiferent ce idee îl vine, gîndi Angélique, încîntată de felul în care îi lucra mintea, la rece. logic, fără enervare, examinînd pur şi simplu toate aspectele ca orice femeie prudentă.

Mai pot rezista o lună, sau două, nu mai mult, şi asta dacă nu-i mai dau nici un fel de bani lui André, în curînd chitanţele mele se vor termina. Albert poate da ordin oricînd să nu-mi mai fie onorate, să mi se stopeze creditul şi să fiu dată afară. Parcă citesc gîndurile ei pline de ură. Nu contează, pot să mă mut la legaţia franceză. Dar nu mă vor întreţine multă vreme.

Sir William ? N-are nici un motiv să facă pentru mine mai mult decît a făcut deja. André este singurul om care nu este în puterea ei şi care poate să te ajute. Gindeşte-te bine, Angélique, greşeşti ! Cînd André va vedea ca izvorul de bani e pe cale să sece, sau chiar a secat, nu se ştie ce poate să facă în disperare de cauză. Ar putea să-l vîndă lui Tess hîrtia aceea îngrozitoare, ar putea să-i dea... să-i dea dovezi despre, despre trecut. Este un cinic, un om suficient de ticălos, sau de isteţ ca să fi păstrat o dovadă a faptului ca am plătit pentru leacuri cu cerceii pe care am pretins că i-am pierdut. Se va mulţumi cu mult mai

puţini bani decît mine. Dar şi aşa. este singurul bărbat de aici suficient de rău ca să-i poată ţine piept. Edward va merge împotriva ei, dar numai pînă la un punct. Nu va fi dispus să piardă firma Rothwell-Gornt.

Să-l trimit pe Edward înapoi la Hong Kong imediat ? Sau pe Hoag, el îmi este prieten, în fine, un fel de prieten şi este cel pe care ea l-a trimis la mine. Sau pe André ? Nu pe el, fiindcă n-aş mai avea nici o clipă de linişte la gîndul că este singur şi nesupravegheat la Hong Kong cu femeia aceea,

La biserică, Angélique fu o revelaţie. Se îmbrăcase ca de obicei în negru, cu un văl scurt pe faţă. Cu cartea de rugăciuni in mină, porni prin ziua vîntoasă, trecu de biserica catolică de pe promenadă, alăturîndu-se şuvoiului de oameni care se îndreptau spre Sfînta Treime, merse cu ei, intră în biserica şi se aşeză in ultimul rînd. ingenunche imediat şi începu să se roage. Un murmur porni prin aer, prin naosul deja pe jumătate plin, străbătu colonia şi ajunse pînă în Mahalaua Beţivilor.

- Dumnezeule atotputernic, Angel s-a dus la biserică, la biserica noastră..:

- La Sfînta Treime ? Dar cum aşa, că e catolica ?

- Catolică sau nu, a fost la Sfînta Treime, strălucitoare ca un soare, îmbrăcată toată în roşu şi nici n-avea pantalonaşi pe dedesubt.

- O, pentru Dumnezeu, nu mai răspîndiţi atîtea bîrfe !

- Nu e nici o bîrfă, niciodată nu poartă pantalonaşi...

- Şi zici că s-a dus la Sfînta Treime ? Adică a trecut la ai noştri ?

- Bătrînul Tweet cred că s-a scăpat pe el...

Maureen şi Jamie fuseseră în spatele ei. Avură o ezitare lingă ultimul rînd de scaune, gata să spună : Putem să stăm lingă tine ? Dar Angélique era tot în genunchi cufundată in rugăciune şi nu-i luă în seamă, deşi era conştientă de prezenţa lor ; ba chiar puţin invidioasă pe verdele vesel al rochiei lui Maureen, al jachetei şi al pălăriei asortate, cu pana ei de sifon galben care ii atîrna pe spate. în clipa următoare, cei doi merseră mai departe, împinşi de la spate de ceilalţi şi nedorind s-o tulbure - ceea ce era exact ce-şi dorea Angélique. După ce mulţumise Sfintei Fecioare pentru că îi dăduse

puterea să-şi învingă disperarea, rămase în genunchi, cu perniţa aşezată comod sub ea şi, la adăpostul vălului, aşteptă să vadă ce se întîmplă. Era pentru prima oară cînd asista la o slujbă religioasă protestantă.

Nu era la fel de multă pioşenie ca în propria ei biserica dar era mai intim, ici şi colo se vedeau vase cu jăratic menite să mai domolească umezeala şi frigul, toţi cei care se mişcau aveau grijă de ele. Geamurile cu vitralii erau frumoase, altarul şi ornamentele lui mai sobre decît se aşteptase.

Mulţi ar fi dorit să se oprească şi s-o salute sau să-i facă un semn cu capul, încintaţi sau uimiţi gata să se aşeze lîngă ea, dar n-o făcură, din acelaşi motiv, pentru că nu doreau

s-o tulbure. Gornt se aşeză pe celălalt rînd,de bănci.

Astfel că rămase singură pe rindul ei de bănci şi curînd slujba începu. Mai intîi se cîntă un imn şi Angélique se lua după ceilalţi, ridicîndu-se în picioare cînd se ridicau ei, aşezîn-du-se jos cînd se aşezau şi ei, rugîndu-se cînd se rugau ei, dar întotdeauna numai la Sfînta Fecioară, ascultă predica pastorului Tweet, complet descumpănit de prezenţa ei. Au urmat alte imnuri, apoi s-au cîntat psalmi, apoi veni tava pentru cheta — un moment jenant cînd se scormoni în buzunar după cîţiva bănuţi, apoi încă un imn şi binecuvîntarea finală, urmata de un oftat general şi clar de binemeritată uşurare.

Credincioşii rămaseră în picioare in timp ce pastorul intra în sacristie precedat de un băiat. Cei mai mulţi începură să se îndrepte apoi spre ieşire, salivînd deja ta gîndul dejunului tradiţional de duminică, cea mai buna masa din săptămînă friptură de vită, budinca de Yorkshire, cartofi prăjiţi pentru cei norocoşi care îşi puteau permite să cumpere o ciozvîrtă din ultimul transport de carne de vita adusa la gheaţă din Australia.

Mai rămaseră numai cîţiva pentru rugăciunea finală. Ea se rugă să fie iertată pentru că venise în această biserică, dar era încredinţată că Dumnezeu va înţelege că e vorba numai de o chestiune de moment, de un protest împotriva părintelui Leo. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei în timp ce mulţimea ieşea din biserica. Se alătura şi

ea ultimilor, dînd din cap şi spunînd „... dimineaţa", ca răspuns la saluturile murmurate de ceilalţi.

Pastorul era afara, in faţa uşii, salutîndu-i pe unii, privind încruntat la alţii. Cînd apăru Angélique, luă o figură serafica şi murmură :

- O, eh, domnişoară Ange..., doamnă, ce plăcere să vă văd, fiţi binevenită în Biserica Sfintei Treimi, ne-am bucura mult să vă vedem mai des..., daca vreţi să vă explic ceva... Oh ! Nu ? Ei bine, sper că v-a plăcut şi vă rog, vă rog foarte mult să mai veniţi, ne face mare plăcere să vă vedem, sînteţi bineveni...

- Mulţumesc, domnule pastor, spuse ea, făcînd o reverenţă rapidă, apoi porni repede spre stradă.

Sir William o aştepta, împreună cu Babcott, înfofoliţi ca toţi ceilalţi din pricina frigului.

- Mă bucur să văd că te-ai făcut bine, spuse sincer Sir William şi mă bucur în mod special să te văd aici. Noi sîntenn foarte mîndri de biserica Sfînta Treime şi eşti foarte bine venită aici, sîntem cu toţii foarte, foarte fericiţi să te vedem aici. Pastorul n-a fost chiar în cea mai bună formă astăzi, îmi cer scuze pentru el, de regulă se descurcă mai bine, nu e aşa de bombastic. Ţţi-a plăcut slujba ?

- Este atât de diferită, Sir William, spuse ea. Mi s-a părut de-a dreptul exotic faptul că oamenii se rugau în engleză, nu în latina.

- Da, cred că ţi s-a părut exotic, putem să le însoţim ?

- Vă rog.

Porniră în mers vioi, glumind şi făcînd schimb de amabilităţi şi banalităţi, evitînd problema care îi frămînta de fapt pe toţi trei, cu discuţii despre vreme, ce urît e, nu-I aşa, apoi despre meciul de fotbal din ziua precedentă - grozav, nu-i aşa ?" şi dacă ne daţi voie, vă însoţim săptămăna viitoare la următorul meci. Nu ştiu dacă aţi văzut ultimele ziare, sau daca aţi auzit că la Yokohama se pregăteşte punerea în scenă a spectacolului Romeo şi Julieta - doamna Lunkchurch a avut amabilitatea să fie de acord să joace rolul principal, în timp ce doamna Grimms îl va Juca pe Romeo.

- Aţi jucat teatru vreodată, .doamnă, aţi fost vreodată pe scenă ?

- Numai de Crăciun, cînd jucam mici piese la mînăstire; spuse ea, Şi nu jucam prea bine... oh !

O rafală de vînt îl smulse jobenul din cap lui Sir William şi-l azvîrli, rostogo!Indu-se pe jos, Babcott reuşi să-l ţină pe al lui. dar Angélique nu fu suficient de rapidă si pălăria îi zbură, împreună cu multe altele, în rîsetele, chiuiturile şi înjurăturile celor prezenţi. Angélique se amestecă în mulţimea care alerga după pălării, dar Babcott reuşi să i-o salveze exact în momentul în care era gata să se rostogolească pe plajă; jobenul lui Sir William fu prins de Phillip Tyrer care i-l înmînă grăbit şi porni în fugă după al său.

- Cel mai bun joben al meu de biber, spuse supărat Sir William, ştergînd de pe el noroiul, care semăna suspect de' mult cu nişte băligar, pălăria ei era neatinsă, şi Angélique şi-o puse zîmbind pe cap, fixînd-o bine cu un ac.

- Mulţumesc, George, eram convinsă că o să facă baie !

- Şi eu la fel. Putem să te invităm la dejun ?

- Nu, mulţumesc, astăzi rămîn acasă; Ajunseră în curînd la poarta Casei Struan. Ambii bărbaţi îi sărutară mîna şi ea dispăru înăuntru;

- Drăguţă doamnă, bună calitate, bună bucăţica, spuse Sir William.

- Da; Babcott ridică din sprîncene privind în zare. spre mare.

Sir William urmări direcţia privirii lui intense. Nu era nimic deosebit în golf, după cit vedea el.

- Ce s-a întîmplat ?

- I-a venit ciclul.

- Isuse, ai examinat-o ? Sau Hoag ? De ce dracu nu mi-aţi spus ?

- N-am examinat-o, ştiu şi atîta tot.

- Ei, cum aşa, de un..., se opri răspunzînd la salutul lui Mac Struan şi Dmitri care tocmai treceau pe lîngă. ei. 'Neaţa. ,'neaţa ! spuse el nerăbdător, apoi îl luă pe Babcott de braţ şi porni cu el în jos, spre legaţie.

- De unde ştii ? Ei ?

- Dar pentru numele lui Dumnezeu, sînt medic. Am văzut-o ieri şi astăzi, cînd am

văzut-o fără văl mi-a venit imediat în minte. Faţa îi este puţin umflată şi cînd a fugit după pălărie am observat că fugea cam împiedicat.

- Naiba să mă ia dacă am observat ceva. Dumnezeule Atotputernic ! Eşti sigur ?

- Nu, dar pot să pariez o sută de guinee contra unui penry că aşa este.

Sir William ridică din sprîncene.

- Oare şi Hoag îşi poate da seama numai privind-o ?

- Asta nu pot să-ţi spun.

- In cazul acesta, să nu-i spui nimic.

- Şi de ce mă rog ?

- Lasă să rămînă totul numai între noi, e mai bine aşa; spuse Sir William, apoi adăugă blînd : Las-o pe Angélique să-şi joace cartea aşa cum vrea. E jocul ei, al ei şi al lui Tess Struan; nu al nostru. Nu mai este al nostru.

Patru soldaţi Bakufu şi un sergent pătrunseră pe poarta Yoshiwarei. Arătau ca orice altă patrulă de samurai, însă oamenii erau mai solizi, mai hotăriţi şi mai vioi. Era devreme, după-amiază. In ciuda vremii nefavorabile, grupurile obişnuite de curtezane, servitoare şi alţi oameni se plimbau în sus şi in Jos, prin faţa grupurilor de gai-jini care pierdeau vremea zgîindu-se la ele şi servind cite o băutură la cafenele şi ceainării, izbucnind în rîs ori de cite ori vîntul smulgea cîte o umbrelă mai împopoţonată şi o trimitea să înoate. Din cînd în cînd, unul dintre soldaţi se oprea lingă portarul vreunui han, lângă patronul unei ceainării sau lingă o chelneriţa. Imediat persoana respectivă făcea o plecăciune şi spunea :

Nu, stăpîne, trădătorul Hiraga n-a fost văzut aici, şi nu- stăpîne, mulţumesc, stăpîne, da, imediat, nu, nu-l cunosc...

Aproape toţi ştiau unde se află Hiraga, dar îşi ţineau gura căci îi urau pe soldaţi şi, pe de altă parte, ştiau că nici recompensa nu este suficientă pentru a te apăra de răzbunarea unui shishi, sau de dispreţul Lumii Plutitoare în cazul unei trădări. In lumea lor, secretele erau deliciul şi valuta vieţii, adăugind un plus de emoţie traiului zilnic. Traseul patrulei părea să fie întimplător, Apoi, dintr-odată,

sergentul schimbă direcţia, o luă pe o alee spre Hanul celor Trei Crapi şi bătu cu putere la poartă. Hiraga era prins în cursă. Ori de cîte ori apăreau patrule prin apropiere, iscoadele lui îl avertizau la timp, dîndu-i posibilitatea să se ascundă în vizuina lui din tunel, unde avea acum un pat tare, cîteva luminări, chibrituri, mîn-care, săbiile şi un pistol, precum şi explozivele lui Katsumata. Acum, în momentul în care i se dăduse alarma, Hiraga descoperise că un alt samurai scotocea prin grădină, aşa că nu mai avea cum să ajungă pînă la puţ. Cuprins de panică, se repezi spre bucătărie şi abia dacă avu timp să-şi înşface cele necesare deghizării - ascunse la îndemînă după cum îi sugerase Katsumata, că, la cîţiva metri de el, ascuns privirii de gard, sergentul trecu pe lîngă portarul care se prosternase pînă la pămînt, apoi îşi aruncă din picioare sandalele şi păşi pe veranda casei principale. Fără să ştie că Hiraga n-a avut timp să coboare în tunel şi se află atît de aproape de ea, Raiko ieşi în întîmpinarea sergentului, îngenunche şi se prosternă, cu faţa toată numai zîmbet, dar cu sufletul tremurînd, căci era a treia zi de percheziţii - prea multe ca să te simţi liniştit.

- Bună ziua, sire, îmi pare foarte rău, doamnele se odihnesc şi nu sînt încă pregătite să primească clienţi.

- Vreau să fac percheziţie.

- Cu plăcere, vă rog să mă urmaţi.

- La bucătărie.

- La bucătărie ? Da, vă rog să mă urmaţi,

Il conduse veselă, dar cînd dădu cu ochii de Hiraga, cu capul plecat printre cei doisprezece bucătari ai ei, simţi că i se moaie picioarele.

Hiraga era foarte murdar, purta pe cap peruca jumulita pe care o avusese Katsumata la Hodogaya şi nu avea drept îmbrăcăminte decît acoperitoarea pentru şolduri şi o vesta zdrenţăroasă.

- Leagă-ţi o pietricică sub talpă, Hiraga, îl sfătuise Katsumata. Mersul şi chipul te vor da de gol, ungeţi faţa cu murdărie, la fel şi subţiorile, cu băligar ar fi cel mai bine, spunele că eşti spălător de vase, dar nu juca teatru, fii cu adevărat spălător de vase. Intre timp,

pregăteşte materialele incendiare, dă-i instrucţiuni lui Takeda cum sa le facă şi fii gata de acţiune la întoarcerea mea...

Sergentul cu faţa arsă de vînt stătea înfipt cu miinile în şolduri şi privea de jur împrejur, în tăcerea care se lăsase,' aproape dureroasă. Cercetă cu privirea fiecare colţişor fiecare dulap şi fiecare cămară. Rafturi întregi cu condimente rare,' ceai, butoiaşe cu sake şi sticle cu băuturi de-ale gai-jinilor; săculeţe cu orez din cel mai fin. Mormăi ca să-şi ascundă invidia.

Tu ! Bucătarul-şef ! Omul greoi, înspăimîntat, ridică capul.

- Du-te acolo, şi ceilalţi ! Aliniaţi-vă !

In graba lor de a se conforma, se împiedicară unii de alţii, Hiraga şchiopăta anevoie, murdar şi aproape gol, cu acope-ritoarea de şolduri soioasă şi vesta rufoasă, şi se aşeză în rînd cu ceilalţi. Mormăind înjurături, samuraiul cercetă cu privirea pe fiecare din oameni în parte, plimbîndu-se prin faţa lor. Cînd ajunse în dreptul lui Hiraga, nările lui se strîmbară dezgustate de miasmă, apoi trecu la următorul, şi la următorul, şi la următorul, îşi descarcă furia neputincioasă asupra ultimului om din rînd răcnind la el, iar acesta rămase încremenit pe vine. Apoi sergentul se întoarse şi se opri în faţa lui Hiraga, cu picioarele bine înfipte în pămînt.

- Tu ! răcni el. Tu !

Raiko scoase un ţipăt şi fu cît pe-aci să leşine, toţi ceilalţi îşi ţinură respiraţia. Hiraga se trînti la pămînt, cu faţa în jos, gemînd şi mormăind, sprijinindu-se cu picioarele în perete ca să-şi facă vînt să înşface picioarele sergentului. Dar acesta începu să urle :

- Eşti o ruşine pentru această bucătărie, şi tu - samuraiul se întoarse spre Raiko care se dădu înapoi spre perete, îngrozită, în timp ce Hiraga reuşi să-şi stăpînească elanul saltului - ar trebui să-ţi fie ruşine să ţii une nenorocit împuţit ca ăsta într-o bucătărie pentru oameni bogaţi.

Cu piciorul cu degete ca de oţel, îl lovi pe Hiraga în gât Şi acesta urlă de durere adevărată, peruca fu cît pe-aci sa-i cadă din cap şi şi-o apucă repede, cuprins de panică, cu mîinile încrucişate deasupra capului.

- Să-l dai afară. Dacă sacul ăsta de păduchi se mai află în Yoshiwara la apusul soarelui îţi închid hanul pentru murdărie.

îi mai dădu o lovitura cu piciorul şi plecă. Nimeni nu mişcă pînă nu se făcu din nou linişte. Chiar şi atunci, începură să se adune de pe jos timid şi şovăielnic, servitoarele se repeziră la Raiko să-i dea să miroasă săruri ; aceasta porni clătinîndu-se. In timp ce oamenii de la bucătărie îl ajutau pe Hiraga să se ridice In picioare. Locul unde îl lovise sergentul îl durea foarte rău, dar nu lăsa să se vadă nimic. Se dezbrăcă imediat şi se duse în zona rezervată servitorilor, se spălă şi se frecă îndelung, plin de scîrbă, căci nu avusese timp, îşi vîrîse mîinile într-unui din vasele de noapte pline cu scîrnăvii, se mînjise pe faţă şi apoi dăduse fuga lingă focul din bucătărie, să se strecoare printre servitori.

Cînd fu cît de cit satisfăcut, porni în pielea goală spre casa lui, ca să mai facă incă o baie, de astă dată în apă fierbinte; deşi era convins că nu se va mai simţi niciodată curat. Raiko îl opri pe verandă. Nu-şi revenise încă de tot din spaima prin care trecuse.

- Imi pare rău, Hiraga-sama, iscoada nu ne-a dat de ştire la timp despre samuraiul din grădină... Te aşteaptă o baie fierbinte şi o băieşiţă. la tine în casă, dar acum îmi pare rău, poate că ar trebui să pleci, este prea pericu...

- îl aştept pe Katsumata şi numai după aceea plec. Te-a plătit bine,

- Da, dar patrulele...

- Baka ! Eşti răspunzătoare de sistemul de avertizare. Dacă mai faci o greşeală de felul ăsta, capul tău se va rostogoli in coş.

Negru la faţă, Hiraga intră in baie, unde servitoarea inge-nunche şi făcu o plecăciune atît de rapidă, că se lovi cu fruntea de podea,

- Baka ! răcni el.

Nu scăpase încă de sentimentul acela umilitor de frică, mal simţea în gură gustul neplăcut al spaimei. Se aşeză pe vine pe scăunelul mic, aşteptînd ca fata să înceapă să-l frece,

- Grăbeşte-te !

Baka ! îşi zise el turbat de furie. Toţi sînt baka, dar nu şi Katsumata, el nu e baka. din nou a avut dreptate : fără rahatul ăla acum aş fi fost mort, sau, poate chiar mai rău, prins de viu.

1508

YEDO

Orele înserării erau perioada cea mai activp pentru locuitorii Yoshiwarei din Yedo, cea mai frumoasă şi cea mai mare zonă de acest fel din întreaga Japonie, un păienjeniş de străduţe, înguste şi locuri plăcute, la marginea oraşului, întinzîn-du-se pe o suprafaţă de aproape doua sute de pogoane, unde Katsumata şi alţi shishi sau ronini se puteau ascunde în totala siguranţă, dacă erau acceptaţi de localnici.

Katsumata era acceptat in mod special. Banii nu erau o problemă pentru el. Plăti chelneriţei pentru supă şi tăiţel şi porni fără grabă spre Casa Glicinelor, deghizat tot în bonz, deşi acum avea o mustaţă falsă şi se îmbrăcase altfel, îşi făcuse umerii mai largi cu ajutorul unor perniţe, iar haina îi era mai bogată.

Peste tot se aprinseseră lampioane colorate, grădinile şi aleile primeau ultimele îngrijiri, se desăvîrşeau ultimele aranjamente florale. în ceainăriile şi hanurile de mai mare sau mai mică importanţă, gheişele, curtezanele şi mamele-san se îmbăiau, se îmbrăcau, flecăreau şi se pregăteau pentru distracţiile serii. Se auzea rumoarea de la bucătării, bărbaţii vorbeau, tranşau carne, tăiau lemne, pregăteau sosuri, ornamente pentru dulciuri, oale uriaşe din cel mai fin orez, curăţau peşte şi îl umpleau.

Se auzeau o mulţime de rîsete vesele. Pe ici şi pe colo, era şi nefericire, curgeau lacrimi la gîndul clienţilor care le fuseseră repartizaţi, sau al străinilor pe care trebuiau să-i primească, zîmbind şi rîzînd, şi să-i satisfacă, în locul iubiţilor lor tineri după care tînjeau inimile multora dintre ele. Dar dorul acesta trebuia uitat, lăsat să doarmă, Ca de obicei, mama-san şi unele din curtezanele cu mai multă experienţă le linişteau, repetîndu-le aceeaşi învăţătură pe care i-o dădea acum Meikin lui Teko, fosta maiko a lui Koiko, acum cu chipul scăldat in lacrimi, căci urma să-şi facă debutul în calitate de curtezană în noaptea aceasta.

~ Şterge-ţi lacrimile, Rază de Lună, împacă-te fără să te gândeşti cu trista vremelnicie a vieţii, acceptă ceea ce îţi este dat, rîzi împreună cu surorile tale, bucură-te de vin, de cîntec şi e rochiile tale frumoase, priveşte la lună sau la o floare, lasă-te purtată de curentul vieţii aşa cum se lasă purtată o coajă de ou de apa rîului. Acuma fugi.

Nu pot să mă împac cu gîndul că sensei Katsumata a trădat-o pe Koiko a mea pentru o cauză dreaptă, îşi spunea Meikin, simţind împunsături în inimă. Nu avea nevoie şi nici o scuză ca să mă compromită, s-o compromită pe preţioasa mea fată cu acea femeie shishi, chiar dacă era aşa de vitează! Ba chiar şi mai rău, a fost baka să pierdem o sursă atît de bună de informaţii din apropierea lui Yoshi, o prostie, prostie, prostie ! Dar ce-a fost a fost. S-a terminat. Ascultă-ţi propriul sfat, Meikin : lasă-te purtată, ce mai contează, nu-i aşa ? Ba contează. Koiko a contat pentru noi toţi şi nu cel mai puţin pentru Yoshi, care acum e fără milă în privinţa shishilor.

Mama-san se aşeză din nou în faţa oglinzii sale. Imaginea ei o privi în ochi. Fardul mai gros ca de obicei nu mai reuşea să ascundă ridurile şi umbrele săpate de îngrijorare. Recunosc că m-am purtat oribil de cînd ne-a întrerupt shoya, pe mine şi pe Raiko, în ziua a unsprezecea a lunii a douăsprezecea, luna trecută, ultima zi din viaţa mea. Exact acum treizeci şi trei de zile. Numai treizeci şi trei de zile şi arăt ca o babă, mult mai bătrînă de cum ar trebui să arăt în mod normal la cincizeci de ani. Treizeci şi trei de zile de lacrimi, un lac de lacrimi căci m-am gîndit că sînt la adăpost în spatele lacrimilor, deşi eram sigură că îmi plînsesem de mult toate lacrimile pentru iubiţii de care acum nici nu-mi mai amintesc. Pentru unul pe care îl mai ţin minte, al cărui parfum l-am păstrat şi după al cărui gust tînjesc şi acum, tînărul meu samurai fără o leţcaie, care a plecat fără să mă prevină, fără un cuvînt sau o scrisoare; pentru o altă ceainărie şi o altă femeie, luînd cu el puţinii bani pe care reuşisem să-i strîng şi bucăţelele sparte din sufletul meu pe care le-a aruncat la gunoi. Şi alte lacrimi vărsate pentru fiul meu, mort în incendiul din casa părinţilor lui adoptivi, după ce tatăl lui, negustorul acela bogat de orez m-a părăsit ca toţi ceilalţi şi încercarea mea de sinucidere a dat greş.

Prea mulţi ani. Plutitori. Treizeci şi trei de ani de plutire cîte unul pentru fiecare din aceste zile sfîşietoare. Acum am patruzeci şi trei de ani, în ziua aceasta am fost născută cu patru zeci şi trei de ani în urmă. Ce să fac în curînd, seniorul Yoshi îmi va cere să plătesc. Karma. Recunosc că am pregătit-o pe Koiko, am oferit-o, am garantat pentru ea. Ce mai pot oferi pentru a-i implora iertarea ? Ce pot să fac ? întrebarea ei rămase fără răspuns. Imaginea din oglinda tăcea. O bătaie, in uşă.

- Doamnă, a venit Katsumata-sama, a venit mai devreme.

Simţi un gol în stomac.

- Vin într-o clipă.

Ca să se mai liniştească un pic, Meikin sorbi o picătură din coniacul gai-jin pe care i-l dăduse Raiko. Cînd se simţi ceva mai uşoară, porni pe coridorul lung şi elegant, spre sala de primire a oaspeţilor, construită din lemnul cel mai scump şi împodobită cu tatami şi shoji de lux. De un gust desăvîrşit. Cumpărate şi plătite cu atît de mult efort, şi dureri de cap şi necazuri, dar, datorită lui Koiko-Floarea, casa ei aducea profituri imense şi era o adevărată plăcere pentru bancherii ei. Astăzi avusese o întîlnire cu ei şi aceştia îi spuseseră :

- Observăm, cu părere de rău, că toate conturile dumneavoastră au scăzut, în comparaţie cu luna trecută.

- Din cauza sezonului, e un anotimp neprofitabil pentru toate ceainăriile şi este şi neobişnuit de rece. Afacerile se vor relansa de la primăvară. Pe ansamblul anului întreg avem venituri considerabile, nici un motiv să ne facem griji.

Dar ea ştia şi ştia şi că cei de la Gyokoyama ştiau că cea mai mare parte a cîştigurilor ei se datorau lui Koiko şi că a-cum o despărţea de ruină numai o perdea extrem de subţire. Dacă aşa va decide Yoshi. Atunci de ce să-mi măresc riscurile, permiţînd accesul shishilor aici, se întrebă ea. Mai ales a lui Katsumata — care este acum numărul unu pe lista duşmanilor lui Yoshi. Ce contează ? In orice rău e şi un bine, cu răul trebuie să te descurci şi de bine să te bucuri. Este emoţionant să participi la mişcarea shishi, să fii alături de oamenii aceştia curajoşi şi semeţi, de sonno-joi, de lupta lor pentru

libertate, pentru răsturnarea jugului care apasă de veacuri. Oamenii aceştia care îşi jertfesc viaţa pentru împărat, în lupta lor atît de tragică şi fără de speranţă şi toţi sînt atît de tineri şi de viteji, născuţi ca să moară, ce trist lucru ! Şi chiar dacă vor cîştiga, cei care vor veni la putere ne vor elibera oare de jugul pe care îl purtăm de secole ? Nu. Niciodată. Nu pe noi, femeile. Vom fi tot acolo unde sîntem şi acum. In sclavia yang-ului. Ochii ei prinseră strălucirea unei raze de lună care răzbătea prin norişorii înroşiţi de apusul soarelui. Rămase vizibila numai o clipă, pentru a fi înghiţită în clipa următoare de norişorul devenit între timp de un roşu mai închis, aproape maroniu, auriul se transformase in flăcări întunecate ; acum în viaţa, in clipa următoare trecute în moarte.

- Frumos, neh ?

- Da, Katsumata-sama, atît de trist şi atit de frumos. Ah; au adus ceaiul, îmi pare rău că ne părăseşti.

- Mă întorc peste cîteva zile. Mai ştii ceva de la Raiko? Ai mai aflat ceva despre gai-jini, despre planurile lor ?

Meikin îi turnă ceai, oprindu-se o clipă să admire forma minunată a ceştilor.

- Se pare că seniorul Yoshi a avut o întîlnire cu şeful gai-jinilor şi i-a propus să fie sprieteni.

îi relată informaţia primită de la Furansu-san printr-un mesager trimis de Raiko cu cîteva nopţi în urmă, dar pe care nu i-o dezvăluise pînă acum.

- Şi doctorul gai-jin din Kanagawa l-a consultat în taină pe tairo, in aceeaşi zi, l-a dat nişte doctorii gai-jin şi am auzit că se simte mai bine.

- Baka, făcu el dezgustat.

- Da, Doctorul acesta ar trebui oprit. Informatorul lui Raiko spune că se va întoarce mîine sau poimîine la tairo.

- So ka ? interesul lui se dublă imediat. Unde ? La castel ? Femeia clătină din cap.

- Nu, şi tocmai asta e partea cea mai bună. In afara zidurilor, în palatul lui Zukumura cel Tîmpit, ca şi data trecută.

Faţa lui Katsumata se schimonosi.

- O, atîtea posibilităţi, Meikin, ce ocazie rară. Exact ca şi cu Utani, neh ? Foarte tentant ! Uciderea lui Utani încă n-a fost uitată în întreaga Japonie ! Hiraga ? A fost cumva prins

- Nu. Şeful gai-jin i-a dat drumul lui Akimoto şi Takeda este şi el în siguranţă - se uită la el întrebîndu-se oare la ce se gîndea, apoi adăugă blînd : Mai sînt două lucruri pe care ar tretui să le ştii. Seniorul Yoshi a fost la întîlnirea dintre doctor şi tairo cu numai cîteva gărzi. Am auzit că va veni din nou.

Văzu cum ochii încep să-i sticlească în lumina care pătrundea în încăpere şi se simţi străbătută de un fior de spaimă, datorat violenţei pe care o intuia în el.

- Yoshi şi Anjo împreună, amîndoi dinii în afara zidurilor? Eeee, Meikin, ce raritate ! Katsumata tremura de emoţie. Poţi afla exact cînd soseşte doctorul ?

Meikin se aplecă în faţă, simţind că o ia cu ameţeală din cauza speranţei !

- Un alt curier este aşteptat să sosească diseară, şopti ea. Am să aflu atunci, căci Raiko a înţeles fără îndoială ce şansă vitală este aceasta pentru noi toţi, să dăm citeva lovituri importante.

Ar fi fost o ocazie cu totul deosebită, dacă era să se realizeze. Katsumata ii aruncă o privire posomorită :

- Nu pot să aştept aici, nici să mă întorc diseară. Cînd a avut loc cealaltă întîlnire, în ce moment al zilei ?.

- Devreme.

Chipul lui Katsumata se posomori şi mai mult, apoi se însenină :

- Meikin, toţi luptătorii shishl îţi vor fi recunoscători. Dacă Intîlnirea are loc mîine, trimite-mi vorbă la ce oră este, la Hanul Cerurilor Albastre, de lîngă podul Nihonbashi.

El făcu o plecăciune şi ea făcu o plecăciune, amîndoi satisfăcuţi. Deocamdată.

Podul de la Nihonbashi era considerat prima staţie de popas de pe Tokaido,- la marginea oraşului Yedo, iar Hanul Cerurilor Albastre unul din cele cîteva zeci de asemenea hanuri, mai sărăcăcioase, sau mai înstărite, care erau împrăştiate în această regiune. In seara aceea era întuneric şi rece, cerul acoperit de nori în întregime, doar cîteva

ore pină la miezul nopţii. Hanul cu pricina fusese ridicat pe o alee murdară, unul din stabilimentele mai sărace, o construcţie fără nici o formă, dărăpănată, cu două nivele, dependinţe, bucătării şi cîteva căsuţe de o singură cameră, împrăştiate în grădina din Interiorul zidurilor. Pe veranda uneia din acestea şedea acum Katsumata, meditînd, cu haina strîns înfăşurată pe el ca să se apere de frig. Se bucura de priveliştea grădinii, singurul loc care purta urmele unei îngrijiri mai atente.

Lanterne colorate printre plantele din jurul unui şuvoi subţirel de apă, un podeţ, susurul liniştitor, prietenos al apei şi păcănitul ritmic al paharului de bambus care se lovea de piatra fintînii, umplîndu-se cu apă de la jetul miniatural ş| golindu-se apoi ca o micuţă cascadă. Paznicul lui, un shishi tăcut, se opri pentru moment, îi făcu semn că totul e în ordine şi îşi reluă patrularea în jurul hanului.

Katsumata era mulţumit, planurile lui fuseseră perfectate : doi shishi îl urmau a doua zi dimineaţă la Yokohama, paznicul acesta de aici şi încă unul. Prin sacrificiul acestora, al lui Hiraga, Takeda şi Aklmoto ar fi asigurat Incendierea coloniei şi scufundarea navei, şi, In consecinţă, bombardarea oraşului Yedo cu toate urmăriile care decurgeau de aici. In ultimul minut, el va prelua asupra sa incendierea bisericii, pentru a-i permite lui Hiraga să conducă asaltul împotriva navei de război, avînd în felul acesta o mulţime de posibilităţi de scăpare, In timp ce ceilalţi nu vor avea nici una.

Degetele lui mîngîiară teaca unei săbii lungi, bucurîndu-se de atingerea pielii fine, văzîndu-se deja cu ochii minţii cum va participa la aceste acte de terorism, menite să ridice mişcarea sonno-joi din apatia care o înconjura în prezent şi să-i asigure astfel conducerea noilor cadre de shishi care vor fi dominate de aci înainte de el însuşi şi de provincia Satsuma.

Apoi, în al doilea rînd, acţiunea împotriva lui Yoshi şi Anjo, chiar dacă era foarte ispititoare, nu era la fel de importanta ca Yokohama, aşa că o va lăsa în grija altor shishi de aici. Nu aveau suficienţi oameni pentru a organiza un atac frontal, aşa că se gîndise la o ambuscadă. O ambuscadă ar putea să reuşească, probabil însă

că nu va reuşi, dar însăşi îndrăzneala unui astfel de gest va fi încurajatoare. Pentru aceasta trebuia să ştie exact momentul întoarcerii doctorului. Dacă Meikin îi va raporta că este a doua zi, îi va alerta pe oamenii care sînt gata pregătiţi şi aşteaptă în apropierea hanului să duca la îndeplinire aceasta misiune sinucigaşă, lăsîndu-i totuşi doi pentru Yokohama.

Va fi suficient şi numai faptul că atacul va fi lansat atît de aproape de castel, îşi spuse el ameţit uşor de atîtea speranţe. Acţiunea aceasta, împreună cu cea plănuită în Yokohama, va fi suficientă pentru a asigura un viitor strălucit mişcării sonno-joi. Numai de-ar avea ceva mai mult timp pentru pregătiri i Ah, timpul !

- Timpul este o idee, le spunea el studenţilor lui la orele de zen, închizînd şi deschizînd pumnul pentru a sublinia ideea, timpul există, dar nu există, este permanent şi nepermanent, fix şi elastic, necesar şi inutil, îl poţi ţine în mină şi să te întrebi de ce ?

Işi deschise solemn pumnul şi privi în palmă. Ce prostie ! Dar, vai ! cum se chinuiau tinerii aceia să descifreze un sens acolo unde nu exista nici un sens, mai ales Ori şi Hiraga, cei mai buni studenţi ai mei, viitori lideri, aşa cum speram eu. Dar acum Ori e mort, iar Hiraga corupt şi trădător.

Păcănitul paharului de bambus care se tot golea suna reconfortant. Şi susurul apei la fel. Toată fiinţa lui era plina de vitalitate, de planuri şi idei. viitorul îi apărea din nou luminos, nu simţea nici un fel de oboseală în seara asta, timp berechet pentru Meikin

să-i trimită...

O umbră se mişcă printre tufişuri, apoi alta, se auzi un jgomot uşor in spate şi Katsumata fu în picioare, cu sabia în mină şi o lua la fugă spre uşa secretă ascunsă între tufişuri, dar cîţiva bărbaţi îmbrăcaţi în ninja apărură din umbră şi-i blocară trecerea cu săbiile in mină. Se răsuci imediat şi se năpusti în altă direcţie, dar şi acolo erau alţi luptători ninja, toată grădina era plină de ei, unii se îndreptau spre el, alţii stăteau neclintiţi, ca nişte statui, aşteptîndu-l să vină spre ei. Lansă un atac turbat împotriva ţintei celei mai uşoare, cei patru care ii închideau drumul din partea stingă. Omorî unul, iar

ceilalţi se evaporară la fel de repede cum apăruseră. Simţi o durere cumplită în ochi din cauza prafului acid pe care i-l aruncaseră în faţă. In chinurile durerii, Katsumata urlă turbat şi se repezi orbeşte spre duşman, iar furia provocată de gîndul că fusese trădat şi prins în ambuscadă dădea o forţă neobişnuită braţelor şi-i punea aripi la picioare. Sabia lui nimeri în carne, omul urlă de durere, rămas fără braţ, Katsumata se răsuci şi lovi din nou orbeşte, în stînga şi în dreapta şi din nou în dreapta, făcu o fentă încercînd în acelaşi timp să se şteargă la ochi. Răsucindu-se, fentînd, izbind în dreapta şi-n stînga cuprins de panică, cu o mînă la ochi. Privirea i se limpezi pentru o clipă. O cărare liberă i se arătă în faţă, ducînd spre gard. Turbat, se repezi înainte, dar în acest moment o izbitură cumplită la ceafă îl făcu să se prăbuşească răsucindu-se. Disperat, întoarse sabia cu tăişul în sus ca să cadă peste ea, dar o altă lovitură i-o smulse din mînă, fracturîndu-i braţul. Scoase un urlet. Işi pierdu apoi cunoştinţa. Se prăbuşi într-un hău negru de durere în care străfulgerau puncte roşii, nu mai vedea nimic, nu auzea nimic, numai un ciocan uriaş îi bătea în cap, pieptul îi luase foc, inima i se zbuciuma nebuneşte, pierdu controlul tuturor sfincterelor. Apa rece ca gheaţa îl trezi şi Katsumata suspină uşor. Un alt torent de apă îl lovi în faţă şi apoi altul. Tuşind şi gemînd reveni din beznă. Durerea din braţul fracturat, din care osul ieşea dezgolit la iveală, îl izbea în creier, îi zvîcnea în ochi. Descoperi că este ţintuit la pămînt, neajutorat, cu cîte un ninja stînd în picioare pe fiecare încheietură a mîinii şi pe fiecare gleznă. Dar nu erau ninja; °cum îşi scoseseră măştile, îl recunoscu pe Abeh aplecat deasupra lul. îl văzu şi pe Yoshi în apropiere, îmbrăcat in negru, nu la fel ca luptătorii. Douăzeci sau treizeci de alţi luptători ii înconjurau din toate părţile. la fel de tăcuţi în noapten şi ca locurile acelea.

- Aşadar, Katsumata ! Katsumata-Corbul, Katsumata shishi, conducător shishi şi patron al femeilor, spuse Yoshi cu o voce blajină. Ce ruşine să fii prins de viu, nu-i aşa ? Te rog, spune-mi adevărul. Koiko a făcut parte din complotul tău. neh ?

Katsumata încerca din răsputeri să-şi adune forţele şi, pentru că nu răspunsese imediat, samuraiul care stătea pe braţul lui fracturat îi

răsuci osul dezgolit şi Katsumata urlă de durere, căci voinţa de fier pe care credea că o posedă dispăruse odată cu pierderea libertăţii.

- Te rog, o, te rog...

- Koiko a făcut parte din complotul tău ?

- Nu din complotul meu, sire, al ei şi al mamei-san, sire, ingăimă omul zdrobit, simţind că şi capul îi arde la fel cum îl arde braţul, copleşit de durerea insuportabilă, nu... a fost... a fost al ei, al ei şi al mamei-san, nu al meu, seniore, nu am nimic a face cu asta, a fost numai Meikin, mama-san a ei, nu eu. ele au fost, nu eu...

- So ka ? Dar Sumomo, femeia shishi care a scăpat im-preună cu tine prin tunelul de la Kyoto, îţi aminteşti ? Iţi aminteşti de Sumomo ? Ai şantajat-o pe Koiko şi, fără ştirea ei, i-ai poruncit în taină lui Sumomo să mă ucidă, neh ?

- Sum... momo, sire ? Nu ştiu, cine... este... nu ştiu nimic? Cuvintele îi muriră în gîtlej şi se pierdură într-un urlet de durere în momentul cînd omul care stătea pe braţul lui rupt îşi schimbă poziţia.

Yoshi oftă, cu chipul ca o mască, îi făcu semn că se a-proprie lui Meikin, care se afla în afara câmpului vizual al lui Katsumata, cu Inejin alături de ea.

- L-ai auzit pe acuzatorul tău, Meikin ?

-- Da, seniore, Meikin veni mai aproape şi vorbi cu o voce pierită şi tremurătoare. îmi pare rău, este un mincinos. N-am făcut niciodată parte din nici un complot împotriva ta, niciodată, este un mincinos. Noi sîntem fără vină.

Privi in jos la Katsumata cu ură, bucuroasă că îl trădase şi că era acum răzbunată - laşitatea de care dădea dovadă acum şi faptul că fusese prins de viu erau mai mult decît orice ar fi îndrăznit vreodată să spere.

- Mincinosule ! strigă ea şi se dădu înapoi cînd el începu să se zbată neputincios încercînd să ajungă la ea, pînă cînd unul din oameni il lovi puternic făcîndu-l să se prăbuşească înapoi fără cunoştinţă gemind jalnic.

Nici unul din cei prezenţi nu-l privea cu simpatie. Meikin simţea că îi vîjîie capul şi are un gust de coclează în gură.

- Dar, sire, este adevărat că l-am cunoscut şi l-a cunoscut şi comoara mea, Koiko, dar numai ca vechi client, atîta tot... Era un vechi client şi nu ştiam cine este sau ce... - Meikin ezită o clipă încercînd să găsească un cuvînt pe măsura urii ei - ce făcea cu adevărat asta.

- Te cred. Meikin. Bun, în sfîrşit, am aflat adevărul. Bun. Şi pentru că este un mincinos, e al tău, aşa cum ne-am înţeles.

- Mulţumesc, seniore.

- Faceţi ce vă spune ea, îi spuse Yoshi lui Abeh, apoi aduceţi-o afară.

Yoshi se îndepărtă, toţi oamenii plecară cu el, protejându-l, cu excepţia lui Abeh şi a oamenilor care îl ţineau crucificat la pămînt pe Katsumata. Acesta începea din nou să-şi revină. Meikin aşteptă, savurind momentul, pentru ea, pentru Koiko şi pentru toată Lumea Plutitoare, în care se întîmpla atit de rar să te poţi răzbuna, atît de rar.

- Vă rog să-l dezbrăcaţi, spuse ea cît se poate de calmă. Oamenii o ascultară. Meikin îngenunche şi îi arătă lui Katsumata cuţitul. Era mic, dar suficient pentru scopurile ei.

- Trădătorule, n-o să mai poţi regula nici în iad, dacă există un iad !

Cînd după mai mult timp urletele lui se pierdură în leşin, Meikin îl ucise ca pe un porc.

- Căci, de fapt, asta eşti, murmură ea, îşi şterse cuţitul şi-l ascunse la locul lui în obi, mîinile şi'mînecile îi erau pline de singe.

- Te rog, dă-mi mie cuţitul ! spuse Abeh, îngrozit şi el de răzbunarea ei.

Ea i-l întinse în tăcere şi il urmă în curte, înconjurată de oamenii lui. Yoshi o aştepta. Meikin îngenunche în noroi.

- Mulţumesc, seniore. Cred că, înainte de a-şi da sufletul, a regretat că te-a trădat pe tine şi că ne-a trădat şi pe noi Mulţumesc.

- Şi tu, Meikin ?

- Eu nu te-am trădat niciodată, ţi-am spus adevărul, ţi-am spus tot ce ştiu şi în-seara asta ţi-am dat şi trădătorul.

- Şi? Meikin privi la el drept, fără teamă ; puţini ochi aveau o priviie atît de implacabilă ca a lui, dar ea refuză să se gîn-dească la asta, preferind să-l vadă ca bărbat, ca pe unul din miile de clienţi, sau funcţionari oficiali pe care trebuise să-i mulţumească în viaţă, pentru bani sau favoruri, pentru ea însăşi sau pentru casă.

- Mi-a venit vremea să pornesc pe drumul cel mare, sire. Bagă mîna în mînecă şi scoase de acolo o mică fiolă. O pot face aici, dacă doreşti, poemul meu funerar este scris, Casa Glicinelor aparţine celor de la Gyokoyama. Dar eu sînt din Lumea Plutitoare, zise ea cu mîndrie. Nu se cuvine să pornesc la drum nepieptănată, murdară şi cu veşmintele stropite de sînge. Vreau să mă duc într-acolo curată. Vreau să mă duc înapoi la Casa mea. O ultimă dorinţă înainte de moarte, sire : o baie şi veşminte curate. Te rog !

56

Yokohama Marţi, 15 ianuarie

Angélique rătăcea călare printre cei ieşiţi să-şi antreneze caii în dimineaţa aceea pe pista de curse. Călărea distrată, la întîmplare, fără să-i bage în seamă pe ceilalţi. Pista era destul de aglomerată şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Călărea absentă, fără să ştie cîte pariuri, cîţi bani zuruiau pe urmele ei. Depăşise ziua ciclului. Cu cel puţin o zi, şi nimeni nu ştia nimic.

- Edward, ce zici, a rămas sau nu ? întrebă Pallidar, călărind alături de Gornt, de cealaltă parte a pistei. Ei, a depăşit ziua, nu-i aşa ?

— Eh, sigur, cifrele cam aşa spun.

Gornt privi pieziş spre ea şi începu să cîntărească în minte ce avea de făcut. Angélique călărea pe un bidiviu negru pe care i-l dăruise Malcolm şi purta un costum de călărie negru, foarte comod, cizme negre şi pălărie cu voaletă.

1518

- Are un croitor bun, nu i-am mai văzut niciodată costumul ăsta pînă acum.

- Da, şi un şezut bun, spuse Pallidar sec. Rîseră amîndoi.

- Dar călăreşte ca un vis, aici nu încape nici o îndoială, ţi e frumoasă ca Fata Sudului.

- Serios, tu ce crezi ? Vreau să spun că umblă fel de fel de zvonuri cu privire la date, noi nu le-am auzit chiar pe toate, adică, nu prea ne pricepem la chestiile astea, intervale, perioade şi toate celelalte. Ai pus ceva bani pe chestia asta ?

Atît de mult, încît nici nu ţi-ar veni a crede, îşi spuse Gornt,' apoi adăugă cu voce tare :

- Ieri l-am întrebat direct pe Hoag.

- Dumnezeule mare, eu n-aş fi îndrăznit, bătrîne, Pallidar se aplecă să fie mai aproape, deoarece călărea un cal murg, viguros, ca pentru un dragon, cu o palmă mai înalt decît cel al lui Gornt.

- Şi ce-a zis ?

- Zice că nu ştie mai mult decît ştim noi. Ştii cum e, aşa că îl cred.

Gornt îşi ascunse nemulţumirea de a nu fi în compania ei. Se puseseră de acord să pretindă că se evită unul pe altul, pînă în momentul în care va fi sigură că nu este însărcinata, căci pînă atunci nu se putea întîmpla nimic, sau pînă în luna următoare.

- Ar fi trebuit să fie pe 11 sau pe 12, deşi Hoag zice că poate avea şi o întîrziere..., dar nu prea mare. Dacă nu porneşte, înseamnă că e însărcinată.

- Cristoase ! Te pune pe gînduri, nu-i aşa ? O să fie greu, sărmana, dacă este însărcinată, mai mult decît greu cînd te gîndeşti la Hong Kong, la Tess şi la toate complicaţiile astea. Şi încă şi mai greu dacă nu este, daca e să dăm crezare zvonurilor, de fapt, nici nu ştii cum e mai rău.

Se auziră goanele de pe dealul din spatele pistei de curse unde îşi aveau tabăra soldaţii - o mie de soldaţi cantonaţi acolo.

- La naiba, murmură Pallidar.

- Ce s-a întîmplat ?

- Sună „întoarcerea la cazarmă". Probabil că generalul o fi mahmur după cheful de ieri şi vrea să se stropşească la noi,' la toţi.

- Te duci mîine cu Sir William ?

- La întilnirea cu Yoshi de la Kanagawa ? Aşa presupun. De regulă, eu sînt dinele de paza. Acum trebuie să plec. Mîncăm diseară împreună ?

- Mulţumesc, da, cu plăcere.

Gornt urmări cu privirea întoarcerea impecabila pe care o execută Pallidar cu calul, pornind apoi în galop şi pierzîn-du-se printre ceilalţi ofiţeri care părăseau pista. îl zări pe Hoag care venea şi el dinspre colonie. Doctorul călărea bine, se ţinea cu multă uşurinţă în şa, deşi era atît de corpolent. Se hotărî să-l intercepteze şi dădu pinteni, un armăsar murg, cel mai bun din grajdurile lui Brock - îndemnîndu-l la trap uşor, apoi se răzgîndi. Călărise, destul pentru ziua acea. Vor auzi curînd prea destule, Hoag nu e în stare să-şi ţină gura, dacă află el ceva, ştiu toţi imediat. înainte de a părăsi pista, îi făcu semn cu mîna Angelicăi şi zise :

- Bună dimineaţa, doamnă, sînteţi o adevărată încîntare pentru ochi, mai ales într-o zi rece ca asta.

Ea ridică privirile, smulsă din gînduri

- O, mulţumesc, domnule Gornt.

Gornt îi remarcă aerul melancolic, dar Angélique îi zîm-bise totuşi. Porni liniştit mai departe, la trap. Nu e nevoie s-o îmboldească. Mai înîtîi, este sau nu este ? Pentru el era bine oricum.

Ei îi făcu plăcere să-l vadă, o bucura admiraţia lui nedisimulată pentru ea, precum şi robusteţea şi bărbăţia lui. Stresul la care fusese supusă în ultima vreme, viaţa izolată, nevoia de a respecta doliul, de a nu-şi dezvălui secretele - toate a-cestea începuseră să-şi spună cuvîntul. Singurele bucurii pe care şi le permitea erau plimbările călare dimineaţa, plimbările întîmplătoare pe jos, cititul - căci citea tot ce găsea nou - şi discuţiile cu Vargas despre viermii de mătase. Atunci îl zări pe Hoag. Hoag ! Dacă va continua să meargă la trap, îl va ajunge din urmă. Dacă o ia mai repede, îl poate evita şi încă şi mai uşor ar fi să se întoarcă şi să se ducă acasă.

- Bună dimineaţa, monsieur le docteur, ce mai faceţi ?

- O, helo, ce bine arăţi !

- Numai că nu sînt chiar atît de bine, spuse ea. Sînt ţîfnoasă. Dar vă mulţumesc oricum, după o scurtă ezitare adăugă apoi, aşa, ca din întîmplare : Femeile nu se simt niciodată bine în anumite zile ale lunii.

Şocat, Hoag trase de hăţuri, iapa lui se cabra, necheză; scutură din cap, speriind şi calul Angelicăi. |ntr-o clipă amin-doi reuşiră să-şi stăpînească din nou bidivii.

- Scuză-mă.,., se bîlbîi el, mă aşteptam să fie invers.

îi dăduse vestea asta atît de calmă şi pe neaşteptate, încît il descumpăni şi fu cit pe-aci să spună : Eşti sigură ? Se vede că am îmbătrînit, îşi zise el, furios pe sine că nu văzuse semnele, atît de evidente acum cînd se uită din nou la ea.

- Ei bine, cel puţin acuma ştii.

- Sînt foarte dezamăgită, din cauza lui Malcolm, dar, pe de altă parte parcă nu mă mai simt aşa de încorsetată, Sigur că am plîns din toată inima, dar acum..;

Părea atît de inocentă şi sinceră, încît Hoag se simţi îmboldit să se apropie de ea şi s-o consoleze, dar n-o făcu.

- Dacă ne gîndim mai bine, este de înţeles, Angélique. E mai bine aşa. Ti-am mai spus şi altă dată, atîta timp cit mai poţi plînge, nimic nu ţi se poate întîmpla. Pot să te întreb cînd a început ?

Se auziră din nou goarnele din tabăra soldaţilor.

- Ce se întîmpla ? L-am văzut pe Settry şi pe ceilalţi ofiţeri plecînd în grabă.

- Goarnele îi cheamă pe ofiţeri la cazarmă, e o chestiune de rutină, nu trebuie să ne facem griji. Hoag se uită de jur împrejur ca să se asigure că nu e nimeni prin apropiere. Iţi mulţumesc că mi-ai spus, zise el rîzînd nervos, chiar dacă m-a luat cam pe nepregătite. Putem să continuăm discuţia în timp ce mergem călare ?

- Bineînţeles, spuse ea, ştiind foarte bine de ce anume îi spusese - îl văzuse pe Gornt mai înainte, Hoag picase numai bine şi dorea să înceapă lupta. A pornit duminică.

- Nici nu ştiu ce să spun, dacă ai avut noroc sau ghinion;

- Nici una, nici alta, replică ea. A fost voinţa lui Dumnezeu şi o accept ca atare. Imi pare rău pentru Malcolm, nu pentru mine. Pentru mine este voinţa Domnului. Şi ce-ai să faci acum, o informezi pe ea ?

- Da, dar mai întîi trebuie să-ţi dau o scrisoare. Fu rîndul ei să rămînă uluită,

- Ai avut la dumneata o scrisoare pentru mine tot timpul acesta şi nu mi-ai dat-o ?

- Tess m-a rugat să ţi-o dau numai dacă nu porţi copilul lui Malcolm.

- Oh ! la gindul acesta, Angélique simţi că i se face rău. Şi daca aş fi fost însărcinată, ce-ai fi făcut ?

- Acuma asta-i doar o întrebare ipotetică, nu-i aşa zise el blajin, căci era îngrijorat de paloarea ei bruscă.

Tînăra aceasta încă n-a scăpat definitiv la liman, n-a ieşit din criză, nu, nu.

- Vreau să ştiu.

- Mi s-a cerut să-ţi dau această scrisoare dacă îţi începe ciclul, Angélique. Vrei să ne întoarcem ? Ţi-o aduc în apartamentul tău.

- Mulţumesc, dar... dar am să aştept afară pînă o aduci. In faţa Casei Struan.

Angélique dădu pinteni calului, termină circuitul pistei, ignorînd pe toată lumea, în timp ce toţi ceilalţi nu aveau ochi decît pentru ea. Simţi dintr-odată nevoia să pornească la galop pe ultima porţiune de pistă, ca să se vindece de spaime. O apăsare cu genunchii, pintenii şi mîinile, şi calul porni în galop dezlănţuit. In faţă se vedeau cele două turle ale bisericii şi incinta împrejmuită cu gard, alături - Yoshiwara, închisă între zidurile ei proprii, podul şi Casa Gărzii. Pentru o clipă, gîn-dul o duse înapoi, la momentul cînd galopa'spre acel loc, cuprinsă de panică, după ce lăsase în urma ei sîngeroasa întîmplare de pe Tokaido, fără pălărie pe cap, cu hainele zdrenţuite şi murdare de sînge, înspăimîntată de moarte. Imaginea dispăru în momentul în care pătrunse în interior — părea atît de mult de atunci. Dar îi rămăsese în suflet un alt fel de spaimă. Zarurile fuseseră aruncate.

Scrisoarea lui Tess suna astfel .

Sînt sigură că vei fi de acord că intre noi nu-şi au rostul nici un fel de poiiteţuri.

Mă bucur că nu porţi copilul fiului meu. Asta face ca viitorul să fie mai simplu şi mai puţin încâlcit. Na accept să recunosc „căsătoria" şi nici că ai avea vreun drept legal de orice fel, dimpotrivă.

In momentul in care vei citi această scrisoare, pentru Nobila Casă va fi Începutul unei ere noi, sau se va fi produs falimentul. Dacă se întîmplă primul lucru, ai cesta va fi datorat parţial faptului că mi-ai trimis acea persoană.

•1523

Datorită acestui fapt, îţi voi acorda o bonificaţia şi voi deschide un cont la Banca Angliei care iţi va asi-gura un venit de două mii de guinee pe an dacă, in termen de treizeci de zile, începind din ziua de astăzi (cînd ţi-a venit ciclul), îmi vei trimite o declaraţie scrisă sub jurămint conţinînd următoarele :

In primul rînd, că renunţi la orice fel de pretenţii pe care le-ai putea avea tu sau reprezentanţii tăi asupra averii inexistente a fiului meu - vei înţelege că, fiind minor şi nefiind încă numit legal tai-pan, nu avea nici un fel de avere de lăsat.

In al doilea rînd, că eşti de acord să renunţi la ori' ce pretenţii şi eşti de acord să nu mai foloseşti niciodată numele de doamna Malcolm Struan, indiferent în ce variantă (De ochii lumii iţi sugerez să pretinzi că ai făcut acest lucru cu tot regretul deoarece fiind catolică ai recunoscut că nu aţi fost căsătoriţi legal, in conformitate cu credinţa şi biserica ta, ceea ce nu înseamnă că eu îi recunosc in vreun fel valabilitatea).

In al treilea rînd, că nu vei mai pune niciodată piciorul în Hong Kong, altfel decît în trecere, între două vapoare, că nu vei încerca să te întîlneşti cu mine, să-mi scrii sau să stabileşti vreo legătură cu mine sau cu familia mea in viitor.

In al patrulea rînd, declaraţia ta să fie autentificată de Sir William, ministrul Majestăţii Sale pentru Japonia şi să-mi fie inminată prin intermediul dr. Hoag, pînă la 14 februarie, cu ceva mai mult de treizeci de zile de la data de azi, cînd ţi-a început ciclul.

Şi, în sfîrşit, dacă te căsătoreşti în termen de un an, capitalul fondului va fi mărit in aşa fel încît să-ţi asigure un venit de trei mii de guinee pentru primii zece ani. La moartea ta, capitalul se va întoarce la mine sau la moştenitorii mei.

In timp de trei săptămini de la citirea acestei scrisori, te rog să te muţi din casa Struan.

I-am dat instrucţiuni domnului Albert MacStruan in acest sens printr-o scrisoare pentru această zi şi i-am spus, de asemenea, că orice credit al tău la Casa Struan încetează din acest moment şi chitanţele date de fiul meu şi pur-tînd numai sigiliul lui nu vor mai fi onorate - excepţie fac cele care poartă şi sigiliul şi semnătura lui alături de dată, fiind astfel perfect autentice.

Dacă in trei sàptômini declaraţia este gata semnata pentru a fi înmînatà dr. Hoag, domnul MacStruan este autorizat să-ţi inmîneze cinci sute de guinee din fondul ce va fi constituit în treizeci de zile, sumele a-nuale urmând a-ţi fi plătite trimestrial.

Daca respingi condiţiile de mai sus (ai cuvîntul meu de onoare că nu sînt negociabile), sau dacă nu-l văd pe dr. Hoag în ziua stabilită, adică 14 februarie, in ziua imediat următoare, vineri 15 februarie, avocaţii mei vor înainta plîngere penală împotriva ta, unul din principalele capete de acuzare fiind acela că ai provocat din culpa moartea fiului meu.

Un sfat ; Domnul Skye s-ar putea să strige, să urle şi să spună că toate acestea nu sînt decît ameninţări împotriva persoanei tale. Nu sînt. Avocaţii mei mi-au arătat că nu sint ameninţări, ci este o modalitate generoasă şi legală de a rezolva o problemă supărătoare pe care a creat-o fiul meu, indiferent din ce motive reprobabile. Te rog să-i spui dr. Hoag să se întoarcă cit mai curînd posibil cu acceptul sau refuzul tău. Tess Struan, 28 decembrie, anul Domnului Nostru 1862, la Hong Kong. Gornt ridică privirile de pe scrisoare.

- Deci nu accepţi.

- Este exact ceea ce mi-a spus şi domnul Skye.

O parte din furia Angelicăi se împrăştie pe moment. Se aşeză mai bine în scaunul înalt, ţeapănă şi posomorită. Gornt stătea în faţa ei, în budoarul ei.

- Mă bucur că eşti şi tu de acord. Am să-i răspund femeii acesteia in sensul ăsta chiar în după amiaza asta.

- Nu, ar fi o mare greşeală. Iţi spun să nu te lupţi. Ar fi lucrul cel mai rău cu putinţă. Să accepţi un compromis.

Angélique se făcu din nou pămîntie la faţă, mai mult decît furioasă.

- Spui să accept această... această nebunie ?

- Am spus numai că poţi să faci un compromis, zise el, în timp ce mintea îi lucra bine şi logic, deşi simţea un nod în gît şi în piept. Sînt sigur că pot obţine condiţii mai bune pentru tine.

- Condiţii ? Aşadar, eşti de părere că, in principiu trebuie să accep ? Să accept aşa ceva ? Credeam că eşti un luptător şi că îmi eşti prieten, dar o laşi să mă azvîrle cu faţa în noroi

- Ştiu că a spus că nu se tîrguieşte. Dar nu cred treaba asta, pot să îmbunătăţesc condiţiile. Chiar şi prima ei ofertă, de două sau trei mii de guinee, iţi oferă un venit acceptabil, cinci mii ar însemna că eşti bogată.

- Dar asta nu compensează purtarea ei urită, ameninţările răutăcioase, ostilitatea constantă şi duşmănia ei ! Eu am fost căsătorită în mod legal. Legal ! Angélique bătu din picior. Să nu mă mai numesc doamna Struan ? Să nu mai pun piciorul In Hong Kong. Să mi se vorbească în felul acesta ! Dar cum îndrăzneşte ? Ca şi cînd aş fi..., ca şi cînd aş fi o ticăloasă !

- Sînt de acord. In numele tău, voi renegocia.

- Isuse. vreau s-o văd umilită, zdrobită.

- Şi eu la fel, dar acum nu e momentul.

- Cum aşa ?

- Marele Dirk Struan a abuzat de familia mamei mele, de Tillman. nu la fel de urît ca Morgan, dar aproape - pe chipul lui se aşternu un zîmbet crud. Dacă pot să-i zdrobesc pe Brock, de ce nu şi pe Struan ? Pentru mine este acelaşi lucru. Răzbunarea este un fel de mîncare pe care o putem savura împreună, bucăţică cu bucăţică.

- Oare ?

Simţi o căldură plăcută în şale. Gornt era aşa de sigur de el, atît de chipeş şi de puternic.

- Cum ?

- In primul rind : ce a spus Skye ?

- Mi-a spus imediat că trebuie să mă lupt şi mi-a arătat hîrtiile pe care le-a pregătit pentru a le înregistra la Hong Kong, la Londra şi la Paris şi...

- La Paris ? De ce la Paris ?

îi explică chestiunea cu „pupila statului".

- Spune că la Paris, dacă Invocăm statutul de pupilă a Franţei, vom cîştiga în mod sigur, căsătoria va fi declarată legală în conformitate cu legea franceză şi după aceea voi putea regla treburile cum voi vrea eu, nu ea.

- Ţi-a vorbit cumva de taxe şi onorarii, Angélique ? Fata roşi.

- Asta nu are nici o legătură cu sfatul lui.

- Aiurea, spuse el brutal. Singura noastră şansă este să privim adevărul în faţa şi să înţelegem care este jocul, ce trebuie jucat. Ticălosul acesta nenorocit - scuză-mă, dar folosesc termenul în cunoştinţă de cauză, am aflat acest lucru la Hong Kong - ticălosul acesta nu se gîndeşte decît la viitorul lui, nu la al tău, se şi visează în fel de fel de tribunale, apărînd-o pe această sărmană, dar frumoasă văduvă franţuzoaică, pledînd în faţa a fel de fel de juraţi şi pierzînd totul, pentru tine.

- Nu înţeleg, de ce ?

- Malcolm nu are nici un fel de avere.

- Dar..., dar domnul Skye spune că, după legea franceză..."

- Trezeşte-te, Angélique !

Vocea lui deveni încă şi mai aspră. Era vital s-o scoată din starea aceasta de furie inutilă, stupidă. In momentul în care intrase în budoarul ei şi o văzuse cu buzele strînse, fierbînd de furie, cu o scrisoare care tremura în mîna ei, înţelesese că aceea era scrisoarea de care îi vorbise Hoag, că, deci, nu mai era vorba de nici un copil şi se putea trece la aplicarea Planului A. Bucuria lui nu avea margini. Prefăcîndu-se că nu ştie nimic, începuse s-o complimenteze, dar ea îi respinse imediat toate vorbele, îi aruncă scrisoarea şi Gornt trebui să recunoască faptul că supărarea o făcea încă şi mai atrăgătoare — patima le pria amîndurora, se gîndi el mulţumit. Dar acum trebuia canalizată şi rafinată, ca a lui.

- Skye spune numai aiureli ! Trezeşte-te !

- Eu sînt mai trează decît el şi să nu-ţi închipui nici o clipă că el...

- încetează ! Pune-ţi mintea la contribuţie, pentru numele lui Dumnezeu ! Tu eşti cea care riscă, nu el !

Pentru o clipă se întrebă ce conţinea cealaltă scrisoare, dar asta nu va mai şti nimeni - Hoag spusese că, în cadrul înţelegerii cu Tess, stabilise ca, înainte s-o înmîneze ce aceasta, s-o ardă pe cea de-a treia. Oare a făcut Hoag lucru acesta, sau a citit-o înainte de-a o arde, deşi jurase să respecte întru totul dorinţele ei ? Tare aş fi vrut să ştiu, dar asta nu e decît glazura de pe prăjitură.

- Angélique, draga mea Angélique !

Aruncă scrisoarea pe masă de parcă ar fi fost murdară, deşi era convins că era minunată. Se ridică în picioare, se aşeză apoi lingă ea şi îi luă mîna.

- Parisul şi Franţa şi legea franceză sînt numai pentru binele lui Skye, nu al tău. Chiar dacă va cîştiga, deşi pariez zece mii contra unu că nu va fi aşa, deciziile acelea nu vor avea nici o putere asupra lui Tess Struan în Hong Kong... Ascultă-mă, spuse el cînd ea încercă să-l întrerupă, nu avem prea mult timp şi trebuie să fii inteligentă, în timp ce te vei împrumuta, vei ajunge la sapă de lemn ca să-i plăteşti lui onorarii şi taxe, ca să nu mai vorbim de cheltuielile celelalte de care are nevoie, îţi vei pierde unica şansă. Skye nu are decît cîţiva dolari. Cum o să ajungă la Hong Kong, ca să nu mai vorbim de Paris sau Londra ? Astea sînt numai visuri. Ea îşi trase posomorită mîna.

- Eşti un copil răsfăţat şi te iubesc pentru asta.

- Tu... Angélique se opri. Chiar...

- Dacă te iubesc, sau dacă eşti un copil răsfăţat ? Cu o voce schimbată, Angélique spuse :

- Amîndouă !

- Amîndouă ! spuse el cu vocea schimbată şi o luă din nou de mînă şi protestă cînd ea încercă să şi-o smulgă.

De astă dată n-o mai lăsă. Cu o fermitate blîndă, calmă, o trase mai aproape şi o sărută cu patimă. Ea începu imediat tă se lupte, şovăind între bucurie şi rezistenţă. Amîndouă ! Cînd îi dădu drumul, Gornt se trase imediat înapoi, anticipînd în mod corect că unghiile ei erau gata să-l sfîşie.

- Ei, potoleşte-te, făcu el, ca şi cînd s-ar fi adresat unui cal nărăvaş, încîntat să constate că putea s-o îmblînzească. Şezi blînd, Nelly !

Angélique izbucni în rîs, cu toată furia ei.

- Eşti un diavol.

- Da, dar voi fi un soţ minunat, doamnă.

Zîmbetul ei pieri. Furia i se risipi. Angélique se ridică în picioare şi porni spre fereastră. Privi spre golf şi spre navele de acolo. In jurul celor de război era forfotă mare. Gornt privea Şi aştepta, sperînd că a judecat corect. Cînd se simţi în stare să vorbească, Angélique spuse :

- Vorbeai de un compromis, Edward. Cum anume ?

- Am să iau primul vapor, cel mai rapid spre Hong Kong, spuse el. Mă întîlnesc imediat cu ea şi fac toate schimbările asupra cărora vom cădea de acord - şi cred că lucrul acesta este posibil. Sînt sigur că pot urca suma. Cinci mii în loc de două sau trei va fi acceptabil, nu-i aşa ?

- Ea spune că aceste condiţii dezgustătoare nu sînt negociabile.

- Dar eu am să le schimb, măcar pe unele din ele. Pe care ?

- Asta mai putem discuta şi azi şi mîine. Sînt foarte încrezător în privinţa banilor.

- Dumnezeule, banii nu sînt totul, şi de ce aşa de repede? Avem ca termen ziua de 14 a lunii următoare.

- Eu trebuie să fiu primul cu veştile, ca s-o descumpănesc. In felul acesta am o poziţie privilegiată în negocieri. Pentru tine, adăugă el.

Angélique se întoarse şi privi la el.

- Dar şi pentru tine.

- Şi pentru mine, zise el încîntat.

Aceste insinuări, întorsături şi mize atît de mari, fiecare cu-vînt putea fi fatal, era un joc mai excitant decît cel mai formidabil poker - căci mizele erau într-adevăr uriaşe : ea şi viitorul lui şi al ei. Şi ea are în mînă cei mai mulţi aşi, îşi zise el, deşi nu ştie : dacă va fi de acord imediat cu toate cererile formulate în scrisoarea lui Tess aceasta va fi mai dornică să devină aliata lui oricînd - element esenţial pentru viitorul lui. Cele cinci mii de guinee vor ajuta la consolidarea firmei Rothwell-Gornt şi venitul ei va asigura sfîrşitul lui Tess.

- Te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine, zise el. Te rog.

- Este mult prea devreme ca să-ţi răspund.

- Nu sînt de acord, eşti pe picioarele tale, încîntător de liberă.

- Pentru că nu sînt căsătorită şi n-am fost niciodată ? se răsti ea.

- Linişteşte-te, iubito, gîndeşte cu calm ! Sîntem adulţi, am dreptul să întreb, am dreptul să-ţi spun că te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine.

Angélique lăsă privirea în jos îmblînzită. Avea nevoie de el, era singurul care putea s-o apere de Tess.

- Scuză-mă, da..., scuză-mă, scrisoarea aceasta m-a tulburat. Dar zău că e prea devreme ca să-ţi dau un răspuns.

- Nu sînt de acord. Sînt convins că mă iubeşti, putem păstra promisiunea de căsătorie numai între noi, nu e nevoie s-o facem publică. Te iubesc, o să facem o echipă grozavă împreună, zise el convins de ceea ce spune. Vom avea un viitor măreţ, după ce aceasta - făcu un gest spre scrisoare - după ce aceasta nu te va mai ameninţa. Avem multe lucruri în comun şi un scop comun, să-l distrugem pe duşmanul tău şi al meu şi să ne savurăm victoria.

- Eu nu te iubesc, îmi placi foarte mult, poate că aş putea, poate că aş începe să te iubesc, cu timpul şi sigur că am să mă străduiesc daca,.., daca am să mă mărit cu tine. Nu, nu te mişca, lasă-mă să termin ce am de spus.

Degetele i se jucau cu o catarama cu perle pe care o cumpărase în sat şi care îi aminti că, daca MacStruan încetează să-i mai onoreze chitanţele, aceasta, împreună cu inelul de logodnă şi cel cu jad erau singurele bijuterii pe care le mai avea. Şi André avea să vină din nou în după-amiaza aceea. Lăsă grija aceasta pentru mai tîrziu şi se concentra asupra prezentului. E curios faptul că Edward are aceleaşi idei ca şi mine. Gîndim la fel în multe privinţe.

- Pentru moment, te rog să-mi permiţi să-ţi dau răspunsul mai tîrziu. Cînd este prima navă spre Hong Kong ?

- Cea mai bună şi cea mai rapidă va fi mîine seară -Atlanta Belle, a Companiei Cooper-Tillman, care merge direct la Hong Kong şi apoi la San Francisco, răspunse el imediat, deoarece, ca orice comerciant, cunoştea pe dinafară datele sosirii şi plecării navelor. Va

ajunge la Hong Kong înainte de cliperul nostru, Night Witch, care va sosi aici abia peste trei zile.

- Şi vrei să pleci cu Atlanta Belle ?

- Da.

- Atunci hai să discutăm mîine dimineaţă ce se poate negocia cu această femeie, în felul acesta voi avea timp să mai reflectez, Dacă vom cădea de acord, atunci te rog să te duci repede la Hong Kong şi... să vii cît mai repede înapoi.

- Bine. Dar care este răspunsul tău la cererea mea în căsătorie ?

- Ţi-l dau cînd te întorci.

- Trebuie să-l ştiu înainte de a pleca.

- De ce ?

- Pentru plăcerea mea, zise el.

Angélique văzu pe chipul lui acelaşi zîmbet straniu şi se întrebă oare ce se ascunde în spatele lui.

- De ce ? Serios ?

Gornt se ridică în picioare şi se opri lingă ea.

- Pentru că este vital pentru mine. Dacă te măriţi cu mine, nu mai avem altă îngrădire decît cerul. O să adori Shanghaiul, cel mai frumos oraş din Asia, pe lîngă care Hong Kong nu e decît o băltoacă, vei fi regina oraşului şi vei trăi fericită pînă la adînci bătrîneţi. Iţi promit, Acum, te rog să-mi răspunzi.

- Iţi promit să-ţi dau răspunsul la întoarcere, trebuie să existe încredere între noi, spuse ea şi îşi aminti că-i spusese şi el acelaşi lucru lui Tess. Cînd te întorci.

- Imi pare rău, draga mea Angélique, trebuie să ştiu înainte de a pleca.

- Sau altfel nu vei negocia pentru mine cu Tess ? Gornt nu-i răspunse imediat.

- Voi negocia pentru tine. Şi aş vrea să mă căsătoresc cu tine acum, diseară, mîine, n-are nici o legătură cu Tess, dar nu se poate, ştiu, se apropie mai mult, o prinse de umeri şi o sărută pe vîrful nasului. Jolie mademoiselle, un răspuns, vă rog? Mîine la apusul soarelui? Atunci va trebui să mă îmbarc. Un răspuns în faţa lui Dumnezeu.

In aceeaşi după-amiază vestea cu privire la Katsumata şi la sinuciderea lui Meikin ajunseră la Raiko, care se afla în apartamentul ei particular. Raiko leşină. Cînd începu să-şi mai revină, trimise o servitoare să-l roage pe Hiraga să-i găsească de urgenţă pe Akimoto şi Takeda, căci avea veşti importante să le transmită. Aceştia veniră repede.

Plîngînd fără nici o jenă şi frîngîndu-şi mîinile, le spuse că Yoshi îl prinsese viu pe Katsumata, le povesti felul cum murise şi despre sinuciderea lui Meikin, mama-san a lui Koiko, dar nu le spuse că ea fusese aceea care îl trădase pe Katsumata.

- Acesta e sfîrşitul..., dacă Yoshi a aflat de Katsumata şi de Meikin înseamnă că ştie şi de mine, despre voi, sîntem trădaţi cu toţii. Cine este trădătorul ? Este numai o chestiune de timp...

Frica o scutură din nou.

- Trebuie să plecaţi cu toţii înainte să vă descopere patrulele... trebuie să plecaţi.

- încetează ! strigă Hiraga cu faţa albă ca varul.

Nu mai era deghizat în spălător de vase la bucătărie. Purta un kimono obişnuit şi era gata în orice clipă să se repeadă în ascunzătoarea lui din tunel. Santinelele erau sigure, căci fuseseră ameninţate cu moartea dacă nu-şi fac datoria. Akimoto şi Takeda erau şi ei foarte tulburaţi. Părea de neconceput ca sensei Katsumata să moară atît de dezonorant. N-aş fi crezut niciodată că sensei Katsumata se va lăsa prins de viu, îşi zicea Hiraga. Şi este de-a dreptul dezgustător din partea lui Yoshi că a lăsat-o pe Meikin să-i facă asta, deşi o merita. Baka să fii prins viu !

- Lasă-ne singuri, Raiko ! Trimit mai tîrziu după tine !

- Mulţumesc, stăpîne, dar...

- Ieşi !

Raiko ieşi repede afară, bucuroasă să scape de ei, detes-tîndu-i pe toţi shishii, dar ascunzîndu-şi cu înţelepciune ura.' Takeda scuipă furios.

- Yoshi nu e om de onoare dacă a îngăduit aşa ceva.' Katsumata trebuie răzbunat.

Akimoto îi aruncă şi el o privire lui Hiraga, la fel de dezgustat.

- Ce să facem, vere ? Cotoroanţa asta bătrînă are dreptate, percheziţiile se vor înăspri. Ar trebui s-o ştergem de aici în noaptea asta, ce zici ?

- Eşti baka ! Sîntem înconjuraţi ca nişte şobolani pe un stîrv.

De fapt, Hiraga, deşi pretindea că e furios, era cît se poate de uşurat. Acuma, dacă sensei Katsumata murise, nu mai era nevoie să lanseze nici un fel de atac. Era din nou stăpîn pe soarta lui.

- Nu trebuie să facem nici o greşală.

- Sînt de acord că aici sîntem ca nişte guzgani prinşi în cursă, zise Takeda. Aşa că trebuie să lansăm atacul aşa cum a plănuit sensei. Acuma avem şi bombele. Sonno-joi .'

- Nu. Pentru moment sîntem în siguranţă.

- Hiraga, zise Akimoto, dacă Yoshi i l-a dat pe Katsumata lui Meikin, a fost cu siguranţă ca o răsplată, nu-i aşa ? In schimbul faptului că l-a trădat. Raiko o să facă acelaşi lucru cu noi. Poate că ea este trădătoarea care i-a divulgat pe a-mîndoi în faţa lui Yoshi, neh ?

Takeda mîrîi :

- Hai s-o ucidem şi să pornim la atac.

- Stai jos, ţipă Hiraga. Avem nevoie de Raiko. Şi-a dovedit valoarea în trecut şi nu uita că în nici o mama-san nu se poate avea încredere deplină. Stai jos, Takeda, fii cu mintea întreagă ! N-o să ne trădeze, nu este decît o cotoroanţă hrăpăreaţă, ca orice mama-san care, dacă îi permiţi, e în stare să-ţi ceară un preţ de tîrfă de rangul trei pentru o amărită care face trotuarul cu numai un momme de aramă. Meikin ne-a dat Informaţii valoroase în trecut, datorită ei l-am prins pe Utani poponarul A fost ea însăşi trădată, Yoshi şi Bakufu au iscoade peste tot.

- Aici nu sintem în siguranţă, ridică din umeri Akimoto. Urăsc locul ăsta. Yoshiwara asta a gai-jinilor, s-a molipsit de bolile lor. Votez cu Takeda. Atac, fugă sau moarte.

- Incă nu. Lăsaţi-mă să mă gîndesc ! Takeda îl privi cu ochii mijiţi :

- Ai cunoscut-o pe Meikin asta ?

- Cu mulţi ani în urmă.,.

Hiraga fu cît pe-aci să adauge, şi pe Koiko, simţindu-se tentat să le spună care a fost adevăratul motiv al trădării, dar renunţă, căci îi repugna modul în care murise Katsumata. Acum Sumomo este răzbunată şi Koiko la fel. Acum spiritele lor vor deveni karni, sau vor renaşte în ziua a treizeci şi una, după cum va fi voia zeilor - dacă există zei. Acum pot să le uit, deşi vor trai toate veşnic. Sensei să implore milă ? Şi toţi anii aceştia în care l-am idolatrizat şi am ascultat de el ? Am fost nişte proşti, îşi spuse el dezgustat, Nu contează, laşul acesta va fi batjocorit şi se va scuipa asupra lui în paginile cu ştiri şi curind barzii şi actorii vor istorisi cum le-a trădat el pe Sumomo şi pe Koiko şi cum s-a răzbunat mama-san şi care a fost ultima ei dorinţă înainte de moarte. A, ce stil a avut!

Chicoti nervos fără să vrea şi imită vocea piţigăiată a actorului omagaki - un bărbat travestit in femeie, căci numai bărbaţii aveau voie să urce pe scenă : „O baie şi veşminte curate, vă rog !" Teatrul kabuki şi teatrele de marionete vor juca piesa asta generaţii la rînd !

- Baka cu kabuki ăştia ! spuse Takeda furios. Sensei va fi răzbunat. Onoarea va fi reparată. La noapte atacăm aşa cum am plănuit, tu te ocupi de navă, eu de biserică şi de cealaltă biserică şi îi omor pe toţi gai-jinii pe care îi Intilnesc în cale pînă am să fiu şi eu omorît la rindul meu. Ce zici, Akimoto ?

Se ridică în picioare şi privi de la fereastră afară. Noaptea era aproape. Observă că vîntul se intensificase brusc şi scutura tufişurile.

- Uite ! Semn de la zei ! E vînt din sud ! Akimoto se apropie de el.

Pentru o clipă, Hiraga se simţi descumpănit. Să fi fost oare intr-adevăr un semn ?

- Nici un fel de atac. Nu în noaptea asta ! Nici un fel de atac !

Takeda se răsuci pe căicîie.

- Eu spun să atacăm - se uită la Akimoto Eşti de acord ? Sonno-joi !

Akimoto şovăia. Atît furia cît şi încrederea in sine a lui Takeda erau contagioase.

- Focul ar putea să ne acopere retragerea, Hiraga.

- A, un foc mic, spuse iritat Hiraga, dar nu o încercare de a da foc la tot oraşul Yokohama.

Creierul îi fierbea şi nu avea nici o altă soluţie decît pionul lui final pe care însă nu-l putea pune în aplicare fără ajutorul lui Taira şi fără a-şi desprinde de la gît laţul pe care încerca să i-l strîngă Yoshi.

- Mîine sau poimîine am pu...

- Diseară, insistă Takeda, nemaiputînd să-şi stăpînească furia. Diseară e cel mai bine, zeii ne-au vorbit !

- In această perioadă a anului vîntul o să dureze mai mult. Avem nevoie de mai mulţi oameni ca să dăm foc coloniei. Unul din noi ar trebui să meargă după ei, la Yedo. Takeda, te-ai putea duce tu.

- Cum ? Ai zis că patrulele umblă peste tot. Cum ?

- Nu ştiu, Takeda. Hiraga se ridică în picioare şovăielnic. Aşteptaţi pînă mă întorc şi atunci vom putea lua o decizie. Mă duc la Raiko şi am să-i spun că mîine plecăm - n-o să plecăm, dar aşa îi spunem ei.

- Nu mai putem avea încredere în ea.

- De cîte ori să vă spun că n-am avut niciodată încredere în ea.

Hiraga se duse la Raiko.

- Foarte bine, Hiraga-sama, puteţi să staţi. Raiko nu mai era cuprinsă de panică, fiindcă avea ceva coniac în stomac şi se lăsase în voia soartei.

- Taira este aici în seara asta ?

- Nu şi nici mîine. Este numai Furonsu-san. Ştiu că este aici.

- Trimite după Taira. Poţi să faci asta, nu-i aşa ?

- Da, şi ce să-i spun cînd vine ? întrebă ea distrată, apoi se trezi brusc în momentul în care Hiraga începu să scrîşnească printre dinţi.

- O să-i spui că Fujiko s-a hotărît să nu mai semneze contractul, că te-a abordat un alt gai-jin cu o propunere mai atrăgătoare.

~ Dar preţul contractului ei este fantastic de bun, băiatul nu-i prost, o să compare preţurile şi am să-l pierd, o să se duca la altă casă, că a şi vizitat cîteva. O să-l pierd.

- O să-ţi pierzi capul dacă nu se rezolva necazul in care ai intrat, spuse el mohorît şi trupul tău bine hrănit va ajunge curînd hrană pentru peşti.

- Să fie rezolvat ? Raiko deveni atentă. Exista oare vreo posibilitate, Hiraga-sama ? Am vreo şansă ? Cunoşti vreo modalitate ?

- Fă aşa cum ţi-am spus şi s-ar putea să te salvez. Trimite acum după Taira.

Hiraga îi aruncă o privire rece apoi se întoarse la cei doi care îl aşteptau pe verandă ascultind zgomotul vîntului prin arbuşti.

- Sîntem în siguranţă o zi sau două. Takeda mormăi nemulţumit :

- Mare lucru că ştie că o să moară ! Diseară toată Yokohama o să fie moartă şi curăţată de ticăloşi:

- Amînăm totul cu o zi. Mîine va fi cel mai bine.' Takeda simţi că-l apucă din nou furia.

- De ce ?

- Vrei să ai o şansă de scăpare ? Să dai lovitura mortală, dar să trăieşti ca să te poţi bucura de rezultatele ei ? Să trăim cu toţii ? Sînt de acord cu tine că a venit timpul. Ai .dreptate. Takeda. Dar pină mîine am timp să fac un plan...'

După o clipă, Takeda spuse :

- Akimoto ?

- Hai să fim de acord cu amînarea, E bine să putem scăpa cu viaţă, Hiraga are dreptate, e înţelept, nu-i aşa ?

Tăcerea deveni apăsătoare.

- Amînăm Cu o zi. De acord Takeda se ridică in picioare şi porni spre ascunzătoarea lui din ceainăria învecinată.

După o clipă, Hiraga spuse :

- Akimoto, mai stai puţin şi după aceea du-te şi stai cu el. Linişteştel.

- El e din Satsuma, vere. Şi Katsumata era tot din Satsuma.

Hiraga privi arbuştii încovoiaţi sub bătaia vîntului de sud.

- Stai cu el. Linişteştel.

Tyrer era uluit.

- Nici un contract, Raiko-san ?

- Nu, îmi pare rău, Fujiko s-a răzgîndit şi are o oferta mult mai buna, îmi pare rău, dar este foarte fermă.

- Poftim îi zise el, căci nu înţelesese mai nimic din japoneza ei.

Raiko repetă cele spuse si adăugă :

- De aceea am vrut să te întîlnesc atît de urgent. Imi pare rău, dar nu mai vrea să te vadă, nici astă seară, nici altă dată;

Tyrer se simţea de parcă ar fi căzut într-o prăpastie. Şi întrebă cît mai politicos cu putinţă şi în cea mai bună japoneză de care era în stare, dar ea dădu din cap.

- Imi pare rău, spuse Raiko în final, făcînd o plecăciune In semn că întrevederea s-a încheiat. Noapte bună, Taira-sama.

Tyrer ieşi pe verandă ca beat. Paravanul shoji se închise in urma lui. Porni cu paşi şovăielnici pe cărarea din grădină şi blestemă în gînd, constatînd că uitase să se-ncalţe. Se aşeză jos, pe verandă, ameţit şi îşi puse pantofii în picioare.

- Dar ce dracu' s-a întîmplat ?

Cu trei zile în urmă, cînd se întorsese cu Babcott de la Yedo, totul era perfect, contractul definitivat cu excepţia unui singur punct : plata urma să se facă într-o săptămînă. Nota de plată anterioară fusese achitată şi primită cu zîmbete şi plecăciuni, iar Fujiko fusese în noaptea aceea mai drăgăstoasă şi mai dulce ca oricînd. In seara aceasta, cînd Raiko trimisese după el o servitoare în casa pe care o împărţea cu Babcott şi îl rugase să vină urgent, fusese convins, amuzat în sinea lui, că nu era vorba decît de semnarea hîrtiilor. Lăsase vorba mai devreme că probabil că nu va putea veni în seara asta şi poate nici mîine - căci urma să plece la Kanagawa. Şi acum asta !

- Nu înţeleg.

Rafalele de vînt îi aduceau frunze printre picioare. Nefericit, îşi strînse paltonul mai bine în jurul trupului. Noaptea părea mai neagră ca înainte. Oftă adînc, se ridică şi porni pe cărarea şerpuitoare, dar fu oprit brusc de un samurai care aproape că se izbi de el.

- Isuse Cristoase, Nakama ! exclamă el.

Hiraga puse mîna pe sabie şi Tyrer se consideră deja un Om mort. Dar sabia rămase pe jumătate în teacă şi Tyrer îşi aţinti privirea în ochii lui...

- Nu..., spuse Tyrer cu vocea sugrumată de apariţia aceea neaşteptată, nu sînt..., nu sînt înarmat.

Ridica mîinile In sus în semn că se preda şi se blestema în gînd pentru prostia lul, muri aproape din nou cînd Hiraga iăsă sabia să cada înapoi, în teaca.

- Taira-sama, eu nu loveşti la tine, eu crezut duşman. Tu eşti prieten.

Hiraga zîmbi şi îi întinse mîna. Alb la faţa, Tyrer îi strînse mina, apoi izbucni :

- Ce faci aici, am crezut că ai fugit la Yedo, de ce eşti ronin ? Trebuie să te predam lui Yoshi, ştii că Yoshi te caută, seniorul Yoshi.

- Nu aici ! îl preveni Hiraga şi îl apuca de braţ. Tyrer simţi strînsoare de fier a mîinii lui. Vino cu mine ! îi spuse el, făcîndu-i semn să tacă, Hiraga îl conduse pe o alta cărare, apoi pe alta, prin păienjenişul de poteci foarte bine ascunse una de alta de garduri vii, pînă cînd Tyrer îşi pierdu simţul orientării. Apoi cărarea se opri în faţa unei căsuţe. Vîntul trăgea de acoperişul din stuf şi zgîlţîia căpriorii, Hiraga îl îndemnă să urce pe verandă, îşi aruncă pantofii din picioare şi aşteptă pînă făcu şi Tyrer acelaşi lucru, apoi îl împinse înăuntru.'

- Intră, te rog.

Transpirat tot' de spaimă şi neputincios, Tyrer îl ascultă. Nu avea nici o şansă să fugă. Observă că Hiraga se uită cu luare aminte în jur să vadă dacă n-au fost urmăriţi. împinse paravanul shoji. In interior o luminare cu abajur răspîndea o lumină slabă în casa obişnuită, cu o singură cameră şi o baie alăturată. Flacăra tremură şi fu cît pe-aici să se stingă din cauza curentului.

- Stai jos Te rog. Acum spune încă o dată, nu repede şi vorbeşti încet. Deci ?

Hiraga îşi scoase sabia scurtă, rău prevestitoare, din centură şi o puse alături de el, pe tatami. încercînd să-şi stăpînească tremurul de disperare şi spaima, Tyrer îi povesti despre Yoshi, despre Abeh,

despre uciderea lui Utani, cum au crezut el cu toţii că Hiraga fugise in altă parte,

- Trebuie să te predăm lui Yoshi, paznicilor de la poartă — căpitanul Abeh a plecat înapoi la Yedo, Nakama, şi... cum să-ţi spun, Nakama sau Hiraga ?

- Cum doreşti, Taira-sama.

- Atunci Hiraga, acesta este numele tău adevărat, nu-i aşa ?

- Aşa mi se spune. Dar japonezii au multe nume, unul la naştere, altul cînd au vîrsta de şapte ani, altul cînd bărbat îşi pot lua altui, dacă vreau. Eu sînt Nakama sau Hiraga prietenul tău.

- Prieten ? spuse Tyrer cu amărăciune. De ce nu mi-ai spus că eşti un asasin ? L-ai ucis pe Utani, l-ai ucis, nu-i aşa ?,

- Da, el - ţintă, om foarte rău. Yoshi la fel. Aici nu Ingirand Ţaira-sama, nu Ing'rand. Aceştia oameni răi, Bakufu ; rău, ei fură puterea de la împărat, ei tirani.

Hiraga îi explică solemn, cum se pricepu mai bine, despre shishi şi despre lupta lor pentru a elimina guvernul despotic - se vedea foarte clar că e sincer, vorbindu-i despre apariţia lui Utani şi despre impozitele mari, cum clanurile lui Toranaga şi daimyo deţineau toată bogăţia ţării, cel mai mult familia Toranaga, îi vorbi despre administraţia Bakufu cea coruptă şi îi spuse că poporul murea de foame şi nu avea nici un drept.

- Noi vrei dăm înapoi Nippon la împăratul, face guvern corect pentru tot popor.

Prin „tot poporul" Hiraga avea în vedere pe toţi samuraii, dar Tyrer înţelese că vorbea de toţi japonezii. Şi în timp ce-i punea întrebări lui Hiraga, fascinat de această fereastra unică spre mersul interior al treburilor din Japonia şi spre mentalitatea japoneză, se convingea tot mai mult că dreptatea se află de partea lui Hiraga. Ii era suficient să-şi amintească' de istoria Angliei şi de lupta poporului pentru înlăturarea „dreptului divin al regelui", şi domnia tiranilor pentru ca Hiraga să-i devină tot mai simpatic. Nu-i era greu să-şi amintească cît de multe vieţi costase crearea parlamentului şi instaurarea domniei poporului pentru popor : capul unui rege, alţi regi umiliţi, revoluţii, răscoale, morţi înaintea rajahului britanic după

care a putut înflori Pax Britannica. Amintindu-şi, de asemenea,' de tot ceea ce-i datora acestui om, spuse posomorit :

- Chiar şi aşa, tot nu văd nici o speranţă pentru tine. în clipa în care vei fi zărit vei fi prins, fie de oamenii tăi, fie de-ai mei. Nu pot face nimic ca să împiedic lucrul acesta.

Hiraga trase adinc aer în piept şi se aruncă în gol.

- Un lucru, este un lucru tu poate face ca să ajuţi pe mine. Ajuţi merge pe navă, navă pentru Ing'rand.

Tyrer se holbă la el :

- Ei, ai înnebunit ?

- Te rog, vorbeşti incet, mult duşman aici, spuse Hiraga calm. excitat şi el la culme de această idee care îi venise din senin, ca şi cînd i-ar fi fost trimisă de însăşi Zeiţa Soarelui.

- Te rog, asculţi. Multe ori tu spus că eu trebuie înveţi despre gai-jin, că ţară al tău cel mai bun, neh ? Eu merge acolo cu văr meu. Noi înveţi cel mai bine cum faci guvern, parlament al vostru. înveţi cum faceţi voi. Yoshi corect despre flota şi armată, dau eu crezi foarte bine învăţat cum merge banca şi afaceri şi comerţ. Noi trebuie cunoaştem cel mai bun drum, neh ? Cum voi trăiţi, modul ing'riz, neh !

Hiraga continuă să-şi ţeasă cu elocvenţă şi măiestrie plasa de păianjen, căutînd vorbe alese şi cadenţe aparte. Acesta era planul lui final, singura posibilitate de a scăpa din capcana ui Yoshi. Era convins că un an sau doi petrecuţi cu gai-jinii, clacă se bucura de ajutorul şi iniţierea lor, va fi de o valoare Imensă pentru sonno-joi. Este alternativa perfectă, ori o moarte inevitabilă daca rămîn pe loc, raţionase el exaltat. Peste un an sau doi ne întoarcem, vom vorbi perfect engleza, vom fi plini de secretele lor despre produlcşn şi stoku markit, puşti, tunuri/tactică, strategie, despre metodele pe care le-au folosit ca să cucerească lumea, ba să umilească pînă şi China ! Aceasta este Ţara Zeilor ! China ar trebui să fie a noastră, nu a gai-jinilor. înainte de a pleca am să le spun conducătorilor noştri din Choshu care este planul meu şi am să ţin cumva legătura cu ei.

- Este simplu, Taira-sama. Tu vorbeşti căpitan, noi stre-curăm la bord, nu trebuie ştii nimeni.

- Sir William nu va fi niciodată de acord.

- Poate nu e nevoie vorbeşti el, Hiraga se apleca mai aproape, lăsîndu-l să se hotărască, nu foarte sigur de el. Sau dacă vorbeşti, vorbeşti şi eu, cred că este de acord, neh ? Foarte important pentru ing'riz are prieteni buni în Japonia.' Eu are prieten bun Jami-sama, şi el ajută dacă rogi.

- Cine ?

- Jami, bărbat măre, bărbos, mai mare ca tu, Jami.

- Jamie ? Jamie McFay ?

- Da. Jami Mukfey.

Acum după ce ideea aceasta îi pătrunsese în creier, mintea lui Tyrer începu să lucreze mai bine. Dacă făcea ceea ce sugera Hiraga, se deschideau posibilităţi uriaşe în perspectivă: Politica britanică a fost întotdeauna aceea de a educa sau reeduca studenţi aleşi, de regulă, de origine princiară, din ţările cucerite. Mulţi dintre ei erau radicali sau revoluţionari în ţările lor, mai ales în India. Hiraga era foarte inteligent şi o persoană importantă, dacă ajunsese duşmanul lui Yoshi. Tatăl lui ii spusese întotdeauna să-i judece pe oameni în funcţie de duşmanii lor. Şi, în timp ce rumega propunerea lui Hiraga, se întreba şi ce mai fac tatăl şi mama lui, şi prietenii şi era trist că nu poate să-i revadă prea curînd, sau să ajungă mai repede la Londra - căci nu avea concediu decît o dată la doi ani. In acelaşi timp era mîndru că face parte din serviciul diplomatic şi era şi el o rotiţă - chiar dacă modestă - în uriaşul angrenaj al Imperiului Britanic. Ideea lui Hiraga era bună.' Va merge. Dar cum să-l scoată de aici şi cum să-l facă pe Sir William să-l ajute ? Willie e cheia problemei.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît speranţele i se nă-ruiau şi trebuia să recunoască că fusese o prostie din partea lui să se gîndească fie şi numai o clipă la aşa ceva. Era sigur că Sir William nu va accepta niciodată un astfel de tîrg, în nici un caz cu acest om, ucigaş recunoscut, nu pentru Hiraga, care era un pion important ce trebuia sacrificat în lupta mai amplă cu Yoshi. Pentru Sir William nu exista un guid pro guo, nici un fel de compensaţie, nu avea nici un motiv să rişte să şi-l facă duşman pe Yoshi, reprezentantul puterii viitorului, indiferent de ceea ce pretindea Hiraga.

- Voi încerca, spuse el, prefăcîndu-se încrezător, căci nu uita că este încă prizonierul lui Hiraga şi sabia acestuia era periculos de aproape. Nu pot să promit nimic, dar am să încerc. Unde ai să fii ?

Hiraga era mulţumit, miza lui era enormă, însă avea suficient spaţiu de manevră. îl convinsese pe Taira, care acum era din nou de partea lui. Liderul gai-jin îi va fi aliat.

- Ţine secret ?

- Bineînţeles.

- Trimite vorbă la Raiko. Pot întîlni aici sau în sat.

Tyrer începu să se ridice cu grijă în picioare. Hiraga radia."

- Merge la Fujiko ? Tyrer se posomori pe dată.

- Nu mai e nici un fel de Fujiko.

- Ce ? Ce vrei spui ?

Tyrer îi povesti şi văzu că Hiraga se înroşeşte la faţă.

- Dar tu ai avut promisiune, Taira-sama. Eu vorbeşte cu Raiko. aranjezi cu ea, neh ?

- Da, dar acum contractul s-a anulat. Raiko spune.. Tyrer se. opri, îngrozit de expresia chipului lui Hiraga.

- Aşteaptă, rog ! Hiraga ieşi ca o furtună.

Tyrer se uită timid pe geam. Nu se vedea nimeni, numai crengile care se îndoiau şi mirosul sărat al vîntului dinspre mare - fugi de aici cit mai ai timp, îşi zicea el şi dintr-o dată simţi o nevoie disperată să urineze. Folosi găleata din baie şi se simţi mult mai bine. Acuma i se făcuse şi foame, Şi sete. Se uită de jur-imprejur, Nici un ceainic, nici o cană cu apă. Foamea şi setea îl măcinau, il măcina ideea lui Hiraga. Nu le putea satisface pe nici una. Fără Sir William, Hiraga era pierdut. Nici chiar Jamie nu-i putea ajuta prea mult, acum că nu mai era la Struan. Şi de ce să-l ajute, el sau oricine altcineva. Nu avea nici un fel de guid pro guo. Se uită din nou afară pe fereastra mică. Ştерge-o de aici pînă nu e prea tirziu, îşi zise el şi se îndreptă spre uşă. Se auziră nişte paşi. Se repezi Înapoi să se aşeze pe perna lui. Peretele shoji se deschise brusc. Raiko fu îmbrîncită şi căzu în genunchi în faţa lui, în timp ce Hiraga se oprise în uşă, cu o mutra ameninţătoare.

- Oh, îmi pare aşa de rău, Taira-sama, spuse Raiko bîl-biindu-se în graba ei sincera de a se scuza şi de a-l păcăli, îmi pare aşa de rău, am făcut o greşeală îngrozitoare...

Vorbele îi ieşeau din gura ca un torent. Tyrer nu înţelegea mare lucru din ele, dar recepţiona clar mesajul.

- Ajunge, spuse el. Aduci contractul acum. Semnez acum: Raiko scoase moale sulul din mînecă şi i-l întinse.

- Stai, porunci Hiraga. Dă-mi-l mie !

Raiko se conformă imediat şi se prosternă din nou cu capul la pămint. Hiraga cercetă repede documentul scurt şi se încruntă.

- Este aşa cum fost de acord, Taira-sama, semnezi mai tîrziu, spuse el din nou in engleză. Această persoană... - arătă supărat spre Raiko - spune făcut greşeală, spune Fujiko imploră onoare să te vadă acum, scuze pentru greşeală. Greşeală al ei. Baka ! se stropşi el la Raiko, adăugind in japoneză : Să-l tratezi pe acest senior aşa cum se cuvine, sau îţi dărîm ceainăria ! Ai grijă ca Fujiko să fie gata, foarte repede ! Acum.

- Hai, Hiraga-sama !

Raiko dispăru în grabă mormăind fel de fel de scuze.' Odată La adăpost, dincolo de uşă, chicoti încîntată de repre-sentaţia ei cu păcăleala lui Hiraga şi de faptul că se încheiase tîrgul. Tyrer, entuziasmat, îi mulţumea lui Hiraga, prea fericit ta să se întrebe cum de reuşise prietenul lui s-o facă atît de repede pe Raiko să se răzgîndească. Anumite lucruri nu le vom înţelege niciodată în legătură cu aceşti oameni,

- Am să semnez contractul cînd ajung acasă şi-l aduc înapoi mîine.

- Nu grăbeşte, lasă femeia căţea aştepte, Hiraga zîmbl şi ii dădu sulul. Acum eu duc pe tine la Fujiko. Hamasho.

- Domo arigaro gozaimashita, Tyrer se prosternă aşa cum s-ar fi prosternat un japonez în faţa cuiva căruia îi datora o favoare cu totul deosebită.

- Prieten ajută pe prieten, spuse Hiraga simplu.

57

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, Tyrer se trezi, complet satisfăcut. Ceasul lui arăta 9 :29. Perfect, îşi zise el. Stătea întins alături de Fujiko care dormea profund. Saltelele şi plăpurnile şi cearşafurile erau curate şi plăcut mirositoare, la fel Ca şi ea, calde şi comode - mult mai bune decît în patul, lui, cu salteaua de paie şi păturile grele de lină, cu mirosul lor de stătut. Pielea ei avea o nuanţă aurie în lumina luminărilor, camera micuţă părea şi ea de aur şi era foarte infimă. Vîntul vuia în şindrilele acoperişului, pe pereţii shoji jucau umbrele şi flăcările.

Să mai trag un pui de somn, după aceea plec. Nu fi prost. Nu-i nevoie să te întorci în seara asta. Toate hîrtiile pentru intîlnirea de mîine cu Yoshi sînt gata, o copie a Tratatului în engleză şi japoneză se află în mapa lui Wee Willie şi a fost verificată de două ori in după-amiaza aceasta. Planul de luptă convenit împotriva lui Sanjiro din Satsuma este gata în seiful lui, gata să fie semnat de el şi de Ketterer. Mă scol mîine în zori. cu mintea proaspătă şi ascuţită - după sholcu-ul lui Hiraga şi shohi-ul încă şi mai mare al lui Raiko, merit şi eu o recompensă. Zimbi, căci cuvîntul „şoc" suna foarte japonez. Oftă mulţumit - bunul Nakama, adică Hiraga. Căscă şi în-chise ochii. Se cuibări mai aproape de Fujiko. Aceasta nu se trezi, dar îşi deschise braţele şi-l învălui.

!ntr-un alt loc al grădinii, Hinodeh il aştepta nerăbdătoare pe André, care trebuia să sosească din moment în moment, cum o avertizase Raiko. Era aproape bolnavă de nerăbdare. Raiko se retrăsese in apartamentul ei şi bea vîrtos saké In curînd avea s-o dea pe brandy şi să se cufunde in uitare, căci băutura îi alunga toate gîndurile negre : teama şi speranţele pentru Hiraga, ura împotriva lui, groaza de ceea ce se Intîmplase cu Meikin ; respectul pentru răzbunarea ei creştea cu fiecare pahar pe care îl golea.

In cealaltă parte a grădinii, închis în casa lui sigură, Hiraga şedea în poziţia lotus ca să mediteze în tihnă şi să-şi alunge durerea de cap provocată de veştile despre Katsumata şi de discuţia cu Tyrer.

Peste gard, într-o casă ţinînd de Ceainăria Cireşilor, Akimoto se îmbătase cu sake. Tolănit în faţa lui, Takeda rîgîi şi mai trase un gît de bere. Akimoto goli încă o sticlă de sake, care îi alunecă din mînă.

Capul îi căzu pe braţe şi începu să sforăie. Takeda zîmbi. Nu era nici pe departe aşa de beat cum se prefăcuse.

Cînd fu sigur că Akimoto adormise, trase paravanul shoji, îl deschise şi apoi îl închise în urma lui, ieşind din încăpere. Noaptea era rece, vîntul sufla cu putere din sud. Se învîrtejea în jurul lui, ridicîndu-i în sus părul ciufulit. Se înfipse bine în picioare, cercetînd cu privirea acea parte a grădinii pe care o putea vedea. O servitoare ieşi grăbită cu o tavă în mînă dintr-o căsuţă şi se îndreptă spre casa principală. Se auzeau în depărtare cîntece de bărbaţi beţi şi un samisen. Undeva latră un câine. După ce servitoarea se făcu nevăzută, Takeda îşi strînse mai bine în jurul trupului hair^a vătuită de culoare închisă, îşi vîrî săbiile la brîu, îşi puse sandalele de paie şi o porni în jos, pe cărare, apoi coti pe altă potecă şi pe alta pînă ajunse aproape de gard. Ascunzătoarea lui era sub un tufiş. Cinci bombe pe care le făcuse el împreună cu Hiraga, cu fitile de mărimi diferite. Bombele erau construite din două bucăţi de bambus uriaş, legate la un loc, şi o a treia, pe jumătate de groasă faţă de celelalte, în găurile cărora turnaseră praf de puşcă, de calitate superioară, adus de Katsumata, şi ulei. Puse repede fitilele cele mai lungi la trei bombe - erau fitile de aproximativ o luminare de timp fiecare - cam două ore. Fitilele erau făcute din funie de bumbac, îmbibate cu soluţie de praf de puşcă şi lăsate apoi să se usuce. Armă celelalte două bombe rămase cu fitile de două ori mai scurte.

Aruncă o ultimă privire spre cer. Norii negri erau mînaţi repede de vînt. Luă două bombe cu fitil lung şi porni la drum, nevăzut în noapte ; prin poarta secretă din gard trecu în grădina casei Celor Trei Crapi care era spre sud de Casa Cireşilor şi se îndreptă spre grădina casei situata în punctul cel mai sudic, construită, ca toate celelalte, pe piloni de lemn, la o jumătate de metru de pămînt. Casa era ocupată şi luminată. Se tiri sub ea. Aprinse fitilul cu o cremene, zgomotul fiind acoperit de vînt. Fitilul se aprinse. Deasupra lui se auziră paşi de femeie şi Takeda încremeni. Se auzi un paravan shoji care se deschide. După o clipă se închise din nou. Cîteva frunze răzleţe aşezate peste fitil îl acoperiră aproape total şi Takeda porni din nou la drum, o umbră printre umbre ; se ascunse într-un tufiş văzînd un

gai-jin care venea pe potecă. Bărbatul trecu fără să-l vadă, iar Takeda se puse din nou în mişcare, şi o luă la fugă spre clădirea principală a ceainăriei. Instala cu grijă şi acolo o altă bombă.

Trecu din nou prin gard, evită o servitoare, aşteptă ca un bărbat bătrîn şi greoi să treacă mai departe, ajunse la ascunzătoare şi luă şi ultima bombă cu fitil lung. Porni apoi repede la drum. O aprinse şi pe aceasta şi o puse chiar sub casa lui. De deasupra capului se auzeau sforăiturile lui Akimoto. Pe buzele lui Takeda se desenă un zîmbet răutăcios. Se mai întoarse încă o dată la ascunzătoare, asudat şi fericit. Pînă acum, totul se desfăşurase în conformitate cu planul lui Ori. Hiraga se molipsise de la gai-jini. Dar el nu. O s-o facă singur.

Cu bombele rămase se duse la casele următoare, traver-sînd grădinile. După ce le instala şi pe acestea, ajunse la gura puţului secret. Coborî repede şi trase apoi capacul, fără să se teamă că Hiraga ar putea fi jos.

Cînd ajunse în siguranţă, în tunel, începu să respire din nou normal şi aprinse lampa cu ulei. De jur-împrejur erau împrăştiate cîteva lucruri şi aşternutul lui Hiraga. Sacul lui Katsumata cu bombele mici, metalice, era sub o cuvertură. Le puse la un loc cu ale lui, îşi aruncă sacul pe umăr şi porni în goană prin tunel. Ajunse curînd la bariera de apă. Se dezbrăcă repede şi îşi legă hainele într-o bocceluţă.

Apa rece ca gheaţa îi tăie respiraţia. Cînd ajunse la partea cea mai îngustă, unde acoperişul cobora mult spre apă; aceasta îi ajunse pînă aproape sub bărbie. Reuşi numai cu mare dificultate să ţină legătura cu haine, sacul şi lampa deasupra capului. Ajuns în partea cealaltă, se îmbrăcă repede; dîrdîind şi blestemînd căci mai avea încă foarte multe de făcut. Nu contează, principalul e că începuse. In curînd va termina şi atunci va trăi pentru totdeauna. înflăcărarea îl încălzi ?ialungă frigul.

La capătul tunelului, unde se aflau cîteva scoabe de fier înfipte in peretele puţului ca să se poată urca, Takeda se opri să-şi tragă sufletul. Acum în sus. Alunecă o dată şi fu cît pe-aci să cadă, dar reuşi să-şi recapete echilibrul şi rămase aşa pînă inima îşi reluă ritmul normal, Din nou în sus. Dădu la o parte cu multă grijă capacul rupt şi

privi afară. Ţara Nimănui era pustie. Mahalaua Beţivilor era foarte animată, se auzeau strigăte şi cîntece de pahar, cîţiva bărbaţi mergeau clătinîndu-se pe aleile din apropiere, urmăriţi de cîini care se repezeau şi lă-trau la ei.

Mahalaua Beţivilor era la sud de sat şi de colonia aşezată pe coastă, urmînd o direcţie nord-sud, iar Yoshiwara se afla la sud de Mahalaua Beţivilor. La început Ori, după aceea şi Katsumata şi Hiraga stabiliseră punctele unde trebuie plasate materialele incendiare, în aşa fel încît un vînt dinspre sud să poarte flăcările înainte, înghiţind totul în calea lor.

Takeda lăsă sacul printre buruieni, plasă o bombă cu fitil scurt lîngă un antrepozit dărăpănat, ascunzînd fitilul fumegînd în praf. Pe cealaltă o puse sub o mică ridicătură.

In timp ce se întorcea grăbit spre ultimele bombe, fu nevoit să se ascundă repede într-o grămadă de gunoaie. O patrulă de soldaţi se apropiau din direcţia satului, făcîndu-şi rondul obişnuit, de noapte. Traseul lor era de la legaţia britanică; pe Strada Mare, prin sat, apoi traversau Ţara Nimănui, Mahalaua Beţivilor, promenada şi se întorceau. De două ori pe noapte. Cînd ajunseră în alee, la treizeci de iarzi de el, se opriră la adăpostul antrepozitului să-şi aprindă cîte o ţigară şi să se uşureze,

Takeda înjură, ţintuit la pămint.

Peste trei sferturi de luminare se consumase de cînd aprinsese primul fitil.

- Bună seara, Hinodeh, spuse André cînd ajunse în sanctuarul grădinii sale. Imi pare rău, întîrziat.

- Bună seara, Furansu-san. Tu nu întîrzii niciodată. Orice faci tu este corect. Vrei saké ? întrebă ea zîmbindu-i.

- Da, te rog.

André se aşeză în faţa ei şi o urmări cu privirea cum ii toarnă. îşi ţinea picioarele sub masa mică, unde un vas cu cărbuni încălzea aerul. Căldura era menţinută cu ajutorul unei cuverturi groase, întinsă pe masă şi înfăşurată şi în Jurul trupurilor lor. Graţia ei îl incînta tot mai mult, îşi prinsese cascada de păr strălucitor cu ace decorative, pe buze avea un strat subţire de ruj şi îşi ţinea delicat

mînecile lungi departe de sticlă. In seara aceea purta un kimono pe care nu i-l mai văzuse, de o nuanţă superbă de verde, culoarea lui preferată, brodat cu cocori - simbol de viaţă lungă - şi cu fir de argint. Kimonoul de dedesubt se vedea puţin la un capăt, foarte incitant. Hinodeh făcu o plecăciune şi îi întinse paharul şi apoi, spre mirarea lui, îşi turnă şi ei din altă sticlă în care era saké cald - al lui era rece, aşa cum prefera. Hinodeh nu bea decît foarte rar. Fata ridică paharul cu un zîmbet special :

- A ta santé, chéri, je t'aime, îi copiase accentul, aşa cum o învăţase el.

- A ta santé, chérie, je t'aime, spuse-el simţind un Junghi în inimă şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Oare cum era posibil ? Ciocniră paharele şi băură. Hinodeh îşi goli paharul, se înecă puţin şi turnă apoi imediat în amîndouă paharele. Acelaşi' zîmbet cînd îşi oferi paharul să ciocnească uşor cu al lui. Le goliră şi Hinodeh le umplu din nou.

- Mon Dieu, Hinodeh, tu are grijă, da ? spuse el rîzînd. Nu este obişnuit cu saké. Grijă, nu devine beat !

Hinodeh rîse, dezvelindu-şi dinţii albi sclipitori şi buzele senzuale, voluptuoase.

- Te rog, Furansu-san. Astăzi e o zi specială. Bea şi fii fericit, te rog.

De astă dată, Hinodeh se mulţumi numai să soarbă, privind la el peste buza paharului, cu ochii strălucitori în care se reflectau luminiţe de la flacăra luminărilor, ochii aceştia adinci care îl scoteau întotdeauna din minţi - în mare parte datorită lor i se părea atît de fascinantă.

- De ce special, Hinodeh ?

- Astăzi e Sei-ji-no-Hi, majoratul - pentru toate persoanele care au împlinit douăzeci de ani. Tu ai împlinit douăzeci de ani. Tu ai împlinit douăzeci de ani, neh ? spuse ea fericită şi apoi arătă spre luminarea mare de pe masă. Am aprins această luminare pentru tine şi am dedicat-o zeului satului meu, Ujigami, arătă apoi cu mîna spre uşa shoji, deasupra ei se afla un buchet de pin şi bambus. Acesta este

Kadamatsu şi simbolizează stabilitatea, zîmbi sfios şi mai turnă încă o dată în pahare. Sper că eşti de acord.

- O, da, desigur, mulţumesc, Hinodeh, spuse el simţind o căldură plăcută în suflet.

Cu cîteva săptămîni în urmă, descoperise că e ziua ei şi îi adusese şampanie frapată şi o brăţară de aur. Strîmbase din nas cînd văzu bulele de gaz ale şampaniei şi spuse că e foarte bună dar nu bău decît puţin, la insistenţele lui. El terminase singur sticla de şampanie şi după aceea se iubiseră frenetic toată noaptea.

In timpul de cînd trăiau împreună, André observase că violenţa lui sexuală n-o descuraja, răspundea la fel, indiferent ce-ar fi făcut el şi, după un timp, se întindea alături de el ca stoarsă. Dar cît de mult îi plăcea, cu adevărat, să se iubească aşa cu el, asta n-o putuse ghici niciodată, dar nici nu putea să se mulţumească el cu prefăcătoria ei şi s-o lase numai să pretindă că este satisfăcută, şi s-o lase aşa enigmatică precum se arăta. Intr-o zi, va dezlega el şi enigma asta. Era convins. Avea nevoie numai de răbdare, asta era tot. Va îndepărta uşor învelişul enigmatic şi atunci iubirea lor frenetică, patima nesăţioasă se va calma şi vor putea trăi în pace.

Acum ea însemna totul pentru el. Nimic altceva nu mai conta. In după-amiaza aceea se umilise în faţa Angelicăi şi o şantajase şi o implorase şi ameninţase şi se rugase, pînă cînd îi dăduse o broşa în loc de bani. Raiko o acceptase. Angélique e o proastă. De ce stă la îndoială ? Sigur că trebuie să accepte oferta lui Tess Struan, chiar dacă înseamnă că se lasă cumpărată, şi asta repede, pînă nu se răzgîndeşte Tess. Oferta este generoasă, chiar foarte generoasă, chiar mai mult decît m-aş fi aşteptat, ţinînd seama de poziţia ei precară : nu are nici un fel de testament în favoarea ei şi nici un fel de avere pe care s-o pretindă ! Cinci sute de guinee plătibile pe loc în trei săptămîni ! Poate să economisească patru sute din el şi aranjez eu cu zarafii să-i avanseze încă o mie în baza fondului ei, două mii, orlcît îmi trebuie. Skye e un prost. O să se mai potolească ea, după ce o să stăm de vorbă şi va accepta recunoscătoare orice fel de arvună dacă-i spun eu. Sînt salvat ! Se uită la Hinodeh, radiind de fericire.

- Ce este ? întrebă ea, cu vîrful limbii, între dinţi şi începu să-şi facă vînt cu evantaiul, căci alcoolul o cam încălzise.

André spuse în franceză :

- Sînt liber, iubirea mea, în curînd termin de achitat contractul şi vei fi a mea pentru totdeauna.

- îmi pare rău, dar nu înţeleg. Revenind la japoneză, André zise ;

- Seara asta eu fericit şi spun tu a mea. Tu aşa de frumoaşă, tu a mea.

Fata înclină capul auzind complimentul lui.

- Şi tu eşti chipeş şi sînt bucuroasă că eşti fericit cu mine.

- întotdeauna.

Dar nu era adevărat. Deseori era mihnit şi pleca furios de aici. Mereu aceeaşi problemă, o vorbă aruncată la întîm-plare de la care se ajungea la întrebări, rugăminţi, pretenţii, implorări, ţipete :

- N-avem nevoie de întuneric, sîntem amanţi şi nu mai, avem nevoie de întuneric, sîntem şi prieteni, nu numai amanţi, sînt al tău pentru totdeauna. Pentru totdeauna ! Te iubesc,' n-ai să ştii niciodată cît de mult te iubesc, nu poţi să înţelegi şi eu te rog, şi te rog, şi te rog şi tu stai aşa...

De fiecare dată acelaşi răspuns nefericit, cu capul la podea, cu vocea blajină, cu sau fără lacrimi :

- Te rog să mă ierţi, dar ai fost de acord, îmi pare foarte rău, dar ai fost de acord.

Hinodeh mai bău din pahar şi André văzu cum obrajii I se colorează şi mai tare, o privi cum toarnă, de astă dată cu degete nesigure şi o picătură căzu alături. îşi recapătă suflul;

tuşi şi spuse : ... ...

- O, iartă-ma, şi umplu paharele, şi-l goli repede pe al ei şi starea de uşoară beţie o făcea să fie şi mai atrăgătoare: O, e foarte bine, foarte bine, neh. Furansu-san ?

Scutură sticla cu degetele ei lungi, cu unghii perfecte şi; descoperind că e goala, Hinodeh se ridică imediat în picioare; tîrînd după ea kimonoul prea lung, părînd că alunecă spre vasul cu cărbuni unde se aflau alte sticle cufundate în apă calda, apoi spre pervazul

ferestrei unde se aflau la răcit sticlele pentru el. Vîntul pătrunse pentru o clipa în încăpere şi; odată cu el, un miros neaşteptat : fum de praf de puşca, slab dar Inconfundabil.

- Ce este asta ? întrebă el în franceza. Ea il privi mirată.

- Poftim ?

Acum, cînd fereastra fu din nou închisa, mirosul dispăruse.

- Nimic, credeam că...

In seara asta totul îl Incita la ea. Nimic, te rog să stal jos. Aici.

Hinodeh se aşeza ascultătoare alături de el, împingîndu-l şi chicotind. Cu mişcări nesigure, îi mai turnă de băut. Amuzat; André continuă să bea cu ea. Saké-ul îl încălzea şi pe el, dar nu aşa de mult ca pe ea. Pe sub pătură, piciorul ei îl atinse pe al lui. Intinse mina spre ea, cu cealaltă îi cuprinse talia şi se sărutară, Buzele ei erau moi şi umede, limba voluptuoasă. Mîna lui porni să rătăcească mai sus, dar ea se desprinse rîzînd din îmbrăţişare.

- Stai, stai, nu aici în seara asta...

îl împinse la o parte ca o şcolăriţă emoţionata, se ridică in picioare şi se duse în dormitor, spre singura lampă de a-colo, ca s-o stingă, ca de obicei şi să-l invite după aceea, cînd va fi gata, să vină pe întuneric. Dar în seara aceasta se opri în uşă, se rezemă de ea şi se întoarse apoi cu ochii strălucitori:

- Furansu-san.

Urmărindu-l cu privirea, Hinodeh începu să fredoneze uşor, în timp ce-şi desfăcea acele lungi din păr şi îşi lăsa părul să i se reverse ca o cascadă pînă la brîu. Acum îşi desfăcu obi-ul şi îl lăsă să cadă. Chicoti. Apoi îşi desfăcu chimonoul şi îl lăsă să cadă. André o urmărea cu respiraţia tăiată, încremenit. Auriul kimonoului ei de dedesubt strălucea în lumina luminării, prin mătasea transparentă se vedea ceva, dar nu tot. Vîrful limbii i se juca din nou printre buze. Cu o mişcare cochetă îşi desfăcu legăturile kimonoului şi acesta se deschise încet. Pe sub acesta nu mai avea nimic. I se dezvălui numai linia zveltă a trupului ei, de la gît pînă la piciorul fin. Şi în tot acest timp, zîmbetul acela enigmatic nu-i părăsi chipul, ochii îl invitau să se apropie, îl rugau să aştepte, promiteau şi torturau. Vîntul sufla în pereţii shoji, dar ei nu-l auzeau.

Inima îi bătea ca niciodată. Se forţă să rămînă pe loc,' aşezat. Acum îi vedea şi sînii, cum se ridică şi se coboară, cu sfîrcurile tari care împungeau prin mătasea uşoară. Apoi Hinodeh oftă. Cu o graţie perfectă, lăsă să alunece veşmîntul de pe ea şi rămase în faţa lui în toată goliciunea ei.

Timpul se opri în loc pentru el. Cu răsuflarea tăiată, îi mulţumea în gînd pentru darul neaşteptat şi- oferit atît de uşor; Cînd simţi că nu mai poate îndura aşteptarea, se ridică în picioare. Beatele lui erau blinde şi o îmbrăţişa cu toată patima de care era în stare, el puternic faţă de ea, ea fragilă in braţele lui. O ridică uşor şi o aşeză pe patul din dormitor apoi iş! smulse hainele de pe el. Ingenunche lîngă ea, privind la ea în lumină, extaziat.

- Je t'aime, je taime.

- Uite. Furansu-san, spuse ea, întizîndu-se pe spate cu zimbetul acela drăgălaş pe chip.

Degetele îi arătau un loc intre picioare. Pentru o clipă, André nu înţelese. Apoi văzu ulceraţia. Inima aproape că-i sări din piept, simţi un gust amar de fiere în gură.

- Priveşte, spuse ea din nou blînd, cu acelaşi zimbet pe buze şi cu ochii la fel de întunecaţi in lumina slabă, A început.

- Asta, asta nu nimic, spuse el înecîndu-se. Nimic.

- Asta este totul ! Hinodeh ridică privirea în sus, spre el: Te rog să-mi dai cuţitul.

Capul începu să i se invîrtă, ochii nu mai vedeau nimic, din cauza nefericirii şi a durerii care îi umplea toată existenţa. Cu un efort uriaş, scutură capul ca să-şi limpezească gîndu-rile. îşi forţă ochii să vadă. Dar toate acestea nu reuşiră să îndepărteze gustul acela de coclealâ amară.

- Nu e nimic, nimic, este numai, nu este nimic, nimic de tot, hîrîia el.

Cu cît privea mai de aproape, cu atît i se părea stigmatul mai puţin important.

- E numai o zgîrietură.

- Poftim ? Trebuie să vorbeşti japoneza, Furansu-san, îmi pare rău.

- Asta... nu boală. Nu asta. Numai, numai acoperitoare de şolduri prea strimt, nu îngrijorează.

André se întinse ca s-o acopere şi să stingă lumina, dar ea îl opri. Cu blîndeţe.

- Imi pare rău, a început. Te rog Dă-mi cuţitul. Ca de obicei, cuţitul era in cingătoarea lui. Ca de obicei:

Acolo unde ii erau hainele, în spatele lui.

- Nu, te rog, Hinodeh, nu cuţit, cuţit rău, nu trebuie cuţit. Asta, semn, asta nu nimic.

Ca într-un coşmar, o văzu cum scutură din cap, blinda, şi repetă aceeaşi cerere care devenise între timp un ordin Picioarele începură să-i tremure, capul îi tresărea dintr-o parte în alta, fără să-şi poată controla mişcările, nu reuşea să se stăpînească şi murmura rugăminţi incoerente în franceză şi japoneză, încercând să-i explice şi s-o convingă că acea mică pată nu era decît o zgîrietură, nu era nimic. Dar ştia că este, incepuse. Ea avea dreptate. Simţi că i se stringe stomacul: Reuşi să se stăpînească la timp şi să nu vomite, continuind să mormăie. Ea nu-l întrerupse, mai rău, rămase întinsă liniştită; aşteptind să-i treacă criza. După aceea vor lua o hotărîre. André bolborosea zdrobit :

- Ascultă, Hinodeh, nu cuţit. Nu pot... asta... nimic. Curînd trece. Uite, priveşte la mine I Arătă disperat spre el. Eu nimic, nicăieri. Asta mică trece curînd. Nu cuţitul. Noi trăim. Nu frică. Fericit. Da ?

Văzu cum pe chipul ei trece o umbră, degetele ei atinseră din nou acea ulceraţie şi repetă cu aceeaşi voce dulce şi monotonă :

- A început.

André arboră un zîmbet despre care nu-şi dădea seama că e grotesc şi oricît se suci, se răsuci şi o linguşi, o rugă şi o imploră, ea continuă să-i ceară mereu acelaşi lucru, blînd, politicos, înfuriindu-l de era mai-mai să facă explozie.

- Asta nu nimic, spuse el răguşit, înţeles ?

- Da, înţeleg. Dar a început. Neh ?

André o privea fix, alb la faţă. şi atunci furia explodă şi el urlă :

- Pentru numele lui Dumnezeu, da ! Da ! Hai ! Se lăsă o tăcere grea, după care ea spuse :

- Mulţumesc, Furansu-san. Atunci, te rog, aşa cum ai promis, dacă eşti de acord că a început, te rog să-mi dai cuţitul:

André avea ochii roşii de furie, la colţurile gurii îi apăruse o spumă, transpiraţia curgea şiroaie pe el şi era aproape de pragul nebuniei. Gura i se deschise şi rosti cu hotărîre ceea ce ştiuse întotdeauna că va spune :

- Nici un cuţit. Kinjiru ! Este interzis ! Nu pot. Tu eşti prea valoros. Interzis. Nici un cuţit.

- Refuzi ? întreba ea blînd, fără să se vadă vreo schimbare de atitudine.

- Hinodeh, tu soare, soare şi lună a mea. Nu pot. Nu vreau. Niciodată, niciodată, niciodată. Interzis. Rămîi. Te rog. Je t'aime.

- Te rog, cuţitul.

- Nu.

Un oftat prelung. Ea se înclină docilă, dar lumina îi pierise de pe chip, luă un prosop ud şi unul uscat şi îngenunche lîngă pat.

- Uite, stăpîne.

Posomorit şi asudat privi la ea.

- Eşti de acord ?

- Da, sînt de acord, dacă aceasta este dorinţa ta?" El o luă de mînă, iar fata îşi lăsă mina într-a lui.

- De acord cu adevărat ?

- Dacă vrei tu. Tot ce vrei tu, spuse ea tristă.

- Nu mai cere cuţit niciodată.

- Sînt de acord. S-a terminat, Furansu-san, dacă aceasta e dorinţa ta, avea o voce blajină, chipul calm, diferit, totuşi acelaşi, cu umbre de tristeţe pe faţă. Te rog, acum încetează: S-a terminat. Promit că n-am să-l mai cer niciodată. Te rog să mă ierţi.

I se luă o piatră de pe inimă. Simţi că i se moaie picioarele şi răsuflă uşurat.

- Oh, Hinodeh, je t'aime, mulţumesc, mulţumesc, spuse el cu vocea întretăiată, dar te rog, nu tristă, nu tristă. Je t'aime, mulţumesc.

- Te rog să nu-mi mulţumeşti, este dorinţa ta.

- Te rog, nu tristă, Hinodeh. Promit totul este foarte bun acum. Minunat. Promit.

Ea dădu încet din cap. Un zîmbet brusc îi lumină faţa şi alungă tristeţea.

- Da, şi eu îţi mulţumesc şi da, nu mai sînt tristă ! Hinodeh aşteptă pînă se şterse el, apoi duse prosoapele de acolo. André o urmări cu privirea, bucurîndu-se de ea şi de victoria lui. Hinodeh păşi peste tatami spre camera cealaltă şi aduse cele două sticle de saké. Cu un zîmbet dulce,' şi spuse :

- Să bem direct din sticlă, e mai bine decît din pahare: Al meu e fierbinte, al tău rece. Mulţumesc pentru că mi-ai cumpărat contractul. A ta sante.

- A ta sante. Je t'aime.

- Ah, so ka ! Je t'aime, Hinodeh goli sticla, se îneca puţin apoi rise şi îşi şterse o picătură de pe bărbie. A fost bun; foarte bun. Vino în pat, se strecura vesela sub plapuma. Vino în pat, Furansu-san, rişti să răceşti.

Băutura cu gust minunat îi clăti gura şi îl luă gustul de moarte care îl mai rămăsese. Trase încet plapuma dezvelind-o; căci nu mai putea de dorul ei.

- Te rog, nu mai trebuie întuneric, te rog.

- Dacă doreşti. Nu mai e nevoie de întuneric, decît ca să dormim, neh ?

Recunoscător, André se prosternă în faţa ei cu capul pînă la saltea şi se întinse lîngă ea, iubind-o şi dorind-o la nebunie. Degetele lui se întinseră spre ea.

- Ah, Furansu-san, pot să mă odihnesc mai întîi ? îl ruga ea tandru, ca niciodată pînă atunci. Atîta patimă m-a extenuat. Pot să mă odihnesc mai întîi puţin ? Te rog. După aceea... mai tîrziu, neh ?

Crunta dezamăgire pe care o resimţi fu gata să explodeze din nou într-o furie greu dè stăpînit.

- Bineînţeles - n-o mai atinse şi se lungi şi el pe spate.

- Mulţumesc, Furansu-san, murmură ea obosită. Te rog, ajungi pînă la lampă ? Să faci fitilul mai mic, aş vrea să dorm puţin, numai un pic.

André făcu ce-i ceruse şi se întinse la loc, cu şalele chinuite de dorinţă.

In întuneric, Hinodeh se simţea mai mulţumită ca oricînd, aşa cum nu mai fusese de ani de zile, mulţumită ca pe vremea cînd trăia soţul ei, şi erau împreună în căsuţa lor de la Yedo, cu fiul lor, băiatul care se afla acum în siguranţă, cu bunicii lui, acceptat, protejat şi crescînd mare, ca un viitor samurai. Rău a făcut Furansu-san că nu mi-a dat cuţitul aşa cum a promis. Josnic. Dar este gai-jin şi nu se poate avea incredere în el. Nu contează, ştiam că n-o să-şi ţină cuvîntul, aşa cum mi l-am respectat eu pe al meu, Indiferent de ce mi-a promis Raiko. A minţit atunci cînd a semnat, după cum a minţit şi ea, Raiko. Nu contează, nu contează. Eram pregătită pentru amîndoi mincinoşii. Zîmbea şi mai mult. Dar vînzătorul de leacuri nu m-a minţit. N-am simţit nici un gust, nimic, dar moartea aleargă acum prin trupul meu şi mai am cîteva minute de trăit în Lumea Lacrimilor.

Numai cîteva minute pentru mine şi pentru Bestie. A fost alegerea lui. Şi-a încălcat promisiunea. Aşa că Necuratul va plăti pentru că m-a înşelat. Nu va mai înşela nici o doamnă. Şi trece în moarte nepotolit ! André se foi în pat, auzind rîsul ei înnăbuşit, ciudat.

- Ce este ?

- Nimic. Mai tîrziu vom rìde împreună. Din această seară nu va mai fi întuneric, Furansu-san. Nu va mai fi întuneric.

Hiraga bătu cu pumnul in tatami, sătul să-l tot aştepte pe Akimoto. Ieşi afară în noaptea rece şi străbătu potecile prin grădină pînă la poarta din gard. Trecu prin ea şi ajunse

la casa lui Takeda. Se opri pe veranda Din interior se auzeau sforăituri.

- Akimoto ! Takeda ! strigă el încet, nevrînd să deschidă peretele shoji fără să-i prevină, căci fiecare din ei era foarte periculos dacă era luat prin surprindere.

Nici un răspuns. Sforăiturile continuară. împinse uşa la o parte fără zgomot. Akimoto stătea prăbuşit peste masă, o mulţime de sticle goale zăceau împrăştiate pe podea. Nici urmă de Takeda. îl scutură pe Akimoto înjurîndu-l furios. Tînărul se trezi cu greu şi spuse buimăcit:

- Ce s-a întîmplat ?

Articula anevoie cuvintele şi chipul lui Hiraga I se părea nedesluşit şi tremurător.

- Unde e Takeda ? Trezeşte-te ! Baka ! Unde e Takeda ?

- Nu ştiu, noi am... am băut şi...

Timp de o secundă, Hiraga rămase încremenit, lumea întreagă se întoarce brusc cu susul în jos, alergă înnebunit prin curte spre ascunzătoarea de lîngă gard. Mintea i se înceţoşa. Apoi îi veni brusc în gînd planul lor, toţi trei ştiau unde trebuie plasate bombele. Panica îi puse aripi la picioare. Se uită sub casa lui Takeda, dar nu reuşi să distingă nimic, apoi simţi miros de praf de puşcă, se aplecă şi se vîrî sub podea, însă fitilul era prea bine ascuns, iar vintul împrăştia mirosul. Ieşi repede de sub casă şi se întoarse înăuntru, la Akimoto. să-l trezească :

- Ridică-te, trezeşte-te !

Cînd tînărul ameţit încercă să-l îmbrîncească la o parte,' Hiraga îl plesni peste faţă cu palma, o dată şi încă o dată.' Durerea îl făcu să redevină conştient.

- Takeda a luat bombele, a dat foc hanului, o bombă este chiar aici, dedesubt...

Hiraga îl trase cu brutalitate şi îl ridică în picioare. Mormăind, clătinîndu-se şi sprijinindu-se de el, Akimoto reuşi să iasă din încăpere, căzu pe scări şi se rostogoli în cărare. în acel moment, bomba explodă. Explozia răsună slab, numai atît cît să-i doboare pe ei la pămînt şi să facă o gaură în podea,' zgomotul fiind acoperit în cea mai mare parte de şuieratul vîntului şi de scîrţîitul scîndurilor. Dar uleiul aprins fu împroşcat Peste tot. Flăcările izbucniră în toate direcţiile.

- Du-te la tunel şi aşteaptă acolo, ţipă răguşit Hiraga şi o luă ia fugă.

Şocul exploziei şi pericolul de moarte atît de apropiat îi alungară lui Akimoto beţia. O luă la goană, dar vîntul apucă Ciţiva tăciuni şi ii aruncă pe el. Hainele i se aprinseră. înnebunit, stinse flăcările cu palmele şi privi înapoi, spre casă - un adevărat infern - tatami din pai de orez uscat, paravane din pergament uscat, podea de lemn uscat şi acoperiş de stuf uscat. In timp ce privea, acoperişul se prăbuşi într-o ploaie de scîntei mânate rapid de vînt spre următoarea locuinţă. Acoperişul acesteia se aprinse. începură să sune clopotele de incendiu - servitoare, argaţi, clienţi, curtezane, paznici începură să se agite.

Hiraga fugea pe cărare în jos, spre casa plasată cel mai la sud. Cînd ajunse la cîţiva metri de ea, bomba explodă. Explozia fusese mai slabă decît prima, dar îl trimise totuşi de-a rostogolul în tufişuri, unde îşi zdrobi trupul de un dragon decorativ de piatră. Scoase un ţipăt de durere. Explozia fusese destul de puternică ca să dărîme un colţ al casei, cu stîlpi cu tot. Casa se prăvăli într-o parte, ca un om beat. Şi izbucniră flăcările.

Hiraga făcu un efort să se ridice în picioare şi se repezi fără ezitare pe verandă, pătrunse prin peretele shoji care ardea, căci uleiul aprins împroşcat din bombă îşi făcea deja mendrele în interiorul casei. îşi puse mîinile în faţă ca să se apere de căldura cumplită şi îşi ţinu respiraţia ca să nu se înăbuşe cu fum.

îl văzu pe Tyrer prăbuşit într-o parte, încercînd neputincios să se ridice în patru labe, sufocîndu-se, înconjurat de flăcările care transformară într-o secundă peretele shoji din spatele lui într-un zid de foc. Alte flăcări înghiţeau cu lăcomie pereţii îmbibaţi de ulei, suporturile şi acoperişul, şi lingeau ce mai rămăsese din saltele şi patul pe care zăcea Tyrer. Tivul kimonoului sfîşiat luă foc. Hiraga făcu un salt înainte, stinse flacăra şi îl trase pe Tyrer în sus. O privire spre Fujiko îi fu de ajuns : bomba o despicase în două. Părul îi ardea deja şi se transforma în cenuşă. Pe jumătate orbit de fum, Hiraga îl tîri pe Tyrer afară, pe potecă. In aceeaşi secundă, acoperişul în flăcări se prăbuşi, făcîndu-i să se rostogolească într-o groapă. Şuvoaiele de scîntei şi tăciuni se transformară în adevărate aruncătoare de flăcări, aprinzînd casele din jur care ardeau acum ca nişte torţe. Ardeau

ceainăriile, casele, gardurile, ţipete, urlete, gemete, alarma de incendiu, oameni care alergau deja cu găleţi cu apă în mîini sau care apucaseră găleţi goale, cei mai mulţi dintre ei purtau deja pe faţă măşti împotriva inhalării fumului, măşti aflate întotdeauna la îndemînă. Mirat că mai este incă în viaţă, tuşind şi scuipind, Hiraga îşi pipăi kimonoul la piept şi stinse un loc care începuse să mocnească, Avea sabia scurta încă la brîu, sabia lungă dispăruse. Din cîte îşi dădea seama, Tyrer nu era rănit, dar nu putea fi sigur, pentru că acesta nu-şi revenise şi nu era pe deplin conştient, sufla cu greutate, tuşea şi vomita din cauza fumului inhalat. Hiraga se opri lîngă el şi încercă

să-şi adune gîndurile, privind în acelaşi timp împrejur ca să vadă dacă nu-i paşte altă primejdie. Clădirea vecină luă foc, apoi următoarea şi le tăie drumul de retragere.

Katsumata a avut dreptate. Cu vîntul ăsta, Yoshiwara este condamnată. Şi odată cu ea şi colonia.

La marginea Ţării Nimănui, patrula de soldaţi se oprise,' la fel ca şi toţi cei care mai erau treji în Mahalaua Beţivilor şi priveau peste gard, spre Yoshiwara. Două coloane de flăcări şi un talaz de fum se ridicau spre cer. Vîntul aducea zgomot îndepărtat de ţipete şi clopote de alarmă. A treia fîntînă de flăcări. Fumul începu să-i înconjure. Cîţiva cărbuni sfîrîiră prin apropiere.

- Isuse Cristoase, spuse sergentul, ieşind din spatele antrepozitului ca să vadă mai bine, a fost o bombă ?

- Nu ştiu, don sergent, poate să fi explodat un butoi cu ulei, da' ar fi mai bine să ne întoarcem şi..?

Bomba pe care Takeda o plasase la capătul celălalt al antrepozitului explodă. Toţi se lăsară pe vine instinctiv. Incă şi mai mult fum, trozninituri, urlete din Mahalaua Beţivilor aflată în apropiere şi oameni care ţipau cerînd găleţi cu apă.

- Foc! Foc! Grăbiţi-vă pentru Dumnezeu! Este depozitul de ulei pentru lămpi !

Oameni pe jumătate goi alergau, intrau şi ieşeau înnebuniţi din case ca să-şi salveze bunurile de preţ. In josul străzii,' stabilimentul doamnei Fotheringill începea să se golească în grabă, fetele şi clienţii

urlau şi ţipau, trăgîndu-şi hainele pe ei din mers. Clopotele sunau tot mai tare. începură jafurile !

Jos, la Poarta de Sud, samuraii disciplinaţi intraseră în acţiune, îndreptîndu-se grăbiţi spre Yoshiwara cu scări şi găleţi în mînă, purtînd măşti ude pe faţă. Cîţiva rămaseră pe loc să se lupte cu incendiul de la antrepozit. Flăcările de la acoperişul antrepozitului, înteţite de vînt, zburau dincolo de alee„ pentru o ataca şiruJ următor de colibe, Acestea se aprinseră imediat. Din ascunzătoarea lui din Ţara Nimănui, Takeda ii vedea pe soldaţii năuciţi şi se bucură în sinea lui de reuşita acţiunii, căci o mare parte din Yoshiwara era deja în flăcări. Era timpul s-o ia la sănătoasa. Işi puse repede pe faţă masca. Aceasta, împreună cu murdăria de pe el şi chimonoul mînjit de funingine îl făceau să pară şi mai înspăimîntător.

Trecînd prin petece de lumină şi întuneric, alergă spre gura puţului, găsi sacul, îşi băgă braţele prin curelele lui şi porni apoi să traverseze groapa cu gunoi. In spatele lui se auzeau strigăte de avertizare. Işi spuse că fusese probabil zărit, dar nu, oamenii ţipau în jurul unei clădiri, unul dintre pereţi se prăbuşi cu un zgomot asurzitor, împroşcînd şi mai multe scîntei şi tăciuni pe oamenii care fugeau şi pe clădirile din jur. Acum, lumina flăcărilor îl ajuta să vadă şi mai bine. încurajat, Takeda începu să fugă. înainte era satul, era salvarea.

- Hei, tu !

-Takeda nu înţelese cuvintele, dar răcnetul îl făcu să se oprească-n loc. In faţa lui apăru alt grup de soldaţi englezi, cu un ofiţer care venise alergînd din sat ca să examineze dimensiunile dezastrului şi se oprise, uluit. Aceştia îi blocau retragerea.

- Trebuie să fie un jefuitor ! Sau un incendiator ! Ei, tu !

- Dumnezeule, fiţi atent, domnule, e samurai şi e înarmat.

- Acoperă-mă, sergent ! Tu ! Tu de colo, samuraiule, ce faci aici ? Ce duci în spate ? ;

Cuprins de panică, Takeda văzu cum ofiţerul desface tocul pistolului şi porneşte spre el în timp ce soldaţii îşi dau jos puştile de pe umăr. Vuietul dezastrului răsuna tot mai puternic, flăcările

aruncau lumini şi umbre stranii. Takeda se răsuci pe călcîie şi o luă la goană. Soldaţii porniră imediat după el.

De cealaltă parte a Ţării Nimănui, incendiul de la antrepozit scăpase total de sub control, soldaţii se luptau neputincioşi să organizeze o echipă contra focului pentru a proteja clădirile şi străzile învecinate. Focul dădea suficientă lumină Takeda vedea pe unde să străbată groapa de gunoi, ocolind cele mai multe obstacole, cu sacul zăngănindu-i în spate. Respira din ce în ce mai greu. Cu o tresărire de speranţă văzu dintr-odată o alee goală în faţa lui, pe lîngă clădirea din faţă, care fusese cuprinsă de flăcări. Porni într-acolo, distanţîndu-se cu uşurinţă-de soldaţii care veneau în urma lui,

- Stai sau trag !

Takeda nu prinse sensul cuvintelor, dar înţelese clar ameninţarea din ele Continuă să alerge, nu mai era nevoie să se ascundă, căci salvarea era aproape. Dar uitase că lumina care îl ajuta pe el să-şi croiască drum îi ajuta şi pe soldaţi, desenîndu-l clar pe fundalul flăcărilor.

- Opreşte-l, sergent, răneşte-l, să nu-l ucizi !

- Am înţeles, domnule.,, stai, Dumnezeule Atotputernic, nu ticălosul acela după care umblă Sir William, Nakama. ucigaşul acela ticălos ?

- Pe Dumnezeul meu, ai dreptate, el e. Repede, sergent, doboară-l !

Sergentul ochi. Ţinta alerga în jos, pe alee. Apăsă pe trăgaci.

- L-am lovit, strigă el vesel şi porni în fugă înainte. După mine, băieţi !

Glontele îl dobori pe Takeda la pămint,. cu mîinile întinse, în lături. îi pătrunsese prin rucsac în partea de sus a spatelui, perforase un plămîn şi ieşise prin piept - nu era o rană fatală, dacă aveai puţin noroc. Dar Takeda nu ştia nimic din toate acestea, ştia numai că zace pe jos, în noroi, tremurînd din cauza loviturii, dar fără să simtă nici un fel de durere, cu un braţ atîrnînd nefolositor, iar mugetul focului din apropiere îi acoperea urletele. Groaza îi dădu puteri să se ridice în genunchi, căci dogoarea focului care se apropia îl înspăimînta, Iar scăparea era aproape - la numai cîţiva paşi mai încolo, pe alee. Se tîrî

în patru labe mai departe. Auzi atunci strigătele soldaţilor chiar în spatele lui. Nu mai era nici o scăpare !

Reflexele îi intrară in acţiune. Folosindu-se de mîna sănătoasă ca de o proptea, se ridică în picioare şi cu un strigăt puternic se aruncă în flăcări. Tînărul soldat care conducea grupul se opri brusc, îşi întinse mîinile în faţă să se apere de iadul Ce venea spre el căci clădirea se putea prăbuşi în orice clipă.

- Naiba să-i ia ! zise soldatul şi privi în gol la flăcările care sfidau şi-i mistuiau prada, mirosul de carne arsă îi făcea greaţă. Incă o secunda şi l-aş fi prins pe ticălos, domnule, el era, ticălosul pe care Sir William...

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le mai spuse tînărul. Bombele lui Katsumata rămase în rucsacul din spatele lui Takeda explodară brusc, o schijă îi sfîşie soldatului gîtlejul şi îi doborî pe ceilalţi şi pe ofiţer ca pe nişte popice, rupîndu-le unora mădularele. Ca un fel de ecou, un butoi cu ulei explodă violent, apoi altul şi altul, ca un adevărat cataclism. Limbi de foc şi tăciuni încinşi izbucniră în aer unde fură luate de rafalele puternice ale vîntului nemilos, a cărui cruzime crescuse din cauza căldurii.

In sat luă foc prima casă. Shoya, familia lui şi ceilalţi săteni, purtînd deja măşti împotriva fumului şi pregătiţi încă de la primele sunete de alarmă continuau să se mişte cu viteză -rezultat al nenumăratelor antrenamente - încercînd cu stoicism să salveze lucrurile de preţ, punîndu-le la adăpost în ascunzători de cărămidă care se aflau în fiecare grădină.

Acum ardeau toate acoperişurile de-a lungul străzii.

Trecuse mai puţin de o oră de cînd explodase prima bombă şi Hanul La Trei Crapi nu mai exista, cea mai mare parte din Yoshiwara fusese înghiţită de flăcări. Printre cărbunii încinşi nu mai rămăseseră decît coşurile de cărămidă, temeliile de piatră ale unor case, adăposturile de piatră şi pămînt din grădini. Pahare şi sticle de sake, cele mai multe topite de flăcări, cu smalţul stricat. Ustensile de bucătărie din metal. Grădinile distruse, tufişurile carbonizate, grupuri de oameni năuciţi care umblau de colo colo. Flăcările ocoliseră ca prin minune două sau trei hanuri, dar în Jurul lor locul era pustiu,

numai cenuşă şi tăciuni, pînă la gardul carbonizat şi şanţul cu apă de dincolo de el.

De cealaltă parte a şanţului cu apă era satul. Ardea cu vîlvătăi. Dincolo de sat, în colonia propriu-zisă, trei acoperişuri de lingă Mahalaua Beţivanilor erau cuprinse deja de flăcări: Una dintre clădiri era cea a ziarului Guardian unde îşi avea biroul provizoriu Jamie McFay. Neftlesmith şi funcţionarii lui cărau găleţi cu apă şi i le dădeau lui Jamie, care era urcat pe o scară şi încerca să potolească flăcările din acoperiş, in timp ce casa vecină fusese cuprinsă în întregime de foc. Alţi bărbaţi; servitorii chinezi şi Maureen, intrau şi ieşeau repede din casă; cărînd afară hîrtii, matriţe şi alte lucruri mai importante din tipografie. Bucăţi de şindrilă aprinsă erau aduse de vînt din Mahalaua Beţivanilor împreună cu vălătuci groşi de fum care îi făceau să tuşească şi să se înece. Sus, Jamie pierdea bătălia cu focul. O rafală de vînt îi aruncă flăcările în faţă. Fu cît pe-aici să cadă de pe scară, apoi cobori învins:

- N-are nici un rost, gîfii el cu faţa neagră de funingine şi părul pîrlit

— Jamie, pentru Dumnezeu, ajută-mă să scot presa ! strigă Nettlesmith şi fugi din nou înăuntru.

Maureen porni după el, dar Jamie o opri .

- Nu. Stai aici ! Ai grijă să nu-ţi ia foc rochia, mai strigă el reuşind să acopere zgomotul, în momentul în care un torent de cărbuni se prăbuşi- de pe acoperiş. Apoi se repezi înăuntru.

Maureen se retrase înţeleaptă spre mare, ajutîndu-i pe ceilalţi să care ce reuşiseră să mai salveze. Acum întreg acoperişul era în flăcări şi o altă ploaie de tăciuni căzu peste capetele lui Jamie şi Nettlesmith, care se încovoiau sub greutatea tiparniţei mici, portative. Apoi, văzînd că acoperişul nu mai putea fi salvat şi întreaga clădire era condamnată, Jamie se repezi înapoi să-l ajute să salveze casetele cu litere, cernelurile, vopselele şi o parte din hîrtie. Curînd clădirea de lemn deveni prea periculoasă, nu se mai putea intra înăuntru. Cei doi bărbaţi rămaseră afară blestemînd, apoi se dădură mai departe, în momentul în care se prăbuşiră cîteva grinzi.

- Naiba să-l ia de foc ticălos, spuse Jamie furios, lovind cu piciorul într-o cutie cu litere, apoi se întoarse căci simţise cum Maureen îl apucase de mînă.

— Imi pare aşa de rău, iubitule, zise ea printre lacrimi: Jamie o îmbrăţişa şi îi spuse înflăcărat şi cu toată sinceritatea :

- Nu contează, n-ai păţit nimic, ăsta e lucrul cel mai important.

— Jamie, nu trebuie să-ţi faci griji. Aşteaptă pînă mîine dimineaţă, atunci o să vedem mai bine şi o să putem gîndi mai limpede. Poate că nu e chiar aşa de rău.

In momentul acela, un grup de samurai luptători contra incendiilor trecu pe lîngă ei în pas alergător. Prin semne, Jamie îl întrebă pe unul din ei unde poate să găsească o mască de incendiu. Omul mormăi ceva, apoi o scoase mai multe măşti din mînecă şi porni din nou la fugă. Jamie le muie într-o găleată cu apă.

— Vino, Maureen, pune asta, zise el, dîndu-i prima mască; apoi îl întinse una şi lui Nettlesmith, care şedea pe un butoiaş pe partea dinspre mare a promenadei, blestemînd în gînd.

Acoperişul se prăbuşi, transformînd clădirea într-un morman de ruine în flăcări.

- Cumplit, ii spuse Jamie lui Nettlesmith. Da. Dar încă nu e un dezastru.

Bărbatul acela zvelt, ceva mai în vîrstă, făcu un semn spre promenadă. Partea de nord a coloniei nu fusese atinsă încă de foc, Casele Struan, Brock şi legaţiile erau Intacte.

- Cu puţin noroc, focul n-o să se întindă pînă acolo.

- Vîntul ăsta ne omoară.

- Da. Dar pe partea dinspre mare sîntem în siguranţă. Apărură şi alţi pompieri cu securi in mînă. Printre ei era şi Dmitri. Acesta văzu ruina care rămăsese din casa lor,

- Isuse, îmi pare rău, le spuse el din fugă, mergem să încercăm să tăiem o centură de izolare a Incendiului.

- Jamie, du-te şi tu cu ei să-i ajuţi, spune Maureen. Eu sînt în siguranţă aici.

- Aici, oricum nu mai ai ce să faci, spuse şi Nettlesmith; Am eu grijă de Maureen. Sîntem în siguranţă şi ne vom retrage la Casa Struan dacă va fi nevoie.

Scoase un creion şi o hîrtie, linse gînditor vîrful creionului; apoi începu să scrie.

..Securile se înfipseră în colibele şubrede de lemn, dar toate casele din partea de sud erau in flăcări, vîntul era tot mai puternic şi mai fierbinte cu fiecare clipă. Işi dublară eforturile, dar o rafală plină de tăciuni aprinşi îi sili să dea înapoi, urmă apoi alta şi fugiră cu toţii să se pună la adăpost.

- Isuse Cristoase, aţi mai văzut vreodată un foc să se întindă aşa de repede ? zise Dmitri neputincios. Sînt nişte cutii de iască, adevărate capcane. Acum ce facem ?

- Ce-ar fi să încercăm acolo ? strigă Jamie, arătindu-l gardul. Ceilalţi i se alăturară, dar cu cît înaintau mai mult spre gard şi se apropiau de Yoshiwara, fumul şi dogoarea deveneau tot mai greu suportabile.

Nu puteau face mare lucru. De fapt, nu puteau face nimic Focul se întindea prea repede, oamenii alergau cu găleţile în mină, dar, în momentul în care reuşeau să stingă un foc, izbucneau imediat alte zece. Dincolo de grupurile de femei îngrozite şi servitori care îşi căutau adăpost, unii cu boccelele in mînă, cei mai mulţi cu mîinile goale, puţinele ceainării rămase în picioare izbucneau pe rînd în flăcări, semănind cu efemeridele care se înghesuie spre luminare, în clipa asta vii, în clipa următoare moarte,

Cînd aproape toată Yoshiwara dispăruse sub cerul de. fum sîngeriu, oamenii se amestecară printre supravieţuitori, căutînd îngrijoraţi pe cîte cineva. Jamie era şi el printre aceştia, eercetînd toate chipurile in căutarea lui Nemi. N-o uitase; Dacă cineva putuse să scape, aceasta era în mod sigur Nemi; îşi spusese el. Dar dintr-odată nu se mai simţi chiar atît de sigur. Erau atît de puţini supravieţuitori acolo. îngrijorat, Jamie se adresă cîte unui chip pe care îl recunoştea.

- Gomen nasai, Nemi-san, wakarimasu ka ? spunea el; întrebînd dacă n-o văzuse cineva, dar toţi spuneau morocănos! sau cu plecăciuni mai mult sau mai puţin respectuoase şi zîm-bete forţate :

- Iye, gomen nasai - nu, îmi pare rău.

Dmitri ieşi din valul de fum, tuşind şi înecîndu-se.

- Samuraii ştiu al naibii de bine să se lupte cu focul, am putea învăţa cîte ceva de la ei, dar tot nu pot stăvili nenorocirea asta. Ai văzut-o pe Nemi ?

- Nu, tocmai voiam să te întreb şi eu acelaşi lucru.

- Poate că este pe partea cealaltă sau acolo, spuse răguşit Dmitri, cu pieptul sufocat de lipsa de aer, arătînd spre lunca ce ducea spre pista de curse, unde citeva lămpi cu ulei luminau in noapte. Unele dintre ele au fugit într-acolo, celelalte de partea asta. Ascultă, eu o iau spre nord, prin poarta de nord şi peste canal. Tu ia-o spre luncă. Dacă o întîlnesc,' ce vrei să-i spun ?

- Numai atît : că mă bucur că n-a păţit nimic şi am s-o caut mîine.

Se lăsară amîndoi rapid pe vine, cînd o trîmbă de foc năvăli peste ei şi muşcă furioasă dintr-o colibă din spatele lor. In confuzia generală, Jamie îl pierdu pe Dmitri şi continuă s-o caute pe Nemi, dînd o mînă de ajutor peste tot unde putea. La un moment dat, Skye trecu în goană pe lîngă el, strigînd !

- Jamie, chiar acum am auzit că Pillip a pierit laolaltă cu toţi cei de la Trei Crapi.

- Dumnezeule mare, eşti sigur ? Dar ce... Dar Skye dispăruse deja în întuneric.

Legaţiile se aflau mai spre nord şi nu erau direct ameninţate Nici Casa Struan, nici Casa Brock şi nici antrepozitele şi casele vecine, deşi vîntul devenea din ce în ce mai pute.nic şi mai fierbinte cu fiecare clipă. Promenada şi străzile lăturalnice erau înţesate de lume, căci toţi se pregăteau pentru o şedere mai îndelungată sub cerul liber. Dinspre flotă, prima care sunase alarma generală, veneau tot mai mulţi soldaţi şi marinari. In Strada Mare îşi făcură apariţia şi coloanele disciplinate de samurai, care veneau din barăcile lor aflate in afara porţilor. Purtau măşti pe faţă, cărau scări şi găleţi şi erau deosebit de

eficienţi. Se împărţiră în grupe şi porniră în goană spre punctele periculoase.

Sir William, cu un pardesiu peste pijama, preluase comanda operaţiunilor de protejare a legaţiei. Jos, lîngă ţărm, Palli-dar îi supraveghea pe dragonii care montau pompe în mare şi desfăşurau furtunurile de pînză. Aruncă o privire în spate şi-l văzu pe general cum ieşea grăbit din noapte, însoţit de un ofiţer inginer şi un detaşament de soldaţi şi se opreşte în faţa lui Sir William.

- Mă duc spre Mahalaua Beţivanilor şi spre sat, spuse generalul abia suflînd. Intenţionez să arunc în aer cîteva case ca să formeze un brîu de protecţie în faţa focului, cu permisiunea dumnavoastră. E bine ?

- Da, fă ce poţi, s-ar putea să meargă. Dar dacă vîntul nu se opreşte, sîntem terminaţi. Grăbeşte-te !

- Din întîmplare, tocmai priveam de pe faleză şi am văzut trei sau patru focuri izbucnind în Yoshiwara în acelaşi moment, in locuri diferite.

- Dumnezeule mare, vrei să spui că focul a fost pus ?

- Nu ştiu dacă a fost voinţa lui Dumnezeu, mîna diavolului, sau a vreunui împuţit de incendiator, dar ştiu că o să ardem cu toţii !

Generalul se pierdu în noapte împreună cu inginerii. Sir William îl văzu pe amiral care urca ţărmul spre legaţie venind de la debarcaderul pe care coborau tot mai mulţi soldaţi şi marinari.

- Bărcile sînt gata pentru evacuare, spuse Ketterer. Avem spaţiu suficient pentru toată populaţia, ii putem aduna pe ţărm,' cred că sînt în siguranţă.

- Bine. Poate avem noroc.

- Da, însă asta ne schimbă complet planurile, nu-i aşa ?

- Mi-e teamă că da. Nu se putea nimeri un moment mai prost ales.

Naiba să-l ia de incendiu, blestemă în gînd Sir William. Complică totul - şi întîlnirea de mîine cu Yoshi şi bombardarea Kagoshimei şi asta tocmai cînd Ketterer s-a lăsat în fine înduplecat să se conformeze instrucţiunilor. Ce dracu să facem, să evacuăm populaţia sau nu ? Să ne îmbarcăm cu toţii în nave şi să pornim spre

Hong Kong cu coada între picioare, sau să ne mutăm cu toţii la Kanagawa şi să-i dăm naibii de japonezi şi tot ce ar putea e! să facă ? Nu se poate. Kanagawa este o cursa şi mai afurisita, golful este prea puţin adinc, flota risca să se împotmolească. Arunca o privire spre Ketterer. Chipul amiralului era spru, bătut de vînt şi ochii mici priveau in depărtare. El ar vrea s-o întindă la Hong Kong, îşi zise Sir William.' Dracu să-l ia de vînt.

In josul străzii, MacStruan fixase scări pe exteriorul clădirii. Servitorii şi funcţionarii îşi treceau din mînă în mînă găleţi cu apă cu care udau acoperişul de şindrilă. Alături, la Casa Brock, Gornt făcea acelaşi lucru.

- Isuse Cristoase, priviţi ! strigă cineva. Acum cerul era înroşit în întregime deasupra satului şi a Mahalalei Beţivanilor. Vîntul urla turbat şi fierbinte în feţele oamenilor, împingîndu-i, răsturnîndu-i.

- Mon Dieu, murmură Angélique, care purta un palton gros peste cămaşa de noapte şi o basma pe cap.

Se îmbrăcase imediat ce se dăduse prima alarmă şi fugise afară. Era clar că focul avea să ajungă curînd şi acolo, aşa că se repezi inapoi în camera ei. !şi îndesă repede într-o sacoşa periile, pieptenii, alifiile şi fardurile, apoi lenjeria cea mai fină. Reflectă un moment după care, fără să mai simtă nici un fel de teamă, deschise fereastra şi îi strigă lui Ah Soh să stea acolo, jos, apoi începu să-i arunce rochiile şi jachetele.

Ah Soh pufni pe nas şi nu se clinti din loc. MacStruan, care era aproape de ea, o înjură şi o îmbrînci să se mişte, arătînd cu mîna peste dig, unde funcţionarii îngrămădiseră şi păzeau acum cutiile cu hîrtii, mărfuri şi arme, în timp ce Var-as şi alţii asudau de zor cărînd alte pachete. MacStruan decisese să lase numerarul metalic, lingourile şi anumite docu-ente în casa de fier.

- Tîrfă nenorocită, Ah Soh, răcni el într-o cantoneză perfectă, ia lucrurile lui tai-tai de acolo, păzeşte-le ca ochii din cap şi să nu te clinteşti de acolo nici dacă vine focul peste Ine, dacă nu vrei să ajungi hrană pentru peşti ! Ah Soh se conformă imediat. Angélique, strigă el apoi rîzînd, avem timp uficient, rămîi înăuntru, la adăpost, pînă te chem eu !

- Mulţumesc, Albert.

Angélique îl văzu pe Gornt care o privea din uşa casei vecine. Gornt îi făcu semn cu mîna şi ea îi răspunse la fel. Acum u mai simţea nici un fel de teamă. Albert o s-o prevină la timp, va fi suficient să treacă strada şi se va afla în siguranţa, n bărcile care erau pregătite de-a lungul ţărmului. Mintea i se eliberase complet de teamă. Cu puţin timp mai înainte hotă-rîse cum să procedeze cu André, cu Skye şi cu femeia din Hong Kong. Şi cu Gornt, mîine, şi ce anume să facă. Fredonînd ceva de Mozart, scoase o perie şi se aşeză în faţa oglinzii, încercînd să se aranjeze cît mai bine. Era din nou ca în vremurile bune de odinioară. Acum, oare cu ce să mă îmbrac ?

Raiko mergea pe urmele unui servitor voinic, păşind printre ruinele ce mai rămăseseră din hanul ei. Servitorul ducea în mînă o lampă cu ulei şi lumina drumul cu grijă, călcînd pe pietre acolo unde se putea, evitînd locurile periculoase unde licăreau tăciuni aprinşi, adevărate semnale de alarmă în întuneric, aţîţaţi de aerul fierbinte, acrişor. Raiko era înnegrită la faţă, părul îi era plin de praf şi cenuşă, kimonoul rupt şi pătat, Amîndoi purtau măşti împotriva fumului, cu toate acestea tuşeau şi strănutau din timp în timp.

- Ia-o mai pe stînga, vorbi ea răguşit, cu gîtul uscat, continuîndu-şi inspecţia anevoioasă, căci numai stîlpii de piatră aşezaţi în pătrate regulate mai arătau unde fuseseră cîndva căsuţele ei.

- Da, stăpînă.

Porniră mai departe. Peste zgomotul făcut de vînt, ii auzeau pe alţii strigînd, din cînd în cînd răzbătea şi cîte un geamăt de durere şi plînsete. Din depărtare se auzeau clopotele de alarmă din sat şi colonie, unde focul ardea furios. Raiko depăşise panica iniţială. Focurile izbucnesc din cînd în cînd. Este voinţa zeilor. Nu contează, principalul este că sînt în viaţă, Mîine am să aflu de unde a pornit focul, a fost o explozie, aşa spunea cineva, deşi cu vîntul ăsta turbat te poţi înşela şi poţi auzi orice şi se poate ca totul să fi pornit de la un vas cu ulei aşezat prost care să se fi răsturnat peste soba din bucătărie şi apoi să explodeze. Cei Trei Crapi s-au dus. La fel şi celelalte, sau aproape toate. Nu sînt ruinată, încă nu. Din întuneric apăru un grup de curtezane şi servitoare, multe din ele plîngînd, unele dintre ele cu

arsuri superficiale. Le recunoscu pe femeile de la Dragonul Verde. Nu era nici una din fetele ei.

- Nu mai plîngeţi, le porunci ea. Mergeţi la Cele Şaisprezece Orhidee, toată lumea se adună acolo. Nu este distrus prea tare, sînt paturi pentru toată lumea, mîncare şi băutură. Ajutaţi-i pe cei care sînt răniţi. Unde e Chio-san ? - mama-san a lor.

- N-am văzut-o, spuse una din ele printre lacrimi. Eu eram cu un client, tot ce-am putut face a fost să fug cit mai repede cu el în adăpostul de sub pămînt.

- Bine, fugiţi pe aici şi aveţi grija, spuse Raiko satisfăcută, mîndră de ea însăşi, căci îşi amintise cum, cu doi ani fn urmă, cînd fusese construită Yoshiwara şi toate mama-san fuseseră alese de breasla lor - după ce primiseră anterior a-probarea, destul de scump plătită, din partea administraţiei Bakufu, - ea sugerase ca fiecare ceainărie să aibă o pivniţă rezistentă la foc în apropierea clădirii centrale şi, pentru mai multă siguranţa, să-şi construiască adăposturi de cărămidă pentru obiectele de valoare care să fie plasate de asemenea sub nivelul^ solului. Dar nu toate mama-san fuseseră de acord; spunind că era o cheltuială în plus care nu se justifica, Nu contează, ele au avut de pierdut. O să vedem noi mîine cîte se vor bate cu pumnii în piept şi îşi vor smulge părul din cap pentru că nu mi-au urmat exemplul.

Raiko tocmai îşi inspectase propria pivniţă. Cîteva trepte duceau în jos, spre uşa de fier. Interiorul era neatins. Toate obiectele de valoare se aflau în siguranţă, toate contractele; certificatele, poliţele, împrumuturile la Gyokoyama şi declaraţiile băncilor, cele mai bune obiecte de lenjerie şi kimonourile de preţ, atît ale ei, cît şi ale doamnelor, şedeau ca noi nouţe în ambalajele lor Incă de la început stabilise ca toate obiecttele de lenjerie scumpă şi kimonourile care nu urmau să fie folosite în seara respectivă să fie depuse în siguranţă, jos în pivniţă, de cele mai multe ori cu proteste şi murmure, căci era vorba de o muncă în plus. în dimineaţa aceasta nu voi mai ouzi nici un fel de proteste. îşi zise ea.

Spre marea ei uşurare, aflase că toate doamnele ei, per-sonalul şi clienţii scăpaseră nevătămaţi, nu ştia nimic de Fujiko: Hinodeh,

Teko, Furansu-san şi Taira, iar doi argaţi, şi două servitoare erau date dispărute. Dar nu era îngrijorată din cauza lor. Cu siguranţă că se puseseră pe undeva la adăpost. O servitoare văzuse un gai-jin, poate chiar doi, care fugeau spre porţi.

Namu Amida Butsu, se rugă ea, să fie cu toţii nevătămaţi; Şi binecuvîntată să fie şi înţelepciunea mea, căci am avut grija ca doamnele mele şi toţi oamenii mei să fie bine antrenaţi şi ou exersat ce trebuie să facă In caz de incendiu;

Dezastrul din Yoshiwara de la Yedo, din urmă cu doisprezece ani. fusese o lecţie foarte bună pentru ea. Focul fusese cît pe-aci s-o ucidă, pe ea şî pe un client, un neguţător bogat de orez din Gyokoyama- îl salvase trezindu-l din mahmureala beţiei şi-l trăsese apoi afară cu riscul propriei vieţi. Fugiseră prin grădină, dar se treziseră la un moment dat înconjuraţi de Văcari, prinşi ca într-o cursă de vîlvătăi, dar se salvaseră săpîn-du-şi cu furie o groapă în pămînt cu cuţitul ei din obi şi lăsind astfel focul să treacă pe deasupra lor. Dar chiar şi aşa, partea de jos a spatelui şi picioarele îi suferiseră arsuri cumplite, ceea ce pusese capăt carierei ei de curtezană.

Dar clientul a ţinut-o minte şi după ce s-a refăcut suficient ca să poată merge, acesta a pus o vorbă la Gyokoyama care i-a împrumutat fondurile necesare pentru a-şi deschide propria ceainărie şi abia după aceea s-a dus la altă doamnă. Investiţia lor li se întorsese încincit. In incendiul acela pieriseră peste o sută de curtezane, şaisprezece mama-san, nenumăraţi clienţi şi servitoare. Şi încă şi mai mulţi muriseră în incendiul satului Shimibara, de lingă Kyoto. De-a lungul veacurilor, sute şi sute de curtezane pieriseră în alte incendii. Marele Incendiu al Mî-necilor tîrîtoare, care izbucnise la cîţiva ani după ce mama-san Gyoko construise prima Yoshiwara, distrusese complet satul şi costase o sută de mii de vieţi, toţi locuitori din Yedo. Dar în doi ani fusese reconstruită şi redevenise înfloritoare, pentru a lua din nou foc şi pentru a fi din nou reconstruită şi tot aşa, la infinit. Şi acum ca şi atunci, Raiko jură să-şi reconstruiască hanul, mai frumos ca oricînd

- Pe aici e drumul spre cele Şaisprezece Orhidee, stă-pînă ? întrebă servitorul ezitînd, neputîndu-se orienta bine în' norii de fum.

In jurul lor nu mai era nimic altceva decît tăciuni şi cenuşă, cîţiva stîlpi de temelie ai caselor cu o înfăţişare patetică, nu se mai vedeau potecile sau pietrele după care se orientau Apoi o rafală de vînt mătură cenuşa şi spuza lăsînd să se vadă patru pietre de temelie şi un dragon de piatră crăpat din cauza căldurii Raiko îl recunoscu şi îşi dădu seama unde se af!ă. Era căsuţa lui Hinodeh.

- Trebuie s-o luăm puţin înapoi, spuse ea, dar apoi ceva îi atrase privirea. O stălucire. Stai ! Ce e asta ?

- Unde stăpînă ?

Raiko aşteptă. Vintul îndepărtă din nou cenuşa şi licărul apăru din nou, puţin mai înainte, spre dreapta.

- Acolo !

- A. da !

Cu mare grijă, folosindu-se de o ramură înnegrită, fără frunze ca să-şi facă potecă, servitorul păşi înainte şi ridică lampa deasupra capului, privind cu luare aminte. Mai făcu un pas prudent, apoi se retrase în grabă, cînd vîntul aruncă o ploaie de tăciuni peste el.

- Vino înapoi, o să cercetăm mîine !

- Un moment, stăpînă !

Luptindu-se cu dogoarea, folosi cu îndemînare ramura ca să măture şi mai multă cenuşă. Rămase împietrit. Cele două trupuri carbonizate stăteau întinse unul lîngă altul, cu mîna dreapta în mîna stingă a celuilalt. Ceea ce licărea era un inel de aur cu sigiliu, răsucit şi parţial topit.

- Stăpînă !

îngrozită, Raiko se opri ca o statuie lingă el. Trebuie să fie Furansu-san şi Hinodeh, îşi zise ea pe dată, întotdeauna purta inelul acesta cu sigiliu - îmi amintesc, chiar mi l-a oferit acum cîteva zile.

In aceeaşi clipă simţi cum sufletul i se înalţă la vederea celoi două mîini încleştate una într-alta, a imaginii pe care o formau trupurile lor pe patul de cărbuni încinşi care ei i se pă-» rea că este un leagăn cu pietre preţioase, rubine, strălucind si trăind şi murind, readuse la viaţă de curenţii de aer - aşa cum vor fi şi ei doi pînă la sfîrşitul timpurilor.

O, cît este de trist, îşi spuse ea, cu lacrimile curgînd şiroaie, cît este de trist şi, în acelaşi timp, cît de frumos ! Cît de împăcaţi zac aici, cît de fericiţi, să moară împreună, mînă în mînă ! Probabil că s-au decis să ia cupa cu otravă şi să plece împreună ca unul singur. Cît de înţelept. Cît de înţelept din partea lor, Işi şterse lacrimile şi murmură :

- Namu Amida Butsu, în chip de binecuvîntare. O să-i lăsăm acum în pace şi vom hotărî mîine dimineaţă ce să facem.

Raiko se dădu înapoi, înghiţindu-şi lacrimile dulci şi amare, mîngiiată însă de frumuseţea pe care o văzuse. Porni împreună cu servitorul spre locul de adunare. Dar un alt gind puse imediat stăpînire pe mintea ei. Dacă aceştia erau Hinodeh şi Furansu-san, gai-jinul care scăpase trebuie să fi fost Taira. Asta-i bine. mult mai bine decît dacă ar fi fost invers. Am pierdut o sursă de informaţii foarte bună, dar, în perspectivă am foarte mult de cîştigat. Taira şi Fujiko sînt mai docili şi au un viitor. Dacă va fi manevrat cu dibăcie, Taira va deveni o sursă de informaţii la fel de bună, în curînd am să fiu în stare să vorbesc direct cu el, japoneza lui se îmbunătăţeşte pe zi ce trece. Trebuie să-i aranjez nişte lecţii în plus, ca să înveţe şi limbajul politic, nu numai limbajul patului şi al Lumii Plutitoare pe care îl poate prinde de la Fujiko - căci asta e tot ce ştie ea, ba şi cu accent ţărănesc pe deasupra. Cu siguranţă că investiţiile mele în el pe termen lung vor fi mult mai profitabile Şi...

Şi stăpîna şi servitorul se opriră brusc în acelaşi moment. Se uitară unul la altul, apoi spre sud. Vîntul se oprise.

58

Miercuri, 16 ianuarie

- Yokohama e terminată, William, spuse generalul cu o voce răguşită cînd se ivi prima lumină a zorilor.

Stăteau pe faleză şi priveau în zare, spre colonie Pallidar în apropiere, toţi călări. Fumul ajungea pină la ei. Faţa generalului era plină de zgîrieturi şi murdărie, uniforma ruptă, chipiu! turtit şi cu borurile pîrlite.

- M-am gîndit că cel mai bine e să te chem aici sus, ai o vedere mai completă. Imi pare rău, minia Domnului.

- Ştiam că e rău, dar chiar aşa...

Cuvintele i se pierdură în aer. Sir William era năucit. Nici unul din ei nu dormise. Semnele oboselii şi ale îngrijorării se vedeau pe chipurile tuturor, hainele le erau pîrlite şi murdare, ale lui Pallidar erau zdrenţuite şi arătau cel mai rău. In timp ce soarele se înălţa încet pe cer, în faţă li se desfăşura toată priveliştea, pînă la Hodogaya de pe Tokaido. Yoshiwara nu mai exista, nici satul şi dispăruse şi cea mai mare parte din Mahalaua Beţivanilor, jumătate din colonie, inclusiv grajdurile. Nu existau încă nici un fel de rapoarte referitoare la accidente, dar circulau o mulţime de zvonuri, toate rele, Nu exista încă nici un motiv confirmat pentru a se declara zona calamitată. Mulţi şopteau că focul fusese puse de japonezi, dar care japonezi şi din ordinul cui, asta nu ştia nimeni, căci distrugerea Yoshiwarei şi a soţului nu era nimănui de nici un folos.

- Vrei să ordoni evacuarea în dimineaţa aceasta ?

Pe Sir William îl durea capul de o mie de întrebări şi prevestiri funeste

- Mai întîi, să facem o inspecţie. Mulţumesc, Thomas. Pol-Jar, tu vii cu mine.

Sir William dădu pinteni calului să coboare panta. La legaţie se opri pentru o clipă.

- Ceva nou, Bertram ?

- Nu, domnule, nu avem încă nici un fel de confirmaţi de nume sau cifre.

- Trimite după bătrînul satului, shoya, caută-l imediat şi întreabă-l cîţi morţi are şi spune-i că vreau să-l văd imediat.

- Dar eu nu ştiu japoneza şi Phillip Tyrer nu este aici,

- Atunci fă bine şi caută-l, răcni Sir William, bucuros că găsise ocazia să-şi descarce o parte din nervi şi îngrljorarea pentru soarta lui Tyrer, fu recompensat văzînd paloarea de pe chipul tînărului. Şi învaţă şi tu mai repede japoneza, sau te fac pachet şi te trimit în Africa să stai pe capul ălora de acoio ! Adună-i pe toţi negustorii şi fii aici într-o oră. Nu, nu aici, mai bine la club şi, ia să vedem, acum e şase şi douăzeci, să zicem la nouă şi jumătate şi, pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-ţi fundul şi pune-ţi mintea la contribuţie !

Un idiot, îşi spuse el şi porni în trap mai departe, simţin-du-se mult mai bine. In lumina primelor raze de soare, oamenii din Yokohama îşi adunau resturile locuinţelor şi ale agoniseli. După ora două noaptea, cînd vîntul se oprise, focurile se stinseseră rapid şi nu mai trecuseră de la o casă la alta. Numai asta salvase colonia de la dezastru. Toate legaţiile erau nevă-, tămate, la fel ca şi căpitănia portului, sediile principalilor comercianţi şi depozitele lor, Struan, Brock, Cooper-Tillman şi alţii, Lunckchurch era distrus.

Focul se oprise exact în faţa Bisericii Sfintei Treimi, neatinsă şi Sir William mulţumi lui Dumnezeu pentru acest miracol foarte potrivit. Ceva mai jos, biserica catolică îşi pierduse cele mai multe din ferestre şi acoperişul, scheletul birnelor carbonizate şi fumegind arăta acum ca o gură deschisă cu dinţi putreziţi.

- 'Neaţa, unde e părintele Leo ? îl întrebă Sir William pe om care făcea curăţenie în grădină.

- In sacristie, Sir William. Bună dimineaţa şi slavă Domnului că n-aţi păţit nimic, Sir William.

- Mulţumesc. Imi pare rău de biserică. Am convocat o întîlnire la club la ora nouă treizeci, transmite te rog mai departe, daa ? Părintele Leo va fi binevenit, evident.

Sir William porni mai departe. Spre deosebire de sat şi de Yoshiwara unde mormanele de cenuşă păreau nişte troiene de zăpadă curată, zonele devastate din colonie şi din Mahalaua Beţivilor se prezentau ca o grămadă de cărămizi, pietre, metal contorsionat, resturi de maşini, unelte, arme, puşti, nicovale şi alte obiecte manufacturate, transformate acum în ruine. Dejecţiile rău mirositoare din Ţara Nimănui dispăruseră, numai rămăseseră decît resturi de metal, ceea ce-i făcea plăcere. Porni pe ocolite spre Poarta de Sud. Casa Gărzii dispăruse. O barieră provizorie fusese instalată în locul pustiu şi samuraii stăteau de santinelă lingă ea.

- Ce tîmpiţi, pufni Pallidar. împotriva cui se baricadează ? Sir William nu-i răspunse, mult prea preocupat de ceea ce vedea şi ceea ce ar fi putut face. Mai departe, lingă şanţul de împrejmuire, se vedeau săteni şi alţi oameni rătăcind fără ţintă sau şezînd pe vine în grupuri, cu chipuri disperate. De cealaltă parte a şanţului, acolo unde

fusese Yoshiwara, grupuri de femei, bucătari şi servitori şedeau jos, sau în picioare, în jurul clădirilor parţial distruse, adăpostiţi sub cîte o acoperitoare de pînză. Samuraii mai stingeau cîte un foc pe ici, pe colo. Plin-sete şi gemete se auzeau de peste tot, purtate de briza uşoară.

- Cumplit, domnule, spuse Pallidar.

- Da.

Sir William oftă şi făcu încă un efort să nu arate cît era de disperat - el era acela care trebuia să dea exemplu - şi pe Dumnezeul meu, am de gînd să mă comport aşa cum se cuvine să se poarte ministrul pentru Japonia al Majestăţii Sale Britanice.

- Da, dar uită-te colo, pentru Dumnezeu ! sus, pe faleză; tabăra cu corturi rămăsese neatinsă. Toţi soldaţii noştri sînt teferi, tunurile la fel, artileria este neatinsă, depozitele de armamente şi muniţie intacte. Şi ia te uită dincolo !

In golf, flota se legăna semeaţă, cu steagurile fluturînd în vînt şi, în timp ce zorile se transformau în zi, toate cuterele disponibile făceau curse între ţărm şi nave aducînd marinari la ţărm sau luînd oameni la bord ca să-i hrănească, să le dea de băut şi să-i lase să doarmă.

- Toate celelalte se pot înlocui, cu excepţia oamenilor la cîţiva oameni şi începe să numeri caii. Vreau să ştiu ce pierderi avem pînă la întîlnirea de la nouă treizeci. Hai, du-te !

- Da, sir. Cele mai multe din grajduri au fost deschise si caii au fugit la pista de curse sau sus, pe faleză. Am văzut armăsarul lui Sergheiev şi cîţiva grăjdari.

Pallidar se lumină dintr-odată la faţă, simţind că nu mai este zdrobit.

- Aveţi dreptate, Sir William, pe Dumnezeul meu că aveţi dreptate. Atîta timp cit armata şi marina militară sînt nevătămate, sîntem cu toţii în siguranţă, totul e în ordine. Mulţumesc.

Pallidar o luă la galop. Sir William îşi îndreptă atenţia spre problemele interne. Ce să facă, ce să facă ? Calul smuci nervos de căpăstru şi bătu cu- piciorul în pămînt, sesizînd neliniştea stăpînului.

- 'Neaţa, Sir William.

Pămîntiu la faţă de oboseală, Jamie McFay apăru din spatele ruinelor unei clădiri, acum un morman de grinzi metalice contorsionate, paturi de fier, mobilă şi lemn carbonizat. Hainele îi erau sfîşiate, pe alocuri arse, părul ciufulit şi amestecat cu sudoare.

- Cîte pierderi avem ? Care sînt ultimele noutăţi ?

- Nu se ştie nimic sigur, deocamdată, Dumnezeule mare..: asta... asta e tot ce a rămas din Guardian şi din tipografie ?

- Mi-e teamă că da. Dar ia priviţi. Jamie apucă de căpăstru şi îi întinse o foaie prost tipărită cu un titlu pe o manşetă mîzgălită care ţipa : YOKOHAMA TRECUTĂ PRIN FLĂCĂRI - INCENDIATOR SUSPECTAT - CASELE STRUAN şi BROCK NEATINSE - ARMATA MARINĂ şi ÎNTREAGA FLOTĂ NEVĂTĂMATE - SE AŞTEAPTĂ PIERDERI GRELE ÎN YOSHIWARA şi IN SAT ; urma apoi un scurt editorial cu promisiunea că după-amiază se va scoate o nouă ediţie şi scuze pentru calitatea proastă a imprimării.

- Netdesmith este acolo.

Sub un şopron dărăpănat, Nettlesmith, nepieptănat şi murdar, lucra de zor la presa de mînă, în timp ce oamenii lui de la tipografie sortau literele şi încercau să recupereze din cenuşă ce se mai putea salva.

- Am auzit că ai scos o mulţime de săteni dintr-o clădire, că le-ai salvat viaţa, Jamie.

Jamie încă nu putea gîndi foarte limpede. îşi amintea vag că n-o mai găsise pe Nemi şi nici nu aflase nimic despre ea, dar de alţii nu-şi amintea.

Nu prea îmî mai aduc bine aminte, răspunse el, a fost un adevărat haos peste tot - şi ceilalţi făceau acelaşi lucru sau îi ajutau pe oameni să ajungă la... Capul îi vîjîia de oboseala.

- Noaptea trecută am auzit că Phillip s-a prăpădit. E adevărat ?

- Nu ştiu, dar sper pe Dumnezeul meu că nu e aşa, deşi şi eu am auzit zvonul acesta, ofta Sir William tare. Am auzit şi éu acelaşi lucru, relua el, şi circula o mulţime de zvonuri, dar m-am obişnuit să nu le dau crezare, S-a auzit că Sergheiev ar fi murit în Yoshiwara, la fel şi André, dar l-am văzut mai adincauri pe Sergheiev. Aşa că, cel mai bine este să aşteptam - arătă apoi spre foaia de ziar ! Pot să păstrez

asta, Jamie ? Mulţumesc, Am convocat o întîlnire în dimineaţa asta la nouă treizeci, ca să discutăm ce e de făcut, părerea ta ar fi deosebit de preţioasă.

- Nu prea mai am ce discuta, eu sînt terminat.

- Sînt. multe lucruri de discutat, Jamie. Am avut mare noroc. Armata şi flota... Sir William privi şi-şi ridică pălăria : Buna dimineaţa, domnişoară Maureen.

Maureen era îmbrăcată la fel ca în seara precedentă, dar era curată, proaspătă şi arbora un zîmbet drăgălaş.

- Bună dimineaţa, Sir William, mă bucur să văd că sînteţi teafăr şi că legaţia a rămas neatinsă. Bună dimineaţa, iubitule. !

îi zîmbi acestuia într-un fel aparte, îşi trecu braţul sub braţul lui, abţinîndu-se cu greu să nu-l sărute, deşi tare ar fi dorit - caci arăta aşa de chipeş cu hainele lui pîrlite, cu faţa nebărbierită, obosit şi îngrijorat. Dar nu se întîmplase nimic care să nu poată fi înlăturat cu o supa fierbinte, un whisky tare şi un somn bun. Pe drum, cînd venise încoace după el, se întîlnise cu o mulţime de oameni care îi spuseseră cit de Viteaz fusese Jamie în timpul nopţii. Ea îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii liniştindu-le pe doamnele Lunkchurch şi Swann, pe soţii acestora şi pe ceilalţi care îşi găsiseră refugiu la Casa Struan, împărţindu-le tuturor, cu zgîrcenie, din demonul băuturii, cum spunea mama ei - bineînţeles, nu în prezenţa tatălui ei - îngrijind de răniţi sau ducîndu-l la Babcott şi Hoag Care Instalaseră spitale de campanie cît mai aproape de punctele cele mai lovite.

Arăţi foarte bine, Jamie, atîta doar că eşti obosit.

Nu mal mult decît alţii.

Dându-şi seama că fusese dat uitării,- şi puţin Invidios din cauza asta, Sir William îi salută cu cravaşa.

~ Ne vedem mai tîrziu, Jamie, Domnişoară Maureen !

Priviră în urma lui cum se depărta la pas. Lui Jamie îi făcea plăcere să simtă braţul lui Maureen şi căldura trupului ei. Dintr-odată, toată nefericirea lui şi îngrijorarea în privinţa viitorului îi dispărură ca prin farmec, se întoarse spre ea şi o strînse în braţe cu toată forţa nefericirii lui. Ea se lipi strîns de el, fericită şi aştepta,

:mprumutîndu-i o parte din puterea ei, Cu timpul, simţi că forţele îi revin, curajul I se întoarce şi greul îi cade de pe umeri,

- Dumnezeu să te binecuvînteze, nu-mi vine să cred, dar m-ai făcut să reînviu, Dumnezeu să te binecuvînteze.

Apoi îşi reaminti de Tess şi de cele cinci mii de guinee pe care le obţinuse Maureen de la ea şi o auzi pe Maureen spu-înd :

- Mîine n-o să mai fie aşa de rău.

Şi atunci bucuria lui explodă, o strînse din nou în braţe şi spuse :

- Pe Dumnezeul meu, Scînteioară, ai dreptate. Sîntem în viaţă, am avut noroc şi totul o să fie bine şi toate astea numai datorită ţie !

- Ei, nu exagera şi tu, băiatule, spuse ea cu un zîmbet, rezemîndu-şi capul de capul lui, nevrînd încă să-l lase să plece. Eu n-am făcut mare lucru,

Aşa a vrut Dumnezeu, îşi spuse ea, acesta e darul Lui special pentru noi, femeile, aşa după cum darul Lui pentru barbaţi este să facă acelaşi lucru pentru femei în anumite împrejurări. '

- Aşa e viaţa.

Spusese'„viaţa", dar ar fi putut spune „dragostea", dar nu puse, deşi fu sigur că asta era în mintea ei,

- Sînt mîndru de tine, fetiţă. Ai fost mare astă-noapte.

- O, dar n-am făcut mare lucru. Haide, e timpul să tragi un pui de somn.

- N-am timp de dormit, trebuie să-l văd pe shoya.

- Un pui de somn, înainte de întîlnire. Te trezesc eu cu o ceaşcă de ceai fierbinte. Poţi să foloseşti patul meu, Albert spune că aceasta este camera noastră şi o să dau afară pe toată lumea de acolo.

Zîmbind strîmb, răpus de epuizare, Jamie o întrebă .

— Şi tu ce-ai să faci :

Ea il îmbrăţişa :

- Am să te ţin de mînă şi am să-ţi spun o poveste.

Tyrer deschise ochii şi se pomeni în iad. Toate oasele il dureau, de cîte ori trăgea aer în piept simţea că ia foc, ochii ii ardeau şi pielea îl ustura. In întunericul plin de fum şi de miros acru, distingea chipuri de japonezi care parcă nu aparţineau nici unui trup şi care se uitau fix la el. Două dintre ele aveau gurile schimonosite într-un zîmbet plin

de răutate şi păreau gata să pună în orice clipă mîna pe furci ca să-l chinuiască din nou. Unul din chipuri se dădu mai aproape de el, Tyrer se trase înapoi şi scoase un strigăt de durere. Auzi ca prin ceaţă ceva în japoneză, apoi în engleză :

- Taira-sama, trezeşte-te, tu este în siguranţă ! Ceaţa care îi învăluia creierul se risipi.

- Nakama ?

- Da. Este în siguranţă.

Acum văzu că lumina venea de la o lampă cu ulei. Se pare că erau într-un subsol şi Nakama îi zîmbea. La fel şi celălalt chip. Saito ! Vărul lui Nakama, cel care se interesa de nave... Nu, acesta nu este Nakama, e Hiraga, ucigaşul ! Sări brusc în sus şi căzu imediat înapoi, lovindu-se de peretele tunelului. Pentru o clipă, durerea cumplită de cap îl orbi, apoi începu să tuşească, să verse fiere din cauza mirosului de fum care îi provoca greaţă. Cînd nu mai avu ce să vomite şi spasmul se potoli, simţi un pahar apăsat pe buze. Bău apa rece ca gheaţa cu lăcomie, înecîndu-se.

- Iartă-mă, murmură el. Hiraga îi înfăşură din nou pătura în jurul kimonoului de noapte pe jumătate ars. Mulţumesc.

Peste un minut, îşi recăpătase respiraţia normală, iar mintea începu să-i proiecteze un caleidoscop de imagini, reunite apoi în tablouri frînte, pereţi în flăcări, Hiraga trăgîndu-l afară din foc şi fugind, apoi căzuse şi fusese ajutat să se ridice, ceainăriile se prăbuşeau în jurul lui, tufişuri arzînde le explodau în faţă, nu putea respira, se îneca, nu putea respira. Hiraga ţipînd : Repede, pe aici... nu, pe aici... nu, înapoi, pe aici... Apoi momente de întuneric şi din nou memoria îi reveni, fugea pe aici, pe urmă pe acolo, îndrumat printre pereţi de foc, înconjuraţi de flăcări din toate părţile, femeile ţipau, fum peste tot, apoi gura puţului, focul ii ajungea din urmă, aproape că ii înhăţase. Jos, jos acolo, repede, era împins înăuntru, printr-un cerc de flăcări, jos o luminiţă, un reper în întuneric, chipul lui Saito şi apoi, ca o lovitură de trăznet... Fujiko !

- Unde este Fujiko ? gemu el.

Luptînd să poată respira, Hiraga urlă pe deasupra flăcărilor care şuierau.

- Repede, în jos, ea mort în cameră, Fujiko mort cînd găsit tine... repede sau tu mort !

Işi amintea foarte clar acum momentele acelea. Ieşise repede din puţ şi începuse să fugă înapoi, unde focul era şi mai cumplit decît înainte, era sigur că acolo îl aşteaptă moartea, dar trebuia să ajungă pînă la ea, să se convingă şi apoi se trezise prăbuşit cu faţa la pămînt, cu o durere cumplită la ceafă, dogoarea era infernală şi tot ce îşi mai amintea era o mînă tare ca fierul care îi administra o lovitură piezişă, în gît.

- Tu..., mă duceam după ea şi tu m-ai oprit ?

- Da. Nu putut salveze. Fujiko mort, pare rău, am văzut. Ea mort, tu la fel mort dacă merge înapoi, aşa că eu lovit şi cărat aici. Fujiko mort în cameră.

Hiraga vorbi apăsat, scîrbit încă şi acuma de prostia lui Tyrer care îşi riscase viaţa, şi pe a lui şi a lui Hiraga pentru asemenea prostie. Abia avusese timp să-l ridice pe Tyrer pe umăr şi să-şi dea drumul pe gura puţului, mai-mai să cadă, salvîndu-se în ultima clipă. Şi se gîndea, pufnind supărat, că pînă şi cel mai baka om ar fi trebuit să înţeleagă că nu avea nici o şansă s-o găsească, nici o şansă să supravieţuiască din moment ce toată grădina şi atîtea ceainării erau în flăcări şi chiar dacă n-ar fi fost moartă atunci, pînă acuma murise de cincisprezece ori cu siguranţă.

- Dacă nu lovit, tu mort. E mai bine mort ?

- Nu - supărarea lui Tyrer se risipi, Iartă-mă, îţi datorez de două ori viaţa,

Işi şterse faţa, încercînd, fără succes, să-şi înlăture chinul. Fujiko moartă, o, Dumnezeule,, Dumnezeule !

- Scuză-mă, Nak... scuză-mă, Hiraga, unde sîntem ?

- Tuner. Lîngă Trei Crap. Merge în sat, sub loc cu gunoi. Hiraga făcu semn in sus. Acuma zi.

Tyrer se ridică anevoie în picioare. Odată ridicat se simţi ceva mai bine. Lumina zilei, care pătrundea prin gura puţului, era tulbure din cauza fumului, dar se vedea că se iviseră zorile.

- Dozo.

Cu un zîmbet, Akimoto îi întinse o acoperitoare pentru şolduri şi un kimono.

- Domo, spuse Tyrer, şocat cît de ars era al lui. Avea şi el cîteva arsuri superficiale pe picioare, dar nimic grav. Hiraga se caţără pe trepte ca să se uite afară şi se retrase imediat înapoi, izgonit de dogoare, întors în tunel, Hiraga spuse :

- Nu bine, prea cald. Aici,

Ii oferi din nou apă pe care Tyrer o acceptă recunoscător.

- Taira-sama, cel mai bine mergi pe aici, zise el şi arătă în jos, spre tunel, Eşti bine ?

- Da. Fujiko, Fujiko era moartă ? Eşti sigur ?

- Da.

- Ce s-a intîmplat ? Dormeam şi deodată...; a fost o bombă ? Nu-mi amintesc... cred că am fost..., că am fost a-runcat de lîngă Fujiko în cealaltă parte a încăperii. Am simţit ca şi cînd ar fi fost o bombă sub casă. Aşa a fost ? Şi de ce, de ce a luat foc totul ?

Akimoto îl atinse pe Tyrer zîmbind şi îi spuse în japoneză !

- Taira-sama, ai avut noroc. Dacă n-ar fi fost Hiraga, oi fi fost mort. înţelegi ?

- Hai, wakanmasen, Tyrer îi făcu lui Hiraga o plecăciune solemnă. Mulţumesc, Hiraga-sama, din nou în datorie. Mulţumesc salvat viaţa, simţi, că-i vine din nou să vomite. îmi pare rău. mai întîi odihnesc puţin, se aşeză jos stîngaci. Ce întîmplat?

- Noi vorbim englezeşte. De ce focuri ? Om rău avut bombe de foc. Pus foc aici, vîntul duce foc la Yokohama şi apoi...

Şocul noutăţii îl readuse pe Tyrer în simţiri.

- A ars şi colonia ?

- Nu ştiu, Taira-sama. Nu avut timp priveşti, dar Yoshiwara terminat, cred sat la fel. Poate şi Yokohama.

Tyrer se ridică anevoie în picioare şi se îndreptă spre gura puţului.

- Nu, nu în sus. Pe aici, Hiraga mai aprinse o lampă. Tu urmezi pe mine, da ? apoi ii spuse in japoneză lui Akimoto : Stai aici, eu îl conduc o parte din drum, căci vreau şi eu să văd ce s-a întîmplat,

după aceea mă întorc aici. Om rău avut bombe de foc. Vrea loveşti gai-jin. Vînt din sud face foc mare din foc mic.

Tyrer înţelese imediat importanţa vîntului din sud.

- Dumnezeule mare, totul arde aşa de uşor, o să ardă in cîteva clipe. Dumnezeule, dacă...

Se opri înnebunit de grijă. Pe pereţii tunelului se prelingeau şuviţe de apă. îşi muie mîna în ele ca să-şi răcorească fruntea. Apa rece îl ajută.

- Iartă-mă. continuă. Un om rău ? Ce om rău ?

- Om rău, repetă Hiraga.

Era posomorit, dar şi dezorientat căci oscila între două sentimente - era furios pe Takeda pentru că preluase iniţiativa şi îi stricase socotelile, dar era şi încintat de succesul bombelor incendiare la care fusese martor. Cu vîntul acesta din sud, şi Yoshiwara în flăcări, satul trebuia să fie distrus şi casele gai-jinilor la fel. Şi odată distrusă baza lor din Yokohama, gai-jinii vor trebui să plece, aşa cum prezisese mai întîi Ori şi apoi Katsumata. Sonno-joi progresase. Cam cu o oră în urmă, încercase să scoată capul din tunel ca să vadă ce se petrece în Mahalaua Beţivilor, dar dogoarea era încă prea puternică şî fusese nevoit să se retragă. Poate că acum cărămizile se răciseră suficient ca să poată aprecia dimensiunile dezastrului de acolo. Işi ascunse speranţa. Trebuia să se ocupe şi de Tyrer. Succesul versiunii lui depindea de faptul dacă Takeda fusese sau nu prins de viu: Existau şanse mari ca acesta să nu fi fost prins, şi atunci versiunea lui suna foarte logic :

- Om rău vrea distruge toţi gai-jin, alungă afară din Nippon. Om rău de la Bakufu. Bakufu vrea toţi gai-jin pleacă,' Yoshi vrea foţi gai-jin pleacă. Plătit spion pune foc, dă vina pe shishi, dar om rău e de la Bakufu.

- îi ştii pe omul acesta ? Hiraga scutură din cap.

- E bărbat din Satsuma, aşa spus mama-san.

- Raiko-san ?

- Nu, Wakiko, altă ceainărie, spuse Hiraga inventînd un nume, ajunseseră la apă. Mai bine scoate haine. Mai sigur.

Se dezbrăcară amîndoi ţinînd lampa cu ulei deasupra capului, apoi trecură obstacolul. Ajunşi pe partea cealaltă, în timp ce Tyrer îşi lega din nou acoperitoarea pentru şolduri şi şi trăgea kimonoul, Hiraga reluă ideea cu Bakufu care erau oameni foarte răi, acuma vor arunca vina pe toată lumea, pe ronini, pe shishi, dar de fapt ei plănuiseră şi puseseră la cale totul, Anjo, Sfatul Bătrînilor şi mai ales Yoshi. Lui Tyrer totul i se părea plauzibil. Foarte. Din nou unul din Satsuma, unul din diavolii lui Sanjiro. Cînd ajunseră la baza puţului, Hiraga arătă în sus.

- La fel ca celălalt. Mai întîi eu vede.

Ii întinse lampa lui Tyrer şi se caţără sus, unde cărămizile încă erau fierbinţi. Se uită cu luare aminte afară. Ceea ce văzu îl făcu să se cutremure. Acolo unde cîndva fuseseră mormanele de gunoaie din Ţara Nimănui, acum putea vedea direct pînă la mare, peste spaţiul ocupat cîndva de Mahalaua Beţivilor şi peste cel ocupat de sat, pînă la capătul dinspre nord. Multe din clădirile gai-jinilor erau neatinse, dar asta nu-l tulbură. In Yokohama nu mai exista nimic. Se întoarse din nou jos.

- Ce s-a întîmplat, Hiraga-sama ?

- Ai vezi. Eu rămîn. Tu mergi acum, prieten. Hiraga nu poate mergi, samuraii tot mai caută pe el, neh ?

Tyrer văzu ochii negri care îl priveau cu atenţie - acest străin ciudat care fără îndoială că îşi riscase viaţa ca să i-o salveze pe a lui. Ba chiar de două ori. Ce poate face mai mult un prieten decît să-şi rişte viaţa pentru prietenul său ?

- Fără tine ştiu că aş fi fost mort. Iţi datorez viaţa. Nu e suficient să-ţi spun mulţumesc, Hiraga ridică din umeri în tăcere Ce o să faci acum ?

- Poftim ?

- Dacă vreau să te văd, să iau legătura cu tine ?

- Eu aici. Taira-sama, nu uita, Yoshi pus preţ pe cap al meu, neh ? Rog, nu vorbeşte despre tunel. Bakufu şi Yoshi doreşte la mine foarte tare. Dacă Taira-sama vorbeşte, eu imediat mort. Nu ai unde fugit.

- N-am să spun nimic nimănui. Cum pot să-ţi transmit un mesaj ?

Hiraga reflectă un moment.

- Apusul soarelui, apusul soarelui vine aici şi vorbeşte în jos Apusul soarelui eu aici aşteaptă. înţelegi ?

- Da, spuse Tyrer şi-i întinse mîna. Nu te teme, n-am să spun nimănui nimic şi am să încerc să te ajut.

Hiraga îi strînse şi el mîna la fel de puternic.

- Phillip, Phillip, băiatule, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti teafăr ! chipul lui Sir William strălucea de bucurie şi de uşurare, se grăbi în întîmpinarea lui şi îl apucă de amîndoi umerii. Se zvonise că ai pierit în Yoshiwara, vino încoace şi stai jos, sărmanul de tine, îl ajută să se aşeze pe cel mai bun scaun din biroul lui, lingă foc. Dumnezeule mare, arăţi groaznic, ce ţi s-a întîmplat, ai nevoie de ceva tare ! Aduceţi un brandy !

Tyrer se relaxa pe scaun, simţindu-se dintr-odată ceva mai bine. La început fusese cutremurat de oroarea celor văzute, de oamenii arşi şi bandajaţi, nimeni nu vorbea de morţi, apoi văzuse legaţiile, Casele Struan şi Brock, alte părţi importante din colonie neatinse, cazarma soldaţilor şi flota întregi — şi toate acestea îi îndepărtaseră o parte din încordare. Nimeni nu părea să ştie cine a dispărut, sau cîţi au pierit, aşa că se grăbise să ajungă aici. Luă o înghiţitură zdravănă din băutură.

- Am fost surprins aseară de foc în Yoshiwara. Eram cu...; ăăă, cu fata mea şi... păi, a murit ! nefericirea se revărsă din nou peste el ca un talaz uriaş.

- O, Doamne, îmi pare rău. Ce ciudat, celălalt prieten al tău, Nakama sau Hiraga sau cum naiba îl cheamă, şi el a murit.

- Cum ?

- Da ! Sir William se aşeză pe scaun în faţa lui şi continuă fericit. A fost identificat fără nici o îndoială. L-a zărit o patrulă în Ţara Nimănui, chiar cînd a izbucnit incendiul din Mahalaua Beţivilor. La început au crezut că e un jefuitor şi au pornit după el, dar l-au recunoscut pe ticălos, au tras în el ca să-l oprească, şi, să nu-ţi vină să crezi, nebunul s-a ridicat şi s-o aruncat într-o clădire în flăcări -

vechiul depozit de ulei. La cîteva clipe după aceea sergentul spune că s-a produs o explozie şi toată clădirea a sărit în aer.

- Dar nu se poate, eu...

- Sînt de acord că e cam ciudat să te arunci într-un asemenea infern, e chiar ridicol, nimeni n-ar face aşa ceva. imi pare rău că trebuie să-ţi spun că şi doi dintre băieţii noştri au fost ucişi în timp ce încercau să pună mîna pe el, au fost sfîrtecaţi de explozie. Păcat că nu l-au prins ! Sigur, se poate ca focul să fi fost pus de Nakama, dacă a fost pus, deşi eu nu prea cred. In orice caz, butoaiele cu ulei au explodat toate, unul după altul.

Sir William remarcă agitaţia şi paloarea lui Tyrer şi îi fu milă de el.

- îmi pare rău pentru tine, Phillip, îmi pare rău că a murit pentru că ştiu că ţineai la el, dar altfel nu-mi pare rău - era un ucigaş şi în felul acesta ieşim dintr-o încurcătură teribilă cu Yoshi, nu-i aşa ? Sir William aşteptă un semn de aprobare din partea lui Phillip, dar acesta rămăsese cu privirile în gol.

Imi pare rău, îmi închipui că suferi încă un şoc, pe lîngă celalalt, cred că a fost teribil ?!

Tyrer era descumpănit, nu reuşea să asimileze vestea a-ceasta falsa despre moartea lui Hiraga.

- Yoshiwara, da, da, aşa a fost, şi tocmai cînd vru să-l corecteze pe Sir William, reuşi să se stăpînească.

- Trebuie să-ţi mai spun, dragă Phillip, că am avut un mare noroc : armata e neatinsă, la fel şi flota, numai unul dintre ai noştri e dat dispărut, dar incă mai facem verificări. Ai văzut pe vreunul din băieţii noştri ieri la Yoshiwara ?

- Nu, domnule, pe nici unu! dintre ai noştri, nu, Tyrer nu reuşea încă să-şi pună mintea în funcţiune. Nici ţipenie, ştiţi, eu...

- La naiba ! E greu să luăm urma fiecăruia, nu putem a-vea o socoteală exactă. Mahalaua Beţivilor a fost distrusă de tot. dar şi acolo se spune că au pierit numai cîţiva vagabonzi, nici unu! mai de soi, M-am bucurat să constat că doamna Fotheringill şi tinerele ei pensionare au scăpat nevătămate. E uimitor că am scăpat, dacă vîntul nu s-ar fi oprit..., dar s-a o-prit şi mulţumim lui Dumnezeu

pentru asta. Ai văzut că şî Sfînta Treime a scăpat ? Deşi are stricăciuni în valoare de sute de mii de lire. Mulţumesc lui Dumnezeu că există asigurările, nu-i aşa ? Ei bine, termină-ţi paharul şi trage un pui de somn. Şi dacă te mai gîndeşti, ai să recunoşti că am avut noroc cu Nakama, că s-a întîmplat aşa, căci altfel ar fi însemnat un adevărat dezastru diplomatic. Ce-ar fi să te întinzi puţin pînă mă întorc şi...

O bătaie în uşă şi Bertram intră :

- A venit shoya, Sir William.

- Chiar la ţanc, adu-l înăuntru. Phillip, înainte de a pleca, te rog să traduci pentru mine. Poftiţi înăuntru, domnule shoya.

Shoya se prosternă respectuos, cu ochii în patru,

- Stăpîn a! meu salută la dumneavoastră, shoya, traduse Tyrei încă buimăcit, cu mintea aiurea, dorind cu disperare să se poată întinde undeva şi să se gîndească în linişte la toate astea. Te rog, spune citi pierduţi în foc ?

- Te rog să-i mulţumeşti pentru bunătatea lui de a se interesa de noi, dar te rog să-i spui să nu fie îngrijorat din cauza noastră.

Shoya găsea întrebarea ciudată, căci aceasta nu era treaba gai-jinilor. Oare ce cursă vor să-mi întindă ? se întrebă el.

- Stăpînul meu spune vrea ştie cîţi pierit ?

- O, imi pare rău, nu ştiu numărul exact, dar cred că au pierit cinci pescari şi două familii, spuse shoya politicos, vrînd să-l mulţumească pe liderul gai-jin care întrebase foarte aspru cîţi au pierit, deci se aştepta să i se spună nişte cifre, in realitate, nu pierise nici unul din oamenii lor, nici copii, nici bărci, căci se salvaseră cu toţii la timp.

- Stăpînu! meu spune pare foarte rău, Poate ajuta sat ?

- Ah ! A, da, te rog să-i mulţumeşti Marelui Stăpîn, familiile ar avea nevoie de cîteva săculeţe cu orez şi puţini bani şi dacă ne-ar putea ajuta cu ceva mîncare...

Shoya lăsă fraza neterminată ca şi cînd ar fi vrut să arate că lasă aceasta la latitudinea lor. Să fie oare altă cursă ?

- Stăpînul meu spune trimite mîncare la sat. Te rog spune cum început foc.

Shoya îşi spuse că era o prostie din partea lor să se aştepte să primească un răspuns la o asemenea întrebare. E periculos să te bagi în politică şi este încă şi mai rău să fii între shishi şi Bakufu, Deşi regreta foarte tare profiturile pe care nu le va mai avea dacă

gai-jinii vor părăsi ţărmurile lor într-o zi sau două, considera că nu e totul pierdut, căci toate registrele lui, chitanţele şi lingourile se aflau în siguranţă şi mai era şi înţelegerea cu gai-jinul Jami, care devenise acum şi mai importantă. Sînt sigur că stofeu kompanii a mea nu va avea de suferit. In acelaşi timp îi făcea plăcere că luptătorii shishi îndrăzneau să-i gonească, chiar dacă dădeau vina pe Bakufu. O să ne meargă mai bine aici fără

gai-jini, Mai bine să nu aibă acces decît in micuţa Deshima, de la Nagasaki,' Ca în trecut, Am să-mi deschid o filială în Nagasaki şi am să fiu pregătit pentru întoarcerea lor. Dacă se vor mai întoarce vreodată.

- îmi pare rău, probabil s-a vărsat uleiul in vreo bucătărie, spuse el făcînd o plecăciune umilă. Numai în Yoshiwara se găteşte noaptea, noi nu gătim noaptea, vă rog să mă iertaţi, asta e tot ce ştiu.

- Stăpînul meu spune, acest bărbat Nakama, sau Hiraga, acel shishi senior Yoshi doreşte, pe el văzut soldaţi care încearcă prinde pe el. El fugit încolo şi aruncat în flăcări. Tu cunoşti pe el ?

Presimţirile sumbre ale lui shoya se triplară, deşi spre satisfacţia lui, aflase deja de moartea lui Hiraga.

- Vă rog să mă iertaţi, cîrii el, eu il cunoşteam numai în calitate de client, niciodată ca shishi ? E mort ? Ce minunat că ucigaşul e mort ! Ce minunat !

Sir William oftă, obosit de atîtea întrebări şi răspunsuri.

- Mulţumeşte-i şi spune-i să plece, Phillip. Bătrînul plecă recunoscător.

- Hai, acuma du-te şi tu, spuse Sir William, şi fii gata de plecare la amiază.

- Poftim ?

- La Kanagawa, la întîlnirea cu Yoshi. Sper că n-ai uitat? Tyrer era năucit.

- Cu siguranţă că nu ne aşteaptă acum, spuse el stins, căci ideea unei întîlniri lungi în timpul căreia va fi nevoit să traducă toate nuanţele din Tratat îi făcea greaţă. Sigur că nu se aşteaptă să ne ducem acolo !

- Tocmai de aceea ne şi ducem, răspunse radios Sir William. Ca să-l descumpănim, nu ? Noi sîntem britanici, nu o adunătură de terchea-berchea. Am avut, întîmplător, o mică problemă, şi atît. Sir William îşi puse paltonul. Ne vedem la amiază, te rog să te pui la patru ace.

- Dar el n-o să vină după tot ce s-a întîmplat.

- Da. Dar dacă nu vine, el îşi va pierde cinstea obrazului, nu noi.

- Nu pot, Sir William, nu ca interpret. Sînt... sînt epuizat şi nu pot, chiar astăzi, nu pot, îmi pare rău.

- Mi-e teamă că va trebui să poţi. Stringe din dinţi şi gata.

Tyrer văzu zîmbetul subţire şi răceala care revenea pe chipul lui Sir William. Şi inflexibilitatea.

- Imi pare rău, domnule, nu pot. Vă rog să-l chemaţi pe André, oricum e mai bun ca mine.

- Trebuie s-o faci tu, spuse Sir William fără urmă de umor în voce. André Poncin a murit.

Tyrer fu cît pe-aci să cadă din picioare.

- Nu se poate... Cum ?

- La Yoshiwara. Am auzit dè asta chiar înainte să apari tu, tocmai de aceea m-am simţit atît de uşurat cînd am văzut că eşti teafăr.

Spunînd acestea, Sir William îşi aduse brusc aminte ,de plicul sigilat pe care André îl lăsase în seiful legaţiei ca să fie deschis în cazul cînd va muri.

- Henri l-a identificat, în măsura în care un astfel de cadavru poate fi identificat. Dar mai avea încă pe deget inelul cu sigiliu... Ei bine, spuse el, simţind că i se face rău la gîndul acesta, sărmanul băiat a fost carbonizat în căsuţa lui. După cîte am înţeles, era la numai cîţiva metri de căsuţa du-mitale, în aceeaşi ceainărie. Aş putea spune că ai avut un mare noroc, Phillip. Să fii gata la prînz.

Sir William ieşi şi se îndreptă spre club. Oamenii se strîn-geau într-acolo venind din toate direcţiile. Trecînd prin faţa Casei Struan arunca o privire spre clădire şi mulţumi lui Dumnezeu că rămăsese neatinsă, la fel şi a lui Brock - semn bun, îşi zise el, unul din ei va fi fără îndoială şeful Nobilei Case şi Casa Brock arată de o mie de ori mai bine cu Gornt ca şef decît cu Norbert. O zări pe Angélique la fereastra ei şi îi făcu semn cu mîna. Ea îi răspunse în acelaşi fel. Apoi, auzind tumultul din interiorul clubului chiar de la această distanţă, în-jurăturile, blestemele obişnuite şi clinchetul paharelor, oftă adînc şi se întoarse cu gîndurile la problemele coloniei. Cînd intră, se lăsă tăcere. Clubul era înţesat de oameni, o mulţime se îngrămădeau şi afară, pe trepte. O potecă îngustă se deschise în faţa lui printre rîndurile compacte de oameni transpiraţi şi Sir William se duse spre locul lui obişnuit, de lîngă bar, să-i salute pe ceilalţi miniştri : Seratard, Erlicher şi Sergheiev, care era cu faţa bandajată din cauza arsurilor şi avea un braţ într-o eşarfă. Toţi oamenii de vază erau prezenţi, ba chiar şi unii mai puţin importanţi, unii erau bandajaţi, alţii cu fracturi, dar toţi aprinşi la faţă. Cîţiva beţivani fuseseră deja daţi afară.

- 'Neaţa. Sînt fericit să vă pot spune că am avut un noroc fantastic...

O mulţime de exclamaţii îl întrerupseră, oamenii strigau care mai de care : La naiba, sînt ruinat... Despre ce naiba vorbeşte..., lasă-l să vorbească..., e un aiurit, n-a văzut că.... O; pentru numele lui Dumnezeu, da tăceţi o dată din gură... !

Sir William aşteaptă un timp, apoi continuă pe un ton mai sever :

- Intr-adevăr, am avut noroc, numai André Poncin a decedat..., se auzi un murmur general de regret, căci muzica lui era foarte apreciată - nimeni altcineva din cadrul comunităţii noastre. Domnul Seratard a identificat cadavrul şi înmormăntarea va avea loc mîine. Din nefericire, am pierdut doi soldaţi, înmormîntarea lor va avea loc tot mîine. în Mahalaua Beţivilor cîţiva oameni sînt daţi, de asemenea, dispăruţi, dar nici o persoană pe care să o cunoaştem după nume. Armata este intactă, toate armele de foc, obuzele, muniţia sînt

intacte, marina militară - la fel. Am avut, într-adevăr, mare noroc şi propun să aducem mulţumiri Domnului ! în tăcerea care se lăsă, Sir William adăugă : Il rog pe părinte să ţină o slujbă specială de mulţumire în seara aceasta, sînteţi invitaţi cu toţii. Aveţi întrebări ?

- Ce ne facem cu firmele noastre ? se plînse Lunkchurch; Mi-a ars tot.

- Pentru asta avem asigurările, domnule Lunkchurch. un hohot general de rîs îl întrerupse. Ce este ?

Skye, reprezentantul agenţiei de asigurări din Hong Kong, unde seprezentau toate poliţele, zise :

- îmi pare rău, Sir William, dar poliţa lui Barnaby a expirat săptămîna trecută şi, ca să facă economie, a refuzat s-o reînnoiască pînă la întîi ale lunii...

Restul cuvintelor îi fură acoperite de alte hohote nestăvilite de rîs.

- Imi pare rău. spuse Sir WiNiam. In orice caz, cu poşta din seara aceasta către Guvernatorul din Hong Kong, voi declara în mod oficial întreaga colonie suprafaţă sinistrată pentru..

Se auziră murmure de aprobare şi exclamaţii de „Bunul Willie al nostru", căci în cazul unei astfel de declaraţii, toate problemele urmau să fie rezolvate foarte rapid.

- ...zonă sinistrată pentru toate cererile legitime, care trebuie să fie bine argumentate şi să poarte semnătura mea pentru a fi recunoscute ca valabile şi...

Un alt val de murmure, de astă dată de furie se ridică din rindul celor prezenţi, căci Sir William era cunoscut ca fiind foarte tipicar, spre deosebire de anumite persoane oficiale din guvernul de la Hong Kong şi incendiul fusese considerat în mod automat de mulţi dintre cei de faţă drept o binevenită ocazie de a umfla inventarele. Cînd se făcu suficientă linişte; Sir William adăugă blajin !

- Nu vor fi acceptate nici un fel de excepţii şi cu cit cererile vor ajunge mai repede pe masa mea, cu atît vor fi rezolvate mai repede, semnate şi înaintate...

Se produse o mişcare generală către uşă şi atunci Sir William strigă cu o voce uimitor de puternică pentru un om atît de firav.

- N-am terminat, pentru Dumnezeu. Unii oameni rău intenţionaţi sau rău sfătuiţi consideră că ar trebui să părăsim acest cap de pod al nostru de aici. Guvernul Majestăţii Sale nu are nici cea mai mică intenţie de a părăsi aceste locuri. Niciodată.

Se auziră vociferări şi argumente contrare, dar el le respinse cu răceală.

- In continuare, sînteţi rugaţi să vă ajutaţi unul pe altul ca nişte adevăraţi gentlemeni britanici şi...

- Şi ce facem cu ticăloşii de iankei ? strigă cineva, in-timpinat cu exclamaţii de încurajare şi de respingere in acelaşi timp de către ceilalţi.

- Şi pe ei, strigă la rîndul lui. Unii dintre ei sînt gentlemeni, alţii ar putea deveni, spuse el cu umor şi oamenii izbucniră in rîs. Aşadar, vă rog să vă comportaţi ca nişte gentlemeni şi să reconstruiţi totul cît mai repede. Este foarte important. Trebuie să ne consolidăm poziţia aici şi din cauza faptului că - acuma vorbind serios - se zvoneşte că focul ar fi fost pus.

- Aşa e, musume a mea aşa mi-a spus.

- De asemenea, mi s-a raportat că incendiatorul în cauză ar fi fost Nakama, individul căutat de Bakufu ca fiind revoluţionar, deşi domnul Tyrer şi cu mine, şi chiar şi domnul McFay; aşa cred, l-am găsit agreabil, nepericulos şi o vastă sursă de informaţii.

- Aşa este, spuse şi Jamie, înviorat de tandreţea lui Maureen. Nu cred să fie el incendiatorul, eu nu cred.

- Indiferent ce a fost, acum e mort, de asta sîntem siguri şi a fost surprins în circumstanţe dubioase. Trebuie cu toţii să aflăm dacă focul a fost pus - deşi, personal, eu cred - dar dacă acest foc a fost un act de violenţă împotriva noastră, atunci vor mai urma şi altele. Dacă a fost voinţa lui Dumnezeu, ei bine, atunci nu avem ce face...

- Amen, spuseră mulţi, fericiţi că se află în viaţă.

- Aşadar să fim conştienţi de posibilitatea unui pericol, dar să ne comportăm normal şi să ne întoarcem la treburile noastre. Vă mulţumesc, ziua bună !

- Dar ce s-a întîmplat cu Yoshiwara şi cu doamna Fother-ingill ?

Sir William clipi des din ochi. Dumnezeule, se vede că am început să îmbătrînesc, îşi zise el, din moment ce problema Yoshiwarei nici nu mi-a trecut prin minte, cînd, de fapt, asta era singurul lucru care făcea ca Japonia să fie suportabilă ba chiar dezirabilă pentru către unii din bărbaţi.

- Fără îndoială că instituţia doamnei Fotheringii. este asigurată. Cît despre cealaltă..., vom deschide un fond chiar acum. Timp de o săptămînă. Eu îl deschid cu douăzeci de guinee şi, ei bine, întrucît face parte din zona calamitată. Guvernul Majestăţii Sale va participa, deasemenea, la fond cu o contribuţie corespunzătoare.

In timp ce răsunau strigăte şi exclamaţii de aprobare şi bucurie, Sir William schimbă cîteva vorbe cu ceilalţi miniştri, informîndu-i, spre uimirea lor, că întîlnirea cu Yoshi nu fusese contramandată, că el şi cu Seratard se vor duce la întîlnire, dar vor lua după aceea cina cu toţii împreună. Ieşi pe promenadă şi îşi şterse fruntea. Mulţumit, se îndreptă spre casă.

- Hei, ia priviţi ! strigă cinava din spatele lui.

Sir William se întoarse şi privi cu uimire şi invidie, la fel ca şi ceilalţi oameni care ieşeau din club. Pe terenul pîrjolit unde se aflase satul, mişunau acum o mulţime de oameni harnici, femei şi copii, muncind şi făcînd curăţenie cu un zel de furnică şi cu un singur scop : să refacă ceea ce fusese distrus. Două case cu pereţi shoji şi acoperişul montat erau deja gata, altele pe jumătate înălţate. Mulţi dintre oameni cărau scînduri şi pereţi shoji dintr-o stivă mare, aflată dincolo de Poarta de Sud. Păcat că nu sînt şi ai noştri la fel de iuţi, îşi zise el uimit şi văzu că, de partea cealaltă a şanţului cu apă, dincolo de podul care fusese între timp reparat, Podul Paradisului, se desfăşura o activitate încă şi mai intensă, o poartă provizorie fusese înălţată deja şi se clătina uşor în bătaia brizei. Reuşea să distingă chiar de aici caracterele chinezeşti atît de îndrăgite şi pe care le memorase atît de bine - de fapt, şi traducerea engleză fusese deja încrustată alături, deşi arăta cam ciudat aşa, caligrafiată : „Patima nu poate aştepta, ea trebuie satisfăcută".

In aceeaşi după-amiază, pe o vreme frumoasă, cu cerul limpede, cuterul firmei Struan se îndrepta spre debarcaderul său,

întorcîndu-se de la întîlnirea cu Yoshi de la legaţia din Kanagawa. Steagul lui Sir William flutura pe catargul principal. In cabină, Sir William, Seratard şi Tyrer moţăiau ; acesta din urmă arăta ca un mort. Nostromul trăgea sirena din răsputeri, cerîndu-le celor care se înghesuiau la ponton să-i facă loc, să se dea la o parte din drum. Se auzeau strigăte de protest: Da aşteaptă-ţi, naibii rîndul şi diverse alte înjuraturi.' Sir William deschise ochii, îl chemă pe nostrom şi-i zise :

- Du-ne la cheiul lui Brock, iar cînd acesta încercă să protesteze că domnului MacStruan n-o să-i placă deloc lucrul acesta, Sir William tună : Fă ceea ce ţi se spune !

Ceilalţi tresăriră din somn şi se treziră, cu excepţia lui Tyrer, care mormăi ceva şi se întoarse pe partea cealaltă, Seratard se întinse şi îşi ascunse un căscat.

- A fost un dejun măreţ, William, ce peşte bun, spuse el şi adăugă în franceză fără să-şi dea seama : Aş fi preferat unt cu usturoi şi un sos de pătrunjel. Nu contează, bucătarul tău e englez, aşa că ce putem să-i cerem ?

- Este chinez, replică Sir William.

Intîlnirea se desfăşurase exact aşa cum plănuise. Nu fusese nici un fel de întîlnire. Sosiseră la timp la legaţie, aşteptaseră o jumătate de oră, apoi trimiseseră după guvernatorul local, iar Tyrer îi tradusese că nu ştiau unde se dusese seniorul Yoshi.

- E cumva bolnav ?

- Ah, îmi pare rău, nu ştiu, stăpîne...

- Stăpînul meu spune, întrebi de sănătatea seniorului Yoshi, spune lui că noi aici aşa cum el cerut. Cît de curînd doreşte, stabileşte altă zi.

Tyrer renunţase în mod deliberat la orice fel de politeţuri: Guvernatorul roşi, făcu o plecăciune ca în faţa unui superior; se scuză din nou şi dispăru în grabă, dezgustat de faptul că gai-jinii rămăseseră pe loc, evident, toate persoanele civilizate de aici pînă la Yedo văzuseră focurile şi presupuseseră că gai-jinii, cîţi mai rămăseseră, îşi lingeau rănile, îşi încărcau lucrurile în navă şi se pregăteau să ridice ancora definitiv. După ce plecă guvernatorul cu

suita lui, Sir William le propusese să ia un dejun uşor şi îl condusese pe Seratard în pivniţa bine garnisită.

- Avem dreptul să sărbătorim, Henri. Ce vrei să bei ? Zău că am avut noroc, noaptea trecută..., cu excepţia sărmanului Andre, bietul băiat.

- Da, ce păcat. Voinţa lui Dumnezeu, Seratard ridică din sprîncene, în timp ce examina etichetele. Ah ! Montrachet, '51; Două sticle ?

- Cel puţin două. Vine şi George cu noi. Am putea gusta şi un Margaux - îţi recomand recolta '48, Château Pichon-Longueville şi un Château d'Yguem.

- Perfect, păcat că nu avem brînzeturt Nu mai e nici o şansă să apară Yoshi ?

- Daca apare, nu-l mai primim.

- La întîlnirea de la club vorbeai de cina de asta seara. Vrei să discuţi ceva în mod special cu ceilalţi ?

- Da.

Pivniţa era răcoroasa şi plăcută. Pe un bufet de lîngă rafturi se aflau cîteva pahare. Sir William alese o sticlă de şampanie şi începu s-o deschidă.

- Cred că trebuie să susţinem că incendiul nu a fost chiar un dezastru - aşa cum. de fapt, a fost - şi să intensificam presiunile împotriva lui Sanjiro şi a capitalei lui, Kagoshima.

- Acuma ? Seratard era foarte surprins. Dar este foarte periculos să trimitem flota acolo acuma, cînd sîntem atît de descoperiţi, nu ? N-ar fi prea ispititor pentru ei ?

- Da, exact asta e ideea mea, Propunerea mea este să trimitem acolo numai navele de război britanice, să le ţinem pe ale tale şi pe ale ruşilor aici şi navele comerciale înarmate. Anulăm trimiterea trupelor de uscat pentru o eventuală debarcare şi trimitem numai puşcaşi marini. Recurgem la un simplu bombardament de pe mare, scoase dopul şi turnă, fn felul acesta, misiunea lui Ketterer ar fi mult mai uşoară. Nu i-a plăcut niciodată ideea unei debarcări. Acuma poate să romînă în golf şî să arunce cu obuze în ei. Sănătate.

Cei doi bărbaţi ciocniră Seratard rumega propunerea şi o examina pe toată părţile, încercînd să găsească vreo capcană, vreun loc în care adversarul său pusese mine pentru a compromite interesele Franţei. Nu găsi nici una. Dimpotrivă, în felul acesta îşi putea pune mai uşor în aplicare planul lui de perspectivă, de a intra în graţiile lui Yoshi, făcîndu-l pe acesta să înţeleagă că englezii erau nişte barbari, iar francezii nu. că Franţa - pe care el o confunda cu el însuşi - era cea in care se putea avea încredere pentru o relaţie mai de perspectivă.

- Minunată băutură, William. En principe, da, dar aş dori să mă consult şi cu amiralul meu,

- De ce nu ? Atunci uite cum o să facem,..'

Dejunul decursese foarte plăcut. Ajunseseră la timp pe navă şi acum Sir William ieşi vioi pe punte, în timp ce cute-rul era legat la cheul Brock, situaţie nemaiauzită pînă atunci: îl zări pe Gornt cu un funcţionar alături de nişte lăzi în apropierea treptelor cheiului.

- Sper că nu te superi, domnule Gornt, spuse el. Eu am comandat ancorarea aici, cuterul este sub pavilionul meu. nu al Casei Struan.

- Plăcerea e de partea mea, Sir William. Cum a decurs întîlnirea ?

- Ticălosul nu şi-a făcut apariţia, presupun că nu se aştepta să venim,

- Şi-a pierdut cinstea obrazului de aici pînă la Timbuktu.

- Cam aşa ceva.

Ceea ce şi dorisem, de fapt, îşi zise Sir William zîmbind acestui gînd şi arătă spre lăzi.

- Sper că nu pleci ?

- Nu, domnule, mă duc însă la Hong Kong în seara a-ceasta ca să aranjez să ni se trimită materiale de construcţie pentru noi şi pentru ceilalţi.

- Bună idee. Drum bun şi să te întorci cu bine.

Işi ridică pălăria, apoi porni împreună cu Seratard. Tyrer, bolnav de oboseală, se tîra în urma lor, aproape fără să-l bage în seamă pe Gornt.

- încarcă astea la bord, Periero, zise Gornt. Spune-i căpitanului că voi ajunge la bord la timp. O, bună, doctore.

Hoag venea grăbit, însoţit de cîţiva cull încovoiaţi sub povara unui cufăr şi a mai multor saci.

- Bună, Edward, am auzit că te îmbarci şi tu pe Atlanta Belle. Hoag îşi pierduse suflul şi era iritat, hainele îi erau murdare şi pătate de sînge, ochii înroşiţi. Poţi să-i rogi pe oamenii tăi să pună bagajele astea sus ? Mai am de reparat cîteva zeci de mîini şi de picioare şi nu ştiu cîte arsuri... Mulţumesc mult.

Porni grăbit înapoi, fără să aştepte un răspuns.

- Incarcă-le la bord, Periera, spuse Gornt ridicând din sprîncene.

Oare de ce se grăbeşte Hoag să plece atît de repede ? se întrebă în sinea lui. Totul era ambalat aşa cum trebuia şi făcuse totul pentru ca firma Brock să continue să funcţioneze bine şi în lipsa lui : aranjase căror negustori să li se ofere credit, cărora să li se refuze. A doua sau a treia zi reprezentanţii provinciei Choshu urmau să vină la discuţii în vederea unor livrări de arme - o afacere frumuşică pe care o făcea pe cont propriu şi şi-o rezerva pentru momentul cînd Brock se va duce la fund şi, tot aşa după cum plănuise, dobîndise spaţiul şi angajase personalul de aici... la preţuri convenabile, ca după incendiu. Rise in sinea lui de gluma asta bună. Mai era apoi şi concesiunea terenurilor carbonifere ale lui Yoshi, care, după cum auzise, putea fi transferată de la Struan la Seratard, prin recenta companie comercială a răposatului André Poncin, dar poate că se mai puteau face şi alte oferte. îl instruise pe zaraful lui să facă o astfel de ofertă în secret.

Periera rămînea să conducă treburile cît lipsea el. Cu o seară înainte, auzind de la Maureen că birourile lui Jamie ar-seseră, se gîndise să-l numească şef ad intérimar pe Jamie, dar, spre uimirea lui, în după-amiaza aceea Jamie îi mulţumise şi refuzase, spunînd că spera să-şi poată relua afacerile pe cont propriu. Jamie ar fi însemnat crema cremelor, îşi zicea el. Ei, nu contează, Jamie va prelua afacerile în locul meu cînd firma se va numi Rothwell-Gornt. işi pipăi buzunarul. Sigiliul lui Norbert era acolo, la fel ca şi cele două scrisori antedatate pentru Tess Struan. Centura cu bani, căptuşită cu mai

mult decît suficienţi dolari de aur şi argint mexicani pentru cheltuielile lui; Bun. Totul era în ordine.

Acum Angélique.

- Bună, Edward, spuse ea, intîmpinîndu-l cu un zîmbet cald.

Era pentru prima oară că îl primea în budoarui ei de la etaj. Ah Soh stătea lângă o frapieră şi observă că uşa de la dormitor era închisă, perdelele trase, deşi afară mai era încă lumină, lămpile cu ulei aprinse, toată încăperea foarte feminină, intimă, atitudinea ei rezervată, stranie. Gornt simţi că-i creşte încordarea.

- Vin alb, ca să mai schimbăm, spuse ea amabilă. La Doucette. Whisky, dacă vrei.

- Vin, te rog. Nu te-am văzut niciodată atît de frumoasă:

- Nici eu pe tine atît de chipeş, prietene. Te rog să' iei loc aici, lîngă foc.

Rochia ei de după-amiază, în culori de doliu, albastru şi negru, era nouă, croiala perfectă, cu un decolteu modest, pătrat, în jurul gîtului. Dar pentru plăcerea lui - şi a ei - îşi pusese în jurul umerilor un şal care avea un efect uimitor - ca o răsuflare a primăverii în această zi de ianuarie.

- Ah Soh, vin, spuse ea şi după ce văzu că le umpluse paharele îi porunci : Aşteaptă afară Cînd doresc, te chem !

Servitoarea pufni şi trînti neglijentă uşa în urma ei. Gornt spuse blînd :

- O să stea cu urechea lipită de uşă.

Angélique rîse :

- Ca să audă ce secrete ne spunem ? Dar ce secrete pot fi între noi ? Călătorie plăcută, Edward ! Angélique sorbi din pahar şi îl puse jos. Ţi-ai făcut toate bagajele ?

- Da, toate. Arăţi minunat şi eu te iubesc şi aş vrea să primesc un răspuns la întrebarea mea.

Evantaiul ei se deschise uşor şi ea începu să-şi facă vînt, folosindu-se de el aşa cum se cuvenea să se folosească de evantai o distinsă doamnă tînără, necăsătorită, în compania unui distins domn necăsătorit, cu reputaţii îndoielnice - pentru a tortura, pentru a flirta, pentru a promite şi a nu promite, pentru a da răspunsuri, pentru a le

evita, pentru întrebări pe care era periculos să le formuleze pe faţă. Evantaiul fîlfîi.

- Te admir foarte mult, Edward.

- Nu mai mult decît te admir eu pe tine. Dar spune : da sau nu ?

Evantaiul se închise brusc cu un plesnet. Apoi ea zîmbi şi deschise o cutie care se afla pe birou. Scoase un plic şi i-l întinse. Pe plic scria : Doamnei Tess Struan.

- Te rog să citeşti scrisoarea, i-o trimit cu Hoag la Hong Kong ca răspuns la scrisoarea ei.

Scrisul era foarte îngrijit :

„Dragă Doamnă Struan, Vă mulţumesc pentru scrisoare şi pentru generozitatea dumneavoastră,

Sînt de acord cu tot ceea ce aţi cerut : Jur în mod solemn şi consimt de bună voie să renunţ la orice fel de pretenţii în legătură cu averea fiului dumneavoastră, consimt să nu mai folosesc niciodată titlul de doamna Struan, sînt de acord că, fiind catolică, nu am fost niciodată căsătorită în conformitate cu legea bisericii mele, consimt să nu mai pun niciodată piciorul în Hong Kong decît în tranzit şi să nu încerc niciodată să iau legătura cu dumneavoastră sau cu familia dumneavoastră, sînt de acord să mă mut din acest apartament într-o săp-tămînă şi accept cu sincere mulţumiri oferta dumneavoastră de

a-mi deschide un cont de două mii de guinee anual pînă la moartea mea.

Spaţiul pentru semnătura ei era alb şi mai jos stătea scris: Verificat în privinţa autenticităţii semnăturii de Sir William Aylesbury, Ministru în Japonia."

Apoi urma alt spaţiu pentru semnătura lui şi data. Gornt privi la ea :

- Aşa ceva nu se poate. înseamnă să-i dai totul.

- Dar nu m-ai sfătuit tu să accept condiţiile impuse de ea?

- Da, dar să ajungi la un compromis, să renegociezi.

- Ah, da, îmi amintesc. Dacă eşti de acord, am să-l rog pe Sir William s-o parafeze acum, înainte să pleci. Doctorul Hoag mi-a promis s-o ducă diseară, cu nava ta, aşa că va fi acolo cînd vei sosi.

- Dar cred că îţi dai seama că asta înseamnă cedare totală - cum aş mai putea eu, sau oricine altcineva, să negocieze indiferent ce pentru tine ?

- Mai este o pagină.

Angélique o scoase din cutie, evantaiul se deschise şi începu să se mişte încet. încet. Gornt se concentra din nou. Scrisul nu era la fel de clar şi din loc în loc cerneala se întinsese - să fi fost oare pete de lacrimi ? se întrebă el.

Dragă Doamnă Struan, din raţiuni evidente, această a doua parte trebuie să fie separată, căci este vorba de o chestiune care ne priveşte numai pe noi două şi nu are nimic a face cu Sir William. Vă mulţumesc încă o dată pentru generozitatea dumneavoastră. Nu pot accepta amabila dumneavoastră ofertă de a primi încă o mie de guinee dacă mă căsătoresc sau, dacă, aşa cum spuneţi, mă recăsătoresc în termen de un an. Nu o pot accepta, pentru că nu am intenţia nici să mă recăsătoresc, nici să mă căsătoresc, cum vi se pare mai corect să spuneţi..,

Gornt privi din nou la ea, uimit :

- Asta e răspunsul pentru mine ? Evantaiul flutură.

- Termină de citit, zise ea.

Acum ochii lui străbătură în grabă toată pagina.

„In faţa lui Dumnezeu, nu pot să nu fiu convinsă că am fost căsătorită, deşi renunţ în public la orice fel de pretenţii legale, aşa cum am declarat mai sus. Nu voi lua pe altul...," nu vreau să vă jignesc, dar să mă căsătoresc din nou... nu.' Intenţia mea este să mă stabilesc cît mai curînd cu putinţă la Londra, căci mă simt mai mult englezoaică decît franţuzoaică,' limba mea maternă fiind mai degrabă engleza decît franceza,' intrucît mătuşa mea mi-a fost adevărata mamă.

Nu voi folosi niciodată numele de doamnă Struan, aşa cum am consimţit mai înainte, dar nu-i pot împiedica pe alţii să mi se adreseze în felul acesta. Sir William nu acceptă să mi se spună Angélique, sau Angélique Richaud şi insistă să semnez doamna Angélique Struan, născuta Richard, pentru că," după părerea lui şi în măsura în care

înţelege el legile englezeşti, acesta este, de fapt, numele meu legal, pînă mă voi recăsători."

- A spus el aşa ceva ? întrebă el sever.

- Nu, dar domnul Skye a spus că dacă va fi întrebat, va trebui să fie de acord.

- Ah ! Gornt dădu din cap gînditor, luă cîteva înghiţituri de vin, apoi continuă să citească mai încet şi cu mai multă luare aminte :

„Dacă vreuna din chestiunile de mai sus vi se pare inacceptabilă, vă rog să-mi spuneţi ce doriţi, transmiteţi-i scrisoarea domnului Gornt care mi-a spus că va veni din nou la dumneavoastră şi se va întoarce cit mai curînd aici. Voi semna totul aşa cum doriţi. Vi-l recomand cu toată căldura, a fost un foarte bun prieten al fiului dumneavoastră şi a fost foarte amabil şi cu mine - m-a sfătuit să accept condiţiile dumneavoastră binevoitoare, deşi domnul Skye a fost împotrivă.

A dumneavoastră sinceră, Angélique"

Gornt se lăsă pe spate, oftă adînc şi se uită uimit la ea;

- Este minunat, Angélique, superb. Eşti de acord cu tot ce a cerut ea, dar îi ţii sabia lui Damocles deasupra capului.

Evantaiul se opri brusc.

- Cum aşa ?

.- Plănuieşti să te stabileşti la Londra, aşadar să trăieşti sub legea britanică, ceea ce înseamnă o ameninţare latentă clară. Nu foloseşti niciodată cuvîntul „soţ", dar ameninţarea este acolo - mă pui pe mine în centrul scenei ca prieten al ambelor părţi într-o poziţie perfectă pentru negociere. Şi orice ar redacta ea pentru tine, ca să semnezi indiferent cît de perfid şi întortocheat ar fi textul, poţi să mai verşi alte lacrimi şi să semnezi, constrînsă, deci, şi vei cîştiga. Minunat ! Douăzeci şi patru de carate !

- Atunci pot să-l rog pe Sir William să-mî autentifice semnătura ?

- Da, spuse el, fermecat de ea, o fiinţă atît de inteligentă şi de îndrăzneaţă, atît de periculoasă, poate chiar prea periculoasă. Este şah mat,

- Cum aşa ?

- Tess este în siguranţă într-un singur caz : dacă te recăsătoreşti, or, tu ai blocat aceasta cale.

Deşi evantaiul se opri, ochii îl priveau pe deasupra lui. Apoi mişcarea reîncepu şi el îi înapoie scrisoarea, spunîndu-şi; diabolic de inteligent - pentru tine, dar nu şi pentru mine.

- Skye te-a sfătuit admirabil.

- Nu m-a sfătuit nimeni altcineva decît tine, ideea mi-a venit din ceea ce mi-ai spus tu.

Lui Edward, inima începu să-i bată mai tare.

- N-a văzut nimeni asta ?

- Nu. Şi n-o va vedea nimeni. Rămîne un secret între noi doi.

Gornt auzise „rămîne secret" şi se întreba unde poate duce asta. Era decepţionat, dar nu lăsă să se vadă. Focul din cămin trebuia înteţit, aşa că Gornt apucă vătraiul şi începu să scormonească în jar ca să cîştige timp de gîndire. în aer plutea încă puternic mirosul de fum şi ars, dar el nu simţea nimic, era concentrat numai asupra ei. Cum Dumnezeu de găsise stratagema asta ? Este absolut strălucitor, toate piesele sînt pe tabla de şah, pentru amîndoi. A cîştigat, a bătut-o pe Tess, dar noi am pierdut. Tot trebuie să négociez pentru ea şi acum sînt mai sigur ca oricînd că pot să ridic suma, dar Angélique nu a făcut nici o concesie şi a lăsat jocul deschis. Eu am pierdut. Nu voi avea parte de premiul cel mare : ea.

- Aşadar, răspunsul la întrebarea mea este nu, trebuie să fie nu ?

Numai evantaiul se mişca.

- De ce ? întrebă ea fără nici un fel de emoţie.

- Pentru că în momentul în care accepţi propunerea mea, pierzi jocul, îţi pierzi toată puterea asupra lui Tess Struan.

- Da, aş pierde-o.

Angélique închise liniştită evantaiul şi îl lăsă să se odihnească în poală. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui şi inten-i sitatea privirii nu-l slăbi deloc.

Pentru o clipă, Gornt se simţi ca hipnotizat, apoi mintea începu să-i lucreze febril şi o speranţă bruscă se revărsă ca un val peste el.

- Ai spus aş pierde, gîndeai că numai tu ai pierde puterea asta. Dar eu n-aş pierde ? N-aş pierde puterea ?

Acum Angélique îi zîmbea. Acesta era răspunsul.

Din nou Mono Lisa, îşi spuse el, ce ciudat cum i se schimba chipul, cum îmi închipui eu că se schimbă, cît de întortocheată este şi cît de vigilent va trebui să fiu ca să domesticesc dceastă mînză nărăvaşă. încă nu ştiu prea bine cum am să fac, dar un bărbat slab de înger nu va cuceri niciodată o femeie frumoasă. Avu nevoie de toată puterea voinţei lui ca să nu se clintească din loc.

- Te iubesc din toate motivele pentru care un bărbat iubeşte o femeie. Şi te iubesc şi pentru inteligenţa ta. Acum, în mod oficial, te rog să-mi spui : vreî să te căsătoreşti cu mine ?

- Da, spuse ea.

59

- Aleluia, spuse Gornt, cu inima uşoară, dar nu se clinti de lîngă cămin.

Evantaiul se opri.

- Aleluia ? murmură ea şi inima începu să-i bată ceva mai repede. Asta-i tot ?

- O, nu, dar mai întîi spune-mi care sînt condiţiile tale. Angélique rîse.

- Trebuie să fie şi nişte condiţii ?

- Am început să înţeleg cum iţi funcţionează mintea — cîteodată.

- Cînd te îmbarci pe Atlanta Belle ?

- In ultimul moment. Mai sînt atît de multe lucruri de de discutat.

- Da. Edward, copiii noştri vor fi crescuţi în religia catolică ? Ne vom căsători într-o bisercă catolică ?

- Este o condiţie ?

- O întrebare.

Gornt ridică din sprîncene, lăsîndu-şi mintea să alerge in sus şi în jos, vrînd însă să se mişte cu prudenţă în această mare plină de stînci.

- Nu văd de ce nu, spuse el. Eu nu sînt catolic, aşa după cum ştii, dar dacă aşa vrei tu, e foarte bine.

Ultima mutare a jocului încă îl mai ameţea.

- Aleluia ! Ce?

- O idee. numai atît ! O să vorbim imediat despre asta. Acum, să lăsăm gluma deoparte, spuse el dojenitor. Condiţii ? Ce este în căpşorul asta al tău minunat ?

Angélique se ridica in picioare. Se înălţă pe vîrfuri şi îi atinse buzele cu un sărut delicat. Buzele ei erau moi şi respiraţia parfumată.

- Iţi mulţumesc că m-ai întrebat şi iţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut deja pentru mine.

Edward îşi lasă mîinile pe şoldurile ei. Amîndoi observară că trupurile li se potriveau perfect, deşi nici unul nu voia să recunoască.

- Condiţiile ?

- Spune-mi tu care sînt, Edward.

Acum, după ce răspunsese la întrebarea principala şi ii dăduse soluţia, nu se mai grăbea.

- Am să ghicesc trei dintre ele, spuse el amuzat şi dacă am' dreptate mi le spui tu pe celelalte.

- De acord.

li făcea plăcere să-i simtă trupul tare lipit de al ei. Şi la fel de mult îi plăcea şi lui rotunjimea şoldurilor ei lipite de el, ceea ce-l împiedica să se concentreze. Fără nici un efort. A-tenţie, acesta este atuul si major şi jocul a ajuns în stadiul cel mai periculos : stabilirea viitorului. La naiba ! E destul de uşor să faci sărutul să devină ceva mai serios, apoi să o răstorni şi s-o duci pe patul din camera de alături şi să pierzi - indiferent care ar fi rezultatul - chiar înainte de a ajunge pînă la uşă. Era mai excitant pentru el să se stăpînească, să aştepte momentul perfect - la fel ca şi cu Morgan Brock - să accepte faptul că o dorea pătimaş şi să-l lase de o parte, să încerce în schimb să-i împrumute gîndurile lui în minte. Trei condiţii ? Eu ştiu cel puţin cinci, îşi zise el, dorind să cîştige, simţind nevoia să ciş-tige.

-Nu-i neapărat în această ordine, zise el. Una ar fi să renégociez cu succes şi să ridic suma la cel puţin, să zicem, patru mii pe an. Alta a fi să petrecem un timp la Londra şi la Paris, să zicem o lună la fiecare doi ani, şi punînd la socoteală., şi timpul cît durează călătoria, vreo şase luni în total. Apoi, banii din fondul lui Tess, indiferent cît va fi acesta, vor rămîne sub controlul tău, nu al meu.

Văzu că ochii încep să-i danseze şi Edward ştiu că a cîş-tigat. '

- Şi incă o alta condiţie; că frebuie să te iubesc la nebunie pentru totdeauna.

- Eşti aşa de deştept, Edward, ştiu că vom fi foarte fericiţi - zimbetul acela straniu reveni pe chipul ei. Insă cinci mii ar fi mai bine decît patru, şi două luni mai bine decît una.

- Am să încerc să ajung la cinci, deşi nu pot să promit, spuse el imediat, şi sînt de acord cu două luni la Paris, restul rămînînd aşa. Ce mai este ?

- Nimic important. Vom avea nevoie de o casă la Paris; dar cînd o vei vedea ai s-o îndrăgeşti şi tu. Nimic altceva, decît promisiunea că mă vei iubi.

- Nu e nevoie să-mi ceri asta, dar îţi promit.

Braţele lui se strînseră în jurul ei, ea se rezemă de el simţindu-se protejată, deşi nu era foarte sigura de el.

- Eşti mai atrăgătoare decît oricare altă femeie pe care am cunoscut-o, zise el. Asta e destul de grav, dar ai şi o minte uluitoare, iar stratagemele tale - nu, nu e un cuvtnt potrivit -sclipirile tale de geniu,; - pentru o clipa o ţinu departe de el şi privi adînc în ochii ei. Eşti uluitoare. Ce idee !

Angélique zîmbi şi nu-i îndepărtă braţele.

- Care ?

- Căsătoria catolică.

- Ah !

- Da, ah ! Gornt rise. Tînăra mea doamnă isteaţă, este soluţia visurilor tale, pentru că, împreuna cu scrisoarea ta, am înţeles dintr-odată ce hotărîre ai luat : o căsătorie catolică te îndepărtează pentru totdeauna din calea lui Tess, Pentru Tess, o căsătorie în biserica catolică anulează complet căsătoria protestantă contractată pe mare, indiferent cît de legală ar fi ea, indiferent cît de legală este ea în faţa legii britanice.

Angélique chicoti, cuibărindu-se la pieptul lui.

- Adică vrei să spui că ai putea să mă convingi să mă căsătoresc cu tine şi după aceea, în calitate de protestant eşti gata să faci un asemenea sacrificiu şi atunci fără îndoială femeia va fi fericită să-ţi

dea tot ce doreşti, pentru noi amîndoi. dacă cererile sînt rezonabile Nu ?

- Da. Gornt oftă. Ce cerere ai in gind ?

- Nu foarte multe, dar Malcolm mi-a explicat o dată importanţa acestui Jockey Club, atît la Shanghai cît şi la Hong Kong şi mi-a spus că, atît la Shanghai cît şi la Hong Kong, cei mari din lumea afacerilor aici se adună. Prin influenţa ei ai putea să obţii postul de administrator al unuia din ele şi un loc în consiliul de administraţie al celuilalt. Nu ?

Gornt rîse şi o îmbrăţişă.

- Eşti grozava, doamna. Pentru asta sînt gata să devin şi eu catolic.

- Nu e nevoie, draga Edward.

- O să-ţi placă Shanghaiul. Acum ascultă şi condiţiile mele.'

- Oh ?

Fu încîntat să vadă o umbră de îngrijorare în ochii ei, îşi ascunse plăcerea şi arboră o Înfăţişare mai sobră. N-am nevoie să stabilesc nici un fel de condiţii prealabile, orice soţ are anumite drepturi inalientabile. cum ar fi posesiunea tuturor bunurilor materiale ale soţiei. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru a-ceastă lume a bărbaţilor.

- Prima condiţie este să mă iubeşti din toată inima şi din tot sufletul.

- O, mă voi strădui, şi mă voi strădui să fiu cea mai bună nevastă din lume, îl strînse mai tare în braţe. Altceva ?

Simţi în vocea ei o umbră de îngrijorare şi rîse :

- Asta-i tot, în plus să mă laşi să te învăţ bridge şi mah-jong - şi nu vei mai avea niciodată nevoie de bani pentru rochii, nici de la mine nici de la altcineva.

Angélique îl privi o clipa, apoî se întinse spre el. Sărutul pecetlui tîrgul, apoi el se eliberă, simţindu-se prea încins.

- Abia mai pot aştepta, Angélique.

- Şi eu la fel.

'— Acum trebuie să ne facem un plan, nu avem prea mult timp. Mai întîi, obţine semnătura lui Sir William, cît mai repede cu putinţă,

Iubita mea, sînt atît de fericit că ai acceptat propunerea mea de căsătorie.

Angélique simţea că-i vine să toarcă de fericire, ca o pisică.

- Sînt mai fericită decît pot spune. Când te întorci rămî-nem aici sau mergem la Shanghai ?

- La Shanghai, cît mai repede..., imediat ce Brock . se duce la fund

Edward o sărută pe nas.

- Ah, Brock. Eşti sigur ? Eşti sigur în legătură cu ei ? Tot viitorul nostru, totul, totul depinde de asta, nu-i aşa ?

- Şi de Tess, dar, sigur, dovezile mele sînt suficiente şi veninul ei va cimenta prăbuşirea lor - şi ea trebuie să-şi fi dat seama de asta, căci altfel n-ar fi făcut nici măcar această ofertă mizerabilă. Dar chiar şi aşa, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, însă şase luni - de atîta timp am nevoie ca să te duc la Shanghai - reputaţia ta trebuie să fie neîntinată, Rothwell-Gornt trebuie să fie pus pe picioare, la fel şi finanţele tale — trebuie să ne purtăm numai ca nişte buni prieteni. Te ador. în loc de răspuns, îl strînse din nou în braţe,

- Ai obiceiul să semnezi un contract de căsătorie ? întrebă el.

- Nu. Dar dacă vrei, putem semna.

Edward remarcă zîmbetul care ascundea şi promitea şi ascundea.

- Nu e nevoie, nu-i aşa ? Sîntem legaţi unul de altul, viitorul nostru e comun, sîntem o singură entitate chiar de pe acum. Succesul depinde de acţiunea noastră comună şi de mine. Nu uita că Tess este abilă, vicleană şi nu se va lăsa păcălită, cu ea, tîrgu-i tîrg. Dar chiar şi aşa, îţi promit că vei obţine ceea ce doreşti.

Da, voi obţine, îşi zise ea.

Profund şocat, Sir William puse ultima din paginile scrise de André pe masă. Toate erau scrise în franceză chiar de mîna lui André.

- Dumnezeule, murmură el şi se foi în vechiul lui scaun uzat şi confortabil.

încăperea era plăcută, în cămin ardea un foc vesel, perdelele erau trase ca să-l ferească de curent. Sir William se ridica în picioare. Se simţea foarte bătrîn îşi turnă ceva de băut, apoi privi fără să-i vină

să creadă la teancul de hîrtii din faţa lui, se aşeză din nou jos şi începu să le răsfoiască. Ultima parte a scrisorii tatălui Angelicăi, bine lipită şi care sugera clar o stratagemă bine calculată pentru a-l trage în cursă pe Malcolm Struan, alte pagini prezentau detalii şi date cu privire la violul asasinului ronin de la Kanagawa şi moartea suspectă de la legaţia franceză, numele mamei-san care furnizase medicamentul, cum se plătise pentru el cu „cerceii pierduţi" şi cum André ieşise cu barca în largul mării ca să distrugă probele - cîteva prosoape, ierburile şi una dintre sticle, căci cealaltă rămăsese ca dovadă şi aştepta acum în sertarul biroului lui de la legaţie.' In scrisoarea de însoţire a documentelor, André spunea :

Sir William, in momentul in care citiţi aceasta, eu sînt deja mort. Aceste dovezi urmează a fi folosite în cazul în care voi muri de moarte violentă. Recunosc deschis că m-am folosit de ceea ce ştiam pentru a extorca bani de la Angélique, da, pentru a o şantaja, dacă vreţi să folosesc acest cuvînt, dar şantajul este un instrument diplomatic de care şi dumneavoastră îl folosiţi, pe care îl folosim cu toţii. Vă ofer aceste informaţii pentru că s-ar putea să fiu asasinat, sau să se aranjeze în aşa fel incit moartea mea să pară accidentală, nu neapărat de către ea, dar din cauza ei, cu ajutorul ei - şi un alt adevăr-este şi faptul că sînt destui care ar fi gata să comită o crimă de dragul ei (Babcott, McFay, Gornt) - din cauza faptului că sânt singurul care ştiu şi am participat la... „crimele" ei, deşi cuvîntul este prea tare... Din cauza manevrelor ei am devenit o ţintă.

Paginile acestea vă oferă dovezile necesare pentru a-l prinde pe făptaş şi pentru a-l găsi pe adevăratul vinovat în cele din urmă. Nu nutresc nici un fel de sentiment de ură faţă de Angélique, m-am folosit de ea aşa cum am avut nevoie, dar nu m-am culcat niciodată cu ea. Dacă moartea mea pare accidentală, s-ar putea să nu fie. Iar dacă este, aşa să fie, mi-am făcut ultima spovedanie (deşi nu i-am spus nimic din toate acestea părintelui Leo) şi pornesc înaintea dumneavoastră in marea aventură -la fel de întinat ca cel mai mulţi dintre noi, mult mai întinat. Dumnezeu să-mi ajute. De ce v-am dat dumneavoastră toate acestea şi nu lui Henri ? Chiar aşa, oare de ce ?

Scrisoarea era semnată şi se încheia brusc.

- Chiar aşa, de ce mie ? murmură Sir William, şi cum s-a putut ca această fată atît de alunecoasă să ascundă toate acestea atîta timp, să le ascundă şi faţă de Malcolm Struan,' pentru numele lui Dumnezeu ? Faţă de George şi Hoag, pentru numele lui Dumnezeu ? Este imposibil, absolut imposibil, André şi-a pierdut minţile şi totuşi...

In afară de scrisoarea tatălui ei - dar şi aceea, scoasă din context ar putea fi o exagerare a realităţii - restul sînt numai părerile lui André, dacă nu mărturiseşte şi ea. Poveştile astea pot fi o emanaţie a unei minţi bolnave. Sigur că şi el o dorea, de cîte ori nu observase cum i se scurgeau ochii după ea şi mai e şi întîmplarea aceea ciudată cînd Vervene l-a găsit la ea în cameră, Şi ce curios este că a folosit cuvîntul „întinat", aşa pe şleau cînd, chiar aşa şi era, sărmanul de el.

Avu un fior. Seratard ii şoptise secretul lui André. Sifilisul era endemic în toate straturile societăţii, în toate oraşele, orăşelele şi satele, la St. Petersburg, Londra, Paris, în palate la fel ca şi în cele mai prăpădite zone din Casbah, se putea lua în orice casă de tîrfe, sau de la orice Doamnă a Nopţii, în China sau în Lumea Plutitoare de aici.

Ah, André, de ce-a trebuit să-mi dai mie toate astea ? E curios că ai murit aşa cum ai murit, mînă în mînă cu fata pe care ai cumpărat-o ca s-o distrugi. Ce nenorocire ! Numai ca noi sîntem înclinaţi să credem că aceasta a fost alegerea ei. Moartea ta a fost un accident. Oare ! Henri nu este sigur.

- Este foarte curios, William, îi spusese Henri în. dimineaţa aceasta. Trupurile, sau, mai bine zis, scheletele, ca să fim mai exacţi, stăteau în aşa fel încît păreau morţi înainte de izbucnirea incendiului, nu se vedea nici un semn că ar fi încercat să scape, la nici unul din ei. Unul lîngă altul, mînă în mînă. Sînt uimit pentru că, cu toate păcatele lui, André era un om de viaţă, o fire de supravieţuitor, iar in caz de incendiu acţionezi din instinct şi te străduieşti să scapi, nu rămîi acolo, nu se poate, nu e posibil.

- Şi atunci care e răspunsul ?

- Nu ştiu. S-ar putea să fie vorba de o înţelegere de sinucidere care să se fi încheiat între ei doi înainte de izbucnirea incendiului. Otrava, nimic altceva nu s-ar fi potrivit. E drept că în ultima vreme devenise morbid, pînă aproape de limita nebuniei şi avea nevoie

disperată de bani ca să plătească pentru fata aia. Dar, dincolo de toate acestea. André sinucigaş ? Poţi să crezi aşa ceva ?

Nu, André nu, îşi zise Sir William. A fost otrăvit, au fost otrăviţi amîndoi. Iată, acum există un motiv pentru crimă. Durn'^ nezeule mare, e oare posibil. Da, este. Oare cine ?

Posomorit şi foarte tulburat, închise ochii. Cu cît încerca mai mult să răspundă la întrebare cu atît devenea mai tulburat. Uşa se deschise în linişte. Valetul lui Numărul Unu intră in încăpere, vru să-l salute, dar văzu paloarea şi îngrijorarea de pe chipul stăpînului şi ridică din sprîncene, îşi închipui că aţipise, aşa că îi turnă un whisky şi îl aşeză fără zgomot lîngă el, pe masă. Işi aruncă ochii pe scrisoarea lui André care era deasupra teancului apoi părăsi încăperea la fel de neauzit precum intrase. Cîteva clipe mai tîrziu se auzi o bătaie în uşă. Sir William tresări şi se trezi. Babcott îşi băgă capul înăuntru :

- Ai o clipă ?

- O, bună, George, desigur. Sir William puse hîrtiile într-un dosar conştient de fascinaţia pe care ar fi putut s-o trezească, la loc, vrei ceva de băut ? Ce s-a întîmplat ?

- Nimic, Babcott arăta mai obosit ca niciodată. Nu stau, am venit numai să-ţi spun că mă duc să dorm cîteva ore. Pînă acum bilanţul indică trei oameni din Mahalaua Beţivanilor, un barman australian şi doi vagabonzi, nu aveau nici un fel de hârtii - s-ar putea să mai fie şi alte trupuri printre ruine, dar tine ştie cînd vom termina de curăţat zona. Se pare că nimănui nu-i pasă prea mult de asta.

- Ce se aude cu satul şi cu Yoshiwara ?

- Acolo nu vom şti niciodată nimic, Babcott căscă. Se pare că ei consideră statisticile de felul acesta un fel de secret naţional. Nu le putem face o vină din asta, noi sîntem străini. Cred că nu au fost prea mulţi morţi, la fel ca şi in Yoshiwara noastră. Ai auzit că fiecare han are o pivniţă de refugiu ?

- Foarte deşteaptă treabă. Ar trebui să facem şi noi la fel.

- Imi pare rău de André..., spuse Babcott şi lui Sir William îl veni imediat în minte un alt gînd..., am avut mare noroc că n-au fost surprinşi acolo mai mulţi din oamenii noştri. Nu ştiu cum a reuşit Phillip să scape cu viaţă. William, este foarte şocat de pierderea fetei,

ce-ar fi să-i dai cîteva săptămîni de concediu, să-l laşi să se ducă la Hong Kong sau la Shanghai ?

- Munca e cel mai bun remediu şi, oricum, am nevoie de el aici.

- Poate că ai dreptate, alt căscat. Dumnezeule, ce obosit sînt. Ştii că Hoag pleacă cu nava din seara asta ?

- Mi-a spus ceva mai devreme. Zicea că te-a întrebat şi ai spus că nu ai nevoie de el. Presupun că Tess i-a poruncit s-o informeze imediat ce va afla... dacă e însărcinată sau nu.

- Da. Dar e vorba şi de o chestiune personală ; l-a apucat dintr-odată dorinţa de a pleca în India, e convins că acolo îşi va găsi fericirea. Sper şi eu, căci e un doctor bun, vorbeşte prea mult, ridică din sprîncene şi îşi ascunse alt căscat. Ţi-a spus ce era în scrisoarea lui Tess ?

- Către Angélique ? Nu. Mi-a spus că nu i-a arătat-o. E greu să te descurci în toată chestia asta, spuse Sir William privindu-l intens. A fost şi Skye pe aici mai devreme, nici el n-a zis nimic, numai că Angélique mă ruga să-i certific autenticitatea semnăturii pe o scrisoare pe care i-o trimite lui Tess Struan.

O parte din oboseala lui Babcott se spulberă.

- Eu nu voi face decît să certific autenticitatea semnaturii. Sincer să fiu, nu vreau să ştiu despre ce e vorba.

Babcott ofta şi cască din nou.

- imi pare aşa de rău pentru ea, aş dori s-o pot ajuta," să fac ceva, orice..., o fată aşa de drăguţă şi aşa de nedrept lovită. Şi ea, şi Malcolm. Ei, păi mă duc, mă bucur că Angeligue încă nu ne părăseşte, o să fie o soţie minunată pentru cine o va lua. Ne vedem peste cîteva ore.

- Somn uşor şi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Apropo; puse Sir William, căci nu voia să-l lase să plece, dar se temea în acelaşi timp că va fi tentat să-i arate confesiunea lui André ca să-i ceară un sfat.

- Cînd îl mai vezi pe Anjo ?

- Peste o săptămînă sau două, după ce termină tot laudanumul - fără el va fi un om extrem de nefericit.

- Nu mai are nici o speranţă ?

- Nu. Nu mai rezistă decît cîteva luni, analizele sînt foarte precise. E putred tot pe dinăuntru. Omul nostru e Yoshi, urmă încă un căscat dureros. Crezi că Anjo a pus focul, Yoshi, sau amîndoi ?

Il urmări cu privirea pe Babcott care se îndrepta anevoie spre uşă.

- George, din punct de vedere medical, dacă o femeie este sub efectul sedativului, ar putea un bărbat s-o violeze şi ea să nu ştie ?

Babcott clipi din ochi şi se întoarse brusc. Oboseala îi dispăruse ca prin farmec.

- Dar de ce naiba întrebi asta ?

- Mi-a venit aşa, în minte, cînd ai vorbit de laudanum. Acum cîteva zile Sergheiev mi-a ţinut o teorie despre droguri, despre părţile lor bune şi despre cele rele. Spune-mi, s-ar putea întîmpla aşa ceva ?

După o pauză, Babcott dădu afirmativ din cap, fără să creadă pretextul lui. Ştia cît de subtilă este mintea lui Willie şi se întreba oare ce se ascunde sub această întrebare, dar era prea inteligent ca să mai întrebe încă o dată.

- Dacă doza a fost suficient de mare şi bărbatul nu s-a purtat ca un sălbatic, da, se poate, nu e nici o problemă.

Mai aşteptă puţin, dar Sir William se mulţumi doar să dea din cap gînditor, aşa că Babcott făcu un semn cu mîna şi ieşi. Sir William deschise încă o dată dosarul. Degetele îi tremurau în timp ce citea scrisoarea de însoţire a lui André;

Este cit se poate de clar. Drogul din Kanagawa este cel oare a declanşat lanţul evenimentelor, drogul lui George. Dacă s-ar fi trezit, omul acela ar fi omorît-o, în privinţa asta nu încape nici un dubiu. Aşadar, a fost salvata, dar distrusa. Dar, oare, de ce n-a ucis-o omul acela şi a lăsat-o în viaţa ? Nu are nici o logica, oricum ai luat-o. Şi ce s-a întîmplat la legaţia franceza a doua oară, cînd s-a întors ? Daca n-ar fi fost George..

Şi George ? Dacă i-a putut da un drog atît de puternic ca s-o ajute să doarmă, să-şi păstreze minţile, sigur că putea la fel de uşor să-i facă acelaşi lucru şi lui André, ca să îndepărteze un şantajist de

lîngă femeia pe care o iubeşte in mod clar. O supradozã din acelaşi drog ?

George Babcott ? Dumnezeule' mare, se vede că am început să-mi pierd minţile. Imposibil să facă el una ca asta !

Oare, chiar aşa ?

Şi Angélique, imposibil să fi făcut ea toate astea ! Oare, chiar aşa ? Ce dracu să fac ?

60

- Vă rog să mă scuzaţi, domnule, spuse Bertram, domnişoara Angélique este aici,

- Pofteşte-o înăuntru Apoi poţi pleca. Ona este la nouă, Ai grijă ca Belle să nu plece fără depeşele mele.

- Da. domnule. Este numai dînsa, domnul Skye n-a venit. Sir William se aşeză mai comod pe scaunul lui vechi ; era obosit şi nu se simţea bine Dosarul lui André era pe masă, cu faţa în jos.

Angélique intră, la fel de atrăgătoare fizic ca întotdeauna; dar cumva schimbată, diferită. Chipul ei era liniştit şi arboră o expresie pe care n-o putea descifra. Purta o jachetă, bonetă şi mănuşi. Negrul îi vine bine, îşi zise el, iî scoate în evidenţă albeaţa pielii, este atît de tinără şi de frumoasă, mai frumoasă decît Vertinskaia Curios, oare a plîns ?

- Bună seara, Angélique, cum te mai simţi ?

- Oh, foarte bine, mulţumesc, spuse ea, cu o voce egală,' echilibrată. V-a spus domnul Skye că aş dori să-mi autentificaţi o semnătură în seara aceasta ?

- Da.

Sir William se duse spre biroul lui neputîndu-se concentra cum trebuie din cauza imaginilor pe care i le sugerase André atît de viu.

- Eu.,., te rog, ia loc, Angélique se conformă şi în timp ce Sir William se uita la ea, o altă umbră trecu peste ochii ei frumoşi. Ce s-a întîmplat ? întrebă el blînd.

- Nimic, eu... în după amiaza aceasta am auzit despre André că a fost omorît. Aş fi venit mai devreme dar..., cu un efort vizibil alungă gîndul acesta, scoase un plic din poşetă şi întinse hîrtia pe masă.

- Cum trebuie să semnez vă rog ?

Sir William îşi încrucişa degetele, tulburat din nou, atît de repede, căci spectrul lui André invadase încăperea - nu din dorinţa lui,

- Nu ştiu foarte sigur. Am înţeles de la Skye că ai fost de acord cu Tess Struan, printre alte condiţii, să renunţi şi la titlul de „doamnă" ?

- Vă rog, puteţi să citiţi scrisoarea dacă doriţi, spuse ea calm.

- Mulţumesc, dar nu este necesar, zise el, rezistînd impulsului copleşitor de a citi scurtul document. Ceea ce stabiliţi între voi două nu e treaba mea, decît dacă ai nevoie de sfatul meu.

Angélique dădu din cap, absentă.

- Atunci. Skye are o teorie cu privire la legalitate, nu sînt foarte sigur dacă e corect, dar nu văd nici un inconvenient. Renunţi la titlul de „doamnă" pentru totdeauna. Dar, aşa cum a subliniat el pe bună dreptate, asta numai după ce vei fi semnat, aşa că cel mai bine ar fi să semnezi doamna Angélique Struan, născută Angélique Richaud şi în felul acesta se acoperă toate posibilităţile.

Sir William o urmări cum se concentrează, în timp ce capul îi era plin de povestea aceea cutremurătoare pe care i-o istorisise André de dincolo de mormînt. Nu se poate să fi ascuns atît de multe de noi, e imposibil.

- Iată, zise ea. S-a făcut.

- Mă simt obligat să te întreb : eşti sigură că faci ce trebuie - nimeni nu te obligă să semnezi acest document, indiferent ce ar conţine el.

- Semnez liberă şi nesilită de nimeni, Ea..., ea mi-a oferit un aranjament, Sir William, Adevărul este că..., adevărul este că e foarte corect. Unele din clauze nu sînt bine formulate, dar se pot ameliora, poate se vor ameliora, dar Malcolm era fiul ei, are dreptul să fie îndurerata şi... nedreaptă.

Angélique se ridica, puse scrisoarea în poşetă dorind să plece cît mai repede, dar să şi rămînă în acelaşi timp.

- Mulţumesc.

- Mai stai puţin. Ai fi de acord să cinăm mîine seară îm-preună, cîţiva dintre noi ? Mă gîndeam să-i invit pe Jamie şi pe domnişoara Maureen.

- Da, sigur, vă mulţumesc, aşa cred, dar eu..., sînt foarte drăguţi şi ea e atît de dulce. Se vor căsători, ce credeţi ?

- Dacă n-o ia, e un prost, o să i-o sufle imediat alţii. Înainte să se poată stăpîni, spuse :

- Ce păcat de André, nu-i aşa ? Ţi-a spus Henri cum o fost găsit ?

Văzu cum ochii fetei se umplu brusc de lacrimi şi îşi pierde controlul.

- Iartă-mă, n-am vrut să de întristez.

- Nu m-aţi întristat, sînt deja atît de tristă..., nu pot., încă nu pot..., Henri mi-a spus cam acum o oră, cum ea şi André, împreună..., a fost voinţa Domnului, atît de trist, dar şi de minunat.

Angélique se aşeză şi îşi şterse lacrimile, amintindu-şi cum fusese mai-mai să leşine, iar după ce plecase Henri fugise la biserică şi îngenunchease în faţa statuii Fecioarei Maria —; biserica se schimbase mult, arăta urît fără acoperiş, dar luminările erau aprinse ca întotdeauna, era pace ca întotdeauna. Şi adusese mulţumiri sincere, frenetice, pentru că fusese eliberată din această robie, şi cu o revelaţie bruscă, din toata inima, mulţumi şi pentru că fusese eliberat şi el de chin şi el, André, la fel ca şi ea. „Acum înţeleg. O, Maică prea fericită, mulţumesc că ne-ai binecuvintat, mulţumesc că te-ai milostivit de mine şi că te-ai milostivit de el, el este cu ea şi este îm-păcat, el care nu a cunoscut împăcarea pe pămînt, dar acum este liniştit în braţele tale, s-a făcut voia ta..."

Ochii ei abia dacă îl mai zăreau pe Sir William prin perdeaua de griji şi recunoştinţă.

- Henri mi-a vorbit despre boala lui André. Sărmanul om,' ce cumplit lucru să fie aşa de tare îndrăgostit, căci aşa era, ştiţi şi dumneavoastră. André a fost drăguţ cu mine şi, ca să fiu sinceră, zise ea simţind nevoia să spună adevărul cu voce tare, a fost şi îngrozitor, dar mi-a fost, totuşi, prieten. Era pur şi simplu nebun după Hinodeh,

pentru el nu mai conta nimic altceva, aşa că trebuie iertat. Aţi văzut-o vreodată ?

- Nu, niciodată, nici măcar nu ştiam cum o cheamă - deşi Se hotărîse să lase treburile baltă, Sir William nu se putu stă-pini şi întrebă : De ce a fost îngrozitor ?

Angélique luă batista şi-şi şterse lacrimile, vorbind apoi cu o voce tristă, dar fără supărare.

- André ştia de tatăl şi de unchiul meu şi s-a folosit de ceea ce ştia şi de alte lucruri ca să mă facă datoare faţă de el şi îmi cerea mereu bani pe care eu nu-i aveam şi îmi făcea promisiuni nebuneşti şi, ca să fiu sinceră, mă şi ameninţa.

Privi întrebător spre el şi în ochii ei nu se vedea nici urnă de viclenie, căci era sinceră şi recunoscătoare lui Dumnezeu şi Sfintei Fecioare pentru că-i eliberase, pe el şi pe ea, iar trecutul murise o dată cu el, cu toată murdăria lui.

- Aşa a fost voia Domnului, spuse ea înflăcărată. Sînt tristă şi bucuroasă. Oare de ce nu putem uita cele rele şi să ne amintim numai de cele bune. E destul rău pe lume şi aşa, nu credeţi ?

- Da, aşa este, spuse el cu o compătimire nedisimulată, avînd în ochi portretul Vertinskăi. O, da !

Această clipă de emoţie atît de rară la el, îi atinse o coardă din suflet şi, înainte să-şi dea seama ce face, îşi expuse temerea cea mai profundă :

- Dumneavoastră sînteţi un om înţelept şi trebuie să spun lucrul acesta cuiva, mă simt mai curată ca oricînd, dar mă necăjesc din cauza lui Malcolm al meu, nu mai am nimic de la el, nici fotografia aceea la doguerotip. N-a ieşit, nici un portret, nimic, şi parcă îl uit pînă şi trăsăturile. Cu fiecare zi mai mult. Mi-e teamă, spuse ea cu lacrimile şiroind în tăcere, şezînd în faţa lui fără putere să se mişte. E ca şi cînd nici n-ar fi existat vreodată, şi toată această călătorie lungă în spaţiu şi în timp şi Yokohama, sînt toate ca un... théatre macabre. Sînt căsătorită, dar nu sînt căsătorită, sînt acuzată de lucruri înfiorătoare care nu s-au întîmplat niciodată şi pe care nu le-am gîndit şi nu le-am intenţionat niciodată, nevinovată, dar şi vinovată, sînt urîtă de Tess, cînd eu n-am vrut să fac decît bine, cît mai mult

bine pentru Malcolm, o, da, ştiam că este o partidă excelentă şi că tatăl meu nu-mi putea oferi nimic, că eu nu eram o partidă, aşa presupun, dar n-am făcut nimic ca să-l constrîng, sau să-l ademenesc, el m-a iubit şi a vrut să se căsătorească cu mine, iar eu m-am străduit din răsputeri să-i fie

cit mai bine, jur că aşa am făcut, şi acum, cînd el a murit, mă străduiesc să fiu cît mai înţeleaptă, dar sînt singură şi el s-a dus şi eu trebuie să mă gîndesc la viitor şi mi-e frică, sînt înspăimîntată, eram un copil cînd am venit aici, acum sînt atît de schimbată, totul

s-a desfăşurat mult prea repede, şi cel mai rău este că nu pot să-mi amintesc chipul lui, îmi scapă din memorie şi dispare, sărmanul Malcolm.

61

Era în amurg, la marginea Ţării Nimănui. La adăpostul unei case pe jumătate refăcute din sat, se mişcă o umbră. Apoi încă una. Doi oameni se strecurau furiş şi aşteptau. Undeva, în mijlocul adăposturilor şi şoproanelor ridicate provizoriu pe locul satului şi printre colibele reconstruite parţial se auzi un copil scîncind, dar fu imediat făcut să tacă,

Acolo unde fusese cîndva Ţara Nimănui, acum se înălţau grămăjoare şi văi de gunoaie, cele mai multe arse. Ceea ce mai rămăsese se afundase mai adînc în pămînt şi acum totul era acoperit cu un strat de cenuşă, deasupra căruia se înălţau fuioare de fum. Numai marginea de cărămidă a puţului se vedea foarte bine. Prima umbră se dovedi a fi a lui Phillip Tyrer, care alergă spre gura puţului, fugind aplecat şi aşezîndu-se apoi pe vine lingă el.

Examina cu grijă împrejurimile, După cîte işi dădea seama; nu-l văzuse nimeni. Dincolo de drum, Mahalaua Beţivilor nu era decît o grămadă de resturi fumegînde şi forme contorsionate, cîteva focuri izolate încă se mai puteau zări, pe alocuri se vedeau şoproane şi adăposturi temporare din pînză de cort; Erau şi cîţiva bărbaţi pe acolo, cei mai mulţi zgribuliţi de frig şi certăreţi, aşezaţi pe butoaie răsturnate şi beau bere încălzită şi băuturi tari.

Phillip se aplecă cu grijă pe deasupra marginii puţului şi fluieră. De jos se auzi un fluierat de răspuns. Phillip se aşeză din nou pe vine

şi dădu drumul unui căscat nervos. Intr-o clipă, o mînă se apucă de cărămizile de sus. Apăru apoi capul lui Hiraga. Phillip îi făcu semn să se apropie. Hiraga se aşeză pe vine în tăcere, alături de el, apoi apăru şi Akimoto. Amîndoi purtau haine vătuite şi kimonouri peste pantaloni largi şi îşi

duceau săbiile camuflate în hainele de schimb. Se aşezară îngrijoraţi pe vine în momentul în care trei bărbaţi de pe partea Mahalalei Beţivilor începură să traverseze drumul în apropierea locului unde fusese aleea şi o luară apoi în jos, spre resturile depozitului. Unul din ei fredona un cîntec marinăresc. Mult timp după ce oamenii dispărură din vedere, vocea lor baritonală mai continua încă să fie adusă de vînt.

- Urmează-mă, dar ai grijă !

Tyrer fugi înapoi spre sat şi se opri alături de celălalt bărbat care stătea la adăpostul unei case pe jumătate refăcute : Jamie McFay. Cînd fură siguri că nu-i ameninţă nici o primejdie, Hiraga şi Akimoto li se alăturară, mişcîndu-se mult mai sprinten şi mai silenţios decît ei.

- Aici, repede, spuse Jamie McFay.

Deschise sacul şi le întinse nişte uniforme de marinari, căciuli de lînă şi pantofi. Se schimbară şi îşi puseră hainele proprii în sacul pe care Akimoto şi-l aruncă pe spate. Tyrer văzu cum Hiraga îşi strecoară un pistol cu două ţevi în buzunar.

Totul durase numai un minut sau două. Jamie îi conduse pe unde fusese cîndva uliţa principală a satului - şi unde avea să fie din nou, foarte curînd Simţeau ochi privindu-i din toate părţile. Deasupra lor, luna ieşi din nori pentru o clipă. Hiraga şi Akimoto încremeniră automat, ca nişte umbre, blestemînd în gînd neglijenţa celorlalţi doi. Luna dispăru şi ei îşi continuară drumul.

Locuinţa lui shoya era pe trei sferturi reconstruită, prăvălia din faţă era pustie, dar spaţiile de locuit din spate erau provizoriu amenajate şi locuibile. Jamie îşi făcu loc printr-o grămadă de fasole şi pereţi shoji şi bătu la o uşă improvizata. Uşa se deschise şi el intră. Ceilalţi îl urmară în întuneric. Uşa se închise.

Intr-o clipă fu scăpărat un chibrit şi se aprinse o lampă. Shoya era singur, pămîntiu la faţă de oboseală şi de frica pe care încerca din răsputeri să şi-o ascundă. Pe măsuţa joasă erau sticle de sake şi puţină mîncare. Hiraga şi Akimoto înfulecară imediat ca nişte lupi flămînzi toată mîncarea şi goliră într-o secundă două din sticlele de sake.

- Iţi mulţumesc, shoya, n-am să te uit, spuse Hiraga.

- Uite aici, Otami-sama, shoya îi dădu o pungă mică, conţinând monezi. Ai aici o sută de obani de aur şi douăzeci de dolari mexicani.

Pe masă era pregătită o pensulă cu călimara alături. Hiraga semnă chitanţa.

- Şi vărul meu ?

- îmi pare rău, asta este tot ce am putut face aşa de repede, spuse shoya aruncînd o privire prelungă, piezişă spre Jamie, pe care ceilalţi n-o observară.

- Nu contează, Hiraga nu-l crezu, dar Akimoto nu avea credit şi nu avea pe nimeni să-i plătească un eventual împrumut, aşa cum avea el. Mulţumesc. Şi te rog să ai grijă ca garantul meu să primească asta.

îi dădu un mic sul. Era un mesaj dureros, cifrat, de rămas bun către tatăl şi mama lui, în care le expunea planul şi le dădea veşti despre Sumomo. Pentru mai multă siguranţă, nu conţinea nici un fel de nume reale. Hiraga zise în engleză :

- Taira-sama, gata. Aici terminat.

- Gata, Jamie ? întrebă Phillip care avea un sentiment ciudat, un fel de greaţă şi ameţeală despre care nu ştia dacă este provocată de emoţie, sau de spaimă, de oboseală, sau de disperare.

De cînd cu incendiul, chipul lui Fujiko îi apărea mereu în minte, gemînd şi cuprins de vîlvătăi.

- Mai bine să ne grăbim, Otami-sama, îi spuse el lui Hiraga.

Căzuseră de acord să nu-i mai spună niciodată nici Hiraga, nici Nakama.

- Trageţi-vă căciulele mai pe faţă. Domo, shoya, matanerti Mulţumesc, shoya, noapte bună.

Ieşi din nou în stradă. După ce se asigură că totul e in ordine, le dădu semnal celorlalţi.

- Mergi tu înainte, Jamie, şopti el.

Cuprinşi brusc de panică se retraseră în umbră cînd o patrulă de grenadieri se apropie şi trecu apoi pe lingă ei. Tră-gînd din nou aer în piept, Tyrer murmură :

- Umblă după jefuitori, hoţi, wakarimasu ka ?

- Wakarimasu.

Jamie porni grăbit înainte, strecurîndu-se printre grămezile de moloz spre digul de pe partea cealaltă a promenadei, in apropiere de locul unde se aflase cîndva clădirea ziarului Guardian. Mulţi oameni rătăceau pe acolo, căscînd gura la dărîmăturile din sat, din Yoshiwara şi din Mahalaua Beţivilor, sau numai aşa, pierzînd vremea, căci era prea devreme ca să se ducă la culcare. Recunoscîndu-i pe unii din ei, încetini pasul, nevrînd să le atragă atenţia. Dmitri era şi el printre ei şi se îndrepta spre casă, zîmbind înciudat. In dimineaţa aceasta Dmitri îl căutase ca să-i spună că o găsise pe Nemi mai de-vreme, că era bine, avea numai cîteva arsuri superficiale.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, Dmitri.

- Primul lucru care m-a întrebat a fost „Jami-san bine ?" I-am spus că da şi mi-a spus să te îmbrăţişez din partea ei.! Apoi i-am transmis mesajul tău, că ai s-o cauţi cît mai curînd cu putinţă.

- Mulţumesc, mi-ai luat o greutate de pe inimă. Miera teamă să nu se fi prăpădit. Pînă la urmă am găsit hanul ei dar era numai o grămadă de cenuşă, inclusiv casa noastră. N-am găsit pe nimeni... Mulţumesc lui Dumnezeu.

- Ţii minte ce te-am...

- Ţin minte, dar trebuie mai întîi să stau de vorbă cu ea. Doar nu e o mobilă, pentru numele lui Dumnezeu !

- Hei, ia-o încet, bătrîne, n-am vrut să zic nimic rău... Jamie oftă şi se strecură printre resturile unei distilerii de sake. Nu mai era mult pînă la promenadă. Dmitri e un băiat destul de bun, dar Nemi era ceva mai aparte, îşi zise el şi...

- Oh, Dumnezeule, priviţi ! arată cu mîna.

Un grup de samurai făcuseră un foc lîngă dig, şedeau pe vine în jurul lui şi pregăteau ceai. Cîntări repede alternativele. Nu era nici una.

- N-avem încotro, veniţi încoace.

Ciâd ajunseră la promenadă. Lunkchurch apăru din întuneric clătinîndu-se .

- Jamie, zise el posomorit, ce-ai de gînd să faci ? eşti terminat, la fel ca şi mine..., îi aruncă o privire lui Phillip şi nu-i băgă în seamă pe ceilalţi doi, nişte marinari asiatici obişnuiţi cum erau mulţi din flota comercială... E o ticăloşie...

- Poate că n-o să fie aşa de rău, Barnaby. Am eu cîteva idei. Te caut mîine.

Jamie îl dădu la o parte şi păşi pe dig, îşi ridică politicos pălăria către samurai şi către ofiţerul lor care îi răspunse absent, Stîlpii rahitici ai pontonului şi scîndurile înaintau vreo cincizeci de metri în largul mării. Inima i se opri în loc. Cuterul nu era acolo. Nu se vedea nici unul apropiindu-se de la digul lui Struan, dinspre nord. Departe, în larg, Atlanta Belle era luminată toată şi in jurul ei o mulţime de bărci care veneau şi plecau.

Mai devreme în cursul după-amiezii, Jamie îl rugase pe MacStruan să-i împrumute cuterul pentru seara aceasta, ca să-i facă o scurtă vizita căpitanului Johnny Twomast de pe Atlanta Belle, un vechi prieten al lui Phillip, după ce-l părăsise pe Sir William, care îi confirmase presupusa moarte a lui Hiraga, alergase într-un suflet la el. Bîlbîindu-se de emoţie, Phillip îi spuse, spre marea lui bucurie, că Hiraga era în viaţă, ascuns într-un puţ din Mahalaua Beţivilor, îi povesti cum îl salvase viaţa noaptea trecută şi îi expusese planul lui de a-l salva.

- îl strecurăm pe furiş pe navă, pe Belle, şi nimeni n-o să afle nimic,

- E în viaţă ? Am auzit că a murit în incendiu. Deci e în viaţă !

- Da. Tot ce avem de făcut este să-l strecurăm la bordul navei.

-- Am să-l rog pe Johnny Twomast să-i ascundă, dar numai dacă obţii aprobarea lui Willie. Hiraga este totuşi un ucigaş...

- Hiraga e mort, Nakama, Hiraga, totuna. Oficial, e mort. Aşa a spus Willie şi sergentul a confirmat moartea lui în incendiu. Asta e cea mai bună soluţie : să-l facem scăpat pe o navă - şi merită să fie salvat ! Nu facem altceva decît să ajutăm doi studenţi samurai să vadă lumea, lumea noastră, timp de un an sau doi. Pe unul din el îl cheamă Otami !

- Dacă sîntem prinşi, Willie va scuipa sînge, sîngele nostru !

- Nu se poate să fim prinşi. Otami e Otami, e numele lul adevărat şi mi-a vorbit despre tine şi despre shoya că aţi pus la cale fel de fel de afaceri, tu vei fi cel care va avea de cîştigat cînd se va întoarce ; toţi vom avea numai de cîştigat. Trebuie să-l ajutăm,

In cele din urmă, Jamie fusese de acord şi-l vizitase şi pe shoya, cu care aranjase împrumutul pentru care tot el se pusese garant. Intre timp soarele apunea. La apusul soarelui, Tyrer se dusese la puţ ca să-l pregătească pe Hiraga şi pe Akimoto şi acum aşteptau cu toţii pe dig.

- Unde e cuterul, Jamie ? întrebă Tyrer nervos.

- O să vină.

Simţindu-se foarte expuşi primejdiilor, cei patru bărbaţi aşteptau la marginea digului, lîngă treptele care tremurau, spălate de apa mării, conştienţi cu toţii de apropierea deosebit de pe riculoasă a samurailor, al căror căpitan se plimba alene in sus

şi în jos.

- Taira-sama, aminteşti căpitanul asta ? El din patrula. Aminteşti de el, căpitan de la poarta, şopti Hiraga.

- Care poarta ?

- Din Yedo. La Casa voastră mare din Yedo, Cînd întîlnit prima oară.

- Ah, Dumnezeule ! acum totul îi reveni în minte - samuraiul acela dur, care insistase să facă percheziţie în legaţia, cînd ei erau înconjuraţi cu toţii şi încuiaţi pe dinăuntru, Înainte, de evacuare, iar Hiraga scăpase dus pe o targă, camuflat şî deghizat în bolnav de vărsat negru.

- Ce s-a întîmplat ? Întreba Jamie.

Tyrer îi spuse. Peste umărul lui Tyrer, Jamie vedea cum ofiţerul se uită la ei. Neliniştea II crescu;

- E al naibii de curios;

- Acum îl recunosc şi eu; spunea Tyrer, ar fi mai bine să..! Uite, a venit !

Cuterul ieşea din întuneric, cu luminile de drum aprinse; dar slabe. Nostromul le făcu semn cu mina, Iar el îl răspunse-ră. Valurile formate împrejurul stilpllor îi stroplră;

- Urcaţi-vă la bord cît mai repede; spuse Jamie, din ce în ce mai emoţionat;

Phillip îl convinsese că Hiraga nu era un ucigaş, ci un luptător pentru libertate, iar, în ceea ce-l privea, înţelesese deja cât de util putea să le fie Hiraga pe viitor. Era acum şi mai convins că un shishi vorbitor de limba engleza le putea fi de ,mare folos în viitor ca prieten, mai ales lui, care îl îndrumase şi îl ajutase încă de la început. Pregătise un dosar cu toţi oamenii pe care urma să-i cunoască în Anglia şi Scoţia, unde să se duca, ce să vadă şi voia să-i explice toate acestea înainte ca nava să ridice ancora, Phillip e un geniu, chicoti el în sinea lui, ii arunca o privire în spate şi văzu că ofiţerul samurai se îndrepta cu pas ferm spre digul lor,

- Isuse Cristoase, ticălosul vine la noi !

Se uită la samurai, apoi arunca o privire la cuter. Era imposibil să ajungă înaintea samuraiului.

- Sîntem terminaţi.

Hiraga ajunsese la aceeaşi concluzie. Trăgea deja de kimonourile în care le erau ascunse săbiile.

- Akimoto îl ucidem.

- Staţi ! ia asta ! Tyrer îi întinse grăbit lui Hiraga un plic mare care conţinea scrisori de prezentare către tatăl şi unchiul său, către un avocat şi către decanul universităţii sale.

- Voiam să-i explic pe cuter, dar acum nu mai e timp, Jamie, fă-o tu în locul meu, spuse el în grabă.

Privi intens spre Hiraga, ultima oară, şi-i întinse mîna.

- Mulţumesc, am să fiu întotdeauna prietenul tău, să te întorci cu bine.

Simţi strîngerea puternică, văzu pentru o frîntură de clipă şi un zîmbet, apoi se întoarse să-şi întîmpine duşmanul, simţind o sudoare rece pe spate.

Căpitanul străbătuse deja o jumătate de dig, cînd Tyrer se înfipse în mijlocul drumului şi se înclină cu multă solemnitate. Omul mîrîi, ezită o clipă cu mîna pe sabia lungă, apoi răspunse la plecăciune. Cînd încercă să treacă mai departe. Tyrer mai făcu o plecăciune şi spuse în cea mai bună japoneză de care era în stare, într-un stil intenţionat greoi şi bombastic.

- Ah, domnule ofiţer, doresc să vă spun cît de bine au luptat samuraii dumneavoastră cu focul. Vă mai amintiţi de mine de la Yedo, nu-i aşa ? Vă rog să mă iertaţi, dar, în numele stăpînului meu, marele gai-jin din Japonia, vă rog să acceptaţi mulţumirile noastre pentru că ne-aţi ajutat să ne salvăm toate casele.

- Da, mulţumesc, acum vreau să văd.

- Să vedeţi ? Ia priviţi, domnule ofiţer ! Tyrer făcu semn spre oraş indicînd zona de jur împrejur devastată de foc, în timp ce japoneza lui devenea din ce în ce mai jalnică, cu fiecare încercare a samuraiului de a trece mai departe. Vedeţi ce făcut foc...

- La o parte ! strigă în cele din urmă samuraiul furios,' respiraţia îi mirosea puternic a daikung, hrean. Mişcă-te !

Dar Tyrer se făcu că nu înţelege şi întinse braţele blocîn-du-i drumul şi străduindu-se să arate că nu o face intenţionat. Avu mare grijă să nu-l atingă în timp ce-i povestea ce dezastru fusese şi cît de bine se comportaseră samuraii - Jamie şi ceilalţi erau în spatele lui, aşa că nu-şi putea da seama cît timp mai are. Ofiţerul răcni o dată :

- Baka !

Chipul i se schimonosi de furie, şi Tyrer se pregăti să primească lovitura, dar în secunda aceea îl auzi pe Jamie strigînd ;

- Dă-i drumul ! pentru numele lui Dumnezeu ! şi fu azvîrlit cu brutalitate la pămînt de samuraiul care o luă la fuga spre barcă.

Gîfîind, Tyrer se adună de pe jos, lac de sudoare, dar şi uşurat, văzînd cuterul care executa o voltă rapidă, cei trei se ghemuiseră în cabină, nostromul era la cîrmă, iar luminile din cabină se stinseră imediat, în secunda în care samuraiul ajunsese la capătul digului şi

răcnea la ei să se întoarcă. Răcnetele lui fură acoperite de zgomotul motorului. Cu o secundă înainte ca luminile să se stingă, iar Hiraga şi Akimoto să se întoarcă cu spatele, Tyrer avu senzaţia că le văzuse clar chipurile - dacă le văzuse el, înseamnă că le văzuse şi samuraiul. Imaginaţia mea înfierbîntată, îşi spuse Phillip şi o luă înapoi pe dig, cît putu mai repede. îşi ridică politicos pălăria cînd trecu pe lingă samuraii din jurul focului, care îi răspunseră în silă, iar în momentul în care auzi în japoneză : „Tu, ăla-de-acolo, vino încoace ! fusese deja înghiţit de mulţime. Cînd se simţi mai în siguranţă, o luă la goană şi nu mai respiră decît în momentul în care ajunse la liman, în incinta legaţiei.

- Dumnezeule mare, Phillip, spuse Bertram, holbîndu-se la el, sărmanul de tine, ce-ai păţit ?

- Du-te... de-a dura, spuse Tyrer, care nu-şi revenise din spaimă.

- Şi de ce ar face asta ? întrebă Sir William din uşa biroului lui, cu chipul întunecat şi vocea aspră.

- O, vă rog să mă iertaţi, am spus numai aşa... în glumă.' Sir William mormăi iritat :

- Phillip, te-ai prostit de tot ! Unde naiba umbli ? Pe biroul tău este o notă cu specificarea URGENT din partea Administraţiei Bakufu pe care trebuie s-o traduci, o depeşă pentru Sir Percy, pe care trebuie s-o copiezi şi care trebuie să plece cu Atlanta Belle diseară, patru cereri de asigurare care trebuie ştampilate şi timbrate - eu le-am semnat şi le-am aprobat deja. După ce termini toate astea, vino la mine. Am să fiu aici, sau pe dig, să-i conduc pe pasageri. Ei bine, ce stai aşa ! Grăbeşte-te.

Sir William se duse înapoi în biroul său, închise uşa şi se rezemă de ea. Ochii i se duseră inexorabil spre dosarul lui André aflat pe birou. Tristeţea îl cuprinse din nou. După ce plecase Angélique, rămăsese nemişcat o oră sau două, încercând să ia o hotărîre corectă, căci era vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte. Mintea îi rătăcise prin labirintul propriei experienţe : de cînd fusese copil în Anglia, apoi la postul din Paris şi St. Petersburg, la casa lui de acolo, la grădina în care răsunase rîsul vesel al Vertinskăi, primăvara şi vara şi toamna şi iarna, cît de mult o iubea. înapoi în Anglia, în misiune pe

cîmpurile de lupta din Crimeea, printre culoarele de fum întunecoase care îl înspăimîntau.

Fusese bucuros că vocea lui Phillip îl readusese la realitate. Ochii i se plimbară din nou în jurul camerei, trecînd peste cămin, peste dosar şi se îndreptară spre chipul drăgălaş din portretul miniatural care îi zîmbea. Inima i se frînse aşa cum făcea de fiecare dată şi apoi îşi reveni. Dar de fiecare dată parcă mai pierdea ceva.

Se ridică, luă portretul şi se uită din nou cu atenţie la el deşi fiecare trăsătură de penel îi era perfect întipărită în minte. Dacă n-aş fi avut portretul ei, i-aş fi uitat oare chipul, aşa cum s-a întîmplat cu Angélique şi cu Malcolm al ei ? Nu am răspuns la întrebarea aceasta, Vertinskaia, draga mea, spuse el trist, aproape să izbucnească în lacrimi şi se aşeză din nou jos. Poate că da, poate că ţi-aş fi uitat chipul, dar pe tine niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

Dar oricît de mult se străduia să se ducă cu mintea înapoi, în trecut, şi să retrăiască vremurile cînd fusese cel mai fericit, dosarul lui André se interpunea în calea lui ca o uşă de fier.

Naiba să-l ia ! Nu contează, ia o decizie ! N-o mai scălda atît, îşi porunci el. înapoi la treabă, rezolvă o dată treaba asta, ca să te poţi ocupa după aceea de altele cu adevărat importante, cum ar fi Yoshi şi războiul iminent împotriva provinciei Satsuma - doar eşti reprezentantul Majestăţii Sale Briíanice i Comportă-te ca atare !

Singura modalitate corectă de a rezolva dosarul lui André era să-l sigileze, să scrie un raport particular în care să relateze ce s-a întîmplat şi cum s-a întîmplat, cine ce a spus, apoi să-l sigileze şi pe acesta şi să-l trimită la Londra, să-i lase pe cei de acolo să decidă. Sînt o mulţime de secrete în arhivele şi în pivniţele lor. Dacă vor să păstreze secretul, asta iî priveşte.

Bun, aşa e corect şi numai aşa se poate. Convins că a luat decizia corectă, apucă foile şi, una cîte una, le puse pe foc, mor-măind în sinea lui şi privindu-le cum se răsucesc, se înnegresc şi sînt mistuite. Nu este incorect. Paginile acestea nu reprezintă o dovadă irefutabilă şi, oricum, sărmana fată a fost o victima,' André era un agent periculos şi activ al unei puteri străine şi dacă numai jumătate din răutăţile înşirate în dosarul lui secret sânt adevărate, tot merita să

moară de zece ori. Adevăr său minciună, de astă dată ţărîna se va întoarce în ţarină.

După ce termină treaba, ridică paharul spre portretul iniatural, simţindu-se foarte bine :

- Pentru tine, draga mea, zise el.

62

Era aproape miezul nopţii cînd Tyrer ieşi in grabă din clădirea legaţiei şi se îndreptă spre digul Struan. Il durea capul ca niciodată, nu avusese timp să mănînce, nu avusese timp să se gîndească nici la Hiraga, nici la Fujiko, nu avusese timp să facă nimic altceva decît să lucreze. Avea un săculeţ poştal oficial al Guvernului Majestăţii Sale şi în buzunar traducerea pe care o făcuse la urmă şi care ar fi dorit să o fi făcut la început. Grăbi şi mai mult pasul.

Pe dig era îmbulzeală. Cîţiva veniseră acolo ca să-i conducă pe pasageri, dar cei mai mulţi îl înconjuraseră zgomotoşi pe contabilul navei Belle care primea ultimele trimiteri poştale pentru sediile din Hong Kong şi Shanghai - agenţi de asigurare, furnizori, armatori, bancheri - toţi cei care trebuiau să ştie despre incendiu şi despre pierderile suferite. O văzu pe Angélique care stătea de vorbă cu Gornt. In partea cealaltă, Pallidar discuta cu vreo cîţiva ofiţeri care se îmbarcau ca pasageri şi, la capătul digului, îl zări pe Sir William angajat într-o conversaţie cu Maureen Ross. Văzînd-o pe Maureen, îi veniră imediat în minte Jamie şi Hiraga şi îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Jamie de a rezolva problema „studenţilor" cu superiorul lui. Işi făcu drum prin mulţime.

- 'Seara, domnişoară Maureen. Vă rog să mă scuzaţi. Sir William, dar poate doriţi să vedeţi asta. zise el şi îi înmînă traducerea.

- Mă duc să supraveghez poşta, ca să ajungă în siguranţă la bord.

- Se răsuci repede pe călcîie şi se îndreptă spre contabil, căci nu dorea să fie prea aproape cînd se va produce explozia inevitabilă. Contabilul era un om scund iar şirul dezordonat al oamenilor care se luptau să ocupe o poziţie în apropierea lui era încă lung. Tyrer îşi croi drum în faţă, ignorînd îndemnurile de felul : '„aşteaptă-ţi naibii

rîndul !" spunînd : „Imi pare rău, ordinul lui Sir William, interesul Majestăţii Sale. O recipisă, vă rog !"

- Foarte bine, foarte bine, ce dracu' vă grăbiţi aşa, ei ? în timp ce contabilul trecea încet trimiterea în registrul lui, Tyrer îi aruncă o privire lui Sir William, care se mutase sub un felinar cu ulei şi se uita chiorîş la hîrtie. în timp ce îl privea, văzu cum faţa i se schimonoseşte, buzele încep să-i murmure fel de fel de înjurături, oamenii din jurul lui se dădură înapoi şocaţi, nu din cauza limbajului, ci pentru că era ceva cu totul neaşteptat. Sir William mormăi şi se întoarse cu spatele.

Documentul era de la roju, semnat tairo Nori şi era scurt, fără obişnuitele fraze înflorite şi era adresat insolent: Şefului gai-jin, aşa că o tradusese cît putuse mai aproape de această manieră, punînd de la el numai acolo unde era necesar:

Roju vă felicită pe dumneavoastră şi pe ceilalţi gai-jini că aţi scăpat cu viaţă şi mai nimic altceva din focul pus de nemulţumiţi şi revoluţionari. Mîine guvernatorul din Kanagawa va trimite 500 de culi ca să vă ajute să evacuaţi Yokohama în conformitate cu dorinţa clară a zeilor şi cu dorinţa expresă a împăratului care v-a fost transmisă de mai multe ori. Cînd vă veţi întoarce, dacă vă veţi mai întoarce, daţi-ne de veste cu mult timp înainte. Pentru gai-jinii de spiţă aleasă se va asigura găzduire la Deshima, în portul Nagasaki, de unde se va dirija, ca şi in trecut, tot comerţul şi afacerile cu gai-jinii. Comunicare cordială.

- Tyrer !

Acesta se făcu că nu aude, rămase cu spatele la Sir William în timp ce primea recipisa de la contabil, iar oamenii din. spatele lui strigau pe diverse tonuri de nerăbdare şi grosolănie :

- Da' mai grăbeşte-te pentru numele lui Dumnezeu, ce,' ai de gînd să stai acolo toată noaptea... Mai repede, uite că a venit !

Cuterul gol, care se întorcea de la Belle, începuse să încarce. Tyrer observă că Jamie nu era la bord. Nostromul se apleacă pe fereastra cabinei lui şi începu să strige :

- îmbarcarea, tot ce e de îmbarcat !

In înghesuiala aceea, Maureen se apropie de Phillip.

- Phillip, cînd se întoarce Jamie ?

- Probabil cu ultima barca, poate chiar mai devreme; spuse el, nefiind foarte sigur daca Jamie îi spusese ceva de planul lor.

- Mai este inca o ora şi ceva.

- Tyrer !

- Scuză-mă, trebuie să plec ! Da, Sir ? strigă el, trase aer adînc în piept, strînse din dinţi şi plecă grăbit.

- Intr-o jumătate de oră, începu Sir William turbat de furie, într-o jumătate de oră vreau să-mi traduci un răspuns; dar să fie al naibii de exact.

- Da, Sir, apropo de stu...

- Du-te şi caută-l pe..., ah, uite-l, cred că l-am văzut! O singură privire aruncată spre chipul lui Sir William fu de ajuns pentru ca mulţimea să-i facă loc în tăcere, toţi numai urechi. Pallidar, adună-i pe dragoni, vreau să-i înmînezi o comunicare cordială Guvernatorului din Kanagawa, imediat.

- In noaptea asta, sir ? Pallidar rămăsese cu ochii holbaţi la el, dar văzînd expresia furibundă de pe chipul lui se grăbi să adauge : O, da, sir, imediat, sir.

- Scuzaţi-mă, sir, spuse grăbit Tyrer înainte ca Sir William să apuce să plece, n-am avut timp să vă spun mai înainte, dar am ajutat doi studenţi japonezi să se îmbarce, vor să călătorească să viziteze Anglia, noaptea trecută mi-au salvat viaţa; sper că nu e nici o problemă.

- Ţi-au salvat viaţa ? Mira-m-aş - ochii lui Sir William il sfredeleau nemiloşi. Văd că faci şi pe agentul de turism în timpul serviciului Majestăţii Sale, cred că am să reuşesc să primesc un răspuns corect dacă o să ţi-l cer, Pallidar, să porneşti în forţă şi să înmînezi cît mai dur mesajul meu, pentru numele îuî Dumnezeu.

Sir William se îndepărtă. Pallidar îşi suflă nasul; mai era încă destul de răcit.

- Ce dracu' l-a apucat ?

Tyrer se apleca mai aproape şi îi şopti despre ultimatum;

- Dumnezeule, nu e de mirare. Ce neruşinare, De fapt, e al naibii de bine, acum o să mai fie şi ceva acţiune, statul ăsta Pe loc îl face pe general să sufere şi mai rău de hemoroizi.

Pallidar rîse, mai mult de nervi, decît de gluma asta răsunată. In acel moment apăru gîfîind Hoag, îmbrăcat cu halatul de operaţie, cu mînecile şi pieptul pline de sînge închegat, cu jobenul pe cap şi cărînd cîteva valize şi pachete.

- Credeam că am întîrziat. Ai spus vreun banc ?

- Ai timp berechet, spuse Tyrer.

Ca şi Pallidar, se întrebă oare ce-o fi fost în scrisoarea Angelicăi pe care o autentificase Sir William şi pe care o ducea Hoag la Hong Kong, ca răspuns la cealaltă scrisoare, la fel de misterioasă, primită de Angélique de la Hoag, în momentul în care acesta fusese sigur că nu este însărcinată cu copilul lui Malcolm. Chiar din prima zi cînd se întorsese Hoag, formulările din ultimatumul lui Tess deveniseră un lucru general cunoscut şi subiect de dezbateri particulare înfierbîntate.

- Călătorie plăcută. Te duci după aceea în India, nu-i aşa?

- Da. Voi fi acolo luna viitoare - faţa lui urîtă se lumină de un zîmbet, Abia aştept să ajung acolo, veniţi să mă vizitaţi, o să vă placă.

- In India este următoarea mea misiunea, spuse Pallidar: De fapt mi s-a comunicat : frontiera Hindu Kush, Trecătoarea Khyber.

Deşi vorbea cu nonşalanţă, în sinea lui Pallidar nu putea suferi gîndul acesta. Prea multe morţi în iadul acela, prea multe asasinate, un glonte pornit nu se ştie de unde, un pumnal a-runcat din noapte, puţurile otrăvite, nici un fel de glorie acolo, numai lovituri şi moarte şi un efort permanent să rămîi în viaţă, în peisajul acela pustiu, stîncos şi dezolant unde nu creşte nimic altceva decît moarte. Dar un post vital pentru imperiu, pentru că acolo se afla ruta istorică a invaziilor spre India Britanică, pentru hoardele mongole, persane sau ruse, O premoniţie sumbră îi trecu prin minte şi nu se putu abţine să adauge :

- Acolo nu se fac nici un fel de înmormîntări în mare, doctore.

- Nu, nu astfel de înmormintări, răspunse Hoag şi, înţe-legîndu-l greşit, îi puse un braţ cald, prietenesc pe umăr. Eşti un băiat bun, Settry, dacă pot să-ţi fiu de vreun ajutor în India, mă găseşti uşor. O să-ţi placă acolo, noroc !

Hoag se îndepărtă ca să-i salute pe Angélique şi pe Gornt.

- Ce a fost asta ? întrebă Tyrer.

Observase o schimbare bruscă la Pallidar. Pallidar ridică din umeri, blestemîndu-se în gînd pentru că îl luase gura pe dinainte şi îl invidia pe Hoag.

- Hoag mi-a spus că nu-i plac înmormîntările pe mare şi că a fost bucuros că n-a participat la înmormîntarea lui Malcolm din Hong Kong.

Pallidar zîmbi strîmb. După ce-i raportase lui Sir William purtarea ciudată a lui Hoag în legătură cu sicriele de la Kanagawa la care fusese martor sergentul - instruit în mod special în acest sens şi pus să jure că va păstra secretul - schimbase sicriele neobservat după ce le verificase, intre ele nu era nici o diferenţă vizibilă. Aşa că în sicriul trimis cu Prancing Cloud la Hong Kong era Malcolm Struan, iar în cel pe care Hoag, Angélique, Jamie şi Skye îl înmormintaseră în mare era cel al săteanului, aşa cum poruncise Sir William,

- Păcat că Malcolm a fost ciopîrţit, zise el cu vocea aspră. Viaţa e ciudată, nu ? Niciodată nu ştii ce o să se în-tîmple.

Tyrer dădu afirmativ din cap. Deprimarea lui Pallidar era ceva neobişnuit.

- Ce e cu tine, bătrîne ?

- Nimic, Ai fost al naibii de norocos că ai scăpat noaptea trecută, nu-i aşa ?

Pe chipul lui Tyrer se aşternu o umbră şi Pallidar se blestemă în gînd pentru prostia lui.

- Iartă-mă, Phillip, n-am vrut să te întristez, nu ştiu ce e cu mine în seara asta.

- Ai auzit de... de...

Cu nici un chip Tyrer nu reuşea să pronunţe numele lui Fujiko, durerea îl ardea şi îl arunca în prăpăstii adînci în care nu mai fusese niciodată.

- Cînd se întîmpla ceva de felul ăsta, ceva atît de groaznic, bătrînul meu spunea..,, am avut o soră care a făcut pojar şi a murit pe cînd avea şapte ani şi era o fetiţă aşa de drăgălaşa şi o iubeam cu toţii,., bătrînul meu zicea întotdeauna aşaj ..Nenorocirile acestea sînt trimise asupra noastră ca să ne pună la încercare. Plîngi şi plîngi şi

plîngi şi după aceea te ridici şi iţi spui: aşa a fost voia Domnului şi te străduieşti să nu-l urăşti".

Simţi cum lacrimile încep să-i curgă şiroaie pe obraji, dar nu-i păsa. Picioarele îl duseră mai departe, pe ţărm şi acolo, singur cu valurile mării, cu cerul şi cu noaptea, se gîndi sincer şi cu adevărat la Fujiko, amintindu-şi de ea cu toată patima, apoi o puse într-o cutiuţă şi închise cutiuţa la loc sigur în Inima lui. .

La bordul navei Atlanta Belle, căpitanul Twomast spunea !

- Foarte bine, Jamie, am să-i duc, indiferent de ce va decide doamna Struan, dar o ştii, nu e prea largă la inimă.

- Dă-i scrisoarea mea cînd ajungi la Hong Kong.

Jamie îi vorbise lui Twomast şi îi spusese adevărul despre Otami şi vărul lui, căci nu voia să-i pricinuiască necazuri prietenului său şi se constituise garant şi pentru banii lor de drum, dus şi întors, dacă Tess n-ar fi fost de acord cu propunerea lui : să-i avanseze ea, introducîndu-i cu prudenţă în Anglia şi Scoţia, în schimbul unei jumătăţi din profiturile unei afaceri comune pe care intenţiona s-o lanseze la întoarcerea lor, pentru a profita de tot ce putea realiza împreună cu ei.

Ştiu că este o chestiune de perspectivă îndelungată, doamnă Struan, scrisese el, dar Otami este deosebit de inteligent, are legături importante şi, in mod sigur; reprezintă viitorul Japoniei. Dacă nu veţi fi de acord, vă rog să scădeţi banii de călătorie din generosul dar pe care mi l-aţi făcut mie. In altă ordine de idei, Albert MacStruan se descurcă bine, proprietăţile şi clădirile dumneavoastră de aici n-au fost atinse de foc şi totul este pregătit pentru un viitor măreţ - voi continua să-l ajut dacă mi-o va cere. In sfirşit, permiteţi-mi să vă rog să fiţi atentă cu noul manager al firmei Brock, Edward Gornt. Este un băiat bun şi cumsecade, dar un rival periculos.

- O să fie scump, Jamie, spuse Twomast - marinar sadea zvelt, scund, cu chipul dur, părul negru,' ochi căprui şi pielea aspră.

- Cel puţin o sută de lire. Merită atîta risc ?

- E nava ei. Pe ea transportul n-o costă nimic.

- Totul e scump şi Tess îşi chiverniseşte fiecare penny nu numai guineele. Nu contează, asta depinde de ea. Am să încasez poliţa ta la

vedere la Londra, dacă Tess nu e de acord să achite nota. Dar eşti sigur că japonezii tăi ştiu că trebuie să asculte de mine ?

- Da. Le-am spus că pe navă tu eşti rege, daimyo. Trebuie să asculte de tine şi să stea la bord pînă îi debarci la Londra. Dar, Johnny, tratează-i ca pe nişte nobili. Vei fi răsplătit,

Thomas rîse.

- Da, în ceruri. Nu contează, am şi eu anumite datorii faţa de tine in ultimii ani, aşa că am să-ţi fac pe plac.

- Mulţumesc.

Jamie privi de jur împrejurul cabinei. Cabina era mică : un pat de fier, masa cu hărţi, o altă masă pentru patru persoane, ordine, severitate - ca pe mare, ca Johnny Twomast, la origine norvegian şi văr cu Sven Orlov, cocoşatul, care fusese şeful flotei Struan după Dirk Struan. Atlanta Belle, un vapor comercial de o mie de tone, putea transporta patru pasageri la clasa întîi, zece la clasa a doua, cincizeci la clasa a treia şi avea suficient loc şi pentru marfă.

- Unde îi cazezi ?

- împreună cu echipajul, unde altundeva ?

- Nu poţi să le dai o cabină, indiferent cît de mică ?

- Totul e plin şi apoi, împreună cu oamenii o să înveţe mai repede modul nostru de viaţă, limba, că n-au încotro.

- Dă-le, te rog, o cabină, cel puţin pînă după Hong Kong: Nu vreau să fie recunoscuţi.

- Ar putea să stea în cabina celui de-al doilea secund; sînt două paturi. Sînt înarmaţi, Jamie ?

- Sigur că sînt înarmaţi, sînt samurai.

- O, nu, pentru Dumnezeu, nici un fel de arme, nici samurai.

Jamie ridică din umeri.

- N-ai decît să le spui, dar, te rog, tratează-i ca pe nişte nobili, nu ca pe nişte băştinaşi, străini, dar nobili, sînt nişte japonezi foarte importanţi, crede-mă.

- Domnule, strigă căpitanul, adu-i aici.

Hiraga şi Akimoto îşi făcură apariţia, bine instruiţi de Jamie:

- Care dintre voi vorbeşte engleză ?

- Eu, Anjin-sama. Eu, Otami-sama.

- Domnul McFay, aici de faţă, este chezaş pentru dumneavoastră, Otami-sama, pentru comportarea dumneavoastră corectă pe tot drumul pînă la Londra. Sînteţi de acord să ascultaţi de mine, dacă vă spun să rămîneţi la bord, dacă vă spun să mergeţi pe mal şi să vă întoarceţi să faceţi aşa, pînă în Oraşul Londra, să ascultaţi de mine ca şi cînd aş fi şeful vostru, daimyo, da ?

- Sîntem de acord facem ce spune Anjin-sama, spuse Hiraga prudent.

- Bine. Acuma, la bord nu e voie să aveţi arme. Vreau să-mi predaţi toate săbiile, armele de foc şi cuţitele. Vi le voi înapoia.

Twomast văzu clipirea de furie din ochii samurailor.

- Sînteţi de acord ? întrebă el.

- Dar dacă oameni atacă la noi ?

- Dacă vă atacă oamenii mei, folosiţivă de pumni pînă sosesc eu. Dar vor fi preveniţi că primesc cincizeci de lovituri de bici dacă încep bătaia. Dar voi nu începeţi, s-a înţeles ?

- Nu, iertare.

Jamie le explică cum oamenii vor fi legaţi de catarg şi bătuţi cu biciul pentru neascultare. îngrozit de această cruzime, Hiraga îi traduse lui Akimoto, apoi zise :

- Dar, Anjin-sama, tu nu ai frică ? Dacă omul liber pe vas, după aşa insultă, nu temi că omul omoară pe tine ?

Johnny Twomast izbucni în rîs.

- Nu, căci va fi spînzurat. Revolta împotriva căpitanului se pedepseşte cu moartea. Voi porunci echipajului să nu se a-tingă de voi, dar nici voi să nu vă luaţi de ei, asta e foarte important, s-a înţeles ?

- înţeles, Anjin-sama, spuse Hiraga, care înţelese numai pe jumătate, căci îl durea capul.

- Pentru orice fel de necazuri, veniţi la mine, Nu vă luaţi la bătaie decît dacă sînteţi atacaţi. Armele voastre, vă rog. Hiraga îi întinse nemulţumit săbiile legate în boccea şi apoi şi pistolul. Domnule !

- Domnule !

Uşa cabinei se deschise.

- Da, sir ?

- Aceştia doi vor sta în cabina celui de-al doilea secund, îi conduc eu acolo.

Jamie se ridică şi îi întinse mîna lui Hiraga.

- Călătorie plăcută şi poţi să-mi scrii oricînd doreşti, şi mie, şi lui Phillip..., lui

Taira-sama. Aşa cum ţi-am spus am să scriu băncii mele să aibă grijă de tine, Banca din Hong Kong, de pe cheu. Ţi-am notat totul in hîrtiile pe care ţi le-am dat şi găseşti acolo explicaţiile cum să primeşti, sau să trimiţi lucruri prin poştă. Să nu aştepţi nici un răspuns mai devreme de patru luni. Noroc şi să te întorci cu bine. Işi strînseră mîinile, apoi Jamie făcu acelaşi lucru şi cu Akimoto.

- Voi doi, veniţi cu mine, spuse Twomast, îi conduse pe coridor şi deschise uşa unei cabine : Staţi aici şi nu ieşiţi la vedere. Domnul McFay nu vrea să fiţi recunoscuţi. După Hong Kong o să fie mai uşor. Căpitanul închise uşa.

Hiraga şi Akimoto priviră în tăcere de jur împrejur. Era mai degrabă un dulap decît o locuinţă. Abia dacă aveau suficient spaţiu ca să stea amîndoi în picioare. O lampă cu ulei, fixată în perete, arunca o lumină chioară. Două paturi murdare suprapuse, fixate în perete şi cu sertare dedesubt. Saltele de paie, soioase şi pături de lină. Cizme de cauciuc, rufe murdare împrăştiate peste tot. Nişte pelerine de ploaie atîrnate în cui. Şi duhoare.

- Astea pentru ce sînt ? întrebă mirat Akimoto.

- Sînt un fel de haine, dar sînt aşa de ţepene, cum să te lupţi îmbrăcat cu ele ? Fără săbii mă simt ca în pielea goală.

- Eu mă simt ca mort, nu numai în pielea goală.

Podeaua vibra sub picioarele lor şi auziră oameni care strigau ordine pe punte în timp ce alţii fredonau şi pregăteau nava de plecare. Motoarele începură să duduie, nava vibra tot mai tare, ceea ce-i făcea să se simtă din ce în ce mai prost. Spaţiul îngust, mirosul neplăcut de cărbuni şi fum, aerul stătut şi paturile soioase îi deprimau. Podeaua se zgudui din nou, cînd nava ridică ancora, iar Hiraga alunecă şi căzu peste paturi, apoi se aşeză pe cel de jos.

- Şi crezi că în astea o să dormim ? întrebă el ?

- Dar unde ? murmură Akimoto.

Strînse din ochi, apoi dădu la o parte pătura murdara. La colţurile saltelei erau colonii întregi de ploşniţe şi vii şi moarte, ar pînza groasă a saltelei era plină de sîngele generaţiilor de ploşniţe ce fuseseră strivite acolo. Akimoto reuşi cu greu să se stăpînească şi să nu vomite.

- Hai să ne întoarcem pe mal, zise el. M-am săturat.

- Nu, făcu Hiraga, cu toată scîrba de care era cuprins şi el. Am realizat un adevărat miracol, am scăpat de Bakufu şi de Yoshi şi vom fi primiţi ca oaspeţi în ţara străinilor, vom putea sa le aflăm toate secretele şi să învăţăm cum să-i distrugem.

- Ce să învăţăm ? Cum să biciuieşti un om pină la moarte, sau cum să trăim în vizuina asta cîteva luni ? Ai văzut cît de grosolan sa purtat căpitanul ? A plecat fără să ne răspundă la plecăciune ! Haide, vino... chiar dacă ar trebui să mă duc înot p,na la mal !

Akimoto puse mina pe clanţa uşii, dar Hiraga îl prinse de cămaşă şi îl trase înapoi.

- Nu !

Akimoto mirii spre el şi se smulse, dar se izbi imediat de uşă, căci nu era suficient loc, nici măcar ca să se bată.

- Tu nu mai eşti de-ai noştri, eşti gai-jin, te-ai contaminat ! urlă el. Lasă-mă să plec, mai bine să mor in mod civilizat decît să trăiesc în felul acesta.

Dintr-odată, Hiraga încremeni. Timpul se opri in loc. înţelese pentru prima dată pe deplin implicaţiile uriaşe ale gestului său : se aruncase afară, în lumea barbarilor, părăsise lumea civilizată, tot ce era mai de preţ, sonno-joi şi provincia Choshu, mişcarea shishi şi familia, fără soţie şi copii, ah, viteaza mea Sumomo, cît de mult îţi simt lipsa, mi-ai fi făcut plecarea mai uşoară, dar aşa... Picioarele începură să-i tremure, inima îi bătea ca un ciocan, respira grfîit, fiecare părticică a trupului ţipa, vrind să fugă spre libertate, să fugă din acest iad care reprezenta tot ceea ce detesta mai mult. Dacă şi Londra era aşa, oriunde era mai bine, oriunde. Ii dădu la o parte pe Akimoto şi se repezi spre uşă. Dar se opri.

- Nu ! şopti el. Am să suport asta. Am să suport pentru sonno-joi. Trebuie s-o facem pentru sonno-joi, vere, trebuie să răbdăm, dar, indiferent ce s-ar întîmpla, vom muri ca nişte samurai, o să ne scriem poemele funerare, asta o să facem, o să le facem acum, acum, iar după aceea nimic nu va mai conta în viaţa aceasta...

Afară, pe dig, nostromul strigă :

- Ultima cursă pentru Belle, îmbarcarea !

- Aşa, noroc, Edward, şi să te întorci cu bine, spuse Angélique, tulburată încă şi melancolică, dar cu un zîmbet care îi incălzi lui Gornt inima.

- Ai grijă !

După ce plecase de la Sir William, terminase de plîns în particular, în apartamentul ei - atîta plîns în ultimele zile, îşi zise ea, de unde vin oare toate lacrimile astea. După aceee durerea din inimă îi trecuse şi începuse să gîndească din nou cu capul şi mintea limpede. Recăpătîndu-şi stăpînirea de sine, coborise apoi şi se întilnîse, în secret, cu Gornt. îşi spuseseră tot ce trebuia spus. Vigoarea, încrederea şi dragostea pe care o radia îi dăduseră la o parte tot răul. Edward e bun pentru mine, îşi zicea ea privind spre el, nu că ar putea insă să-l înlocuiască pe Malcolm. E altceva.

- Te simţi bine acum ? întrebă el.

- Da, mulţumesc, dragul meu. Grăbeşte-te să te intorci. El îi sărută mîna întinsă.

- Ai grijă, doamnă - fericirea îl făcea să pară şi mai copilăros.

- Nu uita ce te-am rugat, îl rugase să-i spună lui Tess că spera că într-o zi se vor putea întilni ca prietene. E foarte important.

- Da, aşa este şi n-am să uit şi am să mă întorc cit ai clipi din ochi.

Pentru cei care se aflau în apropiere, adăugă cu voce tare :

- Voi avea grijă să cumpăr tot ce mi-ai pus pe listă.

O ultimă apăsare uşoară pe mînă şi sări pe puntea alunecoasă fără să fie atent, se agăţă cu o mînă şi reuşi să se îmbarce ultimul la bord. Nostromul trase sirena, puse motorul la tot înapoi. Cuterul o luă în marşarier ca să se desprindă de ponton. Gornt mai flutură o dată din mînă, apoi intră în cabină.

- Frumoasă fată, spuse Hoag gînditor.

- Da, domnule, o adevărată Frumoasă a Frumoaselor. Amîndoi bărbaţii urmăreau cu privirea digul care se îndepărta.

- Ai fost vreodată în India, Bdward ?

- Nu, niciodată. Dar dumneata ai fost la Paris ?

- Nu, niciodată, dar India e cel mai frumos loc din'lume. Aici e cel mai bun trai pentru englezi, cred că şi dumneata eşti mai mult englez, nu-i aşa ?

In mintea lui, Hoag se şi vedea sosind la locuinţa familiei ei, ascunsă în spatele unor ziduri înalte, cafenie şi prăfuită pe dinafară, dar pe dinăuntru răcoroasă şi plină de verdeaţă. Susurul apei de la fîntîna arteziană se amesteca cu rîsetele cristaline care răzbăteau prin toată casa principală pînă la incă-perile servitorilor, cu pacea şi liniştea de care erau cuprinşi cu toţii, datorită credinţei lor sincere în naştere şi moarte şi reîntrupare, într-o succesiune neîntreruptă, pînă la infinit, când urmau să ajungă în Nirvana, Locul Păcii Cereşti. Arjumand trebuie să fie acolo îşi spuse el şi cît de mult sper să reuşesc să ajung şi eu acolo.

Îşi aţinti privirea asupra digului, la Angélique şi la ceilalţi, uitîndu-se lung la toţi oamenii aceştia pe care nu avea să-i mai vadă probabil niciodată. Angélique mai făcu o dată din mînă, apoi se duse spre Maureen Ross, care aştepta lingă felinar. Sper să devină prietene, îşi zise el. Intr-o clipă, fetele şi digul dispărură în noapte. Angélique face bine că se supune lui Tess, gîndi el, nu că ar avea de ales. Pipăi absent cu degetele, ca să fie sigur că declaraţia ei este acolo, în buzunar.

Păcat de Malcolm, ce tragedie ! Sărmanul Malcolm, care trudise toată viaţa pentru ceva ce nu va avea niciodată, ce nu va fi niciodată. Malcolm Struan, tai-panul care nu a fost niciodată tai-pan cu adevărat, toată viaţa orbecăind ca un om orbit de strălucirea zăpezii, în căutarea unui cort alb care nu a fost niciodată acolo.

- Ce păcat de Malcolm, nu crezi ? spuse el, dar Gornt nu mai era lingă el.

Se întoarse şi văzu că se dusese pe punte şi, cu spatele spre Yokohama, privea înainte spre Belle, fără pălărie, cu părul răvăşit de

vînt. De ce zîmbeşte aşa şi ce se ascunde oare aici ? se întrebă el. E aşa de greu şi totuşi... Omul acesta avea ceva straniu în el. Este oare un rege deghizat, sau un bărbat înclinat spre regicid ?

Cei mai mulţi oameni de pe dig plecaseră. Angélique stătea lingă Maureen, aproape de felinar, privind la Belle şi la cuterul care se pierdea în noapte. Curînd rămaseră singure, numai cu Chen şi Vargas, care discutau încet, aşteptînd să descarce cuterul, dacă va fi nevoie, şi să le însoţească pe cele două doamne, deşi nu li se ceruse asta.

- Maureen ! Angélique îi aruncă o privire şi zîmbetul ei drăgălaş dispăru, văzînd cît de nefericită arăta noua ei prietenă. Ce s-a întîmplat ?

- Nimic. Păi, da... nu... nimic, nu trebuie să-ţi faci griji. Numai că..., numai că nu l-am văzut pe Jamie toată ziua, a fost aşa de ocupat şi... şi am ceva important să... cuvintele ii rămaseră în aer.

- Dacă vrei, stau şi aştept cu tine. Ba, şi mai bine, Maureen, ce-ar fi să mergi cu mine ? Hai să aşteptăm la mine in apartament şi să ne uităm pe geam. O să vedem cuterul la timp ca să-i ieşim în întîmpinare.

- Cred că., păi, nu, cred că e mai bine să aştept aici.

Angélique o apucă hotărîtă de braţ.

- Ce este ? Ce s-a întîmplat ? Nu pot să te ajut ?

— Nu, nu cred că poţi, dragă Angélique. Numai că... e aşa de... Maureen ezită din nou, apoi izbucni : O, Dumnezeule, nu vreau să te împovărez şi pe tine cu asta, dar asta..., iubita lui Jamie a venit la mine în după-amiaza asta.

— Din Yoshiwara ?

- Da. Zicea că a venit să se prosterneze şi să-mi spună să nu-mi fac griji pentru că ea a avut grijă de el şi voia să mă întrebe dacă pe viitor trebuie să-mi prezinte notele de plată lunar sau anual.

Angélique rămase cu gura căscată.

— Chiar aşa ?

- Da ! Maureen era verde la faţă în lumina felinarului şi începu să se bîlbîie. A mai spus că... dacă, dacă vreau să ştiu ceva în legătură cu Jamiu, aşa îi spunea, dacă vreau şă ştiu ce obiceiuri are în

pat, despre poz... poziţii şi aşa mai departe, căci eu, fiind virgină, probabil că nu ştiu lucrurile astea, iar ea ar fi fericită să mă iniţieze în detalii căci este profesionistă de rangul doi şi mi-a promis să-mi dea o carte cu poze, „Cartea pernei", şi o să-mi arate acolo... ăăă... o să noteze ce-i place lui mai mult, dar că să nu-mi fac griji că..., ăsta, cum i-a zis ea, Călugărul lui cu un Singur Ochi, este în perfectă stare. Uite, acuma ştii totul, asta e.

Angélique rămăsese paralizată.

— Mon Dieu, sărmana de tine, ce cumplit ! Dar..., dar vorbeşte engleză ?

— Nu, e un amestec aproape incoerent de bolboroseli, engleză stîlcită şi cîteva expresii de-ale lui Jamie, dar am înţeles totul absolut perfect. Se pare că a fost..., a fost iubita lui Jamie un an sau chiar mai mult. Nu e deloc drăguţă, e mică, n-are nici un metru jumătate şi am spus că nu ştiu ce să spun, şi am compătimit-o că e aşa mică şi atunci ea m-a consolat şi a început să rîdă cu hohote, spunînd : Destul de mare, Jami tai-tai, pe la spate potrivit destul, heya ? Tu femeie norocos.

- Oh, mon Dieu !

- Exact. Ce să fac?

Angélique simţi că începe să i se învîrtă capul.

- Ai putea să... nu, nu merge.

- Poate că aş putea... nu, nu pot, e prea mult...

— Ce-ar fi să...

Angélique scutură din cap. Privea neputincioasă şi, in momentul acela, Maureen ridică privirile spre ea, şi se văzură fiecare în chipul celeilalte : acelaşi şoc, scîrbă, repulsie, dispreţ, furie erau întipărite pe chipul amîndorura. Pentru o clipă rămaseră nemişcate, apoi Angélique chicoti, în secunda următoare Maureen făcu acelaşi lucru şi izbucniră amîndouă în ris. Chen şi Vargas se uitară pieziş spre ele, hohotele lor de ris se amestecau cu zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm şi al celor care loveau în stîlpi. Angélique îşi şterse aceste prime lacrimi sănătoase, de ris, de care nu se mai bucurase de atita timp.

- Călugărul lui cu un Singur Ochi...

Din nou fură scuturate de hohote de rîs, pînă începu să le doară burta şi se sprijiniră una de alta. Accesul de rîs dispăru la fel de repede cum venise. Rămase numai durerea.

- E nostim, Maureen, dar nu e amuzant deloc.

- Da. Nu e deloc amuzant, spuse Maureen încet. Simt că... vreau să mă întorc acasă chiar acum. Am crezut că am să mă pot obişnui cu Yoshiwara. Jamie e altfel decît ceilalţi bărbaţi, da' nu pot. Acum ştiu, nu mă pot împăca cu viaţa aceea de acolo, acolo unde este Yoshiwara şi unde va fi întotdeauna, fie că ne place sau nu. Angélique, într-un an sau doi o să vină sarcinile, apoi copiii şi după alţi cîţiva ani o să spună că sîntem bătrîne, indiferent cine ar fi bărbatul acela şi chiar vom vom fi bătrîne, vom avea părul alb şi o să ne cadă dinţii şi, indiferent cine ar fi, îşi va întoarce faţa de la noi. Soarta femeii nu e prea fericită. Aş vrea să fi fost acuma pe Atlanta Belle, să mă duc acasă, să nu mai fiu aici, nu aici. Dar, oricum, am să plec, imediat ce am să pot. M-am hotărît.

- Mai gîndeşte-te. Nu-i spune în seara asta.

- Ba, e mai bine să-i spun chiar în seara asta. Este..., e mai bine.

Angélique avu un moment de ezitare.

- Am să aştept pînă văd cuterul şi după aceea plec.

- Mulţumesc. O să-mi pară rău să te părăsesc, acuma după ce ne-am cunoscut. N-am avut niciodată o prietenă adevărată.

Maureen o îmbrăţişa şi privi în zare, spre Atlanta Belle.

- Ayeeyah, şoptea dezgustat Chen în dialectul celor patru sate pe care şi el şi Vargas îl vorbeau fluent, oare de ce nu pot tirfele astea două să aibă puţină minte şi să aştepte înăuntru pînă soseşte cuterul, ca să nu trebuiască să stăm şi noi aici, în frig.

- Lui Jami n-o să-i facă plăcere să audă că-i spui aşa.

- Din fericire, nu vorbeşte acest dialect şi nici măcar can-toneza, şi oricum n-am de gînd să-i spun aşa în faţa lui, sau a vreunui alt diavol străin — deşi aşa le spunem noi tuturor femeilor lor, după cum ştii, şi nici nu voi folosi cuvinte atit de urîte în preajma lor. Am să-i spun „Floarea Dimineţii", sau am să folosesc unul din celelalte o mie de nume despre care ştim amîndoi că înseamnă „tîrfă", dar diavolii străini cred că înseamnă „Floarea Dimineţii".

Chen rîse pe înfundate căci nu-i era deloc frig in haina lui lungă, vătuită. Ridică privirile în sus, spre cer, cînd luna răzbătu pentru o clipă printre nori.

- Această Floare a Dimineţii îşi închipuie că va fi tai-tai a lui Jamie, rîse din nou. Dar nu va fi niciodată.

- Nu, nu după cele întîmplate azi, spuse Vargas posomorit. Dar e potrivită pentru el şi e timpul să se însoare şi ar fi fost bine să aibă şi copii aici.

Lui Vargas îi era dor de ai lui, şase la număr, pe care ii lăsase cu cele două soţii ale lui în Macao pînă işi va putea permite să aibă o casă a lui aici.

- Dar ce zici de Missee-tai-tai şi de Gornt ăsta din Shanghai ? Crezi că o să reuşească să-i mărească suma ?

- Dacă reuşeşte, va fi spre binele lui, nu al ei. Dar ceea ce aş vrea eu să ştiu este ce se află în hîrtiile alea.

- Care hîrtii ?

- Cele pe care Lim Numărul Doi le-a văzut în timp ce tai-pan Willum şedea lîngă foc. Cele de la Nas Lung Ascuţit. Dew neh ! oh moh, că Lim nu ştie să citească franţuzeşte. Willum tai-pan era absolut şocat, aşa zice Lim.

- Ce putea să-i trimită Nas Ascuţit lui Willum din mor-mînt ?

Chen ridică din umeri.

- Necazuri pentru Missee-tai-tai. Poate că era ceva despre „întunericul Lunii", ei ?

- Astea sînt numai bîrfe.

Chen nu spuse nimic, păstrînd secretul în privinţa aceasta, aşa cum poruncise Chen al Nobilei Case după moartea lui Malcolm.

- Indiferent ce s-ar intimpla, tai-tai Tess o să-i facă praf şi pulbere pe missee-tai-tai şi pe diavolul străin din Shanghai.

- O ! Ce-ai mai auzit ? Chen işi roti ochii în cap.

- Tai-tai Tess este acum tai-pan, aşa spune Chen de la Nobila Casă — aşa ne-a spus in ultima scrisoare şi ne-a spus să avem grijă, să fim cu ochii-n patru. Ai auzit de vreo împărăteasă care să renunţe la putere după ce a pus mîna pe ea? Sau vreo femeie, în general ?

Niciodată, în toate cele cinci milenii ale noastre de istorie. Acuma ea este

tai-pan, după cum spune Chen al Nobilei Case şi el ar trebui să ştie.

- Credeam că Albert din Shanghai urmează să fie tai-pan.

- Niciodată. O să-l facă şi pe el praf şi pulbere. Bătrî-nul Diavol cu Ochi Verzi l-a impus pe el şi pe fratele lui in Nobila Casă. Se zvoneşte că tai-tai Tess îi urăşte pentru că sînt bastarzi născuţi în taină de fiica acestui diavol misionar străin - făcuţi chiar de Diavolul cu Ochi verzi cu Cea cu Mulţi Iubiţi.

- Soţia căpitanului Glessing ? Mary Sinclair ? Niciodată !

- S-ar putea să fie adevărat, căci i-a pus de multe ori tichie verde lui Glessing Şchiopul.

- Că i-a pus coarne? Asta e tot poveste, spuse Vargas, foarte grijuliu cu reputaţia ei, ca toţi foştii ei amanţi.

Acum avea vreo patruzeci de ani, era cam trecută, dar la fel de nesăţioasă - exact inversul lui Tess Struan, îşi zise el, care detestă amorul şi-l împinsese pe soţul ei, Culum, spre băutură şi spre alte femei.

- Tai-tai Tess ar fi trebuit să se căsătorească cu Tai-panul, nu cu fiul lui, Culum. Ar fi putut s-o înmoaie admirabil - căci, de fapt asta îi lipsea - şi i-ar fi rămas suficientă vînă şi pentru, a doua soţie, May-may, şi pentru a treia. Yin Hsi.

- Aşa este, spuse Chen, şi am fi fost mult mai puternici şi am fi avut acum mai mulţi fii care să ne moştenească şi nu slabi şi urgisiţi de Diavolul Brock Chiorul - adăugă apoi pe un ton prevestitor a rău : Chen al Nobilei Case este îngrijorat.

- Păcat că Fiul Numărul Unu, Malcolm, a murit aşa cum a murit.

- Zeii nu erau acasă în ziua aceea, spuse Chen înţelept. Ascultă, tu te închini la dumnezeul diavolilor străini, ţi-a spus el vreodată de ce zeii sînt mai mult plecaţi şi au mai puţin grijă de treburile noastre ?

_ Zeii sînt zei... ei vorbesc numai între ei... Uite, Belle pleacă.

- Atlanta Belle a plecat, Angélique, spuse Maureen. Dumnezeu se grăbeşte, îşi zise Angélique, tremurînd în vântul uşor. Nava nu mai era decît o formă vagă.

- Şi uite şi cuterul.

- Unde ? Dumnezeule, ce ochi buni ai, eu abia dacă-l văd. Angélique o strînse prieteneşte de braţ pe Maureen.

- Sînt sigură că tu şi Jamie o să... - văzu cum culoarea îi piere de pe chip. Nu te necăji, Maureen, o să fie bine, sînt sigură.

- Nu cred că am să pot da ochii cu el acum, murmură Maureen.

- Atunci.., atunci fugi, am să-i spun că te-a durut capul şi o să-l vezi mîine, în felul acesta o să ai timp să te mai gîn-deşti, mîine o să fie mai bine.

- în seara asta, mîine, eu m-am hotărît, spuse Maureen. Cele două femei urmăreau cu privirea luminile cuterului.

care deveneau din ce în ce mai puternice. Peste cîteva clipe desluşiră silueta înaltă a lui Jamie în cabina luminată. Era singur.

- Noapte bună, Maureen, ne vedem mîine, spuse Angélique,

- Nu, te rog, mai stai, nu pot să-l întîmpin singură. Te rog să rămîi.

Cuterul era la numai cincizeci de metri de dig. Văzură cum Jamie se apleacă afară, pe fereastră, şi le face semn cu mina. Maureen nu-i răspunse la salut. în spatele lor, felinarele luminau plăcut promenada şi în casele mari şi depozitele rămase neatinse ardeau lămpi cu ulei. Undeva, nişte bărbaţi cîn-tau. Peste drum, la legaţia franceză, Vervene cînta la flaut. Maureen stătea cu ochii aţintiţi asupra bărbatului care se apropia. Acesta făcu din nou semn cu mîna, apoi se clătină pe punte.

- Maureen ! strigă el, sincer fericit că o vede. Angélique îi aruncă o privire şi văzu că ochii lui Maureen se îmbiinziseră şi îşi dădu seama că uitase de ea. Aşa şi trebuie, îşi zise ea şi zimbi în sinea ei. Maureen o să plingă şi o să ţipe şi o să jure că pleacă, dar n-o să plece, o să-l facă să sufere, dar o să-l ierte şi n-o să uite niciodată, dar o să ră-mină - pentru că-l iubeşte. Ce proaste sîntem noi, femeile.

Se îndepărtă încet, în tăcere, bucuroasă să rămînă singură.

Noaptea era plăcută. In golf, clopotele băteau ora exactă Departe, în larg, emisarul ei pornise la bordul vasului Atlanta Belle, pe drumul spre victorie, un drum fără întoarcere pentru ei amîndoi. Şi pentru duşmanca ei, femeia din Hong Kong.

Edward o va strînge cu uşa pe femeia aceea îngrozitoare şi vom trăi fericiţi după aceea pînă la adînci bătrîneţi. Vom petrece mai mult de două luni la Paris din doi în doi ani, vara în Provence, şi voi întemeia o dinastie - cu cele cinci mii de guinee ale mele am o avere şi fiecare bănuţ cheltuit îmi va aminti de ea.

Ce prostie din partea lui Edward să creadă că aş putea fi vreodată prietenă cu ea, că aş dori aşa ceva ! Femeia aceea e rea. N-am s-o iert niciodată pentru ceea ce a făcut şi a scris. Ilegitimă, nu ? N-am să uit niciodată lucrul acesta şi mă voi răzbuna, pe mine şi pe Malcolm al meu, pentru toată nefericirea pe care ne-a pricinuit-o, mie şi lui. Mă voi răzbuna pe cotoroanţa asta.

Imi place porecla asta, îşi zise ea zîmbind. Acesta este unul din noile mele secrete.

Mi-am dat seama că este o cotoroanţă din primul moment cînd am auzit de ea şi apoi în cele cîteva ocazii cînd ne-am mai întîlnit şi am luat masa împreună — abia dacă îmi vorbea, nu-i plăceam niciodată, oricît m-aş fi strădui. Este o cotoroanţă. Chiar dacă are numai treizeci şi opt de ani. Este şi va fi întotdeauna pentru mine Struan Cotoroanţa.

Angélique avea optsprezece ani şi jumătate şi cîteva zile. Intră în holul Casei Struan, pe sub blazoanele îngemănate ale Leului Roşu scoţian şi Dragonului Verde chinezesc, şi urcă scara spre apartamentul ei. Intră, zăvorî uşa şi se duse fericită la culcare, să doarmă buştean.

Şapte zile mai tîrziu, la cererea sa, Yoshi se intîlni cu Sir William şi ceilalţi miniştri la Kanagawa şi îi îmblînzi, încîntat că Anjo căzuse din nou în cursa lui, dar mirat şi el in egală măsură de faptul că gai-jinii nu plecaseră din zona devastată. Ideea lui era să aranjeze o întîlnire cu shogunul, de îndată ce acesta se va întoarce.

- Şi cînd va fi asta ? întrebase Sir William, iar el răspunsese :

- Am să aranjez cît de curînd, trecind chiar peste tairo, sărmanul om este atît de bolnav, deşi este încă tairo. între timp vreau să cred

că informaţiile pe care le-am cerut pentru posibile acorduri viitoare între noi vor fi gata şi sfatul meu va fi luat în considerare.

Apoi fregata Pearl fusese trimisă la Kagoshima cu o cerere oficială ca Sanjiro să-şi ceară scuze, să plătească daune şi să predea asasinii sau să-i identifice. Sanjiro o respinse ca fiind impertinentă. Săptămăna următoare escadra de luptă porni, avîndu-i la bordul navei amiral pe Sir William şi personalul său. Escadra era formată din Eurylus, 35 tunuri, Pearl - 21, Perseus — 21, Racehorse — 14, Havoc, Coguette, goeleta cu zbaturi Argus, — cîte 9 tunuri, ancorate la intrarea în golful Kagoshima, în afara liniei de bătaie a bateriilor de coastă, aşezate la adăpostul a paisprezece forturi, pe ambele laturi ale golfului. Vremea se stricase.

Pe măsură ce condiţiile se înrăutăţeau, Sanjiro şovăia tot mai mult. In zorii celei de-a cincea zi, cînd ploaia şi furtuna se înteţiseră, trei nave cu aburi, construite in străinătate şi aflate in posesia provinciei Satsuma, ancorate în faţa oraşului fură capturate şi scufundate. La amiază, toate bateriile de coastă deschiseră focul şi amiralul Ketterer dădu ordin de angajare în luptă. Aliniată în urma navei amiral, flota porni in apele necunoscute. Ajungînd în dreptul forturilor, toate navele deschiseră foc puternic spre ele, dar focul de răspuns al bateriilor fu mai puternic decît se aşteptaseră.

La o oră după începerea luptei, Eurylus se răsuci şi ieşi din linie. Dintr-o greşeală de neiertat, ajunsese între un fort şi o linie de tragere pe care trăgătorii de la ţărm o exersaseră cu minuţiozitate. O lovitură puternică făcu să zboare capetele căpitanului şi al comandantului care stăteau pe dunetă, lîngă Ketterer şi Sir William, iar un obuz de zece inci explodă pe punte omorînd şapte marinari şi rănind un ofiţer. P°arl prelua

conducerea în locul ei. Spre apusul soarelui Perseus eşua sub tirul bateriilor unui fort, dar Pearl îl trase afară fără pierderi.

Lupta a continuat pînă la apusul soarelui. Mai multe forturi fură distruse, multe tunuri zdrobite, cîteva depozite de muniţii aruncate în aer. Nici o navă pierdută, nici un fel de alte victime în afara celor de pe nava amiral nu se mai înregistrară, în noaptea aceea, Kagoshima arse aşa cum arsese mai înainte Yokohama. Furtuna se înteţea.

In zori, fără să dea înapoi din cauza vremii nefavorabile, morţii fură îngropaţi în mare şi se dădu ordinul de reîncepere a luptei. Conducea Eurylus. Noaptea flota fuseseră ancorată în afara liniei de tragere, toate navele erau intacte., moralul ridicat, muniţie din belşug în rezervă. Kagoshima era sfîrtecată, multe din baterii distruse. La răsăritul soarelui, cînd vîntul devenise şi mai puternic, spre nemulţumirea tuturor celor de la bord Şi în pofida protestelor lui Sir William, Ketterer ordonă flotei să se întoarcă la Yokohama. Deşi erau departe de linia de tragere, cîteva baterii de coastă continuau să tragă sfidătoare in direcţia lor.

Ketterer declară că repurtase o victorie, oraşul era ars, Sanjiro umilit şi - lucrul cel mai important - flota era intactă - condiţiile meteorologice îi impuseseră această hotărîre, susţinea el.

La Kyoto, în momentul în care Ogama din Choshu auzi că Kagoshima fusese distrusă, şi Sanjiro, ucis, aşa i se transmisese, lansă un atac de noapte prin surprindere, cunoscut sub numele de cod Cer Purpuriu, pentru a recîştiga controlul asupra Porţilor, lăsîndu-se atras astfel într-o altă cursă aranjată de Yoshi. Imediat, Yodo din Tosa şi toţi daimyo care stătuseră de-o parte se uniră cu shogunatul împotriva lui Ogama, căci era mai bine să fie un singur shogunat slab care să păzească Porţile, decît unicul şi puternicul Ogama. Aşa că lovitura fusese respinsă, Ogama silit să părăsească Kyoto şi să se întoarcă la Shimonoseki şi la strîmtorile lui, ca să-şi lingă rănile, jurînd răzbunare, mai ales împotriva fostului lui aliat, Yoshi. Şi ca să se pregătească de război.

In Japonia nu se schimbase nimic. Nici Sanjiro nu fusese ucis - erau numai zvonuri răspîndite de spionii lui Yoshi. Dar asta nu conta, Yoshi ştia că făcuse un pas uriaş înainte spre cîştigarea viitorului : era singur în stăpînirea — ce-i drept, cam firavă - a Porţilor, Ogama era exilat, Kagoshima distrusă, shogunul Nobusada se întorsese la Yedo fără prinţesa, convins că Kyoto era un loc nesigur pentru persoana sa, shishii erau aproape exterminaţi, Anjo nu mai avea mult de stat pe acest pămînt şi, deocamdată,

gai-jinii erau domoliţi.

Dar o lună mai tîrziu, emisarii lui Sanjiro veniră din Satsuma la Sir William ca să ceară pace. Sanjiro recunoştea că greşise, spuse numele ucigaşilor, jură să fie prieten cu

gai-jinii, aruncă vina pe shogunatul decăzut pentru toate problemele, îi invită pe gai-jini să facă comerţ în oraşul său reclădit, Kagoshima, şi să discute chestiunea modernizării, sub toate aspectele şi, printre altele, insistă : „Seniorul Sanjiro doreşte să ştiţi că Satsuma este o veche putere maritimă şi ar trebui să aibă o flotă ca a dumneavoastră. Seniorul Sanjiro este bogat şi poate să plătească în aur, argint, sau cărbune tot ce trebuie pentru nave ing'eriz şi instructori ing'eriz..."

Spre supărarea lui, Yoshi auzi aproape imediat de această ofertă de la spionul lui, Inejin, şi fu foarte mînios. Asta nu fusese în plan, nu se gîndise nici o clipă la una ca asta care putea modifica echilibrul puterii.

Nu contează, îşi spuse el amărît in acel apus de soare. Se afla sus, pe unul din crenelurile donjonului castelului din Yedo, şi privea spre cerul vrîstat cu roşu sîngeriu şi spre oraş, unde se aprinseseră focuri ici şi colo, prevestind apropierea nopţii. Nu contează, zeii ne mai joacă şi cîte o festă — dacă există zei. Cu zei sau fără zei, tot nu contează, aşa e viaţa. Poate că am să cîştig, poate că nu. Karma. Am să-mi amintesc de Testament. Şi voi avea răbdare. Asta e destul.

Nu, nu e destul !

Deschise intenţionat compartimentul secret şi o rechemă în memorie pe Koiko, în toată splendoarea ei din vremurile bune de odinioară, cu rîsul ei vesel de atunci. Asta îl bucură şi il calmă şi gîndul la ea îl conduse la Meikin şi la ultima ei dorinţă înainte de moarte : „O baie şi haine curate... Vă rog !" Zîmbi bucuros că i-o îndeplinise, dar asta numai pentru buna ei purtare.

— In viaţa aceasta, îşi zise el, icnind în rîs. în răcoarea serii, în aceasta Lume a Lacrimilor, ai nevoie de un anumit simţ al umorului, neh ?

Sfârşit